Marşul Titanilor

Istoria Completă a Rasei Albe

de Arthur Kemp

Ediția Pinnacle / Publicațiile Ostara

Marşul Titanilor
Istoria completă a rasei albe
(c) Ostara Publications 2012
Prima publicare: 1999.
Retipărită în 2000, 2001, 2002, 2004, 2006, 2008, 2009, 2010, 2011

Această carte a fost concepută şi produsă de
Ostara Publications
P.O. Box 671 Burlington
Iowa, 52601-0671
Statele Unite ale Americii

http://www.marchofthetitans.com

Despre autor:
Arthur Kemp s-a născut în Rhodezia de Sud, în 1962, din tată britanic şi mamă olandeză. A studiat în Africa de Sud şi este licenţiat în ştiinţe politice, politică internaţională şi administraţie publică, după ce a studiat la Universitatea din Cape Town şi la Universitatea din Africa de Sud. A lucrat ca jurnalist la un mare cotidian naţional, ca consultant internaţional în domeniul riscurilor, ca analist al pieţei de retail pentru o companie de top din Marea Britanie şi ca consultant în relaţii publice. Cartea pe care o ţineţi în mâini este rezultatul a 30 de ani de muncă şi de călătorii pe patru continente.

Traducerea în Română efectuată de programul DeepL

CUPRINS

Prefață RECUNOȘTINȚE PROLOGUL: Câteva fapte importante
CAPITOLUL 1: Primele tipuri de rasă albă
CAPITOLUL 2: Primele zvâcniri - Paleoliticul târziu
CAPITOLUL 3: Templele vaste și primele orașe - epoca neolitică
CAPITOLUL 4: Punerea bazelor - vechile civilizații europene
CAPITOLUL 5: Născut la Marea Neagră - Invaziile indo-europene
CAPITOLUL 6: Până la capătul pământului - Migrațiile albe pierdute
CAPITOLUL 7: Inexorabil de copleșită - Albii în Orientul Mijlociu
CAPITOLUL 8: Imperiul nordic din deșert - Egiptul antic
CAPITOLUL 9: Geneza gândirii occidentale - Grecia clasică
CAPITOLUL 10: Cuceritorul și creatorul - Alexandru cel Mare
CAPITOLUL 11: Epoca cezarilor - Roma pre-creștină
CAPITOLUL 12: Putere și scop - Gloria Romei
CAPITOLUL 13: Adversari și aliați - Roma și celții
CAPITOLUL 14: Dușmanul util - Roma și germanii
CAPITOLUL 15: Cazemata rasială - Roma și Orientul Mijlociu
CAPITOLUL 16: Pe furiș și cu oțel - Creștinismul
CAPITOLUL 17: Primul mare război între rase - Atila Hunul 372-454 d.Hr.
CAPITOLUL 18: Triumful sclavilor – Căderea Romei
CAPITOLUL 19: Bastionul oriental – bizantin
CAPITOLUL 20: Al doilea mare război între rase - cruciadele 1095-1270
CAPITOLUL 21: Lecții de declin - Spania și Portugalia
CAPITOLUL 22: Al treilea mare război între rase - maurii invadează Europa 711-1492
CAPITOLUL 23: Rezervorul nordic - Scandinavia CAPITOLUL 24: Furia oamenilor din nord -Vikingii
CAPITOLUL 25: Flamboyance și Ferment-Franța
CAPITOLUL 26: Destin și distrugere- Napoleon Bonaparte
CAPITOLUL 27: Insula de influență - Anglia, Scoția și Țara Galilor
CAPITOLUL 28: Războiul civil și emigrația - Irlanda
CAPITOLUL 29: Mici, dar importante - Olanda, Belgia și Luxemburg
CAPITOLUL 30: Al patrulea mare război al rasei - Bulgarii, Avarii, Maghiarii și Khazarii 550-950
CAPITOLUL 31: Al cincilea mare război între rase - Genghis Khan și mongolii 1220-1650
CAPITOLUL 32: Cucerirea continuă – Țările Baltice State
CAPITOLUL 33: Testul etnicității - Elveția, Cehoslovacia și Iugoslavia
CAPITOLUL 34: Al șaselea mare război între rase - cel de-al șaselea

mare război între rase. Holocaustul otoman 1300-1919
CAPITOLUL 35: Tulburările din Balcani - România, Bulgaria, Albania şi Grecia
CAPITOLUL 36: Risorgimento - Învierea Italiei după căderea Romei
CAPITOLUL 37: Gott Mit Uns (Dumnezeu Cu Noi) - Creşterea Germaniei
CAPITOLUL 38: Imperiul blestemat - Austria şi Ungaria
CAPITOLUL 39: Ascensiunea şi căderea ţarilor - Rusia 862-1917
CAPITOLUL 40: Creştinismul dominator - Evul Mediu întunecat
CAPITOLUL 41: Renaşterea culturii clasice - Renaşterea
CAPITOLUL 42: În numele lui Dumnezeu - Războaiele creştine
CAPITOLUL 43: Expansiunea albilor - Călătorii de descoperire
CAPITOLUL 44: Războiul dintre Yihequan şi rasa Yihequan în Orientul Îndepărtat
CAPITOLUL 45: Soarele nu apune niciodată - Imperiul britanic
CAPITOLUL 46: Fântâna din Bibighar - britanicii în India
CAPITOLUL 47: Conchistadorii - cucerirea albă a Mexicului şi a Americii de Sud
CAPITOLUL 48: Revoluţia! Naşterea Statele Unite ale Americii
CAPITOLUL 49: Al şaptelea mare război între rase - amerindienii
CAPITOLUL 50: Al optulea mare război între rase - Mexic
CAPITOLUL 51: Trei cincimi dintr-o persoană - Istoria sclavilor
CAPITOLUL 52: Oameni albi care îşi taie gâtul unul altuia - Războiul civil american
CAPITOLUL 53: Politica rasială - America până în 1945
CAPITOLUL 54: Imigraţia şi schimbările rasiale - povestea Canadei
CAPITOLUL 55: Povara omului alb - Africa de Sud
CAPITOLUL 56: Fie ca ea să fie demnă de acest nume - povestea Rodessiei
CAPITOLUL 57: Legea de fier a demografiei - povestea Australiei
CAPITOLUL 58: Golful Criminalilor: Războiul rasial din Noua Zeelandă
CAPITOLUL 59: Modelarea lumii - Revoluţia tehnologică albă
CAPITOLUL 60: Primul Mare Război al Fraţilor - Primul Război Mondial
CAPITOLUL 61: Revoluţia din octombrie – Comunismul în Rusia
CAPITOLUL 62: Legătura suprimată - evreii şi comunismul
CAPITOLUL 63: Al doilea mare război al fraţilor -Al Doilea Război Mondial
CAPITOLUL 64: Umbra ghetoului - Saga evreilor europeni
CAPITOLUL 65: Statul rasial - Al treilea Reich
CAPITOLUL 66: Sfârşitul supremaţiei albe - Decolonizarea şi "drepturile civile"

CAPITOLUL 67: Căderea zidului - prăbușirea comunismului
CAPITOLUL 68: Schimbarea la față - Imigrația non-albă în ținuturile natale ale albilor
CAPITOLUL 69: Ragnarök - Căderea viitoare a Vest
POSTSCRIPT: Apelul final sau, ce se poate face?

ANEXE
Anexa 1: Dovezi genetice pentru invazia ariană în India
Anexa 2: Dovezi genetice ale europenilor în China antică
Anexa 3: Rămășițele genetice vest-europene în Egipt
Anexa 4: Dovezi genetice ale amestecului de rase în Grecia
Anexa 5: Referințe din literatura clasică la rasă
Anexa 6: Prezența negrilor în Grecia Antică
Anexa 7: Dovezi genetice ale amestecului de rase în Italia
Anexa 8: Scriitori romani clasici despre amestecul de rase în Roma
Anexa 9: Istorici celebri despre declinul rasial al Imperiului Roman

Prefață

Prefață la ediția Pinnacle (2011)

Acest volum este, de departe, cea mai mare și cea mai completă versiune a *Marșului titanilor* publicată până acum. Conține un număr mare de secțiuni noi, imagini noi și texte actualizate. Ordinea secvențială a capitolelor a rămas aceeași, cu o singură excepție: prologul combină acum explicația de bază a rasei ca concept taxonomic și discută despre creșterea și decăderea civilizațiilor, spre deosebire de edițiile anterioare, care îl vedeau îngropat în capitolul nouă.

În cele din urmă, trebuie să-i mulțumesc din suflet soției mele Jeannine pentru toată munca, încurajarea și efortul depus. Ea este, de asemenea, redactorul meu șef și a lucrat neobosit în acest sens. Nu mă pot gândi ce aș fi făcut fără ea.

Arthur Kemp

15 noiembrie 2011, Chester, Marea Britanie

Prefață la ediția din 1999

Ideea de a scrie această carte a venit în 1983, când am citit cu atenție secțiunea de istorie a Bibliotecii Jagger de la Universitatea din Cape Town, Africa de Sud. În timp ce făceam niște cercetări care nu aveau legătură cu acest subiect, am dat din întâmplare peste o carte care se ocupa de istoria poporului chinez.

Intrigat, am cercetat mai departe în acea secțiune a bibliotecii. Am găsit rânduri de cărți care tratau istoria japonezilor, a rasei negre, a incașilor, a aztecilor, a aborigenilor australieni, a arabilor, a nativilor americani, a polinezienilor - de fapt, exista o istorie a fiecărui popor și a fiecărei rase de pe pământ - cu excepția, spre surprinderea mea, a rasei albe.

Lipsa unei istorii a popoarelor albe din lume a persistat până în ziua de azi și pentru a corecta acest dezechilibru a fost scrisă această carte.

Deoarece este o istorie a unei rase definite, nu a unei anumite țări, narațiunea sa urmărește mai multe continente și secole, fără a se limita la o singură regiune geografică.

Întotdeauna am considerat că scopul studierii istoriei nu este memorarea unor date și fapte, ci mai degrabă căutarea și descoperirea forțelor care provoacă rezultatele pe care le vedem în fața ochilor noștri ca evenimente istorice.

Istoria și-a pierdut valoarea din cauza eforturilor academicienilor care produc liste de date și nume fără sens, așteptând ca toți ceilalți să fie la fel de interesați ca și ei de listele lor.

Studiul propriu-zis al istoriei este, în realitate, un domeniu de activitate extrem de incitant, iar isprăvile și necazurile detaliate în această carte îi vor convinge, sperăm, pe sceptici de acest lucru!

Mai important, istoria conține într-adevăr lecții - lecții dureroase, cu implicații masive. După cum va arăta această carte, ea ridică probleme cu care s-au confruntat civilizațiile din trecut și cu care se confruntă societatea modernă - modul în care vom răspunde la ele va determina dacă societatea noastră va supraviețui sau va dispărea precum cele din vechime.

Arthur Kemp

14 septembrie 1998, Oxford, Marea Britanie

RECUNOȘTINȚE

Autorul dorește să mulţumească următoarelor persoane, instituţii şi lucrări pentru ajutorul, îndrumarea, inspiraţia şi indiciile primite în elaborarea acestei lucrări.

Lei, discuţie despre editare;
Frank Speight, care a oferit sprijin constant, material şi timp;
David Otto, care a oferit ajutor material şi fizic;
Francois van Rensburg, pentru ajutorul nepreţuit;
William Roper, care a fost sursa de inspiraţie pentru cercetarea şi scrierea capitolului 6;
SD, care a furnizat informaţii valoroase despre structurile megalitice din SUA;
Tony Hancock, care a furnizat piste vitale pentru Insula Paștelui;
Lambertus Nieuwhof, pentru asistenţă tehnică;
Tommy Ryden, consultanţă tehnică;
Juan D. Perez pentru că mi-a atras atenţia asupra influenţei ţiganilor din Spania;
Kenneth Molyneaux pentru corectura de text;
Edwin Clarke pentru corectura de text;
Leon Hart pentru corectura de text;
Kveldulf, pentru contribuţiile valoroase la capitolele 10 şi 5; Joseph Bishop, pentru contribuţiile valoroase la capitolul 57;
Personalul de la (din păcate) defunctul Departament de Istorie Culturală a Europei Occidentale de la University of Cape Town, care i-a permis autorului să conceptualizeze pentru prima dată domeniul de aplicare al acestei lucrări;
Personalul Bibliotecii JW Jagger din cadrul Universităţii din Cape Town, Africa de Sud;
Personalul Bibliotecii Centrale din Johannesburg, Johannesburg, Africa de Sud; Personalul Bibliotecii Universităţii din Africa de Sud, Muckleneuck, Pretoria, Africa de Sud;
Personalul de la British Library, Londra, Marea Britanie; Personalul de la Bodleian Library, Oxford, Marea Britanie; Personalul de la British Museum, Londra, Marea Britanie;

Personalul de la Muzeul Egiptean, Berlin, Germania;
Personalul de la Rijskmuseum, Amsterdam, Olanda;
Personalul de la Muzeul Naţional de Istorie, Sofia, Bulgaria;
Personalul de la Muzeul Luvru, Paris, Franţa; şi personalul de la toate siturile istorice din Europa şi America de Nord folosite pentru elaborarea acestei lucrări: mult prea mulţi pentru a fi menţionaţi individual.

PROLOGUL: Câteva fapte importante

Pentru înțelegerea temei acestei cărți și a volumelor conexe este esențială înțelegerea conceptelor de rasă, etnie și cultură.

Rasă, etnie și cultură

O rasă este definită ca fiind un grup de indivizi care au în comun atribute genetice care determină aspectul fizic al grupului respectiv și, în mod mai controversat, abilitățile cognitive ale acestuia. Etnia este definită ca fiind crearea de grupuri de către indivizi (cel mai adesea în cadrul grupurilor rasiale, dar este posibil și dincolo de granițele rasiale) care au în comun anumite tradiții, limbi, forme de artă, atitudini și alte mijloace de exprimare.

O cultură este numele dat manifestărilor fizice create de grupurile etnice - limba, formele de artă, religia, ordinea socială și realizările unui anumit grup etnic. Prin urmare, în termeni practici, se poate vorbi de o rasă albă, de o etnie scoțiană și de o cultură scoțiană. Ultimele două - etnia și cultura - sunt direct dependente una de cealaltă și decurg una din cealaltă într-o relație simbiotică. Această carte se ocupă în primul rând de istoria rasei albe și, în consecință, de grupurile etnice și culturile albe.

Rasa albă - trei subgrupuri

Ce se înțelege mai exact prin rasa albă? În esență, există trei subgrupuri principale, cu două diviziuni suplimentare de remarcat. Cele trei subgrupuri principale sunt cunoscute de către academicieni ca fiind nordice, alpine și mediteraneene.

Deși aceste denumiri au apărut în principal ca urmare a zonelor geografice cu care aceste subgrupuri au fost asociate în epoca creștină (nordicii în nordul Europei, alpinii în Europa centrală și mediteraneenii în sudul Europei), este incorect să credem că aceste grupuri au ocupat întotdeauna aceste regiuni.

Cele trei subgrupuri principale au jucat un rol în evenimentele din aproape toate regiunile geografice în care a apărut rasa albă ca grup. Dintre aceste trei grupuri originale, doar două mai există astăzi în număr mare: nordicii și alpiniștii. Mediteraneenii originali din istoria antică nu trebuie confundați cu acei oameni numiți în mod

vag "mediteraneeni" în prezent. Componenta mediteraneană albă originală s-a disipat în mare parte în două grupuri distincte: cei care au absorbit elemente subrasiale albe alpine sau nordice; şi cei care au absorbit elemente rasiale nord-africane sau alte elemente rasiale non-albe.

Pentru a ilustra conceptul acestor trei subgrupuri principale: deşi există o "rasă neagră" în sens larg, există subgrupuri majore în cadrul acestui grup rasial. Pigmeii din bazinul Congo şi membrii tribului Masai din Kenya, foarte înalţi, sunt două exemple bune de subgrupuri în cadrul grupului rasial negru.

Prin urmare, un subgrup este o ramură a unei anumite rase care prezintă caracteristici fizice uşor diferite, dar care are totuşi o moştenire genetică comună cu alte subgrupuri suficient de mare pentru a fi inclusă într-o categorie rasială largă. Acest lucru este cunoscut sub numele de conceptul de comunitate genetică şi reprezintă baza tuturor categoriilor rasiale.

Nordic - înalt, slab, ochi şi păr deschis

Subgrupul rasial nordic, care există şi astăzi în mare parte, se caracterizează prin păr şi ochi de culoare deschisă, o constituţie înaltă şi subţire şi o formă distinctivă de craniu "lung" (adică subţire şi întins).

Alpine- Corp "solid", cap rotund, ochi căprui

Subgrupul rasial alpin, care există şi astăzi în mare măsură, se caracterizează prin părul şi ochii căprui, o constituţie corporală scurtă, mai "solidă" şi o formă distinctivă de craniu "rotund" (adică aproape, dar nu chiar circular).

Amestec mediteranean de tipuri de corp

Subgrupul rasial mediteranean iniţial nu mai există astăzi. Acesta a fost primul dintre cele trei subgrupuri rasiale albe care a dispărut de pe pământ, scufundat în fondul genetic al raselor din jur.

Subgrupul mediteranean a fost predominant (dar nu în totalitate) caracterizat de părul şi culoarea ochilor de culoare închisă, constituţie subţire (nordică) sau solidă (alpină) şi craniu de formă lungă sau

rotundă. Merită să precizăm din nou, deoarece are o mare importanţă din mai multe puncte de vedere, că în lumea de astăzi au mai rămas foarte puţine dintre aceste tipuri rasiale mediteraneene originale. Aceştia erau cunoscuţi sub numele de "vechii europeni" şi locuiau în mari părţi ale Europei, ale Orientului Mijlociu şi ale Egiptului în zorii istoriei. Aceste tipuri mediteraneene nu seamănă aproape deloc cu locuitorii actuali ai bazinului mediteranean.

Vechii europeni originari au fost absorbiţi aproape în totalitate fie de populaţia nordică/alpină din Europa, fie de populaţia africană/semită/asiatică din Africa de Nord şi Orientul Mijlociu.

Există două locuri în Europa unde încă se mai pot vedea ocazional crâmpeie din acest subgrup rasial mediteranean original: marginile celtice ale Marii Britanii (mai ales în Ţara Galilor şi Devonshire) şi în teritoriul basc din Spania. În aceste regiuni există o tulpină scundă, de culoare închisă
- rămăşiţe ale locuitorilor originari ai Europei.

Exemplarele pure ale acestui tip mediteranean sunt rare, deoarece, de- a lungul anilor, au fost amestecate în cea mai mare măsură cu cele nordice sau alpine. Din nefericire, au existat, de asemenea, unele îmbinări din Africa de Nord. Cu toate acestea, este posibil să vorbim şi astăzi de albi "mediteraneeni", chiar dacă aceştia nu îi reprezintă identic pe cei din antichitate.

RASA ALBĂ - CELE TREI SUBGRUPURI PRINCIPALE

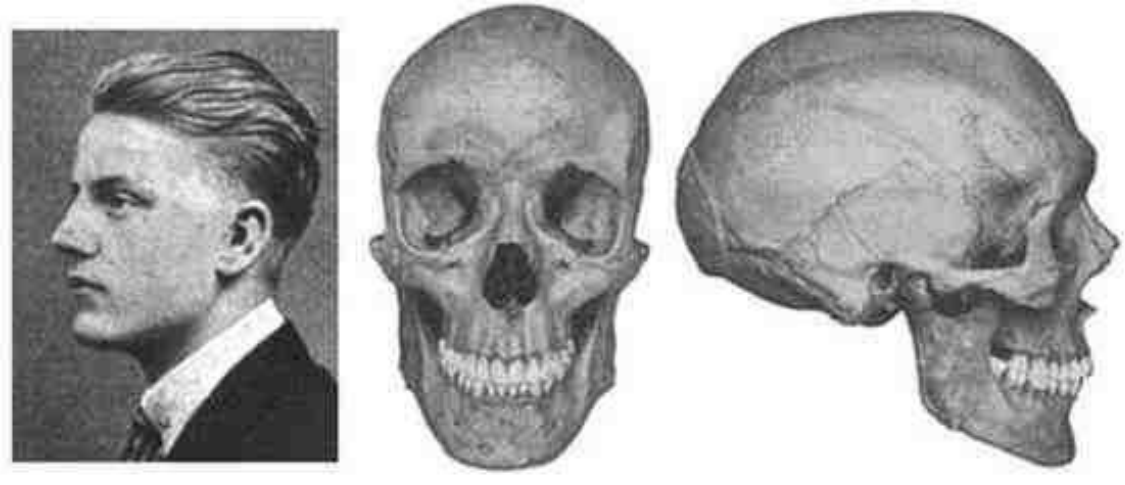

Nordic *- Craniul unui membru al subrasei albe nordice, văzut din faţă şi din lateral. Natura "lungă" a structurii faciale este clar vizibilă. Alături*

se află un bărbat nordic clasic din Suedia.

Alpină - Craniul unui membru al subrasei albe alpine, văzut din față și din lateral. Este evidentă structura facială "mai scurtă".
Alături se află un mascul alpin clasic din sudul Germaniei.

Mediteranean - Craniul unui membru al subrasei albe mediteraneene, văzut din față și din lateral. Alături, un soldat din Primul Război Mondial din Țara Galilor - un exemplu cât se poate de apropiat de un mediteranean original, așa cum poate fi găsit în timpurile moderne. În națiunile "mediteraneene" actuale, majoritatea tipurilor mediteraneene originale prezintă amestec cu alte tipuri europene sau, în unele cazuri, cu tipuri neeuropene.

Alte subgrupuri - Dinarişti şi Baltici de Est

Există alte două subgrupuri rasiale albe (Dinarici și Baltici de Est). Aceste tipuri diferă ușor în ceea ce privește forma craniului și dimensiunile corpului de cele trei grupuri principale prezentate mai sus, dar au în comun un număr mare de caracteristici fizice, cum ar fi culoarea părului și a ochilor. Ca și în cazul alpiniștilor și

mediteraneenilor, a existat o mare cantitate de amestec cu cele trei subgrupuri principale. Se găsesc în număr mare în actuala Europă de Est. Un procent foarte mic din aceste două subgrupuri prezintă, de asemenea, caracteristicile fizice rezultate în urma amestecului cu valurile de invadatori asiatici care au pătruns în Europa dinspre est în decursul istoriei.

Albii definiți prin comunități genetice

În sensul acestei cărți, un grup etnic sau cultural este definit ca făcând parte din rasa albă atâta timp cât are o moștenire genetică comună suficientă cu grupul rasial mai larg. Atunci când un grup etnic își pierde această comunitate genetică comună, este exclus în mod oficial din categoria rasială albă.

Urmărirea cursei

Cum se urmărește rasa în civilizație? Cum se stabilește dacă populațiile anumitor societăți sau civilizații aparțineau unor rase specifice? Răspunsul la această întrebare este simplu. Rasa în istorie este urmărită în patru moduri: paleoserologia, formele de artă, limbajul și știința geneticii. Acest ultim test și-a intrat în drepturi abia în ultimii zece ani ai secolului XX, dar s-a dovedit a fi un ajutor major în urmărirea istoriei rasiale.

Paleoserologia dezvăluie tipuri de rase

Paleoserologia este studiul rămășițelor scheletice. Deoarece diferite grupuri rasiale au caracteristici fizice diferite, este relativ simplu să se determine componența rasială a locuitorilor unei anumite regiuni prin studierea conținutului mormintelor. Această abilitate este adesea folosită de către patologii poliției moderne pentru a identifica rasa cadavrelor. Această știință s-a dovedit la fel de utilă și în săpăturile istorice, unde examinarea locurilor de înmormântare a creat o înțelegere a compoziției rasiale a popoarelor antice.

Rasa apare în formele de artă

Formele de artă (fie că este vorba de imagini convenționale, de ilustrații pe ceramică sau chiar de statui) oferă, de asemenea, indicatori semnificativi ai compoziției rasiale a locuitorilor contemporani.

Civilizaţiile antice, în special - toate grupurile rasiale - s-au reflectat pe ele însele în formele lor de artă (adesea pentru că propriile lor tipuri rasiale erau singurele modele umane pe baza cărora puteau lucra). În acest fel, de exemplu, arta chineză timpurie a reprezentat în principal chinezi; arta incaşă şi aztecă a reprezentat doar oameni incaşi sau azteci, şi aşa mai departe.

În toate societăţile, formele de artă originale care înfăţişau oameni au urmat îndeaproape înfăţişările fizice contemporane. Acest principiu este bine ilustrat în cele patru forme de artă prezentate în acest capitol.

ARTEFACTELE CULTURALE REFLECTĂ TIPURILE DE RASĂ

Urmărind rasa în istorie: rasa descrisă în formele de artă. Civilizaţiile timpurii reprezentau foarte des imagini ale propriilor tipuri rasiale în operele lor de artă, bazându-se pe realitatea că propriile tipuri erau cele mai comune (sau singurele) modele umane cu care trebuiau să lucreze. O comparaţie între (de la stânga la dreapta) arta olmecă, 400 î.Hr.; arta africană, aproximativ 1400 d.Hr.; arta japoneză, 1000 d.Hr.; şi arta greacă, 340 î.Hr., reflectă bine acest principiu. Studiul formelor de artă este un indicator fiabil al tipului rasial al comunităţilor în care au fost create operele de artă.

Genetica dezvăluie trecutul rasial

Toate fiinţele umane au trei tipuri de gene: ADN mitocondrial, care se moşteneşte pe linie feminină, cromozomii Y, care se moştenesc pe linie masculină, şi ADN-ul autosomal, care se moşteneşte de la ambele sexe.

Studiul geneticii a servit la confirmarea acurateţei multor relatări istorice despre mişcările rasiale şi este deosebit de util pentru

a arăta cauza şi efectul în ascensiunea şi decăderea civilizaţiilor, aşa cum se demonstrează în această carte.

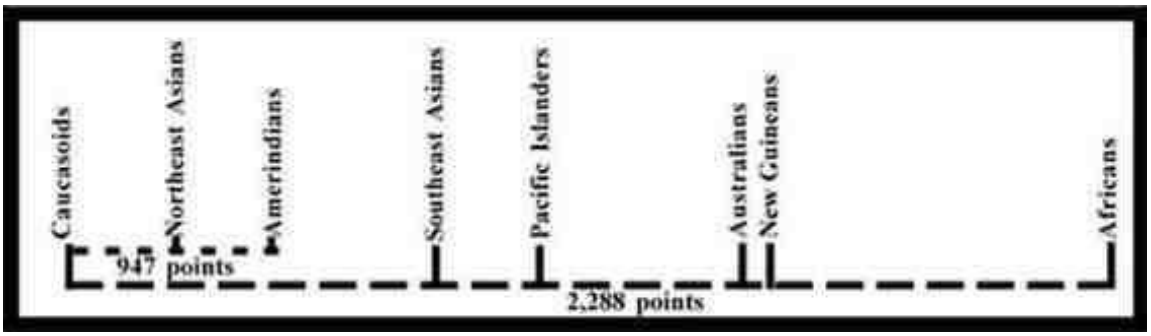

Cercetările efectuate de L.L. Cavalli-Sforza şi de doi colegi, P. Menozzi şi A. Piazzia, în lucrarea The History and Geography of Human Genes *(1994), au scos la iveală o diferenţă uimitoare de 2.288 de puncte genetice între albii şi africanii de culoare Cercetarea a constatat că Englezii diferă de danezi, germani şi francezi cu doar* ***21-25*** *de puncte de distanţă genetică, în timp ce diferă de indienii nord-americani cu 947 de puncte, de africanii negri cu 2.288 de puncte şi de pigmeii Mbuti cu 2.373 de puncte. Cavalli-Sforza a folosit, de asemenea, ADN-ul mitocondrial (mtADN-transferat pe linie maternă) pentru a împărţi lumea în şapte rase distincte, clasificându-i pe albi ca făcând parte din grupul "caucazian" pentru studiul său.*

Limba reflectă asemănările rasiale

Studiul limbii este un alt indiciu important pentru dispersia popoarelor. Punctele comune ale formelor lingvistice lasă "amprente" clar identificabile în culturi.

Cuvintele, expresiile sau formele lingvistice similare sunt un indiciu clar al unei singure origini a civilizaţiilor, datorită faptului că oamenii din aceste civilizaţii ar fi avut la un moment dat o origine comună. În acest fel, traseul unei culturi (şi, prin urmare, al unui popor) poate fi urmărit urmărind o limbă.

English	German	Greek	Old Persian	Sanskrit
brother	bruder	bhrater	brater	bhrater
mother	mutter	meter	matter	matar
father	vater	pater	pitar	pitar

Russian/Ukrainian
(non-Cyrillic spelling.)
Brat (pronounces as "Braht")
Mater (or just Maht with soft "t")
Batya (pronounces as "Bahtya")

O definiție obiectivă a civilizației

În scopul acestei cărți, civilizația va fi considerată ca fiind întregul domeniu al manifestărilor sociale/culturale care sunt caracteristice unei națiuni sau unui grup rasial anume. În acest fel, poate fi evitată acuzația de subiectivitate. Civilizația, în sensul cel mai larg al cuvântului, include toate manifestările sociale, de la interacțiunile sociale la limbaj, forme de artă, știință, tehnologie, obiceiuri și cultură. Este prin urmare, este posibil să vorbim despre o civilizație japoneză, o civilizație amerindiană, o civilizație polineziană, o civilizație aborigenă australiană, o civilizație neagră și o civilizație albă, fără a fi subiectivi în legătură cu vreuna dintre ele.

Întrebarea pusă de Rise and Fall

Atunci când se trece în revistă dezvoltarea istorică a tuturor națiunilor, se face destul de des referire la "ascensiunea și decăderea" unei anumite civilizații. Acest lucru ridică o întrebare majoră: De ce unele civilizații au durat o mie de ani sau mai mult, în timp ce altele se ridică și se prăbușesc în câteva sute de ani?

De ce, de exemplu, națiuni precum Japonia, Suedia și Anglia - toate națiuni cu resurse naturale limitate - au putut avea culturi active progresive timp de peste o mie de ani, în timp ce civilizații puternice precum Roma clasică, Grecia sau Persia, printre altele, se prăbușesc după doar câteva secole? Istoricii corecți din punct de vedere politic dau vina pentru ascensiunea și decăderea marilor națiuni din trecut pe politică, economie, morală, anarhie, datorii, mediu și o multitudine de alte motive superficiale.

Cu toate acestea, Japonia, Anglia și Suedia au trecut prin crize

similare de zeci de ori, fără ca aceste ţări să intre în decădere.

Este evident că trebuie să existe un alt factor la mijloc - ceva mult mai fundamental decât simplele variaţii politice, morale, anarhie sau oricare dintre celelalte sute de motive pe care istoricii le-au fabricat în încercarea de a explica prăbuşirea civilizaţiilor.

Fiecare societate unică pentru fiecare popor

Aici se află cheia pentru a înţelege ascensiunea şi decăderea tuturor civilizaţiilor. În orice teritoriu dat, oamenii care alcătuiesc societatea din acel teritoriu creează o cultură unică pentru ei înşişi.

O societate sau o civilizaţie este doar o reflectare a populaţiei din acel teritoriu. De exemplu, civilizaţia chineză este un produs al poporului chinez şi este o reflectare a componenţei populaţiei care trăieşte în China. Civilizaţia chineză este unică pentru poporul chinez; ei au creat-o şi ea reflectă valorile şi normele lor.

Deoarece poporul chinez a creat civilizaţia chineză, rezultă în mod logic că cultura chineză ar dispărea dacă poporul chinez ar dispărea. În prezent, majoritatea covârşitoare a chinezilor trăiesc în China, creând civilizaţia chineză pe acest pământ. Cu toate acestea, dacă aborigenii australieni ar trebui să imigreze în China cu milioanele, iar populaţia chineză ar trebui să se reducă dramatic ca număr, atunci, în câţiva ani, caracterul civilizaţiei chineze s-ar schimba - pentru a reflecta noii locuitori ai acelui teritoriu.

Cu alte cuvinte, societatea sau civilizaţia acelui teritoriu ar reflecta faptul că majoritatea locuitorilor sunt acum aborigeni şi nu chinezi. Dacă China ar trebui să se umple de aborigeni, acest lucru ar însemna sfârşitul civilizaţiei chineze. Aborigenii ar crea o nouă civilizaţie care i-ar reflecta pe ei înşişi, şi nu pe cea a poporului chinez.

Faptul că acest lucru se întâmplă este perfect logic. Nu are nimic de-a face cu ce cultură este mai avansată sau cu noţiuni de superioritate sau inferioritate. Este pur şi simplu o reflectare a faptului că o civilizaţie este un produs al naturii oamenilor care alcătuiesc populaţia din teritoriu.

Fără poporul chinez nu există civilizație chineză

Să revenim la exemplul chinezesc: Dacă toți chinezii de pe pământ ar trebui să dispară mâine, atunci, în mod evident, civilizația și cultura chineză ar dispărea odată cu ei.

Acest principiu uimitor de evident este cel care determină crearea și disoluția civilizațiilor - odată ce oamenii care creează o anumită societate sau civilizație dispar, atunci acea societate sau civilizație va dispărea odată cu ei. Dacă populația dispărută este înlocuită de popoare diferite, atunci se creează o nouă societate sau cultură care reflectă cultura și civilizația noilor locuitori ai acelei regiuni.

Sosirea albilor a schimbat civilizația americană

Există numeroase exemple ale acestui proces. Unul care va fi familiar tuturor este schimbarea care a avut loc în America de Nord. Pe acest continent, poporul amerindian a trăit timp de mii de ani, creând o civilizație care a dominat continentul.

Cu alte cuvinte, civilizația și cultura care au dominat America de Nord reflectau faptul că populația amerindiană trăia și constituia populația majoritară. După anul 1500 d.Hr., acest continent s-a umplut de imigranți albi din Europa. Acești imigranți albi i-au strămutat pe amerindi, înlăturându-i din posesia Americii de Nord. Atunci a avut loc marea schimbare în civilizația nord-americană. În timp ce cultura amerindiană dominase timp de mii de ani, în câteva sute de ani, civilizația dominantă pe acel continent a devenit cea europeană albă.

Această schimbare a reflectat faptul că majoritatea locuitorilor din America de Nord erau europeni albi, iar civilizația amerindiană a dispărut, practic, în toate scopurile. Civilizația amerindiană din America de Nord a "căzut" pentru că populația Americii de Nord s-a schimbat.

Schimbarea rasială este primordială

Acest efect - strămutarea popoarelor și dispariția ulterioară a civilizației lor - are implicații directe în termeni rasiali. Ascensiunea și decăderea unei anumite civilizații poate fi urmărită nu prin

economia, politica, morala etc., ci mai degrabă prin prezența rasială reală a oamenilor înșiși.

Dacă societatea care a produs o anumită civilizație rămâne intactă ca o unitate omogenă din punct de vedere rasial, atunci acea civilizație rămâne activă. Cu toate acestea, dacă societatea dintr-o anumită zonă își schimbă componența rasială - prin invazie, imigrație sau orice scădere a numărului de persoane
atunci civilizația pe care a produs-o acea societate va dispărea odată cu ei, pentru a fi înlocuită de o nouă civilizație care să reflecte noii locuitori ai acelui teritoriu.

EGIPT - OAMENI DIFERIȚI, CIVILIZAȚIE DIFERITĂ

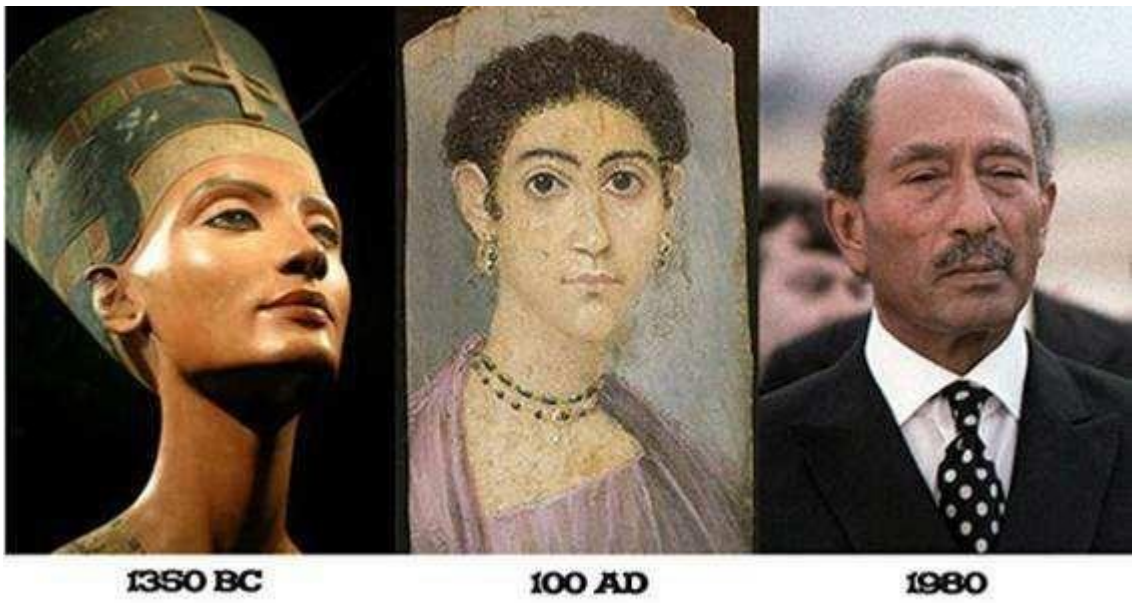

Egipt: Aceeași țară, oameni diferiți. Sus, în stânga: Faraonul alb, regina Nefertiti, în jurul anului 1350 î.Hr: Efectele amestecului rasial se văd clar pe chipul acestui portret de sicriu al unei doamne romane din Hawara, Egipt, 100 d.Hr: Egipteanul de rasă mixtă, Anwar Sadat, președinte al Egiptului în secolul XX. Nefertiti a condus o civilizație avansată; Sadat a condus o țară din lumea a treia. Motivul pentru diferența de culturi dintre Egiptul lui Nefertiti și Egiptul lui Sadat este că poporul egiptean se schimbase.

Dispariția albilor a dus la prăbușirea civilizațiilor lor

Create inițial de proto-nordocși, alpini și mediteraneeni și apoi influențate de valurile de invadatori indo-europeni, civilizațiile albe din Orientul Mijlociu au înflorit, producând minunile lumii antice.

Aceste regiuni au fost fie invadate, fie ocupate în alt mod (prin utilizarea de muncitori, imigrație sau, în cazuri rare, prin cucerire) de națiuni non-albe de diferite rase. Atunci când popoarele albe originale care au creat aceste civilizații au dispărut sau au devenit o minoritate nesemnificativă (prin moarte și absorbție de către alte rase), civilizațiile lor au "căzut" exact în același mod în care a "căzut" civilizația amerindiană din America de Nord.

500 î.Hr.- Primul punct de cotitură

În jurul anului 500 î.Hr. a fost atins primul mare punct de cotitură în istoria albilor. Acesta a fost declinul primelor mari civilizații albe din Orientul Mijlociu și înlocuirea lor ulterioară cu națiuni și popoare cu o constituție rasială substanțial diferită.

Până în acest moment, dezvoltarea expansiunii teritoriale a rasei albe a fost de așa natură încât aceasta era majoritară în Europa și în toată Rusia la vest de Urali. Ei formau o componentă semnificativă a populației din Orientul Mijlociu, iar dominația lor s-a extins până în Valea râului Indus din nordul Indiei.

India - Originea sistemului de caste

În India, de exemplu, populația indo-ariană a fost diminuată de patru factori:

• O mare imigrație de non-albi (indieni) spre nord pentru a presta munca oferită de societatea înființată de cuceritorii indo-ariani;

• Un nivel ridicat de reproducere naturală în rândul imigranților albi;

• Nivelul de amestec rasial între arieni și indieni, care, prin crearea unei noi identități etnice mixte, a schimbat și componența rasială a locuitorilor din regiune; și

• O scădere a natalității în rândul arienilor.

În India, invadatorii indo-arieni au instituit un sistem strict de segregare pentru a se menține separat de populația locală nativă cu pielea închisă la culoare. Acest sistem a fost atât de strict încât a dăinuit până în zilele noastre și a devenit cunoscut sub numele de sistem de caste. Cu toate acestea, chiar și cea mai strictă segregare (și

legile ariene care prevedeau pedepse precum moartea pentru metisaj) nu au împiedicat populația majoritară să îi înghită în cele din urmă pe arienii aflați la putere, până la situația de astăzi, când doar foarte puțini indieni brahmani din casta înaltă mai pot trece drept europeni.

Exact același lucru s-a întâmplat în Asia Centrală, Egipt, Sumeria și, într-o măsură mai mică, în Turcia modernă. Încet, dar sigur, pe măsură ce aceste civilizații se bazau din ce în ce mai mult pe alții pentru a face munca în locul lor sau erau cucerite fizic de alte rase, componența populației lor a devenit din ce în ce mai întunecată.

Metisajul cu sclavii non-albi a cauzat declinul egipteanului

Încă din timpul Vechiului Regat, egiptenii albi au folosit nubieni, negri și semiți (sau arabi) pentru a lucra la multe dintre proiectele lor de construcție sau ca sclavi în general.

În diferite etape, faraonii au angajat, de asemenea, mercenari nubieni, iar în cele din urmă Nubia și Sudanul au fost ocupate fizic și încorporate în imperiul egiptean. Deși clădirile Egiptului antic sunt foarte impresionante - multe dintre ele au supraviețuit până în zilele noastre -, construcția lor a depins de capacitatea egipteană de a organiza o masă de muncă umană fără precedent.

Sub conducerea unui scrib și a unui arhitect, mii de sclavi și regimente de soldați au muncit timp de decenii pentru a crea marile clădiri, folosind doar pârghii, sănii și rampe masive de pământ.

Este imposibil de crezut că o astfel de utilizare masivă a sclavilor și a forței de muncă străine nu ar fi lăsat urme asupra populației țării. Au avut loc încrucișări, iar acest lucru, combinat cu modelele naturale de creștere și reproducere ale sclavilor și muncitorilor, a însemnat că, într-un timp relativ scurt, aceștia au constituit o parte semnificativă a populației.

S-au făcut mai multe încercări de a împiedica un număr mare de nubieni să se stabilească în Egipt. Una dintre primele legi de separare rasială înregistrate a fost inscripționată pe o piatră de pe malul sudic al Nilului, care interzicea nubienilor să se deplaseze la nord de acel punct.

Cu toate acestea, utilizarea continuă a nubienilor pentru muncă a dus în cele din urmă la stabilirea unei mari populații de nealbi rezidente în Egipt, numărul acestora fiind mărit prin reproducere naturală și prin imigrația continuă. De asemenea, regiunea a fost ocupată timp de două sute de ani de către Hyksos semiți, care s-au căsătorit cu populația locală, iar acest lucru a fost urmat de o altă imigrație semitică/arabă, alimentată de așezarea de negri existentă de mult timp pe cursul sudic al Nilului.

Încă o dată, factorii care au dus la dispariția arienilor în India au intrat în joc în Egipt: o populație nealbă rezidentă care să presteze munca, o creștere naturală a numărului de nealbi, integrarea fizică și o scădere a ratei inițiale de natalitate a albilor.

Toți acești factori s-au combinat pentru a produce o populație egipteană de astăzi care este foarte diferită de bărbații și femeile care au fondat Egiptul și au proiectat piramidele.

Pe măsură ce populația s-a schimbat, manifestările culturale sau civilizația din acea regiune s-au schimbat, până în punctul în care populația actuală a Orientului Mijlociu nu poate fi clasificată ca fiind albă, nici pe departe.

Acest lucru explică de ce locuitorii actuali ai Egiptului nu sunt aceiași oameni care au proiectat piramidele. Egiptenii de astăzi sunt un popor complet diferit, din punct de vedere rasial și cultural, care trăiește printre ruinele civilizației unei alte rase.

Motive identice pentru declinul din Orientul Mijlociu

Declinul și, în cele din urmă, dispariția populației albe din Orientul Mijlociu a marcat sfârșitul civilizațiilor originale din acele regiuni. În toate țările din Orientul Mijlociu, populația semitică (arabă) și cea de culoare a crescut pe măsură ce era folosită ca forță de muncă de către albii aflați la putere. În cazul Sumerului, conducătorii albi au fost strămutați fizic prin cucerirea militară de către invadatorii semiți.

Acest proces a continuat până când aproape toate rămășițele albilor originari din marea regiune au fost asimilate de populațiile mai întunecate. Doar apariția ocazională a părului sau a ochilor de

culoare deschisă în rândul irakienilor, iranienilor, sirienilor şi palestinienilor de astăzi amintește de conducătorii inițiali ai acestor teritorii.

Lecția-Rolul forței de muncă străine de rasă în declinul unei civilizații

Lecția este clară: o civilizație va rămâne intactă atâta timp cât rasa care o creează rămâne în viață. Acest lucru este valabil pentru toate rasele în mod egal - albă, neagră, mongolă sau oricare alta. Atâta timp cât rasa fondatoare a unei civilizații își menține integritatea teritorială și nu folosește un număr mare de membri ai oricărei alte rase extraterestre pentru a-și face munca, acea civilizație va rămâne în existență.

Dacă o civilizație permite accesul unui număr mare de străini rasiali (cel mai adesea ca muncitori) și apoi se integrează cu acești nou-veniți, civilizația respectivă se va schimba pentru a reflecta noua compoziție rasială a populației.

Orice civilizație - fie că este albă, neagră, asiatică sau aborigenă - se bazează pe omogenitatea populației sale și nimic altceva. De îndată ce o societate își pierde omogenitatea, natura societății respective se schimbă.

Acest fapt simplu, adesea ignorat de istorici, oferă cheia pentru a înțelege ascensiunea și decăderea tuturor civilizațiilor, indiferent de rasă.

SCLAVI NEGRI ÎN EGIPT ŞI GRECIA

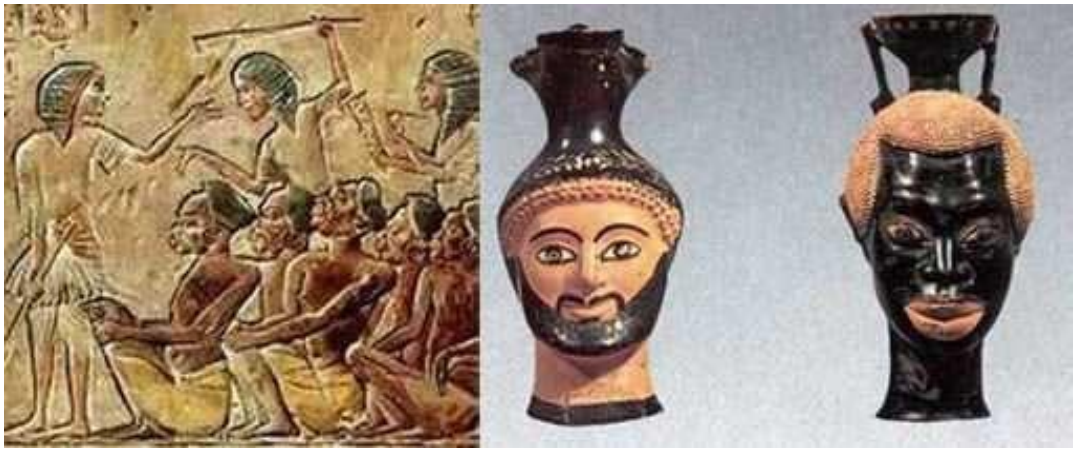

Sclavii negri în societatea egipteană și grecească. În stânga: o piață egipteană de sclavi, iar în dreapta, două vase grecești, datând din secolul al V-lea î.Hr., prezintă tipurile rasiale a doi sclavi: un semit și un negru.

Istoria este o funcție a rasei

Primele civilizaţii albe din Grecia şi Roma au căzut, de asemenea, în urma acestui proces. Ultimul mare lider grec, Pericle, a promulgat o lege în anul 451 î.Hr. care limita cetăţenia statului în funcţie de descendenţă rasială. Cu toate acestea, aproximativ patru sute de ani mai târziu, această lege a fost schimbată, deoarece schimbările de populaţie deveniseră din ce în ce mai evidente. Anumiţi lideri romani au încercat să dea înapoi ceasul rasial, dar eforturile lor au fost în zadar.

Vastitatea Imperiului Roman a însemnat că tot felul de rase au fost incluse în graniţele sale, iar acest lucru a dus în cele din urmă la dizolvarea populaţiei romane originale.

Cei care ocupă un teritoriu determină natura societăţii din acel teritoriu. Aceasta este o lege imuabilă a naturii. Este regula de fier pe care se bazează toate eforturile umane - că istoria este o funcţie a rasei.

Explicarea creşterii şi decăderii civilizaţiilor

- Fiecare societate şi cultură este produsul unic al oamenilor care o compun;

- De exemplu: Civilizaţia chineză este produsul poporului

chinez; cultura aborigenă australiană este produsul poporului aborigen, iar societatea albă este produsul oamenilor albi;

- Acest lucru nu are nimic de-a face cu noţiunile subiective de superioritate sau inferioritate;

- Dacă populaţia unei societăţi îşi schimbă componenţa rasială, este logic ca şi cultura societăţii respective să se schimbe pentru a reflecta această schimbare;

- Aceasta este ceea ce se numeşte "ascensiunea şi decăderea" civilizaţiilor - când o cultură este înlocuită de o cultură diferită;

- Cauza acestei înlocuiri de culturi este înlocuirea oamenilor din societatea respectivă;

- În acest fel, cultura indienilor americani a "căzut", deoarece au fost înlocuiţi de albi ca rasă dominantă pe continentul nord-american;

- În acest caz, civilizaţiile nu "cad" - ele sunt pur şi simplu înlocuite de o altă cultură, care este produsul noii populaţii.

-

O civilizaţie "se ridică şi se prăbuşeşte" în funcţie de omogenitatea sa rasială şi nimic altceva. Atâta timp cât îşi menţine omogenitatea rasială, va dăinui.

-dacă îşi pierde omogenitatea rasială şi îşi schimbă componenţa rasială, va "cădea" sau va fi înlocuită de o nouă cultură.

CAPITOLUL 1: Primele tipuri de rasă albă

Se susține adesea că influența climatică este cauza diferențelor rasiale fizice. Totuși, acest lucru nu este confirmat de faptele istorice. De exemplu, se aude adesea argumentul că rasa albă are culoarea sa pentru că își are originea în nordul rece, iar rasa neagră are culoarea sa pentru că își are originea în sudul cald.

În afară de imposibilitatea geografică evidentă a acestei presupuneri (deoarece multe dintre cele mai mari realizări ale rasei albe au fost făcute într-un climat cald - Orientul Mijlociu și Egiptul), acest argument nu explică de ce membrii raselor mongoloide (chinezi, japonezi și alții) au caracteristicile lor rasiale distinctive. Cum a creat climatul din Asia forma distinctivă a ochilor și structura craniană prin care sunt cunoscute rasele mongoloide?

Realitatea este că caracteristicile fizice sunt determinate genetic în momentul concepției și nu există absolut nicio dovadă care să indice faptul că traiul într-un climat rece sau cald modifică compoziția genetică a unui grup de oameni. Dacă un grup mare de chinezi s-ar muta în Norvegia și ar locui acolo pentru o perioadă de timp, rămânând în același timp (în ceea ce privește căsătoria și copiii) în cadrul grupului lor rasial, ar sugera cineva în mod serios că aceștia ar "evolua" în persoane blonde cu ochi albaștri în orice perioadă de timp?

Același argument poate fi folosit în sens invers. Cine ar susține în mod serios că, dacă albii s-ar muta în China (și ar rămâne în cadrul propriei comunități genetice, fără a se încrucișa cu populația locală), ar deveni mongoloizi în ceea ce privește aspectul fizic după o perioadă de timp? Este posibil ca oamenii să crească puțin mai înalți sau să trăiască puțin mai mult cu o nutriție mai bună sau cu servicii medicale mai bune, dar aceasta este doar o extindere a potențialului genetic al acelor oameni, mai degrabă decât o schimbare a genelor în sine. Prin urmare, clima nu poate schimba niciodată fondul genetic al unui popor.

Genele se schimbă prin amestecare

Singurul mod în care un fond genetic poate fi modificat este dacă un număr suficient de membri ai acelui fond genetic se amestecă -

se integrează fizic și au urmași - cu un fond genetic din afara grupului inițial. Acesta este singurul mod în care genele se pot "schimba". Istoria este plină de exemple în care s-a întâmplat acest lucru, în care grupuri rasiale originale s-au integrat cu alte grupuri rasiale separate anterior pentru a produce noi grupuri care, în general, au caracteristici fizice și chiar cognitive diferite de ambele grupuri parentale originale.

O reprezentare a Australopithecus-un tip de Homo erectus, bazată pe dovezi arheologice și fosile. Nu există dovezi clare care să facă legătura între un tip de Homo erectus și tipul rasial alb modern sau chiar cu tipul rasial Neanderthal.

Mediu și realizări

Un alt mit modern popular este acela că unele grupuri rasiale s-au dezvoltat mai repede decât altele din cauza accidentului locației lor geografice. Acest lucru este cunoscut sub denumirea colectivă de teoria mediului de dezvoltare: pentru că unele rase au fost suficient de "norocoase" pentru a trăi în jurul bazinelor fluviale fertile sau au avut acces la anumite tipuri de animale domestice sau plante comestibile, s-au dezvoltat mai repede decât alte grupuri rasiale din alte părți ale lumii.

Această viziune asupra lumii încearcă să explice decalajul

tehnologic uriaş care a existat între europenii albi şi africanii negri, amerindienii, asiaticii şi aborigenii australieni în momentul explorării şi colonizării lumii de către albi.

Deşi scopul acestei cărţi nu este de a aprofunda ceea ce sunt, până la urmă, noţiuni subiective de superioritate şi inferioritate (ceea ce este considerat superior de unii poate fi considerat inferior de alţii), problema decalajului tehnologic dintre rase trebuie abordată, fie şi numai pentru că a jucat un rol atât de important în istoria interacţiunii rasei albe cu celelalte rase ale lumii.

Teoria "mediului", aşa cum a fost expusă de sociologii moderni, este distrusă de două exemple principale: Egiptul şi o comparaţie între culturile indigene din Africa Ecuatorială şi America Centrală.

În Egipt, după cum se va arăta, rasele albă şi neagră au împărţit o locaţie geografică identică de-a lungul malurilor Nilului - cu toate acestea, vechii egipteni albi au produs o civilizaţie care este încă o minune a istoriei mondiale, în timp ce realizările locuitorilor negri (nubieni) din aceeaşi regiune au fost în mod clar nesemnificative în comparaţie.

Dacă "accidentul de mediu norocos" ar fi fost adevărat, atunci nu ar fi trebuit să existe o diferenţă atât de mare între egiptenii albi originali şi nubienii negri, din moment ce au avut un mediu identic.

Adesea se argumentează că albii au avut un avantaj pentru că aveau animale de povară şi cai, în timp ce popoarele indigene nu aveau - acest argument ignoră faptul că egiptenii albi nu au avut cai decât la mult timp după ce au creat multe dintre cele mai frumoase minuni tehnologice ale lor.

De fapt, caii au fost introduşi în Egipt de către invazia semitică Hyksos, care a avut loc la sute de ani după prima înflorire a civilizaţiei egiptene.

Disparitate în realizări - acelaşi mediu

Este util să comparăm realizările popoarelor amerindiene incaşe şi aztece, care nu sunt albe, din America Centrală şi de Sud, situate la nord şi la sud de ecuator, cu cele din inima originară a rasei negre, tot la nord şi la sud de ecuator, în Africa. Datorită apropierii de

ecuator, în America Centrală și în Africa Centrală predominau (și încă mai domină) condiții de mediu practic identice. Niciuna dintre aceste regiuni nu avea cai și ambele aveau de înfruntat provocările pădurii ecuatoriale.

În ciuda similitudinii mediului, amerindienii din America Centrală au reușit să construiască clădiri sofisticate, să stabilească forme de comunicare scrisă, să producă aur, să se angajeze în prelucrarea metalelor prețioase și să facă o mulțime de alte progrese, în timp ce în Africa nu s-a înregistrat decât un progres redus dincolo de epoca de piatră. Disparitatea dintre amerindienii albi și africanii albi nu poate fi explicată prin "accidentul geografiei". În cele din urmă, și cel mai devastator, argumentul "mediului înconjurător" cade în gol atunci când este măsurat în raport cu ascensiunea și decăderea civilizațiilor.

De ce oare Egiptul Antic a fost la un moment dat lider mondial în cultură și civilizație, dar astăzi este o țară înapoiată din lumea a treia? Dacă doar mediul înconjurător ar oferi anumitor popoare un "avantaj permanent", atunci ar rezulta cu siguranță că Egiptul ar fi astăzi una dintre cele mai avansate țări din lume. În realitate este, așa cum va mărturisi orice vizitator al acelui ținut, plin de mizerie, sărăcie și înapoiere - în ciuda faptului că "mediul" este exact același cu cel din timpul marii epoci a civilizației care a construit piramidele. Teoria "mediului" nu explică, prin urmare, de ce Egiptul, cu exact aceleași condiții de mediu, și-a pierdut preeminența față de restul lumii.

Ascendența tehnologică - motive

Care a fost cauza decalajului tehnologic? Dacă nu a fost cauzat de mediul înconjurător, singura altă explicație logică este că anumite tipuri de culturi sau civilizații sunt produsul anumitor tipuri de oameni - reprezentative pentru potențialul înnăscut al oricărui grup dat. Deși acest punct de vedere este considerat în prezent unul incorect din punct de vedere politic, faptele dezvoltării istorice nu susțin altă concluzie.

Un alt exemplu: America de Nord a fost în mare parte colonizată de europenii albi, devenind ulterior principala putere a lumii moderne. America de Sud, pe de altă parte, având resurse naturale mult mai bogate decât America de Nord, nu a fost niciodată

colonizată în majoritate de europenii albi și are astăzi o populație majoritar metisă. Acest continent este clasificat ca fiind din a treia sau, în cel mai bun caz, din a doua lume.

Dacă mediul ar fi singurul factor care determină nivelurile de realizare, America de Sud ar trebui, în teorie, să fie mai avansată decât America de Nord, deoarece are mult mai multe "avantaje de mediu".

Homo Erectus și Neanderthalienii

Arheologia și știința sa aliată, paleoserologia, au dezvăluit că forme de viață cu forma generală a omului (adică două brațe, două picioare, un trunchi, un cap și capacitatea de a merge în poziție verticală pe cele două picioare) au apărut în diferite locuri de pe Pământ în urmă cu aproximativ două milioane de ani. Acestea au fost tipurile rasiale "Homo erectus" (sau "omul drept") atât de favorizate de evoluționiști ca fiind "strămoșii omului". Aceste creaturi au fost găsite împrăștiate în Europa, Africa, China și Australia. Rămâne speculativ să spunem cu certitudine că omul modern descinde din oricare dintre aceste tipuri rasiale Homo erectus.

Epoca tipurilor de Homo erectus este cunoscută sub numele de Paleolitic și se consideră că s-a încheiat odată cu apariția unui nou tip rasial, omul de Neanderthal. Rezultatele testelor ADN efectuate pe rămășițe de Neanderthal de către cercetătorii de la Universitatea din Glasgow, Marea Britanie, și publicate în revista *Nature,* în martie 2000, au sugerat că oamenii moderni nu au strămoși de Neanderthal în arborele lor genealogic. Această constatare a fost contrazisă de un studiu din 2010 (Richard E. Green et al , "A Draft Sequence of the Neanderthal Genome", *Science* 328 (5979): 710-722), care a indicat că între 1 și 4 la sută din ADN-ul omului modern este de origine neanderthaliană.

Cro-Magnon-Primul tip rasial alb

Primul tip rasial alb modern, cunoscut sub numele de omul de Cro- Magnon (după un sit din regiunea Dordogne din Franța, unde a fost descoperit primele rămășițe schelet), a apărut între aproximativ 40.000 și 15.000 î.Hr. în unele părți ale Europei și ale Orientului Mijlociu, în timpul paleoliticului târziu. Omul Cro-Magnon a fost prima

formă de viaţă cu care albii moderni pot pretinde o afinitate genetică directă. Istoria rasială a albilor îşi are, prin urmare, originea în jurul anului 35.000 î.Hr. şi astfel, cu perioada Paleoliticului târziu începe cu adevărat povestea din această carte.

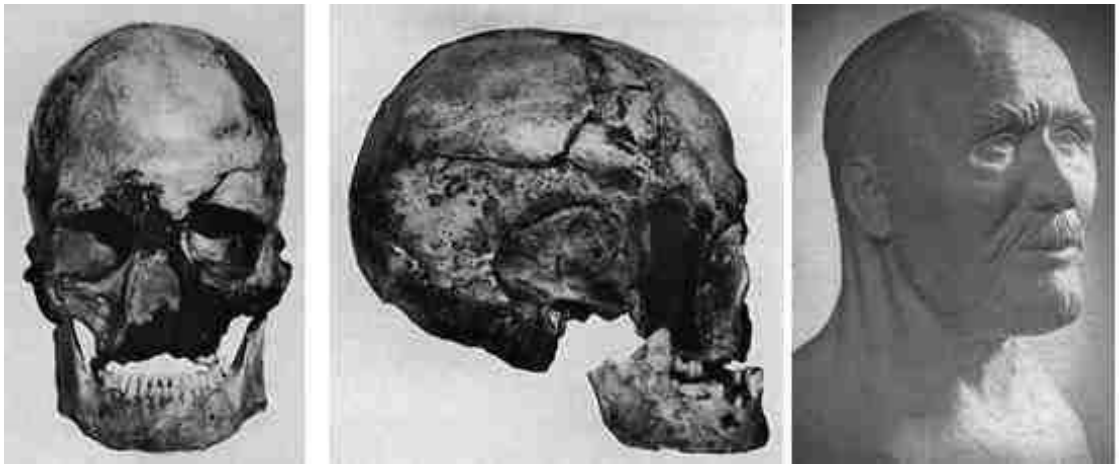

OMUL CRO-MAGNON - PRIMUL TIP RASIAL ALB

Sus, în stânga şi în centru: Craniul bine conservat al unui exemplar complet de om de Cro-Magnon, descoperit în defileul Cheddar din Anglia. Scheletul a fost datat iniţial la o vechime cuprinsă între patruzeci şi treizeci de mii de ani, dar cercetările recente indică faptul că ar putea avea doar nouă mii de ani. Sus, în dreapta: O reconstituire a bustului omului de Cro-Magnon, realizată de celebrul antropolog M. P. Coon. De la omul Cro-Magnon începe istoria albă înregistrată.

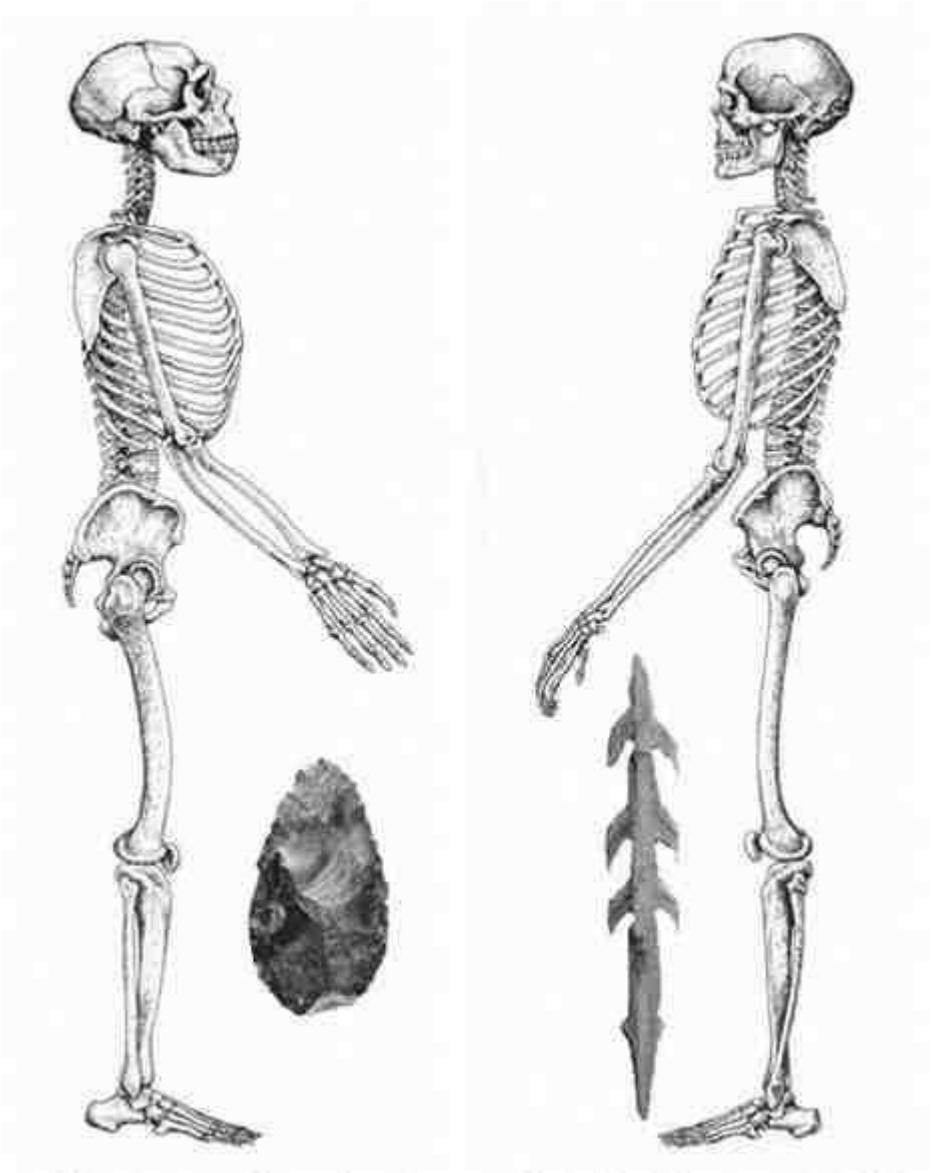

NEANDERTHAL MAN versus CRO-MAGNON MAN

O comparație a scheletelor omului de Neanderthal (stânga) și a omului de Cro-Magnon (dreapta) relevă multe diferențe fundamentale care indică rase separate. Uneltele tipurilor respective (alături de fiecare schelet) indică, de asemenea, niveluri diferite de tehnologie și realizări. În stânga, o racletă de piatră ascuțită din epoca Neanderthalului, recuperată dintr-un sit Neanderthal. În dreapta, un cap de harpon cu țepi de Cro-Magnon, care arată un grad avansat de îndemânare în ceea ce privește capacitatea de fabricare a uneltelor.

CAPITOLUL 2: Primele zvâcniri - Paleoliticul târziu

Primele tipuri rasiale identificabile ca fiind asemănătoare cu albii moderni au apărut pentru prima dată în unele părţi ale Europei, în sudul Rusiei şi în Orientul Mijlociu în perioada 30.000 î.Hr. - 15.000 î.Hr., după sfârşitul ultimei mari ere glaciare, în jurul anului 40.000 î.Hr.

Noii veniţi au fost cunoscuţi sub numele de Homo sapiens (sau "om înţelept") pentru a-i diferenţia de celelalte forme de viaţă cunoscute sub numele de Homo erectus şi omul de Neanderthal.

Aceste prime tipuri rasiale au apărut în două forme fizice principale: mediteraneenii originali ("vechii europeni"), care aveau părul şi ochii închişi la culoare, şi tipul rasial proto nordic sau Cro-Magnon - înalt, cu părul şi ochii clari. În anumite zone izolate din Europa - în special în Scandinavia - este posibil chiar şi astăzi să se găsească exemple vii perfecte ale acestui tip rasial proto nordic, care diferă doar puţin în înălţime de nordicii din prezent.

Rămăşiţele fizice ale acestei rase proto-nordice sunt numeroase, deoarece au călătorit mult şi bine. Au trăit într-o bandă largă care se întinde din Spania, de-a lungul Europei şi până în Asia, unde au fost găsite şi rămăşiţe scheletice.

ARTĂ TIMPURIE 30.000 Î.HR. WILLENDORF

Un exemplu al uneia dintre cele mai timpurii arte: Femeia din Willendorf, *Austria de astăzi, datând din 30.000 î.Hr.*

Tipurile nordice alcătuiesc elita conducătoare

Tipurile mediteranean şi proto-nordic au locuit adesea în aceleaşi zone geografice - în special în Orientul Mijlociu, dar şi în Europa de Vest şi în Balcani. A avut loc o anumită cantitate de amestec, dar, deoarece tipurile mediteraneene erau în majoritate covârşitoare, incidenţa caracteristicilor nordice în rândul acestor primii albi a fost relativ scăzută, majoritatea tipurilor nordice făcând parte din elita conducătoare a acestor popoare.

Această perioadă de timp, în jurul anului 25.000 î.Hr., este cunoscută sub numele de Paleoliticul târziu şi a fost marcată de două caracteristici principale - stadiul de vânător-culegător al existenţei albilor timpurii şi dispariţia omului de Neanderthal (din cauza conflictului cu noii veniţi).

Existenţa vânătorilor-culegători

Proto-nordicii din Paleoliticul târziu au hoinărit din zonă în

zonă, uneori urmând noile teritorii deschise de retragerea ultimelor straturi de gheață, dar nu s-au stabilit niciodată pentru mult timp, adesea împinși de intemperii și de nevoia de hrană și adăpost. Ca urmare a naturii trecătoare a acestor oameni, ei călătoreau în general în grupuri familiale, variind de obicei între cinci și douăzeci de persoane. Efectivele mici de animale și vânătoarea le asigurau principalele mijloace de subzistență.

Deși din această perioadă nu au mai rămas clădiri mari sau structuri fixe, artefactele mai mici de zi cu zi sunt relativ numeroase. Săpăturile efectuate în Europa și Rusia au arătat că acești primii albi aveau foc, vopsea, lame de piatră și capacitatea de a transforma oasele de animale în arme și unelte. Acele de cusut au fost, de asemenea, dezvoltate în această perioadă.

SUNGIR, RUSIA 27.000 BC - MĂRGELE ȘI MATERIALE

Una dintre cele mai remarcabile descoperiri din Paleoliticul superior este acest bărbat alb adult îmbrăcat, descoperit la Sungir, în Rusia, îngropat în urmă cu aproximativ 25.000 de ani. Acesta a fost tipul care a creat primele indicii cunoscute de civilizație albă în timpul perioadei interglaciare, începând cu aproximativ 40.000 î.Hr. Complexitatea lucrului cu mărgele și a materialului cu care a fost îngropat cadavrul este o dovadă că omul alb din Paleoliticul superior era în acest stadiu deja destul de avansat - în comparație cu Africa, unde materialul țesut a fost introdus cu doar cinci sute de ani în urmă.

27.000 î.Hr.-Introducerea instrumentelor muzicale și utilizarea cărbunelui și a ceramicii

Instrumentele muzicale și-au făcut, de asemenea, apariția - în situri din sudul Franței, au fost descoperite flaute datând de acum 27.000 de ani. De asemenea, cărbunele a fost folosit pentru prima dată ca și combustibil cam în această perioadă.

Părțile sudice ale Europei ar fi fost principalul punct de contact între proto-nordicii nordici și tipurile mediteraneene. Acești primii albi au dezvoltat, de asemenea, ceramică arsă. În actuala Republică Cehă au fost descoperite statuete și alte obiecte arse care datează din aproximativ 26.000 î.Hr.

Tot în această perioadă au fost dezvoltate două arme importante, care au marcat o mare îmbunătățire: aruncătorul de suliță (un instrument făcut din os, care permitea aruncătorului o mai mare forță de apăsare și, prin urmare, o viteză și o distanță mai mare), care și-a făcut apariția în jurul anului 12.000 î.Hr., și arcul și săgeata, care și-a făcut apariția pentru prima dată în jurul anului 9.000 î.Hr. Această perioadă a fost cea care a produs, în întreaga Europă, o serie de forme feminine voluptoase care au devenit cunoscute sub numele de "Venus primitive". Se speculează că aceste figurine erau simboluri ale fertilității.

Artă Aziliană 7000 î.Hr.

Poate că cea mai mare dificultate în studierea oamenilor din Paleoliticul Târziu este faptul că aceștia nu au lăsat nicio înregistrare scrisă a realizărilor lor - doar picturi pe pereții stâncilor. Unul dintre cele mai bine conservate exemple este și cel mai intrigant - picturile rupestre găsite în peșterile din Mas d'Azil, în sudul Franței. Aici au fost găsite pietre cu ceea ce pare a fi scris pe ele, deși nu au fost niciodată descifrate. Dacă este vorba într-adevăr de scriere, atunci ar putea fi prima și cea mai veche formă de comunicare scrisă din lume.

"ARTA" BRAZILIANĂ - PRIMA SCRIERE?

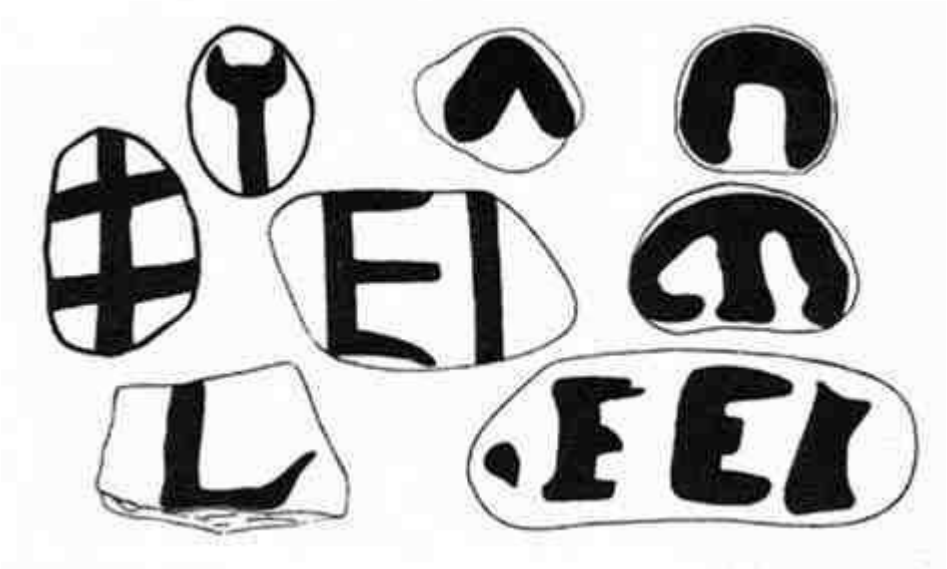

Cele mai vechi case-Circa 30.000 î.Hr.

Cele mai vechi vestigii de construcţii din Paleoliticul târziu datează din vremea vânătorilor care locuiau în zonele cunoscute în prezent sub numele de Republica Cehă şi Slovacia şi în sudul Rusiei. Pentru a rezista la vremea rece, grupurile de vânători din Paleoliticul târziu confecţionau haine din piei cusute - ale căror urme au supravieţuit în situri din Republica Cehă şi Slovacia.

Mamuţii - creaturi asemănătoare unor elefanţi, astăzi dispărute - erau vânaţi în această perioadă, iar casele erau construite din coaste de mamut (care erau folosite ca suporturi pentru acoperiş). Există, de asemenea, dovezi care arată că oamenii din Paleoliticul Târziu foloseau ca adăposturi peşterile de calcar din Europa de Vest. Per total, viaţa din Paleoliticul târziu trebuie să fi fost goală, dură şi crudă.

Caracterul trecător al societăţii din această perioadă a fost cauza principală a lipsei unor aşezări fixe. Aceasta ar fi o evoluţie care ar urma să apară odată cu stabilirea agriculturii, o caracteristică a perioadei de după
10.000 î.Hr.

În această perioadă a apărut subgrupul alpin: posibil ca rezultat al amestecului dintre tipurile proto-nordic şi mediteranean (aceasta este, totuşi, o speculaţie).

Aceste trei grupuri: Proto-Nordicii, mediteraneenii originari şi

Alpinii, au colonizat mari părţi ale Europei şi ale Orientului Mijlociu, situaţie care a rămas stabilă până când întregul continent a fost supus invaziilor triburilor nordice, numite popoare indo-europene, care au început în jurul anului 5000 î.Hr. Indo-europenii, grupurile europene originale şi alpinii formează împreună baza rasei albe care locuieşte astăzi în Europa. Aceste trei subgrupuri albe s-au combinat în cele din urmă pentru a domina un teritoriu care se întindea din Marea Britanie până în Munţii Ural; din Scandinavia până în Africa de Nord şi Orientul Mijlociu.

Odată cu trecerea timpului, Orientul Mijlociu avea să devină un maelstrom de rase, cu valuri de albi, arabi, semiţi şi chiar mongoloizi care, la un moment dat, au dominat regiunea şi şi-au stabilit propriile culturi şi civilizaţii. Locuitorii actuali ai Orientului Mijlociu sunt produsul a mai multe mii de ani de amestec între toate aceste grupuri, iar urmele fiecăruia pot fi observate în fizionomia lor.

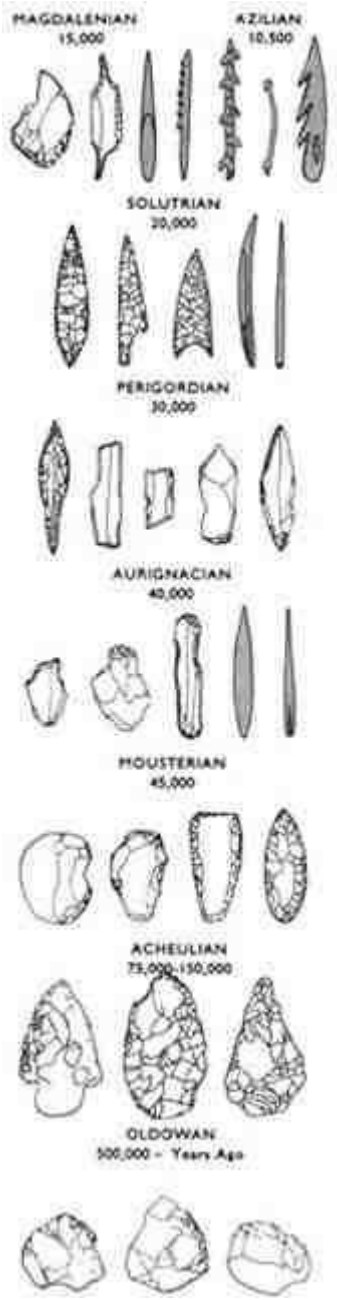

DEZVOLTAREA INSTRUMENTELOR MARCHEAZĂ APARIȚIA LUI HOMO SAPIENS

Cercetările arheologice au cartografiat diferite tipuri de unelte și perioadele de vârstă ale acestora. Observați saltul masiv în forma uneltelor și în capacitatea tehnologică care coincide cu sosirea primului tip de rasă albă, omul de Cro-Magnon, simultan cu așa-numita perioadă "aurignaciană".

COLIERE GĂURITE, CEHOSLOVACIA 20.000 Î.HR.

Capacitatea tehnică a albilor timpurii este demonstrată de complexitatea acestor patru coliere, toate datând din aproximativ 20.000 î.Hr., care au fost găsite în situri din Paleoliticul superior din Republica Cehă. Toate obiectele au fost găurite, ceea ce reprezintă o performanță remarcabilă pentru o perioadă atât de timpurie.

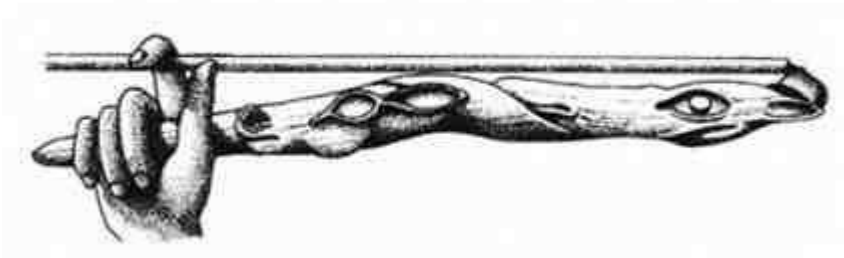

ARUNCĂTOR DE SULIȚĂ 12.000 Î.HR.

Primul mecanism de propulsie improvizat pentru o suliță sau un pumnal. Acest aruncător de suliță din jurul anului 12.000 î.Hr., din Paleoliticul târziu, a oferit o pârghie prin care o suliță putea fi aruncată mai departe și cu o forță mai mare.

CAPITOLUL 3: Templele vaste și primele orașe - epoca neolitică

Pe măsură ce climatul s-a îmbunătățit odată cu retragerea ultimei mari ere glaciare, omul din Paleoliticul târziu a devenit treptat mai sedentar și a rămas în locuri care îi ofereau adăpost și teren arabil.

Aceste prime așezări fixe au dus la trecerea de la o societate de culegere a hranei la o societate de cultivare a hranei, iar apariția culturilor și domesticirea animalelor au devenit caracteristici ale modului lor de viață. Această schimbare culturală se numește epoca neolitică. Aprovizionarea regulată și continuă cu hrană, creată de înființarea agriculturii, a însemnat că populații mai mari puteau trăi în zone sedentare și mai sigure, iar acest lucru a marcat prima dată când a devenit posibil luxul unor profesii neproducătoare de alimente în cadrul societății.

Această trecere de la vânătorii-culegători la agricultura sedentară a avut loc în mod intermitent în toată Europa ocupată de albi și în Orientul Mijlociu. Cele mai vechi situri agricole din nordul Europei au fost descoperite în Irlanda și datează aproximativ din aceeași perioadă cu cultivarea culturilor în Valea Mesopotamiei. Ca regulă generală, se poate spune că primele așezări neolitice au fost înființate în jurul anului 10.000 î.Hr., iar cultivarea plantelor comestibile și domesticirea animalelor erau ceva obișnuit în toată Europa și în Orientul Mijlociu până în anul 5000 î.Hr.

Europa și Orientul Mijlociu - la fel de avansate în jurul anului 5000 î.Hr.

Existența unei civilizații originale pe continentul european, care a precedat civilizațiile din Orientul Mijlociu, a fost în mare măsură ignorată de scriitorii de istorie tradițională, în special de cei care au scris în timpul erei creștine dominante în Europa.

Acest lucru s-a datorat în mare parte unei prejudecăți biblice iudeo- creștine care susținea că toată civilizația a început în Orientul Mijlociu (Vechiul Testament biblic se referă exclusiv la evenimente din Orientul Mijlociu, iar înțelepciunea convențională din timpul Epocii Bisericii susținea că Grădina Edenului se afla în acea

regiune).

Acest lucru nu reflectă cu exactitate faptele, deoarece în multe părţi ale Europei existau societăţi relativ avansate fie înainte, fie simultan cu civilizaţiile mesopotamiene sau egiptene. Deşi este cu siguranţă adevărat că marile oraşe şi state din Orientul Mijlociu au fost realizări impunătoare, este incorect să le considerăm ca fiind singura înflorire a civilizaţiei din lume la acea vreme.

Există multe clădiri uriaşe (numite megaliţi), aşezări neolitice timpurii, artefacte, locuri de înmormântare şi chiar şi o formă de scriere, care arată că locuitorii Europei au fost avansaţi în evoluţia societăţilor şi a culturii lor. Această veche civilizaţie europeană a durat aproximativ trei mii de ani, iar apoi a căzut în faţa valurilor de noi invadatori, triburile indo- europene care au năvălit din zona pe care o cunoaştem acum sub numele de Rusia.

PRIMA SCRIERE DIN LUME

Scriere nedescifrată găsită pe tăbliţe la Glozel, în centrul Franţei, datând din jurul anului 1500 î.Hr.

Scriere din Jemdet Nasr, Sumeria, Orientul Mijlociu, datată în jurul anului 3000 î.Hr;

Scrierea nedescifrată de pe tăbliţa Tartaria, descoperită în Tartaria, România, şi datată la 4500 î.Hr.

Mediteraneenii albi şi proto-nordicii populează Orientul Mijlociu

Acest lucru nu înseamnă că locuitorii originari ai Vechii Europe - în principal tipuri rasiale mediteraneene, cu o minoritate de proto-nordocşi - erau de o rasă diferită de cea a locuitorilor din Orientul Mijlociu la acea vreme. Într-adevăr, primele civilizaţii din valea râului Mesopotamia (în Irakul de astăzi) au fost, de asemenea, create de tipuri rasiale albe mediteraneene şi proto-norice, după cum reiese din

numărul mare de artefacte și imagini care au supraviețuit și care datează din această perioadă a istoriei albe timpurii.

Europa - Agricultură organizată și cupru

Fermele de cereale au fost înființate în Europa Centrală în jurul anului 8000 î.Hr. (aproape simultan cu culturile din Valea fluvială a Mesopotamiei "Semilunii Fertile"), unele dintre cele mai bine conservate așezări agricole din Franța și Marea Britanie fiind datate pozitiv ca fiind anterioare anului 4000 î.Hr.

În mod semnificativ, prelucrarea cuprului a fost stabilită în Balcani încă din anul 5000 î.Hr. - cu aproximativ două mii de ani înainte ca acesta să fie produs în Valea Mesopotamiei. În Europa neolitică, unde lemnul era abundent, se construiau case dreptunghiulare din lemn. Unele aveau două camere și chiar acoperișuri cu două ape. Vestigii descoperite în Elveția, datând din jurul anului 5000 î.Hr., arată că, pe terenuri moi și mlăștinoase, constructorii au putut ridica casele așezând mai întâi fundații din lemn sau folosind piloți înfipți adânc în pământ.

Până în anul 5000 î.Hr., așezările neolitice albe au luat forma unor sate, orașe și, în câteva cazuri, chiar orașe, răspândite în întreaga Europă și în vestul și sudul Rusiei. Acești agricultori neolitici timpurii cultivau cereale și creșteau animale domestice, cum ar fi porcii, vitele și câinii.

Fermele au fost înființate pe întreg continentul european, iar unele dintre cele mai bine conservate situri se găsesc în Irlanda. Uneltele și armele lor de vânătoare erau făcute în mare parte din silex, iar casele din lemn. Hainele erau confecționate din piele și există, de asemenea, dovezi ale țesutului. Alte unelte mici erau făcute din coarne de cerb și os, iar ei au lăsat multe exemple de ceramică destul de sofisticată.

Movilele funerare scot la iveală compoziția rasială

Liderii acestei societăți albe timpurii au fost înmormântați conform unor ritualuri religioase care acum s-au pierdut, dar mormintele fizice sunt o bună sursă de cunoștințe despre societatea lor în ansamblu. Lideri importanți erau îngropați în movile înguste

special construite, numite tumuli. Existența acestor morminte - și o serie de descoperiri întâmplătoare de morminte mai puțin importante - a servit ca un indicator valoros al structurii rasiale a acestor europeni timpurii.

Regula generală este că, cu cât este mai la nord, cu atât mai mult predomină rasa nordică sau proto-nordică, în timp ce în locuri precum Marea Britanie și Europa Centrală au existat un număr semnificativ de tipuri rasiale alpine și mediteraneene.

Scrisul liniar european vechi 4000 î.Hr. - Baza pentru rune

Acești locuitori originari ai Europei continentale au dezvoltat, de asemenea, o formă de scriere numită "Scrisul liniar european vechi", în jurul anului 4000 î.Hr.

Originile exacte ale acestei limbi sunt pierdute (există dovezi că o parte sau întreaga limbă ar fi putut proveni de la invadatorii indo-europeni sau nordici care au pătruns în Europa de la bazele lor din sudul Rusiei în această perioadă), dar cel mai probabil a pus bazele scrierii unghiulare ascuțite cunoscute sub numele de rune.

Ceramica arsă și prelucrarea aurului în Balcani

Ceramica arsă manual a fost produsă în Balcani în jurul anului 6500 î.Hr. Orașe cu peste o mie de locuitori - uriașe după standardele vremii - au fost înființate în jurul anului 5000 î.Hr. În Balcani există încă puțuri de mină de cupru - adânci de 20 de metri - care datează dinainte de 4000 î.Hr. Bijuteriile lucrate din aur descoperite în Balcani sunt anterioare cu cel puțin 1.600 de ani față de abilitățile de prelucrare a aurului ale egiptenilor. Până în anul 2500 î.Hr., prelucrarea cuprului s-a răspândit în toată Europa continentală, dovezile arheologice arătând un comerț extins între așezările din Anglia, Franța, Olanda și, de asemenea, în Europa Centrală.

Dezvoltare critică - prelucrarea fierului 1000 î.Hr.

Introducerea prelucrării fierului în vestul și nordul Europei în jurul anului 1000 î.Hr. - din Europa Centrală și Orientul Mijlociu - a deschis o nouă eră, iar aproximativ din această perioadă europenii timpurii din vest au început să construiască fortărețe în vârful dealurilor, care mai târziu au evoluat în castele. Aceste forturi din

vârful dealurilor sunt răspândite în toată Europa, iar unele au rămas în uz ca fortărețe până în timpul creștinismului timpuriu, aproximativ 1.600 de ani mai târziu.

Realizări Megalitice - Formidable

În multe părți ale Europei, cele mai vechi rămășițe ale acestei epoci sunt megaliții (pietre mari), care au avut probabil un scop religios sau recreativ. Blocuri masive de piatră, și uneori de lemn, au fost deplasate pe distanțe mari și ridicate în zone alese din întreaga Europă: din Marea Britanie de-a lungul continentului, unele chiar până la Marea Neagră, în sudul Rusiei - o realizare extraordinară.

Cel mai faimos dintre aceste situri megalitice este Stonehenge din Wiltshire, Anglia, care a fost construit în mai multe etape, prima parte fiind ridicată între 3500 î.Hr. și 3000 î.Hr. Pentru a pune acest lucru în perspectivă, prima etapă a Stonehenge a fost construită cu aproximativ o mie de ani înainte de marile piramide egiptene. Ultima parte a Stonehenge a fost construită în jurul anului 1000 î.Hr.
-cu sute de ani înaintea civilizațiilor greacă și romană.

TEHNICI INGENIOASE DE CONSTRUCȚIE A MEGALIȚILOR

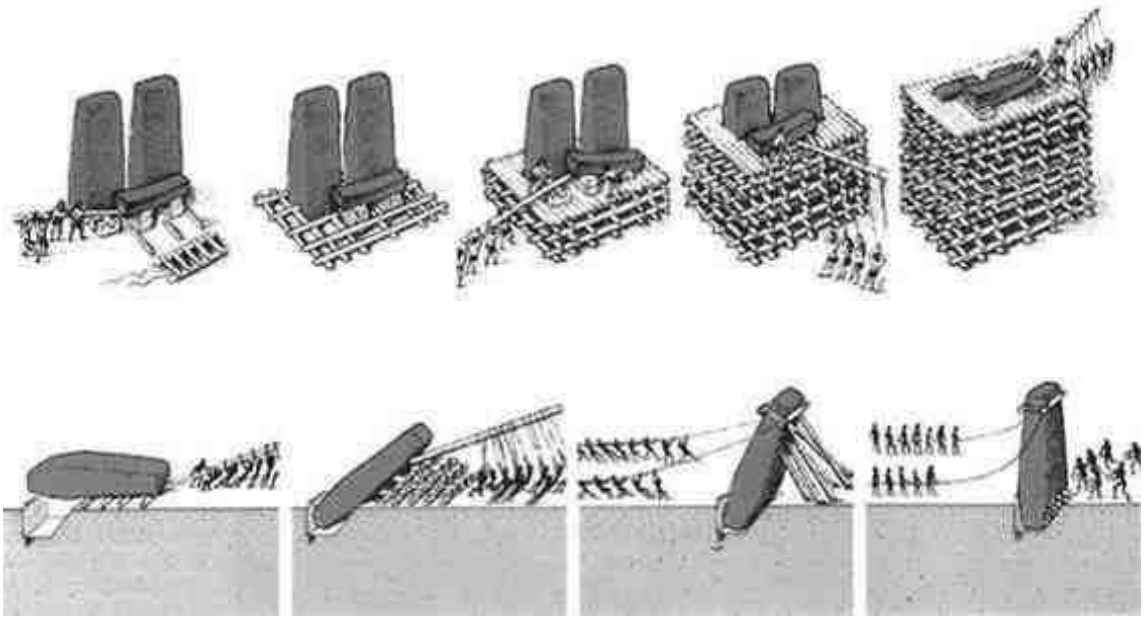

Construirea megaliților nu era o sarcină ușoară. Ridicarea uneia dintre pietrele masive era în sine un efort maraton, iar apoi ridicarea unor lințoli la fel de uriașe pe vârful altor pietre necesita

multă planificare și previziune. Cum anume au procedat primii albi este încă o enigmă pentru arheologi. Aceste ilustrații ale modului în care au fost ridicate pietrele și au fost amplasate lintelele sunt cele mai frecvent acceptate teorii pentru a explica cum au fost realizate aceste fapte supraomenești.

ÎMBINĂRI ÎN PIATRĂ

Monumentele megalitice din neolitic nu erau simple grămezi de pietre aruncate unele peste altele. Pietrele folosite la Stonehenge, în Anglia, au fost tăiate la fața locului și au folosit un sistem ingenios de articulații cu bilă pentru a se bloca în poziție. Bila poate fi încă văzută clar în partea de sus a pietrei verticale din dreapta, iar mai jos, o ilustrație a modului în care funcționau încuietorile. Abilitatea de a crea astfel de structuri din piatră arată că acești oameni erau adepți intelectuali, și nu "barbarii sălbatici" atât de des prezentați în mass-media populară.

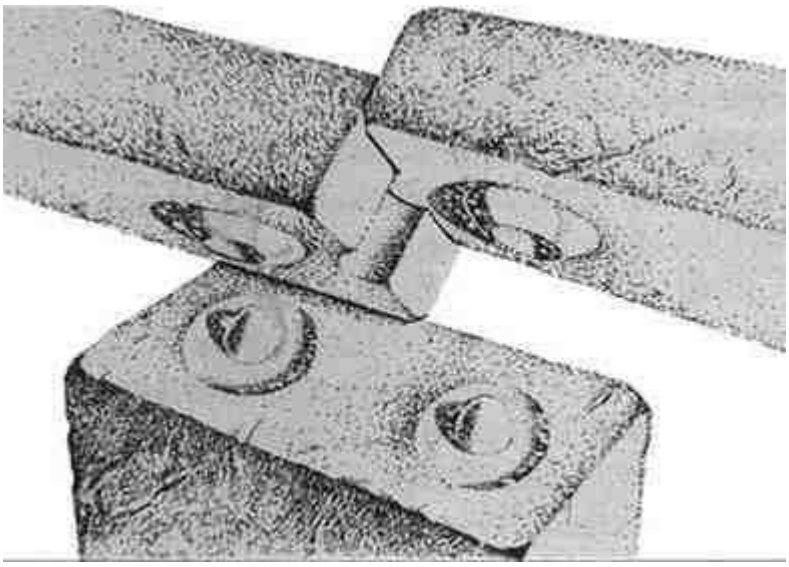

Fermierii neolitici din Europa au creat o serie de alte structuri impresionante care au precedat Stonehenge. Una dintre cele mai timpurii este situată destul de aproape de Stonehenge, numită Robin Hood's Ball, și constă în ceea ce pare a fi fundații circulare fie pentru o sală mare, fie pentru o serie de clădiri, precum și un loc de mormânt (judecând după rămășițele umane găsite în șanțurile din jur). Această structură datează din neoliticul foarte timpuriu, în jurul anului 4000 î.Hr. și indică stabilirea unor structuri sociale prestabilite în această etapă timpurie a istoriei europene.

Camere funerare și morminte din întreaga Europă

Adesea trecute cu vederea ca dovezi istorice ale capacității tehnologice a așezărilor neolitice sunt camerele funerare și mormintele care sunt răspândite în mari părți ale Europei. Unele dintre cele mai vechi morminte megalitice au fost datate cu radiocarbon la 6000 î.Hr. - cu 3.500 de ani mai vechi decât faimoasele piramide egiptene. Există patru tipuri de megaliți: menhirul sau monolitul, care este o singură piatră în picioare, adesea de dimensiuni mari; un grup de menhire dispuse în cerc, ca la Stonehenge, în Anglia; un rând de menhire, cum ar fi cele care se găsesc la Carnac, în Franța; și camera funerară sau mormântul cu cameră, numit uneori dolmen.

CINCIZECI DE MII DE SITURI MEGALITICE DIN EUROPA DEZVĂLUIE O CIVILIZAȚIE EXTINSĂ DIN EPOCA DE PIATRĂ

Ziduri sculptate în mod complex pe un mormânt megalitic datând dinainte de anul 3000 î.Hr. în Bretania, Franța. Există peste 50.000 de astfel de situri în Europa - dovadă a unei culturi înfloritoare, veche de mii de ani.

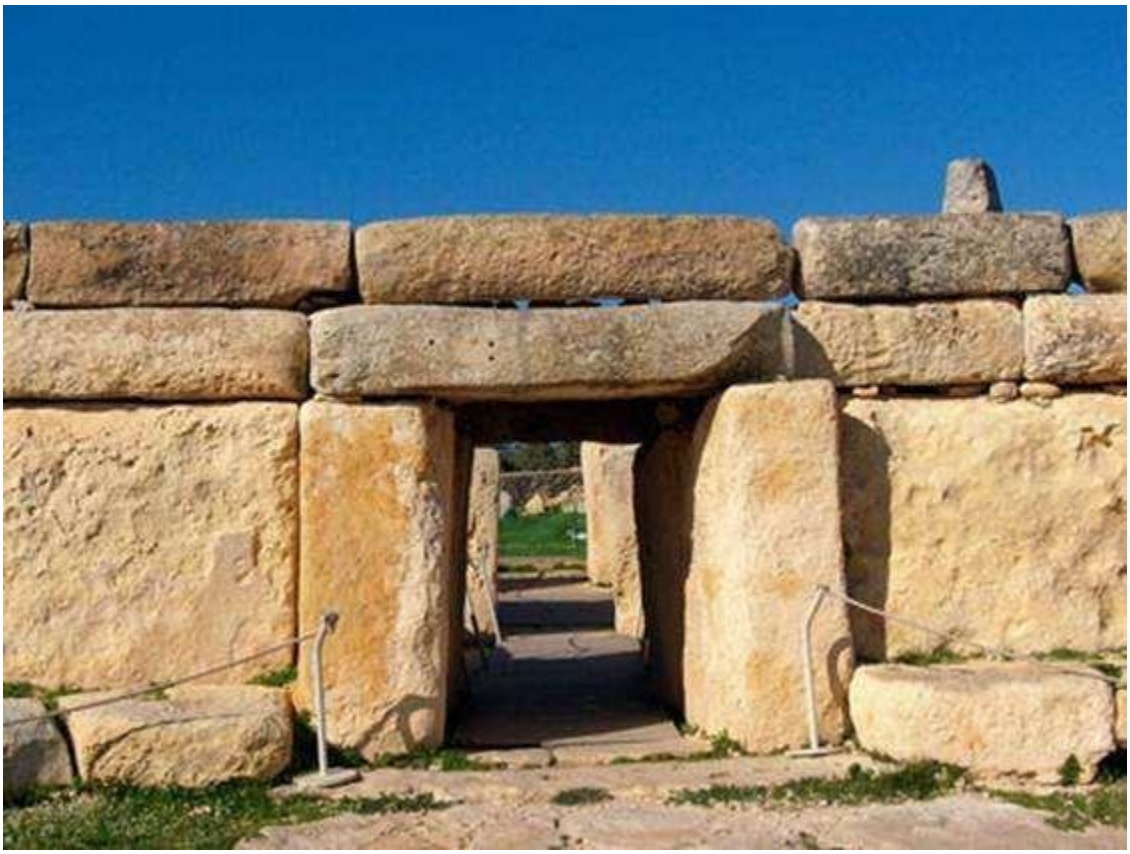

Un templu megalitic, Malta, în jurul anului 3000 î.Hr. Această insulă din Marea Mediterană conține un complex masiv de temple neolitice.

Mormintele cu cameră sunt cel mai frecvent tip de megaliți, iar pe continentul european au fost descoperite peste 50.000 de exemple. Interiorul unora dintre aceste morminte a fost decorat cu sculpturi complexe în piatră și modele geometrice, oferind o privelişte uimitoare chiar și la mii de ani după ce au fost create.

Crearea celor mai vechi orașe din lume Circa 7000 î.Hr.

Dezvoltarea așezărilor neolitice din Europa a fost însoțită de dezvoltarea unor așezări similare în Orientul Mijlociu. Încă o dată, majoritatea populației era formată din tipuri rasiale mediteraneene, însoțite de un număr semnificativ de proto-nordici, care erau foarte adesea conducători de triburi (o tradiție care a fost mai pronunțată în Egipt).

Până în anul 7000 î.Hr., mediteraneenii construiseră un oraș cu case din cărămidă de lut și ziduri în locul cunoscut astăzi sub numele de Ierihon, în Palestina. În Anatolia, Turcia, au fost excavate rămășițele unui alt oraș important, Catal Huyuk, care datează din

aproximativ 6200 î.Hr. Acest oraş deţinea, de asemenea, instalaţii de fabricare a cărămizilor, precum şi culturile de cereale deja stabilite. În jurul anului 5000 î.Hr., în tot Orientul Mijlociu au fost înfiinţate sate agricole.

Catal Huyuk, aşa cum a fost excavat şi reconstruit.

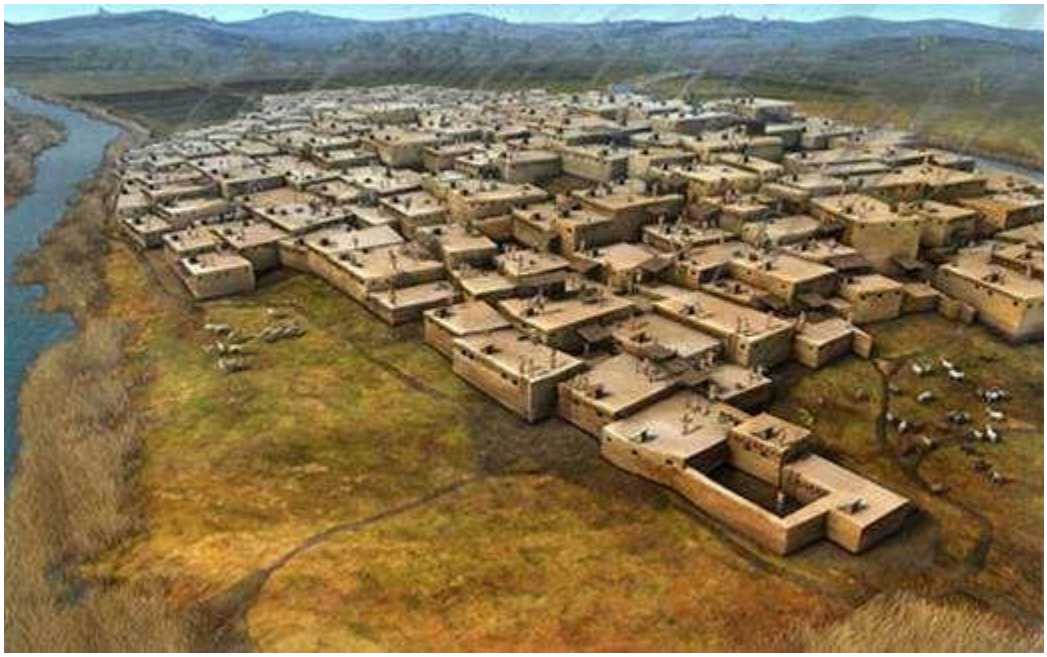

În această perioadă, olăritul a fost dezvoltat de locuitorii aşezărilor neolitice. În Orientul Mijlociu, tipurile rasiale albe originale au fost în cele din urmă strămutate (şi amestecate) de valuri masive de arabi semiţi, de sclavi negrizi importaţi şi, în cele din urmă, de invadatori mongoloizi. Din acest amestec descind egiptenii moderni şi

mulţi alţi nord-africani.

Odată cu crearea unor aşezări fixe şi cu progresele tehnologice continue, deşi lente, a devenit inevitabil ca aceste comunităţi să facă următorul pas important: crearea unui sistem de alfabetizare şi de legi care să stabilească un contract social formal între indivizii care alcătuiesc comunităţile.

Crearea de aşezări fixe în Europa şi în Orientul Mijlociu ca urmare a revoluţiei agricole, cunoscută sub numele de epoca neolitică, a pus bazele următorului mare salt în civilizaţia albă: stabilirea civilizaţiilor vechii Europe în Europa Centrală şi în Orientul Mijlociu.

CAPITOLUL 4: Punerea bazelor - vechile civilizații europene

Pe măsură ce revoluția neolitică a devenit mai răspândită și au început să apară așezări fixe mai mari, era inevitabil ca acești vechii europeni și tipii proto-nordici să înceapă să înființeze societăți formale. Astfel au luat naștere civilizațiile vechii Europe, punând bazele dezvoltării ulterioare a Greciei și Romei clasice.

Deși aceste civilizații din Vechea Europă erau foarte diferite de Grecia și Roma clasică, ele sunt adesea considerate în mod eronatcaunul și același lucru.Așezările originale, sauVechileașezări europene, au dominat zone uriașe din Europa și Rusia, întinzându-se din Italia până la Marea Neagră, inclusiv toată Austria, Ungaria, Bulgaria și o parte din Ucraina de astăzi. . Diferența crucială este că vechile civilizații europene au fost create de europenii continentali originali (proto-norici, alpini și mediteraneeni, ultimii doi fiind majoritari), în timp ce civilizațiile clasice ale Greciei și Romei au primit impulsul de la invaziile indo-europene sau nordice care au început în jurul anului 5000 î.Hr

Civilizațiile europene vechi continentale din Marea Egee au fost civilizația cretană, centrată la Knossos, pe insula Creta; orașul-stat Troia, situat lângă Dardanele din Asia Mică; unele orașe-state mai mici de pe continentul grecesc; și etruscii din Italia. Aceste orașe-state au fost primele care au căzut înainte de marile invazii indo-europene. Absorbiți de popoarele indo-europene, vechii europeni au dispărut în mare parte, iar acest amestec de popoare albe a pus bazele culturii miceniene, care a înlocuit civilizația cretană ca forță dominantă în Marea Egee.

Creta - primele toalete cu apă din lume

Insula Creta, situată în sudul Greciei, a găzduit civilizația cretană, cunoscută și sub numele de civilizația minoică (numită după Minos, în legendă cel mai puternic dintre regii cretani).

IMPUNĂTORUL PALAT KNOSSOS 2000 Î.HR.

O idee despre enormitatea și sofisticarea palatului european vechi din Knossos, Creta, poate fi obținută din această vedere a pilonilor și scărilor care au supraviețuit. Cu o înălțime de trei etaje și mii de camere, palatul a fost o capodoperă a arhitecturii timpurii.

Compoziția rasială mediteraneană originală a acestei prime civilizații cretane a fost confirmată de anatomiștii Bowdy Dawkins, W.L.H. Duckworth și Felix von Lauschan, care au excavat și examinat rămășițe scheletice în Creta.

Concluzia lor unanimă a fost că toți cretanii erau membri ai subrasei mediteraneene (*Race,* John R. Baker, Oxford University Press, 1974, pagina 516). Aceste dovezi scheletice sunt susținute de formele de artă lăsate de cretanii înșiși, în special în reprezentările evenimentelor sociale care există încă pe pereții marelui palat cretan de la Knossos, acum în ruină.

TIPURI EUROPENE VECHI ÎN CRETA

O imagine a trei tipuri rasiale din Vechea Europă sau din zona mediteraneană, preluată dintr-o frescă care a supraviețuit pe pereții ruinelor palatului de la Knossos.
Legăturile dintre această civilizație antică și Egiptul antic sunt confirmate de înregistrările care au supraviețuit și de faptul că artiștii din Knossos au urmat convenția egipteană de a picta bărbați cu pielea roșie și femei cu pielea albă.

CLĂDIRE SOFISTICATĂ DIN KNOSSOS

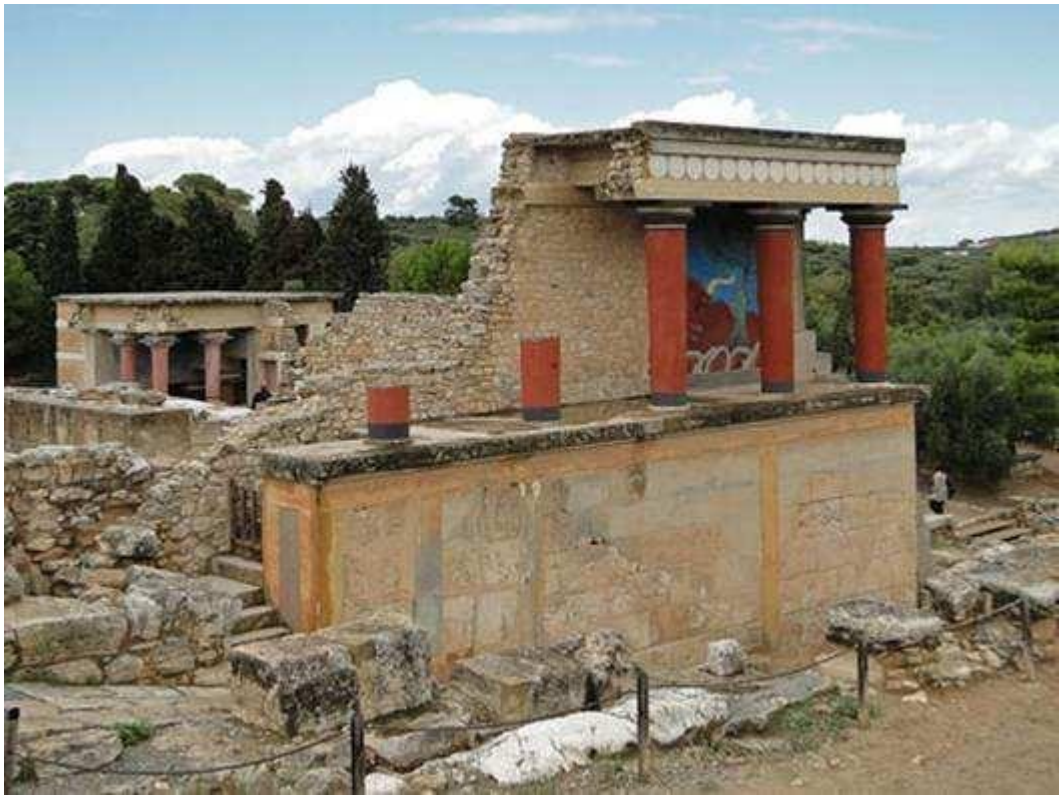

Caracterul sofisticat al palatului Cnossos din Creta reiese din scările frumoase care pot fi văzute și astăzi - un exemplu magnific al civilizației europene vechi la apogeu. Rămășițele palatului au suferit pagube provocate de cutremure și posibile pagube de război, după ce civilizația vechii Europe a fost răsturnată de invadatorii nordici indo-europeni. Palatul vast, cu miile sale de camere, a dat naștere mitului Minotaurului, o creatură jumătate taur, jumătate om din mitologia greacă, și al labirintului sau labirintului în care trăia.

CEL MAI VECHI TRON EXISTENT DIN LUME 2000 Î.HR.

O reconstituire a sălii tronului lui Minos din palatul Knossos din Creta, iar în interior, camera remarcabil de bine conservată, așa cum poate fi văzută astăzi. Este cel mai vechi tron existent în lume, tăiat în piatră și construit în perete. Palatul a fost construit în jurul anului 2000 î.Hr.

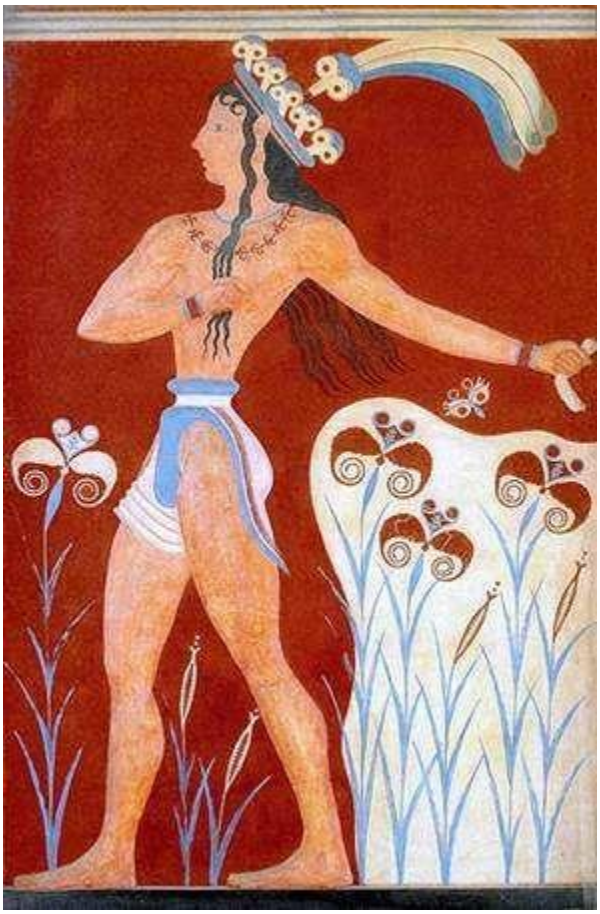

O frumoasă reprezentare a unui rege minoic, așa cum apare pe o frescă de pe pereții palatului Knossos din Creta.

Până în anul 3000 î.Hr., Creta a intrat în contact cu civilizaţia egipteană în devenire, iar multe dintre obiceiurile religioase şi sociale cretane au fost preluate direct din Egipt. Fiind un stat insular, ar fi destul de logic ca cretanii să posede abilităţi de navigaţie bine dezvoltate. Cretanii erau conduși de un rege preot care își avea reședința la Knossos. Acest palat avea trei etaje şi reprezenta luxul suprem la acea vreme. Orașul Knossos pare să fi fost distrus de un cutremur în 1400 î.Hr. - rezultatul erupţiei vulcanice titanice care a distrus civilizaţia insulei vecine Santorini. Cu toate acestea, au supraviețuit suficiente artefacte pentru a oferi o imagine clară a tipurilor rasiale care locuiau pe insulă.

Majoritatea pereților erau din tencuială pictată, decoraţi cu fresce elaborate, cea mai faimoasă fiind cea a sportului naţional cretan, "săritul de tauri" - în care atleții curajoși apucau un taur care ataca de coarne şi făceau salturi cu capul în jos pe lungimea corpului taurului.

Arta minoică oferă o perspectivă fascinantă asupra naturii

societăţii de la acea vreme - bărbaţi şi femei îmbrăcaţi pentru climatul cald, femeile cu sânii goi, iar bărbaţii fără barbă.

Cretanii antici au urmat convenţia artistică egipteană de a picta bărbaţi cu pielea roşie şi femei cu pielea albă. Florile, plantele, creaturile marine şi delfinii ocupă un loc important în formele lor de artă, ceea ce indică faptul că societatea lor era suficient de avansată şi de bogată pentru a se preocupa dincolo de activităţile de supravieţuire de bază. O dezvoltare originală interesantă introdusă la Knossos a fost un sistem de canalizare cu apă curentă.
-prima toaletă cu "spălare" din lume.

Din păcate, data exactă a prăbuşirii civilizaţiei cretane nu este înregistrată, dar aceasta a încetat să mai funcţioneze ca unitate culturală atunci când insula a fost invadată de un trib nordic indo-european, micenienii, în jurul anului 1500 î.Hr.

Cretanii au fost apoi absorbiţi fizic de micenieni, iar mai târziu au devenit parte integrantă a civilizaţiei Greciei clasice.

În 1900, un arheolog britanic, Sir Arthur Evans, a redescoperit Cnossos şi a găsit tăbliţe de lut copt cu două tipuri de scriere, datând din jurul anului 2000 î.Hr. Acestea se numesc scrieri Linear A şi Linear B, care sunt, probabil, cele mai vechi forme identificabile de scriere continentală europeană (dacă nu se iau în considerare "pietrele de scris" descoperite în Peşterile Mas d'Azil din Franţa şi Tăbliţa Tartaria din România).

Cercetările ulterioare au arătat că scrierea liniară B era o formă de scriere micenianã (care a fost descifrată), în timp ce scrierea liniară A era cretană originală (care nu a fost descifrată).

Orașul Troia-Primul construit în anul 3000 î.Hr.

În jurul anului 750 î.Hr., două mari epopei, *Iliada* şi *Odiseea,* au fost consemnate şi atribuite poetului orb Homer. *Iliada* descrie războiul dintre oraşele-state greceşti şi oraşul Troia, în timp ce *Odiseea* relatează aventurile unui rege ionic, Odiseu, în timpul călătoriei sale spre casă după ce războiul cu Troia s-a încheiat.

Timp de mulţi ani s-a crezut că oraşul Troia există doar în poemele lui Homer şi a fost asociat cu celebra poveste a calului

de lemn. (Se presupune că soldații greci s-au infiltrat în orașul Troia ascunși într-un cal de lemn înșelător, după ce au asediat fără succes Troia timp de aproape zece ani). În 1870, un arheolog amator, Heinrich Schliemann, a descoperit orașul Troia. El a dezgropat în total nouă orașe, toate construite unele peste altele, indicând perioade întregi de istorie despre care se știu foarte puține lucruri.

LEGENDA DEVINE REALITATE-TROIA REDESCOPERITĂ

Crezut cândva că există doar în imaginația poetului Homer, orașul Troia a existat, de fapt, și a fost descoperit de arheologul german Heinrich Schliemann la sfârșitul secolului al XIX-lea. În loc să găsească un singur oraș, Schliemann a descoperit nouă orașe diferite, fiecare construit unul peste altul. Se știu foarte puține lucruri despre unele dintre primele orașe. Troia a fost fondată inițial de vechile civilizații europene și a fost ocupată de numeroase puteri de-a lungul istoriei sale: de aici și cele nouă straturi diferite. Zidul din stânga imaginii datează din orașul construit de romani atunci când au ocupat Troia.

Un arcaș troian, sculptat în marmură. O figură de pe fațada de est a templului din Aphaia, în Egina, Grecia, și mai jos, așa cum a fost reconstruită.

Cel mai vechi oraș de pe acest sit datează din jurul anului 3000 î.Hr., iar diferitele orașe (numite Troia I-IX) au fost distruse într-o serie de cutremure, incendii sau războaie, așa cum este relatat în

poemele lui Homer. Este dificil de afirmat cu certitudine cât de mult din povestea calului de lemn este adevărată, dar este probabil să aibă o anumită bază în realitate, deoarece Troia și multe orașe-state grecești se aflau în război între ele în jurul anului 1200 î.Hr.

Ultimul oraș troian, numărul IX, pare să fi fost un oraș grecesc și mai târziu un oraș roman cunoscut sub numele de Ilium. Ca și în cazul Cretei, data exactă a sfârșitului Troiei s-a pierdut odată cu trecerea timpului. În momentul în care Troia a căzut, începuseră marile invazii indo-europene în Grecia continentală și este posibil ca orașul să fi fost distrus la un moment dat în timpul uneia dintre aceste invazii.

Etruscii - Originea la nord de Alpi

Etruscii au fost unul dintre popoarele mediteraneene și proto-norice originare care trăiau în peninsula italiană înainte ca invadatorii indo- europeni să ajungă în această parte a lumii.

Inițial numiți Villanovani (după numele locului în care locuiau), etruscii au pătruns în Italia de undeva de la nord de Alpi. Se pare că au avut contacte strânse cu unele dintre civilizațiile vechii Europe din jurul Mării Egee, deoarece au adoptat caractere grecești pentru scrierea limbii lor.

Siturile funerare din Villanova au dezvăluit o bogată colecție de armuri impresionante de metal prelucrat și artefacte personale, unele datând din anul 1000 î.Hr., momentul în care prelucrarea fierului a devenit foarte răspândită în Italia.

Având avantajul oferit de armele de fier, etruscii au supus rapid alte popoare mediteraneene originare din Italia și au întemeiat un stat care se întindea de la valea râului Po, în nord, până la aproximativ o treime din capătul peninsulei italiene.

Cea mai notabilă realizare a acestora a fost stabilirea de orașe și zone urbane concentrate, dintre care una a devenit mai târziu orașul-stat Roma.

ETRUSCII - FONDATORII ROMEI

Reprezentări originale ale caracteristicilor rasiale ale popoarelor etrusce, care au ocupat peninsula italiană înainte de sosirea tribului indo-european Latini. Latinii, care și-au dat numele limbii pe care o vorbeau, latina, s-au amestecat cu etruscii, iar din această combinație au rezultat romanii.

Profil de femeie - etruscă, *sfârșitul secolului al IV-lea î.Hr. Pictură murală, Mormântul lui Orcus, Tarquina.*

Femeie dansatoare și cântăreață la liră - etruscă, *secolul al V-lea î.Hr. Pictură murală, Tomba del Triclinio, Tarquinia. (Observați tradiția artistică din Vechea Europă de a picta bărbații în roșu).*

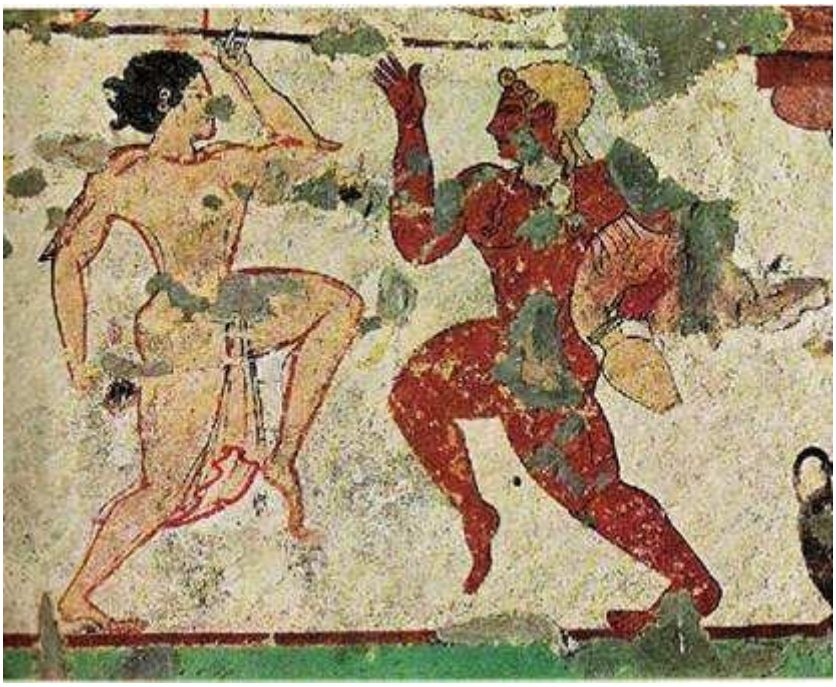

Dans ritualic etrusc*, secolul al VI-lea î.Hr. Pictură murală, Tomba delle Leonese, Tarquinia. Observați coloritul părului, atât al femeii din Vechea Europă (mediteraneană), în stânga, cât și al bărbatului nordic sau proto- nordic, în dreapta.*

Odată cu sosirea unor noi triburi indo-europene invadatoare - în acest caz, cel mai important trib fiind cel al latinilor - etruscii au fost absorbiți de noul stat roman, ultimul rege etrusc oficial fiind expulzat din Roma în 509 î.Hr.

După câteva sute de ani, procesul de asimilare dintre etrusci și tribul indo-european Latini (romanii) a ajuns la punctul în care romanii le-au oferit etruscilor cetățenie deplină. Până în anul 100 î.Hr. etruscii au fost complet absorbiți de Imperiul Roman, care, la rândul său, avea să domine lumea cunoscută.

Pe lângă vechile civilizații europene de pe continentul european, grupurile subrasiale mediteraneene și proto-nordice ocupaseră, până în anul 4000 î.Hr., o mare parte din ceea ce astăzi se numește Orientul Mijlociu... din Egipt până în Semiluna Fertilă (regiunea dintre râurile Tigru și Eufrat).

Acești mediteraneeni originali au fost responsabili pentru multe dintre civilizațiile din acea regiune. Aceștia au fost supuși unei invazii aproape constante: fie de valuri de indo-europeni nordici din

nord, fie de valuri de semiţi invadatori din sud.

Uneori, vechii europeni au reuşit să îi învingă pe invadatori, dar de cele mai multe ori nu au putut rezista. În acest fel, au fost treptat absorbiţi în fondul genetic al cuceritorilor lor - aceste evenimente sunt analizate într- un alt capitol.

Civilizaţia albă antică din India Circa 2500 î.Hr.

Una dintre cele mai îndepărtate aşezări ale vechilor colonii europene a fost cea din nordul Indiei de astăzi. Cunoscută sub numele de cultura Harappan (după un oraş excavat, Harappa din Pakistanul modern) sau Civilizaţia Văii Indusului, a fost necunoscută până în 1927, când au avut loc primele săpături majore.

Rămăşiţele unor aşezări aparţinând acestei culturi au fost descoperite în întreaga vale a râului Indus din Pakistan, în vest de-a lungul coastei până la graniţa iraniană, în statele din nord-vestul Indiei, până la New Delhi, şi pe râul Oxus, în nordul Afganistanului.

Componenţa rasială veche europeană, sau albă mediteraneană, a oamenilor care au creat civilizaţia din Valea *Indusului* a fost dovedită prin examinarea craniilor şi a resturilor scheletice, efectuată de colonelul R.B.S. Selwell şi de Dr. B.S. Guha de la Societatea Zoologică din India, care au constatat în mod concludent că aproape toţi erau de subrasă mediteraneană (Capitolul 11, în *Mohenjo-Daro şi civilizaţia Indus*, Marshall. J, 1931, Londra).

Prima colonizare europeană veche a regiunii a avut loc în jurul anului 2500 î.Hr., când au sosit probabil mediteraneenii albi, după ce au venit dinspre valea râurilor Tigru şi Eufrat. Aceştia au găsit în regiune băştinaşi mai întunecaţi, care au fost uşor de supus. Vechea civilizaţie europeană a durat până când regiunea a fost invadată de nordicii indo-europeni în jurul anului 1500 î.Hr.
Cele două oraşe majore ale civilizaţiei din Valea Indusului au fost Mohenjo Daro, în Sindul inferior, şi Harappa, în Punjab.

În multe privinţe, oraşele vechii civilizaţii europene din Valea Indusului erau aproape identice cu cele ale altor civilizaţii europene vechi, în special cu cea din Knossos din Creta. Chiar şi aspectul oraşelor, cu clădirile lor pătrate uriaşe, era identic.

Mohenjo-Daro - Patruzeci de mii de locuitori

Principalul sit din această regiune este oraşul Mohenjo-Daro. Rămăşiţele acestei cetăţi - excavate între 1927 şi 1930 - au o asemănare fizică izbitoare cu vechile aşezări europene din Mesopotamia timpurie şi Creta.

La apogeu, Mohenjo-Daro trebuie să fi avut peste patruzeci de mii de locuitori, un număr substanţial pentru acea vreme. Oraşul se baza pe un plan grilă avansat, cu străzi care se desfăşurau în blocuri foarte clar dispuse. Unul dintre cele mai uimitoare aspecte ale oraşului a fost sistemul de canalizare - locuitorii din Mohenjo-Daro au dezvoltat atât igiena publică, cât şi cea privată, la un nivel neegalat în multe părţi ale lumii moderne. Fiecare casă, mare sau mică, era prevăzută cu o ţeavă de lut montată transversal în pereţi, care se deschidea într-un mic jgheab individual. Aceasta, la rândul ei, se unea cu canalizările centrale acoperite.

La intervale de timp existau şanţuri de decantare unde se uneau canalizările principale. Acestea au fost concepute pentru a colecta deşeurile cele mai grele, astfel încât să nu obstrucţioneze conductele principale. Toate casele aveau, de asemenea, băi - o altă inovaţie pentru acea vreme - iar apa pentru acest scop era furnizată din numeroasele fântâni din oraş.

Toate oraşele civilizaţiei de pe Valea Râului Indus aveau mari lucrări de construcţie şi o administraţie ordonată, construită pe o economie agricolă. Multe dintre case au fost construite pe platforme din cărămidă de lut care protejau clădirile de inundaţiile sezoniere, iar locuinţele cu mai multe etaje erau obişnuite.

Alte structuri au inclus clădiri mari care ar fi putut fi folosite pentru depozitarea cerealelor pentru uz privat sau guvernamental. Vechii locuitori Europeni din Valea râului Indus au dezvoltat şi ei o scriere pictografică. Au fost recuperate un număr mare de sigilii de lut cu acest limbaj, dar, din păcate, nu au fost niciodată descifrate.

CIVILIZAȚIA DIN VALEA RÂULUI INDUS

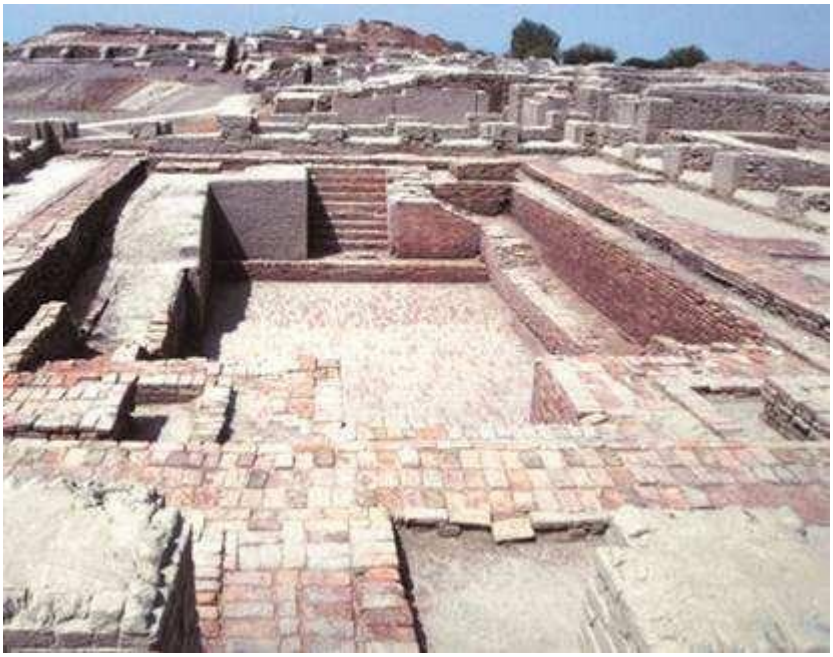

Mohenjo-Daro, centrul vechii civilizaţii europene a Văii râului Indus. Săpată pentru prima dată în 1921, această civilizaţie mediteraneană albă a fost situată în actualele regiuni Sind şi Punjab din India. A fost colonizată de vechii europeni în jurul anului 2500 î.Hr. care erau probabil migranţi din zona râului Tigru/Eufrat. Mohenjo-Daro a fost cel mai mare oraş al acestei civilizaţii, iar ruinele sale şi sistemul de canalizare pe apă pot fi văzute până în prezent.

Un bust recuperat de la Mohenjo-Daro arată tipul rasial al locuitorilor acestei civilizaţii, care se întindea spre nord până la graniţele Afganistanului modern. Aceşti mediteraneeni albi au fost

absorbiți de două grupuri de străini: localnicii albi cu pielea închisă la culoare și invadatorii indo-arieni care au intrat în regiune în jurul anului 1500 î.Hr. Un studiu al compoziției rasiale a locuitorilor din această regiune - preluat din morminte - confirmă amestecul mare de tipuri rasiale și dispariția finală a vechilor europeni originali în această nouă populație mixtă.

Vechii europeni absorbiți

Se sugerează adesea că secarea unui râu important din nordul Indiei -raul Hakra- a fost cauza prăbușirii civilizației din Valea Indusului. Aceasta nu este cauza probabilă a prăbușirii întregii culturi, deoarece aceasta era răspândită mai mult decât în jurul unui singur râu.

Adevăratul motiv al dispariției populației din Valea râului Indus este mult mai simplu. La fel ca toate civilizațiile vechii Europe, harapanii din Valea Indusului au fost copleșiți și integrați în alte popoare, fie că era vorba de băștinașii întunecați, fie de noii invadatori albi, arienii indo- europeni (așa cum este detaliat în capitolul 5).

În acest fel, toate civilizațiile mediteraneene albe originale - din Europa de Vest până în nordul Indiei - au fost aproape șterse prin asimilare rasială.

CAPITOLUL 5: Născut la Marea Neagră - Invaziile indo-europene

Mulţi dintre albii din zilele noastre sunt fie descendenţi direcţi, fie descendenţi parţiali ai unui mare val de popoare albe care au pătruns în Europa de la aproximativ 5500 î.Hr. până în jurul anului 500 î.Hr.

Aceste popoare, în mare parte nordice din punct de vedere al subgrupurilor rasiale albe, îşi aveau originile în regiunea cunoscută astăzi sub numele de Rusia centrală şi de sud. Studiile genetice ale populaţiilor europene care au apărut începând cu anul 2000 au confirmat invazia indo- europeană, dar au arătat, de asemenea, că aceasta nu a fost atât de copleşitoare din punct de vedere numeric precum se credea anterior. Importanţa sa în termeni culturali a fost incontestabil semnificativă, declanşând un avânt al civilizaţiilor din China până în Europa. Cercetările lui Robert Ballard şi ale revistei *National Geographic* au dovedit că bazinul Mării Negre a fost inundat dinspre Mediterana în jurul anului 5600 î.Hr. şi că aceasta a fost cauza probabilă a primei mari mişcări indo-europene. Cu ajutorul calului, primii indo-europeni s-au deplasat în toate direcţiile, perturbând ritmul lent, dar constant, al dezvoltării pe unde au trecut. Un număr mare de oameni s-au stabilit în nordul Europei; alţii s-au îndreptat spre Orientul Mijlociu, iar alţii s-au aventurat spre vest, trecând în Marea Britanie şi Spania.

INUNDAŢIA MĂRII NEGRE PROVOACĂ MIGRAŢIA INDO-EUROPEANĂ 5600 Î.HR.

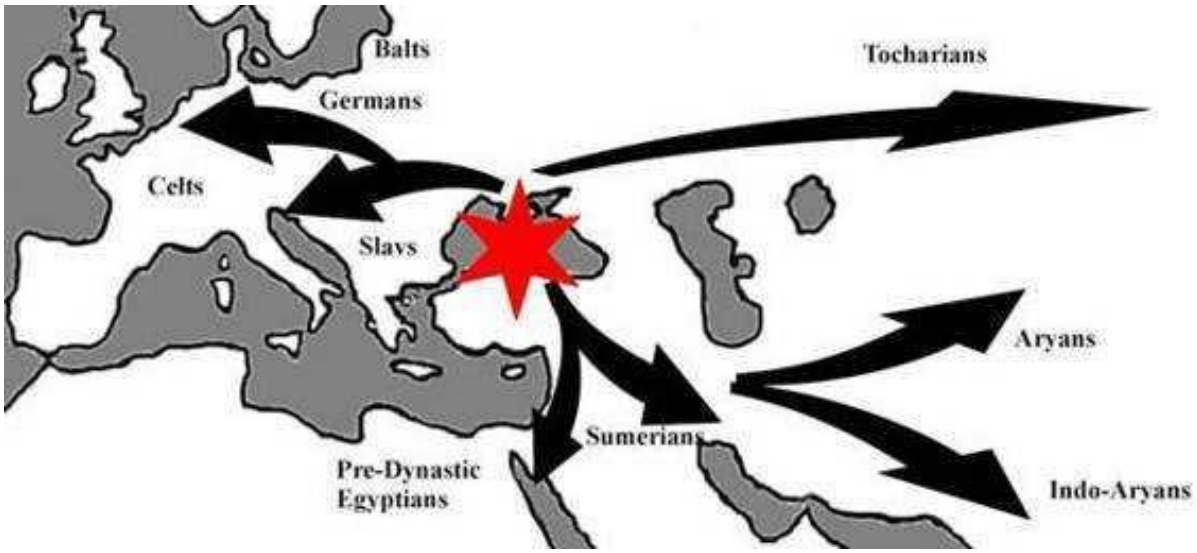

Apele de topire provenite din retragerea gheţarilor de la sfârşitul Pleistocenului au dus la creşterea oceanelor lumii cu aproape 100 de metri. În anul 5600 î.Hr., apele crescute ale Mării Mediterane s-au revărsat prin gâtul îngust al Bosforului, inundând şi distrugând civilizaţia care înconjura bazinul fertil al Mării Negre. Această catastrofă este cea care a declanşat marile migraţii indo-europene şi a dat naştere legendei potopului biblic. Plecând din bazinul Mării Negre, popoarele nordice indo-europene au invadat Europa şi Asia. Europa a fost colonizată de patru grupuri principale: celţii, germanii, balţii şi slavii. Printre ramificaţii se numără micenienii (A) în Grecia şi latinii (B) în Italia. În toate aceste regiuni, invadatorii au constatat că populaţia deja prezentă a vechilor europeni era asimilabilă din punct de vedere rasial. În sud, ei au colonizat Egiptul pre-dinastic şi Orientul Mijlociu, pătrunzând în India (indo-arienii), Afganistan (arienii) şi China (tochari).

"Oameni cu toporul de luptă"- Avantajul de a face fier

Aceşti nordici s-au deplasat încet spre vest, invadând şi reinvadând Europa de Vest pentru o perioadă de aproape şase mii de ani, ceea ce a dus în cele din urmă la stabilirea unui nou centru nordic în nordul Europei. Marele lor avantaj faţă de populaţiile albe mediteraneene şi proto-norice deja existente a fost că au adus cu ei secretul prelucrării fierului: acesta este motivul pentru care unii au ajuns să fie cunoscuţi ca "oamenii secuilor de luptă".

Din această zonă centrală din nordul Europei - pântecul naţiunilor (*vagina gentium,* aşa cum numeau romanii regiunea) - valuri succesive de invadatori indo-europeni au pătruns de-a lungul secolelor în toate părţile Europei şi în Orientul Apropiat, cucerind sau strămutând popoarele pe care le găseau. Aceste triburi originale aveau clădiri din piatră şi lucrau bronzul şi cuprul.

Cât de mult din această îndemânare de prelucrare a metalelor a fost transmisă în sudul civilizaţiilor din Orientul Mijlociu rămâne o chestiune de dezbatere. Cu toate acestea, ceea ce este sigur este că valuri succesive de triburi indo-europene au început să invadeze serios Europa centrală şi de sud în jurul anului 2000 î.Hr.

Aceştia au ocupat suprafeţe mari din Turcia, Creta, Grecia,

sudul Europei şi Italia de astăzi. Nu a trecut mult timp până când aceste grupuri s- au integrat, deşi indo-europenii au reprezentat adesea elita conducătoare a societăţilor care au fost create.

Unii au migrat în Orientul Îndepărtat - până în China, unde au fost găsite rămăşiţe nordice în camere funerare. Triburile indo-europene au fost responsabile pentru multe dintre principalele civilizaţii ale lumii: arienii din India, kassitii, hitiţii şi culturile persană, miceniană, greacă, romană, celtică, teutonică, slavă şi a Europei occidentale de astăzi.

Invaziile indo-europene-Europa

Cea mai mare invazie indo-europeană în Europa a fost realizată de patru grupuri principale: celţi, germani, balţi şi slavi. Aceste patru grupuri majore au sosit pe continentul european în valuri, începând cu aproximativ 4000 î.Hr. şi până în anul 500 î.Hr. Marile invazii indo-europene din Europa au avut loc în patru valuri principale, culminând cu o serie de subvaluri. Fiecare subundă a reprezentat un trib mai mic dintr-una dintre cele patru migraţii majore.

Părăsindu-şi patria strămoşească din Caucaz, celţii, germanii, balţii şi slavii s-au stabilit în diferite regiuni ale Europei, dând adesea numele lor acestor zone. Printre subunităţile notabile se numără micenienii în Grecia şi latinii în Italia - care au declanşat marile civilizaţii clasice pentru care aceste ţinuturi au devenit celebre.

În toate aceste regiuni, invadatorii au descoperit că populaţia deja existentă de vechi europeni era în mare parte asimilabilă din punct de vedere rasial. Astfel, latinii s-au amestecat cu etruscii în Italia, producând un amestec nordic/mediteranean care a caracterizat tipul roman original. Acelaşi proces a avut loc şi în Irlanda, ceea ce este cauza "aspectului irlandez" care variază între nordic (ochi albaştri şi blond) şi părul negru şi ochii negri, sau părul negru şi ochii deschişi.

RULMENŢI GERMANI PREROMANI CU ROLE CIRCA 700-500 Î.HR.

Două căruţe care ilustrează sofisticarea tehnică a germanilor preromani.

O căruță din bronz fin turnat, cu figuri, din Strettweg, Austria, 700 î.Hr.

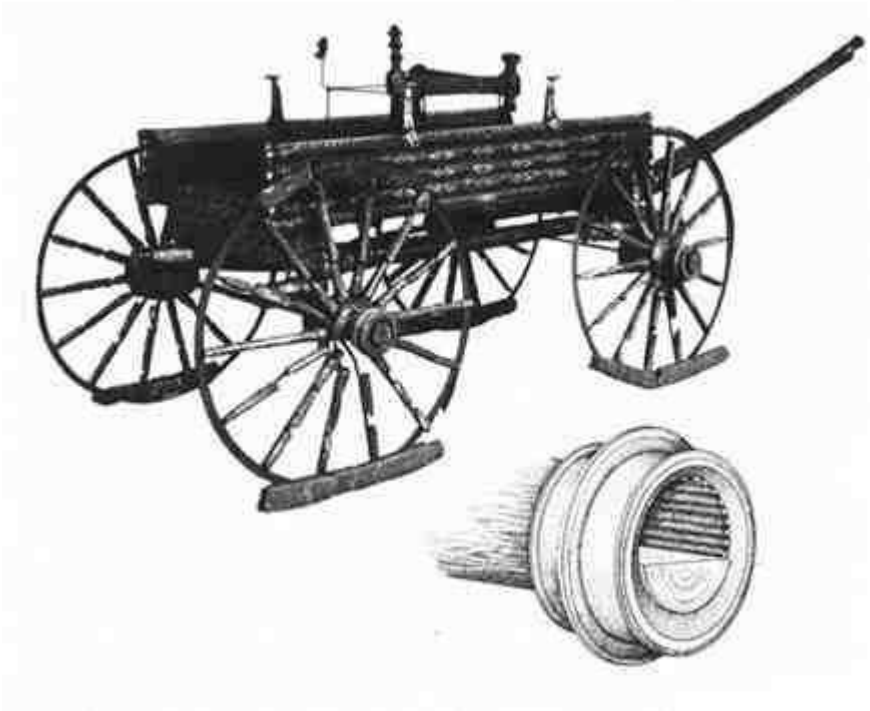

Căruța Dejbjerg, datată între 500 și 50 î.Hr., expusă la Muzeul Național din Copenhaga, Danemarca. Acesta conține un sistem uimitor de sofisticat de rulmenți cu role, format din pini de lemn într-un suport de bronz, pentru a facilita roata să se rotească pe axa sa. O astfel de tehnologie sofisticată arată că celții, germanii, balții și slavii de dinaintea Imperiului Roman nu erau de fapt "barbari", ci oameni foarte dezvoltați,

capabili de performanţe tehnologice uimitoare.

Cuvântul Celt provine de la Keltoi, numele dat invadatorilor de scriitorul grec Herodot. Pentru romani, celţii erau cunoscuţi sub numele de Galli, sau Galii, iar în insulele britanice sub numele de Britanni. Triburile celtice au invadat, de asemenea, Grecia şi Italia.

În 390 î.Hr., celţii au jefuit Roma, iar în 279 î.Hr. au atacat şi situl sfânt grecesc de la Delphi. Deși aceste triburi indo-europene foloseau nume diferite, toate erau de origine nordică subrasială comună. Limbile lor provin toate dintr-o singură limbă proto-indo-europeană, care s-a format în perioada în care toţi strămoşii lor au trăit împreună în centrul lor indo- european original din Rusia de astăzi.

Afluxul unui număr relativ mare de noi subgrupuri nordice în Europa a afectat compoziţia rasială a diferitelor regiuni în moduri diferite, în funcţie de natura populaţiei europene originale deja existente. În zonele în care exista o populaţie rară sau în care exista un număr mai mare de proto-nordici, indo-europenii şi-au păstrat într-o mai mare măsură caracteristicile nordice.

Acolo unde exista deja un amestec proto nordic/ alpin/ mediteranean, nordicismul noilor veniţi a fost repede diluat. Zonele cele mai puţin populate şi regiunea cu cel mai mic număr de popoare alpine/mediteraneene se aflau în nordul şi vestul Europei. Aceste zone au devenit un nou nucleu nordic, o situaţie care a rămas

neschimbată până de curând.

Până în anul 600 î.Hr., celții britanici au ocupat o mare parte din ceea ce astăzi este cunoscut ca Europa de Vest: Franța, părți din Țările de Jos (Belgia, Olanda), Marea Britanie și Spania. Numele de Bretania (în Franța) și Britania sunt derivate din acest grup. Acești celți care au migrat spre vest au găsit regiunile slab populate cu un popor deja destul de amestecat de proto-nordici/alpini/mediteraneeni. În cele mai multe părți, celții s-au amestecat cu ușurință cu aceste grupuri, producând o gamă largă de tipuri rasiale de subgrupuri. Acest lucru a dus la faptul că "înfățișarea" celtică variază între galezul "celtic" tipic, scund, cu ochi și păr șaten și scoțianul roșcat și cu ochi albaștri, numit și el "celt". Acești celți din vestul Europei au fost mai târziu invadați de descendenții altor triburi indo-europene care au invadat Italia.

Germanii și balții în Europa Centrală și de Nord

Triburile indo-europene germane s-au stabilit inițial în ceea ce astăzi este Danemarca și sudul Scandinaviei în jurul anului 4000 î.Hr., dar la scurt timp după aceea au început să se deplaseze spre sud, mai aproape de Europa Centrală, dând mai târziu numele de Germania. Balticii au ocupat coasta de nord a continentului (dând numele lor Mării Baltice) și țările scandinave (dominându-le, cu excepția notabilă a Finlandei, care a păstrat până în prezent o mare parte din componența inițială a populației sale alpine/mediteraneene).

Între 1800 și 400 î.Hr., celții din sudul Germaniei și din Austria au dezvoltat două culturi avansate de prelucrare a metalelor, denumite de arheologi după locurile în care au fost găsite cele mai multe artefacte: Urnfield și Hallstatt în Austria Superioară. Aceștia au introdus utilizarea fierului pentru unelte și arme, iar abilitățile dezvoltate în aceste culturi s-au răspândit în întreaga Europă.

În Europa Centrală, germanii s-au stabilit, de asemenea, într-o zonă care se întinde din estul Franței până în Polonia și la sud în Balcani. Se presupune că grupurile de avansați germani ar fi putut fi, de asemenea, responsabile pentru valul de popoare indo-europene numit Latini, care a pătruns în Italia în această perioadă.

CAR GERMAN 1.400 Î.HR.

Car de ceremonii religioase germane antice, cu disc și cal din bronz și aur lucrat, circa 1400 î.Hr. Prelucrarea dă de înțeles acuzația de "barbar" atât de des auzită din partea romanilor. Descoperit în mlaștina Trundholm de pe insula daneză Seeland.

Celții invadează sudul Europei

Un trib de indo-europeni numit Latini a pătruns până în sudul Italiei, preluând controlul asupra peninsulei și amestecându-se cu populațiile europene originale existente, creând ceea ce avea să devină mai târziu cel mai mare imperiu din lume - Roma. Latinii și-au dat numele limbii pe care au dus-o cu ei, latina. Într-un act de ironie, puterea militară a romanilor avea să-i copleșească mai târziu pe verii lor indo-europeni îndepărtați, celții din Franța și Marea Britanie, dar avea să fie la rândul său invadată de descendenții germanilor indo-europeni.

Latinii nu au fost singurii celți care au coborât în peninsula italiană. În jurul anului 400 î.Hr. un alt trib de celți a invadat nordul Italiei, a alungat o așezare etruscă și a fondat orașul Milano. În 390 î.Hr., o armată celtică a reușit să invadeze orașul Roma și a plecat doar după ce romanii le-au plătit o răscumpărare în aur.

În sudul Franței și al Spaniei, celții s-au întâlnit și s-au amestecat cu o populație mediteraneană bine stabilită, pierzându-și o mare parte din fiziologia lor nordică originală din cauza numărului mult

mai mare de mediteraneeni prezenţi acolo.

Spania va fi ocupată mai târziu de armatele arabe islamice în prima mie de ani după Hristos. Intermedierea cu cuceritorii arabi a produs în Spania mulţi oameni care sunt de fapt amestecuri celtice/mediteraneene/arabe, prezentând mai puţine caracteristici fizice ale strămoşilor lor indo-europeni originali. Există încă multe exemple de popoare celtice și mediteraneene originale în Spania până în ziua de azi.

BRONZUL DIN ROSEMETRA ARATĂ TIPUL GERMANIC TIMPURIU 250 Î.HR.

Componența rasială a primelor triburi germane este ilustrată de acest cap de bronz al zeiței celtice Rosemetra, din jurul anului 250 î.Hr.

Mycenae - primii invadatori indo-europeni

Grecia continentală, care a fost ocupată de tipuri mediteraneene originale din Vechea Europă, a căzut în fața unei invazii a indo-europenilor numiţi Micene. Aceştia au înflorit pe o parte a continentului grec cunoscută sub numele de Peloponezia, în jurul anului 1900 î.Hr. Există dovezi că micenienii au avut contacte cu un alt trib indo-european invadator, hitiţii, deoarece există indicii ale unei activităţi comerciale între aceste două grupuri.

În Grecia continentală, în această perioadă au apărut numeroase orașe, iar colonii miceniene au fost înființate pe coasta Turciei și chiar până în Siria. Micenienii sunt considerați precursorii civilizației grecești clasice. Ei au lăsat un oraș magnific la Micene, al cărui cel mai faimos locuitor a fost regele Agamemnon. Miceneul a fost jefuit și distrus în anul 1100 î.Hr. de invazia unui alt trib indo-european, doricii.

Descendenții doricilor au fost cunoscuți sub numele de spartani și corinteni, două popoare care mai târziu au jucat un rol important în istoria Greciei. Distrugerea Micenei i-a determinat pe mulți micenieni să fugă din Peloponez, iar un număr considerabil dintre aceștia au plecat pe coasta de est a Turciei de astăzi.

Această așezare de coastă a devenit cunoscută sub numele de Ionia, iar civilizația ionică a păstrat bogata moștenire a Micenei și a adăugat, de asemenea, elemente ale culturii Lydiene. Civilizația care avea să se ridice mai târziu la înălțimi mari în Atena s-a născut în Ionia.

NORDICII BLONZI DIN GRECIA-MOSAICĂ LA PELLA c. SECOLUL IV î.Hr.

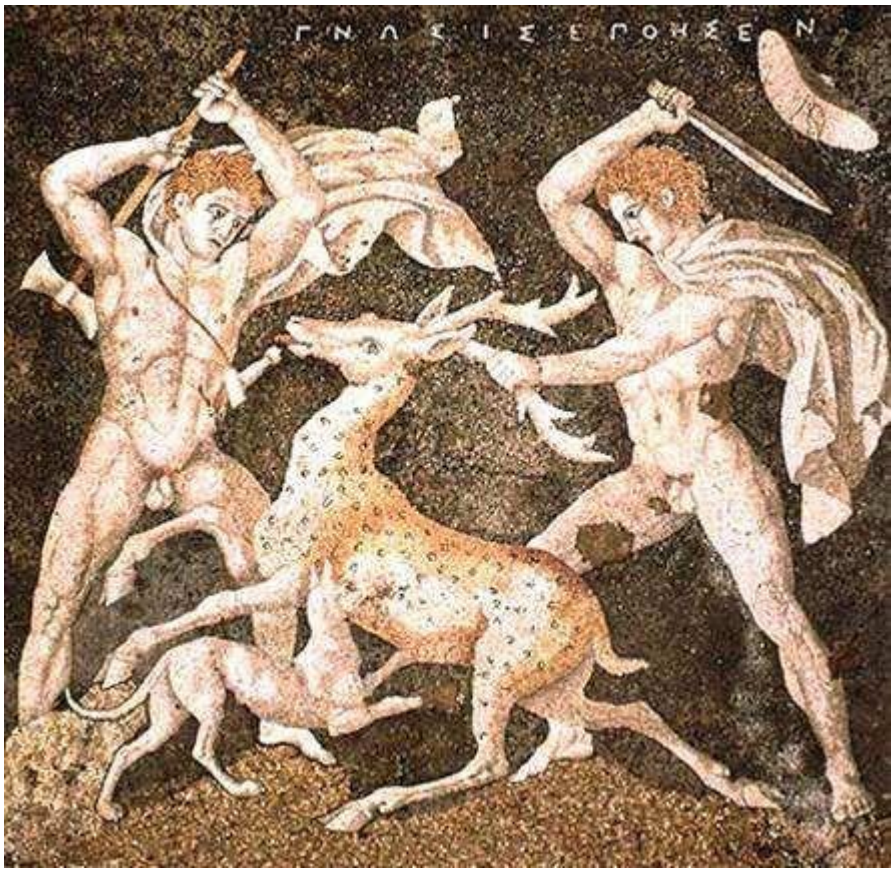

Influența tipurilor rasiale nordice indo-europene (chiar și părul pubian

al personajelor este blond) asupra Balcanilor este evidentă în acest mozaic de podea din capitala macedoneană Pella, la nord-vest de Salonic, în nordul Greciei, în jurul secolului al IV-lea î.Hr.

Doricii - fondatorii Greciei 1100 î.Hr.

Perioada cuprinsă între momentul invaziei dorice și aproximativ 750 î.Hr. este cunoscută pentru introducerea prelucrării fierului în peninsula greacă.

Epoca Dorianilor este cunoscută de istorici sub numele de Epoca Homerică, deoarece se cunosc puține lucruri despre ea, cu excepția scrierilor poetului Homer, în epopeile sale *Iliada* și *Odiseea*.

Omul homeric era războinic, curajos și dornic de greutăți. După toate mărturiile, se pare că avea toate cele trei atribute din abundență. Economiile vremii erau sisteme agricole de subzistență, cu regi tribali și consilieri proveniți din familii nobile.

Cam în această perioadă a fost înființat orașul-stat. Fiecare oraș avea un sit fortificat ridicat, cunoscut sub numele de acropolă, unde locuitorii importanți ai orașului se puteau refugia sau se puteau aduna pentru a se închina zeilor lor. În timp, locul aflat direct sub acropolă a dezvoltat o zonă rezidențială și comercială cunoscută sub numele de asty.

Astia și acropola s-au reunit sub o singură conducere jurisdicțională centrală, iar această unitate a devenit cunoscută sub numele de polis. Însuși cuvântul politică derivă din acest cuvânt grecesc.

Slavii - din cazanul conflictului

Slavii au fost singurul grup migrator care s-a stabilit cel mai aproape de teritoriile strămoșești indo-europene din sudul Rusiei. Terenul pe care s- au așezat - cunoscut astăzi sub numele de Ucraina și Bielorusia (Rusia "albă") - era ideal pentru cultivarea cerealelor, iar acest lucru i-a încurajat pe coloniști să se orienteze spre agricultură mai degrabă decât spre război sau cucerire.

Până în anul 1000 î.Hr., au început să se deplaseze spre vest, ocupând teritoriul din jurul râului Vistula, în Polonia de astăzi.

ÎNMORMÂNTARE SLAVĂ CU BARCA ÎN STIL VIKING

Această pictură idealizată reprezintă un rug funerar slav pentru unul dintre căpeteniile lor, în jurul anului 900 d.Hr. La fel ca mulţi indo-europeni, slavii îşi incinerau în mod tradiţional morţii importanţi, împreună cu toate posesiile personale. În cazul în care se alegea înmormântarea în locul incinerării, se obişnuia, de asemenea, să se îngroape toate artefactele şefului odată cu cadavrul. Această pictură a fost realizată pe baza unei descrieri furnizate de un vizitator din sudul Rusiei. Este semnificativ faptul că tabloul conţine o barcă în stil viking - un indiciu că slavii originari erau de o rasă şi o cultură identică cu cea a indo-europenilor care s-au stabilit în Scandinavia şi au devenit vikingi.

În jurul anului 700 î.Hr., întreaga regiune a fost cucerită de un alt trib indo-european, sciţii, care au apărut dinspre sud (unde o altă ramură a acestui trib pătrunsese în Asia Mică şi în Orientul Mijlociu).

Până în anul 200 î.Hr., sciţii stăpâneau o mare parte din zonă, cucerind cu uşurinţă fermierii agricoli slavi. Cu toate acestea, până în anul 100 î.Hr., un alt invadator indo-european, un trib numit sarmaţii, i-a înlocuit pe sciţi ca stăpâni ai ţinuturilor slave, iar ultimele popoare scitice au fost absorbite de noii cuceritori indo-europeni, cele două grupuri fiind aproape identice din punct de vedere rasial. În anul 600 d.Hr., un alt trib de indo-europeni, goţii, a năvălit din nordul Europei şi i-a cucerit pe sarmaţi, punând stăpânire pe pământurile din estul Europei.

Această cucerire şi recucerire repetată de către popoare care, în

esenţă, erau toate de aceeaşi sorginte - indo-europeană - a creat amestecul cunoscut sub numele de slavi. La origine, slavii erau deci un popor indo- european pur.

Mai târziu, o mică parte din populaţia slavă s-a amestecat cu cuceritorii mongoloizi, creând o serie de popoare de rasă mixtă, care, în mod incorect, au ajuns să fie considerate "slave". Ei nu sunt nimic de genul acesta, iar adevăraţii slavi sunt la fel de europeni ca orice alt subgrup, în ciuda unei mari propagande de la începutul secolului al XX-lea, în special din partea naţionaliştilor germani, care susţinea contrariul.

Probabil din cauza apropierii lor de vechea patrie din sudul Rusiei, triburile care au format în cele din urmă slavii au păstrat cel mai mult timp trăsăturile culturale ale strămoşilor lor. Religia indo-europeană de venerare a soarelui a persistat până în secolul al XII-lea în rândul slavilor, iar printre zeii lor se număra în primul rând o divinitate care mânuia un ciocan şi conducea un car - având, evident, o ascendenţă mitologică comună cu zeul scandinav Thor.

Pe măsură ce Imperiul Roman a început să se destrame, slavii au început să se deplaseze spre vest, pătrunzând mai întâi în Peninsula Balcanică şi apoi în Europa Centrală.

Până în anul 650 d.Hr., slavii au pus stăpânire pe linia de coastă de-a lungul Mării Adriatice, vizavi de Italia (Albania de astăzi). Ulterior, au pătruns până în sudul Turciei, unde au fost înghiţiţi de marea masă de rase mixte care ocupa această ţară. Slavii din estul Europei nu numai că au dus greul invaziei hunilor mongoloizi din Europa, dar au fost, de asemenea, ocupaţi timp de aproape o mie de ani de turcii musulmani.

Inovaţii celtice-Armură cu lanţ şi săpun

Cucerirea de către romani a Europei de sud-est, a Franţei şi a Marii Britanii a distrus efectiv moştenirea culturală celtică. Celţii nu erau la fel de alfabetizaţi ca romanii şi, prin urmare, aveau mai puţine aptitudini sau abilităţi organizatorice decât cuceritorii lor. Cu toate acestea, celţii au fost inventatorii armurii cu lanţuri, a potcoavei de fier pentru cai şi a anvelopelor de fier fără cusur pentru carele lor. O altă inovaţie celtică importantă a fost săpunul.

În formele lor de artă, a căror complexitate a devenit legendară, se dezvăluie legăturile pe care celţii le aveau cu alte triburi indo-europene. Modelele celtice se caracterizează prin preferința pentru motive vegetale stilizate, de obicei de origine greacă, și animale fantastice, derivate de la sciți și alți indo-europeni din stepele rusești.

Alte modele preferate erau curbele eliptice și curbele opuse, spiralele și chevronii, derivate, de asemenea, din arta rusă de stepă. Aproape toți indo-europenii originari venerau soarele, iar imaginea roții solare, un cerc străbătut de o cruce, a dominat multe modele. Crucea celtică modernă, considerată astăzi un simbol creştin, a fost copiată direct din această rădăcină indo-europeană originală și a fost inițial un simbol păgân. În prezent, celta ca limbă a supraviețuit doar la extremitățile zonei ocupate de celți: Țara Galilor, Scoția și câteva zone din Irlanda.

Religia europeană originală

Influența zeilor indo-europeni a fost de așa natură încât numele lor și unele dintre obiceiurile asociate cu venerarea lor au supraviețuit până în zilele noastre.

Multe dintre numele originale ale zeilor indo-europeni au fost preluate de creștinism (Hel, numele zeiței lumii subterane, de exemplu, a fost preluat direct de creștinism) sau au fost păstrate sub diferite forme, astfel încât cinci dintre cele șapte zile ale săptămânii moderne poartă numele lor, după cum se arată mai jos. Faptul că lucrurile stau astfel nu ar trebui să fie surprinzător: acești zei au fost principala religie a populației albe din Europa timp de cel puțin șase mii de ani, în comparație cu cei mai puțin de o mie de ani de când creștinismul a existat până în prezent în nordul Europei.

JOI - DE LA ZEUL NORVEGIAN THOR

Thor, fiul lui Odin, doborând inamicii cu puternicul său ciocan, Mjollnir. Ziua de joi este numită după el. Alte patru zile ale săptămânii sunt, de asemenea, denumite după zeii nordici.

Caracteristicile principale ale acestei religii și ale ansamblului său de zei erau:

- Lumea însăși era produsul marelui copac al lumii, Yggdrasil, care se întindea prin tot timpul și spațiul. Cu toate acestea, Yggdrasil a fost mereu atacat de un șarpe malefic, Nidhogg. Fântâna lui Mimir, sursa înțelepciunii ascunse, se afla sub una dintre rădăcinile copacului.

- Adorarea oricăruia dintre acești zei se făcea de obicei în aer liber - adesea lângă copaci sfinți sau în interiorul unor aranjamente de

pietre, indo- europenii folosind și construind megaliți în Europa în acest scop.

- Odin (cunoscut și sub numele de Odhinn - numit Woden de către anglo-saxoni și Wodan sau Woutan de către germani) era regele zeilor. Cei doi corbi negri ai săi, Huginn ("Gândul") și Muninn ("Memoria"), zburau peste tot în lume pentru a raporta despre faptele oamenilor și zeilor deopotrivă.

- Curtea lui Odin se afla în marea citadelă Valhalla, unde se duceau toți războinicii curajoși după ce mureau în luptă. Când Odin se apuca să călătorească, se folosea de armăsarul său cu opt picioare, Sleipner. Se înarma cu sulița sa, Gungnir, și cu cea mai prețioasă bijuterie a sa, inelul numit Draupner.

- Odin era, de asemenea, zeul înțelepciunii, al poeziei și al magiei, și a sacrificat un ochi pentru privilegiul de a bea din Mimir, fântâna înțelepciunii. Odin a avut trei soții.

- Thor era fiul cel mare al lui Odin și cel mai puternic dintre zei. Avea un ciocan magic, pe care îl arunca cu ajutorul unor mănuși de fier și care se întorcea mereu la el.

- Celălalt fiu al lui Odin a fost Balder (sau Baldur), zeul soarelui, al luminii și al bucuriei, care a fost ucis după ce zeul malefic Loki l-a păcălit pe fratele său geamăn orb, Hoder, zeul întunericului, să-l ucidă.

- Frei sau Freyr a fost fiul zeului fertilității Njord. Freyr era zeul rodniciei, al prosperității și al păcii și, de asemenea, dătătorul luminii solare și al ploii. El trezea pământul din somnul lung al iernii, iar rugăciunile pentru o recoltă generoasă îi erau adresate. Frey era zeul protector al Suediei; principalul său sanctuar se afla la Uppsala. Sora sa era Freyja.

- Freyja sau Freya era zeița iubirii, fertilității și frumuseții, uneori identificată ca zeiță a luptei și a morții. Blondă, cu ochi albaștri și frumoasă, Freyja călătorea pe un mistreț cu părul de aur sau într-un car tras de pisici. În Germania, Freyja a fost uneori identificată cu Frigg, soția lui Odin.

-

FREYJA - ZEIȚA IUBIRII ȘI A FRUMUSEȚII

Freyja, zeița indo-europeană a iubirii și frumuseții, călare pe carul ei tras de pisici. O pictură din secolul al XIX-lea.

- Frigg sau Frigga, era zeița cerului și soția lui Odin, șeful zeilor. Era venerată ca protectoare a iubirii conjugale și a femeilor casnice. Simbolul ei era un mănunchi de chei.

- Tiu era zeul războiului și al bătăliilor. El era reprezentat ca având o singură mână. Unele versiuni spun că acest lucru se datora faptului că nu putea da victoria decât unei singure tabere, iar altele că aceasta a fost mușcată de lupul Fenris.

- Hel era zeița morților. Ea locuia sub una dintre cele trei rădăcini ale frasinului sacru, Yggdrasil, și era fiica lui Loki. Odin a condamnat-o pe Hel în lumea subterană și a pus-o la conducere acolo, pentru a nu mai ieși niciodată.

- Loki era un uriaș care reprezenta răul și care poseda o mare cunoaștere și viclenie. Loki și Hel vor conduce forțele răului împotriva zeilor, în bătălia finală dintre bine și rău, "Ragnarok" sau sfârșitul zilelor.

- Pe lângă aceste zeități majore, existau o serie de zei mai mici: Hermod, Bragi, Forseti, Idun, Nanna și Sif.

- Valkiriile erau un grup de domnișoare războinice care erau

uneori prezentate ca fiicele lui Odin. Printre ele se număra Brunhilde, care a fost imortalizată într-o operă de Richard Wagner. Valkiriile îl ajutau pe Odin să aleagă ce războinici meritau să meargă în Valhalla după ce mureau în luptă.

La Valhalla, războinicii își petreceau timpul luptând sau ospătând în așteptarea lui "Ragnarok".

Cinci zile ale săptămânii numite după zeii nordici

Ziua de marți este numită după Tiu, zeul războiului; această zi se numește încă Tisdag în Suedia și Tirsdag în Danemarca. Ziua de miercuri este numită după Wodan, sau Wotan/Odin (Wodansday). În Suedia și Danemarca, această zi se numește Onsdag.

Ziua de joi poartă numele lui Thor (Thorsday), în timp ce mama sa, Frigg, este amintită în ziua numită vineri (Frigg's day). Baldur, zeul soarelui și al luminii, este amintit duminică. Deși numele zilei de sâmbătă nu provine de la zeii nordici, numele zilei de sâmbătă se trage de la sărbătoarea romană păgână indo-europeană Saturnalia. Luni, sau ziua lunii, este singura zi care nu poartă numele direct al unui zeu precreștin.

Indo-europeni în Orientul Mijlociu

În peregrinările lor spre sud și spre est, triburile indo-europene au luat cu ele diverse specii de cereale nord-europene, împreună cu instrumente de arat și specii de vite - rămășițe ale acestora au fost descoperite din nordul Europei până în Turcia de astăzi și mai departe în Orientul Mijlociu.

Triburile indo-europene au început să sosească în Orientul Mijlociu la scurt timp după ce prima societate europeană veche s-a stabilit în această regiune, în valea fertilă dintre râurile Tigru și Eufrat, în Irakul de astăzi.

Marile invazii indo-europene în Orientul Mijlociu au avut loc în mod intermitent. Unele dintre cele mai faimoase au fost: indo-arienii în India de astăzi, arienii în Afganistan, hitiții în Orientul Mijlociu, sumerienii și guțienii în Mesopotamia, iar galatenii către Turcia din prezent. Numele țărilor din această regiune - Iran, Irak și Afganistan - sunt derivate din cuvântul "arian". Migrațiile ulterioare s-au extins și

mai mult în China.

Marea diferență dintre migrațiile vestice și estice ale indo-europenilor a fost că în vest au găsit populații similare din punct de vedere genetic cu care s-au amestecat, în timp ce în est s-au amestecat cu popoare diferite din punct de vedere genetic și au fost în cele din urmă scufundate de acestea.

IMAGINI VECHIALE INDO-EUROPENILOR ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Lăncieri hitiți, cu coifuri cu pene și scuturi, parte a unei frize impresionante din palatul din orașul hitit Carchemish.

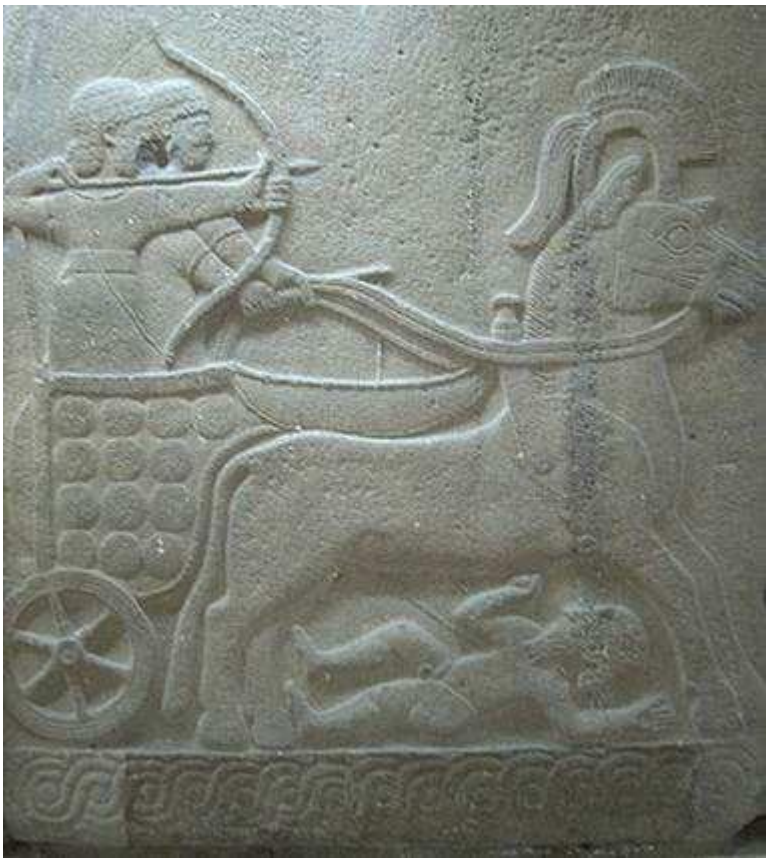

Un car hitit se plimbă peste un semit cucerit. La fel ca toți nordicii indo-europeni, hitiții au adus calul cu ei în Orientul Mijlociu. Conflictul rasial care a urmat invaziei indo-europene în regiune este surprins cu acuratețe în acest detaliu din friza din marele oraș Carchemish.

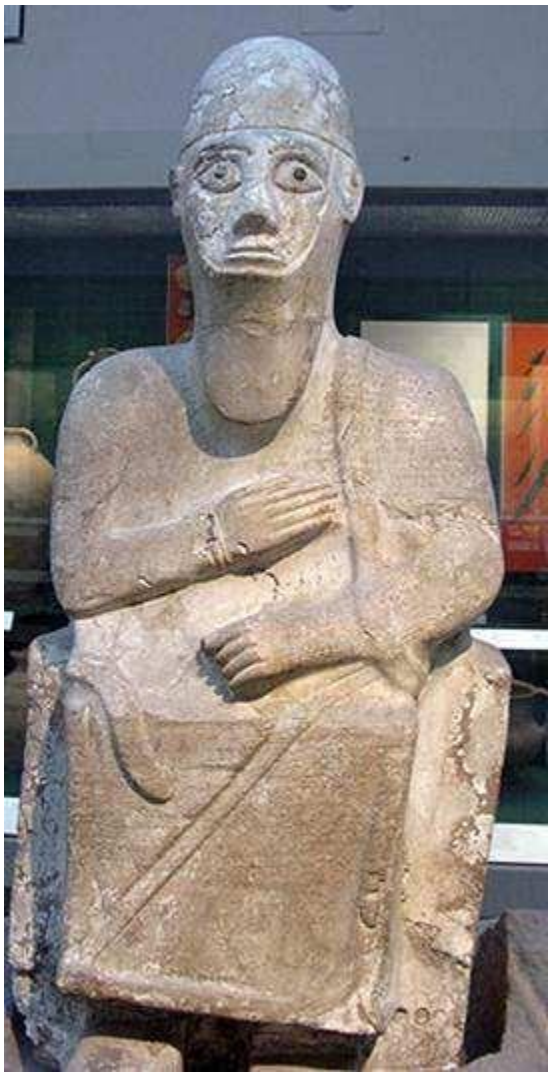

O statuie originală a lui Idrimi, primul rege al Mitanni, un regat indo-european din nord-vestul Mesopotamiei, înființat în 1475 î.Hr. Acesta a rezistat până în jurul anului 1275 î.Hr., fiind grav maltratat de un trib indo-european rival, tribul Kassite.

Unele dintre cele mai notabile triburi indo-europene care au invadat Orientul Mijlociu:

- Amoriţii au fost un trib indo-european care a invadat Asia Mică (Turcia) dinspre Marea Egee în jurul anului 1500 î.Hr. și s-au remarcat printre localnici prin venerarea unui "zeu al tunetului" care mânuia un ciocan - evident, înrudit cu Thor din nordul Europei. Picturile egiptene ale vremii îi înfăţișează pe amoriţi ("Amurru") ca pe niște oameni cu ochi clari, cu trăsături nordice, care lansau încă atacuri asupra statului egiptean până în anul 1300 î.Hr. Un număr de amoriți s-au stabilit în Palestina, devenind unul dintre primele triburi indo-europene care s-au amestecat cu triburile evreiești

vorbitoare de limbă semitică din acea regiune şi care au fost asociate mai târziu cu semitismul.

- Sciţii au invadat ceea ce astăzi este Palestina, Israel şi Liban în secolul al VII-lea î.Hr., iar unii dintre descendenţii lor cu ochii şi părul deschis pot fi găsiţi încă printre popoarele druse din Liban.

Sciţii s-au deplasat prin Asia până în Afganistan, cu grupuri avansate care au pătruns până la râul Indus, în India. Mulţi scriitori timpurii, cum ar fi Polemon din Ilium, Clement din Alexandria şi alţii, au consemnat că sciţii erau asemănători cu celţii în ceea ce priveşte aspectul, fiind întotdeauna descrişi ca fiind de o nuanţă "frumoasă sau roşcată".

INVADATORI NORDICI DIN STEPE

Scythians, aşa cum sunt reprezentaţi de ei înşişi pe un bol de oţel găsit într-un mormânt de lângă Marea Neagră. În diferite etape, zona de influenţă a sciţilor s-a întins din estul Europei până în Orientul Mijlociu.
În cele din urmă, au fost copleşiţi de popoarele care nu sunt albe/mestecite, deşi încă mai este posibil să se vadă părul deschis şi ochii clari - reminiscenţe ale invadatorilor acestor ţinuturi cu multe mii de ani în urmă.

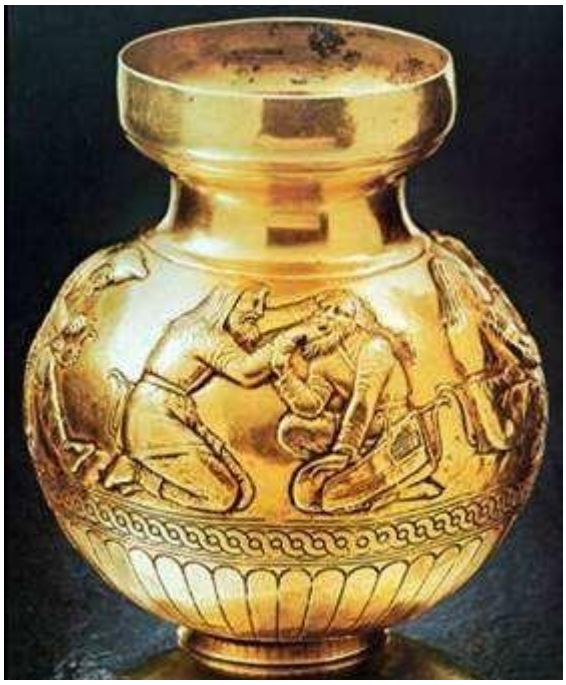

O mumie scitică expusă la Muzeul Ermitaj, Sankt Petersburg, Rusia.

- Filistenii au fost un trib indo-european care a invadat şi Orientul Mijlociu, venind din Creta şi având multe asemănări culturale cu cultura micenianã. Filistenii au instaurat o dominaţie de fier nepopularã asupra triburilor evreieşti pe care le-au găsit în regiune.

- Cimerienii au fost un trib indo-european mai mic care a ajuns în Orientul Mijlociu în jurul secolului al VIII-lea î.Hr. şi au întemeiat un regat de scurtă durată în regiunea cunoscută astăzi sub numele de nordul Iranului.

- Indo-europenii Phyrgians au ajuns în Armenia de astăzi în jurul secolului al VIII-lea î.Hr. și au întemeiat un alt regat de scurtă durată.

- În jurul anului 900 î.Hr., un alt trib indo-european, cunoscut sub numele de persani, a ajuns în Azerbaidjan, de unde a intrat în Iranul de astăzi, urmat îndeaproape de tribul indo-european al medilor.

Persanii, care erau mai numeroși, i-au învins pe mezi și împreună aceste două triburi au întemeiat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Imperiul Persan, conducând un număr mare de rase asiatice și arabe. Toate aceste triburi au dispărut în cele din urmă prin încrucișarea cu popoarele non-indo-europene din regiunile pe care le ocupau. Încă mai este posibil să se vadă retrocedări genetice printre popoarele din Orientul Mijlociu - cu ochi și păr blond - în această regiune.

O mumie din Iran, despre care se presupune că ar fi un scitic.

Limba indo-europeană a supraviețuit extincției multor triburi din acest grup, în primul rând datorită puterii și dominației domniilor lor în zonele în care s-au stabilit. Cuvintele cu rădăcini indo- europene comune sunt încă ușor de găsit într-o varietate de limbi vorbite în acele regiuni în care și-au lăsat amprenta. Ca urmare, academicienii moderni, timorați de implicațiile rasiale ale conceptului "indo-european", acceptă în general acest cuvânt doar ca

având un sens lingvistic.

Aryana - originea ariană a Afganistanului

În jurul anului 2000 î.Hr., un trib indo-european închinat soarelui, care își spunea arieni, a invadat Asia Centrală și a ocupat teritorii până în nordul Indiei. Acești invadatori, care foloseau limba scrisă sanscrită, au fost ceea ce a devenit cunoscut sub numele de arienii originali. Verii rasiali îndepărtați ai arienilor au mers spre vest, pătrunzând până în Irlanda, dând numele "Eire" acestui pământ - de asemenea, un derivat al cuvântului arian. După anul 2000 î.Hr., valuri de arieni au inundat Afganistanul de astăzi, înființând o națiune care a devenit cunoscută sub numele de Aryana, sau "Țara Arienilor".

RĂMĂȘIȚE NORDICE ÎN AFGANISTANUL MODERN

Supraviețuitorii arieni din Iranul modern. Stânga: Doi copii dintr-un sat din nord-vestul Iranului; Centru: Copii afgani într-un centru de refugiați, în tabăra de refugiați Toza-Lokai, octombrie 2001. Observați copilul blond, în comparație cu ceilalți copii, dintre care unii prezintă trăsături rasiale clar asiatice; Dreapta: O fetiță Qashqai din regiunea Fars, în sudul Iranului, lângă ruinele Persepolis.

Până la mijlocul secolului al VI-lea î.Hr. Imperiul Persan a încorporat Aryana în granițele sale, iar până în 330 î.Hr. Alexandru cel Mare a ocupat regiunea. Până în acest moment, majoritatea arienilor originari din Aryana fuseseră absorbiți de populația nativă locală, deși este posibil și în prezent să se întâlnească indivizi cu ochi și păr deschis în rândul populației din Afganistanul de astăzi.

În primul secol d.Hr., kushanii, o rasă asiatică, au ocupat

Aryana, distrugând ultimele vestigii ale culturii şi rasei indo-ariene originale. Ulterior, Aryana a căzut sub stăpânirea unui număr mare de rase diferite, altele decât cea albă, până în secolul al şaptelea d.Hr., când armatele arabo- musulmane au ocupat regiunea.

În 1220, regiunea a fost din nou invadată de mongolii lui Genghis Khan, care au devastat ţinutul. Până la această dată, oamenii din Aryana au trecut în istorie - şi doar numele acestei ţări este amintit astăzi.

Arienii şi India

O altă ramură a arienilor a pătruns în est până în India, unde s-au stabilit şi ei şi au construit o civilizaţie. Deşi arienii au stabilit o civilizaţie albă puternică în nordul Indiei, ar fi incorect să credem că indienii nativi nu au creat nimic propriu.

Amestecată cu albii mediteraneeni originali, civilizaţia Indusului creată de harapani exista deja în momentul în care arienii au invadat-o.

Arienii invadatori erau mai avansaţi şi îi numeau pe indienii cuceriţi "Dasyu" - "cei întunecaţi" sau sclavi. Poezia indo-ariană (*Rigveda*) este plină de poveşti despre războaiele împotriva lui Dasyu şi reflectă diviziunile rasiale puternice dintre arienii cuceritori şi indienii cuceriţi.

***Conflictul rasial în* Rigveda**

Rigveda, cartea sfântă originală a cuceritorilor arieni din India, conţine numeroase referiri la rasa cuceritorilor şi a celor cuceriţi. Potrivit acestei cărţi, conducătorul invaziei ariene a fost un anume Indra, iar rolul său în "uciderea lui Dasyus" (negrii din India) este o temă proeminentă: "*Tu, Indra, eşti distrugătorul tuturor oraşelor, ucigaşul lui Dasyus, propăşitorul omului, stăpânul cerului"* (RgV. VIII 87.6). În continuare, foloseşte cuvântul "negru" în mai multe rânduri pentru a-i descrie *pe Dasyu*: *"Indra, ucigaşul lui Vrittra, distrugătorul oraşelor, a împrăştiat Dasyu (oştile) izvorâte dintr-un pântec negru" (*RgV. II 20.6).

***"Culoarea ariană" în* Rigveda**

Rigveda îl laudă pe zeul care *"i-a distrus pe dasyani și a protejat culoarea ariană"* (Rg.V. III 34.9). Apoi, ea continuă mulţumindu-i zeului care *"a dăruit prietenilor săi albi câmpurile, a dăruit soarele, a dăruit apele"* (Rg.V. I 100.18).

Pielea neagră este menţionată în mod repetat cu aversiune. Începând cu o descriere a "pielii negre" ("Krishnam Vacham") în RgV. IX 41.1, Sam. V I. 491 şi II. 242, şi în RgV. IX 73, se spune că *"zeii furtunoși care se năpustesc ca niște tauri furioși și împrăștie pielea neagră"* şi se afirmă că *"pielea neagră, urâtă de Indra"* va fi măturată din cer (RgV. IX 73.5).

DEMONII NEGRI ÎN HINDUISM

Dintr-un templu hindus din India: În mitologia hindusă, zeița albă Durga îl ucide pe demonul negru Mahishasura. În mitologia hindusă, majoritatea zeilor au pielea albă și trăsături asemănătoare cu cele europene, în timp ce demonii sunt clar negroizi. Cartea sfântă hindusă, Rigveda, *este foarte clară în descrierea conflictului rasial.*

Rg.V. I 130.8 povestește cum a fost cucerită "pielea neagră": *"Indra l-a protejat în luptă pe închinătorul arian, i-a supus pe cei fără de lege pentru Manu, a cucerit pielea neagră". Rigveda* îi mulţumește lui Dumnezeu pentru că "a *împrăștiat bandele de sclavi de origine neagră"* și pentru că a eradicat "*culoarea josnică a lui Dasyan*" (Rg.V. II.20.7, II 12.4). Ea conţine, de asemenea, această remarcă aleasă care rezumă opinia arienilor despre supușii lor care nu sunt albi: *"Pielea neagră este impură"* (Sans., Rg.V. II.12.4).

Alte extrase din *Rigveda* ilustrează și mai mult diviziunile rasiale acute din această perioadă:

- *Indra* - 1.130.8 - *"Indra în luptă îl ajută pe închinătorul său arian, cel care are sute de ajutoare la îndemână în fiecare luptă, în luptele care câștigă lumina cerului. Pustiind pe cei fără de lege, el a cedat seminției lui Manu pielea crepusculară; Arzând, 'ncăpățânat, el arde pe fiecare râvnitor, arde pe cei tirani."*

- Indra - 4.16.13 - "*Tu, fiului lui Vidathin, Rjisvan, i-ai dat pe puternicii Mrgaya și Pipru. Tu i-ai doborât pe cei cincizeci de mii de negri și ai sfâșiat fortărețele așa cum vârsta mistuie o haină."*

- Indra - 5.29.10 - "*O roată de mașină a Soarelui ai rostogolit-o înainte, iar pe alta ai pus-o în mișcare pentru Kutsa. Cu arma ta ai ucis* Dasyus fără nas *și în casa lor ai surghiunit vorbitori ostili"* ("Dasyus fără nas" ar sugera o referire la tipurile de negroizi cu nasul turtit).

- Soma Pavamana - 9.41.1 - *"Active și strălucitoare au apărut, impetuoase în viteză ca taurii, împingând departe pielea neagră."*

- Soma Pavamana - 9.73.5 - "*Peste Sire și Mamă au răcnit la unison strălucind cu versurile de laudă, arzând oamenii fără rost, spulberând cu o putere supranaturală de pe pământ și din ceruri pielea de negresă pe care Indra o urăște."*

Rigveda îi *descrie pe zeii arieni ca fiind blonzi*

- Indra - 10.23.4 - "*Cu el este și această ploaie a lui care vine ca niște turme: Indra aruncă picături de umezeală pe barba lui galbenă. Când sucul dulce este vărsat, el caută locul plăcut și îl agită pe adorator așa cum vântul tulbură lemnul."*

Indra - 10.96.8 - *"La băutura rapidă, băutorul de Soma a crescut în putere, cel de fier cu barbă și păr galben. El, Domn al cursierelor de taur, Domn al iepelor cu picioare de flotă, își va purta în siguranță armăsarii de golf peste toate necazurile."*

- Indra - 1.9.3 - *"O, Stăpân al tuturor oamenilor, frumos la obraz, bucură-te de laudele bucuroase, prezent la aceste ofrande de băutură."*

În ceea ce ar putea fi cu ușurință un alt indicator al originilor culturale comune dintre *Rigveda* și zeii indo-europeni, în cartea sfântă hindusă se spune că cea mai mare armă a lui Indra este un fulger - identic cu arma lui Thor, zeul nord-european:

- Indra - 1.100.18 - *"El, mult invocat, i-a ucis pe Dasyus și Simyus, după obiceiul său, și i-a doborât cu săgeți. Puternicul Tunet, împreună cu prietenii săi cu frumoasele sale complezențe, au câștigat țara."*

- Indra - 1.101.1 - *"Cântați, cu ofrandă, lauda celui care face bucurie, care împreună cu Rjisvan a alungat puiul crepuscular. Îndrăzniți de ajutor, pe cel puternic, a cărui mână dreaptă mânuiește zăvorul, pe cel încununat de Maruts îl invocăm să fie Prietenul nostru."*

- Indra - 1.103.3 și 4 - *"Înarmat cu șurubul său și încrezător în isprăvile sale, a rătăcit spulberând fortărețele lui Dasas. Aruncă-ți săgeata, cunoscătorule, Tunetule, asupra lui Dasyu; sporește puterea și gloria lui Arya, Indra. Căci cel care a învățat astfel aceste rase umane, Maghavan, purtând un titlu demn de faimă, Tunet, apropiindu-se pentru a-i ucide pe Dasyus, și-a dat numele de Fiu pentru glorie."*

Originea ariană a sistemului de caste

La momentul scrierii *Rigveda, se* făcea o distincție clară între cele două tipuri de oameni din Valea râului Indus: imigranții cuceritori "frumoși" și nativii "întunecați". În decurs de trei sute de ani, însă, amestecul fizic a continuat până în punctul în care aceste două clase rasiale s-au subdivizat și mai mult. Apartenența la fiecare clasă era determinată exclusiv de culoarea pielii individului. Acest lucru a ajuns să fie cunoscut sub numele de sistem de caste. Cuvântul "castă" a fost termenul dat de călătorii portughezi multe secole mai târziu, de la cuvântul latin castus, care înseamnă pur. Originalul sanscrit al sistemului de caste a fost "varna", care înseamnă culoare. Pe măsură ce asimilarea și integrarea dintre arieni și dasyu a crescut, sistemul de caste a devenit din ce în ce mai complex, până când au fost create patru diviziuni majore, apartenența la fiecare grup depinzând de culoarea individului. Acest sistem cu patru niveluri există și astăzi în India, cea mai înaltă castă, brahmanii (sau "preoții"), fiind cea mai deschisă la culoare, iar sudas sau "neatractabili" fiind cea mai închisă la culoare.

În câteva sute de ani, arienii originali au fost atât de asimilaţi încât contribuţia lor la civilizaţia indiană poate fi considerată ca fiind încheiată. Moştenirea lor continuă să trăiască în limba, religia şi poezia Indiei - şi în sistemul de caste. Cu toate acestea, ochii albaştri sau cenuşii pot fi încă găsiţi în clasele superioare indiene, care tind să se concentreze în părţile nordice ale acestei ţări, unde a avut loc aşezarea ariană originală. Mulţi dintre aceşti indieni de culoare mai deschisă devin actori şi actriţe de succes în industria cinematografică indiană, care este supranumită "Bollywood".

BOLLYWOOD - ULTIMUL DINTRE ARIENI

Ultimii arieni din India pot fi găsiţi în industria cinematografică din această ţară, Bollywood. Deasupra: Trăsăturile actriţei Pooja Bhatt contrastează cu cele ale unei femei indiene mai tipice, alături.

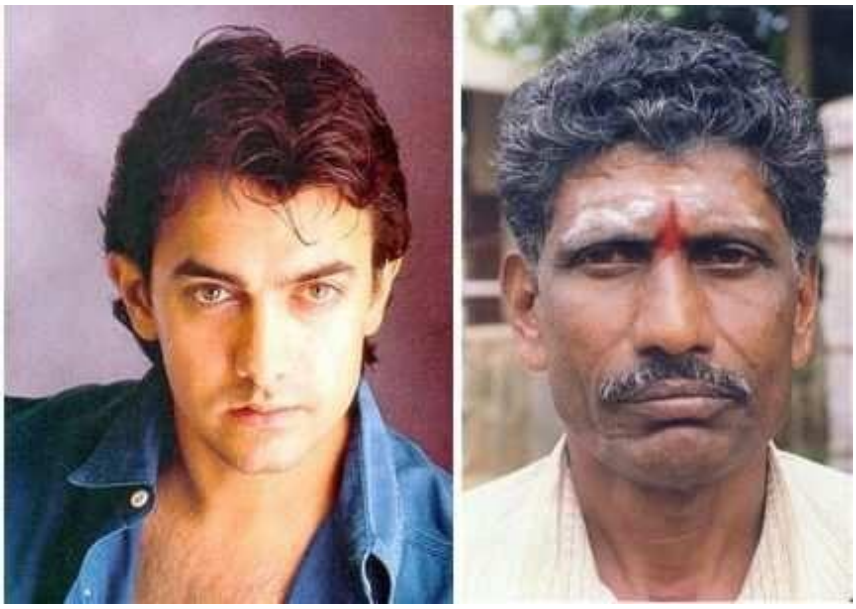

Actorul indian Aamir Khanall, a cărui ascendență ariană contrastează puternic cu cea a bărbatului indian mai tipic, alături de. Marea varietate de tipuri este tipică pentru o societate mixtă din punct de vedere rasial.

În conformitate cu sistemul castelor, cu cât actorii au un aspect mai european, cu atât au mai mult succes. Studiile genetice efectuate în India au confirmat invazia indo-europeană și diferența genetică considerabilă dintre caste.

ISTORIA ŞI UTILIZAREA SVASTICII

Svastica este o literă din vechea limbă indo-europeană sanscrită și, inițial, a fost un simbol al soarelui, însemnând "bunăstare". Această emblemă a fost purtată de celți, germani și slavi de-a lungul peregrinărilor lor și a devenit crucea celtică. Ea a fost încorporată în religia indo-ariană, iar apoi a fost transportată în religia hindusă. Fiind un simbol durabil al popoarelor indo- europene oriunde s-au dus, svastica se găsește în toate țările în care s-au stabilit acești oameni. Câteva exemple:

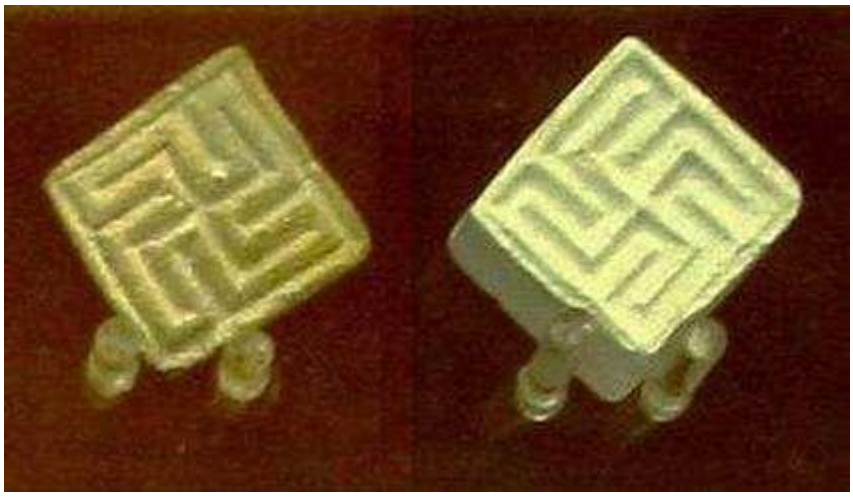

1. Svastica în India: Svastica poate fi văzută pe aceste sigilii din civilizaţia Valea Indusului, expuse la British Museum din Londra. gEste una dintre ultimele rămăşiţe ale tribului de indo-europeni - care îşi spuneau arieni - care a invadat India. În acel ţinut, ei au fost în cele din urmă absorbiţi de masa copleşitoare de non-albi, creând astfel sistem de caste prezent în această ţară până în prezent.

2. Svastica în Grecia clasică: Decoraţiile de pe hainele lui Athene, zeiţa înţelepciunii, artelor şi războiului - şi totodată patroana oraşului Atena. Acest detaliu provine dintr-un vas grecesc datând din aproximativ 500 î.Hr.

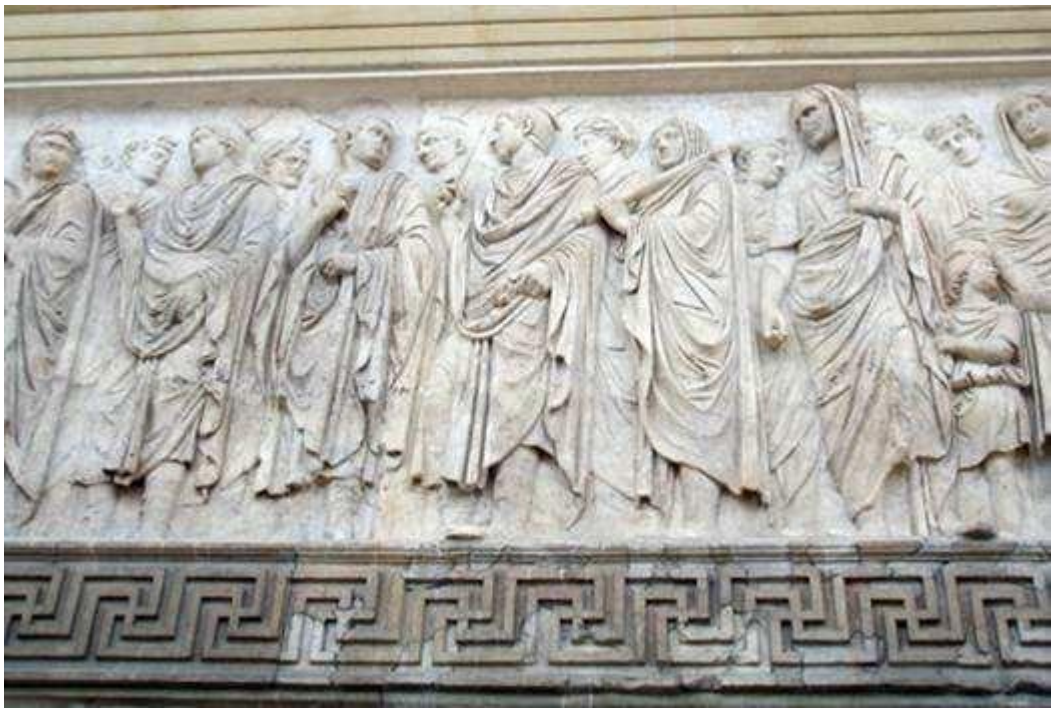

3. Svastica în Roma clasică: Originile indo-europene ale romanilor - în special ale tribului Latini - sunt evidente prin intermediul utilizarea svasticii ca emblemă. Aici, svastica poate fi văzută sub figurile de pe Ara Pacis Augustae: altarul construit pentru a comemora pacea instaurată de Augustus, consacrat la 4 iulie 13 î.Hr.

4. Un mozaic roman geometric în vila romană din La Olmeda, Pedrosa de la Vega (Palencia, Castile și Leon).

5. Svastica în epoca vikingă: Detaliu cu svastică de pe un mâner de găleată de pe o navă vikingă bine conservată, numită nava Osberg, în jurul anului 800 d.Hr. Mânerul înfățișează o figură care poartă un scut cu patru svastici însemnele soarelui în colțuri.

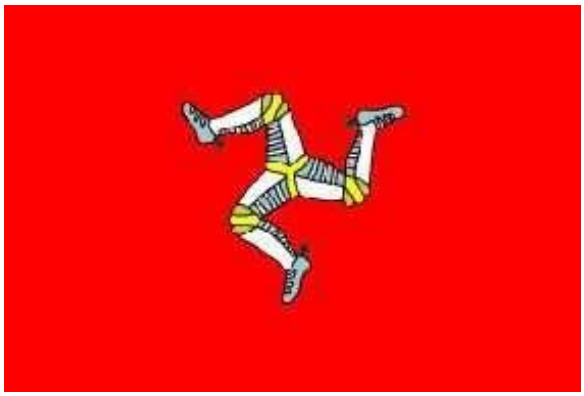

5. Triskelionul din Insula Man, aproximativ din secolul al X-lea d.Hr. Steagul Insulei Man, numit triskelion, un derivat direct al svasticii. Conform în istoria acestei insule, acest simbol era de origine norvegiană și apărea pe blazoanele regilor Norvegiei.

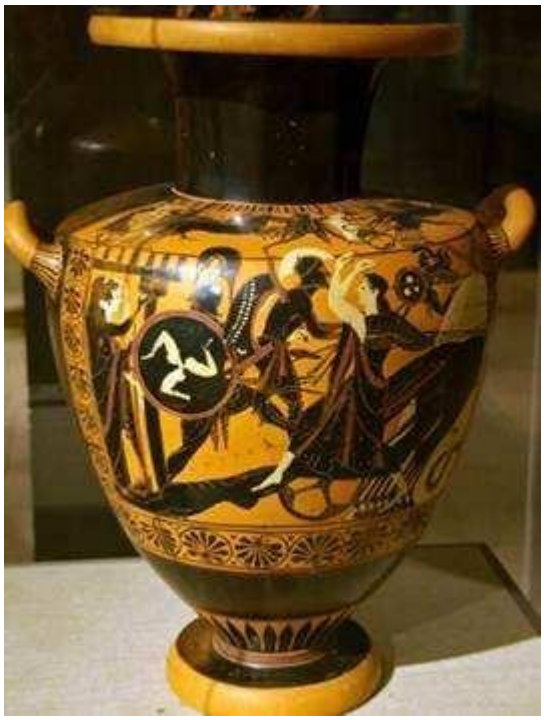

Triskelionul apare, de asemenea, pe acest vas grecesc din secolul al VI-lea î.Hr. - dovadă a legăturilor culturale de-a lungul timpului.

6. Svastica în arhitectura occidentală: Svastica a fost un motiv popular în arhitectura occidentală şi a fost folosită pe scară largă în clădirile publice majore din Europa şi America de Nord, de la clădirea Operei din Paris până la

uşa de la Metropolitan Museum of Art din New York.
Alături se află intrarea la "Met" din New York City.

CAPITOLUL 6: Până la capătul pământului - Migrațiile albe pierdute

Pe lângă marile migrații indo-europene, au avut loc alte câteva valuri de migrație albă, care au variat ca număr, influență și amploare - cea mai spectaculoasă fiind așezarea albilor în America de Nord, care datează de aproximativ 7000 î.Hr.

Cunoștințele despre aceste migrații s-au pierdut de secole. Datorită unor descoperiri arheologice relativ recente, multe dintre ele au fost redescoperite acum. Astfel, rămășițe nordice și mediteraneene albe (uneori conservate în mod natural, alteori conservate prin mijloace artificiale) au fost descoperite în China, în Insulele Canare și în America de Nord. Unele au o vechime de mii de ani. Descoperirea acestor mumii arată fără îndoială că au avut loc migrații timpurii ale albilor peste mări și continente; doar că numărul exact de indivizi care au întreprins aceste migrații este încă o chestiune de dezbatere.

Tocharians - Albi antici în China

Tohariții au reprezentat una dintre cele mai faimoase migrații orientale ale popoarelor celtice în Orientul Îndepărtat, ajungând în deșertul Takla Makan (situat între Kazahstan, Kârgâzstan și Tibet) din China în jurul anului 1500 î.Hr. În mod remarcabil, această mare migrație a fost necunoscută până la descoperirea, în 1977 d.Hr., a unor morminte vechi de
3.500 de ani ale acestor oameni.

TOCHARI - ALBI PIERDUȚI ÎN CHINA

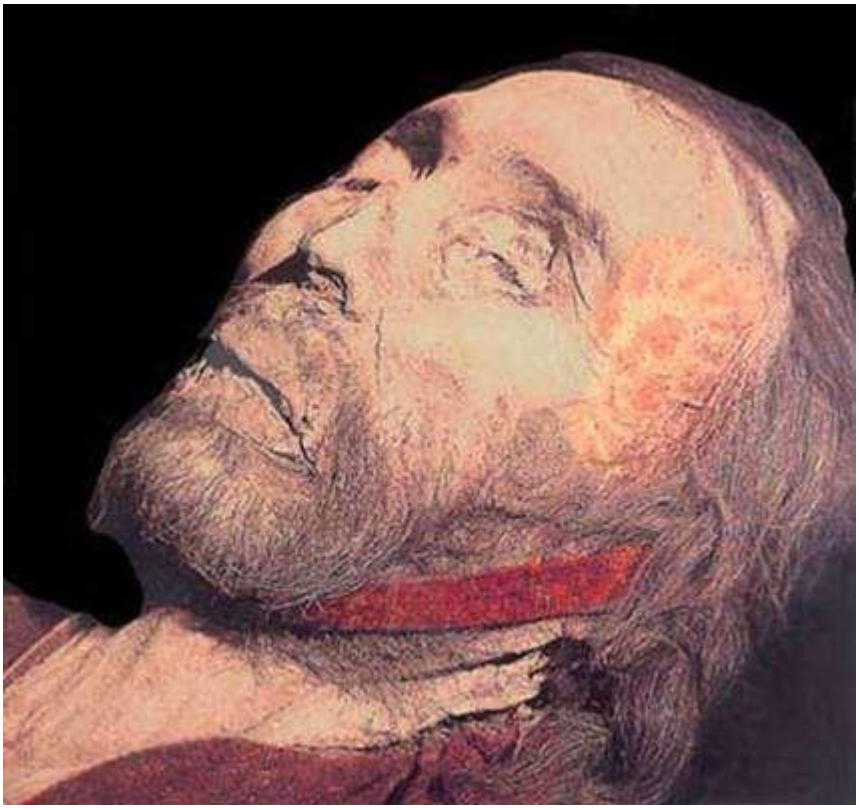

Un prim-plan al unui bărbat tocharian, vechi de trei mii de ani, de un alb inconfundabil, unul dintre multele descoperite în cimitirele din deșertul Takla Makan din vestul Chinei. Această mumie este expusă la muzeul din Xinjiang, Uromqi, China.

PĂR BLOND INCOLOR ÎN CHINA ANTICĂ

O mumie feminină tocharianăcu părul lung, blond in, perfect conservat în cozi de cal. Ea a fost datată din anul 1500 î.Hr. și a fost descoperită în cimitirul Zagunluq, în deșertul Takla Makan. Obiecte din material țesut, identice cu țesăturile celtice, au dovedit definitiv originile indo-europene ale tocharioților, care nu numai că au construit fantasticele orașe de pe Drumul Mătăsii, care astăzi zac pustii, dar cărora li se atribuie și aducerea în China a budismului, a cailor, a șeii și a prelucrării fierului.

Ca urmare a uscăciunii naturale a mediului, multe dintre cadavre sunt aproape perfect conservate, cu părul lor blond-roșcat, nasul lung, ochii rotunzi și hainele tartan fin țesute (asociate de obicei cu celții din Scoția), care arată trăsături rasiale albe incontestabile.

Civilizaţia chineză a conţinut întotdeauna poveşti despre lideri cu ochi albaştri şi păr blond care au fost creatorii budismului şi primii lideri şi organizatori ai societăţii chineze. Aceste poveşti au fost

întotdeauna considerate pură legendă până la descoperirea, în 1977, a cimitirelor tocharienilor. Mumiile sunt, fără echivoc, tipuri rasiale nordice. Cimitirele se află în apropierea ruinelor marilor orașe tochare, construite de-a lungul faimoasei rute a mătăsii. Este dincolo de orice îndoială că albii s-au stabilit în China, iar legendele chinezești despre influența albilor asupra acestei civilizații au o bază reală.

Acești oameni au devenit cunoscuți după limba pe care o vorbeau: Tochariana. Civilizația pe care au construit-o era formată din orașe mari, temple și centre de învățare și artă. Ei au fost, de asemenea, constructorii și întreținătorii Drumului Mătăsii original - calea pentru comerț între Occident și China. Inițial s-a crezut că chinezii au construit marile orașe de-a lungul Drumului Mătăsii, dar descoperirea rămășițelor poporului originar din această regiune arată că ruinele impresionante care încă se află nestingherite de-a lungul acestui drum sunt rămășițele unei mari civilizații albe pierdute.

Prima mumie albă din regiune a fost descoperită din întâmplare în 1977, după ce nisipurile mișcătoare au scos la iveală un cadavru de femeie al cărui corp fusese mutilat, probabil în urma unui act de război. Săpăturile din jurul cadavrului ei au scos la iveală alte șaisprezece mumii, atât de perfect conservate de deșert încât s-au găsit urme de lacrimi pe fața unui bebeluș mumificat. Au fost găsite cadavre complet îmbrăcate, purtând textile de lână fin țesute cu modele celtice, pantofi de piele și bijuterii. Condițiile deșertului s-au dovedit atât de excepționale încât chiar și bucăți de pâine folosite ca ofrande s-au păstrat intacte alături de ceea ce este cea mai veche șa din lume. Într-un mormânt, excavatorii au descoperit o husă de șa și o pereche de pantaloni cu desene de oameni pe un picior - o față avea ochi albaștri.

FRUMUSEȚEA LUI LOULAN **RECONSTRUITĂ**

În 1980, o mumie cu părul blond a fost găsită în Loulan, China. Mumia a fost datată prin radiocarbon ca fiind din anul 1800 î.Hr. Dreapta: O reconstituire a mumiei, numită Frumoasa din Loulan, *așa cum este folosită în literatura separatistă din regiune, care, până în prezent, prezintă un grad mare de strămoși nechinezi în rândul populației sale.*

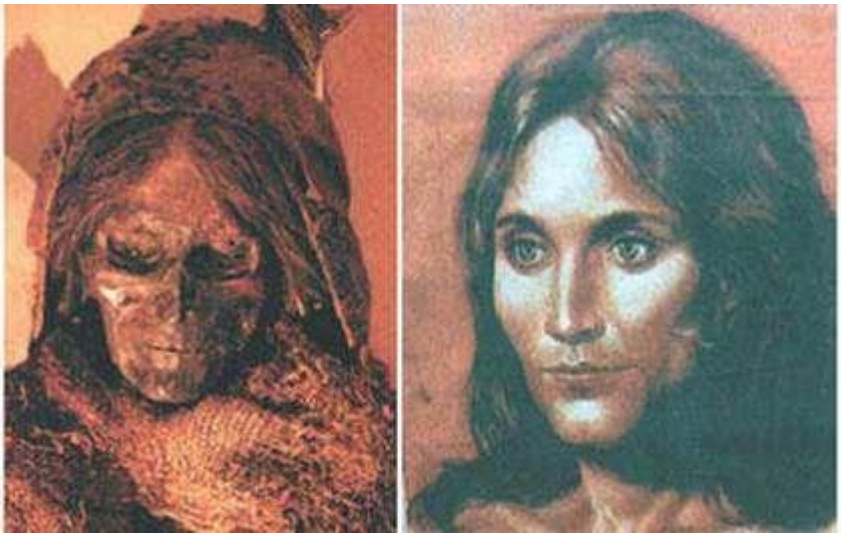

Până la începutul anilor 1990, peste o mie de cadavre nordice au fost descoperite în cimitirele din regiune (numite Wapu), dar până în 1998, guvernul chinez a oprit alte expediții arheologice în zonă, probabil de teama de a expune lumii alte chipuri europene străvechi. Locuitorii actuali ai ținuturilor din jur, care, în mod evident, nu sunt chinezi puri și care vorbesc mai degrabă o formă de turcă decât chineză, fac agitație pentru independență de ceva timp. Descoperirea mumiilor albe a servit la evidențierea diferențelor rasiale și etnice dintre chinezi și problema a devenit un cartof fierbinte din punct de vedere politic pentru guvernul acestei țări. Cu toate acestea, unele dintre mumiile care au fost deja descoperite sunt

încă expuse într-un muzeu local, în timp ce altele zac în depozite şi se deteriorează încet.

Europeni antici în China de Est

Influenţa albilor antici nu s-a limitat la părţile vestice ale Chinei. Un studiu genetic publicat în revista *Molecular Biology and Evolution* (Vol. 17, paginile 1396-1400, 2000), intitulat "Genetic Structure of a 2.500-Year-Old Human Population in China and Its Spatiotemporal Changes" (Structura genetică a unei populaţii umane de 2.500 de ani din China şi modificările sale spaţio-temporale), a ajuns la o concluzie remarcabilă. Oamenii de ştiinţă chinezi şi japonezi autori ai acelui raport au constatat că oraşul Linzi (situat în provincia Shandong, situată în extremitatea estică a litoralului), a suferit în ultimii 2.500 de ani schimbări masive şi că, chiar şi astăzi, acea *"populaţie a prezentat o mai mare similitudine genetică cu populaţiile europene actuale decât cu populaţiile din Asia de Est".* Raportul a continuat: *"Populaţia Linzi, veche de 2.000 de ani, avea trăsături intermediare între populaţiile Linzi europene actuale, vechi de 2.500 de ani, şi populaţiile actuale din Asia de Est.*

"Aceste relaţii sugerează apariţia unor schimbări spaţio-temporale drastice în structura genetică a poporului chinez în ultimii 2.500 de ani."

Acest raport a dovedit în mod concludent că europenii antici au pătruns în China până la Oceanul Pacific. Unele legende chinezeşti susţineau că primii împăraţi chinezi, care au adus unitatea şi civilizaţia în China, aveau părul blond sau ochii albaştri.

O svastică sculptată pe partea inferioară a unui castron, recuperată din oraşele de pe Drumul Mătăsii, este un indiciu cultural clar al originilor indo-europene ale tocharioţilor. La fel ca toţi ceilalţi indo-europeni, tocharioţii au adus cu ei limba sanscrită, iar roata soarelui era simbolul lor alfabetic pentru "bunăstare". De la influenţa

tocharianã, svastica s-a răspândit în China până în prezent.

Liderii chinezi cu ochi albaştri şi verzi

Noile descoperiri forţează o reexaminare a vechilor cărţi chinezeşti care descriu figuri istorice sau legendare de înălţime mare, cu ochi albaştri sau verzi, nasuri lungi, bărbi mari şi părul roşcat sau blond. Cercetătorii au luat în derâdere aceste referinţe, dar acum se pare că aveau dreptate. Una dintre aceste relatări poate fi găsită în cântecul închinat marelui general Lü, scris de poetul chinez Li He (circa 790-816 d.Hr.) în lucrarea sa "Romanţa celor Trei Regate": "Îndrăzneala celor Trei Regate".

Generalul Lü, Inimă curajoasă,

Călăreşte singur pe iepurele

scarlat,

De la porţile din Ch'in, Să plângi la movila cu grâne de aur, lângă copaci funerari.

Insesizabil acel azur boltit, Arcuit peste pământ,

Aşa se mişcă lumea în cele nouă provincii ale noastre. Minereu strălucitor din Scarlet Hill!

Erou al timpului nostru!

***General cu ochi verzi,** tu ştii bine Voinţa Cerului!*

(Sublinierea este adăugată. Traducere din *Goddesses, Ghosts, and Demons (Zeiţe, fantome şi demoni) -The Collected Poems of Li He* (790-816), tradus de J.D. Frodsham, North Point Press, San Francisco, 1983).

Dispariţia tocharienilor

În timp, aceşti oameni albi s-au amestecat cu triburile mongoloide vecine şi au dispărut încet din istorie ca grup distinct. Caracteristicile fizice ale oamenilor care trăiesc în prezent în vestul Chinei prezintă în mod clar trăsături parţial albe şi parţial mongoloide, părul blond nefiind necunoscut. Astfel, civilizaţia albă a Chinei antice a dispărut prin amestecul rasial, rămânând ca martori tăcuţi doar ruinele prăbuşite ale oraşelor lor şi cadavrele lor.

Guanches din Insulele Canare

În largul coastelor Africii de Vest se află Insulele Canare, o regiune care a devenit casa unui grup misterios de nordici care, în antichitate, erau cunoscuți sub numele de Guanches. Deși nu se știe cu siguranță cum au ajuns pe insule, ceea ce este sigur este că au împărtășit o serie de caracteristici culturale cu egiptenii antici și că stilul lor de construcție pare să fi fost reprodus în America de Sud și Centrală.

Este posibil să se vadă cum arătau guanches datorită existenței fortuite a unor mumii ale acestora, care sunt expuse în muzeul național al Insulelor Canare. Cadavrele expuse au o vechime estimată între șase sute și o mie de ani.

Examinarea corpului uneia dintre mumii a arătat incizii care aproape că se potriveau cu cele găsite la mumiile egiptene, deși șnurul folosit de îmbălsămătorii guangani pentru a închide rănile era mult mai grosier decât cel folosit de experții egipteni.

Guanches deținеau și arta scrisului, deși aceasta nu a făcut încă obiectul unui studiu important.

Piramidele Guanche

Cea mai uimitoare legătură dintre gherleni și egipteni este reprezentată de piramide. Guanches au construit mai multe piramide în trepte mici pe insule, folosind exact același model ca cele găsite în Egiptul antic și în Mesopotamia. Piramidele au o aliniere est-vest, ceea ce indică faptul că au fost probabil folosite în scopuri religioase, cel mai probabil asociate cu răsăritul și apusul soarelui. Scări construite cu grijă pe partea de vest a fiecărei piramide duc la vârf, care în fiecare caz are o platformă plată acoperită cu pietriș, probabil folosită în scopuri religioase sau ceremoniale.

PIRAMIDELE GUANŞE ŞI MAYAŞE - ASEMĂNĂRI

Stânga: Una dintre piramidele din Guimar, Insulele Canare. Dreapta: O piramidă mayaşă pe coasta atlantică a Mexicului, la Chichen Itza. Asemănarea este inconfundabilă. Există dovezi puternice care sugerează că albii au folosit curentul Insulelor Canare pentru a traversa Oceanul Atlantic şi a influenţa civilizaţiile din America Centrală şi de Sud în perioada precolumbiană.

Piramide de tip Guanche descoperite în Mexic

Celebrul explorator Thor Heyerdahl, care a "redescoperit" piramidele din Insulele Canare şi care a înfiinţat un organism academic pentru a studia fenomenul, a susţinut că piramidele ar putea fi rămăşiţele unor exploratori care au navigat pe Atlantic în vremuri străvechi şi care ar fi putut crea o legătură cu civilizaţiile precolumbiene din America.

Deoarece locuitorii originali ai Insulelor Canare erau blonzi şi bărboşi, Heyerdahl a sugerat că este posibil ca, cu mult înainte de secolul al XV-lea, oameni de aceeaşi stirpe cu cei care au colonizat Insulele Canare să fi navigat pe aceeaşi rută de-a lungul curentului Canare care l-a dus pe Cristofor Columb în America.

Această teorie a stat la baza faimoaselor expediţii "RA" ale lui Heyerdahl, în care a demonstrat că este posibil să traverseze Atlanticul într- o barcă egipteană din stuf. De fapt, punctul de plecare al lui Columb a fost Insulele Canare, de unde a obţinut provizii şi apă pe Gomera, insula de lângă Tenerife.

În 1492, guanches din Tenerife nu i-au permis lui Columb să debarce pe insula lor. Ei nu au fost impresionaţi de aspectul fizic al europenilor bărboşi, care semănau cu guanches. Atunci când Columb şi europenii care i-au urmat în urma sa au debarcat în Americi, au fost întâmpinaţi şi iniţial veneraţi ca zei, deoarece indienii imberbi pe care

i-au întâlnit credeau că spaniolii aparţineau aceluiaşi popor ca şi fondatorii legendari ai civilizaţiei lor, bărbaţi bărboşi de peste Oceanul Atlantic. Potrivit legendelor aztecilor şi olmecilor (amerindi din America Centrală), zeul lor, Quetzalcoatl, avea trăsături nordice (culoarea ochilor şi a părului) şi barbă. Acest zeu a venit de peste ocean şi i-a învăţat pe amerindieni cum să crească porumb şi să construiască structuri.

MUMII GUANGANE CU PĂRUL ROŞU, EXPUSE ÎN MUZEUL DIN INSULELE CANARE

Două mumii Guanche, cu părul roşcat şi alte trăsături nordice - locuitorii originari ai Insulelor Canare. Nu se ştie la ce dată au colonizat insulele, dar prezintă asemănări culturale cu egiptenii antici. Se pare că este probabil ca ei să fi fost tipuri originale de Cro-Magnon.

Există o asemănare marcantă între piramidele în trepte din Insulele Canare şi cele din America Centrală şi de Sud, ceea ce sugerează cu tărie o altă mare migraţie albă pierdută, de data aceasta în America Centrală şi de Sud, poate cu o mie de ani sau mai mult înainte de Columb. Există, de asemenea, dovezi clare din partea mexicană a Oceanului Atlantic că albii - albi cu părul blond - au ajuns în acea parte a lumii cu mult înainte de explorările spaniole de la sfârşitul anilor 1490.

Pe pereţii Templului Războinicilor din Chichen Itza, situat pe coasta de est a Mexicului, se află o serie de picturi care înfăţişează prizonieri albi capturaţi de băştinaşi cu pielea închisă la culoare, iar apoi un bărbat alb cu părul lung şi blond este sacrificat de către cei care nu sunt albi. Aceste picturi datează de dinainte ca Cristofor Columb să navigheze pe Atlantic în 1492.

AU TRAVERSAT GUANCHES ATLANTICUL?

Cele mai bune dovezi privind primele traversări ale Atlanticului de către

guanche provin din Mexic. Templul *Amerind* al Războinicilor*, situat pe coasta de est a Mexicului, datează din perioada precolumbiană, însă picturile sale murale conțin o serie de imagini care arată clar prizonieri albi sacrificați.*

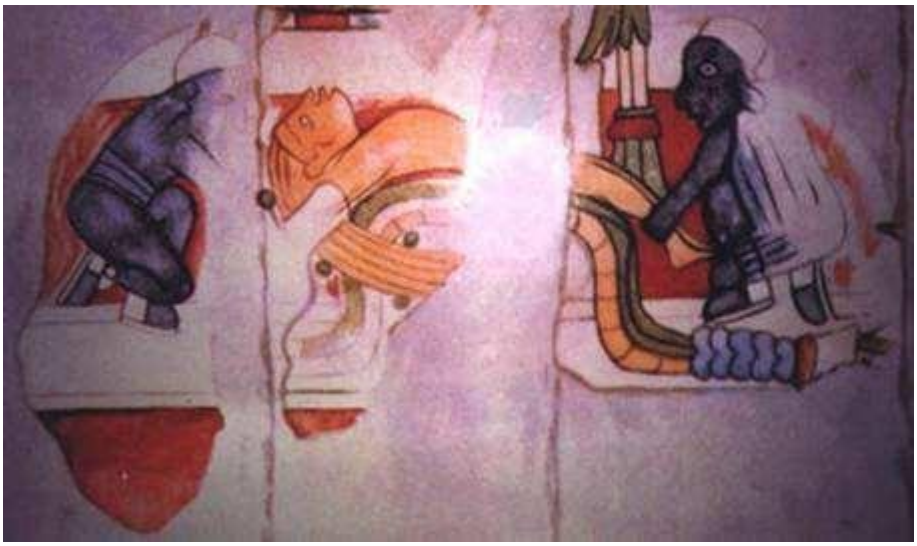

Un prizonier alb, cu părul lung și blond, sacrificat de războinicii din Chichen Itza. Mai jos: Aceeași pictură murală, reconstituită în mărime naturală, cu ajutorul unor machete, expusă la Muzeul Parque Etnografico din Insulele Canare.

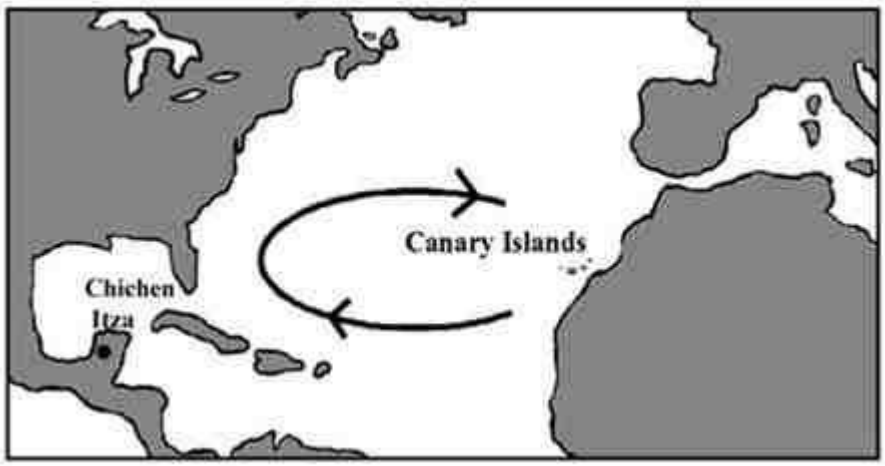

Poziția Insulelor Canare și traseul curentului Canare spre și dinspre Americi. Existența guanșilor roșcați din Insulele Canare, combinată cu mumiile roșcate de dinainte de Columb găsite în America de Sud și cu similitudinea marcantă a stilurilor de construcție a piramidelor, indică faptul că albii au folosit probabil curentul Canarelor pentru a traversa Atlanticul, cel mai probabil între 2000 și 500 î.Hr. Rețineți poziția centrului precolumbian de la Chicen Itza, de unde provin picturile murale alăturate.

Dispariția guanșilor

Artefactele Guanche, cum ar fi picturile murale din peșteri, mormintele, pereții de piatră și mortar, ceramica spartă și alte obiecte de uz cotidian, abundă pe insulă. Artefacte similare au fost găsite pe continentul african - în special în Maroc, ceea ce indică faptul că, la un moment dat, guanches au traversat marea spre Africa. Acolo au început să se amestece cu arabii și alte tipuri rasiale non-albe.

Aceasta este, probabil, cauza unor sclipiri de păr blond și ochi de culoare deschisă care se regăsesc și astăzi în rândul populației berbere din nord-vestul Africii.

Piramidele și alte structuri de pe insule par să fi fost construite de un popor avansat. Până la momentul invaziei spaniole, guanches îşi pierduseră o mare parte din îmbrăcămintea civilizată, iar relatările spaniole spun că au fost atacați de triburi goale, care uneori au provocat înfrângeri militare serioase spaniolilor invadatori.
Abia în 1496, spaniolii i-au învins în cele din urmă pe ultimii guanșe.

Odată cu sosirea spaniolilor albi, la mijlocul secolului al XIV-

lea, guanșe nordice rămase au fost absorbite de noua populație de coloniști. Tulpina blondă, cu ochi albaștri și înaltă s-a păstrat în parte și poate fi observată și astăzi la multe persoane de pe insulă. Din punct de vedere cultural, civilizația guanche a fost complet absorbită de cultura europeană continentală importată, astfel încât Insulele Canare rămân până în prezent teritoriu spaniol.

Tipuri de albi în America de Nord 7000 BC?

Una dintre cele mai enigmatice migrații pierdute ale marilor migrații albe este existența unor rămășițe scheletice în America de Nord. Acestea datează încă din anul 7000 î.Hr., par a fi de natură albă și, cu siguranță, nu sunt "nativi americani" sau amerindieni (ale căror trăsături rasiale sunt mongoloide sau asiatice - derivate din patria originară a popoarelor amerindiene).

Este incontestabil faptul că triburile albe au ajuns în China. În comparație cu distanțele parcurse de acești albi, ar fi fost un salt relativ scurt prin restul Asiei până la Strâmtoarea Bering (care desparte Asia de America de Nord) și apoi pe continentul nord-american.

Acesta a fost exact modul în care amerindienii au ajuns în America de Nord; nu există niciun motiv pentru care grupuri avansate de albi să nu fi parcurs această rută chiar înaintea amerindienilor. Este la fel de posibil ca albii timpurii să fi navigat dinspre Europa de Vest, îmbrățișând ultima banchiză de gheață de-a lungul coastei sale, dincolo de Groenlanda de astăzi. Alte dovezi (analizate mai jos) susțin această posibilitate.

Peștera spiritelor - mumia a folosit covor textil împletit cu diamante

În 1940, un corp mumificat și bine conservat a fost dezgropat în complexul Spirit Cave, situat în statul american Nevada. Scalpul mumiei era complet, iar pielea a rămas pe spate și pe umeri.

Pe cap avea un smoc mic de păr negru și drept, care, expus la lumină, se transforma în brun-roșcat. Artefactele descoperite în Peștera Spiritelor totalizau aproximativ șaizeci și șapte de obiecte, inclusiv cuțite, coșuri și oase de animale.

Mumia de nouă mii de ani din peștera Spirit Cave, Nevada, SUA

O reconstrucţie a feţei mumiei din Peştera Spiritelor, bazată pe un mulaj al craniului, care arată diferitele etape folosite în procesul de reconstrucţie (publicată în Newsweek, *ediţia americană, 26 aprilie 1999). Mumia din Peştera Spiritului a fost prima - dar nu şi ultima - rămăşiţă antică descoperită în America care, în mod clar, nu era amerindiană şi care a forţat o regândire cu privire la cine anume sunt "nativii americani".*
Descoperită în 1940, dar analizată din punct de vedere rasial abia în 1994, această mumie veche de nouă mii de ani a fost descoperită într-o peşteră din Nevada, SUA. Structura facială clar caucaziană indică faptul că albii se aflau pe acel continent, fie înainte, fie simultan cu populaţia amerindiană iniţial mongoloidă.

Mumia era întinsă pe o pătură de blană, îmbrăcată într-o haină din piele răsucită, cu pantofi de piele în picioare şi o rogojină cusută în jurul capului şi umerilor. O rogojină similară era înfăşurată în jurul părţii inferioare a corpului. Doi saci conţineau cenuşă de incineraţie şi fragmente de oase.

Stilul de împletitură folosit în textile este cunoscut sub numele de împletitură în formă de diamant. Acesta este un sistem complex, care necesită un grad ridicat de sofisticare în ceea ce priveşte tehnologia de fabricare a materialelor, care ar fi rivalizat cu orice alt sistem de pe planetă la acea vreme.

Cadavrul a devenit cunoscut sub numele de "Mumia din Peştera Spiritului" şi a fost plasat în depozitul Muzeului de Stat din Nevada timp de zeci de ani. Abia în 1994 mumia a fost "redescoperită" şi a fost dezvăluit adevărul surprinzător. Testele au

arătat că cadavrul avea o vechime de 9.400 de ani - un bărbat de patruzeci și cinci-cinci până la cincizeci și cinci de ani - și, cel mai important, nu era strămoșul niciunui trib indian modern.

Vârsta a fost determinată prin efectuarea a șapte teste separate de datare cu radiocarbon pe mostre de oase, păr și pe cele două covoare de stuf în care a fost îngropat. Trăsăturile rasiale albe ale mumiei din Peștera Spiritelor sunt de necontestat. Are o față lungă și mică și un craniu mare, în contrast puternic cu trăsăturile mongoloide ale indienilor americani. Mumia din Peștera Spiritului reprezintă o formă de așezare sau incursiune a unor persoane non-americane, cel mai probabil albe, în America de Nord în jurul anului 7000 î.Hr. Muzeul de Stat din Nevada a făcut publice descoperirile sale despre mumie în 1996. Aceasta a stârnit imediat o furie, indienii americani cerând ca cadavrul să fie reîngropat în conformitate cu obiceiurile tribale - revendicând în mod fals mumia Spirit Cave Mummy ca fiind una dintre ale lor.

Tribul amerindian implicat, Paiutes, a revendicat cadavrul în temeiul unei legi americane, Native American Graves Protection and Repatriation Act din 1990, care permite returnarea și reînhumarea cadavrelor "nativilor americani". A apărut o dispută juridică prelungită pe tema proprietății. Ca parte a disputei juridice, Paiute au refuzat în mod constant să permită testarea ADN a cadavrului.

Acesta nu este singurul caz în care amerindienii au blocat studiul unor rămășițe care, în mod evident, nu sunt amerindiene. Un alt caz, cel al Omului din Kennewick (a se vedea mai jos), a fost blocat în mod similar de obiecțiile indienilor, iar în 1993 un alt schelet a fost găsit lângă Buhl, în statul Idaho.

Aceste rămășițe aveau o vechime de aproximativ 10.600 de ani, ceea ce le face cele mai vechi descoperite vreodată în America de Nord. Scheletul a fost predat indienilor locali, tribul Shoshone-Bannock, și reîngropat înainte de a se putea întreprinde vreo testare completă.

În acest fel, mai multe specimene antropologice unice au fost deja dăruite și îngropate de triburile indiene. În Montana, în mod natural

părul uman descoperit de un arheolog a stârnit o revendicare amerindiană. Deși părul nu fusese îngropat în niciun fel de ritual, guvernul federal american a împiedicat începerea testării acestuia. Motivul sensibilității amerindienilor cu privire la această problemă este evident. Dovada că albii, chiar dacă în număr mic, au păşit pe continentul nord-american înaintea amerindienilor înşişi ar submina pretenţia acestora din urmă de a fi "nativii americani" originali. De dragul corectitudinii politice, multe date ştiinţifice valoroase sunt suprimate.

Omul din Kennewick 7200 î.Hr.

La 28 iulie 1996, o altă descoperire dramatică a fost făcută în statul Washington, în nord-vestul Statelor Unite: în acea zi, un schelet bine conservat a fost găsit în râul Columbia, în Kennewick. Acest schelet a devenit cunoscut sub numele de Omul din Kennewick.

Rămăşiţele scheletice aproape intacte, găsite cu un vârf de săgeată din piatră înfipt în osul pelvian, sunt atât de clar neamestecate şi atât de apropiate de culoarea albă, încât antropologii criminalişti şi poliţia locală au crezut iniţial că sunt cele ale unui bărbat alb din secolul al XIX-lea, în vârstă de aproximativ 45 de ani, care a fost ucis de o săgeată.

Cu toate acestea, datarea cu radiocarbon a unui os de deget a arătat că acesta are o vechime mare - cel puţin nouă mii de ani - ceea ce îl plasează pe individ pe continentul nord-american în jurul anului 7200 î.Hr.

KENNEWICK MAN-WASHINGTON STATE, SUA 7000 BC

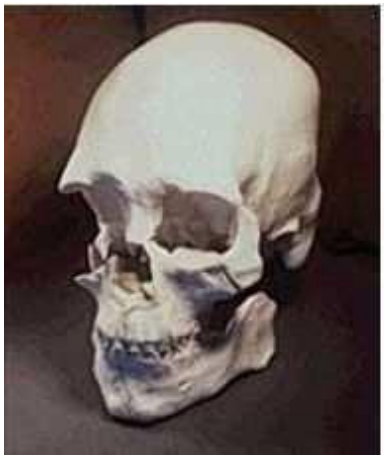

În stânga sus: Craniul unui tip rasial alb vechi de nouă mii de ani

descoperit în **America** *de Nord - Omul din Kennewick, găsit în râul Kennewick din statul Washington, SUA. Artefactele găsite în zona înconjurătoare sugerează că acesta făcea parte dintr-o comunitate mai mare. Sus, în dreapta: O reconstrucție a feței Omului din Kennewick, bazată pe craniu. Trăsăturile indică în mod clar caracteristici rasiale albe.*

La fel ca și mumia din Peștera Spiritelor, trăsăturile rasiale albe ale Omului din Kennewick sunt cauza multor controverse. Triburile amerindiene locale au depus cereri pentru posesia Omului din Kennewick. După o dispută juridică îndelungată, oamenii de știință au câștigat dreptul de a examina medico-legal rămășițele.

Examinarea inițială a craniului Omului din Kennewick a indicat o structură craniană probabil albă, chiar nordică, care diferă foarte mult de forma craniană mongoloidă a indienilor americani.

Bărbatul avea o înălțime de puțin peste un metru și jumătate și o constituție zveltă. Craniul este mai degrabă dolicocranian (indice cranian 73,8) decât brahicranian, iar fața mai degrabă îngustă decât lată și plată (indicele cranian mediu pentru tipurile rasiale nordice este de 74).

Alte trăsături sunt nasul lung și lat, care iese mult din față și orbitele înalte și rotunde. Mandibula este în formă de V, cu o bărbie pronunțată și adâncă. Multe dintre aceste caracteristici sunt definitorii pentru popoarele albe din prezent.

Alte descoperiri de ace de os din apropiere de rămășițele Omului din Kennewick presupun că este posibil ca acesta să fi purtat haine croite. Aceste descoperiri uimitoare arată că Omul din Kennewick nu era singur, ci că a trăit într-o comunitate de un anumit număr. În octombrie 1999, guvernul american a publicat un raport despre Omul din Kennewick, susținând că rămășițele scheletice ar putea semăna cu tipul rasial Ainu (găsit în Japonia). Ainu au, de asemenea, trăsături caucaziene puternice, sugerând un anumit tip de strămoși albi antici, deși acest lucru nu a fost confirmat până în prezent de cercetările genetice.

Peștera Fork Rock - nouă sandale vechi de o mie de ani

În Oregon există o peșteră cunoscută sub numele de Fork Rock

Cave, care a fost centrul unor descoperiri non-biologice semnificative. În 1938, au fost descoperite șaptezeci de perechi de sandale realizate din salvie, iar tehnologia de datare cu radiocarbon le-a datat la o vechime de 9.000 de ani. De asemenea, a fost găsit cărbune de lemn cu o datare radiocarbon indicând o vechime de 13.200 de ani.

Sandalele din salvie erau țesute în mod complicat, iar celelalte obiecte găsite în peșteră includeau vârfuri de proiectil, răzuitoare, burghie, un declanșator din lemn pentru o capcană, mici piese de împletituri de coșărie și poansoane pentru confecționarea de piele (sau îmbrăcăminte pe măsură pentru Omul din Kennewick și semenii săi), toate acestea indicând lucrători foarte pricepuți. Toate aceste obiecte diferă foarte mult de artefactele indienilor contemporani din America antică și de Nord și de descoperirile indienilor din prezent.

Si-Te-Cah - Dușmanii albi ai amerindienilor

De fapt, dușmanii roșcați apar în legendele indienilor locali - sau în ceea ce se credea a fi legende până la descoperirea a ceea ce a devenit cunoscut sub numele de mumii Lovelock. Indienii Paiute - aceiași care se opun cercetării științifice a mumiei din Peștera Spiritului - aveau o serie de legende care se refereau la dușmani cu părul roșcat, pe care îi numeau "Si- Te-Cah".

În mod semnificativ, numele Si-Te-Cah înseamnă "mâncători de tule"- tule fiind trestia fibroasă care constituie materialul de bază al covoarelor în care a fost îngropată mumia din Peștera Spiritelor. Tule nu se mai găsește în regiune și probabil că a fost importat împreună cu oamenii care îl foloseau.

Potrivit legendelor Paiute, popoarele roșcate erau războinice, iar mai multe triburi indiene s-au unit într-un lung război împotriva lor. În cele din urmă, ultimii dintre Si-Te-Cah au fost prinși în capcană în ceea ce se numește acum Peștera Lovelock. Când au refuzat să iasă, indienii au îngrămădit tufișuri în fața gurii peșterii și le-au dat foc. Si-Te-Cah au fost incinerați.

Sarah Winnemucca Hopkins, fiica șefului *Paiute* Winnemucca, a relatat multe povești despre Si-Te-Cah în cartea sa *Life among the Paiutes.* La pagina șaptezeci și cinci, ea a scris: *"Oamenii mei spun că tribul pe care l-am exterminat avea părul roșcat. Eu am o parte din părul*

lor, care a fost transmis din tată în fiu. Eu am o rochie care a fost în familia noastră foarte mulți ani, împodobită cu părul roșcat. Am de gând să o port cândva când voi ține o conferință. Se numește rochie de doliu și nimeni nu are o astfel de rochie în afară de familia mea."

CRANII DE PEȘTERĂ LOVELOCK

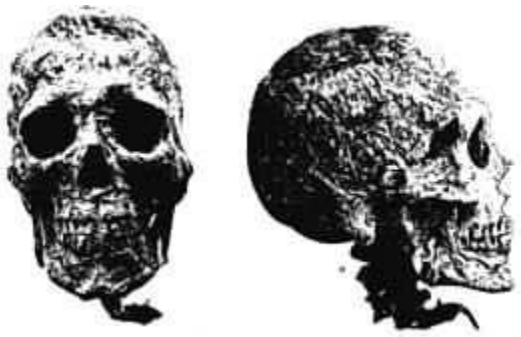

Cranii recuperate din Peștera Lovelock, unde, potrivit tradiției amerindiene, au fost exterminați ultimii membri ai unui trib roșcat, Si-Te- Cah. Caracterul "lung" sau doliocranic al craniilor din Peștera Lovelock indică, de asemenea, faptul că sunt de origine albă.

În 1931, alte schelete au fost descoperite în albia lacului Humboldt. Opt ani mai târziu, un schelet misterios a fost dezgropat la o fermă din regiune. În fiecare caz, scheletele erau excepțional de înalte - mult mai înalte decât amerindienii din jur. În muzeul din Lovelock există astăzi o mică expoziție despre Si-Te-Cah, dar aceasta ignoră dovezile care indică faptul că Si-Te-Cah nu erau amerindi. Societatea istorică a statului Nevada expune, de asemenea, câteva artefacte din peșteră.

Wizards Beach Man-Pyramid Lake, Nevada

Un alt schelet care nu este amerindian a fost găsit într-un loc numit Pyramid Lake, Nevada. Rămășițele sunt cunoscute sub numele de Wizards Beach Man. Acest schelet a fost datat la o vechime de 9.225 de ani. Încă o dată, forma craniului este clar "lungă" (adică europeană) și foarte diferită de forma mongoloidă a tipurilor rasiale originale amerindiene.

ALBII VECHI ÎN NEVADA-OMUL DE PE PLAJA VRĂJITORILOR

Craniul dolicocranian al Omului de pe plajă Wizards: unul dintre numeroasele schelete descoperite pe continentul nord-american care datează dinainte de 7000 î.Hr. și care prezintă trăsături europene.

Femeia Peñon

În decembrie 2002, s-a anunţat că un schelet, care se afla în Muzeul Naţional de Antropologie din Ciudad de Mexico din 1959, a fost identificat ca având o vechime de peste 13.000 de ani, fiind cel mai vechi schelet descoperit până acum în America. Supranumit *Femeia Peñon III,* craniul scheletului -dolichocraniac sau "cu faţa lungă"- a fost cel care a atras atenţia oamenilor de ştiinţă, deoarece populaţia amerindiană are cranii cu forme largi, de tip mongoloid. Oamenii de ştiinţă au speculat că este posibil ca acest craniu să fie de origine Ainu, la fel ca şi Omul din Kennewick.

CRANIU DOLICOCRANIC VECHI DE 13.000 DE ANI

Craniul femeii Peñon III, *cel mai vechi schelet descoperit până în prezent*

în America, prezintă dovezi ale originilor caucaziene, așa cum reiese din forma dolicocranică sau "lungă" a craniului, care contrastează puternic cu forma craniană largă și plată a amerindienilor a căror populație de origine era asiatică. Craniul a fost datat la o vechime de peste treisprezece mii de ani.

Urmărirea genetică a liniei de descendență X

Cei care pledează pentru o străveche colonizare albă a Americii de Nord pe baza numărului mare de rămășițe scheletice neamerindiene, asemănătoare cu cele europene, găsite pe acest continent, au fost încurajați de un anunț din 1998 privind existența unei legături genetice între amerindieni și populațiile albe din vechea Europă.

Descoperirile genetice au fost anunțate în 1998 de Theodore Schurr, antropolog molecularist de la Universitatea Emory din Atlanta, la o reuniune a Asociației Americane a Antropologilor Fizici din Salt Lake City (*Science,* Vol. 280, 24 aprilie 1998).

Datele, provenite de la un marker genetic numit Lineage X, sugerează legături clare între albii antici și nativii americani.

Aceasta implică faptul că vechile popoare europene care au ajuns în America de Nord după ce au migrat mai întâi, probabil, prin Asia, au păstrat o compoziție genetică distinctă care a trecut apoi în populațiile din Lumea Nouă prin amestecul fizic ulterior. Conform acestor descoperiri ale Liniei X, populațiile albe din Europa s-au numărat cel mai probabil printre primii coloniști ai continentului nord-american.

Markerii din linia X și posibilele populații sursă au fost studiați de cercetătorii Emory Michael Brown și Douglas Wallace, Antonio Torroni de la Universitatea din Roma și Hans-Jurgen Bandelt de la Universitatea din Hamburg. Linia X, un situs de variație genetică, se găsește în ADN mitocondrial (ADNmt) și, prin urmare, este transmis doar pe linie maternă.

Este unul dintre cei cinci markeri sau haplogrupuri de ADNmt identificate în prezent la nativii americani, dintre care celelalte patru (A-D) sunt împărtășite de asiatici și de amerindieni, în conformitate cu

teoriile larg acceptate privind legăturile lor străvechi.

Cel de-al cincilea marker genetic, linia X, apare la frecvențe scăzute atât în rămășițele moderne și antice ale nativilor americani, cât și în unele grupuri europene și din Orientul Mijlociu, inclusiv la italieni, spanioli, finlandezi, turci și bulgari. În mod esențial, linia X nu apare la nicio populație asiatică, inclusiv la cele din Tibet, Mongolia, Asia de Sud-Est sau Asia de Nord-Est.

Brown și colaboratorii săi se așteptau să găsească markerul genetic în Asia, ca și ceilalți patru markeri nativi americani, iar acum sunt presați să explice această lacună în datele lor. Aceste și alte dovezi indică în mod convingător faptul că grupuri de albi au migrat din Europa în America de Nord cu peste nouă mii de ani în urmă și, într-o etapă ulterioară, s-au amestecat cu populația amerindiană pentru a determina apariția acestui al cincilea marker genetic în America de Nord.

Megaliți în America de Nord

Dacă teoria generală a prezenței albilor în America de Nord antică este corectă, atunci ar fi logic ca o astfel de populație să fi lăsat în urmă clădiri sau așezări.

SITURI MEGALITICE DIN AMERICA DE NORD

Megalitii sunt concentrați pe coasta de est a SUA. Iată câțiva megaliți găsiți în statul Massachusetts. Toate ilustrează existența incontestabilă a unor megaliți de piatră - structuri străine amerindienilor americani.

Rămășițele unui cerc de piatră, Burnt Hill și un cuptor de var, Bolton;

Camera Shutesbury; Camera Harvard, Harvard;

"The Shrine", Shutesbury; şi Palmer Chamber, Palmer.

În acest sens, existenţa structurilor megalitice şi chiar a oraşelor mici cu clădiri pătrate pe acest continent trebuie reevaluată în lumina noilor descoperiri prezentate mai sus. Cea mai spectaculoasă dintre structurile timpurii de pe continentul nord-american se găseşte într-un sit numit "Mystery Hill", situat în apropierea oraşului Salem, în statul american New Hampshire.

Acolo, un sit megalitic de 30 de acri - în multe privinţe identic cu cele din Europa de Vest şi la fel de vechi - este deschis publicului din 1958.

În timp ce săpăturile de la situl "Stonehenge al Americii" au produs artefacte din majoritatea perioadelor de timp, cea mai importantă descoperire a fost o gravură pe care experţii au identificat-o ca fiind de natură "celtică", ceea ce ridică posibilitatea tentantă ca aceasta să fi fost subiectul unei aşezări timpurii de pe continentul european.

MISTERUL DEALURILOR-MEGALITE ÎN AMERICA ÎN JURUL ANULUI 7000 Î.HR.

"America's Stonehenge", situat la Mystery Hill, New Hampshire, SUA. Deși situl este deschis publicului de zeci de ani, acesta este încă una dintre cele mai "necunoscute" structuri din America - din cauza implicațiilor rasiale pe care le conține. Tehnica și stilul de construcție sunt identice cu structurile megalitice găsite în Europa de Vest și sunt complet străine indienilor americani ("amerindieni"). Faptul că "Stonehenge-ul Americii" este încă în mare parte necunoscut publicului larg este un exemplu de suprimare rău intenționată a unui sit arheologic important pentru implicațiile politice pe care le conține.

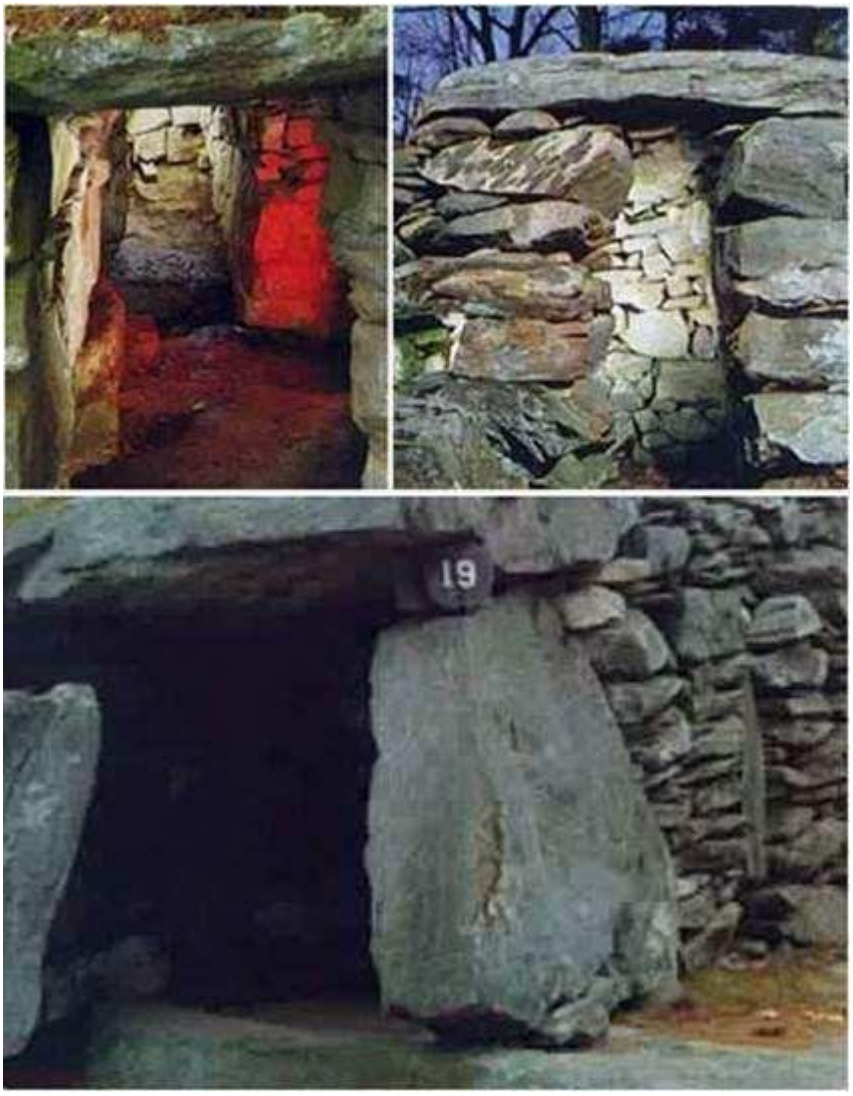

Comparați aceste imagini cu imaginile megaliților din capitolul 3 al acestei cărți.

Complexul este format dintr-un număr de pietre în picioare de mari dimensiuni, care acoperă aproximativ 30 de hectare. La fel ca Stonehenge din Anglia, structurile pot fi folosite pentru a determina apariția unor evenimente solare și lunare specifice ale anului. O serie de pietre găsite în zonă prezintă marcaje făcute de om, unele dintre ele arătând legături cu primele scrieri europene. În plus față de aceste clădiri, au fost descoperite mai multe situri de prelucrare a fierului. Prelucrarea fierului era străină amerindienilor și era o marcă înregistrată a popoarelor indo-europene. Prezența unor resturi scheletice asemănătoare cu cele europene, vechi de nouă mii de ani, și aceste structuri antice constituie o dovadă puternică a prezenței albilor preamerinzi în America de Nord. Toate indiciile arată că acești albi au fost uciși în conflictul cu amerinzii, iar supraviețuitorii au fost absorbiți în fondul genetic al amerinzilor.

Pe lângă aceste clădiri, în America de Nord au fost descoperite o serie de situri de prelucrare a fierului. Prelucrarea fierului era străină amerindienilor. Prezența unor rămășițe scheletice de nouă mii de ani, aparent asemănătoare cu cele europene, și a acestor structuri antice constituie o dovadă puternică a prezenței albilor preamerinzi în America de Nord. Toate indiciile arată că majoritatea acestor albi au fost exterminați în timpul conflictului cu amerinzii - iar supraviețuitorii au fost absorbiți fizic în populația amerindiană.

Site-uri de prelucrare a fierului în America de Nord

Arheologii și istoricii sunt de părere unanimă că amerindienii nu aveau tehnologia sau capacitatea de a topi sau de a turna fierul, însă în mai multe zone din America de Nord au fost găsite rămășițe de cuptoare de topire a fierului. Toate acestea respectă modele care, până acum, fuseseră descoperite doar în Europa.

Capacitatea de a prelucra fierul a fost unul dintre cele mai mari progrese înregistrate de indo-europeni. Cel mai faimos dintre aceste cuptoare de fier se găsește pe Spruce Hill, un munte cu vârf plat din Valea Scioto, în sudul centrului statului Ohio.

Zidurile prăbușite ale unui fort din jur și alte clădiri aproximativ 200.000 de tone de piatră cioplită - sunt încă vizibile pe sit, care a fost pentru prima dată explorat pe deplin de Arlington Mallery în 1948 și detaliată în cartea sa *The Rediscovery of Lost America* (E.P. Dutton, New

York, 1979).

Mallery a continuat să descopere alte paisprezece situri de prelucrare a fierului, care în mod clar erau străine amerindienilor, în Deer Creek Valley, la aproximativ 16 km de Spruce Hill. Ceea ce face ca siturile de topire a fierului să fie atât de semnificative este faptul că sunt identice cu siturile găsite în Europa. La un moment dat, în preistorie, pare probabil ca europenii să fi reușit să navigheze pe linia de demarcație dintre Europa și America de Nord. Cel mai probabil, traseul urmat ar fi urmat drumul spre nord, din Scandinavia până în Groenlanda, apoi, probabil, de-a lungul coastei de gheață până la coasta nord-estică a continentului nord-american.

Misterul Anasazi: Erau ei albi?

Ruinele misterioase ale locuințelor de pe stânci din Nevada și din alte zone din vestul Statelor Unite au lăsat perplecși arheologii și istoricii. Structurile pătrate din piatră erau străine amerindienilor, iar legendele indienilor locali susțineau că edificiile au fost create pentru prima dată de un popor misterios numit Anasazi, care a locuit în zonă înaintea amerindienilor.

Având în vedere Linia X și alte dovezi scheletice care dovedesc existența albilor în America, fie înainte, fie cel puțin simultan cu amerindienii, s-ar putea face o dovadă solidă a originii albe a clădirilor cu aspect foarte european, care în prezent sunt prezentate turiștilor ca structuri create de amerindieni. Doar o examinare rasială a mormintelor din jur va oferi răspunsul final la această problemă. Există sute de structuri similare care pot fi găsite în tot sud-vestul. Deși toate sunt atribuite amerindienilor, se poate pune pe bună dreptate întrebarea: dacă amerindienii au construit într-adevăr aceste structuri, de ce trăiau în corturi din piele de bivol atunci când europenii au colonizat această țară după anii 1500?

LOCUINȚE DE STÂNCĂ PRE-INDIENE DIN NEVADA

Celebrele locuințe de stâncă din Nevada, SUA. Aceste structuri de piatră, foarte puțin americane, au fost construite, potrivit amerindienilor, de către poporul Anasazi, care i-a precedat.

Dispar primii albi din America

Dovezile indică faptul că primii albi din America au fost uciși în războaie deschise cu amerindienii (care ar fi putut sosi simultan sau ulterior), iar supraviețuitorii au fost absorbiți în ceea ce au devenit grupurile amerindiene dominante din punct de vedere numeric. Existența șirului de gene Lineage X adaugă credibilitate la acest lucru. Întrucât ADNmt se transmite numai prin linia feminină, este evident că bărbații albi au fost uciși de către non-albi, iar femelele albe au fost luate vii de către amerindieni în scopuri sexuale. Acesta poate fi singurul motiv pentru care au fost găsite șiruri de gene mtADN la amerindieni.

Primii albi din America au dispărut, împreună cu cultura lor, printr-un proces de integrare rasială, lăsând în urmă doar schelete și artefacte ca dovadă a existenței lor.

Marele secret alb al Insulei Paștelui

Timp de secole, statuile de piatră de pe Insula Paștelui din Oceanul Pacific i-au nedumerit pe istorici, dar marele explorator și

autoritate scandinavă, Thor Heyerdahl, în cartea sa *Aku-Aku: The Secret of Easter Island* (George Allen & Unwin, Londra 1988), a scos la iveală fapte uimitoare despre insulă și despre strămoșii oamenilor de pe insulă. Din păcate, descoperirile lui Heyerdahl au fost în mare parte ignorate de istorici, în primul rând din cauza implicațiilor rasiale pe care le poartă.

Heyerdahl a descoperit, așa cum este detaliat în cartea menționată mai sus, că familia conducătoare de pe Insula Paștelui are o înclinație familială pentru părul roșcat, pielea albă și nasul subțire.

Acest lucru este în contrast puternic cu restul populației insulei, care este în mare parte de culoare închisă, cu nasul plat și părul negru. Oamenii cu părul roșcat de pe Insula Paștelui de astăzi pretind că descind dintr-un popor alb cunoscut sub numele de "urechile lungi", numit astfel deoarece purtau cercei mari care le alungeau lobul urechii, și care au ajuns pe insulă cu barca la un moment dat în istorie, a cărui dată exactă nu este cunoscută.

Conform tradiției orale a descendenților roșcați din Insula Paștelui - care acum sunt de origine mixtă - acești primii oameni albi roșcați de pe insulă au înființat un regat sub conducerea unui anume Hotu Matua.

Acești coloniști albi au creat apoi clădiri și, ca parte a lucrărilor de construcție, au sculptat și montat faimoasele statui de piatră, care au toate urechi și nasuri lungi - din nou în contrast viu cu nativii cu nasul plat. Statuile de piatră au fost datate la aproximativ 1.600 de ani, ceea ce înseamnă că colonizarea insulei de către acești albi cu părul roșcat și misterios trebuie să fi avut loc în jurul anului 500 d.Hr.

"CAPETELE ROȘII" DE PE INSULA EASTER

Multe dintre statuile de pe Insula Paștelui au părul tăiat separat din rocă roșie dintr-o altă parte a insulei. Acest lucru vine în sprijinul tradiției locuitorilor, conform căreia oamenii cu părul roșu au ridicat statuile. Familia conducătoare de pe insulă până în prezent are o înclinație pentru părul roșcat - dovadă a unei migrații timpurii a albilor în regiune - o afirmație pe care o fac și în istoria lor orală. Exploratorul Thor Heyrdahl a documentat toate acestea și multe altele în cartea sa, Aku-Aku, The Secret of Easter Island.

În tot acest timp, spune tradiția, urechile lungi cu părul roșcat îi foloseau ca forță de muncă pe locuitorii nativi cu pielea închisă de pe insulă, pe care îi numeau "urechi scurte". Potrivit legendei, oamenii albi cu urechi lungi erau: *"niște oameni energici care voiau mereu să muncească, iar urechile scurte trebuiau să se chinuie și să îi ajute să facă pereții și statuile, ceea ce a dus la gelozie și nemulțumire"* (Heyerdahl, ibid., pagina 122).

"Ultima idee a urechilor lungi a fost de a scăpa întreaga Insulă a Paștelui de piatra superfluă, astfel încât tot pământul să poată fi cultivat. Această lucrare a fost începută pe platoul Poike, cea mai estică parte a insulei, iar urechile scurte trebuiau să care fiecare piatră nefolosită până la marginea stâncii și să o arunce în mare. Acesta este motivul pentru care astăzi nu există nici măcar o singură piatră dezlipită pe peninsula ierboasă din Poike, în timp ce restul insulei este acoperit în mod dens cu pietrișuri negre și roșii și blocuri de lavă."

Heyerdahl continuă relatarea tradiției orale de pe Insula

Paştelui: *"Acum lucrurile mergeau prea departe pentru urechile scurte. Se săturaseră să care pietre pentru urechile lungi. S-au hotărât la război. Urechile lungi au fugit din toate celelalte părți ale insulei și s-au stabilit în cel mai estic capăt, în peninsula Poike, care a fost curățată. Sub comanda șefului lor, Iko, au săpat un șanț lung de aproape trei kilometri care separa platoul Poike de restul insulei.*

"Acest șanț l-au umplut cu o mare cantitate de crengi și trunchiuri de copaci până când a fost ca un uriaș rug îndepărtat, gata să fie incendiat dacă urechile scurte de pe câmpia de jos ar fi încercat să ia cu asalt panta care ducea spre platou. Dar unul dintre urechile lungi avea o soție urechea scurtă - o chema Moko Pingei și locuia sus pe Poike împreună cu soțul ei. Ea era o trădătoare și aranjase un semnal cu urechile scurte de jos de pe câmpie. Când o vedeau stând, împletind un coș mare, urechile scurte trebuiau să fure în linie lungă pe lângă locul unde stătea ea.

"Într-o noapte, spionii urechilor scurte au văzut-o pe Moko Pingei stând și împletind un coș chiar la un capăt al șanțului lui Iko, iar urechile scurte au trecut pe rând pe lângă locul unde stătea ea, chiar la marginea stâncii. S-au furișat mai departe de-a lungul marginii exterioare a platoului până când, în sfârșit, l-au înconjurat complet pe Poike.

"O altă armată de urechi scurte de pe câmpie a mărșăluit deschis spre șanț: urechile lungi, neștiutoare, s-au aliniat pentru a le face față și au dat foc la tot rugul. Atunci, celelalte urechi scurte s-au repezit înainte din ambuscada lor și, în lupta sângeroasă care a urmat, toate urechile lungi au ars în propriul lor șanț.

"Doar trei dintre urechile lungi au reușit să sară prin foc și să scape... . Pe unul dintre ei îl cheamă Ororoina și pe altul Vai, dar numele celui de-al treilea l-am uitat. S-au ascuns într-o peșteră pe care locuitorii o pot indica până în ziua de azi.

"Acolo au fost găsiți, iar doi dintre ei au fost înjunghiați până la moarte cu țepușe ascuțite, în timp ce celei de-a treia și ultima, Ororoina, i s-a permis să rămână în viață, fiind singura supraviețuitoare cu urechea lungă. Ororoina a fost dusă în casa unuia dintre urechile scurte, care se numea Pipi Horeko.

"Acolo s-a căsătorit cu o urecheată scurtă din familia Haoa şi a avut mulţi urmaşi... ultimii dintre ei trăiesc şi acum pe insulă" (Heyerdahl, ibid., paginile 123-24).

Aceasta este tradiţia orală, aşa cum este relatată în cartea lui Heyerdahl. Cel mai probabil, aceasta reprezintă, într-un fel, o versiune cel puţin parţial exactă a evenimentelor, deoarece partea cea mai estică a Insulei Paştelui, Poike, este într-adevăr singurul loc de pe insulă care este în mod ciudat lipsit de pietre. De asemenea, este izolată de restul insulei printr-un şanţ, în care au fost găsite dovezi ale unui mare incendiu.

Faptul că principala familie de pe insulă prezintă până în prezent părul roşcat şi unele trăsături europene, chiar dacă au fost amestecaţi într-o anumită măsură cu băştinaşii albi, este cel mai clar semn că "urechile lungi" erau într-adevăr albi.

O fotografie din expediţia din 1955 a lui Thor Heyerdahl în Insula Paştelui*, reprodusă la pagina 223 din cartea sa din 1958,* Aku-Aku, The Secret of Easter Island. *Primarul Insulei Paştelui, Hei, care pretindea că este un "pur-sânge" cu urechi lungi, este aşezat al doilea din stânga, în primul rând. Al doilea din dreapta, rândul din faţă, este fiul său, Juan - care are un păr roşcat distinct. Singurul european pur din grup este aşezat între primar şi fiul său, în spate.*

După acest mare război rasial de pe Insula Paştelui, multe dintre statuile şi clădirile cu urechi lungi au fost dărâmate de băştinaşii albi. Unele erau pur şi simplu prea mari pentru a fi

dărâmate, iar acestea sunt cele care au rămas în picioare astăzi.

"Red Haired" Statui-piatră colorată

Inițial, multe dintre faimoasele statui aveau, de asemenea, părul sculptat separat. Din păcate, multe dintre ele au fost doborâte de-a lungul timpului, dar unele au rămas sau au fost restaurate de arheologii moderni. Motivul pentru care piesele de păr au fost sculptate din bucăți separate de rocă rezidă în culoarea lor. Aceste piese de păr au fost tăiate din piatră de culoare roșie, care a fost cioplită dintr-o parte a insulei destul de separată de locul în care au fost tăiate statuile principale în sine. Urechile lungi chiar au tăiat statuile după chipul lor, cu părul roșu (Heyerdahl, ibid., paginile 88- 91).

Incas cu părul roșu din America de Sud

Albii cu părul roșu din Insula Paștelui trebuie să fi venit de undeva. Heyerdahl a studiat regiunile înconjurătoare și a găsit dovezi ale existenței unor popoare de rasă mixtă, unele cu părul roșcat, în insulele Marquesas, în apropiere de Insula Paștelui.

Cu toate acestea, Heyerdahl a descoperit, de asemenea, cercetând relatările originale ale spaniolilor despre cucerirea Americii de Sud, că incașii roșcați erau prezenți în America de Sud încă din anii 1500.

Conchistadorul Pedro Pizarro a relatat în relatarea sa despre marea invazie spaniolă din America de Sud din anii 1500 că, în timp ce masele de indieni din Anzi erau mici și de culoare închisă, membrii familiei conducătoare Inca erau înalți și aveau pielea mai albă decât spaniolii. El a menționat în special anumiți indivizi din actualul Peru care erau albi și aveau părul roșcat (Heyerdahl, ibid., pagina 351).

Heyerdahl a raportat că acest lucru se reflectă în mumiile găsite în America de Sud. Pe coasta Pacificului, în nisipul deșertic din Paracas, există mari peșteri funerare în care s-au păstrat perfect numeroase mumii.

S-a descoperit că unele dintre mumii aveau părul negru și țepos al indienilor. Altele, care au fost păstrate în aceleași condiții, au părul roșcat, adesea de culoare castanie, *"mătăsos și ondulat, așa cum se întâlnește la europeni; au cranii lungi și corpuri remarcabil de înalte.*

Experţii în păr au demonstrat, prin analiză microscopică, că părul roşcat are toate caracteristicile care disting în mod obişnuit un tip de păr nordic de cel al mongolilor sau al indienilor americani" (Heyerdahl, ibidem, paginile 351- 52).

Pizarro a întrebat cine sunt roşcatele cu pielea albă. Indienii incaşi au răspuns că erau ultimii descendenţi ai Viracochas, care erau o rasă divină de oameni albi cu barbă. Semănau atât de mult cu spaniolii, încât incaşii au crezut că europenii erau Viracochas care veniseră navigând înapoi peste Pacific (Heyerdahl, ibid., pagina 253).

Potrivit principalei legende incaşe, zeul soarelui Con-Ticci Viracocha şi-a luat rămas bun de la regatul său din actualul Peru şi a navigat în Pacific cu toţi supuşii săi.

Când spaniolii au ajuns la Lacul Titicaca, sus în Anzi, au găsit cele mai puternice ruine din America de Sud - Tiahuanaco. Au văzut un deal remodelat de om într-o piramidă în trepte, zidărie clasică din blocuri uriaşe - frumos îmbrăcate şi îmbinate între ele - şi numeroase statui mari cu formă umană. I-au rugat pe indieni să le spună cine a lăsat aceste ruine enorme.

Cunoscutului cronicar Cieza de Leon i s-a răspuns că aceste lucruri fuseseră făcute cu mult înainte ca incaşii să ajungă la putere. Ele erau făcute de oameni albi şi bărboşi ca spaniolii (Heyerdahl, ibid., pagina 253). Bărbaţii albi îşi abandonaseră în cele din urmă statuile şi plecaseră împreună cu conducătorul, Con-Ticci Viracocha, mai întâi la Cuzco, apoi în jos, spre Pacific.

Ei au primit numele incaş Viracocha, sau "spuma mării", deoarece aveau pielea albă şi dispăreau ca spuma mării. Spaniolii au consemnat că familiile incaşe conducătoare se numeau Orejones, sau urechi lungi, în contrast cu supuşii lor. Pizarro a subliniat că mai ales urechile lungi erau cele cu pielea albă (Heyerdahl, ibid., pagina 253).

Pe Insula Paştelui, tradiţia spune că urechile lungi au venit de peste ocean. Primul lor rege avea urechile lungi când a ajuns pe insulă cu o navă maritimă. Acest lucru se potriveşte foarte bine cu legenda incaşă complet diferită, care spune că Con-Ticci Viracocha avea urechile lungi atunci când a navigat spre vest, peste mare.

MISTERUL NAZARIENILOR DIN PERU

Una dintre cele mai faimoase minuni antice de pe continentul sud-american sunt emblemele uriașe de pe câmpiile Nazca din Peru, datate în jurul anului 500 î.Hr. Un număr mare de mumii bine conservate au fost dezgropate în cimitirele din apropiere. Multe dintre ele sunt de origine rasială albă, părul roșcat fiind proeminent. Una dintre mumiile Nazca Paracas, dezgropată din mormântul său de nisip după două mii de ani. Oare de la acești oameni provin legendele despre zeii albi din America de Sud?

Originea albă suprimată

Munca de pionierat a lui Heyerdahl arată că, pe baza unui număr de probe diferite (mumii roșcate din America de Sud, oameni roșcați din Insula Paștelui și legendele incașe), este foarte probabil ca un grup de rase albe să fi fost prezente în zonă în perioada precolumbiană.

Acești primii albi, posibil legați de guanșe din Insulele Canare, au străbătut Oceanul Atlantic, s-au stabilit și au construit orașe și civilizații în America de Sud, apoi s-au răspândit în Insulele Pacificului, sau cel puțin așa susțin dovezile.

Acolo, se pare că au fost fie uciși de băștinașii albi, fie absorbiți de populația nativă, lăsând în urmă doar sclipiri ale culorii lor printre locuitorii din regiune.

Misterioasele statui cu urechi lungi și părul roșu din Insula

Paștelui și unele dintre marile orașe în ruină descoperite în America de Sud par a fi moștenirea unor migrații albe pierdute.

Se pare că legendele zeilor albi și bărboși, care străbat mitologia incașă și aztecă, își au originea în acest popor străvechi.

CAPITOLUL 7: Inexorabil de copleșită - Albii în Orientul Mijlociu

Componența rasială a locuitorilor originari din Orientul Mijlociu - din Turcia până în Iranul de astăzi, inclusiv zonele cunoscute astăzi sub numele de Irak, Siria, Liban, Palestina și Egipt - era, până în anul 4000 î.Hr., predominant albă mediteraneană, cu subgrupuri alpine și proto-norice răspândite printre ei.

Acești locuitori albi originali au fost întăriți de sosirea unui număr mare de indo-europeni care au început să se răspândească spre sud din patria lor ancestrală din sudul Rusiei începând cu anul 3000 î.Hr. Pe lângă aceste popoare albe, un alt grup avea să joace un rol semnificativ în istoria Orientului Mijlociu - popoarele vorbitoare de limbă semitică (acesta cuprinde o gamă largă de popoare, inclusiv grupuri cunoscute în istorie ca fiind evreii antici și popoarele arabe).

În cele din urmă au ajuns să predomine în întreaga zonă, intrând în teritoriile originale ale albilor ca muncitori, comercianți, imigranți și cuceritori militari.

TĂRÂMURILE ALBE DIN ORIENTUL MIJLOCIU

O hartă a regiunii care face obiectul prezentului capitol. Aproape fiecare țară arătată aici a fost supusă invaziilor indo-europenilor, care au înființat apoi civilizații albe - pentru ca mai apoi să fie scufundate într-o masă de popoare semite, mongoloide și hamitice (mixte) care au venit să lucreze în națiuni ca sclavi sau muncitori.

Din punct de vedere rasial, este demn de remarcat faptul că nici popoarele albe mediteraneene vechi europene originale, nici popoarele semitice originale nu mai există în forma lor originală.

Deşi şi-au păstrat anumite caracteristici fizice, ambele grupuri s-au amestecat în mod substanţial între ele şi cu alte grupuri rasiale, ca urmare a fluxului şi refluxului evenimentelor istorice din regiune.

De asemenea, nu este adevărat să îi considerăm pe evreii din zilele noastre ca fiind pur "semiţi". Evreii din cele mai vechi timpuri au fost cu siguranţă un popor semitic cât se poate de pur, dar în timpurile moderne ei sunt un amestec de numeroase rase, de la negru până la toate subrasele albe. Popoarele semitice au înglobat, de asemenea, un număr mare de alte triburi din Orientul Mijlociu - aşa cum se întâmplă şi astăzi. Cu toate acestea, istoria Orientului Mijlociu antic este dominată de secole de lupte fizice între valuri succesive de popoare albe şi semite. Fiecare grup a creat civilizaţii care, la rândul lor, au fost invadate de rivalii lor sau, la fel de des, de un trib similar din punct de vedere rasial.

Controlul asupra văii fluviului Mesopotamia a oscilat între aceste grupuri timp de mii de ani, fiecare invazie succesivă aducând cu ea un impuls de sânge şi cultură nouă.

Pentru o perioadă lungă de timp, triburile albe au reuşit să se agaţe de terenurile înalte din nord-estul bazinului fluviului Tigru/Eufrat, în timp ce diverse triburi semitice au ocupat părţi din teritoriile din Orientul Mijlociu care anterior erau deţinute de indo-europeni.

Ca urmare a acestei încrucişări continue de civilizaţii şi a spaţiului geografic comun, distincţiile rasiale ale popoarelor au devenit neclare. Spre sfârşitul acestei epoci, devine tot mai dificil să se identifice grupuri rasiale clare, spre deosebire de culturile denumite.

În cele din urmă, dispariţia grupurilor rasiale distincte din regiune a dus la trecerea ştafetei civilizaţiei către societăţi mai omogene, mai întâi în Egipt şi apoi către civilizaţiile clasice greacă şi romană.

Sumeria-Prima aşezare albă

Regiunea dintre râurile Tigru şi Eufrat este denumită în mod obişnuit Semiluna Fertilă, datorită apropierii surselor de apă dulce.

Cu toate acestea, termenul este o denumire greşită. Precipitaţiile din regiune au fost întotdeauna rare, iar părţi mari din această regiune sunt deşert arid.

Contrar mitului popular, regiunea nu a fost niciodată un teritoriu agricol ideal, iar uscăciunea a fost atenuată doar în parte datorită apropierii apei râului. În ciuda acestui fapt, până în anul 5000 î.Hr., albii mediteraneeni originari şi unele triburi nordice timpurii (cunoscute împreună sub numele de ubaidieni) au înfiinţat aşezări în bazinul râurilor Tigru şi Eufrat. Aceste aşezări s-au transformat treptat în principalele oraşe ale regiunii, iar astăzi acest teritoriu se află în ţara Irak.

CEL MAI VECHI DOCUMENT DESCIFRABIL

O tăbliţă sumeriană din lut, din jurul anului 2800 î.Hr. Este unul dintre cele mai vechi documente descifrabile din lume. Scrisul se făcea pe tăbliţe de lut, impresiile fiind făcute cu ajutorul unor instrumente de lemn cu pene. Tableta era apoi coaptă pentru a fi întărită - un proces care a permis conservarea ei timp de aproape cinci mii de ani.

A doua invazie albă 3250 î.Hr.-Originele Sumerului

Acești albi originali au fost cuceriți de un nou trib alb, sumerienii, în 3250 î.Hr. Acești oameni au dat numele regiunii: Sumer. În secolele care au urmat imigrației lor, țara a devenit bogată și puternică. Arta și arhitectura, meșteșugurile și gândirea religioasă și etică au înflorit.

Limba sumeriană a devenit limba predominantă a țării, iar sistemul lor de scriere, alfabetul sumerian, în care erau folosite imagini pentru a reprezenta obiecte, a stabilit standardul pentru toate limbile scrise din acea vreme.

Deși la început era foarte simplu - un pește desenat cu un băț reprezenta un pește și așa mai departe - acest limbaj scris a pus bazele tuturor limbajelor pictografice, inclusiv formele egiptene și sanscrite ulterioare. Scrierea se făcea pe tăblițe de lut, impresiile fiind făcute cu ajutorul unor instrumente în formă de pană.

Această scriere pictografică a dezvoltat în cele din urmă simboluri pentru concepte abstracte, cum ar fi dragostea, ura, du-te și așa mai departe. Scrierea sumeriană a dominat toate formele de scriere timp de cel puțin patru mii de ani, până când scrierea greacă a devenit preeminentă.

ZIGURATE LA UR

În ciuda faptului că nu dispuneau de resurse naturale de piatră, sumerienii au creat monumente uriașe din cărămidă de lut, care încă mai există.

Acesta este ziguratul cu trepte principale de la Ur, construit în jurul anului 2100 î.Hr., la scurt timp după prima invazie indo-europeană majoră. Clădirea templului a fost creată sub forma unei piramide în trepte.

Încă de la început, aşezarea din delta Sumerului dispunea de instalaţii de prelucrare a metalelor (se pricepeau în special la prelucrarea cuprului) şi de vehicule pe roţi, ceea ce reprezenta un progres semnificativ la acea vreme. Se presupune că roata s-a dezvoltat iniţial din roata olarului, pe care sumerienii o deţineau şi ei şi pe care se pare că au inovat-o.

La sud-est de Sumer se afla peninsula Arabiei Saudite - inima originară a popoarelor vorbitoare de limbă semitică. Albii originari au fost în curând înconjuraţi de triburi semitice şi, în câteva sute de ani, imigranţii semitici au început să se stabilească în regiune, atât ca imigranţi paşnici, cât şi ca răpitori.

Prima invazie semitică - Akkads

Prima invazie semitică pe scară largă a avut loc în anul 2335 î.Hr., când sumerienii albi au fost invadaţi de poporul akkadian. Ocupaţia semitică akkadiană a Sumerului a dus la înfiinţarea unui nou regat, cunoscut sub numele de "Regatul Sumerului şi Akkadului". A fost la scurt timp după invazia akkadiană, când se înregistrează că primii evrei au intrat în Sumeria în număr mare.

După câteva generaţii, triburile semite au început să se căsătorească cu triburile albe originale şi, deşi acest proces nu a fost absolut, distincţiile dintre cele două grupuri au devenit neclare. Această amestecare a raselor din regiune a dus la o populaţie din ce în ce mai hibridă - o tendinţă care continuă până în prezent. Formele de artă lăsate de babilonienii timpurii au dezvăluit componenţa lor rasială ca fiind în primul rând un popor mediteranean. Odată cu trecerea timpului a devenit evidentă o influenţă semitică distinctă.

Originea mediteraneană a acestor oameni timpurii a fost confirmată de antropologii britanici Dudley Buxton şi Talbot Rice, care au examinat cranii excavate în palatul sumerian de la Kish, în Mesopotamia. Cranii similare au fost găsite de antropologul francez

H.V. Vallois la Sialk, la jumătatea distanței dintre Teheran și Isfahan, la nord-est de Kish, și în valea râului Indus de R.B.S. Sewell și B.S. Guha de la Zoological Survey of India. Toate rămășițele au fost identificate cu certitudine ca aparținând subrasei albe mediteraneene (acum aproape dispărută) (*Race,* John R Baker, Oxford University Press, 1974, pagina 511).

TIPURI RASIALE CU OCHI ALBAȘTRI ÎN SUMERIA ANTICĂ

Figură ceremonială religioasă a unei zeități sumeriene din jurul anului 3000 î.Hr., la Tell Asmos, un oraș sumerian provincial. Figurina este remarcabilă pentru că are ochii albaștri încrustați cu lapislazuli. Această piatră albastră era foarte apreciată de sumerieni, care o importau din singura sursă, aflată la 3.200 de kilometri distanță, în nordul Afganistanului. Ochii albaștri sunt o trăsătură rasială exclusiv albă.

Acest cap de femeie, tot de la Tell Asmos, are ochi la fel de albaştri.

Gudea, guvernator al provinciei Lagash, în jurul anilor 2150-2050 î.Hr. Mai multe statui ale lui Gudea au fost recuperate din Lagash, care este acum cunoscută sub numele de Telloh.

Civilizația vârfurilor Sumerului-După prima invazie indo-europeană a guțienilor

Regatul Sumer și Akkad a căzut apoi în fața primei invazii indo- europene - cea a celților - care a fost, din câte se pare, feroce. Cunoscuți sub numele de guțieni în Orientul Mijlociu, aceștia s-au abătut asupra regatului Sumer și Akkad la mai puțin de o sută de

ani de la înființarea acestuia, în jurul anului 2200 î.Hr.

Guțienii au jefuit și distrus civilizația mixtă semitică/mediteraneană Sumer și akkadiană și și-au stabilit propria stăpânire și civilizație în regiune. În curând au avut provincii care se întindeau până la Marea Mediterană. După invazia guțiană, civilizația sumeriană avea să atingă unele dintre cele mai mari culmi ale sale. Printre acestea se numără:

• Primul cod de legi scris din lume, care încă există și datează din 2095 î.Hr;

• Construcția marilor piramide sumeriene, numite zigurate (cea mai faimoasă dintre ele este ziguratul din orașul sumerian Ur, construit în 2100 î.Hr.), care au servit ca temple și centre comunitare, multe dintre ele fiind încă în picioare și astăzi; și

• Un sistem complex de canale, baraje și căi navigabile prin care așezările agricole de lângă râuri erau menținute irigate.

După câteva generații, guțienii au fost scufundați în populația mai largă a Sumerului, ale cărui mari orașe și bogății au acționat ca un magnet pentru toate triburile semitice din jur. Un număr tot mai mare de comercianți, muncitori și sclavi semiți au fost atrași în Sumer, creând, în timp, un amestec de popoare vechi europene, semitice și indo-europene. Acest lucru se reflectă în formele lor de artă și în gama largă de trăsături rasiale care se manifestă în această regiune până în prezent.

A doua invazie indo-europeană - amoriții

Regiunea a fost invadată din nou de un alt grup indo-european, amoriții, în jurul anului 2000 î.Hr. Amoriții au intrat inițial în Orientul Mijlociu dinspre Balcani și au ocupat Palestina, amestecându-se cu un anumit număr de triburi evreiești pe care le-au subjugat acolo.

Este o chestiune de conjectură cu privire la cât de multe caracteristici fizice semite (deci mai întunecate) aveau în anul 2000 î.Hr. Este foarte probabil să nu fi fost prea multe, deoarece egiptenii încă îi descriau ca fiind cu părul deschis și ochii albaștri la aproximativ

șapte sute de ani după ce au invadat Sumeria.

Cultură sumeriană avansată

Religia sumeriană avea patru zeități creatoare: An, zeul cerului; Ki, zeița pământului; Enlil, zeul aerului; și Enki, zeul apei. Existau trei zeități ale cerului: Nanna, zeul lunii; Utu, zeul soarelui; și Inanna, regina cerului. Inanna era, de asemenea, zeița iubirii, a procreării și a războiului.

Sumerienii aveau un sistem matematic destul de avansat, cu tabele pentru înmulțire, împărțire și chiar rădăcini pătrate și cubice. De asemenea, aveau cunoștințe de geometrie.

Cea mai faimoasă operă literară care a supraviețuit din această perioadă este *Epopeea lui Gilgamesh,* o poveste fictivă a unui rege bătrân din orașul-stat Erech care pornește în căutarea nemuririi. Aceasta include, de asemenea, un capitol care tratează un potop al pământului, fiind în mod clar la originea poveștii creștine și evreiești din Vechiul Testament despre Noe și potop.

MORMÂNT REGAL LA UR 2500 Î.HR.

Coafura și bijuteriile împodobite ale reginei sumeriene Shub-ab, în urmă cu aproximativ 2.500 de ani. Descoperită împreună cu mai multe schelete într-un complex de morminte (mai jos) din orașul antic Ur. Chipul acestui model a fost stilizat de un artist din zilele noastre.

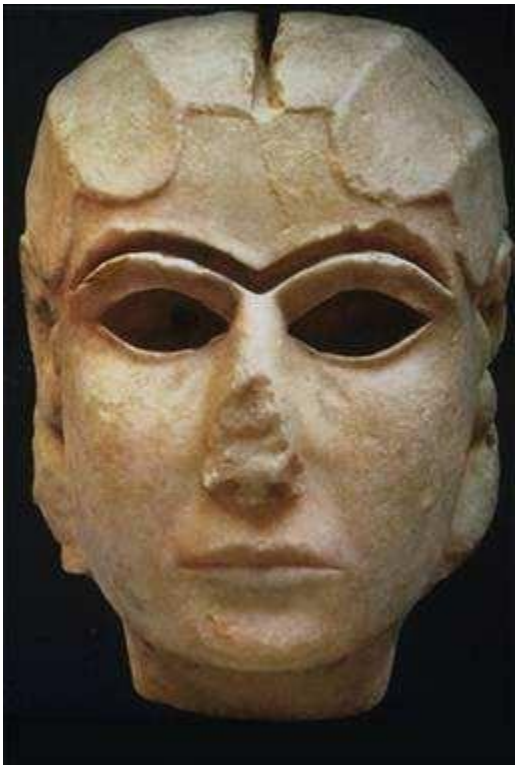

O sculptură cu un cap de femeie albă din Uruk, Sumeria, aproximativ 3500 î.Hr., Muzeul Irakului, Bagdad.

Babilon și Hammurabi

Haosul provocat de invazia amorită a durat până în anul 1763 î.Hr., când un rege puternic și capabil s-a ridicat și a unit din nou locuitorii. În această perioadă a fost construit orașul Babilon, iar regiunea a devenit cunoscută sub numele de Babilonia.

Hammurabi a fost primul rege celebru al Babilonului care a reușit să pună capăt haosului și să unească toate triburile într-o națiune. El este probabil cel mai bine amintit pentru *Codul* său de legi, datând din 1750 î.Hr., care este considerat pe scară largă, dar în mod incorect, ca fiind primul cod juridic scris din lume (a fost al doilea, primul fiind codul elaborat de către sumerienii albi anteriori).

Codul de legi al lui Hammurabi a fost gravat în piatră și instalat în marile orașe din regiune, iar până în ziua de azi codul este considerat părintele tuturor codurilor juridice din lume. O copie originală a unuia dintre codurile sale este expusă în Muzeul Luvru din Paris, Franța.

În timp ce unele dintre legi par dure pentru mintea modernă (de exemplu, moartea pentru incapacitatea de a plăti o datorie), formularea prologului *Codului de legi* oferă o perspectivă fascinantă asupra conflictului dintre populațiile semite și indo-europene din regiune. În prolog, Hammurabi anunță că a venit să *"conducă poporul cu părul negru". De* asemenea, el este numit "regele alb" și *"Potențialul alb",* aparent cu referire la coloritul său.

Introducerea originală a Codului Hammurabi afirmă următoarele:

"Hammurabi, prințul înălțat, care se temea de Dumnezeu, pentru a instaura domnia dreptății în țară, pentru a distruge pe cei răi și pe făcătorii de rele, pentru ca cei puternici să nu facă rău celor slabi, pentru ca eu să domnesc peste oamenii cu capul negru, ca Șamșa, și să luminez țara, pentru a promova bunăstarea omenirii... ... Hammurabi, prințul, numit de Bel sunt eu, care fac bogății și mărire . . . . care a îmbogățit Ur . .. . regele alb . . . cel puternic, care a pus din nou bazele Siparei . . stăpânul care a acordat o nouă viață lui Uruk, care a adus apă din belșug locuitorilor săi . . albul, puternicul, care a pătruns în peștera secretă a bandiților" (Trad. de L. W. King, The Eleventh Edition of the *Encyclopedia Britannica*, 1910).

CODUL DE LEGI AL LUI HAMMURABI 1750 Î.HR.

Stela Codului de legi al *lui Hammurabi, 1750 î.Hr. Codul a fost păstrat intact pe această stela, aflată în prezent la Muzeul Luvru din Paris. În partea de sus a stelei se află o imagine a regelui Hammurabi în fața lui Shamash, zeul indo-european al soarelui, care era, de asemenea, zeul justiției. Introducerea codului se află chiar sub imagini, în care Hammurabi afirmă că a venit să domnească peste "poporul cu capul negru".*

Cele 282 de legi acoperă infracțiunile împotriva altor persoane și a proprietății; litigiile privind terenurile, comerțul, taxele, serviciile profesionale și familia. Unele dintre pedepse ar fi considerate aspre după standardele moderne, dar, în ansamblu, legile prezintă imaginea unei societăți bine ordonate, care trăia după standarde recunoscute și care oferea protecție tuturor cetățenilor săi.

Deși *Codul de Lege a* trasat o linie distinctă între Hammurabi însuși și popoarele "cu cap negru", el a arătat, de asemenea, că până în acest moment un număr mare de populație devenise clar semitică.

Cu toate acestea, bazându-se pe precedentele tehnologice și culturale stabilite de sumerieni, babilonienii au întreținut sistemele complexe de canale, diguri, baraje și rezervoare construite de primii locuitori albi. Ca indicator al simbolismului pe care Babilonul a ajuns să îl dobândească, până în prezent, mișcarea rastafariană de culoare vorbește despre toate civilizațiile albe ca fiind "Babilon".

MATEMATICĂ AVANSATĂ ÎN BABILONUL ALB 1800 Î.HR.

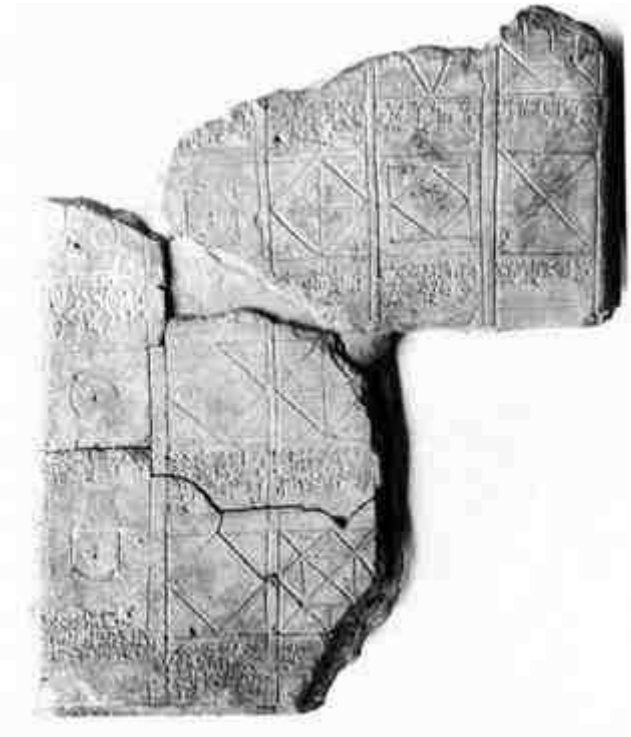

O tăbliță cuneiformă datând din anul 1800 î.Hr. care arată realizările remarcabile în matematică ale sumerienilor albi. Pe măsură ce sumerienii s-au autodepășit, multe dintre aceste cunoștințe s-au pierdut.

Doar câteva porţiuni din această cultură au fost păstrate de arabi şi prezentate ulterior ca fiind cultura lor.

A treia invazie indo-europeană - Kassite şi Hitiţii

Babilonul a fost apoi invadat de un nou val de indo-europeni. Numiţi Kassiţi şi Hitiţi, noii veniţi au cucerit cea mai mare parte a regiunii până în anul 1595 î.Hr. Sub dominaţia kassită, care a durat încă 450 de ani, Babilonia a devenit din nou o putere de o importanţă considerabilă. Kassitii au fost primul popor care a folosit carul ca armă de război, o abilitate preluată mai târziu de aproape toate celelalte naţiuni din Orientul Mijlociu şi Europa.

Populaţia semitică creşte

În această perioadă, numărul de arabi semiţi din regiune a atins proporţii copleşitoare. Acest echilibru a fost înclinat şi mai mult de o nouă invazie semitică, care a început în secolul al IX-lea, când caldeenii au reuşit să ocupe regiunea.

Deşi era el însuşi semitic, regele caldeean Nebucadneţar (care a devenit rege în anul 604 î.Hr.) a devenit faimos pentru că a dus câteva mii de evrei în captivitate în Babilon. La rândul lor, caldeenii au fost atacaţi de asirienii de origine indo-europeană din nord, iar oraşul Babilon a fost în cele din urmă jefuit de asirieni în jurul anului 700 î.Hr.

EVREII ADUC UN OMAGIU ASIRIENILOR ARIENI ANTICI

O gravură din palatul lui Ashurbanipul din Ninive, Asiria, la apogeul Imperiului Asirian. Regele evreu, Iehu (îngenuncheat), aduce omagiu conducătorului asirian, Şalmaneser al III-lea, în 841 î.Hr.

Siria şi hitiţii

Un trib indo-arian numit hitiţi a întemeiat un imperiu în Turcia de astăzi în jurul anului 2000 î.Hr., după ce a părăsit patria lor iniţială din sudul Rusiei, în sudul Rusiei, spre sud şi vest.

În anul 1700 î.Hr., armatele hitite au început să avanseze spre sud, cucerind Siria şi valea râurilor Tigru şi Eufrat, ceea ce a dus la distrugerea imperiului babilonian în anul 1600 î.Hr. La apogeul său, Imperiul hitit acoperea o zonă care se întindea de la Marea Neagră până în Siria.

Prin cucerirea Siriei, hitiţii au răpit o colonie egipteană, iar faraonul egiptean Ramses al II-lea i-a atacat pe hitiţi din bazele din Palestina în 1269 î.Hr. Hitiţii l-au învins pe Ramses şi a urmat un tratat de pace, în baza căruia hitiţii au păstrat Siria.

Hitiţii sunt recunoscuţi ca fiind primii oameni care au lucrat fierul în regiune şi sunt renumiţi pentru că au împrumutat o mare parte din sistemul lor juridic de la codurile de legi pe care le-au găsit atunci când i-au cucerit pe babilonieni. De asemenea, au fost responsabili pentru răspândirea culturii mesopotamiene în Asia Mică

(Turcia) şi chiar la primii greci.

Până în anul 1500 î.Hr., hitiţii, la fel ca multe dintre triburile indo- europene (şi, de asemenea, ca şi semiţii), au început să se amestece cu celelalte popoare din regiune, producând în cele din urmă populaţia de astăzi din Orientul Mijlociu, un amestec nedefinit de rase albe, semite, negre şi chiar mongoloide.

Astfel slăbit, imperiul hitit a luat sfârşit, fiind invadat de noi valuri de invadatori indo-arieni, asirienii, veniţi dinspre nord. Odată cu prăbuşirea Imperiului hitit în anul 1200 î.Hr., nicio putere nu a mai fost suficient de puternică pentru a domina Orientul Mijlociu, iar o serie de state independente au înflorit timp de aproximativ cinci sute de ani.

Una dintre invaziile indo-europene care au contribuit la căderea hitiţilor a fost condusă de un trib cunoscut sub numele de filisteni. Acest trib a cucerit o mare parte din Orientul Mijlociu, inclusiv Palestina de astăzi (de unde provine numele acestei ţări) şi, în cele din urmă, şi Babilonul. Filistenii au instaurat ceea ce a fost, după toate aparenţele, o dominaţie aspră asupra semiticilor, ceea ce a dus la dezvoltarea unei ură fanatică faţă de triburile evreieşti subjugate.

Această aversiune faţă de filisteni s-a repetat în Biblie, care la rândul ei a fost absorbită de cultura europeană. În acest fel, insulta de a numi pe cineva "filistean" a devenit parte din limbajul englezesc de zi cu zi.

Fenicienii - cei mai mari comercianţi ai timpului lor

O serie de alte culturi albe mai mici au apărut în această regiune, fiecare dintre ele contribuind în felul său la progresul civilizaţiei. Printre acestea s-au numărat fenicienii, care, prin intermediul comerţului s-au impus ca o naţiune puternică în Mediterană. Baza lor de reşedinţă se afla în actualul Liban, o zonă pe care o ocupaseră până în anul 2700 î.Hr. Deşi la origine era un popor mediteranean, există dovezi care sugerează că, în timpul şederii lor îndelungate în Liban şi Palestina, fenicienii au absorbit o cantitate destul de mare de sânge semitic, fiind conduşi de evrei pentru o perioadă semnificativă de timp. Cu toate acestea, fenicienii au fost conduşi la rândul lor de egipteni şi hitiţi, iar în această perioadă

prezentau caracteristici fizice care reprezentau un amestec de popoare nordice, mediteraneene și semite.

Fenicienilor li se atribuie crearea alfabetului modern, deși acest lucru este ușor exagerat. Fenicienii au preluat alfabetul semialfabetic dezvoltat de egipteni, l-au adoptat și l-au folosit c a mijloc pentru comerțul lor.

Acest alfabet de bază a fost preluat de grecii de mai târziu și dezvoltat în alfabetul grecesc. Din acest alfabet grecesc, alfabetul modern a fost dezvoltat pe o perioadă mult mai lungă de timp. În cel mai bun caz, fenicienii pot pretinde că au fost o verigă în procesul de dezvoltare a alfabetului modern.

Fenicienii au devenit faimoși ca negustori, înființând așezări în tot bazinul mediteranean, inclusiv în peninsula italiană și în Spania. În anul 800 î.Hr., fenicienii au fondat orașul Cartagina în actualul Tunis, chiar vizavi de fundul peninsulei italiene. Cartagina a ajuns să fie populată de un număr mare de popoare diferite, dar și-a păstrat amestecul său esențial mediteranean/nordic până în momentul războaielor cu Roma.

Cel mai faimos lider militar cartaginez, Hannibal, care a fost flagelul Romei timp de mulți ani, era un tip subrasial nordic foarte clar, care provenea dintr-o familie nobilă din Cartagina. Deși Cartagina a fost în cele din urmă distrusă de romani, a rezistat mai mult decât orașele feniciene din Liban, care au fost rase de pe fața pământului în anul 750 î.Hr. de noii invadatori indo-europeni, asirienii.

PERȘII SUNT PREZENTAȚI CA TIPURI NORDICE 310 Î.HR.

Celebrul sarcofag al lui Alexandru *(cunoscut și sub numele de* sarcofagul din Sidon*), din jurul anului 310 î.Hr., este valoros deoarece prezintă detalii despre soldații persani din vremea lui Alexandru cel Mare. Acestea sunt în culori - mulți războinici persani sunt reprezentați ca având ochii și părul deschis, cu mustață blondă sau roșie. Se presupune că sarcofagul a aparținut lui Alexandru cel Mare, Muzeul Arheologic, Istanbul. Mai jos: o copie restaurată a unuia dintre panourile de pe sarcofag, urmând schema de culori originală.*

Persia - Civilizația indo-europeană de origine

Conducătorii Persiei se numeau pe ei înșiși arieni. Darius cel Mare, rege al Persiei (521-486 î.Hr.), într-o inscripție din Naqsh-e-Rostam (lângă actualul Shiraz, Iran), proclamă: "Eu sunt Darius,

Marele Rege ... . Un persan, fiul unui persan, un arian, având descendență ariană . . . .".

Platoul iranian a fost colonizat în jurul anului 1500 î.Hr. de triburi indo-europene, dintre care cele mai importante au fost medii, care au ocupat partea de nord-vest, și perșii. Persanii au fost dominați de către mezi până la urcarea pe tron a persanului Cyrus cel Mare, în anul 550 î.Hr. El i-a răsturnat pe conducătorii medieni, a cucerit două regate vecine (inclusiv Babilonia în 539 î.Hr.) și a stabilit Imperiul Persan ca putere preeminentă a Orientului Mijlociu.

Cyrus a încercat să fie un conducător binevoitor. În Sumeria, el a permis religiei dominante a vremii să aprobe preluarea de către el a regalității babiloniene, în timp ce la Ierusalim a lansat reconstrucția templului evreiesc. Rezultatul eforturilor sale a fost un imperiu format din popoare diverse, care a dus în cele din urmă la pieirea Persiei.

Fiul lui Cyrus, Cambyses al II-lea, a extins și mai mult regatul persan, cucerindu-i pe egipteni (care erau pe atunci de rasă mixtă) în 525 î.Hr. Darius I, care a urcat pe tron în anul 521 î.Hr., a împins granițele persane până la est de râul Indus, a făcut să se construiască un canal de la Nil la Marea Roșie și a reorganizat întregul imperiu, primind titlul de Darius cel Mare.

Între 499 și 493 î.Hr., Darius cel Mare s-a angajat în zdrobirea unei revolte a grecilor ionieni care trăiau sub dominația persană în Asia, iar apoi a lansat o campanie punitivă împotriva grecilor pentru susținerea rebelilor. Forțele sale au fost înfrânte în mod dezastruos de greci în bătălia istorică de la Marathon din 490 î.Hr.

Succesorul său, Xerxes I, a încercat și el să îi învingă pe greci, dar a fost învins la rândul său în marea bătălie maritimă, Bătălia de la Salami, în 480 î.Hr., și în două bătălii terestre succesive în anul următor. Incursiunile regelui persan Xerxes I au fost ultima încercare notabilă de expansiune a Imperiului Persan. Până în acest moment, triburile ariene absorbiseră imigranții semiți și asiatici și începuseră să se destrame ca națiune omogenă.

SCLAV NUBIAN ATACAT DE UN LEU

Un panou recuperat din capitala asiriană Nimrud, datând din timpul domniei regelui Ashurnasirpal al II-lea (883-859 î.Hr.). Sculptura prezintă un african atacat de o leoaică. Desenul pare a fi fenician, chiar dacă a fost găsit în orașul asirian.

Reprezentări indiene ale persanilor ca nordici și tipuri rasiale mixte

În perioada în care scriitorul grec Xenofon a lăudat ceea ce el numea "femeile persane înalte și frumoase" (în secolul al VI-lea î.Hr.), trimișii persani în India erau reprezentați în picturile încă existente din peșterile Ajanta de lângă Bombay ca fiind cu pielea deschisă, cu ochii albaștri și blonzi, sau cu pielea închisă la culoare și ochii albaștri cu barbă albă (Ujflvy, *L'Anthropologie,* vol. II, 1900). Acesta a fost primul semn tangibil că persanii indo-europeni începuseră să se amestece cu băștinașii mai întunecați din țara lor.

Până în secolul al IV-lea, acest proces se răspândise atât de dramatic încât doar foarte puțini membri ai clasei conducătoare mai puteau pretinde că sunt de origine indo-europeană pură. În cele din urmă, persanii, deja în mare parte metisați, au fost copleșiți de noua forță albă din regiune: macedonenii indo-europeni sub conducerea lui

Alexandru cel Mare, într-o serie de bătălii între 334 și 331 î.Hr.

Persanii au devenit cunoscuți pentru administrarea eficientă a imensului lor imperiu, dar probabil că sunt cel mai bine amintiți pentru religia lor numită zoroastrism. Fondat de profetul Zarathustra, conceptul de bază al unei lupte între puterile supranaturale bune și rele a fost folosit mai târziu de primii creștini și a fost integrat în Noul Testament biblic (conceptele de rai și iad nu sunt menționate deloc în Vechiul Testament creștin).

Imperiul asirian - primul sistem poștal din lume

Următorul mare imperiu din Orientul Mijlociu a fost înființat de asirienii de origine indo-arienă (cuvântul asirian este o corupere a cuvântului arian) care, de la baza lor din Siria de astăzi, au cucerit Babilonul în 910 î.Hr.

În 722 î.Hr., asirienii au cucerit Palestina, iar în 671 î.Hr. imperiul lor se întindea până în Delta Nilului. Asirienii, ca și hitiții, stăpâneau arta prelucrării fierului și a armelor din fier (o abilitate care venise din nord și care s-a răspândit odată cu invaziile indo-europene). Ca atare, aveau un avantaj masiv față de adversarii lor.

Regele asirian din acea vreme, Ashurbanipul, era un om cult și se spune că avea o bibliotecă - probabil în mare parte jefuită de la sumerieni și babilonieni - de aproximativ 22 000 de tăblițe de lut în capitala Khorsabad.

Imperiul asirian a fost primul care a construit o rețea de drumuri naționale și un serviciu poștal. De asemenea, au avut primul sistem administrativ coerent, care a servit drept model pentru multe civilizații ulterioare. Până la mijlocul secolului al VII-lea î.Hr., imperiul asirian era în declin, slăbit de o disoluție constantă a omogenității lor rasiale originale prin amestecul tot mai mare cu numărul tot mai mare de semiți din regiune. În cele din urmă, o combinație de triburi indo-europene învecinate (persani, medieni și sciți) i-a răsturnat pe asirieni, iar în 612 î.Hr. capitala Ninive a fost distrusă.

Căderea asirienilor a lăsat patru mici puteri în Orientul Mijlociu. Acestea au fost medienii, perșii, lidienii și caldeenii. Cu

excepția ultimei dintre acestea, toate erau încă majoritar albe din punct de vedere rasial, deși un număr mare - și în curând copleșitor - de semiți, arabi și chiar mongoloizi au fost integrați în societățile lor.

MARELE PALAT DE LA PERSEPOLIS, PERSIA, CIRCA 500 Î.HR.

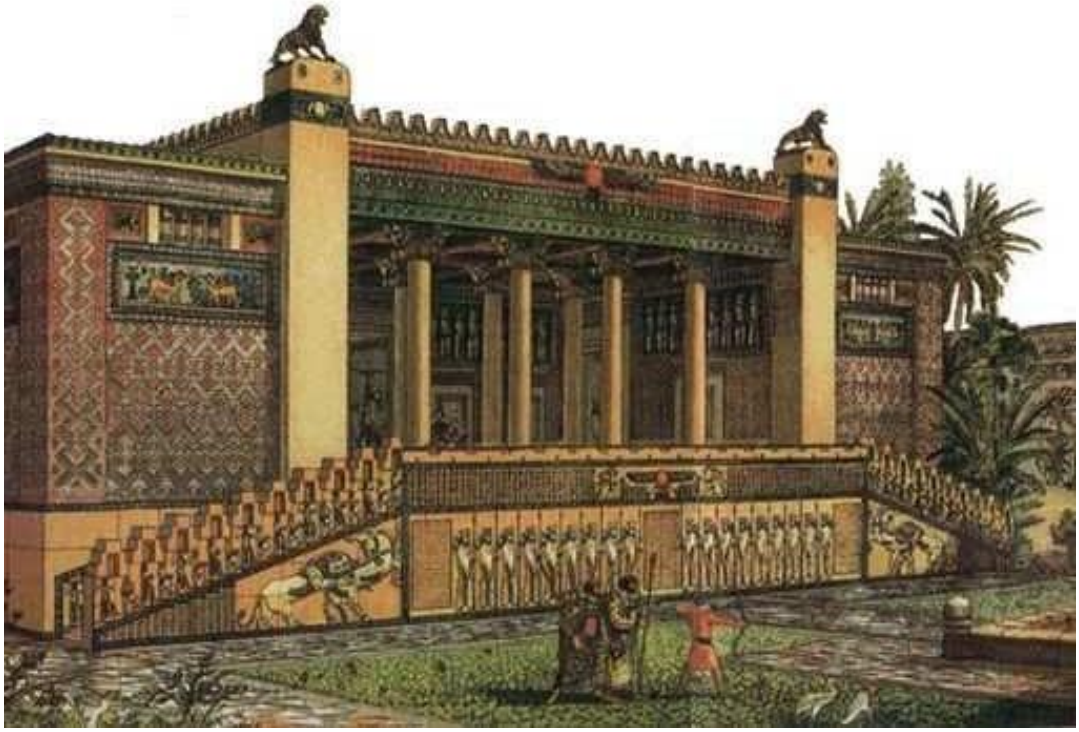

Marele oraș ceremonial Persepolis, fondat de Darius I (522-486 î.Hr.), a fost un centru magnific care a servit drept capitală a marelui Imperiu Persan până când a fost invadat de rasele mixte din Orientul Mijlociu, superioare numeric. Astăzi, doar ruinele acestui oraș cândva măreț stau mărturie a trecerii unui alt trib alb. Mai sus este o reconstituire a modului în care arăta marea sală în gloria sa. O scară dublă, decorată cu reliefuri, ducea la superba sală de audiență unde împărații persani a primit trimiși străini și demnitari în vizită. Astăzi este o ruină, iar persanii originali au dispărut. Mai jos, ruinele orașului așa cum pot fi văzute astăzi.

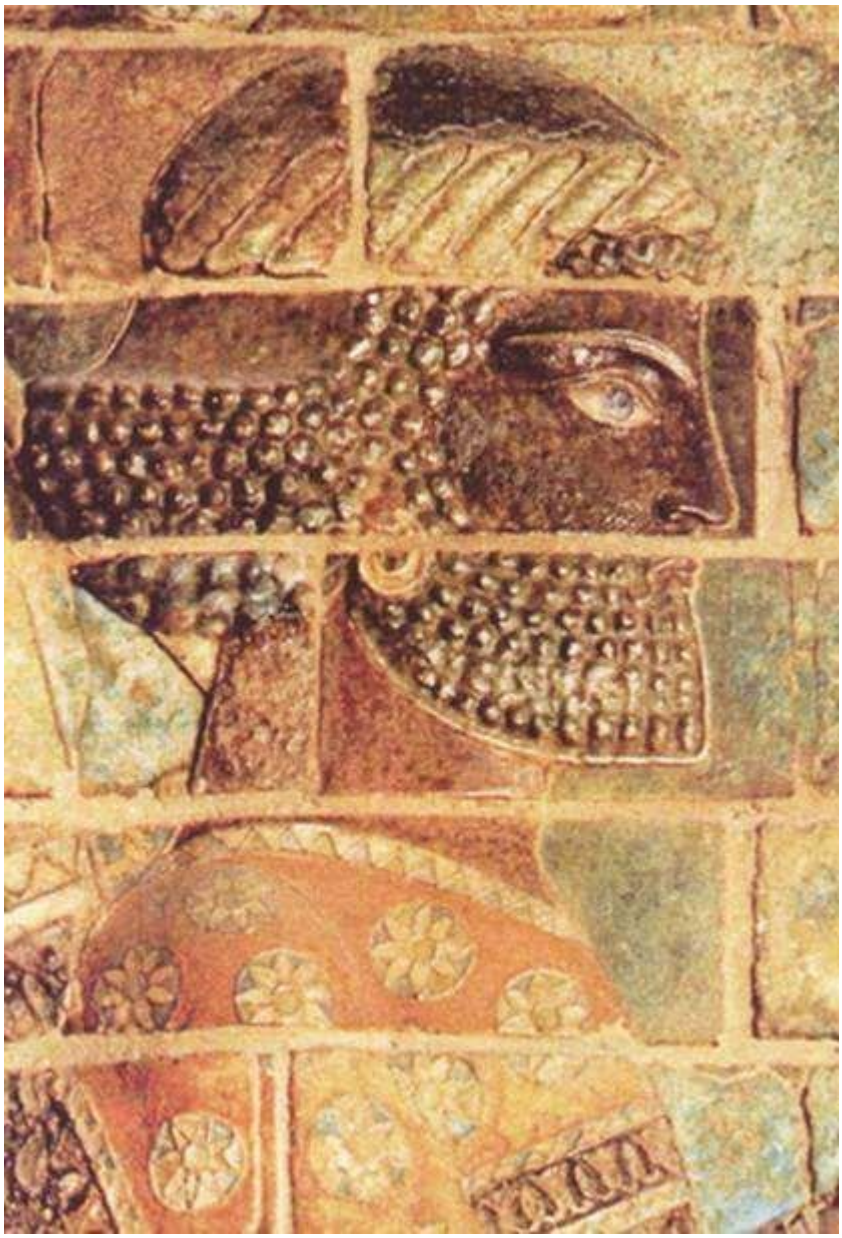

Un arcaș din armata persană a lui Darius este reprezentat pe niște plăci emailate găsite în vestigiile marelui oraș Susa. Soldatul este reprezentat cu ochi albaștri. În prezent este expus la Muzeul Luvru, Paris. Inițial compusă din tipuri vechi europene amestecate cu invadatori nordici indo-europeni, persanii au fost absorbiți încet în masa tot mai mare de locuitori de rasă mixtă din Orientul Mijlociu, până când în regiune au rămas doar câteva tipuri rasiale albe originale. Acest lucru este evident în fizionomia populației actuale a acestei țări. Însuși numele de Iran (noul nume al Persiei) a fost derivat din cuvântul arian.

Medeii și sciții

Poporul cunoscut sub numele de medii își stabilise deja un

imperiu informal chiar la est de asirieni, la sud de Marea Caspică, în Iranul de astăzi. Medeii s-au remarcat, de asemenea, prin faptul că au ajutat la distrugerea Imperiului Asirian şi au fost, la rândul lor, invadaţi de fosta lor colonie, Persia, în anul 550 î.Hr.

La fel ca multe alte culturi indo-europene din regiune la acea vreme, nu numai că trebuiau să se lupte cu populaţia locală mixtă albă/semită, care se agita continuu împotriva lor, dar şi cu alţi invadatori indo-europeni care pătrundeau continuu în regiune dinspre nord.

Cei mai cunoscuţi dintre aceşti noi invadatori au fost sciţii nordici, care au fost primii care au folosit cavaleria călare în luptă.

Sciţii au invadat ceea ce este astăzi Palestina în secolul al VII-lea î.Hr., iar unii dintre descendenţii lor cu părul blond şi ochii clari pot fi încă văzuţi printre drusele din Liban.

Pentru a adăuga la toată această confuzie, începând cu anul 1400 î.Hr., un nou val de migraţii a schimbat faţa practic a întregii Asii occidentale. Din Peninsula Balcanică a venit un val de diferite triburi indo- europene, care au devenit cunoscute sub numele de Popoarele Mării.

Au invadat Imperiul Hitit din Turcia şi au lansat atacuri în Siria, Palestina şi Egipt. Un alt popor indo-european numit Mushki, care s-a stabilit în estul Anatoliei, a devenit o ameninţare constantă pentru Asiria în nord-vest.

Albi scufundaţi în jurul anului 250 î.Hr.

Căderea Imperiului Persan a marcat sfârşitul marii majorităţi a civilizaţiilor albe din Orientul Mijlociu. Până în acest moment, toate aşezările îşi pierduseră omogenitatea rasială pe care o avuseseră cândva şi erau, într-o măsură mai mare sau mai mică, societăţi formate dintr-o multitudine de rase mixte.

Aceştia au produs fizionomia largă şi variată, vizibilă până în prezent în regiune - un amestec de semitici şi de rasă albă originală. Din vremea căderii Imperiului Persan, Orientul Mijlociu a încetat să mai fie o zonă ocupată în majoritate de popoare care puteau pretinde că sunt albe în sensul rasial original al cuvântului. Cu toate acestea,

până în ziua de azi există încă "retrocedări genetice" indo-europene semnificative printre persani, numiți astăzi iranieni. Acestea se regăsesc, de asemenea, printre indienii, afganii, irakienii, sirienii, libanezii și palestinienii din zilele noastre.

Persia a fost invadată de musulmanii arabi în 651 d.Hr. și, prin integrarea care a urmat, ultimele urme majore ale popoarelor indo-europene pure din Orientul Mijlociu au fost diluate. Într-adevăr, o mare parte din ceea ce mai târziu a devenit cunoscut sub numele de cultură musulmană, arhitectură, scriere și alte abilități, a fost preluată de la persani în lumea vorbitoare de limbă semitică.

CAPITOLUL 8: Imperiul nordic din deșert - Egiptul antic

Deși situat în nordul Africii, Egiptul a fost colonizat de trei grupuri de albi înainte de 3500 î.Hr., și anume: vechii europeni de tip mediteranean, proto-nordicii și indo-europenii nordici, aceștia din urmă pătrunzând în teritoriu ca parte a marelui val de invazii indo-europene care a avut loc începând cu 5600 î.Hr.

Trăind în așezări neolitice tipice, această perioadă a istoriei se numește perioada pre-dinastică și se consideră oficial că s-a încheiat în anul 3100 î.Hr.

FIGURINĂ DIN OS A UNEI FEMEI CU OCHI ALBAȘTRI, PERIOADĂ PRE-DINASTICĂ

Figurină din os a unei femei cu ochi albaștri, realizată din lapus lazuli încrustat, din Egiptul Superior, perioada predinastică timpurie, Naqada I, 4000-3600

î.Hr. Egiptenii antici foloseau adesea lapus lazuli pentru a ilustra culoarea ochilor în operele de artă și reprezentările lor.

Ghimbir *și alți locuitori ai Egiptului timpuriu*

Din punct de vedere rasial, locuitorii Egiptului din această perioadă erau împărțiți în trei grupuri. Dovezile scheletice din siturile funerare arată că albii mediteraneeni și proto-nordici erau majoritari în zonă.

Un cadavru bine conservat găsit într-un mormânt de nisip din Egipt datând din aproximativ 3300 î.Hr., expus la British Museum din Londra, a fost poreclit *Ginger din* cauza părului său roșcat - o trăsătură rasială întâlnită doar la persoanele cu strămoși europeni.

GINGER-EGIPTEAN NORDIC CIRCA 3300 Î.HR.

Un cadavru bine conservat din perioada pre-dinastică din Egipt, în jurul anului 3300 î.Hr. Îngropat într-un mormânt de nisip, uscăciunea naturală a împrejurimilor a păstrat corpul conservat. Părul său roșcat a fost atât de bine conservat încât a primit porecla Ginger *la British Museum, unde este ținut în expoziție publică. Alături de: Un prim-plan al capului* lui Ginger*, care arată coloritul părului.*

Cu toate acestea, săpăturile au scos la iveală și faptul că o minoritate semnificativă de popoare semitice (arabe) trăia în valea Deltei Nilului alături de albi, iar în sudul extrem (în ceea ce a devenit mai târziu sudul Egiptului și Sudanul) trăia un număr mare de negri, cunoscuți sub numele de nubieni. Existența acestor două

grupuri non-albe în Egipt avea să aibă un impact major asupra istoriei acestei civilizații. Prezența lor distruge, de asemenea, teoria "mediului" a originii civilizațiilor, deoarece toate cele trei grupuri au împărtășit același mediu, dar au produs niveluri foarte diferite de realizări.

ORIGINEA EGIPTENILOR PRE-DINASTICI ÎN JURUL ANULUI 5600 Î.HR.

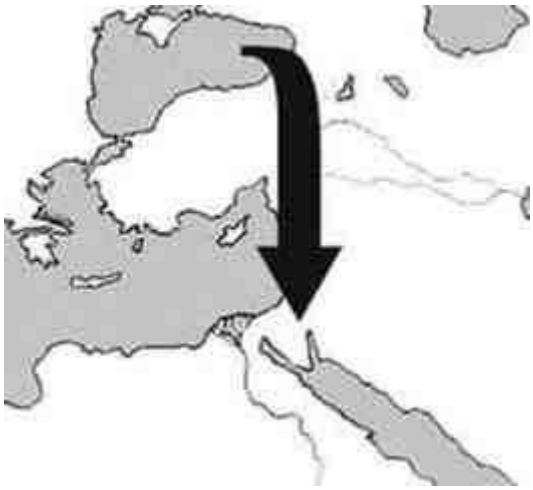

Intrate în Egipt în momentul marilor migrații indo-europene din bazinul Mării Negre, în jurul anului 5600 î.Hr., popoarele nordice, precum Ginger *(vezi ilustrația anterioară), au colonizat valea Nilului și au pus bazele a ceea ce avea să devină, în anul 3000 î.Hr., prima dinastie egipteană.*

Vechiul Regat 3100-2270 î.Hr.

În ceea ce privește perioadele de timp contemporane, statul egiptean a apărut în mod oficial la scurt timp după stabilirea civilizației între valea râurilor Tigru și Eufrat. Până în anul 3100 î.Hr., o anumită unitate a început să se instaleze în Egipt, coagulându-se în regate nordice și sudice. În jurul acelui an, un lider dinamic pe nume Menes a unit aceste regate nordice și sudice și a stabilit o capitală la Memphis, pe râul Nil. Prin urmare, anul 3100 î.Hr. marchează începutul perioadei dinastice, numită de istorici Vechiul Regat.

PRIMUL REGE EGIPTEAN DOBOARĂ INAMICUL SEMITIC

Cea mai veche reprezentare a vieții din Prima Dinastie se găsește pe "Paleta lui Narmer", care datează din jurul anului 3000 î.Hr. Imaginea de pe paletă este considerată a fi cea a lui Menes, primul mare rege alb al Egiptului, care a unit Egiptul de Jos și Egiptul de Sus. Menes, cunoscut și sub numele de Narmer, este înfățișat lovind capul unui inamic care are trăsături semitice clare. În plus, pasărea din dreapta ropotului ține de nas un alt semit.

Menes a dezvoltat ideea de a folosi canale pentru a devia apele Nilului pentru a iriga terenurile, iar acest sistem de irigații există de-a lungul Nilului până în prezent. Menes a fost un conducător atât de talentat și carismatic încât a fost divinizat de egiptenii de mai târziu și s-a dezvoltat un cult care îl înfățișa ca un descendent direct al zeilor, o tradiție care s-a răspândit apoi la alți faraoni. Este foarte probabil ca cuvântul "om" să își aibă originea în Menes.

În timpul domniei sale a început construcția celui mai mare oraș al Egiptului antic, Memphis, care a devenit capitala acestui prim

regat. Tot în această perioadă a apărut scrierea egipteană cu pictograme, inspirată probabil din scrierea sumeriană. Vechiul Regat făcea un comerţ intensiv cu ţările din jur, obţinând lemn din Liban şi cupru din minele din Peninsula Sinai.

PRIMA MARE PIRAMIDĂ ŞI NECROPOLĂ A LUI IMHOTEP - SAQARA 2600 Î.HR.

Prima mare piramidă din Egipt, piramida în trepte de la Saqara, în jurul anului 2600 î.Hr., cu centrul său mortuar la fel de impresionant în prim-plan. Arhitectul, Imhotep, a fost transformat mai târziu într-o divinitate din respect pentru această realizare tehnologică.

MONUMENTE DURABILE ALE MĂREŢIEI EGIPTULUI

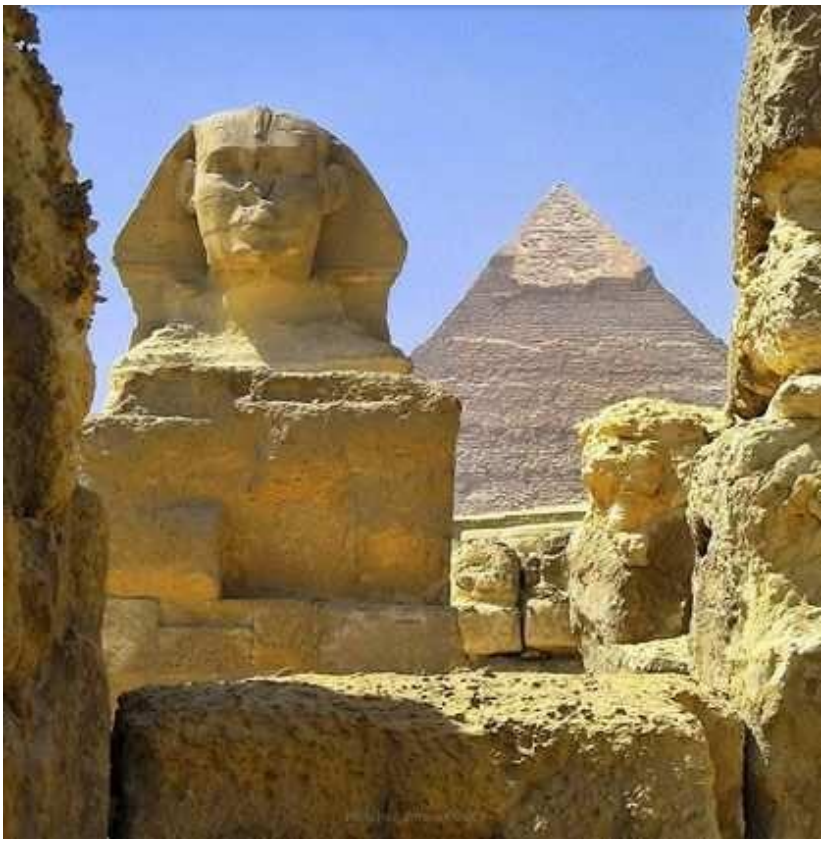

Inegalabile prin amploare şi splendoare, Marile Piramide din Giza sunt monumente impunătoare pentru arhitecţii şi inginerii care au supravegheat crearea lor. Utilizând peste şase milioane de blocuri individuale în cea mai mare piramidă, cea a lui Keops, zidarii au folosit un înveliş de calcar care se potrivea cu o simetrie şi o precizie perfectă, aşa cum este ilustrat în imaginea de mai sus, în dreapta.

Tot în această perioadă a Vechiului Regat au fost construite marile piramide şi Sfinxul de la Giza, începând cu anul 2500 î.Hr. Proiectul a fost lansat de faraonul Keops (cunoscut şi sub numele de Khufu), care, datorită piramidelor, rămâne unul dintre cei mai faimoşi faraoni ai acestui Prim Regat. Fiica sa, regina Hetop-Heres a II-a, din Dinastia a IV-a, este prezentată într-un basorelief colorat dintr-un mormânt ca fiind clar blondă. Părul ei este vopsit într-un galben strălucitor punctat cu mici linii orizontale roşii, iar pielea ei este albă (*The Races of Europe,* Carleton Stevens Coon, New York City, Macmillan. 1939, p.98).

Regina Hetop-Heres a II-a, din dinastia a IV-a, fiica lui Keops, constructorul marii piramide, este prezentată în basoreliefurile colorate din mormântul ei ca fiind blondă. Părul ei este vopsit într-un galben strălucitor, punctat cu mici linii orizontale roșii, iar pielea ei este albă. (The Races of Europe, ***Carleton Stevens Coon, New York City, Macmillan. 1939, p.98). Dreapta: Zeițe cu părul roșu, din mormântul faraonului Merneptah, 1213-1204 î.Hr. (Alberto Siliotti, Guide to the Valley of the Kings, Londra: Weidenfeld & Nicolson, 1996, p. 59).***

Piramidele lui Keops nu sunt cele mai vechi piramide egiptene. Piramida în trepte de la Memphis le precede cu cel puțin un secol și a fost proiectată de un arhitect al curții, Imhotep. Această structură măreață, înaltă de aproape 66 de metri (216 picioare), trebuie să fi părut copleșitoare pentru egiptenii obișnuiți de la acea vreme, care în cel mai bun caz trăiau în case de cărămidă de lut cu două etaje, și nu este surprinzător faptul că arhitectul a fost în cele din urmă divinizat.

Sfinxul și piramidele din Giza 2500 î.Hr.

Piramidele lui Keops sunt impresionante astăzi și, după standardele vremii, trebuie să fi părut o realizare supraomenească. Construite timp de douăzeci de ani, aceste piramide au folosit între cinci și șase milioane de tone de piatră, unele blocuri fiind deplasate pe o distanță de peste opt sute de kilometri, cu lucrări de zidărie aproape perfecte pe șantier, astfel încât variația de aliniere a pietrelor, chiar și astăzi, este mai mică de 1 la sută. Cea mai mare piramidă atinge 479 de picioare (146 de metri) - mai înaltă decât Catedrala Sfântul Petru din Roma (care rămâne cea mai mare catedrală creștină din lume).

Religia egipteană ne oferă informații despre rasă

Farmecele şi rugăciunile magice au fost adunate într-o carte cunoscută sub numele de *Cartea egipteană a morților.* Mulţi egipteni se asigurau că aceste cărţi erau puse în mormintele lor pentru a ajuta la o înviere reușită. Religia egipteană se axa în primul rând pe realizarea vieții după moarte. Practica mumificării a fost inițiată pe baza unui mit conform căruia zeul fluviului Nil, Osiris, a fost ucis de fratele său rău, Seth.

Conform mitului, Seth a tăiat trupul lui Osiris în bucăţi. Aceste bucăţi au fost adunate de văduva îndurerată a lui Osiris, Isis, şi reasamblate, înviindu-l astfel pe Osiris. Zeul Nilului a devenit apoi prima mumie, iar fiecare egiptean mumificat a devenit un al doilea Osiris. Această temă a învierii avea să devină dominantă în alte religii și a fost adoptată de creștinism. Astfel, a început tradiția mumificării: un început de drum spre viața veșnică în lumea de dincolo. Procesul de mumificare a oferit, de asemenea, istoricilor din zilele noastre o șansă spectaculoasă și unică de a vedea caracteristicile fizice ale egiptenilor exact așa cum erau.

Dovezile sunt copleșitoare că aceste prime societăţi egiptene erau albe - un amestec proto-nordic/alpin/mediteranean. Elita conducătoare, în special faraonii înșiși, era în mare parte nordică. Rămășițele mumificate ale numeroșilor faraoni și oameni de rând din această primă mare civilizație egipteană au trăsături albe inconfundabile. De exemplu, corpul bine conservat al faraonului Ramses al II-lea are părul roșcat și există un număr mare de mumii al căror păr blond s-a păstrat extraordinar de bine de-a lungul secolelor. Această tradiție a faraonilor nordici avea să dureze aproape până în a doua parte a celui de-al Treilea Regat, în jurul anului 1050 î.Hr. până atunci, în societatea egipteană au avut loc schimbări demografice rasiale în favoarea grupurilor de persoane care nu sunt albe.

Nobilimea nordică în Egiptul antic: sus, în stânga, Yuya, nobil egiptean din 1400 î.Hr., tatăl lui Tiy, soția faraonului Amenhotep al III-lea. Părul blond al lui Yuya și structura facială nordică au fost bine conservate de procesul de îmbălsămare; alături de soția sa la fel de blondă, Thuya, străbunica lui Tutankhamon.

Stânga: O statuie originală din lemn a regelui egiptean Hor (circa 1783-1633 1633 î.Hr.), expusă la Muzeul din Cairo, Egipt. Ochii statuii, încrustate cu cuarț sau lapus lazuli, strălucesc cu ochi albaștri sau gri, în funcție de iluminare. În dreapta: O statuie

cu ochi albaștri din lapus lazuli a unei doamne nobile egiptene din a patra dinastie, în jurul anului 2600 î.Hr.

Toate acestea nu înseamnă că în zonă nu trăiau alte rase. Exista un număr semnificativ de rase arabe semitice, care se stabiliseră acolo din patria lor din Peninsula Arabică. Aceste popoare non-albe au fost, totuși, timp de mulți ani - secole chiar - excluse din societatea egipteană principală din cauza rasei lor. Cel mai adesea au fost folosiți ca muncitori, alături de negrii capturați de egipteni în expedițiile războinice chiar și mai la sud, în Sudanul de astăzi. Numărul lor a crescut constant în timpul șederii lor în Egipt și au devenit un element demografic semnificativ în acest ținut.

Stânga: Capul lui Khafre, datând din dinastia a IV-a (2575 - 2467 î.Hr.). Colecția Flinders Petrie, University College, Londra. Dreapta: Masca mortuară a regelui Tety, datând din dinastia a VI-a (2323-2152 î.Hr.). Muzeul din Cairo.

Stânga: Faraonul Shepsekaf, ultimul rege al celei de-a patra dinastii (2575 - 2467 î.Hr.). În dreapta, o statuie a faraonului Menkaure și a consoartei sale, Khamerernebti al II-lea, datând din timpul dinastiei a IV-a, 2575-2467 î.Hr.

Realizări egiptene - a creat un calendar de 365 de zile

În afară de realizarea extraordinară a construcţiei piramidelor, civilizația albă a Egiptului este creditată cu multe alte progrese, dintre care unele sunt utile civilizației până în zilele noastre. Egiptenii au fost primii care au împărţit anul solar în 365 de zile şi un sfert, pe baza unui ciclu de douăsprezece luni.

Egiptenii au devenit, de asemenea, renumiți pentru abilitățile lor medicale, deși diferența dintre magie și știință nu pare să fi fost făcută pe deplin. Există dovezi că se efectuau operații chirurgicale avansate încă din Primul Regat, iar multe tehnici şi remedii pe bază de plante au fost preluate de grecii clasici și au supraviețuit până în epoca medievală europeană. Spre deosebire de scrierile mesopotamiene, scrierile egiptene (hieroglife, care înseamnă "semne sacre") au rămas cu un conținut pictural pe toată durata acestei civilizații. Scrierea egipteană a fost descifrată abia în 1822, după descoperirea Pietrei Rosetta.

Regatul de mijloc sau al doilea regat 2060-1785 î.Hr.

Perioada 2270-2060 î.Hr. a fost marcată de o mare instabilitate în Egipt, când unitatea ţării s-a destrămat. Abia în anul 2060 î.Hr. Egiptul a fost din nou unit din punct de vedere politic. A reușit să atingă o parte din splendoarea Vechiului Regat, deși nu a mai construit niciodată ceva de mărimea Marilor Piramide din Giza.

Această perioadă de unitate politică nu a durat mai mult de șaptezeci de ani, iar în jurul anului 1785 î.Hr., Egiptul divizat a fost cucerit de un trib semitic cunoscut sub numele de Hyksos. Aceștia au avut puține probleme în a-i supune pe egipteni, ajutaţi fiind de utilizarea armelor de fier, a calului și a carului, pe care egiptenii nu le mai văzuseră înainte. Hyksos au fost atacaţi cu această armă de către triburile indo-europene care au dezvoltat carul pe drumul lor spre sud de la țările lor natale din nord.

Semiți, identificați în mod clar ca fiind străini din punct de vedere rasial, aduc omagii faraonului egiptean. O scenă pictată din mormântul lui Sobkhotep de la Teba.

Egiptenii au avut nevoie de aproximativ două sute de ani pentru a-și reface forțele, iar hicsosii au fost în cele din urmă expulzați în 1580 î.Hr. - după ce egiptenii au stăpânit noua armă a calului și a carului și au întors-o împotriva lor. Înregistrările egiptene arată că minoicii din Creta au ajutat la lupta împotriva invadatorilor semiți Hyksos - o dovadă în plus a legăturilor strânse dintre egipteni și vechea civilizație europeană. Rezultatul a două sute de ani de dominație hicsos și-a lăsat amprenta asupra populației egiptene. Așa cum se reflectă în arta sa, populația albă de după această perioadă a început să prezinte semne din ce în ce mai multe semne de amestecuri cu alte specii decât cea albă. Acest amestec alb/semit a ajuns să caracterizeze practic întregul Orient Mijlociu.

Cu toate acestea, un element important al populației egiptene prezenta în acest stadiu o ascendență clar non-albă. Odată cu cel de-al Treilea Regat și cu expansiunea acestuia în zonele puternic populate de nubieni (negri din Sudan) și Etiopia (ocupată de mase de popoare arabe/semite), un număr mare dintre acești non-albi au ajuns să ocupe o poziție proeminentă în societatea egipteană, fie ca sclavi, fie ca oameni liberi.

Stânga: O statuie originală a faraonului Amenemhet al III-lea, 1841-1797 î.Hr., care prezintă clar caracteristici rasiale albe.
Dreapta: O statuie a lui Thutmoses al III-lea din dinastia a XVIII- a, 1539-1295 î.Hr., Muzeul din Cairo.

Stânga: Acest sicriu, datând din timpul celei de-a XII-a dinastii (1976- 1947 î.Hr.), aparține unui nobil pe nume Khui, care era suficient de bogat pentru a să aibă un sicriu decorat, lucru pe care doar clasele superioare și-l puteau permite. Observați coloritul blond al părului său. În dreapta: O stela provine de la Abydos și datează din Regatul de Mijloc (circa 2040- 1640 î.Hr.). Scrisul îl identifică pe omul pentru care a fost făcută stela ca fiind un anume Dedusobek. (Comorile egiptene din Muzeul Egiptean din Cairo ***de Mathaf Al-Misri, Araldo De Luca, fotograf, Francesco Tiradritti editor, Harry N Abrams; ISBN: 0810932768; septembrie 1999).***

Însoțitoare cu părul blond, din mormântul lui Djehutihotpe, Deir el- Bersha, perioada Regatului Mijlociu. (T. G. H. James, Egiptul antic: The Land and its Legacy, ***Londra: British Museum Publications, 1988, p. 90).***

Două fotografii ale unei mumii feminine, în stânga, realizate în 2003, iar în dreapta, realizate în 1907. Mumia a fost una dintre cele trei mumii descoperite în 1898 într-o cameră secretă a mormântului KV35 de către arheologul francez Victor Loret. Mumia, cunoscută sub numele de "doamna mai în vârstă" a fost identificată fie ca fiind regina Hatshepsut, soția faraonului Tutmosis al II-lea, care a condus Egiptul după moartea lui Tutmosis în 1520 î.Hr., fie ca regina Tiye. Imaginea mai veche arată că părul mumiei este mult mai deschis decât în imaginea din 2003.

Mumia faraonului Seti I este cea mai realistă dintre marii faraoni ai Egiptului și reprezintă un tribut adus artei îmbălsămării. Trăsăturile sale rămân clare ca cristalul și, datorită procesului excelent de conservare, mumia lui Seti poate fi ușor comparată cu un relief color al feței sale realizat în timpul vieții sale în templul de la Abydos. Seti a fost fiul marelui Ramses I și a devenit faraon în anul 1320 î.Hr. El a reocupat pământurile din Siria pierdute în urma invaziilor siriene anterioare, a cucerit Palestina și a desfășurat campanii împotriva libienilor semiți și a hitiților indo-europeni.

Stânga: Hatshepsut, din Deir el Bahari, dinastia a XVIII-a, aproximativ 1485 î.Hr., Metropolitan Museum of Art, New York. Dreapta: Un bust al reginei Nefertiti, aproximativ 1350 î.Hr., Muzeul Egiptean, Berlin.

Stânga: Statuia lui Mer-en-Ptah (Siptah), dinastia a XIX-a, (1295- 1186 î.Hr.), Muzeul din Cairo. Dreapta: O statuie a lui Ramses al II-lea, tot din dinastia a XIX-a, British Museum, Londra. Ultimul avânt al puterii - Noul Regat (Al Treilea Regat) 1580-1085 î.Hr.

A treia (și ultima) mare creștere a puterii egiptene a avut loc odată cu expulzarea hicsosilor semiți. Adoptând calul și carul, faraonii energici și expansioniști au început să consolideze Egiptul și să creeze un imperiu. Siria, Fenicia, Palestina, Nubia și nordul Sudanului (acestea din urmă cu populații negre numeroase) au fost cucerite și încorporate în Imperiul egiptean. Cel mai mare rege expansionist a fost Tutmosis al III-lea (aproximativ 1501-1447 î.Hr.). O serie de coloane înalte de piatră ascuțite (numite obeliscuri) au fost construite pentru a comemora diferitele sale campanii. Doar patru dintre obeliscuri au supraviețuit luptelor din istoria Egiptului, iar astăzi ele se află în Istanbul, Roma, Londra și New York, amintind în tăcere de măreția unei epoci trecute.

Cel mai mare faraon din această perioadă a fost Amenhotep al III-lea (1411-1375 î.Hr.), care a transformat Teba în cel mai măreț oraș al epocii.
Amenhotep a construit multe alte structuri uriașe, inclusiv templul Luxor din orașul Teba.

Tutankhamon - a stat pe urmele dușmanilor săi negri și semiți 1350 î.Hr.

Tutankhamon, băiatul rege (care a murit la 18 ani), a domnit în

jurul anului 1350 î.Hr. Deși a murit prea tânăr pentru a deveni un faraon de mare însemnătate în timpul său, a devenit faimos atunci când mormântul său a fost descoperit intact în 1924 (unul dintre puținele morminte care au fost găsite într-o stare atât de bună - majoritatea fuseseră ținta jefuitorilor de morminte cu secole înainte). Masca funerară din aur a lui Tutankhamon a ajuns să simbolizeze Egiptul antic.

Cu toate acestea, semnificația reală a artefactelor din mormânt a fost în mare parte ignorată: printre bunurile lui Tutankhamon se aflau unele dintre cele mai grafice imagini rasiale din egiptologie.

Unul dintre tronurile lui Tutankhamon, scaunul ecleziastic, are pe suportul pentru picioare "Cele nouă arcuri" - numele egiptean al dușmanilor tradiționali ai Egiptului. Figurile fin lucrate de pe suportul pentru picioare reprezintă nouă negri și semiți legați în lanțuri. Acestea au fost poziționate pe suportul pentru picioare astfel încât, atunci când faraonul stătea pe tron, dușmanii săi să fie sub picioarele sale.

Imagini rasiale din mormântul lui Tutankhamon: Deasupra, tronul ecleziastic, prezentat asamblat, iar dedesubt, o vedere completă a suportului pentru picioare. Prizonieri semiți și negri legați apar pe suportul pentru picioare. Regele egiptean își odihnea picioarele pe dușmanii săi.

O altă imagine grafică rasială găsită în mormântul lui Tutankhamon se află pe unul dintre bastoanele sale. Mânerul este alcătuit dintr-un semit legat și un negru legat - când regele egiptean se plimba cu bastonul său regal, îi ținea în mână pe dușmanii Egiptului.

Regele merge pe urmele dușmanilor rasiali ai Egiptului

O altă imagine rasială sinceră din mormântul lui Tutankhamon se găsește într-o pereche de sandale ale acestuia. Încrustate cu imaginea unui semit și a unui negru, faraonul își călca dușmanii în

picioare atunci când mergea.

Faimosul cufăr de lemn al lui Tutankhamon, găsit în anticamera mormântului său, conține o altă scenă impresionantă. Pe laturile sale, acesta îl arată pe regele egiptean călare pe un car și călcând în picioare dușmanii Egiptului: negrii și semiticii.

Deasupra: O vedere generală a cufărului de lemn al lui Tutankhamon și, mai jos, detalii din lateral, care îl arată pe Tutankhamon călcând negri și semiți sub roțile carului său și sub copitele cailor săi. Observați, de asemenea, cei trei sclavi negri care îl vântură pe Tutankhamon în spatele carului său. Folosirea forței de muncă nealbe a fost principalul motiv pentru care această civilizație a fost în cele din urmă invadată.

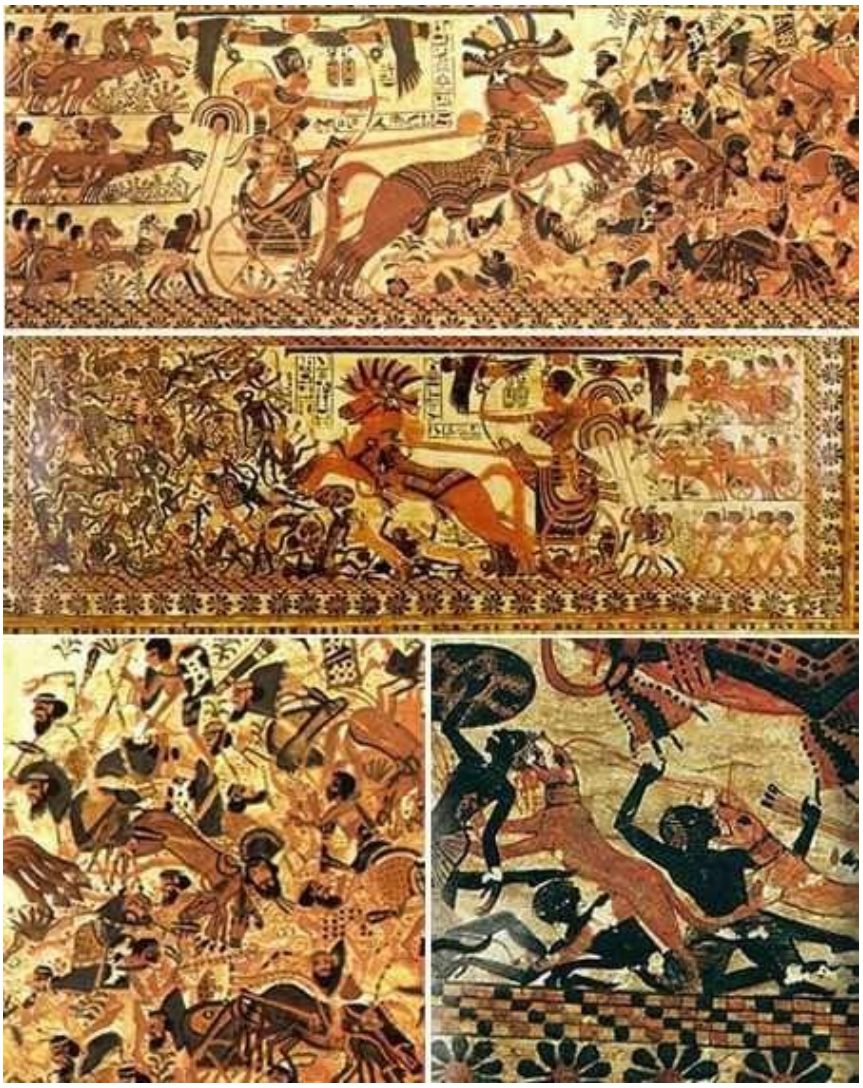

În timpul lui Tutankhamon, egiptenii erau în mod clar conştienţi de numărul tot mai mare de duşmani rasiali care se apropiau de ei.

Aceste referiri grafice la duşmanii rasiali ai Egiptului sunt ameninţătoare dacă ne gândim că, în timpul lui Tutankhamon, sclavii albi deveniseră deja ceva obişnuit. În plus, un număr semnificativ de egipteni erau acum de rasă mixtă, ocupaţia Hyksos lăsând în urmă o serie de tipuri de egipteni/semiţi. În mod semnificativ, văduva lui Tutankhamon a încercat să încheie o alianţă cu hitiţii indo-europeni, care deveniseră între timp principala putere din Orientul Mijlociu, organizând propria căsătorie cu un prinţ hitit. (Căsătoria nu a avut loc niciodată, deoarece viitorul soţ a fost ucis chiar înainte de ceremonie).

Căderea Egiptului alb

Din vremea lui Tutankhamon încoace, declinul final al Egiptului a fost ireversibil. Regii de mai târziu au încercat să inverseze tendința și uneori au reușit, temporar, să întoarcă valurile de cucerire și contracucerire în Palestina și Siria. Un faraon a reușit chiar să ia de soție o prințesă hitită.

O pictură murală din palatul lui Ramses al II-lea din Memphis, din jurul anului 1279 î.Hr., îl arată pe faraon apucând de păr pe dușmanii Egiptului - doi semiți și un nubian negru. Alături: un prim-plan al celor trei victime prinse de Ramses.

Dar existau dușmani noi: Egiptul era acum atacat de noi invadatori indo-europeni veniți din Marea Egee, așa numiții Popoare ai Mării. După cum le spunea și numele, aceștia au sosit cu barca și au atacat așezările egiptene, plecând din nou prin același mijloc prin care au sosit.

Acest popor al mării era format în principal din filisteni din Asia Mică și ahei din Grecia continentală. Ilustrațiile egiptene ale vremii arată prizonieri cu părul și ochii clari - jefuitori ai Poporului Mării suficient de nefericiți pentru a cădea în captivitate în Egipt, unde nu se puteau aștepta la nicio milă.

Egiptenii albi dispar 800 î.Hr.

Încă din timpul invaziei hicsos și a căderii celui de-al doilea regat, schimbarea demografică în rândul populației egiptene a fost

împotriva albilor originali. Încet, dar sigur, persoanele care nu erau albe sau de rasă mixtă au început să reprezinte din ce în ce mai mult din populația acestei țări - atrase ca sclavi, muncitori, imigranți sau invadatori.

Aceste alte tipuri de rasă erau de două feluri: Semiți (pe care egiptenii îi numeau "locuitori ai nisipului") și negri, din regiunea Nubia din sudul îndepărtat (Sudanul de astăzi). Prin urmare, o trecere în revistă a relațiilor Egiptului cu Nubia este crucială pentru a înțelege ce s-a întâmplat cu egiptenii albi și de ce au dispărut.

Piața egipteană de sclavi, cu sclavi negri așteptând să fie vânduți.
Muzeul din Bologna.

O pictură murală egipteană înfățișând nubieni negri

aducând ofrande de aur - care arată cum își descriau egiptenii albi vecinii lor negri în jurul anului 1850 î.Hr.

Războiul rasial cu Nubia

Confruntările dintre egipteni și negrii nubieni au fost mult timp o caracteristică a istoriei egiptene, primele campanii împotriva nubienilor fiind lansate de faraonii din Vechiul Regat în jurul anului 2900 î.Hr. În 2570 î.Hr., faraonul Sneferu a lansat un atac concertat asupra Nubiei. Înregistrările egiptene arată că au fost luați șaptezeci de mii de prizonieri.

În 1296 î.Hr. Egiptul a cucerit Nubia și a construit o serie de forturi masive pentru a-și proteja granițele sudice împotriva nubienilor, cel mai faimos dintre acestea fiind fortul de la Buhen, care avea ziduri înalte de peste 110 metri și groase de aproape 4,5 metri.

De-a lungul malurilor din sudul Nilului, au fost ridicate pietre uriașe pe care, în hieroglife vizibile și astăzi, era interzisă trecerea negrilor prin acele puncte - primele semne publice "Doar pentru albi" din istorie.

În momentul invaziei hicsosului în Egipt, mulți regi nubieni locali s- au aliat cu hicsosul și i-au înfrânt pe egiptenii slăbiți, inclusiv prin distrugerea fortificațiilor din sud.

Când hicsosii au fost în cele din urmă alungați, egiptenii albi s-au răzbunat teribil pe negri, lansând numeroase campanii de cucerire și suprimare împotriva lor, aducând în același timp mii de oameni în Egipt ca sclavi - o bombă cu ceas rasială care avea să distrugă în cele din urmă civilizația egipteană.

Scrieri egiptene despre negri

Egiptenii albi au lăsat multe referințe scrise despre populația de culoare din Nubia și din propria lor țară. De fapt, la un moment dat, scrierile lor consemnează o lege care interzicea negrilor să intre în țara lor. O trecere în revistă a acestor inscripții scrise este extrem de valoroasă și distruge afirmațiile istoricilor pro-negri, care, în încercarea de a denatura datele istorice, susțin că vechea civilizație egipteană era de origine rasială neagră. Cea mai completă înregistrare

și traducere a acestor inscripții a fost realizată de profesorul James Henry Breasted, profesor de egiptologie și istorie orientală la Universitatea din Chicago, în lucrarea sa *History of Egypt, from the Earliest Times to the Persian Conquest,* ediția a doua, 1909.

Scrieri rasiale egiptene - dinastia a șasea

O inscripție scrisă de contele Uni, guvernator al sudului și oficial al Vechiului Regat, sună astfel:

"Maiestatea sa a făcut război împotriva locuitorilor de nisip asiatici și Maiestatea sa a făcut o armată de multe zeci de mii de oameni: în tot sudul ... printre negrii Irthet, negrii Mazoi, negrii Yam, printre negrii Wawat, printre negrii Kau și în țara lui Temeh".

Acesta este un exemplu de faraon din Vechiul Regat (2980-2475 î.Hr.) care a folosit mii de negri ca mercenari. Armata a fost trimisă în sudul Palestinei și *"s-a întors în siguranță după ce a hăcuit pământul locuitorilor din nisip". Maiestatea sa m-a trimis să sap cinci canale în sud și să fac trei bărci de marfă și patru bărci cu vâsle din lemn de salcâm de Wawat.*

Apoi, șefii negri din Irthet, Waway, Yam și Mazoi au desenat lemnul, și am făcut totul într-un singur an. Faraonul a venit să inspecteze această lucrare și, la venirea regelui însuși, stând în spatele ținutului colinar, în timp ce căpeteniile lui Mazoi, Irthet și Wawat se supuneau și aduceau mari laude."

Această scriere arată foarte clar utilizarea negrilor ca forță de muncă și ilustrează modul în care aceștia au fost atrași încet, dar sigur, în societatea egipteană.

Scrieri egiptene - Dinastia a XII-a

O stela de gresie descoperită în sanctuarul de la Wadi Halfa conține o relatare a expediției nubiene a faraonului Sesostris I, care a dus războaiele acestui rege până la limitele cele mai sudice. În partea de sus a acestei stela se află un relief care îl arată pe Sesostris I stând în picioare în fața stăpânului Tebei, care spune: "*Am adus pentru tine toate țările care sunt în Nubia, sub picioarele tale".*

Inscripția prințului Amenim, care este sculptată în piatra din

ușa mormântului său de pe stânca din Benihasin, descrie pământurile negre ca fiind "josnice". Ea sună după cum urmează ("Kush" era unul dintre pământurile negre): *"Am trecut pe lângă Kush navigând spre sud ... apoi Maiestatea Sa s-a întors în siguranță, după ce și-a învins dușmanii în Kush cel josnic".*

Inscripția de pe stela lui Sihathor, un "trezorier asistent", se află acum în British Museum și sună după cum urmează: *"Am ajuns în Nubia negrilor... . I-am obligat pe șefii nubieni să spele aurul".*

"Pentru a preveni ca vreun negru să treacă…"

Cucerirea finală a Nubiei a fost realizată de Sesostris al III-lea în 1840 î.Hr. Acest rege a desfășurat patru campanii împotriva negrilor și a ridicat mai multe forturi în puncte strategice, făcând din Nubia o colonie permanentă a Egiptului.

Prima inscripție de pe stela Semneh, care relatează subjugarea Nubiei de către Sesostris al III-lea, sună după cum urmează:

"Granița sudică, făcută în anul 8, sub maiestatea regelui Egiptului de Sus și de Jos, Sesostris al III-lea ... pentru a împiedica orice negru să o traverseze, pe apă sau pe uscat, cu o navă sau cu turme de negri; cu excepția unui negru care va veni să facă comerț în Iken, sau cu o comisie. Orice lucru bun se va face cu ei, dar fără a permite ca o corabie a negrilor să treacă pe lângă Heh, mergând în aval, pentru totdeauna."

A optsprezecea dinastie 1580-1350 î.Hr.

Inscripția lui Ahmose spune: *"După ce Maiestatea Sa i-a ucis pe asiatici, a urcat pe râu... pentru a-i distruge pe troglodiții nubieni; Maiestatea Sa a făcut un mare măcel printre ei."*

Stela de mormânt a lui Thutmose I spune: *"L-a răsturnat pe șeful nubienilor; negrul este neajutorat, fără apărare, în mâna lui. El a unit granițele celor două tabere ale sale, nu mai există nici un rest printre cei cu părul creț, care au venit să atace; nu mai există nici un supraviețuitor printre ei... . Ei cad de sabie ... ... fragmentele tăiate din ei sunt prea multe pentru păsări."*

În analele marelui rege războinic Tutmose al III-lea, în al

şaselea pilon de la Karnak, există o listă care conţine nu mai puţin de 115 nume de oraşe şi districte din regiunile nubiene cucerite.

Un alt pilon de la Karnak conţine referiri la aproximativ patru sute de oraşe, districte şi ţări cucerite în Nubia. Pe una dintre tăbliţe este inscripţionat faimosul "Imn al victoriei", care sună după cum urmează: *I- am legat pe troglodiţii nubieni cu zecile de mii. Nordicii cu sutele de mii ca prizonieri".*

O altă inscripţie remarcabilă se găseşte pe stela Semneh a lui Amenhotep al III-lea, care se află, de asemenea, la British Museum din Londra. Scrie după cum urmează: *"Lista captivităţii pe care Maiestatea Sa a luat-o în ţara lui Ibbet cel nenorocit.*

Lista prizonierilor şi a celor ucişi: Negri în viaţă 150 de capete; arcaşi 110 de capete; femei negre 250 de capete; servitori ai negrilor 55 de capete; copiii lor 175 de capete; total 740 de capete. Mâinile lor 312. Unite cu capetele vii 1.052."

Mumia faraonului egiptean roşcat Ramses al II-lea este expusă publicului la Muzeul Egiptean din Cairo.

Ramses al II-lea cel cu părul roşu

Ultima demonstraţie de vigoare naţională a Egiptului a fost dată de faraonul Ramses al II-lea (1292-1225 î.Hr.), cu părul roşu. Ramses al II-lea a reuşit să restabilească Imperiul egiptean, deja în decădere, recucerind o mare parte din teritoriile din Nubia. De asemenea, a purtat o serie de bătălii împotriva invadatorilor indo-europeni, hitiţii.

Aceasta a culminat cu bătălia de la Kadesh, în nordul Siriei. Ramses a semnat un tratat cu hitiții în 1258 î.Hr., care a pus capăt războiului. Conform tratatului, Ramses a luat ca soție o prințesă hitită indo-europeană. Printre alte realizări ale sale se numără construirea templului săpat în stâncă de la Abu Simbel, a sălii mari din Templul lui Amon de la Karnak și a templului mortuar de la Teba.

După acest rege, Egiptul a intrat într-o perioadă constantă de decădere, cauzată direct de eliminarea egiptenilor originari și înlocuirea lor cu o populație mixtă, formată din negri, semiți și populația albă rămasă.

Această națiune rasială divergentă nu avea să mai atingă niciodată înălțimile atinse de Primul, Al Doilea sau de prima parte a celui de-al Treilea Regat. În acești ani din urmă au existat pretendenți concurenți la tronul faraonului, dintre care mulți, din punct de vedere rasial, nu semănau deloc cu faraonii originali.

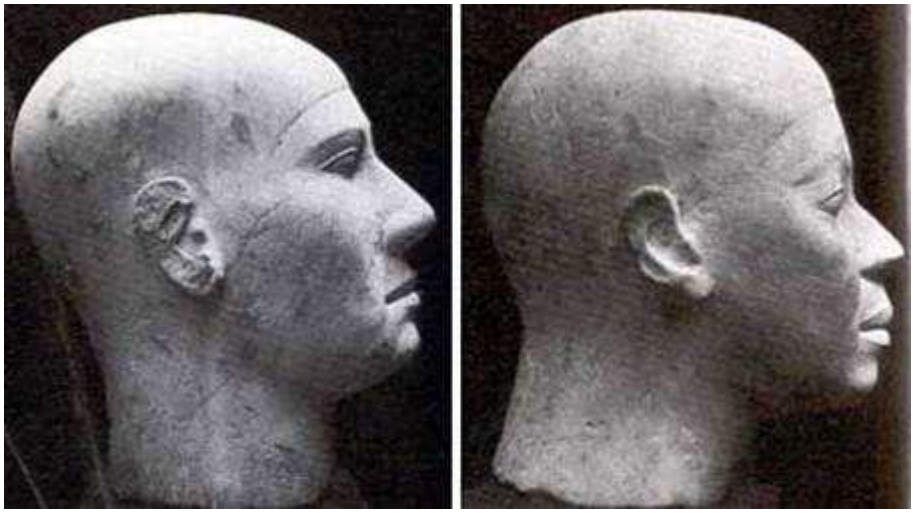

Amestecul rasial și căderea Egiptului. În stânga sus, bustul recuperat dintr-un mormânt al unui bărbat presupus a fi unul dintre fiii minori ai faraonului Khufu, iar în dreapta sus, soția sa, recuperată tot din același mormânt. Portretele arată clar că soția era cel puțin parțial de origine negroidă. (Mendelssohn, K., The Riddle of the Pyramids, ***Thames and Hudson, 1974, pagina 140).***

Faraonul de rasă mixtă este ultimul faraon

Adevărații egipteni au dispărut cu toții cel târziu până în anul

800 î.Hr., iar Egiptul divizat și slăbit a fost o pradă ușoară pentru numeroși invadatori, unii semiți, alții nubieni, alții indo-europeni, niciunul dintre ei nereușind să instaureze un regim permanent.

Invadatorii nubieni au înființat un nou regat cunoscut sub numele de Dinastia a XXV-a (746-655) și au pretins că sunt moștenitorii regatelor anterioare. În această dinastie de o sută de ani au existat mai mulți conducători nubieni și metiși, toți pretinzând că sunt faraoni și încercând să reînvie unele dintre practicile mai vechi, cum ar fi mumificarea.

Sfârșitul Egiptului Antic - invazia non-albilor

Acești "egipteni" non-albi erau o iluzie - adevărații egipteni albi dispăruseră, împreună cu societatea lor, iar dinastia nubiană s-a stins de la sine.

Ultimul faraon al acestei dinastii nubiene, Taharka, a cărui ascendență metisă reiese clar din sculpturi, a fost alungat de pe tron de asirienii invadatori, iar istoricii datează oficial căderea Egiptului de la această cădere a lui Taharka, deși în realitate ultimul egiptean adevărat dispăruse cu aproape două sute de ani înainte.

Căderea Egiptului în imagini. În stânga, faraonul egiptean alb Tuthmosis III, în jurul anului 1450 î.Hr. În centru, faraonul negru nubian Shabako, în jurul anului 710 î.Hr. și, în dreapta, ultimul faraon nubian Taharka, care a condus Egiptul între 690 și 664 î.Hr. El a fost fiul lui Piye, regele nubian care a cucerit Egiptul în anul 760 î.Hr. Ultimii egipteni albi dispăruseră înainte de anul 800 î.Hr., integrați fizic în masa de popoare nubiene și

semite care ajunseseră să domine acel pământ. Cei mai importanți dintre invadatorii nubieni s-au impus apoi ca noi regi egipteni, numiți mai târziu Dinastia a 25-a (aproximativ 760-656 î.Hr.). După cum se poate observa din trăsăturile rasiale ale statuilor de mai sus în dreapta, cea de-a 25-a dinastie era în mod clar non-albă. Aceasta a fost epoca faraonilor nubieni, pe care supremația negrilor o folosesc pentru a pretinde o origine africană pentru Egiptul antic. Dinastia nubiană a venit, de fapt, la sfârșitul erei egiptene, nu la început. Incapabilă să mențină civilizația originală condusă de albi, cea de-a 25-a dinastie s-a stins de la sine și a fost distrusă de o invazie asiriană.

Deși căderea Egiptului este datată oficial de la sfârșitul celei de-a 25- a dinastii, în realitate adevărații egipteni antici dispăruseră cu mai bine de 200 de ani mai devreme.

Evoluția evoluției rasiale din istoria egipteană a fost susținută de cercetările antropologice. Antropologul britanic G.M. Morant a realizat un studiu cuprinzător al craniilor egiptene din mormintele populare și regale din toate părțile Egiptului și din toate timpurile.

Concluziile sale au fost că majoritatea populației din Egiptul de Jos - adică din partea de nord a țării - era membră a subrasei albe mediteraneene. În sud (sau în Egiptul superior), acest model de populație se repeta, dar de data aceasta prezenta un anumit procent de amestec cu negri (reflectând apropierea așezării nubiene).

În mod semnificativ, Morant a constatat că, odată cu trecerea timpului, diferențierea tipurilor de craniu între Egiptul de Sus și cel de Jos a devenit din ce în ce mai puțin distinctă, până când, în cele din urmă, acestea au devenit imposibil de distins - cel mai sigur semn al absorbției subrasei albe în masa albilor în creștere (*Race,* John R. Baker, Oxford University Press, 1974, pagina 519).

După ce a trecut sub dominație etiopiană, asiriană și persană, Egiptul a fost în cele din urmă ocupat în 325 î.Hr. de către macedoneanul grec Alexandru cel Mare (al cărui trib a fost unul dintre invadatorii indo- europeni inițiali ai peninsulei grecești). Faimoasa regină Cleopatra, adesea asociată cu Egiptul antic, a fost una dintre

aceste macedonene conducătoare, şi nu o egipteancă. Sub conducerea Cleopatrei, Egiptul a devenit un avanpost roman. Deşi macedonenii au adoptat anumite caracteristici culturale ale Egiptului antic, adevăraţii egipteni dispăruseră de mult timp de pe scena mondială, absorbiţi în masa de rasă mixtă din Orientul Mijlociu.

CAPITOLUL 9: Geneza gândirii occidentale - Grecia clasică

Peninsula greacă și granițele sale nordice, Balcanii, fuseseră colonizate anterior de popoarele europene originale în timpul neoliticului. Aceste popoare au creat civilizațiile vechii Europe, care erau unele dintre cele mai avansate din Europa la acea vreme.

De la aproximativ 5000 î.Hr. încoace, indo-europenii au început să se îndrepte spre vest, la început cucerind, dar apoi integrându-se cu acești locuitori originari. Acest aflux masiv a dus la căderea acestor civilizații vechi europene - iar în locul lor s-au ridicat cele două mari civilizații care au ajuns să întruchipeze lumea clasică: Grecia și Roma.

MYCENAE-PRIMUL MARE ORAŞ-STAT GREC 1900 Î.HR.

Cetatea Micenei, situată în cea mai sudică parte a peninsulei grecești, reconstruită după cum arăta la zenit. Aici s-a născut și s-a hrănit geneza culturii grecești clasice, una dintre primele invazii indo-europene în ținuturile grecești.

Micenienii și dorienii - fondatorii Atenei și Spartei

Prima dintre aceste noi mari civilizații a fost cea a micenienilor. În jurul anului 1900 î.Hr., aceștia s-au stabilit în număr mare pe insulele din largul coastei actuale a Turciei, stabilind ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Ionia și civilizația ionică. Micenienii au fost dispersați de o altă invazie indo-europeană, cea a dorienilor. Aceștia și-au stabilit capitala la Sparta, un oraș care, alături de Atena, avea să devină sinonim cu istoria Greciei clasice.

În jurul anului 1000 î.Hr., valurile de invadatori indo-europeni au luat sfârșit, iar în Europa Centrală și de Vest a revenit o aparență de stabilitate. Împreună cu europenii originari, noii colonişti nordici au construit pe baza vechilor civilizații europene, primele mari orașe-state fiind construite în peninsula greacă.

Epoca elenistică - Apogeul civilizației grecești

Cei patru sute de ani care se întind între 800 și 400 î.Hr. sunt cunoscuți sub numele de Epoca Elenă și marchează apogeul civilizației grecești clasice. În această perioadă, grecii au fondat și orașul Bizanț, care mai târziu a devenit celebru sub numele de Constantinopol, numit astăzi Istanbul. Doar romanii de mai târziu i-au numit greci pe locuitorii din această regiune - ei se numeau pe ei înșiși eleni, de unde și denumirea de Epoca Elenă.

În anul 776 î.Hr. au avut loc primele jocuri olimpice la Olimpia. Ulterior, acestea au avut loc o dată la patru ani, în onoarea zeului Zeus, și au durat în această formă până în anul 394 d.Hr. În timpul acestor sărbători, toate orașele-stat grecești trimiteau atleți la Olimpia, războaiele erau suspendate, iar disputele juridice și folosirea pedepsei cu moartea erau interzise.

Statele grecești - ligarhie versus democrație

Cunoașterea naturii orașului-stat este esențială pentru

înţelegerea istoriei Greciei clasice. Departe de a fi un popor unit, grecii s-au stabilit în oraşe înconjurate de ziduri, fortificate şi, destul de des, autonome, fiecare dintre ele fiind extrem de independent şi războindu-se între ele în orice moment. Până în anul 750 î.Hr., două ideologii distincte s-au format în rândul oraşelor-state greceşti. Prima era o oligarhie - guvernată de o elită educată. A doua era o formă limitată de democraţie - guvernarea de către cetăţeni. Oraşul Sparta a fost principalul exponent al sistemului oligarhic, în timp ce oraşul Atena a fost principalul exponent al sistemului democratic. Patru oraşe-state s-au remarcat în mod deosebit: Sparta, Corint, Atena şi Teba.

Ultimele trei oraşe au fost afectate de incertitudine politică pentru perioade lungi de timp, cu forme de guvernare care au alternat între democraţii, monarhii şi oligarhii. Sparta a fost singura excepţie de la această variaţie a formelor politice: a rămas ferm oligarhică şi a disprețuit în mod activ democraţiile.

DROMOS-UNDE A FOST CREATĂ PUTEREA MILITARĂ A SPARTEI

Sursa puterii militare a Spartei: Dromos, sau hipodromul şi gimnaziul. Marea expansiune a puterii spartane a fost obţinută în mare parte prin educaţia disciplinară a tineretului spartan, care, deşi a distrus posibilitatea vieţii de familie, a produs caracterul aspru şi inflexibil al războinicului splendid pregătit, căruia i se datorează supremaţia militară a Spartei. Bărbaţii spartani erau cu toţii soldaţi profesionişti

cu normă întreagă, uneori cu excluderea vieții de familie. Această obsesie pentru pregătirea militară i-a transformat într-o forță de luptă excepțională, dar, în cele din urmă, a dus la căderea lor. Munca manuală în societatea spartană era efectuată de un număr tot mai mare de sclavi de rasă mixtă importați în acest scop.
Acest lucru, combinat cu rata mare de mortalitate în rândul bărbaților spartani, a dus în curând la dispariția acestei națiuni.

Sparta-Primul Eugenism din lume

Spartanii își împărțeau strict societatea în trei clase care se bazau exclusiv pe rasă. În vârf se aflau spartanii, care erau aproape toți nordici. Clasa de mijloc era formată în principal din grecii originari și din unii descendenți de mai târziu ai altor invadatori indo-europeni (cum ar fi dorienii). Această clasă de mijloc avea tendința de a avea un aspect mai puțin nordic decât spartanii. Clasa cea mai de jos a societății spartane era cea mai întunecată din societate, numită heloți, care erau în principal tipuri rasiale din vechea Mediterană care se amestecaseră cu sclavi nord-africani (arabi, nubieni și semiți) importați în regiune la o dată anterioară.

Spartanii se dedicau în totalitate antrenamentului militar și fizic. Fiecare bărbat spartan era soldat pe viață, fără a lua parte la vreo altă funcție socială. Clasele de mijloc se ocupau de toate activitățile comerciale din societatea spartană, în timp ce clasele de jos se ocupau de munca manuală.

Existența acestei clase de soldați profesioniști cu normă întreagă și complet pregătiți a fost unică în istorie, iar orașul Sparta a fost singurul oraș grec care nu avea ziduri - atât de temuți erau soldații spartani, încât nimeni nu a considerat înțelept să atace. Spartanii practicau, de asemenea, o formă rudimentară de eugenie rasială (îmbunătățirea liniei rasiale) - permițând doar celor mai bune specimene dintre ei să supraviețuiască până la vârsta adultă. Toți nou-născuții erau examinați de un consiliu de bătrâni, iar orice copil cu retard mental sau cu malformații grave era lăsat să moară în mod deliberat. Spartanii se angajau, de asemenea, în mod regulat în ceea ce era cunoscut sub numele de *Crypteia* - măcelărirea în masă a sute de heloți la un moment dat, înregistrată oficial ca o măsură necesară

pentru a- și păstra societatea. În plus, legile spartane dictau pedepse grele pentru celibat și căsătorii târzii și îi scuteau de taxe pe cei care aveau mai mult de patru copii. Efectul final al tuturor acestor măsuri a fost o nordizare treptată a societății spartane.

Acest proces a fost în cele din urmă inversat pe măsură ce natura războinică a spartanilor a dus în cele din urmă la diminuarea clasei războinice. Mulți au fost uciși în luptă înainte de a avea timp să procreeze în număr suficient pentru a menține o creștere constantă a populației. Astfel slăbiți, spartanii au fost în cele din urmă copleșiți de un popor indo- european din nordul Greciei, macedonenii. Spartanii sunt aproape unici prin faptul că nu au dispărut din cauza integrării rasiale, ci mai degrabă prin autoexterminare în războaie nesfârșite. Deși nu este definit în mod oficial, același amestec de clase rasiale a prevalat în aproape toate orașele-state din sudul Greciei. Clasele cele mai de jos (și cele mai întunecate) au fost întotdeauna grupul superior din punct de vedere numeric, fiind suplimentate continuu prin importul de sclavi și muncitori din alte teritorii.

OLYMPIA-ORIGINEA JOCURILOR OLIMPICE 440 Î.HR.

Originea Jocurilor Olimpice: O reconstituire a templului lui Zeus din Olympia, marele centru religios și sportiv al Greciei, așa cum arăta în jurul anului 440 î.Hr. Jocurile erau atât de importante ca omagiu adus zeilor, încât războaiele dintre orașele grecești erau oprite temporar în cinstea lor.

Atena-Evoluția guvernului

Orașul Atena a trecut mai întâi printr-o perioadă de oligarhie, apoi de autocrație și, în cele din urmă, de o democrație limitată. Nu exista o armată permanentă, deși atenienii puteau, odată mobilizați, să pună în teren o forță militară foarte puternică.

Cele două sisteme ideologice care predominau în diferitele orașe-stat - oligarhia și democrația - au intrat în conflict direct unul cu celălalt. Această ciocnire a jucat un rol major în distrugerea puterii Greciei clasice, deși adevăratul semn de moarte pentru această civilizație a fost infuzia de sânge străin.

TIPURI RASIALE NORDICE CA LIDERI ÎN GRECIA CLASICĂ

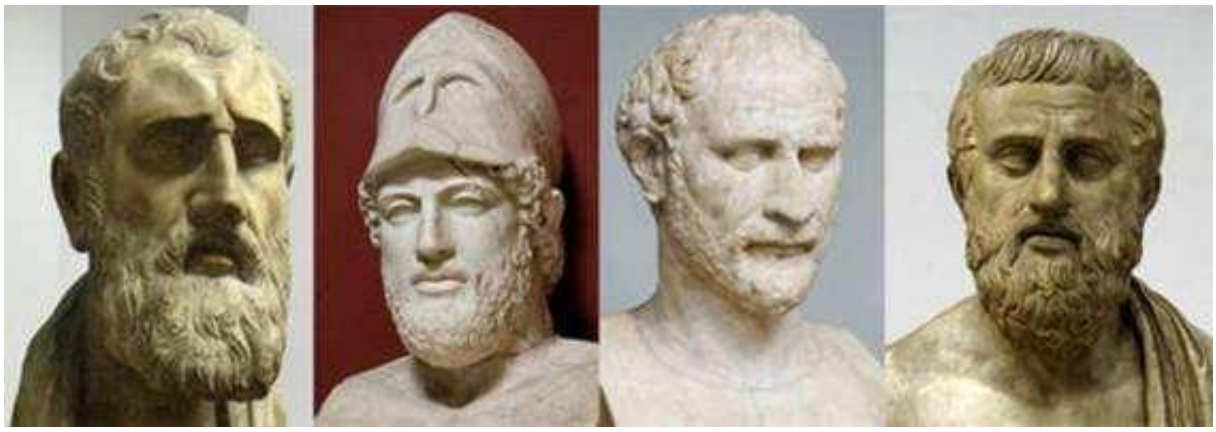

De la stânga la dreapta: Zenon din Cipru, fondatorul filozofiei stoice; Pericle, cel mai faimos conducător atenian din toate timpurile; Demostene din Atena, cel mai bun orator al vremii sale; și Sofocle din Atena, unul dintre cei mai faimoși dramaturgi ai Greciei antice.

Acest aflux de străini albi în Grecia clasică s-a produs prin colonizarea pe scară largă a teritoriilor învecinate. Deși unele dintre teritoriile pe care au fost înființate colonii grecești aveau nativi asimilabili din punct de vedere rasial (sudul Italiei de sud-est, coasta mediteraneană a Franței și estul Spaniei), multe dintre ele nu erau deloc compatibile. Importul de sclavi în Grecia continentală din zone precum Asia Mică, Africa de Nord și alte părți ale Orientului Mijlociu a continuat nestingherit între anii 700-500 î.Hr. ceea ce, în cele din urmă, și-a lăsat amprenta asupra unei părți semnificative a populației grecești.

Inițial, grecii clasici se mândreau cu faptul că aveau "cei mai frumoși ochi dintre toate națiunile", după cum scria medicul și sofistul evreu Adamantius în secolul al IV-lea d.Hr. (*Physiognomica*, iii. 32).

Pe măsură ce elementele mai întunecate din societatea greacă au crescut în număr, a crescut și dorința de a imita tipul original nordic cu părul blond. Scriitorul grec Euripide, de exemplu, a scris un tratat despre modul în care grecii își vopseau părul blond, iar mulți alți scriitori greci au lăsat tratate care descriu modul în care părul putea fi vopsit blond cu substanțe chimice naturale.

Cu toate acestea, grecii clasici și-au afectat propria creștere demografică prin lupte interne constante și războaie cu străinii. Cel mai mare dintre aceste conflicte externe a fost cel cu perșii - un război de un deceniu, care a cuprins unele dintre cele mai faimoase bătălii din toate timpurile.

PARTHENONUL DE PE ACROPOLA DIN ATENA 438 Î.HR.

Partenonul de pe Acropole din Atena a fost construit între anii 447-438 î.Hr. pentru a comemora victoria grecilor asupra regelui persan Xerxes I. În această perioadă, Atena se afla la apogeul său ca populație în mare parte nordică, dar includea și un număr mare de sclavi albi. Din această cauză, în 451 î.Hr. a fost adoptată o lege care limita cetățenia din punct

de vedere biologic - doar la cei de origine ateniană. În acest fel, atenienii au încercat să împiedice preluarea orașului lor de către non-greci. În acest demers au eșuat, deoarece încă foloseau un număr mare de non-albi ca sclavi și pentru muncă. Deasupra: Statuia Atenei, zeița războiului, și interiorul Partenonului, așa cum a apărut inițial. Interiorul era aurit și conținea o statuie masivă - una dintre minunile Greciei pericleene.

Reconstrucția se bazează pe descrierile originale grecești.

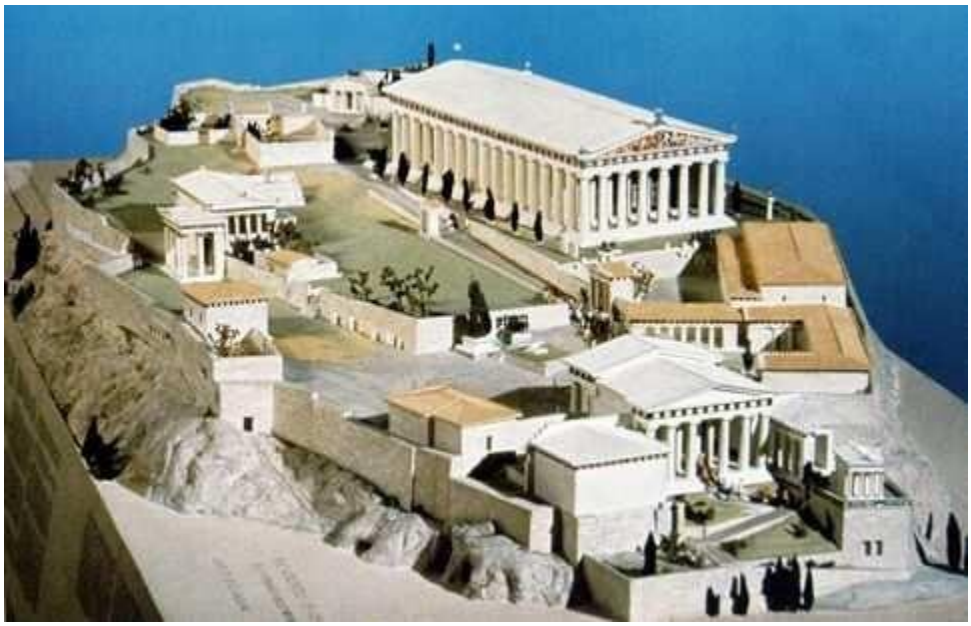

Acropole, așa cum arăta în perioada de aur a orașului. Pericle, cel mai mare conducător al Atenei, și Fidias, cel mai mare arhitect al acesteia, au ridicat orașulla o asemenea înălțime încât frumusețeasaestetică a rămas de neegalat pânăzilele noastre. Atunci când romanii au ocupat Grecia - la mult timp după prăbușirea acesteia - au fost înmărmuriți de splendoarea absolută a Atenei și au preluat o mare parte din arhitectura și stilul lor artistic direct din Grecia clasică.

Acropola așa cum este astăzi.

Războaiele ateniene cu Persia 490-480 î.Hr.

Persanii, de origine indo-europeană, au început să-şi extindă imperiul în jurul anului 550 î.Hr., iar această expansiune spre vest a inclus şi ocuparea oraşelor-state ioniene, care fuseseră fondate de rămăşiţele popoarelor miceniene. După ce regele persan Darius I a urcat pe tron, ionienii s-au răzvrătit şi şi-au restabilit independenţa. Timp de cinci ani, între 499-494 î.Hr., ionienii au rezistat împotriva perşilor. Persanii au recucerit apoi Ionia şi, drept pedeapsă, au distrus cel mai mare oraş din acea regiune, Milet.

În timpul rebeliunii ioniene, oraşul-stat Atena a trimis ajutoare materiale în Ionia, iar acest act i-a determinat pe perşi să decidă să-i pedepsească pe atenieni. Au urmat două invazii persane în Grecia continentală.

Prima a avut loc în 490 î.Hr. şi s-a încheiat cu înfrângerea forţelor invadatoare în bătălia de la Marathon. Invadatorii au fost nevoiţi să se retragă şi să aştepte încă zece ani înainte de a-şi relansa forţele.

Termopile - Lupta eroică a spartanilor 480 î.Hr.

Cea de-a doua invazie a început când regele persan, Xerxes I, a adunat una dintre cele mai mari armate din istoria antică, traversând strâmtoarea Bosfor pe un pod format din bărci. Grecii au întâlnit armata persană în 480 î.Hr. la Termopile, unde liderul spartan Leonidas I și câteva mii de soldați au apărat eroic o trecătoare îngustă.

Un grec perfid le-a arătat perșilor o altă cale care le-a permis invadatorilor să intre în trecătoare prin spate. Leonidas a permis celor mai mulți dintre oamenii săi să se retragă, dar el și o forță de 1.400 de greci au luptat până când au fost uciși de forța persană copleșitor de superioară numeric. Persanii s-au îndreptat apoi spre Atena, capturând și incendiind orașul abandonat.

Flota persană a pornit apoi pe urmele flotei grecești, întâlnindu-se cu aceasta în luptă în largul insulei Salamina, în apropiere de Atena. În această bătălie, în care au luptat peste șapte sute de corăbii din ambele tabere timp de o zi întreagă, s-a încheiat cu o înfrângere pentru perși. Regele persan, care urmărise bătălia de pe un tron de aur de pe un deal care domina scena, a fugit înapoi în Persia. În anul următor, 479 î.Hr., restul forțelor terestre persane din Grecia au fost înfrânte în Bătălia de la Plataea.

În 478 î.Hr., un număr mare de state grecești au format o alianță voluntară, Liga Deliană, pentru a-i alunga pe perși din orașele grecești și din insulele de coastă ale Ioniei. Atena, al cărei statut în rândul orașelor- state grecești fusese îmbunătățit de victoria de la Salamina și Plataea, a condus alianța. Victoriile ligii au dus la eliberarea Insulelor Ionice de sub dominația persană până în anul 466 î.Hr.

Epoca de aur a Pericleanului-Votul bazat pe sânge

Între anii 460-429 î.Hr., Atena și multe orașe grecești au trecut prin ceea ce astăzi se numește Epoca de Aur. Atena era condusă de un lider extrem de popular numit Pericle, care, deși era un democrat (în sensul atenian limitat al cuvântului - doar bărbații adulți dintr-o anumită clasă aveau dreptul de a vota), cu siguranță nu își făcea iluzii cu privire la potențiala amenințare la adresa societății sale reprezentată de afluxul de popoare non-albe.

În 451 î.Hr., Pericle a promulgat o lege care limita cetățenia atenian la descendența biologică - doar cei născuți dintr-o mamă atenian și un tată atenian puteau fi cetățeni. Cu alte cuvinte, dreptul de vot era acordat doar pe baza sângelui. În timpul lui Pericle, Grecia clasică a atins înălțimile pentru care este amintită astăzi. Printre cele mai faimoase realizări ale sale se numără construcția Partenonului pe acropola din Atena, construit între anii 447-432 î.Hr. și dedicat zeiței protectoare a orașului, Athena Parthenos. Acest monument se află și astăzi în picioare, fiind un reper de renume mondial al Greciei clasice.

Stânga: Euripide, dramaturg atenian. Multe dintre piesele sale - și ale colegilor săi dramaturgi greci - sunt jucate și astăzi, atât de atemporală și perfectă era construcția lor. În centru: "O piesă de teatru": Socrate, un filozof de tip rasial alpin. A fost nevoit să se sinucidă după ce și-a înfuriat concetățenii. Dreapta: Socrate: Chipul inconfundabil indo-european al lui Homer, unul dintre cei mai mari poeți și povestitori greci, cel mai cunoscut pentru poemul său epic, Iliada. Toate acestea provin din sculpturile originale grecești.

Războaiele intergrecești 431-404 î.Hr.

Războaiele dintre orașele-state grecești, cunoscute sub numele de Războaiele Peloponeziene (după numele peninsulei), au fost cauza imediată a prăbușirii puterii militare a Greciei clasice.

După încheierea războaielor persane, Grecia s-a împărțit în două alianțe: Liga spartană (în majoritate monarhii sau oligarhii conduse de orașul Sparta) și Imperiul atenian (în majoritate democrații

conduse de orașul Atena). Politica internă, gelozia, neîncrederea generală și conflictul dintre democrație și oligarhie au dus la izbucnirea unui război între cele două alianțe.

Prima fază a războiului a fost neconcludentă; în timp ce spartanii dispuneau de o forță terestră puternică, atenienii erau mai puternici pe mare. În plus, orașul-stat Atena era protejat de fortificații masive și bine construite, care includeau "Zidurile lungi". Acestea erau un set incredibil de ziduri lungi de aproximativ șapte mile, care mărgineau un singur drum care lega Atena, cu portul său principal, Pireu, prin care marina ateniană putea asigura aprovizionarea orașului în caz de asediu.

În 430 î.Hr., în Atena a izbucnit o epidemie de ciumă și un sfert din populație, inclusiv Pericle, a murit. Liga spartană a avut și ea de suferit pe măsură ce ciuma s-a răspândit, iar în 421 î.Hr. ambele tabere erau epuizate. A fost semnat un tratat de pace, dar pacea a fost de scurtă durată și un nou conflict a izbucnit în 415 î.Hr., când atenienii au încercat o invazie în Sicilia, unde fuseseră înființate colonii aliate cu spartanii.

Persanii, încă supărați după înfrângerea suferită în fața atenienilor în 480 î.Hr., au intervenit apoi, oferindu-le spartanilor bani și abilități pentru a construi o flotă care să o egaleze pe cea a atenienilor, cu condiția ca Liga Spartană să le garanteze perșilor o mână liberă în Ionia.

Liga Spartană a acceptat, iar în 405 î.Hr. noua flotă spartană a obținut o victorie navală decisivă într-un port numit Aegospotamoi din Tracia. Spartanii au capturat 170 de nave ateniene și au luat aproximativ patru mii de prizonieri - o lovitură din care Atena nu și-a mai putut reveni. Spartanii și-au reluat apoi asediul Atenei. De data aceasta, atenienii au fost forțați să se predea, eveniment care a avut loc în 404 î.Hr. Ei nu aveau nicio flotă pentru aprovizionare, iar foametea care a rezultat a provocat o prăbușire a voinței de a rezista.

Războaiele peloponesiene se încheiaseră, dar ele au avut un asemenea impact asupra tuturor orașelor-state grecești, încât numărul albilor a fost redus semnificativ. Acest lucru, combinat cu integrarea fizică cu sclavii de rasă mixtă importați din Orientul

Mijlociu și Africa, a fost cauza principală a prăbușirii Greciei clasice.

Până în anul 400 î.Hr., niciunul dintre marile orașe-state de odinioară nu mai putea face față noii puteri din nord, cea a Macedoniei. Din acest ținut, a cărui populație nordică fusese aproape nevătămată de războaie, avea să iasă faimosul Alexandru cel Mare, care a cucerit toate orașele-state grecești aflate în război în 338 î.Hr. Epopeea lui Alexandru și a imperiului său este detaliată în capitolul următor.

ORIGINEA DRAMEI OCCIDENTALE - TEATRUL LUI DIONYSOS 440 Î.HR.

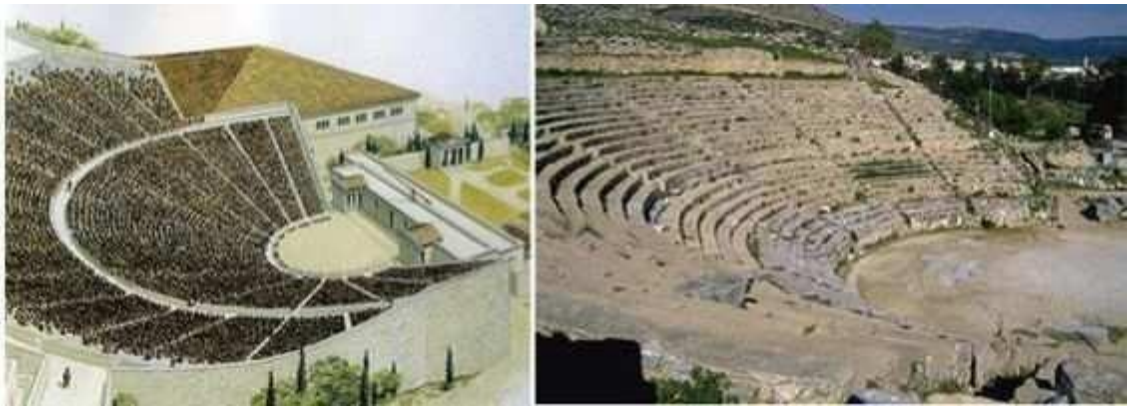

Centrul dramei grecești: Teatrul lui Dionisos din Atena, unde marile tragedii au fost jucate pentru prima dată acum peste două mii de ani (aproximativ 440 î.Hr.).

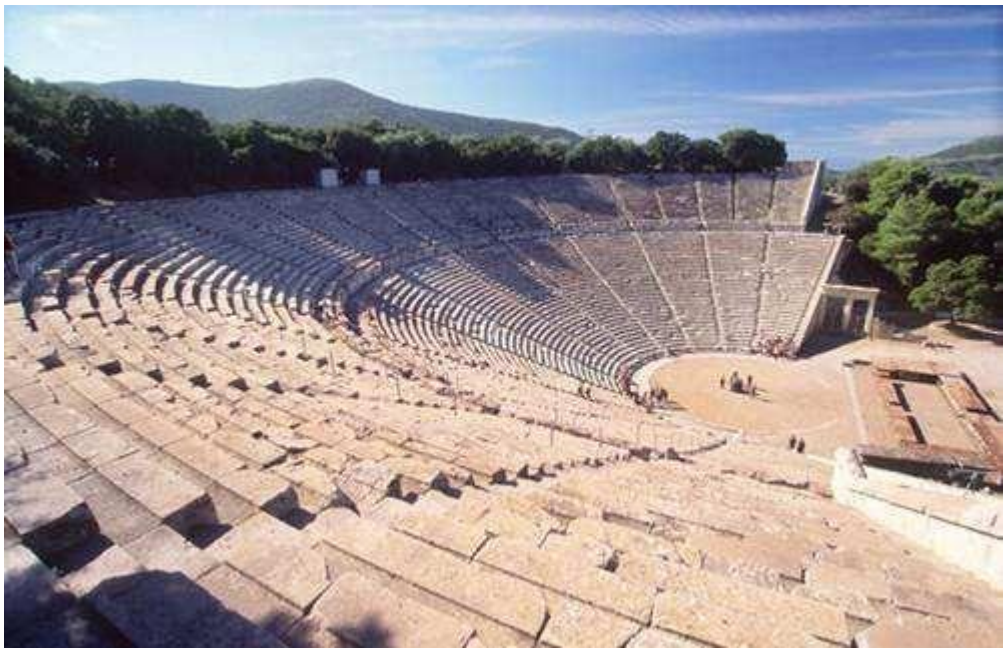

Teatrul grec de la Epidaurus, în jurul anului 350 î.Hr. Multe dintre amfiteatre pot fi încă folosite pentru spectacole, atât de perfecte sunt acustica și designul construcției.

Academia greacă - Originea gândirii occidentale

Arhitectura magnifică nu este singura moștenire a Greciei clasice. Între anii 700-400 î.Hr. au avut loc mari realizări filosofice, culturale și științifice. Orice analiză a Greciei clasice este incompletă fără o trecere în revistă a acestor opere măreţe.

- Filozofia greacă este încă ținută în mare stimă. Părintele filozofiei a fost Thales (636-546 î.Hr.), care a trăit în orașul ionic Milet. Thales a fost primul filozof care a oferit o explicație a vieții în termeni de cauze naturale și nu în termeni de capricii ale zeilor.

- Geometristul Pitagora (582-500 î.Hr.) provenea din Samos, în Ionia, și este cel mai cunoscut pentru teoria sa geometrică privind triunghiurile dreptunghice.

- Un alt grup de filosofi a ajuns să fie cunoscut sub numele de sofiști, profesori de dezbateri cunoscute sub numele de retorică. Sofiștii insistau asupra faptului că adevărul în sine era un concept relativ și negau existența unor standarde universale. Cel mai faimos sofist a fost Protarus (490-421 î.Hr.), de la al cărui nume provine cuvântul "protagonist".

- În secolul al IV-lea, un filozof pe nume Diogene a fondat o școală de filozofi cunoscută sub numele de cinici. Aceștia nu aveau niciun respect pentru regulile și reglementările societății și trăiau foarte simplu. Diogene a trăit și el această filozofie, folosind ca locuință un borcan de depozitare.

- Filozofii stoici au fost numiți astfel după stoa (pridvor) în care a predat fondatorul lor, Zenon. Aceștia credeau că, dacă oamenii acționează natural, se vor comporta bine, deoarece natura lor era controlată de zei.

- Cel mai remarcabil adversar al sofiștilor a fost Socrate, născut la Atena (470-399 î.Hr.), care credea și căuta un adevăr etern. Din nefericire pentru el, căutarea sa a dus în cele din urmă la sinuciderea sa forțată, după ce concetățenii săi atenieni l-au acuzat de

nerespectarea legilor religioase și de coruperea tinerilor.

- Cel mai mare dintre discipolii lui Socrate a fost Platon (427-347 î.Hr.), care a devenit nemuritor prin scrierea primului tratat sistematic de științe politice, *Republica*. Platon vedea societatea ca fiind împărțită în trei clase: bronz (muncitorii), argint (clasa de mijloc) și aur (clasa conducătoare). În mod semnificativ, Platon a fost primul filozof renumit care a recunoscut rasa ca fiind un factor în ascensiunea și decăderea civilizațiilor. În "*Republica"*, el a afirmat că prima cerință a continuității statului este necesitatea de a păstra omogenitatea rasială.

- Cel mai mare elev al lui Platon a fost, la rândul său, Aristotel (384- 322 î.Hr.), care a scris foarte bine despre un număr mare de subiecte, inclusiv despre artă, biologie, matematică, politică, logică și retorică. Aristotel a fost, de asemenea, tutorele lui Alexandru al Macedoniei, care în timpul scurtei sale vieți a devenit conducătorul celei mai mari părți a lumii cunoscute.

- Hipocrate (circa 420 î.Hr.) a fost un medic strălucit care a revizuit o mare parte din ceea ce se știa despre medicină. Jurământul său hipocratic este folosit și astăzi de medici ca un cod de etică profesională.

- Printre marii dramaturgi greci se numără Eschil (525-456 î.Hr.); Sofocle (496-406 î.Hr.), cunoscut mai ales pentru piesa *Oedipus Rex (*cunoscută sub numele de *Oedipus Tyrranus*), despre un bărbat care se căsătorește din greșeală cu mama sa; Euripide (480-406 î.Hr.); și comicul Aristofan (445-385 î.Hr.).

- Un sclav eliberat a devenit faimos ca povestitor: Esop (numit în mod corect *Esopus*), care a trăit în secolul al IV-lea î.Hr. El este cel mai bine amintit pentru colecția sa de povestiri scurte, fiecare cu propria sa lecție morală.

UIMIREA LUMII ANTICE - DELPHI

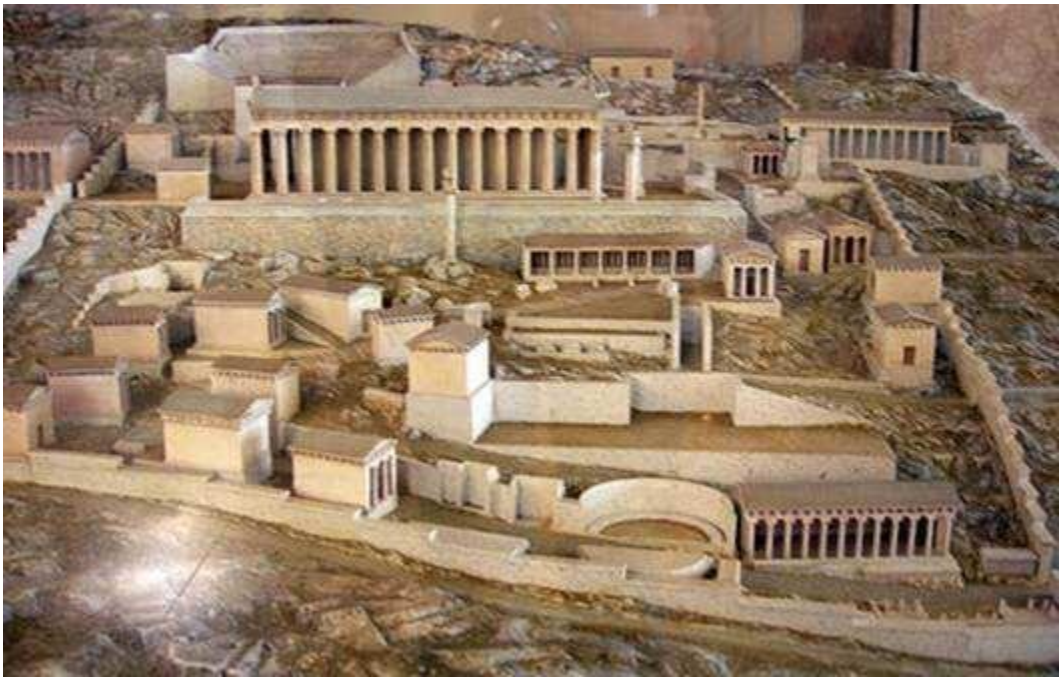

Cel mai mare centru religios al lumii antice a fost Delfi, în centrul Greciei. Aici, zeul Apollo dădea sfaturi tuturor celor care le solicitau, prin intermediul unor profeți și preoți dedicați. Amplasat la jumătatea muntelui Parnassus, între stânci maiestuoase, complexul era o minune a epocii sale. În centru se află marea Sală a lui Apollo. Clădirile și operele de artă din jur au fost oferite ca tribut atât de regi, cât și de oameni de rând, în semn de mulțumire pentru sfaturile primite sau în speranța unor favoruri ce urmau să vină din partea zeilor.

Ruinele Delphi de astăzi - mărturie a faptului că oamenii care au construit acest edificiu magnific au trecut în istorie.

Zeii greci

Credinţele greceşti aveau câteva caracteristici comune cu multe alte religii indo-europene precreştine. Grecii credeau în zei care, cel mai adesea, semănau cu oamenii ca formă şi care manifestau, de asemenea, emoţii umane. Ei nu aveau o carte sfântă sau directive specifice, astfel încât interpretarea şi practica erau foarte diferite.

Zeii lor trăiau pe un munte sfânt, Muntele Olimp, într-o societate destul de obişnuită, cu o structură ierarhică strictă. Zeii principali şi domeniile lor de responsabilitate reflectă natura foarte pământeană a religiei în ansamblu:

- Zeus era capul zeilor şi tatăl spiritual al tuturor celorlalţi zei şi al oamenilor. De asemenea, el era cunoscut foarte des sub numele de Dias.
- Hera a fost soţia lui Zeus, regina cerului şi gardianul căsătoriei.
- Hephaestus era zeul focului şi al metalurgiştilor.
- Atena era zeiţa înţelepciunii şi a războiului şi patroana oficială a oraşului care îi poartă numele.
- Apollo era zeul luminii, al poeziei şi al muzicii.
- Artemis era zeiţa vieţii sălbatice şi a lunii.
- Ares era zeul războiului.
- Afrodita era zeiţa iubirii.
- Hestia era zeiţa căminului.
- Gea era zeiţa pământului.
- Hermes era mesagerul zeilor şi conducătorul ştiinţei şi al invenţiilor.
- Poseidon era stăpânul mării care, împreună cu soţia sa Amphitrite, conducea un grup de zei ai mării mai puţin importanţi, cum ar fi Nereidele şi Tritonii.

• Demeter, zeița agriculturii, era asociată cu pământul.

• Hades, un zeu important, dar care în general nu este considerat olimpian, conducea lumea subterană, unde trăia împreună cu soția sa, Persefona. Lumea de dincolo era un loc întunecat și jalnic situat în centrul pământului, populat de sufletele morților.

• Dionisos era zeul vinului și al plăcerii și, ca urmare, era unul dintre cei mai populari zei.

• Existau, de asemenea, creaturi precum fauni (creaturi cu picioarele unei capre și cu partea superioară a corpului uman), centauri (capul și trunchiul unui bărbat și un corp de cal) și nimfe (femei frumoase, tinere, ca niște zâne).

Însuși numele de Europa provine de la zeița greacă Europa, fiica Phoenix-ului, care a fost capabilă să învie din cenușă după ce a fost ucisă de foc.

Grecii credeau că zeii controlau toate aspectele vieții lor și că depindeau în totalitate de bunăvoința zeilor. Fiecare oraș se dedica unui anumit zeu sau grup de zei, pentru care se construiau temple. Astfel, Atena era protectoarea orașului Atena, iar o statuie de aur a acesteia a fost amplasată în interiorul Partenonului.

Delfi era un loc sfânt dedicat lui Apollo. Un templu construit la Delfi conținea un oracol sau un profet care pretindea că poate vedea viitorul; un templu similar a fost construit la Didyma, în Turcia de astăzi. Partea cea mai intrigantă a panteonului grec era faptul că zeii, în ciuda puterilor lor supraomenești, prezentau slăbiciuni umane și erori de judecată - un amestec ciudat de supranatural și foarte fizic, prezentând asemănări clare cu zeii religiilor indo-europene.

ÎN ALB ȘI NEGRU - PRĂBUȘIREA GRECIEI CLASICE

Căderea Greciei clasice - importul de sclavi albi. În această statuie grecească din 300 î.Hr., un sclav negru african este reprezentat lustruind o cizmă. Importul unui număr mare de sclavi de rasă străină a fost cel care avea să ducă la disoluția civilizației grecești clasice. Puneți în contrast sclavul cu, mai jos, o statuie a unui bărbat grec alb care datează din epoca clasică. Majoritatea grecilor albi din zilele noastre au foarte puțin sau deloc sânge grecesc clasic original în venele lor și sunt descendenți ai coloniștilor de mai târziu, ai cruciaților și ai altor invadatori. (Frunza de smochin, atât de des întâlnită în astfel de statui, este o adăugire victoriană).

Deasupra: O statuie greacă a unui muzician negru datând din secolele IV-III î.Hr., Biblotheque Nationale, Paris.

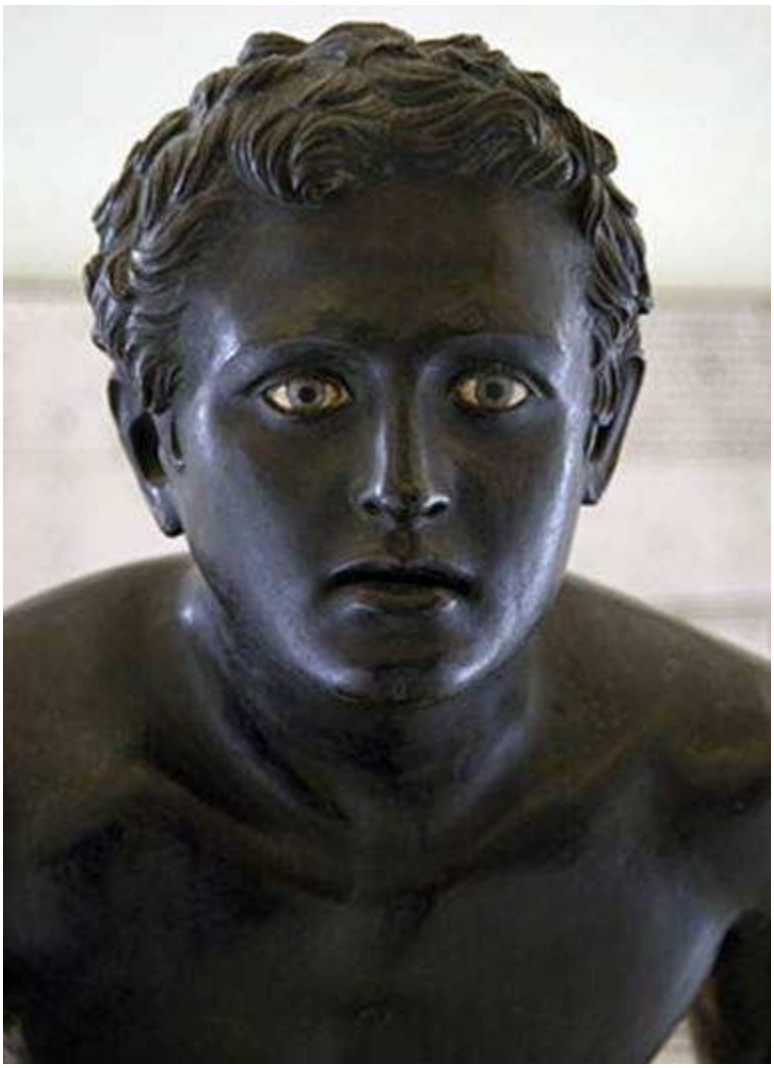

Chipul adevăratei Grecii antice: Statuia unui atlet, o copie romană din bronz a originalului grec din secolul al IV-lea î.Hr. de la școala lui Lysipp. Nr. inv. 5626. Napoli, Muzeul Național de Arheologie.

Grecia s-a întunecat-Cetățenia pentru străini și "Gentes Colorate"

În 411 î.Hr., la patruzeci de ani după ce Pericle a promulgat legea care limita cetățenia doar la cei cu descendență biologică ateniană, legea a fost răsturnată. Cetățenia Atenei a fost acordată zecilor de mii de străini care intraseră în oraș, cei mai mulți dintre ei provenind din Orientul Mijlociu. Argumentul folosit a fost că orașul-stat trebuia să recupereze pierderile uriașe de populație suferite în urma războaielor persane și intergrecești.

În acest stadiu, amestecul rasial al Atenei și al multor alte orașe-stat grecești începea să arate efectele importului de popoare din alte părți ale Orientului Mijlociu, iar părți semnificative ale populației deveniseră mai întunecate decât chiar în timpul lui Pericle. Această

întunecare a populației (cauzată în parte de elementele nordice și europene originale ale societății grecești care se războiau până la moarte - și în parte de importul maselor de popoare deja amestecate din Orientul Mijlociu) merge direct în tandem cu declinul și căderea Greciei clasice.

Întunecarea treptată a popoarelor grecești a fost observată de mulți scriitori greci celebri ai vremii. Hipocrate face referire în lucrările sale la "capetele lungi" (adică la craniile nordice) ale macedonenilor, în timp ce Aristotel a făcut referiri abundente la corectitudinea sciților și a macedonenilor. Soldatul și istoricul grec Xenofon (430-354 î.Hr.) a ținut, de asemenea, să facă referire la macedonenii și sciții cu părul blond și ochii blonzi în cartea sa *Anabasis,* care descrie o expediție grecească împotriva perșilor.

Pe vremea împăratului roman Octavian Augustus (care a domnit imediat după Iulius Caesar), istoricul roman Manilius îi număra pe greci printre națiunile întunecate ale lumii, numindu-i parte a "gentes colorate" (*Astronomica,* IV, 719).

Este probabil ca Manilius să se fi referit la lumea elenistică în general, mai degrabă decât la locuitorii peninsulei grecești, deoarece mulți oameni din zonele înconjurătoare adoptaseră în acel moment o mare parte din cultura greacă și erau, din punct de vedere lingvistic și cultural, relativ imposibil de distins de eleni.

Desigur, în Grecia existau încă albi, atât atunci, cât și acum.

Mai târziu, Imperiul Bizantin a atras orientalii din Orientul Mijlociu

Un alt factor care a influențat compoziția rasială a Greciei a fost existența ulterioară a Imperiului Bizantin (Imperiul Roman de Răsărit), care a atras în regiune tot felul de tipuri mixte din Orientul Mijlociu. Acest proces, care s-a derulat pe parcursul mai multor secole, a fost agravat de invazia turcilor în Grecia și în Balcani.

CAPITOLUL 10: Cuceritorul și creatorul - Alexandru cel Mare

Apariția lui Alexandru cel Mare pe scena istoriei este un exemplu remarcabil al modului în care forța de voință a unei singure persoane aflate într-o poziție de conducere poate schimba cursul evenimentelor mondiale. Apărut de nicăieri, Alexandru a dat buzna în lumea antică și a dat-o peste cap. Apoi, la fel de repede, a dispărut.

La nordul Greciei se afla teritoriul Macedoniei, o națiune care își are originea în invazia unui trib indo-european în timpul marilor migrații care au avut loc începând cu anul 5000 î.Hr. Cercetările arheologice au dezvăluit cât de nordici erau macedonenii - în special în contrast cu popoarele care, în momentul primelor expediții macedonene, constituiau majoritatea locuitorilor din sudul Greciei.

Detaliu din Sarcofagul lui Alexandru, care îl arată pe Alexandru pe un cal susținut de un infanterist. Părul lui Alexandru este înfățișat ca fiind blond- roșcat, la fel ca și părul pubian al infanteristului din stânga - indicatori siguri ai tipurilor rasiale prezente. Sarcofagul datează din secolul al IV-lea î.Hr. și se află în prezent în Muzeul Arheologic din Istanbul.

Sarcofagul lui Alexandru înfățișează tipuri de rasă

Celebrul Sarcofag al lui Alexandru (cunoscut și sub numele de Sarcofagul din Sidon, datând din anul 310 î.Hr. și aflat în prezent la Muzeul Arheologic din Istanbul) îi înfățișează pe macedoneni, inclusiv pe Alexandru, ca fiind nordici stereotipici, cu pielea albă, părul blond și ochii albaștri.

Filip al II-lea - tatăl lui Alexandru, învinge Atena

Macedonenii au fost un popor relativ liniștit până când potențialul lor a fost dezlănțuit de un rege energic, Filip al II-lea, în 359 î.Hr. După ce a stabilit ferm unitatea macedoneană, Filip a început să invadeze peninsula greacă, ocupând Atena în 338 î.Hr. Apoi și-a îndreptat atenția spre Imperiul Persan din est.

Înainte de a putea invada efectiv Persia, Filip a fost asasinat în 336 î.Hr., la scurt timp după ce își părăsise regina, Olimpia (care era mama lui Alexandru), și își luase o nouă soție, Cleopatra (nu cea renumită ca regină egipteană).

Se poate specula că această agitație internă a dus la asasinarea lui Filip, posibil aranjată de fiul său, Alexandru. Oricum ar fi, Filip a primit o înmormântare regală, iar mormântul său a fost descoperit intact și în stare impecabilă în 1977 d.Hr.

Coroana lui Filip a trecut în mâinile fiului său în vârstă de douăzeci de ani, Alexandru, care în anul 334 î.Hr. a decis să-i zdrobească definitiv pe perși. În acest fel, a reușit să unească majoritatea grecilor și a devenit stăpânul de necontestat al peninsulei grecești.

UN SECRET AL SUCCESULUI LUI ALEXANDRU - UNITATEA SPEIRA DE 256 DE OAMENI

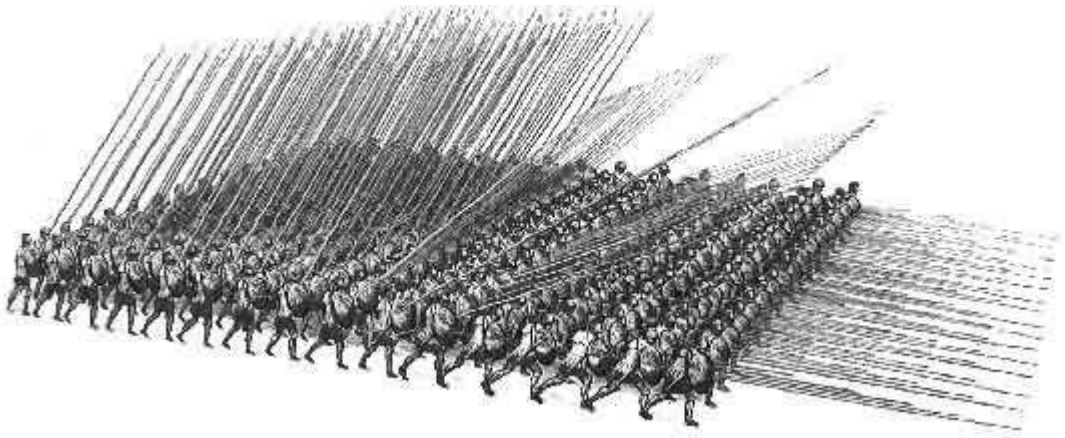

Unitatea de bază, sau speira, din armata lui Alexandru. Cei 256 de oameni erau înșiraţi în ordine strânsă, în șaisprezece rânduri. Într-o atac, sulițele primelor cinci rânduri se proiectau în față pentru a sparge rândurile inamicului - restul oamenilor își ţineau sulițele spre cer pentru a devia săgeţile sau alte proiectile. Tactici ca acestea au ajutat armata lui Alexandru să depășească de nenumărate ori copleșitoarele șanse în timpul marșului lor uluitor din Grecia, prin Orientul Mijlociu, în nordul Asiei și apoi în India .

Alexandru își începe războaiele împotriva Persiei 334 î.Hr.

Alexandru și-a început războiul împotriva Persiei în primăvara anului
334 î.Hr., traversând Dardanelele cu o armată de 35.000 de soldaţi macedoneni și greci. Principalii săi ofiţeri, toţi macedoneni, erau Antigonus, Ptolemeu și Seleucus, care au jucat cu toţii roluri importante în istorie. La râul Granicus, în apropiere de orașul antic Troia, Alexandru a lansat un atac surpriză asupra unei forțe persane de patruzeci de mii de oameni.

Macedonenii i-au învins pe perși, pierzând, conform exagerărilor alexandrine, doar 110 oameni. Oricare ar fi adevărul, victoria a fost copleșitoare și, pe măsură ce vestea victoriei decisive s-a răspândit în Turcia, întregul subcontinent s-a supus lui Alexandru fără să opună rezistenţă.

Alexandru a înfruntat apoi principala armată persană, comandată personal de regele Darius al III-lea, la Issus, în nord-estul Siriei de astăzi. Având încă doar aproximativ 35.000 de soldaţi, Alexandru a atacat armata persană estimată de documentele macedonene ca fiind

de 500.000 de soldaţi – probabil o altă exagerare - dar totuşi indicativă pentru şansele cu care s-a confruntat Alexandru. În mod incredibil şi, probabil, datorită geniului său ca lider militar, Alexandru a câştigat bătălia de la Issus, în 333 î.Hr., care a dus la o debandadă totală a forţelor persane.

ALEXANDRU SE ÎNTÂLNEŞTE CU DARIUS PE MOARTE

Alexandru şi marele său duşman, Darius al III-lea al Persiei, s-au întâlnit în sfârşit. După înfrângerea sa, Darius a fugit la Medeea, în 331 î.Hr., unde a fost ucis chiar înainte ca Alexandru să-l ajungă din urmă. Aici, întâlnirea finală este reconstituită conform relatărilor originale - Alexandru încă îi purta respect duşmanului său mort, care fusese mult timp flagelul Greciei şi al Macedoniei.

Liban şi Egipt-Alexandria Fondată

Înaintând spre sud, Alexandru a luat cu asalt oraşul-port fortificat Tyr, în actualul Liban, cucerind oraşul după un asediu de şapte luni. Apoi a capturat Gaza şi, într-o succesiune rapidă, a ocupat Egiptul, căpeteniile nealbe dezorganizate şi slăbite de acolo oferind puţină rezistenţă reală.

În anul 332 î.Hr., Alexandru a fondat un nou oraş în Egipt - pe care l- a numit cu modestie Alexandria. Acest oraş avea să devină mai

târziu centrul literar, ştiinţific şi comercial al lumii greceşti. Cyrene, capitala vechiului regat nord-african al Cirenaicei, s-a supus lui Alexandru la scurt timp după aceea, extinzându-şi dominaţia până la oraşul Cartagina (Tunisia de astăzi). Acolo, trupele sale au înfiinţat o aristocraţie conducătoare din care avea să iasă marele general Hannibal, care avea să pună la încercare Imperiul Roman aproximativ două sute de ani mai târziu.

Uciderea lui Darius - Căderea Babilonului 331 î.Hr.

Întorcându-se din nou spre nord, Alexandru a adunat întăriri şi, cu o armată de patruzeci de mii de infanterişti şi şapte mii de cavaleri, a mărşăluit spre Babilon. Traversând râurile Eufrat şi Tigru, s-a întâlnit din nou cu regele persan Darius, care, potrivit documentelor macedonene, a pregătit o nouă armată de un milion de oameni - cu siguranţă, încă o dată, o exagerare, dar totuşi, cu toate acestea, forţele lui Alexandru erau complet mai numeroase decât cele ale acestuia.

În bătălia de la Gaugamela, la 1 octombrie 331 î.Hr., Alexandru l-a învins din nou pe Darius, care a fugit şi a fost ucis de doi dintre proprii săi generali. Oraşul Babilon s-a predat apoi, iar Alexandru a ocupat capitala persană Persepolis. În decurs de trei ani, Alexandru a ocupat o întindere uriaşă de pământ, iar orice rezistenţă s-a prăbuşit în faţa armatei sale nemiloase. Imperiul său se întindea de-a lungul şi dincolo de ţărmul sudic al Mării Caspice, inclusiv în Afganistanul de astăzi şi spre nord în Asia Centrală.

Pe urmele arienilor - Alexandru invadează India

Pentru a-şi finaliza cucerirea rămăşiţelor Imperiului Persan, care includea cândva o parte din vestul Indiei, Alexandru a traversat râul Indus în 326 î.Hr. şi a invadat regiunea Punjab, pe urmele indo-arianilor de acum 1.200 de ani.

În acest moment, armata lui Alexandru s-a răzvrătit şi a refuzat să meargă mai departe, considerând că nu are rost să mărşăluiască la nesfârşit, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de casele lor, fără niciun răgaz la vedere. Simţind că trebuie să îşi ducă oamenii acasă rapid, Alexandru a mai scos atunci o altă realizare incredibilă. El a construit o flotă de corăbii în acel moment şi a navigat pe râul Indus, ajungând la gura acestuia în septembrie 325 î.Hr. Apoi a navigat cu

armata sa până în Golful Persic și s-a întors pe uscat prin deșert, ajungând în Babilon în 323 î.Hr. În timpul acestei călătorii de întoarcere, Alexandru a contractat febră și a murit în Babilon.

Alexandru a fondat douăzeci și cinci de orașe - o realizare uimitoare în sine. Multe dintre ele i-au purtat numele sau traduceri locale ale numelui său, dar unul dintre ele a devenit cel mai faimos dintre toate: Alexandria, în Egipt, unde a fost îngropat. Fondat în anul 332 î.Hr., acest oraș a devenit noua capitală a Egiptului, iar în anul 300 î.Hr. a fost înființată o bibliotecă și un loc de învățătură, care mai târziu a devenit celebră în întreaga lume sub numele de Biblioteca din Alexandria. Se spune că biblioteca conținea cea mai mare concentrație unică de cunoștințe contemporane din lume la acea vreme. De asemenea, Alexandria a devenit cunoscută pentru faimosul său far. Acesta avea o înălțime de cel puțin 377 de picioare (115 metri) și avea un foc și oglinzi reflectorizante în vârf.

Deoarece a fost una dintre cele mai înalte structuri construite de om timp de multe secole, a fost identificată ca fiind una dintre cele șapte minuni ale lumii antice. Deși a domnit doar pentru o perioadă scurtă de treisprezece ani (336-323 î.Hr.), murind la vârsta de 33 de ani, Alexandru și-a marcat numele în istorie prin crearea, de unul singur, a celui mai mare imperiu terestru pe care l-a văzut vreodată lumea.

BĂTĂLIA DE LA GAUGAMELA-ALEXANDRU ÎL ÎNVINGE PE DARIUS 331 Î.HR.

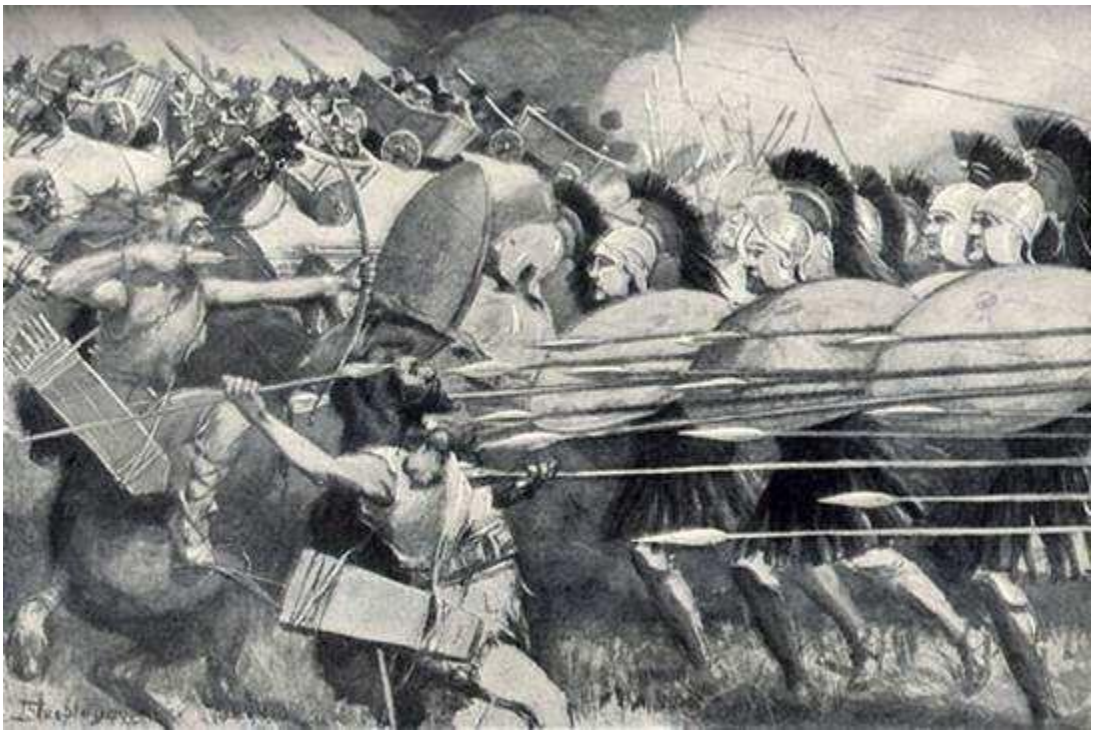

Înfrângerea finală a lui Alexandru asupra lui Darius, împăratul persan, la Gaugamela. În cei doi ani care au urmat primei sale înfrângeri din Bătălia de la Issus, împăratul persan a adunat o nouă armată, despre care se spune de obicei că ar fi fost de un milion de oameni - dar când a înfruntat superba armată a lui Alexandru la Gaugamela, pe râul Tigru, în 331 î.Hr.

Unitatea rasială a lui Alexander eșuează

În ciuda faptului că a învins cu ușurință întreaga populație metisă din Orientul Mijlociu, Alexandru s-a declarat public în favoarea integrării rasiale.

În acest scop, el a fost un exponent înflăcărat al asigurării conformității națiunilor invadate, emițând ordine ca ocupanții săi macedoneni să fie integrați cu popoarele supuse. El a ordonat ca toți generalii săi să își ia soții de la popoarele cucerite, dintre care majoritatea erau amestecuri rasiale de semiți, arabi, negri și albi originali.

Alexandru însuși și-a luat o soție care nu era albă, o prințesă persană care era de rasă mixtă. De asemenea, a început să se îmbrace la fel ca popoarele pe care le cucerise, iar în anul 324 î.Hr., într-un oraș numit Susa, a oficiat personal o nuntă în masă aranjată pentru nouă mii de ofițeri superiori ai armatei sale cu soții din Estul

Mijlociu - celebra "căsătorie a Estşi Vest" era menită a simboliza noua unitate rasială pe care spera să o creeze.

La moartea timpurie a lui Alexandru, aproape toţi ofiţerii săi superiori care fuseseră forţaţi să se căsătorească în aceste căsătorii multirasiale au renunţat la soţiile impuse şi au înfiinţat clase conducătoare macedonene albe şi pure în zonele care fuseseră plasate sub controlul lor.

Imperiul lui Alexandru s-a divizat după moartea sa

La momentul morţii sale, nu exista un succesor evident al lui Alexandru (deoarece unul dintre fii era foarte tânăr, iar celălalt era retardat - ambii au fost uciși în 305 î.Hr. şi astfel s-a încheiat dezbaterea privind succesiunea), iar în decurs de două decenii imperiul său s-a împărţit în patru unităţi, trei dintre ele conduse de foştii săi generali. Asia a fost condusă de Seleucus şi familia sa, care au fondat Imperiul Seleucid; Grecia şi Macedonia au fost conduse de Antigonus, iar Egiptul a fost condus de cel mai faimos dintre aceşti generali, Ptolemeu. Cea de-a patra unitate, Asia Mică (Turcia), a devenit independentă.

Antigonidele conduc Grecia timp de 113 ani

Antigonus şi succesorii săi au condus cea mai mare parte a Greciei continentale între 281-168 î.Hr., când au fost înfrânţi definitiv de romani. Conflictul cu Roma a escaladat încet şi apoi a ajuns la apogeu când regii Antigonidei, în special Filip al V-lea, l-au ajutat pe celebrul general Hannibal din Cartagina în campaniile sale împotriva Romei.

Acest lucru a dus la trei războaie cu Roma şi, în cele din urmă, la înfrângerea macedonenilor în 168 î.Hr. în bătălia de la Pydna. Acest conflict este considerat ca fiind sfârşitul oficial al Imperiului alexandrin în Grecia. Romanii şi-au instalat proprii conducători, dar o revoltă a corintenilor a forţat Roma să trimită o nouă armată, care i-a învins pe rebeli în Bătălia de la Corint, în 146 î.Hr. După aceea, întreaga Grecie a intrat în cele din urmă sub dominaţia directă a romanilor.

PTOLEMEII-MACEDONENI CARE AU CONDUS EGIPTUL TIMP DE TREI SUTE DE ANI

Stânga: Ptolemeu I Soter, primul conducător macedonean al Egiptului. Ptolemeu a fost unul dintre generalii lui Alexandru cel Mare, care, la moartea acestuia din urmă, a preluat Egiptul ca regat al său în 323 î.Hr. El a instaurat o clasă conducătoare albă peste marea masă de locuitori de rasă mixtă. Ptolemeii s-au ținut separați de masa de egipteni albi, majoritatea nici măcar nu s-au deranjat să le învețe limba, dar au preluat obiceiurile și obiceiurile Egiptului antic. Centrul: Arsinoe a II-a Philadelphus, soția lui Ptolemeu al II-lea, una dintre cele mai puternice dintre reginele egiptene macedonene. Familia Ptolemeu avea să conducă Egiptul până la celebra Cleopatra a VII-a, în dreapta, care a fost învinsă în luptă de împăratul roman Octavian Augustus în bătălia maritimă de la Actium din 31 î.Hr. Cleopatra s-a sinucis în 30 î.Hr. și Egiptul a devenit o provincie romană. În toată această perioadă, albii au fost o minoritate în Egipt.

Egiptul ptolemeic - primele muzee din lume

Generalul lui Alexandru, Ptolemeu, a instaurat în Egipt domnia Ptolemeilor, care a durat între 323-30 î.Hr. De departe, cea mai cunoscută regină egipteană ptolemeică a fost Cleopatra a VII-a, o femeie albă care și-a câștigat faima datorită relațiilor sale cu romanii Iulius Cezar și Marc Antoniu. Deși Ptolemeii, în special, s-au asigurat că linia lor a fost întotdeauna pur macedoneană, ei au preluat multe dintre aspectele vestimentare și culturale ale Egiptului antic demult trecut, numindu-se faraoni și realizând monumente și clădiri în stilul vechilor egipteni albi. Îmbălsămarea și mumificarea au redevenit obișnuite.

Ptolemeu I a înființat un centru de învățătură și cercetare cunoscut sub numele de musea, numit astăzi muzeu - primul din lume.

Domnia Ptolemeilor a oferit Egiptului o nouă și scurtă șansă de viață, dar populația locală, în mare parte arabă și de rasă mixtă, i-a copleșit în curând pe macedonenii albi, care erau depășiți numeric și care trebuiau să se confrunte cu noua și viguroasa civilizație albă a Romei.

Egiptul ptolemeic includea Israelul de astăzi, părți din Siria și chiar o mică parte din sudul Turciei. Cele mai multe dintre aceste teritorii au fost pierdute în urma atacurilor militare ale Seleucizilor - descendenții unui alt general al lui Alexandru - în jurul anului 220 î.Hr. Pierderea Palestinei a marcat declinul puterii ptolemeice în Egipt, iar tensiunile dintre egiptenii, în marea lor majoritate non-albi, și conducătorii imigranți greci albi au izbucnit în violențe. Egiptul superior s-a desprins și a fost condus de propria populație nealbă între anii 205-185 î.Hr.

În ciuda acestor presiuni, Ptolemeii macedoneni albi care au domnit și-au păstrat cultura greacă și doar ultimul conducător ptolemeic, Cleopatra a VII-a (cel mai faimos), s-a deranjat să învețe limba egipteană. Această Cleopatra a fost cea care, după ce a devenit mai întâi amanta marelui roman Iulius Cezar, s-a căsătorit cu prietenul acestuia, Marc Antoniu, după uciderea lui Cezar. Ulterior, o armată romană a învins forțele combinate ale Cleopatrei și ale lui Marc Antoniu (bătălia de la Actium), iar după aceasta Cleopatra și Marc Antoniu s-au sinucis.

Acest eveniment a marcat sfârșitul Egiptului ptolemeic, care a fost ultimul regat elenistic. După bătălia de la Actium, Egiptul ptolemeic a fost predat Romei ca încă o provincie. Pe măsură ce echilibrul rasial în celelalte părți ale imperiului lui Alexandru se înclina tot mai mult împotriva macedonenilor, așa că rămășițele imperiului său s-au prăbușit încet în uitare.

La momentul înfrângerii Cleopatrei a VII-a, imperiul lui Alexandru încetase de mult să mai existe. Deoarece erau prea puțini macedoneni puri pentru a coloniza întregul imperiu, avanposturile macedonene nu erau decât niște insule într-o mare de oameni care își

pierduseră de mult orice urmă de omogenitate rasială. Prin urmare, a fost doar o chestiune de timp până când aceste insule au fost scufundate.

Seleucizii se prăbușesc din cauza diversității rasiale

Generalul Seleucus a pus stăpânire pe o mare parte din imperiul lui Alexandru, zona care se întindea din sudul Turciei până în deșertul Sinai și spre est, incluzând Mesopotamia și părți din Irak și Iranul de astăzi. În ciuda încercărilor repetate de a încuraja coloniștii macedoneni în regiune, Seleucizii nu au avut niciodată suficientă forță de muncă pentru a controla în mod corespunzător această zonă vastă. Destul de curând, imperiul lor a început, de asemenea, să se prăbușească sub presiunea încercării de a cuprinde un număr mare de grupuri rasiale și etnice foarte diverse în interiorul granițelor unui singur stat.

În nordul Imperiului Seleucid, de exemplu, descendenții soldaților macedoneni s-au alăturat unor triburi indo-europene dispersate și unor popoare locale de rasă mixtă pentru a se desprinde de Seleucizi și a forma statele de relativ scurtă durată Bactria și Parthia. Unii dintre acești indo- europeni erau celți jefuitori, care ocupaseră, de asemenea, o parte din Macedonia de Nord. Întinderea estică a Imperiului Seleucid a ajuns la un moment dat până la granițele Indiei, dar și această regiune a scăpat în mod constant de sub control. În 168 î.Hr., regele Perseu al Macedoniei a fost învins de romani în bătălia de la Pydna, iar monarhia macedoneană a fost abolită.

În 146 î.Hr., Macedonia și Grecia au devenit provincii romane directe după o rebeliune de scurtă durată a macedonenilor, iar în 64 î.Hr., Imperiul Seleucid a fost cucerit de generalul roman Pompei și a devenit o provincie romană. Romanii nu și-au dat seama atunci, desigur, dar ocupând aceste regiuni și-au asumat și problema care dusese la destrămarea imperiului lui Alexandru - numărul uriaș de neamuri care, în curând, îi vor copleși în aceste regiuni și, în cele din urmă, vor pătrunde până la Roma.

SELEUCUS I NICATOR, FONDATORUL MACEDONEAN AL SIRIEI

Seleucus I Nicator, unul dintre generalii lui Alexandru cel Mare, care a fondat regatul Siriei. La fel ca în toate celelalte părți ale Imperiului macedonean, a fost creată o clasă conducătoare albă. Cu toții aveau însă să fie în curând scufundați printre locuitorii de rasă mixtă, în mare parte, din aceste regiuni.

Realizări culturale din epoca alexandrină

Perioada cuprinsă între 320-330 î.Hr. este cunoscută sub numele de Epoca alexandrină. În această perioadă, au fost realizate o serie de progrese filosofice, culturale şi ştiinţifice, inclusiv formularea a trei filosofii bine cunoscute: Epicureismul, stoicismul şi scepticismul.

Epicureismul a fost iniţiat de filosoful Epicur (342-270 î.Hr.) din Samos, pe coasta ionică a Turciei. El nu credea într-o viaţă de apoi şi a învăţat că cel mai mare bine este obţinerea de beneficii materiale în timpul vieţii. Această filozofie a fost ulterior interpretată greşit ca însemnând doar plăcere senzuală.

În opoziţie cu Epicur s-a aflat Zenon din Cipru, care susţinea că ar trebui să existe un singur scop în viaţă - eliberarea de dorinţele vieţii, starea ideală fiind aceea de a fi liniştit şi indiferent atât la durere, cât şi la plăcere. Această filozofie a fost numită stoicism. Scepticismul spunea că toate opiniile despre durere sau plăcere erau subiective, astfel încât nu putea exista un adevăr sensibil sau o dogmă - scepticii au pus la îndoială însăşi baza tuturor faptelor.

Circumferința Pământului măsurată 200 î.Hr.

Ca urmare a cuceririlor lui Alexandru, știința greacă a fuzionat cu ceea ce fusese descoperit în Babilon și Egipt și a produs o serie de progrese. Extinderea cunoștințelor geografice le-a permis oamenilor de știință să realizeze hărți și să traseze dimensiunea Pământului, care fusese deja identificat ca fiind o sferă prin observarea umbrei sale în timpul unei eclipse de lună.

Păstrătorul Bibliotecii din Alexandria, Eratostene (276-195 î.Hr.), a calculat circumferința Pământului cu o precizie de aproximativ 321 km (200 mile), măsurând diferența dintre unghiurile umbrelor proiectate la amiază de doi poli identici plasați în pământ la nord și la sud de Egipt.

În secolul al III-lea î.Hr., Aristarchus din Samos a propagat pentru prima dată teoria conform căreia Pământul se rotește pe propria axă și se învârte în jurul unui soare staționar. Abia în anii 1500 d.Hr. oamenii de știință au realizat că Aristarchus avea dreptate. Un alt mare om din Alexandria a fost matematicianul Euclid (aproximativ 300 î.Hr.), care a dezvoltat formele și teoremele geometriei, așa cum sunt folosite și astăzi.

Arhimede (287-212 î.Hr.) din Siracuza este cel mai faimos pentru descoperirea legilor hidraulicii, conform cărora un obiect solid deplasează lichidul până la același volum ca și obiectul însuși (despre care se spune, probabil apocrif, că ar fi descoperit-o în timp ce se afla în baie și apoi a ieșit afară gol pe stradă strigând "Eureka"). Arhimede a calculat, de asemenea, raportul exact dintre circumferința unui cerc și diametrul său, cunoscut sub numele de Pi, și a dezvoltat celebrul șurub al lui Arhimede, un mijloc de a pompa apa în sus prin utilizarea unui șurub mare într-un tub.

Cea mai mare contribuție a epocii alexandrine a fost transferul unei mari cantități de cunoștințe clasice către noua putere din Europa - Roma.

Atunci când legiunile romane au ocupat Grecia continentală, au fost atât de uimite de civilizație, încât au dus la Roma sculpturi, arhitectură și multe altele.

CAPITOLUL 11: Epoca cezarilor - Roma pre-creștină

Peninsula Italică a fost inițial colonizată de un amestec rasial alb proto- nordic/alpin-mediteranean în timpul neoliticului, elementele alpine și mediteraneene fiind majoritare.

Începând din jurul anului 2000 î.Hr., migranții indo-europeni din Europa Centrală (și inițial din sudul Rusiei) s-au stabilit în nordul Italiei, traversând Alpii dinspre Austria și Ungaria de astăzi. Printre acești oameni se aflau triburi celtice cunoscute sub numele de Latini. Din punct de vedere rasial, aceștia erau predominant de natură nordică. Un alt grup de albi, cunoscut sub numele de etrusci, s-a stabilit, de asemenea, în Italia până în anul 800 î.Hr.

Etruscii - vechii europeni avansați

Etruscii erau un amestec de subgrupuri albe din vechea Europă, dar erau superiori din punct de vedere cultural și militar față de locuitorii originali ai Italiei. Ca urmare, aceștia au dominat în curând o mare parte din nordul Italiei. Etruscii au creat o societate sofisticată, construind orașe și așezări care erau cu siguranță mult mai avansate decât orice altceva văzut în țară până la acea vreme.

Cu toate acestea, etruscii nu au fost singurii interesați de Italia. Până în anul 800 î.Hr., o serie de orașe-state grecești au înființat așezări și în sudul Italiei și în Sicilia. Acestea nu erau doar colonii imperialiste; avanposturile au servit, de asemenea, drept tampon în fața numărului tot mai mare de incursiuni din partea agresivului și puternicului oraș Cartagina, situat pe coasta Africii de Nord, în țara cunoscută astăzi sub numele de Tunisia.

Un cuplu etrusc, din Mormântul leoparzilor, o cameră funerară datată în jurul anului 450 î.Hr. Necropola Monterozzi, Lazio, Italia.

Roma a fost fondată de etrusci 700 î.Hr.

Conform legendei romane, orașul Roma a fost fondat în jurul anului 753 î.Hr. de către frații gemeni orfani Romulus și Remus, care au fost salvați de la moarte în copilărie de către o lupoaică care i-a adăpostit și alăptat.

Oricare ar fi originile orașului, până în anul 700 î.Hr. acesta s-a stabilit ferm pe cele șapte coline din jurul văii râului Tibru, iar în secolul al VI-lea î.Hr. orașul și zonele înconjurătoare au fost conduse de etrusci.

În această etapă, Roma era condusă de regi aleși de popor. Simbolul regelui ales al Romei a devenit cunoscut în întreaga lume ca simbol al puterii: un cap de topor legat cu un mănunchi de trestie, numit fasces.

Simbolul era motivat de faptul că fiecare trib era reprezentat de o trestie - prin ea însăși putea fi ruptă cu ușurință, dar legată împreună putea fi o forță puternică.

Simbolul fasciei, care a fost folosit de liderul italian din secolul XX Benito Mussolini, poate fi văzut și astăzi sub mâinile lui Abraham

Lincoln în Memorialul Lincoln din capitala Statelor Unite ale Americii, Washington DC, în Biroul Oval, pe pereții Camerei Reprezentanților și pe clădirea Curții Supreme, printre multe alte locuri. Consilierii primilor regi romani au fost șefii tuturor familiilor importante, reuniți într-un grup numit senat. Acest organism a rămas în vigoare, cu puteri diferite, până la căderea Imperiului Roman, aproximativ 1.500 de ani mai târziu. Senatorii și familiile lor au devenit clasa superioară a Romei, numită patricieni, în timp ce oamenii de rând erau cunoscuți sub numele de plebei.

Un lictor roman purtând un fasces - trestie cu un cap de topor. Simbol al autorității în Roma antică, acesta își trage semnificația din faptul că, singure, trestiile pot fi rupte și îndoite, dar legate împreună sunt puternice. Fascesul a devenit un simbol al autorității la nivel mondial și poate fi găsit în mare parte din arhitectura occidentală. Partidul Fascist al lui Mussolini și-a luat numele și simbolul partidului de la fasce.

CALEA APPIA - UNUL DINTRE CELE MAI MARI DRUMURI ALE ROMEI

Calea Appia, așa cum arăta în perioada de maximă prosperitate a Romei. Construită inițial în jurul anului 310 î.Hr. de către Appius Claudius, această mare autostradă mergea de la Roma la Capau, iar mai târziu a fost extinsă până la Brindisi. Întinzându-se de la Roma, era străjuită pe

o distanță de nouă mile de vile somptuoase și morminte impunătoare ale unor romani de renume. Astăzi au rămas doar câteva ruine și drumul.

Republica timpurie (509-133 î.Hr.)

În anul 509 î.Hr., un grup de patricieni a condus o rebeliune împotriva unui rege etrusc deosebit de nepopular, l-a alungat și a instaurat o republică la Roma. Cel mai faimos incident al acestei rebeliuni a fost o bătălie în fața porților Romei, când legendarul soldat roman Horațiu s-a confruntat personal cu armata regelui etrusc, în timp ce podul spre oraș a fost distrus, împiedicându-i pe etrusci să recapete controlul asupra capitalei.

Puterea deținută de fostul rege a fost transferată acum către doi conducători aleși anual, numiți consuli. Alte orașe din centrul și nordul Italiei au format o alianță și au sfidat puterea noii republici a Romei, ceea ce a dus la o înfrângere romană în Bătălia de la Lacul Regillus din 496 î.Hr.

Trei ani mai târziu, în 493 î.Hr., Republica Romană s-a alăturat alianței. Aceasta a devenit cunoscută sub numele de Liga Latină și a început să înlăture ultimele fortărețe etrusce.

Deși inițial nu erau la fel de avansați ca etruscii, în anul 400 î.Hr. latinii au adoptat o mare parte din cultura etruscă și, din toate punctele de vedere, i-au depășit pe foștii lor stăpâni, atât din punct de vedere militar, cât și cultural. Secretul succesului lor - ca și al întregului Imperiu Roman, de altfel - a fost capacitatea lor uimitoare de a se organiza la o scară nemaiîntâlnită de pe vremea primilor egipteni.

Până în anul 400 î.Hr., Liga Latină a reușit să răstoarne cu succes toate ultimele vestigii ale dominației etrusce, iar din acel moment popoarele etrusce au fost complet absorbite de latini, creând un amestec nordic/alpin/mediteranean care a devenit caracteristic pentru începutul și mijlocul Imperiului Roman, cu elemente nordice care tindeau să formeze clasa conducătoare.

O bucată de ceramică pictată din circa 350-325 î.Hr., sudul Italiei (Tarentina), reprezentând un actor. Denumită "Actor tragic ținând o mască", este un exemplu bun de tipare rasiale romane timpurii, deși este posibil ca actorul însuși să poarte o mască. Muzeul Martin von Wagner, Universitatea din Würzburg, Germania.

Toate triburile care formau Liga Latină au recunoscut Roma ca fiind principalul oraș al alianței, chiar dacă, după cum s-a dovedit mai târziu, erau nemulțumite de această situație.

În timpul acestei perioade de formare a națiunilor, romanii au scris primul lor cod juridic important. În anul 450 î.Hr. a fost stabilită Legea celor douăsprezece table, care a stat la baza întregului sistem juridic roman și a stat la baza multor sisteme juridice actuale din întreaga lume. Reflectând tradiția spartană greacă mai veche, cele Douăsprezece Table prevedea în mod specific eutanasierea prin moarte a oricărui copil care prezenta malformații vizibile sau retard - un exemplu de eugenie de bază la lucru printre acești primii romani.

CELȚII ASEDIAZĂ ÎN SAC ROMA 387 Î.HR.

Primul jefuire a Romei de către celți. Galii, din actuala Franță, au atacat orașul în anul 387 î.Hr. Orașul a rezistat timp de șapte luni înainte de a capitula și de a fi nevoiți să plătească o răscumpărare consistentă în aur. Cetățenii Romei au fost alertați pentru prima dată de atacatorii celți prin claxonatul gâștelor sacre ale zeului Iunona, care au dat alarma în timp ce celții luau cu asalt zidurile.

Galii celți atacă – prima distrugere a Romei 387 î.Hr.

Romanii s-au confruntat cu o altă criză gravă. În anul 387 î.Hr., galii, urmașii unor triburi celtice care se stabiliseră în Franța, au lansat un atac asupra Romei și, în cele din urmă, au jefuit orașul.

Au fost convinși să plece doar de romani, care i-au mituit cu aur. Invazia galilor a arătat o slăbiciune gravă în rândurile Ligii Latine - celelalte componente ale alianței au refuzat să ajute Roma împotriva galilor.

Acest lucru nu a fost uitat de romani, care, până în anul 380 î.Hr. nu numai că și-au reconstruit orașul și au ridicat ziduri uriașe de apărare în jurul lui, dar au început să pregătească o armată nouă și mai puternică.

În 338 î.Hr., după ce au încheiat o alianță cu anumite triburi mai mici din jurul Romei, romanii s-au întors împotriva foștilor lor aliați din Liga Latină și i-au învins în mod decisiv, devenind, până în 280 î.Hr., forța dominantă în Italia.

Războaiele grecești și originea victoriei lui Pyrrhus

Pe măsură ce puterea și influența romană creșteau, o ciocnire cu așezările grecești din sudul Italiei a devenit inevitabilă. Războiul a izbucnit atunci când romanii au început să ocupe cele mai sudice puncte ale Italiei.

Un rege grec pe nume Pyrrhus, originar din orașul Epir din nordul Greciei, a fost angajat de unul dintre orașele grecești din sudul Italiei, Tarentum, pentru a-l ajuta să se ferească de romani. Pyrrhus a reușit să le aplice o înfrângere romanilor care a oprit temporar excursiile acestora din urmă.

Cu toate acestea, costul victoriei - în termeni de oameni și materiale - a fost atât de mare, încât a epuizat forțele expediționare grecești și, în 270 î.Hr., toată Italia a căzut în mâinile Romei, grecii fiind incapabili să mențină războiul. De atunci, orice victorie goală - care duce în cele din urmă la o înfrângere pe termen lung - a fost numită o victorie de Pyrrhus.

PYRRHUS ŞI VICTORIA LUI PYRRHUS 279 Î.HR.

Un bust original al lui Pyrrhus, rege al Epirului din Grecia, care a venit în Italia şi Sicilia cu armata şi elefanţii săi pentru a ajuta oraşele greceşti din aceste teritorii împotriva romanilor în expansiune. Deşi a obţinut o victorie iniţială, forţele sale au fost atât de costisitoare, încât a fost în cele din urmă învins. De atunci, orice victorie goală care duce în cele din urmă la înfrângere este cunoscută ca o victorie pirică.

Cartagina - o ameninţare pentru Roma

Odată cu eliminarea bazelor greceşti din Italia, doar oraşul Cartagina de pe coasta nord-africană mai ameninţa serios expansiunea romană. Cartagina a fost fondată în jurul anului 800 î.Hr. de fenicienii mixţi mediteraneeni/semiţi şi a devenit o forţă independentă şi puternică de sine stătătoare. O mare infuzie nordică a avut loc în regiune după ocupaţia lui Alexandru cel Mare, iar în momentul războaielor cu Roma, Cartagina se afla la apogeu.

Cuvântul latin pentru fenician, Punicus, de la care a derivat cuvântul punic, este motivul pentru care războaiele romane împotriva Cartaginei se numesc războaie punice.

Primul Război Punic a avut loc în Sicilia

În anul 264 î.Hr. a izbucnit un război între Roma și Cartagina pentru stăpânirea insulei Sicilia. După ce au suferit înfrângeri inițiale, romanii i-au învins pe cartaginezi, care au fost nevoiți să ceară pacea în 241 î.Hr. În conformitate cu tratatul de pace, Roma a administrat Sicilia, Sardinia și Corsica, adăugându-se la posesiunile teritoriale tot mai mari ale orașului republică.

PORTUL CARTAGINA - CEL MAI VECHI PORT AL LUMII ANTICE

Orașul Cartagina, situat pe coasta tunisiană, a fost timp de mulți ani cel mai mare dușman al Romei. Întemeiat inițial de fenicieni, care erau un popor vechi european/mediteranean care se amestecase cu un număr mic de semiți, populația orașului a primit o infuzie masivă de sânge nordic atunci când a căzut sub controlul imperiului macedonean alexandrin. Clasele conducătoare au devenit aproape exclusiv nordice, iar orașul a fost construit la o scară care rivaliza cu Roma.

Sus: O reconstituire a modului în care arăta portul în perioada sa de glorie, bazată pe săpături arheologice și pe descrieri cartagineze și romane ale marelui oraș. Jos: Rămășițele portului din Cartagina, așa cum pot fi văzute în zilele noastre. Când Roma a copleșit în cele din urmă Cartagina, soldații săi au ras orașul și au construit un centru roman lângă ruine.

Al Doilea Război Punic-Hannibal invadează Italia

Al Doilea Război Punic este cunoscut și sub numele de războiul lui Hannibal, după numele marelui general cartaginez care, după o lungă campanie epică, a fost foarte aproape de a învinge puterea Romei. După ce a pierdut controlul asupra Siciliei și a altor insule mediteraneene, Cartagina a trimis o armată să invadeze și să ocupe Spania între anii 237-219 î.Hr. Albii și coloniștii celți originari din regiune nu au fost pe măsura cartaginezilor experimentați în lupte și au fost invadați relativ repede.

Apoi, începând cu anul 218 î.Hr., Hannibal a condus o armată de aproximativ cincizeci de mii de oameni și o trupă de treizeci și șapte de elefanți africani prin sudul Franței și prin Alpii din nordul Italiei (doar unul dintre elefanții săi a supraviețuit acestei călătorii incredibile). În următorii cincisprezece ani, i-a atacat pe romani de-a lungul și de-a latul Italiei.

Hannibal a obținut numeroase victorii, cea mai mare fiind bătălia de la Cannae, unde a învins o forță romană superioară numeric. Pentru o vreme s-a părut că romanii și-au găsit în sfârșit perechea, dar un general roman, Scipio, a avut ideea de a răsplăti Cartagina cu aceeași monedă. El a invadat Africa de Nord, folosind logica că, dacă Hannibal a putut invada Italia și amenința Roma, romanii puteau invada Africa de Nord și amenința Cartagina. Tactica a funcționat, iar Hannibal a fost forțat să se întoarcă pentru a apăra

Cartagina, lăsând în urmă o mare parte din armata sa pe continentul european.

Roma a reușit apoi să invadeze Spania și să alunge armatele cartagineze. Hannibal a fost în cele din urmă învins de romani în Bătălia de la Zama din 202 î.Hr. și a urmat un alt tratat de pace. Conform termenilor acestui tratat, Cartagina a fost de acord să se dezarmeze, să plătească o despăgubire Romei și să predea coloniile sale spaniole stăpânirii romane. Hannibal nu a fost iertat niciodată de romani, care l-au urmărit până în Asia Mică (Turcia), unde s-a sinucis în 182 î.Hr.

RĂZBOIUL CARE A DAT NUMELE AFRICII

Chipul nordic al lui Hannibal, cel mai mare războinic al Cartaginei, de pe o monedă de argint bătută în acest oraș în jurul anului 220 î.Hr. Fondat de fenicieni, orașul Cartagina a primit un important aport subracial nordic atunci când a fost ocupat și colonizat de macedonenii nordici sub conducerea lui Alexandru cel Mare. Hannibal s-a născut dintr-un lung șir de nobili nordici cartaginezi.

Un bust din bronz al generalului roman Publius Scipio, care l-a învins în cele din urmă pe Hannibal în bătălia de la Zama din 202 î.Hr. Romanii și-au numit noua colonie "Africa" - și astfel romanii albi au dat Africii (și africanilor) numele sub care acest continent și popoarele sale sunt cunoscute astăzi.

Trupele lui Hannibal traversează râul Rhone în drumul lor spre nordul Italiei. Doar un singur elefant a supraviețuit de fapt traversării Alpilor.

Ocupația romană a Greciei 146 î.Hr.

Înfrângerea Cartaginei i-a lăsat pe romani liberi să își afirme autoritatea în est. Macedonenii, care îl ajutaseră pe Hannibal, au fost primii care au fost pedepsiți de romani pentru această faptă.

Legiunile Romei au invadat Macedonia în anul 200 î.Hr. și au învins armata macedoneană în anul 197 î.Hr. Grecia continentală a intrat apoi sub protecția romană, deși multor orașe-state li s-a permis autoguvernarea.

Cu toate acestea, tulburările continue și luptele interne dintre multe dintre aceste orașe au obligat Roma să ocupe direct întreaga regiune, operațiune care a fost finalizată în anul 146 î.Hr. (în acel an, legiunile romane au distrus orașul grec Corint).

În următorii șaizeci de ani, Grecia a fost administrată aproape în totalitate de Roma, deși unele orașe, precum Atena și Sparta, și-au păstrat statutul de oraș liber. În anul 88 î.Hr., teritoriile romane au fost invadate dinspre est de către rege al Pontului, Mitridate. Multe orașe grecești l-au sprijinit pe regele invadator, în credința că își vor recăpăta independența.

O armată romană l-a forțat pe Mithridates să părăsească Grecia și a zdrobit rebeliunea, punând la zid Atena în 86 î.Hr. și Teba un an mai târziu. Pedeapsa romană împotriva tuturor orașelor rebele a fost grea, iar campaniile purtate pe pământ grec au lăsat Grecia centrală în ruine. În anul 22 î.Hr., orașele-stat grecești au fost separate de Macedonia, iar romanii au transformat aceste orașe-stat într-o singură provincie numită Achaea. În timpul domniei împăratului roman Hadrian (117-138 d.Hr.), multe dintre faimoasele clădiri ale Atenei au fost restaurate din ruine. Continuarea lucrărilor de restaurare romane a fost întreruptă de o invazie a goților, care în 267 și 268 d.Hr. au invadat Grecia, au capturat Atena și au devastat orașele Argos, Corint și Sparta. Între secolele al VI-lea și al VIII-lea, triburi slave din nord au migrat în peninsulă, ocupând Iliria și Tracia. După plecarea goților, peninsula grecească, devastată complet

de secole de războaie și amestecuri rasiale, s-a așezat î n t r - o perioadă de relativă obscuritate ca provincie în cadrul Imperiului Roman de Răsărit al Bizanțului.

În acest timp, Roma reușise să se impună ca noua putere dominantă în Mediterana, iar în 168 î.Hr. Egiptul (aflat pe atunci încă sub dominația macedoneană ptolemeică) s-a aliat în mod oficial cu Roma.

Acest lucru a însemnat că, până în anul 168 î.Hr., cea mai mare parte a Mediteranei - din Spania, de-a lungul coastei mediteraneene, prin Grecia, părți din Turcia, Egipt și coasta nord-africană până în Tunisia - se afla fie sub dominație romană directă, fie era aliată cu Roma.

Al treilea război punic - Cartaginezii exterminați

Dușmănia dintre Cartagina și Roma era atât de profundă încât nu a putut fi îngropată printr-un simplu tratat, iar în 146 î.Hr. a izbucnit din nou războiul între cele două puteri. Până la această dată, însă, puterea romană era imensă, iar Cartagina a fost asediată și distrusă.

De data aceasta, Roma nu a scris niciun tratat. Pentru a se asigura că cartaginezii nu-i vor mai amenința niciodată, romanii au ucis sau au înrobit populația, au distrus fizic orașul și au arat ruinele, punând sare în pământ pentru ca nimic să nu mai crească acolo.

La sfârșitul celui de-al Treilea Război Punic, romanii au ocupat fizic ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de Tunisia și au refondat un nou oraș Carthage - unul roman. L-au numit provincia "Africa", un nume care mai târziu a fost folosit pentru a se referi la întregul continent. În același mod, cuceririle romane din est au dus la crearea provinciei romane "Asia" - încă o dată, un nume roman a devenit numele unui întreg continent.

ROMANII BLONZI CUCERESC NORDUL AFRICII

Deasupra: Un mozaic roman din Cartagina, expus la Muzeul Bardo din actualul Tunis, Tunisia. Scena îi arată pe romani turnând ceea ce pare a fi vin dintr-o amforă. Culoarea originală arată că toți subiecții au părul blond, un indiciu al compoziției rasiale a cuceritorilor romani din Africa de Nord. Observați, de asemenea, motivul svasticii care încadrează figurile, un model comun în arta romană. Mai jos: Rămășițele colosseumului roman din orașul El Jem, la sud de Tunis. Această clădire bine conservată este a doua ca mărime doar după mai celebrul Colosseum din Roma și este mai bine conservată.

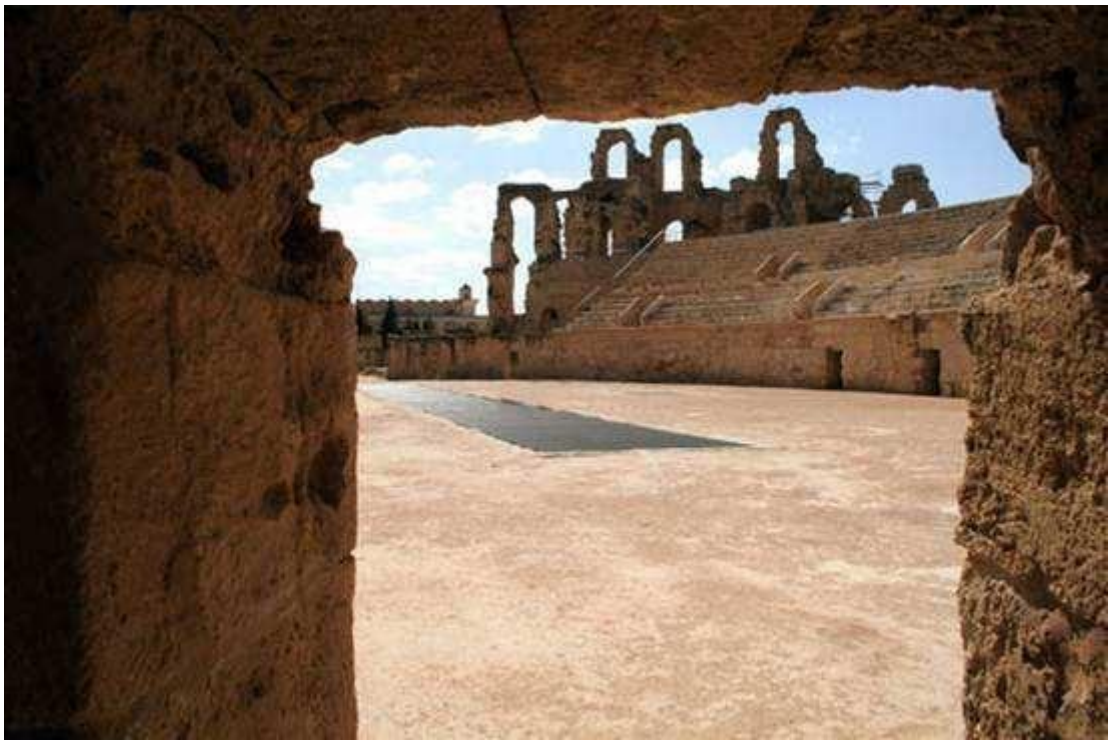

Conflictul civil - Republica târzie 133-30 î.Hr.

În anul 133 î.Hr. a murit conducătorul unui stat independent din centrul Asiei Mici (Turcia), un anume Pergamum. Atunci când i s-a citit testamentul, el îşi lăsase ţara sa Romei. Această dorinţă oarecum bizară - care a fost îndeplinită în mod corespunzător - a servit ca o trambulină pentru ocupaţia romană ulterioară a restului Asiei Mici şi a Orientului Mijlociu. Perioada cuprinsă între 133 şi 30 î.Hr. este cunoscută sub numele de Republica târzie, în timpul căreia Roma va cunoaşte conflicte civile care nu au mai fost văzute din zilele insurecţiei latinilor împotriva etruscilor. Pe lângă aceasta, Roma s-a angajat, de asemenea, într-o serie de războaie externe.

Sclavii - semințele declinului Romei

Încă din cele mai vechi timpuri, romanii au importat sclavi în ţara lor. Acest lucru a dus în cele din urmă la umplerea Romei cu tot felul de oameni care nu semănau deloc cu romanii. Sclavi din Orientul Îndepărtat, Africa şi din lumea vorbitoare de limbi semitice au umplut casele de sclavi din Roma cu sutele de mii.

În cele din urmă, un număr atât de mare de oameni a creat ameninţarea constantă a unei rebeliuni deschise. Cea mai faimoasă revoltă a sclavilor a avut loc în anul 73 î.Hr., condusă de Spartacus. Această rebeliune a trebuit să fie reprimată prin forţa armelor cu o

armată romană completă.

BĂRBAȚI CARE AU MARCAT ISTORIA ROMEI

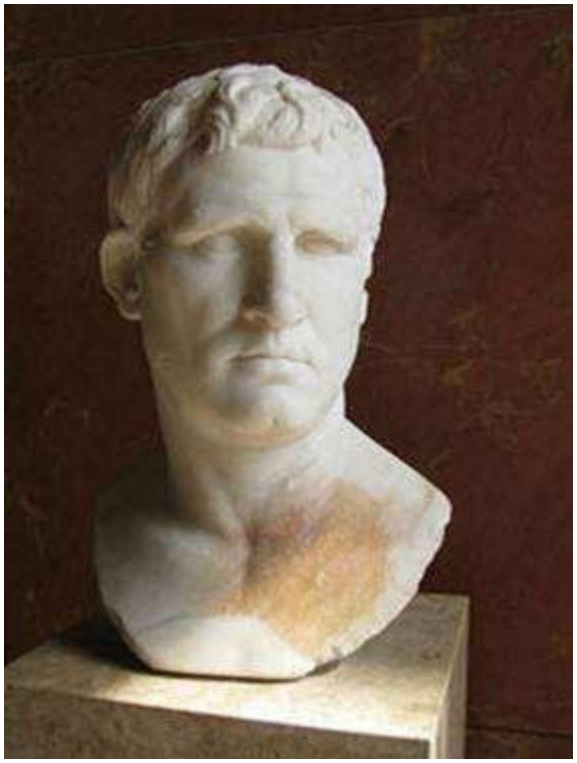

Marcus Agrippa (63-12 î.Hr.), general roman care, între anii 31 şi 36 î.Hr., a câştigat mai multe bătălii împotriva rivalilor lui Octavian Augustus, ceea ce a dus la transformarea lui Octavian în primul împărat roman.

Vespasianus, împărat roman (69-79 d.Hr.), care a condus legiuni în Germania și Britania. A început reprimarea revoltei evreilor și, în anul 70 d.Hr., a făcut să fie construit Colosseumul din Roma.

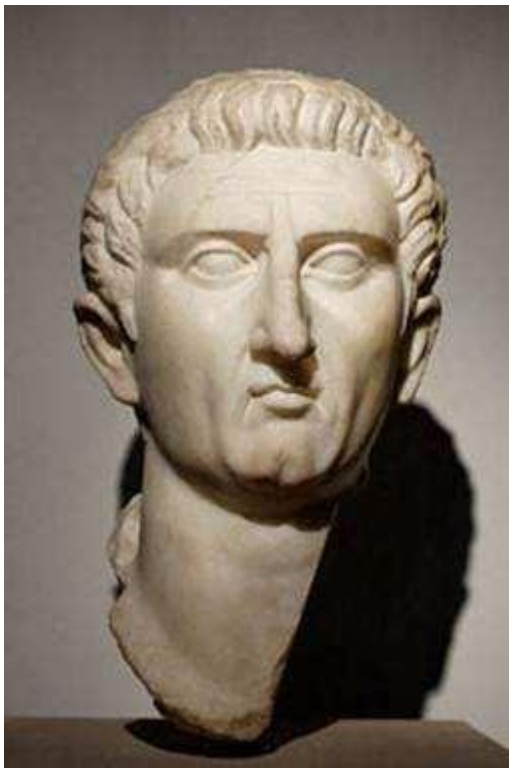

Marcus Nerva, împărat roman (96-98 d.Hr.), care a fost primul care a permis ca ne-românii - și, prin urmare, în cele din urmă, nealbii - să facă

parte din senatul de la Roma în calitate de reprezentanți regionali ai provinciilor romane.

Hadrian, împărat roman (117-138 d.Hr.), care și-a dat seama că imperiul era prea mare și a oprit expansiunea sa. A construit ziduri la granițele imperiului, dintre care cel mai faimos îi poartă numele în Anglia.

Războiul civil dintre plebei și patricieni

Pe plan intern, Roma devenise din ce în ce mai divizată între patricieni și plebei, în special în ceea ce privește distribuirea terenurilor. Unii patricieni și-au dat seama de necesitatea unei reforme. Cel mai faimos dintre aceștia a fost Tiberius Gracchus, care a fost ales în funcția de tribun (un echivalent modern ar fi prim-ministru) în 133 î.Hr.

Reformele pe care Gracchus le-a implementat i-au atras ura claselor bogate, iar în 134 î.Hr. a fost asasinat. Munca sa a fost apoi preluată de fratele său, Gaius Gracchus, care a fost ales tribun în 123 î.Hr. Inițiind și el reforme sociale de anvergură, Gaius a reușit să instituie o formă de asistență socială care nu a funcționat corespunzător și aproape a falimentat statul. Nu a făcut decât să stârnească ura claselor superioare într-o manieră nemaiîntâlnită nici

măcar împotriva lui Tiberius Gracchus.

În 121 î.Hr., după o izbucnire deosebit de gravă a violenţelor civile, în care au fost uciși câteva mii de susţinători ai săi, Gaius Gracchus s-a sinucis. Moartea fraţilor Gracchus avea să anunţe un război civil total în Roma.

Până în anul 100 î.Hr., o serie de generali romani capabili au ajuns la rang de proeminenţă. Aceştia au supus şi au menţinut numeroasele colonii romane împrăştiate pe coasta mediteraneană. Fiecare dintre aceşti generali era la comanda propriei sale armate şi, deşi teoretic trebuiau să servească statul roman, în realitate funcţionau ca armate private care lucrau în interesul generalilor lor.

După ciocniri fizice cu unele dintre celelalte armate, generalul Cornelius Sulla s-a impus ca cel mai puternic lider şi a devenit conducătorul de facto al Romei. În mod remarcabil, după ce a introdus o serie de reforme (inclusiv extinderea puterilor senatului), Sulla a demisionat de bunăvoie de la conducerea statului.

Cezar trece Rubiconul 49 î.Hr.

Până atunci au apărut alţi doi generali, fiecare cu propria armată: Pompei şi Iulius Cezar. Pompei a condus legiuni romane în Italia, Africa, Spania, Asia Mică şi chiar până în valea râului Eufrat. De asemenea, a contribuit la reprimarea faimoasei revolte a sclavilor condusă de Spartacus în anul 73 î.Hr. Iulius Caesar cucerise Galia (Franţa) şi unele triburi germanice (descendenţi ai celţilor originari şi veri îndepărtaţi ai latinilor originari) până la râul Rhone. El a debarcat o forţă de invazie în Britania între anii 58-51 î.Hr. Pe măsură ce numele, faima şi influenţa lui Caesar se răspândeau, Pompei şi alţii din Roma şi-au dat seama de ameninţare şi i-au ordonat să-şi dizolve puternica armată şi să se întoarcă la Roma. El a refuzat să facă acest lucru şi, în schimb, a mărşăluit spre Roma de la baza sa din Franţa.

Cezar a trecut râul Rubicon în anul 49 î.Hr., angajându-se irevocabil în războiul cu Pompei (Rubiconul marca graniţa oficială a Romei şi, prin urmare, odată ce a fost trecut, declaraţia de război a fost considerată de la sine înţeleasă). În scurt timp, Cezar a zdrobit toată opoziţia şi s-a impus în mod oficial ca domnitor.

Cezar, omul - orator, scriitor și cuceritor

Deși a fost cel mai faimos dintre romani, Cezar a domnit doar cinci ani (49-44 î.Hr.). A fost un scriitor și un orator remarcabil și a instituit reforme de anvergură, de la modificarea componenței senatului până la instituirea unui program de lucrări publice.

De asemenea, a introdus calendarul solar de 365 de zile (bazat pe cunoștințele egiptene - la Roma a devenit cunoscut sub numele de calendarul iulian) care, cu mici modificări, este același pe care lumea occidentală îl folosește până în prezent. Luna iulie este numită după el. Cezar a luat-o ca amantă pe regina macedoneană ptolemeică, Cleopatra a VII-a a Egiptului, în ceea ce a fost, cel mai probabil, o alianță strategică din partea amândurora.

În anul 44 î.Hr., Cezar a fost asasinat pe treptele Senatului din Roma de către un grup care se opunea controlului său aproape regal asupra afacerilor de stat. Cezar considera că puterile sale sunt ereditare și lăsase un testament în care îl numea moștenitor pe nepotul său în vârstă de 18 ani, Octavian.

CAESAR ȘI POMPEY - RIVALITATEA CARE A SCHIMBAT ISTORIA ROMANĂ

Iulius Caesar (stânga) și Cnaeus Pompei (dreapta). Atât Pompei, cât și Cezar au acumulat o mare popularitate la Roma, fiind generali de armată care au fost responsabili de adăugarea unor întinderi vaste de pământ la Imperiul Roman.

Pompei a extins puterea Romei în est, doborând dinastia Seleucidă și înființând provincia romană Siria, în timp ce Cezar a ocupat Galia, a făcut raiduri în Germania și a invadat Britania și Spania.
Îngrijorați de popularitatea crescândă a lui Caesar, Pompei și conducătorii Romei, care erau aliații săi, i-au cerut lui Caesar să își desființeze armata și să se întoarcă la Roma. Caesar a refuzat să își dizolve armata și, în schimb, a mărșăluit spre Roma.
Cezar a câștigat războiul civil (49-45 î.Hr.) care a urmat, iar Pompei a fost forțat să fugă în Egipt, unde a fost asasinat. Caesar a devenit conducător, schimbând cursul istoriei romane prin crearea a ceea ce a devenit Imperiul Roman. Cezar a fost asasinat în 44 î.Hr. de către romanii care se opuneau guvernării sale din ce în ce mai autocratice.

Octavian Augustus

După ce a suprimat și exterminat o mare parte a opoziției (inclusiv pe renumitul orator și senator Cicero), Octavian și unul dintre colegii lui Cezar, Marc Antoniu, au domnit cu puteri autocratice complete timp de un deceniu.

Marc Antoniu s-a căsătorit cu Cleopatra, fosta amantă a lui Cezar, oferindu-i ca dar de nuntă teritorii romane. Octavian a folosit acest act ca pe o oportunitate de a incita Roma împotriva lui Marc Antoniu, iar parteneriatul de lungă durată dintre cei doi a degenerat în război civil.

Atât Octavian, cât și Marc Antoniu dispuneau de flote mari și s-au întâlnit în cele din urmă în 31 î.Hr., la Actium, în Grecia. Marc Antoniu a fost învins și s-a sinucis, la fel ca și soția sa în anul următor, când orașul Alexandria a fost capturat de forțele romane.

MARI RIVALI - OCTAVIAN AUGUSTUS ȘI MARC ANTONIU

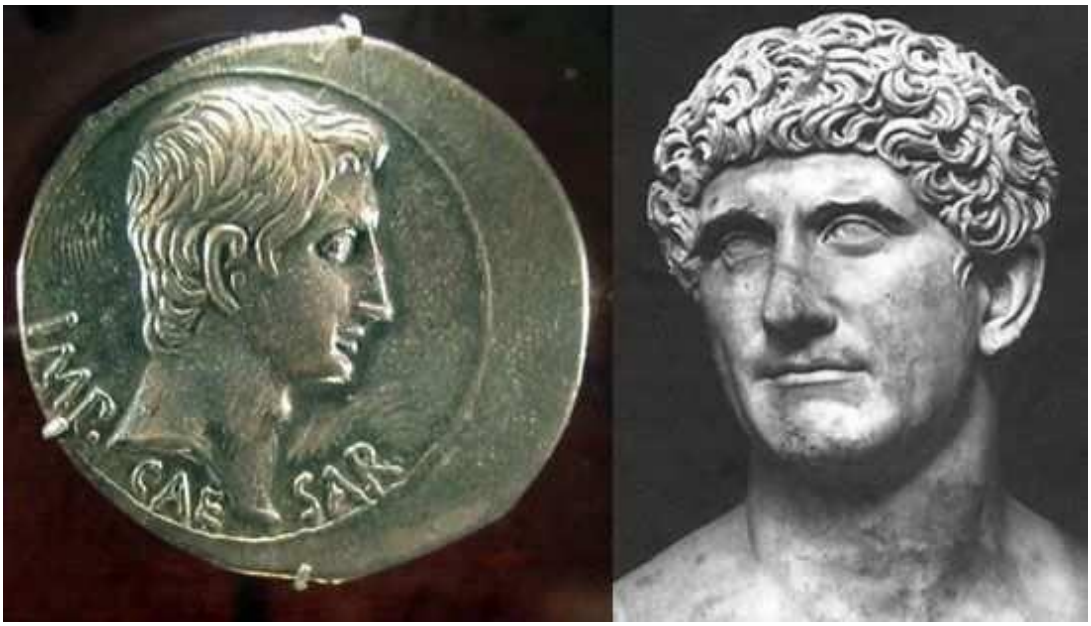

Octavian (stânga) a fost nepotul și moștenitorul lui Iulius Caesar. Primul împărat al Romei (27 î.Hr.-14 d.Hr.), el a pus capăt la aproape un secol de războaie civile și conflicte. A prezidat o eră de pace, prosperitate și realizări culturale cunoscută sub numele de Epoca Augustană. Când Cezar a fost asasinat în 44 î.Hr., Octavian servea în armata romană din Iliria.

Dornic să îl răzbune pe Cezar și să își asigure propria poziție, a făcut mai întâi pace cu cel mai apropiat adversar, Marc Antoniu (dreapta), colegul ambițios al lui Cezar. Împreună cu un al treilea potențial rival, generalul Marcus Aemilius Lepidus, cei trei bărbați au format un triumvirat pentru a conduce Roma, după ce i-au eliminat mai întâi pe toți dușmanii lor combinați, inclusiv pe celebrul orator Cicero. Octavian și Antoniu au mărșăluit apoi împotriva liderilor asasinilor lui Caesar, Marcus Brutus și Gaius Cassius Longinus, care au fost înfrânți și s-au sinucis în 42 î.Hr.

Triumviratul nu a rezistat.

În timp ce Lepidus se afla în est, luptând împotriva partinienilor, Octavian l-a înlăturat din funcție. Marc Antoniu s-a căsătorit între timp cu regina macedoneană a lui Ptolemeu, Cleopatra Egiptului, și l-a recunoscut pe Cezarion, fiul ei din cauza lui Cezar, drept corulerul ei. Acest lucru a subminat poziția lui Octavian ca unic fiu al lui Cezar, iar războiul era inevitabil. Octavian și Marc Antoniu s-au confruntat în bătălia navală de la Actium din 31 î.Hr. Octavian a învins, iar atât Marc Antoniu, cât și Cleopatra s-au sinucis în anul următor. Adevăratul fiu al lui Cezar, Cezarion, a fost apoi asasinat. În 29 î.Hr. Octavian s-a întors la Roma în triumf, la vârsta de 34 de ani fiind singurul stăpân al lumii romane. În

anul 27 î.Hr. Senatul roman i-a acordat lui Octavian titlul de "Augustus" (Augustus), iar de atunci încolo a fost cunoscut sub numele de Octavian Augustus, o lună a anului fiind denumită după el. În ciuda faptului că a fost copleşit de onoruri şi titluri - inclusiv cuvântul "imperator" (de la care provine cuvântul "împărat") - Octavian nu şi-a asumat niciodată apucăturile formale ale unei monarhii, insistând întotdeauna că a restaurat republica.
Cu toate acestea, el a rămas adevărata putere la Roma pe durata vieţii sale. Un protector al artelor, Augustus a fost prieten cu poeţii Ovidiu, Horaţiu şi Virgiliu, precum şi cu istoricul Liviu. Dragostea sa pentru splendoarea arhitecturală a fost rezumată în lăudăroşenia sa că "a găsit Roma de cărămidă şi a lăsat-o de marmură". De asemenea, a iniţiat o legislaţie moralistă care includea legi somptuare (restricţii asupra cheltuielilor private în interesul statului) şi legi matrimoniale. A murit liniştit în anul 14 d.Hr., fiind recunoscut ca unul dintre cei mai mari conducători romani din întreaga istorie a acestui imperiu.

Pax Romana-Roma înfloreşte 30 î.Hr. - 235 d.Hr.

La sfârşitul unui secol de lupte civile (133-30 î.Hr.), Roma a fost în cele din urmă unită sub un singur conducător. După aceea a urmat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Pax Romana, Pacea Romei, care a durat mai bine de două sute de ani, din 30 î.Hr. până în 235 d.Hr.

Această perioadă a marcat, de asemenea, destrămarea rasială a imperiului, cauzată de efectele pe termen lung ale includerii unor teritorii şi popoare străine. Acest proces a fost intensificat prin ocolirea unei legi străvechi create de părinţii fondatori ai acestei naţiuni, care interzicea căsătoriile cu cetăţeni non-romani.

La întoarcerea victorioasă a lui Octavian la Roma în 29 î.Hr., senatul i-a conferit titlul de onorabil sau August (Augustus), nume sub care a fost cunoscut ulterior.

Octavian Augustus nu a deţinut nicio funcţie guvernamentală oficială la Roma după 23 î.Hr. Cu toate acestea, el a fost, de facto, conducător al Romei prin poziţia sa de lider suprem, sau imperator, al armatei romane. Din cuvântul imperator a derivat cuvântul împărat.

Perioada Pax Romana a fost cunoscută şi sub numele de "Principat", deoarece puterea politică era împărţită între senat şi

"principi". Princeps (la singular) era cea mai importantă persoană din societatea romană sau "primul între egali", așa cum îl descria Octavian. În timpul domniei sale de patruzeci și patru de ani, Octavian Augustus a instituit un serviciu public stabil și eficient, o politică fiscală echitabilă și a consolidat granițele Imperiului Roman.

Sub comanda sa, granițele imperiului s-au mutat pe Dunăre și în Germania până la Rin, dar a suferit un revers dramatic atunci când germanii au provocat o înfrângere masivă armatelor romane în anul 9 d.Hr. în bătălia de la Detmold.

În Orientul Mijlociu, armata lui Sulla a dus o campanie împotriva Imperiului Partian (de acum amestecat din punct de vedere rasial) încă din anul 92 î.Hr., însă doar împăratul Traian a reușit să-i supună în cele din urmă pe Partieni - deși le-a înapoiat rapid pământurile în ceea ce s-a pretins a fi un act de conciliere.

IMPERIUL CEZARILOR - AMPLOAREA CIVILIZAȚIEI ROMANE ÎN JURUL ANULUI 150 D.HR.

Cea mai mare întindere a granițelor imperiului, cu denumirile date de romani diferitelor regiuni.

Dinastia iulio-claudiană se încheie cu Nero

După moartea lui Octavian Augustus, Octavian a fost succedat de patru descendenţi ai familiei sale, numiţi familia Julio-Claudian. Primii doi, Tiberius și Claudius, au fost drepți și eficienţi, iar în timpul domniei lui Claudius a fost finalizată (în anul 43 d.Hr.) ocuparea Britaniei, începută de Iulius Caesar cu aproximativ o sută de ani mai devreme.

Cel de-al treilea împărat iulio-claudian a fost celebrul Caligula, despre care se spune că ar fi înnebunit, transformându-și odată calul preferat în ambasador. Cel de-al patrulea împărat iulio-claudian a fost la fel de faimosul Nero, cunoscut mai ales pentru persecuţia creștinilor, aruncându-i la lei.

Creștinii erau în acel moment încă un grup mic, unul dintre multele grupuri care prosperau sub Pax Romana. Linia iulio-claudiană a luat sfârșit în anul 68 d.Hr. odată cu sinuciderea lui Nero. În timp ce Nero era împărat, Roma a suferit pagube grave într-un mare incendiu în anul 64 d.Hr.

Dinastia Flaviană - Construirea Colosseumului

La moartea lui Nero a izbucnit o scurtă luptă pentru putere, iar Flavius Vespasianus (cunoscut și sub numele de Vespasian) a preluat puterea în anul 69 d.Hr. El a reluat guvernarea ordonată și a fondat dinastia Flaviană, care a durat până în anul 96 d.Hr. Colosseumul din Roma (care se află și astăzi în picioare) a fost construit din ordinul lui Vespasian și a fost numit inițial Amfiteatrul Flavian. Fiul lui Vespasian, Titus, a domnit între anii 79 și 81 d.Hr. El este cel mai bine amintit pentru isprava sa militară de capturare a Ierusalimului în anul 70 d.Hr., cu nouă ani înainte de a deveni împărat. Până în timpul ultimului împărat Flavian, majoritatea romanilor acceptaseră faptul că imperator, sau împăratul, era adevăratul conducător al Romei.

Nerva și primii non-albi din Senat

După linia Flaviană au urmat Antoninii - sau "cei cinci împăraţi buni", care au domnit între anii 96 și 180 d.Hr. Primul dintre

aceştia a fost împăratul Nerva, care a domnit între anii 96-98 d.Hr. Nerva este important pentru că el a stabilit regulile de secesiune. Înainte de a muri, el a adoptat un individ promiţător (care avea să fie numit ulterior Cezar), care a fost apoi instruit pentru a prelua poziţia de împărat la momentul potrivit. Acest sistem a stabilit standardul pentru mulţi ani de acum încolo.

Nerva a fost, de asemenea, primul împărat care a permis ca membrii senatului roman să fie aleşi din tot imperiul. Acesta a fost un pas important, deoarece imperiul s-a extins în teritorii precum Africa de Nord şi Orientul Mijlociu, toate acestea pierzându-şi de mult timp populaţiile majoritar albe semnificative. Domnia lui Nerva a marcat prima apariţie a unor persoane care nu erau romane - şi nici albe - în senatul şi, prin urmare, în guvernul Romei imperiale. Acest proces a însemnat că, până la sfârşitul secolului al II-lea d.Hr., senatorii de origine pur romană erau în minoritate.

SĂNĂTATE ŞI FITNESS ÎN STIL ROMAN - BĂILE LUI DIOCLEŢIAN

Deasupra: O reconstrucţie a celui mai mare complex de sănătate şi agrement din istorie, Băile lui Diocleţian, magnific decorate, construite în timpul domniei acestui împărat (284-305 d.Hr.). Alcătuite din săli de exerciţii, saune şi piscine, băile egalează ca mărime şi grandoare orice complex comercial şi de divertisment occidental modern şi acopereau o suprafaţă mai mare decât orice stadion sportiv modern. Mai jos, ruinele aşa cum pot fi văzute în prezent.

Dizolvarea poporului roman

Imperiul și-a atins apogeul în ceea ce privește expansiunea teritorială sub următorul împărat, Traian, care a domnit între anii 98-117 d.Hr. În această perioadă, un număr uriaș de popoare străine din punct de vedere rasial umpleau toate coloniile romane din Europa extracontinentală și apăreau în număr semnificativ la Roma.

Următorul împărat, Hadrian (117-138 d.Hr.), a construit faimosul Zid al lui Hadrian, din piatră, în nordul Angliei, pentru a ține rămășițele celților scoțieni departe de Anglia romană.

Acest lucru făcea parte dintr-o încercare a lui Hadrian de a reduce dimensiunea imperiului. Posibil să fi văzut procesul de dezintegrare în desfășurare și a ordonat renunțarea la multe teritorii din părțile estice ale imperiului. Sub domnia sa, mari porțiuni din teritoriile estice, cu excepția Draciei (România de astăzi), au fost efectiv abandonate de Imperiul Roman. Dacă aceasta a fost o încercare de a opri potopul de străini care se revărsau în părțile sudice ale imperiului, a fost una zadarnică.

Încercările de a crește populația romană albă eșuează

Octavian Augustus a încercat în mod deschis să păstreze linia de sânge romană. Acesta a emis mai multe decrete care prevedeau pedepse grele pentru celibat sau pentru căsătoria cu sclavi sau cu descendenți ai sclavilor. O altă lege a lui Octavian prevedea că toți romanii cu vârste cuprinse între 25 și 60 de ani trebuie să se

căsătorească - și să sperăm că vor avea copii.

În cele din urmă, în anul 9 d.Hr., Octavian a anunțat facilități fiscale pentru familiile romane cu trei sau mai mulți copii. Persoanelor necăsătorite li s-a interzis accesul la jocurile publice și nu puteau primi moșteniri, în timp ce persoanele căsătorite fără copii puteau primi doar jumătate din orice moștenire care li se cuvenea. Toate aceste măsuri au eșuat în timpul vieții lui Octavian.

Încă din 131 î.Hr., cenzorul roman Metellus a cerut o lege care să-i oblige pe cetățenii romani să se căsătorească. Iulius Cezar, Augustus, Nero și Traian au oferit premii pentru cetățenii romani care aveau mai mult de patru copii.

Politica romană determină creșterea popoarelor ne-romane

În Europa continentală, Pax Romana a fost marcat de beneficiile societății romane. Populația a crescut, iar înclinația romană pentru organizare a fost preluată rapid de către țăranii europeni din regiunile lor.

Acest proces a fost îmbunătățit de sistemul roman de guvernare, care se baza pe câțiva administratori romani care soseau într-o regiune și apoi îi convingeau pe localnici să ajute la administrarea și conducerea teritoriului în schimbul unor funcții de stat.

În acest fel, romanii au "romanizat" multe dintre teritoriile lor supuse. Deși acest lucru nu a afectat echilibrul rasial în Galia și în alte părți ale Europei de vest și de est (Europa centrală sau Germania au rămas pentru totdeauna în afara razei de acțiune a Romei), a avut efecte dramatice în regiunile din est și sud, care erau ocupate în majoritate de popoare nealbe.

Această politică a fost aplicată și în celelalte zone ale Imperiului Roman - cu consecințe dezastruoase pentru Roma în teritoriile mediteraneene din Africa de Nord, Egipt și Orientul Mijlociu.

În aceste din urmă teritorii, un număr imens de populații de rasă mixtă (formate din amestecuri de alb, semitic, arab și mongoloid) au beneficiat de avantajele civilizației romane atât timp cât au existat romanii înșiși.

Acest lucru a însemnat o creştere dramatică a populaţiei datorită creşterii nivelului de trai, astfel că romanii au ajutat la crearea potopului rasial al albilor care, în cele din urmă, îi va copleşi dinspre sud.

Este interesant de observat că romanii de origine indo-europeană priveau cu suspiciune pe oricine era de culoare închisă. Proverbul roman "*hic niger es, hunc tu, Romane, caveato"* ("Este negru, fereşte-te de el, romanule") este consemnat de Horaţiu ca fiind un proverb comun printre romanii din acea vreme (*Satire,* i. 4, 85).

Acest lucru nu înseamnă că romanii din Republica târzie sau din Pax Romana au rezistat procesului de integrare fizică.

Dimpotrivă, se pare că au salutat-o ca pe o parte esenţială a construcţiei imperiului şi ca pe un mijloc de a ţine sub control populaţiile supuse. Este puţin probabil ca aceştia să fi prevăzut consecinţele pe termen lung pe care le-ar fi creat.

Scânteia iniţială care a creat civilizaţia romană s-a stins când ultimul dintre adevăraţii romani a fost stârpit în vasta arie de răspândire a imperiului.

De aceea, astăzi există ruine romane în Africa, în Orientul Mijlociu şi chiar şi în Roma - monumente tăcute ale unui popor demult dispărut.

ROME-DE LA PĂRUL BLOND LA PĂRUL PIPERAT

Căderea Romei este încapsulată în aceste două imagini. Sus: O pictură a unei femei romane blonde din sudul Italiei, Primavera, *o pictură murală din Stabiae, secolul I d.Hr., Muzeul Național, Napoli. Comparați această imagine cu bustul oficial al împăratului Filip (244-249 d.Hr.), de mai jos. Născut în provincia romană Arabia, în ceea ce astăzi este satul Shahba, aproximativ la optzeci și opt de kilometri sud-est de Damasc, tatăl lui Filip era un om important din zonă, Julius Marinus, care primise cetățenia romană și, prin urmare, nu era născut roman. Nu se știe nimic despre mama lui Filip.*
Cunoscut sub numele de "Filip Arabul", a fost un împărat care în mod clar nu era de origine pur europeană. Acest bust surprinde cu acuratețe părul său scurt, un semn evident al strămoșilor care nu erau albi, Muzeul Vaticanului, Roma.

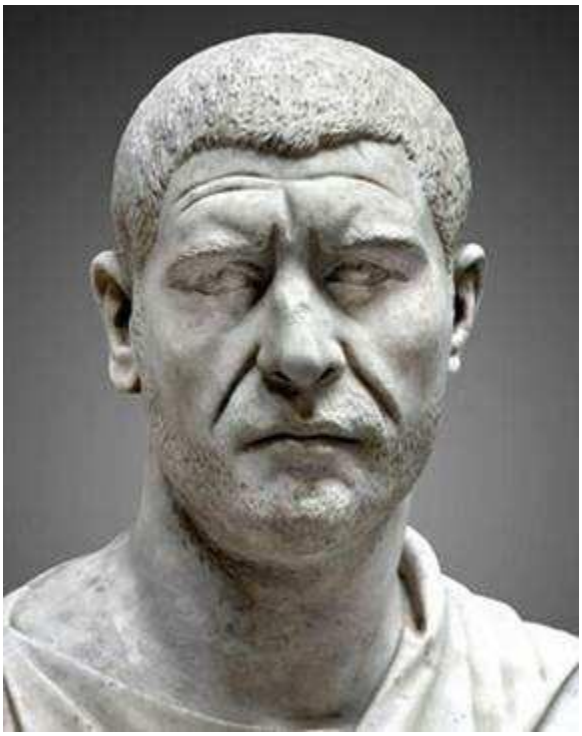

Rezistența germană oprește expansiunea romană

Romanii nu au reușit niciodată să pătrundă în Europa Centrală dincolo de râul Rin, ultima lor încercare de a cuceri actuala Germanie fiind oprită în anul 9 d.Hr. Acest lucru a creat o diviziune fizică în rândul popoarelor albe din nord-vestul Europei. În acel moment, o secţiune (Galia şi Britania) a căzut complet sub stăpânirea Romei, iar cealaltă secțiune (triburile germane) a rămas dușmanii implacabili ai Romei, luptând împotriva imperiului cu fiecare ocazie.

În mod ironic, aceste triburi germanice (sau barbari, așa cum le plăcea romanilor să le spună) erau la origine verișori celți îndepărtați ai latinilor. Acești barbari au fost cei care au invadat în cele din urmă Roma, după ce aceasta își crescuse adevărata Romanii au fost reduși la o minoritate nesemnificativă, făcând ca marea flacără imperială să pâlpâie și să moară.

Amploarea imperiului se dovedește a fi un eșec al acestuia

La apogeul său, Imperiul Roman se întindea din Anglia până la Rin, din Spania până în Asia Mică şi din Africa de Nord până la râurile Tigru/Eufrat. Numărul mare de popoare şi rase atrase în influența imperiului nu trebuie exagerat. Monedele romane descoperite în India şi Scandinavia indică măsura în care romanii călătoreau în calitate de comercianți sau soldați.

Este posibil ca romanii să fi crezut că integrarea străinilor în Roma și în sistemul de guvernare al acesteia era modalitatea de a crea un imperiu. Realitatea este însă că societățile neomogene sunt cele mai puțin coezive, în timp ce societățile omogene sunt cele mai coezive. Așa se face că numărul tot mai mare de străini din cadrul imperiului a făcut ca acesta să fie cu atât mai dificil de ținut unit. Disensiunile interne, problemele politice și bolile sociale erau adesea agravate de împărați brutali sau incompetenți.

În cele din urmă, în 192 d.Hr., tronul a fost scos la licitație de către garda privată a împăratului (Garda Pretoriană, înființată de Octavian Augustus), după ce un împărat deosebit de ineficient a fost ucis după doar trei luni de mandat.

Câștigătorul licitației nu a rezistat prea mult timp și a fost, la rândul său, detronat de Septimus Servus, care a fost ales de armată.

Soarta Romei sigilată-Edictul din 212 d.Hr.

Servus nu a fost remarcabil, dar fiul său, Caracalla, care a domnit între anii 211-217 d.Hr., a fost împăratul roman care a deschis în cele din urmă porțile rasiale ale Imperiului Roman și i-a pecetluit soarta. În anul 212 d.Hr., într-o încercare aparentă de a lărgi baza de impozitare romană, Caracalla a adoptat un edict prin care acorda cetățenia romană tuturor bărbaților liberi din imperiu. Această proclamație, cunoscută sub numele de *Constitutio Antoniniana* (sau "Edictul lui Caracalla", așa cum este mai cunoscut), a dat peste cap secole de legislație romană și a avut efecte mult mai mari decât simpla lărgire a bazei de impozitare. Dreptul roman timpuriu luase măsuri pentru menținerea omogenității rasiale prin stipularea faptului că persoanele puteau fi cetățeni doar dacă ambii lor părinți erau cetățeni romani. Cei care se căsătoreau cu persoane care nu erau cetățeni romani nu puteau pretinde cetățenia romană pentru copiii lor. Aceasta era o modalitate directă de a exclude biologic toți cetățenii străini de la cetățenia romană.

Pe măsură ce Imperiul Roman se extindea, definiția cetățeniei a devenit din ce în ce mai largă, până când, în cele din urmă, prin edictul lui Caracalla, toți oamenii liberi, indiferent de originea lor rasială sau națională, s-au calificat pentru cetățenia romană. Ultima reținere care împiedica diluarea sângelui roman fusese abandonată.

Primii romani au pus un mare accent pe menţinerea omogenităţii lor rasiale, dar până la sfârşitul secolului al II-lea d.Hr., conceptul de universalitate a devenit o temă dominantă în întregul imperiu.

Până la momentul edictului lui Caracalla, se produsese deja o mare cantitate de amestecuri rasiale datorită dimensiunii imperiului şi a faptului că acesta includea atât de multe elemente rasiale străine în interiorul graniţelor sale. Acest proces primea acum sprijin legal. Căsătoriile interrasiale şi copiii de rasă mixtă au devenit din ce în ce mai frecvente după acest lucru şi, încet, dar sigur, Roma şi Imperiul Roman din Mediterana şi-au pierdut nucleul de conducere alb. Astfel, soarta care s-a abătut asupra tuturor celorlalte mari civilizaţii, şi anume dispariţia populaţiei fondatoare prin integrare fizică, s-a strecurat asupra Romei.

Cu toate că această schimbare demografică rasială nu a fost la fel de accentuată la Roma ca în cele mai estice zone ale imperiului, a fost suficient de dramatică pentru a schimba însăşi natura civilizaţiei. Străinii din tot Orientul Mijlociu metisat s-au revărsat în Roma, atraşi de bogăţia şi statutul acesteia. Primind cetăţenie, aceşti străini au fost absorbiţi în mod constant de populaţia romană, până în punctul în care astăzi foarte puţini italieni mai pot pretinde că sunt pur descendenţi romani.

Rezultatul este că anumite elemente de populaţie din sudul Italiei şi din Sicilia sunt astăzi în mod clar de origine rasială mixtă, în principal un amestec de arabi şi albi. Cu toate acestea, există încă sclipiri ale populaţiei originale cu piele deschisă, ochi şi/sau păr deschis.

Calea urmată de Roma a fost în oglindă cu cea urmată de Sumeria, Orientul Mijlociu, Egipt şi Grecia. Toate aceste civilizaţii au rămas intacte atâta timp cât societatea care le-a creat a rămas omogenă. De îndată ce aceste societăţi şi-au pierdut omogenitatea şi au devenit multirasiale, însăşi natura societăţilor s-a schimbat, iar civilizaţiile originale au dispărut. Roma nu se va dovedi a fi o excepţie de la această regulă.

CAPITOLUL 12: Putere și scop - Gloria Romei

Faptul că Imperiul Roman s-a dizolvat într-un poliglot multirasial nu diminuează cu nimic numeroasele realizări culturale și inginerești ale romanilor originali.

Cu toate acestea, se observă foarte bine că cele mai mari realizări romane datează de dinaintea dizolvării rasiale a imperiului - reflectând încă o dată civilizațiile anterioare.

Viața socială romană-Sport și atletism

Viața socială romană se concentra pe marile evenimente atletice și sportive. Tradiția sporturilor sângeroase - gladiatori care se ucid între ei pentru amuzamentul spectatorilor - nu era un sport asociat cu romanii originali.

Aceasta a devenit obișnuită doar după ce Roma a început să se umple de străini, deși cu siguranță nu a existat nicio rezistență activă din partea romanilor originari împotriva apariției spectacolelor sângeroase. Atracția pentru sporturile sângeroase a fost folosită și ca instrument politic.

Foarte des, prizonierii care erau găsiți vinovați de o crimă deosebit de atroce erau dați în mâncare leilor, așa cum s-a întâmplat adesea cu primii creștini sub împăratul Nero.

CIRCUS MAXIMUS - CEL MAI MARE COMPLEX DE STADIOANE DIN ISTORIE

Uriașul Circus Maximus din Roma. Acesta a fost cel mai mare complex de divertisment roman din toate timpurile, putând găzdui 300.000 de spectatori. Primele părți ale Circus Maximus au fost construite în jurul

anului 600 î.Hr. și au fost mărite substanțial de către Iulius Caesar, care a adăugat și canale care puteau inunda podeaua teatrului, astfel încât să se poată naviga cu navele pentru a reconstitui bătălii pe mare. Circus Maximus, care era mult mai mare decât faimosul Coliseum, nu a supraviețuit. A fost distrus și o mare parte din piatra sa a fost folosită pentru a construi numeroasele biserici creștine din Roma de astăzi, după ce această religie a ajuns să domine Europa. Mai jos, Circus Maximus de astăzi.

Luptele și cursele de care erau distracții populare. Cel mai mare stadion sportiv din Roma a fost Circus Maximus, care putea găzdui cu ușurință aproximativ 300.000 de persoane și putea fi umplut cu apă pentru a reconstitui bătălii pe mare între nave de dimensiuni normale.

Circus Maximus a rămas în picioare timp de secole, dar piatra sa a fost în cele din urmă spartă pentru a fi folosită în clădirile creștine în timpul Evului Mediu. Aproape fiecare oraș roman important, din Africa de Nord până în Orientul Apropiat, s-a lăudat cu un teatru sau un amfiteatru - unele sunt încă în uz până în ziua de azi.

ROMA 100 AD-METROPOLA TIMPULUI SĂU

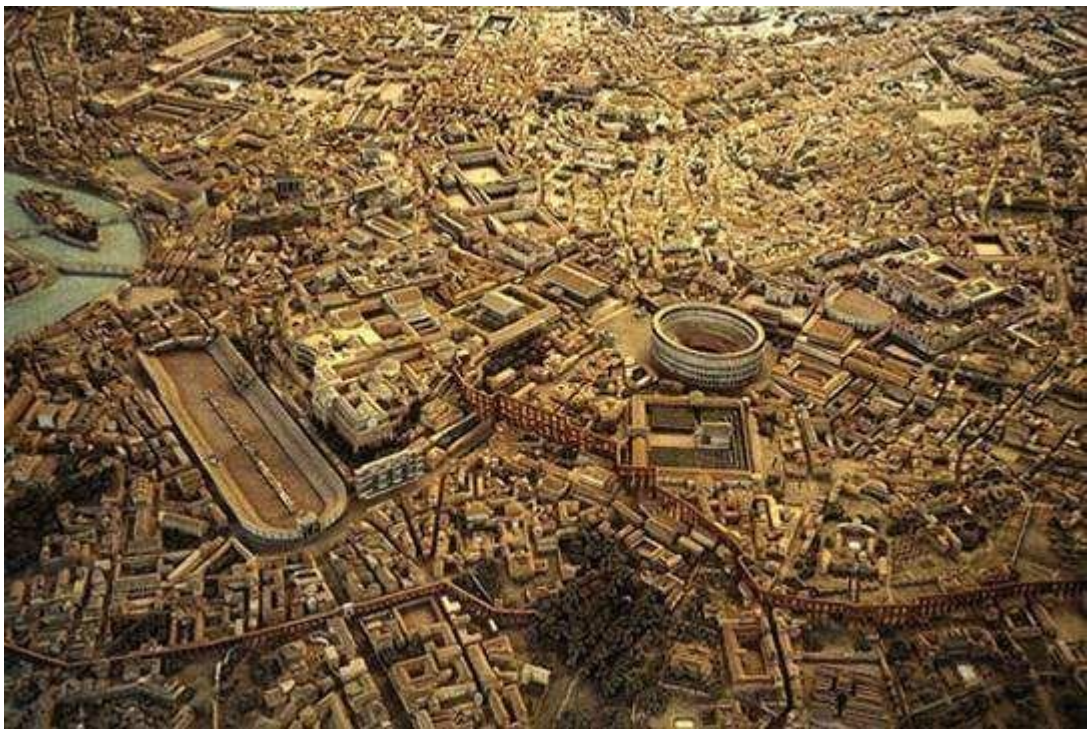

Potrivind orice oraș modern ca mărime și complexitate, această machetă a orașului antic Roma prezintă Circus Maximus în fundal și Colosseumul în prim-plan. Cu apă curentă, străzi ordonate, blocuri de apartamente și facilități uriașe de educație și divertisment, cetățenilor nu le lipsea nimic.

Religia romană - un amestec de credințe

O trăsătură distinctivă a religiei romane înainte de apariția creștinismului era că nu exista o singură credință sau credință. În multe privințe, lumea religioasă a Romei reflecta imperiul. Era un amestec de culte și credințe diferite, cu influențe din Grecia, Egipt și Orientul Mijlociu. Mulți dintre cei mai vechi zei romani reflectau natura primilor romani reprezentând nevoile practice ale vieții de zi cu zi și probele militare.

Nume de zei romani folosite și astăzi

Janus și Vesta păzeau ușa și căminul; Lares proteja câmpul și casa; Pales pășunea, Saturn semănatul, Ceres creșterea grâului, Pomona fructele, iar Consus și Ops recolta. Jupiter, conducătorul zeilor, nu era creditat doar cu aducerea ploii, ci era cunoscut și pentru arma sa, fulgerul (la fel ca Zeus, zeul suprem al grecilor), și era protectorul romanilor în activitățile lor militare dincolo de granițele

propriei comunităţi.

Marte era un zeu al tinerilor şi al războiului şi, împreună cu Jupiter, Quirinus, Janus şi Vesta, a format primul panteon roman de zei.

Ca parte a politicii lor de absorbţie, zeilor indigeni din ţinuturile înconjurătoare cucerite li se acorda de obicei aceeaşi onoare cu care erau ţinuţi zeii romani. Deseori, liderii religiilor erau invitaţi în mod oficial să îşi stabilească reşedinţa la Roma. Acolo aveau dreptul să construiască temple pentru zeii lor şi să aducă cu ei orice artefacte preţioase asociate cu credinţele lor. Această creştere a numărului de religii străine a avut o altă consecinţă gravă - străinii erau atraşi în oraş într-un număr tot mai mare.

Printre zeităţile din triburile vecine din Italia care au devenit zei romani se numără Diana, Minerva, Hercule şi Venus. Calendarul religios roman reflecta, de asemenea, dorinţa Romei de a absorbi cultele străine.

Cele mai vechi festivaluri romane au durat până la sfârşitul erei romane păgâne şi au marcat festivalurile indo-europene originale ale primăverii şi iernii. Unul dintre cele mai importante festivaluri a fost Saturnalia, care era sărbătorit timp de şapte zile, între 17 şi 23 decembrie, în timpul solstiţiului de iarnă original. Toate afacerile erau suspendate; sclavii primeau libertate temporară şi se făcea schimb de cadouri.

Un alt festival important era Lupercalia, care îl celebra pe Lupercus, un zeu pastoral. Festivalul era sărbătorit pe 15 februarie la peştera Lupercalului de pe Dealul Palatin, unde se presupune că legendarii fondatori ai Romei, Romulus şi Remus, ar fi fost îngrijiţi de o lupoaică.

Equiria, un festival în cinstea lui Marte, era sărbătorit în luna februarie. 27 şi 14 martie, perioada tradiţională a anului în care se pregăteau noile campanii militare. Creşterea numărului de temple din Roma a indicat, de asemenea, cât de dispuşi erau romanii să permită ca tot felul de culte să înflorească sub conducerea lor.

Societatea romană a adoptat o abordare destul de liberală, conform căreia fiecare persoană putea să îşi practice religia

particulară așa cum dorea, atâta timp cât aceasta nu tulbura ordinea publică.

Acest lucru, combinat cu suprafețele uriașe care au căzut sub dominația romană, a dus la apariția la Roma a numeroase culte și credințe din toate părțile lumii cunoscute: Mithraismul din Iran, iudaismul din Palestina.
-chiar și cultul lui Isis din Egipt a devenit popular după ce Cleopatra VII a vizitat Roma timp de un an ca oaspete al lui Cezar. Influențe de pretutindeni au concurat pentru a obține convertiți la Roma.

Toate religiile necreștine au fost interzise în 392 d.Hr. printr-un edict al împăratului Teodosie, după ce creștinismul devenise dominant.

AMFITEATRUL FLAVIAN - CEA MAI FAIMOASĂ CLĂDIRE A ROMEI

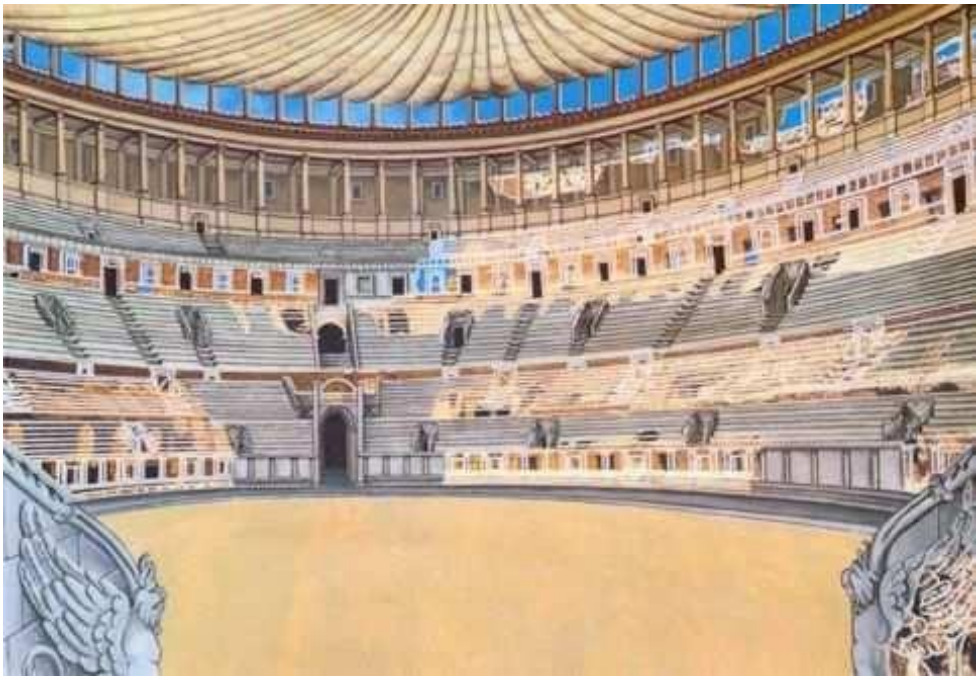

Reconstituiri ale exteriorului și interiorului "Colosseumului" din Roma, mai corect numit Amfiteatrul Flavian. Construit între anii 72-80 d.Hr., teatrul putea găzdui cincizeci de mii de spectatori și a fost folosit până în epoca medievală. Reconstituirea interiorului (mai sus) arată marchiza din pânză care putea fi trasă peste întreaga structură pentru a proteja publicul de ploaie sau de soare. Numele de "Colosseum" provine de la o statuie colosală a împăratului Nero care se afla în afara clădirii. Această

statuie a rămas în picioare cel puțin până în anul 1.000 d.Hr., când a fost topită pentru bronzul său.

Literatura romană

Din punct de vedere cultural, romanii timpurii au lăsat o moștenire uriașă, contribuind la civilizația occidentală cu unii dintre cei mai faimoși scriitori și gânditori din afara Greciei clasice. Toți romanii educați erau bilingvi, vorbind latina și greaca.

• Marcus Tullus Cicero (106-43 î.Hr.) a fost unul dintre cei mai renumiți scriitori latini, care a produs texte pe o gamă largă de teme, inclusiv analize și discuții despre gândirea greacă, în special despre Platon și stoici.

• Virgiliu (70-19 î.Hr.) a fost cel mai mare dintre toți poeții romani, mai ales datorită poemului său epic *Eneida,* care spune povestea lui Enea, care s-a mutat din Troia în Italia și a contribuit la întemeierea poporului latin.

• Ovidiu (43 î.Hr.-17 d.Hr.) este cel mai cunoscut pentru poemul său *Metamorfoze,* care conține povestiri din mitologia clasică. De asemenea, și- a câștigat renumele de poet al plăcerii și al iubirii, iar după un scandal sexual deosebit de grav, în care a implicat un membru al unei familii imperiale, a fost exilat într-un avanpost de la Marea Neagră.

• Liviu (59-17 î.Hr.) a scris o imensă istorie a Romei, prima istorie cuprinzătoare de acest tip realizată.

• Tacitus (55-117 d.Hr.) a scris mai multe lucrări, printre care *Germania* și *Analele,* care au criticat societatea romană și sistemul de guvernare al împăratului.

• Plutarh (46-120 d.Hr.) este cel mai cunoscut pentru lucrarea sa biografică despre patruzeci și șase de romani și greci celebri, numită *Viețile paralele.* Această lucrare a fost folosită aproximativ 1.600 de ani mai târziu de dramaturgul englez William Shakespeare pentru a obține detalii pentru două dintre dramele sale tragice, *Anton și Cleopatra* și *Iulius Cezar.*

• Istoricul Pliniu cel Bătrân (23-79 d.Hr.) a alcătuit ceea ce se

poate numi prima enciclopedie, *Istoria naturală*.

Rămăşiţele macedonene din Egipt au continuat activitatea de cercetare ştiinţifică începută în timpul Ptolemeilor. Alexandria a fost din nou transformată î n t r - u n oraş uriaş şi a dat naştere faimosului geograf Ptolemeu (aproximativ 200 d.Hr.), care a fost primul care a desenat o hartă a lumii pe o suprafaţă curbă, pornind de la planurile originale greceşti întocmite de Eratostene.

Galen (139-200 d.Hr.) a fost un alt grec romanizat, care a stabilit principiile medicinei folosite în Europa până la începutul Renaşterii.

Arta romană - a stabilit standarde mondiale

La fel ca în cazul multor lucruri arhitecturale, arta romană timpurie a copiat formele greceşti. Acest lucru a fost uşor de observat în stilul sculpturii, iar multe statui ale grecilor care au supravieţuit până în zilele noastre sunt copii romane ale unor originale greceşti. Arta romană a stabilit standardul în raport cu care se măsoară toate celelalte opere de artă - chiar şi până la punctul în care un obiect sau un stil este cunoscut ca fiind "clasic" sau nu. Aceasta este o indicaţie că, chiar şi două mii de ani mai târziu, nu s-au făcut prea multe îmbunătăţiri faţă de designul roman.

INGINERIE SPECTACULOASĂ ŞI DURABILĂ

Un tribut adus ingineriei romane - apeductul construit de romani la

Segovia, în Spania.

Arhitectură-Invenție de beton

Romanii au preluat fără rușine multe modele de clădiri de la greci, inclusiv diferite tipuri de coloane și faimosul stil de construcție greco- roman, cu acoperiș triunghiular așezat pe rânduri de coloane. Romanii au perfecționat și au adăugat la aceste modele, creând structuri care sunt și astăzi impresionante și inegalabile din punct de vedere estetic.

Multe dintre clădirile din Roma datează din perioada de apogeu a imperiului. Unele structuri romane, cum ar fi faimosul apeduct de apă din Segovia, Spania, funcționează și astăzi, la 19 secole după ce au fost construite.

Drumurile romane au fost autostrăzile timpului lor, iar sistemul rutier creat de romani nu a fost egalat până în secolul XX.
Manopera care a intrat în multe dintre construcțiile din acea vreme ar fi greu de egalat chiar și în zilele noastre - și asta în ciuda avantajului instrumentelor moderne. Romanii au inițiat planificarea urbană ca o abilitate: amenajarea orașelor noi după un model de grilă pentru a facilita deplasarea. Invențiile lor privind betonul și cupola boltită au făcut posibile clădirile uriașe care mai târziu vor fi cunoscute sub numele de catedrale. Totuși, această activitate frenetică de construcție a avut prețul ei. Masele de sclavi au furnizat forța de muncă ieftină pentru construirea acestor edificii, iar afluxul de sclavi, combinat cu imigrația naturală către centrul roman, a dus la schimbarea demografică care a dus la căderea imperiului.

PRIMA HARTĂ GEODEZICĂ DIN LUME, DIN EGIPTUL ROMAN 200 D.HR.

Prima hartă care a reprezentat Pământul pe o suprafață curbă (și, prin urmare, parte a unui glob) - concepută de omul de știință greco-roman Ptolemeu, care a lucrat în secolul al II-lea d.Hr.

Sclavii - bomba cu ceas rasială

Sclavia era o parte instituționalizată a societății romane. Din cauza dimensiunii imperiului, mulți sclavi erau străini. Sclavii greci erau considerați a fi cel mai bun tip de sclavi de deținut (erau cei mai albi sclavi, după gali sau germani, care erau mai puțin obișnuiți ca sclavi). Arabii, negrii și alte persoane de rasă mixtă din Orientul Mijlociu reprezentau, de asemenea, un număr mare din populația de sclavi. Importul acestor sclavi străini din punct de vedere rasial a avut un impact asupra demografiei Romei de-a lungul unei perioade de timp. Numărul de sclavi din Roma și Italia era imens: în anul 45 d.Hr. s-a estimat că o treime din întreaga populație era formată din sclavi.

Erau suficienți pentru a forma propria lor armată de șaptezeci de mii de oameni, așa cum s-a întâmplat în anul 73 î.Hr., când liderul sclavilor Spartacus a condus celebra revoltă a sclavilor. A fost nevoie de o întreagă armată romană pentru a o înăbuși, însă practica sclaviei

a continuat și, în cele din urmă, i-a costat pe romani existența lor.

CAPITOLUL 13: Adversari și aliați - Roma și celții

Până în anul 600 î.Hr., celţii se stabiliseră cu fermitate în Franța, după ce au absorbit cea mai mare parte a populației vechi europene originale din această regiune. Aceste triburi celtice au trăit într-o relativă stabilitate în sate mici și ocazional în orașe mai mari.

Aveau un simț puternic dezvoltat al statutului social, aristocrația fiind războinici, iar clasele de mijloc și inferioare fiind comercianți și muncitori. Aproape toate descrierile stilului lor de viață provin de la scriitori romani, inclusiv de la Iulius Caesar, care a fost șeful armatei romane care a ocupat Galia în anul 54 î.Hr.

Istoricii romani au relatat că războinicii celți aveau părul lung și că adesea se angajau în luptă dezbrăcați, ceea ce se pare că era folosit ca tactică de șoc. Absența armurii - deși foloseau scuturi - a fost un dezavantaj distinct în luptă, în special împotriva legiunilor romane bine pregătite.

Galii au găsit orașul Milano și i-au atacat pe romani 400 î.Hr.

Dușmănia dintre Roma și celți (sau gali, pentru a le da numele pe care îl aveau în momentul ocupației romane a Franței) datează din anul 400 î.Hr. În acel an, armatele galeze au invadat nordul Italiei.

Acolo, una dintre bazele lor timpurii a fost transformată mai târziu în orașul Milano. Până în 387 î.Hr., galii invadatori au ocupat Roma, plecând doar după ce romanii le-au plătit o răscumpărare în aur.

GAUL DE MOARTE

Detaliu din Galia muribundă, o sculptură romană, circa 230 î.Hr. O descriere excelentă a caracteristicilor rasiale ale galilor cu care Roma urma să se lupte. La început, galii s-au luptat cu înverşunare cu romanii invadatori, dar, odată supuşi, au devenit aliaţi fermi.

Răzbunarea romană 350 de ani mai târziu

Romanii nu au uitat şi nici nu au iertat invazia galilor din anul 400 î.Hr. Au aşteptat şi, după o serie de ciocniri minore, armatele romane conduse de generalul Caesar au intrat în Galia în anul 54 î.Hr.

Rapiditatea invaziei şi superba organizare a armatei romane i-au zdrobit pe gali, înrobind aproape întreaga populaţie, care număra trei milioane de locuitori după numărătoarea romană. Cruzimea cu care romanii i-au suprimat pe gali a declanşat o mare revoltă în centrul Franţei. Această rebeliune, condusă de Vercingetorix, regele tribului arvernilor, s-a extins la alte triburi din ţară şi a fost reprimată abia după doi ani de război. Rezistenţa galilor s-a intensificat cu fiecare contraatac roman. Cezar nu a arătat milă - când a ocupat oraşul Avaricum, care susţinea rebelii, a ordonat executarea tuturor celor patruzeci de mii de locuitori.

Stimulat de aceste şi alte atrocităţi, Vercingetorix şi aliaţii săi gali au lansat un nou atac asupra armatei romane. Pentru o vreme, expediţia romană aproape că a eşuat, dar, în cele din urmă, o

organizare romană superioară a învins.

Vercingetorix și optzeci de mii de oameni ai săi au fost încolțiți în orașul fortificat Alesia de pe râul Sena. Armata lui Caesar s-a așezat în stare de asediu, pregătindu-și apărarea suficient de bine pentru a respinge atacurile galilor din exterior. În cele din urmă, în încercarea de a-și salva poporul de la exterminare, Vercingetorix s-a predat personal lui Caesar în anul 52 î.Hr. Cezar l-a trimis pe regele celților în lanțuri la Roma, unde a fost ținut prizonier timp de șase ani, înainte de a fi strangulat și decapitat în public. Rebeliunea galilor a luat sfârșit.

VERCINGETORIX SE PREDĂ LUI IULIUS CEZAR 52 Î.HR.

Rebeliunea galilor a luat sfârșit odată cu predarea liderului rebelilor, Vercingetorix, în fața lui Cezar. După ce a cucerit actuala Franță și a trecut la Britania, Cezar a trebuit să se grăbească să se întoarcă în Galia pentru a face față unei rebeliuni de amploare în anul 52 î.Hr. condusă de Vercingetorix. După ce a fost încolțit și asediat la Alesia, șeful galilor s-a predat lui Caesar în încercarea de a-și salva propriul popor. Cezar l-a trimis la Roma în lanțuri, unde a fost ținut prizonier timp de șase ani înainte de a fi executat.

Celții din Europa continentală se stabilesc în Marea Britanie

Între timp, insula Britania a fost colonizată de valuri de celți, producând același amestec de tipuri europene ca în alte părți ale Europei.

Totuși, în general, britanicii celți nu erau la fel de nordici ca verii lor celți de peste Canalul Mânecii, din Franța. Acest lucru se datorează faptului că un număr mai mic de celți nordici au traversat Canalul Mânecii pentru a se amesteca cu populația neolitică originală a Marii Britanii. Cu toate acestea, celții au avut o influență culturală semnificativă pe insulă, atât în artă, cât și în limbă.

Tot mai mulți celți s-au mutat în Irlanda, luând cu ei limba indo- europeană veche. Însuși numele Eire este, ca și Iranul, derivat din cuvântul "arian". Eire nu a fost niciodată cucerită de romani (deși aceștia au avut un fort în afara Dublinului, dar se pare că acesta a fost doar o partidă de emisari), și astfel a rămas cunoscută ca o fortăreață celtică.

IULIUS CAESAR INVADEAZĂ MAREA BRITANIE 55 Î.HR.

Caesar conduce asaltul asupra Britaniei. În anul 55 î.Hr., Iulius Caesar și o armată romană au debarcat în Britania, întâmpinând o rezistență puternică din partea celților și a britanicilor. Mare i-a fost surpriza lui Cezar când a aflat că celții aveau care. Abia după o bătălie neconcludentă s-a ajuns la un impas care i-a permis lui Cezar să plece

fără să se recunoască învins. Caesar a lansat o altă invazie a Britaniei în anul următor și, de data aceasta, a reușit să supună un număr mai mare de celți. Cea mai mare parte a țării a rămas independentă încă aproape 90 de ani, până în anul 43 d.Hr., când o nouă ofensivă romană a subjugat aproape toată Anglia de astăzi.

Prima invazie romană în Marea Britanie 55 î.Hr.

În anul 55 î.Hr., Cezar a întreprins prima traversare romană a canalului către Marea Britanie. La debarcare, a trimis un emisar, un galul romanizat pe nume Commius, la triburile celtice din sud-estul Britaniei pentru a încerca să stabilească un fel de acord pașnic. Acest lucru a rămas fără rezultat atunci când Commius a fost capturat de unul dintre triburile celtice.

Romanii au fost surprinși să afle că britanicii aveau care de război. Aceasta era o veste proastă pentru romani, deoarece vremea rea îl împiedicase pe Cezar să își aducă cavaleria peste Canalul Mânecii împreună cu restul armatei. Pentru o vreme s-a părut că cele două legiuni ale lui Caesar vor fi alungate din Britania. Apoi, Commius, care fusese eliberat în cadrul unui joc diplomatic de-a șoarecele și pisica, a reușit să pună mâna pe câțiva cai locali, cu ajutorul cărora romanii au redus avantajul celților. După o bătălie neconcludentă, s-a ajuns la un impas. A fost răgazul de care Cezar avea nevoie și, la scurt timp după aceea, cea mai mare parte a legiunilor romane s-a retras în Galia. Cezar a fost sărbătorit la Roma pentru expediția în Britania, deși aceasta a fost minoră în comparație cu mult mai importanta cucerire a Galiei.

Cezar lansează a doua invazie 54 î.Hr.

În anul următor, 54 î.Hr., Cezar a lansat o nouă invazie în Britania. De data aceasta a debarcat o forță de câteva ori mai mare decât cea folosită în prima sa expediție - și a inclus o cavalerie de două mii de oameni.

Cezar spera să-și debarce forțele, să mărșăluiască rapid în inima teritoriului celtic și să provoace o înfrângere triburilor împrăștiate înainte ca acestea să se poată uni într-o singură armată. Planul era să eșueze din cauza alegerii greșite a plajelor de debarcare. Pentru a agrava problemele, o furtună i-a obligat pe romani să

petreacă zece zile târând toate navele pe uscat pentru a nu le scufunda. Această întârziere le-a dat britanicilor suficient timp pentru a da alarma și pentru a-și pregăti armata, unindu-se sub conducerea unui șef numit Cassivellaunus.

Cu toate acestea, forța copleșitoare cu care Cezar a invadat i-a permis să îi învingă pe celții uniți. Acest lucru a făcut ca alianța celtică să se ofilească, iar unele triburi importante au trecut de partea romanilor. Cel mai important dintre acestea a fost Trinovantes din Essex, care avea motive să îl dezaprobe pe Cassivellaunus deoarece, într-o încăierare anterioară, acesta le ucisese șeful.

Cassivellaunus a trecut la ofensivă, atacând o importantă tabără romană din Kent, dar a fost învins. Victoriile lui Caesar nu au fost, totuși, complete. Pierderea anterioară de timp a însemnat că se apropia iarna, iar cucerirea rapidă și categorică pe care o urmărea încă îl ocolea. Chiar mai rău, în Galia se pregătea o rebeliune.

Caesar și Cassivellaunus au convenit apoi asupra unui tratat de pace prin care celții urmau să plătească un tribut anual Romei și să protejeze interesele romane în Britania. Acest lucru încheiat, Cezar a părăsit în grabă Britania pentru a se întoarce la Roma și apoi înapoi în Galia, unde a trebuit să facă față revoltei lui Vercingetorix.

Orice gânduri pe care Cezar le-ar fi putut avea cu privire la o a treia invazie a Marii Britanii au fost puse pe tapet de evenimentele ulterioare, care l-au făcut să preia puterea la Roma în anul 50 î.Hr.

TIPURI CELTICE DIN GALIA ȘI MAREA BRITANIE

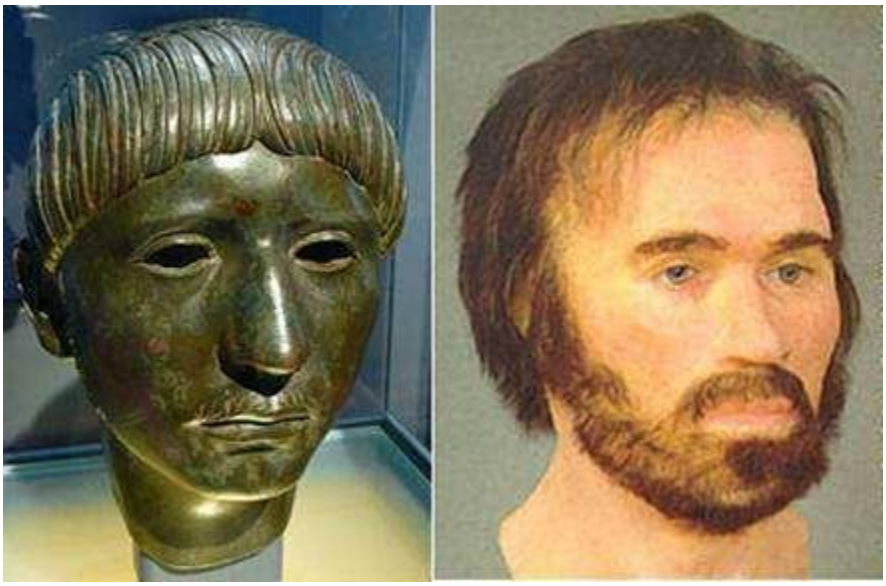

Tipuri celtice, din Galia și Marea Britanie. Stânga: O turnare romană din bronz a unui șef galic (francez) - o excelentă reprezentare a unui nobil galic din vremea invaziei romane. Dreapta: O reconstrucție a capului Omului din Lindow, corpul din Epoca Fierului (100 d.Hr.) găsit într-o turbărie din Cheshire, Anglia, în 1984. Acesta ar fi fost celtul tipic pe care romanii l-au întâlnit, împotriva căruia s-au luptat și cu care, în cele din urmă, s-au amestecat în Marea Britanie.

Cucerirea Spaniei de către Cezar în șase săptămâni

Cezar nu și-a limitat cuceririle celtice la Galia și Britania. Într-o campanie de șase săptămâni, în anul 49 î.Hr., a cucerit și Spania, aducându- i pe celții din această țară sub dominație romană. Înainte de această cucerire, doar o parte din sudul Spaniei fusese în mâinile romanilor, confiscată de la cartaginezi în timpul Războaielor Punice. Procesul de romanizare a Spaniei a început în mod serios și după această dată.

A treia invazie romană a Britaniei cu elefanți 43 d.Hr.

Succesorul lui Caesar, Octavian Augustus, a planificat mai multe invazii în Britania, dar toate au fost amânate din cauza unor distrageri în alte părți ale imperiului. Prin urmare, Marea Britanie a rămas într-o stare de semi-independență timp de încă o sută de ani.

Abia în anul 43 d.Hr. împăratul Claudius a ordonat în cele din urmă o cucerire completă a Britaniei. O armată de patruzeci de mii de oameni s-a adunat sub conducerea lui Aulus Plautius a invadat în mod corespunzător insula în acel an. Puternica armată romană a pătruns în interior, învingând rezistența celtică hotărâtă din jurul Londrei de astăzi. Forțele romane s-au împrăștiat, folosind arme puternice precum catapultele cu bolțuri împotriva triburilor înarmate doar cu arcuri, săgeți și praștii. Cu toate acestea, celții au apărat până la moarte locuri precum vechiul fort de pe deal Maiden Castle din Dorset.

Claudius a decis să fie prezent la victoria finală și a debarcat în Britania cu forțe suplimentare și elefanți, care trebuie să le fi părut britanicilor asemănători dragonilor.

Triburile celtice s-au predat apoi în apropierea a ceea ce a

devenit orașul Colchester, iar Claudius a putut pleca după o ședere de numai șaisprezece zile, adăugând în sfârșit provincia Britania la imperiu.

Rebeliunea celților sub Boadicea 61 d.Hr.

Ocupația romană inițială nu a fost acceptată de toată lumea. Până în anul 47 d.Hr., a izbucnit o rezistență deschisă. Această nemulțumire a continuat până în anul 61 d.Hr., când, în cele din urmă, a izbucnit într-o revoltă deschisă sub conducerea tribului Iceni din Norfolk.

Scânteia a venit odată cu moartea regelui Iceni, ceea ce a făcut ca o unitate romană să pătrundă pe acel teritoriu. După ce s-au angajat în jafuri, soldații romani au biciuit-o în public pe văduva regelui, Boadicea, și i-au violat fiicele. Această rușine publică a fost picătura care a umplut paharul, iar Iceni, cărora li s-au alăturat multe alte triburi, au izbucnit într-o revoltă deschisă. Conduși de Boadicea, aceștia au cucerit mai multe cetăți romane, inclusiv Colchester și Londra, ambele fiind jefuite și incendiate. Aproximativ șaptezeci de mii de victime romane și celtice romanizate au fost cauzate de distrugerea acestor două centre.

REGINA BOADICEA CONDUCE REVOLTA ÎMPOTRIVA ROMANILOR 61 D.HR.

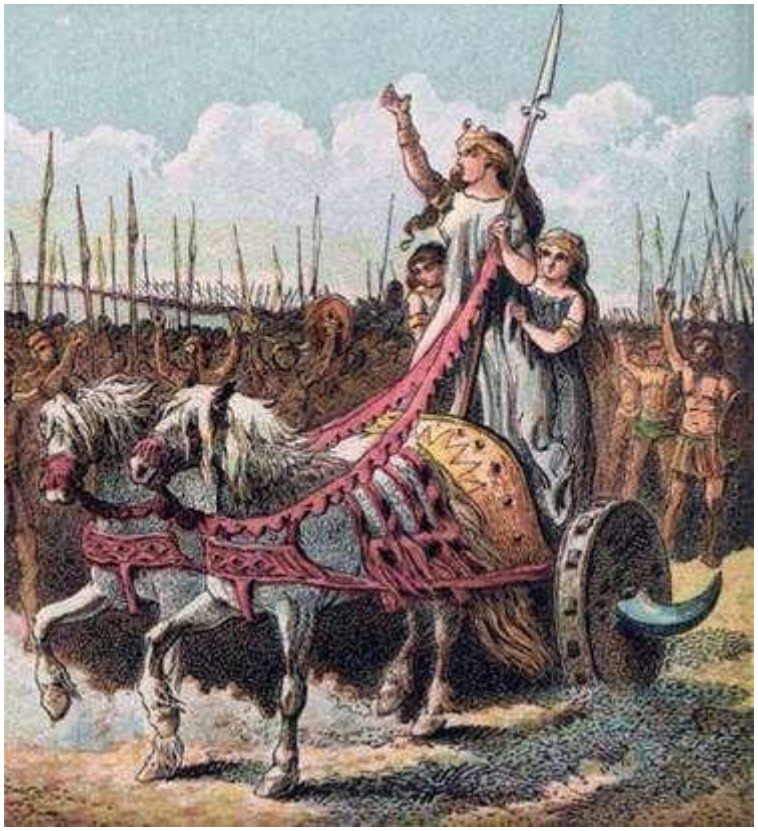

Regina Boadicea din Iceni conduce rebeliunea celtică împotriva dominației romane în anul 61 d.Hr. Ea a obținut mari victorii și a cucerit orașele romane Colchester și Londra. Regina celtică a fost înfrântă în Bătălia de la Loughton, unde, după cum consemnează Tacitus, optzeci de mii de britanici au fost uciși.
Boadicea s-a sinucis.

Deși zdruncinați de ferocitatea revoltei, romanii și-au adunat forțele și s-au întâlnit cu armata lui Boadicea în centrul Britaniei. Acolo, datorită unei capacități organizatorice superioare și unei mai bune pregătiri, romanii au reușit să provoace o înfrângere masivă inamicului lor superior numeric. Relatările romane despre bătălie spun că aproximativ optzeci de mii de britanici au fost uciși pe câmpul de luptă în acea zi, în timp ce romanii au pierdut doar patru sute.

Revolta boadiceană a fost ultima rebeliune majoră a indigenilor pe care romanii au cunoscut-o în Britania în următorii două sute de ani. De atunci încolo, cuceririle militare din alte părți ale insulei,

ajungând până în nordul Scoţiei inferioare, au continuat fără întreruperi majore. Până în anul 80 d.Hr., romanii i-au împins pe cei mai răzvrătiţi celţi până în Highlands scoţieni.

Unul dintre aceste triburi răzvrătite, caledonienii, aproape că a învins legiunile romane în bătălia de la Mons Graupius din anul 83 d.Hr. Romanii au învins însă, iar caledonienii au dispărut în Highlands. Cu toate acestea, ferocitatea apărării celţilor din nordul îndepărtat a însemnat că romanii nu au reuşit niciodată să impună avantajul şi s-au retras încet spre sud.

ZIDUL LUI HADRIAN CONSTRUIT ÎN NORDUL ANGLIEI

Zidul lui Hadrian traversează Anglia pe o distanţă de 73 de mile în cel mai îngust punct al său. Romanii au construit zidul, numit în mod corespunzător Zidul Aeilan*, începând cu anul 122 d.Hr. pentru a respinge atacurile picţilor din Scoţia de astăzi.*

În anul 122 d.Hr., împăratul roman Hadrian, care vizitase provincia Britania, a ordonat construirea unui zid fortificat în nordul Angliei pentru a- i ţine departe pe barbarii din nord. Multe părţi ale acestui zid, numit după Hadrian, pot fi văzute şi în prezent. Până în anul 200 d.Hr. romanii erau bine înfipţi în Anglia (spre deosebire de Britania), iar procesul de romanizare era aproape total, fiind accelerat de Edictul lui Caracalla din 212 d.Hr. care acorda cetăţenia romană tuturor locuitorilor liberi din imperiu. Acest lucru a dus la legalizarea automată a situaţiei deja *de facto* a soldaţilor care luau soţii de la populaţia locală. Această

politică nu a avut aceleași efecte rasiale asupra romanilor din Marea Britanie și Franța ca cele pe care le-a avut asupra romanilor din Orientul Mijlociu. Amestecul dintre romani,
Celții și subgrupurile europene originale nu au perturbat omogenitatea rasială nici a cuceritorilor, nici a popoarelor cucerite, spre deosebire de sudul și estul imperiului, unde populațiile locale non-albe i-au înghițit curând pe romanii albi.

În anul 287 d.Hr., a izbucnit din nou o revoltă în Britania, chiar dacă până în acest moment mulți romani deveniseră britanici și viceversa. Revolta a fost condusă de britanici și romani romanizați care nu-l plăceau pe împăratul de atunci, Maximian, care fusese numit coîmpărat de Dioclețian.

O armată romană trimisă special a supus rebeliunea în anul 296 d.Hr. Potrivit documentelor romane, rebelii au angajat un număr mare de mercenari germani. Acest lucru era ironic, deoarece mulți dintre legionarii romani nou sosiți erau, de asemenea, mercenari germani. Această rebeliune a fost ultima acțiune armată majoră întreprinsă de romani în Britania.

Controlul roman pierdut 410 AD

Pe măsură ce Imperiul Roman a început să se dezintegreze din cauza naturii sale cosmopolite, controlul central asupra coloniilor mai îndepărtate a început să fie mai dificil. În cele din urmă, în jurul anului 410 d.Hr., împăratul Honorius a ordonat legiunilor romane să se retragă oficial din Britania, spunându-le oamenilor din Britania că nu mai au nicio legătură cu Roma și că ar trebui să se apere singuri.

Într-o perioadă foarte scurtă de timp, Marea Britanie a fost supusă unui nou val de invadatori germani, sub forma saxonilor și a altor popoare teutone. Perioada de influență romană era pe sfârșite.

ROMANI AU FONDAT ORAȘUL LONDRA 43 AD

O statuie a împăratului Traian la un segment rămas din zidul roman din jurul orașului Londinium (numit astăzi Londra). Orașul a fost înființat în anul 43 d.Hr. și a fost jefuit de Boadicea șaptesprezece ani mai târziu. Orașul și-a revenit, iar primul pod peste râul Tamisa a fost construit în anul 85 d.Hr. Orașul a crescut în importanță, iar statutul său a fost îmbunătățit considerabil după ce Împăratul Hadrian l-a vizitat în anul 122 d.Hr. A fost înființat un port în apropierea actualului Turn al Londrei, iar numărul locuitorilor orașului a crescut până la aproximativ șaizeci de mii la sfârșitul secolului al II-lea d.Hr. În această perioadă au fost construite primele ziduri ale orașului, proiect care a devenit unul dintre cele mai mari proiecte de construcție romană din Marea Britanie.
Zidul avea o lungime de trei mile, o înălțime de șase metri și o grosime de opt metri. Efortul care a fost depus pentru construirea fortificațiilor a reprezentat importanța Londiniumului în Imperiul Roman. În anul 200 d.Hr., Londinium a fost numită capitală a provinciei romane Britannia Superior, statut pe care l-a păstrat de atunci.

CAPITOLUL 14: Dușmanul util - Roma și germanii

Popoarele germanice s-au răspândit în zona cunoscută astăzi sub numele de Germania timp de două milenii, până când au ajuns la râul Rin în jurul anului 300 î.Hr. Unele triburi aventuroase au traversat chiar și râul, pătrunzând în ceea ce astăzi este Belgia (romanii au numit aceste triburi Belgae, de unde și numele acestei țări). Aceste progrese i-au adus invariabil pe germani în conflict cu celții din Franța și, după ce romanii au ocupat Galia, cu romanii înșiși.

Triburile germanice s-au confruntat în 113 î.Hr. cu romanii, când un trib invadator a trecut prin nordul Italiei. Deși germanii invadatori au fost înfrânți în luptă și alungați de forțele romane, alte triburi încă mai îndrăzneau ocazional să lanseze grupuri de incursiune în Galia ocupată de romani. În anul 57 î.Hr., de exemplu, tribul german Saubian a pus stăpânire pe Alsacia-Lorena de astăzi din Franța. Iulius Caesar a fost nevoit să intervină pentru a preveni alte incursiuni germane. El i-a învins pe invadatorii germani și i-a alungat pe puținii supraviețuitori înapoi peste râul Rin, care a devenit granița dintre Galia romană și Germania.

Prima invazie romană 55 î.Hr.

În anul 55 î.Hr., Cezar a construit un pod de lemn peste Rin, în apropierea orașului Köln de astăzi. Peste acest prim pod construit vreodată pe acest râu, romanii au dus războiul împotriva germanilor pe propriul lor teritoriu.

După ce au fost înfrânți de mai multe ori la rând de romani, germanii s-au retras spre est în păduri, lăsându-i pe romani liberi să distrugă așezările germane rămase pe malul estic al Rinului. După ceva mai mult de două săptămâni de jafuri, armata romană s-a retras înapoi peste pod, declarând întregul mal vestic al Rinului drept teritoriu oficial roman.

GERMANI FORȚAȚI SĂ SE DECAPITEZE ÎNTRE EI

Germanii s-au dovedit a fi singurul popor supus unei invazii romane care a reușit să lupte și să îi învingă pe cezari. Acest relief provine din Columna Antoine și îi arată pe romani forțând prizonierii germani să se decapiteze între ei.

A doua invazie romană

Aproximativ doi ani mai târziu, în 53 î.Hr., Cezar a trecut din nou Rinul și a înfrânt amenințarea triburilor germane din Westfalia. Caesar a recrutat chiar mercenari germani pentru a lupta alături de armata folosită pentru a-l supune pe Vercingetorix galul în Franța.

După ce Cezar i-a supus în cele din urmă pe celți, a fost provocat de Pompei, la Roma, să își desființeze armata. Cezar a mărșăluit apoi în mod faimos asupra Romei, ceea ce a dus în cele din urmă la preluarea puterii. Aproximativ șase mii de mercenari germani au mărșăluit alături de armata lui Caesar spre Roma, în precursori ai multor mii de oameni care vor ajunge să servească în armata

romană.

Această evoluție - utilizarea mercenarilor germani și celți - va juca un rol important atât în menținerea romanilor în afara Germaniei, cât și în menținerea Imperiului Roman în viață mult timp după ce majoritatea populației romane originale a dispărut.

După ce a preluat puterea la Roma, Cezar a încercat să îi supună pe celții încă rebeli care trăiau în Alpii din nordul Italiei. Legiunile romane au avut nevoie de aproximativ treizeci de ani pentru a-i înăbuși în cele din urmă pe acești locuitori rezistenți ai munților, iar ulterior pământurile lor au fost anexate în mod oficial la Roma.

A treia invazie romană-Râul Elba a fost atins

Până în anul 15 î.Hr., granițele Imperiului Roman se întindeau până la nord, la Dunăre, și până la est, la Rin, dar dincolo de acest din urmă fluviu, germanii ostili încă mai stăteau la pândă. În anul 12 î.Hr., romanii sub comanda generalului Drusus au lansat o nouă încercare de a invada inima Germaniei. Deși germanii au opus o rezistență puternică și au provocat mai multe înfrângeri majore forțelor romane, Drusus a învins principalele triburi germane și în trei ani a reușit să ajungă la râul Elba, în centrul Germaniei.

La apogeul victoriilor sale, Drusus a murit după ce a căzut de pe cal. A fost înlocuit de generalul Tiberius (care avea să devină mai târziu împărat) și, până în anul 7 î.Hr., cea mai mare parte a teritoriului dintre râurile Rin și Weser fusese cucerită. Mașinăria militară romană părea de neoprit și chiar a înaintat până la unele ținuturi de dincolo de râul Weser, locuite de un trib cunoscut sub numele de Cherusci.

Pe toate fronturile, germanii au fost forțați să se retragă spre est, peste râul Elba, sau să se confrunte cu subjugarea de către romani. Se părea că era doar o chestiune de timp și germanii vor avea și ei soarta galilor din Franța. Multe dintre tacticile crude folosite de Cezar în Franța au fost folosite împotriva triburilor germane învinse aflate sub control roman.

Hermann Cherusci-antrenat de armata romană

Cu toate acestea, politica romană de atragere a popoarelor

subjugate în administrarea propriilor teritorii și de romanizare a acestora a fost aplicată și în Germania. În anul 1 d.Hr., doi tineri prinți Cherusci, fiii regelui acestui trib, au fost selectați pentru a fi trimiși la Roma și înrolați în armata romană.

Unul dintre frați s-a romanizat complet și a luat numele de Flavius, în timp ce celălalt și-a păstrat numele german, Hermann, deși romanii îl numeau Arminius. Hermann a servit cinci ani într-o legiune romană, a devenit cetățean roman și a fost angajat în serviciul activ în două expediții împotriva altor colonii răzvrătite. În tot acest timp, el și-a păstrat rădăcinile germane, spre deosebire de fratele său.

Hermann s-a întors în țara sa natală în anul 8 d.Hr. ca soldat de rang înalt și administrator în regiune sub conducerea generalului roman Varus. Romanii nu au bănuit nici măcar o dată adevăratele intenții ale lui Hermann, care erau de a-i alunga pe romani din țara sa natală.

ROMANIZAREA GERMANIEI A FOST OPRITĂ- PĂDUREA TEUTOBURGER 9 AD

Bătălia de la Teutoburger Wald din anul 9 d.Hr. a marcat un punct de cotitură pentru Imperiul Roman în Occident. Hermann Cherusci a fost un

german romanizat care, odată numit într-un post de conducere în armata romană, și-a folosit poziția de prinț german pentru a organiza o rebeliune împotriva dominației romane în Germania. După ce a creat o diversiune și a păcălit principala armată romană de ocupație să pătrundă într-o pădure din apropierea orașului Detmold de astăzi, forțele lui Hermann le- au întins o ambuscadă romanilor. După zile întregi de atacuri intense de tip "lovește și fugi", cincisprezece mii de romani au fost uciși, iar puținii supraviețuitori au fugit peste râul Rin, care a devenit de acum înainte granița dintre germani și romani.

Bătălia de la Teutoburger Wald-Romans a fost înfrântă

De îndată ce a fost în măsură să acţioneze, Hermann a început să organizeze o rebeliune în rândul germanilor. Folosindu-se de poziția sa de prinț german pentru a influența un număr mare de triburi germane, Hermann a început în secret să-și pregătească propria mare armată germană
- folosind fără îndoială o mare parte din ceea ce învăţase în timpul antrenamentului său în armata romană. A reușit să recruteze un număr mare de germani din zonă care serveau și ei în armata romană, toți aceștia susținându-i visul de a-i alunga pe romani din Germania.

În anul 9 d.Hr., armata romană a lui Varus era cantonată la vest de râul Weser, în actualul stat german Renania de Nord-Westfalia. Hermann a aranjat ca un trib german să pornească o bătălie de diversiune la est. Întotdeauna gata să răspundă la orice semn de probleme, Varus și armata romană au pornit în acea direcție.

Hermann și-a pus planul în aplicare. Adunându-și armata recrutată în secret, a pornit în urmărirea lui Varus. Germanii au ajuns din urmă coloana romană neașteptată în mijlocul Pădurii Teutoburg, în apropierea orașului Detmold de astăzi. În pădure, forțele lui Hermann le-au întins o ambuscadă romanilor. Timp de trei zile, bătălia a făcut ravagii, Hermann folosind tactici neobișnuite de gherilă, atacând în mod repetat și apoi retrăgându-se brusc în pădure înainte ca romanii să-și poată crea formațiunile de luptă stabilite. Hermann știa, din antrenamentul său în armata romană, că inamicii săi nu aveau o apărare adecvată împotriva acestei tactici. După trei zile de ambuscade continue, erau epuizați. Lipsa somnului, atacurile constante ale jefuitorilor germani și teritoriul necunoscut

și-au pus amprenta asupra lor, iar liniile romane s-au rupt.

Doar o mână de soldați romani au scăpat din pădure pentru a spune povestea. Cei mai mulți au fost uciși în luptă. Cei care au fost capturați au avut soarta multor germani și celți care căzuseră anterior în mâinile romanilor - au fost uciși pe loc. Vestea victoriei s-a răspândit în întreaga Germanie ocupată, declanșând o rebeliune care i-a forțat pe romani să se retragă din nou până pe malul vestic al Rinului.

Războiul cu triburile germane a mai durat încă opt ani, dar până în anul 17 d.Hr. romanii au acceptat râul Rin ca graniță oficială între Germania și Roma. Germania nu avea să mai fie invadată niciodată de romani.

Deși Hermann a reușit să unească triburile germane împotriva Romei, această unitate a fost de scurtă durată. Odată ce romanii au fost alungați de pe pământurile lor, triburile germane nu au pierdut mult timp și au revenit la războaie intertribale. Hermann a fost asasinat în anul 21 d.Hr. de către un german. Astfel, Germania a devenit din nou un ținut de triburi feroce și războinice, toate luptându-se între ele pentru teritoriu, așa cum o făcuseră înainte de apariția incursiunilor romane.

MONUMENT ÎN CINSTEA VICTORIEI LUI HERMAN LA DETMOLD

Hermannsdenkmal (sau monumentul lui Hermann), situat în Pădurea Teutoburg, în Renania de Nord-Westfalia. A fost construit în apropierea locului unde a avut loc bătălia de la Teutoburger Wald, în care triburile germanice conduse de Hermann au învins o armată romană în anul 9 d.Hr., oprind efectiv expansiunea romană în Germania.

"O rasă pură și neamestecată"-Tacitus îi descrie pe germani

Istoricul roman Tacitus, care scria în secolul I d.Hr., a făcut următoarele observații pătrunzătoare despre natura rasială a germanilor: *"Sunt de acord cu opinia celor care consideră că germanii nu s-au căsătorit niciodată cu alte națiuni, ci că sunt o rasă pură și neamestecată, cu un caracter distinct. Prin urmare, o asemănare de familie îi pătrunde pe toți, deși numărul lor este mare. Ochii lor sunt severi și albaștri, părul lor roșcat și corpul lor mare."*

În ceea ce a devenit o ironie majoră, Roma a început să se bazeze din ce în ce mai mult pe mercenari germani și celți pentru a umple rândurile armatelor sale. Acest lucru a fost cauzat de schimbările demografice care au avut loc în Italia și care au dus la scăderea numărului de romani. Roma, cu statutul său de capitală a imperiului, a acționat ca un magnet pentru sclavi și imigranți din toată lumea cunoscută, dar mai ales din Orientul Mijlociu.

MERCENARI GERMANI

Cavaler german care servea în armata romană. Armata romană a început să se bazeze în mare măsură pe mercenarii germani pentru a-și completa rândurile pe măsură ce numărul romanilor albi a scăzut. De pe Columna Antoine din Roma.

Roma, din ce în ce mai mixtă - scăderea obligațiunilor

La momentul bătăliei de la Teutoburger Wald, nobilimea romană era deja în declin. Chiar dacă încercaseră să își mențină moștenirea rasială originală, numărul lor fusese redus. Acest lucru s-a datorat, în parte, scăderii nivelului de fertilitate, care a fost rezultatul unei combinații de factori, inclusiv utilizarea țevilor de apă din plumb și utilizarea sapa (acetat de plumb) ca agent de albire a pielii (un indicator rasial valoros în sine). Consumul ridicat de plumb are ca efect secundar sterilitatea, o problemă despre care se știe că a afectat clasele superioare romane.

Până la sfârșitul secolului al II-lea d.Hr., clasele inferioare ale societății romane ajunseseră în punctul în care un număr semnificativ fusese înlocuit de ceea ce erau, de fapt, rase mixte sau non-albe adunate din cele patru colțuri ale imperiului.

În cartea sa, *Războiul galic,* Cezar, care era el însuși de tip nordic,

îi compară pe romanii din acea vreme cu galii, remarcând cât de blonzi erau galii și, în comparație cu romanii, cât de înalți erau. (Cezar a continuat să îi descrie pe celții din Britania ca fiind blonzi, dar nu atât de blonzi ca frații lor celți din Galia). Acest lucru nu înseamnă că Roma din acea vreme era un oraș complet non-alb - a rămas un număr mare de albi, dar tendința demografică era cu siguranță împotriva lor. Acest lucru a avut implicații în ceea ce privește recrutarea romanilor pentru armata lor: odată cu creșterea numărului de străini în Roma, numărul de voluntari pentru serviciul militar a scăzut drastic. Deși îmbrăcaseră hainele civilizației romane, fie refuzau să servească în armată, fie pur și simplu nu erau în stare să facă față cerințelor fizice exigente, preferând activitățile mercantile rigorilor vieții militare.

Astfel, germanii și celții au ajuns să fie principala sursă de recruți pentru armatele romane. Acest lucru nu este surprinzător, având în vedere că, din punct de vedere rasial, ei erau mult mai apropiați de romanii originali decât majoritatea locuitorilor Romei începând cu secolul al II-lea d.Hr. Până la sfârșitul cuceririi celților de către Cezar, înregistrările romane arată că înălțimea medie a soldatului roman scăzuse la aproximativ 1,5 metri. Odată cu creșterea numărului de mercenari germani și celți în armata romană, înălțimea medie a început să crească. Până în anul 300 d.Hr., înălțimea medie a crescut până la aproximativ 1,5 metri, ceea ce indică faptul că tipul rasial al soldatului mediu s-a schimbat substanțial.

Astfel, armatele "romane" au început să se umple de soldați ne-romani. Germanii și celții romanizați au format un număr semnificativ, posibil chiar o majoritate, de soldați de jos și ofițeri comandanți. Acești germani și celți romanizați aveau să joace un rol semnificativ în anii care au mai rămas din Imperiul Roman de Vest. Ei au fost cei care, în mod previzibil, au format coloana vertebrală a rezistenței la ultimele invazii "barbare" care au dus la căderea fizică finală a Romei.

Un soldat german romanizat a fost ultimul împărat (autodeclarat) la Roma. Până la acea dată (476 d.Hr.), ultimii romani originali adevărați dispăruseră practic, fiind înghițiți de o masă de imigranți din toate regiunile imperiului.

Noi invazii germanice

În secolul al II-lea d.Hr., triburile germane au trecut la ofensivă împotriva Romei și au traversat fluviul Dunărea. Au fost înfrânți sângeros de o armată romană, care conținea un număr semnificativ de mercenari germani și celți. În secolele al III-lea și al IV-lea, triburile germane numite franci și saxoni au atacat, de asemenea, așezările romane din Franța și, respectiv, Marea Britanie.

Aceste incursiuni mai mici au continuat până când ultimul capitol din saga războaielor germano-romane a fost scris de goți, care au jucat un rol important în înfrângerea militară finală a Romei.

CAPITOLUL 15: Cazemata rasială - Roma și Orientul Mijlociu

Povestea expansiunii romane în est este la fel de dramatică ca și cucerirea Europei de vest, dar a existat o diferență critică cu o consecință extrem de importantă. Extinderea granițelor imperiului spre est a fost cea care a dus în cele din urmă la căderea sa, deoarece aceasta a fost poarta de intrare în Roma a unui număr mare de oameni care împărtășeau o moștenire genetică diferită de cea a fondatorilor inițiali.

Așa cum s-a întâmplat cu fiecare mare civilizație dinaintea ei, Roma a căzut pentru că poporul inițial care a creat imperiul a dispărut. Aceștia au fost scufundați într-o masă de străini, înlocuiți de imigranți și de descendenții sclavilor aduși de peste tot din Africa de Nord, din Marea Mediterană și din Orientul Mijlociu.

INGINERIE ROMANĂ ÎN AFRICA

Apeductul roman de la Cherchel, pe coasta algeriană, Africa de Nord. Deservind orașul Cezareea, a fost construit în trei niveluri suprapuse de arcade și a fost cea mai mare lucrare de acest gen construită pe continentul african. Ruina părăsită reprezintă o dovadă a modului în care, odată ce genele originale ale romanilor albi s-au disipat în locuitorii metisi locali, dorința de a crea și de a

întreține astfel de structuri a dispărut odată cu ei.

Dizolvarea treptată a indo-europenilor

Înainte de expansiunea romană în Orientul Mijlociu, procesul de integrare rasială în această regiune a avansat rapid. Tipurile originale indo- europene şi vechi europene mediteraneene dispăruseră aproape complet în Africa de Nord şi în Orientul Mijlociu până în anul 100 î.Hr. În decurs de câteva sute de ani, aceste popoare albe au fost scufundate în elementele semitice, arabe şi asiatice, care se înmulţeau mult mai repede şi care umpleau regiunea.

Persanii cu ochi albaştri vizitează India în anul 600 î.Hr.

Un exemplu al modului în care albii au fost scufundaţi în Orientul Mijlociu poate fi văzut în cazul persanilor de origine indo-europeană, care au ajuns în Azerbaidjanul de astăzi în jurul anului 900 î.Hr.

După ce s-au amestecat cu un alt trib indo-european mai puţin numeros, medii, descendenţii acestor popoare şi-au instaurat dominaţia pe un teritoriu vast care includea Iranul de astăzi, o mare parte din Irak şi alte teritorii care se întindeau până în sudul Turciei de astăzi.

În anul 600 î.Hr., trimişii persani au vizitat India, iar vizita lor a fost consemnată într-o serie de picturi realizate de artişti indieni în Bombay (şi care sunt expuse astăzi în peşterile Ajanta din afara oraşului).

Componenţa rasială a trimişilor spune o poveste interesantă. Dintre cei trei persani înfăţişaţi, unul are părul blond şi ochii albaştri; al doilea are părul negru şi ochii albaştri, iar al treilea are părul negru, ochii negri şi, în mod evident, are un aspect mai mult semitic.

Acesta este un bun indicator al demografiei rasiale din Persia în această perioadă. Astăzi, câteva exemple foarte răspândite de ochi şi păr de culoare deschisă printre populaţia arabă din Orientul Mijlociu, în marea majoritate, sunt singurele reminiscenţe ale vechilor conducători ai acestui teritoriu.

Acest scenariu a fost reprodus în întreaga regiune. Triburile indo- europene şi popoarele mediteraneene din vechea Europă, care

împreună au dat impulsul marilor civilizații antice, dispăruseră practic până în momentul în care romanii au început să se îndrepte spre est.

Rezultatul final al acestor schimbări rasiale a fost că, în timpul Imperiului Roman, populația nativă din Orientul Mijlociu era deja foarte amestecată din punct de vedere rasial.

Pontul de rasă mixtă amenință Roma

Prima mutare a romanilor spre est a avut loc atunci când regele Pergamului, un stat care exista la est de granițele romane, și-a predat națiunea stăpânirii romane prin testament, după moartea sa. Următoarea care a fost ocupată de romani a fost o parte din vestul Turciei, numită Cilicia de vest, care a fost anexată ca parte a unei campanii antipiraterie în 102 î.Hr. La scurt timp după aceea, Egiptul ptolemeic și statele din Anatolia centrală (estul Turciei) au devenit vasali oficiali ai Romei.

În anul 110 î.Hr., un popor beligerant de rasă mixtă, Pontus, a invadat ținuturile de la est de Imperiul Roman. Ei au străbătut o mare parte din nordul Turciei și au ocupat ținuturi din jurul Mării Negre, inclusiv Crimeea. În cele din urmă, au pătruns într-o parte a Greciei aflate sub stăpânire romană.

Împăratul roman Sulla a ordonat o armată spre est, iar Pontul a fost învins. Acțiunea de urmărire a invadatorilor a dus la extinderea stăpânirii romane în nordul Turciei și pe mari suprafețe de teren din jurul Mării Negre.

În 66 î.Hr., relațiile dintre Pont și Roma s-au deteriorat din nou și a izbucnit războiul. De data aceasta, generalul roman Pompei a anexat în mod oficial regatul Pontului. Acest lucru a extins aria de acțiune a Romei în partea de sud a Crimeei și în regiunea Caucazului, între Marea Neagră și Marea Caspică.

Siria și Africa de Nord

La sud, Siria a fost transformată în provincie romană, împreună cu Palestina și chiar o porțiune din peninsula arabă care se întindea aproape până la jumătatea Mării Roșii, incluzând pentru prima dată un număr mare de semiți arabi în patria lor originară din peninsula arabă.

În anul 50 î.Hr., Cezar a ajuns la putere la Roma. Generalul Pompei a adunat o armată în Grecia pentru a încerca să-l înlăture, dar a fost învins (cu ajutorul a șase mii de mercenari germani) în bătălia de la Pharsus din 48 î.Hr. Cezar a continuat să mărșăluiască prin Africa de Nord în 46 î.Hr. Acest lucru înseamnă că, cu excepția Spaniei și a unor părți din Grecia, toate zonele adunate în mâinile lui Cezar prin seria sa uimitoare de campanii militare aveau majorități non-albe.

Succesorii lui Caesar au extins controlul roman și asupra altor părți ale Orientului Mijlociu. Octavian Augustus a consolidat dominația romană în Turcia și a extins granițele imperiului până în Caucaz. Statele vasale romane se întindeau până la câteva sute de kilometri de Marea Caspică.

PETRA ÎNFLOREȘTE SUB DOMINAȚIA ROMANĂ

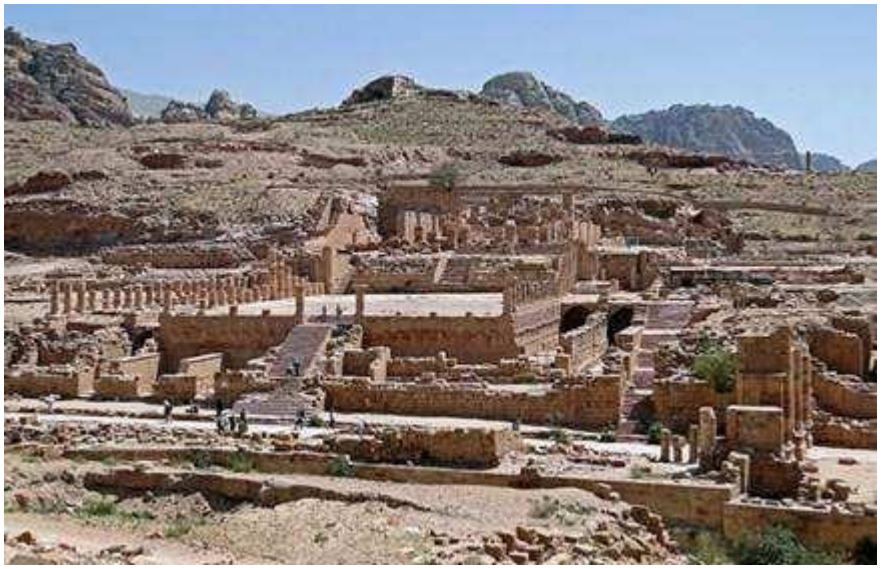

Celebrul oraș stâncos Petra, din Iordania de astăzi, a înflorit sub dominația romană și au fost realizate multe lucrări de construcție incredibile, inclusiv faimosul templu de piatră tăiat într-o stâncă (mai jos).

Romanizarea arabilor semiți a fost implementată

Numărul mare de tipuri arabe și mixte prezente în Orientul Mijlociu și Africa de Nord au fost supuse procesului de romanizare. În decurs de câteva decenii, li s-a permis să aleagă senatori în Senatul roman din Roma, iar greutatea lor numerică a făcut ca adevărații romani să reprezinte în curând o minoritate de senatori în capitala imperiului. În aceste condiții, nu este nevoie de imaginație pentru a înțelege cum grupul relativ mic de romani originari a pierdut controlul asupra compoziției rasiale a Romei.

Din punct de vedere demografic, era imposibil ca romanii să furnizeze singuri forța de muncă necesară pentru a administra o zonă atât de vastă. Prin urmare, au fost nevoiți să romanizeze populația locală și să recruteze soldați și meseriași de la aceasta. Foarte des, doar cei mai înalți funcționari publici din provinciile romane erau de fapt originari din Roma - și în multe cazuri, chiar și aceștia au fost înlocuiți în timp de localnici.

În cele din urmă, pasul logic a fost făcut de împăratul Caracalla, în anul 212 d.Hr., când a acordat cetățenie romană tuturor oamenilor liberi din imperiu. Implicațiile rasiale ale acestui pas au fost importante și au fost discutate într-un capitol anterior. Cel mai faimos dintre acești "noi cetățeni" a fost Filip Arabul, care era un cetățean roman născut în Siria și care a devenit împărat.

TIMGAD-ORAŞUL AFRICAN PIERDUT AL ROMEI

Oraşul roman Timgad, situat în Algeria de astăzi, este astăzi o ruină masivă, dar când romanii au ocupat regiunea era unul dintre centrele lor majore de pe coasta nord-africană. Cu toate acestea, provincia Africa a fost primul pas în destrămarea Imperiului Roman. Pe măsură ce acesta îşi întindea graniţele tot mai mult spre est, a început să încorporeze tot mai multe popoare non-albe în graniţele sale. Această infuzie de ne-români a făcut ca, în cele din urmă, imperiul să îşi piardă omogenitatea rasială şi să cadă.

Petiţia evreilor palestinieni 4 AD pentru incluziune

Triburile evreieşti din Palestina (care erau la origine un trib semitic, dar care, la fel ca aproape toate popoarele din acea regiune, s-au amestecat destul de mult cu alte grupuri rasiale de-a lungul timpului) au fost independente de când au scăpat de regatul Seleucid în declin, în 129 î.Hr.

Evreii şi-au păstrat independenţa până în anul 4 î.Hr., când regele lor, Irod, a murit. Anarhia a izbucnit în teritoriu şi, în cele din urmă, un grup de evrei a cerut Romei să ocupe Palestina şi să o transforme într-o provincie romană, pentru a putea restabili ordinea. Acest lucru s-a întâmplat în mod corespunzător şi, începând cu anul 4 d.Hr., o mare parte a Palestinei, cunoscută sub numele de Iudeea, a devenit parte a imperiului.

Traian zdrobește revolta parților din Siria

În anul 66 î.Hr., parții de rasă mixtă (rezidenți în Siria, Iran și Irak de astăzi) au izbucnit într-o revoltă deschisă împotriva dominației romane. Această rebeliune a declanșat o revoltă similară în Iudeea, unde grupuri de evrei naționaliști au decis să încerce să-i alunge pe romani.

Un general roman aflat la comanda uneia dintre armatele din Palestina, Vespian, a înăbușit revolta evreilor, iar apoi, în loc să-și îndrepte atenția către parți, s-a întors la Roma pentru a înăbuși anarhia și conflictele civile care au urmat sinuciderii împăratului Nero.

Parții au profitat de haos pentru a se declara independenți și, pentru o vreme, toate regiunile Irakului și Iranului de astăzi au devenit independente de stăpânirea romană. Singura consolare pentru imperiu a fost că alte regate vasale romane se întindeau acum până la Marea Caspică.

Independența parților nu a durat mult timp. Împăratul roman, Traian (98-117 d.Hr.), a lansat în cele din urmă un contraatac, folosind o armată formată în mare parte din mercenari germani și galezi. Armata lui Traian i-a învins pe parți și a mărșăluit spre est până în bazinul râurilor Tigru și Eufrat, în ceea ce astăzi se numește Kuweit.

Următorul împărat, Hadrian, și-a dat seama că legiunile romane se suprasolicitau. El s-a angajat într-un program deliberat de consolidare, iar armatele romane au fost retrase în cel mai estic punct al râului Eufrat, în apropierea graniței turcești de astăzi.

FARAONI "FALȘI" - EGIPTUL ROMANIZAT

*Foarte des, există o confuzie în mintea publicului cu privire la ce anume era egiptean antic și ce nu era.*este de înţeles dacă se studiază scena din dreapta. Aparent un relief din*antichitatea egipteană, este de fapt o reprezentare a Cleopatrei și a lui Iulius Cezar, cu fiul lor, Cezarion.*

Relieful a fost realizat în timpul vieții lui Caesar. Cleopatra a fost ultima dintre Ptolemei, o dinastie înființată de unul dintre generalii lui Alexandru cel Mare. Ptolemeii au preluat căile și obiceiurile vechilor egipteni, chiar și în ceea ce privește arta și vestimentația. Acesta este, așadar, motivul pentru care această imagine a lui Iulius Cezar poate fi găsită la Templul lui Hathor din Dendra, Egipt.

Controlul roman se dezintegrează în jurul anului 200 d.Hr.

După anul 200 d.Hr., dușmanii Romei băteau la porți. În nord, la granițele cu Germania, una dintre ultimele mari invazii indo-europene a creat o forță nouă și puternică sub forma goților. Răspândiți în toată Germania, goții au început curând să atace avanposturile romane din Galia și, în est, să traverseze fluviul Dunărea.

Unii din verișorii lor rasiali au creat o putere gotică în sudul Rusiei, care a bătut și la porțile provinciilor romane din bazinul Mării Negre. Romanii abia se agățau de punctele lor forte sub noul val de atacuri.

Între timp, în est, parții fuseseră în cele din urmă răsturnați de perșii de rasă mixtă, care au început să facă excursii pe teritoriul roman. În jurul anului 258 d.Hr., persanii au spart puterea multor state vasale romane importante, invadând Armenia și Siria. Cetatea romană Antiohia a fost jefuită în anul 260 d.Hr.

În Africa, controlul roman nu s-a descurcat mai bine. În 268 d.Hr., sirienii s-au separat de imperiu, iar forțele romane din Egipt au pierdut controlul asupra celei mai sudice părți a acestui teritoriu. Imperiul de Răsărit părea pe punctul de a se prăbuși sub presiunea unor rebeliuni continue ale nativilor, care erau agravate de incapacitatea armatelor "romane" recrutate la nivel local de a reprima revoltele.

FEȚELE ÎNTUNECATE DIN EGIPTUL ROMAN SEMNALEAZĂ SOARTA IMPERIULUI

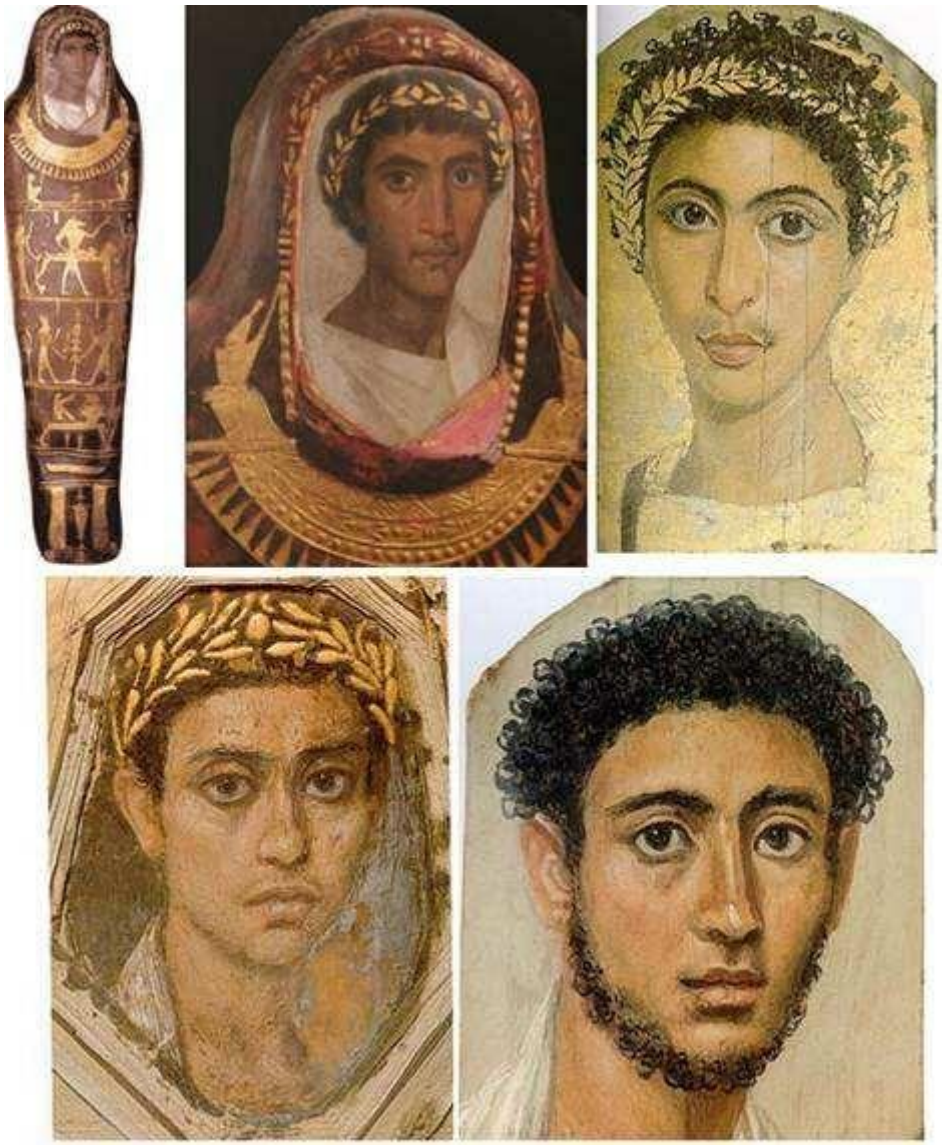

Egiptul controlat de romani a devenit unul dintre exemplele principale ale modului în care albii au umplut granițele Imperiului Roman după ce această națiune a anexat Orientul Mijlociu. Iată câteva exemple - toate portrete pe sicrie din faimoasa colecție "Fayum" a British Museum - care datează din anul 200 d.Hr. în Egiptul roman. Chipurile arată efectele foarte clare ale amestecului rasial - încet, dar sigur, elementul non-alb al ținuturilor din partea de Orientul Mijlociu a Imperiului Roman a crescut și s-a infiltrat spre Roma. Într-o perioadă scurtă de timp, romanii împrăștiați în Orientul Mijlociu au fost dezintegrați din punct de vedere rasial, ceea ce a însemnat condamnarea imperiului.

Armata "romană" din Mesopotamia formată în principal din mercenari germani

Ridicând noi armate de mercenari în Galia şi Germania, generalul roman Caesar Galerius a purtat un război de succes împotriva

Persiei în 297 d.Hr., ocupând jumătate din Mesopotamia.

Aceasta a rămas frontiera estică a imperiului până în anul 626 d.Hr., când perşii au forţat din nou o contracţie a graniţelor Imperiului de Răsărit. Până în 626 d.Hr., Imperiul Roman a fost împărţit în Est şi Vest. La fel ca romanii din vest, romanii din Imperiul de Est abia dacă semănau cu romanii originali și se bazau în mare măsură pe mercenari germani și chiar vikingi (garda privată a împăratului roman de est era compusă exclusiv din mercenari vikingi) pentru a-și menține granițele împotriva dușmanilor persani.

Imperiul de Răsărit și persanii au fost atât de ocupați într-un război de lungă durată, încât nici unul dintre ei nu a luat în seamă - până când a fost prea târziu - ascensiunea islamului în sud. Această putere avea să cucerească în cele din urmă ultimele părți ale Imperiului Roman de Răsărit.

CAPITOLUL 16: Pe furiș și prin oțel - creștinismul

Apariția creștinismului ca religie dominantă în Europa post-romană a jucat un rol major în modelarea cursului istoriei, nu numai pe acest continent, ci și în toate părțile lumii în care s-au răspândit popoarele europene. Povestea originilor acestei religii remarcabile - și influența sa asupra cursului civilizației - merită, prin urmare, o examinare completă.

Pontifex Maximus al Romei - o funcție importantă

Religia în epoca romană precreștină era marcată de diversitate. Nu a existat niciodată o temă unică în cultul unui anumit zeu sau set de zei și a rămas în mare măsură o colecție de credințe locale, variind foarte mult de la o regiune la alta.

Abia după împăratul Octavian Augustus a apărut o formalizare a credințelor religioase. După Octavian, toți împărații romani au fost cunoscuți cu titlul de *Pontifex Maximus* sau "cel mai mare pontif".

Ideea acestui titlu era ca împăratul să fie șeful oficial al cultului care se întâmpla să fie cel mai popular în acel moment în imperiu. Acesta nu se limita la o singură religie - putea fi vorba de orice

număr de credinţe care existau simultan. Poziţia de Pontifex Maximus a fost o încercare a romanilor de a încerca să creeze un fel de unitate religioasă, deşi tuturor cultelor li se acorda un statut egal.

AUGUSTUS PURTÂND VEŞMINTELE DE PONTIFEX MAXIMUS

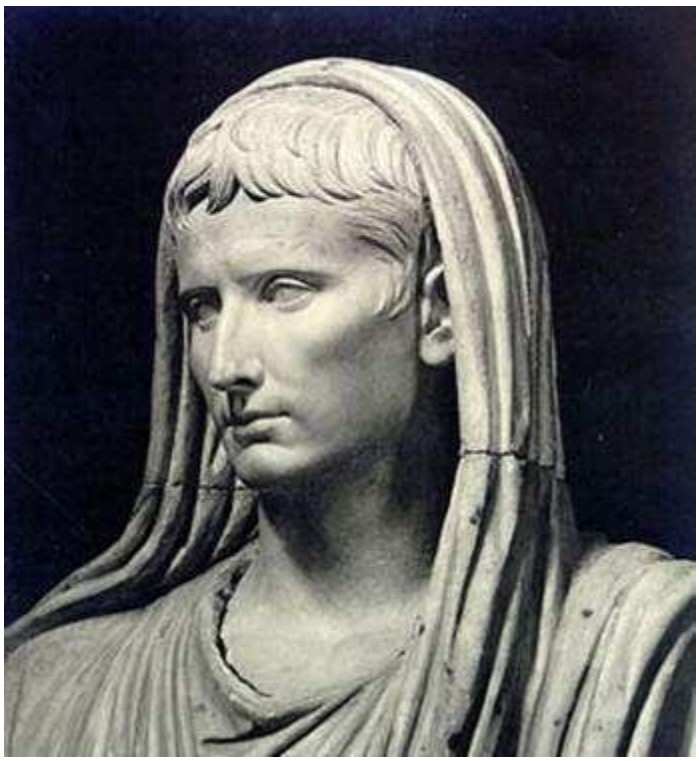

O statuie din jurul anului 20 î.Hr. îl înfăţişează pe Octavian Augustus purtând veşmintele de Pontifex Maximus ("cel mai mare pontif"), marele preot al vechiului Colegiu Roman al Pontifilor. O funcţie religioasă în timpul primei Republici Romane, aceasta a fost ulterior absorbită de funcţia imperială. În încercarea de a asigura un fel de unitate culturală, împăratul a devenit preot-şef al tuturor religiilor din Roma. Religia urmată personal de împărat a ajuns să fie considerată cea mai dezirabilă în rândul cetăţenilor, iar acest lucru a jucat un rol important în popularizarea creştinismului după ce împăratul Constantin s-a convertit la această credinţă.

Poziţia împăratului în calitate de preot-şef a ceea ce era considerat a fi religia (sau religiile) neoficială de stat avea să aibă consecinţe majore. Foarte adesea, un cult câştiga sau pierdea popularitate doar datorită interesului împăratului pentru el.

Unul dintre cele mai evidente exemple a avut loc atunci când

regina macedoneană a Egiptului, Cleopatra, a vizitat Roma. Prezența cuiva despre care se credea că este o regină egipteană (ea nu era, desigur, de origine egipteană, ci de fapt macedoneană) a declanșat o renaștere majoră a cultului egiptean antic al lui Isis, care în cele din urmă s-a stins din nou.

Creștinismul își are originea în Orientul Mijlociu

Înainte de a deveni dominant, creştinismul a fost doar unul dintre aceste numeroase culte şi, ca mulţi dintre concurenţii săi, a luat naştere în Orientul Mijlociu al imperiului, în provincia romană Iudeea (cunoscută şi sub numele de Palestina).

După cuceririle lui Alexandru cel Mare, Palestina a fost condusă cu intermitențe fie de Ptolemei, fie de Seleucizi, ambii descendenți ai generalilor lui Alexandru cu același nume. În timpul guvernării Seleucizilor a fost construit marele templu din Ierusalim ca centru al religiei evreiești, din care un zid care a supraviețuit este cunoscut astăzi sub numele de Zidul Plângerii.

Popoarele vorbitoare de limbă semitică care trăiau în Palestina erau cunoscute sub numele de evrei, un trib care exista cu multe secole înainte de aceasta. Ceea ce îi deosebea pe evrei de vecinii lor era religia lor, care, spre deosebire de vecinii lor, era monoteistă. Zeul său unic, Jahweh sau Iehova, a fost şi este încă în centrul religiei evreiești, deși monoteismul își are originea în vechiul faraon egiptean Akhenaton. Celelalte religii aveau toate un panteon de zei, fiecare având grijă de un anumit aspect al vieții pe pământ și în lumea de dincolo.

Rebeliunea evreilor împotriva dominației Seleucizilor 168 î.Hr.

Stăpânirea seleucidă în Palestina i-a determinat pe mulţi evrei să adopte obiceiurile şi chiar limba greacă a conducătorilor lor. Acest lucru i-a adus în conflict cu evreii mai naționaliști, iar o mică încăierare a izbucnit între aceste două grupuri în 168 î.Hr.

Luptele i-au determinat pe conducătorii Seleucizi să încerce să elimine religia iudaică. Printre măsurile luate, aceștia au ordonat ca templul evreiesc din Ierusalim să fie golit de obiectele iudaice şi să fie dedicat cultului zeului grec Zeus.

Evreii s-au răzvrătit împotriva acestui ordin și, după un scurt conflict militar, au reușit să obțină independența parțială față de Seleucizi în 142 î.Hr. și independența deplină în 129 î.Hr. Liderul rebelilor evrei a fost un anume Iuda Macabeul, care a devenit primul rege evreu din Palestina, creând dinastia Macabeilor, care a durat până în anul 64 î.Hr.

ORAȘUL CEZAREEA, CONSTRUIT DE IROD PENTRU A-I ONORA PE ROMANI

Amploarea puterii romane în Palestina este ilustrată de ruinele orașului Cezareea Palaestina, situat în nordul Israelului, pe coasta mediteraneană. Construit pe ruinele unei așezări anterioare de către regele evreu Irod pentru a-l onora pe împăratul roman în jurul anului 25 î.Hr. orașul conținea un port maritim adânc, piețe, drumuri largi, băi, temple în onoarea lui Augustus și clădiri publice impunătoare, inclusiv un amfiteatru. O dată la cinci ani, orașul găzduia competiții sportive majore, jocuri de gladiatori și producții teatrale. Teatrul a fost primul de acest fel din Palestina și a fost menținut pe tot parcursul epocii romane și în mare parte a celei bizantine. Avea o capacitate de aproximativ patru mii de locuri și este folosit până în prezent.

Romanii au fost invitați în Palestina 64 î.Hr.

Independența în Iudeea nu a adus stabilitate, iar statul evreu a fost în permanență afectat de disensiuni și rebeliuni interne. În mijlocul unuia dintre războaiele civile, un grup de evrei a apelat la

ajutorul generalului roman Pompei, a cărui armată finaliza cucerirea Turciei şi a Siriei la momentul respectiv. Acesta a fost de acord să ajute, iar Palestina a fost ocupată ca protectorat roman în anul 64 î.Hr.

Fideli practicii lor de lungă durată, romanii au început imediat să-i romanizeze pe evrei şi să recruteze localnici pentru a conduce provincia. În acest fel, senatul roman l-a numit pe evreul Irod ca rege al Iudeii în anul 37 î.Hr. După moartea sa, în anul 4 î.Hr., Iudeea a fost împărţită în unităţi mai mici, cele mai multe dintre ele fiind conduse de alţi guvernatori numiţi de romani.

Evreii se mută la Roma - Prima expulzare 19 d.Hr.

În această perioadă, unii evrei au emigrat la Roma, profitând de lipsa tradiţională a controlului roman asupra intrării în oraş. Cu toate acestea, prezenţa lor a stârnit un antisemitism accentuat chiar şi în rândul romanilor destul de uşuratici. În anul 19 d.Hr., evreii aveau să experimenteze pentru prima dată o situaţie cu care aveau să se familiarizeze mai târziu. În acel an, împăratul roman Tiberiu a interzis în mod oficial accesul tuturor evreilor din Roma şi i-a deportat pe toţi cei pe care i-a găsit în oraş. Această interdicţie impusă evreilor a durat doar câţiva ani, deoarece nu a trecut mult timp până când aceştia, împreună cu un număr tot mai mare de alţi străini din toate părţile imperiului, şi-au stabilit din nou reşedinţa în Roma. Până în acest moment, evreii începuseră să se stabilească şi în alte părţi ale Orientului Mijlociu, în Asia Mică, Africa de Nord şi Egipt, în fiecare dintre aceste locuri atrăgându-şi duşmănia populaţiilor locale.

Revolta evreilor - "Crucificări oribile"

În Palestina, disensiunile erau mereu în toi. În anul 66 d.Hr., evreii naţionalişti s-au răsculat împotriva dominaţiei romane, iar garnizoana romană din Ierusalim a fost măcelărită. Revolta s-a răspândit rapid în toate părţile provinciei, alimentată de o ură accentuată faţă de Roma.

Această ură a evreilor faţă de Imperiul Roman iniţial a fost bine documentată, până în punctul în care faimosul istoric englez Edward Gibbon, în lucrarea sa clasică, *The Decline and Fall of the Roman Empire* (Lippincourt, Philadelphia, 1878, vol. 2, pagina 4), a spus următoarele: "*De la domnia lui Nero până la cea a lui Antoninus*

Pius, evreii au descoperit o nerăbdare feroce față de dominația Romei, care a izbucnit în mod repetat în cele mai furioase masacre și insurecții. Omenirea este șocată de recitarea de cruzimi oribile pe care le-au comis în orașele din Egipt, din Cyria și din Cyrene, unde locuiau într-o prietenie perfidă cu localnicii neștiutori; și suntem tentați să aplaudăm represaliile severe care au fost exercitate de armele legiunilor împotriva unei rase de fanatici a căror superstiție cumplită și credulă părea să-i facă dușmani implacabili nu numai ai guvernului roman, ci și ai întregii omeniri."

Prin urmare, nu a fost surprinzător faptul că romanii au trimis o armată pentru a înăbuși o nouă revoltă în anul 68 d.Hr. Aceasta a reușit să zdrobească cu succes rebeliunea evreiască din anul 70 d.Hr., iar ultimii rebeli evrei au fost asediați la fortul Masada, aflat în vârful muntelui.

După un asediu îndelungat, Masada a căzut în mâinile romanilor în anul 73 d.Hr. Palestina a rămas sub control roman nominal timp de aproximativ opt sute de ani după aceea, mai întâi ca parte a Imperiului Roman de Vest, iar apoi ca parte a Imperiului Roman de Răsărit.

MASADA-REVOLTĂ EVREIASCĂ

Fortăreața Masada, din vârful dealului, Israel. În timpul rebeliunii

evreiești (care a început în anul 68 d.Hr.), legiunile romane au ocupat Ierusalimul în anul 70 d.Hr. Aceștia i-au alungat sau i-au ucis pe evreii din oraș, iar aproximativ o mie de rebeli evrei rămași au fugit în fortăreața izolată din munți. Fără să se descurajeze, romanii i-au urmat și au asediat fortăreața rebelilor. După un asediu de doi ani, în timpul căruia romanii au construit o rampă masivă de pământ pe o singură parte a muntelui (care poate fi încă văzută în prim-plan), toți evreii, cu excepția a șapte, s-au sinucis, în loc să fie prinși de vii, fiind pe deplin conștienți de soarta care îi aștepta dacă ar fi fost capturați de romanii răzbunători.

Titus reprimă revolta evreilor din Palestina - declanșează diaspora 70 AD

Suprimarea rebeliunii din anul 70 d.Hr. a avut o altă importantă consecință. Romanii, furioși din cauza rebeliunilor continue, au redenumit Ierusalimul Ælia Capitolina și au interzis practicarea iudaismului. Evreilor li s-a interzis intrarea în oraș sub pedeapsa cu moartea. Ca urmare, evreii au fost împrăștiați în întreaga lume într-o mișcare cunoscută sub numele de Diaspora. Un număr mare a plecat spre nord, în sudul Rusiei, amestecându-se cu triburile locale de-a lungul drumului și pătrunzând în cele din urmă în Europa Centrală și de Est.

Un număr de evrei au plecat de-a lungul Turciei și s-au stabilit la Roma, în timp ce un număr mic s-a stabilit în Galia. Cu toate acestea, nu toți evreii au plecat spre nord - o parte semnificativă a mers spre vest de-a lungul coastei nord-africane, înființând comunități evreiești până în Tunisia și, în cele din urmă, trecând în sudul Spaniei.

ÎMPĂRATUL TITUS - ÎI STRIVEȘTE PE EVREI ȘI DECLANȘEAZĂ DIASPORA

Împăratul Titus - cuceritor roman al evreilor și distrugător al Ierusalimului, act săvârșit în anul 70 d.Hr. În anul 68 d.Hr., evreii s-au răsculat împotriva stăpânirii romane, în ciuda faptului că inițial le ceruseră romanilor să ocupe acel pământ pentru a aduce ordine și pace în el. Răzbunarea romană pentru ezitarea evreilor a fost severă - evreilor li s- a interzis intrarea în Ierusalim sub pedeapsa cu moartea și au fost dispersați din Palestina în Africa de Nord și în Orientul Mijlociu, într-o mișcare cunoscută sub numele de Diaspora. Aceasta a pus bazele marii imigrații evreiești în Europa. Deasupra: A

Denar roman care îl reprezintă pe Titus, 79 d.Hr. Reversul comemorează triumful său în Palestina și prezintă un prizonier evreu îngenuncheat.

ROMANII EXPUN PE ARCADA LUI TITUS TROFEE EVREIEȘTI DIN CAMPANIA VICTORIOASĂ DIN PALESTINA

Zdrobirea revoltei evreiești din anul 68 d.Hr. de către o armată romană a fost comemorată ca o mare faptă de arme. Pe Arcul lui Titus, ridicat la Roma și rămas în picioare până în prezent, soldații romani sunt înfățișați aducând trofee evreiești (a se observa menora luată din templul evreiesc din Ierusalim) înapoi la Roma.

Originea diviziunii dintre Ashkenazim și Sephardim în evreime

Evreii care au ajuns în Europa prin est au absorbit o cantitate substanțială de sânge european și au devenit cunoscuți sub numele de Ashkenazim, sau evrei europeni. Cei care s-au stabilit în Africa de Nord au devenit cunoscuți sub numele de Sefardim. Această divizare a evreilor există până în prezent și este mai accentuată în Israel, unde cele două comunități, cea a evreilor ashkenazimi sau evrei "clari" și cea a evreilor sefarzi sau evrei "întunecați" (întunecați pentru că nu s-au amestecat cu numărul de europeni în aceeași măsură ca și cei ashkenazimi) au tendința de a vota pentru partide politice israeliene diferite.

Doar religia lor unică i-a ținut legați între ei într-un fel, deși chiar și aceasta este împărțită în subsecțiuni.

Iudaismul - o religie exclusiv rasială

Deși creștinismul a luat naștere din iudaism, adepții săi evrei au fost la început persecutați cu înverșunare de către liderii religioși

evrei. Acest lucru era legat de faptul că iudaismul avea o trăsătură unică, fiind prima religie cu specific rasial. În timp ce toate celelalte religii nu aveau limitări în ceea ce privește persoanele care puteau deveni adepți, iudaismul era limitat de moștenirea prin sânge.

Unicitatea zeului evreiesc era că era un zeu doar pentru evrei, nu pentru nimeni altcineva. Legile biologice ale descendenței au fost încorporate în iudaism ca legi de inspirație divină. Până în ziua de azi, există o regulă conform căreia numai cineva născut dintr-o mamă evreică poate fi evreu.

În timp ce unele comunități evreiești mai puțin stricte au relaxat această regulă pentru a permite convertirile de la alte religii, comunitatea evreiască ortodoxă respectă această lege întocmai. Ea este urmată și în prezent în Israel, deoarece cetățenia se bazează exclusiv pe descendența evreiască și nu pe originea națională.

Credințele eseniene-Originele creștinismului

Deși această religie rasială a ajutat, fără îndoială, la păstrarea identității evreiești, ea i-a deranjat pe unii dintre ei, care simțeau că Dumnezeul lor era pentru toți oamenii, nu doar pentru evrei. În jurul anului 100 î.Hr., acest grup disident a fondat o nouă sectă. Aceasta se baza în mod vag pe părți din Talmud și a introdus câteva idei noi în iudaism, mai ales că Dumnezeul lor era pentru toți oamenii.

Acest grup de evrei disidenți a devenit cunoscut sub numele de esenieni. Aceștia au elaborat o serie întreagă de cărți referitoare la morală și la stilul de viață, inclusiv o tradiție monahală, și pacifismul. Mai ales, ei pretindeau că au un învățător, pe care îl numeau "Învățătorul Dreptății", care, spuneau ei, a fost ucis și apoi a înviat din morți.

MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ ALE LUI ESSENE - CELE MAI VECHI TEXTE BIBLICE

Cartea lui Isaia, așa cum este prezentată în manuscrisele de la Marea Moartă, descoperite în Palestina în 1947. Acestea au fost cărțile sfinte ale unui subsect de evrei numiți esenieni, care au trăit în secolul I î.Hr.

Esenienii au fost persecutați de alți evrei, care nu erau de acord în mod violent cu credința esenianã că zeul evreiesc, Yahweh, era de fapt un zeu pentru toți oamenii, nu doar pentru evrei.

Multe dintre conceptele care au devenit mai târziu fundamentale pentru creștinism erau conținute în religia esenianã. Aceștia aveau chiar și o poveste alegorică despre un profet înțelept care a fost ucis și apoi a înviat din morți, cunoscut de ei sub numele de "Învățătorul Dreptății".

Universalitatea versiunii lor despre Jahweh (că el era un zeu pentru toți oamenii, nu doar pentru evrei) a rămas cel mai mare punct de diferență între esenieni și curentul principal al iudaismului. Această ciocnire ideologică i-a adus în cele din urmă pe esenieni în conflict deschis cu tovarășii lor evrei, iar liderii rabinici i-au îndemnat pe evrei să elimine noul cult. Deși nu este consemnat ce s-a întâmplat cu esenienii în Iudeea (se presupune că suprimarea evreilor a funcționat în acea regiune), tradiția eseană a continuat să trăiască în rândul unui mic grup de evrei, dintre care cei mai mulți au părăsit în cele din urmă Palestina pentru a găsi urechi mai receptive în alte părți ale Imperiului Roman.

În Iudeea, esenienii aproape că au dispărut, lăsând în urmă doar câteva dintre cărţile lor sfinte, pe care le-au ascuns în peşterile din jurul Mării Moarte. Aceste cărţi, descoperite din întâmplare în 1947, au devenit cunoscute sub numele de Manuscrisele de la Marea Moartă.

Ideologia de bază şi formatul pe care esenienii l-au creat au pus bazele a ceea ce a devenit mai târziu creştinismul. Aceasta a combinat trei elemente majore: credinţele de bază ale iudaismului (astăzi Vechiul Testament al Bibliei), credința indo-ariană zoroastriană (persană) despre rai şi iad (care nu apare în Vechiul Testament) şi povestea esenian̆ă a unui lider ucis şi înviat. Din aceste filoane, religia a fost reelaborată şi reformulată până când a devenit în cele din urmă creştinismul.

Iisus Hristos - nici o dovadă contemporană

Este un fapt important, dar puţin cunoscut, că nu există nicio dovadă contemporană (din vremea sa) care să arate că figura biblică a lui Iisus Hristos a existat cu adevărat. Prima sursă de informaţii despre persoana care a devenit cunoscută sub numele de Iisus Hristos sunt Evangheliile din Noul Testament al Bibliei. Întrucât aceste lucrări au apărut abia la aproximativ 80-120 de ani după moartea lui Hristos, ele nu sunt contemporane. Prin urmare, este posibil ca persoana care a fost divinizată de creştinism să fie un personaj compozit bazat pe poveştile din jurul mai multor lideri esenieni, în special a celui pe care îl numeau "Învăţătorul Dreptăţii".

Prima dată când numele Iisus Hristos apare în vreun document roman (şi, în general, romanii erau foarte meticuloşi în păstrarea documentelor) este în cartea *Războaiele* iudaice*, scrisă de* Josephus, un evreu romanizat, care a fost însărcinat să scrie o istorie a rebeliunii evreieşti. Lucrarea lui Josephus a fost publicată pentru prima dată în anul 90 d.Hr.

Alţi cercetători au susţinut că până şi această referinţă este o adăugire ulterioară la lucrarea lui Josephus, citând nereguli în pasajul actual. În pasajul în litigiu, Josephus menţionează o mică sectă de evrei care pretinde că urmează o figură de Mesia numită Iisus, dar menţiunea este scurtă şi în trecere. În orice caz, în momentul

presupusei morți a lui Hristos (în jurul anului 33 d.Hr.), creștinismul avea foarte puțini adepți, mai ales în rândul evreilor, care considerau filozofia creștină ca fiind doar o reelaborare a cultului esenian și făceau tot posibilul să o reducă la tăcere.

Saul din Tars lansează creștinismul

Unul dintre cei mai zeloși dintre acești persecutori evrei ai ideologiei eseniene a fost un bărbat pe nume Saul din Tars. El este unic prin faptul că este singurul personaj important care apare în Noul Testament și pentru care există dovezi contemporane.

La un moment dat, conform Bibliei, Saul a avut o viziune și a fost convins că religia creștină pe care o suprimase era de fapt corectă. Saul și-a schimbat apoi numele în Pavel și a pornit în lungi turnee de evanghelizare în Asia Mică, Cipru și Grecia, atrăgând mici grupuri de adepți și scriind pe parcurs articole de prozelitism. Întorcându-se să predice la Ierusalim, a fost atacat violent de colegii săi evrei și a fost întemnițat timp de doi ani. În urma unui apel către împăratul roman, Pavel a fost transferat la Roma în anul 60 d.Hr. Plasat în arest la domiciliu, a fost în cele din urmă decapitat de împăratul Nero, care a dezvoltat o ură deosebită față de noua religie. Pavel a contribuit mult la crearea și consolidarea bazelor creștinismului, iar multe dintre scrierile sale au fost preluate în Noul Testament.

Persecuția și toleranța romană față de creștinism

Atitudinea oficială a romanilor față de religie era una de toleranță - cu excepția cazului în care aceasta era în mod deschis subversivă față de regimul roman. Primii creștini au refuzat să ia parte la orice ceremonii ale statului roman (considerându-le păgâne) și nu au servit în armată sau nu au deținut funcții publice, reluând credința esenianã de un secol mai devreme. Această atitudine i-a determinat pe liderii romani să înceapă un program de persecuție împotriva creștinilor.

Prima campanie majoră a fost lansată de împăratul Decius în 250 d.Hr., iar ultima de Dioclețian în 302 d.Hr. Cu toate acestea, campaniile de persecuție susținută a creștinilor au avut un efect opus celui intenționat. Noua religie a luat naștere pe martiriul, și creștinismul a câștigat în mod constant noi adepți în ciuda încercărilor statului de a-l

eradica.

Religia creștină a trebuit să concureze pentru supremație cu o serie de alte religii din Orientul Mijlociu și din Imperiul Roman. A crescut suficient de mult pentru a deveni un concurent serios doar după ce împăratul Galerius a emis un Edict de toleranță în 311, făcând creștinismul legal în partea de est a imperiului.

NERO - INAMIC AL CREȘTINISMULUI

Împăratul roman Nero a domnit între anii 37 și 68 d.Hr. și a fost un mare persecutor al creștinismului, supraveghind, printre altele, aruncarea creștinilor la lei în Colosseum. Ca urmare, relatările istorice ulterioare despre viața sa tind să fie părtinitoare, ceea ce a dus la prezentarea sa ca fiind personificarea răului. În iulie 64 d.Hr., două treimi din Roma a ars în timp ce Nero se afla la Antium. Versiunile tendențioase ale istoriei au susținut, de obicei, fie că el a pus focul - lucru imposibil, deoarece nu era prezent -, fie că a cântat la vioară în timp ce Roma ardea (vioara a fost inventată abia la 1500 de ani după moartea sa). Nero a pretins că are dovezi că creștinii au pus focul și i-a persecutat și mai viguros după eveniment. În contrast cu imaginea sa de nebun nepăsător, el a ordonat ca toate persoanele rămase fără adăpost în urma incendiului să fie adăpostite și să primească grâne, totul pe cheltuiala statului. Apoi a dispus reconstruirea orașului cu măsuri de precauție împotriva incendiilor. Nero a fost, de asemenea, un artist și un om de litere

desăvârșit și a jucat personal în mai multe piese de teatru importante ale vremii. Era împărat când a izbucnit revolta evreilor din Palestina. Ca urmare a politicii interne, în anul 68 d.Hr. legiunile galice și spaniole, împreună cu gărzile pretoriene, s-au ridicat împotriva lui, iar el a fugit din Roma. Declarat dușman public de către senat, s-a sinucis în anul 68 d.Hr.

Convertirea lui Constantin 312 AD

Descoperirea creștinismului în lumea romană s-a produs odată cu convertirea împăratului Constantin la această religie în anul 312 d.Hr. Contextul convertirii sale - sau, după cum au susținut mulți cercetători, presupusa sa convertire - este învăluit în controverse.

Se spune că, în timp ce era angajat într-o luptă cu un rival care revendica tronul, Constantin a avut o viziune cu o cruce pe cer, deasupra căreia erau scrise cuvintele *In Hoc Signo Vinces* ("În acest semn vei cuceri").

Se presupune că a luat acest lucru ca pe un semn de la zeul creștin că va câștiga bătălia - dacă se va converti la creștinism. Constantin a continuat să câștige lupta pentru tron și apoi s-a convertit la creștinism.

În timp ce mulți au pus la îndoială veridicitatea poveștii "viziunii", realitatea este că Constantin a emis Edictul de la Milano în anul 313 d.Hr., care a legalizat creștinismul în tot imperiul și l-a pus pe picior de egalitate cu toate celelalte religii.

Odată cu convertirea împăratului Romei la creștinism, a intrat în joc modelul stabilit de a urma exemplul împăratului în materie religioasă. Foarte rapid, creștinismul a devenit una dintre cele mai populare religii din întregul Imperiu Roman.

CONSTANTIN SE CONVERTEȘTE LA CREȘTINISM 312 AD

Constantin în bătălia de la Podul Milvian, 312 d.Hr. Această bătălie decisivă purtată de Constantin împotriva unui rival care revendica tronul Imperiului Roman de Răsărit a marcat un punct de cotitură major în istorie. Aici se presupune că Constantin a văzut, scrisă pe cer, fraza latină "In Hoc Signo Vinces" (în acest semn vei cuceri) și o cruce. Prin alegerea creștinismului și a crucii ca emblemă, Constantin a provocat creștinarea Imperiului Roman și, în cele din urmă, a întregii Europe.

"Donația lui Constantin" - o invenție

Convertirea lui Constantin la creștinism a dus direct la cel mai faimos fals din istoria Europei, cunoscut sub numele de "Donația lui Constantin". Acest document pretinde a fi un document semnat de Constantin, având ca principală caracteristică acordarea autorității temporale asupra orașului Roma și a întregului Imperiu Roman episcopului Romei (care avea să devină papa).

Cu toate că există multe erori flagrante în textul documentului, care, prin ele însele, arată că documentul este un fals, Donația lui Constantin a fost acceptată ca fiind autentică până în secolul al XV-lea. Ea a fost folosită de Biserica Catolică pentru a pretinde putere politică în Imperiul Roman și în toate ținuturile creștine. În cele din urmă, Donația lui Constantin a fost respinsă ca fiind un fals - dar până atunci, Biserica se stabilise în aproape toată Europa, putere fondată pe un fals.

Iulian Apostatul

Unul dintre succesorii lui Constantin, împăratul Iulian, a încercat să inverseze procesul de creştinare, ceea ce i-a adus numele de Iulian Apostatul. El a anulat pur şi simplu adoptarea de către Constantin a creştinismului ca religie de stat, relegându-l din nou la doar una dintre multele religii concurente. Modul în care Iulian a inversat progresul creştinismului a servit drept exemplu al modului arbitrar în care dorinţele personale ale împăratului puteau influenţa întregul imperiu.

Pentru a sublinia acest lucru, următorul împărat după Iulian a convertit imperiul înapoi într-un stat creştin oficial. Rezultatul final al acestei activităţi de du-te-vino a fost că, începând cu anul 395 d.Hr., creştinismul a devenit religia legală, unică şi oficială a Imperiului Roman.

Creştinismul a devenit cunoscut pe scară largă în sudul Europei în urmă cu aproximativ 1.700 de ani şi a fost acceptat în nordul Europei abia după câteva sute de ani. Ultima ţară din nordul Europei care a adoptat în mod oficial creştinismul a fost Islanda, în jurul anului 1.000 d.Hr.

ÎMPĂRATUL IULIAN - CAMPIONUL PĂGÂNISMULUI

Împăratul Iulian, nepotul creştinizatorului Constantin, a fost crescut ca un creştin, dar întotdeauna a urât în secret această religie şi a preferat vechii zei romani. Când a devenit împărat, în 361, a anulat decizia unchiului său de a favoriza creştinismul şi a fost foarte aproape de a opri progresul acestei religii în imperiu. Succesorii săi au fost creştini şi au anulat reformele sale.

Biroul Papei

Pe măsură ce creştinismul s-a oficializat în tot imperiul, fiecărui oraş important i-a fost atribuit un lider religios, numit episcop. Treptat, episcopul de la Roma a ajuns să fie recunoscut ca fiind cel mai important şi şi-a asumat titlul de "papă" (de la cuvântul grecesc care înseamnă tată).

În secolul al şaptelea d.Hr., papa devenise liderul spiritual al întregii creştinătăţi şi deţinea o mare putere politică, ajutat de donaţia falsificată a lui Constantin. Papa a adoptat chiar şi culoarea împăraţilor romani, purpura, care până în prezent rămâne cea mai folosită culoare în Biserica Catolică.

Dispute aproape imediate

Deşi la început a existat o singură biserică creştină - Biserica Catolică - între susţinătorii acesteia au izbucnit dispute cu privire la interpretările religiei. Pe măsură ce creştinismul s-a răspândit, a devenit din ce în ce mai dezorganizat, iar între diverşi misionari au izbucnit dispute serioase.

Unul dintre primele conflicte a fost legat de conceptul de "arianism" (numit după Arius, un lider creştin din Alexandria), în ceea ce priveşte cele trei componente ale Trinităţii: Dumnezeu, Hristos şi Sfântul Duh. Credinţa că toate aceste trei fiinţe sunt una şi aceeaşi a fost contestată de Arius, care susţinea că figura lui Hristos nu putea fi şi Dumnezeu. Această dispută a fost luată atât de în serios, încât împăratul Constantin a convocat o întâlnire specială a tuturor liderilor importanţi ai religiei în anul 325 d.Hr., la celebrul Consiliu de la Niceea, pentru a discuta problema. La Conciliul de la Niceea s-a decis că doctrina ariană era incorectă şi a fost declarată erezie.

Crearea Bibliei - Primul Conciliu de la Niceea 325 AD

Câteva alte dispute asupra doctrinei i-au făcut pe liderii religioşi reuniţi la Niceea să realizeze că, dacă nu se va da un cuvânt final de greutate asupra conturului credinţei lor, religia s-ar putea diviza în facţiuni. Problema era că nu exista o astfel de schiţă sau carte.

Conciliul de la Niceea a decis să creeze o astfel de carte şi a apelat la toate textele pe care le-a putut găsi. Pentru a realiza acest lucru, au adunat toate manuscrisele existente folosite de biserica creştină în diferite părţi ale imperiului, le-au comparat şi le-au selectat pe cele pe care să le includă în versiunea finală.

Acest lucru nu a fost lipsit de dificultăţi. Cărţile cuprinse acum în Vechiul Testament erau în mare parte orale înainte de 300 î.Hr., deşi unele fuseseră scrise de rabinii evrei. Regele Ptolemeu al II-lea din Filadelfia (285-246 î.Hr.) este creditat ca fiind cel care a ordonat traducerea cărţilor religioase iudaice în limba greacă. Versiunea creştină a Vechiului Testament a fost stabilită ca o lucrare cuprinzătoare abia de scribul Origen în jurul anului 250 d.Hr. şi, până atunci, doar traducerile libere ale operei greceşti ptolemeice au constituit baza învăţăturilor acestei religii.

CODEX SINAITICUS - CEA MAI VECHE BIBLIE "COMPLETĂ" DIN LUME

Codex Sinaiticus, un manuscris al Bibliei scris la mijlocul secolului al IV-lea d.Hr., conține cea mai veche copie existentă a Noului Testament și a celei mai mari părți a Vechiului Testament, expusă la British Library din Londra. Textul scris de mână este în limba greacă. Noul Testament apare în limba vernaculară originală (koine). Vechiul Testament este versiunea cunoscută sub numele de Septuaginta, care a fost adoptată de primii creștini vorbitori de limbă greacă. Codex Sinaiticus a fost compilat probabil după Primul Conciliu de la Niceea din 325 d.Hr., în cadrul căruia manuscrise disparate folosite de liderii creștini din întreaga lume romană au fost compilate într-o singură carte pentru a încerca să se evite disputele legate de interpretare. Bibliile moderne diferă în mai multe locuri de Codex Sinaiticus, care omite următoarele versete: Matei 12:47, 16:2b-3, 17:21, 18:11; Marcu 15:28, 16:8-20; Luca 22:43-44; Ioan 5:4; Epistola către Romani 16:24. Fraze care nu apar includ: Marcu 1:1, "Fiul lui Dumnezeu"; Matei 6:13, "Căci a Ta este împărăția, puterea și slava, în veci". Amin"; Luca 23:34, "Atunci Isus a zis: "Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac". O parte interesantă din Codex Sinaiticus, care a fost omisă în versiunile ulterioare ale Bibliei, poate fi găsită în versetul din Matei 27:49, care descrie străpungerea coastei lui Hristos de către un soldat roman cu o suliță în timp ce era pe cruce. Potrivit versiunii Codex, soldatul "a luat o suliță și I-a străpuns coasta și imediat a ieșit apă și sânge".

Noul Testament colaționat în anul 200 d.Hr.-Origine vagă a scrierilorbiblice

Originile Noului Testament sunt foarte vagi. Până la sfârșitul secolului I d.Hr., scrierile lui Saul/Paul (numite Epistolele pauline), constând în scrisori adresate diverselor comunități creștine din Asia Mică și Roma, au fost stabilite ca fiind o colecție de lucrări inspirate. Evangheliile care alcătuiesc prima parte a Noului Testament au apărut abia după ce scrierile lui Pavel au devenit cunoscute și la mult timp după moartea acestuia.

Acest lucru este evidențiat de faptul că în scrierile sale nu există nicio mențiune a vreunei alte cărți sau evanghelii din Noul Testament, iar relatarea sa despre ceea ce a făcut Isus în noaptea în care a fost trădat (1 Corinteni 11:23) diferă substanțial de cea relatată în Evangheliile lui Matei, Marcu, Luca și Ioan. Este clar că, dacă cele patru evanghelii existau în momentul în care Pavel și-a scris

epistolele (în jurul anului 55 d.Hr.), le-ar fi menţionat cel puţin sau, foarte probabil, le-ar fi citat. Cea mai veche evanghelie existentă constă în fragmente din Evanghelia lui Ioan în limba greacă. Aceste fragmente datează din jurul anului 100 d.Hr.

Până în anul 200 d.Hr., Biserica a elaborat Noul Testament în forma sa actuală, deşi era încă scris în diferite limbi, inclusiv în greacă şi ebraică.

Singura carte care nu figura încă în colecţia de lucrări a fost Apocalipsa. Nimeni nu ştie cu siguranţă de unde provine această ultimă secţiune, dar până în secolul al IV-lea a fost inclusă în Noul Testament. Nu toate aceste diverse manuscrise erau în acord unele cu altele, iar acest lucru a reprezentat o adevărată problemă pentru Conciliul de la Niceea. În cele din urmă, s-a luat decizia de a exclude pur şi simplu câteva manuscrise creştine timpurii care nu se potriveau cu celelalte cărţi. Cele mai cunoscute dintre aceste cărţi "lăsate pe dinafară" (sau "apocrife") includ Cartea lui Enoh, Epistola lui Iuda, Epistola lui Barnaba, fragmente din Cartea Jubileelor şi Evanghelia Sfântului Toma. Aceasta din urmă a fost eliminată deoarece evenimentele descrise în ea sunt în mare dezacord cu evenimentele descrise în cele patru Evanghelii mai cunoscute.

Conciliul de la Niceea a contribuit în mare măsură la formalizarea Bibliei aşa cum o cunosc creştinii astăzi, în încercarea de a preveni o nouă scindare a bisericii, aşa cum era cât pe ce să se întâmple din cauza controversei ariene. În această încercare au eşuat, iar unele dintre cele mai dureroase conflicte din Europa au fost legate de interpretări diferite ale Bibliei.

Răspândirea creştinismului se opune

Când Imperiul Roman de Vest s-a prăbuşit, creştinismul a fost răspândit în toate fostele sale stăpâniri, cu excepţia germanilor, a balţilor şi a unei părţi semnificative a slavilor. Cu toate acestea, triburile germanice care au participat la jefuirea Romei la sfârşitul oficial al acelui imperiu nu au distrus Biserica Romano-Catolică odată cu statul roman.

Conducătorul bisericii din Roma, papa, a supravieţuit invaziilor germanice şi a devenit un important actor politic de sine stătător. De

asemenea, Biserica nu a pierdut timpul și a trimis misionari creștini în triburile păgâne, cel mai faimos dintre ei fiind Wufilas (311-383 d.Hr.), care a lucrat printre vizigoți. Un alt misionar celebru a fost Patrick, care, deși s-a născut în Marea Britanie, a mers în Irlanda și a devenit creștinatorul acestei insule, fiind mai târziu făcut sfânt de către biserică pentru eforturile sale.

Invazia saxonă a Marii Britanii

Creștinarea romană a Insulelor Britanice a fost împiedicată de invazia acestor ținuturi de către germanii păgâni (anglii și saxoni) în urma prăbușirii Imperiului Roman de Vest. Ca urmare, cea mai mare parte a continentului britanic a redevenit păgână, creștinismul supraviețuind doar în marginile celtice din Irlanda și Țara Galilor. Pentru a contracara această evoluție, Biserica Catolică a trimis un misionar, Sfântul Augustin, în Marea Britanie, de la Roma, în anul 597 d.Hr. Augustin a reușit să convertească la creștinism un important conducător anglo-saxon, iar această religie a început să se răspândească din nou în Marea Britanie.

Britania creștină a dat naștere, la rândul ei, misionarului Sfântul Bonifaciu, care a petrecut treizeci și cinci de ani printre triburile germane de pe continentul European înainte de a fi ucis în anul 755 d.Hr. Misionarii catolici au fost, de asemenea, activi în rândul triburilor germanice care trăiau în Scandinavia, dar au avut mult mai puțin succes decât în Marea Britanie sau în Europa Centrală.

AUGUSTIN REINTRODUCE CREŞTINISMUL ÎN MAREA BRITANIE

Întoarcerea creştinismului în Marea Britanie. Această religie, introdusă în timpul stăpânirii romane târzii, fusese eradicată în Anglia în timpul invaziilor germanice unghiulare şi săseşti care au urmat căderii Romei. În 597 d.Hr., papa a trimis un misionar, Sfântul Augustin, pentru a încerca să creştineze populaţia britanică.
A avut norocul de a primi ajutorul regelui Ethelbert şi al reginei sale, Bertha, şi a reuşit să stabilească un număr semnificativ de creştini în acel ţinut. Aici Augustin este ilustrat predicând unui rege saxon.

Convertirea regelui franc Clovis I în anul 496 d.Hr.

Francii erau un trib germanic care a apărut din nordul Europei şi a ocupat o mare parte din ceea ce astăzi sunt Germania şi Franţa. Odată cu căderea Imperiului Roman, triburile francilor au înfiinţat mici regate împrăştiate de-a lungul şi de-a latul acestor două teritorii.

Una dintre cele mai importante convertiri la creştinism pe continentul european a fost cea a primului rege al francilor, Clovis I, în anul 496 d.Hr. El a invadat Imperiul vizigot în 507 d.Hr., determinându-i pe aceştia să abandoneze partea din Franţa pe care o

ocupaseră de la căderea Romei și să se retragă în Spania. Regele franc, Pepin cel Scurt, care a domnit între 741 și 768 d.Hr., s-a remarcat prin faptul că a fost primul suveran al Franței care a primit de la papă o sancțiune oficială pentru domnia sa. Pepin a fost încoronat de către misionarul englez Sfântul Bonifaciu, care a acționat în numele papei, în 752 d.Hr. Aceasta avea să fie prima din multele ocazii în care papa va considera potrivit să aprobe conducătorii de state în numele lui Dumnezeu.

În 768, fiul lui Pepin, Carol cel Mare, a moștenit regatul franc. Acest rege a fost cel care a fost direct responsabil pentru introducerea creștinismului la germani.

Carol cel Mare asasinează zeci de mii de sași necreștini

Pentru a distruge păgânismul german, Carol cel Mare a proclamat legi aspre aplicabile germanilor aflați sub controlul său care refuzau să se boteze în creștinism. Consumul de carne în timpul Postului Mare, incinerarea morților și pretinderea de a fi botezat au fost pedepsite cu moartea. În anul 768 d.Hr., Carol cel Mare a început o campanie de treizeci și doi de ani de ceea ce poate fi descris doar ca o evanghelizare genocidară împotriva sașilor aflați sub controlul său în vestul Germaniei.

CHARLEMAGNE ȘI CREȘTINISMUL IMPUS

Sabia și crucea: Charlemagne și doi dintre preoții săi înarmați. Regele franc a fost direct responsabil pentru introducerea forțată și violentă a creștinismului în mare parte din Europa de Vest. Acest lucru a fost realizat, cel puțin parțial, prin uciderea păgânilor care nu doreau să se convertească la creștinism.

Campania a început cu tăierea celui mai sacru copac al saşilor, versiunea lor a Arborelui Lumii sau Yggdrasil (simbolul începutului pământului și sursa întregii vieți în religiile indo-europene antice), situat într-o pădure din apropierea actualului Marburg.

Carol cel Mare a recurs rapid la violență ca mijloc de răspândire a creștinismului. În 772, la Quierzy, a emis o proclamație conform căreia va ucide fiecare saxon care refuză să îl accepte pe Iisus Hristos, iar din acel moment a păstrat un detașament special de preoți creștini, care au servit drept călăi. În fiecare sat săsesc în care se opreau, acești preoți executau pe oricine refuza să fie botezat.

Apoi, în 782, la Verden, Carol cel Mare a săvârșit actul pentru care este cel mai cunoscut. A ordonat decapitarea a 4.500 de saşi care fuseseră prinşi practicând păgânismul după ce acceptaseră să devină

creștini. Tovarășul și biograful constant al lui Carol cel Mare, călugărul Einhard, a surprins evenimentul în mod viu în biografia sa despre regele franc. În ea este scris că regele a adunat 4.500 de sași care *"precum câinii care se întorc la voma lor" se* întorseseră la religiile păgâne la care fuseseră obligați să renunțe sub pedeapsa cu moartea. După ce i-a decapitat pe toți acești sași, *"regele s-a dus în tabără de iarnă și acolo a celebrat slujba ca de obicei".* Doisprezece ani mai târziu, în 794, Carol cel Mare a introdus o lege prin care fiecare al treilea saxon care trăia în orice zonă păgână era răpit și forțat să se reinstaleze și să fie crescut printre francii creștini.

Prin utilizarea unei coerciții violente și sângeroase, păgânismul săsesc și german a fost literalmente eliminat. Cei mai mulți dintre supraviețuitori au devenit creștini mai mult de frică decât din convingere autentică.

Creștinismul s-a răspândit în cele din urmă la goți, prin intermediul unui sclav creștin pe nume Wulfila, care a tradus Biblia în limba gotică. Înainte de sfârșitul secolului al IV-lea, creștinismul s-a răspândit la vandali, burgunzi, longobarzi și alte triburi germane aflate în sfera de influență directă a Imperiului Roman de Vest. Până în anul 550 d.Hr., singurele triburi necreștine se găseau în Bavaria și în acele părți ale Germaniei aflate la nord de acolo - inclusiv aproape toți danezii, scandinavii, balții și slavii din est.

Originile păgâne ale Crăciunului și Paștelui

Prin teroare, creștinismul a devenit religia dominantă a Europei centrale, care fusese păgână. Cu toate acestea, deoarece unele obiceiuri păgâne erau mult prea înrădăcinate pentru a fi eliminate, ele au fost încorporate în liniște în creștinism. În acest fel, Paștele, de exemplu, a fost absorbit pentru a deveni o celebrare a învierii lui Hristos - deși originile sale păgâne sunt clar arătate în simbolismul oului și al iepurelui. Ambele provin direct de la zeița păgână a fertilității, Eoster (de la care a fost derivat Paștele), care folosea oul și iepurele ca simboluri ale fertilității. Data Paștelui - primăvara, când viața nouă a ieșit din iarnă, era legată de Eoster, motiv pentru care era sărbătorită în acea perioadă a anului.

Același lucru s-a întâmplat și cu solstițiul de iarnă, care a fost inițial o sărbătoare păgână pentru a marca momentul de cotitură al

iernii. Păgânii marcau cea mai lungă noapte din an cu un foc, un brad și cadouri pentru a marca faptul că au supraviețuit încă o iarnă. Creștinismul a combinat celebrarea solstițiului cu nașterea lui Hristos, păstrând astfel o mare parte din elementele exterioare ale sărbătorii păgâne, care se păstrează și în timpurile moderne.

Biserica era neliniștită de nuanțele păgâne ale sărbătorii, în special de "pomul de Crăciun". Acest lucru a făcut ca Biserica Catolică să interzică oficial sărbătoarea Crăciunului de nu mai puțin de trei ori, toate fără succes.

Crăciunul a fost, de asemenea, interzis în Marea Britanie de către Oliver Cromwell în 1647, iar în 1659 de către puritanii din colonia americană Boston din Noua Anglie. Interdicția din Boston a fost atât de durabilă, încât Crăciunul a redevenit la modă în acel oraș abia în anii 1800.

BONIFACE TAIE COPACUL SACRU AL LUI THOR

Misionarul creștin, Sfântul Bonifaciu, tăind marele stejar sacru din Geismar, Hesse, în anul 724 d.Hr. Stejarul era sacru pentru zeul Thor și a fost unul dintre numeroasele situri păgâne pe care creștinii le-au distrus în campania lor de succes pentru a stinge religiile păgâne.

Acte similare de profanare au fost comise împotriva a numeroase situri necreștine, templele romane fiind vizate pentru distrugere. În ciuda acestui fapt, multe dintre obiceiurile originale au rămas, cum ar fi celebrarea solstițiilor de primăvară și de iarnă. Creștinii au preluat celebrarea zeiței păgâne a fertilității, Eoster, și au transformat-o în ritul creștin al Paștelui.

Solstițiul de iarnă, care marca cea mai lungă noapte de iarnă, a fost transformat în festivalul cunoscut astăzi sub numele de Crăciun.

Cavalerii teutoni exterminǎ pǎgânii baltici

Singurul grup semnificativ de albi rămas în Europa care nu erau, cel puțin nominal, creștini până în anul 1000 d.Hr., se găsea în Europa de Est și de-a lungul coastei Mării Baltice. Pentru a distruge acest ultim bastion al păgânismului, Biserica a apelat la serviciile unora dintre cei mai fanatici creștini - Cavalerii Teutoni. Această organizație a fost înființată pentru prima dată în Palestina în 1190 ca ordin militar religios caritabil, oferind primul ajutor în timpul cruciadelor. Până în 1198, aceştia şi-au asumat un rol militar şi au luat parte activă la războiul împotriva musulmanilor, devenind cunoscuți sub numele de Cavalerii Teutoni.

Calitatea de membru al ordinului era strict limitată la nobilii germani creștini. Cavalerii Teutoni au primit recunoașterea oficială din partea Papei Inocențiu al III-lea în 1199 și au adoptat uniforma oficială, o tunică albă cu o cruce neagră. În curând, faptele lor în numele creştinătăţii au devenit celebre. În 1210 au fost invitaţi în Ungaria de către regele acestei ţări pentru a participa la un război împotriva triburilor păgâne necreştine din Europa de Est.

Cavalerii teutoni au răspuns apelului și, prin folosirea unor tactici violente similare celor folosite de Carol cel Mare, au devenit creștinatorii populației din acea regiune. Această sarcină a devenit în curând singura obsesie a Cavalerilor Teutoni, iar până în 1226 ordinul a înființat așezări permanente în nord-estul Europei.

Cavalerii teutoni elimină păgânismul

În 1226, Sfântul Împărat Roman le-a acordat Cavalerilor Teutoni controlul asupra a ceea ce era atunci Prusia (astăzi nordul Poloniei) pentru a guverna ca un fief cu condiția ca aceștia să-i convertească pe toți localnicii la creștinism. În 1234, Papa Grigore al IX-lea le-a acordat Cavalerilor controlul asupra oricărui alt teritoriu pe care aceștia l-ar putea cuceri de la păgâni. Cavalerii teutoni au construit în curând o serie de castele impunătoare pentru a-și apăra noul teritoriu, unele dintre acestea fiind încă în picioare și astăzi.

Fortăreața Ordensburg Marienburg, construită în 1274 de către Cavalerii Teutoni și situată în Polonia de astăzi. Denumit inițial Marienburg, iar acum cunoscut sub numele polonez Malborg, acest castel a fost sediul Ordinului Teutonic în Marea Baltică.

Din siguranța acestor castele, ei au practicat propriul lor tip de evanghelizare, care se limita la rețeta regelui franc Carol cel Mare: odată ce un număr de păgâni erau capturați, li se oferea posibilitatea de a alege între a accepta creștinismul și a fi botezați sau a fi uciși pe loc. Deloc surprinzător, aproape toți au ales convertirea. Prețul pentru cei care erau prinși practicând păgânismul după ce erau botezați era moartea. Ca și în cazul evanghelismului genocidar al lui Carol cel Mare, primele una sau două generații de convertiți nu au fost, cel mai probabil, autentice.

De obicei, ei se închinau de formă la creștinism pentru a nu fi uciși (există dovezi în acest sens în numeroasele cazuri înregistrate de triburile revenind la obiceiurile lor păgâne odată ce Cavalerii Teutoni s-au mutat într-o nouă zonă). Cu toate acestea, până la a treia generație sau cam așa ceva, copiii mici nu cunoșteau nicio altă religie și, în acest fel, creștinismul a înlocuit religiile indo-europene originale.

Cavalerii teutoni și-au dat seama că cel mai simplu mod de a schimba natura unei societăți este de a-i schimba locuitorii și i-au încurajat în mod activ pe germanii deja creștinizați să se stabilească

în Prusia. Până în anul 1300, Cavalerii Teutoni erau una dintre cele mai puternice organizații din Germania, controlând un teritoriu care se întindea de la Marea Baltică până în centrul Germaniei, un imperiu privat în urma căruia s-au angajat în medie în opt războaie majore în fiecare an.

Bătălia de la Tannenburg îi înfrânge pe cavaleri 1410

A fost doar o chestiune de timp până când Cavalerii Teutoni au rămas fără păgâni pe care să-i convertească. Până în 1386, ultimul dintre principalele triburi necreștine din nord, lituanienii, fusese mai mult sau mai puțin convertit, iar ordinul a început să-și piardă rațiunea de a exista. În plus, metodele folosite de ordin nu l-au făcut pe acesta să se simtă bine în fața populațiilor locale, chiar dacă toate erau acum creștine. Această dușmănie s-a transformat într-un nou război în 1409, când regele Poloniei i- a invitat pe toți dușmanii Cavalerilor Teutoni să participe la o campanie împotriva ordinului. Acest lucru a dus la Bătălia de la Tannenburg din 1410, în urma căreia Cavalerii Teutoni au fost înfrânți.

În 1525, marele maestru al ordinului, Albrecht de Hohenzollern, a devenit protestant și a dizolvat ordinul în Prusia. Elemente împrăștiate ale ordinului au supraviețuit, dar ultimii au fost în cele din urmă expulzați în 1591 din Marea Baltică.

Creștinismul a ajuns să fie religia dominantă a Europei din patru motive:

În primul rând, păgânismul a fost dat la o parte pentru că era mai puțin organizat și formalizat; în al doilea rând, acei păgâni înrăiți care au refuzat să se convertească au fost fie amenințați cu moartea, fie, în unele cazuri, pur și simplu executați; în al treilea rând, creștinismul a fost folosit ca o scuză politică de către regi și papi pentru a-și extinde propriile lor teritorii; și în al patrulea rând, prin utilizarea sincretismului (îmbinarea multor aspecte ale păgânismului european cu credința creștină).

CAPITOLUL 17: Primul mare război între rase - Attila Hunul 372-454 d.Hr.

Dintre triburile de la granițele estice ale Imperiului Roman, un grup a avut o influență deosebită: goții. Acest trib, sub forma diverselor sale subdiviziuni, cum ar fi ostrogoții, vizigoții și alții, avea să joace un rol important în cucerirea finală a Imperiului Roman de Vest.

Cu toate acestea, atunci când romanii și goții au intrat în contact pentru prima dată, forța armelor romane i-a ținut la distanță dincolo de granițele continentale est-europene ale imperiului. Goții și verii lor rasiali, triburile germanice, au continuat un război localizat continuu cu romanii timp de mulți ani și ar fi continuat, fără îndoială, să facă acest lucru chiar mai mult timp dacă nu ar fi apărut un dușman rasial puternic care amenința să îi distrugă pe toți. În mijlocul luptelor dintre germani, goți și romani avea să apară primul război rasial deschis din Europa - invazia tribului asiatic al hunilor.

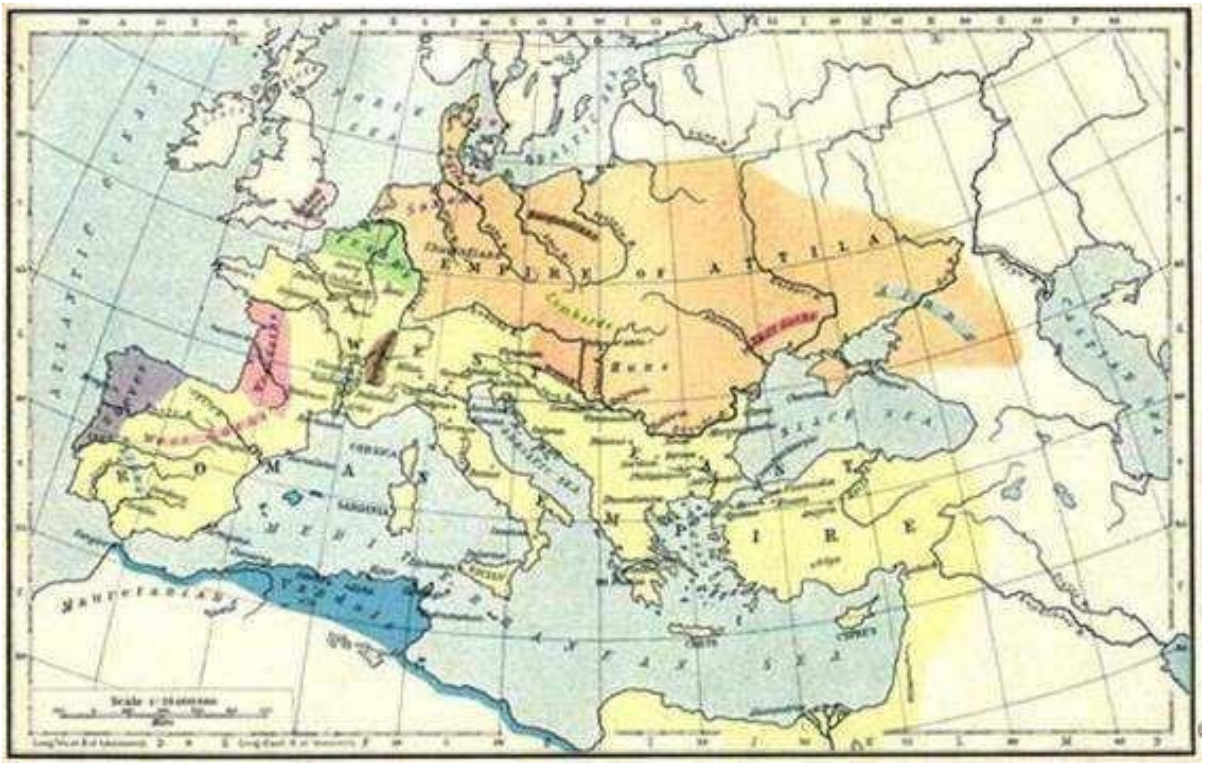

Imperiul lui Attila în Europa se întindea de la Marea Caspică până la fluviile Rin și Dunăre.

Nomazi asiatici de rasă mixtă

Hunii, descriși de sursele romane ca fiind "scunzi, cu pielea brună și ochi oblici", erau un grup rasial de origine mongoloidă, originar din stepele asiatice. Erau un grup agresiv și sălbatic care trăia prin forța armelor. Deși aveau unele puncte comune din punct de vedere genetic cu chinezii, au purtat război și împotriva acestor popoare.

Hunii mărșăluiau continuu spre exterior în căutarea de noi victime pe care să le jefuiască și, într-un fapt remarcabil pentru acele vremuri, s-au îndreptat spre vest din stepe într-o serie de valuri începând cu anul 100 d.Hr. Au ajuns la Marea Caspică în jurul anului 158 d.Hr., iar în anul 360 d.Hr. au traversat râul Volga în Rusia de astăzi.

În curând au ajuns în tot bazinul Mării Negre, patria indo-europeană inițială, și acolo au intrat pentru prima dată în contact cu un trib european - alanii.

ATTILA - FLAGELUL EUROPEI

Attila Hunul după o reprezentare romană. Conducătorul unei terori asiatice care a măturat Europa cu atâta furie și cruzime încât numele său a rămas până în zilele noastre un sinonim al tiraniei. Înfrânți în centrul Franței în 451 d.Hr., hunii au atacat Italia în 452, invazia fiind amânată de un apel al papei. Amenințarea hunilor a dispărut abia după moartea lui Attila, în 453 d.Hr.

Alanii devin primele victime 372 AD

Alanii neştiutori au fost atacaţi de huni în 372 î.Hr. Folosindu-şi abilităţile de cavalerie fin dezvoltate, hunii i-au zdrobit cu uşurinţă pe alani într-o scurtă serie de întâlniri. Rămăşiţele alanilor au fugit spre sud şi vest, căutând refugiu la triburile gotice, aducând cu ei primele veşti despre teroarea asiatică.

TEROAREA HUNEDOREANĂ MĂTURĂ EUROPA 450 DE ANUNŢURI

Teroarea asiatică a cuprins întreaga Europă, provocând moartea a nenumărate mii de albi. Cea mai importantă moştenire lăsată de huni nu a fost, aşa cum sugerează această xilogravură din secolul al XIX-lea, numărul uriaş de vieţi de albi pierdute în urma invaziei lor, ci mai degrabă amestecul genelor lor cu cele ale unei minorităţi de popoare

slave din estul îndepărtat, contribuind la crearea a ceea ce astăzi este considerat în mod incorect ca fiind aspectul "slav". De fapt, un număr uriaș de slavi și-au păstrat intact fondul genetic european și este o greșeală frecventă să se atribuie așa-numitul "aspect slav" întregii populații din regiunea ocupată de huni.

Căderea ostrogoților înainte de invazia hunilor

Dacă ostrogoții se întrebau ce se întâmplase cu alanii, nu a trebuit să aștepte mult timp pentru a afla. Hunii au năvălit mai departe spre vest și au invadat pământurile ostrogoților (în vestul Rusiei de astăzi). Regele ostrogoților, Hermanric, s-a sinucis când a devenit evidentă amploarea invaziei și a înfrângerii. Succesorul său, Vitimer, a fost ucis într-o bătălie ulterioară împotriva unui alt atac hunic.

Regatul ostrogoților din vestul Rusiei s-a destrămat, iar supraviețuitorii săi au fugit mai departe spre vest, în ținuturile vizigoților și ale slavilor. Atanaric, regele vizigoților, i-a angajat pe huni la râul Nistru, în Bulgaria de astăzi, dar a fost învins. După acest eșec, vizigoții au fost nevoiți să se retragă și să le ceară romanilor permisiunea de a se stabili în interiorul teritoriului imperiului, care, în teorie, ar fi fost mai ferit de ravagiile armatei asiatice.

Acest apel a fost cu atât mai remarcabil cu cât romanii şi vizigoţii se aflau în război aproape constant de aproape două secole. Ca urmare, atunci când romanii le-au dat în cele din urmă permisiunea vizigoților de a se muta pe teritoriul lor, acest lucru s-a întâmplat cu un preţ teribil. Vizigoții au fost nevoiți să predea toate armele și să predea un număr mare de femei și copii ca ostatici.

Vizigoții au trecut Dunărea pe teritoriul roman în anul 376 î.Hr. şi s-au stabilit în Bulgaria de astăzi. Acolo au reușit să obțină o amânare temporară de la ravagiile hunilor, dar condițiile în care romanii i-au obligat să rămână au fost de așa natură încât nu a trecut mult timp până când resentimentele vizigoților s-au transformat într-o rebeliune deschisă.

Rebeliunea vizigoților-Bătălia de la Adrianopol

Vizigoții s-au reînarmat în secret şi au lansat o campanie împotriva fortărețelor romane din Tracia și Macedonia din nordul Greciei. După un conflict prelungit, o armată vizigotă i-a învins pe

romani în bătălia de la Adrianopol din 378 d.Hr. Armata romană se afla sub comanda personală a împăratului Valen, care le impusese vizigoților condițiile dure de refugiu. Valen însuși a fost ucis în această bătălie. Înfrângerea a fost cu atât mai ironică cu cât o mare parte din soldații armatei romane erau mercenari goți.

Rezultatul politic al înfrângerii a fost că Imperiul Roman de Răsărit a acceptat prezența vizigoților în Europa Centrală, iar multe dintre restricțiile impuse de Valen au fost ridicate.

În timp ce goții și romanii se luptau între ei, fostele teritorii vizigote erau cucerite de huni. Până la momentul bătăliei de la Adrianopol, hunii ocupaseră cea mai mare parte a Daciei, ținutul confiscat inițial de vizigoți de la romani (și care corespunde cu țara de astăzi, România).

Europa invadată

În acest stadiu, echilibrul rasial al Europei ar fi putut să se încline decisiv în favoarea mongoloizilor asiatici. Toate ținuturile ancestrale indo- europene originale din bazinul Mării Negre fuseseră fie distruse, fie ocupate de huni. În plus, hunii au ocupat, de asemenea, mari părți din vestul Rusiei și porțiuni din Europa Centrală și de Est. De asemenea, au fost ocupate părți din Germania centrală, Ungaria și România de astăzi.

Nemulțumiți de aceste cuceriri, hunii asiatici au înaintat și mai mult spre vest, deplasând națiuni întregi și distrugând tot ce le ieșea în cale. În acest fel, rămășițele alanilor și multe alte triburi minore au fost forțate spre vest, strămutând la rândul lor alte popoare deja așezate. Această strămutare a dus la migrații suplimentare ale unor triburi germanice asortate în Spania și chiar peste Marea Mediterană, în Africa de Nord. Până în anul 432 d.Hr., în timpul domniei împăratului roman Teodosie I, hunii și-au sporit stăpânirea asupra Europei de Est și a unor părți din Europa Centrală până în punctul în care au ajuns să perceapă un tribut anual important de la Roma.

Attila Hun - liderul brutal

În anul 433 d.Hr., hunii au obținut un nou rege, al cărui nume avea să devină un sinonim al terorii asiatice: Attila. Noul rege și-a stabilit cartierul general în satul Buda, pe malul Dunării, în anul 445

d.Hr. Mai târziu, Buda se va uni cu un alt sat de pe cealaltă parte a fluviului, Pest, pentru a deveni Budapesta, capitala modernă a Ungariei.

În această perioadă, Imperiul hunilor se întindea de la Marea Caspică, în est, până la Marea Nordului. În toată această zonă, hunii au dus un război rasial vicios de exterminare împotriva albilor, care erau în general prea slabi pentru a rezista. Nenumărate așezări de albi au fost distruse, femeile fiind în mod obișnuit duse în captivitate. În anul 452 d.Hr., Attila a început să se deplaseze din nou spre vest, cu intenția de a cuceri Franța și de a termina cu toată Europa.

Sângele hunedorean intră în Europa de Est

În această etapă, un număr mic de huni se integrase fizic cu unele dintre popoarele pe care le cuceriseră, un rezultat inevitabil al unui astfel de război migrator. Urme ale influenței mongoloide pot fi încă observate la unele popoare din Europa de Est. Acest lucru a dat naștere la ceea ce cei rău informați au afirmat în mod fals că este "aspectul slav". Aceasta nu este deloc "slavă" (adevărații slavi sunt foarte europeni), ci este o referire la minoritatea de oameni care prezintă o ușoară ascendență mongoloidă/slavă. Ca urmare a acestui proces de integrare limitată, hunii au reușit să recruteze câțiva localnici în armata lor. Aceasta a fost cauza prezenței unor soldați lipsiți de scrupule din diverse triburi est-europene în armata hunilor care a invadat în cele din urmă Franța. Dacă erau capturați, acești albi erau tratați într-un mod extrem de dur de către verii lor rasiali.

Armatele hunilor au pătruns direct în vestul Europei și erau pregătite să pătrundă până la Oceanul Atlantic. Europa se afla pe punctul de a fi exterminată.

Bătălia de la Troyes - Albii uniți îi înfrâng pe huni

Amenințarea reprezentată de armata hunilor i-a forțat pe romanii și vizigoții mereu certăreți să facă front comun. O armată romană, sub comanda ultimului general roman al Imperiului de Vest, Aetius, s-a alăturat unei armate vizigote conduse de regele lor, Teodoric I. Împreună au întâlnit armata hunilor în centrul Franței, în apropierea orașului Troyes de astăzi, în anul 451 d.Hr. Într-o bătălie care a durat o zi, ambele tabere au provocat pierderi grele celeilalte. Regele vizigoților, Teodoric, a fost ucis în timpul luptelor, dar până la

căderea nopţii, armata albă combinată obţinuse avantajul asupra asiaticilor invadatori.

Au fost alungaţi de pe câmpul de luptă, prima lor înfrângere majoră în toată Europa. Attila a fost nevoit să se retragă din Franţa până la baza sa din Ungaria. Hunii s-au răzbunat teribil, măcelărindu-i şi jefuind pe acei europeni suficient de nefericiţi care s-au aflat în calea retragerii lor.

Attila îi măcelărește pe albi în nordul Italiei

Învins în Europa de Vest, Attila a mai lansat o invazie, de data aceasta întorcându-se spre sud. În 452, armatele sale au pătruns în nordul Italiei, au ras orașul Aquileia și au masacrat locuitorii. Supraviețuitorii au fugit în mlaștinile din apropiere, unde se susține în mod tradiţional că au fondat orașul care a devenit Veneţia.

În anul următor, în 453 d.Hr., Attila, în vârstă de 60 de ani, a murit, se presupune, din cauza spargerii unui vas de sânge în timpul eforturilor din noaptea nunţii, după căsătoria cu o prințesă germană locală. Este o chestiune de dezbatere cu privire la cât de mult din această poveste este adevărată, dar ceea ce este sigur este că Attila a murit brusc şi că a luat într- adevăr de soţie o nemţoaică blondă, pe nume Hildico. În acest sens, el a urmat exemplul dat de mulţi dintre colegii săi războinici mongoloizi, a căror amprentă genetică poate fi văzută pe unele feţe din Europa de Est şi Rusia până în prezent.

HUNII PUN ÎN SAC ŞI JEFUIESC VILA ROMANĂ 440 D.HR.

Asiaticii, cunoscuţi sub numele de huni, au atacat cele mai estice triburi albe, alanii, în anul 372 d.Hr. Anihilându-i rapid, au mărşăluit spre est, forţându-i pe romanii, germanii şi goţii care se certau să se unească şi să facă faţă ameninţării rasiale comune. A urmat apoi un război rasial deschis, purtat în toată Europa, hunii fiind înfrânţi la Troyes, în centrul Franţei, şi la Nedao, în centrul Europei. Europa albă a fost aproape stinsă de această ameninţare.
Deasupra este reprezentată o scenă care s-a întâmplat cu sute de mii de albi - un grup de atacatori non-albi care atacă o vilă romană şi care îşi ia prada.

Germanii îi zdrobesc pe huni şi salvează Europa albă

Moartea lui Attila a fost semnalul de revoltă al europenilor care fuseseră subjugaţi de huni. În anul 454 d.Hr., goţii, slavii şi ceilalţi care reuşiseră să supravieţuiască celor aproape şaptezeci de ani de dominaţie asiatică crudă s-au revoltat. În Bătălia de la Nedao din acel an, germanii combinaţi i-au învins în cele din urmă pe huni, distrugându-le puterea pentru totdeauna.

Bătălia de la Nedao a devenit una dintre cele mai importante bătălii din istoria albilor. Fără ea, Europa ar fi fost, cel mai probabil, complet

invadată de asiatici înainte de anul 500 d.Hr. Germanii, ca învingători asupra hunilor, au devenit faimoși printre verii lor rasiali, cuvântul islandez pentru german continuând să se traducă până în prezent prin "apărătorul popoarelor".

Suferind o înfrângere totală în fața germanilor, hunii supraviețuitori au fugit înapoi în Orientul Îndepărtat. S-au oprit doar când au ajuns la Marea Azov, în sudul Rusiei, probabil pentru că au considerat că sunt suficient de departe de Europa pentru a evita represaliile pentru invaziile lor.

Moștenirea hună

Deşi au fost alungaţi din Europa, hunii au lăsat două moșteniri importante. În primul rând, au dat numele lor teritoriului care le-a servit drept bază europeană, ţara numită astăzi Ungaria; și, în al doilea rând, un anumit amestec de gene mongoloide a apărut în rândul triburilor slave care s-au aflat sub ocupaţia hunilor asiatici timp de aproape optzeci de ani.

La rândul lor, slavii s-au extins spre est în regiunile din Rusia care fuseseră invadate anterior de huni, amestecându-se din nou cu rămășițele împrăștiate ale popoarelor parțial hune și parțial slave din acele zone.

Această mișcare genetică continuă de du-te-vino a contribuit și mai mult la amestecul rasial din ceea ce a devenit cea mai sudică parte a Rusiei. Astăzi, această regiune este împărțită între Rusia propriu-zisă și statele islamice independente care au apărut după destrămarea Uniunii Sovietice.

PAPA LEO I ÎL ÎNTÂLNEȘTE PE ATTILA 452 D.HR.

Papa Leon I se întâlnește personal cu Attila pentru a încerca să oprească atacul mongolilor asupra Romei. După ce a devastat Padova, Milano, Verona și multe alte orașe, armata lui Attila a cedat după celebra întâlnire cu papa, în principal din cauza epuizării și a lipsei de provizii. Attila a murit în anul următor, în 453 d.Hr.

Ruta de invazie stabilită în Europa

În următorii o mie de ani, teritoriul dintre Marea Neagră și Marea Caspică a devenit o rută de invazie pentru valuri de hoarde nealbe venite din Asia: avarii, apoi turcii (care au fost în cele din urmă alungați de pe continentul european după Primul Război Mondial din 1918), maghiarele (care au ocupat Ungaria) și alți asiatici, dintre care unii descendenți au devenit, în cele din urmă, țiganii care se găsesc încă în Europa de Est.

CAPITOLUL 18: Triumful sclavilor - Căderea Romei

Timp de secole, cercetătorii au dezbătut modul în care Imperiul Roman, cândva atât de puternic și de puternic, ar fi putut lua sfârșit. Printre explicații s-au numărat lipsa de moralitate, suprasolicitarea economică sau faptul că imperiul a devenit prea greu de administrat.

Toate aceste explicații au ignorat adevărata cauză a disoluției puterii romane, și anume faptul că romanii înșiși au dispărut, scufundați în mijlocul unei mase de străini. Motorul acestei scufundări a fost realitatea că Roma era o economie și o societate condusă de sclavi. În timpul lui Augustus, de exemplu, o treime din populația Romei și a Italiei era formată din sclavi, aproximativ două milioane de oameni dintr-o populație totală de șase milioane. Simpla demografie a fost cauza prăbușirii Romei.

Dominatul

Începând cu anul 193 d.Hr., împărații romani nu au încercat să ascundă faptul că erau conducători absoluți. Senatul, care anterior fusese puterea supremă, avea doar rol consultativ, ceea ce a dus la faptul că această perioadă din istoria romană a fost numită "Dominatul", dintr-un motiv evident. Până acum, imperiul cuprinsese o mare parte din lumea cunoscută, iar stresul și tensiunile cauzate de încercarea de a conduce o națiune poliglotă au început să-și pună amprenta. În perioada de cincizeci de ani cuprinsă între 235 și 285 d.Hr., au existat douăzeci și șase de împărați diferiți. Doar unul dintre ei a murit de moarte naturală. În timpul acestei perioade de anarhie, Roma a fost măcinată de războaie civile, intrigi și invazii străine.

Diocleția împarte Imperiul

Împăratul Diocleția a preluat tronul în anul 285 d.Hr. Domnia sa, care a durat până în anul 305 d.Hr., a fost marcată de o perioadă de relativă stabilitate, deoarece a luat decizia importantă de a împărți imperiul în două părți. Divizarea în Imperiul de Est și Imperiul de Vest a avut loc în anul 286 d.Hr.

Imperiul de Vest a păstrat Roma ca și capitală, în timp ce Imperiul

de Est a primit ca și capitală orașul Nicomedia din Asia Mică (Turcia de astăzi). Împărțirea imperiului a avut o implicație rasială implicită, deși nu există nicio dovadă că aceasta ar fi fost intenția lui Dioclețian. Dioclețian a creat un post de co-mpărat pentru a conduce Imperiul de Vest, așa cum a ales să conducă Imperiul de Est. Fiecare împărat era numit "Augustus" și fiecare avea un asistent, numit "Caesar". Cezarul trebuia să îi succeadă lui Augustus, încercând astfel să rezolve problema continuă a secesiunii.

IMPERIUL STABILIZAT DE DIOCLEȚIAN

Împăratul Dioclețian a fost un geniu militar care a devenit unul dintre cei mai mari conducători ai Romei de mai târziu. Dimensiunea tot mai mare a imperiului și includerea a tot felul de naționalități s-a reflectat în acest om. Născut cu origini obscure în Balcani, Dioclețian a devenit împărat în anul 285 d.Hr. Faptul că oamenii născuți în afara Romei se puteau stabili la Roma și chiar deveni împărat a însemnat că romanii originari au fost în curând depășiți numeric - de către fie de albii ne-români, precum Dioclețian, fie de non-albii ne-români din Orientul Mijlociu, care reprezentau jumătate din imperiu.

Capitala Imperiului de Est

Convertirea lui Constantin la creştinism le-a dat creştinilor un avantaj în lupta lor împotriva altor religii din imperiu. Constantin a decis că era nevoie de o nouă capitală creştină, iar în anul 326 d.Hr. a ales locul vechiului oraș Bizanț, situat pe strâmtoarea Bosfor, care leagă Marea Mediterană de Marea Neagră.

Constantin a numit orașul Noua Romă, dar în scurt timp a devenit cunoscut sub numele de Constantinopol, iar astăzi este cunoscut sub numele de Istanbul (numit astfel după ce a fost cucerit de armatele musulmane invadatoare o mie de ani mai târziu). Construcţia orașului a durat șase ani și a fost consacrat în anul 330 d.Hr.

Bizanțul încetinește afluxul de nebuni

Înființarea Constantinopolului și a Imperiului Roman de Răsărit, numit și Bizanț, a avut un efect secundar important prin faptul că a contribuit la încetinirea maselor de imigranți din teritoriile mixte din Orientul Mijlociu către Roma. Constantinopolul a servit drept destinație pentru mulți dintre cei care, altfel, s-ar fi stabilit la Roma, deși, până în acel moment, acest din urmă oraș fusese deja aproape complet invadat de străini.

Goții atacă Roma

Chiar și la apogeul puterii sale, Roma nu reușise niciodată să pătrundă în nord, iar odată cu apariția goților au avut loc raiduri și mai feroce dinspre Germania și granițele estice. Distanța geografică uriașă dintre diferitele triburi gotice a dus la o împărțire în două secțiuni principale: vizigoții, sau goții de vest, care au colonizat teritoriul de la Dunăre până la Nistru, și ostrogoții, sau goții de est, care s-au stabilit în regiunea situată la est de Nistru până la râul Volga, în Rusia de astăzi.

Vizigoții au înaintat spre vest, întâlnindu-i pe romani în jurul anului 250 d.Hr., când au invadat provincia romană Dacia din sudul Europei Centrale, în apropierea fluviului Dunărea. Rapoartele romane menționează că goții erau cei mai înalți dintre triburile

germane, cu părul de la roșu la aproape alb.

După mai multe încăierări inițial neconcludente, vizigoții au provocat o înfrângere masivă a romanilor în 251 d.Hr., distrugând o întreagă armată romană și ucigându-l pe împăratul Decius. La scurt timp după aceea, romanii au abandonat Dacia, o provincie pe care o cuceriseră și o stăpâniseră timp de 150 de ani. Din acel moment, fluviul Dunărea a format din nou granița dintre germani și Roma.

Vizigoții au capturat și jefuit Atena în 267 d.Hr., un avanpost roman încă din timpul războaielor punice. Timp de încă un secol, bande de goți vor purta un război neîncetat și necoordonat în Balcani cu romanii.

Patruzeci de mii de mercenari vizigoți recrutați

Așa cum era de-acum obișnuit pentru Imperiul Roman, dușmanii lor puteau fi și mercenarii lor. Timp de aproximativ 150 de ani, după înfrângerea armatei romane în Dacia, între romani și goți s-a stabilit o coexistență dificilă. Având lipsă de soldați proprii, romanii au început să recruteze goți individuali ca mercenari.

În acest fel, documentele romane arată că, în timpul domniei lui Constantin, aproximativ patruzeci de mii de goți au fost recrutați în armata Imperiului de Răsărit. Într-adevăr, ei au format bastionul Imperiului Roman de Răsărit împotriva maselor uriașe de invadatori de rasă mixtă care împingeau spre estul imperiului.

Vizigoții deschid Imperiul Roman de Vest în bătălia de la Adrianopol

Așa cum am detaliat în capitolul anterior, granița instabilă, dar destul de statică, dintre goți și Imperiul Roman de-a lungul Dunării a fost ruptă după invazia hunilor dinspre est.

Liderii vizigoți, temându-se că vor fi distruși, au cerut ajutorul Romei și permisiunea de a intra pe teritoriul roman pentru a căuta siguranță în interiorul granițelor oficiale ale imperiului. Această permisiune a fost acordată în anul 376 d.Hr., iar vizigoții au trecut în mod oficial fluviul Dunărea spre sud, pe teritoriul roman.

Aranjamentul nu a durat mult timp. Dușmănia de lungă durată

dintre romani și dușmanii lor germani a izbucnit curând în război. O armată romană trimisă pentru a-i supune pe vizigoți a fost înfrântă în bătălia de la Adrianopol, în 378 d.Hr. Această victorie gotică a fost importantă din punct de vedere psihologic, deoarece a spulberat credința în invincibilitatea romanilor occidentali. În curând, alte triburi gotice au început să pătrundă în voie la granițele imperiului.

GOȚI AMBUSCHEAZĂ O COLOANĂ ROMANĂ DE-A LUNGUL DUNĂRII ÎN JURUL ANULUI 400 D.HR.

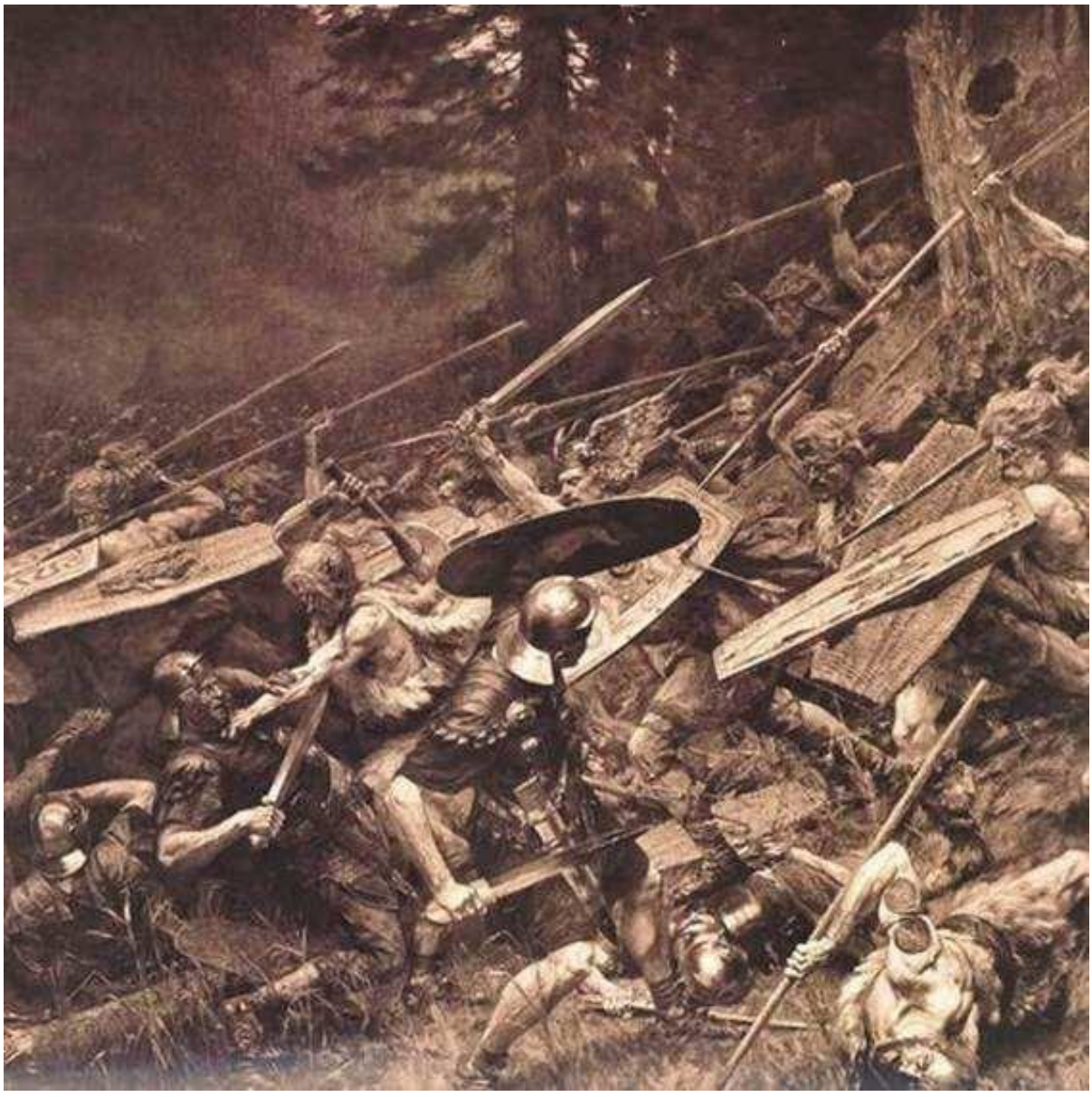

O unitate a armatei romane este prinsă într-o ambuscadă de-a lungul fluviului Dunărea de un asalt gotic feroce în acest tablou care surprinde cu acuratețe ținuta, armele și tipurile de rasă ale celor două armate. Mulți dintre soldații romani erau, de fapt, mercenari germani.

Armatele romane părăsesc Marea Britanie

Pe măsură ce presiunile militare creșteau asupra rămășițelor Imperiului de Vest, s-a luat decizia de a retrage toate armatele romane din Britania în anul 407 d.Hr. Doar cei care fuseseră deja asimilaţi în cadrul comunităţilor locale au fost lăsate în urmă, iar britanicii au fost sfătuiţi în mod oficial că acum trebuie să se protejeze singuri împotriva germanilor.

A fost nevoie de mai puțin de cincizeci de ani după retragerea romană pentru ca primele triburi germanice să invadeze această insulă. Printre invadatori se numărau anglii și saxoni, de la care provine termenul modern de anglo-saxon. Anglii și saxonii i-au dominat pe britanici cu forța, deși unele triburi britanice, în special bretonii, au fugit peste canalul Mânecii în Franța, unde numele lor există încă ca termen geografic (Bretania), iar oamenii din această regiune sunt încă numiţi bretoni.

Invaziile din Galia și Britania demonstrează modul în care Imperiul Roman de Vest a fost dezmembrat, bucată cu bucată, de valurile de invadatori germani. Eșecul romanilor de a ocupa și de a suprima Germania s-a întors să bântuie imperiul, slăbit cum era de înlocuirea demografică.

ÎMPĂRĂTEASA ROMANĂ CARE A FOLOSIT PERUCI BLONDE

Valeria Messalina a fost cea de-a treia soție a împăratului Claudius. Era faimoasă pentru apetitul ei sexual și pentru peruca ei blondă, care, potrivit multor înregistrări, i-a permis să lucreze în secret într-un bordel.
Folosirea romană a peruciilor blonde, derivată de la locuitorii din Germania, a devenit foarte răspândită. Mulți împărați, inclusiv Caracalla, au fost celebri pentru acest obicei.

Clasele superioare romane cumpără peruci blonde

În anul 400 d.Hr. - la aproximativ patru sute de ani după Iulius Cezar - locuitorii Romei erau o umbră palidă a rasei care a creat inițial imperiul. Imigranții veniți din tot Orientul Mijlociu și din Africa de Nord o transformaseră într-un creuzet format dintr-un amestec de locuitori din Orientul Mijlociu (semiți, egipteni, sirieni și africani de rasă mixtă) și de romani rămași la origine, fără niciun sentiment național de identitate sau scop comun.

Acest proces de integrare a atins un asemenea nivel încât scriitorul roman Juvenal a consemnat obiceiul multor romani bogați

de a-și cumpăra peruci blonde pentru a-și acoperi părul negru. Părul blond era cumpărat din Germania și transportat în sudul Romei pentru a fi transformat în peruci.

Următorul extras din Satira 6 a lui Juvenal, exc. L, Cartea 4 din *De Rerum Natura,* vi. 120, povestește cum soția împăratului, Messalina, și-a pus o perucă blondă pentru a se deghiza și a vizita casele de proastă reputație:

"Vă interesează casa unui cetățean particular, ce face Eppia? Întoarce-ți privirea spre rivalii zeilor. Ascultă ce a trebuit să suporte împăratul Claudius. De îndată ce soția lui credea că doarme, această curvă imperială și-a pus gluga pe care o purta noaptea, hotărâtă să prefere un padoc ieftin patului regal, și a părăsit casa cu o singură sclavă. Nu, ascunzându-și părul negru într-o perucă galbenă, a intrat în bordel, la căldură, cu plăpumile sale vechi de petice și cu celula ei goală, a ei."

Enciclopedia Britannica din 1911 adaugă următoarele: "Doamnele la modă din Roma erau foarte dependente de părul fals și aflăm din Ovidiu, Amores, i. 14. 45) și Marțial (v. 68) că părul de aur importat din Germania era cel mai favorizat. Juvenal (vi. 120) ne arată Messalina își asuma o perucă galbenă pentru vizitele sale în locurile de rea-credință, iar scholiatul pasajului spune că peruca galbenă era caracteristică curtezanelor."

Ovidiu menționează, de asemenea, obiceiul perucilor blonde, iar Pliniu a mers atât de departe încât a oferit detalii despre diferitele metode de vopsire a părului blond. Locuitorii Romei foloseau, de asemenea, sapa, sau acetat de plumb, ca un iluminator al pielii pentru a-și face tenul palid și au plătit un preț greu, otrăvindu-se în același timp fără să vrea. Împăratul Caracalla, al cărui tată era un funcționar roman staționat în Africa, iar mama sa era persană, era renumit pentru faptul că purta o perucă blondă.

Armata romană se bazează pe mercenari străini

În ceea ce este destul de tipic pentru astfel de societăți mixte, Roma din acea perioadă era împărțită în două clase economice: o minoritate foarte bogată și o majoritate extrem de săracă. Minoritatea bogată, mulți dintre ei făcându-și banii din comerțul înfloritor cu sclavi,

trăia într-un lux relativ, în timp ce masele trăiau într-o mizerie urbană îngrozitoare.

Din această populație, armata romană nu reușea să strângă entuziasmul sau calitatea necesară pentru a ocupa frontierele, astfel încât clasele conducătoare bogate ale Romei plăteau sume uriașe sub formă de mită și taxe de mercenariat pentru a menține armatele la capacitate maximă. Roma a supraviețuit în mod precar cu ajutorul banilor, mai degrabă decât al forței fizice. Germanii amenințau granițele Romei și, de asemenea, formau armatele care apărau aceleași granițe.

GERMANUL STILICHO APĂRĂ ROMA

Stilicho, cu soția sa Serena și fiul său Eucharius, ultimul general al Imperiului de Vest, era de fapt un german. În acest fel, armata "romană" era, până în anul 400 d.Hr., compusă din orice altceva în afară de romani.

Această tactică a fost folosită atât de Imperiul Roman de Vest, cât și de Imperiul Roman de Est, cel de Vest folosind germani, iar cel de Est folosind goți. În mod ironic, dar totuși previzibil, ultimele bătălii din Italia purtate sub steaguri romane au avut loc între armate de "romani" cu efective germane și inamici germani.

Imperiul Roman de Răsărit trimite o armată pentru a-l învinge pe împăratul marionetă al francilor

Înlocuirea armatelor romane inițiale cu mercenari ne-romani a atins punctul culminant odată cu invazia Imperiului Roman de Vest de către o armată trimisă de împăratul roman de răsărit în anul 394 d.Hr.

Contextul acestui eveniment uimitor a constat în faptul că un general franc din armata romană, Arbogast, cu sprijinul Senatului roman, s-a asigurat că Eugeniu a fost ales împărat al Occidentului în anul 394 d.Hr. Baza de putere a lui Arbogast se afla în armata sa francă pe care a adus-o cu el în Italia, și era evident că Eugenius era puțin mai mult decât marioneta lui Arbogast.

Împăratul roman de răsărit, Teodosie, nemulțumit de manipularea flagrantă a împăratului de apus de către Arbogast, a trimis o armată (în mod ironic formată din goți și vandali germani și condusă de doi ne-români, prințul gotic Alaric și vandalul Stilicho) pentru a-l înlătura pe Arbogast de la putere.

Astfel s-a ajuns la situația bizară în care armate "romane" concurente s-au confruntat între ele pentru putere în Roma - când, în realitate, niciunul dintre combatanți nu era de fapt roman. Cele două armate s-au întâlnit în Bătălia de la Frigidus, în septembrie 394 d.Hr. După două zile de lupte, armata lui Arbogast a fost înfrântă, iar acesta s-a sinucis. Eugeniu a fost ucis în aceeași zi, punând capăt efectiv ostilităților. (Un produs secundar al acestei confruntări a fost faptul că a pus capăt ultimei opoziții senatoriale romane păgâne față de creștinarea Imperiului Roman).

După bătălie, în conformitate cu instrucțiunile lui Teodosie, Stilicho a devenit stăpânul efectiv al Imperiului de Vest. Între timp, Alaric a fost ales rege al vizigoților de către tribul său.

Masacrul femeilor și copiilor germani - răzbunarea din 408 d.Hr.

Locuitorii Romei erau resemnați atât de vizigoți, cât și de vandali, iar în anul 408 d.Hr., Stilicho a fost asasinat. Acesta a fost urmat imediat de un masacru a mii de soții și copii ai soldaților germani din Italia (era ușor de identificat germanii, deoarece culoarea și părul lor

deschis contrastau puternic cu marea majoritate a locuitorilor din cea mai mare parte a Italiei). Acest act nebunesc a determinat triburile germanice să se răzbune.

Timp de doi ani, Alaric a condus o armată amărâtă, formată din oamenii săi, din soldaţii lui Stilicho şi din rămăşiţele armatei francilor înfrânţi, de-a lungul şi de-a latul peninsulei italiene, răzbunându-se teribil pentru masacrarea femeilor şi copiilor germanilor. În acest timp, atacatori Germani au avut un număr mare de victime în rândul populaţiei locale. Au fost ucişi nenumăraţi oameni, ceea ce a dus la reducerea considerabilă a populaţiei de rasă mixtă.

În plus, Alaric a cerut o răscumpărare uriaşă de la locuitorii Romei şi i-a obligat pe negustorii de sclavi să elibereze din captivitate aproximativ patruzeci de mii de sclavi germani.

GOŢII CUCERESC ROMA ÎN 410 D.HR. PRIN ÎNTRERUPEREA ALIMENTĂRII CU APĂ

Imensele apeducte cunoscute sub numele de Aqua Claudia, construite în anul 38 d.Hr., au transportat apă timp de aproape 370 de ani către oraşul Roma, prin câmpiile Campagna, în afara capitalei romane. În anul 410 d.Hr., goţii atacatori şi-au dat seama că acesta era călcâiul lui Ahile al Romei şi s-au apucat să distrugă mai multe arcuri ale marelui apeduct, tăind astfel alimentarea cu apă a oraşului. Ruinele apeductelor au rămas în picioare până în ziua de azi.

Goții jefuiesc Roma - Sfârșitul oficial al Imperiului de Vest 410 d.Hr.

Armata răzbunătoare a lui Alaric a jefuit în cele din urmă orașul Roma la 24 august 410 d.Hr. Această dată este marcată ca fiind sfârșitul oficial al Imperiului Roman în Occident, deși, desigur, ultimii romani adevărați dispăruseră de mult.

După acest ultim mare sac al Romei, în oraș a fost reinstituită o aparență de linie imperială de conducători. Ei nu au fost nimic mai mult decât o serie de marionete pentru germanii invadatori. În cele din urmă, în 475 d.Hr., toate pretenţiile au fost abandonate. În acel an, a fost ales primul împărat germanic oficial, când un general de origine germană, Orestes, a forţat senatul roman să îl aleagă pe fiul său. În anul următor, un alt general german, Odovacar, l-a ucis pe Orestes și, nevăzând niciun motiv pentru a continua aparența unei secesiuni imperiale, s-a declarat pur și simplu șef de stat.

Acest prim împărat germanic al Romei, care nu a fost ales de senat, este considerat de unii istorici ca fiind o altă dată oficială a sfârșitului Imperiului Roman în Occident. După cum s-a arătat mai sus, acest lucru este incorect, deoarece la acea dată Imperiul de Vest încetase de mult să mai existe.

GOȚII JEFUIESC ROMA 410 D.HR.

Sacrificarea Romei de către goții lui Alaric, 410 d.Hr. Istoricii datează căderea Romei din anul 410, dar romanii dispăruseră de mult, scufundați printre popoarele și rasele pe care le cuceriseră.

SCLAVI NEGRI-ROMANI 400 AD

Sclavi negri din Roma culegând struguri. Un mozaic din Biserica Santa Costanza, Roma, secolul al IV-lea d.Hr.

Vandalii jefuiesc Roma dinspre mare-455 d.Hr.

Unul dintre triburile germanice invadatoare, numit vandali, a mărşăluit prin Galia până în Spania în anul 409 d.Hr. Ei au fost urmaţi de vizigoţi aproximativ zece ani mai târziu, declanşând dispute între aceste două triburi pentru teritoriu. Vandalii au traversat apoi Strâmtoarea Gibraltar şi au cucerit provinciile Imperiului Roman de Vest din Africa de Nord.

Sub conducerea abilului lor conducător, Gaiseric, vandalii s-au impus ca o putere majoră. În iunie 455 d.Hr., o armată de vandali, care se deplasa pe mare, a invadat Italia şi a jefuit Roma. Uşurinţa cu care a fost realizat acest lucru serveşte ca un indicator excelent al modului în care puterea Romei a scăzut odată cu populaţia sa iniţială. Oraşul, populat de un număr mare de oameni de rasă mixtă şi din Orientul Mijlociu, amestecaţi printre rămăşiţele poporului roman original, nu a vrut sau pur şi simplu nu a putut să se apere în tradiţia gloriei trecute a Romei. Oraşul lui Cezar a devenit un teren de luptă pentru oricine dorea să jefuiască tot ce mai rămăsese.

Gaiseric şi vandalii au reuşit să respingă câteva încercări ale Imperiului Roman de Răsărit de a se răzbuna pentru atacul asupra Romei şi au făcut ca regatul lor să dureze până în anul 534 d.Hr. În acel an, un atac surpriză al unei armate a Imperiului de Răsărit i-a învins pe vandali, iar după aceea aceştia s-au prăbuşit în obscuritate în Africa de Nord. După ce s-au stabilit în ceea ce este astăzi Algeria, vandalii au reflectat rapid declinul Romei. În două sute de ani, vandalii au fost absorbiţi de locuitorii de rasă mixtă din Africa de Nord, contribuind încă o dată la vârtejul de gene care formează astăzi bazinul mediteranean nord-african.

Burgunzii şi francii intră în Franţa

Un alt trib germanic, burgunzii, a trecut Rinul în Franţa şi s-a stabilit în valea râului Rhone. Ei au fost urmaţi de franci, care s-au răspândit în nordul Galiţiei, asimilând populaţia locală pe măsură ce înaintau.

Germanii longobarzi invadează Italia

În anul 568 d.Hr. a avut loc a treia cea mai importantă schimbare de populaţie din istoria Italiei. Un alt trib germanic,

longobarzii, a trecut Alpii în Italia și a înființat un nou regat, care a completat în mare măsură fondul rasial nordic din nordul și centrul Italiei. Lombardii au fost cei care au dat impulsul pentru Renașterea care a avut loc mai târziu în nordul Italiei.

Astfel, în mai puțin de un secol după ce triburile germanice au trecut pentru prima dată granițele Imperiului Roman în 406 d.Hr., rămășițele de rasă mixtă ale Imperiului Roman de Vest din nordul Italiei au fost în mare parte măturate în sud de noul sânge germanic. O mie de ani de multiculturalism roman se încheiau.

ADEVĂRATA CAUZĂ A CĂDERII IMPERIULUI ROMAN - SCHIMBAREA RASIALĂ ÎN COMPONENȚA POPULAȚIEI

Absorbția persoanelor care nu sunt albe în populația romană și efectele amestecului rasial sunt evidente pe chipul acestui brutar (stânga) din Pompei, Italia. Moda la acea vreme era ca portretul cuiva să fie pictat pe pereții casei sale. Erupția vulcanului Vezuviu a păstrat un număr mare de case din Pompei, inclusiv aceste două portrete, care datează din jurul anului 50 d.Hr. Comparați trăsăturile clar metisate ale acestui brutar cu cele ale uneia dintre vecinele sale, o femeie nordică (dreapta), al cărei portret de casă a fost salvat în mod similar. În cele din urmă, tipurile de "brutari" aveau să domine societatea romană. Această schimbare în

componența rasială a societății romane a fost motivul pentru care Imperiul Roman a dispărut - romanii originali au fost scufundați.

Aceste imagini arată cum s-a schimbat componența rasială a Romei în mai puțin de patru sute de ani. În dreapta sus: De la dușman învins la cetățean. Soldați romani transportă comori evreiești confiscate în timpul războiului romano-evreiesc din 68-73 d.Hr. Scena este din Arcul lui Titus, ridicat de împăratul cu același nume pentru a comemora victoria sa asupra evreilor. În dreapta: Un sarcofag din anul 300 d.Hr. din orașul Roma, care prezintă același simbol - menora evreiască - combinat cu scene romane clasice.

Acest lucru ilustrează bine măsura în care au fost asimilate diferitele popoare din lumea a devenit în acel oraș. În 350 de ani, evreii au trecut

de la statutul de inamic învins și urât al Romei la cel de cetățeni bogați.

Romanii Minoritate din populația Romei

Realitatea care a stat la baza prăbușirii Imperiului Roman este evidentă din succesiunea istorică a evenimentelor. Oamenii care au creat imperiul, romanii originali, au dispărut. Au fost absorbiți de popoarele pe care le-au cucerit și cărora le-au permis să intre liber în Roma.

Odată ce populația romană fondatoare a fost diluată prin importul masiv de sclavi și imigrația necontrolată, natura societății romane s-a schimbat pentru a reflecta schimbarea populației. În vest, romanii au fost absorbiți de celții, galii și germanii, asemănători din punct de vedere rasial și superiori numeric. În Est, romanii au fost absorbiți de către metisiții non- albi din Orientul Mijlociu și nord-africani, care au imigrat, de asemenea, în număr masiv la Roma.

Celebrul istoric britanic Edward Gibbon, în monumentala sa lucrare "*Declinul și decăderea Imperiului Roman", a* estimat numărul de oameni din interiorul granițelor imperiului în timpul împăratului Claudius (43 d.Hr.) la aproximativ 120 de milioane de persoane. Din acest număr, spune Gibbon, doar aproximativ 6.945.000 erau cetățeni romani propriu-ziși. Efectul deschiderii cetățeniei pentru toți cei din imperiu și al tolerării imigrației fără restricții în orașul Roma a însemnat că cele mai puțin de șapte milioane de romani originali au fost rapid copleșiți de cele 113 milioane de non-romani, atât albi, cât și albi. Imperiul Roman s-a prăbușit pentru că romanii au dispărut. Explicația finală este cât se poate de simplă.

CAPITOLUL 19: Bastionul estic-Bizantin

Situl unui oraș antic cunoscut sub numele de Bizanț, situat la gura Mării Negre, a fost ales de împăratul Constantin pentru a fi noua capitală creștină.

După ce a fost reconstruit, Bizanțul a devenit cunoscut sub numele de Constantinopol, deși era adesea menționat cu numele său original. Acest lucru a făcut ca Imperiul Roman de Răsărit să devină cunoscut sub numele de Imperiul Bizantin.

Sediul oficial al puterii împăratului roman de răsărit se afla la Constantinopol, ceea ce făcea din acesta primul oraș din întregul Orient Mijlociu. Marea diversitate a populației pe care o conducea s-a reflectat în lunga listă de limbi oficiale ale Imperiului Bizantin: greacă, coptă, siriacă și armeană, doar foarte puțini preoți creștini mai vorbind latina.

CAPITALA IMPERIULUI DE RĂSĂRIT CONSTANTINOPOL 900 D.HR.

Marele oraș Constantinopol, capitala Imperiului Roman de Răsărit, așa cum ar fi arătat în jurul anului 900. Biserica Hagia Sophia, un exemplu superb de inginerie romană, este vizibilă în partea dreaptă sus a imaginii.

Zidurile Constantinopolului au rezistat timp de secole încercărilor de invazie, fiind încălcate doar de două ori - o dată de cruciații rătăcitori și o dată de turcii otomani, care nu erau albi. Când turcii au ocupat orașul în 1453, Hagia Sophia a fost transformată în moschee.

Efectul de domino al căderii Romei

Sacrificarea Romei de către vizigoți și vandali și apoi prăbușirea de facto a puterii romane în Occident a fost resimțită ca un cutremur în tot Imperiul Roman de Răsărit. Se întâmplase imposibilul -puterea care stăpânea în lumea cunoscută dispăruse.

Datorită simbolismului imens al Romei, împărații romani de răsărit au făcut două încercări de recucerire a Occidentului, o dată, în mod ironic, folosind germani romanizați. Această utilizare a triburilor germanice, precum goții și, în cele din urmă, chiar și a vikingilor (în Garda Varangiană din Constantinopol) a fost motivul principal pentru care Imperiul de Răsărit a rezistat atât de mult timp.

Înconjurat de ziduri uriașe, apărări ridicate de romani la apogeul puterii lor, și apărat de armate de mercenari germani, Constantinopolul a fost un oraș asediat în cea mai mare parte a vieții sale. Teritoriile sale au fost în cele din urmă restrânse la zona directă a orașului.

FONDATOR AL CONSTANTINOPOLULUI

Constantin, care a adus creștinismul în Imperiul Roman și, prin urmare, și în Europa. Orașul pe care l-a fondat, Constantinopol, a rezistat până în 1453, când a fost invadat de musulmanii non-albi.

Teodoric ostrogotul pune stăpânire pe Imperiul de Vest în 488

Prima încercare a Imperiului de Răsărit de a restabili Imperiul de Apus a avut loc odată cu invazia Italiei de către regele romanizat al unui alt trib gotic, Teodoric al ostrogoților, la scurt timp după jefuirea Romei. După ce a fost educat la Constantinopol, Teodoric a considerat că are misiunea de a restaura Imperiul de Vest.

După lupte grele între ostrogoți și verii lor rasiali care se mutaseră în Roma împreună cu Odovacar, cele două tabere au ajuns la un impas și au început negocierile. Cu toate acestea, Odovacar a fost asasinat, iar Teodoric a profitat de șansa sa. Profitând de confuzia care a urmat asasinatului, el a înființat regatul ostrogoților în Italia, făcând din orașul Ravenna, din nordul Italiei, capitala Imperiului său occidental reînviat, și nu Roma.

Teodoric a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a restabili înfățișarea exterioară a Romei clasice, adoptând chiar latina ca limbă a curții sale. Cu toate acestea, când a murit în 526, ordinea temporară impusă la Roma și în sudul Italiei s-a prăbușit din nou, căzând în anarhie până la cea de-a doua încercare de restaurare a Imperiului de Vest, făcută de celebrul împărat roman de răsărit, Iustinian, în 554.

Iustinian - Ultimul împărat care a unit Imperiul

Iustinian, care a domnit din 527 până în 565, a reușit să cucerească o mare parte din Africa de Nord de la rămășițele vandalilor în 533, având astfel o bază bună pentru o invazie în Italia. După mulți ani, a reușit să captureze nu numai Italia, ci și Spania și coasta Mării Egee, pentru o vreme aproape că a restabilit granițele Imperiului Roman înainte ca acesta să se fi mutat la nord de Alpi. Este semnificativ faptul că armata pe care Iustinian a trimis-o să cucerească aceste ținuturi era condusă de un general Belisarius, care era un slav romanizat (și, prin urmare, un indo-european originar).

În 528, Iustinian a numit o comisie de cercetători care să adune, să clasifice și să rezume uriașa masă de legi create de secole

de guvernare romană. Rezultatul a fost o lucrare masivă, cunoscută sub numele de Codul Iustinian și intitulată oficial *Corpus Juris Civilis.*

Iustinian a ordonat, de asemenea, construirea unei biserici numite Hagia Sophia. Aceasta a fost finalizată în 537 și a devenit capitala spirituală a creștinătății ortodoxe (până când orașul a fost atacat și cucerit de musulmanii non-albi în 1453, când a fost transformat în moschee). Odată cu moartea lui Iustinian, în 565, succesorii săi s-au confruntat cu o nouă amenințare militară din partea persanilor mereu aventuroși (care, în acest stadiu, nu mai prezentau decât urme foarte mici ale strămoșilor lor indo- europeni originali). Persanii au fost înfrânți abia în 628.

BELISARIUS RECUCEREȘTE IMPERIUL DE VEST

Belisarius, slavul romanizat care a servit Imperiul Roman de Răsărit, a fost trimis de împăratul Iustinian să recucerească teritoriile Imperiului de Vest de la germani, generalul slav a reușit să cucerească aproape toate teritoriile fostului Imperiu de Vest, inclusiv o mare parte din Italia, Spania și coasta nord-africană. Cele mai uluitoare fapte ale lui Belisarius au fost cele patruzeci de victorii succesive pe care le-a obținut împotriva perșilor și a vandalilor pe o perioadă de treizeci de ani. În toate aceste bătălii, cu excepția câtorva dintre ele, armata lui Belisarius a fost depășită numeric fără speranță, iar el a câștigat mai degrabă prin ingeniozitate decât prin greutatea numărului. Harta de mai sus arată, în dreapta, întinderea Imperiului de Est, iar în stânga, întinderea cuceririlor lui Belisarius.

Longobarzii invadează Italia și îi împing pe bizantini spre sud

În vest, triburile germanice au trecut din nou la ofensivă și, la scurt timp după moartea lui Iustinian, au recucerit cea mai mare parte a teritoriilor care fuseseră recucerite sub împăratul roman de răsărit.

Ceea ce trebuie să fi părut a fi un val nesfârșit de germani războinici a coborât dinspre nord, antrenând mase de romani de rasă mixtă în sudul țării, contribuind la crearea tonurilor distinctive de piele "măslinie" care sunt vizibile până în prezent în sudul Italiei. În anul 568, a avut loc cel mai important eveniment din istoria Italiei postromane: un nou trib germanic, longobarzii, a invadat peninsula în număr atât de mare încât doar Sicilia și părți din sudul Italiei au rămas sub dominația romană de est.

Această mare infuzie de sânge nordic în populația italiană, întărită de absorbția rămășițelor europene originale din nordul Italiei, a creat componența rasială actuală a Italiei - cu cât mai la nord, cu atât mai "deschisă" este populația, cu atât mai "întunecată" este populația, în timp ce cu cât mai la sud, cu atât mai "întunecată".

LEGEA ROMANĂ CODIFICATĂ

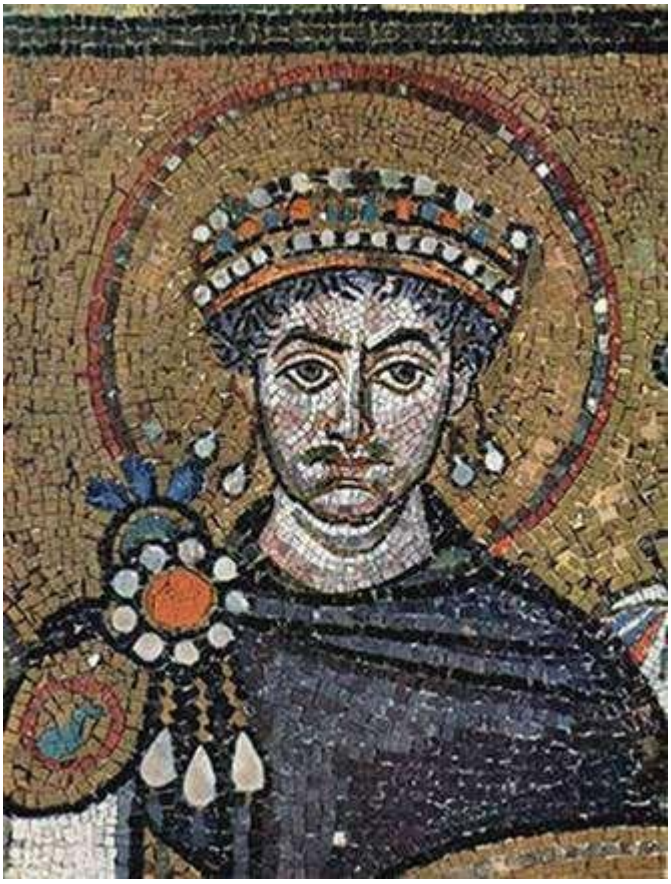

Codificarea legilor romane de către împăratul Iustinian a pus bazele multor sisteme juridice din lume. Acest mozaic este un detaliu din Biserica San Vitale, pe care Iustinian a construit-o la Ravenna, în Italia, după ce armatele sale au recucerit Italia. Până la căderea Constantinopolului, în 1453, teritoriul controlat de Imperiul Bizantin se redusese la cel al orașului și al împrejurimilor sale. Mai jos, o monedă cu chipul lui Iustinian.

Constantinopol amenințat

Cam în această perioadă, primele valuri de armate islamice non-albe au venit din peninsula Arabiei Saudite, înflăcărate de o nouă religie puternică, care îşi îndemna susţinătorii să îi convertească pe "kafirs" - sau pe necredincioşii nemusulmani - prin forţă, dacă era necesar, prin "Jihad" sau Războiul Sfânt. Imperiul de Răsărit a început curând să piardă cele mai estice teritorii în faţa armatelor islamice, majoritatea fiind imposibil de apărat cu resursele limitate de care dispunea Constantinopolul. Această invazie rasială non-albă avea să fie scânteia celui de-al doilea mare război rasial - Cruciadele.

Imperiul de Est comprimat de invaziile slave

Triburile slave au invadat şi ele Balcanii în această perioadă, smulgând aceste teritorii vestice din Imperiul Roman de Răsărit, ameninţând chiar Constantinopolul.

Bizanţul abia a supravieţuit principalelor invazii slave, când, în secolul al VI-lea, a avut loc o nouă invazie asiatică a unui trib numit Avars. (Invazia Avarilor este analizată mai în profunzime într-un capitol următor.) Această invazie a fost de asemenea respinsă, cu ajutorul necoordonat acordat de triburile slave.

Cu toate acestea, a devenit rapid imposibil să păstreze toate fostele provincii romane - în afară de pierderea nordului Italiei în favoarea longobarzilor, bizantinii au fost, de asemenea, forţaţi să cedeze o mare parte din Balcani armatelor nealbe ale islamului.

Persanii, care acum erau de rasă mixtă, au lansat apoi un atac asupra celei mai estice părți a Imperiului Bizantin - numai cu un efort supraomenesc au fost înfrânți în 628, ceea ce a dus la recucerirea Siriei, Palestinei și Egiptului.

În pofida acestei victorii, Imperiul de Est era pe sfârșite. Cu o populație de rasă mixtă în creștere rapidă, o minoritate albă mică și amenințat dinspre vest de slavi și dinspre est de turci și persani, nu părea să existe nicio cale de scăpare.

Între 634 și 642, armatele islamice au invadat Palestina, Siria, Mesopotamia și Egiptul, asediind orașul Constantinopol de trei ori: în 670, 717 și 718. Armatele islamice au lansat apoi noi invazii aproape în fiecare an.

Noi armate albe - plătite cu pământ

Într-o încercare disperată de a-și consolida frontierele care se prăbușeau, bizantinii au lansat o campanie masivă de recrutare în rândul triburilor germanice, oferind de data aceasta nu solda, ci pământuri în zonele marcate pentru reconquista de la musulmani, reorganizându-și în același timp în mod dramatic structura armatei.

Un nou val de soldați europeni a acceptat apoi oferta. Cu toate că au fost depășiți numeric, aceștia au lansat o campanie majoră împotriva musulmanilor în secolul al IX-lea. Acest lucru a avut ca efect reținerea amenințării islamice până la începutul secolului al XII-lea.

Bulgaria a fost recucerită într-o campanie care a durat o mare parte din deceniul următor anului 970, o victorie care a fost urmată de recucerirea unor părți din nordul Mesopotamiei și din nordul Siriei. Cu toate acestea, până la sfârșitul secolului al XI-lea, războaiele continue au secătuit din nou puterea armatei bizantine. Pe măsură ce șansele de a fi răsplătit cu pământ au scăzut, la fel s-a întâmplat și cu numărul de voluntari germani.

O nouă putere musulmană, turcii selgiucizi, a lansat o serie de raiduri criminale pe teritoriul bizantin la începutul noului mileniu, apoi a învins o armată bizantină în bătălia de la Manzikert din 1071, ocupând astfel cea mai mare parte a Turciei (Asia Mică).

În acelaşi timp cu bătălia de la Manzikert, bizantinii şi-au pierdut ultimul punct de sprijin în Italia şi s-au despărţit şi mai mult de Occidentul creştin printr-o divizare a creştinismului în 1054 - o divizare care a dus la crearea Bisericii Ortodoxe Răsăritene.

Imperiul de Răsărit face apel la ajutor european

Pe toate fronturile, bizantinii se aflau din nou în retragere. În timp ce armatele musulmane se pregăteau pentru un asalt final asupra oraşului Constantinopol, împăratul răsăritean, Alexius I, a cerut ajutorul papei de la Roma pentru a lupta împotriva turcilor. Acest apel a fost acceptat: rezultatul a fost începutul unuia dintre cele mai lungi războaie rasiale din istorie, între albii din Europa de Vest şi armatele metisate de arabi şi negri ale islamului.

Bătălia s-a dat în jurul Constantinopolului - statutul creştin al acestui oraş în faţa islamului a determinat generaţii de creştini albi din Europa să susţină fizic oraşul, prelungindu-i artificial durata de viaţă cu câteva secole.

Acest război rasial a fost purtat sub masca unei bătălii religioase cunoscute sub numele de Cruciade şi a durat 275 de ani, din 1095 până în 1270. Amploarea şi natura acestui război sunt relatate într-un capitol ulterior al acestei cărţi; este suficient să spunem aici că numeroşi regi şi cavaleri creştini au răspuns apelului de a încerca să salveze creştinătatea în Asia Mică.

Războiul rasial al cruciaţilor eşuează în cele din urmă

Deşi iniţial Bizanţul a beneficiat de pe urma cruciadelor, recuperând unele terenuri în Asia Mică, războiul rasial al cruciaţilor s-a încheiat în cele din urmă cu o înfrângere pentru albi. Până în 1354, turcii ocupaseră o mare parte din Balcani, izolând Constantinopolul de Occident.

Oraşul a căzut în cele din urmă în mâinile armatelor musulmane în 1453 - data care marchează oficial sfârşitul Imperiului Roman de Răsărit. Până în momentul căderii sale, era roman doar în nume. Romanii iniţiali care au întemeiat oraşul dispăruseră de mult şi numai datorită armatelor albe care s-au grăbit în repetate rânduri să vină în ajutorul oraşului din cauza statutului său creştin, acesta

nu a fost invadat cu secole înainte de prăbușirea sa finală.

Moștenirea bizantină - Alfabetul chirilic

Bizantinii timpurii au lăsat o moștenire culturală bogată, multe aspecte fiind absorbite de cultura europeană. Ei au dezvoltat alfabetul chirilic, folosit încă de multe țări din Europa de Est, și au jucat un rol crucial în conservarea multor opere grecești antice, care au fost folosite mai târziu în Occident pentru a contribui la întoarcerea la valorile clasice, cunoscută sub numele de Renaștere. Tradiția creștinismului ortodox răsăritean a ajuns să domine o mare parte din Europa de Est, ceea ce a dus la înființarea celor mai mari două grupuri bisericești de acest tip: ortodocșii greci și ortodocșii ruși.

CAPITOLUL 20: Al doilea mare război între rase - cruciadele 1095-1270

Ascensiunea islamului de la un cult minuscul în Arabia Saudită la statutul de putere mondială majoră este un factor care a dominat o mare parte din istoria albilor, din jurul anului 800 până în prezent. Într-adevăr, multe dintre conflictele în creștere din lumea contemporană pot fi atribuite acestei religii militante și feroce.

Deși islamul, ca și creștinismul, își are originea în lumea semitică și, prin urmare, nu intră în mod oficial în sfera de aplicare a acestei cărți, este esențial să înțelegem această religie, deoarece a jucat și continuă să joace un rol important în istoria europeană.

Fondat de un arab, Mahomed (570-632), în peninsula arabă (actuala Arabia Saudită) în jurul anului 590, islamul este în esență o reformare a iudaismului și a creștinismului (în cartea sfântă musulmană, Coranul, zeul musulman, Allah, este identificat în cartea sfântă musulmană, Coranul, ca fiind același cu cel din iudaism și creștinism), iar toate cele trei religii au în comun multe dintre personajele Vechiului Testament, precum Iacob etc. Coranul îl prezintă chiar și pe Iisus Hristos, deosebindu-se de creștinism doar prin faptul că spune că Hristos nu a fost fiul lui Dumnezeu, ci doar un alt profet ca și ceilalți menționați în Vechiul Testament. Se presupune, dar nu s-a dovedit, că Mahomed a dobândit cunoștințe despre iudaism și creștinism de la soția sa evreică.

Mahomed a fost o persoană dinamică, din toate punctele de vedere. Pretinzând că este ultimul și adevăratul profet al lui Dumnezeu, el a convins mase mari de oameni că are dreptate. Reunind firele împrăștiate ale iudaismului și creștinismului și amestecându-le apoi cu unele obiceiuri arabe originale, a creat un mesaj religios puternic care i-a încurajat pe susținătorii săi să convertească pe alții sub pedeapsa cu moartea.

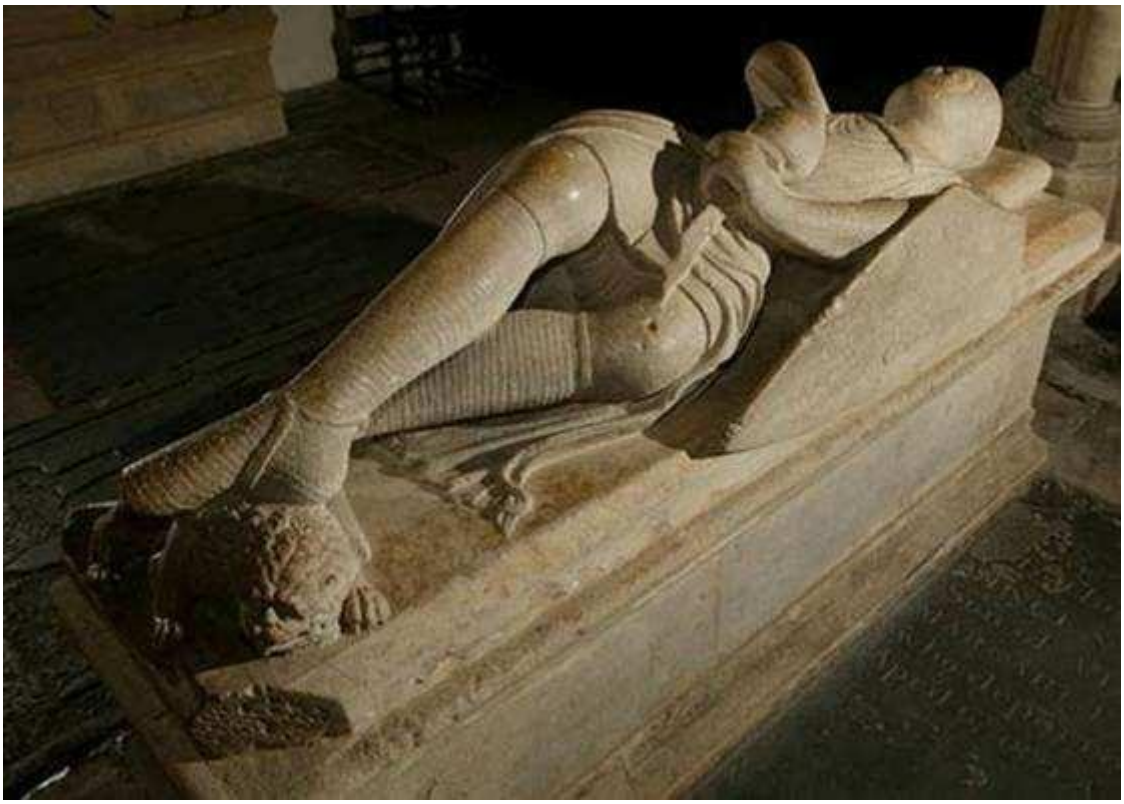

Mormântul unui cavaler cruciat din Dorchester Abbey, Anglia. Cavalerul a fost capturat în momentul morţii, cu faţa înmărmurită în timp ce încearcă să-şi scoată sabia din teacă. Numele cavalerului este necunoscut, dar este incontestabil faptul că a fost un cruciat - toate mormintele cruciate de acest tip aveau ca semn de identificare convenţia picioarelor încrucişate.

Islamul se extinde prin forţă

Cu repeziciune, adepţii religiei sale au supus Peninsula Arabică. Apoi şi-au îndreptat atenţia către teritoriile învecinate (care pe atunci făceau încă parte în mod oficial din Imperiul Roman de Răsărit) şi au ocupat, într-o succesiune rapidă, Siria, Irak, Persia şi o mare parte din Turcia. În 640, Egiptul, care pe atunci făcea încă parte din Imperiul Roman de Răsărit, a fost invadat de armatele islamice. Extinzându-se spre vest de-a lungul coastei nord-africane, musulmanii au traversat Strâmtoarea Gibraltar şi au intrat în Spania, pătrunzând în sudul Franţei, unde au fost în cele din urmă respinşi în 732 în Bătălia de la Tours.

Asaltul asupra Bizanţului

Imperiul Roman de Răsărit a privit cu îngrijorare ascensiunea islamului. Confruntându-se cu realitatea că se pregătea un război rasial

flagrant între musulmanii albi şi Europa albă, romanii din est au încercat imediat să împiedice răspândirea noii religii. Armata romană orientală, care la acea vreme nu era nici măcar o umbră palidă a armatelor Romei imperiale, s-a văzut confruntată cu războinici musulmani fanatici angajaţi într-un Jihad, sau Război Sfânt.

În 1071, armatele bizantine au fost înfrânte în bătălia de la Manzikert, iar întreaga Turcie a căzut în mâinile islamului şi ale turcilor selgiucizi. Doar Constantinopolul, aflat în partea de vest a ţării, a rămas o mică cetate creştină care sfida gigantul islamic din est. În acelaşi timp, bulgarii, invadatori asiatici veniţi dinspre est, presau Constantinopolul dinspre Balcani. Deşi au fost temporar respinşi de împăratul Vasile al II- lea (cunoscut sub numele de "ucigaşul de bulgari" - odată a orbit 1500 de bulgari capturaţi şi i-a trimis în marş înapoi în tabăra inamică doar cu câteva călăuze cu un singur ochi), aceştia au menţinut o presiune continuă.

Până la sfârşitul primului mileniu, înfrângerile militare succesive în faţa musulmanilor invadatori au redus Imperiul Roman de Răsărit, sau Bizanţul, la teritoriul din jurul capitalei sale, Constantinopol.

Imperiul Roman de Răsărit cade în mâinile musulmanilor 1453

Până în 1250, un nou val de soldaţi islamici, turcii otomani, a apărut din Asia Mică. Aceştia au spart apărarea creştină şi, în cele din urmă, în 1453, Constantinopolul a căzut în mâinile islamului.

Imperiul Roman de Răsărit a luat sfârşit în mod oficial. La fel ca şi Roma, însă, ultimii romani adevăraţi dispăruseră cu multe sute de ani mai devreme. Armatele islamice au fost ţinute la distanţă atât de mult timp doar prin utilizarea unui număr mare de mercenari şi voluntari europeni. Constantinopolul era locuit în mare parte de oameni care erau în mare parte amestecaţi din punct de vedere rasial - la fel ca adversarii lor islamici.

CRUCIADELE AU LUPTAT SUB MASCA CRUCII

Deşi au luptat sub masca creştinismului, cruciadele au fost un război rasial deschis. Armatele albe au pornit din toată Europa pentru a-i alunga pe cei care nu erau albi din Orientul Mijlociu. Aici, Sfântul Bernard predică cea de-a doua cruciadă - au existat diferite grade de răspuns, dar probabil că unul dintre cele mai interesante produse secundare ale cruciadelor a fost o creştere a sentimentelor antievreieşti în Europa, deoarece evreii au fost asociaţi cu musulmanii din Palestina. Într-adevăr, când Ierusalimul a fost cucerit în cele din urmă de cruciaţii albi, aceştia au procedat la masacrarea tuturor musulmanilor şi evreilor.

Războiul rasial de două sute de ani

În perioada care a precedat căderea Constantinopolului, al doilea mare război rasial între rasa albă şi rasa mixtă din Orientul Mijlociu a izbucnit. Acesta a luat forma unei serii de armate europene care au

lansat contraatacuri asupra teritoriilor cucerite de islam.

Aceste contraatacuri au avut loc timp de aproape două sute de ani, din 1095 până la mijlocul secolului al XIII-lea. Inițial, termenul de cruciadă a fost aplicat doar eforturilor creștinilor albi de a cuceri orașul Ierusalim din Palestina de la musulmani, dar foarte curând a ajuns să se refere la orice efort militar al albilor împotriva raselor mai întunecate din Orientul Mijlociu. Cruciații au creat o serie de state feudale de scurtă durată în Orientul Mijlociu, primele colonii europene din afara continentului european.

În Europa, unii cruciați au profitat de ocazie pentru a-i ataca pe evreii de pe continent, asociindu-i cu musulmanii din Palestina și legând populația evreiască de Spania ocupată de maurii islamici.

Biserica Catolică a asigurat unitatea politică

Unitatea politică europeană neobișnuită, necesară pentru cruciade, a fost asigurată de puterea Bisericii Catolice, care crescuse considerabil în anii care au urmat. Respectul față de papă, ca lider al creștinismului, a fost cel care a jucat un rol decisiv în convingerea regilor creștini din Europa de Vest de a lua armele împotriva invadatorilor islamici.

Așadar, motivația religioasă a fost principalul motor al cruciadelor inițiale. Cu toate acestea, a existat un curent de fond rasial foarte clar care a traversat cele două secole de război.

Este important să apreciem că ostilitățile dintre creștinii albi și musulmanii metisi au fost inițiate de către cei care nu erau albi. Lumea musulmană a fost cea care a atacat prima dată Europa, iar Cruciadele au fost doar o reacție la această agresiune neprovocată - un fapt mult prea des trecut cu vederea.

Până în anul 700, armatele islamice au ocupat Africa de Nord și au distrus ceea ce mai rămăsese din statul gotic vandal. La trei sute de ani de la această dată, armatele islamice au invadat Spania și țărmurile estice ale Mediteranei. În plus, armatele islamice au stabilit baze în Italia și se apropiau de Constantinopol. Hoardele musulmane au atacat de pe trei fronturi: est, vest și sud. În acest context au fost inițiate cruciadele.

Apel din partea Papei Urban al II-lea

Ideea cruciadelor a pornit de la un discurs ţinut de Papa Urban al II- lea la Clermont, în Franţa, în noiembrie 1095. Papa a vorbit despre avansarea islamului şi a cerut o mare expediţie creştină pentru a elibera Ierusalimul de invadatorii musulmani. Oraşul fusese cucerit de curând de un nou trib musulman din Asia Mică, numit turcii selgiucizi. Aceiaşi turci ameninţau atunci Constantinopolul, determinându-l pe împăratul bizantin, Alexius I, să ceară ajutorul creştinătăţii occidentale. În plus, spunea Papa Urban, aceiaşi musulmani atacau pelerinii creştini care călătoreau în Palestina.

Apelul papei Urban la o misiune sfântă pentru a respinge invazia islamică s-a dovedit a fi foarte popular şi, aproape imediat, o serie de regi creştini albi au început pregătirile pentru participarea lor la cruciadă.
Aceştia nu ştiau că războaiele vor face parte dintr-un conflict rasial care va dura aproape trei sute de ani, dintre care două sute vor fi marcate de menţinerea unui avanpost creştin alb în Palestina.

Prima cruciadă 1095-1099

Prima cruciadă a avut ca scop cucerirea oraşului Ierusalim.
În acest demers a avut succes. Majoritatea cruciaţilor care au luat parte la acest prim contraatac erau vorbitori de franceză din clasa de mijloc, motiv pentru care albii din Palestina erau numiţi franci.

Prima Cruciadă a suferit de grave probleme organizatorice interne. Nu a avut un lider şi nici un acord formal cu Constantinopolul, oraş care trebuia să fie punctul de plecare.

În cele din urmă, diferite grupuri de cruciaţi au folosit diferite rute pentru a ajunge la Constantinopol, presupusul punct de plecare. Unii au mers pe mare, alţii pe uscat. Pe măsură ce aceste din urmă grupuri mărşăluiau spre est, şi-au atras susţinători de-a lungul drumului. Acei cruciaţi care au mărşăluit pe uscat din Franţa au profitat de asemenea de ocazie pentru a organiza un pogrom împotriva grupurilor de evrei care se stabiliseră de-a lungul Râul Rin. Ei au asociat aceşti evrei din Franţa şi Germania cu semitii împotriva cărora mărşăluiau în Orientul Mijlociu.

În momentul în care cruciații au ajuns la Constantinopol, trebuie să se fi întrebat în ce s-au băgat. Bizantinii semănau cu musulmanii în ceea ce privește aspectul rasial; vorbeau greacă în loc de latină, aveau o artă și forme arhitecturale specific Orientului Mijlociu și, ca lucrurile să fie și mai grave, nu recunoșteau conducerea papei.

În cele din urmă, grupurile disparate de cruciați s-au adunat la Constantinopol. Când s-a dovedit că majoritatea ajunseseră, au mărșăluit pe jos prin Turcia de astăzi în direcția Ierusalimului, o armată estimată între 25.000 și 30.000 de oameni.

Asediul Antiohiei 1099

Orașul Antiohia (cunoscut acum sub numele de Antakya în Turcia) a fost fondat în anul 300 î.Hr. de Seleucus I, celebrul general al lui Alexandru cel Mare, care a înființat și Regatul Seleucid din Siria. Sub conducerea Imperiului Roman de Răsărit, Antiohia a devenit al treilea cel mai important oraș din lume, după Roma și Constantinopol. Orașul a căzut ca urmare a unui atac islamic în anul 1085. Antiohia se afla pe drumul spre Palestina, iar cruciații nu puteau spera să ia în stăpânire Ierusalimul fără a cuceri mai întâi orașul-fort. Ca atare, a devenit prima țintă majoră a armatei albe.

Pe măsură ce cruciații se apropiau de Antiohia, apărătorii musulmani sub comanda lui Yaghi-Siyan au început să ucidă toți albii rămași în oraș, împreună cu toți creștinii care nu erau albi și care au avut ghinionul să fie prezenți. Acest lucru a pregătit terenul pentru Asediul Antiohiei, în urma căruia cruciații i-au răsplătit pe musulmanii albi cu aceeași monedă - atunci când au avut ocazia.

Antiohia a fost un oraș-fortăreață militară construită în acest scop. Apărările fuseseră construite de împăratul roman Iustinian și au fost întreținute de bizantini. Zidurile erau imense, cu patru sute de turnuri distanțate astfel încât fiecare parte a zidului să fie la îndemâna arcului. Fortificația finală a fost cetatea care se ridica la o mie de metri deasupra orașului, o capodoperă a ingineriei romane târzii.

Suferind privațiunile cauzate de lipsa de hrană și de terenul inospitalier, armata s-a așezat la asediul orașului timp de 15 luni. Luptând împotriva a două încercări musulmane de ajutorare, cruciații au reușit să obțină provizii pentru a construi două forturi pe care le-au

folosit pentru a tăia toate rutele de aprovizionare.

Chiar şi aşa, nu au reuşit să spargă zidurile oraşului. Intrarea a fost obţinută doar datorită trădării unuia dintre paznicii turnului, un armean care se convertise recent la islam. Armeanul a lăsat să intre în oraş un detaşament de cruciaţi care a deschis apoi porţile principale pentru restul armatei.

La căderea nopţii de 3 iunie 1099, oraşul era în mâinile albilor şi toţi cei care nu erau albi şi care rămăseseră în urmă erau morţi. Prima mare victorie a cruciadei fusese obţinută. Cruciaţii şi-au pregătit apoi forţele pentru asaltul asupra Ierusalimului.

ZIDURILE IERUSALIMULUI LUATE CU ASALT 1099

Cavalerii albi asediază oraşul Ierusalim în timpul primei cruciade. După ce au adunat lemne din împrejurimi, au construit trei turnuri de asediu, departe de ochii apărătorilor oraşului, şi le-au folosit într-un atac nocturn asupra zidurilor uriaşe. Musulmanii au fost uimiţi să vadă turnurile de asediu, construite din materiale de bază pe care cruciaţii reuşiseră să le adune din împrejurimi.

Ierusalimul a fost capturat după o bătălie crâncenă

Zidurile oraşului Ierusalim au fost construite iniţial de împăratul roman Hadrian şi, la fel ca în Antiohia, au fost îmbunătăţite şi reparate de bizantini. În plus, noii ocupanţi musulmani ai oraşului au adăugat, de asemenea, fortificaţii.

Guvernatorul musulman al Ierusalimului, Iftikhar ad-Duala, era încrezător că îi poate ţine pe cruciaţi la distanţă până la sosirea unei armate de ajutor din Egiptul islamic. Avea trupe arabe şi sudaneze care apărau zidurile imense şi îşi luase precauţia de a otrăvi toate fântânile de apă din afara zidurilor oraşului, cu excepţia uneia, înainte de sosirea armatei albe. Acel puţ se afla într-o poziţie expusă, la o distanţă clară de zidurile oraşului. Mulţi cruciaţi au fost ucişi încercând să scoată apă, aşa cum plănuiseră musulmanii. În plus, ad-Duala i-a alungat din oraş pe toţi creştinii, albi sau nu, permiţându-le doar evreilor să rămână.

Cruciaţii au început asediul Ierusalimului la 7 iunie 1099. Suferind din cauza lipsei de hrană, apă şi provizii, au continuat să atace oraşul, uzând treptat apărătorii, în ciuda poziţiei mai puternice a acestora. După mai multe încercări de a sparge zidurile cu forţa brută şi cu ajutorul scărilor, cruciaţii au fost aprovizionaţi cu materiale de construcţie şi cu lemn, pe care l-au cules din zona rurală cu vegetaţie rară din jur.

Trei turnuri de asediu ale cruciaţilor au fost construite departe de ochii garnizoanei nealbe şi au fost puse în funcţiune în noaptea de 13 iulie, spre marea uimire a apărătorilor oraşului. Folosind turnurile de asediu pentru a ajunge la ziduri, aproximativ 13.000 de soldaţi albi au luat parte la asalt.
După ce a suferit pierderi grele şi după şaisprezece ore de lupte neîntrerupte, o parte a zidului a fost cucerită la prânz, pe 14 iulie. Cu o breşă în zid securizată, scările obişnuite au putut fi apoi folosite pentru a aduce întăriri, iar cruciaţii au pătruns în cele din urmă pe străzile oraşului.

CUCERIREA IERUSALIMULUI MARCHEAZĂ PUNCTUL CULMINANT AL CRUCIADELOR

Cucerirea oraşului Ierusalim în 1099 de către cruciaţi a reprezentat punctul culminant al cruciadelor.

Musulmani şi evrei masacraţi la Ierusalim

Văzând că apărarea lor se prăbuşeşte, musulmanii s-au retras în cetate. Acolo, un mic grup de supravieţuitori a negociat termenii capitulării lor, care includeau o ieşire sigură din oraş. Aceştia au fost singurii musulmani care au supravieţuit căderii Ierusalimului. Cruciaţii, bucuroşi şi furioşi în acelaşi timp pentru că au câştigat în sfârşit oraşul după atâta suferinţă, au început să măcelărească toţi musulmanii pe care i-au găsit.

Potrivit relatării unui cruciat, Raymond de Aguilers, în dimineaţa următoare, când a mers să viziteze zona Templului, a trebuit să se descurce printre cadavre şi sânge care îi ajungea până la genunchi. Evreii se refugiaseră între timp în sinagoga lor principală. Acuzându-i că i-au ajutat pe musulmanii albi - o acuzaţie care nu era lipsită de substanţă - cruciaţii nu le-au arătat evreilor nicio milă. Sinagoga a fost incendiată şi toţi evreii din Ierusalim au murit în infern.

Godfrey de Bouillon, rege al Ierusalimului 1099

Regatul latin al Ierusalimului a fost înfiinţat apoi sub conducerea a doi nobili franci, Godefroy de Bouillon şi fratele său Balduin. În plus, au fost fondate alte trei state: comitatul Tripoli, în Libanul de astăzi;

Principatul Antiohiei, în Siria de astăzi; şi comitatul Edessa, în nordul Siriei şi sudul Turciei de astăzi.

Cu toate acestea, statele cruciate nu au încercat să schimbe componenţa populaţiei din regiune prin migraţie forţată sau expulzare. Nici nu au încercat să convertească localnicii. Aşa se face că au fost create primele colonii europene, în mod ironic în zonele pe unde umblaseră cândva verii lor rasiali, acum foarte îndepărtaţi.

A doua cruciadă 1147-1148

Succesul Primei Cruciade i-a uimit pe musulmani, care s-a bazat pe o combinaţie de zel şi noroc. Menţinerea statelor cruciate a fost mai dificilă. Cea mai mare problemă cu care se confruntau coloniştii albi era că aceştia erau complet dependenţi de recruţii europeni pentru a ocupa fortăreţele şi poziţiile, înconjuraţi fiind de o mare de feţe întunecate de musulmani.

O ofensivă musulmană nu a întârziat să apară. În 1144, armatele islamice au luat cu asalt un oraş important, Edessa, pe râul Eufrat. Lumea musulmană şi-a anunţat contraatacul, iar Papa Eugeniu al III-lea a convocat a doua cruciadă. De data aceasta, un număr mare de suverani creştini s-au alăturat cruciadei, în special împăratul german Conrad al III- lea şi regele Franţei, Ludovic al VII-lea. Conrad a făcut greşeala de a alege ruta terestră de la Constantinopol spre Palestina, iar un atac musulman în Turcia i-a distrus armata. Armata lui Ludovic a fost, de asemenea, victima a numeroase atacuri musulmane şi, deşi epuizată, a fost singura forţă majoră care a ajuns la Ierusalim în 1148. O încercare de a ataca oraşul Damasc a fost făcută şi a eşuat. Deznădăjduită, armata franceză a renunţat şi s-a întors acasă.

În urma eşecului celei de-a doua cruciade, armatele musulmane au lansat un nou asalt asupra Ierusalimului, recucerind oraşul în 1187. Cea de-a doua cruciadă s-a încheiat cu pierderi grele pentru albi şi cu un eşec militar. Cu toate acestea, în ceea ce avea să devină mai târziu un model, armata cruciată engleză, care nu a ajuns niciodată în Orientul Mijlociu, s-a oprit în Portugalia şi a atacat oraşul Lisabona, ocupat de musulmani, ajutând la alungarea maurilor din nordul Portugaliei.

Acest lucru a fost semnificativ, deoarece a arătat că cruciadele

erau acum un război împotriva islamicilor albi oriunde se aflau şi nu în mod special împotriva musulmanilor din Ierusalim. A doua cruciadă a fost remarcabilă şi pentru prima formare a ordinelor sfinte de cavaleri. Printre cele mai cunoscute se numără Cavalerii Sfântului Ioan de Ierusalim, numiţi Spitalieri, şi Cavalerii Săraci ai lui Hristos şi ai Templului lui Solomon, numiţi Templieri.

A treia cruciadă 1189-1192

Eşecul celei de-a doua cruciade i-a determinat pe europenii creştini să plănuiască o nouă încercare de a-i alunga pe invadatorii musulmani din Palestina. Trei regi şi-au anunţat intenţiile personale de a se alătura luptei: Richard I, Inimă de Leu al Angliei, Filip al II-lea al Franţei şi Frederic I, numit Frederic Barbarossa, împăratul Sfântului Imperiu Roman.

Frederick Barbarossa, pe atunci deja bătrân şi faimos, a murit în 1189, în timp ce se afla în drum spre Palestina. Cea mai mare parte a armatei sale s-a întors în Germania după moartea sa. Filip al II-lea şi armata sa au ajuns în Palestina, dar nu au reuşit să obţină niciun succes militar major şi s-au întors acasă în 1191. Doar regele englez Richard a rămas să lupte cu neamurile.

A treia cruciadă nu a reuşit să cucerească Ierusalimul, dar nu a fost un eşec militar total. Până la plecarea lui Richard în 1192, o mare parte din Palestina, inclusiv câteva oraşe importante de coastă, fusese cucerită de la musulmani.

ARMAMENTUL SUPERIOR LE OFERĂ CRUCIAȚILOR AVANTAJUL

Cavalerul alb își ucide dușmanii musulmani. În ciuda faptului că erau aproape întotdeauna inferioare numeric forțelor non-albe, armamentul superior al cruciaților le-a oferit foarte des victoria în luptă. Europenii erau, de asemenea, mai mari din punct de vedere fizic decât adversarii lor, ceea ce le-a oferit un avantaj în lupta corp la corp.

A patra cruciadă se prăbușește în anarhie 1199-1204

Eșecul cuceririi Ierusalimului l-a determinat pe Papa Inocențiu al III- lea să ceară o nouă campanie militară în 1199. Această a patra cruciadă s-a transformat într-un fiasco încă de la început. Problemele au început atunci când conducătorul Veneției a fost de acord să transporte cruciații francezi și flamanzi în Palestina, contra cost. Incapabili să plătească această sumă, cruciații au încheiat în schimb o înțelegere cu venețienii. În cadrul acestei înțelegeri, ei urmau să-i ajute pe venețieni să atace unul dintre marii lor rivali, orașul-stat Zara, un port comercial maghiar la Marea Adriatică. Ca plată, cruciații ar fi primit un pasaj spre Palestina.

Când Inocenţiu al III-lea a aflat de această înţelegere, i-a excomunicat pe cruciaţi. Neavând nimic de pierdut, forţele combinate veneţiene/franceze/flamande au capturat Zara în 1202. Eliberată de obligaţia de a sluji Roma, cea de-a Patra Cruciadă s-a transformat într-un dezmăţ, participanţii ajungând în cele din urmă să atace Constantinopolul.

Constantinopolul a căzut în faţa acestor cruciaţi-încăpăţânaţi la 13 aprilie 1204. Oraşul a fost jefuit timp de trei zile de către soldaţii victorioşi, care au înfiinţat ceea ce au numit Imperiul latin al Constantinopolului. Acest guvern a durat până când împăratul bizantin a reuşit să recucerească oraşul în 1261. În timpul acestei perioade de guvernare a "celei de-a patra cruciade", mai multe noi state cruciate au fost înfiinţate în Grecia şi de-a lungul coastei Mării Negre.

Cruciada copiilor 1212

Deşi istoricii nu o includ în mod oficial în lista celor şapte cruciade, Cruciada copiilor a fost totuşi o încercare patetică a aproximativ treizeci de mii de copii albi de a cuceri Palestina după dezastrul celei de-a patra cruciade. Crezând că Dumnezeu nu îi va abandona, tinerii Ştefan de Vendrone (Franţa) şi Nicolae de Köln (Germania) au organizat această cruciadă a copiilor, toţi sub vârsta de 18 ani, pentru a mărşălui spre Palestina. Nu au ajuns niciodată mai departe de coasta sudică a Mediteranei, unde majoritatea au fost capturaţi şi vânduţi ca sclavi de piraţii arabi.

A cincea cruciadă a fost cea care a dus la recucerirea Ierusalimului

Împăratul german Frederic al II-lea, Sfântul Împărat Roman, s-a angajat să pornească o nouă cruciadă în 1215. Probleme interne presante l- au făcut să pornească din Italia abia în 1227 şi apoi s-a îmbolnăvit pe mare, forţându-l să se întoarcă în port după numai câteva zile. Papa, înfuriat de întârzierile continue, l-a excomunicat pe Frederick ca pedeapsă. În ciuda acestui afront, Frederick a navigat din nou spre Palestina în 1228. După ce şi-a debarcat impresionanta armată, a intrat în negocieri cu musulmanii.

În mod evident surprinşi de forţa armatei germane, musulmanii

au fost de acord să semneze un tratat prin care Ierusalimul era predat creştinilor şi se impunea o încetare a focului pe zece ani. Frederick şi-a atins obiectivul final prin diplomaţie, susţinută de o puternică demonstraţie de forţă.

CASTELUL CRUCIAŢILOR DIN ACTUALA SIRIE A SUPRAVIEŢUIT NOUĂ SECOLE

Un castel construit de cruciaţi - Krak des Chevaliers în Siria, la mijlocul secolului al XII-lea. Eşecul cruciaţilor de a popula majoritar zonele pe care le-au cucerit cu oameni de rasa lor a dus la dispariţia lor într-un timp foarte scurt. În prezent, doar clădirile lor vaste şi goale rămân în picioare ca monumente ale spiritului şi eroismului vremurilor.

A şasea cruciadă 1248-1254

În 1248, regele Ludovic al IX-lea al Franţei a lansat personal ceea ce avea să fie o cruciadă de şase ani. Centrul puterii musulmane se mutase în Egipt, iar Ludovic s-a dus direct acolo. Orice aşezare musulmană era de acum încolo un joc cinstit. Ludovic a debarcat în Egipt în 1249 şi a capturat rapid o cantitate semnificativă de teritoriu.

În 1250, a lansat un atac asupra oraşului Cairo, dar a fost învins, nu prin forţa armelor, ci prin sistemul de irigaţii al Nilului (inventat pentru prima dată de regele egiptean Menes, cu mii de ani înainte).

Musulmanii au aşteptat până când armata franceză s-a aflat într-o poziţie vulnerabilă şi apoi au deschis porţile de ecluză. Acest lucru a creat o inundaţie artificială care l-a prins pe Ludovic şi armata sa,

forţându-l să se predea. Musulmanii i-au dat drumul lui Ludovic după ce acesta a plătit o răscumpărare uriaşă şi şi-a predat capul de pod de pe coasta egipteană. A plecat în Palestina şi, în următorii patru ani, a construit şi consolidat fortificaţiile creştine înainte de a se întoarce în Franţa în 1254.

A şaptea cruciadă 1270

Ludovic era nemulţumit de expediţia sa dezastruoasă în Egipt, iar în 1270 a organizat ceea ce a devenit ultima cruciadă. Ridicând o armată mai mică decât înainte, a trecut la atacarea fortăreţei musulmane din Tunisia, pe coasta nord-africană.

Cruciada se desfăşura conform planului când Ludovic a murit din cauze naturale. Armata sa şi-a pierdut atunci dorinţa de a lupta şi s-a întors în Franţa.

IMPERATIVUL RASIAL IGNORAT

O ilustraţie dintr-un manuscris medieval care prezintă o scenă din timpul cruciadelor. Cruciaţii nu au reuşit să îşi menţină noile regate deoarece nu au reuşit să populeze teritoriile cucerite cu semenii lor. Niciodată majoritari, soldaţii creştini albi au fost copleşiţi, iar în trei sute de ani aproape toate urmele au dispărut.

Efectele cruciadelor

Statele cruciate înființate în Orientul Mijlociu nu au supraviețuit mult timp după încheierea cruciadelor. Depășite numeric fără speranță într-o mare de dușmani nealbi, acestea au fost rapid reduse la câteva fortificații importante. În cele din urmă, ultimul oraș-fortăreață important, Acre, a fost invadat de armatele islamice în 1291.

La nivel militar, Cruciadele au fost un eșec. Ele nu i-au alungat definitiv pe musulmani de nicăieri, cu excepția nordului Portugaliei. Totuși, aceasta este o respingere nedreaptă a eforturilor națiunilor albe care au luat parte la războaie. Obstacolele pe care au trebuit să le depășească au fost formidabile. Distanțele mari implicate, dependența de soldați voluntari, comunicațiile slabe și rutele de aprovizionare extinse, toate acestea s-au combinat pentru a face remarcabil faptul că au fost capabili să lanseze expediții de această natură.

Cel mai important efect secundar al cruciadelor a fost acela că au contribuit la fervoarea de a expulza ocupanții musulmani albi din Spania, lucru care a fost realizat la mai puțin de 150 de ani după ultima cruciadă.

CAPITOLUL 21: Lecții de declin - Spania și Portugalia

Spania și Portugalia sunt două țări din Europa de Vest care au fost marcate de faze de mare bogăție și putere și apoi de declin. Având în vedere lecțiile deja manifestate de civilizațiile antice, este, prin urmare, ușor de căutat schimbările de populație care, ca întotdeauna, urmăresc îndeaproape ascensiunea și decăderea tuturor civilizațiilor.

Așa cum era de așteptat, atât în Spania, cât și în Portugalia, schimbările demografice sunt evidente și direct legate de rolul de lider - și apoi de rol redus - pe care aceste națiuni l-au jucat în istoria mondială.

Primii locuitori sunt vechii europeni

Primii locuitori ai Peninsulei Iberice au fost popoarele din Vechea Europă, care au creat o cultură neolitică sau agricolă. Următorul popor care a pătruns în Iberia a fost poporul mixt semitic/indo-european/vechi european cunoscut sub numele de fenicieni. Aceștia au înființat puncte comerciale pe coasta sudică a Spaniei înainte de anul 1000 î.Hr., lucrând din Cartagina, un oraș pe care îl fondaseră în Africa de Nord. Orașele spaniole Cadiz, Malaga și Cordoba datează din această perioadă.

În jurul anului 600 î.Hr., grecii au înființat colonii în partea de nord- est a Spaniei. Ulterior, aceștia s-au extins spre sud până în orașul Valencia de astăzi.

Celții sosesc din Europa Centrală în jurul anului 500 î.Hr.

În jurul anului 500 î.Hr., celții de origine indo-europeană au traversat pentru prima dată Munții Pirinei și s-au stabilit în partea de vest și de nord a Spaniei. În anii următori, alte grupuri de celți au invadat zone și mai mari din Spania. Noii sosiți au început curând să se căsătorească cu populația deja stabilită. Ulterior, o parte dintre acești oameni - amestecuri de celți, greci, vechii europeni și fenicieni - s-au mutat în sudul Franței, formând ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de Gasconia.

Unul dintre popoarele vechi europene originale care a rămas în

mare parte neafectat de schimbările rasiale a fost cel basc, situat într-o enclavă muntoasă din nordul Spaniei.

Izolarea lor geografică i-a împiedicat să fie asimilaţi, iar fondul lor genetic este folosit astăzi de geneticieni ca o definiție de bază pentru populaţiile europene pre-neolitice. Limba bască este, de asemenea, unul dintre puținele exemple care au supraviețuit ale limbii vechi europene originale. Bascii păstrează, de asemenea, într-o anumită măsură, aspectul rasial "întunecat" al populației din Vechea Europă.

TIPURI NORDICE DIN TRECUTUL SPANIEI

Dovezi ale nordicilor în Spania: Deasupra, un bun exemplu al tipului rasial nordic extrem care a alcătuit populația Peninsulei Iberice după a doua mare invazie indo-europeană a acestui teritoriu. Celebra Doamna din Elche, *circa 400 î.Hr., Madrid. Originea statuii este fie feniciană, fie nordică gotică.*

Mai jos: Contele Colonna, un general spaniol din anii 1400 (gravură de Van Eyck, circa 1410).

Cartagina ocupă Cadiz și întemeiază Barcelona Circa 230 î.Hr.

În 480 î.Hr., o armată din Cartagina a fost trimisă pentru a ajuta la reprimarea unei revolte locale în orașul Cadiz. Armata cartagineză nu a părăsit niciodată Cadizul și a continuat să stabilească controlul asupra unei mari părți a Spaniei.

După Primul Război Punic dintre Roma și Cartagina din 237 î.Hr., cartaginezii și-au întărit bazele în Spania, fondând orașele Cartagena și Barcelona. Generalul cartaginez Hannibal, care a invadat Italia în timpul Războaielor Punice, a folosit Spania ca bază pentru aceste atacuri.

În urma înfrângerii Cartaginei la sfârșitul Războaielor Punice, toate coloniile cartagineze din Spania s-au predat stăpânirii romane, creându-se astfel provincia romană Hispania.

Romanii au avut nevoie de șaptezeci și cinci de ani pentru a stabili un control strict asupra tuturor ibericilor, dar au rămas stăpânii Spaniei pentru următoarele cinci secole. În această perioadă, romanii au creat multe dintre structurile lor arhitecturale de lungă durată. Apeductul magnific de la Segovia, care încă transportă apă după 1800 de ani, este un prim exemplu.

Evreii sefarzi sosesc după diaspora 70 d.Hr.

Spania, ca multe alte zone din Imperiul Roman Mediteranean, era deschisă imigraţiei din anumite părţi ale Orientului Mijlociu.

După dispersarea evreilor de către romani, ca urmare a războiului romano-evreiesc din anul 70 d.Hr., mulţi evrei au fugit de-a lungul coastei nord-africane şi au traversat Strâmtoarea Gibraltar în Spania. Acolo au devenit rapid o minoritate stabilită şi de dimensiuni semnificative. Aceştia au fost sefarzii sau evreii sefarzi.

Noi invazii germanice

Stăpânirea romană în Spania a luat sfârşit în 409, când bande de germani (alani, vandali, suebi şi alţii) au trecut Pirineii şi i-au răsturnat pe spaniolii romanizaţi. Noii invadatori şi-au înfiinţat propriile regate.

Aceştia au fost urmaţi rapid de o invazie a vizigoţilor sub conducerea liderului lor Adolf (cumnatul lui Alaric, goticul care a jefuit Roma în 410). Vizigoţii au înfrânt toată opoziţia faţă de domnia lor şi au întemeiat un imperiu în Spania, care a inclus şi o parte din sudul Franţei.

Prima capitală vizigotă a fost stabilită în actualul oraş francez Toulouse. Deşi vizigoţii i-au supus pe vandali şi pe suebi, relaţiile dintre cele două grupuri s-au înrăutăţit din cauza unor probleme interne. Un război între cele două tabere a izbucnit în 420.

Vandalii s-au mutat apoi spre sud, dând numele lor regiunii cunoscute sub numele de Andaluzia (de la Vandalusia). În cele din urmă, în 429, un contingent de 80.000 de vandali a traversat Strâmtoarea Gibraltar şi a pus stăpânire pe vechea provincie romană Africa (Tunisia de astăzi şi părţi din Algeria). Acolo au înfiinţat un stat vandal.

Spania-Regatul Vizigoţilor sub regele Euric

Plecarea vandalilor le-a permis vizigoţilor să îşi reafirme dominaţia în Spania. Numărul lor a crescut şi mai mult odată cu sosirea ostrogoţilor supravieţuitori (care fuseseră decimaţi de

avansarea hunilor). Împreună, aceste triburi gotice au înființat un regat creștin oficial în Spania, care a durat din 460 până în 711. Primul rege gotic spaniol a fost Euric, care era fiul unuia dintre marii adversari ai lui Attila cel Hun, Teodoric.

REGELE VIZIGOȚILOR, EURIC, ÎȘI EXTINDE REGATUL ASUPRA IBERIEI

Euric (415-484), rege al vizigoților, a extins imperiul vizigoților din sudul Franței de astăzi în toată Iberia, înlocuind guvernul roman tot mai slăbit. Până în anul 476 d.Hr., Euric controla aproape toată Spania de astăzi. Cealaltă contribuție la fel de faimoasă a lui Euric la dezvoltarea istoriei vizigoților a fost Codex Euricianus, *o colecție de legi care reprezintă unul dintre cele mai vechi exemple de drept germanic.*

Legea gotică interzice căsătoriile mixte

Una dintre primele legi pe care regatul gotic din Spania le-a instituit a fost interzicerea tuturor căsătoriilor mixte. Goții aveau voie să se căsătorească doar cu goți, iar pedeapsa pentru încălcarea

acestei interdicţii era arderea pe rug. Această lege vădit rasială a redus la minimum amestecul goţilor cu toţi ceilalţi. Acest lucru era deosebit de important din cauza creşterii populaţiei evreieşti.

Spania gotică a intrat într-o perioadă de pace relativă şi de prosperitate, singura notă discordantă fiind dată de numeroasa populaţie evreiască. Disensiunile dintre evrei şi creştini au crescut, cauzate de doi factori principali.

În primul rând, creştinii, plini de zelul de a converti toţi oamenii la credinţa lor, i-au găsit pe evrei deosebit de rezistenţi - spre deosebire de europeni. Refuzul de a se converti la creştinism a generat un sentiment de răutate considerabil. În al doilea rând, dominaţia evreilor asupra lumii financiare spaniole, subliniată de exclusivitatea şi separarea pe care religia evreiască le oferea adepţilor săi, a provocat mari resentimente între cele două grupuri.

Optzeci de mii de evrei-conversaţi au fost botezaţi

În 620, regele spaniol Sisebut a ordonat ca optzeci de mii de evrei să fie botezaţi ca şi creştini, în încercarea de a distruge iudaismul în Spania. Aceasta a fost originea Conversos, evreii spanioli care îmbrăţişau public creştinismul, dar care în secret îşi păstrau tradiţiile evreieşti. Ei erau cunoscuţi şi sub numele mai puţin elogios de Marranos, care înseamnă "porci".

Deşi cei optzeci de mii de evrei botezaţi de Sisebut au rămas în Spania, un număr aproximativ egal a părăsit ţara spre alte părţi ale Europei pentru a scăpa de sentimentul antisemit în creştere în Iberia. Plecarea lor nu a fost nici un moment prea devreme - deoarece aproximativ cincizeci şi trei de ani mai târziu, în 673, regele spaniol Wamba i-a expulzat în mod oficial pe toţi evreii care refuzau să se convertească la creştinism.

Predecesorul imediat al regelui Wamba, regele Recesvinto, luase o măsură care avea să aibă consecinţe profunde.

El a abolit interdicţia de lungă durată privind căsătoriile mixte şi a înlocuit-o cu o lege care prevedea că orice persoană de credinţă creştină se poate căsători cu oricine altcineva cu convingeri similare. De acum încolo, singura interdicţie privind căsătoriile mixte era de natură religioasă, nu rasială.

Acest pas a permis oricărei persoane de orice origine rasială, atâta timp cât profesau creştinismul, să se căsătorească şi să se amestece cu goţii. În acest fel au fost făcuţi primii paşi care au dus la dizolvarea tribului gotic din Spania.

Musulmanii non-albi invadează Spania 711

Invazia musulmană nealbă a ajuns în cele din urmă în Spania. Armatele islamice au ieşit din peninsula Arabiei Saudite, au cucerit Egiptul, Libia, Tunisia şi Africa de Nord şi au ajuns în Strâmtoarea Gibraltar în anul 711. Lansând un asalt feroce peste marea îngustă, musulmanii au învins regatul gotic şi şi-au stabilit dominaţia asupra unor mari părţi din Spania şi Portugalia. Doar părţile foarte nordice ale acestor ţinuturi au rămas sub dominaţie creştină.

FERDINAND I-ÎNCEPE RECONQUISTA SPANIEI

Marele rege alb al Spaniei şi Portugaliei, Ferdinand I (1005-1065), în stânga, aşa cum este înfăţişat pe un manuscris contemporan. Rege al Castiliei şi Leonului, el a devenit împărat al părţii Spaniei care nu se afla

sub control musulman în 1056. El a început să invadeze Spania controlată de musulmani în 1058, inaugurând astfel perioada de recucerire albă a Spaniei de la musulmanii nealbi.

Reconquista albă - șapte sute de ani mai târziu

Perioada de recucerire a Spaniei de către europenii creștini a fost subiectul unui alt mare război între rase în Europa. Acest duel s-a încheiat în 1492, când ultima citadelă maură, Granada, s-a predat armatelor albe. (Povestea completă și implicațiile acestui război rasial sunt prezentate în capitolul următor).

Recucerirea Spaniei de la mauri a fost încununată de o nouă expulzare generală a tuturor evreilor care nu se convertiseră la catolicism. Pozițiile proeminente ocupate de mulți evrei în administrația maură a Spaniei ocupate și colaborarea lor cu maurii au fost un factor important în incitarea sentimentelor antievreiești.

Expulzarea a 250.000 de popoare de rasă mixtă în 1609

Maurii au ocupat Spania timp de peste șapte sute de ani. Prin urmare, era inevitabil ca aceștia să se amestece cu populația locală. În acest fel, o cantitate deloc neglijabilă de mauri - în realitate un amestec de sânge arab/negru - a pătruns în Spania și Portugalia, în special în regiunile cele mai sudice. Spaniolii au recunoscut acest lucru ca fiind o problemă, iar în 1609, regele spaniol Filip al III-lea a ordonat expulzarea fizică a aproximativ 250.000 de "moriscos" sau mauri creștinizați din țară.

Acest lucru a fost făcut numai pe baza rasei lor, și nu a religiei lor. -o diferență marcantă față de expulzările anterioare ale evreilor, care, dacă
se converteau cu adevărat la catolicism, puteau rămâne.

Marea majoritate a acestor mauri creștinizați erau de rasă mixtă -parte mauri, parte albi (de unde și aderența lor la creștinism). Acest exemplu remarcabil de expulzare pe motive rasiale a fost un motiv important pentru care infuzia de sânge maur în Spania nu a fost atât de semnificativă pe cât ar fi putut fi.

SPANIA - APAR DIVIZIUNILE RASIALE

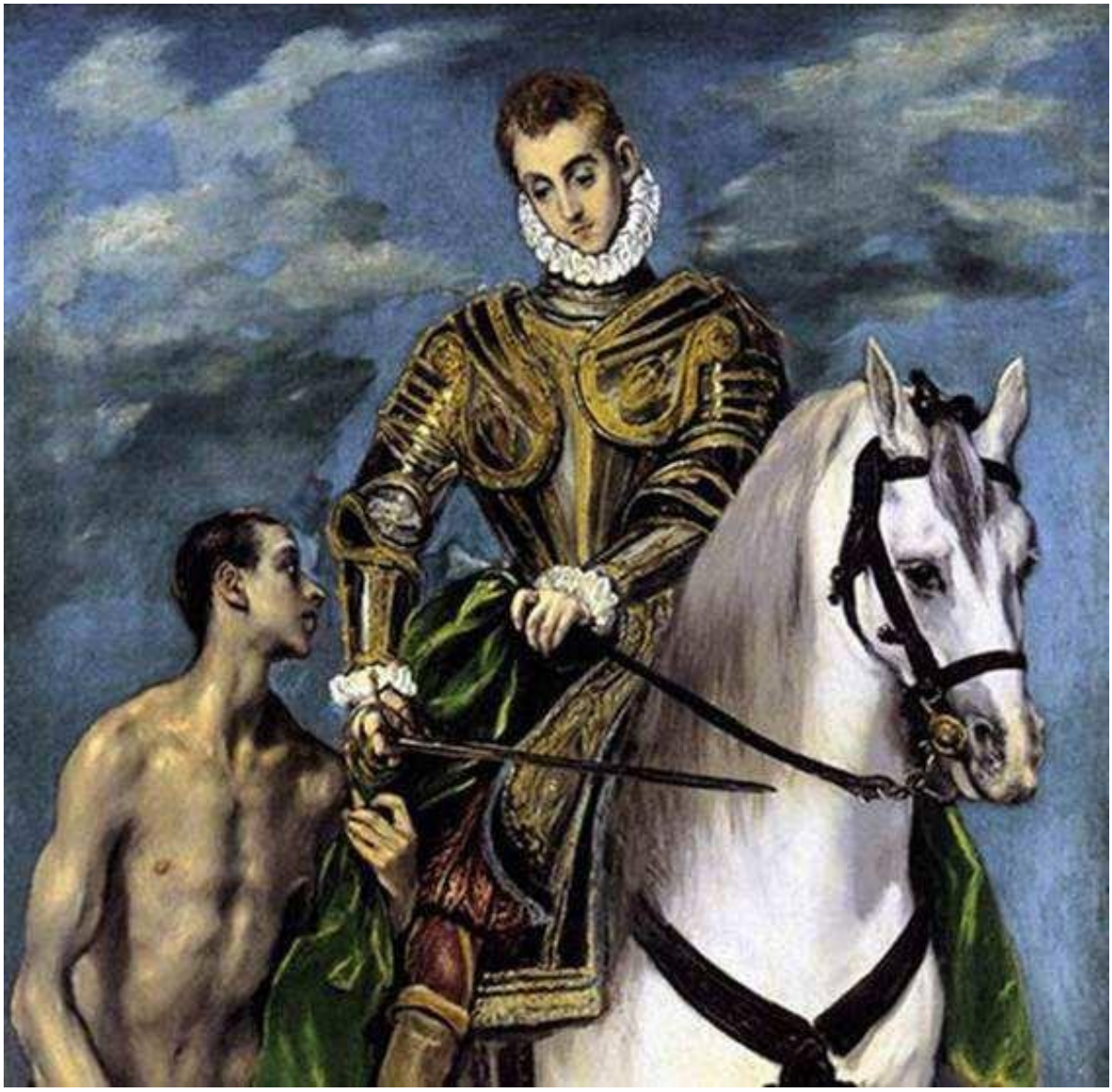

Spania: Apar diviziunile rasiale. Această faimoasă pictură a lui El Greco (1548-1614), Sfântul Martin şi cerşetorul, *este o descriere vie a divizării emergente a Spaniei între cei care s-au amestecat cu musulmanii albi şi cei care nu s-au amestecat. Sfântul Martin este portretizat ca fiind complet alb - cerşetorul este în mod clar de rasă mixtă. Inserţiile compară chipurile celor două personaje din această pictură*

Inchiziţia spaniolă şi expulzarea finală a evreilor

În 1478, regele şi regina Spaniei, Ferdinand şi Isabella, au lansat ceea ce a devenit faimos în întreaga lume ca fiind Inchiziţia. Aceasta a fost, cel puţin în teorie, o încercare de a impune uniformitatea

religioasă. În realitate, a fost un instrument politic prin care spaniolii au încercat să îi alunge pe ultimii conversos, transformând-o într-o campanie în principal împotriva evreilor.

Tot felul de eretici - oameni care contestau versiunea catolică a creştinismului - au fost, de asemenea, persecutaţi. Se estimează că, în timpul Inchiziției spaniole, cel puțin două mii de persoane, și poate chiar mai multe, au fost arse pe rug pentru infracțiuni care variau de la vrăjitorie la păgânism. În cele din urmă, în 1492, spaniolii i-au expulzat din Spania pe toți evreii care nu se convertiseră încă la creștinism.

Epoca de aur a Spaniei - condusă de "sângele albastru"

În ciuda amestecului unui anumit număr de mauri, majoritatea societății spaniole - în special elita conducătoare - și-a păstrat structura genetică originală, absorbind doar un număr de evrei sefarzi care s-au convertit cu adevărat la catolicism.

Expresia "sânge albastru" provine din Spania în această perioadă. Nobilii vizigoți aflați la putere aveau pielea atât de albă încât arterele albastre erau vizibile pe fețele lor, ceea ce a dus la apariția expresiei "sânge albastru". Legătura sa cu nobilimea a dăinuit până în zilele noastre. Cuvântul spaniol pentru gentleman, hidalgo, înseamnă literalmente "fiul goticului", iar marii conducători spanioli Ferdinand și Isabella, care au condus eliberarea de sub dominația maură, erau amândoi de origine gotică.

Bogăție uriașă din Lumea Nouă

În 1492, italianul de origine germană Cristofor Columb, originar din Lombardia, a reușit să convingă familia regală spaniolă că Pământul este într-adevăr rotund și că ar putea ajunge pe continentul nou descoperit al Indiei călătorind spre vest în loc de est. El a argumentat că aceasta ar fi o rută mai scurtă decât să navigheze spre sud prin Africa și apoi spre est, așa cum făcuseră portughezii și alții. Finanțat de curtea spaniolă, Columb a navigat spre vest, descoperind din greșeală continentul numit ulterior America. El a rămas convins că a găsit India, ceea ce a dus la popoarele indigene descoperite în Americi fiind numite indieni - un nume care a rămas până în prezent.

Călătoriile lui Columb au fost urmate de expansiunea Spaniei în America. Până în anii 1550, Spania controla cea mai mare parte a Americii de Sud, America Centrală, Florida, Cuba și insulele Filipine. Acest imperiu a adus o bogăție enormă Spaniei, care a devenit o putere majoră în Europa.

Imperiul spaniol se dezvoltă

Imperiul spaniol s-a extins și în Europa. Până în 1516, printr-o serie de legături între familiile regale și cuceriri directe, Spania controla sudul Italiei, Țările de Jos și Burgundia din Franța.

Regele spaniol a fost ales "Împărat al Sfântului Imperiu Roman" de către papă, în cadrul unei încercări a Bisericii Catolice de a se prezenta ca succesor al Imperiului Roman clasic. În 1580, regele Portugaliei a murit, iar tronurile spaniol și portughez au fost unite datorită unei legături de familie. Resentimentele portughezilor față de dominația spaniolă au fost potolite printr-o serie de concesii de autoguvernare. Includerea Portugaliei în Spania a însemnat că, odată cu posesiunile coloniale portugheze, a venit și numărul mare de sclavi negri cu care această națiune făcea comerț și pe care îi folosea, atât în țară, cât și în străinătate. Acest lucru avea să aibă consecințe profunde.

INVAZIA SPANIOLĂ A ANGLIEI EŞUEAZĂ 1588

Armada spaniolă în luptă în largul coastelor engleze în 1588. Marea flotă de invazie a fost înfrântă de marina engleză după o luptă epică de trei zile.

Războaiele europene - catolicii împotriva protestanților

Răspândirea rebeliunii protestante în rândul creştinilor din Spania a permis statului fervent pro-catolic să persecute aceşti noi eretici. Acest lucru, combinat cu încercările de a păstra Ţările de Jos, acum protestante, a dus direct la război cu Anglia, nou-protestantă. Acesta, la rândul său, a dus la infamul Război de Treizeci de Ani, care a fost urmat de războiul cu Franța în 1635. În timpul acestor conflicte, spaniolii au trimis o mare flotă, cunoscută în istorie sub numele de Armada, pentru a-i cuceri pe englezi. Armada a fost înfrântă de o combinație de organizare superioară a britanicilor şi de vremea rea.

Din cauza politicii lor coloniale şi a schimbării demografice din Spania, goții, odinioară puternici, nu au reuşit să-şi revină după această înfrângere.

Importul de sclavi albi

Politica colonială spaniolă a fost, cu excepţia Portugaliei, diferită de politicile coloniale aplicate de alte naţiuni europene. În loc să-şi colonizeze achiziţiile cu un număr mare de oameni proprii, spaniolii şi-au folosit posesiunile coloniale doar ca resurse economice. Bărbaţii spanioli care plecau în America de Sud, în Caraibe sau chiar în America de Nord, nu luau cu ei familii sau femei spaniole. Rezultatul a fost amestecul pe scară largă cu populaţiile locale din coloniile lor, ceea ce a produs o populaţie mixtă în proporţie covârşitoare, care încă predomină în America Centrală şi de Sud.

În plus, spaniolii, la fel ca majoritatea celorlalte naţiuni europene, au devenit utilizatori de sclavi negri în colonii. Astfel, milioane de negri au fost importaţi în America Centrală şi de Sud, adăugând o nouă dimensiune amestecului rasial în aceste teritorii. Cu toate acestea, tot în comun cu Portugalia, un număr mare de sclavi negri a fost importat în Spania. Este un subiect de dezbatere cât de mulţi dintre aceşti sclavi au fost absorbiţi în populaţia spaniolă şi cât de mult a contribuit această amestecătură la elementul de rasă mixtă care se găseşte astăzi în Spania.

Ţiganii-invazie a imigranţilor de cinci secole

Caracterul rasial al Spaniei a fost, de asemenea, afectat de o imigraţie de cinci secole a ţiganilor, nomazi rătăcitori de culoare închisă care îşi au originea în India. Ţiganii s-au răspândit în întreaga Europă, pornind de la zone concentrate în Spania şi România, unde erau în număr de milioane.

Ţiganii au ocupat zone mari din Spania, până în punctul în care elemente semnificative din ceea ce este considerat a fi cultura spaniolă - de exemplu, dansul "Flamenco" - sunt de fapt de origine ţigănească. Se poate spune cu destulă certitudine că elementul ţigănesc din populaţia metisă actuală a Spaniei este foarte mare, posibil chiar majoritar, având în vedere că spaniolii au expulzat atât mauri, cât şi alte elemente metisate în timpul istoriei acestei ţări.

Estimarea oficială din 1992 a numărului de ţigani din Spania era de aproximativ 600.000. La fel ca toate cifrele oficiale, este cel mai probabil o subestimare şi nu include numărul mare de persoane de rasă

mixtă Spanioli/ţigani care prezintă aspectul clasic "întunecat" atât de incorect asociat cu adevăraţii spanioli.

Ar fi incorect să afirmăm că toţi spaniolii sunt de origine mixtă, iar elementul european a rămas puternic în toate aceste încercări şi tribulaţii.

Pierderea populaţiei albe din cauza războaielor

Schimbarea în componenţa rasială a Spaniei, combinată cu războaiele europene dezastruoase, a dus la declinul acesteia ca mare putere. Acest lucru a fost în conformitate cu legea conform căreia societăţile creează culturi după chipul şi asemănarea populaţiei lor.

Spania este un exemplu semnificativ al acestui principiu, deoarece, la fel ca şi Italia după invazia longobardă a germanilor, această ţară a devenit, în esenţă, o naţiune biracială: albă în nord, cu o populaţie din ce în ce mai întunecată în sud. Până în 1648, Spania a fost atât de slăbită încât a recunoscut independenţa Olandei în acel an. Provinciile franceze au fost retrocedate Franţei în 1659, iar Portugalia a primit independenţa în 1668.

Spania pierde teritorii în noile războaie

În 1701, familiile regale austriacă şi franceză, Habsburgii şi Bourbonii, au revendicat ambele tronul Spaniei, ceea ce a dus la Războiul de Succesiune spaniolă, care a implicat o mare parte a Europei până în 1713.

Imperiul spaniol slăbit a fost împărţit între celelalte puteri europene: posesiunile sale europene au revenit Austriei, iar tronul spaniol şi majoritatea imperiului de peste mări au revenit Franţei.

Revoluţia franceză din 1789 şi tulburările inter-europene au dus la cucerirea Spaniei de către Napoleon Bonaparte. Instalându-şi fratele ca rege al Spaniei, Napoleon a transformat Spania în puţin mai mult decât o provincie franceză. Condusă de francezi şi cu o populaţie împărţită efectiv în rase albe şi rase mixte, Spania nu a putut să-şi menţină poziţia dominantă de odinioară în afacerile mondiale. Coloniile din America de Sud au început să îşi câştige independenţa, doar Cuba, Puerto Rico, Filipine şi Guam rămânând sub dominaţie

spaniolă nominală până la sfârșitul anilor 1800.

IMPERIU PIERDUT ÎN RĂZBOIUL HISPANO-AMERICAN

Spania a pierdut ultimele sale posesiuni coloniale în timpul Războiului hispano-american, care a avut loc între aprilie și august 1898, în principal pentru eliberarea Cubei. Războiul a început după ce cererile americane de soluționare a luptei pentru independență a Cubei au fost respinse de Spania. În urma unei revoluții la Havana, nava de război americană USS Maine a fost trimisă *în Cuba, unde a fost distrusă într-o explozie pusă pe seama spaniolilor (afirmația s-a dovedit ulterior a fi falsă). Forțele americane au acționat apoi împotriva posesiunilor spaniole din Cuba, Filipine, Puerto Rico și Guam. Războiul s-a încheiat cu înfrângerea Spaniei, care s-a recunoscut învinsă la Tratatul de la Paris, care a oferit Statelor Unite controlul asupra acestor teritorii. Ilustrațiile sunt fotografii timpurii care prezintă prizonieri spanioli capturați de americani în orașul Santiago de Cuba și crucișătorul blindat spaniol* Cristóbal Colón, *care a fost distrus în timpul bătăliei de la Santiago, la 3 iulie 1898.*

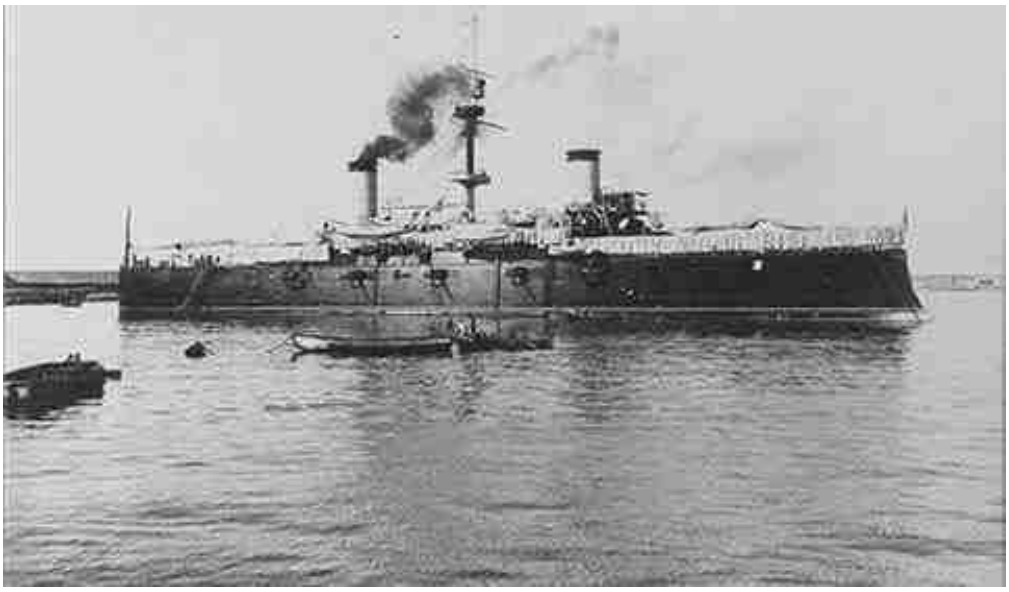

Prima Republică 1868

Familia regală spaniolă a recuperat tronul după înfrângerea lui Napoleon în 1814. Cu toate acestea, ţara a rămas în dezordine. A izbucnit un război civil care s-a încheiat în 1868, când a fost declarată prima republică a Spaniei şi familia regală a fost destituită. A urmat anarhia, iar o contrarevoluţie condusă de un grup de generali a restabilit monarhia în 1874. Spania şi-a pierdut ultimele posesiuni de peste mări în urma unei revolte în Cuba, care a fost susţinută de Statele Unite ale Americii, ceea ce a dus la Războiul hispano-american din 1898. Spania a fost înfrântă cu uşurinţă în acest conflict şi a fost forţată să cedeze Americii Puerto Rico, Guam şi Filipine.

A doua republică

Spania a rămas neutră în timpul Primului Război Mondial (1914- 1918), dar a suferit un haos social, politic şi economic grav, populaţia metisă reproducându-se continuu şi mai repede decât spaniolii albi, ceea ce a dus la creşterea exponenţială a proporţiei acestora în cadrul populaţiei. Neliniştea politică continuă a dus la exilul voluntar al regelui spaniol în 1931 şi la declararea celei de-a doua Republici spaniole în acelaşi an.

AUTOCRATUL FRANCO FOLOSEȘTE TRUPE DE NON-ALBI ÎN RĂZBOIUL CIVIL SPANIOL

Stânga: Generalul Francisco Franco, învingător în Războiul Civil Spaniol, deși cu un ajutor semnificativ din partea Germaniei și Italiei. Deși a fost considerat pe scară largă drept fascist sau Național Socialist, el nu era de fapt niciuna dintre aceste două categorii, ci doar un autocrat în stil vechi. A refuzat să se alăture lui Hitler în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și nu s-a opus să folosească trupe care nu erau de culoare albă, dacă acest lucru îi convenea. Invazia Spaniei, care a declanșat Războiul Civil Spaniol, a fost lansată din Africa de Nord, folosind trupe arabe aflate sub comanda sa. Doar anticomunismul poziției sale politice și posibilitatea unui exercițiu militar i-au convins pe Hitler și pe Mussolini să acorde asistență forțelor sale. Dreapta: Mauri non-albi care servesc în armata lui Franco, aici în timpul Războiului Civil, 1936. Franco și-a lansat invazia Spaniei republicane dintr-o colonie spaniolă din Africa de Nord, folosind inițial doar trupe maure, cum ar fi acestea.

Generalul Franco folosește trupe maure

Cea de-a doua Republică a fost de scurtă durată. O revoltă militară din 1936 s-a transformat într-un război civil la scară largă între susținătorii Republicii - în principal comuniști - și naționaliștii spanioli. Comuniștii au primit ajutor material din partea Internaționalei Comuniste și a Uniunii Sovietice.

La rândul lor, naționaliștii au primit ajutor material din partea principalelor puteri anticomuniste ale vremii, Italia fascistă și Germania Național Socialistă. În cele din urmă, ca rezultat direct al intervenției militare germane în Războiul Civil Spaniol, naționaliștii conduși de generalul Francisco Franco i-au copleșit pe comuniști.

Datorită ajutorului acordat lui Franco de către Germania Național Socialistă și Italia fascistă, Franco a fost mult timp catalogat drept fascist. De fapt, nu a fost nici fascist, nici Național Socialist. Presupus parțial evreu (această acuzație nu a fost niciodată dovedită în mod concludent), Franco a inițiat atacul împotriva republicii comuniste de peste strâmtoarea Gibraltar cu o armată compusă inițial din soldați spanioli de culoare, un indiciu nu numai al naturii integrate din punct de vedere rasial a societății spaniole, ci și al antipatiei lui Franco față de orice politică rasială.

Din aceste motive, Franco a refuzat să intre în cel de-al Doilea Război Mondial de partea lui Hitler, așa cum era de așteptat. Astfel, Strâmtoarea Gibraltar a rămas deschisă pentru Aliați, o mișcare care avea să se dovedească crucială în desfășurarea războiului. Cu toate acestea, după cel de-al Doilea Război Mondial, multe țări au asociat Spania cu Național Socialiștii, iar guvernul Franco a intrat într-o perioadă de izolare. Cu toate acestea, odată cu creșterea conflictului dintre Uniunea Sovietică și Occidentul capitalist sub conducerea Statelor Unite (numit Războiul Rece deoarece nu a izbucnit niciodată într-un război de focuri sau "fierbinte"), Spania a ajuns să fie considerată un aliat împotriva comunismului, iar în 1955 izolarea țării a fost ruptă, iar Spania a fost în cele din urmă admisă în Organizația Națiunilor Unite. În 1975, Franco a murit, iar țara a devenit o monarhie democratică constituțională în 1977. Acest lucru nu i-a mulțumit pe bascii cu vederi independentiste din nordul țării, dintre care unii au dus un război de gherilă violent timp de mai multe decenii, în mare parte fără niciun succes politic.

În ultima parte a secolului al XX-lea, Spania a permis o imigrație semnificativă a populației non-albe, în special din Africa de Nord, o evoluție discutată mai târziu în această carte.

Portugalia

Din cauza apropierii de Spania, dezvoltarea Portugaliei reflectă

evoluţia vecinului său iberic mai mare în aproape toate privinţele, cu o singură excepţie: a absorbit un număr mult mai mare de sclavi negri în perioada de comercializare a sclavilor şi, prin urmare, ca naţiune, este mult mai metisă.

Primii locuitori ai Portugaliei au fost vechii europeni, care, la rândul lor, au fost invadaţi de valuri succesive ale aceloraşi popoare care au ocupat Spania - cartaginezii, amestec de vechii europeni şi indo-europeni, apoi romanii, apoi alanii, vandalii şi vizigoţii. Toate aceste popoare şi-au lăsat amprenta genetică asupra populaţiei.

Lusitania-Provincia de Roma

Portugalia a fost ocupată de romani în secolul al II-lea î.Hr. şi încorporată în provincia Lusitania. Stăpânirea romană a fost neîntreruptă timp de peste cinci sute de ani, timp în care ţara a avansat datorită importului de competenţe tehnologice şi organizatorice romane. În urma prăbuşirii Imperiului Roman de Vest, vizigoţii şi-au stabilit regatul în Iberia, iar regiunea cunoscută sub numele de Portugalia a făcut parte din statul vizigot.

Invazia maură 711

În urma invaziei musulmane nealbe din 711, o mare parte din sudul Portugaliei a căzut sub dominaţie maură timp de mai multe secole. Eliberarea Portugaliei la mijlocul secolului al XV-lea de către regele şi regina gotică întinerită, Ferdinand şi Isabella, a dus la reorganizarea regiunii într-o ţară feudală compusă din feude spaniole.

Numele Portugaliei provine de la unul dintre aceste fiefuri, Comitatus Portaculenis, care se afla în jurul portului Portus Cale (cunoscut astăzi sub numele de Porto), stabilit de romani.

REGII NORDICI DIN PORTUGALIA DIN SECOLUL AL XVI- LEA

Trei regi nordici portughezi. De la stânga la dreapta: Henric I, Filip al II- lea și Sebastian. Acesta din urmă a fost ucis luptând împotriva maurilor nealbi în 1578.

Independența sub Alfonso I

În 1139, un nobil portughez de frunte, Alfonso Henriques, a declarat Portugalia independentă față de regalitatea spaniolă și a luat titlul de Alfonso I. Descendenții săi i-au alungat în cele din urmă pe ultimii mauri musulmani de pe teritoriul portughez în 1279, cu 160 de ani înainte ca aceștia să fie alungați din Spania.

Legea "purității sângelui"

În 1497, regele portughez Emanuel a urmat exemplul spaniol și i-a expulzat pe evreii necreștini și pe toți maurii creștinizați. De asemenea, a fost introdusă o lege care interzicea persoanelor de rasă mixtă să ocupe funcții publice - legea avea ca titlu oficial "Legea purității sângelui". Pe lângă aceasta, restricții similare au fost impuse celor numiți "noii creștini", care erau evrei care se convertiseră la creștinism pentru a evita persecuțiile Inchiziției, care se extinsese în Portugalia.

Poziția de lider a Portugaliei în domeniul explorării

Independenți și viguroși, portughezii, în mare parte gotici, au deschis drumul în explorarea restului lumii. Entuziasmul portughez pentru explorare a fost exemplificat de Henric Navigatorul, care a devenit faimos pentru promovarea călătoriilor cu un nou tip de navă special concepută pentru a naviga pe marile oceane, numită

caravelă.

Cu aceste caravelle, portughezii au explorat lumea. În 1418, au descoperit insula Madeira. Insulele Azore au fost văzute pentru prima dată în 1427. O campanie militară portugheză de succes în Maroc a dus la capturarea orașului Ceuta, urmată de capturarea orașului Tanger în 1438.

În 1444, portughezii au navigat până la Capul Verde, iar în 1460 au ajuns în Sierra Leone. În 1482, a fost înființată o așezare portugheză în Ghana de astăzi. Exploratorul portughez Bartholomew Diaz a devenit primul european care a navigat în jurul extremității sudice a Africii în 1488. Zece ani mai târziu, în 1498, exploratorul portughez Vasco da Gama a devenit primul european care a navigat în jurul Africii până în India, deschizând astfel ruta comercială maritimă către India. În 1510, portughezii au ocupat Goa, în India; în 1511, au ocupat Malacca, în Malaezia; în 1514, au ocupat Insulele Moluccas; iar în 1515, insula Hormuz din Golful Persic. Ca urmare, Portugalia a construit un imens imperiu colonial, care se întindea din America de Sud până în Africa și Asia.

Sclavia - distrugerea Portugaliei

Ca rezultat direct al masivului său imperiu colonial, Portugalia era, la mijlocul secolului al XVI-lea, una dintre cele mai bogate și mai puternice țări din Europa. Cu toate acestea, în decurs de o sută de ani, această națiune cândva puternică a dispărut practic de pe scena mondială.

La fel ca în cazul tuturor schimbărilor în soarta națiunilor, acest declin dramatic a fost legat direct de o schimbare în componența populației Portugaliei. La fel ca Spania, dar spre deosebire de celelalte puteri coloniale europene, politica colonială portugheză a fost construită pe două picioare: În primul rând, nu a încercat să populeze coloniile sale cu mase de oameni proprii. În schimb, au fost trimise bande de exploratori singuratici de sex masculin care să exploateze coloniile pentru câștigul financiar al Portugaliei. Lipsa familiilor sau a femeilor portugheze a dus direct la crearea unui număr masiv de populații de rasă mixtă în coloniile portugheze, unul dintre cele mai proeminente exemple actuale fiind Brazilia.

În al doilea rând, Portugalia a importat mase de sclavi negri pe propriul teritoriu, începând cu 1441, când a sosit prima navă plină de sclavi negri. Sclavii negri au continuat să fie importaţi în număr atât de mare încât până în 1550, oficial reprezentau 10% din populaţia capitalei Portugaliei, Lisabona.

COMERŢUL CU SCLAVI NEGRI - IMPORT MORTAL AL PORTUGALIEI

În secolul al XV-lea, în Portugalia a fost importat un număr mare de sclavi negri, care au fost ulterior complet absorbiţi în societatea portugheză tradiţională. În această pictură portugheză din secolul al XV- lea, un servitor negru serveşte cina unei familii portugheze albe. Testele ADN efectuate în rândul populaţiei portugheze actuale au arătat că haplogrupul mtDNA L din Africa Subsahariană este de aproximativ 10 % în sudul Portugaliei, ajungând la 22 % în municipalitatea Alcácer do Sal.

Populaţia de sclavi complet căsătorită

Nu existau restricţii sociale asupra populaţiei de culoare, iar căsătoriile mixte erau frecvente. De-a lungul timpului, întreaga populaţie de culoare a fost complet absorbită de populaţia portugheză, până la punctul în care, la începutul secolului al XX-lea, în Portugalia nu mai existau negri cu sânge integral.

Deşi nu toţi portughezii sunt produsul acestui proces de

absorbție, este adevărat că un număr semnificativ de persoane care trăiesc în Portugalia astăzi sunt de origine rasială mixtă, o cantitate mică de sânge maur care datează din acea ocupație a Peninsulei Iberice apărând în dovezile genetice ale populației portugheze actuale.

Absorbția celor 10 procente de populație de culoare în națiunea portugheză reflectă dispariția Portugaliei ca putere mondială. Portughezii din Epoca Descoperirilor și cei de astăzi sunt, în esență, două popoare diferite, iar efectele absorbției sclavilor negri au întârziat de atunci istoria Portugaliei. Astăzi, această țară este recunoscută de mult timp ca fiind cea mai înapoiată țară din Europa, cu cea mai mare rată de analfabetism de pe continent, estimată la 30 % la începutul anilor 1990.

În 1580, Spania a anexat Portugalia după ce regele portughez a murit fără moștenitori. Portugalia și-a recăpătat independența abia în 1680, după ce Spania a intrat și ea în declin, exact din aceleași motive, deși amestecul de sclavi în Spania nu a avut niciodată o amploare atât de mare ca în Portugalia.

Ca o dovadă în plus a dispariției rapide a Portugaliei de pe scena mondială, Portugalia a pierdut dominația comerțului din Indiile de Est în favoarea olandezilor și englezilor încă din 1600.

Legea privind puritatea sângelui a fost abrogată

În parte ca răspuns la obiecțiile din partea elementelor de rasă mixtă și în parte ca răspuns la realitatea că mulți cetățeni portughezi aveau deja o moștenire rasială mixtă, vechea lege a "purității sângelui" a fost abrogată în 1773, în același an în care sclavia a fost abolită în Portugalia. În plus, restricțiile impuse "noilor creștini" (evrei) din această țară au fost ridicate în același timp.

PREȚUL IMPERIULUI PORTUGHEZ

Manuel I a fost rege al Portugaliei pe vremea exploratorului Vasco da Gama, iar națiunea sa a beneficiat financiar de pe urma epocii de explorare. Folosind o navă de concepție avansată, numită caravelă, da Gama și colegii săi exploratori au reușit să pună bazele unui imperiu portughez mondial.

Cu toate acestea, au importat, de asemenea, un număr masiv de sclavi negri în Portugalia - un act care a costat scump această țară.

Instabilitatea marchează istoria secolului al XIX-lea

În 1807, când Napoleon Bonaparte al Franței a amenințat Portugalia, familia regală a transferat guvernul în Brazilia, revenind abia în 1820, după înfrângerea finală a lui Napoleon. Ulterior, Portugalia a intrat într-o lungă perioadă de haos social, politic și economic, iar regele său a fost asasinat în 1908 și a fost declarată o republică.

Portugalia a fost implicată în Primul Război Mondial de partea Aliaților, trecând prin perioade intermitente de tulburări până când republica a fost răsturnată printr-o lovitură de stat militară în 1926. Sub o dictatură militară, Portugalia și-a menținut neutralitatea în timpul celui de- al Doilea Război Mondial. Dictatura a durat până în 1974, când, în urma unei alte lovituri de stat, a fost instalat un guvern socialist de stânga, care a organizat primele alegeri democratice în Portugalia.

Portugalia pierde colonii

Cu toate că Portugalia și-a pierdut rapid poziția de forță mondială, ea a reușit să se agațe de colonii dispersate în Asia și Africa. Cele mai multe dintre aceste colonii asiatice au fost pierdute și nu au mai fost recuperate niciodată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când japonezii au invadat cea mai mare parte a regiunii. Singurele posesiuni portugheze rămase în Asia, Goa și Macao, au fost predate Indiei în 1961 și, respectiv, Chinei în 1987. În 1976, Timorul portughez a fost ocupat de forțele indoneziene.

Cetățenia acordată africanilor din colonii

Principalele colonii portugheze rămase în Africa au fost Angola, Mozambic și Guineea-Bissau. Refuzând să se supună procesului de decolonizare de după cel de-al Doilea Război Mondial, Portugalia s-a trezit implicată într-un război de insurgență cu naționaliștii negri africani atât în Angola, cât și în Mozambic, în ciuda faptului că a avut loc un grad mare de amestec.

În plus, încă din 1961, Portugalia a extins cetățenia portugheză pentru africanii din toate aceste teritorii, oferindu-le dreptul de a intra și de a locui în Portugalia. Sute de mii de persoane, și posibil chiar un milion, au acceptat această ofertă. Nu poate fi ratată paralela cu acordarea cetățeniei tuturor persoanelor libere din Imperiul Roman în 212.

Una dintre primele acțiuni ale guvernului care a preluat puterea în urma loviturii de stat din 1974 a fost retragerea din toate coloniile portugheze importante: Guineea-Bissau, Angola, Mozambic, Insulele Capului Verde, Sao Tome și Principe. Efectul imediat pentru Portugalia a fost un alt aflux uriaș de câteva sute de mii de expatriați

coloniali, dintre care un număr mare de persoane și-au adus soțiile negre și copiii de rasă mixtă cu ei, departe de haosul din colonii.

Lecția Portugaliei - Pierderea integrității rasiale duce la o dezvoltare stopată

Declinul dramatic și extrem de rapid al Portugaliei, de la cea mai puternică și mai bogată țară din Europa de Vest la cea mai înapoiată și mai săracă țară din această regiune, conține o lecție extrem de importantă.

A fost nevoie doar de un aflux și de o absorbție de puțin peste 10 procente de sânge albi în societatea portugheză pentru a provoca o schimbare semnificativă în componența populației acestei țări.

Această schimbare de configurație a afectat poziția și statutul Portugaliei în lume, declinul acesteia fiind în mod clar legat de procesul de absorbție.

Bineînțeles, nu este adevărat să spunem că toate persoanele care trăiesc în Portugalia sunt de origine mixtă. Cu toate acestea, există o parte semnificativă de populație de rasă mixtă care tinde să se reproducă mai repede decât elementul european și, prin urmare, este în continuă creștere ca număr și procent din populație.

FALSIFICAREA ISTORIEI - MINCIUNILE ISTORICILOR DIN ZILELE NOASTRE

Modul în care istoria este rescrisă pentru a se potrivi dogmei corecte din punct de vedere politic și, de asemenea, cât de nesigure au devenit cadrele universitare moderne, este dezvăluit în aceste trei extrase din enciclopedii, toate abordând subiectul populației Portugaliei. Primul extras este din ediția a unsprezecea din 1911 a *Enciclopediei Britannica* și tratează fără menajamente faptul importului - și absorbției - de sclavi negri în Portugalia. Acesta descrie populația portugheză ca fiind "compusă din mai multe elemente rasiale".

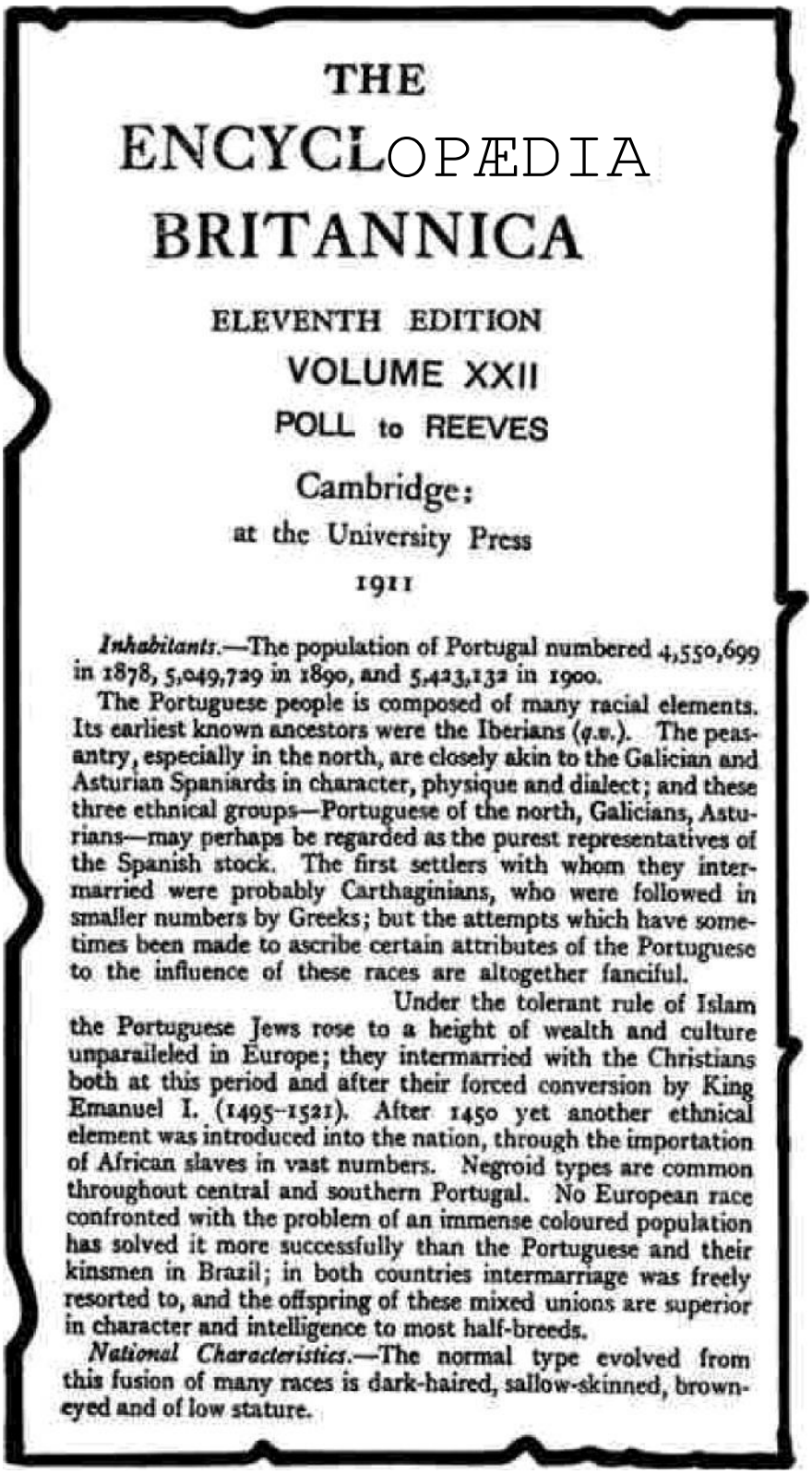

THE
ENCYCLOPÆDIA
BRITANNICA

ELEVENTH EDITION
VOLUME XXII
POLL to REEVES

Cambridge:
at the University Press
1911

Inhabitants.—The population of Portugal numbered 4,550,699 in 1878, 5,049,729 in 1890, and 5,423,132 in 1900.

The Portuguese people is composed of many racial elements. Its earliest known ancestors were the Iberians (*q.v.*). The peasantry, especially in the north, are closely akin to the Galician and Asturian Spaniards in character, physique and dialect; and these three ethnical groups—Portuguese of the north, Galicians, Asturians—may perhaps be regarded as the purest representatives of the Spanish stock. The first settlers with whom they intermarried were probably Carthaginians, who were followed in smaller numbers by Greeks; but the attempts which have sometimes been made to ascribe certain attributes of the Portuguese to the influence of these races are altogether fanciful.

Under the tolerant rule of Islam the Portuguese Jews rose to a height of wealth and culture unparalleled in Europe; they intermarried with the Christians both at this period and after their forced conversion by King Emanuel I. (1495–1521). After 1450 yet another ethnical element was introduced into the nation, through the importation of African slaves in vast numbers. Negroid types are common throughout central and southern Portugal. No European race confronted with the problem of an immense coloured population has solved it more successfully than the Portuguese and their kinsmen in Brazil; in both countries intermarriage was freely resorted to, and the offspring of these mixed unions are superior in character and intelligence to most half-breeds.

National Characteristics.—The normal type evolved from this fusion of many races is dark-haired, sallow-skinned, brown-eyed and of low stature.

Cel de-al doilea extras este din a cincisprezecea ediţie din 1998 a *Noii Enciclopedii Britanice.* În noua versiune, influenţa rasială a negrilor a fost complet eliminată, iar articolul continuă să afirme că populaţia portugheză este una dintre "cele mai omogene din Europa" - ceea ce este în mod flagrant neadevărat.

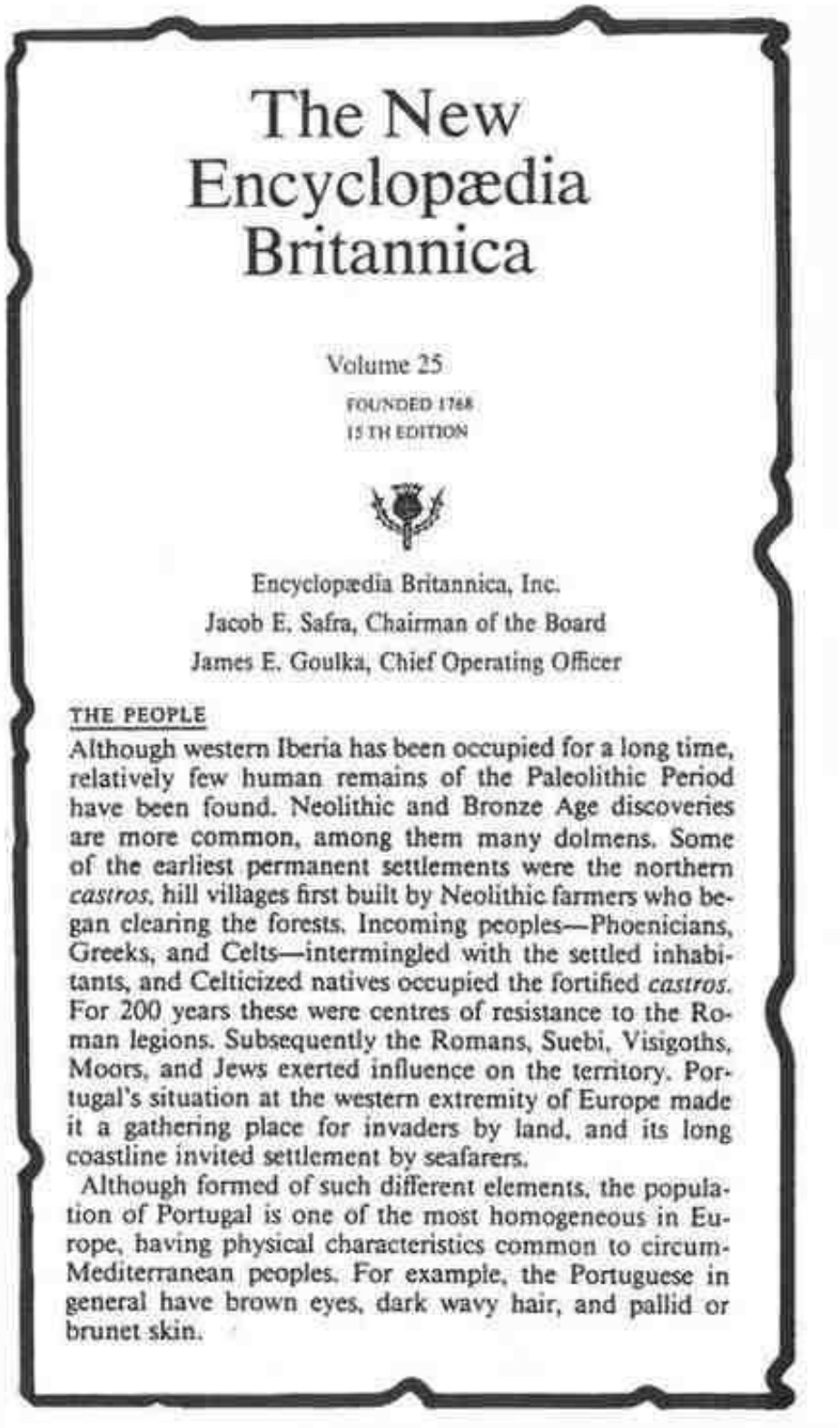

The New Encyclopædia Britannica

Volume 25

FOUNDED 1768
15TH EDITION

Encyclopædia Britannica, Inc.
Jacob E. Safra, Chairman of the Board
James E. Goulka, Chief Operating Officer

THE PEOPLE

Although western Iberia has been occupied for a long time, relatively few human remains of the Paleolithic Period have been found. Neolithic and Bronze Age discoveries are more common, among them many dolmens. Some of the earliest permanent settlements were the northern *castros*, hill villages first built by Neolithic farmers who began clearing the forests. Incoming peoples—Phoenicians, Greeks, and Celts—intermingled with the settled inhabitants, and Celticized natives occupied the fortified *castros*. For 200 years these were centres of resistance to the Roman legions. Subsequently the Romans, Suebi, Visigoths, Moors, and Jews exerted influence on the territory. Portugal's situation at the western extremity of Europe made it a gathering place for invaders by land, and its long coastline invited settlement by seafarers.

Although formed of such different elements, the population of Portugal is one of the most homogeneous in Europe, having physical characteristics common to circum-Mediterranean peoples. For example, the Portuguese in general have brown eyes, dark wavy hair, and pallid or brunet skin.

Cel de-al treilea extras este din *Enciclopedia Collier* din 1966 și ignoră, de asemenea, elementul rasial negru din populația portugheză, dar continuă astfel să afirme că "nu există un portughez tipic. Unii sunt scunzi, alții sunt înalți; unii au pielea albă, alții au tenul sălbatic sau închis, unii au ochii căprui, alții albaștri". Cititorul

ar putea fi iertat să creadă că ambele așa- zise enciclopedii moderne vorbesc despre țări complet diferite - dovadă nu numai a politicii deliberate de suprimare a adevărului despre rasă în istorie, ci și a unei fraude academice rău intenționate.

Collier's Encyclopedia

with Bibliography and Index

CROWELL COLLIER AND MACMILLAN, INC., 1966

WILLIAM D. HALSEY
EDITORIAL DIRECTOR

PEOPLE

Origins and Characteristics. There is no typical Portuguese. Some are short, some are tall; some have fair skin, some have a sallow or dark complexion; some have brown eyes, and others have blue. The Iberian Peninsula, inhabited since prehistoric times, has been invaded and settled by many peoples. The original Iberians were fairly short, with swarthy complexions. Down through the centuries, Celts, Phoenicians, Greeks, Romans, and Arabs, as well as Visigoths, Vandals, and other Germanic tribes, and even English and French crusaders, have contributed characteristics to the present-day Portuguese.

Despite physical dissimilarities, Portuguese have a similar outlook on life. They are serious, courteous, and sentimental. Since they live in a hierarchical society, rank and precedence mean much to them, and they conduct themselves with the dignity their position in such a society demands. Although Portuguese share certain traits with most Spaniards, such as an absence of racial prejudice, a love of pageantry, and an easy adaptation to diverse climates, important differences exist. Whereas Spaniards seem proud and are ready to take offense at an insult, Portuguese are more easy-going, more tolerant of weakness, and more melancholy. The best illustration of the Portuguese temperament is the *fado*, Portugal's folk melody, which is full of longing, nostalgia, and despair.

CAPITOLUL 22: Al treilea mare război între rase - maurii invadează Europa 711-1492

Invazia Europei Occidentale de către o armată musulmană non-albă după 711 a fost foarte aproape de a distruge Europa. Cu siguranță, amenințarea nu era mai puțin gravă decât invazia hunilor, care crease anterior atât de mult haos.

În timp ce hunii erau asiatici, maurii, cunoscuți și sub numele de sarazini, erau de rasă mixtă - arabi și negri, cu rămășițe de sânge european, care se aflau în partea de sud a Mediteranei încă din cele mai vechi timpuri. Unii dintre liderii mauri aveau chiar părul roșcat, rămășițe genetice fie din trecutul neolitic al Africii de Nord, fie de la vandalii care se stabiliseră în acea parte a lumii în timpul romanilor târzii.

Împreună, acest grup mixt aproape că a cucerit întreaga Spanie și a fost împiedicat să ocupe toată Europa de Vest doar de un contraatac disperat al albilor în Franța. Acest război rasial, care a durat șapte sute de ani, a fost, fără îndoială, unul dintre cele mai grele lupte purtate vreodată de albi pentru apărarea continentului lor.

Spania albă invadată 711

Până în 709, armatele musulmane cuceriseră tot nordul Africii și ajunseseră la Strâmtoarea Gibraltar. Doar fortăreața vizigotă Ceuta, situată pe partea africană a strâmtorii, a rămas în mâinile albilor. În 711, Ceuta a căzut în mâinile maurilor și, la scurt timp după aceea, o flotă maură a traversat strâmtoarea și a ocupat un cap de pod în Andaluzia, în Spania, primul lor teritoriu pe continentul european. Regele spaniol Roderic a trimis în grabă o armată spre sud și i-a angajat pe mauri într-o bătălie de trei zile la Xeres. Maurii au învins, iar spaniolii au fost forțați să se retragă, dându- le timp maurilor să debarce o rezervă aparent inepuizabilă de soldați din puțurile de populație din Africa de Nord.

ȘAPTE SUTE DE ANI DE RĂZBOI RASIAL ÎN SPANIA

Prizonieri albi capturați, pe cale să fie decapitați de sarazini. Observați cum spaniolii sunt înfățișați cu părul blond, o reflectare a structurii rasiale a Spaniei în acea perioadă. Din Les Livres du Graunt Caam.

Tribut de o sută de fecioare albe pe an

Maurii au adunat o armată masivă și, în câteva luni, au cucerit cea mai mare parte a Spaniei, în timp ce doar câteva puncte izolate de rezistență albă rezistau. În nord, o enclavă și-a asigurat existența doar prin faptul că a fost forțată să încheie un tratat cu maurii, în baza căruia spaniolii trebuiau să le dea liderilor mauri o sută de virgine albe pe an, pentru a le folosi în haremurile lor. Acest tribut dureros a continuat până în anul 791, când spaniolii s-au simțit suficient de puternici pentru a încălca termenii tratatului.

TRIBUTUL ANUAL AL TINERELOR VIRGINE ALBE LA MAURI 711-791

O pictură dramatică îi arată pe mauri sărbătorind căderea unui oraş spaniol, iar femeile albe fiind luate ca sclave sexuale. Timp de mai mulţi ani, maurii au cerut - şi au primit - un tribut anual de tinere fete albe pentru a le folosi în haremurile lor după marea victorie maură din 711.
Acest tribut anual a continuat până în anul 791, când albii şi-au recăpătat forţele suficient de mult pentru a încălca termenii unui tratat cu nealbii.

Maurii atacă Franţa 722 şi 732

Maurii nu s-au mulţumit cu cucerirea Spaniei. Războiul lor sfânt, sau Jihadul, i-a forţat să continue, iar în 722 au trecut Pirineii şi au invadat Galia gotică (Franţa), cucerind mai multe oraşe din sudul acestei ţări. Zece ani mai târziu, în 732, au lansat ceea ce avea să fie încercarea lor finală de a cuceri întreaga Europă de Vest, când o armată masivă sub comanda guvernatorului maur al Spaniei, Abd ar-Rahman, a început să distrugă mari părţi din Franţa francă şi gotică.

Goţii din Aquitania, sub conducerea lui Eudes, au contraatacat, dar au fost înfrânţi de mauri la Garonne. Albii au fost forţaţi să se întoarcă în centrul Franţei, ducând cu ei veşti despre înfricoşătoarea şi nemiloasa invazie maură.

Charles Martel salvează Europa 732

De la căderea Imperiului Roman, Franța a fost consolidată sub conducerea unui trib celtic de frunte, numit francii, care își avea sediul în regiunea din jurul Parisului de astăzi. Principalul nobil franc la momentul invaziei maure, Charles Martel (Charles Ciocanul), a mobilizat imediat un contraatac alb. Armatele lui Charles Martel și Abd ar-Rahman s-au întâlnit în luptă între orașele Tours și Poitiers din centrul Franței în octombrie 732. Bătălia a fost una dintre cele mai importante din istoria rasei albe. Înfrângerea ar fi însemnat căderea Europei Occidentale în fața Islamului, cu rasele mixte din Orientul Mijlociu revărsându-se în Europa. A urmat o bătălie epică de șapte zile pentru Europa. O relatare medievală afirmă că 375.000 de mauri au fost uciși. Deși probabil că aceasta a fost o exagerare, ea indică rezultatul bătăliei, și anume că armata de albi a fost complet învinsă.

În primele șase zile ale bătăliei, arcașii și cavaleria maurilor au fost în avantaj, dar în cea de-a șaptea zi luptele s-au desfășurat în principal corp la corp. Aici, statura fizică mai mare a europenilor i-a avantajat pe aceștia. Carol și-a câștigat numele de "ciocanul" în această bătălie, ca recunoaștere a loviturilor puternice și fatale cu care a ucis personal zeci, dacă nu sute, de mauri.

După ce nu a reușit să spargă liniile albe în lupta corp la corp, alianța maură s-a retras. Aici, originea lor multirasială și multietnică și-a pus amprenta asupra coeziunii lor. Unitățile maure, alcătuite din bărbați din Arabia, Africa și părți ale Asiei, au fost uimite de prima lor înfrângere majoră și s-au destrămat în dezordine, fiecare dând vina pe celălalt, dând victoria francilor, care nu au străpuns niciodată liniile maure.

Maurii au fugit la sud de Pirinei, înapoi în Spania, și au așteptat ca francii să se îndrepte spre sud, ceea ce i-ar fi împins înapoi în Africa. Această lovitură nu a venit. Carol Martel a epuizat toată bogăția imperiului franc pentru a aduna o armată suficient de mare pentru a-i învinge pe mauri. A fost nevoit să pună mâna pe o parte din averea Bisericii, act pentru care acest organism l-a condamnat cu tărie, chiar dacă, dacă ar fi eșuat, creștinismul ar fi fost înlocuit de islam. Cea mai mare realizare a lui Charles Martel a fost înfrângerea invaziei musulmane din Franța. Acest singur act a împiedicat pătrunderea

arabilor metişi şi a nord-africanilor în Europa de Vest şi transformarea ei într-un alt Orient Mijlociu. Lui Charles Martel i se poate atribui cu adevărat meritul de a fi salvat albii din Europa de Vest de la distrugere în acel moment al istoriei.

CHARLES MARTEL CIOCANUL SALVEAZĂ EUROPA DE MAURI 732

Înaintarea maurilor albi în Europa părea de neoprit atunci când, în 732, au lansat o invazie masivă în ceea ce astăzi este Franța. Regele principalului trib alb din acea țară, Charles Martel al francilor (care își avea sediul în ceea ce este astăzi Parisul), a mobilizat un contraatac. O mare bătălie a avut loc între orașele Tours și Poitiers, în centrul Franței, în octombrie 732. Bătălia a fost una dintre cele mai importante din istoria rasei albe. Înfrângerea ar fi însemnat căderea Europei Occidentale în fața Islamului, cu rasele mixte din Orientul Mijlociu revărsându-se în Europa.
Conform relatărilor, 375.000 de mauri au fost uciși - armata albă a fost complet victorioasă asupra armatei non-albe, iar invazia maură în Europa a fost oprită din fașă. Charles Martel și-a câștigat numele (Martel înseamnă "ciocan") în această bătălie.

Campaniile francilor împotriva maurilor

În 755, un atac al unei armate franci a cucerit orașul Narbonne

de la mauri. Șase ani mai târziu, ultimii mauri au fost alungați din ceea ce este astăzi Franța. În 778, Carol cel Mare (cunoscut și sub numele de Carol cel Mare, nepotul lui Carol Martel) a întreprins o campanie în nordul Spaniei care a recucerit o mare parte din teritoriul de la nord de râul Ebo.

În timpul retragerii armatei francilor la încheierea cu succes a acestei campanii, o unitate de franci din ariergarda din spate, sub comanda nepotului lui Carol cel Mare, Roland, a fost prinsă într-o ambuscadă și măcelărită de basci (care se opuneau cu aceeași vigoare arabilor, goților și francilor). Lupta disperată până la moarte a devenit parte din folclorul francez, reflectată astăzi în celebra *Chanson de Roland.*

Reconquista albă

În perioada de dominație musulmană în Spania, Barcelona și unele regiuni nordice au reușit să reziste în fața maurilor. Aceste principate s-au unit în cele din urmă într-o alianță antimusulmană largă și au început să împingă spre sud, împingându-i încet, dar sigur, pe musulmani înapoi. În timpul acestui proces lent, care a durat sute de ani, a existat un anumit grad de amestec între segmente ale populației albe și conducătorii mauri. Acest lucru a ajutat la crearea aspectului spaniol "întunecat" care poate fi observat la o parte semnificativă a locuitorilor Spaniei de astăzi.

Acest proces de amestec în Spania nu a fost la fel de complet ca în regiunile din Africa de Nord sau Orientul Mijlociu, iar un număr mare de albi a rămas neatins pe partea europeană a Mediteranei.

Cu toate acestea, suficient sânge arab a fost amestecat cu sângele unor localnici din cele mai sudice părți ale Europei, astfel încât aspectul distinctiv "întunecat", numit astăzi în mod eronat aspectul "mediteranean", este o dovadă durabilă a invaziei musulmane. În iulie 1212, maurii au fost din nou înfrânți în mod decisiv într-o bătălie uriașă pe câmpiile din Toledo. După aceea, aceștia au fost limitați la părțile sudice ale Spaniei, dând timp nordului să se consolideze, să se recupereze și să își refacă forțele.

Isabella și Ferdinand

Abia odată cu ascensiunea a doi mari lideri - Isabella I (1451-

1504), regina Castiliei, cu părul roșu, și Ferdinand al V-lea, regele Aragonului - maurii au fost în cele din urmă alungați din Europa. Castilia a fost unul dintre teritoriile care nu au fost niciodată ocupate de mauri, iar Aragon a fost eliberat într-unul dintre războaiele localizate între vizigoți și mauri. Isabella și-a câștigat renumele nu numai pentru că a eliberat Spania de ultimii mauri, ci și pentru că a fost unul dintre principalii sponsori ai călătoriilor lui Cristofor Columb. Ea a fost produsul unei căsătorii între nobilimea spaniolă și cea portugheză care, împreună cu o mare parte a spaniolilor, au evitat amestecul cauzat de secole de dominație maură.

În 1469, Isabella s-a căsătorit cu Ferdinand. Datorită legăturilor întrepătrunse din familia regală și a cuceririlor personale, acesta nu a fost doar rege al Aragonului, ci și al Siciliei (1468-1516) și al Neapolelui (1504-1516). Când fratele Isabelei a murit, ea și soțul ei au succedat împreună (1474) la tronul Castiliei. Ea avea 23 de ani. Imediat ce a devenit regină a Castiliei, regatul ei a fost invadat de Alfonso al V-lea, rege al Portugaliei, care spera să profite de slăbiciunea spaniolilor în confuzia care a urmat invaziei maure.

Castilia a fost foarte aproape de a fi copleșită și doar cu un efort aproape supraomenesc, Isabella și Ferdinand au reușit să strângă o armată suficient de puternică pentru a-l învinge pe Alfonso în 1475. Odată rezolvată amenințarea portugheză, Isabella și Ferdinand și-au îndreptat atenția către adevăratul lor inamic - maurii.

FERDINAND ŞI ISABELLA SALVEAZĂ SPANIA

Goţii roşcaţi, Ferdinand şi Isabella, pictaţi aici în momentul nunţii lor, i-au alungat pe ultimii musulmani albi din Spania, i-au expulzat pe evreii din această ţară şi au început explorarea Americii prin finanţarea lui Cristofor Columb, toate acestea în anul 1492.

Musulmanii invadează alte părţi ale Europei

Între timp, musulmanii şi-au reluat asaltul asupra Europei. În 1479, Mahomed al II-lea, Marele Turc, a atacat Insula Rodos, în largul coastelor Greciei, fiind respins doar de o contrainvazie a albilor sub comanda Cavalerilor Sfântului Ioan în 1480. Fără să se descurajeze, Mahomed al II- lea a invadat apoi Italia, cucerind oraşul Otranto din Regatul Napoli.

Din cei douăzeci şi două de mii de locuitori capturaţi de musulmani, douăsprezece mii au fost legaţi cu frânghii şi torturaţi până la moarte în afara zidurilor oraşului.

Musulmanii au ucis, de asemenea, toţi preoţii creştini pe care i-au găsit. Pe un deal din afara oraşului, cunoscut până în ziua de azi sub numele de Dealul Martirilor, au ucis mulţi captivi care refuzau să se convertească la islam. Oasele lor pot fi văzute până în prezent în

catedrala orașului.

Războiul din Granada-Isabella își vinde bijuteriile 1482-1492

Nu a trecut mult timp până când musulmanii au contraatacat în Spania. La 25 decembrie 1482, musulmanii din Granada au cucerit orașul Zahara, aflat la numai 15 mile de Sevilla, lansând ceea ce a devenit cunoscut în istoria spaniolă sub numele de "Războiul din Granada".

Isabella și Ferdinand au folosit apoi o sumă substanțială din banii și bogățiile pe care le confiscaseră de la populația evreiască a Spaniei (mulți dintre ei prefăcându-se că se convertesc la creștinism pentru a evita creșterea sentimentului antievreiesc rezultat din ocupația maură) și au cumpărat cantități mari de tunuri și arme noi din Franța, Germania și Italia de Nord.

Nici măcar acest lucru nu a fost suficient. În cele din urmă, Isabella a vândut tot aurul, argintul, perlele și bijuteriile sale regale și personale, pentru a strânge bani pentru eliberarea țării sale de sub stăpânirea non- albilor. Susținuți de noile armamente obținute din alte părți ale Europei, Isabella și Ferdinand au purtat un război solicitant și extrem de costisitor - în termeni de vieți și materiale - pentru a-i alunga pe mauri din Europa o dată pentru totdeauna.

RECUCERIREA DE ȘASE SUTE DE ANI A SPANIEI ȘI A PORTUGALIEI DE CĂTRE ALBII DE ȘASE SUTE DE ANI

A fost nevoie de aproape șase sute de ani pentru ca albii să-i alunge pe mauri din Spania și Portugalia. Zonele întunecate arată întinderea terenurilor deținute de mauri în fiecare an și servesc ca o indicație a perioadei exacte în care maurii au domnit în Spania.

Recucerirea Spaniei de la mauri a început cu cucerirea oraşului Alhama în 1482, descrisă aici de un martor ocular, castelanul Diego de Valera: "În timp ce contele Rodrigo Ponce de Leon, marchiz de Cadiz, se afla în Marchena, mai mulţi conducători au venit la el şi i-au spus că, dacă marchizul doreşte, îi pot spune despre o modalitate prin care oraşul Alhama ar putea fi cucerit fără niciun risc. . asta pentru că maurii îşi luau siguranţa ca pe un lucru de la sine înţeles, deoarece oraşul lor era atât de puternic şi situat atât de adânc în regatul lor, pe un vârf înalt, complet înconjurat de un râu şi accesibil doar pe o singură rută pe un deal foarte dur şi abrupt.

"Înainte de răsărit, marţi, 10 februarie 1482, trupele marchizului au ajuns în afara oraşului Alhama. Cei care transportau echipamentul de escaladare l-au instalat în liniște. Nu au fost văzuţi până când nu au intrat bine în oraş. Când s-a luminat de ziuă, s-a produs o agitație și creștinii care locuiau în oraş, precum și ceilalți locuitori, au venit în fugă.

"Când maurii au auzit acest lucru... s-au adunat în piață și au împărţit între oameni toate locurile din care îşi puteau apăra cel mai bine zidurile. Marchizul de Cadiz şi ceilalţi cavaleri au intrat în oraş pe poarta din spate pentru a-i forța pe mauri să iasă la luptă. Cum strada era foarte îngustă, nu permitea să treacă prin poartă mai mult de doi oameni pe rând, în timp ce piața în care se aflau maurii era foarte largă.

"Aşa că, atunci când oamenii marchizului au intrat în piaţă, maurii i- au ucis pe măsură ce intrau doi câte doi şi au început să tragă cu atâtea tunuri, săgeți și pietre, încât nimeni altcineva nu mai îndrăznea să intre pe strada îngustă.

"Deşi creştinii au primit multe lovituri pe străduțele înguste, în cele din urmă, prin harul Domnului nostru, i-au alungat pe mauri care fugeau din piață spre porțile Granadei: acolo se afla o moschee, foarte sigură, unde maurii au fost înconjurați; mulţi au rămas morţi sau răniți.

"Atunci marchizul de Cadiz a ordonat ca porţile oraşului să fie deschise; oamenii săi au intrat ucigând şi luând prizonieri pe toți dușmanii pe care îi găseau. Au luat mulţi mauri... un soldat a luat treizeci de capete...

"Mureşenii au stat în moschee toată ziua de miercuri, apărând-o cu curaj. Joi erau încă acolo, aşa că marchizul le-a ordonat oamenilor săi să îi dea foc.

"Atât de mulţi mauri au fost răniţi încât, în cele din urmă, de frică, i- au spus marchizului că vor face ce doreşte; marchizul i-a împărţit apoi între cavalerii săi (ca prizonieri).

"În dimineaţa zilei următoare, 13 februarie 1482, regele musulman al Granadei, Abul Hassan, a sosit lângă Alhama cu o armată puternică, şapte mii de oameni călare şi o sută de mii pe jos şi a înconjurat oraşul.

"Asediul a durat mai multe zile şi, întrucât a avut loc în timpul Postului Mare, creştinii nu au mâncat decât grâu fiert, năut şi fasole.

"Când maurii au văzut că creştinii nu slăbeau, au lucrat pentru a redirecţiona alimentarea cu apă departe de oraş; de câteva ori, marchizul a intrat în apă până la genunchi pentru a tăia şi a arde baricadele pe care maurii le instalaseră.

"Când maurii au văzut marele efort al creştinilor de a apăra oraşul, au decis să rupă tabăra (dându-i marchizului oraşul)."

Între 1483 şi 1486, spaniolii i-au alungat pe mauri din jumătatea vestică a regatului Granada. Odată cu capturarea oraşului Malaga în 1487, urmată în succesiune rapidă de căderea oraşelor Baza, Almeria şi Gaudix în campaniile din 1488-1489, laţul alb s-a strâns în jurul ultimei fortăreţe nealbe - cetatea Granada.

Punctul de cotitură european - Căderea Granadei

Armatele albe şi-au adunat forţele pentru un ultim efort puternic împotriva maurilor. Isabella a închiriat, pe cheltuiala sa, patruzeci de mii de catâri pentru a transporta proviziile necesare armatei pe care ea şi Ferdinand o adunaseră. În cele din urmă, în iulie 1491, marea armată se afla în faţa porţilor oraşului Granada. Maurii s-au refugiat în fortul cunoscut sub numele de Alhambra. Afară, Ferdinand şi Isabella au luat personal comanda armatei de asediu. Au trecut lunile iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie şi decembrie. Morii asediaţi au devenit disperaţi; rezervele de hrană s-

au epuizat, iar bolile s-au răspândit în interiorul zidurilor închise. În cele din urmă, la 30 decembrie 1491, regele maurilor, Abu Abd-Allah, a deschis negocierile pentru capitulare.

GRANADA SE PREDĂ-ORAŞUL ESTE ALUNGAT DIN SPANIA 1492

Luni, 2 ianuarie 1492: Ultima fortăreaţă nealbă din Spania, cetatea Granada, se predă armatei albe victorioase, condusă personal de regele Ferdinand şi regina Isabella. A fost pentru prima dată în 770 de ani când întreaga Spanie a fost din nou sub controlul albilor.

Predarea finală a fost consemnată de un martor ocular, preotul Bernaldez, care era capelanul arhiepiscopului de Sevilla: "Luni, 2 ianuarie (1492), ei (Isabella şi Ferdinand) au părăsit tabăra cu armata pregătită corespunzător. Pe când se apropiau de Alhambra, Abu Abd-Allah a ieşit călare, însoţit de mulţi dintre cavalerii săi, cu cheile oraşului în mână. El a încercat să coboare pentru a săruta mâna regelui, dar acesta nu i-a permis acest lucru. Maurul l-a sărutat pe Ferdinand pe braţ şi i-a dat cheile, spunându-i: "Ia cheile oraşului tău, căci eu şi oamenii care se află înăuntru suntem vasalii tăi". Regele Ferdinand a luat cheile şi le-a dat reginei...".

Cedarea Granadei în 1492 a fost prima dată în 770 de ani când a fost restabilită dominaţia albă asupra întregii Spanii. A fost o victorie care a fost sărbătorită în toată Europa, deoarece a marcat un adevărat punct de cotitură în istoria europeană.

Alte campanii împotriva musulmanilor

La scurt timp după căderea Granadei, Ferdinand a fost implicat într-o dispută internă în Italia. S-a dus acolo cu o forță numeroasă și a cucerit Republica Veneția în 1508. Această armată a continuat să cucerească Oran și Tripoli pe coasta nord-africană, luându-le de la mauri în 1509. În cele din urmă, Ferdinand a anexat regatul Navarrei în 1512. Aceste cuceriri au extins granițele Spaniei până la Strâmtoarea Gibraltar, graniță pe care a păstrat-o până în prezent.

Totuși, acesta nu a fost sfârșitul războaielor spaniole împotriva islamului. În 1535, regele spaniol Carol al V-lea a organizat expediții împotriva Tunisului, deținut de musulmani, și a Algerului în 1541, împiedicând o altă invazie musulmană incipientă a Europei dinspre Africa de Nord. În 1571, Spania a jucat un rol principal în alcătuirea unei puternice marine albe care a învins marina otomană nealbă în Bătălia de la Lepanto, slăbind definitiv puterea maritimă turcă.

MAURI MASACREAZĂ CREȘTINII LA OTRANTO 1480

În 1480, o armată musulmană condusă de Mahomed al II-lea a cucerit orașul Otranto din sudul Italiei. Din cei 22.000 de locuitori capturați de musulmani, 12.000 au fost legați cu frânghii și torturați până la moarte în afara zidurilor orașului. De asemenea, musulmanii au ucis toți preoții

creştini pe care i-au găsit. Pe un deal din afara oraşului, cunoscut încă sub numele de Dealul Martirilor, au decapitat cel puţin opt sute de orăşeni care au refuzat să se convertească la islam, inclusiv pe episcopul oraşului. A durat un an până când invadatorii musulmani au fost alungaţi din Otranto, iar când eliberatorii creştini au găsit trupurile decapitate pe dealul din afara oraşului, au îngropat scheletele în spatele unor pereţi de sticlă în catedrala oraşului, unde pot fi văzute şi astăzi.

Expulzarea a 250.000 de mauri de rasă mixtă

În cele din urmă, în 1609, regele spaniol Filip al III-lea a ordonat expulzarea fizică a aproximativ 250.000 de "moriscos" sau mauri creştinizaţi din sudul Spaniei. Moriscos erau de origine mixtă albă şi maură. Acest lucru a asigurat că daunele rasiale aduse Spaniei - în ceea ce priveşte creşterea populaţiei de elemente de rasă mixtă - nu au fost atât de grave pe cât ar fi putut fi.

Expulzarea evreilor 1492

Evreii spanioli au fost printre primii care au resimţit din plin efectele căderii maurilor de la putere în Spania. În 1492, Isabella şi Ferdinand au expulzat în mod oficial toţi evreii din această ţară, pedepsindu-i pe evreii spanioli pentru că au colaborat activ cu maurii în timpul celor 780 de ani de ocupaţie a acestora. Maurii, din cauza strămoşilor lor semiţi comuni şi a relaţiilor proaste dintre evrei şi goţi, angajaseră mai mulţi evrei spanioli în unele dintre cele mai înalte posturi din administraţia Spaniei.

Spaniolii au fost furioşi când au aflat că în oraşul Granada, primul ministru al regelui maur şi majoritatea consilierilor săi principali erau evrei. Această descoperire a fost urmată de un masacru al evreilor din oraş. Această alianţă între un număr de evrei spanioli şi mauri a inflamat şi mai mult sentimentul antisemit în rândul spaniolilor, sentiment care avea să se manifeste mai târziu sub forma Inchiziţiei spaniole.

Atunci când Spania a fost în sfârşit eliberată de mauri, sentimentul antievreiesc îndelung reprimat a izbucnit în plină furie. În acel an, toţi evreii nebotezaţi au fost expulzaţi în masă din Spania, iar infama Inchiziţie spaniolă, instituită pentru a impune creştinismul,

a fost folosită pentru a-i persecuta pe evrei, care, din cauza colaborării lor cu maurii, erau consideraţi duşmanii implacabili ai Spaniei.

Anterior, Isabella obţinuse de la papa de la Roma o dispensă pentru a înfiinţa Inchiziţia în Spania, care s-a transformat în curând într-o campanie antievreiască în toată regula, sub numele de creştinism. Primele audieri împotriva Conversos au avut loc în februarie 1481 în Castilia şi au coincis cu o epidemie de "ciumă neagră" (ciuma bubonică). Mulţi fanatici au legat izbucnirea ciumei de începerea procedurilor împotriva Conversos, iar evreii au fost acuzaţi şi ei de ciumă. O acuzaţie cu o bază mai reală a fost aceea că un grup de evrei ar fi trădat oraşul Toledo în faţa maurilor invadatori, deschizând porţile la un punct crucial în timpul asediului acestui oraş.

Revolta evreiască înăbuşită

Liderii Conversos au organizat o întâlnire secretă pentru a se opune cu forţa Inchiziţiei. Spionii Isabelei au aflat despre rebeliunea planificată şi i-au arestat pe conducătorii ei, printre care cel mai important era un rabin pe nume Diego de Susan. Acesta şi alţi şase evrei au fost judecaţi pentru subversiune, au fost găsiţi vinovaţi şi au fost executaţi prin ardere pe rug la sfârşitul anului 1481. Conversos au rupt apoi rândurile în panică şi au fugit din Spania în număr mare. Unii au mers în Italia, dar mulţi alţii au plecat în Turcia, controlată de musulmani, unde s-au bucurat din nou de un statut special. O mare parte din proprietăţile evreilor Converso - care, potrivit unor estimări, reprezentau până la 20% din populaţia Spaniei de dinainte de Inchiziţie - au fost confiscate de guvernul spaniol.

Epoca de aur a Spaniei a urmat expulzării maurilor

După expulzarea maurilor şi a evreilor, Spania a intrat în Epoca de Aur. A creat un imperiu imens şi, împreună cu Portugalia, a devenit una dintre cele mai puternice naţiuni din Europa. Eliberarea Spaniei a salvat Europa de Vest de sub dominaţia islamică.

EVREII ÎN GUVERNUL MAURITAN

Un evreu ilustrat pe un manuscris european din secolul al XIII-lea. El poartă o insignă în formă de cerc, în conformitate cu o lege papală menită să-i delimiteze pe evrei în societatea medievală. Creșterea sentimentului antievreiesc în Europa a fost alimentată de participarea unui număr mare de evrei la guvernul maur din Spania ocupată. (Steaua lui David a fost adoptată de mișcarea sionistă ca simbol evreiesc abia la sfârșitul secolului al XIX-lea).

CAPITOLUL 23: Rezervorul nordic - Scandinavia

Scandinavia a devenit una dintre primele zone de colonizare a triburilor indo-europene din Europa, astfel încât denumirea ştiinţifică a tipului lor rasial, Nordic, a ajuns să fie asociată cu regiunea în sine, de unde şi termenul des folosit de "ţările nordice".

Istoria ţărilor scandinave: Danemarca, Norvegia, Suedia şi Finlanda sunt interconectate, în timp ce, în cazul celei din urmă, războiul cu Rusia i-a dominat istoria timp de un mileniu.

Capacitatea acestor ţări nordice de a supravieţui trepidaţiilor la care au fost supuse distruge încă o dată teoria "mediului" privind crearea şi longevitatea civilizaţiilor, ciumele, războaiele şi tulburările economice nereuşind să le distrugă.

În plus, progresele tehnologice şi ştiinţifice remarcabile care au fost realizate în aceste ţări, în ciuda condiţiilor climatice nefavorabile, demonstrează că nu mediul este cel care creează o cultură, ci oamenii înşişi.

Regiunea scandinavă a avut trei contribuţii majore la istoria albilor. În primul rând, în antichitate, germanii au pătruns în sudul Germaniei din rezervorul de popoare indo-europene din nord. Apoi, în perioada care a urmat căderii Imperiului Roman, vikingii au străbătut Europa, colonizând Anglia şi părţi ale continentului.

În cele din urmă, în secolul al XIX-lea, valuri de scandinavi au colonizat mari părţi din ceea ce au devenit Statele Unite ale Americii.

Numai din aceste motive, o privire de ansamblu asupra ţărilor scandinave este esenţială pentru înţelegerea istoriei europene. Vikingii merită o menţiune specială de sine stătătoare şi sunt abordaţi în capitolul următor.

DANEMARCA

Danemarca are unii dintre cei mai frumoşi megaliţi şi alte structuri din epoca de piatră din Europa de Nord, în afară de Stonehenge, indicatori ai unei civilizaţii neolitice timpurii avansate, veche de multe mii de ani. Această societate a continuat neîntrerupt până la sosirea invadatorilor indo- europeni în jurul anului 2000 î.Hr.

Aceştia au inaugurat Epoca Fierului în întreaga Scandinavie, ceea ce a dus la oraşe şi aşezări permanente. Unele dintre cele mai impresionante structuri antice din Danemarca pot fi văzute de-a lungul gâtului Iutlandei, numit acum Danevirke. Acolo, un canal, un pod lung şi bastioane uriaşe vechi de aproape o mie de ani încă mai există şi sunt un indiciu al existenţei unui popor viclean din punct de vedere tehnologic cu mult înainte de Evul Mediu al Europei.

OMUL TOLLUND – DANEZ DE 2500 DE ANI

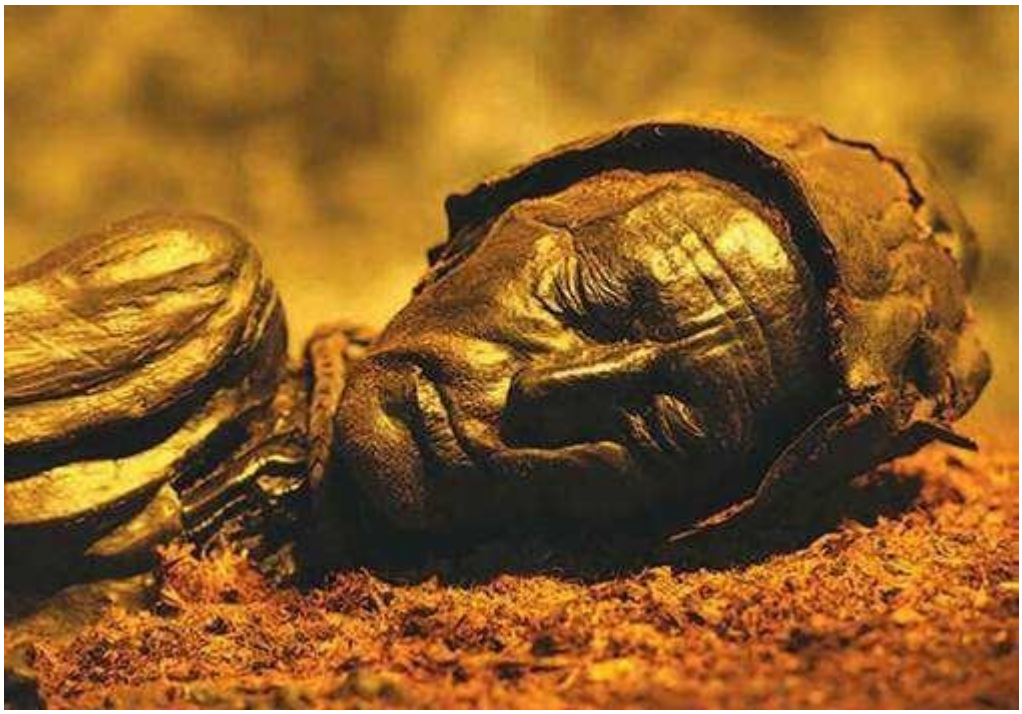

Omul Tollund - un cadavru recuperat dintr-o mlaştină daneză, datând din jurul anului 500 î.Hr. Fin conservat prin îngroparea în turbă, chipul arată bine fizionomia rasială nordică a primilor coloniști indo-europeni din regiune.

Invazia daneză a Angliei

În mai puţin de o sută de ani de la primele incursiuni ale vikingilor danezi în Anglia, în partea de nord a acestui ţinut se stabiliseră destui danezi pentru a să se asigura că o regiune mare a căzut sub dominaţia lor.

Acest lucru a declanşat un conflict de lungă durată cu britanicii, care se aflau fără protecţia romană de peste 350 de ani. Regele danez Sweyn I a cucerit în cele din urmă întreaga Anglie în anul 1013. Fiul său,

Canute al II-lea, care a condus Anglia din 1016 până în 1035, a fost personajul care a încercat, în mod alegoric, să rețină marea.

CAZANUL GUNDESTRUP ARGINTĂRIE VECHE DE 2.100 DE ANI

Un cazan de argint recuperat din Gundestrup, Jutlanda de Nord, Danemarca, din anul 100 î.Hr. Panourile din jurul cazanului sunt modelate cu figuri în relief, pe jumătate de lungime, ale zeilor și zeițelor celtice.

Acest exemplu rafinat de opere de artă scandinavă timpurie este, de asemenea, o prezentare minunată a tipurilor rasiale timpurii din regiune.

Creștinismul se răspândește în Danemarca

Sub regele Harold Bluetooth, în secolul al X-lea, a început creștinarea danezilor. Acest proces a fost finalizat de Canute al II-lea înainte de sfârșitul domniei sale, în 1035. Ca și în cazul multora dintre primii creștini, noua religie a fost răspândită mai mult prin frică decât prin convertire reală. După o generație sau două de convertiri forțate, religia s-a impus.

Imperiul danez include coasta baltică

La sfârșitul secolului al XII-lea și începutul secolului al XIII-lea, danezii s-au extins spre est, i-au cucerit pe verii lor rasiali, balții, și au colonizat cea mai mare parte a zonelor de coastă din sudul Mării Baltice, întemeind un imperiu de două ori mai mare decât Danemarca.

Mai întâi cu reformele constituționale 1282

Țările scandinave au fost primele națiuni europene care au inițiat reforme constituționale în direcția unei forme de guvernare mai reprezentative. Acestea au fost considerate mult timp ca fiind printre cele mai luminate guverne din lume. În 1282, regele danez, Eric al V-lea, a semnat o cartă prin care coroana daneză era subordonată legii, o adunare a lorzilor, numită Danehof, constituind o parte importantă a administrației țării. Deși, după standardele moderne, acest lucru nu însemna deloc democrație, pentru Europa secolului al XIII-lea, era revoluționar.

DANEZI ȘI SUEDEZI UCIȘI LA WISBY 1361

O groapă de înmormântare care conține o grămadă de schelete de suedezi sacrificați în bătălia de la Wisby, 1361, purtată între danezi și mercenari suedezi. Multe dintre cranii prezintă răni la cap provocate de săgeți care le-au penetrat coifurile - un indiciu că numai cea mai puternică cască de metal putea rezista unei lovituri directe din partea unui arcaș precis.

Unirea cu Norvegia 1380, Suedia 1387

În 1380, Danemarca și Norvegia au fost unite sub un singur rege, Olaf al II-lea. După moartea timpurie a acestuia, în 1387, mama sa, Margareta I, a creat și a condus Uniunea de la Kalmar, care era

formată din Suedia, Norvegia și Danemarca. Adăugarea Norvegiei la uniune a însemnat că Islanda și Insulele Feroe-descoperită și colonizată de aventurierii vikingi, a căzut sub control danez.

Încă din timpul primei uniuni cu Danemarca, o serie de aristocrați suedezi au lucrat neîncetat pentru o mai mare independență a Suediei, lucru care a fost realizat în cele din urmă odată cu ruperea uniunii în 1523. Acel an s-a dovedit a fi deosebit de traumatizant pentru Danemarca: nu numai că regele danez, Christian al II-lea, a fost alungat de pe tron, dar țara a fost supusă la numeroase interferențe din partea unor orașe din nordul Germaniei, în primul rând a orașului Lubeck. Cu ajutorul noilor suedezi independenți, danezii i-au alungat pe germani și și-au restabilit propriul rege, Christian al III-lea. În timpul domniei sale (1534-1559), Danemarca a devenit destul de pașnic o națiune protestantă. Războaiele intercreștine care au distrus Germania nu au afectat grav Danemarca, în ciuda participării active a lui Christian al III-lea la Războiul de Treizeci de Ani de partea protestanților împotriva catolicilor.

Războaiele scandinave - Posesiuni daneze pierdute

Scandinavii nu au trăit întotdeauna în pace și armonie unii cu alții. Războiul de șapte ani (1563-1570) și Războiul de la Kalmar (1611-1613) au avut loc între Danemarca și Suedia, în principal din cauza rivalității comerciale și politice din regiune. Niciunul dintre aceste războaie nu a avut un tribut masiv pentru beligeranți și s-au încheiat cu abdicarea Danemarcei de la controlul tuturor posesiunilor sale din Marea Baltică, cu excepția Norvegiei.

Înfrângerea daneză după Războiul de la Kalmar a făcut ca țara să piardă unele piețe importante în favoarea Suediei și a nobilimii, care în ceea ce privește constituție timpurie, a format corpul administrativ în Danemarca.

În 1660, regele danez, Frederic al III-lea, cu sprijinul negustorilor și al clasei de mijloc, a condus o lovitură de stat împotriva Consiliului aristocratic al Regatului, ceea ce a dus la instaurarea unei monarhii ereditare și absolute în 1661. Mai important, plebeii au înlocuit nobilii în structura administrativă.

Expansiunea colonială în Groenlanda - secolele al XI-lea și al XVIII-lea

Groenlanda a fost colonizată inițial de islandezi și norvegieni în secolul al XI-lea. Așezările erau relativ mici și îndepărtate și, ca urmare, contactul cu coloniștii s-a pierdut în secolul al XV-lea. În secolul al XVIII- lea, danezii, conduși de interese comerciale și de dorința de a-i converti la creștinism pe inuiții din Groenlanda, care nu erau albi, au colonizat din nou această masă continentală. Groenlanda rămâne parte a Danemarcei până în prezent.

Companii comerciale au fost înființate și în Indiile de Vest, unde Danemarca a achiziționat mai multe insule, inclusiv Insulele Virgine.

Emigrația daneză în Midwest-ul american

Un număr mare de danezi - sute de mii - au emigrat pe noile pământuri din America. Întinderi întregi din Midwest-ul american au fost colonizate de danezi curajoși, alți scandinavi și germani, grupuri care vor forma nucleul comunităților agricole din Midwest-ul american.

Marina britanică bombardează Copenhaga

În timpul războaielor napoleoniene, Danemarca a fost implicată în conflict după ce încercările de a bloca portul Copenhaga (pentru a împiedica comerțul cu Franța) au dus la bombardarea de două ori a orașului de către britanici, în 1801 și 1807.

Bombardarea oraşului Copenhaga de către britanici în 1807.

De asemenea, marina engleză a reuşit să distrugă cu succes marina daneză în câteva întâlniri scurte. Din cauza acestor evenimente, Danemarca a făcut alegerea proastă de a trece de partea lui Napoleon. Când războaiele s-au încheiat în 1814 cu înfrângerea sa, Danemarca a fost nevoită să cedeze Helgoland englezilor şi Norvegia Suediei.

Monarhia constituţională 1849

Atunci când revoluţiile liberale din 1840 s-au răspândit în Europa, regele danez a acceptat multe dintre cererile acestora pentru a preveni revoluţia în ţara sa. În 1849, a fost introdusă o nouă constituţie în baza căreia Danemarca a devenit o monarhie constituţională cu un parlament cu două camere.

La 1 februarie 1864, războiul a izbucnit când forţele prusace au trecut graniţa în Schleswig. Războiul s-a încheiat la 30 octombrie 1864, prin Tratatul de la Viena (1864). În conformitate cu termenii tratatului, Danemarca a pierdut ultima dintre posesiunile sale continentale europene. Statele germane Schleswig-Holstein, care erau titluri ereditare deţinute de regele Danemarcei, au fost luate de Prusia şi de aliatul acesteia, Austria. Ulterior, Danemarca s-a aşezat

într-o perioadă de prosperitate și pace, cu o nouă constituție introdusă în 1901, care purta toate semnele unei democrații moderne.

Neutralitatea daneză în Primul Război Mondial

Rămânând neutră în mod înțelept în timpul Primului Război Mondial (1914-1918), Danemarca a evitat pierderile mari de vieți omenești pe care le-au suferit alte țări din Europa continentală, precum Franța, Rusia și Germania.

În timpul războiului, Danemarca a vândut colonia sa insulară din Indiile de Vest, Insulele Virgine, Statelor Unite ale Americii. În plus, Islanda, de asemenea o posesiune daneză, a primit autonomie. Independența deplină a Islandei va fi acordată abia în 1994. La un an după încheierea războiului, regiunea Schleswig de Nord a fost încorporată în Danemarca în urma unui plebiscit desfășurat în conformitate cu termenii Tratatului de la Versailles. Schleswigul de Sud a votat pentru a rămâne în Germania.

Invazie germană binevoitoare în al doilea război mondial

Danemarca a încercat, de asemenea, să rămână în afara celui de-al Doilea Război Mondial, dar a fost invadată în aprilie 1940 de germani, care au trecut prin țară în graba lor de a invada Norvegia. Germania nu a tratat Danemarca ca pe o țară beligerantă și a permis ca marea majoritate a administrației legale și interne a țării să continue ca înainte de invazia germană.

Trupele germane mărşăluiesc prin Copenhaga.

Ocupanții germani ai Danemarcei nu au fost niciodată provocați din punct de vedere militar; li s-a ordonat să se predea în momentul încheierii războiului din Europa.

Marea Britanie a ocupat Insulele Feroe, iar în 1941, Statele Unite au instituit un protectorat temporar asupra Groenlandei, care a revenit sub dominaţie daneză după încheierea războiului. Groenlanda a primit autonomie din partea danezilor în 1979.

Afluxconsiderabildenon-albiînsecolulXX

Împreună cu vecinii săi scandinavi, Danemarca a devenit un punct de atracţie pentru un număr substanțial de imigranți albi în ultimul sfert al secolului XX. Această evoluţie şi implicațiile sale sunt discutate mai târziu în această lucrare.

SUEDIA

La fel ca şi restul Scandinaviei, Suedia a devenit un centru nordic indo-european la scurt timp după ce aceste triburi au pătruns în Europa în timpul marilor lor migrații. Indo-europenii au găsit acolo tipuri proto- nortodoxe care trăiau deja şi au absorbit în curând aceste popoare, lăsând doar urme disparate ale acestui grup original.

FORTURI DE PIATRĂ DIN EPOCA FIERULUI ÎN SCANDINAVIA

Stânga: Pe insula suedeză Oland se află rămășițele a şaisprezece fortificații scandinave antice construite din piatră. Aceste fortărețe aveau spațiu pentru locuințe, depozite şi animale - în mod evident, trebuie să fi fost pregătite pentru un asediu ocazional. În dreapta: O reconstrucție a unui sit similar din Danemarca.

Colonii vikinge în Rusia și Europa de Est

Suedezii aveau să producă propria lor serie de vikingi temuți, care, începând cu anul 800, au înființat colonii importante în ceea ce a devenit Rusia (tribul scandinav numit Rus a dat numele acestei țări) și în alte regiuni din Europa de Est. Acest lucru a jucat un rol major în popularea unor regiuni vaste din estul Europei cu tipuri rasiale nordice.

Creștinismul a fost introdus 850

Până în anul 850, primii misionari creștini franci au sosit în Suedia pentru a-i converti pe suedezii păgâni la creștinism. Aceștia au obținut un oarecare succes prin convertirea regelui suedez Olaf și, încet-încet, religia s-a răspândit, înlocuind Odinismul, stabilit de mult timp, care era religia originală a scandinavilor.

În timpul domniei lui Eric al IX-lea, între anii 1150 și 1160, suedezii, proaspăt creștinizați, au invadat Finlanda și au impus creștinismul triburilor sale păgâne încăpățânate.

Suedezii au condus apoi Finlanda timp de două secole. Eric a murit într-un cadru creștin: a fost asasinat de un pretendent danez la tronul său în timp ce participa la slujbă. Ulterior, a fost divinizat de biserică și a fost făcut sfânt patron al Suediei.

Uniunea din Kalmar sub dominație daneză 1397

Până în 1389, nobilii suedezi l-au forțat pe regele în funcție să renunțe la tron și să unifice țara cu Danemarca. Suedia s-a alăturat apoi Uniunii de la Kalmar, care a fost condusă de Margareta a Danemarcei.

Danezii și suedezii nu au conviețuit bine: pe toată durata existenței Uniunii din Kalmar au continuat să aibă loc lupte continue, majoritatea de mică importanță. În 1520, când a devenit clar că în Suedia se pregătea o rebeliune, regele Christian al II-lea a invadat-o și a pus să fie executați mulți dintre oponenți.

Numărul mare de execuții a provocat o revoltă: în 1521, o rebeliune condusă de Gustav Vasa a avut succes și Uniunea de la

Kalmar a fost ruptă, deși Danemarca a păstrat partea de sud a Suediei. Vasa a devenit rege al suedezilor în 1523 sub numele de Gustav I, iar ţara s-a convertit oficial la protestantism în cursul anilor 1520.

SUEDEZII CAPTUREAZĂ MALMO, DAR SUNT ÎNFRÂNȚI DE COALIȚIA *RUSO-DANEZĂ DIN* 1709

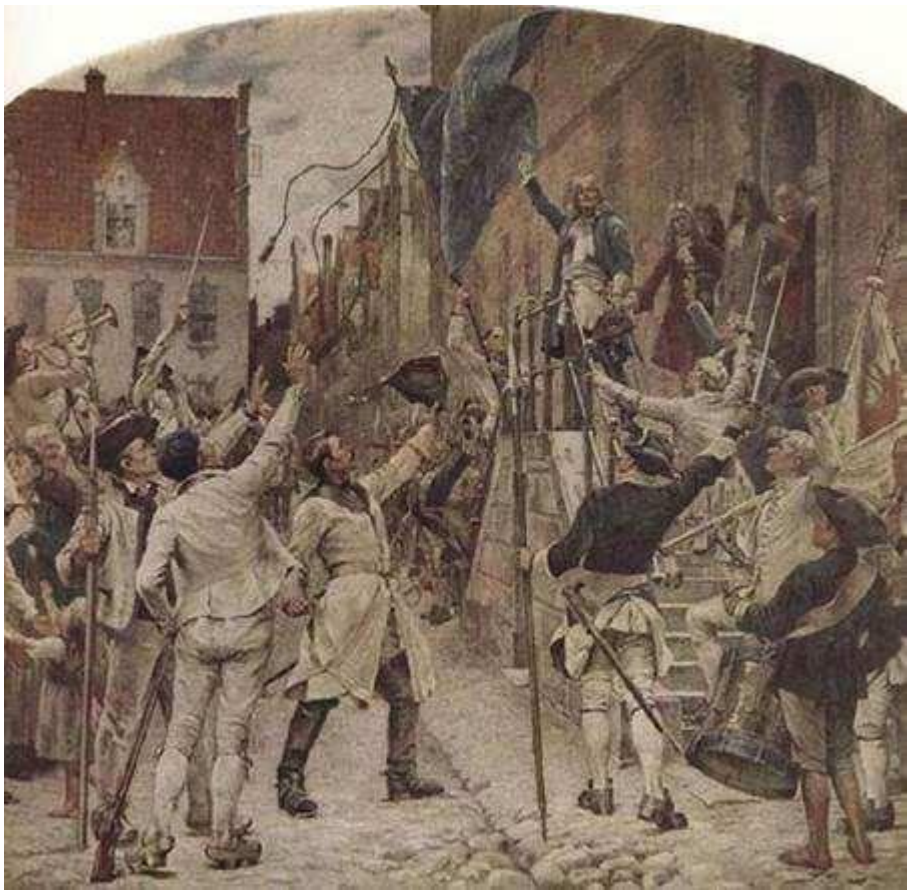

Cucerirea orașului Malmo de către contele Magnus Stenbock. Distinsul general suedez, contele Magnus Stenbock, a luat parte la primele campanii ale regelui suedez Carol al XII-lea și a contribuit la multe dintre victorii, cum ar fi aceasta din 1709, când suedezii au capturat orașul Malmo. Cu toate acestea, suedezii s-au întrecut pe ei înșiși - ei nu puteau să-i țină la nesfârșit pe ruși. O coaliție formată din ruși, danezi și sași i-a învins pe suedezi în același an, iar Stenbock a murit ca prizonier de război într-o închisoare daneză.

Printr-o serie de războaie și cuceriri minore, Suedia și-a extins în mod constant suprafața teritorială. Districtul Reval din Estonia s-a pus de bunăvoie sub protecţia suedeză în 1561, iar în 1582, întreaga Estonie a fost adăugată la coroana suedeză după un război local cu

Polonia în regiunea baltică.

Expansiunea Suediei a atins apogeul în timpul lui Gustav al II-lea Adolf, care este încă considerat de mulţi suedezi ca fiind cel mai mare rege al lor. După ce a luptat un război cu Rusia, care s-a încheiat în 1617, a obţinut pământurile din Karelia de est şi Ingria.

A urmat războiul cu Polonia, din 1621 până în 1629, în urma căruia Suedia a anexat întreaga Livonie. În 1630, Gustav a intrat în Războiul creştin de treizeci de ani de partea protestanţilor germani. A murit în luptă în timp ce conducea o încărcătură în 1632, iar fiica sa, Christina, i-a succedat. Când Războiul de Treizeci de Ani s-a încheiat în 1648, Suedia a dobândit noi teritorii în Marea Baltică, devenind astfel cea mai importantă putere din această regiune.

Războaiele cu Polonia şi Danemarca

Următorul rege suedez, Carol al X-lea Gustav, a lansat o serie de războaie cu Polonia (1655-1660), în urma cărora aceasta din urmă a fost invadată de suedezi, forţându-i pe polonezi să accepte ca fiind definitivă anexarea teritoriului Livoniei.

De asemenea, Carol al X-lea a invadat Danemarca de două ori în 1658, ceea ce a dus la expulzarea danezilor din sudul Suediei. Următorul rege suedez, Carol al XI-lea, a făcut din Suedia un aliat al Franţei în războaiele de la sfârşitul secolului al XVII-lea de pe continent. Ca urmare, suedezii au fost înfrânţi de o armată germană din landul Brandenburg în 1675.

Marele Război al Nordului 1700-1721

Următorul rege suedez, Carol al XII-lea, în vârstă de cincisprezece ani, şi-a condus ţara în război împotriva unei coaliţii formate din Rusia, Polonia şi Danemarca în 1700, în prima fază a ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Marele Război al Nordului, care avea să dureze douăzeci şi unu de ani.

Suedezii, sub conducerea lui Carol al XII-lea, au invadat cu succes nord-vestul Rusiei şi i-au învins decisiv pe polonezi în 1706. Cu toate acestea, Suedia nu i-a putut ţine la nesfârşit pe ruşi, iar în 1709 a fost înfrântă de ţarul Petru cel Mare.

Această înfrângere a marcat înlocuirea Suediei de către Rusia ca putere dominantă în regiunea baltică - ceea ce este ironic dacă ne gândim că Rusia a fost fondată de triburi scandinave. Prin tratatele de la Stockholm și Nystad din 1721, Suedia a pierdut o mare parte din teritoriul german și a cedat Rusiei Livonia, Estonia, Ingria, o parte din Karelia și câteva insule baltice importante.

Războaiele napoleoniene duc la regele Franței

Suedia s-a alăturat celei de-a Treia Coaliții (1805) împotriva lui Napoleon, o alianță care s-a destrămat după ce Rusia a dezertat și a invadat Finlanda, obligând Suedia să cedeze cea mai mare parte a acestei țări.

Regele suedez de la acea vreme, Carol al XIII-lea, nu avea copii, iar parlamentul suedez, Riksdag, l-a ales ca prinț moștenitor pe mareșalul Jean Baptiste Jules Bernadotte, unul dintre generalii lui Napoleon, în încercarea de a-l liniști pe acesta. Mareșalul a devenit rege în mod corespunzător și a înființat Dinastia Bernadotte, o casă regală pe care Suedia a păstrat-o până în prezent. Bernadotte și-a retras loialitatea față de Napoleon, iar Suedia a luptat împotriva Franței în 1813 și 1814.

Mareșalul francez care a devenit rege al Suediei: Jean Baptiste Jules Bernadotte.

În ceea ce privește înțelegerea de după încheierea războaielor napoleoniene, Danemarca a fost obligată să cedeze Norvegia Suediei. Norvegia a fost apoi guvernată de Suedia până în 1905, când s-a declarat independentă, cu acordul Suediei.

Cinci sute de mii de suedezi emigrează în Lumea Nouă

În ciuda unei guvernări binevoitoare sub conducerea lui Bernadottes, care a adus numeroase reforme constituționale, între 1867 și 1886, aproape o jumătate de milion de suedezi au emigrat în America în căutarea unei mai mari libertăți și a promisiunilor de terenuri agricole în Midwestul american.

Neutralitatea în Primul și al Doilea Război Mondial

Suedia a menținut o politică strictă de neutralitate pe tot parcursul marilor conflicte ale secolului XX, refuzând să fie atrasă în Primul sau al Doilea Război Mondial sau în Războiul Rece dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii.

Această imagine de neutralitate a fost oarecum pătată de o schimbare la stânga în politica suedeză în anii 1960; în urma opoziției față de războiul din Vietnam, Suedia a oferit azil politic multor tineri americani care se opuneau războiului.

Imigrația non-albă din secolul XX

Suedia a început să permită intrarea unui număr semnificativ de persoane care nu sunt albe în granițele sale în ultimul sfert al secolului XX. Aceste schimbări și implicațiile lor sunt discutate mai târziu în această lucrare.

NORVEGIA

Norvegia conține unele dintre cele mai vechi așezări albe din Scandinavia. În această regiune au fost descoperite urme de așezări din paleoliticul târziu, care datează din 14.000 î.Hr. Invaziile indo-europene de secole mai târziu au făcut ca țara să fie dominată de tipuri rasiale nordice, care, împreună cu proto-nordici deja prezenți în regiune, au creat aspectul "tipic norvegian" cu ochi albaștri și blonzi. Până în anul 700, în Norvegia existau aproximativ douăzeci și nouă de regate tribale separate, geografia fizică a munților, fiordurilor și

râurilor încurajând diviziunea teritorială între triburi.

Vikingii atacă Europa și descoperă Groenlanda și America 750

Apropierea mării a încurajat, de asemenea, navigația. În jurul anului 750, piraţii vikingi au apărut din Norvegia şi s-au răspândit în tot nordul Europei, atacând şi colonizând Irlanda, Marea Britanie şi Islanda, precum şi insulele Orkney, Faroe şi Shetland. Au fost întreprinse alte expediţii care au dus la descoperirea Groenlandei şi a Americii de Nord.

La fel de important, bande de vikingi au navigat pe râurile principale din ceea ce avea să devină Rusia, jucând un rol major în crearea acestei ţări. Alţii s-au stabilit în Franţa, unde au devenit cunoscuţi sub numele de normanzi, de la "Norse-man".

Norvegia United by Fairhair 930

În cele din urmă, una dintre căpeteniile triburilor norvegiene locale, regele Harold I, numit Fairhair, din Vestfold, în sud-estul Norvegiei, a unit celelalte regate norvegiene prin diplomaţie şi cucerire.

La moartea sa, în 940, fiii săi au împărţit din nou ţara cu Eric Bloodaxe ca rege general. Unitatea nu a durat mult timp şi, în conflictul care a urmat, atât danezii, cât şi suedezii au reuşit să acapareze terenuri în Norvegia.

Creştinismul introdus de Olaf I 955

În disensiunile din Norvegia a fost adăugat un nou ingredient: creştinismul. În 995, Olaf I, un strănepot al lui Harold Fairhair I, a devenit rege. Înainte de ascensiunea sa, Olaf a trăit în Anglia, unde s-a convertit la creştinism.

A urcat pe tron cu scopul ferm de a impune creştinismul în Norvegia şi a reuşit parţial, misiunea sa fiind oprită doar după ce a fost ucis în lupta cu danezii sub conducerea regelui Sweyn I. Norvegia a fost condusă apoi de Olaf al II-lea din 1015, care a continuat evanghelizarea predecesorului său. De data aceasta, însă, a fost mai brutal şi i-a executat pe păgânii care au refuzat să se convertească la creştinism.

În jurul anului 1025, Olaf era mai puternic decât oricare alt rege norvegian anterior, stârnind astfel ura multor prinţi mărunţi care a conspirat cu regele danez/englez, Canute cel Mare, care, în 1028, a reuşit să îl împingă pe Olaf în exil în Rusia. Doi ani mai târziu, Olaf s-a întors şi a fost ucis în luptă: ulterior a fost divinizat şi transformat în sfântul patron al Norvegiei.

NOBILIMEA PĂGÂNĂ ÎL UCIDE PE REGELE CREŞTIN OLAF ÎN BĂTĂLIA DE LA STIKLESTAD 1030

Câmpul de luptă de la Stiklestad, în Norvegia - scena morţii regelui creştin Olaf Haraldsson al Norvegiei de către nobilimea păgână. Olaf a fost un viking la începuturile sale, dar apoi s-a convertit la creştinism. După urcarea sa pe tron, a încercat să-şi convertească compatrioţii la creştinism, folosind adesea constrângerea violentă ca principal mijloc de convingere. După mai multe incidente violente, păgânii s-au răzvrătit şi l-au detronat, oferindu-i tronul lui Canute, care era rege al Danemarcei şi al Angliei. Olaf a fugit, dar s-a întors doi ani mai târziu, în 1030, cu o armată pe care o strânsese în Suedia. A fost învins şi ucis la locul bătăliei din imaginea de mai sus. Mult mai târziu a fost făcut sfânt patron al Norvegiei, iar evanghelismul său criminal a fost ascuns sub preş.

Islanda adăugată la Norvegia

La moartea lui Canute, în 1035, succesorii săi au unit Danemarca şi Norvegia prin ocupaţie, ceea ce a dus la trei secole de autonomie relativ stabilă pentru Norvegia.

Islanda a fost adăugată în mod oficial la teritoriul Norvegiei în 1262, iar această din urmă naţiune s-a bucurat de o perioadă de

creștere și prosperitate neegalată în epocile sale anterioare. Această perioadă avea să fie întreruptă doar de ciuma bubonică, sau Moartea Neagră, la mijlocul secolului al XIII-lea, care a ucis până la 20% din populație.

Uniunea Kalmar a fost creată în 1389, când Norvegia, Suedia și Danemarca au fost transformate într-o singură unitate administrativă. Norvegia a rămas sub dominație daneză și suedeză timp de secole, deși i s- a acordat o largă autonomie, în special după o rebeliune izbucnită în 1815.

Independența față de Coroana daneză în 1905

În 1821, în Norvegia a fost desființată familia daneză, încă existentă, iar în 1839, țara a primit dreptul de a avea propriul steag. Până în 1905, norvegienii au avansat din punct de vedere constituțional până la punctul în care s-au declarat națiune independentă, cu acordul Suediei.

Neutralitate și ocupație

În timpul Primului Război Mondial, Norvegia a urmat o politică strictă de neutralitate, care a fost aplicată și la începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, în aprilie 1940, Marea Britanie și Franța au anunțat că au minat apele teritoriale norvegiene pentru a împiedica utilizarea lor de către navele de aprovizionare germane. Forțele britanice și germane au invadat apoi simultan țara, în încercarea de a se flanca reciproc.

Vidkun Quisling și Uniunea Națională

Norvegienii au sprijinit considerabil ocupația germană, iar mai multe unități ale armatei norvegiene i-au ajutat în mod activ pe germani să ocupe principalele porturi. Liderul principalului partid pro-german, Vidkun Quisling, a preluat un rol important în guvernul Norvegiei după ocupația germană.

Norvegia a rămas sub dominație germană până în 1945, iar armata de ocupație nu a mai văzut niciodată o luptă. Înaltul comandament german le-a ordonat să se predea odată ce conflictul din Europa s-a încheiat.

Quisling și douăzeci și cinci de norvegieni au fost executați pentru rolul

lor în guvernul de ocupație. Alți cincizeci de mii de norvegieni au fost judecați pentru colaborare cu germanii.

ORIGINEA CUVÂNTULUI ENGLEZESC "QUISLING"

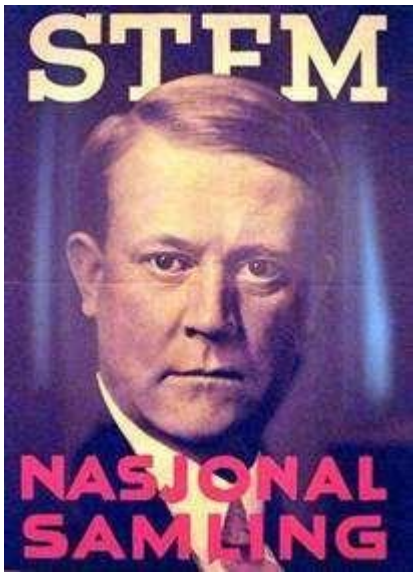

Un afiș electoral pentru Vidkun Quisling, liderul partidului pro-Național Socialist Uniunea Națională din Norvegia. Quisling a lucrat în ambasada norvegiană de la Moscova. La întoarcerea sa în Norvegia, a intrat în politică și a devenit cunoscut ca un anticomunist convins, pe baza a ceea ce văzuse în Uniunea Sovietică. A fost numit în cabinetul norvegian în 1931 ca ministru al apărării, iar în 1933 a format Uniunea Națională, cu principii bazate pe cele ale național-socialiștilor din Germania. După ce Norvegia a fost ocupată de Germania în 1940, Uniunea Națională a fost declarată singurul partid legal, iar Quisling a fost numit prim-ministru - funcție pe care a deținut-o până la înfrângerea Germaniei în 1945. A fost executat în octombrie 1945. De la numele său, "quisling" a intrat în lexicul englezesc ca un cuvânt care înseamnă "trădător".

Norvegia de astăzi - afluxul de persoane non-albe

Norvegia și-a revenit bine după privațiunile războiului și a devenit din nou una dintre cele mai progresiste țări din Europa din punct de vedere economic. Cu toate acestea, în comun cu vecinii ei,

Norvegia a permis unui număr mare de persoane care nu sunt albe să se stabilească în ultimul sfert al secolului al XX-lea. Semnificația acestei schimbări de politică este discutată într-un capitol ulterior.

FINLANDA

Primele urme de aşezări în Finlanda datează din epoca neolitică, aproximativ 8000 î.Hr. Aceşti vechi europeni şi proto-nordocşi nu au făcut progrese semnificative până la sosirea primului val de invadatori nordici indo-europeni în jurul anului 2000 î.Hr., care au dus la apariţia Epocii Fierului şi a primelor aşezări agricole mari.

Datorită numărului relativ mare de vechi europeni rezidenţi în regiune - mare în comparaţie cu restul Scandinaviei, cel puţin - amestecul rezultat între nordicii indo-europeni şi vechii europeni mediteraneeni a creat un tip subrasial care nu are un aspect nordic uniform, aşa cum era cazul în Norvegia sau Suedia. Până în prezent există o proporţie mult mai mare de finlandezi cu părul închis la culoare decât de suedezi sau norvegieni cu părul închis la culoare.

În acelaşi timp cu invadatorii indo-europeni, un mic trib de popoare finno-ugrice, de origine asiatică, a pătruns în ţară, probabil împins de invadatorii indo-europeni. Aceşti fino-ugrici au devenit poporul lapon, nomazi din Cercul Arctic. Prin adăugarea unor cantităţi mari de strămoşi indo-europeni, mulţi laponi prezintă acum trăsături rasiale nordice.

LAPONII - O POPULAŢIE RASIALĂ MIXTĂ ÎN SCANDINAVIA

Laponii, care în mod tradiţional duceau o existenţă nomadă în nordul îndepărtat al Suediei, Norvegiei şi Finlandei, sunt numiţi populaţia indigenă a Scandinaviei, deşi probabil că au sosit simultan sau chiar

după apariția elementelor europene în aceste țări. Mai sus, un grup de laponi vădit asiatici, fotografiați la începutul secolului XX în fața colibei lor primitive din lut și piatră. Amestecul cu albii a produs o mare varietate de tipuri fizice în rândul lor, așa cum se poate vedea în fotografia de mai jos a unei reuniuni actuale a Consiliului Saami din Finlanda.

Cucerirea suedeză 1155

Nu există nicio dovadă directă care să indice că Finlanda a fost locul de origine al vreunui raider viking. Cu toate acestea, în această regiune au fost găsite săbii cu inscripțiile de pe ele indicând faptul că proprietarii lor au servit în Garda Varangiană a împăratului roman de est de la Constantinopol în secolele al IX-lea și al X-lea, ceea ce indică faptul că unii finlandezi au luat parte la expedițiile vikingilor din acea epocă.

Finlanda nu a format niciun fel de stat unificat timpuriu: abia odată cu eforturile de creștinare ale suedezilor din jurul anului 1050 a luat naștere o organizație centrală. Regele suedez, Eric, a invadat ceea ce pe atunci era teritoriul neorganizat al Finlandei în 1155 cu scopul expres de a-i converti pe finlandezi la creștinism.

Învingând cu ușurință triburile finlandeze împrăștiate, Eric și-a transformat misiunea evanghelică - îndeplinită cu o combinație standard de predicare și execuție a celor care nu doreau să se convertească - într-o colonie permanentă, adăugând Finlanda la statul suedez.

Un misionar creștin din Anglia, Henry, care predicase la Uppsala,

în Suedia, a luat parte și el la această misiune evanghelică în Finlanda. El a fost ucis de păgâni în 1156. Ulterior, a fost divinizat de biserică și a devenit sfântul protector al Finlandei.

Când a fost înființată Uniunea de la Kalmar în 1397, Finlanda, ca vasal al Suediei, a fost inclusă automat în unitatea administrativă tripartită. În următorii două sute de ani, Finlanda a rămas sub controlul efectiv al Suediei, iar multe mii de suedezi s-au stabilit acolo.

Războaiele cu Rusia - o mie de ani de conflicte

Ascensiunea statului rus la granița estică a finlandezilor a dominat istoria Finlandei timp de peste o mie de ani, primele invazii rusești fiind efectuate de prinți ruși locali la sfârșitul secolului al XIII-lea. Atunci când domnitorul Novgorodului din Rusia a invadat Finlanda pentru a doua oară în 1292, suedezii au trimis o forță care a pătruns în Karelia până la râul Neva. Un tratat din 1323 a împărțit Karelia între Suedia și Novgorod.

Populația finlandeză a fost redusă de o serie de războaie cu Rusia și de o serie de pierderi de recolte care au avut loc între 1695 și 1697. Acestea au fost urmat de Marele Război al Nordului (1700-1721), în timpul căruia rușii au ocupat Finlanda. În ceea ce privește Pacea de la Nystadt (1721), Finlanda a pierdut mari suprafețe în est, iar Rusia a acaparat și mai multe terenuri după un alt război care a durat între 1741 și 1743.

Progresul sub dominația rusă 1809-1917

În 1808, țarul rus, Alexandru I, a lansat un asalt total asupra Finlandei, invadând-o complet până în 1809. În acel an, Finlanda a fost proclamată în mod oficial drept mare ducat al Imperiului Rus. Țara a fost condusă de un guvernator general rus într-un oraș deja existent, Helsinki, care a fost ales ca nouă capitală de către țarul rus. În perioada guvernării rusești, s-au înregistrat multe progrese materiale și culturale.

Finlanda nu a fost implicată direct în Primul Război Mondial, deși Rusia a fost implicată. Finlandezii, al căror naționalism incipient s-a trezit în timpul progresului cultural sub dominația rusă, au profitat de ocazia oferită de prăbușirea Rusiei după revoluția

comunistă din 1917 pentru a se declara independenţi în luna decembrie a aceluiași an. Rusia sovietică a fost prea slabă pentru a rezista, iar Finlanda a devenit pentru prima dată independentă în mod corespunzător.

FINLANDEZII ZDROBESC TENTATIVA DE REVOLUȚIE COMUNISTĂ DIN 1918

Războiul civil finlandez a izbucnit după ce Marele Ducat al Finlandei a devenit independent de Rusia în urma Revoluției din Octombrie, care a dus la crearea Uniunii Sovietice. Războiul s-a purtat între "roșii", conduși de Partidul Social-Democrat, susținut de comuniștii din Rusia, și "albii", conduși de Senatul finlandez, susținuți direct de armata germană. Albii au fost în cele din urmă victorioși.

Un detașament al forțelor finlandeze "albe", Suojeluskunta sau "Garda de protecție", fotografiat în timpul Războiului civil finlandez.

Soldați germani pozează cu mitraliera lor pe străzile din Helsinki după capturarea orașului de către forțele albe. Steagul comunist roșu zace aruncat în șanț în fața lor.

Revoluția comunistă zdrobită

Finlandezii au fost puternic divizați pe criterii politice. Comuniștii și conservatorii s-au confruntat și și-au format propriile armate: Gărzile Roșii și Gărzile Albe, imitând grupurile care purtau atunci un război civil în Rusia sovietică.

Formarea de unități armate motivate politic s-a transformat în violență: Gărzile Roșii au reacționat violent la un ordin guvernamental de expulzare a tuturor trupelor rusești și au încercat să lanseze o revoluție comunistă în Finlanda în ianuarie 1918.

Helsinki a fost cucerit de comuniști în timpul acestui conflict. În timp ce orașul se afla sub controlul lor, comuniștii au declanșat un regim de teroare împotriva anticomuniștilor cunoscuți, ceea ce a dus la moartea a numeroși civili.

Sprijinite de trupele germane, Gărzile Albe anticomuniste, sub conducerea generalului Carl Mannerheim, au recucerit Helsinki și s-au răzbunat crunt pe comuniști, împușcându-i pe mulți dintre ei. Partidul Comunist finlandez a fost apoi interzis și a fost implementată o constituție republicană.

Prietenia cu Germania Național Socialistă

Ascensiunea guvernului Național Socialist din Germania și poziția sa puternică împotriva comuniștilor a fost privită favorabil de către finlandezi. Emblema svasticii de pe avioanele finlandeze de dinaintea erei Național Socialiste provine de la un nobil care a donat primul avion forțelor aeriene nou înființate ale acestei națiuni.

Semnificația sa nu a fost pierdută de finlandezi - în 1945, aceștia au eliminat versiunea proeminentă a emblemei. Forțele aeriene suedeze au încă svastica ca emblemă.

Deși Finlanda și-a declarat neutralitatea la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, Uniunea Sovietică a invadat Finlanda în noiembrie 1939, în parte pentru a cuceri teritorii și în parte ca pedeapsă pentru suprimarea revoluției comuniste finlandeze din 1919.

A urmat un război aspru de iarnă, în care finlandezii au plătit un tribut disproporționat de greu invadatorilor sovietici.

MANIERHEIM - SALVATORUL FINLANDEI

Mareșalul Carl Mannerheim, unul dintre eroii Finlandei. Născut în 1867 în Finlanda ocupată de ruși, s-a înrolat în armata rusă și a ajuns la rangul de general-locotenent înainte de a prelua comanda forțelor finlandeze în războiul de independență al Finlandei împotriva Rusiei sovietice din 1918.
A jucat un rol esențial în reprimarea revoluției comuniste din Finlanda în 1919, unde a fost regent timp de șapte luni în acel an. A fost forțat să iasă la pensie pentru a comanda armata finlandeză în apărarea cu succes împotriva invaziei sovietice din 1940. Președinte al Finlandei în 1944, a murit în 1951.

Finlandezii rezistă celei de-a doua invazii comuniste

Finlandezii, conduși de generalul Mannerheim într-o nouă bătălie anticomunistă, au rezistat cu îndârjire în fața unor șanse copleșitoare, dar au fost forțați să ceară pacea și au cedat fâșii de teritoriu la granița cu Uniunea Sovietică.

Când a izbucnit marele conflict sovieto-german în 1941, sovieticii au bombardat orașele finlandeze din cauza prezenței unui număr mic de trupe germane. Finlanda a declarat apoi război Uniunii Sovietice,

profitând de avantajele obținute de avansurile masive ale Germaniei în Rusia, deși a avut grijă să sublinieze că nu era un aliat oficial al Germaniei.

În decembrie 1941, Marea Britanie a declarat război Finlandei, iar Statele Unite au întrerupt relațiile diplomatice cu aceasta în aceeași lună. Această mișcare a demonstrat o lipsă șocantă de consecvență: Marea Britanie și America nu au declarat război Uniunii Sovietice atunci când aceasta a invadat, fără motiv, Finlanda în 1939.

După aproape trei ani de război în care au obținut doar câștiguri teritoriale minore, finlandezii au ieșit din război în 1944, cedând alte teritorii sovieticilor în schimbul păcii.

În principal din cauza tratamentului duplicitar la care a fost supusă de către Occident în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Finlanda a menținut o politică strictă de neutralitate și a refuzat să fie atrasă în orice conflict postbelic, acceptând să participe, dar nu să adere la Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) în 1992.

La fel ca multe alte națiuni europene, Finlanda și-a deschis granițele pentru un număr semnificativ de non-albi în ultimul sfert al secolului XX. Implicațiile acestei evoluții sunt discutate mai târziu în această lucrare.

CAPITOLUL 24: Furia oamenilor din nord -Vikingii

Originile vikingilor se află, la fel ca ale tuturor popoarelor indo- europene originale, în vechea patrie nordică dintre Marea Neagră și Marea Caspică, în sudul Rusiei. Făcând parte din primul val de coloniști indo- europeni, vikingii au fost la origine unul dintre triburile germanice care s-au stabilit în sudul Scandinaviei și în Danemarca și care au dat naștere goților și anglo-saxonilor în timpurile ulterioare.

Vikingii au fost unici prin faptul că și-au păstrat natura lor originală în toate aspectele - cultural, lingvistic și militar - mai mult timp decât orice alt trib indo-european original.

Componența rasială nordică și alpină

La fel ca toți indo-europenii care au pătruns în Europa, strămoșii vikingilor s-au amestecat cu vechii europeni și cu cei de tip alpin acolo unde au fost întâlniți. Astfel, au existat vikingi care nu se potriveau stereotipului nordic înalt și blond, așa cum se poate vedea astăzi în Scandinavia. Cu toate acestea, nordicii au rămas tipul dominant în nordul îndepărtat și doar ocazional pot fi observate urme ale amestecului vechi european și alpin printre scandinavii moderni.

Individualizarea o trăsătură caracteristică

Vikingii au dezvoltat o tradiție a pirateriei care datează încă de pe vremea când s-au stabilit în Scandinavia - de fapt, chiar cuvântul Viking provine din vechiul cuvânt nordic care înseamnă piraterie.

Această tradiție a creat un puternic sentiment de loialitate în cadrul familiei sau al grupului de familii, dar cu siguranță nu exista un sentiment de identitate națională, așa cum se întâmpla în cazul multor alte triburi indo-europene (cum ar fi goții sau francii, care, de obicei, puteau fi siguri că vor veni în ajutorul triburilor vecine). Individualismul vikingilor a fost o caracteristică importantă a modului lor de viață.

COLONIZAREA LUMII-VIKINGII SE ÎNTIND PE TOATE CONTINENTELE

Plecând din patria lor scandinavă, vikingii au atacat şi apoi au colonizat teritorii de pe coastele şi din interiorul Americii de Nord până în Rusia şi Constantinopol. Deşi sunt cunoscuţi mai ales pentru raidurile lor, vikingii erau şi comercianţi excelenţi.

Poligamia ca instrument de creştere a populaţiei

O altă trăsătură care îi deosebea pe vikingi de verii lor rasiali era practica poligamiei. Nu era neobişnuit ca aceşti nordici să aibă trei soţii, iar căpeteniile lor aveau adesea mult mai multe. Această practică a dus la o rată de creştere a populaţiei mai mare decât cea a altor triburi indo-europene şi este posibil să fi fost un factor major în expansiunea bruscă a vikingilor începând cu secolul al VIII-lea.

Cu toate că bărbaţii vikingi erau cunoscuţi ca fiind afemeiaţi - imaginea raiderului viking care duce femei ca parte din prada sa are, din păcate, o origine mult prea exactă - femeile vikinge erau printre cele mai libere din lume la acea vreme. Statutul lor a fost ridicat prin faptul că erau obligate să preia conducerea societăţii în timp ce bărbaţii lor erau plecaţi pentru perioade lungi de timp.

Ferocitatea - Originea lui "Berserk"

Cauzele care i-au determinat pe vikingi să pornească amplele lor grupări de incursiuni rămân o chestiune de conjectură: speculaţiile merg de la o reacţie împotriva eforturilor de creştinare ale

misionarilor până la perfecţionarea tehnicilor de navigaţie, combinată cu o creştere a populaţiei. Deşi vikingii aveau o reputaţie de ferocitate binemeritată - cuvântul "berserk" provine de la numele unui clan de războinici deosebit de frenetici
- în câteva sute de ani de la primele lor raiduri, marea majoritate s-a convertit la creştinism şi s-a stabilit în ţinuturile pe care le jefuiseră anterior.

TRUSA DE INSTRUMENTE LONGBOAT

O cutie de scule originală Vikingă, care conţine peste 150 de articole, inclusiv râşniţe, unelte pentru confecţionarea unghiilor, planuri, dălţi, ciocane şi foarfece pentru tăierea metalului. Recuperată din Mastermyr, Suedia.

Sagas Edda-Norse

Majoritatea înregistrărilor scrise despre vikingi provin de la victimele lor mai alfabetizate. Biserica creştină din această epocă a păstrat pentru ea însăşi abilităţile de alfabetizare, astfel încât ceea ce se ştie despre vikingi în perioada de dinaintea raidurilor se bazează pe relatările stabilite de Biserică. Prin urmare, multe dintre aceste detalii nu pot fi considerate obiective.

Viziunea vikingilor asupra lumii se baza pe o colecţie de poveşti şi de sagas care au fost transmise din generaţie în generaţie. Iniţial doar orale, aceste sagas au fost în curând transpuse în scris şi au dăinuit până în zilele noastre. Cea mai exactă versiune a fost consemnată de poetul Snorri Sturluson, creditat cu crearea Edda, sau prima colecţie cuprinzătoare de sagas vikinge.

Cel mai vechi parlament din lume

Vikingii sunt recunoscuţi ca fiind cei care au înfiinţat cel mai vechi parlament din lume - Althing, în aer liber, în Islanda, unde oamenii liberi veneau să rezolve dușmăniile și să stabilească legile comunității. Acesta a fost fondat în anul 930 la Þingvellir, la aproximativ 30 de mile est de capitala modernă a Islandei, Reykjavík. Parlamentul Islandei este încă numit sub acest nume.

Religie-Valhalla pentru eroi

Religia vikingilor a urmat un model similar cu cel al altor germani precreștini. Aceștia îl venerau pe Odin, conducătorul zeilor și zeul războiului, pe fiul său Thor, zeul tunetului, care deținea puternicul ciocan de război, și pe Baldur, zeul luminii. Acestor zei li se opunea o rasă de uriași malefici conduși de Loki, zeul răutăților.

Vikingii credeau că, dacă mureau eroic în luptă, ajungeau în Valhalla, casa lui Odin. De asemenea, ei credeau în Ragnarök, sfârșitul lumii într-o bătălie puternică între zei și giganții lui Loki. Această bătălie ar duce la distrugerea oamenilor și a Valhalla, dar ca urmare ar fi creată o lume nouă și mai bună.

O șalupă vikingă, în jurul anului 800. Cu aceste nave, oamenii din Scandinavia au navigat pe râuri și mări, traversând chiar și Oceanul Atlantic până în America de Nord. Forma era atât de perfectă încât a

fost adoptată de regele Alfred al Angliei și folosită ca model pentru prima flotă engleză.

Viking Raiders Range în Europa

Raidurile lor de jaf, de-a lungul și de-a latul Europei până în Mediterana și în vestul Rusiei, i-au umplut pe creștini de teamă și spaimă. Acest lucru a dus la folosirea următoarei rugăciuni murmurate de creștini atunci când vedeau semnele vikingilor care se apropiau: "Doamne, scapă-ne de furia nordicilor".

Între anii 800 și 850, Irlanda a fost grav afectată de invadatorii vikingi. Descendenții celților de pe insulă au fost o pradă ușoară din cauza luptelor lor interne constante. Pe continentul european, faimoasele bărci vikinge au navigat pe toate râurile navigabile ale Europei, făcând raiduri și jefuind în voie, fiind foarte rar întoarse din drum sau învinse.

Meșteșuguri calificate

Vikingii se numărau printre cei mai pricepuți oameni din Europa în ceea ce privește fabricarea de arme și bijuterii. Obiceiul lor de a-și îngropa căpeteniile în camere funerare mari, împreună cu toate săbiile, topoarele, căruțele și, în unele cazuri, cu bărcile lor, a furnizat un număr mare de artefacte. Sculpturile iscusite ale cailor, șerpilor, lebedelor și dragonilor sunt, de asemenea, numeroase, împreună cu lucrări din aur și argint.

Versatilul "Dragon Boat"

O altă evoluție a vikingilor, care a fost crucială pentru faima lor, a fost cea a bărcilor dragon. În ciuda simplității sale aparente, această ambarcațiune a fost o lucrare inginerească excelentă - la vremea sa, de departe cea mai avansată ambarcațiune maritimă disponibilă.

Ideal pentru a transporta între douăzeci și o sută de războinici înarmați (și adesea caii lor), putea naviga la fel de bine atât în largul mării, cât și pe râuri puțin adânci. Tehnica corăbiilor vikinge a fost adoptată de mulți alții, inclusiv de englezi sub conducerea lui Alfred cel Mare, al cărui regat a cunoscut pe viu puterea acestor nave.

Vikingii din Garda Varangiană

Vikingii, sau norvegienii, așa cum mai erau cunoscuți, au ieșit din patria lor nordică în două direcții: sud-est, unde au fondat statul modern Rusia, și sud-vest, în calitate de jefuitori și jefuitori din Mediterana până în Marea Britanie.

Vikingii care s-au îndreptat spre est au călătorit prin Rusia cu bărcile lor, navigând pe râurile Volga și Dnieper până la Constantinopol și Bagdad. Garda Varangiană, gărzile de corp personale ale Împăratului Roman de Răsărit din Constantinopol, era compusă în mare parte din vikingi blonzi și înalți, o priveliște rară în lumea întunecată a Imperiului Bizantin.

VIKINGII DAU BUZNA ÎN BOGĂȚIA ACUMULATĂ DE BISERICĂ

Raiderii vikingi știau întotdeauna că bogățiile societății se găsesc în biserica oricărui oraș. Un bun exemplu în acest sens a fost raiderul viking Hasting, care a jefuit Italia timp de mai mulți ani. A fost împins la țărm de o furtună în apropierea orașului Sarzana, pe râul Magra. Pretinzând că se află într-o misiune pașnică, a fost admis în oraș și botezat creștin de către episcopul local. Hasting a continuat apoi să pretindă că a murit pe nava sa. Adepții săi l-au adus la țărm în mod corespunzător pentru o înmormântare creștină - în biserica creștină

bogată. A fost un truc elaborat. În timp ce episcopul era pe cale să țină slujba pentru ceea ce credea că este ultimul său convertit, Hasting, încă viu, a sărit din sicriu și, cu ajutorul adepților săi înarmați, i-a ucis pe episcop și pe guvernator și apoi a jefuit orașul, scăpând cu bogățiile creștine ca pradă.

Anglia - Regatul viking în jurul York

Conform documentelor anglo-saxone, vikingii au făcut primul raid în Anglia în 787 și au continuat să facă raiduri intermitente până în jurul anului 830, când au început să se stabilească în nordul Angliei, în loc să facă raiduri și să plece.

În scurt timp, aceștia au înființat un regat cu sediul în York (acolo se află astăzi unul dintre cele mai mari muzee vikinge din lume). De asemenea, s-au stabilit și în Irlanda, fondând, printre altele, orașele Dublin și Limerick.

Regele saxon al Wessexului, Alfred cel Mare, care a domnit între 871 și 899, a reușit să oprească militar avansul vikingilor și a încheiat un acord cu aceștia pentru a pune capăt luptelor care au marcat prezența lor pe insulă încă de la prima lor colonizare. De fapt, Alfred a acceptat rămânerea regatului viking în nordul Angliei. Acest regat viking englezesc a devenit mai târziu sursa unei pretenții scandinave la tronul englez.

Jefuirea bisericilor pentru bogăția lor

Pe continent, vikingii și-au făcut o reputație de piraţi feroce, ale căror ţinte preferate erau bisericile și mănăstirile creștine. Este puțin probabil ca ei să fi vizat aceste locuri din vreun motiv ideologic anticreștin, ci mai degrabă din cauza faptului că bogăția din orice teritoriu creștin era de obicei atrasă de biserica locală sub formă de impozit. Vikingii știau că cel mai bogat loc dintr-un oraș este biserica și întotdeauna se îndreptau direct spre această clădire în timpul unui raid.

Franța-Paris Raid 840

Nu a trecut prea mult timp până când vikingii au început să caute să se stabilească și în alte părți ale Europei. Paris, capitala franceză în curs de apariție, a fost atacată în 840 de o bandă de vikingi

deosebit de aventuroasă.

La începutul secolului al X-lea, o așezare vikingă a fost înființată cu forța armelor în nord-vestul Franței. În 911, regele franc, un strănepot al lui Carol cel Mare, a acordat recunoaștere oficială acestei așezări și, într-un fel de postfactum, a făcut-o vasal al statului franc.

VIKINGII ATACĂ PARISUL 840, 885

Dimensiunea puterii și îndrăznelii vikingilor a fost demonstrată în mod vizibil în 840 și 885, când au asediat și au atacat orașul fortificat Paris, pe atunci deja cel mai puternic centru din întreaga Franță. Aici, contele Odo apără Parisul împotriva vikingilor, care navigaseră pe râul Sena până la porțile orașului.

Conducătorul acestei bande de vikingi, numit Gang-Hrolf de către poporul său (Ralph Călărețul - deoarece se presupune că era prea mare pentru ca un cal să-l poată transporta confortabil), era cunoscut de franci sub numele de Rollo. El a reciprocat recunoașterea francilor, fiind botezat ca creștin și devenind primul duce al Normandiei - numele Normandia derivând din cuvântul Norseman. Rollo și normanzii săi au devenit vasali loiali și s-au angajat să își protejeze bucata lor de coastă împotriva altor invadatori vikingi.

Înainte de anul 1100, soldatul normand (și, prin urmare, viking)

Robert Guiscard a navigat spre Sicilia, care se afla atunci parţial sub ocupaţia musulmană care însoţise invazia Spaniei. Guiscard a luptat pentru a pătrunde în zona controlată de musulmani şi a înfiinţat un principat normand, cunoscut sub numele de regatul normand al Siciliei.

Normanzii din Sicilia au participat, de asemenea, la un alt mare război rasial, Cruciadele împotriva musulmanilor din Orientul Mijlociu.

America de Nord - Ţinutul vikingilor cu cinci sute de ani înainte de Columb

Alte aşezări înfiinţate de bandele vikinge au inclus avanposturi în insulele Hebride, Orkney, Shetland şi Feroe. În 861, un viking a descoperit Islanda şi, în curând, insula a fost colonizată de alte bande de vikingi. În jurul anului 950, unul dintre aceşti colonişti islandezi, Eric cel Roşu, a navigat spre Groenlanda, unde a fost înfiinţat un alt avanpost viking de scurtă durată.

În anul 986, vikingul Bjarni Herjólfsson, navigând din Norvegia spre Groenlanda, a ratat destinaţia şi a zărit din greşeală coasta Americii de Nord. El nu a debarcat, ci s-a întors şi a povestit altora din Groenlanda despre descoperirea sa. Fiul lui Eric cel Roşu, Leif, a pornit apoi într-o expediţie şi a debarcat în actuala Terranova, unde a trăit puţin mai puţin de un an înainte de a se întoarce în Groenlanda. Leif a numit ţinutul nord- american Vinland, sau Wineland, din cauza strugurilor pe care i-a găsit acolo.

Câţiva ani mai târziu, un alt viking din Groenlanda, Thorfinn Karlsefni, a lansat o expediţie majoră pe noul pământ. Folosind trei nave şi 160 de bărbaţi şi femei, a pornit să stabilească o colonie vikingă în America de Nord. Au construit o aşezare în Newfoundland (ale cărei rămăşiţe au fost excavate în 1962), iar în 1004, soţia lui Thorfinn, Gudrid, i-a născut un fiu pe nume Snorri. Cu toate acestea, băştinaşii americani, numiţi Skraelings, au supus în mod constant aşezarea lui Thorfinn unor atacuri, iar copleşiţi de număr, vikingii au fost nevoiţi să o abandoneze după trei ani.

Heavener Runestone-Vikings în Oklahoma Circa 900

Cât de departe au pătruns vikingii în America de Nord continentală este dezvăluit de existenţa a patru pietre runice

inscripționate cu simboluri din limba vikingă, care se găsesc în actualul stat Oklahoma, în Statele Unite.

Cea mai mare dintre aceste pietre runice este cunoscută sub numele de Heavener Runestone. Este o placă de gresie, înaltă de 3 metri, lată de 3 metri și groasă de 16 centimetri. Este sculptată cu opt rune (caractere) din cea mai veche limbă vikingă Elder Futhark, care era formată din 24 de rune și a fost folosită între anii 300 și 800 în Scandinavia. Această piatră runică a fost observată pentru prima dată în epoca modernă de către vânătorii de urși la sfârșitul secolului al XIX-lea.

În zona imediată au mai fost descoperite alte trei pietre runice, iar pe un mic deal de pe Muntele Cavanal, la 14 mile distanță, se găsește o altă inscripție mai mică, formată din opt rune. În 1986, runele de pe cea mai mare piatră au fost descifrate ca însemnând G-L-O-M-E-D-A-L, adică Glome's Valley, o revendicare de teren. Celelalte pietre runice se referă, de asemenea, la Glome, spunând "Magie (sau protecție) pentru Gloie" (porecla sa). Una dintre pietrele runice mai mici pare să fi fost o piatră funerară. Celelalte două pietre runice nu au suficiente rune pentru o traducere, dar cele patru pietre au fost așezate în linie dreaptă, la kilometri distanță.

Pentru a intra în Oklahoma, vikingii ar fi trebuit probabil să ocolească vârful Floridei în Golful Mexic, să găsească râul Mississippi și să navigheze spre afluenții săi, râurile Arkansas și Poteau, în jurul anului 750. Această dată este indicată de gramatica folosită pe pietrele runice.

Minnesota Vikings-Ill-Fated Expedition 1362

În noiembrie 1898, o altă piatră runică a fost descoperită lângă Kensington, în statul Minnesota. Când au fost descifrate, aceste rune au dezvăluit povestea unei expediții vikinge nefericite în zonă, care a avut loc în 1362. O traducere a pietrei runice este o lectură fascinantă: [pe partea din față a pietrei] "8 goți și 22 de norvegieni în călătorie de descoperire de la Vinland peste [vestul] am avut tabăra lângă 2 skerries la o zi[']s de călătorie la nord de această piatră am fost și am pescuit o zi după ce am venit acasă am găsit 10 oameni roșii de sânge și morți A[ve] V[irgo] M[aria] păstrați de rău" [pe partea laterală a

pietrei] "au 10 oameni pe mare pentru a vedea după corabia noastră 14 zile de călătorie de pe această insulă anul 1362".

Piatra a fost sursa multor controverse. La sfârşitul anilor 1940, a fost considerată în marea majoritate ca fiind autentică şi a fost expusă în sălile instituţiei Smithsonian. Deşi autenticitatea sa a fost pusă sub semnul întrebării în ultima vreme, existenţa altor artefacte vikinge în America de Nord a confirmat prezenţa lor acolo dincolo de orice dubiu, astfel că argumentele în favoarea Pietrei Kensington Runestone sunt solide.

ARTEFACTE VIKINGE ÎN AMERICA DE NORD

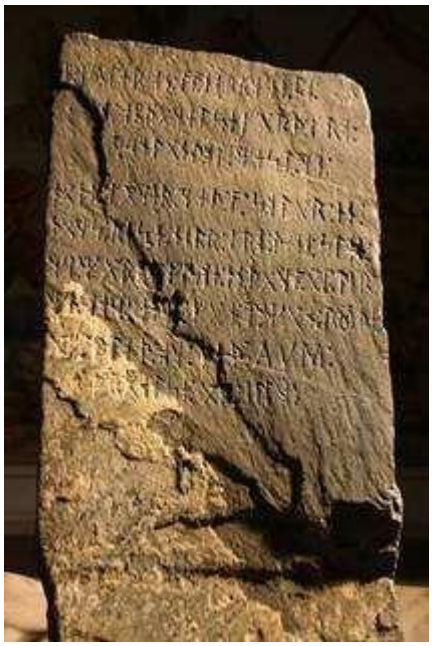

Deşi fac încă obiectul unor dispute, mai multe artefacte vikinge descoperite în America de Nord sunt dovezi convingătoare despre cât de departe au pătruns nordicii în America precolumbiană. Mai sus, piatra Kensington Runestone, care relatează saga unei expediţii vikinge nereuşite în actuala Minnesota în 1362.
Mai jos: O colecţie de capete de topor şi vârfuri de suliţă scandinave din fier, datând din secolul al XIV-lea, dar toate descoperite în Minnesota, SUA, la aproximativ 80 km sud de Kensington Runestone.

Turnul Newport Circa 1300

În Parcul Touro din Newport, Rhode Island, un turn de piatră, numit Turnul Newport, ar putea fi cea mai veche clădire nordică existentă integral în America de Nord, construită probabil în secolul al XII-lea. S-a afirmat că turnul, denumit cel mai adesea Moara guvernatorului Arnold, a fost construit de guvernatorul Arnold în jurul anului în care a fost menționat în testamentul său - 1677. Cu toate acestea, forma structurii este cât se poate de nepotrivită pentru cea a unei mori. Partea superioară a clădirii este, în mod evident, menită să fie folosită ca turn de observație asupra golfului, iar interiorul ca o biserică timpurie, cu un loc pentru altar și un șemineu (toate acestea fiind incompatibile cu interiorul unei mori). Designul structurii seamănă foarte mult cu alte biserici timpurii în stil nordic care pot fi găsite în Europa.

Turnul Newport, Rhode Island. Este o structură vikingă timpurie?

Prima menţiune a existenţei turnului apare în relatarea exploratorului italian Giovanni de Verrazano, care, în timp ce se afla în slujba francezilor, a fost primul european din secolul al XVI-lea care a intrat în golful New York în 1524. Verrazano a notat turnul pe harta sa a zonei, numindu-l "vilă normandă" din cauza designului şi construcţiei sale evident nordice. Cea mai convingătoare dovadă a construcţiei nordice a Turnului Newport este existenţa unei inscripţii runice pe unul dintre pereţi, care a fost tradusă ca fiind HINKIRS sau Henrikus - un nume nordic. Exploratorul Verrazano a remarcat de asemenea că băştinaşii cu care a intrat în contact în zona Newport erau "politicoşi, cultivaţi şi cu tenul deschis".

Bernardo Carli, unul dintre oamenii lui Verrazano, a scris: "Acesta este cel mai frumos şi cel mai civilizat popor pe care l-am găsit în navigarea noastră. Ne întrec în mărime, sunt de culoarea bronzului, unii înclinaţi spre alb". Aceste caracteristici fizice ar putea indica o îndepărtată ascendenţă nordică.

Legături lingvistice cu Norse

În plus, multe cuvinte amerindiene din regiune sunt de origine clar nordică. În cartea sa *The Rediscovery of Lost America* (E.P. Dutton, New York, 1979), Arlington Mallery a întocmit o listă uriaşă de cuvinte irocheze cu origini nordice. Unele dintre cele mai interesante sunt:

- În Noua Anglie, numele indian al portului Halifax era "Chebuct". În limba nordică, un "sjobukt" este un golf maritim.

- În Martha's Vineyard, un iaz numit "Mennemsha" se află între Gay's Head şi Chilmark. În limba norvegiană, cuvântul "mellemsjo" înseamnă "între iazuri sau corpuri de apă".

- În apropiere de Pemaquid, Maine, o ramură tribală a Abnaki se numea "Norridgewok". Acest nume este prea apropiat de "Norrewg's Folk" sau de "poporul norvegian" pentru a fi o coincidenţă.

- Un deal din New Jersey a fost numit "Espating" de către indieni. Cuvântul norvegian pentru copacul asp, "asp", a ajuns în limba engleză neschimbat, în timp ce cuvântul norvegian pentru un

loc de întâlnire, un "ting", este originea clară a restului cuvântului Espating.

Influența vikingă în Groenlanda și Islanda

Gheața din Groenlanda s-a dovedit în cele din urmă prea mare chiar și pentru vikingii curajoși, iar ultimii supraviețuitori au murit în 1740, în timpul înghețului interglaciar din secolul al XVIII-lea. Astăzi, locuitorii Islandei, datorită izolării geografice, sunt cei mai puri descendenți ai vikingilor din lume. Limba lor este aproape identică cu cea a predecesorilor lor. Ei nu au recunoscut creștinismul ca fiind o religie legitimă până în secolul al XII-lea, ceea ce îi face să fie ultima națiune europeană care a făcut acest lucru.

Primele încercări de unitate eșuează

În Scandinavia, mai mulți conducători vikingi au încercat să stabilească o formă de unitate, în special Harald Fairhair, care i-a învins pe căpeteniile vikinge din vestul Norvegiei în 872, și Harald Bluetooth, care, în 965, după ce a fost botezat ca și creștin, a încercat să-i convertească pe danezi la creștinism. Ambele încercări de unitate au eșuat, iar Harald Bluetooth, în ciuda faptului că era descendentul legitim al unui șef viking de frunte, a fost exilat.

Saga lui Harald Hardraada-Cum a condus un viking Anglia

Din această luptă pentru unitate între vikingi a apărut unul dintre cele mai colorate personaje din istoria vikingilor: Harald Hardraada. În 995, ținuturile vikinge din nordul Angliei și Norvegia au fost în sfârșit unite sub un singur rege, Olaf Tryggvason. Când șeful viking Harald a urcat pe tronul acestor două ținuturi, a primit numele Hardraada (conducătorul dur), iar guvernarea sa severă a declanșat una dintre ultimele bătălii dintre vikingi și britanici.

Harald a fost fratele vitreg al regelui Olaf cel Voinic, un rege al Norvegiei care a fost alungat din țara sa în timp ce încerca să-și convertească prin violență compatrioții la creștinism. Olaf a fugit în așezările vikinge din Rusia, care se creștinaseră, și a strâns o armată pentru a pune în scenă o revenire în Norvegia. Olaf s-a întors în Norvegia în 1030, avându-l alături pe fratele său vitreg, Harald, în vârstă de 15 ani. Împreună au luptat împotriva compatrioților lor

păgâni, dar au fost înfrânți. Olaf a fost ucis (mai târziu a fost făcut sfânt de către Biserica creștină și este până în prezent patronul Norvegiei), iar Harald a fost grav rănit. Tânărul Harald a fugit înapoi în Rusia, oprindu-se la Kiev pentru a se înrola în armata regelui Iaroslav, unde a câștigat un mare prestigiu ca soldat.

De acolo a plecat la Constantinopol, unde s-a înrolat în Garda Varangiană a împăratului, o unitate de elită a armatei formată exclusiv din vikingi și ruși care erau recrutați din așezările nordice din Rusia creștină. Timp de un deceniu, Harald a luptat pentru Imperiul Roman de Răsărit, câștigând nu doar o mare faimă, ci și o mare bogăție.

În 1044, s-a întors la Kiev și s-a căsătorit cu fiica regelui Iaroslav. Până în 1047, și-a croit drum înapoi în Norvegia, unde a revendicat tronul norvegian. Legăturile sale cu familia regală, combinate cu isprăvile sale deja legendare, au fost suficiente pentru a reduce la tăcere orice opoziție. În următorii nouăsprezece ani, Harald a continuat să încerce să-și creștineze compatrioții, câștigându-și numele de "conducător dur".

Ultima sa mare ispravă a avut loc în 1066. La moartea regelui anglo- saxon, Eduard Mărturisitorul, Harald a revendicat coroana engleză pe baza suveranității comune a Norvegiei și a nordului Angliei. Cu toate acestea, un alt pretendent la tronul englez a depus și el o ofertă - William, duce de Normandia, în mod ironic, de asemenea descendent de vikingi.

Harald a încheiat mai întâi o alianță cu contele Tostig, fratele nemulțumit al lui Harold Godwinson, regele englez care i-a succedat lui Eduard Mărturisitorul. Apoi a navigat spre Anglia și a pus stăpânire pe orașul York ca bază pentru operațiunile sale împotriva lui Harold Godwinson. Armatele vikingă și engleză s-au ciocnit în bătălia de la Stamford Bridge, unde Harald a fost ucis.

Bătălia de la Stamford Bridge.

Pagubele pe care le-a provocat armatei lui Harold Godwinson au fost de așa natură încât aceasta nu a putut împiedica invazia lui William de Normandia la Hastings, câteva zile mai târziu. Harold Godwinson a fost ucis, iar William a devenit William Cuceritorul - un urmaș al vikingilor normanzi devenise rege al Angliei.

Moartea lui Harald Hardraada pe Stamford Bridge a marcat dispariția definitivă a adevăratului spirit scandinav aventurier. După el, nu vor mai exista vikingi și raidurile lor. Creștinizați și colonizați, ei supraviețuiesc doar în ADN-ul lor, care poate fi găsit astăzi în întreaga lume.

CAPITOLUL 25: Flamboiant și Ferment- Franța

Istoria Franței este scăldată în sânge. Milioane de francezi albi au fost măcelăriți în ceea ce pare a fi o serie nesfârșită de războaie, aventuri militare și dezastre naturale.

Povestea acestei puternice națiuni europene se citește ca o călătorie în roller coaster și arată cum o civilizație poate supraviețui chiar și celor mai dramatice vicisitudini ale destinului, dacă își menține populația omogenă.

Capacitatea Franței de a supraviețui secolelor de evenimente dramatice este o dovadă că teoria "mediului" a creșterii și decăderii civilizațiilor este falsă. Dacă o națiune poate supraviețui la ceea ce au îndurat francezii, atunci nicio schimbare socială "de mediu" nu o poate distruge.

Francii-Clovis I introduce creștinismul

În urma căderii Imperiului Roman de Vest, regiunea cunoscută astăzi sub numele de Franța a fost ocupată de un trib germanic numit franci. Inițial un trib păgân, soarta civilizației occidentale a fost schimbată atunci când regele francilor, Clovis I, s-a convertit la creștinism în 496.

Vizigoții, care au pus stăpânire pe o parte din sudul Franței după prăbușirea romanilor, au fost alungați din acest teritoriu de Clovis în 507. S-au retras spre sud, în Spania, unde au jucat un rol major în istoria acestei națiuni.

CREŞTINISMUL SE ÎNRĂDĂCINEAZĂ ODATĂ CU CLOVIS I 496

Statui ale fondatorului Imperiului Franc, Clovis I, în stânga, şi ale soţiei sale, Clothilde, de la Notre Dame de Corbeil, lângă Paris. Clovis a devenit proeminent în 481. Cea mai importantă faptă a sa a fost convertirea sa la creştinism în 496 - fără această convertire, este îndoielnic că creştinismul s-ar fi impus vreodată pe continentul european.
El a iniţiat practica convertirii păgânilor albi prin sabie atunci când a invadat Imperiul Visigot în 507, determinându-i pe aceştia să fugă spre sud, în Spania.

Clovis I a murit în 511. După moartea sa, regatul franc s-a extins pentru a include Burgundia, Belgia şi o mare parte din ceea ce este astăzi Germania centrală. Moştenirea politică a lui Clovis a fost afectată de împărţirea regatului său între fiii săi.

Curând, luptele interne legate de moştenire şi de mărimea teritoriului au devenit la ordinea zilei, iar imperiul franc a fost slăbit ca urmare.

Diviziunea dintre franci a fost în cele din urmă curmată de domnul Parisului, Charles Martel ("Charles Ciocanul"), care, prin forţa armelor şi voinţă, a devenit unicul conducător al francilor, la timp pentru a respinge o nouă ameninţare venită dinspre sud - invazia musulmană, care s-a extins din Africa de Nord în Spania şi în nordul Franţei.

POZIȚIA EROICĂ A LUI ROLAND ÎMPOTRIVA BASCILOR

Roland, nepotul lui Carol cel Mare, retras din Spania după ce i-a învins pe mauri, s-a apărat eroic împotriva unei ambuscade a bascilor în Munții Pirinei, între Spania și Franța. După ce a ucis legiuni de basci, Roland și-a frânt apoi sabia de stânci înainte de a fi el însuși ucis, în loc să lase celebra sa armă să cadă în mâinile inamicului.

Pepin cel Scurt primește binecuvântarea papală

Carol Martel a fost succedat de fiul său, Pepin cel Scurt, care a domnit între 741 și 768. Pepin a primit aprobarea papei pentru a fi singurul conducător al Franței. Aceasta a fost prima din multele ocazii în care papa va considera potrivit să aprobe conducători de state în numele lui Dumnezeu. Pepin a fost apoi încoronat de către misionarul englez, Sfântul Bonifaciu, care a acționat în numele papei, în 752.

Adevăratul motiv pentru care papa a fost atât de prietenos cu Pepin a fost acela că acesta simțea nevoia unor aliați, deoarece longobarzii germani se revărsau în Italia și amenințau Roma. În 756, manevrele papei au dat roade. O armată francă i-a atacat pe longobarzi (care se stabiliseră ferm în nordul Italiei și aveau așezări în centrul și sudul Italiei) și i-a forțat să cedeze Roma și părți din Italia centrală direct papei.

În 768, fiul lui Pepin, Carol cel Mare, a moștenit regatul franc. Profitând de disputele dintre maurii din Spania, prima acțiune a lui Carol cel Mare a fost crearea unui stat tampon între mauri și Franța - un obiectiv care a fost atins în 778.

Creștinarea sașilor

După ce a luptat împotriva invadatorilor musulmani albi din sud, Carol cel Mare a pornit un război sângeros de exterminare a sașilor și a altor triburi germane păgâne aflate sub controlul său. După ce a omorât mii de păgâni, a reușit să creeze un regat creștin uniform - chiar dacă mulți dintre supușii săi nu au aderat decât de formă la noua religie.

În acest fel, Carol cel Mare a construit un imperiu care cuprindea o mare parte din Franța și Germania de astăzi, stabilind ca instanță de judecată orașul Aix-La-Chapelle, sau Aachen, așa cum era cunoscut în Germania, situat în centru.

Charlemagne invadează Lombardia

După ce a extins creștinismul în rândul germanilor din vest într-un mod violent, Carol cel Mare și-a îndreptat atenția către germanii problematici din Italia - longobarzii. A invadat regatul lombard din nordul Italiei în 774 și a procedat la înfrângerea rapidă a armatei lor.

Apoi s-a proclamat rege al longobarzilor. Isprăvile lui Carol cel Mare în reunificarea a ceea ce fusese aproape toate teritoriile vechiului Imperiu Roman de Vest (cu excepția Britaniei și a Spaniei ocupate de musulmani) au culminat cu încoronarea sa ca împărat al "Sfântului Imperiu Roman" la 25 decembrie 800, la Roma, de către papă. Folosirea titlului de "Sfânt Împărat Roman" a fost o încercare a lui Carol cel Mare de a se asocia cu gloria trecută a Romei.

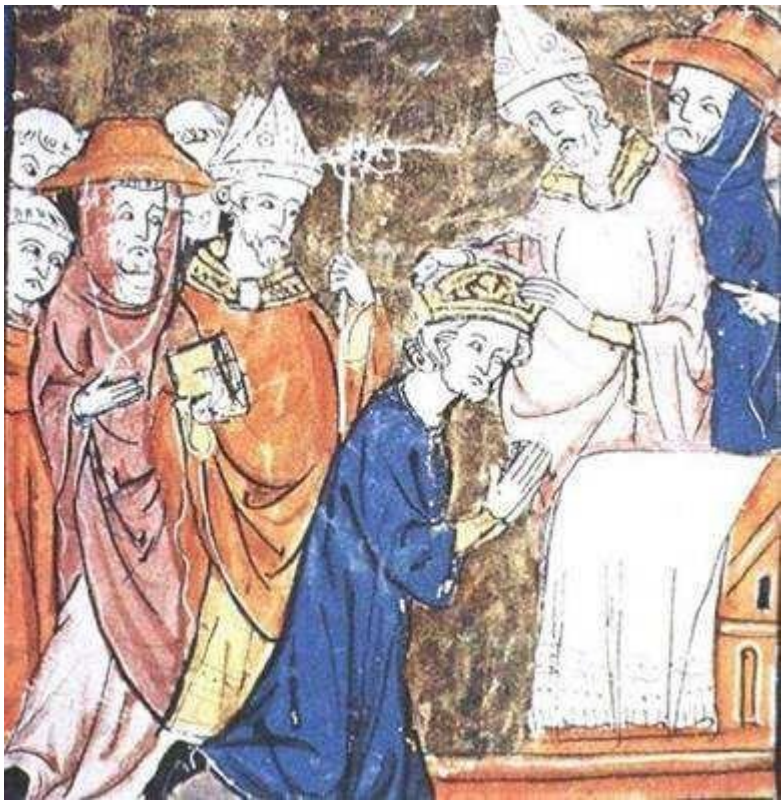

Încoronarea lui Carol cel Mare ca Sfânt Împărat Roman de către Papa.

În realitate, triburile germanice albe au reușit să restabilească ordinea din haosul lăsat în urmă de prăbușirea statului roman multirasial.

Ocuparea Austriei, a celei mai mari părți a Germaniei și a nordului Italiei de către franci nu a introdus schimbări majore în compoziția rasială a acestor teritorii. Cu toții erau din aceeași tulpină germanică, dar măcelărirea în masă a albilor care au refuzat să devină creștini a avut, fără îndoială, un impact atât asupra numărului, cât și asupra calității lor.

Acesta a fost în special cazul elementului de conducere al triburilor germanice. De obicei, cei mai mari, mai curajoși și mai puternici membri ai acestor triburi (germanicii originali își votau de fapt șefii) erau primii care erau vizați pentru a fi executați de "misionarii" creștini.

Imperiul lui Carol cel Mare împărțit

În 814, Carol cel Mare a murit în capitala sa, Aix-La-Chapelle. Fiul său, Ludovic cel Pios, a fost încoronat împărat, dar nu avea voința de fier a tatălui său pentru a menține unit Sfântul Imperiu Roman. Nu

exista o infrastructură centrală, iar Ludovic a constatat în curând că nu putea controla toate teritoriile, așa că a împărțit imperiul între cei trei fii ai săi, Carol, Lothar și Ludovic.

Teritoriul lui Carol a devenit Franța, teritoriul lui Ludovic a devenit vestul Germaniei, iar teritoriul lui Lothar a devenit teritoriul disputat al Alsaciei-Lorena, pentru care germanii și francezii au purtat numeroase războaie - ultimul dintre ele având loc la o mie de ani după moartea lui Carol cel Mare, în 1940.

Diviziunile politice dintre francezii și germanii emergenți au fost pecetluite prin Tratatul de la Verdun din 843, care a pus capăt luptelor intestine dintre cei trei frați și a trasat teritoriul fiecăruia. Acest tratat a oferit recunoaștere politică diviziunii culturale și lingvistice care a avut loc, râul Rin fiind linia de demarcație. La vest de acest râu, s-a dezvoltat limba franceză, iar la est, limba germană.

Domnia succesorului lui Carol cel Mare, regele Ludovic I (încoronat în 813), a fost marcată de primele incursiuni vikinge în Franța și de separarea definitivă a Franței de Germania. Până în 990, francii au ales un nou rege - Hugh Capet, care a înființat dinastia Capețienilor, sub conducerea căreia a început să se contureze statul francez.

Bătălia de la Bouvines adaugă Normandia și Anjou

În 1214, Franța a adăugat Normandia și Anjou la teritoriul său prin înfrângerea armatelor combinate ale Angliei și Sfântului Imperiu Roman în Bătălia de la Bouvines. Acest lucru a fost urmat la scurt timp după aceea de ocuparea provinciilor Provence și Languedoc.

Regele Filip al III-lea, care a domnit din 1270 până în 1285, a lansat din nou un atac împotriva maurilor din Spania; aventura s-a încheiat cu un dezastru când a fost ucis în luptă. La sfârșitul secolului al XIII-lea, Filip al IV-lea, ultimul dintre marii regi Capețieni, a anexat Franche-Comte, Lyon și părți din Lorena.

În 1305, Filip a reușit să aranjeze alegerea unui papă francez, Clement al V-lea, primul papă ne-italian de la înființarea Bisericii. Clement al V-lea a mutat imediat curtea papală de la Roma la Avignon, în Franța, provocând o divizare și o criză majoră în Biserică.

Războiul de o sută de ani - înfrângerea francezilor în bătăliile de la Crecy și Agincourt

În 1337, Anglia și Franța au intrat în război după ce regele englez Edward al III-lea a revendicat tronul Franței. Războiul, care a devenit cunoscut sub numele de Războiul de o sută de ani, a durat din 1337 până în 1453. A început cu înfrângerea de către englezi a unei flote franceze în largul coastei Țărilor de Jos, în Bătălia de la Sluis, și apoi cu debarcarea în Franța.

Asediul orașului Orleans, care se remarcă prin una dintre primele utilizări ale canonului în războiul de asediu, ca în această reprezentare contemporană.

Prima bătălie terestră majoră a avut loc la Crecy-en-Ponthieu în 1346 și a fost câștigată din nou de englezi, care au lansat apoi un asediu de doi ani la Calais, care a căzut în cele din urmă în 1348. În 1415, regele englez, Henric al V-lea, a lansat o nouă invazie a Franței și i-a învins pe francezi în celebra bătălie de la Agincourt. Arcașii englezi au folosit noua lor armă secretă, arcul lung, care le oferea o rază de acțiune net superioară. Ei au reușit să lanseze un torent de săgeți asupra francezilor înainte ca aceștia să poată răspunde.

Moartea neagră ucide o treime din francezi

Înfrângerea în fața englezilor a fost doar una dintre problemele Franței în această perioadă. O ciumă (despre care se crede că ar fi

ciuma bubonică) a cuprins țara între 1361 și 1438, ucigând o treime din populație.

Ioana d'Arc și victoria franceză

Renașterea Franței în timpul lui Carol al VII-lea (1422-1461) a fost inițiată de o țărancă, Ioana d'Arc, a cărei conducere i-a inspirat pe francezi. După ce s-a prezentat regelui ca voluntar pentru Franța, Ioana a jucat personal un rol important în ridicarea asediului orașului Orleans. Capturată de englezi, a fost arsă pe rug la insistențele vasalilor francezi ai englezilor. Războiul a continuat încă douăzeci de ani după moartea Ioanei, dar francezii nu au pierdut niciodată inițiativa și, în 1453, au intrat în Bordeaux. Englezii au fost forțați să se predea, după ce au pierdut Războiul de o sută de ani. Aceștia și-au cedat toate teritoriile din Franța, cu excepția Calaisului.

JOAN DE ARC-RĂZBOINICĂ ȚĂRANCĂ RĂZBOINICĂ CARE A INSPIRAT FRANȚA SĂ EXPULZEZE ENGLEZII

Îmbrăcată în armură completă, Ioana d'Arc conduce trupele franceze în timpul asediului orașului Orleans. Fata de la fermă, în vârstă de doar 18 ani când a condus armata franceză împotriva englezilor în 1430, a vrut să se întoarcă acasă după capturarea orașului Reims, dar monarhia franceză a refuzat să-i acorde permisiunea de a pleca. Toate relatările

despre Ioana spun că nu numai că a fost un lider inspirat, dar și - lucru rar printre liderii militari din vremea sa - a fost compătimitoare cu prizonierii. În mijlocul unei bătălii, ea a ajutat un soldat englez grav rănit. De asemenea, a cedat și a plâns atunci când mai mulți soldați englezi s-au înecat într-un șanț în timp ce încercau să scape de francezi. Ioana a fost în cele din urmă capturată și, la insistențele vasalilor francezi din englezilor, judecat și ars pe rug la 30 mai 1431. A fost canonizată ca sfântă în 1920 și este până în prezent eroina națională a Franței.

Renașterea și expansiunea colonială

Pacea care a urmat sfârșitului Războiului de o sută de ani a fost marcată de o perioadă de prosperitate și creștere economică. Sub domnia regelui Francisc I (1515-1547), Renașterea franceză a luat amploare, producând unele dintre cele mai frumoase opere ale acelei perioade.

În același timp, Franța a început și o perioadă de expansiune colonială, ocupând mari părți din America de Nord, Asia și Africa de Nord- Vest. La fel ca Portugalia și Spania, aceste colonii au fost în cea mai mare parte exploatate economic și nu s-a făcut niciun efort conștient pentru a le popula cu populații franceze albe semnificative. Singura excepție a fost colonia din Algeria și o regiune din America de Nord, care a devenit mai târziu provincia canadiană Quebec.

Reforma și persecutarea protestanților de către catolici

Apariția rebeliunii protestante împotriva catolicismului s-a răspândit în Franța, ca în aproape toate celelalte țări din Europa. În Franța, ca și în alte părți, a provocat o persecuție catolică feroce a cauzelor protestante, iar mii de francezi au murit în conflictul care a rezultat, deși agresiunea a fost, de obicei, dirijată exclusiv de catolici. Cel mai infamant dintre aceste evenimente a fost masacrul din ziua Sfântului Bartolomeu din 1572, când douăzeci de mii de protestanți au fost uciși într-un atac coordonat al catolicilor.

Războaiele s-au încheiat în 1598, când regele francez Henric al IV-lea a emis Edictul de la Nantes, care a acordat libertatea religioasă în Franța.

Restul domniei lui Henric a inaugurat o perioadă de refacere

după devastarea și perturbarea conflictului religios și a fost marcată de o nouă creștere economică. Ajutând în mare măsură țăranii albi obișnuiți, Henric a anulat restanțele la impozitele pe terenuri, a interzis confiscarea animalelor sau a uneltelor de către creditori, a pus la dispoziție terenuri publice pentru a fi cumpărate sub prețul pieței și a restricționat drepturile de vânătoare ale nobililor asupra câmpurilor cultivate. Până la sfârșitul primului deceniu al secolului al XVII-lea, economia era înfloritoare, iar autoritatea regală era din nou ferm stabilită.

PRIMUL "PRIM-MINISTRU" DIN LUME - CARDINALUL RICHELIEU

Armand Jean du Plessis de Richelieu, cunoscut și sub numele de Cardinal-Duc de Richelieu, a devenit principalul ministru al regelui francez Ludovic al XIII-lea în 1624. În calitate de conducător de facto al Franței, Richelieu este considerat în general drept primul prim-ministru din lume. Născut în 1585, a devenit episcop în 1608, dar a intrat curând în politică, devenind secretar de stat în 1616. Influența sa a fost de mare anvergură și a creat instituții precum Academia Franceză, care funcționează și astăzi. Principala sa transformare internă a fost centralizarea puterii, care a necesitat o reducere a autonomiei nobilimii franceze. Deși era catolic, a încheiat rapid alianțe cu puterile protestante pentru a împiedica dinastia austro-spaniolă Habsburg să se extindă

împotriva intereselor franceze. Această politică l-a făcut să intervină în Războiul de Treizeci de Ani dintre catolici și protestanți de partea forțelor protestante, spre consternarea adversarilor săi catolici interni. Richelieu și-a păstrat poziția de influență până la moartea sa, în 1642.

Războiul de Treizeci de Ani

Domnia următorului rege francez, Ludovic al XIII-lea, s-a remarcat în mare parte prin numirea lui Armand du Plessis ca prim-ministru. Du Plessis, care a devenit cunoscut sub numele de Cardinal de Richelieu, a fost conducătorul de facto al Franței timp de optsprezece ani. Richelieu a fost un om de stat priceput, consolidând ferm puterea biroului regelui prin desființarea sistemului feudal și a puterii nobilimii regionale.

Cu toate acestea, eforturile lui Richelieu au fost în mare parte anulate de izbucnirea Războiului de Treizeci de Ani (1618-1648). Acesta a început ca o revoltă țărănească în Boemia, care era legată de divizarea dintre catolici și protestanți, dar în curând a implicat o mare parte din Europa continentală. Francezii au încercat - dar nu au reușit - să profite de această confuzie pentru a elimina rivali precum casa regală de Habsburg din Germania. Războiul a epuizat Franța din punct de vedere financiar, iar țara se afla în pragul colapsului economic atunci când Ludovic al XIV-lea, în vârstă de cinci ani, a moștenit tronul la moartea tatălui său, în 1643.

RegeleSoare-LouisalXIV-lea-RegeleSoare-LouisalXIV-lea-un conducător competent

Ludovic al XIV-lea a devenit un conducător competent. S-a angajat în multe lucrări de construcție importante, inclusiv în faimosul Palat de la Versailles, în afara Parisului, care poate fi văzut și astăzi în cadrul său original.

Cu toate acestea, Ludovic al XIV-lea a angajat din nou Franța în patru războaie diferite împotriva dușmanilor deja tradiționali, germanii, și în 1685, a revocat Edictul de la Nantes, declarând din nou Franța drept stat catolic. În afară de miile de francezi uciși în războaie, peste două sute de mii dintre cei mai educați și calificați francezi albi

- care tindeau să formeze majoritatea protestanților - au părăsit țara, stabilindu-se în America de Nord, Africa de Sud și alte țări europene.

Războiul de Succesiune spaniolă - previne Uniunea dintre Franța și Spania

Franța a fost implicată în Războiul de Succesiune spaniolă (1701- 1704), alături de mai multe națiuni europene. Acest război a început atunci când regele fără copii al Spaniei, Carol al II-lea, și-a lăsat regatul și imperiul său Franței pe patul de moarte. Olanda, Austria și celelalte state mai mici care formau Sfântul Imperiu Roman au reacționat cu șoc, la fel ca și Anglia.

Adăugarea Spaniei la forța deja semnificativă a Franței ar fi transformat-o în cea mai puternică țară din Europa, așa că celelalte națiuni s-au unit și au pornit un război împotriva Franței pentru a împiedica unirea acesteia cu Spania.

Deși bătăliile decisive au avut loc în Europa, războiul a fost marcat și de confruntări în colonii. Astfel, așezările britanice și franceze din America de Nord s-au luptat și ele între ele, implicând uneori și populația indiană nativă într-o serie de bătălii cunoscute sub numele de Războaiele franceze și indiene.

Bătălia de la Ramillies, 1706.

Francezii au fost înfrânți în bătăliile de la Blenheim (1704), Ramillies (1706) și Malplaquet (1709) de armatele conduse de

ducele englez de Marlborough și de prințul Eugene de Savoia.

(Acesta din urmă era, în mod ironic, un francez care renunțase la Franța și își oferise serviciile Austriei). În ciuda acestor înfrângeri, războiul s-a prelungit în mod neconcludent. În cele din urmă, spaniolii au rezolvat problema prin alegerea unui nou rege, iar războiul s-a încheiat în 1714 prin Pacea de la Utrecht.

Alunecare în revoluție

Deși Franța s-a implicat în comerțul cu sclavi alături de alte câteva națiuni europene, nu a urmat calea Spaniei și Portugaliei, importând sclavi albi pe teritoriul său în număr semnificativ.

Doar un număr foarte mic de sclavi negri au fost aduși vreodată în Franța. Cu toate acestea, nobilimea și regii francezi de după Ludovic al XIV-lea au devenit din ce în ce mai despotici și au gestionat greșit economia, ceea ce a dus la un grad mare de sărăcie.

Regii francezi au devenit din ce în ce mai antievrei, la fel ca și alte națiuni catolice fanatice, iar restricțiile impuse evreilor și activităților acestora au devenit din ce în ce mai stricte. În special, s-a acuzat faptul că evreii se angajau în practici financiare exploatatoare (preeminența lor în lumea bancară a alimentat aceste acuzații).

De asemenea, Franța s-a angajat în alte războaie europene:

• Războiul de Succesiune Austriacă, purtat între 1740 și 1748, pentru dreptul împărătesei Maria Tereza a Austriei de a domni pe pământurile austriece moștenite de la tatăl ei; și

• Războiul de șapte ani, purtat între 1756 și 1763. Acesta a fost un conflict între Austria și Prusia, în care au fost implicate toate marile puteri europene, care au profitat de această ocazie pentru a-și regla propriile conturi. În cazul Franței, acestea făceau parte din războaiele coloniale cu englezii din America de Nord. Până la sfârșitul acestor războaie, Franța și-a pierdut aproape tot imperiul colonial din America și din India. Toate aceste războaie au continuat să pună la grea încercare economia franceză, iar când Ludovic al XVI-lea a urcat pe tron în 1774, țara avea nevoie urgentă de reforme economice și sociale.

Ludovic al XVI-lea a refuzat să se ocupe de aceste probleme, ceea

ce le-a oferit anarhiştilor din societatea franceză şansa de a profita de disensiunile tot mai mari faţă de regimul regal. În cele din urmă, un număr semnificativ de francezi care au fost implicaţi în Războiul de Independenţă american au devenit inspiraţi de principiile republicanismului şi democraţiei. Acest sentiment a fost adus înapoi în Franţa şi a fost adăugat la fiertură.

PALATUL VERSAILLES EVIDENŢIAZĂ CAUZA REVOLUŢIEI

Măreţul Palat Versailles de lângă Paris, început în 1664 şi finalizat în 1741, a pus în evidenţă discrepanţa uriaşă dintre nobilimea franceză şi ţărani. Ducând o viaţă de opulenţă la care oamenii obişnuiţi puteau doar visa, nobilimea şi monarhia franceză au ajuns să fie izolate de nevoile poporului. Această divizare a dus direct la Revoluţia franceză din 1789.

Revoluţia franceză din 1789

În 1789, a avut loc o convocare a "stărilor generale" (sau o adunare a poporului francez), de mult timp adormite. Deşi iniţial era destinată să discute despre criza socială şi economică în creştere, reuniunea s-a încheiat în revoltă deschisă atunci când "a treia stare" (sau masele populare) a recurs la violenţă.

O mulţime numeroasă a luat cu asalt o închisoare regală, cunoscută sub numele de Bastilia, în centrul Parisului, marcând începutul unei revolte care avea să schimbe Franţa pentru totdeauna. Revolta populară a dus la crearea unei monarhii constituţionale cu un parlament ales indirect de către cetăţenii plătitori de taxe şi impozite. Acest stat a durat puţin peste un an, dar a început să se prăbuşească

atunci când regele și familia sa au fost capturaţi în timp ce încercau să fugă din Franța.

Celelalte naţiuni ale Europei, și în special familiile regale, au privit cu groază. Preocupate că sentimentul antimonarhic se va răspândi, multe naţiuni au declarat război Franţei cu intenţia de a înăbuși revoluția. Prusia a invadat Franța dinspre est și aproape a capturat Parisul.

Englezii au atacat Toulon, iar austriecii au invadat după un apel personal din partea reginei Maria Antoaneta (care era rudă de sânge cu împăratul austriac). În cele din urmă, Spania a invadat Franța prin lansarea unei armate peste Munţii Pirinei. Franța a fost pusă sub asediu din toate părţile.

O serie de înfrângeri militare, care au culminat în aprilie 1792, au generat o nouă insurecţie populară. O mulţime a luat cu asalt Palatul Versailles în august, iar familia regală a fost confiscată și acuzată de trădare. Găsiţi vinovaţi, Ludovic al XVI-lea și soţia sa au fost executaţi public prin ghilotinare în ianuarie și, respectiv, octombrie 1793.

BLONDE PENTRU EXECUȚIE - REGELE GHILOTINAT 1793

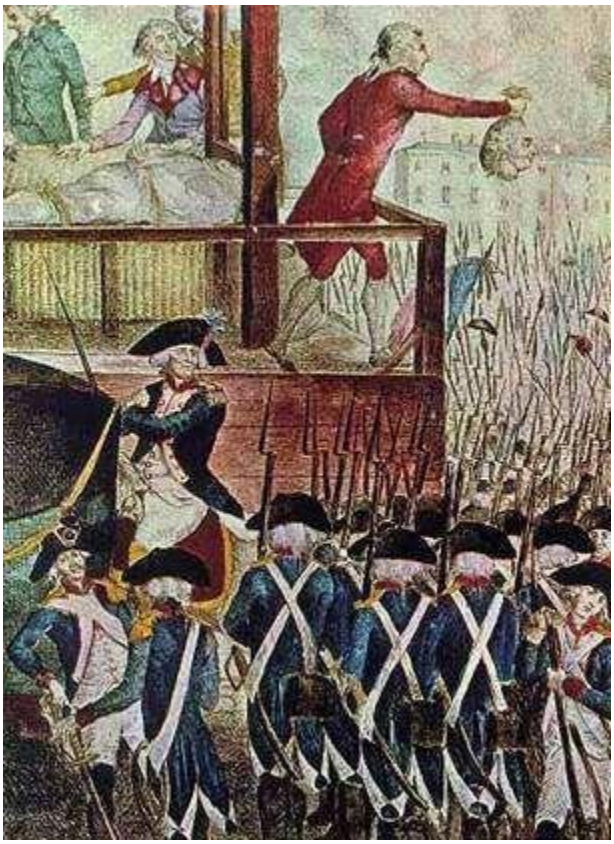

1793 - După ce a încercat să fugă din Franța, regele Ludovic al XVI-lea al Franței este decapitat la Paris, în piața cunoscută astăzi sub numele de Place de la Concorde. Capul său a fost expus mulțimii care îl aștepta după execuție. Adesea, era suficient ca o persoană să aibă doar părul blond pentru a fi acuzată că este nobil. Chiar dacă acest lucru nu era întotdeauna adevărat, rezultatul final a fost că numărul persoanelor cu părul blond din Franța a fost mult redus prin aceste execuții țintite.

Domnia Terorii

Revoluţia Franceză a avut, de asemenea, o nuanţă subrasială. Adesea, oamenii erau consideraţi ca fiind membri ai nobilimii doar pentru că aveau părul blond, iar multe persoane nevinovate au fost executate fără niciun alt motiv.

Acest lucru a fost dus la extrem în perioada sângeroasă cunoscută sub numele de "domnia terorii" şi a dus la războaie civile şi externe timp de zece ani. În această perioadă, tribunalele şi comisiile revoluţionare au ordonat decapitarea a aproape şaptesprezece mii de persoane. Atunci când numărul de francezii care au murit în închisoare sau care au fost împușcaţi pe loc este adăugat, victimele domniei terorii se ridică la aproximativ patruzeci de mii. Dintre cei executaţi, aproximativ 8% erau nobili, 6% erau membri ai clerului, 14% aparţineau clasei de mijloc, iar 70% erau muncitori sau țărani acuzaţi de eschivare de la încorporare, dezertare, acaparare, rebeliune şi diverse alte infracţiuni "antirevoluţionare".

Un pas făcut de noua Republică Franceză a fost emanciparea oficială a evreilor francezi. Pentru prima dată, acestora li s-a permis să participe pe deplin la funcţii publice în Franța. Din acest motiv, evreii francezi şi europeni au devenit susţinători declaraţi ai revoluţiei.

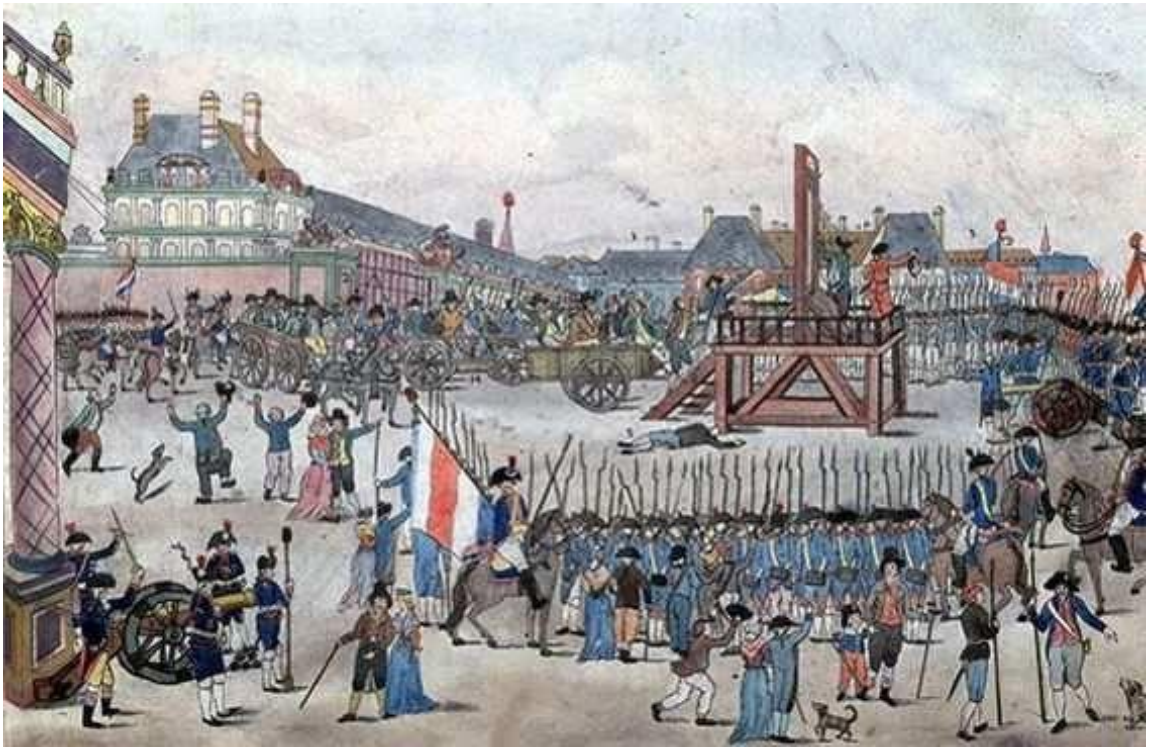

Decapitările publice au devenit la ordinea zilei în timpul Revoluţiei. Aceasta înfăţişează execuţia lui Robespierre, unul dintre arhitecţii domniei terorii.

Revoluţia lansează o campanie anticorupţie şi anticriză

Încercând să instituie o "Republică a virtuţii", liderii revoluţiei au subliniat devotamentul faţă de republică şi au instituit măsuri împotriva corupţiei şi a acaparării. Aceste măsuri au fost urmate de închiderea tuturor bisericilor din comuna Paris din noiembrie 1793, măsură copiată în curând de autorităţile din alte părţi ale Franţei.

A fost înfiinţat un cult necreştin, cunoscut sub numele de Cultul Raţiunii, al cărui centru principal era Catedrala Notre Dame din Paris, care a fost special sfinţită în acest scop.

Napoleon zdrobeşte revolta regalistă

Cu un efort supraomenesc, Franţa a întors frontul militar. La sfârşitul anului 1794, forţele franceze au cucerit Ţările de Jos austriece, au ocupat Ţările de Jos Unite (pe care le-au reorganizat sub numele de Republica Batavia - care mai târziu a devenit Olanda) şi au înfrânt armatele aliate pruso-austriece de la graniţa râului Rin.

Aceste înfrângeri au provocat prăbușirea coaliției antifranceze, iar în aprilie 1795, prin Tratatul de la Basel, Prusia și o serie de state germane mai mici au pus capăt ostilităților. În iulie, Spania s-a retras, de asemenea, din războiul împotriva Republicii Franceze, lăsând Marea Britanie și Austria ca singurele mari puteri care se mai aflau în mod oficial în război cu Franța. Austriecii erau încă indignați de execuția Mariei Antoaneta. Cu toate acestea, s-a ajuns la un impas și a rezultat o pace relativă timp de mai bine de un an.

La Paris, a fost redactată o nouă constituție care crease o republică și care conținea clauze ferme care împiedicau revenirea la monarhie. Regaliștii parizieni au obiectat față de aceste clauze și, în octombrie 1795, au lansat propria lor revoltă la Paris.

Revolta regalistă a fost zdrobită de trupele aflate sub comanda unui general francez pe atunci puțin cunoscut, Napoleon Bonaparte. Insurecția și haosul au continuat. Noua constituție a fost lovită de o succesiune de lovituri de stat și intrigi, majoritatea nereușite. În cele din urmă, în 1799, Bonaparte și un grup de susținători au preluat controlul guvernului francez și au restabilit o conducere autocratică sub ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Consulat.

Războaiele napoleoniene - Consecințe drastice

Războaiele declanșate ca urmare a Revoluției Franceze au devenit cunoscute sub numele de Războaiele napoleoniene. Acestea au cuprins Europa timp de aproape șaisprezece ani și a avut o serie de consecințe semnificative, dintre care cea mai importantă a fost o depopulare severă a Franței, cu peste un milion de francezi uciși. Istoria războaielor și cariera lui Napoleon sunt analizate în întregime în capitolul următor.

În afară de campaniile sale militare, Napoleon a devenit celebru și pentru codificarea dreptului francez (cunoscută sub numele de Codul Napoleonic), care a rămas până în prezent baza sistemului juridic francez. În ciuda faptului că acest cod garanta libertatea de asociere și de exprimare politică, era evident că Napoleon însuși nu a luat în serios formularea. În 1809, acesta a înființat un Imperiu Francez și s-a declarat împărat.

A urmat apoi războiul cu aproape toate celelalte națiuni

europene. Printr-o uimitoare faptă de arme și geniu militar, Napoleon a reușit să își învingă aproape toți adversarii. Doar invazia Rusiei în 1812 a fost cauza pierderii sale. Pierderile suferite acolo au dus la căderea sa, iar armata franceză a fost înfrântă în Bătălia de la Leipzig din 1813. După aceea, Franța a fost invadată. Napoleon a abdicat și a fost exilat pe insula Elba. Acest lucru a dus la restaurarea monarhiei franceze, iar fratele mai mic al lui Ludovic al XVI-lea, executat, a fost numit rege.

Războaiele napoleoniene în Spania

Asaltul asupra mănăstirii Sfânta Engraţie de către trupele franceze în 1809. Un milion de soldaţi francezi au fost uciși în Războaiele napoleoniene, o perioadă în care s-a înregistrat o escaladare majoră a numărului de morți pe câmpul de luptă ca urmare a creșterii puterii de foc în masă.

Puterea personalității lui Napoleon a ieșit la iveală atunci când a evadat dramatic din Elba, a debarcat în Franța și, într-un marș triumfal asupra Parisului, a ridicat din nou o armată franceză. În 1815, și-a restabilit imperiul, dar o coaliție de puteri europene l-a învins în bătălia de la Waterloo, în același an, și a fost exilat pe insula Sfânta Elena, unde a murit (se presupune că a fost otrăvit) în 1821.

Învingătorii aliați au ocupat aproape două treimi din Franța

după Bătălia de la Waterloo şi au deţinut-o timp de cinci ani, impunând amenzi grele nefericiţilor francezi pentru că l-au susţinut din nou pe Napoleon.

Efectele rasiale ale Revoluției

Deşi Revoluţia Franceză şi războaiele napoleoniene nu au dus la importul unui număr mare de non-albi în Franţa, un număr mare de francezi albi, atât nobili, cât şi oameni de rând, şi-au pierdut viaţa în perioada 1789- 1815.

Numai războaiele napoleoniene au dus la moartea a peste un milion de francezi albi. Aceasta a reprezentat o mare parte din populaţia de la acea vreme, posibil chiar 35 la sută din toţi francezii apți de muncă.

Revoluţia franceză a dat o lovitură serioasă elementului nordic al societății franceze, deoarece cei cu trăsături nordice erau asociaţi cu nobilimea şi, prin urmare, erau ţinte uşoare pentru mulţimile revoluționare. Acest lucru a dus la o denordicizare a populației franceze, care este evidentă şi astăzi prin numărul relativ mic de blonzi care se găsesc acolo.

Monarhia restabilită-Franciza limitată la o sută de mii de persoane

Odată cu expulzarea lui Napoleon, monarhia franceză a fost din nou restaurată în persoana lui Ludovic al XVIII-lea, în temeiul unei noi constituții care a creat o nouă democrație parlamentară - cu un drept de vot limitat la mai puţin de o sută de mii de proprietari.

În 1830, regele Franței, Carol al V-lea, aflat la putere, a intrat în conflict cu parlamentul ales pe o serie de probleme interne. Apoi a dizolvat parlamentul, a redus numărul de alegători şi a impus restricții asupra libertății presei. A avut loc o altă revoltă populară şi, după trei zile de lupte grele de stradă în Paris, forțele regale au fost alungate din capitală, iar Carol a abdicat.

Parlamentul s-a reunit din nou şi l-a numit la tron pe Ludovic-Filip, Duce de Orleans, care era șeful ramurii tinere a familiei Bourbon. Sub noua domnie, a urmat o perioadă de pace şi progres.

O lege şcolară din 1833 a impus fiecărei regiuni să înființeze şi

să administreze o școală primară pentru băieți, gratuită pentru cei care nu-și permiteau să plătească școlarizarea, iar în 1842, o lege privind căile ferate a pus în mișcare crearea rețelei feroviare naționale franceze.

După 1849, revoluția industrială a prins rădăcini în Franța, transformând-o în câteva decenii într-unul dintre cele mai importante state industriale din Europa.

LOUIS NAPOLEON AL III-LEA - ÎNVINS DE PRUSACI

Ludovic Napoleon, sau Napoleon al III-lea, al Franței. Folosindu-se de numele celebrului său unchi, Ludovic Napoleon a devenit monarh ales al Franței după ce a preluat puterea în mod neconstituțional. A fost un lider eficient și relativ popular - până când armata sa a fost înfrântă în timpul Războiului franco-prusac din 1871. Capturat de prusaci, Ludovic Napoleon a aflat de la germani că a fost destituit și că a fost declarată o a Treia Republică Franceză.

Revoluția de la 1848 și Napoleon al III-lea

În 1848, o serie de mini-revoluții franceze s-au răspândit în întreaga Europă, deoarece populațiile deveneau din ce în ce mai dornice de reforme mai ample din partea conducătorilor monarhici.

Ludovic Filip a refuzat în mod constant cererile de extindere a dreptului de vot.

O ciocnire între trupe şi demonstranţii pro-republicani la Paris, în februarie 1848, a dus la o revoluţie la scară largă, în urma căreia regele a abdicat (evident, nu dorea să fie decapitat, ca ultimul rege francez prins într-o revoluţie) şi a fost proclamată o republică - a doua Republică Franceză.

A doua republică şi al doilea imperiu

Constituţia celei de-a doua Republici a creat o republică prezidenţială cu un parlament ales prin sufragiu universal masculin.

Louis Napoleon Bonaparte, un nepot al lui Napoleon Bonaparte, a câştigat preşedinţia cu un vot covârşitor. Deşi alegerile au produs o majoritate de două treimi a conservatorilor, se părea că republicanii radicali vor câştiga alegerile din 1852. Ludovic Napoleon, pozând în salvatorul societăţii de revoluţia radicală, a preluat puterea printr-o lovitură de stat în decembrie 1851, restaurând imperiul şi dându-şi titlul de Napoleon al III-lea (fiul lui Napoleon I, Napoleon al II-lea, nu a domnit niciodată).

Iniţial, Napoleon al III-lea a guvernat Franţa ca un autocrat. Pe măsură ce economia s-a îmbunătăţit, a introdus un program de reforme, iar până în 1870 a creat un sistem de guvernare monarhică constituţională.

Războiul franco-prusian şi cea de-a treia republică

În 1870, o criză legată de succesiunea la tronul Spaniei a dus la un război între Franţa şi puterea în creştere a Prusiei, care era atunci angajată într-un program de unificare a statelor germane. Trupele franceze au fost decimate de prusacii mult mai bine echipaţi şi antrenaţi, iar în septembrie 1870, Napoleon al III-lea şi cea mai mare armată a sa s-au predat la Sedan. Când această veste a ajuns la Paris, republicanii au proclamat cea de-a Treia Republică şi au jurat să continue războiul.

Germanii au avansat apoi spre Paris şi au asediat oraşul timp de patru luni. În ianuarie 1871, lipsiţi de hrană şi provizii, francezii au

capitulat. Conform tratatului care a pus capăt războiului, Franţa a cedat Germaniei regiunea Alsacia-Lorena şi s-a angajat să plătească despăgubiri germanilor pentru daunele cauzate în timpul războiului. De asemenea, germanii au profitat de această ocazie pentru a-l încorona pe regele prusac Wilhelm I ca rege al Germaniei, la Palatul Versailles.

Prima revoltă comunistă din lume

Noul guvern francez nu a încheiat războiul cu Germania şi s-a confruntat cu un război civil. În martie 1871, radicali republicani - care se autointitulau comunişti - s-au revoltat deschis la Paris şi au înfiinţat un guvern municipal independent, Comuna din Paris. Aceştia au deţinut capitala timp de două luni, înainte de a fi zdrobiţi într-o săptămână de lupte de stradă sângeroase, soldate cu peste douăzeci de mii de morţi - prima revoluţie comunistă din lume.

PRIMA REVOLUŢIE COMUNISTĂ DIN LUME SE PRĂBUŞEŞTE ÎN FLĂCĂRI 1871

Prima revoluţie comunistă din lume. Problemele Franţei nu s-au încheiat odată cu înfrângerea armatei sale de către prusaci în 1871. În urma căderii împăratului Ludovic Napoleon, comuniştii au declarat o "Republică comunistă" la Paris, la 28 martie 1871. Armata franceză a acţionat pentru a reprima revoluţia şi a atacat Parisul, dar timp de

două luni parizienii, înarmaţi cu armele care le fuseseră distribuite în timpul Războiului franco-prusac şi pe care li s-a permis să le păstreze, au rezistat.
După o serie de lupte de stradă pe unele dintre cele mai cunoscute artere ale oraşului, comuniştii au fost înfrânţi. Câţiva rătăcitori s-au răzbunat dând foc unora dintre cele mai faimoase repere ale oraşului, inclusiv Palatul Tuileries, care a fost ras de pe faţa pământului.
Mai jos: Această fotografie, făcută după reprimarea revoltei, arată carcasa incendiată a palatului.

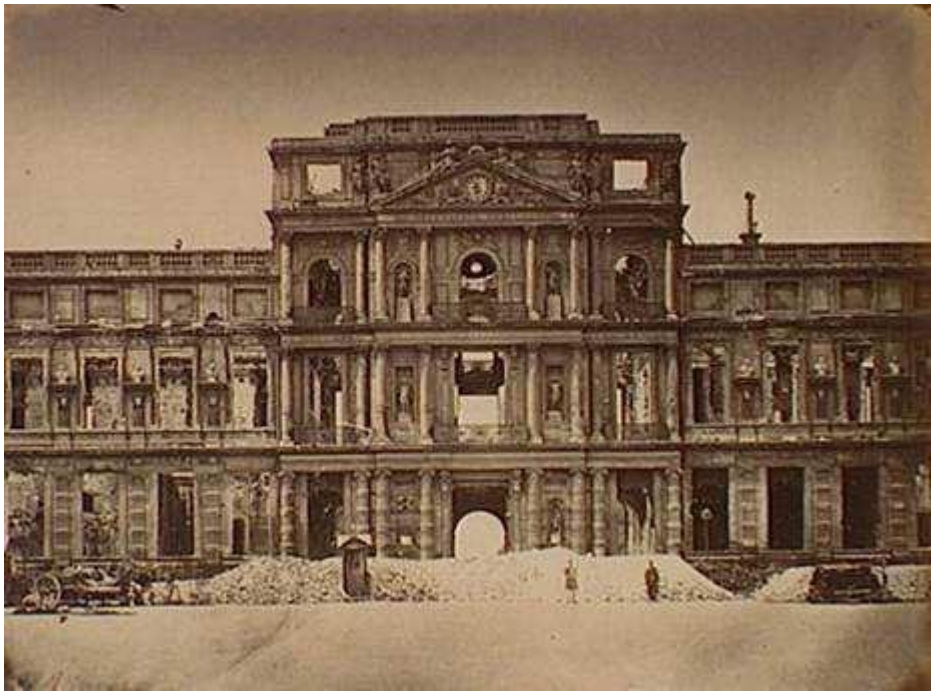

Ultimele trei decenii ale secolului al XIX-lea au fost marcate din nou de o perioadă de creştere economică, Franţa reconstruind un vast imperiu colonial în Africa şi Asia. Cu toate acestea, în Europa, războiul era din nou iminent, Franţa, Marea Britanie şi Rusia, unite în Tripla Înţelegere, se confruntau cu Tripla Alianţă formată din Germania, Austria-Ungaria şi Italia.

Primul Război Mondial - Un sfert din tinerii francezi au fost ucişi

Odată cu izbucnirea Primului Război Mondial, părţi din estul Franţei au fost ocupate de germani pentru cea mai mare parte a războiului. În etapele finale ale conflictului, germanii au pătruns până la 60 de mile de Paris, oraşul fiind supus unui baraj din partea masivelor piese de artilerie germane.

PETAIN, EROUL DE LA VERDUN, SALVEAZĂ FRANȚA 1917

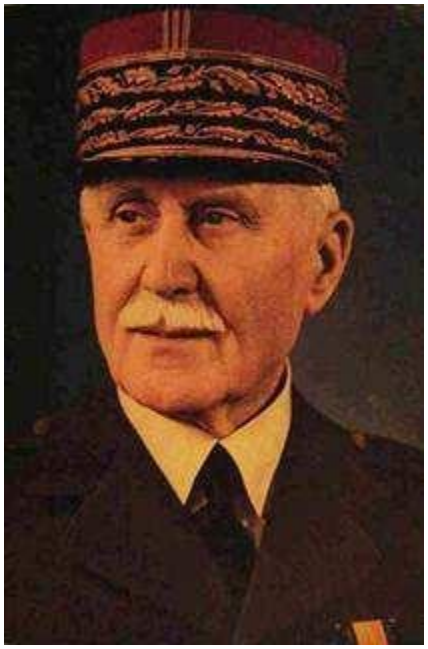

Un erou național francez - Mareșalul Henri Petain pozează alături de colegii săi generali chiar înainte de bătălia de la Verdun din 1916. Petain a reușit să adune forțele franceze în 1917 și să împiedice ceea ce părea o înfrângere sigură din partea germanilor.

Cu toate acestea, Germania și Austria au fost înfrânte, iar Franța și-a recâștigat teritoriile ocupate și a ocupat părți din Germania ca parte a unui program de reparații. Deși Franța a ieșit învingătoare la sfârșitul războiului, costul în termeni rasiali a fost devastator: 1,3 milioane de bărbați, un sfert din toți francezii albi cu vârste cuprinse între 18 și 30 de ani, au fost uciși.

Trei milioane de imigranți non-albi după Primul Război Mondial

Până în 1919, populația franceză fusese afectată de mai mult de două secole de războaie majore și începuse să intre într-un declin grav. Guvernul francez a început atunci să permită intrarea în Franța a africanilor de culoare vorbitori de limbă franceză și a algerienilor care nu sunt albi, în principal pentru a fi folosiți ca forță de muncă, dar și ca trupe militare, pentru a suplini deficitul de populație.

În acest fel, teritoriul german al Renaniei a fost ocupat de trupele franceze de culoare, ceea ce a provocat multă furie în rândul germanilor și a devenit o problemă politică.

TRUPELE "FRANCEZE" NEGRE OCUPĂ RUHR-UL ÎN GERMANIA

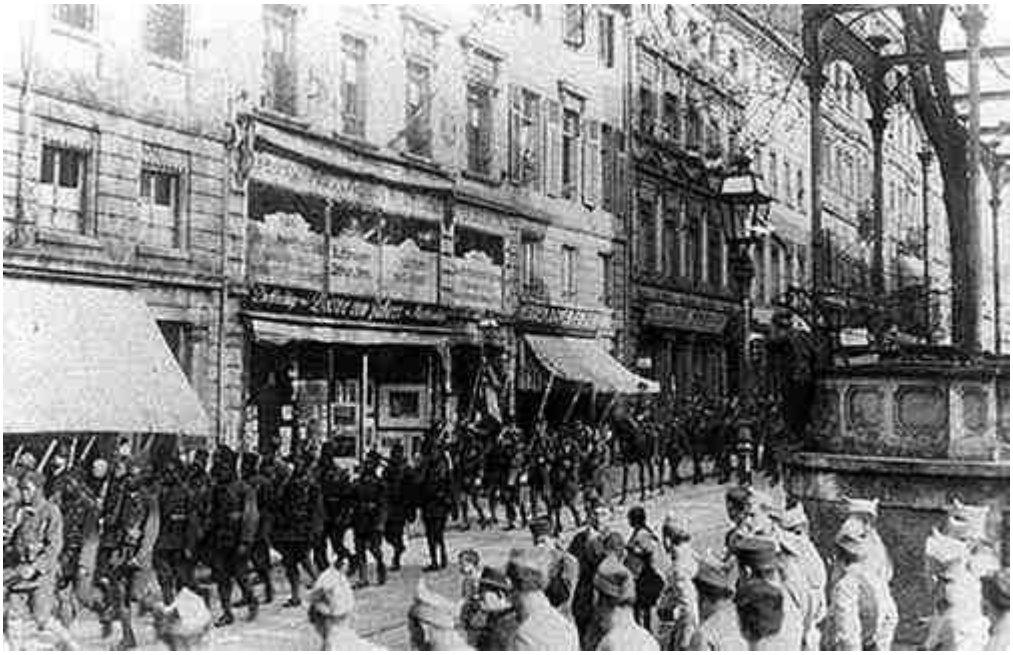

Armata franceză a desfășurat trupe africane în Ruhr după Primul Război Mondial. În cele din urmă, din uniunile dintre aceşti soldaţi de culoare şi femeile germane s-au născut aproximativ cinci sute de copii de rasă mixtă.

Potrivit statisticilor oficiale franceze, aproximativ trei milioane de negri de rasă mixtă nord-africană/arabească şi africană, toţi din coloniile franceze, au imigrat în Franţa în perioada 1919-1927. (Această cifră este probabil o subestimare, deoarece nu ia în considerare imigraţia ilegală, care a reprezentat probabil cu cel puţin o jumătate de milion mai mult). Deşi majoritatea francezilor nu s-au integrat odată cu acest aflux de nealbi, o minoritate semnificativă a făcut-o, creând aspectul impropriu numit "mediteranean" asociat francezilor în anumite zone.

Totuşi, acest proces de integrare nu a ajuns nici pe departe la nivelul spaniolilor şi, cu siguranţă, nici pe departe de exemplul portughez. Cu toate acestea, este posibil să se vadă urmele marelui aflux de negri într-o minoritate de francezi până în prezent.

Al Doilea Război Mondial-Colaborarea lui Vichy cu Naţional Socialiştii

Ascensiunea Germaniei Naţional Socialiste din anii 1930 a dus la o creştere a sprijinului pentru partidele franceze de dreapta care

adoptau politici similare. Ca reacţie la acest lucru, partidele radical-socialist, socialist şi comunist au format o alianţă în 1934, numită "Frontul popular pentru apărarea Republicii".

Combinându-şi voturile, Frontul Popular a reuşit să obţină majoritatea în parlamentul francez şi, sub conducerea prim-ministrului evreu francez Leon Blum, a instituit numeroase politici antidemocratice.

De exemplu, Blum a scos în afara legii şi a dizolvat partidele de dreapta, reflectând în mod ironic dizolvarea partidelor de opoziţie în Germania de către Adolf Hitler.

Odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial în 1939, Franţa a fost învinsă de armata germană revitalizată în doar şase săptămâni în 1940. Deşi un număr mic de soldaţi francezi au scăpat în Marea Britanie (şi au continuat să lupte acolo sub numele de "francezii liberi" sub conducerea dinamicului lor lider Charles de Gaulle), armatele franceze au jucat doar un rol minor în înfrângerea ulterioară a Germaniei.

Partea Franţei care nu a fost ocupată de armata germană se conducea singură. Această zonă, cunoscută sub numele de Franţa de Vichy, a cooperat activ cu germanii şi a adoptat propriile legi antievreieşti şi, în general, a stabilit politici pro-germane.

Franţa de la Vichy a fost condusă de unul dintre cei mai decoraţi generali francezi din Primul Război Mondial, Philippe Petain (care a reuşit să salveze Franţa când aceasta era pe punctul de a se prăbuşi în 1917).

Franţa de la Vichy a fost ocupată de germani în 1942, iar întreaga ţară a rămas sub ocupaţie germană până în 1944, când germanii au fost alungaţi de o invazie aliată.

A patra republică şi războaiele coloniale

În 1945, liderul Franţei Libere, Charles de Gaulle, a înfiinţat un guvern provizoriu în Franţa. Acesta a demisionat în 1946, când au fost instituite o constituţie democratică şi cea de-a patra republică. Cea de-a Patra Republică s-a angajat într-o serie de reforme sociale şi economice, dar politica sa colonială a dus în cele din urmă la căderea sa.

Pe măsură ce fervoarea decolonizării a cuprins Lumea a Treia după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, guvernul francez s-a trezit luptând cu o serie de conflicte regionale dure.

În Indochina franceză (cunoscută și sub numele de Vietnam), un război de nouă ani cu gherilele autohtone s-a încheiat în 1995 cu o retragere a Franței - după ce nouăzeci și două de mii de soldați francezi au murit în conflict. În Algeria, naționaliștii indigeni au început un război de gherilă împotriva dominației franceze în 1954. În mai 1958, ofițeri militanți ai armatei franceze și coloniști albi din Algeria, îngrijorați de faptul că guvernul francez avea de gând să predea controlul asupra coloniei celor care nu erau albi, au preluat controlul Algerului. Comandamentul armatei i- a susținut, iar o lovitură de stat militară în Franța părea iminentă.

A cincea republică - De Gaulle se întoarce

În timp ce haosul amenința să cuprindă și Franța, generalul de Gaulle, care trăia în retragere politică, a fost chemat de parlamentul francez pentru a restabili ordinea. Aceștia i-au votat puteri depline pentru a guverna țara timp de șase luni și pentru a pregăti o nouă constituție.

De Gaulle a reformulat constituția pentru a-i acorda președintelui puteri mai mari. Această constituție a fost aprobată în 1959 și a fost declarată cea de-a cincea republică. În 1960, constituția a fost din nou modificată pentru a acorda independența coloniilor franceze. Din acel moment, Franța a început să se deposedeze de coloniile sale, acordând independența mai multor state din Africa. De Gaulle a continuat negocierile pentru a trece Algeria sub dominație arabă, proces care a provocat revolte albe în Alger. Cu toate acestea, Algeria a devenit independentă în 1961.

CHARLES DE GAULLE DESPRE IMIGRAȚIA DIN LUMEA A TREIA

"Este foarte bine să existe francezi galbeni, francezi negri, francezi maro. Ei dovedesc că Franța este deschisă tuturor raselor și că are o misiune universală. Dar cu condiția ca ei să rămână o mică minoritate. Altfel, Franța nu ar mai fi Franța. În fond, suntem în primul rând un popor european, de rasă albă, de cultură greacă și latină și de credință creștină. Încercați să amestecați uleiul și oțetul. Agitați sticla. Într-o clipă se vor separa din nou. Arabii sunt arabi, iar francezii sunt francezi. Credeți că națiunea franceză poate absorbi zece milioane de musulmani, care poate mâine vor fi douăzeci de milioane și poimâine patruzeci de milioane? Dacă am adopta integrarea, dacă toți arabii și berberii din Algeria ar fi considerați francezi, ce i-ar împiedica să vină să se stabilească în Franța continentală, unde nivelul de trai este mult mai ridicat? Satul meu nu s-ar mai numi Colombey-les-Deux-Eglises, ci Colombey-les-deux-Mosquées!"- Charles de Gaulle, președinte francez, 1959.

Îngrijorarea față de imigrația non-albă

În 1969, de Gaulle a demisionat pe fondul grevelor din întreaga țară și al unei revolte violente a studenților din Paris din anul precedent. De atunci, Franța a fost condusă alternativ de guverne socialiste sau conservatoare.

Începând cu anii 1980, un număr tot mai mare de imigranți albi în Franța a dus la crearea unui partid dedicat reducerii imigrației, Frontul Național, care, la mijlocul anilor 1990, avea un scor electoral de aproape 17 % (sau aproximativ 4,5 milioane de voturi).

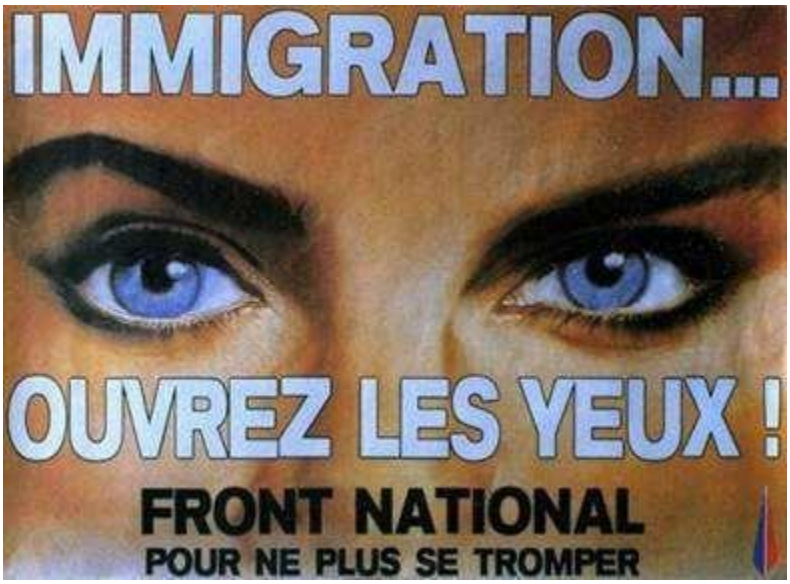

Un afiș electoral al Frontului Național, care avertizează alegătorii să deschidă ochii asupra pericolelor imigrației în masă din lumea a treia.

Franța a plătit prețul imigrației masive din lumea a treia. Revolte pe scară largă au izbucnit de nenumărate ori în zonele dominate de imigranți din jurul Parisului și din alte centre importante. Din 2005, revoltele non- albilor din Paris și din alte orașe franceze au devenit evenimente anuale. Revoltele au crescut în intensitate și gravitate pe măsură ce populația imigrantă a crescut.

Lecția Franței - cursa supraviețuiește tuturor

Astfel, Franța a supraviețuit celor mai extreme dezastre naturale și antropice (ciuma și războaiele nesfârșite) la o scară aproape fără comparație. De fiecare dată a reușit să se recupereze fără să se scufunde în uitare. Se pune întrebarea: de ce a putut Franța să reziste la toate aceste tribulații și să supraviețuiască, în timp ce sumerienii, perșii, egiptenii, grecii și romanii s-au prăbușit cu toții?

Niciuna dintre aceste mari civilizații nu a fost supusă unei presiuni mai mari cauzate de mediu decât cea la care a fost supusă Franța. Motivul crucial pentru supraviețuirea Franței (și pentru prăbușirea în ruine a vechilor civilizații) a fost faptul că albii francezi nu au dispărut sau nu au devenit o minoritate în propria lor țară. Astfel, ei au reușit să-și mențină societatea în funcțiune - spre deosebire de populațiile fiecăreia dintre civilizațiile antice menționate mai sus.

Abia la începutul secolului al XX-lea, cu o accelerare dramatică a tendinţei în ultimul sfert, amestecul rasial francez a început să se schimbe în mod semnificativ.

CAPITOLUL 26: Destin și distrugere- Napoleon Bonaparte

Istoria albilor a fost foarte adesea modelată de inteligența, caracterul și puterea de voință a unui singur individ. Printre exemple se numără primul rege egiptean, Menes, Alexandru cel Mare, Iulius Cezar, Adolf Hitler și Napoleon Bonaparte.

Apariția lui Napoleon Bonaparte pe scena istoriei europene a schimbat cursul civilizației moderne a Europei occidentale și a avut un impact dramatic asupra Franței.

Cel mai faimos italian al lui Napoleon-Franța

Deși era considerat un francez tipic, Napoleon era, de fapt, italian - mai exact, genovez la origine. Tatăl său, Carlo Buonaparte, era un nobil corsican care luase parte la o revoltă corsicană împotriva genovezilor. Incapabili să înăbușe revolta, genovezii au vândut insula Franței cu doar cincisprezece luni înainte de nașterea lui Napoleon. Până în ultimele sale zile, ori de câte ori Napoleon era supărat, se transforma în corsicanul său nativ.

DICTATOR FRANCEZ DIN NOBILIMEA ITALIANĂ

Napoleon Bonaparte, un tip rasial nordic, născut pe insula Corsica. Familia lui Napoleon era, de fapt, din nobilimea genoveză italiană, iar Corsica devenise teritoriu francez cu numai cincisprezece luni înainte de naşterea sa. Detaliu din tabloul Bonaparte la Podul de Arcole, *1801, Antonie-Jean Gros.*

Când francezii au intrat în posesia insulei, Carlo Buonaparte a devenit un susţinător loial al francezilor. Regele francez, Ludovic al XV-lea, a recompensat nobilimea corsicană loială acordându-i un ajutor financiar. Prin urmare, Carlo a putut să-l trimită pe fiul său Napoleon la o școală din Autun, Franţa, pentru a-şi îmbunătăţi cunoştinţele de franceză în 1779. Mai târziu, în acelaşi an, Napoleon a intrat la o școală militară franceză şi a obținut un post de locotenent în armata franceză.

Recunoscut de comandanţii săi ca un soldat cu abilităţi excepționale, era, până la Revoluţia Franceză, un general care a urcat în ierarhie pe baza meritelor, iar originea sa italiană pare să fi fost uitată.

Războaiele care au devenit cunoscute sub numele de Războaiele napoleoniene au fost, în esență, o continuare a războaielor rezultate în urma Revoluției, prin care Habsburgii Austriei și alte case regale din Europa s-au unit într-un efort de a răsturna guvernul revoluționar al Franței și de a restabili monarhia franceză.

Prima coaliție - Aliații încearcă să oprească răspândirea ideilor revoluționare franceze

În Războiul primei coaliții, desfășurat între 1793 și 1797, Franța a luptat împotriva unei alianțe formate din Austria, Prusia, Marea Britanie, Spania, Țările de Jos și Regatul Sardiniei. În 1796, Napoleon a fost desemnat însărcinat cu conducerea războiului împotriva forțelor austriece din nordul Italiei. În scurt timp, el și-a condus trupele spre victorie asupra armatei austriece mai numeroase și a traversat Alpii în Italia, într-o aventură epică care i-a adus o mare faimă în țară.

GENIUL MILITAR CARE A SFIDAT VECHEA ORDINE ÎN EUROPA

În urma Revoluției Franceze, Franța a fost atacată din toate părțile de regalitatea din alte țări, amenințată de ideea revoluționară a libertății individuale. Napoleon și-a câștigat faima populară în Franța

după campanii de succes împotriva dușmanilor săi. Aici el traversează Alpii, așa cum a fost portretizat în faimoasa gâfâială a lui Jean Louis David.

Napoleon în Egipt - Începuturile egiptologiei

În 1798, Napoleon a primit sarcina de a cuceri Egiptul. Ideea din spatele acestei aventuri era de a stabili o bază în Orientul Mijlociu de unde să poată ataca posesia britanică a Indiei.

Invazia a eșuat, iar Napoleon s-a întors în Franța. (În această perioadă, trupele franceze au descoperit Piatra Rosetta, care a dus la descifrarea scrierii hieroglifice egiptene).

Deși campaniile austriacă și egipteană au avut loc înainte ca Napoleon să preia puterea în Franța, ele sunt considerate primele războaie napoleoniene.

A doua coaliție

O a doua coaliție, formată din Rusia, Marea Britanie, Austria, Regatul Neapolelui, Portugalia și Imperiul Otoman, a fost formată pentru a lupta împotriva Franței în decembrie 1798. Principalele lupte din Războiul celei de-a doua coaliții au avut loc în nordul Italiei și în Elveția în cursul anului 1799.

Austriecii și rușii au învins forțele franceze din nordul Italiei (Napoleon se afla în Egipt în această perioadă) și au capturat Milano (punând capăt unei republici de inspirație franceză înființată acolo în 1797) și Torino.

Francezii s-au descurcat mai bine în Elveția. După o primă victorie austriacă la Zurich, forțele franceze au învins două armate rusești într-o succesiune rapidă.

Rușii înfrânți au fost nevoiți să se refugieze în munții Grisons, unde au fost devastați de frig și foamete. Plângându-se de lipsa de cooperare austriacă, Rusia s-a retras apoi din cea de-a doua coaliție în octombrie 1799.

Campania din Austria

La întoarcerea sa în Franța, Napoleon a pregătit o nouă armată de 40.000 de oameni și, în anul 1800, a traversat Alpii și i-a atacat pe austrieci, pe care i-a învins în bătălia de la Marengo, în iunie. În același timp, o altă armată franceză a traversat Rinul și a capturat orașul München, iar apoi a continuat să captureze orașul Linz.

Confruntați cu aceste înfrângeri catastrofale, austriecii nu au avut de ales decât să se predea. Tratatul de la Lunéville din ianuarie 1801 a pus capăt războiului.

Conform tratatului, Austria și aliații săi germani au cedat Franței malul stâng al Rinului și au recunoscut republicile batavă (Țările de Jos), elvețiană (Elveția), cisalpină și ligurică (Italia).

A treia coaliție

Înfrângerea austriecilor a însemnat că doar Marea Britanie a rămas în război cu Franța. După o expediție nereușită în recent declarata Republica olandeză Batavia în 1799, au făcut și ei pace cu Franța prin Tratatul de la Amiens din 1802.

Această pace a fost, totuși, doar un armistițiu. Un nou război a izbucnit din cauza suveranității insulei Malta, iar în 1805, Marea Britanie s- a alăturat Austriei, Rusiei și Suediei într-o alianță antifranceză numită A Treia Coaliție. Franța și-a atras, de asemenea, aliați. Împotriva celei de-a Treia Coaliții, alături de Franța, se aflau Spania și statele germane Bavaria, Wurttemberg și Baden.

Bătălia de la Austerlitz din 1805 încununează victoria lui Napoleon împotriva celei de-a treia coaliții

Napoleon a acționat mai întâi împotriva austriecilor. Într-o serie de campanii militare remarcabil de rapide, a învins principala armată austriacă la Ulm și apoi și-a deplasat armata de-a lungul Dunării, cucerind Viena în scurt timp.

Rusia a trimis o armată pentru a-i întări pe austrieci, dar Napoleon a zdrobit această forță combinată în bătălia de la Austerlitz din decembrie 1805.

Austria a capitulat din nou și, în conformitate cu Tratatul de la Pressburg, a cedat teritorii Franței și Bavariei. În plus, Austria a recunoscut ducatele de Wurttemberg și Baden ca regate independente.

CEA MAI MARE VICTORIE A LUI NAPOLEON-AUSTERLITZ 1805

Austerlitz, 2 decembrie 1805, "Bătălia celor trei împărați". Această gravură contemporană oferă o idee despre amploarea faimoasei bătălii.
Cu un geniu militar caracteristic, Napoleon și-a condus armata de șaptezeci și trei de mii de oameni împotriva unei forțe combinate austro- ruse de optzeci și cinci de mii de oameni, superioare numeric. În ciuda faptului că erau în inferioritate numerică, forțele franceze au înfrânt armata austro-rusă.

Frații lui Napoleon încoronați regi

În Italia, Napoleon l-a numit pe fratele său mai mare, Joseph Bonaparte, rege al Neapolelui în 1806. Pe cel de-al treilea frate al său, Ludovic Bonaparte, l-a făcut rege al Olandei (fosta Republică Batavă), iar la 12 iulie a înființat Confederația Rinului, care în cele din urmă a fost formată din toate statele germane, cu excepția Austriei, Prusiei, Brunswick și Hessen. Formarea Confederației a pus capăt Sfântului Imperiu Roman și a adus cea mai mare parte a Germaniei sub controlul lui Napoleon.

Bătălia de la Trafalgar-Napoleon își pierde marina militară

Cu toate că a ieşit învingătoare pe uscat, marina lui Napoleon a fost zdrobită de marina engleză superioară în bătălia din octombrie 1805 de la Capul Trafalgar, unde amiralul englez Horatio Nelson a învins o flotă combinată franceză și spaniolă. Nelson a fost rănit mortal în timpul bătăliei, murind la trei ore după ce a fost lovit de un glonț de muschetă.

Privat de capacitatea de a lansa o invazie maritimă, Napoleon a inițiat în 1806 ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Sistemul Continental, interzicând comerțul britanic cu toate națiunile europene. Marea Britanie a ripostat prin Ordinele Consiliului, care, de fapt, interziceau țărilor neutre să facă comerț între porturile tuturor națiunilor care se supuneau decretelor lui Napoleon.

Stăpânirea britanică a mării a îngreunat aplicarea sistemului continental de către Napoleon și a dus în cele din urmă la eșecul politicii sale economice pentru Europa.

MARINA FRANCEZĂ ÎNVINSĂ ÎN BĂTĂLIA DE LA TRAFALGAR 1805

În Bătălia de la Trafalgar, desfășurată la 21 octombrie 1805, douăzeci și șapte de nave de război britanice au învins o flotă combinată franceză și spaniolă de treizeci și trei de nave. Bătălia a marcat prima înfrângere militară majoră a lui Napoleon, flota franco-spaniolă pierzând douăzeci și două de nave, iar cea britanică niciuna.

Prusia se alătură celei de-a patra coaliții

În 1806, Prusia, stârnită de puterea crescândă a lui Napoleon în Germania, s-a alăturat în cea de-a patra coaliție cu Marea Britanie, Rusia și Suedia. Napoleon a zdrobit o armată prusacă în bătălia de la Jena din octombrie 1806 și a continuat cu capturarea Berlinului.

Întorcându-se împotriva rușilor, Napoleon a învins armata acestora în bătălia de la Friedland, forțându-i să facă pace prin Tratatul de la Tilsit. În conformitate cu acest tratat, Rusia a renunțat la posesiunile sale poloneze și a devenit aliatul Franței.

Prusia a fost lipsită de jumătate din teritoriul său și a fost afectată de plata unor despăgubiri mari și de restricții severe privind mărimea armatei sale permanente.

"Ulcerul spaniol" - Războiul peninsular slăbește puterea franceză

Până în 1808, Napoleon era stăpânul întregii Europe, cu excepția Rusiei și a Marii Britanii. Domnia sa avea să fie de scurtă durată, deoarece toate națiunile supuse încercau să se debaraseze de jugul francez. Prima revoltă a avut loc în Spania, declanșată de expulzarea regelui Carol al IV- lea de pe tronul spaniol și înlocuirea sa cu fratele lui Napoleon, Iosif. Indignat, poporul spaniol s-a revoltat și l-a alungat pe Iosif din Madrid.

A urmat un război între francezi și spanioli, cunoscut sub numele de Războiul Peninsular (desfășurat între 1808 și 1814). În timpul acestui conflict, trupele engleze au debarcat pe continentul iberic, ceea ce a făcut ca războiul să devină cunoscut sub numele de Ulcerul spaniol al lui Napoleon, deoarece a afectat forțele sale militare care ar fi trebuit să fie desfășurate în altă parte. În cele din urmă, francezii au fost înfrânți în Războiul Peninsular, ceea ce a diminuat grav dimensiunea armatei disponibile a lui Napoleon.

A cincea coaliție

Britanicii, la adăpost de armatele lui Napoleon datorită stăpânirii mării, au organizat o altă alianță împotriva Franței, cunoscută sub numele de cea de-a cincea coaliție. Aceasta era formată din Marea Britanie, Rusia, Prusia și Suedia. Primul rezultat al acestei coaliții a fost un război cu Austria. În iulie 1809, Napoleon a fost nevoit să

înăbuşe o armată austriacă în Bătălia de la Wagram şi a rezolvat războiul prin Tratatul de la Viena, în urma căruia Austria a pierdut Salzburgul, o parte din Galiţia şi o mare parte din teritoriul său din sudul Europei.

De asemenea, Napoleon a divorţat de prima sa soţie, Iosefina, şi s-a căsătorit cu fiica lui Francisc al II-lea al Austriei, în speranţa deşartă de a ţine Austria departe de alte coaliţii împotriva sa.

Campania din Rusia

În 1812, a izbucnit din nou un război între Franţa şi Rusia din cauza refuzului Rusiei de a aplica Sistemul Continental. Cu o armată numeroasă deja blocată de ulcerul spaniol, Napoleon a invadat Rusia cu o armată de 422.000 de oameni.

Rușii au fost înfrânţi la Borodino, iar armata franceză a intrat în Moscova la 14 septembrie 1812. Costul pentru armata franceză a fost astronomic - pierduseră 322.000 de oameni până când au ajuns în capitala rusă.

De asemenea, ruşii au incendiat oraşul, ceea ce a împiedicat trupele lui Napoleon să îşi stabilească acolo cartierele de iarnă. Forţată să se retragă la temperaturi care au scăzut până la minus 30 de grade Celsius, armata franceză a fost distrusă.

Din armata iniţială, doar 10.000 de oameni au supravieţuit campaniei. Pierderea a 412.000 de oameni în timpul campaniei, fără niciun câştig, a avut consecinţe grave nu doar pentru Napoleon, ci şi pentru Franţa. Până la sfârşitul Războaielor napoleoniene, Franţa a pierdut aproximativ un milion de oameni, ceea ce a dus la sărăcirea severă a populaţiei sale.

RETRAGEREA DIN RUSIA-NAPOLEON PIERDE 412.000 DE OAMENI

Înfrângerea și retragerea lui Napoleon din Rusia în iarna anului 1812, în care temperaturile au ajuns frecvent la minus 30 de grade Celsius. Doar 10.000 din cei 422.000 de soldați francezi care au început campania au supraviețuit pentru a vedea sfârșitul acesteia. Pierderile suferite în timpul campaniei din Rusia au distrus puterea militară franceză, iar în decurs de doi ani Franța a fost invadată și Napoleon a fost detronat.

Bătălia de la Leipzig - Franța invadată, Napoleon exilat la Elba

Simțind că Napoleon a exagerat, cea de-a cincea coaliție și-a adunat forțele. În 1813, Prusia a reluat ostilitățile împotriva lui Napoleon, care, în ciuda faptului că armata sa era slăbită, a reușit să obțină ultima victorie militară a carierei sale, învingându-i pe prusaci în Bătălia de la Dresda din august 1813.

Aici, ultima mare armată a lui Napoleon, adunată din ultimele rezerve ale Franței și formată din aproximativ 100.000 de oameni (un sfert din mărimea armatei sale la începutul campaniei din Rusia), a învins o forță combinată austriacă, prusacă și rusă de aproximativ 150.000 de oameni.

Numărul copleșitor al inamicului, combinat cu capacitatea din ce în ce mai redusă a lui Napoleon, nu a putut ține în loc inevitabilul.

În octombrie 1814, a fost înfrânt în Bătălia de la Leipzig şi a fost forţat să părăsească Germania. Franţa a fost apoi invadată şi, în martie 1815, o forţă combinată rusă, austriacă şi prusacă a cucerit Parisul. Napoleon a abdicat şi a fost exilat pe insula Elba din Marea Mediterană.

Waterloo-Wellington îl învinge pe Napoleon

În timp ce învingătorii celei de-a cincea coaliţii se adunau la Congresul de la Viena pentru a restabili monarhiile care fuseseră răsturnate, Napoleon a evadat din Elba şi a debarcat în Franţa. Acolo, în ciuda înfrângerilor suferite şi a pierderilor uriaşe de populaţie cauzate de războaiele sale, a fost primit cu bucurie.

Prin simpla putere a personalităţii sale, a ridicat încă o armată franceză şi a mărşăluit în Belgia pentru a se lupta cu britanicii, prusacii, ruşii şi austriecii, care se aflau în stare de uimire. Iniţial, Napoleon a învins armatele aliate combinate în Bătălia de la Ligny, dar apoi a fost învins de două ori la rând, mai întâi în Bătălia de la Quatre-Bras şi apoi în iunie 1815, în celebra Bătălie de la Waterloo. Capturat, Napoleon a fost exilat pe insula Sfânta Elena din Atlanticul de Sud, unde a murit în 1821, posibil, potrivit unor surse, în urma unei otrăviri.

ULTIMA BĂTĂLIE A LUI NAPOLEON - ARMATA "ENGLEZĂ" A LUI WELLINGTON ÎNVINGE LA WATERLOO 1815

Un sergent al Royal North British Dragoons, Charles Ewart, apără stindardul confiscat al regimentului francez 45th al Regimentului de Linie de un lăncier francez în timpul bătăliei de la Waterloo, 1815. Istoriile anglocentrice prezintă înfrângerea finală a lui Napoleon ca pe o victorie engleză. De fapt, aproximativ douăzeci de mii din armata de patruzeci și patru de mii de oameni a generalului Arthur Wellington erau mercenari germani, excluzând armata prusacă de șaptezeci de mii de oameni sub comanda mareșalului Blucher, care a luptat, de asemenea, în mod decisiv în această bătălie epocală.

Reînmormântare venerată la Paris 1840

Deși îngropate pe Sfânta Elena, rămășițele lui Napoleon au fost exhumate și returnate în Franța în 1840. A fost înmormântat în capela adiacentă marelui spital militar din Paris, numit Les Invalides. Mormântul lui Napoleon continuă să fie un focar major de adulație și este, alături de alte repere pariziene, o atracție turistică majoră.

Moștenirea regilor, a codurilor și a reformei sociale

Moștenirea lăsată de Napoleon Europei a fost considerabilă. Ca rezultat direct al războaielor sale, au luat naștere Țările de Jos și

Elveţia, precum şi o serie de state germane şi italiene.

Napoleon nu a fost doar un geniu militar, ci şi un om de stat cu abilităţi considerabile. Legea franceză a fost standardizată în Codul Napoleon şi în alte şase coduri, garantând egalitatea în faţa legii şi libertatea religioasă. Obiectivul personal al lui Napoleon pentru Europa a fost crearea unui singur stat european, pe care l-a numit "federaţia popoarelor libere". El a folosit Statele Unite ale Americii ca model de urmat în această privinţă.

În toate teritoriile pe care le-a ocupat, Codul Napoleon a fost instituit ca lege. Feudalismul şi servitutea au fost abolite. Fiecare stat avea o constituţie cu sufragiu universal masculin şi un parlament care conţinea o declaraţie de drepturi. Erau necesare sisteme administrative şi judiciare de tip francez. Şcolile au fost plasate sub administraţie centralizată, iar şcolile publice gratuite au fost preconizate.

Învăţământul superior a fost deschis tuturor celor care se calificau, indiferent de clasă sau religie. Fiecare stat avea o academie sau un institut pentru promovarea artelor şi a ştiinţelor. Au fost asigurate venituri pentru savanţii eminenţi, în special pentru oamenii de ştiinţă.

Cu toate acestea, cea mai mare moştenire pe care a lăsat-o Franţei a fost o depopulare severă şi o reducere a numărului de albi din această ţară din cauza pierderilor suferite în timpul războaielor.

Din cauza naturii exponenţiale a demografiei europene din secolul al XIX-lea, pierderea unui milion de francezi în floarea vârstei a întârziat serios Franţa în ceea ce priveşte populaţia.

CAPITOLUL 27: Insula de influență - Anglia, Scoția și Țara Galilor

Chiar și cei mai vehemenți detractori ai acesteia vor recunoaște că națiunea Marii Britanii a fost una dintre cele mai importante țări ale civilizației occidentale actuale. Realizările sale sunt legionare - la un moment dat, imperiul său a existat pe toate continentele lumii, cu excepția Antarcticii.

Limba sa a devenit a doua cea mai vorbită limbă de pe glob (după chineză); scriitorii, poeții și dramaturgii săi sunt recunoscuți ca fiind unii dintre cei mai mari din toate timpurile, iar istoria și cultura sa au devenit parte integrantă din tradițiile multor oameni de pe glob.

Marea Britanie a fost, de asemenea, direct responsabilă pentru colonizarea inițială în masă a continentului nord-american care, împreună cu imigranții din restul Europei, a creat gigantul care a devenit America. Revoluția industrială, pe care a condus-o, a modelat infrastructura lumii actuale.

Cu toate acestea, este o insulă mică, cu puțin mai mult de jumătate din suprafața Franței. Istoria acestei insule a regilor și reginelor este una remarcabilă și merită o privire de ansamblu. Din nefericire, o mare parte din istoria Angliei este, de asemenea, plină de neîncetate certuri mărunte și lupte intestine. Deși acest lucru nu a fost mai mult decât în orice altă națiune europeană în formare, aceste certuri aveau, la fel de des, să aibă repercusiuni internaționale din cauza poziției preeminente a Marii Britanii în lume.

Britania antică - Vechii locuitori mediteraneeni și proto-nordici

Britania antică a fost inițial populată cu popoare din vechea Europă - mediteraneeni și proto-nordici. Până în anul 3000 î.Hr., vechii europeni au înființat ferme în sudul Angliei, iar până în anul 2500 î.Hr., un alt trib alb timpuriu, cunoscut sub numele de Beaker folk (datorită abundenței de pahare și alte vase găsite în mormintele lor) și-a făcut apariția pe aceste meleaguri.

Apoi au venit invadatorii nordici indo-europeni, celții, care au sosit înainte de anul 2000 î.Hr. Când celții au invadat Britania, au adus cai, care și arme și unelte din fier - toate acestea le-au conferit o

superioritate militară față de băștinași. Aceștia din urmă au fost curând copleșiți și absorbiți de populația celtică, păstrându-și caracteristicile subrasiale originale doar într-o formă oarecum diluată în vestul îndepărtat al insulei.

Europenii din epoca mijlocie a bronzului. Fiecare detaliu al acestei reconstituiri a îmbrăcămintei și echipamentului unui bărbat și al unei femei din anul 2000 î.Hr. se bazează pe rămășițele materiale contemporane.

Contribuția genetică și culturală romană

Apoi au urmat romanii, care, la apogeul puterii lor, au staționat aproximativ o sută de mii de oameni în unități militare la York, Chester, Colchester și Carlisle. Mulți dintre acești soldați romani s-au căsătorit cu celții locali. Aceste căsătorii mixte nu au dus la o schimbare substanțială a compoziției rasiale, spre deosebire de Africa de Nord și Orientul Mijlociu, unde romanii albi s-au căsătorit cu tot felul de localnici albi, ceea ce a dus la prăbușirea imperiului lor.

Mulți dintre romani s-au stabilit apoi în Marea Britanie după ce și-au încheiat perioada de serviciu militar (de obicei douăzeci de ani) și au format nucleul populației britanice romanizate. Împreună cu restul imperiului, acești coloniști romani au adus și creștinismul în Marea Britanie, odată ce acest sistem de credință a fost adoptat ca religie oficială de stat.

Celți nordici neromânizați

Cu toate acestea, celţii din nordul îndepărtat al ţării - în special un trib de celți numit Picts - au continuat să fie o problemă pentru britanicii romani. Împăratul Hadrian a construit în cele din urmă un zid în 122-123 d.Hr. în nordul Britaniei pentru a încerca să-i țină departe. După moartea lui Hadrian, împăratul Antonius a construit un nou zid la aproximativ 160 de kilometri spre nord, în încercarea de a extinde controlul roman și mai mult spre nord. Până în anul 164, acest nou zid - cunoscut sub numele de Zidul Antonin - a fost abandonat, iar granița a revenit din nou la Zidul lui Hadrian. Scoția nu a căzut niciodată sub stăpânire romană, iar picţii au continuat să fie un ghimpe în coasta romanilor până la sfârşitul stăpânirii romane în Marea Britanie.

Romanii resping invaziile germane

De-a lungul secolului al IV-lea, Britania romană a fost supusă unor raiduri tot mai numeroase din partea saşilor și a altor germani păgâni. În 367, o ofensivă coordonată probabil de saşi din Europa continentală, scoțieni din Scoția și celți din Irlanda a devastat Anglia. A fost nevoie de trei ani și de o nouă armată romană, trimisă în această provincie, înainte ca invazia să fie înfrântă.

Cu toate acestea, acest lucru nu a pus capăt raidurilor saxone și germanice, iar după ce romanii și-au retras oficial armatele în 406, insula a rămas deschisă la noi incursiuni.

Moştenirea lăsată de romani Marii Britanii a fost uriaşă. Pe lângă o infrastructură de drumuri și câteva orașe mari, precum York, Colchester și Londra, romanii au îmbunătăţit substanţial standardele de educație și învăţare. De asemenea, un număr mare de gene romane originale au fost absorbite în populația britanică prin căsătorii mixte între britanici și romanii ocupanți.

Cucerirea daneză - Anglia a fost botezată după anglii

Picții din nord au rămas o problemă constantă și au atacat în mod repetat aşezările din Anglia. Exasperat, conducătorul britanicilor romanizați din Anglia, aristocratul Vortigen, a căutat aliați în străinătate pentru a-i combate pe picți. În 425, el i-a invitat în mod oficial pe iuți, un trib germanic din Danemarca, să se

stabilească în Britania. Iuții, sub conducerea liderului lor Hengist, au fost de acord să se mute în Britania pentru a alunga atacatorii pitești în schimbul unor terenuri.

În schimbul ajutorului lor militar, Vortigern le-a spus iuților că le va da pământ în ceea ce astăzi este Kent, în sud-estul Angliei. Iuții au adus cu ei o hoardă de veri de rasă, printre care se numărau temuții saşi şi reprezentanţi ai altor triburi germanice: anglii, franci şi frizieni. Într-un act de o ironie extremă, un număr mare de saşi au fost lăsaţi să se stabilească nestingheriţi în Britania-Vortigern s-a ales cu mult mai mulți germani decât se așteptase.

Vrăjmășia de lungă durată dintre britanicii romanizaţi şi germani, care erau acum în număr mult mai mare decât își dorea Vortigern, s-a transformat curând într-un război deschis. În 442 au avut loc primele ciocniri, iar zece ani mai târziu Vortigern a fost învins de Hengist. Germanii au început apoi să ocupe și să subjuge zone mari din Britania, înlocuind în cele din urmă aproape toți britanicii romanizaţi.

INVAZIA DANEZĂ A ANGLIEI ÎN JURUL ANULUI 430

Deasupra: Cucerirea daneză a Angliei, impresie a unui artist din zilele noastre.

Nave daneze în stil Viking care navighează pe râul Humber. Pentru o perioadă de aproape cinci sute de ani, între 400 și 900, valuri de germani și nord-europeni au pătruns în Anglia, împingându-i pe britanicii romanizați în cele mai vestice regiuni. Mai jos, această ilustrație a unei invazii daneze este preluată din Viața, patimile și miracolele Sfântului Edmund, rege și martir, produsă la Bury St. Edmunds, în Anglia, în jurul anului 1130 d.Hr.

Anglii și saxonii au dat numele țării pe care au câștigat-o. -Unghiul-land, sau Anglia. Până în prezent, albii de acolo sunt cunoscuți sub numele de anglo-saxoni, deși sunt un amestec al tuturor popoarelor albe care au colonizat insula.

Germanii au inundat Anglia timp de cinci sute de ani

În următorii cinci sute de ani, valuri sporadice de noi coloniști germani s-au mutat în Marea Britanie. Britanicii originari au fost împinși din ce în ce mai mult în partea de vest a țării, în Cornwall și Țara Galilor.

Cuvântul "Țara Galilor", de exemplu, provine din cuvântul "welsch", care a fost numele pe care germanii invadatori l-au dat britanicilor romanizați. Unii britanici au fugit de invazia germanică traversând Canalul Mânecii, stabilindu-se pe coasta franceză într-o regiune care va purta numele lor: Bretania.

Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde

Legendele în jurul unui rege celtic, numit mai târziu Arthur, provin din rezistența britanică din secolul al V-lea împotriva invadatorilor germani. Cercetări istorice recente arată că Arthur ar fi fost un galez numit Owain Ddantgwyn - dar o mare parte din faptele Mesei Rotunde sunt rezultatul unor povestiri și nu au nicio bază factuală verificabilă.

Orice rezistență a fost înăbușită. Până în anul 600, cea mai mare parte a fostei Britanii romane fusese colonizată de către anglo-saxoni și saxoni și de verii lor germani. Cultura romano-celtică - care includea și creștinismul - a fost împinsă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării. Au fost înființate opt regate majore și o serie de principate mai mici. A devenit un obicei ca liderul unuia dintre aceste regate majore să fie ales ca rege suprem, sau Bretwalda (mânuitor al Britaniei), de către nobilii din toate regatele.

Druizii sfidați de creștinism

Religiile celtice au dominat Marea Britanie înainte de apariția creștinismului sub dominația romană târzie. Celții practicau o formă de venerare a naturii condusă de bărbați sfinți numiți druizi. Anumite aspecte ale acestor religii erau mai puțin savuroase, deși întreaga natură a activităților lor s-a pierdut în trecerea timpului.

Odată cu invazia Insulelor Britanice de către triburile germanice, creștinismul, care era marca de fabrică a britanicilor romanizați din acea epocă, a fost împins în afara Angliei continentale și încolțit în zonele exterioare ale țării, acolo unde fuseseră împinse popoarele romano-celtice învinse: Țara Galilor, Cornwall, sudul Scoției și Irlanda. Germanicii au adus cu ei propriile lor religii închinate naturii, verișori religioși îndepărtați ai celților originali.

Abia după aproximativ 150 de ani de la ultimele invazii germanice, Biserica creștină a îndrăznit să trimită un număr mare de misionari în Anglia ocupată de germani.

Acest lucru s-a întâmplat după ce unul dintre Bretwalda, regele Ethelbert al regatului Kent, s-a căsătorit cu o prințesă creștină francă

din Franța, iar aceasta l-a convins să permită misionarilor de la Roma să revină în Britania.

Ethelbert s-a convertit la creștinism în 597. În 664, ultimul regat germanic, în Northumbria, sub conducerea regelui Oswy, a devenit creștin. Până în secolul al VII-lea, regatele germanice includeau Northumbria, Bernicia, Deira, Lindsay, Mercia, Anglia de Est, Essex, Wessex, Sussex și Kent.

Teritoriile care aveau să devină mai târziu Marea Britanie erau încă formalizate în trei unități distincte - Anglia, Țara Galilor și Scoția, fiecare dezvoltându-și propriile tradiții și caracteristici distinctive.

ALFRED, REGE DE WESSEX

Regele Alfred, rege al Wessexului, 871. El este considerat în continuare unul dintre cei mai mari regi ai Angliei, respingând invaziile daneze și vikinge și cucerind orașul Londra de la scandinavi. De asemenea, a instituit un număr mare de reforme de anvergură, inclusiv crearea a numeroase școli și a primei marine englezești.

Alfred cel Mare - Cel mai mare rege "englez"

În 871, Alfred a devenit rege al Wessexului. Acesta a făcut multe pentru a îmbunătăți condițiile de viață ale poporului său și a pus un accent deosebit pe educație. În acest scop, a creat un număr mare de școli care au sporit considerabil gradul de alfabetizare a

britanicilor. Alfred a creat, de asemenea, prima marină engleză adevărată.

Înfrângerea vikingilor a fost cea mai cunoscută înfrângere a acestuia. La începutul domniei sale, raidurile vikingilor în Britania erau cele mai severe, dar în 878 Alfred a învins o mare armată daneză.

Danezii înfrânți au acceptat împărțirea Angliei în două părți: Alfred a condus regatul Wessex, în timp ce danezii au condus zonele Essex, East Anglia și Northumbria, care au devenit cunoscute sub numele de Danelaw.

Danegeld-ul provoacă o nouă rezistență

Danezii înfrânți reprezentau încă o amenințare suficient de mare pentru a putea impune ceea ce s-a numit Danegeld ("taxa daneză"). Aceasta era o taxă tribut pe care britanicii trebuiau să o plătească danezilor pentru a preveni alte atacuri.
-șantaj negru prin orice altă limbă.

În aceste condiții, conflictul a izbucnit curând. Alfred i-a atacat din nou pe danezi și a capturat orașul Londra. Cucerirea finală a danezilor a fost finalizată de nepotul său, regele Edgar, în 991, eveniment care a dus la crearea primului regat unit al Angliei. Abia atunci a fost abolit Danegeld-ul. Cel mai puternic stat component al noului regat unit a fost Wessex. Regele conducea peste tot cu ajutorul unui consiliu de prinți și nobili numit witenagemot.

Sfârșitul dominației anglo-saxone - danezii domină din nou

În timpul domniei fiului regelui Edgar, Ethelred, raidurile daneze asupra Angliei s-au intensificat din nou. După mai multe bătălii neconcludente, Ethelred a ordonat uciderea tuturor danezilor din Anglia în ziua de Sfântul Brice, 13 noiembrie 1002.

Această politică a provocat un răspuns furibund din partea danezilor. Ethelred a fost luat prins cu garda jos de o nouă invazie daneză și a fost alungat de pe tron de către regele danez Sweyn I. Ethelred a primit apocrifa titulatura de "Ethelred cel Neîntârziat", probabil ca urmare a acestei surprize. Deși era nepregătit, a fost, totuși, norocos. A reușit să revendice tronul în 1014, după ce Sweyn a murit pe neașteptate.

Când Ethelred a murit în 1016, fiul său, Edmund Ironside, a fost învins de fiul lui Sweyn, Canute al II-lea, iar întreaga Anglie a intrat din nou sub dominația daneză, într-un regat combinat format din Danemarca, Anglia și Norvegia. Fiii lui Canute au fost conducători nepopulari. În cele din urmă, un alt fiu al lui Ethelred, Edward, a fost chemat de prinții din Anglia din exilul său în Normandia și a preluat coroana în mod pașnic.

William Cuceritorul - o schimbare dramatică în istoria Angliei

Edward a murit fără moștenitor, iar vrăjitorul l-a ales pe Harold, conte de Wessex, ca nou rege, deși singura sa pretenție la tron era disponibilitatea sa. Alți pretendenți au fost ultimul rege viking, Harold Hardraada (Conducătorul dur), din Norvegia, și ducele William de Normandia.

Atât William, cât și Hardraada au trimis armate în Marea Britanie pentru a revendica tronul. Flota lui William a traversat Canalul Mânecii într-o mare invazie cu flotă, cunoscută în istorie sub numele de "Cucerirea normandă", în timp ce Hardraada și-a pregătit armata de la danezii din nordul Angliei. Hardraada a fost învins și ucis de Harold în Bătălia de la Stamford Bridge, în septembrie 1066.

Epuizat, Harold și-a întors armata spre sud pentru a face față invaziei normande. A urmat Bătălia de la Hastings, care s-a încheiat cu o înfrângere pentru britanici. William, numit Cuceritorul ca urmare a invaziei sale victorioase, a întemeiat un nou regat în Anglia și a fost încoronat în Westminster Abbey în ziua de Crăciun din 1066.

Invazia Angliei de către normanzi a marcat o schimbare dramatică în istoria Angliei. Din acel moment, Marea Britanie a fost influențată mai degrabă de Franța decât de Scandinavia, iar relațiile cu francezii au devenit tema dominantă a istoriei engleze pentru următorii șase sute de ani. Niciodată Anglia nu va mai fi supusă unei invazii de o asemenea amploare - cel puțin nu până în secolul XX, când a fost supusă unei invazii în masă de către milioane de non-albi din întreaga lume.

BĂTĂLIA DE LA HASTINGS 1066-PUNCT DE COTITURĂ DECISIV ÎN ISTORIA ANGLIEI

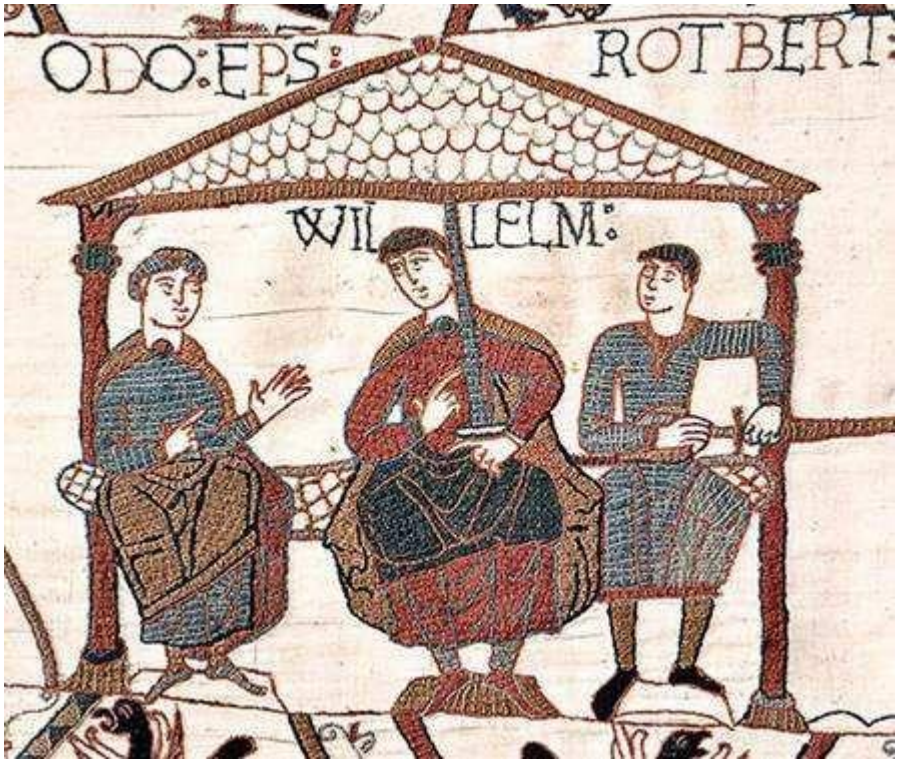

William de Normandia, așa cum este reprezentat pe Tapiseria Bayeux, realizată pentru a comemora invazia de succes. William era un descendent direct al lui Rollo Vikingul, care s-a stabilit în Franța la invitația francezilor în încercarea de a împiedica alte atacuri vikinge. Datorită unei serii de legături de familie, William a sfârșit prin a fi un pretendent la tronul englezesc atunci când regele englez în funcție, Edward, a murit fără moștenitori. Conducând o armată normandă (francofonă) peste Canalul Mânecii, William a debarcat în sud-estul Angliei. În Bătălia de la Hastings, el l-a învins pe pretendentul englez la tron, Harold de Wessex. În acest fel, un descendent al vikingilor a devenit rege al Angliei.

Moartea regelui Harold în bătălia de la Hastings în Tapiseria de la Bayeux. Harold a fost fie lovit în ochi de o săgeată (stânga), fie ucis de o lovitură de sabie (dreapta), fie ambele.

Regatul normand al Angliei și Normandiei

Una dintre primele acțiuni ale lui William Cuceritorul a fost un studiu al Angliei. Aceasta a avut ca rezultat celebra Carte Domesday, care a fost o evidență completă a tuturor proprietăților și bogățiilor din această țară la începutul secolului al XI-lea. Ocuparea Angliei de către normanzi a creat, de asemenea, un regat comun al Normandiei și al Angliei, o situație care va dura până la Războiul de o sută de ani dintre Franța și Anglia.

NORMANZII AU EVALUAT TOATĂ ANGLIA LA 73.000 DE LIRE STERLINE ÎN 1086

Domesday Book a fost o compilație a valorii totale a tuturor bunurilor și proprietăților din Anglia. Redactat la ordinul lui William Cuceritorul, acest studiu detaliat trebuia să fie o evidență a bogăției țării și o măsură a progresului înregistrat sub dominația normandă. Detaliile sale sunt uluitoare, incluzând chiar și cele mai mici sate, numărul de mori, de pescării, de animale și dimensiunile tuturor pădurilor și pajiștilor.

Primul război civil, invazia Irlandei și tulburările antievreiești

Primul dintre cele trei mari războaie civile englezeşti a izbucnit în 1135 pentru succesiunea la tronul englez. Războiul s-a încheiat în 1154, când principalul nobil din familia Plantagenet, Henric, a preluat tronul și a zdrobit toți disidenții.

Printre cele mai faimoase victime ale domniei lui Henric se numără cel mai important cleric creștin din Anglia, Thomas Becket (Arhiepiscopul de Canterbury), care a fost ucis în catedrala sa în 1170.

Irlanda a fost ocupată pentru prima dată de englezi în timpul domniei lui Henry Plantagenet. Această cucerire a fost extinsă asupra întregii insule în 1603, deschizând o rană politică supurantă care a afectat relațiile dintre englezi și irlandezi până în prezent. Controlul englezesc asupra unor părți din Franța a fost, de asemenea, extins în timpul domniei lui Henric.

În 1189, a avut loc prima revoltă antievreiască la Londra, care s-a răspândit în scurt timp la York, unde 150 de evrei au fost uciși de o gloată după ce s-au refugiat într-o clădire locală, Turnul Clifford, ale

cărui ruine încă se mai păstrează.

Robin Hood - Mit și realitate

Lui Henric i-a succedat la tron fiul său, celebrul Richard Inimă de Leu, care și-a câștigat renumele pentru că și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în afara Angliei, luptând în cruciade.

Povestea lui Robin Hood își are originea în timpul absenței lui Richard. Acest personaj englezesc pitoresc nu a existat în realitate. Deși poveștile despre "jefuirea celor bogați pentru a-i plăti pe cei săraci" au fost în mare parte inventate, este adevărat că, în unele zone, bande de infractori și disidenți politici s-au angajat în rebeliuni localizate împotriva regimului despotic care s-a instaurat în absența lui Richard.

Magna Carta - prima încercare de egalitate în fața legii

Richard a fost succedat de fratele său, John, care a devenit celebru pentru pierderea controlului asupra Normandiei în urma unui atac francez în 1204 și pentru semnarea, împotriva voinței sale, a Magna Carta în 1215. Acesta a fost un decret prin care monarhii Angliei se angajau să se supună legilor englezești, fiind egali cu toți cetățenii regatului. Magna Carta garanta, de asemenea, dreptul acuzatului la un proces, ceea ce reprezenta un concept nou la acea vreme.

Regele Ioan (cunoscut sub numele de Ioan cel Rău) a semnat Magna Carta doar sub constrângere, știind foarte bine că nobilii englezi l-ar fi răsturnat dacă nu și-ar fi dat acordul.

Nobilii au creat apoi ceea ce a fost la început un comitet informal pentru a se asigura că regele nu-și va încălca cuvântul dat și pentru a se asigura că decretul va fi pus în aplicare. Acest comitet a fost la originea Camerei Lorzilor și a Camerei Comunelor din Parlamentul britanic.

MAGNA CARTA - EGALITATEA ÎN FAȚA LEGII 1215

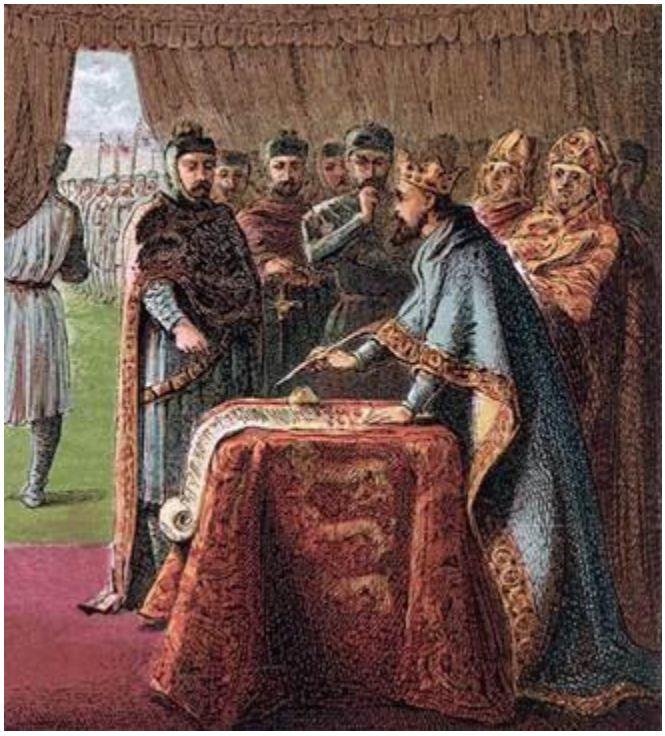

Regele Ioan semnează Magna Carta în 1215, garantând egalitatea în fața legii pentru toți cetățenii regatului său. Ioan a semnat decretul sub amenințarea forței - această xilogravură înfățișează cu exactitate nobilimea sa în picioare, amenințându-l la propriu cu represalii dacă nu semnează.

Creștere culturală și demografică accelerată

În secolul al XIII-lea, Anglia a prosperat, iar agricultura și comerțul au crescut exponențial. Londra a devenit cel mai mare oraș din Europa, iar progresele societății engleze s-au reflectat în înființarea marilor colegii universitare de la Oxford și, mai târziu, de la Cambridge. Populația totală a Angliei a crescut de la aproximativ 1,5 milioane de locuitori la aproximativ 3 milioane în această perioadă.

Cu toate acestea, luptele interne atât de caracteristice tuturor țărilor europene timpurii au afectat și Anglia. Un alt scurt război civil, în 1264, a dus la expulzarea regelui englez, deși acesta avea să se întoarcă după un an.

Sentimentul antievreiesc a crescut și el. În cele din urmă, în 1290, regele Eduard I a ordonat expulzarea tuturor evreilor din Anglia, acuzându-i de practici financiare exploatatoare legate de dominația

lor în domeniul bancar. De asemenea, regele Edward I a înființat primul parlament englez în 1295, formalizând comitetul înființat în momentul semnării Magna Carta. Noul consiliu a fost extins pentru a include un număr de baroni, episcopi, abați și reprezentanți ai comitatelor și orașelor.

Țara Galilor a fost cucerită, dar scoțienii i-au învins pe englezi

Edward a cucerit și nord-vestul Țării Galilor, adăugând această regiune la regatul englez. După ce a adoptat arcul lung galez superior ca armă în armata engleză, Edward a încercat să-i liniștească pe galezi numindu-l pe fiul său, prințul moștenitor, prinț de Wales, titlu care a persistat până în prezent. Deși Edward a încercat să cucerească Scoția, scoțienii au opus o rezistență puternică. Fiul lui Eduard, Eduard al II-lea, a renunțat în cele din urmă la campania din nord după Bătălia de la Bannockburn din 1314, când regele scoțian Robert Bruce a învins în mod decisiv o armată engleză.

Războiul de o sută de ani - Anglia împotriva Franței

În 1337, regele Eduard al III-lea a declanșat Războiul de o sută de ani cu Franța din cauza problemelor legate de posesiunile teritoriale britanice de pe continent și a pretențiilor sale la tronul Franței. Inițial, englezii au obținut victorii în bătăliile de la Crecy, în 1346, și Poitiers, în 1356, unde au folosit arma lor secretă, arcul lung galez, cu un efect devastator. Cu toate acestea, până în 1396, francezii au recucerit aproape toate regiunile pe care le pierduseră.

În 1415, regele Henric al V-lea a obținut o victorie celebră asupra francezilor în bătălia de la Agincourt, folosind din nou arcul lung pentru a arunca o ploaie de săgeți asupra francezilor, pentru a le decima rândurile înainte de a se putea intra în luptă corp la corp. Pentru o vreme, se părea că englezii ar putea câștiga războiul, iar Tratatul de la Troyes din 1420 a dus la o oprire temporară. Cu toate acestea, francezii, inspirați de sacrificiile Ioanei d'Arc, au ripostat și, în cele din urmă, au încolțit ultima armată engleză la Calais.

ARCUL LUNG - ARMA SECRETĂ A ANGLIEI ÎMPOTRIVA FRANCEZILOR

Arcul lung a fost arma secretă care a permis Angliei să câștige cel puțin două bătălii importante cu Franța. Dezvoltat în Țara Galilor, era capabil să tragă o săgeată pe o distanță mult mai mare decât cu un arc convențional. Această ilustrație pretinde a fi cea a bătăliei de la Crecy din 1346, în care englezii i-au învins pe francezi cu ajutorul arcului lung. Arcașii englezi cu arbaleta lungă din dreapta îi înfruntă pe arcașii francezi cu arbaleta din stânga. Ilustrația este inexactă, deoarece arcașii cu arcul lung se aflau mult în spatele rândurilor din față, în afara razei imediate de acțiune a pericolului - și i-au copleșit pe francezi cu săgeți cu mult înainte ca aceștia să poată răspunde. Aproximativ cinci mii de arcași englezi au luat parte la Bătălia de la Crecy. Întrucât un arcaș bun putea trage șapte săgeți pe minut, acest lucru însemna că francezii erau împroșcați cu treizeci și cinci de mii de săgeți pe minut, care tăiau oameni și cai și călătoreau cu suficientă viteză pentru a străpunge toate armurile, cu excepția celor mai grele.
Relatările contemporane spun că "zborurile de săgeți au întunecat cerul" Și acest lucru trebuie să fi fost foarte aproape de adevăr. Abia odată cu apariția armelor de foc, arcul lung a devenit în cele din urmă inutil.

Războaiele trandafirilor

Situația militară disperată din Franța și nemulțumirea crescândă față de ineficiența tânărului rege Henric al VI-lea au provocat cel mai devastator război civil englez. Cunoscut sub numele de Războaiele Rozelor, acest conflict a început în 1455 și a continuat până în 1485. Războaiele Rozelor au fost purtate între două ramuri ale familiei regale, Lancasterii și Yorkiștii. În cele din urmă, după ce puternicul conte de

Warwick a schimbat tabere, lancasterienii au învins, iar Henric al VI-lea a fost reinstalat ca rege după o perioadă de exil.

Cu toate acestea, yorkezii l-au răsturnat din nou pe Henric al VI-lea și l-au înlocuit cu un om al lor, care a fost la rândul său detronat de Henric Tudor, care a afirmat o slabă pretenție lancasteriană la tron. Bătălia de la Bosworth Field din 1485 a pus capăt Războaielor Trandafirilor, Henry Tudor, numit Henric al VII-lea, urcând pe tron și dând startul dinastiei Tudor.

Soțiile lui Henric al VIII-lea și Biserica Anglicană

Henric al VIII-lea este cel mai cunoscut pentru soțiile sale și pentru ruptura cu Biserica Catolică, ambele fiind direct legate între ele. Prima sa soție, spaniola Ecaterina de Aragon, fiica faimoșilor monarhi spanioli Ferdinand și Isabella, i-a dat șase copii, doar fiica lor, Maria, supraviețuind în copilărie. Căutând un moștenitor de sex masculin, Henric a divorțat de Catherine și s-a căsătorit cu o tânără doamnă de onoare a reginei, Anne Boleyn.

Când Biserica Catolică a refuzat să-i acorde divorțul, Henric a abolit puterea Bisericii Catolice în Anglia și a înființat Biserica Anglicană, cu el însuși ca șef spiritual. Deși este considerată o biserică protestantă, înființarea Bisericii Anglicane nu a avut de fapt nimic de-a face cu protestantismul și totul are legătură cu dorința lui Henry de a divorța.

Henric s-a căsătorit cu Anne Boleyn în 1533, dar aceasta i-a mai născut o fiică, Elizabeth. Furios, regele a pus-o pe Anne să fie decapitată pentru presupusul adulter. Apoi s-a căsătorit cu Jane Seymour, care a murit dându-i naștere lui Edward, singurul său fiu. Trei soții ulterioare, de una dintre ele a divorțat și alta a fost decapitată, nu au avut copii.

Bloody Mary - Catolicii se întorc

Lui Henric al VIII-lea i-a succedat fiul său bolnăvicios, Eduard al VI- lea, care a murit la vârsta de 16 ani. Sora vitregă a lui Henric, Maria I, fiica reginei catolice spaniole Ecaterina de Aragon, a moștenit tronul prin intermediul regulilor de succesiune.

Fiind o catolică fervентă, Maria I a restaurat Biserica Romano-

Catolică în Anglia, suprimând în mod violent anglicanii şi ordonând ca trei sute de membri importanți ai acestei biserici să fie arşi pe rug. Căsătoria Mariei cu vărul ei, Filip al II-lea al Spaniei, a fost interpretată de francezi ca o încercare de a crea o alianță împotriva Franței şi a izbucnit războiul. Francezii au capturat ultimul avanpost englezesc de pe continent, Calais, punând astfel capăt legăturii Angliei cu această țară.

Răzbunarea sângeroasă a Mariei împotriva anglicanilor i-a adus titlul de Bloody Mary (Maria cea sângeroasă), iar domnia sa a fost deosebit de nepopulară. În 1554, au avut loc o serie de revolte nereuşite împotriva domniei Mariei. Deşi a eşuat, rebeliunea (cunoscută sub numele de Rebeliunea lui Wyatt, deoarece a fost condusă de un anume Thomas Wyatt) a îngrijorat-o suficient de mult pe Maria încât aceasta a ordonat arestarea tuturor celor suspectați de conspirație împotriva ei.

Printre cei arestați se număra şi sora ei vitregă, Elizabeth, fiica lui Anne Boleyn. Arestarea Elisabetei a avut o importanță deosebită, deoarece legile moştenirii însemnau că, în cazul în care Maria murea fără copii (aşa cum părea inevitabil), Elisabeta ar fi fost următoarea în linia de succesiune la tron. Întemnițată în Turnul Londrei, Elisabeta a scăpat de execuție şi a fost plasată în schimb în arest la domiciliu. Maria a murit în 1558, iar Elisabeta a urcat în cele din urmă pe tronul Angliei, devenind regina Elisabeta I. Ascensiunea ei a fost aspru contestată de catolici, care o considerau pe sora ei vitregă, Maria Tudor (fiica lui Henric al VIII-lea de la prima sa soție), drept singura moştenitoare legitimă. A fost descoperit un complot catolic spaniol împotriva vieții Elisabetei, ale cărui detalii includeau punerea pe tron a Mariei Stuart, fiica catolică a regelui scoțian Iacob al V-lea, după ce Elisabeta ar fi fost asasinată.

Mary Stuart a fost arestată şi găsită vinovată de trădare. Deşi execuția ei în 1567 a pus capăt acestei rebeliuni, ea este încă amintită în lumea anglofonă prin rima de grădiniță "Mary, Mary quite contrary"..."

Protestanți martirizați de catolici sub Maria

Trei episcopi anglicani, Hugh Latimer, Nicholas Ridley și Thomas Cranmer, arhiepiscopul de Canterbury, au fost arși pe rug la Oxford, în timpul ultimei încercări catolice de a eradica protestantismul sub regina Maria. Deasupra, execuția lui Cranmer.

Epoca elisabetană - Începutul dominației englezești

Domnia lui Elisabeta I a fost marcată de apariţia Angliei ca putere mondială. Ea a restabilit anglicanismul și i-a supus pe scoțieni, ajutând facţiunea protestantă și pro-engleză de acolo. De asemenea, i-a ajutat pe rebelii protestanţi din Ţările de Jos spaniole, ceea ce a dus la un război cu Spania și la faimoasa tentativă de invazie a Angliei de către o flotă combinată franceză și spaniolă cunoscută sub numele de Armada spaniolă.

Înfrângerea Armadei spaniole 1588

În 1588, marina engleză, sub comanda abilă a lui Sir Francis Drake, a învins în mod decisiv flota spaniolă în Canalul Mânecii. Armata Spaniei se afla la acea vreme în Ţările de Jos, astfel încât marina spaniolă a fost trimis să îi ia și să îi transporte în Anglia la bordul unei mari flote de invazie.

Prima parte a planului a eșuat atunci când olandezii protestanți - care purtau un război de independență împotriva Spaniei - au blocat porturile Olandei, pentru a împiedica flota spaniolă să preia corpul principal al armatei sale. Flota spaniolă a fost apoi atacată de marina engleză bine antrenată, care a beneficiat de nave de război mai bine proiectate.

După trei zile de bătălie, englezii au dispersat Armada spaniolă prin lansarea unor nave-dronă în flăcări în centrul flotei spaniole. Aceasta s-a destrămat apoi în confuzie, iar navele engleze, mai rapide, au reușit să distrugă forța invadatoare.

Cultură și explorare

Epoca Elisabetei I a fost, de asemenea, epoca celui mai mare dramaturg și scriitor pe care lumea l-a cunoscut vreodată. Operele lui William Shakespeare au fost scrise și jucate pentru prima dată în această Epocă de Aur și nu au fost depășite de niciun dramaturg sau poet. Operele sale rămân unele dintre cele mai citite și studiate opere literare din lume și sunt cu siguranță cele mai traduse piese din istorie.

Elisabeta I a prezidat, de asemenea, ascensiunea Angliei spre glorie în străinătate și începutul unei masive campanii de colonizare care nu numai că a creat bogăție în Marea Britanie, dar a dus în cele din urmă la înființarea Statelor Unite ale Americii.

ELIZABETH I EXPULZEAZĂ NEGRII DIN MAREA BRITANIE ÎN 1601

Elisabeta 1, regina Angliei, care a ordonat deportarea tuturor negrilor din Londra în 1601, după ce s-a opus prezenței a aproximativ douăzeci de mii de sclavi negri în capitală. Acest act unic a făcut ca Marea Britanie să nu mai aibă o prezență de negri la scară largă până la sfârșitul secolului XX.

Sclavi negri importați și apoi expulzați 1601

Expansiunea pe noi teritorii a dat startul comerţului transatlantic cu sclavi. În 1555, primii sclavi negri au fost importați în Anglia, orașele Liverpool și Bristol devenind principalele porturi englezești pentru comerțul cu sclavi.

Până în 1601, în Londra existau oficial douăzeci de mii de negri. Regina Elisabeta I a fost foarte deranjată de numărul de sclavi negri din Anglia și, în 1596, a ordonat deportarea unui număr de sclavi negri în Spania în schimbul prizonierilor de război britanici deţinuţi acolo.

În 1601, Elisabeta a ordonat expulzarea tuturor negrilor din Anglia. Acest act unic - un incident remarcabil, dar puțin cunoscut - a însemnat că nu a mai existat niciodată o prezență semnificativă a negrilor în Anglia până la sfârșitul secolului al XX-lea.

WILLIAM SHAKESPEARE

William Shakespeare, geniul cuvântului scris, s-a născut în Anglia în 1564 şi a murit în 1616. El este în continuare un simbol al lumii teatrale şi literare.

Anglia şi Scoţia - Conflict religios

Elisabeta I a murit fără copii în 1603 şi, într-un act de ironie, a fost succedată de Iacob I, fiul Mariei Stuart, a cărei execuţie fusese ordonată de Elisabeta în 1567. Iacob I, în calitate de moştenitor al tronurilor scoţian şi englez, a condus Anglia, Scoţia şi Irlanda, autointitulându-se rege al Marii Britanii. Domnia lui Iacob a fost marcată de dispute religioase între catolici şi protestanţi şi de apariţia protestantismului extrem, care a încercat să îndepărteze şi mai mult ţara de catolicism.

Guy Fawkes şi complotul prafului de puşcă

În 1605, un complot catolic de a arunca în aer parlamentul englez (dominat de anglicani), cu o bombă cu praf de puşcă masivă la Sala Westminster din Londra, a fost dejucat în ultimul moment. Acest lucru a devenit cunoscut sub numele de Complotul prafului de puşcă, iar unul dintre conspiratori, Guy Fawkes, a fost arestat *în flagrant delict în* timp ce punea acuzaţiile. El şi colegii săi conspiratori au fost torturaţi, spânzuraţi şi arşi.

Aceste evenimente sunt încă sărbătorite în multe ţări sub numele de Noaptea Guy Fawkes, cu focuri de artificii, deşi semnificaţia focurilor de artificii şi a focului de tabără este pierdută

pentru majoritatea.

Revoluția și republica engleză - Decapitarea regelui

Disensiunile tot mai mari dintre catolici, anglicani și protestanți extremiști, combinate cu încercările lui Carol I, fiul lui Iacob, de a guverna fără parlament între 1629 și 1640, au dus la următorul război civil englez și la Revoluția engleză. În urma unor conflicte legate de legile din parlament care urmăreau să limiteze puterea Bisericii Anglicane, Carol și-a retras din parlament susținătorii săi, cunoscuți sub numele de Cavaliers.

Restul protestanților extremiști din parlament, numiți Roundheads, au declarat apoi război forțelor regaliste. În 1642, prima bătălie din marele Război Civil Englez a avut loc la Edghill, în Warwickshire. Capetele Rotunde, sau parlamentarii, i-au învins în cele din urmă pe regaliști, după ce o mare parte din țară a fost devastată în conflictul rezultat. Carol a fost capturat și decapitat pe strada principală Whitehall din Londra în 1649, fiind singurul monarh englez care a avut parte de un asemenea sfârșit public. Parlamentul englez a declarat apoi Anglia drept "commonwealth" și a abolit monarhia.

PLEBEUL CARE A INSTAURAT REPUBLICA ENGLEZĂ - OLIVER CROMWELL

Oliver Cromwell a dizolvat Parlamentul lung în 1653. Inițial, parlamentul fusese format din susținători ai regelui englez, Carol I, și din oponenții acestuia, aceștia din urmă fiind majoritari. După ce i-a expulzat pe susținătorii lui Carol, restul parlamentului, cunoscut și sub numele de Rump Parliament, a ordonat executarea monarhului englez. Deși Cromwell a dizolvat Parlamentul Lung în 1653, acesta s-a reunit din nou în 1660, chiar înainte de restaurarea monarhiei.

"Commonwealth-ul" și moștenirea lui Cromwell

Personalitatea dominantă din vremea "commonwealth-ului" englez a fost Oliver Cromwell. Din 1649 până în 1651, Cromwell a acționat ca un rege imperial fără să se declare vreodată ca atare. El a cucerit toată Scoția și Irlanda, aducându-le în "commonwealth".

De asemenea, Anglia și-a extins posesiunile coloniale, preluând insula Jamaica de la spanioli în 1655. După ce o delegație de evrei olandezi a venit la el în 1655, Cromwell a decis, de asemenea, că evreilor li se poate permite să se întoarcă în Anglia în 1656, pentru prima dată de la expulzarea lor din 1290.

Restaurarea-Expansiunea culturală

După moartea lui Cromwell, Comunitatea s-a prăbușit. A urmat o perioadă de confuzie constituțională până când Carol al II-lea, fiul regelui executat Carol I, a fost rechemat pe tron în 1660. Ulterior a urmat o nouă expansiune a culturii și influenței engleze.

În această perioadă au apărut scriitori celebri precum John Locke, John Milton, John Bunyan și Samuel Pepys. Cel din urmă autor a lăsat un jurnal celebru care descrie în detaliu nu numai viața culturală și socială din Londra, ci și o relatare a Marelui incendiu din Londra.

Marele incendiu din Londra

Marele incendiu din Londra a ars aproape toate casele și clădirile situate în interiorul zidurilor vechiului oraș roman, pe o perioadă de aproape cinci zile, la începutul lunii septembrie 1666. Cel puțin 13.200 de case și aproape o sută de biserici, inclusiv Catedrala Sfântul Paul, au fost distruse în incendiul care a lăsat fără adăpost șapte optimi din populația orașului.

Distrugerea unei mari părți din arhitectura veche în acest incendiu i-a oferit omului de știință și arhitectului Christopher Wren ocazia de a reproiecta și reconstrui multe părți ale orașului.

Noua catedrală St. Paul, concepută și construită sub conducerea lui Wren, a fost finalizată în 1708 și de atunci este un simbol al Londrei. Wren a proiectat, de asemenea, alte cincizeci și două de biserici din Londra care au fost construite după incendiu, precum și un număr mare de clădiri guvernamentale.

Olandezul William de Orange îi susține pe protestanți

În 1688, regele englez James al II-lea a emis o Declarație de indulgență, permițând disidenților și catolicilor să se închine liber. Parlamentul dominat de anglicani, care se temea de revenirea catolicismului, l-a invitat pe William de Orange, un protestant din Țările

de Jos și soțul fiicei mai mari a regelui, Maria, pentru a susține tabăra protestantă.

Când William a debarcat, James a fugit, armata sa dezertând în favoarea lui William, căruia i s-a dat controlul temporar al guvernului. Acest lucru a fost oficializat în 1689, când parlamentul a acordat coroana lui Mary și William pentru a o împărți, consolidând astfel controlul protestant asupra Angliei. A urmat războiul cu francezii și spaniolii, în principal în încercarea de a controla ambițiile teritoriale ale regelui francez Ludovic al XIV-lea, dar și din dorința de a împiedica revenirea influenței catolice în Anglia.

Isaac Newton-Gigant intelectual

În această perioadă a apărut și unul dintre cei mai mari oameni de știință pe care i-a cunoscut lumea, Isaac Newton, care a trăit între 1642 și 1726. Newton a fost un filosof naturalist și matematician de prestigiu care a inventat sistemul matematic cunoscut sub numele de Calcul și a fost autorul legilor mișcării și gravitației.

Lucrările lui Newton, combinate cu eforturile unor filozofi precum John Locke, Thomas Hobbes și alții, au făcut ca Anglia să domine scena mondială a gândirii științifice și intelectuale - o situație eminentă care a contribuit în mare măsură la dominația lumii fizice de către britanici.

Uniunea oficială în 1707

În 1707, Anglia și Scoția au fost în sfârșit unite în mod oficial printr- un Act de Uniune. Acest lucru a fost făcut pentru a preveni posibilitatea ca un catolic scoțian să devină vreodată rege sau regină, preferința fiind acordată celor mai apropiați membri protestanți ai familiei regale care se aflau în Germania. Actul de Uniune între regatele Scoției și Angliei a creat "Regatul Unit" al Marii Britanii.

SCOȚIA

Populația originară a Scoției era, ca majoritatea celorlalte regiuni din nord-vestul Europei, un amestec de proto-nordici și vechi europeni. Cele mai vechi locuințe descoperite în Scoția datează de acum 9.500 de ani, iar primele așezări mari datează de acum 6.000 de ani,

satul Skara Brae din Orkney fiind cel mai bine conservat. Există, de asemenea, numeroase structuri și cercuri de piatră în insulele de nord și de vest, care datează toate din neolitic.

Aceste populații neolitice au rămas netulburate până când Scoția a fost ocupată de un trib de celți, numiți picți, în jurul anului 1100 î.Hr. Acest trib i-a asimilat rapid pe locuitorii originari din Vechea Europă și a creat baza populației scoțiene actuale.

Sosirea romanilor a stârnit o insurecție armată a acestor triburi picte. Sălbăticia rezistenței lor - care o imita pe cea a verilor lor germani de pe continent - i-a ținut pe romani la distanță. În cele din urmă, legiunile au renunțat să mai încerce să cucerească Scoția, iar în anul 123 d.Hr., împăratul roman Hadrian a ordonat construirea unui zid în nordul Angliei pentru a-i ține pe picți la distanță. Acesta a ajuns să fie cunoscut sub numele de Zidul lui Hadrian.

Raiduri ale picților - danezii invitați pentru protecție

Retragerea ultimelor legiuni romane după 406 a permis unor noi valuri de piraţi picți să atace britanicii, în mare parte romanizați, din nordul și centrul Angliei. Aceste raiduri au devenit atât de grave încât britanicii au invitat colonişti danezi în insulă pentru a ajuta la oprirea valului de picți. Danezii au adus cu ei o serie de alte triburi germanice (anglii, saşi şi alţii) şi împreună au pus capăt raidurilor. Ținuturile de la nord de vechea graniță romană au rămas independente.

Invazia celților irlandezi - secolul al șaselea

Pe la sfârşitul secolului al VI-lea, un val de celți irlandezi, numiți scoțieni, a invadat țara de peste Marea Irlandei. Acest nou val de celți a dominat în curând întreaga regiune, până în punctul în care numele lor tribal a devenit sinonim cu ținutul - Scoția. În multe regiuni, picții și scoțienii s-au contopit într-unul singur, fiind de o tulpină subrasială practic identică.

Cât de puțin se știe despre cultura pictă este cel mai bine ilustrat de misterul simbolurilor "dublu disc" și "z-rod" care se găsesc pe atât de multe artefacte picte, cum ar fi (mai sus, în stânga) piatra runică din Ablerlemmo, Angus, Scoția, și mai sus, în dreapta, placa de argint din Norrie's Law, Fife. Semnificația lor exactă încă le scapă istoricilor.

Nordumbria-Germanii invadează 560

Cea mai sudică parte a teritoriilor piteşti, la nord de Zidul lui Hadrian până la Firth of Forth, a fost invadată rapid de noii veniţi Angle și Saxon. Aceştia și-au întemeiat propriul regat în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Northumbria. Odată cu sosirea triburilor germanice a avut loc și o mare renaştere a păgânismului. Până în 563, misionarii creştini irlandezi lucrau din greu în Northumbria, completată între 655 și 664 de misionari scoţieni.

Nu a durat mult până când regatul Northumbriei a trecut la ofensivă împotriva scoţienilor. În 685, ţinuturile de la nord de Firth of Forth au fost invadate de o mare armată nordumbriană. Northumbrii au fost înfrânți, ceea ce a dus la o slăbire a regatului din care nu și-a mai revenit niciodată cu adevărat. Ca urmare, controlul scoţian s-a extins tot mai mult spre sud.

MacAlpine îi alungă pe nordici

Stăpânirea scoţiană se stabilise în Northumbria când au început marile raiduri vikinge de la mijlocul secolului al VIII-lea. În 844, Kenneth MacAlpine, un nobil din regiunea Dalriada și descendent al familiei regale picteşti, a fost declarat rege al scoţienilor. El a unit

triburile disparate din nord în primul regat scoţian unit, cunoscut oficial sub numele de Alban. Cu ajutorul nordumbrienilor, albanezii au reuşit să oprească raidurile vikingilor.

După ce raidurile vikingilor au fost îndepărtate, războiul dintre scoţieni şi nordumbrieni a fost reluat. Aceştia din urmă au fost înfrânţi în cele din urmă în Bătălia de la Carham din 1018, iar graniţele sudice ale Scoţiei au fost stabilite sub conducerea regelui Duncan I.

Macbeth - Adevăratul rege

Domnia lui Duncan I a fost marcată de o serie de războaie dezastruoase şi de conflicte interne. Aceasta s-a încheiat în 1040, odată cu asasinarea sa de către Macbeth, intendent de Ross şi Moray, care a devenit apoi rege al Scoţiei. Macbeth a fost un rege de succes şi a deţinut tronul până în 1057, când a fost învins şi ucis de Malcolm Canmore, fiul lui Duncan.

Povestea lui Macbeth a fost folosită mai târziu ca bază pentru o piesă de teatru de marele dramaturg englez, William Shakespeare. Ca urmare, Macbeth este probabil unul dintre cei mai cunoscuţi regi scoţieni, deşi cu siguranţă nu este cel mai important.

Anglia invadează Scoţia 1292

Perioada cuprinsă între 1138 şi 1237 a fost marcată de o serie de conflicte de frontieră între scoţieni şi englezi pentru regiunea disputată de Northumbria. Scoţienii au fost înfrânţi, iar Northumbria a fost încorporată din nou în teritoriul englez.

După aceea au urmat aproximativ cincizeci de ani de pace relativă. Cu toate acestea, în 1286, regele scoţian Alexandru al III-lea a murit, lăsând-o ca unică moştenitoare pe micuţa Margareta. Treisprezece membri îndepărtaţi ai familiei au revendicat coroana, ceea ce a dus la o luptă corp la corp care a aruncat ţara în haos. În cele din urmă, în 1292, regele englez Edward I a invadat Scoţia şi l-a pus pe tron pe unul dintre pretendenţi, John de Baliol.

Intervenţia englezilor a stârnit resentimente amare în rândul scoţienilor. În 1295, Baliol a format o alianţă cu Franţa, deşi obţinuse tronul datorită intervenţiei engleze. Întrucât francezii erau

în război cu englezii, aceasta a fost, de fapt, o declarație de război împotriva Angliei. O armată engleză a mărșăluit spre nord și i-a angajat pe rebelii scoțieni în Bătălia de la Dunbar din 1296. Scoțienii au fost înfrânți, Baliol a fost detronat, iar întreaga Scoție a fost plasată sub ocupație militară engleză.

William Wallace-erou al Scoției

În 1297, nobilul scoțian William Wallace a recrutat o nouă armată scoțiană rebelă și a condus o nouă revoltă împotriva englezilor. Forțele sale au învins o armată engleză în Bătălia de la Stirling din acel an, dar victoria a fost de scurtă durată. Englezii au ripostat și, în 1298, l-au învins pe Wallace în Bătălia de la Falkirk.

Scoțienii au recurs la războiul de gherilă împotriva ocupanților englezi, iar în 1304 Wallace a fost declarat proscris de englezi. A fost trădat de alți scoțieni în 1305 și predat englezilor, care l-au executat la Londra.

WILLIAM WALLACE - EROU SCOȚIAN

William Wallace, eroul național al Scoției. Această statuie colosală se află în Aberdeen. La Stirling, în Scoția, există un Monument Wallace înalt de două sute de metri, unde se păstrează și sabia marelui scoțian. După ce a purtat un război de gherilă împotriva englezilor, Wallace a fost capturat și executat în 1305.

Regele Robert the Bruce îi învinge pe englezi la Bannockburn

Robert Bruce, descendent al unui rege scoţian, a fost încoronat în mod oficial Robert I, rege al Scoţiei, în 1306. Robert a preluat de la Wallace mantia rezistenţei scoţiene la dominaţia engleză şi a recrutat o nouă armată scoţiană.

Forţele lui Robert au suferit mai multe înfrângeri majore şi au fost salvate doar de decizia regelui englez Edward al II-lea de a renunţa la cucerirea Scoţiei. Edward a retras corpul principal al armatei engleze, lăsând în urmă doar câteva garnizoane şi o mână de nobili scoţieni pro-englezi care să conducă ţara.

Fără a se descuraja, Bruce a început o campanie de gherilă împotriva nobilimii pro-engleze şi a garnizoanelor engleze rămase în Scoţia. Între 1307 şi 1314, Bruce i-a învins pe englezi de mai multe ori şi a fost în cele din urmă suficient de puternic pentru a invada nordul Angliei. Ca răspuns, Eduard al II-lea a condus o armată spre nord, dar a fost înfrânt în Bătălia de la Bannockburn, când scoţienii au suferit una dintre cele mai mari înfrângeri suferite vreodată de o armată engleză în istorie.

Conflictul a continuat apoi la diferite niveluri de intensitate timp de mai bine de un deceniu, încheindu-se abia în 1328, când Tratatul de la Northampton a recunoscut independenţa Scoţiei.

ROBERT THE BRUCE CONDUCE O LUPTĂ REÎNNOITĂ

Regele Robert the Bruce, o statuie la Stirling. Figura priveşte spre câmpul

de luptă de la Bannockburn, scena celui mai mare triumf al său asupra englezilor în 1314.

Două sute de ani de conflicte - Scoția ocupată de englezi

Acesta nu a fost sfârșitul războaielor cu Anglia. Timp de mai bine de două sute de ani, Scoția a fost măcinată de disensiuni interne privind succesiunea la tron. Englezii au sporit confuzia prin mai multe invazii, care au culminat cu o înfrângere scoțiană în bătălia de la Berwick Upon-Tweed din 1333.

Ulterior, englezii au ocupat o mare parte din sud-estul Scoției, dar izbucnirea Războiului de o sută de ani cu Franța a permis scoțienilor să recucerească mari părți din teritoriul ocupat, inclusiv orașul Edinburgh, important din punct de vedere simbolic.

Aceste câștiguri au fost anulate de o nouă invazie engleză din 1346, care a urmat unei alianțe între scoțieni și Franța. De data aceasta, aproape tot sudul Scoției a fost reocupat de englezi.

Restul regatului scoțian din nordul Scoției a intrat într-o perioadă de haos, pretendenții la coroană fiind uciși într-un ciclu nesfârșit de facțiuni violente. În cele din urmă, un rege scoțian, Iacob al IV-lea, a înfrânt luptele interne și a fost recunoscut ca lider suprem al scoțienilor. Până în 1502, a făcut pace cu englezii, dar în 1513 englezii, sub conducerea lui Henric al VIII-lea, au invadat din nou Scoția.

Iacob al IV-lea a fost forțat să declare război și a mărșăluit spre sud cu o armată, dar a fost învins și ucis în bătălia de la Flodden Field, în nordul Angliei, în acel an.

Maria, regina Scoției - ultima regină catolică executată la Londra

Nepoata lui Iacob al IV-lea, Maria, a fost trimisă în Franța de mică, deoarece mama ei era de sânge regal francez. S-a căsătorit cu prințul moștenitor francez și a domnit pentru o scurtă perioadă de timp ca regină a Franței, până când soțul ei a murit după mai puțin de doi ani pe tron.

În această perioadă, revoluția anglicană și protestantă începuse să se instaleze în Scoția. Maria a fost crescută în mod strict catolic, iar

căsătoria sa cu viitorul rege catolic al Franței a provocat o neliniște considerabilă în rândul nobilimii scoțiene din ce în ce mai protestante.

În 1559, în urma denunțării protestanților ca eretici de către mama franțuzoaică a Mariei, liderul protestant scoțian, John Knox, și adepții săi au recurs la o rebeliune deschisă. Elisabeta I a Angliei a profitat de ocazie pentru a le oferi ajutor rebelilor, iar în 1560 Biserica Catolică a fost abolită oficial în Scoția și înlocuită cu o biserică protestantă calvinistă.

În 1561, Maria, devenită oficial regină a Scoției, s-a întors în țara sa natală. Ridicând o armată, ea i-a întâlnit pe protestanți în luptă, dar a fost înfrântă și forțată să abdice în favoarea fiului său minor, Iacob al VI-lea. Maria a fost capturată, dar a scăpat și a fugit în Anglia, unde a fost întemnițată și apoi executată de Elisabeta I.

Iacob al VI-lea a fost crescut ca protestant și a preluat tronul în 1587, în urma execuției mamei sale la Londra. La moartea Elisabetei I în martie 1603, Iacob al VI-lea a moștenit coroana Angliei și a devenit cunoscut sub numele de Iacob I.

În ciuda faptului că aveau un monarh comun, englezii și scoțienii au păstrat parlamente separate. Acest aranjament a fost abolit de Oliver Cromwell în timpul Revoluției engleze, dar a fost restabilit împreună cu monarhia în 1660.

JAMES I-REGE AL SCOȚIEI ȘI AL ANGLIEI

Iacob I, unicul fiu al Mariei, regina Scoției, a fost proclamat rege al Scoției sub numele de Iacob al VI-lea în 1567, la vârsta de un an. În 1603 a urcat pe tronul englez, unind astfel coroanele celor două țări și înființând țara cunoscută astăzi sub numele de Regatul Unit.

Scoția în Regatul Unit

În 1707, parlamentul scoțian a votat pentru încetarea existenței sale, iar Scoția a devenit parte a Regatului Unit al Marii Britanii. Unii scoțieni din Highland au refuzat să recunoască uniunea și au izbucnit rebeliuni în 1708, 1715, 1745 și 1746 - toate acestea fiind reprimate.

Realizări scoțiene - disproporționat de mari

În această perioadă, scoțienii au rămas aproape complet omogeni din punct de vedere rasial. Aceștia au produs un număr disproporționat de mare dintre cei mai mari oameni ai revoluției științifice, culturale și intelectuale britanice, care a pus Regatul Unit pe drumul spre dominația mondială. Printre scoțienii proeminenți s-au numărat economistul Adam Smith, filozoful David Hume, scriitorii

James Boswell şi Robert Burns şi scriitorul Sir Walter Scott - pentru a numi doar câţiva dintre ei.

Industria textilă, siderurgică şi navală scoţiană a contribuit în mare măsură la dominaţia Marii Britanii în timpul imperiului, iar soldaţii scoţieni au jucat un rol important în multe dintre faptele militare.

WALES

Vechile popoare mediteraneene din Europa au fost printre primii locuitori ai Ţării Galilor, iar urmele urmaşilor lor pot fi văzute şi în prezent printre galezi. Invaziile celtice din Marea Britanie au dus la o amestecare a acestor popoare, iar până în vremea romanilor aceste două tipuri subrasiale au fost aproape complet asimilate şi vorbeau limba celtică gaelică, numindu-se pe ei înşişi Cymry.

Celţii au fugit de romani în Ţara Galilor

Mulţi celţi au fugit de ocupaţia romană din sudul Angliei, intrând în munţii galezi, pe care romanii nu au reuşit niciodată să-I subjuge. Ţara Galilor a fost apoi împărţită în mai multe zone tribale, printre care Gwynedd, Gwent, Dyved şi Powys.

După ce anglo-saxonii şi saxonii au ajuns să domine Anglia, unul dintre regii anglo-saxoni, Offa de Mercia, a construit un bastion de pământ pe aproape întreaga lungime a graniţei galeze pentru a-i izola pe galezi de Anglia. Părţi din acest bastion, numit Offa's Dyke, pot fi văzute şi astăzi.

OFFA'S DYKE CONSTRUIT ÎMPOTRIVA GALEZILOR 780

Încă în picioare, Offa's Dyke rămâne o mărturie tăcută a puterii și resurselor invadatorilor anglo-saxoni germani din Anglia. Construit de regele saxon al Merciei, Offa (759-796), ca mijloc de apărare împotriva galezilor, digul era un șanț fortificat care se întindea practic pe toată lungimea graniței Angliei cu Țara Galilor.

Țara Galilor subjugată de Anglia 1064

În 1064, o armată engleză condusă de Harold Godwinson a cucerit cea mai mare parte a Țării Galilor, o cucerire care a fost extinsă de normanzi sub conducerea lui William Cuceritorul. Galezii au continuat să lanseze raiduri ocazionale, obligându-i pe normanzi să construiască o serie de castele de-a lungul graniței. Aceste castele au fost conduse de lorzii normanzi și de vasalii lor, care au devenit cunoscuți sub numele de Marcher Lords, cuvântul march însemnând graniță sau frontieră.

Tulburările și rebeliunile împotriva englezilor au continuat să se manifeste timp de aproape trei sute de ani. O rebeliune galeză din 1136 i-a alungat temporar pe englezi, dar aceștia s-au întors sub conducerea regelui Henric I, care a supus din nou partea vestică a Țării Galilor. Prințul din nordul Țării Galilor, Llewellyn ap Gruffydd, a condus mai multe rebeliuni împotriva englezilor, ceea ce a dus la o mare invazie în 1276 de către regele Edward I.

Llewellyn a evitat capturarea și a organizat o altă rebeliune în

1282. Și aceasta s-a soldat cu un eșec, când a fost ucis în lupta cu englezii lângă Builth Wells, în luna decembrie a aceluiași an.

Soldații englezi i-au decapitat cadavrul și, potrivit mai multor relatări, acesta a fost trimis înapoi la Londra și expus în public timp de cincisprezece ani. Fratele lui Llewellyn, David ap Gruffydd, a preluat lupta pentru independența Țării Galilor, dar a fost trădat și capturat de englezi în iunie 1283. David a fost torturat în public până la moarte în orașul Shrewsbury, iar după moartea sa Țara Galilor a căzut complet sub dominația engleză. În cele din urmă, în 1284, Eduard I a finalizat cucerirea Țării Galilor, iar țara a devenit un principat englez în conformitate cu Statutul de la Rhuddlan.

CASTELUL DOLWYDDELAN - FORTĂREAȚA LUI LLEWELLYN CEL MARE

Castelul Dolwyddelan, situat în Snowdonia, în nordul Țării Galilor, a fost construit între anii 1210 și 1240 de cel mai puternic prinț medieval din Țara Galilor, Llewellyn cel Mare. O fortăreață montană cheie, Dolwyddelan a fost scena multor confruntări în timpul războaielor din secolul al XIII-lea dintre galezi și Eduard I. A căzut în mâinile forțelor engleze în 1283 și a fost refortificat, probabil cu un al doilea turn dreptunghiular, care astăzi se află în ruine. Este remarcabil într-un alt sens, deoarece este singurul castel construit de galezi care a supraviețuit în Țara Galilor - toate celelalte situri celebre au fost construite de ocupanții englezi.

Originea "Prințului de Wales"

Încercând să-i liniștească pe galezi, Eduard I a elaborat în 1301 un plan care a pacificat o mare parte din această țară. Fiul său cel mare, care se născuse în Țara Galilor, a primit titlul de Prinț de Wales. În acest fel, el a satisfăcut în mare parte cererile de recunoaștere ale galezilor. A mai avut loc doar o singură rebeliune galeză importantă, de data aceasta în 1402, sub conducerea lui Owen Glyndwr. În ciuda mai multor campanii englezești în Țara Galilor, revolta nu a fost înăbușită până la moartea lui Glyndwr în 1416.

În 1536, Țara Galilor a fost absorbită în mod oficial într-o uniune cu Anglia. Cu toate acestea, galezii nu erau prea dornici să se convertească la puritanismul lui Oliver Cromwell, care a trimis expediții armate pentru a-i ține pe galezi în frâu. Cu toate acestea, galezii au rămas subiecți loiali ai Regatului Unit și au dat naștere la o serie de lideri britanici celebri, printre care celebrul lider al Partidului Liberal, David Lloyd George.

REGATUL UNIT

Marea Britanie A inclus Calais

Unirea Scoției cu Anglia în 1707 a creat Regatul Unit al Marii Britanii (care includea și Țara Galilor). Aceasta a devenit o entitate politică care a dominat întinderi uriașe din lume și a jucat un rol formativ în modelarea unei mari părți din caracterul Lumii Noi din America de Nord, Australia și Noua Zeelandă. Numele de "Marea Britanie" datează de fapt din perioada în care Marea Britanie deținea părți din nord-vestul Franței. Provincia din jurul Calais era cunoscută sub numele de "Mica Britanie", iar insula britanică însăși sub numele de "Marea Britanie".

La momentul creării Uniunii, englezii, alături de spanioli, portughezi, francezi și olandezi, au fost lideri în explorarea Lumii Noi și în înființarea de colonii pe noile teritorii. Datorită oportunităților oferite de noile teritorii, multe sute de mii de scoțieni, galezi, irlandezi și englezi au emigrat, în principal în America de Nord, dar mai târziu și în Australia și Noua Zeelandă.

Tratatul de la Utrecht și dreptul de a face comerț cu sclavi

Primul act al noii uniuni a fost încheierea păcii cu francezii, punând astfel capăt unui șir de războaie între cele două țări. Prin Tratatul de la Utrecht din 1713, care a pus capăt Războiului de Succesiune Spaniolă, Marea Britanie a renunțat să mai încerce să împiedice un rege Bourbon (francez) să preia tronul Spaniei. În schimb, Franța a cedat Marii Britanii zonele nord-americane din Golful Hudson, Noua Scoție și Terra Nova. Spania a cedat Gibraltarul Marii Britanii și a acordat negustorilor britanici un drept limitat de a face comerț cu coloniile americane ale Spaniei, inclusiv "asiento"- dreptul de a importa sclavi negri în America de Sud spaniolă.

George I - Primul rege german al Marii Britanii

Primul monarh al noii uniuni, regina Ana, a murit fără copii. În conformitate cu Actul de reglementare, cea mai apropiată rudă protestantă a acesteia a primit coroana. În acest fel, în 1714, electorul de Hanovra din Germania a devenit regele George I al Marii Britanii. De atunci, familia regală britanică a fost de fapt germană.

Sosirea regilor germani a coincis cu două decenii de pace și dezvoltare relativă. Au fost create formele embrionare ale unui guvern democratic, dreptul de vot fiind extins treptat, iar partidele conservator și liberal au luat naștere ca principalii competitori pentru funcții politice. Cu toate acestea, în 1739, Marea Britanie se afla din nou în război - mai întâi cu Spania și apoi împotriva unei alianțe combinate franceze și prusace care atacase Austria, un aliat britanic, în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de ca Războiul de succesiune austriac. De asemenea, Marea Britanie și Franța au luptat pe mare în America de Nord și în India.

GEORGE I-REGE GERMAN AL BRITANICILOR

George I (1660-1727), elector de Hanovra și primul rege german al Marii Britanii și Irlandei. În conformitate cu legile succesorale britanice, menite să împiedice ca un catolic să devină vreodată regent, atunci când coroana britanică devenea vacantă, aceasta revenea celei mai apropiate rude protestante a monarhului decedat. În acest fel, un german a devenit rege britanic, iar de atunci familia regală britanică provine de fapt din linia Hanovra. George I a fost educat ca soldat și a luat parte la prima sa mare bătălie la vârsta de 15 ani. Ulterior, a luptat în marele război rasial împotriva turcilor alături de faimosul rege războinic polonez John Sobieski.
Deși nu a fost în mod deschis ostil supușilor săi englezi, nu a reușit niciodată să obțină o mare popularitate în rândul acestora, astfel încât, atunci când a murit (în timpul unei vizite în Germania), a fost înmormântat în orașul său natal, Hanovra.

Bonnie Prince Charlie - Ultima încercare a lui Stuart la tron

În 1745, un grup de naționaliști scoțieni a profitat de implicarea Marii Britanii în războaiele continentale pentru a lansa o tentativă de a readuce un Stuart pe tron. Prințul Charles Edward ("Bonnie Prince Charlie") a debarcat în Scoția și a câștigat loialitatea a mii de scoțieni din Highland.

A capturat Edinburgh și l-a proclamat pe tatăl său rege James. III. Mergând spre sud cu armata sa, Carol a ajuns la o sută de mile de Londra, dar nu a reușit să atragă mulți susținători englezi. În decembrie, s-a retras în Scoția și a fost învins în bătălia de la Culloden.

În 1746 a fugit în exil în Franța.

Războaiele de expansiune - America de Nord și India

În 1756, războiul de pe continent a izbucnit din nou în nesfârșitul carusel al alianțelor. De data aceasta, Marea Britanie a fost aliată cu Rusia împotriva Franței și Austriei, în ceea ce s-a numit Războiul de șapte ani. Marina britanică a învins flota franceză în largul coastelor Portugaliei, iar Compania engleză a Indiilor de Est a triumfat asupra omologului său francez din India, pregătind terenul pentru ocuparea în cele din urmă a aproape întregului subcontinent de către britanici.

În America de Nord, trupele britanice au capturat mari porțiuni din Canada franceză. Rezultatul final al acestui război a fost că Marea Britanie a reușit să își extindă substanțial granițele coloniale în detrimentul Franței. În plus, Spania, care intrase în război de partea francezilor în 1762, a cedat Florida Marii Britanii. Adăugarea acestui teritoriu a făcut ca toată coasta de est a Americii să cadă sub dominație britanică. Tratatul de la Paris, care a pus capăt Războiului de Șapte Ani, a însemnat că imperiul britanic a ajuns la apogeul cuceririlor sale teritoriale.

Creșterea populației - 11 milioane de locuitori în 50 de ani

Până în 1801, recensământul oficial arăta o populație britanică de șaisprezece milioane de locuitori. Această cifră a ajuns la 27 de milioane în 1851, creșterea fiind legată de dezvoltarea rapidă a societății în timpul Revoluției industriale.

Populația în creștere a impulsionat, de asemenea, politicile de expansiune colonială ale Marii Britanii peste hotare, deoarece un număr tot mai mare de britanici căutau oportunități mai bune în Lumea Nouă.

Până în 1780, omul de știință scoțian James Watt a perfecționat motorul cu aburi, permițând mecanizarea la o scară nemaiîntâlnită până atunci. Alte invenții au creat fabrici de filare în masă, de țesut și de producție de îmbrăcăminte, și zorii consumismului de masă. Până în 1830, Revoluția industrială a transformat Marea Britanie în cea mai importantă putere industrială din lume.

Efectele revoluției industriale nu au fost toate pozitive. Capitaliștii lipsiți de scrupule au exploatat fără milă clasele muncitoare, folosind copii ca muncitori pentru ore inumane și în locuri de muncă periculoase. În multe orașe britanice au apărut mahalale înfricoșătoare.

În 1851, Londra avea o populație de 2,5 milioane de locuitori, fiind cel mai mare oraș din lume - un indiciu al dimensiunii urbanizării care avusese loc.

PRIMUL POD DE FIER DIN LUME SEMNIFICĂ FAPTUL CĂ BRITANICII AU FOST LIDERI ÎN INDUSTRIALIZARE

Primul pod de fier din lume, construit peste râul Severn, în Shropshire, Anglia. A fost primul pod în arc din lume care a fost realizat din fontă. Ideea a fost creată de arhitectul Thomas Farnolls Pritchard, iar podul a fost turnat de un fierar local, John Wilkinson. Faptul că era primul din lume a însemnat că nu exista niciun precedent, iar Pritchard a trebuit să proiecteze metoda de construcție de la zero. Cele mai mari părți ale podului se întind pe șaptezeci de picioare fiecare, iar întreaga structură se ridică la șaizeci de picioare deasupra apei. Inaugurat în ziua de Anul Nou 1781, podul a fost un miracol al ingineriei care, din multe puncte de vedere, a reprezentat conducerea Marii Britanii în procesul de industrializare. Podul a rămas deschis pentru vehicule până în 1934, când, din motive de conservare, a fost închis pentru toți, cu excepția pietonilor.

Revoluțiile americană și franceză provoacă reforme sociale

Până în 1779, Marea Britanie și-a pierdut cea mai importantă posesiune colonială. Cele treisprezece colonii de pe coasta de est a Americii își câștigaseră independența în urma unui război de trei ani. Idealurile Revoluției americane s-au răspândit apoi în Franța, a cărei flotă a jucat un rol important în forțarea capitulării britanice în fața rebelilor coloniali. Până în 1789, Revoluția Franceză avusese loc, iar ramificațiile sale au fost resimțite puternic în Marea Britanie.

Ca răspuns la cererile de reformă pentru a evita o revoltă în stil Revoluția Franceză în Marea Britanie, primul ministru, William Pitt cel Tânăr, a inaugurat o perioadă de reforme politice. Aceasta a fost întreruptă de izbucnirea ostilităților, mai întâi cu guvernul revoluționar francez și apoi cu Napoleon Bonaparte. Războaiele napoleoniene s-au încheiat cu dispariția multora dintre ideile mai radicale ale Revoluției franceze, dar problema reformei sociale a rămas o prioritate pe ordinea de zi.

După războiul napoleonic, Marea Britanie a suferit o depresie economică - dar aceasta nu a fost cea mai gravă boală care a afectat societatea. Revoluția industrială a creat, de asemenea, o clasă inferioară urbană, blocată permanent în statutul de clasă muncitoare, fără nicio speranță sau oportunitate realistă de îmbunătățire. Neliniștea socială crescândă a dus la reluarea programelor de reformă socială în anii 1830. Printre acestea se numărau legi care extindeau dreptul de vot, limitarea orelor de muncă și utilizarea copiilor în fabrici.

Implicarea britanicilor în India duce la amestecuri rasiale

În 1837, regina Victoria, în vârstă de 18 ani, a urcat pe tron. Unul dintre cei mai longevivi monarhi britanici, Victoria a supravegheat o nouă creștere a Imperiului Britanic și o reformă a sistemului politic. Ocupația britanică a Indiei a atins, de asemenea, apogeul sub domnia sa și a fost declarată împărătească a acestei țări.

Ocuparea Indiei a dus la un număr semnificativ de amestecuri rasiale între ofițerii britanici staționați acolo și femeile indiene. Multe dintre aceste soții indience au fost duse înapoi în Marea Britanie (și în Irlanda, deoarece irlandezii serveau în armata britanică la acea

vreme). Produsul acestor uniuni mixte poate fi încă detectat uneori printre populațiile britanice și irlandeze din zilele noastre. Acest amestec este, totuși, cel mai evident într-o tulburare de sânge de origine indiană care se găsește acum în Marea Britanie.

REGINA VICTORIA-ÎMPĂRATEASA ALBĂ A INDIEI

Împărăteasa albă a Indiei. Regina Victoria, cel mai longeviv monarh britanic (a domnit între 1837 și 1901), a fost declarată împărătească a Indiei în 1876.
Această statuie impunătoare a fost ridicată în Calcutta.

Supremația industrială britanică

Marea Expoziție din 1851 de la Londra a simbolizat supremația industrială a Marii Britanii. Căile ferate britanice - Marea Britanie a fost patria trenului - au condus restul lumii în ceea ce privește rafinamentul său. Telegraful a asigurat comunicarea instantanee, iar oțelul ieftin a devenit posibil datorită invenției lui Henry Bessemer, în 1856, a primului proces de producție în masă a oțelului. Prima producție pe scară largă de vapoare cu aburi, care a redus drastic timpul de navigație intercontinentală, a început în anii 1860.

Benjamin Disraeli despre rasă și istorie

În Marea Britanie victoriană, politica a fost dominată de Partidul Liberal, sub conducerea lui William Gladstone, și de Partidul Conservator, sub conducerea lui Benjamin Disraeli, care au fost prim-

ministru și lider al opoziției de două ori în timpul lungii lor cariere.

Disraeli a fost un evreu creștinat ale cărui scrieri despre rasă sunt atât de profunde, încât astăzi sunt în mare parte ignorate de istoricii corecți din punct de vedere politic din zilele noastre. În cartea sa *Tancred,* publicată de Frederick Warne, Londra, în 1868, Disraeli scria:

"Totul este rasă - nu există alt adevăr" (pagina 106); iar în cartea sa *Endymion,* publicată de Longmans, Londra, a scris: "Nimeni nu va trata cu indiferență principiul rasei. El este cheia istoriei și motivul pentru care istoria este atât de des confuză este că a fost scrisă de oameni care ignorau acest principiu și toate cunoștințele pe care le implică... . Limba și religia nu fac o rasă - există un singur lucru care face o rasă, și acela este sângele" (paginile 249-250).

Disraeli a condus expansiunea britanică în perioada în care a fost prim-ministru. În 1875, Marea Britanie a obținut controlul efectiv asupra Egiptului printr-un protectorat asupra Canalului Suez, recent construit, care făcea legătura între Marea Mediterană și Marea Roșie. În 1876, Disraeli a declarat-o pe Victoria împărătească a Indiei și a anexat Republica Bură Transvaal - un act care avea să declanșeze mai târziu Primul Război Anglo-Bur.

Emigrația - Muncitorii fug din mahalale

Cu toate acestea, Anglia victoriană nu a fost numai progres. Prețul pe care l-a plătit pentru procesul de industrializare a fost crearea de mahalale urbane. Ca urmare, milioane de britanici au emigrat în colonii, ajungând la un flux total de peste două sute de mii de persoane pe an în anii 1880. Cei mai mulți au plecat în America de Nord, deși o proporție considerabilă a plecat în Australia și Noua Zeelandă. În ciuda acestui fapt, populația Marii Britanii a continuat să crească, ajungând la aproape patruzeci și unu de milioane de locuitori în 1911.

Alianțele provoacă Primul Război Mondial

Relațiile dintre Germania și Marea Britanie au fost cordiale înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, Casa Regală britanică fiind, la urma urmei, la origine germană, iar izbucnirea acestui război a fost o surpriză pentru majoritatea observatorilor.

În timpul războiului, unii membri ai familiei regale britanice și-au anglicizat numele cu rezonanță germană. De exemplu, familia Battenberg și-a schimbat numele în Mount Batten, care era traducerea literală în engleză.

Lăsând la o parte legăturile familiale, în 1914 a fost creată o alianță între Marea Britanie, Franța și Rusia pentru a contracara o alianță între Germania, Austria-Ungaria și Turcia. În conformitate cu prevederile acordului dintre britanici, francezi și ruși, orice izbucnire a ostilităților cu una dintre aceste națiuni ar fi dus la declararea războiului de către celelalte două națiuni beligerante - care, în mod evident, era îndreptată împotriva Germaniei sau Austro-Ungariei.

Izbucnirea ulterioară a ostilităților dintre Rusia și Germania a determinat Franța și Marea Britanie să declare război, iar o forță expediționară britanică a fost trimisă în Franța pentru a lupta pe Frontul de Vest. Aici au suferit pierderi înspăimântătoare în războiul prelungit din tranșee care a urmat, deși războiul s-a soldat în cele din urmă cu o victorie a Aliaților.

Republicanii irlandezi au profitat de oportunitatea oferită de distragerea atenției de Marele Război pentru a lansa o nouă încercare de obținere a independenței, iar în săptămâna Paștelui 1916 au lansat o revoltă armată. Armata britanică a fost nevoită să reprime această revoltă prin violență, iar o mare parte din centrul Dublinului a fost distrusă în timpul luptelor.

În urma Tratatului de la Versailles, care a pus capăt Primului Război Mondial, fosta colonie germană din Africa de Est (numită astăzi Tanzania) a trecut sub dominație britanică. În plus, fostele regiuni turcești otomane din Orientul Mijlociu, inclusiv Irakul și Palestina, au fost plasate sub control britanic. Aceste adăugiri au extins încă o dată granițele imperiului.

Declarația Balfour

Achiziționarea Palestinei de către britanici de la turci a avut o importanță deosebită. În 1917, Congresul Sionist Mondial obținuse o înțelegere din partea guvernului britanic prin care acesta se angaja să lucreze pentru crearea unui stat evreiesc în Palestina în schimbul

sprijinului acordat de evreii din întreaga lume cauzei Aliaților împotriva Germaniei și Turciei. Acest angajament a devenit cunoscut sub numele de Declarația Balfour, denumită astfel după numele ministrului britanic de externe Lord Arthur Balfour, care a făcut anunțul public.

La sfârșitul războiului, britanicii au abordat în sfârșit și problema independenței Irlandei. Reprimarea revoltei de Paște nu a suprimat rezistența violentă a irlandezilor față de dominația britanică și, în loc să continue cu un război civil, toate comitatele, cu excepția a șase (care au devenit provincia britanică Irlanda de Nord), au primit autonomie în 1921. Ulterior, aceasta a devenit independență deplină.

DECLARAȚIA BALFOUR ȘI PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

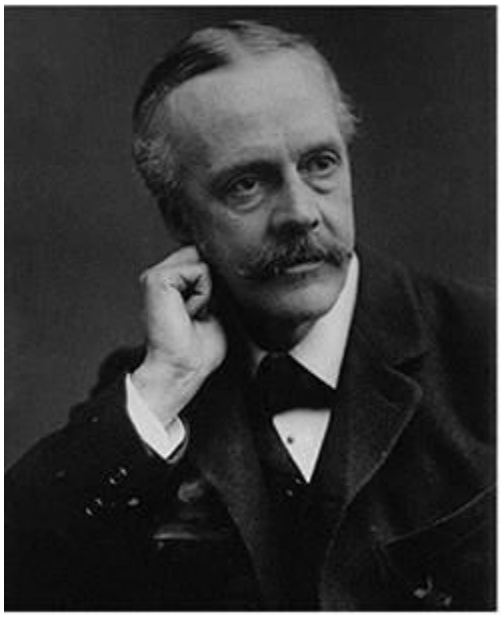

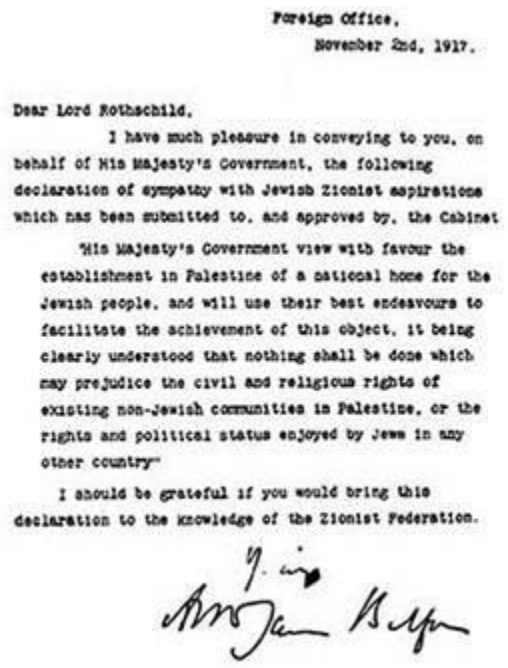

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

În timpul Primului Război Mondial, trupele britanice au cucerit cea mai mare parte a teritoriului fostului Imperiu Otoman din Orientul Mijlociu, inclusiv Palestina. Acest teritoriu fusese identificat de mișcarea sionistă ca fiind patria evreilor din întreaga lume. Ca urmare, guvernul britanic a fost presat de comunitatea evreiască britanică să își ia un angajament public în acest sens. Această sarcină i-a revenit ministrului britanic de externe, Arthur James Balfour (1848-1930), care, în octombrie 1917, a emis ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Declarația Balfour. Această notă a fost o declarație formală de politică a guvernului

britanic, în care se afirma că "guvernul Majestății Sale privește cu favorabilitate stabilirea în Palestina a unui cămin național pentru poporul evreu și va face tot ce-i stă în putință să faciliteze realizarea acestui obiectiv..." Partea nescrisă era o înțelegere conform căreia evreimea mondială își va exercita influența împotriva Germaniei, chiar dacă multe mii de evrei germani luptau cu loialitate pentru această națiune în război. În mod ironic, guvernul britanic a renunțat la acest angajament după război.

Al Doilea Război Mondial-America salvează Marea Britanie

Așa cum era de așteptat, Marea Britanie nu a salutat izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Când Germania a invadat întreaga Europă continentală, Marea Britanie a rămas singura putere semnificativă din Europa care nu a fost învinsă de Germania.

Isprăvile Forțelor Aeriene Regale, care au împiedicat ofensiva aeriană germană, au devenit legendare, iar faimoasele avioane de vânătoare Spitfire și Hurricane au jucat un rol important în apărarea aeriană a Marii Britanii. După mai multe atacuri de bombardament asupra orașelor germane de către flotele de bombardiere ale Royal Air Force, Germania a ripostat prin lansarea unui atac de bombardament la scară largă asupra marilor orașe britanice. Atacurile Blitz, atacurile cu rachete V1 și V2 care au rezultat au dus la moartea a 60.000 de civili britanici și la distrugerea multor orașe. În cele din urmă, și în principal datorită puterii industriale americane, Germania a fost înfrântă, iar Marea Britanie a devenit una dintre puterile aliate victorioase care au ocupat ceea ce a mai rămas din Germania.

CEL MAI CUNOSCUT PRIM-MINISTRU BRITANIC

Acest poster de război cu Winston Churchill (1874-1965) în rolul unui bulldog britanic rezumă spiritul britanic în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A servit în armata britanică în India și Sudan înainte de a deveni corespondent de război în timpul Războiului Anglo-Bur. Ales în parlament în 1900, a fost deputat conservator și liberal. În timpul Primului Război Mondial, a ocupat funcția de Prim Lord al Amiralității, funcție din care a demisionat după dezastruoasa campanie de la Gallipoli. După ce a servit ca comandant de batalion în Franța, s-a alăturat cabinetului de coaliție al lui Lloyd George. A fost ales prim-ministru la 10 mai 1940. A reușit să asigure ajutorul american, iar când Germania a atacat Uniunea Sovietică în 1941, a manevrat Marea Britanie pentru a sprijini gigantul comunist. Până în 1945, era admirat în întreaga lume, reputația sa ascunzând faptul că rolul militar al Marii Britanii în război a fost secundar față de cel al SUA. Guvernul lui Churchill a fost înlăturat de la putere la primele alegeri de după război. A fost reales prim-ministru al Marii Britanii din 1951 până în 1955, dar vârsta înaintată și sănătatea precară l-au împiedicat să asigure conducere dinamică. Demisionând în 1955, Churchill și-a dedicat ultimii ani vieții picturii și scrisului. A murit la 24 ianuarie 1965.

Socialism și decolonizare

Imediat după război, Marea Britanie a ales un guvern laburist deschis socialist. Acesta a modelat fața societății britanice de astăzi prin crearea sistemului de asistență socială și a unui număr de instituții controlate de stat, cum ar fi serviciul de sănătate național, industria cărbunelui națională și alte întreprinderi de stat similare.

Unele dintre aceste industrii naționalizate au fost desființate de guvernul Margaret Thatcher în anii '80, provocând numeroase tulburări sociale.

Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial a însemnat, de asemenea, dizolvarea Imperiului Britanic. Independența a fost acordată Indiei și Pakistanului în 1947, iar Birmaniei și Ceylonului (Sri Lanka) în 1948. În decurs de încă un deceniu și jumătate, toate coloniile africane ale Marii Britanii au primit, de asemenea, independența.

Cea mai importantă trăsătură a Marii Britanii de după cel de-al Doilea Război Mondial a fost marea imigrație din lumea a treia, un proces care s-a accelerat în ultimul sfert al secolului XX.

CAPITOLUL 28: Războiul civil și emigrația - Irlanda

S-a spus că cel mai mare export al Irlandei au fost oamenii, iar acest lucru este cu siguranță adevărat. Prezența irlandeză s-a făcut simțită în toată Lumea Nouă, influențând compoziția rasială a trei continente majore.

Irlanda este importantă și pentru că a rămas locul unuia dintre cele mai lungi războaie civile albe din istorie, irlandezii și englezii luptându-se timp de peste cinci sute de ani. Acest lucru, combinat cu istoria sa de emigrare masivă, face ca Irlanda să fie mai mult decât demnă de studiu.

MORMÂNTUL NEWGRANGE BARROW - UN GIGANT MEGALITIC VECHI DE 4.500 DE ANI

Monument funerar Newgrange din comitatul Meath, Irlanda. Construit în aproximativ 2500 î.Hr., este unul dintre cele mai frumoase morminte de trecere din Europa de Vest, cu un diametru de 76 m și o înălțime de 12 m.
A fost construit astfel încât, la prânz, la solstițiul de iarnă, soarele strălucește printr-o fantă special realizată chiar deasupra intrării, direcționând razele în cele mai îndepărtate nișe ale mormântului. Construcția splendidă este un tribut adus primilor constructori albi din Irlanda neolitică.

Numele Irlandei antice derivat din "Aryan"

Ca și Marea Britanie, insula Irlanda a fost inițial locuită de triburi de vechi europeni și de proto-nordocși. Aceste popoare au fost fie copleșite, fie asimilate de primii invadatori indo-europeni care au ajuns pe insulă în primul mileniu î.Hr. Celții au colonizat insula în număr

suficient de mare pentru a apărea în scrierile grecilor clasici. Prima referire scrisă la Irlanda apare într-un poem grecesc datând din anul 450 î.Hr. în care se face referire la țara "Ierne". Mai târziu, scriitorii clasici romani și greci clasici s- au referit la această țară sub numele de Hibernia și Juverna.

Originea indo-europeană a Irlandei este reprezentată cel mai clar în denumirea tradiţională a insulei, care a devenit în cele din urmă numele oficial al acesteia: Eire, derivat din aceeași rădăcină cu cea a lui Aryan.

Scoțian la origine irlandez

Marile morminte megalitice subterane și structurile megalitice supraterane pot fi încă găsite în abundenţă în Irlanda. Acestea arată dovezi ale unei societăți neolitice cândva înfloritoare, comparabilă cu tot ceea ce exista în restul Europei la acea vreme.

Conform folclorului irlandez, celţii au întemeiat patru regate majore, cunoscute în limba gaelică sub numele de Nemedians, Fomorians, Firbolgs și Tuatha De Danann. Un puternic trib celtic, scoţienii, a părăsit Irlanda din motive necunoscute. S-au stabilit în nordul îndepărtat al Marii Britanii și, în cele din urmă, au dat numele Scoţiei.

Sfântul Patrick - Misionar englez și sfânt irlandez

Alți celți irlandezi au continuat să facă raiduri și să hărțuiască Britania ocupată de romani, grupuri de avansaţi ajungând chiar și pe coasta Franței pentru a căuta pradă. În timpul domniei regelui celtic MacNeill (428-463), un misionar englez romanizat, Patrick, a intrat în Irlanda în încercarea de a-i converti pe nativii celţi păgâni, îndepărtându-i de religiile lor tradiţionale indo-europene.

Patrick nu a avut, așa cum se crede în mod obișnuit, un succes deplin. Cu toate acestea, a făcut suficient pentru a se asigura că creștinismul - sau catolicismul - a devenit religia dominantă la un secol după moartea sa, în 461.

În secolul al VI-lea, în Irlanda au fost fondate mănăstiri de mare amploare și din aceste centre au fost trimişi misionari în toată lumea cunoscută, inclusiv în Anglia, când această țară a căzut sub

dominația păgână a germanilor.

Raiduri și așezări vikinge

În secolul al VIII-lea, Irlanda a fost, împreună cu aproape toată Franța și Marea Britanie, cuprinsă de confuzie și panică din cauza invaziilor vikingilor. Vikingii au fost deosebit de pasionați de raidurile din Irlanda, găsind triburile celtice în general prea ocupate să se lupte între ele pentru a oferi o rezistență organizată. Le-a plăcut atât de mult Irlanda, încât în curând au stabilit așezări permanente pe coasta de est a acesteia, făcând raiduri tot mai adânci în interiorul insulei.

În cele din urmă, raidurile vikingilor au luat sfârșit atunci când regele irlandez Brian Boru a învins în mod decisiv o mare forță vikingă în bătălia de la Clontarf, lângă Dublin, în 1014.

Vikingii au provocat prima schimbare importantă de populație în Irlanda de la colonizarea celților. Ei au adus cu ei un nou val de sânge nordic pe aceste meleaguri, care s-a amestecat cu ușurință cu caracteristicile subrasiale deja existente ale populației indigene.

INVAZIA ENGLEZĂ SUB HENRIC AL II-LEA

Regele englez Henric al II-lea, care a început intervenția engleză în Irlanda prin invazia din 1169. Pretinzând că a primit aprobarea papei pentru invazie - o afirmație extrem de dubioasă - Henry a permis seniorilor normanzi să se stabilească în ținut, creând o rană politică

supărătoare care i-a chinuit pe englezi timp de aproape o mie de ani.

Henric al II-lea invadează cu o autoritate papală îndoielnică

Prima invazie engleză a Irlandei a avut loc în timpul regelui Henric al II-lea, care pretindea că a primit autorizația oficială pentru cucerirea insulei de la papă. Autenticitatea acestui ordin a fost mult timp pusă sub semnul întrebării, dar rezultatul a fost că, în 1169, o armată engleză a intrat în Irlanda în sprijinul unui rege irlandez local destituit, Dermot MacMurrough din regatul irlandez Leinster, care le-a cerut ajutorul englezilor pentru a-și supune supușii răzvrătiți.

În 1172, când Normandia și Anglia erau regate unite, regele englez Henric a permis unui număr mare de lorzi normanzi să se stabilească în Irlanda. Întrucât normanzii erau la origine vikingi, această schimbare a dus la un nou aflux de popoare de origine vikingă în Insula de Smarald. Aceștia au stabilit rapid o relație cu verii lor subrasiali îndepărtați care se aflau deja în Irlanda și, în curând, s-au format alianțe între normanzi și irlandezi, în detrimentul englezilor.

Puterea englezilor a fost contestată și mai mult de invazia din 1314 a lui Edward Bruce, fratele mai mic al lui Robert Bruce, regele Scoției, care a încercat să-i alunge pe englezi din vechea casă a scoțienilor. Întreprinderea a eșuat, dar populația engleză din Irlanda a fost decimată.

Statutul de la Kilkenny interzice alianțele normande

Autoritățile engleze au recunoscut că integrarea dintre normanzi și irlandezi va duce în cele din urmă la probleme.

În 1366, parlamentul anglo-irlandez a adoptat Statutul de la Kilkenny, care îi pedepsea pe toți cei care "urmau obiceiurile irlandezilor nativi sau se aliau cu aceștia". Astfel de acțiuni erau pedepsite prin excomunicare și amenzi mari. Totuși, această lege a fost inutilă. Procesul era deja atât de avansat încât, în secolul al XIV-lea, irlandezii se coagulau ca o națiune de sine stătătoare, în ciuda unei noi invazii englezești. Acest lucru a fost accentuat în timpul Războiului englez al Rozelor, când așezările englezești din Irlanda au fost reduse la o mică fâșie de coastă în jurul Dublinului. Această fâșie a devenit cunoscută sub numele de Pale-ul englezesc.

BERI CU AMĂRĂCIUNE ENGLEZEASCĂ/IRLANDEZĂ

Semănând ură - în anii 1880, poliția engleză a evacuat țăranii irlandezi din casele lor pentru că nu-și puteau plăti chiria. Fiecare lege engleză era văzută, uneori în mod justificat, ca un afront adus naționalismului irlandez. Astfel de acțiuni au atras întotdeauna o reacție contrară din partea naționaliștilor irlandezi. Acest lucru, combinat cu diviziunea clară între catolici și protestanți dintre coloniștii englezi din nord și irlandezii nativi din sud, a servit la crearea unui amestec letal care nu a fost pe deplin rezolvat nici până în prezent.

Legile irlandeze declarate nevalabile fără aprobarea englezilor

În 1494, Sir Edward Poynings, soldat și diplomat englez, a fost desemnat de monarhul englez să se ocupe de interesele engleze în Irlanda și să le extindă. Acționând în baza autorității regale, Poynings a reînviat parlamentul anglo-irlandez și Statutul de la Kilkenny, care îi obliga pe englezi și irlandezi să trăiască separat și interzicea legile și obiceiurile irlandeze în regiunile locuite în mare parte de coloniști englezi.

Toate funcțiile de stat au fost ocupate prin numiri făcute de regele englez, iar legea engleză a fost declarată valabilă pentru o mare parte a insulei. În cele din urmă, Poynings a introdus actul cunoscut sub numele de Legea Poynings, care a făcut ca orice lege adoptată de parlamentul irlandez să nu fie valabilă până când regele englez nu își dădea acordul.

Acțiunea anti-catolică

Regele englez Henric al VIII-lea a răsturnat Biserica Catolică din Anglia și a încercat să extindă acest lucru în Irlanda. Mănăstirile au fost desființate și multe au fost distruse. O mare parte din bogățiile pe care le strânseseră au fost distribuite nobililor irlandezi, iar sprijinul lor pentru regele englez a fost astfel cumpărat la propriu.

De asemenea, Henric a extins cu înțelepciune dreptul de autonomie pentru irlandezi. Rezultatul a fost o perioadă de pace relativă, iar în 1541, parlamentul irlandez l-a declarat rege al Irlandei ca recunoaștere a acestei realizări.

Deși regina engleză Maria era catolică (și a încercat din răsputeri să-i țină în frâu pe anglicanii din Anglia), ea a fost primul monarh care a început colonizarea pe scară largă a Irlandei de către coloniștii englezi.

La început conciliantă față de irlandezi, o rebeliune în Ulster, condusă de șeful irlandez al acestei regiuni, Shane O'Neill, a determinat-o pe "Bloody Mary" să ia măsuri mai drastice. A fost adoptată o lege care împărțea întreaga Irlandă în comitate aflate sub conducerea unor conducători englezi investiți cu puteri militare, pe care aceștia le-au folosit cu cruzime împotriva irlandezilor nativi.

Anglicanizarea sădește semințe de ură

Reconversia Angliei la anglicanism sub regina Elisabeta I a provocat o serie de rebeliuni catolice irlandeze. După o revoltă nereușită, o armată engleză a fost înfrântă în bătălia de la Blackwater din 1602. În timpul acestor războaie, englezii au generat o mare ură față de ei înșiși. Satele, culturile și vitele au fost distruse pentru a încerca să elimine rezistența nativă - mii de irlandezi au fost executați pe loc. Prin urmare, atunci când soldații englezi cădeau în mâinile irlandezilor, nu se puteau aștepta la milă și mulți dintre ei erau torturați la rândul lor. Cea mai mare parte din Munster și Ulster a fost distrusă, iar numărul irlandezilor care au murit din cauza foametei care a urmat a fost mai mare decât cel al morților din cauza războiului. Extinderea Bisericii Anglicane în Irlanda a fost asociată cu controlul politic englezesc și, implicit, marea majoritate a irlandezilor și-au reconfirmat sprijinul pentru Biserica

Catolică. Religia a devenit o modalitate de manifestare a opiniei politice.

Șase comitate devin "Irlanda de Nord"

În timpul domniei regelui James I, legea engleză a fost declarată drept singura lege din Irlanda, iar aproximativ o sută de căpetenii irlandeze au fost forțate să fugă. Aceștia au mers apoi la Roma, unde au căutat protecția papei în 1607. Terenurile acestor căpetenii - șase comitate din nord - au fost confiscate. Acestea au devenit mai târziu cele șase comitate ale Irlandei de Nord. Un număr tot mai mare de coloniști englezi și scoțieni au fost încurajați să se stabilească în aceste comitate confiscate.

Rory O'More

Rebeliunea irlandeză - treizeci de mii de englezi măcelăriți 1641

O căpetenie irlandeză locală, Rory O'More, a pus la cale o rebeliune în 1641 pentru a cuceri Dublinul - castelul de acolo fiind principalul centru al dominației engleze în Irlanda - și pentru a-i alunga pe englezi.

Rebeliunea a avut succes, iar irlandezii s-au răzbunat teribil pe coloniștii englezi din Dublin, ucigând, conform unor estimări, până la treizeci de mii de oameni, fiind cruțați doar scoțienii. Rebelilor li s-au alăturat în curând nobilii irlandezi catolici din Pale. Împreună, aceștia au ales un nou parlament irlandez pentru a conduce insula. Cooperarea dintre rebeli și nobilii din Pale a luat sfârșit în 1647, când

englezii le-au promis locuitorilor din Pale că Biserica Catolică va fi lăsată să domine în Irlanda dacă vor ajuta la recucerirea Irlandei de către englezi.

Protestantul Cromwell ne invadează în 1649

În 1649, liderul puritan englez Oliver Cromwell a invadat Dublinul. Cu o armată de zece mii de oameni, a recucerit Castelul Dublin, executând toţi cei două mii de rebeli care s-au predat. După aceea, încă o armată rebelă irlandeză i-a atacat pe englezi, dar a fost înfrântă. Soldaţii protestanţi extremişti din armata engleză au fost recompensaţi cu mari suprafeţe de pământ în Munster, Leinster şi Ulster.

Catolicilor li s-a interzis să ocupe funcţii importante în stat şi au fost supuşi în totalitate invadatorilor englezi. Această politică a fost inversată de regele englez Iacob al II-lea, care alarmase deja parlamentul protestant de la Londra prin încercările sale lente de a resuscita Biserica Catolică din Anglia. Sub James al II-lea, catolicii au fost din nou promovaţi în funcţii înalte în Irlanda.

Acest lucru s-a dovedit benefic pentru James în 1688, când a fost primit în Irlanda după ce a fugit din Anglia în urma sosirii protestantului William de Orange. Coloniştii protestanţi din Irlanda au fost din nou alungaţi din casele lor şi s-au refugiat în oraşele protestante puternic apărate Enniskillen şi Londonderry. Deşi se afla acum la comanda unei mari armate catolice irlandeze, Iacob nu a reuşit să cucerească aceste oraşe, deoarece nu avea artilerie cu care să dărâme zidurile mari ale oraşelor.

James a convocat parlamentul irlandez şi, într-un act menit să atragă şi mai multă loialitate, a restituit toate pământurile confiscate din 1641. Cu toate acestea, protestanţii nu l-au lăsat în pace, iar în 1689, noul rege englez, William de Orange, l-a urmat pe James în Irlanda.

James a fost învins în Bătălia de la Boyne din 1690 şi a fost forţat să fugă din nou. William a încercat apoi - şi nu a reuşit - să cucerească oraşul Limerick, dar artileria sa a fost distrusă în afara oraşului. O nouă armata engleză a invadat anul următor şi, de data aceasta, a reuşit să cucerească Limerick.

REGELE CATOLIC ENGLEZ A FOST PRIMIT LA DUBLIN

Regele englez James al II-lea intră în Dublin, aclamat de locuitorii irlandezi catolici. Deși era englez, acesta era în favoarea Bisericii Catolice și, ca atare, a primit sprijin din partea populației irlandeze, pe atunci puternic catolice.

James s-a putut baza pe o mare armată irlandeză catolică atunci când a luptat împotriva protestanților englezi sub comanda lui William de Orange în Bătălia de la Boyne din 1690. În ciuda acestui fapt, a fost învins și a fost forțat să fugă.

Legile penale - Distrugerea deliberată a economiei irlandeze

Parlamentul englez a impus apoi pedepse severe irlandezilor. -instituirea legilor penale care au limitat drepturile Bisericii Catolice din Irlanda. Legile adoptate în 1665 și 1680 au ucis efectiv comerțul și industriile irlandeze, interzicând exportul de bovine, lapte, unt și brânză irlandeze.

În 1699 a fost interzis exportul de produse din lână irlandeză. Aceste măsuri au făcut ca Irlanda să fie efectiv plasată sub o blocadă economică, ceea ce a dus la un declin economic constant și la o sărăcie gravă.

Cel mai important efect al acestor legi a fost acela că a creat primul val al celui mai mare export al Irlandei: oamenii. Scăpați de sărăcie din cauza blocadei engleze, sute de mii de irlandezi au început să părăsească insula, unii mergând în Franța, dar cei mai mulți mergând în America de Nord în căutarea eliberării de sub dominația engleză directă.

Emigrarea irlandezilor în aproape toate colţurile lumii avea să devină în timp principala problemă externă a Irlandei, până la un milion de persoane părăsind ţara din cauza condiţiilor dezastruoase create de legile penale şi de consecinţele acestora.

Disensiuni continue - Catolicii nu au primit dreptul la vot

Revoluţia americană a fost foarte admirată în Irlanda, dar privită cu mare îngrijorare de către establishmentul britanic, care se temea că va declanşa o nouă rebeliune irlandeză.

În consecinţă, în 1778, parlamentul irlandez, care era format numai din protestanţi (catolicii nu aveau drept de vot), a adoptat Actul de ajutorare, eliminând unele dintre cele mai opresive măsuri anticatolice. Parlamentul englez a urmat apoi exemplul şi a abrogat Legea Poynings şi o mare parte din celelalte legi anticatolice.

Izbucnirea Revoluţiei Franceze a declanşat o rebeliune în Irlanda, iar în 1798 Societatea irlandezilor uniţi a condus o rebeliune care aproape a capturat Dublinul. Cu toate acestea, erau prea puţin înarmaţi pentru a învinge armata protestantă regulată, iar debarcarea unei forţe franceze de o mie de oameni în Irlanda a venit prea târziu pentru a-i salva pe rebeli.

În acest moment, scena a fost pregătită pentru un duel sângeros şi de lungă durată între irlandezi şi englezi - un conflict care va dura până în zilele noastre.

Uniunea dintre Irlanda şi Marea Britanie 1801

Primul ministru britanic, William Pitt cel Tânăr, a promulgat apoi uniunea Marii Britanii cu Irlanda, în încercarea de a găsi un echilibru între revoltele continue ale irlandezilor romano-catolici şi minoritatea protestantă anticatolică din Irlanda.

Unirea Marii Britanii cu Irlanda a fost proclamată oficial la 1 ianuarie 1801. Peste exact 121 de ani avea să fie desfiinţată. Uniunea a avut doi ani atunci când a izbucnit prima rebeliune: în 1803, Robert Emmert a condus o revoltă scurtă şi nereuşită, care a fost uşor reprimată.

În 1823, a fost înfiinţată Asociaţia Catolică. Aceasta a cerut şi,

în cele din urmă, a obținut emanciparea completă a romano-catolicilor din Irlanda. În 1828, li s-a permis romano-catolicilor să ocupe funcții locale, iar în 1829, li s-a permis pentru prima dată să facă parte din parlament.

Aceste reforme au venit în ciuda unui nou război privind plata obligatorie a zeciuielii pentru menținerea Bisericii Anglicane. Acest lucru a fost impus tuturor locuitorilor Irlandei, indiferent dacă erau catolici sau protestanți. Ambele secte s-au luptat cu mare cruzime în timpul Războaielor pentru zecime, așa cum au fost numite, care s-au încheiat cu transformarea plății impozitului pentru zecime în taxe de chirie.

FRĂȚIA DIN FENIȚA SE OPUNE CU VIOLENȚĂ ENGLEZILOR

Prizonieri de primăvară, în stil 1865. Nemulțumirea față de dominația engleză din Irlanda a căpătat un nou val de violență în 1865, naționaliștii irlandezi formând "Frăția Fenian", dedicată independenței Irlandei.
Fenianii s-au apucat să organizeze o rebeliune armată, iar mulți dintre ei au fost arestați de englezi. Această fotografie prezintă un atac armat asupra unei dube de închisoare din Manchester, pe teritoriul englez.

Foametea de cartofi - scăderea populației

În cei cinci ani dintre 1845 și 1850, recolta de cartofi din Irlanda a eșuat. Aceasta a dus la o foamete dezastruoasă care a provocat un al doilea val masiv de imigranți irlandezi, din nou, în principal în America. Din cauza emigrării și a morții din cauza

foametei, populaţia irlandeză a scăzut cu până la două milioane de persoane în această perioadă.

Rebelia Brews

Naţionaliştii irlandezi nu au acceptat Uniunea. În 1867, o altă revoltă a izbucnit în Dublin şi Kerry, care a trebuit să fie înăbuşită prin forţa armelor britanice. În curând, a devenit la fel de normal ca soldaţii britanici să servească în Irlanda ca în orice altă parte a imperiului. Faptul că Anglia trebuia să desfăşoare trupe în Irlanda dovedea că ţara era o colonie şi nimic mai mult.

În 1902, liderul politic şi jurnalistul irlandez Arthur Griffiths a fondat un grup care s-a transformat în organizaţia cunoscută mai târziu sub numele de Sinn Fein. Aceasta avea să devină cea mai importantă forţă naţionalistă irlandeză a vremii şi, în cele din urmă, a condus Irlanda spre independenţa faţă de Marea Britanie.

Rebeliunea de Paşti 1916-Răzvrătirea de la Dublin

Sinn Fein a organizat o aripă militară, la fel ca multe dintre principalele grupuri protestante, iar în 1914 războiul civil părea inevitabil. Izbucnirea Primului Război Mondial a umbrit evenimentele şi a dus la amânarea de către parlamentul britanic a unui act legislativ care permitea reglementarea autonomiei irlandeze.

În urma suspendării proiectului de lege privind statul de drept intern, trei mici grupări naţionaliste: Armata Cetăţenească, o forţă ilegală formată din cetăţeni din Dublin, Voluntarii Irlandezi, un organism de apărare naţională, şi Sinn Fein, s-au reunit cu aripile lor militare şi au organizat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Revolta de Paşte.

La 24 aprilie 1916, la prânz, aproximativ două mii de naţionalişti irlandezi au preluat controlul asupra Poştei din Dublin şi a altor puncte strategice din oraş. Liderii rebeliunii au proclamat apoi independenţa Irlandei, iar la 25 aprilie controlau cea mai mare parte a oraşului Dublin. Britanicii au lansat o contraofensivă la 26 aprilie, iar legea marţială a fost proclamată în toată Irlanda. În Dublin au avut loc lupte de stradă crâncene, iar forţele britanice, mai bine înarmate, i-au îndepărtat încet-încet pe naţionaliştii irlandezi de pe

poziţiile lor.

La mijlocul zilei de 29 aprilie, clădirea oficiului poştal, unde se afla cartierul general al rebelilor, a fost atacată de armata britanică, atât de numeroasă încât ultimii rebeli au fost forţaţi să se predea. Aproximativ 440 de soldaţi britanici şi un număr similar de rebeli irlandezi au fost ucişi în timpul revoltei. Cincisprezece dintre rebeli au fost executaţi. Irlandezul de origine americană, Eamon de Valera, liderul Sinn Fein, a fost, de asemenea, condamnat la moarte. Cu toate acestea, sentinţa i-a fost comutată în închisoare pe viaţă, iar în anul următor i s-a acordat amnistia.

RĂSCOALA DE PAŞTE, DUBLIN 1916

Rămăşiţele clădirii Oficiului Poştal din Dublin, cartierul general al Rebeliunii de Paşte din 1916, după bătălie.

Deşi nu a avut succes, rebeliunea a fost susţinută de o mare parte a poporului irlandez, iar revolta publică faţă de execuţia a cincisprezece dintre rebeli a provocat o creştere a sprijinului electoral pentru Sinn Fein. La alegerile din 1918, candidaţii Sinn Fein au câştigat 73 din cele 106 locuri alocate Irlandei în parlamentul britanic.

Independenţa-De Valera devine preşedinte

Cu un astfel de sprijin copleşitor, membrii parlamentului Sinn Fein s- au reunit la Dublin în ianuarie 1919 şi au declarat

independența Irlandei, numindu-l pe Eamon de Valera în funcția de președinte. Aripa armată a Sinn Fein, numită Armata Republicană Irlandeză (IRA), a lansat apoi un război de gherilă acerb împotriva trupelor britanice aflate încă în Irlanda, în special împotriva unei forțe de poliție auxiliare cunoscute sub numele de Black and Tans. Acest război de gherilă a fost purtat cu mare ferocitate de ambele părți, forțând în cele din urmă parlamentul britanic să accepte independența Irlandei prin proiectul de lege privind guvernul Irlandei în 1920.

Acest proiect de lege prevedea împărțirea Irlandei în două. Cea mai mare parte a teritoriului din sud (douăzeci și șase de comitate) urma să fie un stat independent cu un statut similar celui al Canadei, iar cele șase comitate din nord își păstrau statutul în cadrul Marii Britanii și deveneau provincia Irlanda de Nord. Sinn Fein s-a divizat în legătură cu această împărțire. De Valera s-a opus împărțirii Irlandei și a fost susținut de 57 de parlamentari, față de 64 care erau în favoarea proiectului de lege. De Valera a demisionat din funcția de președinte și a fost înlocuit de fondatorul Sinn Fein, Arthur Griffiths.

Michael Collins, patriotul irlandez care a creat practic de unul singur IRA, s-a pronunțat în favoarea acordului și a devenit președintele guvernului provizoriu.

Statul liber irlandez format în 1922

În Irlanda a izbucnit un război civil între cei care susțineau împărțirea și cei care se opuneau acesteia. Sute de persoane au fost ucise în acest război, inclusiv Michael Collins. Războiul civil nu a împiedicat înființarea Statului Liber Irlandez, iar în decembrie 1922 a intrat în vigoare o nouă constituție prin care statul a luat naștere în mod oficial. În anul următor, războiul civil a luat sfârșit când De Valera a fost de acord să accepte împărțirea Irlandei ca un compromis. A fost ales în parlament, iar în 1932 a fost din nou votat la putere ca președinte al Irlandei.

De Valera a instituit apoi o serie de măsuri menite să reducă și mai mult ultimele vestigii ale influenței britanice. În cele din urmă, în 1937, o nouă constituție a fost adoptată, care a slăbit și mai mult controlul britanic și a creat în mod oficial republica "Eire". De Valera a fost ales prim-ministru.

DE VALERA-PRIMUL PRIM-MINISTRU

Eamon de Valera, primul prim-ministru al Irlandei, care s-a născut în America din tată spaniol și mamă irlandeză. După ce s-a mutat în Irlanda, s-a implicat în politica naționalistă irlandeză și a fost arestat și condamnat la moarte pentru participarea sa la Revolta de Paște. Cetățenia sa americană i-a salvat pielea și a fost apoi eliberat, continuându-și lupta, devenind prim-ministru al unei Irlande independente de nu mai puțin de trei ori.

Irlanda condamnă moartea lui Hitler

Oficial, Irlanda a rămas neutră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar populaţia era divizată din punct de vedere ideologic. Mulţi irlandezi lucrau în fabricile britanice, înlocuind britanicii chemați la serviciul activ, în timp ce alții fie simpatizau în mod deschis cu Germania, fie încercau în mod activ să ajute efortul de război german.

În acest fel, Eire a devenit singura țară din Europa care a trimis o telegramă oficială de condoleanţe Germaniei după moartea lui Hitler în Aprilie 1945. Cu toate acestea, este probabil ca acţiunile irlandezilor să fi fost motivate mai mult de antipatia față de britanici decât de sprijinul acordat germanilor.

În Lunea Paştelui, la 18 aprilie 1949, la aniversarea Revoltei de Paște, Eire a devenit Republica Irlanda, eliberându-se oficial de

supunerea față de coroana britanică și nemaifiind membră a Comunității Națiunilor.

IRA a reînviat - ținta este continentul britanic

Deși nu a fost niciodată desființată în mod oficial, IRA a fost reactivată în perioada postbelică, pe măsură ce violențele dintre catolici și protestanți din cele șase comitate ale Irlandei de Nord au crescut în anii 1960.

IRA a lansat apoi un nou război pentru a-i alunga pe britanici din Irlanda de Nord. Problema nu a fost la fel de clară ca în partea de sud a insulei, din cauza numărului foarte mare de supuși britanici loiali protestanți din cele șase comitate. Protestanții erau, de fapt, majoritari și considerau catolicismul ca fiind sinonim cu naționalismul irlandez. În acest fel, în Irlanda de Nord s-a creat diviziunea loialiști/republicani pe criterii religioase.

BĂTĂLIA BRITANICILOR CU REPUBLICANII CATOLICI ÎN LONDONDERRY

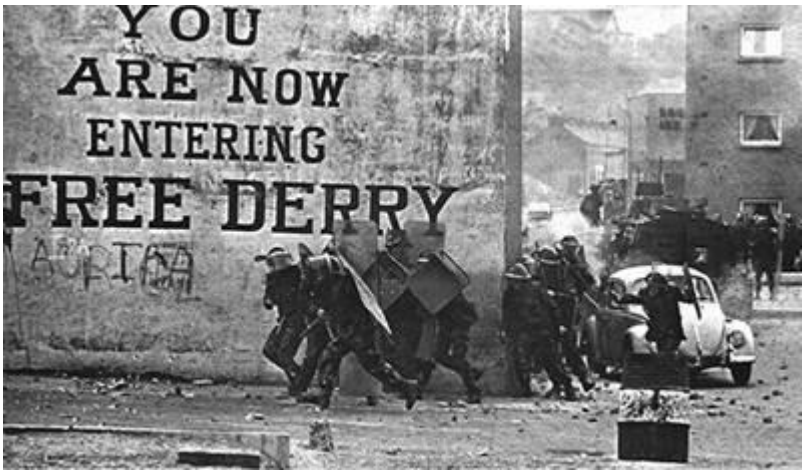

Soldați britanici, îmbrăcați în echipament de revoltă, se grăbesc pe o stradă din "Free Derry" - o enclavă catolică republicană irlandeză din orașul Londonderry, 1972.
Mai jos, aceeași scenă fotografiată în 2005.

Atacurile asupra civililor protestanţi i-au determinat pe loialişti să îşi formeze propriile organizaţii paramilitare. În curând, multe oraşe din Irlanda de Nord s-au împărţit în zone distincte, catolice şi protestante. A devenit periculos pentru catolici să se aventureze în zonele protestante şi viceversa - rezultatul final al unui amestec de conflict religios şi al unei confruntări între naţionalismul irlandez şi cel britanic. În anii 1970, IRA a trecut la bombardarea unor obiective strategice şi civile de pe teritoriul britanic. Acest lucru a provocat indignare atunci când baruri şi locuri publice au fost bombardate fără avertisment.

La sfârşitul anilor '90, facţiunile beligerante au fost aduse la masa negocierilor şi au fost puse la punct primele schiţe ale unei înţelegeri. Până în 2009, a fost semnat un acord de pace şi toate facţiunile beligerante semnificative au fost de acord să rezolve problema pe cale constituţională.

Afluxul de non-albi din secolul al XX-lea

Ca toate ţările din Europa de Vest, Irlanda a fost ţinta unei imigraţii crescute a populaţiei non-albe începând cu ultimul deceniu al secolului XX. Omogenitatea rasială care a păstrat cultura Irlandei este, prin urmare, ameninţată, iar această problemă este abordată în detaliu mai târziu în această lucrare.

CAPITOLUL 29: Mici, dar semnificative - Țările de Jos, Belgia și Luxemburg

În ciuda dimensiunii lor geografice reduse, națiunile numite Țările de Jos - Țările de Jos, Belgia și Luxemburg - au jucat un rol important în istoria Europei și a lumii, influențând cultura, știința și colonialismul în proporții complet disproporționate în raport cu populația lor.

Istoria acestor remarcabile țări de Jos prezintă, prin urmare, interes din punct de vedere al valorilor comparative și, la fel ca și cea a multor națiuni europene, contribuie în mare măsură la distrugerea teoriei "ecologice" a progresului civilizației.

Perioada antică-Celții se amestecă cu vechii europeni

Zona cunoscută în prezent sub numele de Țările de Jos, Belgia și Luxemburg a fost, la fel ca cea mai mare parte a Europei antice, ocupată inițial de vechii europeni și de proto-nordici. Regiunea are o serie de așezări din epoca neolitică, deși era slab populată. Acest lucru se datorează probabil naturii de coastă joasă a terenului, care nu a fost cel mai ușor pentru a se stabili. Partea de nord-est a Europei a fost, de asemenea, influențată de celți în al doilea mileniu î.Hr. Acest lucru a pus bazele compoziției rasiale actuale a Țărilor de Jos, care a rămas în mare parte neschimbată până în ultima parte a

secolului al XX-lea.

Cezar subjugă Belgae

Armatele romane conduse de Iulius Caesar au invadat celţii din nord- vestul Europei în secolul I î.Hr., subjugând toate triburile din zonă. Printre acestea se număra şi un trib menţionat în documentele romane sub numele de "Belgae" - de la care ar proveni cuvântul "Belgia". Invazia romană nu a alterat componenţa rasială a populaţiei, fiind de aceeaşi tulpină rasială de bază. Sub stăpânirea romană, o pace şi o prosperitate relativă au prevalat timp de peste 250 de ani, iar ţinutul a fost transformat încet într-un centru agricol.

Invaziile germanice repetate

Declinul Imperiului Roman a mers în paralel cu creşterea numărului de atacuri şi invazii ale germanilor în ultima parte a secolului al II-lea d.Hr. Europa de Nord-Vest nu a făcut excepţie şi, odată cu declinul puterii romane, o mare parte din teritoriu a fost pierdută în faţa noilor invadatori.

În nordul Olandei de astăzi, un trib germanic, frizienii, s-a aşezat de-a lungul coastei de nord-vest şi mai târziu a dat numele lor unei provincii din această ţară, Friesland. În plus, saxonii au invadat dinspre est, în timp ce francii au invadat dinspre vest şi sud. Afluxul acestor triburi germanice a avut ca efect întărirea şi mai mult a elementului rasial nordic din componenţa populaţiei.

ŢĂRILE DE JOS

După prăbuşirea Imperiului Roman, în timpul ascensiunii Imperiului Franc, creştinismul a fost introdus - adesea prin sabie - în triburile germanice şi celtice din nord-estul Europei. În acest fel, zona a căzut sub dominaţia lui Carol cel Mare, regele francilor. După moartea lui Carol cel Mare, imperiul său a fost împărţit între fiii săi, iar Ţările de Jos au devenit parte a regatului de mijloc, Lotharingia (numită şi Lorena).

Noua infuzie nordică - vikingii

Stăpânirea francilor a fost întreruptă de invaziile vikingilor din secolul al VIII-lea. Multe aşezări de-a lungul coastelor Europei de vest au fost invadate sau jefuite de bande de piraţi vikingi, un proces care

a lăsat două moșteniri majore în Țările de Jos.

Acestea au constat în ridicarea unor orașe fortificate și cu ziduri (o premieră pentru acea regiune) și o nouă și ușoară adăugare la fondul genetic nordic din zonă. În cele din urmă, câteva grupuri mai puțin violente de vikingi s-au așezat de asemenea acolo, iar cel mai mare și mai oficial grup s-a stabilit într-o regiune din apropiere, în Franța, devenind normanzii.

MORILE DE VÂNT - INGENIOZITATEA OLANDEZĂ TIMPURIE

Inventivitatea olandeză se reflectă în morile de vânt din mediul rural. Deși morile de vânt au ajuns să fie asociate cu Țările de Jos, acestea au fost construite pentru prima dată în Franța și Anglia în secolul al XII-lea și apoi s-au răspândit rapid în întreaga Europă. Aceste structuri timpurii din lemn, numite mori cu stâlpi, erau rotite manual în jurul unui stâlp central pentru a aduce pânzele în bătaia vântului. Moara cu turn a fost dezvoltată în Franța în secolul al XIV-lea. Profitând de coasta vântoasă a Mării Nordului, olandezii au perfecționat moara de vânt și, până în secolul al XIX-lea, au construit aproximativ nouă mii de mori. Pe lângă măcinarea cerealelor și irigarea terenurilor agricole, olandezii și-au adaptat morile de vânt la o varietate de alte sarcini, inclusiv pomparea apei de mare de pe terenuri aflate sub nivelul mării, tăierea lemnului, fabricarea hârtiei, presarea uleiului din semințe și măcinarea multor materiale diferite. Dintre îmbunătățirile majore aduse morii de vânt, cea mai importantă a fost fantailul, un mecanism inventat în 1745 care rotește automat pânzele în direcția vântului. În 1772 a fost

dezvoltată vela cu arc. Acest tip de pânze este format din obloane din lemn, ale căror deschideri pot fi controlate manual sau automat pentru a menține o viteză constantă a pânzei în vânturi cu viteze variabile.

Cel mai important imperiu de tranzacționare

După ce au trecut cele mai grave raiduri vikinge, Țările de Jos au cunoscut trei secole de pace relativă. În acest timp, Țările de Jos au devenit un important centru comercial. Acest statut de națiune comercială a persistat până în prezent, portul Rotterdam fiind în continuare cel mai mare port din lume.

Dominația habsburgică - controlul german

În secolul al XVI-lea a avut loc ascensiunea Casei germane de Habsburg. Această familie regală a controlat multe părți ale Europei, inclusiv Țările de Jos, și a fost una dintre cele mai influente dinastii regale de pe continent. În 1555, împăratul Carol al V-lea a acordat controlul direct atât al Spaniei, cât și al Țărilor de Jos fiului său, Filip al II-lea.

Războiul olandez de independență față de Spania

Olandezii s-au opus faptului că țara lor era condusă de Spania și au declanșat în curând un război pentru independență. Acest conflict a continuat timp de optzeci de ani până când spaniolii au fost nevoiți să se retragă. În timpul acestui conflict, Țările de Jos au fost implicate și în Reforma protestantă, ceea ce i-a îndepărtat și mai mult pe spaniolii catolici convinși. Ca urmare, războiul pentru independență a devenit strâns legat de conflagrația catolică/protestantă care a mistuit o mare parte din Europa la acea vreme.

În 1566, când spaniolii au încercat să extindă Inchiziția în Țările de Jos în încercarea de a suprima protestantismul, au izbucnit revolte anticatolice în multe orașe olandeze. O serie de biserici catolice și alte proprietăți bisericești au fost distruse de mulțimile protestante furioase, iar Spaniolii au trimis noi trupe pentru a răzbuna aceste atacuri. Regula dură impusă de aceste trupe spaniole a dus la noi rebeliuni, iar în 1568 exista o stare de război deschis între olandezi și spanioli.

William din Casa de Orange, care a condus prima mare revoltă împotriva

dominației spaniole.

William de Orange se opune dominației spaniole

Un nobil olandez de frunte, prințul William al Casei de Orange (cunoscut și sub numele de Prințul de Orange), a condus revolta din 1568, care în scurt timp a preluat controlul asupra celei mai mari părți din nordul Olandei. În 1579, William a fost încoronat rege William I al unei noi uniuni a unor state olandeze anterior disparate, numită Uniunea de la Utrecht. Provinciile care s-au alăturat uniunii au devenit Țările de Jos, iar cele care nu s-au alăturat au devenit Belgia.

În 1581, Uniunea de la Utrecht și-a proclamat independența față de Spania, provocând o nouă invazie furibundă din partea acestei țări. La început conflictul a mers prost pentru olandezi, care au suferit multe eșecuri, inclusiv asasinarea lui William în 1584.

Până în 1585, spaniolii au recucerit o mare parte din zonele pe

care le pierduseră anterior, inclusiv orașul Antwerp. Pentru o vreme, se părea că spaniolii vor reconquista toate Țările de Jos, dar intervenția promptă a Angliei a schimbat situația. Distrugerea de către englezi a Armadei spaniole în 1588 a slăbit capacitatea Spaniei de a purta războaie în străinătate, iar până în 1600 ultimele trupe spaniole au fost alungate din Țările de Jos.

În 1648, olandezii și spaniolii au semnat Tratatul de la Munster, prin care Țările de Jos au devenit independente pentru prima dată de la ocupația romană.

OLANDEZUL "NEW AMSTERDAM" DEVINE NEW YORK

Orașul american cunoscut astăzi sub numele de New York a fost fondat de exploratori olandezi care au numit așezarea lor fortificată din secolul al XVII-lea New Amsterdam. Primele familii olandeze au sosit pe insula Manhattan în 1624, la instrucțiunile Companiei Olandeze a Indiilor de Vest (DWIC), iar orașul a fost înființat oficial în 1625 de către Willem Verhulst. Peter Minuit, angajat al DWIC, a semnat un tratat cu indienii din Manhattan în 1626 care a transferat în mod legal posesia insulei către olandezi. A devenit cea mai mare așezare colonială olandeză din provincia New Netherland, în prezent regiunea New York Tri-State. A rămas o posesiune olandeză până în 1664, când a căzut în urma unui atac britanic. Orașul a fost apoi deținut de englezi până în 1673, când o

flotă olandeză răzbunătoare l-a recucerit. În cele din urmă, orașul și colonia New Netherland au fost cedate definitiv Marii Britanii în 1674. Orașul a fost redenumit New York și, în perioada sa de glorie, a devenit un simbol al capitalismului american. Până la începutul secolului XXI, orașul a fost aproape complet invadat de imigranți din lumea a treia.

Explorări și un imperiu mondial-New York, fondat în 1624 ca "New Amsterdam"

Olandezii erau de mult timp o națiune maritimă și, odată independenți, și-au construit în scurt timp marina, atât civilă, cât și militară, devenind o forță care rivaliza cu orice putere europeană majoră. Urmând îndeaproape rutele de explorare trasate de Portugalia, olandezii au trimis misiuni de explorare și comerț în Lumea Nouă. Până în 1600, prima misiune comercială de succes a fost înființată în Indonezia, în Asia de Sud- Est. Acest lucru a marcat începutul a ceea ce a devenit un imens imperiu comercial și colonial olandez.

Multe sute de mii de olandezi au părăsit Țările de Jos în perioada de apogeu a epocii coloniale. Un număr semnificativ de olandezi au plecat în America, unde au fondat orașul New Amsterdam, pe insula Manhattan. Acest oraș va fi redenumit ulterior New York, după ce Manhattan a fost pierdut în favoarea englezilor.

Numeroși olandezi, germani și francezi s-au stabilit, de asemenea, în avanpostul colonial de pe cel mai sudic capăt al Africii. Acolo s-au amestecat și au devenit buri. Întreaga amploare a călătoriilor olandeze de explorare poate fi văzută în denumirile date punctelor geografice din întreaga lume care provin din această limbă: De la Spitsbergen la Capul Horn, Staten Island din New York, Tasmania și multe altele.

În plus, olandezii au înființat două companii (Dutch East India Company și Dutch West India Company), care au fost împuternicite în mod oficial de guvernul olandez să stabilească baze în Africa, America și Asia. Ambele companii au primit, de asemenea, dreptul de a purta războaie.

TIPURI RASIALE NORDICE OLANDEZE ÎN ARTĂ 1642

*Detaliu din "*Compania căpitanului Frans Banning Cocq", *mai bine cunoscut sub numele de "*Rondul de noapte", *1642, de Rembrandt, maestrul pictorului renascentist olandez. Reprezintă cu acuratețe o bună răspândire a tipurilor rasiale olandeze.*

O mică tulpină malay intră în populația olandeză

Ca urmare a expansiunii coloniale olandeze în Asia, o mică tulpină malaeziană a fost introdusă în populația olandeză prin intermediul marinarilor care şi-au luat soții malaeziene. Un număr limitat de sclavi a fost, de asemenea, importat din Asia de Sud-Est. Deși s-au disipat în mare parte, semnele acestui amestec rasial pot fi văzute uneori încă în efectele genetice "de revenire" în Olanda.

COLONIILE OLANDEZE SE EXTIND ÎN INDIILE DE EST

Soldați olandezi și două escadroane de mortiere fotografiate pe poziții într- unul dintre forturile olandeze de pe insula Bali din Orientul Îndepărtat, la începutul anilor 1900. Războaiele cu băștinașii din Bali au durat mai mult de treizeci de ani.

Războaiele anglo-olandeze 1650-1667

Extinderea bruscă a puterii olandeze, ca urmare a independenței față de Spania, a adus în mod inevitabil Țările de Jos în conflict cu Anglia, care era cealaltă mare putere europeană ce își extindea interesele comerciale și coloniale în Lumea Nouă.

Primul război anglo-olandez a fost purtat în întregime pe mare, din 1652-1654. Totul a început când marina engleză a atacat navele comerciale olandeze și a degenerat rapid într-un conflict în toată regula. Marina engleză a obținut avantajul, iar olandezii au fost forțați să accepte prevederile Legilor de navigație, o serie de legi care interziceau utilizarea de nave neenglezești pentru comerțul dintre Anglia și coloniile sale.

Cel de-al doilea război anglo-olandez s-a desfășurat între 1665 și 1667 și a fost o încercare a englezilor de a pune capăt dominației olandeze asupra comerțului mondial. După succesele inițiale ale englezilor, războiul s-a încheiat cu o victorie olandeză. În timpul acestui conflict, o unitate navală olandeză a navigat pe râul Tamisa pentru a ataca Anglia într-un atac care a devenit cea mai mare înfrângere navală a Angliei.

Sub comanda amiralului olandez De Ruyter, o flotă olandeză a

distrus majoritatea navelor grele englezești care se aflau pe râu. Această înfrângere i-a forțat pe englezi să negocieze un tratat de pace cu olandezii, iar războiul s-a încheiat.

DE RUYTER PROVOACĂ ANGLIA 1667

Războiul olandezilor cu englezii: flota olandeză pe râul Tamisa. Marina olandeză a provocat serios puterea flotei engleze de două ori. În 1666, a avut loc un angajament masiv în apropierea gurii râului Tamisa, în urma căruia au fost uciși șase mii de englezi și opt sute de olandezi. Marina engleză a pierdut douăzeci și trei de nave în ceea ce a devenit cea mai mare înfrângere a acestei forțe din lunga sa istorie. În anul următor, olandezii, sub comanda marelui amiral De Ruyter, au navigat pe Tamisa până în orașul Gravesend, distrugând navele englezești pe măsură ce înaintau.

Imediat după ce a fost reconstruită, marina engleză a fost din nou pusă în funcțiune împotriva olandezilor, de data aceasta în alianță cu francezii, în timpul războiului franco-olandez din 1672. Acest al treilea război anglo-olandez a fost purtat din cauza refuzului Olandei de a purta război împotriva Spaniei și i-a văzut pe englezi încercând să invadeze Olanda de pe mare.

O apărare olandeză abilă sub comanda lui De Ruyter a pus capăt acestei tentative de invazie, iar englezii au fost alungați. Parlamentul englez l-a forțat apoi pe regele lor, Carol al II-lea, să semneze un alt tratat de pace cu olandezii.

Cel de-al patrulea și ultimul război anglo-olandez a avut loc

între 1780 şi 1784. Iniţial declanşat de competiţia colonială dintre Anglia şi Olanda, conflictul a fost exacerbat de apariţia Revoluţiei Americane.

Anglia se temea - pe bună dreptate, după cum s-a dovedit - că olandezii se vor alătura Franţei în susţinerea rebelilor coloniali din America de Nord.

Războiul s-a prelungit până în 1783, când Olanda s-a alăturat armistiţiului dintre Marea Britanie şi Franţa. Conform acordului, consemnat în Tratatul de la Paris din 1784, Marea Britanie a obţinut o parte din coloniile olandeze şi a primit, de asemenea, dreptul de a face comerţ liber cu o parte din Indiile Orientale Olandeze.

Independenţa pierdută - Fratele lui Napoleon conduce

Pe plan intern, unitatea politică olandeză a fost zdruncinată de izbucnirea unui conflict între cei care doreau reforme democratice (inspirate de evenimentele din America de Nord şi Franţa) şi cei care doreau să păstreze vechea ordine. Aceste grupuri au devenit cunoscute sub numele de Partidul Patriotic şi, respectiv, Casa de Orange.

Orangiştii au fost susţinuţi de o invazie prusacă în 1787, dar în 1795 o combinaţie de trupe revoluţionare franceze şi un consiliu de republicani olandezi au contraatacat şi au instituit un nou guvern, cunoscut sub numele de Republica Batavă.

Republica Batavă a existat până în 1806, când Napoleon a ocupat ţara şi l-a pus pe unul dintre fraţii săi pe tronul vacant al Olandei. Acest lucru a durat doar patru ani, iar în 1810 Ţările de Jos au fost încorporate în Imperiul Francez.

În această perioadă, britanicii, temându-se că alianţa olandezilor cu Franţa ar putea face ca staţia de realimentare din sudul Africii de la Capul Bunei Speranţe să cadă în mâinile lui Napoleon, au pus stăpânire pe această regiune, dând astfel startul colonizării britanice a Africii de Sud.

În urma înfrângerii lui Napoleon, independenţa Olandei a fost restabilită în urma Congresului de la Viena din 1815, care a reorganizat o mare parte a Europei după aproape douăzeci de ani de

război care au urmat Revoluției Franceze.

Noul regat al Olandei includea și teritoriul cunoscut în prezent sub numele de Belgia. Cu toate acestea, belgienii erau un popor divizat - jumătate dintre ei vorbeau franceză, în timp ce restul vorbeau un dialect olandez, flamand. Ca urmare, belgienii au lansat o rebeliune împotriva olandezilor în 1830. Un contraatac olandez a reprimat rebeliunea, dar presiunea internațională a forțat ambele părți să accepte independența Belgiei în 1839.

Liberalismul și toleranța olandeză de refugiu

Țările de Jos erau cunoscute de mult timp pentru atitudinea sa tolerantă față de disidenții din Europa. Mulți dintre marii gânditori ai Reformei și Renașterii, urmăriți de fanaticii catolici furioși, și-au găsit refugiu în Țările de Jos. În plus, un număr mare de evrei care au fugit de Inchiziția spaniolă au primit, de asemenea, refugiu în această țară mică. Această tradiție a continuat pe tot parcursul secolului al XIX-lea. Reforma socială și democratizarea din Țările de Jos au dat tonul pentru o mare parte a Europei.

Primul Război Mondial: Neutralitatea olandeză

Țările de Jos au rămas neutre atunci când a izbucnit Primul Război Mondial în 1914. Prin urmare, deși războiul s-a desfășurat literalmente la ușa ei, Țările de Jos au fost scutite de marile pierderi de vieți omenești care au afectat combatanții.

AFSLUITDIJK-O MINUNE DE DOUĂZECI DE MILE

Geniul olandez nu este nicăieri mai bine ilustrat decât prin minunea tehnologică a Afsluitdijk, sau "digul de închidere". Incredibilul dig lung de treizeci și două de mile (32 km), construit de-a lungul Mării Nordului în doar cinci ani (din 1927 până în 1932), a închis o întreagă secțiune a mării și a permis recuperarea masivă a terenurilor. Mai jos, o imagine din satelit a digului Afsluitdijk.

Afsluitdijk - Zidul de douăzeci de mile împotriva mării

Țările de Jos și-au revenit după privațiunile cauzate de Primul Război Mondial și și-au reluat rapid modelul de creștere economică.

Până la sfârşitul anilor 1920, olandezii stăpâneau arta de a reține marea în spatele unor diguri artificiale şi începuseră să recupereze suprafețe uriașe de teren de la mare. Acest proiect a permis Țărilor de Jos să îşi extindă suprafața de uscat cu aproape o treime. Cea mai mare parte a noului teritoriu se afla (şi încă se află) sub nivelul mării.

Cel mai mare dintre aceste proiecte a fost Afsluitdijk, sau "digul de închidere", care a fost deschis în 1933. Acesta a tăiat o porţiune uriaşă din Marea Nordului şi a creat o mare interioară de apă dulce cunoscută sub numele de Ijsselmeer. Din Ijsselmeer au fost recuperate mari suprafețe de teren într-un proces încă în curs de desfăşurare.

Al Doilea Război Mondial - Ocupația germană

Țările de Jos s-au declarat din nou neutre atunci când a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial. Acest lucru a fost inutil, deoarece planul lui Adolf Hitler de a învinge Franța includea o invazie rapidă prin Țările de Jos pentru a flanca principala armată franceză, care era concentrată de-a lungul graniței franco-germane. Cea mai mare lovitură dată Țărilor de Jos a avut loc atunci când forțele aeriene germane au bombardat oraşul Rotterdam într-o demonstrație de forță. După aceea, olandezii nu au avut de ales decât să se predea, iar ocupația germană a urmat din 1940 până în 1945.

La sfârşitul acestui război, au crescut revoltele coloniale olandeze şi cererile de independență. Indonezia a obținut independența în 1949, după ce naționaliştii din această țară i-au învins pe olandezi. Alte colonii au urmat rapid exemplul: Noua Guinee olandeză şi-a obținut independența în 1962, iar Surinamul în 1975. Țările de Jos au păstrat un interes în insulele Antile şi Aruba din Caraibe.

După cel de-al Doilea Război Mondial, cel puțin cinci sute de mii de olandezi au emigrat în special în America de Nord şi Australia.

Imigrație - Invazia lumii a treia

În parte ca urmare a politicilor sale de cetățenie colonială, care au permis unui număr mare de indonezieni, surinamezi şi alți sud-est asiatici să se stabilească în Țările de Jos, şi în parte datorită atitudinii general tolerante a olandezilor, țara a devenit un punct de

atracție pentru imigrația din lumea a treia în ultima parte a secolului XX. Această evoluție și implicațiile sale sunt abordate mai târziu în această lucrare.

Contribuția semnificativă a Olandei

Olandezii au produs un mare număr de minți de vârf ale Europei de Vest, printre care:

• Gânditorul umanist renascentist Desiderius Erasmus, care a avut o mare influență în secolul al XVI-lea;

• Juristul Hugo Grotius, care a scris tratate de drept care au rămas până în zilele noastre texte standard în studiul dreptului local și internațional;

• Omul de știință Christiaan Huygens, care a descoperit pentru prima dată semnele de pe suprafața planetei Marte, precum și inelele lui Saturn. El a stabilit principiul lui Huygens care guvernează undele și natura ondulatorie a luminii;

• Artiștii olandezi renumiți: Rembrandt, Jan Vermeer, Frans Hals și Jan Steen.

BELGIA

Regiunea cunoscută sub numele de Belgia a fost inițial ocupată de un trib celtic cunoscut sub numele de Belgae. A fost denumită de romani atunci când au ocupat zona. Regiunea romană Gallia Belgica (Galia Belgiană) includea ceea ce este astăzi Belgia, nordul Franței, Țările de Jos și o parte din Elveția.

Stăpânirea francilor-Unirea cu Țările de Jos

Teritoriul Belgiei a fost apoi invadat de francii germani, în urma prăbușirii Romei. În secolul al VIII-lea, a devenit parte integrantă a imperiului lui Carol cel Mare, ca și întreaga regiune a Țării de Jos. Norocul Belgiei a fost apoi similar cu cel al Țărilor de Jos, iar zonele au fost unite fizic până în 1839, când belgienii au obținut independența față de olandezi.

Extinderea și colonizarea în Africa

Belgienii, proaspăt independenți, nu au pierdut timp pentru a

recupera decalajul faţă de celelalte ţări europene. A avut loc o perioadă de industrializare rapidă, urmată de o serie de achiziţii coloniale, cea mai remarcabilă fiind confiscarea de către regele belgian, Leopold al II-lea, a unei întinderi uriaşe de pământ în Africa Centrală.

Cu ajutorul celebrului explorator englez Henry Morton Stanley, regele belgian a semnat tratate cu triburile indigene şi a obţinut controlul efectiv al regiunii cunoscute atunci sub numele de Congo Belgian, care astăzi se numeşte Republica Democratică Congo.

Aceasta a rămas proprietatea privată a regelui până la moartea sa, după care a lăsat-o moştenire statului belgian. A rămas în posesia Belgiei până la 1960, când naţionalişti negri au ocupat controlul pe ţară, comiţând unele dintre cele mai sângeroase atrocităţi împotriva albilor din întreaga Africă.

LEOPOLD AL II-LEA A DEŢINUT PERSONAL O ŢARĂ ÎNTREAGĂ ÎN AFRICA

Leopold al II-lea, rege al Belgiei, a fondat ţara africană cunoscută în prezent sub numele de Republica Democrată Congo. Aceasta a devenit proprietatea sa privată şi a fost recunoscută oficial ca atare în 1885. La moartea sa, acesta a lăsat-o prin testament statului belgian şi a rămas în posesia acestei naţiuni până în 1960. Deasupra se află un monument în

cinstea lui Leopold, cu inscripția: Am întreprins munca în Congo în interesul civilizației și al Belgiei.

Câmpul de luptă european - Războaie mondiale

Belgia a continuat să se extindă și să se dezvolte din punct de vedere economic până la apariția Primului Război Mondial. Invadată de germani, Belgia a devenit scena multora dintre cele mai sângeroase bătălii de pe Frontul de Vest, în special în regiunea nordică cunoscută sub numele de Flandra. Ca urmare, Belgia a fost devastată și a fost compensată la sfârșitul războiului prin faptul că a primit o porțiune de teritoriu german, ceea ce a dus la crearea unei mici minorități vorbitoare de limbă germană.

De îndată ce Belgia a început să se refacă după Primul Război Mondial, a fost invadată din nou de Germania în 1940. Germanii au rămas în posesia Belgiei până la sfârșitul războiului.

Flamanzi și valoni

Caracterul dualist al statului belgian (flamandă și franceză) a provocat tensiuni în trecut și grave revolte în anii 1960. Ca urmare, în 1974 au fost înființate unități guvernamentale regionale separate pentru regiunea flamandă și cea valonă (așa cum este cunoscută regiunea francofonă). O nouă dezvoltare a puterii către aceste regiuni a avut loc în 1993.

BRUXELLES - CAPITALA NEOFICIALĂ A EUROPEI

Bruxelles este capitala efectivă a Uniunii Europene, deoarece aici se află toate instituțiile politice majore ale acestui organism. Aici își are sediul Comisia Europeană, care este ramura executivă a UE, precum și Consiliul legislativ al Uniunii Europene. Orașul împarte, de asemenea, ședințele Parlamentului European cu Parlamentul European.
Orașul francez Strasbourg. La începutul secolului XXI, se estima că 56% din populația Bruxelles-ului era de origine non-europeană.

Uniunea Europeană

Belgia a devenit unul dintre cei șase membri fondatori ai Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului în 1951. De asemenea, a aderat atât la Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, cât şi la Comunitatea Economică Europeană (CEE) în 1957. CEE s-a transformat în Uniunea Europeană (UE), care are sediul central în Belgia. Imigraţia popoarelor din lumea a treia a avut loc, de asemenea, la un nivel semnificativ în Belgia. Această evoluție este abordată mai târziu în această lucrare.

LUXEMBOURG

Teritoriul cunoscut în prezent sub numele de statul Luxemburg a luat naştere odată cu construirea unei fortărețe pe o mare stâncă

cunoscută sub numele de Bock de către contele german Siegfried de Ardennes în anul 963 d.Hr. Fortăreața a fost extinsă de-a lungul unei perioade de secole și a devenit cunoscută sub numele de "Gibraltarul Nordului".

Până în secolul al XV-lea, conducătorii din Luxemburg au devenit regenți puternici de sine stătători, iar mulți dintre ei au fost numiți Sfinți Împărați romani ai germanilor. Această linie a luat sfârșit în 1437, când nu a existat niciun moștenitor de sex masculin la tron, iar Marele Ducat de Luxemburg a fost vândut nobililor vecini. De-a lungul unei perioade de secole, orașul și fortificațiile sale au trecut prin mâinile tuturor marilor case regale din Europa, inclusiv ale Bourbonilor, Napoleon, Habsburgilor și Hohenzollernilor. După înfrângerea lui Napoleon, Luxemburgul a fost aliat cu Țările de Jos și Prusia, dar în 1839 partea francofonă a Ducatului Luxemburgului a fost transferată Belgiei.

Crizele internaționale continue, axate în principal pe discuții legate de amenințarea militară reprezentată de fortăreața Luxemburg, au fost aproape de a duce la un război între Prusia și Franța în 1867. Un tratat internațional a evitat războiul, cu condiția ca fortăreața să fie dezmembrată. Fațada sa impresionantă poate cu toate acestea, încă fi văzută, iar o mare parte din tunelurile sale subterane sunt deschise publicului.

Luxemburgul a fost ocupat de germani în ambele războaie mondiale, dar a suferit pagube relativ mici la nivelul infrastructurii. Orașul-stat a fost membru fondator al Organizației Națiunilor Unite în 1946, al NATO în 1949 și al Comunității Economice Europene (care a devenit ulterior Uniunea Europeană) în 1957.

CAPITOLUL 30: Al patrulea mare război între rase - bulgari, avari, maghiari și khazari 550-950

Cel de-al patrulea Mare Război Rasial a fost purtat timp de secole pe o mare parte din actualele state ale Rusiei, Turciei şi sud-estul Balcanilor. Combatanţii au fost diverse triburi de albi care s-au confruntat cu un sortiment de invadatori musulmani asiatici, mongoli şi de rasă mixtă.

Aceste războaie au început în jurul anului 550 şi au încetat doar atunci când o alianţă asiatică cunoscută sub numele de Maghiari a fost înfrântă aproximativ patru sute de ani mai târziu, în timp ce încerca să invadeze Bavaria, în 954. Această luptă masivă împotriva hoardelor de origine asiatică poate fi grupată pe bună dreptate într-un singur titlu, chiar dacă în această dramă au acționat diferiți actori.

Dacă aceste grupuri combinate de invadatori asiatici nu ar fi fost respinse din Europa de Est, atunci este probabil că invazia maură în Europa de Vest ar fi avut succes. Europa ar fi putut foarte bine să fie zdrobită de invadatori non-albi pe două fronturi, între asiatici şi mauri - dar nu a fost așa.

Rusia-Bulgarii din Marea Azov

În anul 372, cele mai estice popoare albe din ceea ce este astăzi Rusia erau alanii. Acest grup era strâns înrudit cu vechii mezi, persani şi arieni, care au pătruns spre sud şi s-au amestecat încet cu locuitorii mai întunecaţi din regiunile pe care le-au cucerit.

Alanii au fost, de asemenea, ultimul trib indo-european care a apărut din patria nordică ancestrală dintre Marea Caspică şi Marea Neagră. Pentru o vreme, aceştia au stăpânit şi o mare parte din Rusia de astăzi, dar dominaţia lor a fost contestată de ostrogoții care veneau dinspre nord.

Timp de mai bine de un secol, ostrogoții s-au amestecat cu alanii şi cu slavii. Deoarece toți proveneau la origine din aceeaşi tulpină nordică, aceştia şi-au păstrat în mare parte caracteristicile

rasiale. Alanii și ostrogoții au fost apoi decimați în fața invaziei hunilor asiatici, iar supraviețuitorii albi au fugit atât spre sud, cât și spre vest. După ce germanii au respins invazia hunilor în 454 (tratată mai devreme în această lucrare), hunii s-au retras în zona din jurul Mării Azov, unde, în timp, au căpătat un nou nume - bulgarii.

ATACATORII MAGHIARI ASIATICI INVADEAZĂ EUROPA DE EST

Maghiari care au atacat o așezare albă. Maghiarii au fost o rasă asiatică care a dat buzna peste Dunăre la sfârșitul secolului al IX-lea, devastând zone întinse din Europa Centrală. Deși au fost în cele din urmă alungați, un număr mic de gene ale acestora au rămas în zonele pe care le-au subjugat - originea numărului mic de slavi sudici cu aspect ușor asiatic. Acest proces nu a fost deloc complet și, desigur, un număr imens de slavi păstrează caracteristicile strămoșilor lor indo-europeni. Cu toate acestea, impactul maghiarilor a fost atât de mare încât, în limba maghiară, până în prezent, numele Ungariei și al maghiarilor este încă Magyar - deși maghiarii asiatici originali au dispărut de mult.

Invazia avaro-asiatică oprită de franci

La mijlocul secolului al VI-lea, un nou val de asiatici, Avarii -posibil descendenți ai bulgarilor- au năvălit în Europa dinspre est. Aceștia i-au recucerit pe slavi pe măsură ce înaintau spre vest și au provocat deplasarea spre vest a multor triburi indo-europene, inclusiv a longobarzi care s-au mutat apoi în Italia. Avarii au fost opriți de franci într-unul dintre războaiele rasiale deschise care au urmat prăbușirii Imperiului Roman de Vest.

Rămășițele avarilor au făcut ravagii în Europa Centrală, atât la germani, cât și la slavi. La apogeul lor, aceștia ocupaseră mari suprafețe din Europa de Est de astăzi: Ungaria, Rusia până la râul Volga și o fâșie de teritoriu care se întindea până la Marea Baltică. Pe măsură ce înaintau spre vest, numărul lor s-a redus până când au fost complet depășiți numeric de slavii pe care au încercat să-i supună. Ca urmare, a fost inevitabil ca ei să piardă controlul asupra imperiului lor. În 626, un asalt avar asupra Constantinopolului a fost respins, iar majoritatea națiunilor slave s-au răsculat și i-au răsturnat.

Exterminarea prin sabie și absorbție

Avarii au dispărut apoi de pe scenă fie prin expulzarea lor fizică, fie, în unele cazuri, prin absorbția lor biologică, contribuind la aspectul "slav" (pretins în mod fals), care poate fi încă întâlnit în unele părți ale Europei de Est. Acest lucru nu înseamnă că toți slavii din zilele noastre sunt de origine mixtă -un număr mare de oameni nu sunt-, dar ceea ce este considerat a fi aspectul tipic "slav" își are rădăcinile în absorbția diferiților invadatori asiatici. După cum poate garanta orice călător în Europa de Est sau în Rusia, acest aspect nu este foarte comun și este limitat în principal la sud-estul Rusiei.

Khazarii îi forțează pe bulgari să intre în Bulgaria 650

În 576, o nouă forță a invadat dinspre est - un grup de rasă mixtă care își spuneau Khazari. Aceștia au ocupat teritoriul de pe țărmul nord-vestic al Mării Caspice, în sudul Rusiei.

Originari din Asia Mică (Turcia), khazarii au fost produsul procesului de integrare care a avut loc în Orientul Mijlociu de-a lungul secolelor. Alcătuiți din elemente vechi europene, semitice și mongoloide, ei semănau din punct de vedere fizic cu multe alte popoare din acea regiune.

Khazarii au început să își extindă teritoriul spre vest, ocupând până în anul 650 teritoriul de la est de râul Nistru. În acest proces, i-au alungat pe hunii bulgari de pe teritoriul din jurul Mării Azov. Bulgarii au migrat în regiunea cunoscută în prezent sub numele de Bulgaria, pe care au condus-o timp de aproximativ 150 de ani, dând numele lor acestei țări.

RAIDERII MAGHIARI DISTRUG AŞEZĂRILE GERMANE

Jefuitorii maghiare au dat foc unei gospodării germane. Maghiarii au fost în cele din urmă înfrânți, dar mici urme ale fondului lor genetic au rămas într-o minoritate a populației slave. Acest lucru este deosebit de evident în sud-estul Rusiei de astăzi.

Maghiari - tribul mongoloid/asiatic

În acest stadiu, în Europa de Est existau trei grupuri majore de mongoli și asiatici metisați: hunii bulgari, avarii și khazarii. Numărul lor a fost ușor suplimentat de rămășițele unui alt popor mongol care se stabilise inițial în Finlanda (și ai cărui descendenți formează până în prezent populația laponă din această țară), dar care fie a rătăcit, fie a fost alungat spre sud. În cele din urmă, aceste grupuri s-au reunit într-o alianță care a fost la început informală, iar mai târziu oficială. Numindu-se Magyars, această confederație de triburi mongoloide/asiatice a început să se deplaseze spre vest în secolul al VIII-lea, pregătind terenul pentru o nouă luptă rasială între europenii albi și invadatorii asiatici și metisi din est.

Khazarii și iudaismul

Khazarii au suferit, de asemenea, o transformare în această perioadă. După ce au rătăcit fără țintă timp de secole, valuri de evrei

semiţi care au fugit din Palestina spre nord în urma războaielor ***romano-evreiești*** și a diasporei din anul 70 d.Hr. au ajuns în cele din urmă în sudul Rusiei la începutul secolului al VII-lea.

La momentul exact al sosirii lor, regele khazar căuta o religie pe care să o adopte ca și credinţă oficială a khazarilor și a ales iudaismul.

Legătura Khazar cu iudaismul a fost confirmată de un studiu din 2003 în *American Journal of Human Genetics* ("Multiple Origins of Ashkenazi Levites: Y Chromosome Evidence for Both Near Eastern and European Ancestries", Behar D et al, *AJHG* Volume 73, Issue 4, October 2003, pp. 768-779), care a arătat că 52% dintre leviții de origine Ashkenazi aveau o anumită semnătură genetică care provenea din Asia Centrală.

Cercetările genetice au arătat că Cohanim, o castă preoțească evreiască moștenită pe cale paternă, au un strămoș comun recent, indiferent de comunitatea post-diaspora definită geografic din care fac parte, ceea ce reprezintă o constatare în concordanţă cu originile comune ale evreilor din Orientul Apropiat.

În schimb, studiul a arătat că leviţii, o altă castă evreiască moștenită pe cale paternă, prezintă dovezi ale unor origini recente multiple, leviţii Ashkenazi având o frecvenţă ridicată a unui haplogrup distinctiv, care nu provine din Orientul Apropiat (grupul "Khazar").

Cu toate acestea, nu ar fi corect să presupunem că toţi evreii europeni sunt de origine khazar, deoarece dovezile ADN arată că acest șir genetic apare doar la o anumită castă evreiască și nu se regăsește la niciuna dintre celelalte. În total, tulpina "evreiască khazar" se regăsește în mai puţin de 6 la sută din ADN-ul evreilor din zilele noastre și în 12 la sută din evreimea askhenazim.

Negustorii de sclavi khazari - Originea cuvântului "sclav"

Khazarii, ca și hunii și alţi asiatici, erau comercianţi de sclavi activi. Cu toate acestea, slavii au dus greul expedițiilor khazare de capturare de sclavi - atât de mult încât cuvântul sclav a fost derivat din cuvântul slav. Odată cu convertirea khazarilor la iudaism, s-a stabilit ferm o asociere a iudaismului cu comerţul cu sclavi în Orient.

O hartă a Europei în anul 814 d.Hr. arată întinderea imperiilor Khazar ("Chazar") și Avar.

Nordicii îi înfrâng pe Maghiari

În mijlocul ascensiunii maghiare, o nouă putere nordică a intrat în luptă: nordicii. Încă din secolul al VI-lea, aceşti membri ai triburilor germanice, care au apărut din Danemarca şi din sudul Scandinaviei, au început să stabilească aşezări de-a lungul Mării Baltice şi au trimis expediţii în Rusia centrală, pe râul Dvina de Vest.

Până la sfârşitul secolului al VIII-lea, nordicii au construit aşezări fortificate la Novogrod şi Kiev şi au înfiinţat puncte comerciale mai mici mai la sud, pe teritoriul khazar.

În scurt timp, au intrat în război cu maghiarele emergente. Asiaticii au fost înfrânţi de nordici, iar întreaga zonă din jurul cursului inferior al râului Don a devenit cunoscută sub numele de Suedia Mare, ca urmare a dominaţiei acestora.

Nordicii, care se numeau pe ei înşişi Varangeri, s-au amestecat cu rămăşiţele indo-europene din vestul Rusiei, cu alanii şi cu slavii

originari. Iniţial, alanii se numeau pe ei înşişi As, iar un clan de frunte dintre ei era cunoscut sub numele de Rukhs-As (alanii "strălucitori" sau "conducători").

De aici s-a dezvoltat un nume tribal, Rus. După un timp, nordicii au început să preia obiceiurile acestor triburi şi s-au numit pe ei înşişi Rus. De aici provine cuvântul "Rusia".

Khazarii au atacat apoi Rus fără avertisment. Iniţial surprinsă de ferocitatea atacului khazar, Rus a cerut întăriri din Scandinavia. La apel a răspuns Rurik, conducător al sudului Iutlandei şi al Frieslandului din Danemarca, care a pornit spre stepele Rusiei cu o armată şi a sosit în 856. De la această dată, ruşii numără oficial istoria ţării lor.

Regresul maghiar creează Ungaria 893

Între timp, alianţa maghiară a suferit un grav eşec. În Europa Centrală, regele franc Carol cel Mare i-a distrus complet pe avari, scoţându- i din bazele lor din estul Austriei şi Ungariei, ucigând în acest proces un număr mare de invadatori asiatici. Carol cel Mare a înfiinţat un stat tampon în Europa Centrală pentru a preveni noi incursiuni.

Iniţial, acest stat a fost numit Ostmark, sau "Marşul de Est". Astăzi este cunoscut sub numele de Austria sau, în germană, Österreich. Carol cel Mare a extins, de asemenea, protecţia francilor asupra zonelor cunoscute astăzi sub numele de Boemia, Moravia, Austria şi Croaţia.

Această înfrângere, combinată cu sosirea mai multor nordici sub conducerea lui Rurik, i-a determinat pe maghiari să renunţe pentru moment la alte atacuri împotriva indo-europenilor. În schimb, stimulaţi de sosirea unui alt trib nealb din Turcia, maghiarii s-au întors împotriva hunilor bulgari şi în 893 a pus stăpânire pe teritoriile acestora din Bulgaria şi Ungaria de astăzi.

Extinderea Rusiei sub Rurik şi Oleg

Între timp, Rurik a devenit rege al oraşului Novogrod şi a condus cu succes noua Rusie până la moartea sa în 879. Succesorul său, Oleg, de origine norvegiană, a unit principatele Novogrod şi Kiev.

În 964, nepotul lui Oleg, Svyatoslav, a devenit conducător al Rusiei. Un războinic feroce care a aderat strict la educația sa scandinavă - refuzând să devină creștin după ce mama sa se convertise - Svyatoslav și-a stabilit ca primă sarcină distrugerea imperiului evreiesc Khazar din sud. În 965, armata Rusiei, sub comanda lui Svyatoslav, a străpuns granițele Khazar și a învins pentru totdeauna imperiul comerțului cu sclavi.

Bulgarii au fost zdrobiți-Svyatoslav ucis

Nemulțumit că i-a zdrobit pe khazari, Svyatoslav și-a îndreptat apoi atenția către hunii bulgari rămași de-a lungul Dunării și, în 967, i-a învins, ocupând în acest proces mari suprafețe din Bulgaria. Ar fi vrut să-i termine pe hunii bulgari, dar a fost nevoit să se întoarcă la Kiev când acesta a fost atacat de o invazie de turci numiți Patzinaci.

Erau un trib de rasă mixtă care făcea parte dintr-o invazie turcă islamică de-a lungul granițelor de sud-est ale Europei, concentrată în Constantinopol. Svyatoslav a salvat Kievul, dar a fost ucis în luptă într-o operațiune ulterioară împotriva turcilor Patzinak în 972.

În 1068, noi valuri de invadatori musulmani, cumanii, au ocupat peninsula Crimeea, împingându-i în același timp pe patzinaci spre vest, în Balcani. În sud, Imperiul Roman de Răsărit se afla pe ultima sută de metri, după ce pierduse bătălia decisivă de la Manzikert în fața unui alt grup de invadatori musulmani, selgiucizii, în 1071. Acest lucru le-a permis selgiucizilor să ocupe mari părți din vestul Turciei și să pregătească terenul pentru asaltul final asupra Constantinopolului.

Asaltul maghiar asupra Europei de Vest

În Europa Centrală, maghiarele s-au mutat de la baza lor din Ungaria, pe care o luaseră anterior de la hunii bulgari. Au lansat grupuri de raiduri până la Bremen în Germania, Orleans în Franța și Constantinopol, violând, jefuind, prădând și distrugând oriunde mergeau.

În 954, o grupare de raiduri maghiare formată din aproximativ o sută de mii de soldați a traversat Bavaria și râul Rin, a pătruns în Franța până la Reims și Burgundia, apoi a trecut Alpii pentru a jefui

Lombardia în Italia.

Maghiarii zdrobiți-Bătălia de la Lechfeld 955

În anul următor, o altă armată maghiară a invadat Bavaria și a asediat orașul Augsburg, situat la nord-vest de actualul München. De data aceasta, însă, bavarezii erau pregătiți.

Regele saxon, Otto I, a contraatacat cu o armată special pregătită și i- a anihilat pe maghiari în bătălia de la Lechfeld. Potrivit relatărilor contemporane, saxonii i-au ucis pe maghiarele care se retrăgeau timp de trei zile după bătălie. Indiferent dacă acest lucru este adevărat sau nu, rămâne faptul că, după Bătălia de la Lechfeld, magyarii nu au mai amenințat niciodată Europa.

Înfrângerea și dizolvarea magyarilor marchează sfârșitul celei de-a doua mari invazii asiatice.

Următorul va avea loc în 1221, când un lider mongol și mai crud va instaura o domnie a terorii atât de sângeroasă încât numele său este încă un sinonim al tiraniei - Genghis Khan.

CAPITOLUL 31: Al cincilea mare război între rase - Genghis Khan și mongolii 1220-1650

Deși numele lui Genghis Khan a devenit sinonim cu tirania, acesta a jucat un rol relativ minor în invazia Europei. Adevărata sa contribuție la influența mongolă a fost faptul că el a fost cel care a unit în cele din urmă triburile asiatice și le-a consolidat puterea. Aceștia au fost capabili să lanseze invazia în Europa doar după ce au fost unificați.

Numele real al lui Khan era Temujin și s-a născut în jurul anului 1162 în Mongolia de astăzi. Printr-o revendicare bazată pe filiația sa (un lider de clan) și pe abilitatea sa de lider, Temujin a reușit să unească o serie de triburi asiatice disparate sub controlul său general până în 1206. În acel an, a fost recunoscut ca khan, sau lider suprem, al triburilor consolidate și a primit titlul de Genghis Khan ("Domnul Pământului"), sub care a devenit celebru.

După ce și-a supus ultimii adversari asiatici, Khan și-a îndreptat privirea spre vest și a pus în mișcare o invazie a Europei care avea să continue timp de peste patru sute de ani.

GENGHIS KHAN - RĂZBOINICUL MONGOL APROAPE CUCEREȘTE EUROPA

Genghis Khan, așa cum apare într-un portret aflat în posesia urmașilor săi din Asia. Deși a fost liderul invadatorilor mongoli doar timp de 21 de ani (1206-1227), domnia sa a fost atât de feroce încât numele său a devenit un sinonim al tiraniei.

Primele victime au fost rușii în jurul anului 1221

Primul raid al lui Genghis Khan a avut loc în Rusia în 1221, când armata sa și-a croit drum prin mai multe principate din sudul Rusiei. Rușii au fost luați complet pe nepregătite de atacul mongolilor și, în curând, o mare parte din ceea ce este astăzi sudul Rusiei s-a aflat sub stăpânirea lui Genghis.

Numeroasele contraatacuri ale triburilor din nordul Rusiei nu au reușit să îndepărteze forțele lui Genghis Khan, iar acesta și-a pregătit armatele pentru o nouă incursiune în ţinuturile deținute de albi.

Moartea lui Genghis Khan oprește invazia 1227

Invazia mongolă a fost întreruptă în mod neașteptat de moartea bruscă a lui Genghis în 1227. Armatele mongole pe care le pregătise au rămas fără conducător și, timp de mai mulți ani, au rămas pe loc, în timp ce mongolii se luptau între ei pentru a-și găsi un succesor. În cele din urmă, l-au ales pe fiul lui Genghis, Ögedei, ca noul lor khan.

În timp ce Ögedei se străduia să-și instaureze dominația, stăpânii mongoli din sudul Rusiei au instaurat o sumbră domnie a terorii asupra supușilor lor fără noroc. Așezări întregi au fost măcelărite în masă, iar supraviețuitorii norocoși abia au scăpat spre nord și vest, aducând povești de teroare și contribuind la construirea imaginii (justificate) a lui Genghis Khan ca fiind cel care a adus moartea și distrugerea din Asia.

O tactică pentru care mongolii au devenit faimoși a fost aceea de a jefui un oraș, de a pleca și apoi, câteva zile mai târziu, de a trimite un grup de ariergardă pentru a vedea dacă s-a întors vreun supraviețuitor. Orice astfel de nefericit era executat pe loc.

Nepotul lui Genghis Khan reia invazia

În 1237, armatele mongole sub conducerea lui Batu, un nepot al lui Genghis Khan, și-au reluat invaziile spre vest. Acestea au jefuit orașul rusesc Kiev în 1240 și au înaintat în Polonia, Boemia și Ungaria. Alte armate mongole au pătruns adânc în Balcani, în nordul Rusiei, în Polonia și în Germania centrală.

IMPERIUL MONGOL - DIN CHINA PÂNĂ ÎN POLONIA

Întinderea Imperiului Mongol. Aceştia au fost alungaţi din sudul Rusiei abia la mijlocul secolului al XVII-lea.

Mongolii îi învinge pe albi şi ajung la Viena

Confruntate cu anihilarea, naţiunile europene au încetat să se mai lupte între ele pentru a forma un pact împotriva invadatorilor asiatici. O alianţă formată din germani, polonezi şi teutoni, sub comanda ducelui Henric al II-lea de Silezia, a format o armată albă unită şi i-a întâlnit pe mongoli în luptă la Liegnitz, în aprilie 1241. Armata europeană a fost înfrântă, iar Henric a fost decapitat. Armata mongolă victorioasă a purtat capul său înţepenit pe o suliţă timp de câteva săptămâni după aceea, în timp ce se deplasa mai departe spre vest.

Slavii din sud au adunat o armată şi au lansat un nou contraatac împotriva corpului principal al mongolilor care se deplasa atunci prin Ungaria. Bătălia, purtată la nord de Budapesta, la râul Sajo, în aprilie 1241, a dus la o nouă înfrângere a armatelor albe. Înfrângerile combinate cauzate ruşilor, germanilor şi slavilor au însemnat că toată Europa era deschisă mongolilor.

În 1242, hoardele mongole au pătruns în suburbiile Vienei şi se părea că toată Europa Centrală va cădea. În acel moment critic, invazia nealbă a încetat de la sine. A fost o ciudăţenie a destinului care a salvat Europa şi popoarele sale de la o exterminare completă din mâinile mongolilor. În timp ce armata asiatică îşi începea marşul peste fluviul îngheţat al Dunării, un mesager a sosit din patria lor din Mongolia. Acesta a anunţat că Ögedei murise şi că va avea loc

din nou un consiliu tribal pentru a-i stabili succesorul. Armatele mongole s-au întors pentru a permite căpeteniilor lor să participe la consiliu și nu au mai pătruns niciodată în Europa Centrală.

MONGOLII ÎL ÎNVING PE HENRIC DE SILEZIA-LIEGNITZ 1241

O armată mongolă de zece mii de soldați, condusă de Orda, a invadat Polonia în februarie 1241 și a cucerit rapid o mare parte din teritoriul polonez, inclusiv Cracovia și Sandomierz. Rezistența disperată a polonezilor a dus la bătăliile de la Tursko (februarie) și Tarczek și Chmielnik (martie). Henric al II-lea (1196-1241), Mare Duce al întregii Polonii, a cerut ajutor din partea restului Europei, dar singurul ajutor care a venit a fost cel al regelui Venceslau I al Boemiei și al unui detașament de Cavaleri Templieri și Ospitalieri. Henric s-a alăturat armatei mongole în bătălia de la Leignitz, la 9 aprilie 1241, dar a fost învins și ucis. Deasupra, trupele mongole defilează cu capul lui Henric pe o lance.

Hanatul Hoardei de Aur-Rusia de Sud rămâne sub stăpânirea mongolilor

Chiar dacă mongolii s-au retras din Europa Centrală, tot sudul Rusiei a rămas sub ocupație mongolă, unde Batu a creat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Hanatul Hoardei de Aur. Acest nume

provine de la tributul anual de bogăţii extras de la rușii din nord, care au scăpat de ocupație doar recunoscându-se oficial ca vasali și plătind bani de protecție mongolilor.

Singurul stat est-european care nu a fost umilit în acest fel a fost Lituania baltică. Pe măsură ce puterea mongolilor a scăzut încet, lituanienii s-au extins și au ocupat în cele din urmă o zonă care se întindea de la Marea Baltică la Marea Neagră. Cu un imperiu atât de mare, Lituania a devenit cel mai puternic stat din Europa de Est.

Marele Duce Dimitrie îi alungă pe mongoli și eliberează Rusia 1330

Până la începutul secolului al XIV-lea, Imperiul mongol din sudul ţării a fost afectat de diviziuni interne, cu pretendenţi rivali la tronul mongol angajat într-o serie de războaie fratricide. Profitând de confuzia din rândurile asiatice, Marele Duce Dimitrie al Moscovei a condus o armată împotriva unei uriașe forțe mongole la Kulikovo, pe malul râului Don, în 1330. Deși ambele tabere au suferit pierderi mari, rușii au învins, provocându-le mongolilor prima înfrângere majoră de la începutul invaziei lor.

Ivan cel Mare refuză să aducă un omagiu

Un nou războinic mongol, Tamerlan, a contraatacat și a recucerit o mare parte din Imperiul Mongol original în Rusia în 1395. După moartea lui Tamerlan, imperiul său a fost împărţit în patru khanate independente: Astrakhan, Kazan, Crimeea și Sibir.

Astfel divizaţi, mongolii au fost în cele din urmă slăbiţi până în punctul în care principatul moscovit, sub conducerea lui Ivan al III-lea, a refuzat să plătească tributul anual Hordei în 1480. Ivan a început apoi o serie de războaie de expansiune, unele împotriva principatelor rusești, iar altele împotriva căpeteniilor mongole locale.

Cazacii încep reconquista albă

Prima mare reconquista albă a părţilor sudice ale Rusiei a început abia la mijlocul secolului al XVI-lea. Bande de ţărani ruși, cunoscuţi sub numele de cazaci, fugind de fiefurile autocratice din nordul Rusiei, s-au stabilit de-a lungul malurilor râului Don. Cazacii și-

au dezvoltat în curând o reputaţie de războinici de temut şi i-au angajat de bunăvoie în luptă pe mongoli, forţându-i pe asiatici să se retragă încetul cu încetul.

Până la mijlocul secolului al XVII-lea, majoritatea mongolilor au fost eliminaţi din Rusia centrală şi de sud. Printr-un proces de războaie şi un anumit grad de asimilare, ultimul stat mongol a dispărut un secol mai târziu
- deşi numele pe care le-au dat acestor regiuni persistă încă.

Moştenirea mongolă - populaţii mixte în sudul Rusiei

În Europa Centrală, mongolii nu au fost prezenţi fizic suficient de mult timp pentru a avea un impact genetic semnificativ asupra populaţiei. Efectul major al invaziei mongole în Europa Centrală şi de Sud a fost că un număr mare de albi au fost ucişi, ceea ce a afectat creşterea viitoare a populaţiei.

Cu toate acestea, în sudul Rusiei, urmările a trei sute de ani de dominaţie mongolă au lăsat o amprentă genetică clară în această regiune. De exemplu, în regiunea Kârgâzstanului, surse chinezeşti şi musulmane din secolele VII-XII îi descriu pe kârgâzi ca fiind roşcaţi, cu tenul deschis şi cu ochi verzi şi albaştri.

Astăzi, după secole de ocupaţie asiatică, aceste caracteristici rasiale au devenit rare şi îndepărtate. Acelaşi proces a avut loc şi în celelalte "'stane", inclusiv în Kazahstan, Tadjikistan, Uzbekistan şi Turkmenistan.

CAPITOLUL 32: Cucerirea continuă - Țările Baltice

Istoria statelor baltice - Estonia, Letonia, Lituania, Polonia și Prusia - a fost marcată de apariția dramatică și neașteptată a unui ordin religios creștin cunoscut sub numele de Cavalerii Teutoni, care fusese fondat în Palestina în timpul cruciadelor împotriva islamului.

Răspândirea cavalerilor teutoni în nord-estul Europei din Palestina face ca această regiune să merite să fie studiată ca o perspectivă fascinantă asupra răspândirii creștinismului. Statele baltice au produs, de asemenea, popoare și dispute care au modelat istoria europeană până în prezent - și, având în vedere gradul ridicat de omogenitate rasială încă existent în această regiune, ar putea juca un rol și mai important în viitor.

Cavalerii teutoni îi cuceresc pe păgâni

Cavalerii Teutoni au fost un ordin militar religios german fondat în timpul cruciadelor din 1190. Faptele lor în numele creștinătății au devenit legendare și au fost puși la treabă, la ordinul Bisericii, împotriva păgânilor albi din estul și nord-estul Europei.

În 1210, cavalerii au fost invitați în Ungaria pentru a ajuta la convertirea triburilor slave păgâne la creștinism. În 1226, Sfântul Împărat Roman le-a acordat Cavalerilor Teutoni controlul asupra a ceea ce era pe atunci Prusia (astăzi nordul Poloniei) pentru a o conduce ca un fief, cu condiția ca aceștia să convertească toți localnicii la creștinism.

Cavalerii teutoni s-au asigurat că germanii creștinizați se stabilesc în Prusia. Acest lucru a avut un dublu scop - nu numai că noii sosiți puteau să facă poliție pentru noii convertiți, dar Cavalerii Teutoni au realizat că cea mai ușoară cale de a schimba natura unei societăți era să schimbe locuitorii acesteia.

În timp ce importul unui număr mare de germani creștini nu a schimbat compoziția rasială a Prusiei, a schimbat considerabil componența culturală.

Populația locală pornește un război împotriva Cavalerilor Teutoni

Ca urmare a tacticilor lor, cavalerii nu au fost niciodată populari în regiune - chiar și după ce toți localnicii au fost convertiți la creștinism. În 1409, regele Poloniei i-a invitat pe toți dușmanii Cavalerilor Teutoni să participe la o campanie împotriva ordinului - un apel care a dus la înfrângerea lor în Bătălia de la Tannenberg din 1410. Până în 1591, ultimii cavaleri fuseseră expulzați din statele baltice.

Renașterea cavalerilor teutoni

În ciuda prăbușirii lor în nord, ordinul a fost restabilit în sudul Germaniei și în Austria, unde a luat parte la Bătălia de la Viena împotriva invadatorilor turci islamici nealbi din 1683. Acesta avea să fie ultimul război al Cavalerilor Teutoni - până în 1697, numărul de recruți ai ordinului încetase să se mai reducă la un firicel. Ultimii cavaleri au fost desființați de Napoleon Bonaparte în 1809.

POLONIA

Regiunea cunoscută în prezent sub numele de Polonia a fost una dintre zonele colonizate de cea mai estică ramură a invadatorilor indo- europeni inițiali din Europa, slavii, ultimii dintre ei intrând în Europa în secolele al treilea și al patrulea.

Însuși numele de Polonia provine de la cel mai mare trib slav, Polanie. Aceste triburi, ca și vecinii lor din Europa de Est, s-au agățat cel mai mult de religiile și credințele indo-europene originale și au fost printre ultimii care au căzut pradă evanghelizării ucigașe a primilor creștini. Sudul Poloniei a căzut, de asemenea, pradă ravagiilor lui Attila Hunul, deși trecerea domnitorului războinic asiatic nu a lăsat nicio amprentă rasială de durată asupra populației.

Creștinismul introdus 962

În jurul anului 840, triburile slave din Polonia și-au afirmat dominația sub conducerea ducelui Piast. În această etapă, triburile poloneze erau încă păgâne și abia odată cu convertirea Ducelui Mieszko, care a domnit între 962 și 992, a fost introdus creștinismul în rândul polonezilor. Fiul lui Meiszko, Boleslaw, care a domnit între 992 și 1025, a fost primul conducător polonez care a fost declarat oficial rege al Poloniei. De asemenea, a extins granițele statului polonez prin cucerirea mai multor teritorii din jur într-o scurtă serie de campanii militare. Această putere și unitate nou descoperite au fost risipite atunci când regatul a fost împărțit între moștenitorii regelui.

Invazia mongolă - Țara a fost devastată

În 1240, mongolii au invadat Polonia, după ce mai întâi au decimat multe alte triburi slave din est. Din fericire pentru Polonia, aceștia au plecat în anul următor, dar, în urma lor, mari părți din țară au fost devastate. În același timp, au avut loc două noi schimbări de populație. Un număr mare de prusaci au început să se stabilească în Polonia, îndepărtându-se de problemele interne din statele germane, iar prima mare colonie de evrei a avut loc în Polonia, aceștia din urmă îndepărtându-se de antisemitismul în creștere din Europa de Vest.

Wladyslaw îi alungă pe germani și reunește Polonia

În 1320, a fost încoronat un nou rege polonez, Wladyslaw I, care a devenit faimos pentru că a luptat împotriva valurilor de invadatori germani, reușind astfel să reunifice Polonia. Fiul său, Kazimierz al III-lea (numit și Kazimierz cel Mare), a domnit din 1333 până în 1370 și s-a făcut remarcat prin reforma societății poloneze și prin înființarea Universității Jagielloniene în 1364. De asemenea, a câștigat recunoștința populației evreiești din Europa prin ajutorarea activă a refugiaților evrei din Europa de Vest, permițându-le să se stabilească în număr mare în Polonia.

KAZIMIERZ-TRUCE CU CAVALERII TEUTONI

Kazimierz cel Mare, rege al Poloniei din 1333 până în 1370, s-a făcut cunoscut pentru că a stabilit o semi-pace cu Cavalerii Teutoni și pentru politica sa liberală față de evreii din Europa, permițându-le acestora să se stabilească în număr mare în Polonia pentru a scăpa de sentimentul antievreiesc din ce în ce mai puternic din Europa de Vest.

Unirea Lituaniei și a Poloniei 1386

Kazimierz al III-lea a murit fără moștenitori și a fost succedat de nepoata sa, Jadwiga. În 1386, aceasta s-a căsătorit cu Marele Duce lituanian Jagiello, iar de atunci încoace, ambele teritorii au fost conduse de un singur suveran până în 1569. În această perioadă, creștinismul a fost introdus în mod oficial în Lituania.

Cavalerii teutoni înfrânți la Tannenberg

Polonia și Lituania au făcut obiectul unor invazii continue din partea Cavalerilor Teutoni. Aceste atacuri nu au încetat până în 1410, când o armată combinată poloneză și lituaniană a obținut o mare victorie asupra ordinului în Bătălia de la Tannenberg. Această victorie a marcat apariția Poloniei ca putere majoră în Europa de Est, deși Cavalerii Teutoni au fost înfrânți definitiv abia în 1466.

VLADISLAV AL III-LEA - REGELE BĂIAT UCIS DE TURCI

Vladislav al III-lea, băiatul rege al Ungariei și Poloniei, abia împlinise 15 ani când a urcat pe tron în 1440. A mai trăit încă patru ani și a condus o armată împotriva turcilor invadatori. Vladislav a căzut în bătălia de la Varna, în 1444. Din tomul său de la Catedrala Wawel, Cracovia, Polonia.

Prusia anexată de Polonia 1466

În urma înfrângerii Cavalerilor Teutoni, Polonia a dobândit teritoriul Prusiei, declanșând o dispută care avea să ocupe ulterior un

loc important în istoria Poloniei.

A urmat o lungă perioadă de progrese culturale și tehnologice, alături de o serie de conflicte minore legate de succesiunea la tronul polonez și de eradicarea Reformei protestante până în 1600.

După 1600, Polonia a purtat o serie de războaie dezastruoase cu Suedia, Rusia și cazacii din Ucraina. În mijlocul tuturor acestor conflicte, Polonia a fost, de asemenea, atrasă în apărarea Europei împotriva marii invazii otomane non-albe din Europa de Est.

Armata poloneză salvează Viena

Contribuția armatei poloneze la înfrângerea hoardelor musulmane invadatoare în fața porților Vienei în 1683 nu poate fi supraestimată. Fără intervenția poloneză sub comanda generalului Jan III Sobieski, Viena ar fi putut cădea. Acest lucru, la rândul său, ar fi deschis calea pentru ca turcii otomani să cucerească și să islamizeze întreaga Europă.

INVADATORII MUSULMANI ÎL UCID PE GENERALUL POLONEZ ZOLKIEWSKI LA CECORA 1620

Ultima rezistență a unui general polonez în fața unei invazii albi - faimosul general polonez Zolkiewski se pregătește să moară în timp ce ultimele sale trupe sunt doborâte de invadatorii musulmani (observați

steagul cu secera lunii de pe stânga imaginii). Trupele poloneze au mers să-i ajute pe albii din Moldova să respingă o invazie musulmană, dar din păcate au eșuat, ceea ce a dus la decimarea unei întregi armate albe în Bătălia de la Cecora, 1620.
Fără să se descurajeze, polonezii au continuat să vină în ajutorul rudelor lor de rasă albă. Intervenția unei armate poloneze într-un punct critic al asaltului turcesc asupra Vienei din 1683 a fost cu siguranță o victorie pentru națiunile albe, răzbunând înfrângeri precum cea din Bătălia de la Cecora.

Invazia rusă 1764

La începutul secolului al XVIII-lea, Rusia, în încercarea de a-și extinde granițele spre vest, a început o campanie împotriva Poloniei. Aceasta a culminat cu un conflict la nivel european, cunoscut sub numele de Războiul de succesiune poloneză, purtat între 1733 și 1735, pentru a stabili cine avea dreptul de a stabili cine va fi următorul rege al Poloniei.

Nemulțumită de rezultat, Rusia a invadat Polonia în 1764 și a plasat pe tronul polonez un favorit al țarinei Ecaterina cea Mare, Stanislaw al II- lea Augustus. Această expansiune flagrantă a Rusiei a fost privită cu îngrijorare justificată de celelalte puteri din Europa. Prusia și Austria, temându-se de un conflict european general, au propus un plan pentru ca Polonia să fie împărțită, în loc să devină obiect de conflict.

Împărțirea Poloniei

Zguduit de războiul cu turcii otomani, care izbucnise imediat după invazia Poloniei, guvernul rus a fost de acord cu planul de împărțire, iar în 1772 a fost semnat un acord oficial. Mulți nobili polonezi au fost convinși prin plăți mari de bogății și bani să accepte împărțirea țării lor în unități administrate de Rusia, Prusia și Austria.

Alte segmente ale populației poloneze nu au fost atât de ușor de cumpărat. Nemulțumirea crescândă a determinat parlamentul polonez, sau Sjem (care nu fusese dizolvat la momentul împărțirii), să elaboreze o nouă constituție în 1788 și să proclame din nou Polonia ca monarhie ereditară. Acest lucru a dus la o nouă invazie rusă în 1792, asistată de nobilii polonezi excluși din noile structuri

constituționale. Armate rusești au ocupat toată partea de est a Poloniei, iar la începutul anului următor, prusacii au ocupat partea de vest. Aceste acaparări de terenuri au fost oficializate în cadrul unei a doua conferințe de împărțire, care a avut loc în 1793.

POLONIA ŞI RUSIA - VICTORIOASE ÎMPREUNĂ ASUPRA TURCILOR OTOMANI

Stânga: O monedă care îl înfățișează pe Jan III Sobieski (1624-96), rege al Poloniei (1674- 96), care a pus capăt asediului turcesc al Vienei în 1683. Dreapta: Pe reversul monedei se află un polonez și un rus - comemorând pacea dintre Polonia și statul rus Moscopole din 1686. Aceștia se află împreună pe semiluna turcească, simbolizând victoria lor asupra invadatorilor turci nealbi.

Războiul de independență polonez eșuează - Polonia dezmembrată

Întoarcerea unui număr de militari polonezi din America, unde luptaseră cu succes în Războiul de Independență american împotriva britanicilor, a dus la o nouă revoltă poloneză. Plini de zel revoluționar, a fost creată o armată, iar în 1794 polonezii și-au lansat propriul Război de Independență. În ciuda faptului că au luptat împotriva unor șanse copleșitoare, polonezii i-au învins pe ruși în Bătălia de la Varșovia din 1794 și i-au alungat pe ruși din aproape toată Polonia de est.

Succesul polonez a fost, totuși, temporar. Rușii, având o superioritate numerică mult mai mare, au contraatacat. Ei au fost ajutați de Prusia și Austria, care doreau, de asemenea, să împiedice

independența Poloniei, iar polonezii au fost înfrânți în bătălia de la Maciejowice. În noiembrie 1794, o armată rusă a intrat în Varșovia și a masacrat un număr mare de civili polonezi în suburbia Praga. Acest lucru a declanșat un nou val de resentimente în rândul polonezilor.

Războiul de independență polonez s-a încheiat în câteva săptămâni, odată cu capitularea armatei poloneze. Puterile învingătoare au împărțit din nou Polonia între ele prin două tratate, dintre care ultimul a fost semnat în 1797. Polonia a dispărut apoi ca stat de pe harta Europei.

Polonezii se alătură armatei lui Napoleon Bonaparte

Polonezii au rămas sub dominație străină timp de 125 de ani. Când Napoleon Bonaparte a ajuns la granițele vechiului stat polonez în cuceririle sale împotriva germanilor și prusacilor, și-a declarat dorința de a vedea Polonia restaurată la independența deplină. Acest lucru a făcut ca mii de polonezi să se alăture armatei lui Napoleon, unde au servit cu distincție și curaj.

În 1807, prin prevederile Tratatului de la Tilsit, care a pus capăt primei serii de războaie napoleoniene pe continentul european, liderul francez a creat Ducatul Varșoviei, format inițial din teritoriul luat de Prusia în 1793 și 1795.

Doi ani mai târziu, Napoleon a forțat Austria să cedeze Galiția de vest ducatului. În schimb, polonezii i-au acordat lui Napoleon un sprijin necondiționat și au jucat un rol activ în dezastruoasa invazie a Rusiei din 1812.

În ciuda sprijinului acordat lui Napoleon, polonezii au scăpat ușor atunci când francezii au fost înfrânți în cele din urmă. Congresul de la Viena din 1815, care a supravegheat împărțirea teritoriului la sfârșitul Războaielor napoleoniene, a creat Regatul Poloniei, format din aproape același teritoriu ca și Ducatul Varșoviei creat de Napoleon, singura schimbare semnificativă fiind instalarea țarului rus ca rege al Ducatului. Restul teritoriului Poloniei a fost din nou împărțit între Rusia, Austria și Prusia.

Al doilea război de independență eșuează

În 1830, polonezii au trecut din nou la revoluția armată, iar în ianuarie 1831, rușii au fost alungați și independența Poloniei a fost proclamată. Rușii au reinvadat și, până în luna mai a aceluiași an, au zdrobit revolta poloneză. A fost instituită o politică de rusificare, iar teritoriile estice au fost absorbite aproape în totalitate, din punct de vedere etnic, de statul rus. Polonia a rămas sub dominație străină până la izbucnirea Primului Război Mondial în 1914.

Primul Război Mondial-Polițiștii servesc ambele tabere

Trăind sub dominație germană în vest și rusă în est, polonezii s-au trezit înrolați în armatele opuse ale acestor două puteri. S-a ajuns la situația ironică în care polonezi în uniforme germane au luptat cu polonezi în uniforme rusești pe Frontul de Est în timpul Primului Război Mondial. Războiul s-a încheiat cu prăbușirea mai întâi a rușilor și apoi a germanilor. În noiembrie 1918, Polonia a fost proclamată republică independentă, iar Josef Pilsudski a devenit șef de stat.

Noile teritorii obținute de la Germania

Tratatul de la Versailles, care a pus capăt Primului Război Mondial, a confirmat independența Poloniei și a adăugat teritoriile germane la statul polonez. Acest teritoriu, centrat în jurul orașului german Danzig, includea o fâșie de pământ care ajungea până la Marea Baltică. Acest lucru a permis Poloniei accesul la mare, dar a izolat și Germania de Prusia (care a devenit atunci Prusia Orientală). Polonia a profitat de confuzia din Rusia, cauzată de revoluția comunistă și de războiul civil care a urmat, pentru a invada această țară în 1920. În cadrul unei campanii rapide, Polonia a pus stăpânire pe teritoriul istoric polonez din regiunile rusești Belarus și Ucraina, înainte de semnarea unui tratat de pace. Polonia a încercat apoi să se plimbe pe o linie dreaptă între Germania și Uniunea Sovietică, semnând pacte de neagresiune cu ambele țări în anii 1930.

Drepturi reduse pentru minorități sub Pilsudski

Statul polonez nu a urmat o politică internă democratică. Pilsudski a devenit un dictator absolut și a încălcat grav drepturile mai multor grupuri minoritare din Polonia, inclusiv ale germanilor,

ucrainenilor, belarușilor și evreilor. Guvernul polonez a promulgat legislație antievreiască specifică, interzicând evreilor să ocupe anumite funcții publice și alte domenii de influență în societate.

POLONIA ÎȘI IA PARTEA SA DIN CEHOSLOVACIA

Contrar propagandei din zilele noastre, Polonia nu s-a opus cu fanatism expansiunii Național Socialiste - atâta timp cât Polonia nu se afla pe ordinea de zi. Aici sunt soldați polonezi, la granița cu Cehoslovacia, pe punctul de a lansa în 1939 preluarea de către Polonia a orașului Teschen, acea parte a Cehoslovaciei care, din punct de vedere istoric, a aparținut Poloniei.

Polonia a fost, alături de Germania și Ungaria, beneficiarul dezmembrării statului ceh ca urmare a Conferinței de la München din 1938. Atâta timp cât Adolf Hitler nu a disputat Coridorul Danzig cu Polonia, această din urmă țară a fost fericită să coopereze cu liderul german în majoritatea problemelor - inclusiv în ceea ce privește legile antievreiești cuprinzătoare.

Polonia câștigă o parte din Cehoslovacia

Contrar mitului popular, Polonia nu a opus o rezistență fanatică politicilor expansioniste ale Germaniei Național Socialiste - cel puțin nu atât timp cât teritoriul polonez nu era pe ordinea de zi. În acest fel, Polonia a participat activ și cu entuziasm la dezmembrarea statului cehoslovac creat de Germania în 1938. Ca parte a acordului, Polonia a primit aproximativ 1036 de kilometri pătrați (patru sute de mile pătrate) din teritoriul ceh.

Coridorul Danzig

Germania și-a îndreptat apoi pretențiile către orașul german Danzig și către coridorul care separă Prusia Orientală de Germania. Liderul german, Adolf Hitler, a cerut ca orașul să fie returnat Germaniei și ca germanilor să li se permită să construiască o autostradă și o linie de cale ferată pe coridor pentru a lega Prusia de Est de Germania. Polonia a respins aceste cereri, iar Germania a invadat-o, ceea ce i-a determinat pe britanici și francezi să declare război Germaniei.

Al Doilea Război Mondial-Uniunea Sovietică și Germania invadează

Armata poloneză era mai numeroasă, dar era formată în principal din infanterie și cavalerie, așa că nu se putea compara cu diviziile germane blindate. Polonia a fost invadată în câteva săptămâni. Uniunea Sovietică a invadat simultan Polonia dinspre est, dublând invazia germană dinspre vest.

Această invazie nu a adus nici o reacţie din partea francezilor sau britanicilor - în contrast cu declarația de război împotriva Germaniei. Eșecul de a declara război Uniunii Sovietice a fost unul dintre cele mai ipocrite acte ale războiului, ca să nu mai vorbim de o trădare grosolană a Poloniei.

Populația poloneză a avut mult de suferit în timpul războiului. Sute de mii de oameni au fost uciși, iar un număr mare de evrei polonezi au fost arestați și deportați în lagăre de concentrare.

Polonezii au avut de asemenea de suferit sub regimul sovietic. Aproape cincisprezece mii de soldați polonezi care fuseseră capturați de sovietici în timpul invaziei lor în Polonia au fost executați în masă în pădurea Katyn, în afara orașului rusesc Smolensk. Rămășițele lor au fost descoperite de germanii ocupanți în 1943.

Germania a anexat în mod oficial acele teritorii care îi aparţineau înainte de sfârşitul Primului Război Mondial. Astfel, a rămas o mare parte din centrul Poloniei, o regiune semiautonomă,

cunoscută sub numele de Guvernul General, care a rămas sub administrație germană. În est, Uniunea Sovietică a anexat acele părți din Polonia care fuseseră teritoriu rusesc înainte de sfârșitul Primului Război Mondial. Aceste regiuni aveau să fie mai târziu invadate de germani atunci când aceștia au invadat Uniunea Sovietică în 1941.

MASACRUL COMUNIST DE LA KATYN-ÎNVINUIT ÎN MOD FALS PE NAȚIONAL SOCIALIȘTI

În 1943, armata germană a descoperit o groapă comună în care se aflau aproape cincisprezece mii de ofițeri ai armatei poloneze la Katyn (în vestul Rusiei de astăzi). Soldații polonezi fuseseră luați prizonieri de război de către sovietici în 1939 și apoi fiecare dintre ei a fost executat printr-un singur foc de pistol în ceafă.

Mai sus, una dintre gropile comune, iar mai jos, un poster polonez care descrie execuțiile reale. Timp de mulți ani, sovieticii au susținut că germanii au fost responsabili pentru masacru, iar unii Național Socialiști de rang inferior au fost chiar acuzați de această crimă după război. Timp de zeci de ani, lumii i s-a spus că a fost o atrocitate Național Socialistă și abia după căderea Uniunii Sovietice în 1991 s-a recunoscut că vinovați au fost comuniștii sovietici.

Polonezii au expulzat șapte milioane de germani după război

În urma înfrângerii Germaniei în cel de-al Doilea Război Mondial, Polonia și-a însușit o mare parte din teritoriul german de est. Aceste teritorii au fost curățate din punct de vedere etnic de populația germană prin deportări în masă și, astfel, aproximativ șapte milioane de germani au fost împinși cu forța spre vest.

Se estimează că aproximativ trei milioane dintre acești deportați au murit în timpul acestui proces de purificare etnică. Prusia de Est a dispărut în totalitate.

Orașul Danzig a fost curățat de germani și a devenit orașul polonez Gdansk. În est, Uniunea Sovietică și-a reocupat din nou teritoriile pierdute, forțând aproximativ patru milioane de polonezi să se mute spre vest, mulți dintre ei stabilindu-și reședința în teritoriile confiscate de la germani.

Corodarea statului comunist

Deși după război în Polonia a fost instaurată o guvernare democratică de fațadă, țara a devenit în curând un satelit sovietic. Împreună cu Germania de Est, a fost unul dintre cele mai importante state membre ale Alianței de la Varșovia, un grup militar creat de

națiunile comuniste din Europa de Est.

În iunie 1956, în Poznan a avut loc o revoltă anticomunistă, care a fost reprimată cu pierderea a 53 de vieţi omeneşti. Această revoltă a fost însoțită de o izbucnire violentă a antisemitismului în diferite părţi ale ţării, declanşată de faptul că un număr mare de evrei polonezi participau la aparatul guvernamental comunist.

În 1968, nemulţumirea populară a izbucnit în revolte care au izbucnit la Varşovia, Poznan, Lublin şi Cracovia. În fiecare dintre aceste cazuri, revolta a fost anticomunistă şi antievreiască, deoarece revoltele îi identificau pe evrei cu regimul Partidului Comunist. În încercarea de a înăbuşi opinia publică, Partidul Comunist Polonez s-a îndreptat apoi împotriva evreilor din rândurile sale. Începând din 1968, sute de evrei proeminenţi au fost concediaţi din guvern, din funcţiile de conducere ale Partidului Comunist, din departamentele universitare şi, de asemenea, din posturile de redactori de ziare. Multe mii de evrei au părăsit Polonia după 1968, stabilindu-se în America sau în Israel.

ANTISEMITISMUL MARCHEAZĂ REVOLTA ANTICOMUNISTĂ DIN 1956

Un tanc al armatei poloneze se află pe o stradă din Poznan în timpul revoltei anticomuniste eşuate din iunie 1956. Revolta a fost caracterizată de o explozie a sentimentelor antievreieşti, provocată de

faptul că mulţi dintre comuniştii de frunte ai regimului erau evrei.

Sindicatul Solidaritatea învinge comuniştii

Puterea Partidului Comunist a fost în cele din urmă distrusă din cauza revoltelor interne şi a prăbuşirii Imperiului Sovietic la sfârşitul anului 1989. Pe plan intern, revoltele muncitorilor împotriva proastei gestiuni economice au fost conduse de sindicatul Solidaritatea, al cărui lider, Lech Walesa, a fost ales preşedinte al Poloniei după căderea comunismului. În 1991, Polonia avea prima sa constituţie democratică, iar Partidul Comunist a fost înlăturat de la putere. Transferul de la comunism la libera iniţiativă a fost, ca în toate fostele state comuniste din Europa de Est, extrem de dificil şi a provocat haos economic timp de mulţi ani.

Polonia-omogenitaterasialăridicată

Polonia nu a încurajat niciodată imigraţia şi, ca atare, păstrează un grad ridicat de omogenitate rasială. Dovezile genetice sugerează că singurul amestec neeuropean din Polonia datează din invazia asiatică din secolul al XIII-lea, dar chiar şi acesta este relativ minuscul. Această influenţă a fost extrem de limitată, iar tipul rasial covârşitor întâlnit în Polonia este în continuare cel nordic, sau ceea ce este cunoscut sub numele de Dinaric, o combinaţie de tipuri subrasiale nordice şi alpine.

LITUANIA

Indo-europeană veche Lituania

Lituania timpurie a fost ocupată de triburi indo-europene cunoscute sub numele de balţi înainte de anul 2500 î.Hr., la fel ca şi celelalte naţiuni care astăzi poartă numele de state baltice. Acolo au trăit într-o relativă pace şi obscuritate, formând o comunitate tipică a începutului epocii fierului.

Prima referire romană la balţi a fost făcută de Tacitus, istoricul roman din secolul I, care a menţionat un popor din nordul îndepărtat, care făceau comerţ cu chihlimbarul, un mineral semipreţios, care era comun în acea regiune.

FORTĂREAȚA DE PE LACUL BALTIC CIRCA 500-1000

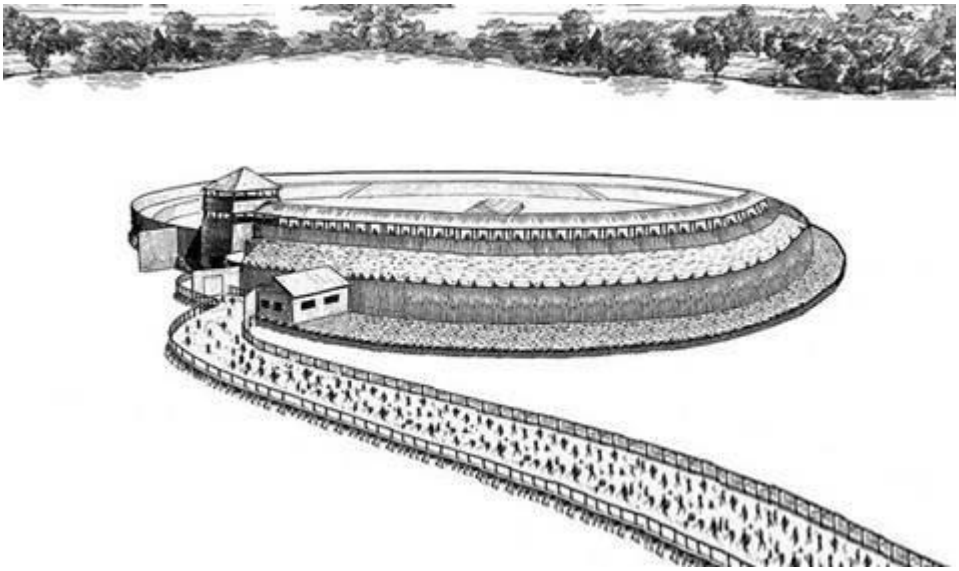

Așezarea lacustră de la Behren-Lubchin *din regiunea lacului Baltic, reconstituită după cum arăta în secolul al XI-lea, pe baza săpăturilor efectuate la fața locului. De formă circulară, fortul a fost construit în mijlocul unui lac, iar singurul acces era printr-un pod lung. În întreaga regiune baltică au mai rămas urme a două mii de astfel de forturi circulare, toate datând din perioada 500-1000 aproximativ.*

Invazii ale cavalerilor teutoni

Balții nu au fost niciodată încorporați în Imperiul Roman din cauza îndepărtării lor geografice. Prin urmare, ei au început să apară ca factor în istoria europeană abia odată cu sosirea în regiune a cavalerilor teutoni creștini. Cavalerii teutoni au fost trimiși de papă pentru a creștina - prin violență - triburile păgâne albe care trăiau de-a lungul coastei baltice.

Primul regat lituanian 1251

Mai multe triburi lituaniene au fost unificate de regele Mindaugas în 1251, dată la care a fost creat oficial regatul Lituaniei. Aproape imediat, lituanienii, în mare parte păgâni, au fost atacați de către Cavalerii teutoni, hotărâți să creștineze toată Europa de nord-est. Lituanienii au acceptat provocarea și i-au învins pe cavalerii teutoni într-o mare bătălie în 1260.

Imperiul lituanian - de la Marea Baltică la Marea Neagră

Treziți din existența lor pașnică de apariția bruscă și violentă a creștinilor, lituanienii și-au valorificat rapid propria putere latentă și au început să-și extindă teritoriul. Prin cuceriri militare, a fost creat un imperiu lituanian, care se întindea de la Marea Baltică până la Marea Neagră, ajungând chiar în Rusia de astăzi, inclusiv în Belarus și în vestul Ucrainei.

Lituania era prea mică din punct de vedere numeric pentru a putea păstra aceste teritorii pe termen nelimitat, iar toate au fost recucerite de o Rusie întărită la momentul împărțirii Poloniei în 1772.

Uniunea cu Polonia duce la pierderea imperiului

În 1386, regele lituanian Jagiello s-a căsătorit cu Jadwiga, regina Poloniei, și, după ce s-a convertit la creștinism, a fost încoronat Wladyslaw al II-lea Jagiello, rege al Poloniei și Lituaniei. Această uniune politică cu Polonia s-a dovedit a fi o pierdere pentru Lituania, care a fost implicată în disputele dintre Prusia, Rusia și Austria pentru teritoriul polonez. În 1795, după o serie de războaie, statul comun lituaniano-polonez a fost dizolvat prin cea de-a treia "Împărțire a Comunității". Cea mai mare parte a Lituaniei a fost încorporată în Rusia, în timp ce restul a fost adăugat Prusiei.

În ciuda faptului că sunt depășiți numeric, lituanienii au organizat revolte naționaliste populare împotriva dominației rusești în 1812, 1831, 1863 și 1905 - toate fără niciun rezultat.

Independența a fost cucerită de la Rusia slăbită

Armata germană a ocupat Lituania în timpul Primului Război Mondial, iar la sfârșitul acestui conflict naționaliștii au profitat de ocazie pentru a declara independența Lituaniei, Rusia fiind prea slabă pentru a rezista.

CONSILIUL LITUANIAN DECLARĂ INDEPENDENȚA ÎN 1918

Consiliul Lituaniei după declarația de independență din 1918. Naționaliștii lituanieni au profitat de haosul din Rusia după încheierea participării acesteia la Primul Război Mondial și au convocat o conferință la Vilnius. Aceasta a dat Consiliului autoritatea de a declara republica la 16 februarie 1918. Independența Lituaniei va dura doar până în 1940, când a fost invadată de Uniunea Sovietică.

Al Doilea Război Mondial - Sprijin larg răspândit pentru Germania Național Socialistă

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Lituania a fost invadată de Uniunea Sovietică în iunie 1940 - un alt act de agresiune sovietică care, la fel ca și invazia sovietică a Poloniei în 1939, a fost ignorat de guvernul britanic, într-o dovadă de ipocrizie crasă. În același an, Lituania a fost anexată în mod oficial la Uniunea Sovietică. Invazia germană a Uniunii Sovietice din iunie 1941 a provocat o revoltă în Lituania împotriva sovieticilor. Confruntându-se cu o aparentă înfrângere iminentă din partea germanilor, sovieticii și-au retras forțele de ocupație.

Armatele germane invadatoare au fost întâmpinate ca eliberatori și mulți lituanieni s-au alăturat forțelor armate germane în războiul anticomunist. Lituanienii au servit în aproape toate ramurile efortului de război german, dar în special în Waffen SS. Au luptat cu onoare și distincție pe Frontul de Est împotriva dușmanilor lor de mult timp, comuniștii din Uniunea Sovietică.

Sovieticii deportează 10 la sută din populație

Până la mijlocul anului 1944, Uniunea Sovietică a reocupat Lituania și îi împingea pe germani înapoi spre vest. În Lituania a fost înființat un nou guvern sovietic care s-a răzbunat teribil pe lituanieni pentru că i-au sprijinit pe germani. Cel puțin 350.000 de lituanieni au fost deportați în lagărele de muncă din Siberia ca pedeapsă.

Dacă ne gândim că populația totală a Lituaniei la acea vreme era de puțin peste trei milioane de locuitori, arestările și deportările sovietice în Siberia au reprezentat 10 la sută din întreaga populație. Acest scandal a fost încă o atrocitate comunistă flagrantă comisă asupra popoarelor din Europa de Est, care a fost ignorată cu sfințenie de Occident. Foarte puțini lituanieni s-au întors în viață din Siberia.

Pe lângă încarcerarea a 10% din populația autohtonă, sovieticii au dispus, de asemenea, colonizarea în masă a etnicilor ruși și polonezi în Lituania, creând o prezență masivă a etnicilor ruși în această țară.

PROTEST DE INDEPENDENȚĂ - VILNIUS 1990

O demonstrație de masă în favoarea independenței Lituaniei, organizată în capitala acestei țări, Vilnius, în 1990. Observați afișul care detaliază de câte ori comuniștii au invadat Lituania.

Independența redobândită de la sovietici 1991

Lituania a trebuit să aștepte până în 1991, când Uniunea Sovietică s-a prăbușit, pentru a putea obține din nou independența. În acel

an a fost înființată o republică democratică. A fost pentru prima dată din 1940 când Lituania nu a mai fost sub ocupație străină.

Tipurile nordice și dinarice predomină în continuare

La fel ca Polonia, Lituania nu a încurajat niciodată imigrația din orice parte a lumii și, prin urmare, are un grad extrem de ridicat de omogenitate rasială. Populația sa este dominată de tipuri subrasiale nordice sau dinarice.

LETONIA

La fel ca și vecinul său, Lituania, teritoriul Letoniei a fost ocupat de balți înainte de anul 1000 î.Hr. Trăind într-o relativă obscuritate, letții au fost menționați pentru prima dată în secolul al IX-lea. Teritoriul și-a păstrat independența până la jumătatea secolului al XIII-lea, când a fost ocupat în succesiune rapidă de Cavalerii Teutoni, polonezi și ruși.

Cavalerii teutoni-Conversia prin sabie

Cavalerii teutoni au încercat să convertească triburile păgâne din zonă la începutul secolului al XIII-lea. Ca urmare, Letonia a fost încorporată în teritoriul deținut de Ordinul Livonian, o ramură a Cavalerilor Teutoni. În această etapă, populația letonă totală nu depășea probabil opt sute de mii de locuitori și, ca atare, nu era în măsură să opună o rezistență eficientă vecinilor lor superiori numeric.

ATROCITĂȚILE RUSEȘTI DIN LIVONIA

O stampă publicată la Nürnberg în 1561 prezintă în detaliu atrocitățile comise de ruși în statul teutonic Livonia. Prăbușirea acestuia a dus la confiscarea regiunii de către Polonia, Suedia și Rusia, pe rând. Micuța populație a dus greul acestor invazii repetate, așa cum este ilustrat în această xilogravură.

Ocuparea de către Polonia, Suedia și Rusia

În urma destrămării statului teutonic Livonia în 1561, Letonia a fost împărțită în trei părți. O parte a revenit Poloniei, alta Suediei, iar cea de-a treia a devenit un mic ducat independent. Posesiunea suedeză, care includea orașul Riga, a fost pierdută la scurt timp după aceea în favoarea statului rus în expansiune. În cele din urmă, ca urmare a împărțirii Poloniei, Rusia a ajuns să controleze întreaga Letonie de la sfârșitul secolului al XVIII-lea încoace.

Independența față de Rusia 1918

Deși rușii au condus Letonia timp de mai bine de un secol, letonii și- au păstrat identitatea etnică. Când conducătorii ruși au fost proscriși după Primul Război Mondial și Revoluția comunistă, naționaliștii letoni au lovit în sfârșit. În 1918, Letonia s-a autoproclamat republică independentă.

Cu toate acestea, trupele rusești comuniste au invadat țara

pentru a reprima revolta. Trupele aliate occidentale au fost trimise de urgență în regiune în 1920. Acestea i-au expulzat pe comuniști, forțând guvernul sovietic să accepte în mod oficial independența Letoniei.

Doisprezece la sută dintre letoni se oferă voluntari pentru Hitler împotriva comuniștilor

Independența letonă a durat doar douăzeci de ani. În 1940, Uniunea Sovietică a invadat mica țară. Occidentul a ignorat încă o dată agresiunea militară sovietică flagrantă, în timp ce, în același timp, a declarat război Germaniei Național Socialiste pentru invadarea Poloniei.

Prin urmare, invazia Uniunii Sovietice de către germani în 1941 a fost în mare parte salutată de letoni ca un război de eliberare. Mulți s-au alăturat forțelor armate germane pentru a lupta împotriva comuniștilor. În total, aproximativ 148.000 de letoni - sau puțin peste 12% din întreaga populație - s-au oferit voluntari pentru serviciul activ în efortul de război Național Socialist, fie în Waffen SS, fie ca muncitori sau în unități auxiliare. Când teritoriul a fost reocupat de sovietici în 1944, anticomuniștii letoni au fost persecutați cu cruzime și multe mii de persoane au fost reținute.

Deși unii foști membri ai SS letoni au continuat să lupte ca gherilă până în anii 1950, rezistența împotriva regimului sovietic nu a amenințat stăpânirea comunistă asupra Letoniei până în anii 1990.

Având în vedere că populația letonă era atât de mică în 1944 - doar puțin peste un milion de locuitori - politica sovietică de reinstalare a etnicilor ruși în Letonia a avut un mare efect. În 2006, rușii reprezentau 29% din populația letonă, față de 34% în 1997. Această scădere bruscă a fost rezultatul stimulentelor acordate de guvernul rus cetățenilor ruși care se întorceau în țară, combinate cu sentimentul antirusesc din Letonia.

Imigrare redusă în prezent

În afară de afluxul de etnici ruși, Letonia nu a cunoscut alte mari schimbări de populație și, prin urmare, a păstrat un grad ridicat de omogenitate rasială în rândul populației sale.

ESTONIA

Estonia antică - Ţara de Ests

Estonia a fost ocupată de un grup de triburi indo-europene baltice, cunoscute sub numele de Ests, înainte de anul 1000 î.Hr. Istoricul roman Tacitus a fost primul care i-a menţionat în secolul I. Cu toate acestea, estonii au rămas în obscuritate până la invazia daneză din 1219.

Danezii ocupă și vând Estonia în 1345

Danezii au ocupat patria estonilor până în 1345. După o serie de revolte ale estenilor, danezii au vândut pământul cavalerilor teutoni, care erau întotdeauna dornici să pună mâna și săbiile pe noi grupuri de păgâni care se închinau lui Odin. Cavalerii teutoni, în alianţă cu un grup de oraşe- stat germane cunoscute sub numele de Alianţa Hanseatică, au dominat Estonia până în 1561, când ordinul a fost dizolvat.

Partea de nord a Estoniei a fost plasată sub protecţia regelui suedez, în timp ce partea de sud a fost ocupată de Polonia. În 1721, Suedia a renunţat la Estonia și a predat teritoriul statului rus în expansiune.

MULȚIMEA ESTONĂ SĂRBĂTOREȘTE INDEPENDENȚA DIN 1918

Prăbușirea Imperiului Rus la sfârșitul Primului Război Mondial le-a

oferit naționaliștilor estonieni ocazia de a-și declara țara independentă la 23 februarie 1918. Estonienii au fost nevoiți să ridice o armată din propriile rânduri pentru a duce o campanie defensivă împotriva unui nou atac al Uniunii Sovietice și pentru a respinge o tentativă a nobililor baltici de a prelua controlul asupra statului nou înființat. Aceste conflicte au devenit cunoscute sub numele de Războiul de independență estonian și s- au încheiat în 1920 cu victoria estonienilor.

Independența după șapte sute de ani

După șapte sute de ani de dominație străină, estonii s-au declarat în cele din urmă independenți după prăbușirea Rusiei în perioada care a urmat Primului Război Mondial. Noul guvern comunist al Rusiei a invadat Rusia, dar a fost respins de o rezistență determinată din partea Estului. Un tratat de pace încheiat în 1920 a recunoscut oficial independența Estului în națiunea numită acum Estonia.

Invazia sovietică - Exprimarea masivă a sprijinului pentru Germania

În 1940, Rusia sovietică a făcut o curățenie în cele trei state baltice, ocupând Estonia printr-o invazie militară rapidă, care nu a stârnit niciun răspuns din partea Occidentului. Invazia Uniunii Sovietice de către Germania Național Socialistă în 1941 a fost salutată de estonieni. Mulți dintre ei s-au alăturat cu entuziasm forțelor armate germane și Waffen SS, luptând cu înverșunare împotriva sovieticilor.

Zece la sută din populația estoniană fuge de sovietici

În urma înfrângerii germanilor, sovieticii au reintrat în Estonia în 1944. Peste șaizeci de mii de estonieni au fugit în Suedia și Germania de teama represaliilor, o teamă care s-a dovedit a fi bine justificată. Populația estoniană la acea vreme era de mai puțin de opt sute de mii de locuitori, iar exodul literalmente peste noapte a peste 10 la sută din populație a slăbit grav statul. A fost apoi reîncorporată în Uniunea Sovietică și a rămas condusă direct de la Moscova până la căderea acestui regim în 1991.

Independența față de Imperiul Sovietic 1991

Estonia a profitat de prăbușirea Uniunii Sovietice în 1991 pentru a se declara independentă. Acest statut i-a fost acordat în mod oficial

în același an. Fosta Uniune Sovietică era mult prea agitată pentru a se opune independenței statelor baltice, iar Estonia s-a instalat într-o perioadă de pace relativă pentru prima dată din 1219.

Imigrație - aflux masiv de ruși

Sovieticii știau că pentru a schimba natura oricărei societăți trebuie să schimbe populația și au aplicat acest principiu în toate statele baltice. Uniunea Sovietică a lansat un uriaș program de reinstalare a etnicilor ruși, care a avut un succes spectaculos.

În 1995, la câțiva ani după căderea Uniunii Sovietice, elementul etnic rusesc din Estonia reprezenta 38% din întreaga populație, față de doar 8% înainte de ocupația sovietică din 1944. Acest aflux de ruși a cauzat probleme politice majore în Estonia și s-a aflat în fruntea agendei politice din această țară. Rușii care se stabiliseră în Estonia în perioada sovietică au fost considerați imigranți și au fost forțați să solicite cetățenia estoniană. Pentru a se califica, solicitanții de cetățenie trebuiau să demonstreze că au cunoștințe de limbă estonă și de istoria națiunii.

Deoarece rușii erau de aceeași rasă, asimilarea a fost ușor de realizat și, până în 2007, majoritatea rușilor au adoptat cetățenia estonă. Ca urmare, numărul cetățenilor ruși din Estonia a scăzut din nou la aproximativ 8 %.

În afară de așezarea masivă a etnicilor ruși, în istoria Estoniei nu a avut loc nicio altă schimbare demografică. Astfel, mica națiune baltică a păstrat un grad ridicat de omogenitate rasială, tipurile rasiale nordice și dinarice constituind majoritatea populației, care număra aproximativ 1,4 milioane de euro în 2010. Împreună cu Lituania (3,3 milioane) și Letonia (2,2 milioane), există, așadar, doar 6,9 milioane de baltici.

PRUSSIA

Statul german care a devenit cunoscut sub numele de Prusia era situat pe coasta Mării Baltice, în nordul Poloniei de astăzi. Ocupată inițial de triburi baltice care se numeau Prussi sau Borussi, acești oameni au dat numele statului care a apărut în această regiune.

Prusacii erau înrudiți din punct de vedere rasial cu lituanienii.

Există numeroase dovezi ale contactului dintre aceste două grupuri, iar prusacii au acționat ca negustori între triburile baltice și celții din vestul Europei în comerțul profitabil cu chihlimbar, o piatră semiprețioasă care se găsește în abundență în nord-estul Europei.

Eforturile de creștinare pașnică eșuează

Prima dată, prusacii au fost expusi la creștinism de către sași, un popor germanic din sudul Germaniei, care fusese convertit prin sabie la creștinism de către regele franc Carol cel Mare.

Saxonii nu au adus mesajul Bibliei prin foc și sabie, ci au încercat să- i convertească pașnic pe prusaci de la odinismul lor nativ. Aceste eforturi au fost zadarnice, iar încercările sașilor de a-i creștină pe prusaci s-au încheiat atunci când episcopul și sfântul boem, Adalbert, a fost ucis de un grup de prusaci locali în timp ce se afla într-un turneu misionar în 997. Creștinii au renunțat apoi, iar prusacii au fost lăsați să se comporte ca niște păgâni timp de încă două sute de ani.

Cavalerii teutoni, olandezii și germanii

Cavalerii teutoni au sosit la mijlocul secolului al XIII-lea și au adus mesajul creștin cu sabia. Abia atunci noua religie s-a impus printre prusaci.

În afară de convertirea prusacilor la creștinism, Cavalerii Teutoni au încurajat, de asemenea, stabilirea olandezilor și germanilor creștini printre băștinași, pentru a asigura tranziția la noua religie. Până la sfârșitul secolului al XIII-lea, regiunea a fost complet supusă, iar componența subrasiasială nordică a fost amplificată de sosirea unui număr mare de olandezi și germani.

Prusia a fost condusă ca un fief al Cavalerilor Teutoni până în 1410, când o armată combinată lituaniană și poloneză i-a învins în bătălia de la de Grunwald. Cei mai mulți dintre comandanții Cavalerilor Teutoni au fost uciși în această bătălie, iar ordinul a intrat în declin constant după aceea.

Partea de vest a Prusiei a fost cedată Poloniei (devenind cunoscută sub numele de Prusia regală poloneză), iar partea de est a fost deținută de Cavalerii Teutoni ca fief polonez.

FREDERICK CEL MARE - REGELE STRĂLUCIT ŞI CULTIVAT AL PRUSIEI

Regele Frederic al II-lea, cunoscut şi sub numele de Frederic cel Mare. La unificarea Germaniei, în 1871, regii prusaci au devenit regii întregii Germanii, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp. Primul Război Mondial a însemnat sfârşitul monarhiei germane, iar cel de-al Doilea Război Mondial a însemnat sfârşitul Prusiei ca stat.

Statul independent al Prusiei 1660

Prusia Orientală a devenit încet-încet mai laică până când ultimul mare maestru al Cavalerilor Teutoni, Albert de Hohenzollern, care era luteran protestant, s-a declarat duce al Prusiei în 1525.

În cele din urmă, Prusia Orientală a fost declarată stat independent în 1660, în urma unui conflict cu Polonia. Povestea completă a dominației Prusiei în istoria din Germania este povestită mai târziu în această lucrare. Este suficient să spunem aici că regii Prusiei aveau să devină mai târziu regii unei Germanii unite, datorită statutului dominant al Prusiei.

Prusia Orientală și-a păstrat teritoriul până la sfârșitul Primului Război Mondial, când a fost izolată fizic de restul Germaniei prin crearea unei fâșii artificiale de pământ cedate Poloniei, orașul prusac Danzig fiind plasat sub control polonez. O dispută asupra acestui teren a dus la conflictul germano-polonez din 1939 și apoi la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, milioane de prusaci au fost expulzați, iar statul Prusia a încetat să mai existe, cea mai mare parte a acestuia fiind absorbită de Polonia de astăzi.

CAPITOLUL 33: Testul de etnicitate... Elveția, Cehoslovacia și Iugoslavia

"Rasa" este o colecție de indivizi care împărtășesc o bază genetică comună, în timp ce "etnia" se referă la manifestările culturale reale ale unui anumit grup de oameni. Etnicitatea este ușor de transferat între membrii aceleiași rase - doar atunci când există diferențe rasiale semnificative între societățile care se transferă, procesul se clatină.

Adevărul acestui lucru este perfect ilustrat în istoriile comparative a trei națiuni în care conflictul etnic a jucat un rol major: Elveția, Republicile Cehă și Slovacă și fostul stat Iugoslavia. Elveția, care a păstrat cel mai înalt grad de omogenitate rasială, a depășit diferențele de natură etnică cu o relativă ușurință.

Celelalte două națiuni, Cehoslovacia și Iugoslavia, erau mai puțin omogene din punct de vedere rasial decât Elveția. Prin urmare, fiecare dintre ele s-a dizolvat în urma unor conflicte, a căror intensitate și durată au fost invers proporționale cu omogenitatea lor. Regula este că, cu cât omogenitatea rasială este mai mare, cu atât este mai probabilă pacea - cu cât omogenitatea rasială este mai mică, cu atât discordia este mai mare. Astfel, cehii și slovacii au intrat într-o perioadă de pace în urma expulzării forțate a minorității germane după 1945. Acest proces de divizare etnică a fost încununat de continuarea divizării pașnice a acestei țări în republicile cehă și slovacă în 1993. Iugoslavia, în schimb, fiind mai puțin omogenă din punct de vedere rasial, s-a prăbușit într-un război civil înainte ca divizarea fizică să producă o oarecare stare de pace.

ELVEȚIA

Primii locuitori înregistrați ai țării cunoscute astăzi sub numele de Elveția au fost vechii europeni numiți Reți, care erau înrudiți cu etruscii din Italia. La fel ca și etruscii, reticienii au fost invadați de marele val de invadatori indo-europeni care au năvălit spre est și sud. Tribul indo-european care s-a așezat în văile dintre munți au devenit cunoscuți sub numele de Helveți. Ca urmare, acest

nume a fost asociat cu Elveţia şi este încă folosit în mod poetic pentru a descrie întreaga ţară.

Pacea sub ocupaţie romană

Situat direct la nord de Italia, ţinutul Helveţilor a fost invadat de generalul roman Iulius Caesar în secolul I î.Hr. şi întreaga regiune a fost complet romanizată. Aceasta a supravieţuit ca o provincie romană paşnică, cunoscută sub numele de Helvetia, pentru următoarele trei sute de ani.

Invaziile germanice Secolul al IV-lea

Din cauza apropierii sale de nordul Italiei, provincia Helvetia a fost invadată de invaziile germanice care au cuprins Imperiul Roman în decădere în secolul al IV-lea. Două triburi au ocupat în special regiunea: Bourguignons şi Alamanni.

Niciuna dintre aceste invazii nu a afectat structura rasială de bază a Elveţiei. În afară de vechii europeni originari, care aveau printre ei câteva tipuri subrasiale mediteraneene, toţi invadatorii erau de origine nordică de bază.

Carol cel Mare introduce creştinismul

La fel ca toate triburile germanice, noii invadatori erau păgâni, chiar dacă helveţii romanizaţi fuseseră iniţiaţi în creştinism în ultimii ani ai Imperiului Roman. Francii, sub conducerea regelui Carol cel Mare, au introdus creştinismul la Alamanni şi la ceilalţi germani din Helveţia atunci când au invadat regiunea în secolul al V-lea.

Încorporat în Suabia sub dominaţie germană

Când imperiul franc s-a dizolvat la moartea lui Carol cel Mare, cea mai mare parte a Elveţiei de astăzi a fost încorporată în ducatului Alemaniei sau Suabiei, unul dintre statele feudale care formau regatul german.

În 1276, Casa austriacă de Habsburg a preluat coroana Sfântului Imperiu Roman. În acel an, împăratul său, Rudolf I, a introdus o număr de legi feudale şi măsuri opresive în Elveţia. Acest lucru a declanşat un război continuu cu elveţienii cu spirit de independenţă, care a durat aproape două sute de ani.

ELVEȚIENII SE LUPTĂ CU AUSTRIECII PENTRU INDEPENDENȚĂ

Lupta elveţienilor pentru independenţă împotriva austriecilor, preluată dintr-o gravură din 1474. Elveţienii au dat dovadă de o asemenea îndemânare militară în timpul acestui război, încât mercenarii lor au devenit cei mai căutaţi din Europa.

Independența față de Austria câștigată cu greu 1499

Până în 1474, elveţienii s-au luptat cu austriecii până la un punct mort. În acel an, regiunile elveţiene, cunoscute la acea vreme deja sub numele de cantoane, au fost transformate într-o confederaţie sub controlul liber al Habsburgilor.

În 1499, împăratul Sfântului Imperiu Roman, Maximilian I, a lansat o încercare de a zdrobi chiar şi această autonomie obţinută cu greu. A izbucnit un nou război între elveţieni şi austrieci, ce a rezultat cu victoria elveţienilor. Prin Tratatul de la Basel,

independența Elveției era ca și pecetluită. La scurt timp după aceea, unele dintre ultimele regiuni din Elveția s-au afiliat la noul stat independent.

Iscusința elvețienilor de a-i învinge pe puternicii austrieci i-a făcut să devină soldați foarte apreciați în întreaga Europă. Au fost recrutați ca mercenari de toți cei care și-i puteau permite, inclusiv de Vatican, care angajează gărzi elvețiene până în prezent.

BĂTĂLIA DE LA SEMPACH

Bătălia de la Sempach a avut loc la 9 iulie 1386, între Leopold al III-lea, Duce de Austria, și Vechea Confederație Elvețiană. Ea a pus bazele dezvoltării Confederației Elveţiene în interesul Imperiului Austriac și este considerată un punct de cotitură în lupta pentru independența Elveției.

Mercenarii adaugă cantoane italiene

În timp ce luptau ca mercenari alături de armata franceză în timpul războaielor de la începutul secolului al XVI-lea, trupele elveţiene au anexat unele părţi suplimentare din nordul Italiei, care au devenit cel mai sudic canton al Elveției. Elveţienii au încercat apoi să îi înfrunte pe francezi și au fost învinși în mod neașteptat de grav în 1515.

Reforma începe în 1518 - Protestanții distrug proprietatea catolică

Reforma protestantă din Elveţia a început în 1518, când un pastor pe nume Ulrich Zwingli a denunțat vânzarea de indulgențe (iertarea totală sau parţială a pedepselor temporale datorate păcatelor) de către Biserica Catolică.

Înflăcărați de oratoria lui Zwingli, locuitorii din Zurich s-au revoltat și au distrus relicvele și statuile din biserici. Protestanţii au abolit, de asemenea, regula celibatului pentru preoţi. Alte orașe elvețiene, precum Basel și Berna, au adoptat platforme religioase similare, iar în 1536, Geneva, unde se stabilise liderul protestant francez John Calvin, s-a ridicat împotriva ducatului de Savoia și a refuzat să recunoască autoritatea episcopului său romano-catolic.

Abilităţile diplomatice ale Elveţiei au împiedicat implicarea ţării în marile războaie creștine care au rezultat în urma Reformei. Până la sfârșitul Războiului de Treizeci de Ani dintre protestanţi și catolici din 1618-1648, Elveția a fost din nou recunoscută ca stat pe deplin independent prin Tratatul de la Westfalia, care a pus capăt acestui conflict.

MARIGNANO 1515 ÎNFRÂNGEREA ELVEȚIANĂ DUCE LA NEUTRALITATE

Marea bătălie de la Marignano, în care elveţienii au fost înfrânţi de francezi în 1515. La Marignano, în prezent Melegnano, francezii au învins armata elveţiană într-o luptă pentru stăpânirea nordului Italiei. Neobişnuiţi cu înfrângerea, elveţienii au decis de acum înainte să menţină o politică strictă de neutralitate.

Idealurile Revoluţiei Franceze duc la unificare

Idealurile Revoluţiei Franceze s-au răspândit în Elveţia după 1789. Revoluţionarii elveţieni s-au revoltat împotriva sistemului aproape feudal de lorzi şi prinţi care conduceau confederaţia cantoanelor elveţiene. Revoluţionarii au fost reprimaţi de către nobilime, ceea ce i-a determinat pe francezi să trimită o armată în Elveţia pentru a-i ajuta pe revoluţionarii elveţieni.

Cu ajutorul intervenţiei franceze, revoluţionarii elveţieni au reuşit să revină, iar în 1798 a fost înfiinţată o republică elveţiană bazată pe modelul statului revoluţionar francez.

Napoleon Bonaparte a unificat apoi ţara sub numele de Republica Helvetică, instituind o formă de guvernare care s-a dovedit a fi nepopulară pentru elveţieni.

Un număr mare de vorbitori de limbă franceză s-au stabilit acolo, creând partea francofonă a Elveţiei de astăzi. În 1803, Napoleon a ordonat trupelor sale de ocupaţie să părăsească republica. La

Congresul de la Viena din 1815, constituţia nepopulară a lui Napoleon a fost răsturnată şi înlocuită cu sistemul confederal de cantoane care a precedat intervenţia franceză.

Conflictul intern rezolvat pe cale constituţională

Existenţa a trei grupuri lingvistice principale: franceză, germană şi un mic segment italian - combinate cu o divizare între protestanţi şi catolici - au creat scenariul clasic pentru un conflict pe bază etnică.

Până în 1847, cantoanele catolice - în principal de limbă germană - au format o ligă unită, Sonderbund. Guvernul elveţian a declarat Sonderbundul ilegal din punct de vedere constituţional şi a ordonat desfiinţarea acestuia. Aceştia au refuzat şi a urmat un război civil localizat, care s-a încheiat cu înfrângerea Sonderbund-ului în anul următor.

Războiul i-a determinat pe elveţieni să îşi regândească aranjamentele constituţionale. În 1874, a fost introdusă o nouă constituţie. Aceasta a transformat ţara într-un stat federal şi a conferit puteri extraordinare diferitelor cantoane pentru a asigura o descentralizare maximă a puterii în probleme care puteau provoca conflicte. Această constituţie a funcţionat foarte eficient şi este încă, cu mici modificări, utilizată în Elveţia până în prezent.

Elveţieni renumiţi pentru neutralitate

Elveţienii sunt, de asemenea, renumiţi pentru neutralitatea lor fermă. Refuzul de a adera la Organizaţia Naţiunilor Unite a făcut ca această ţară să devină, în mod ironic, un "teritoriu neutru" ideal, pe care s-au desfăşurat multe conferinţe delicate ale ONU.

Imigraţia este controlată cu stricteţe

Elveţia controlează strict cetăţenia prin descendenţă biologică şi nu încurajează imigraţia de niciun fel. Cu toate acestea, ţara a fost, la fel ca o mare parte din Europa de Vest, ţinta unui aflux considerabil de imigranţi ilegali din Lumea a Treia. Importanţa acestei imigrări non-albe către Elveţia este discutată mai târziu în această lucrare.

REPUBLICILE CEHĂ ŞI SLOVACĂ

Printre cele mai vechi aşezări din lume

Regiunea cunoscută astăzi sub numele de republicile cehă și slovacă a fost ocupată pentru prima dată de o combinație de tipuri subrasiale proto- nordice și vechi europene și a dat naștere unora dintre cele mai vechi civilizații din lume. Unele dintre primele case din lume au fost construite acolo, datând din perioada Paleoliticului superior - aproximativ 10.000 î.Hr. - cu aproximativ șapte mii de ani înainte de civilizația mesopotamiană.

Colonizarea regiunii de către proto-nordici și vechii europeni a continuat în mod pașnic până la sosirea popoarelor indo-europene, începând cu anul 3000 î.Hr., regiunea devenind punctul cel mai vestic al zonei de colonizare a indo-europenilor slavi.

Cunoscută sub numele de Panonia sub dominația romană

Zona a fost încorporată în Imperiul Roman sub numele de Panonia și a rămas relativ pașnică în această perioadă. După căderea Imperiului Roman, Panonia a fost supusă unor invazii asiatice repetate (inclusiv avari, bulgari și maghiari) pe o perioadă de cinci sute de ani, până la sfârșitul primului mileniu. A fost eliberată de fiecare dată prin contrainvazii din țările europene vecine.

Ocupația duce la amestec de rase

Ocuparea continuă a diferitelor regiuni a dus la crearea unor grupuri etnice bine definite. Majoritatea erau albi, dar exista o minoritate semnificativă de origine mixtă asiatică și albă, precum și o populație de "țigani" non-albi considerabilă. Aceștia erau descendenții indienilor care au pătruns în sudul Europei în momentul marilor invazii asiatice și care au rămas biologic izolați de societatea tradițională.

Poporul ceh provine dintr-o combinație a fiecăruia dintre grupurile culturale care au jucat un rol în modelarea istoriei acestei națiuni: germani, austrieci și slavi. În cele din urmă, toate teritoriile ocupate de aceste popoare (Boemia, Moravia, o parte din zona cunoscută sub numele de Silezia, Slovacia și Rutenia subcarpatică) au căzut sub controlul Imperiului Austro-Ungar în secolul al XIX-lea.

MASARYK ȘI VISUL UNEI CEHOSLOVACII UNITE

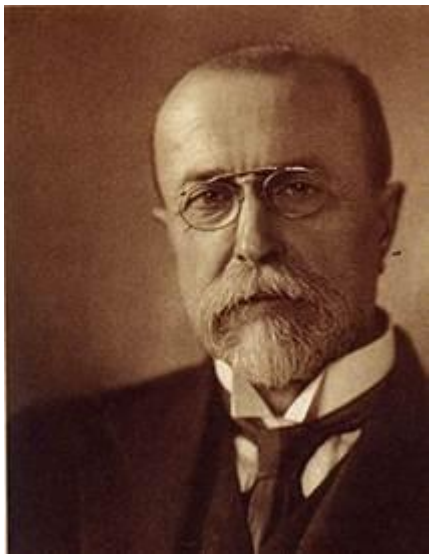

Tomas Masaryk (1850-1937), primul președinte al primei Republici Cehoslovace, a fost fiul unui cojocar al împăratului austro-ungar Franz Joseph. Bine educat, a intrat în parlamentul austro-ungar în 1891 și a început să lupte pentru drepturile minorităților slave din cadrul acestui imperiu. Când Austro-Ungaria a intrat în război în 1914, a fugit și a ajuns în cele din urmă în Statele Unite ale Americii, unde a obținut sprijinul cehilor și slovacilor imigranți și al președintelui american, Woodrow Wilson, pentru o Cehoslovacie independentă. Eforturile sale au fost răsplătite atunci când, în condițiile conferinței de pace care a pus capăt Primului Război Mondial, Cehoslovacia a devenit o națiune independentă.

Țara a fost creată din mai multe grupuri disparate - cehii reprezentau 51% din populație, slovacii 16%, germanii 22%, rutenii (ucrainenii) 6% și maghiarii 5%. Masaryk nu a reușit să unească toate aceste națiuni într-o singură țară, iar la retragerea sa, în 1935, diferitele grupuri au început să facă agitație pentru independență în mod serios.
Masaryk a murit în 1937.

Un an mai târziu, prima Republică Cehoslovacă a fost dezmembrată în cadrul Conferinței de la München, în urma căreia Slovacia a devenit o țară independentă, iar germanii au preluat Sudetenlandul etnic german. Polonia și Ungaria au luat fiecare teritoriile în care populația lor era majoritară.

Regiunea cehă a devenit un protectorat german, dar nu a fost niciodată anexată în mod oficial.

Prima Republică Cehoslovacă 1918-1938

Dezmembrarea Imperiului Austro-Ungar la sfârşitul Primului Război Mondial a reprezentat o oportunitate pentru un nucleu de lideri cehi şi slovaci de a-şi declara independenţa.

Această stare de lucruri a fost oficializată prin Tratatul de la Versailles, care a pus capăt războiului, iar prima Republică Cehoslovacia, constituită oficial, a luat fiinţă în 1918, sub conducerea preşedintelui Tomas Masaryk. Noul stat a fost asaltat de probleme etnice.

În vest, a încorporat milioane de germani în regiunea cunoscută sub numele de Sudetenland, în timp ce în nord a încorporat teritoriul polonez. În cele din urmă, în sud şi în est, părţi din Ungaria au fost decupate şi adăugate la noul stat. În total, Cehoslovacia conţinea cinci grupuri etnice, aproape la fel de multe ca şi Imperiul Austro-Ungar. Cehii reprezentau 51% din populaţie, slovacii 16%, germanii 22%, rutenii (ucrainenii) 6%, iar maghiarii 5%.

Pe lângă aceste teritorii, statul cehoslovac a moştenit şi impresionantele regiuni industriale austriece, transformându-l peste noapte într-una dintre cele mai industrializate naţiuni din Europa de Est. Pe de altă parte, Austria, deposedată de principala sa regiune industrială, a intrat într- un grav declin economic.

Trei milioane de sudeteni vor să fie incluşi în Germania

Odată cu ascensiunea naţionalistă a Germaniei sub conducerea lui Adolf Hitler, cele trei milioane de germani sudeteni au început să facă agitaţie pentru a fi incluşi în Germania. În acelaşi timp, alte ţări vecine, precum Polonia, Bulgaria şi România, au început să revendice cu insistenţă teritoriul cehoslovac. Tensiunile etnice în creştere, agravate de maltratarea tuturor minorităţilor etnice de către guvernul Cehslovac, au dat creştere altor revendicări naţionaliste.

În cele din urmă, tensiunile cu Germania au ajuns la punctul în care Hitler a cerut ca germanilor din Sudeten să li se permită să voteze în legătură cu reîncorporarea la Germania.

Conferinţa de la München divizează Cehoslovacia

A urmat faimoasa Conferinţă de la München din 1938 între marile puteri europene. Guvernele francez şi britanic au convins

guvernul cehoslovac să cedeze toate teritoriile în care cehii reprezentau mai puțin de 50% din populație. În practică, acest lucru a însemnat că Sudetenland a fost cedat Germaniei, în timp ce regiuni mai mici au fost cedate Poloniei și, respectiv, Ungariei.

BUCURIE ȘI FURIE LA OCUPAȚIA GERMANĂ DIN PRAGA 1938

Două imagini ale ocupației orașului Praga de către Adolf Hitler în 1939. Deasupra: Mulțimi extaziate de germani și de cehi și slovaci pro-germani îl întâmpină pe Hitler în timp ce acesta intră în ceea ce era unul dintre cele mai vechi orașe germane originale.

Mai jos, nu toată minoritatea cehă a salutat ocupația germană, după cum reiese din aceste fețe din mulțime. Până în 1942, cehii se încălziseră la ideea dominației Național Socialiste. Acest lucru a dus la decizia de a-l asasina pe conducătorul german al regiunii cehe, Reinhard Heydrich. Slovacii, pe de altă parte, erau în mod deschis pro-germani, deoarece Slovacia devenise un stat independent sub protecția

nominală a Germaniei. Slovacia şi-a pierdut independenţa odată cu invazia sovietică din 1944 şi a redobândit-o abia după căderea comunismului în anii 1990.

A doua Republică Cehoslovacă se clatină în 1938-1939

A doua Republică Cehoslovacă, mult mai mică, a luat naştere. Slăbit pe plan intern, lipsit de zona industrială (iniţial austriacă), noul stat s-a zbătut înainte de a începe.

Profitând de haosul rezultat, Germania a ocupat regiunile Boemia şi Moravia la şase luni după conferinţa de la München, susţinând, cu o oarecare veridicitate, că regiunea fusese oricum germană la origine (prima universitate germană fusese înfiinţată la Praga în 1348 de către împăratul german Carol al IV-lea). Regiunea nu a fost niciodată anexată sau adăugată în mod oficial la Germania, fiind doar un protectorat.

Prima Republică Slovacă 1939-1945

Slovacii au profitat apoi de şansa de a deveni independenţi, iar în 1939 a luat fiinţă prima Republică Slovacă. Pro-germană, regiunea a participat activ la efortul de război condus de germani împotriva Uniunii Sovietice. Ultima împărţire teritorială a avut loc după ce slovacii şi-au declarat independenţa - regiunea Rutenia a fost retrocedată Ungariei.

Contrar mitului popular, dizolvarea Cehoslovaciei nu a fost o acaparare de terenuri doar de către Germania. Nu mai puțin de trei țări au obținut terenuri de la statul cehoslovac, iar jumătate din Cehoslovacia - Slovacia - a devenit un stat complet independent. Este una dintre multele distorsiuni cu privire la cel de-al Doilea Război Mondial să se afirme, așa cum fac multe surse, că Germania a cerut singură dizolvarea Cehoslovaciei și a ocupat întreaga țară.

Ocupația germană - popularitatea a crescut

Primită cu entuziasm de către germanii din Sudeten ca eliberatori, armata germană a fost întâmpinată cu resentimente și, în multe cazuri, cu ostilitate totală de către cehii ocupați. Protectoratul german a crescut în popularitate în timp, în special după ce un general SS, Reinhard Heydrich, a fost numit guvernator. Guvernarea binevoitoare a lui Heydrich a provocat, de fapt, o creștere dramatică a simpatiei pro-germane în rândul cehilor - atât de mult încât guvernul britanic a ordonat asasinarea sa la Praga în 1942.

Britanicii au plănuit asasinarea lui Heydrich

Implicarea câtorva cehi în asasinarea lui Heydrich a dus la represalii germane. Mai mulți civili din satul Lidice, care era folosit ca depozit de arme de către mica mișcare de rezistență cehă, au fost uciși de Gestapo.

Masacrul de la Lidice a avut efectul dorit de guvernul britanic. Bunăvoința pe care Heydrich o construise a fost risipită, iar simpatia pro- germană în creștere în rândul cehilor a fost oprită și inversată. În Republica Slovacă, sprijinul pentru guvernul pro-german a rămas relativ puternic, permițându-i acestuia să reprime cu ușurință o tentativă de lovitură de stat în august 1944.

ATROCITĂȚILE DE LA LIDICE URMEAZĂ ASASINĂRII LUI HEYDRICH

Satul ceh Lidice a fost cel mai afectat de furia germană după asasinarea, în 1942, a lui Reinhard Heydrich, guvernator al Boemiei și Moroviei, de către o echipă de rezistență organizată de serviciile secrete britanice. Lidice, cunoscut de mult timp ca un bastion al rezistenței cehe, a fost înconjurat de forțele germane răzbunătoare la 10 iunie 1942. Toți cei 192 de bărbați de peste 16 ani au fost executați, iar restul populației a fost trimisă în lagăre de concentrare.

Satul a fost apoi distrus. Asasinarea lui Heydrich și masacrul de la Lidice care a urmat au reușit să creeze o prăpastie între ocupanții germani și populația cehă, care era foarte favorabilă ideii de dominație germană.

A treia Republică Cehoslovacă 1948-1989

În urma înfrângerii Germaniei Național Socialiste, întreaga Slovacie și fostele teritorii cehe au căzut sub ocupație sovietică în 1945. A fost instaurat un stat democratic și, deși Partidul Comunist a obținut doar o treime din voturi, ocupanții militari sovietici s-au asigurat că Partidul Comunist a format guvernul. Rutenia a fost cedată Uniunii Sovietice, iar toate cele trei milioane de germani sudeți au fost alungați fizic din regiunea Sudeților în Austria și Germania, rezolvând în mod brutal problema minorității germane, literalmente peste noapte.

În ciuda promisiunilor sovietice de democrație, Cehoslovacia a fost transformată rapid într-o altă dictatură comunistă cu un singur partid, parte a Alianței de la Varșovia a națiunilor comuniste sub conducerea Uniunii Sovietice. Sovietizarea Cehoslovaciei și suprimarea liberei inițiative au dus la un declin economic inevitabil, iar până în 1968 o aripă a Partidului Comunist aflat la putere a realizat că reformele erau necesare pentru a preveni un colaps total al statului.

Primăvara de la Praga 1968

Începând cu 1968, guvernul a început să dezovietizeze multe aspecte ale Cehoslovaciei. Acest lucru a inclus un program politic constând în reforme majore, cum ar fi tolerarea unei întreprinderi libere limitate, independența federală pentru slovaci și un guvern ales mai democratic. În centrul tuturor acestor reforme propuse se afla o slăbire a legăturilor cu Uniunea Sovietică. Această perioadă de reforme propuse a devenit cunoscută sub numele de "Primăvara de la Praga".

INVAZIA SOVIETICĂ PUNE CAPĂT REFORMELOR CEHE

Primăvara de la Praga se încheie. O încercare a guvernului cehoslovac de a introduce reforme minore a fost zdrobită de o invazie comunistă masivă în august 1968. Cu ajutorul blindatelor și a jumătate de milion de soldați, comuniștii au reușit să împiedice ieșirea statului cehoslovac din blocul comunist. Aici, cehii privesc cum tancurile intră în Piața Wenceslas din centrul orașului Praga.

Sovieticii suprimă reforma și invadează

Temându-se că reforma se va extinde, Uniunea Sovietică a invadat Cehoslovacia în august 1968. Peste o jumătate de milion de soldați - compuși din ruși, polonezi, unguri și bulgari - au invadat granițele. Numărul lor copleșitor a suprimat complet Primăvara de la

Praga, iar țara a fost repusă rapid sub un guvern comunist strict, care a abolit întregul program de reformă preconizat.

A patra Republică Cehoslovacă 1990-1993

Căderea comunismului în 1989 a dus la prăbușirea guvernului comunist ceh. În urma alegerilor democratice din iunie 1990 a fost ales un guvern necomunist. Slovacii și-au reafirmat independența, iar în ianuarie 1993 au fost create, de comun acord, două țări separate - Republica Cehă și Slovacia. Această împărțire a teritoriului a fost nu numai pașnică, ci și radical diferită de conflictul care a însoțit dizolvarea statului iugoslav.

Imigrare redusă în prezent

Până în 2008, în republicile cehă și slovacă a existat o imigrație redusă din lumea a treia, ceea ce a dus la o populație de imigranți de mai puțin de 2 %.

IUGOSLAVIA

Iugoslavia a fost creată la sfârșitul secolului al XIX-lea din mai multe grupuri culturale etnice din Balcani. Acest amestec volatil de slavi albi, invadatori asiatici și turci islamici s-a ciocnit violent, făcând din această regiune una dintre cele mai instabile din întreaga Europă. Conflictele care au luat naștere aici au servit drept catalizator pentru Primul Război Mondial și au reizbucnit în anii 1990, după căderea Uniunii Sovietice și a comunismului în Europa de Est.

Principalele regiuni componente ale Iugoslaviei au fost Croația, Serbia, Muntenegru și Slovenia. Este util să trecem în revistă pe scurt fiecare dintre acestea în mod independent.

TOCANĂ ETNICĂ ȘI RASIALĂ - COMPONENTELE IUGOSLAVIEI

O hartă a Iugoslaviei sub guvernul unit în perioada 1945-1990. Regiunile corespund îndeaproape statelor independente din prezent.

Marea diversitate a compoziției etnice, subrasiale și religioase a fiecărui stat este evidențiată de o analiză a cifrelor recensământului populației din 1992:

1) *Slovenia avea 2,0 milioane de locuitori, dintre care 90 la sută erau sloveni,*

Croații erau 3%, sârbii 2%, musulmanii 1%, iar ceilalți 4%.

2) *Croația avea 4,8 milioane de locuitori, dintre care croații reprezentau 78%, sârbii 12%, musulmanii 1%, iar ceilalți 9%.*

3) *Bosnia-Herțegovina avea 4,4 milioane de locuitori, dintre care musulmanii erau 44%, sârbii 33%, croații 17%, iar ceilalți 6%.*
la sută.

4&5) *Serbia și Muntenegru - care includea Kosovo - aveau 10,6 milioane de locuitori, dintre care sârbii reprezentau 63%, albanezii 14%, muntenegrenii 6%, maghiarii 4%, iar alții 13%.*

6) *Macedonia avea 2,2 milioane de locuitori, din care macedonenii erau 67%, albanezii 20%, turcii 4%, sârbii 2%, iar*
la sută, iar alții au fost de 7 la sută.

Croația-Independență și subjugare

Croaţia a făcut parte din provincia romană Panonia, dar a fost cucerită de avarii asiatici în secolul al VI-lea. Avarii au fost, la rândul lor, cuceriţi de croaţii slavi în secolul următor. Aceştia au fost apoi cuceriţi de o invazie a francilor şi abia în 925 Croaţia a devenit un regat independent.

A rămas independentă până în secolul al XI-lea, când o perioadă de anarhie politică a dus la o invazie maghiară. Ocupaţia ulterioară a Ungariei de către otomani a dus, la rândul său, la extinderea dominaţiei turceşti asupra Croaţiei. Croaţii s-au dovedit a fi subiecţi supărători pentru turci şi, după o scurtă perioadă de timp, noii invadatori au abandonat Croaţia în voia sorţii. Aflată nominal sub coroana maghiară, Croaţia a rămas în practică un regat autonom până în 1848, când a fost anexată oficial la Austria. Odată cu crearea Imperiului Austro-Ungar în 1867, a devenit parte a acestui stat poliglot.

Din cauza perioadei relativ scurte de timp în care regiunea a fost ocupată de otomani, practic nu a avut loc nicio amestecătură. Ca urmare, croaţii au rămas majoritar europeni din punct de vedere rasial.

Muntenegru-rezistă cu succes otomanilor

După căderea Imperiului Roman, teritoriul Muntenegrului a devenit parte a regatului sârb. Când Serbia a fost invadată de turcii otomani în 1459, muntenegrenii s-au retras în fortăreţele lor montenegrene, în special pe Muntele Lovcen, iar acolo au rămas în mod uimitor singurul popor balcanic care nu a fost niciodată condus de turcii albi, în ciuda angajamentelor militare continue cu aceştia.

Muntenegru s-a alăturat Greciei, Bulgariei şi Serbiei în alianţa împotriva Imperiului Otoman în 1912, iar ca urmare a Războaielor Balcanice, ţara aproape că şi-a dublat suprafaţa.

Slovenia-Primul stat independent în 623

În timpul Imperiului Roman, Slovenia, sau Slovenia, aşa cum este mai bine cunoscută, făcea parte din provinciile Panonia şi Noricum. În secolul al VI-lea, regiunea a fost invadată de avarii asiatici şi, mai târziu, de slavii indo-europeni, care au alungat dominaţia avară nealbă.

În 623, Franko Samo a creat primul stat sloven independent, care se întindea din Ungaria de astăzi până la Marea Mediterană. Acesta a durat până în secolul al VIII-lea, când francii au cucerit regiunea. Din 1335 până în 1918, slovenii au fost guvernaţi de Habsburgii din Imperiul Austro- Ungar.

Războaiele napoleoniene (1809-1814) au provocat o scurtă pauză în această dominaţie străină, care a fost apoi reluată până la sfârşitul Primului Război Mondial.

Serbia - de la provincie romană la catalizator al Primului Război Mondial

În perioada romană, Serbia făcea parte din provincia Moesia. În secolul al treilea, invadatorii gotici au trecut prin această ţară, iar după 395 a devenit parte a Imperiului Roman de Răsărit sau Bizantin.

Sârbii, la origine o divizie a grupului slavilor indo-europeni, s-au stabilit în ţară în secolul al VII-lea şi au fost supuşi bizantinilor. Regiunea a fost apoi invadată în timpul invaziei turceşti otomane din Balcani şi a fost eliberată abia atunci când aceşti invadatori au fost alungaţi secole mai târziu.

Pe măsură ce lupta pentru alungarea invadatorilor musulmani se ducea de la un capăt la altul, Serbia a căzut fie sub stăpânire austriacă, fie sub stăpânire otomană. În 1835, după decenii de conflicte militare, otomanii au acordat în cele din urmă independenţa. Chiar şi aşa, ultimii soldaţi turci au părăsit Serbia abia în 1862.

În 1876, Muntenegru şi Serbia au declarat război împotriva Imperiului Otoman, cerând unificarea cu Bosnia. Acest conflict a luat sfârşit doi ani mai târziu, odată cu Congresul de la Berlin. Acordul a plasat Bosnia sub ocupaţie austro-ungară, împotriva dorinţei Serbiei.

În următoarele trei decenii, în Serbia a domnit o pace relativă. Izbucnirea Războiului Balcanic din 1912, în care au fost alungate ultimile trupe turceşti din din această regiune, a permis Serbiei să anexeze o parte din Macedonia şi Kosovo. Istoria Serbiei a luat apoi o turnură dramatică. La 28 iunie 1914, asasinarea prinţului moştenitor arhiducele Franz Ferdinand al Austriei la Sarajevo, în Bosnia-Herţegovina, a dus la declararea războiului între Austria şi Ungaria împotriva Serbiei. Conflictul s-a transformat rapid în Primul Război

Mondial, în timpul căruia Serbia a fost invadată de austro- ungari, ceea ce a determinat mulți lideri sârbi să se exileze în Grecia.

În 1914, pe insula Corfu, reprezentanții Serbiei și ai tuturor celorlalte regiuni aflate atunci sub dominație străină au emis o declarație prin care își anunțau intenția de a crea un stat unit după încheierea războiului.

UN NAȚIONALIST SÂRB DECLANȘEAZĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Gavrilo Princip, un naționalist sârb (al doilea din dreapta), este arestat la câteva momente după ce a tras primul foc de armă din Primul Război Mondial: asasinarea moștenitorului Imperiului Austro-Ungar, arhiducele Franz Ferdinand, iulie 1914.

Regatul sârbilor, croaților și slovenilor 1918

Imperiul Austro-Ungar s-a prăbuşit la sfârşitul Primului Război Mondial. Profitând de această schimbare seismică în Europa Centrală, reprezentanţii Serbiei, Croaţiei şi Sloveniei s-au întâlnit în oraşul Zagreb în octombrie 1918 şi au convenit asupra unei uniuni oficiale. Această uniune a fost ulterior aprobată de regiunea Muntenegru. Ca urmare, în decembrie 1918 a fost proclamat un nou stat, numit oficial Regatul sârbilor, croaţilor şi slovenilor.

A fost adoptată o formă de guvernare centralizată, care a fost dominată de sârbi. Negarea oricărui fel de autonomie pentru croaţi, sloveni şi alte grupuri minoritare a creat imediat tensiuni în cadrul statului.

Acest lucru a dus la asasinarea, în iunie 1928, a unui lider croat din parlamentul naţional de către un deputat din Muntenegru. Croaţii şi-au retras apoi toţi parlamentarii şi au înfiinţat un guvern independent provizoriu la Zagreb.

Regele Alexandru îşi asumă puteri dictatoriale pentru a salva Uniunea

Tocmai când părea inevitabil ca statul de zece ani să fie mistuit de un război civil, regele de atunci, Alexandru, a intervenit. El a dizolvat parlamentul şi a preluat controlul dictatorial al guvernului. Abolind toate puterile tradiţionale ale regiunilor, Alexandru a instituit un guvern format dintr-un singur om şi a schimbat numele ţării în Regatul Iugoslaviei, tradus literal ca "Ţara slavilor de sud".

Reprimarea brutală a tuturor disidenţelor a redus doar temporar tensiunea etnică. În octombrie 1934, Alexandru a fost asasinat în Franţa de către un macedonean. Alte presiuni interne au dus la instituirea unui sistem federalist de guvernare în 1939, dar tensiunile subiacente au continuat să existe.

Al Doilea Război Mondial-Neutralitatea şi ocupaţia germană

La izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, statul iugoslav a încercat să menţină o politică de neutralitate. După primele victorii militare germane din primii doi ani de război, guvernul iugoslav s-a alăturat în mod oficial alianţei dintre Germania şi Italia. Pactul cu

Germania s-a dovedit a fi nepopular pentru poporul iugoslav și a avut loc o revoltă. Guvernul pro- german a fost răsturnat și înlocuit cu unul care a restabilit neutralitatea Iugoslaviei.

În 1941, italienii au invadat Grecia. Această mișcare s-a dovedit a fi dezastruoasă și, în scurt timp, armata italiană s-a retras. Germanii au fost apoi nevoiți să vină în ajutorul Italiei pentru a-i împiedica pe britanici să stabilească o bază militară în Grecia. Depășind rapid Iugoslavia, germanii i- au învins atât pe greci, cât și o mică forță expediționară britanică. Astfel, la începutul anului 1941, toată Iugoslavia se afla din nou sub stăpânire străină, iar statul de scurtă durată a fost din nou destrămat. Italia a ocupat părți mari, inclusiv Muntenegru, în timp ce Serbia a fost preluată de un guvern pro-german. Ungaria a ocupat o parte considerabilă din secțiunea estică a Iugoslaviei, cunoscută sub numele de Voivodina, în timp ce Bulgaria a ocupat cea mai mare parte a Macedoniei iugoslave.

VOLUNTARI PRO- ȘI ANTI-NAZI ÎN IUGOSLAVIA ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI

Deasupra: Îmbrăcat elegant - pentru un lider partizan - Iosif Broz Tito, lider al Iugoslaviei timp de 35 de ani. În această fotografie din 1945, el inspectează pozițiile partizanilor din munții iugoslavi, însoțit de un ajutor.

Președinte al Iugoslaviei după război, el a ținut statul unit printr-o combinație de represiune și carismă personală. După moartea sa, în 1980, a fost nevoie de numai zece ani pentru ca țara să se destrame în diferitele unități etnice din care era compusă.

Mai jos: Un comandant de brigadă al unei unități Waffen SS recrutate din rândul cetnicilor (dreapta)*. Populația iugoslavă s-a fracturat în mai multe unități ideologice diferite, cu partide din toate taberele care susțineau sau se opuneau ocupației germane. Grupurile au petrecut aproape la fel de mult timp luptându-se între ele precum rezistența antigermană s-a luptat cu germanii.*

Guvernul Utasha din Croația - aliații germani

Croația a fost proclamată republică independentă sub conducerea partidului Utasha. Noul stat a inclus, de asemenea, regiunea Bosnia, dominată de sârbi, și a devenit un aliat loial al Germaniei, furnizând trupe și alte tipuri de sprijin în războiul anticomunist german împotriva Uniunii Sovietice.

Războiul de gherilă condus de croatul Josip Tito

Crearea statului pro-german și divizarea națiunii au declanșat revolte pe scară largă în toate regiunile țării. Naționaliștii sârbi, numiți cetnici, au purtat un război de gherilă împotriva Croației, în timp ce croații naționaliști au dus un război împotriva sârbilor. Nu toți croații au sprijinit guvernul pro-german. Cea mai mare armată de partizani antigermani a fost condusă de liderul comunist croat, Josip Broz Tito.

Până în 1942, armata lui Tito a obținut controlul de facto al unei mari părți din Bosnia centrală și a înființat un guvern provizoriu. Acest lucru a declanșat imediat un conflict cu cetnicii naționaliști sârbi, iar cele două grupări au petrecut aproape la fel de mult timp luptându-se între ei ca și cu germanii sau cu guvernul croat Utasha.

Guvernul iugoslav din exil - care a fugit de invazia germană - a declarat ilegal guvernul provizoriu al lui Tito, declarând că singura mișcare oficială de rezistență era condusă de cetnici. În ciuda acestui fapt, gherilele lui Tito au continuat să ocupe mari părți ale țării, ajutate începând din 1943 de trupele aliate. Medierea aliată a asigurat recunoașterea lui Tito de către guvernul iugoslav în exil. Până în octombrie 1944, trupele germane fuseseră evacuate din aproape întreaga țară de către forțele lui Tito.

Statul partidului unic sub Tito 1945-1980

În martie 1945 a fost format oficial un nou guvern, cu Tito ca președinte. În luna august a aceluiași an, monarhia a fost abolită, iar în noiembrie au avut loc alegeri. Acestea au fost boicotate de toți, cu excepția Frontului Național Unit, condus de comuniști, care, în mod surprinzător, a devenit guvern. În aceeași lună, parlamentul nou ales a declarat Iugoslavia republică. Noul stat iugoslav era în mod oficial comunist, dar era neobișnuit prin faptul că nu fusese niciodată ocupat fizic de forțele invadatoare ale armatei sovietice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (spre deosebire de Europa de Est).

Prin urmare, guvernul comunist iugoslav a fost mai independent decât celelalte state comuniste din Europa de Est, în care stalinismul a fost impus cu forța. Tito a rămas conducător absolut și, prin forța și personalitatea sa, a menținut statul iugoslav pe toată durata mandatului său, care s-a încheiat doar prin moartea sa în 1980. Chiar dacă Tito a menținut unificarea țării, acest lucru a fost realizat cu prețul suprimării diferitelor grupuri etnice. După moartea sa, vechile tensiuni au reapărut la fel de puternic ca întotdeauna. Aceste tensiuni, combinate cu prăbușirea economiei cauzată de punerea în aplicare a formei particulare de comunism a lui Tito, au pregătit terenul pentru destrămarea finală a statului iugoslav, care a aruncat toate statele constitutive într-un război civil sângeros, stimulat de numeroasele diviziuni rasiale și religioase.

Revoltă a etnicilor albanezi în Kosovo

În 1968, regiunea din Serbia cunoscută sub numele de Kosovo a primit o anumită autonomie după ce majoritatea locuitorilor din regiune, de etnie albaneză, au declanşat revolte pe scară largă. La începutul anilor 1980, Kosovo a fost din nou primul care a izbucnit în revolte deschise.

Guvernul iugoslav, dominat de sârbi, care au fost întotdeauna superiori din punct de vedere numeric celorlalte grupuri, a reacţionat cu un val de represiune care a reuşit să readucă regiunea ferm sub control sârbesc până în ultimii ani ai secolului XX.

Croaţia şi Slovenia îşi declară independenţa

În urma prăbuşirii Uniunii Sovietice în 1989, Partidul Comunist din Iugoslavia a renunţat la sistemul de guvernare cu un singur partid. A fost elaborată o nouă constituţie care a permis ca fiecare regiune etnică să îşi aleagă propriul guvern şi ca preşedinţia ţării să fie asigurată prin rotaţie de fiecare dintre şefii aleşi ai regiunii. În mai 1991, Serbia s-a opus sistemului de rotaţie a preşedinţiei, în special atunci când a venit rândul croaţilor să ocupe această funcţie. Impasul a determinat atât guvernul croat, cât şi cel sloven să îşi declare independenţa în luna iunie a aceluiaşi an.

Război şi disoluţie 1991-1992

Declaraţiile de independenţă din 1991 au declanşat un nou conflict major în Iugoslavia. Guvernul dominat de sârbi a ordonat armatei (care era, de asemenea, alcătuită în principal din sârbi) să reprime guvernele separatiste. Atacul sârbilor asupra Sloveniei a eşuat după un război de zece zile, iar un război de şapte luni cu Croaţia s-a încheiat cu o încetare a focului după ce o treime din această regiune a fost confiscată de Serbia.

AMESTECUL RASIAL AL IUGOSLAVIEI DE ASTĂZI

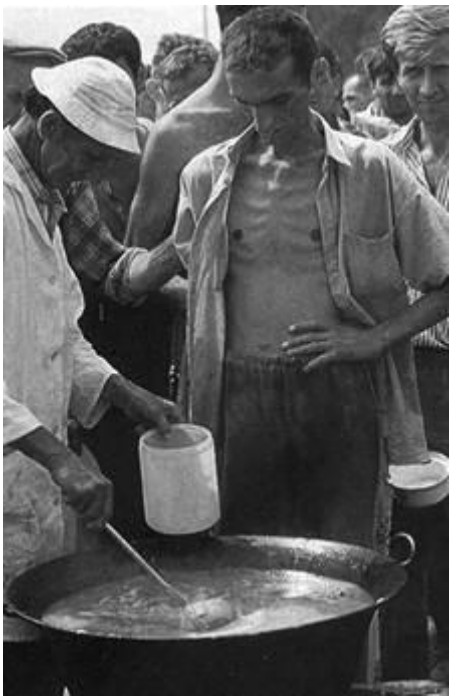

Un prizonier musulman își primește rațiile sărăcăcioase într-un lagăr administrat de sârbi, 1992. Imagini ca acestea au provocat unde de șoc în întreaga lume, ca o indicație a cât de disperat devenise războiul din fosta Iugoslavie.

De un interes deosebit sunt trăsăturile prizonierilor musulmani din această imagine - aceștia prezintă trăsături rasiale clar albe. Observați, de exemplu, prizonierul al doilea din rând (care stă chiar în spatele bărbatului cu cămașa deschisă) - trăsăturile sale sunt extrem de nordice în caracter subrasial. Populația care compune fosta Republică Iugoslavă este un mare amestec de nordici, alpini și turci, creând o tocană volatilă care erupe periodic în violență.

Macedonia, Bosnia și Herțegovina își declară independența

Evenimentele s-au mișcat apoi rapid pentru a destrăma ceea ce mai rămăsese din statul iugoslav. Guvernul Republicii Iugoslave a Macedoniei și-a declarat independența în septembrie 1991, dar o dispută cu Grecia privind numele republicii a împiedicat recunoașterea internațională a noii republici. În martie 1992, Bosnia și Herțegovina și-a declarat, de asemenea, independența față de Iugoslavia. Faptul că o treime din locuitori erau de etnie sârbă a provocat un război civil, croații, musulmanii și sârbii profitând de ocazie pentru a se ataca reciproc.

În cele din urmă, în aprilie 1992, Serbia și Muntenegru s-au unit și s-au

declarat Republica Federală Iugoslavia.

COMPOZIȚIA RASIALĂ CROATĂ VIZIBILĂ PE CHIPUL SOLDAȚILOR

Compoziția rasială a populației Croației în ultima parte a secolului XX este vizibilă în această fotografie a unei parade militare din 1992.

Imigrația, limitată de conflicte

Conflictele din fosta Republică Iugoslavă au făcut ca regiunea să nu fie vizată de nicio imigrație legală sau ilegală, astfel încât regiunea a păstrat o mare parte din populația sa originală.

Cu toate acestea, o parte semnificativă a populației prezintă urme ale sutelor de ani de ocupație turco-otomană de culoare albă. Această amestecătură se reflectă din punct de vedere cultural în faptul că o mare parte a populației este musulmană. În termeni practici, acest lucru înseamnă că până la 20 % din populație poate fi de origine mixtă, cu notabila excepție a croaților (care rămân predominant de origine nordică/alpină).

Rasă versus etnie

Importanța rasei față de etnie ca factor determinant în destinul națiunilor este evidentă atunci când sunt analizate abordările elvețiană, cehoslovacă și iugoslavă de soluționare a conflictelor.

Elveția și Cehoslovacia, ambele fiind aproape omogene din punct de vedere rasial, dar divizate din punct de vedere etnic, au reușit să își rezolve diferendele pe cale constituțională, în timp ce iugoslavii, divizați din punct de vedere etnic și rasial, au fost nevoiți să își delimiteze zonele de trai prin conflicte violente.

CAPITOLUL 34: Al șaselea mare război între rase - Holocaustul otoman 1300-1919

Invazia Europei de către turcii otomani a fost, fără îndoială, cel mai prelungit atac asupra Europei de către o națiune non-albă din istorie.

De la începutul secolului al XIII-lea și până la începutul secolului al XX-lea, acest atac a fost susținut de un grup de musulmani de rasă mixtă, animați de un fanatism modelat de viziunea lor religioasă. Aceștia au ocupat întinderi vaste din centrul și sudul Europei și au fost respinși de două ori la porțile Vienei în încercările lor de a cuceri întreaga Europă.

Impactul vast și moștenirea lăsată de otomani asupra Europei centrale și de sud este crucial pentru înțelegerea amestecului rasial și cultural care a modelat Europa de sud-est din zilele noastre.

Turcii selgiucizi - valul musulman de rasă mixtă

Teritoriul cunoscut astăzi sub numele de Turcia a trecut prin multe mâini de-a lungul istoriei. Mai întâi a fost casa unora dintre triburile albe originale și mai târziu a indo-europenilor, apoi a căzut sub stăpânire greacă și apoi romană, încheind primul mileniu creștin

sub controlul Imperiului Roman de Răsărit, sau Imperiul Bizantin.

Islamul, care a apărut în Arabia Saudită după 734, s-a extins prin cuceriri violente în cei trei sute de ani care au urmat. A pus stăpânire pe aproape toate fostele teritorii bizantine din Orientul Mijlociu. Acest atac asupra teritoriilor creştine a fost cauza principală a Cruciadelor, care au reprezentat o încercare europeană de a întoarce înapoi valul islamic - un contraatac care a eşuat în cele din urmă.

Până în anul 1100, invadatorii islamici, aflaţi atunci sub conducerea unui grup cunoscut sub numele de turcii selgiucizi, au cucerit o mare parte din Turcia de astăzi şi au convertit-o cu forţa la islam. La începutul secolului al XIII-lea, selgiucizii şi-au pierdut poziţia de lider în favoarea unei noi forţe islamice conduse de un individ pe nume Osman. Adepţii lui Osman au devenit cunoscuţi sub numele de Osmanlilar (în turcă, "cei asociaţi cu Osman") sau, aşa cum au devenit cunoscuţi în Occident, otomanii.

DE LA PORŢILE VIENEI PÂNĂ LA NIL - IMPERIUL OTOMAN

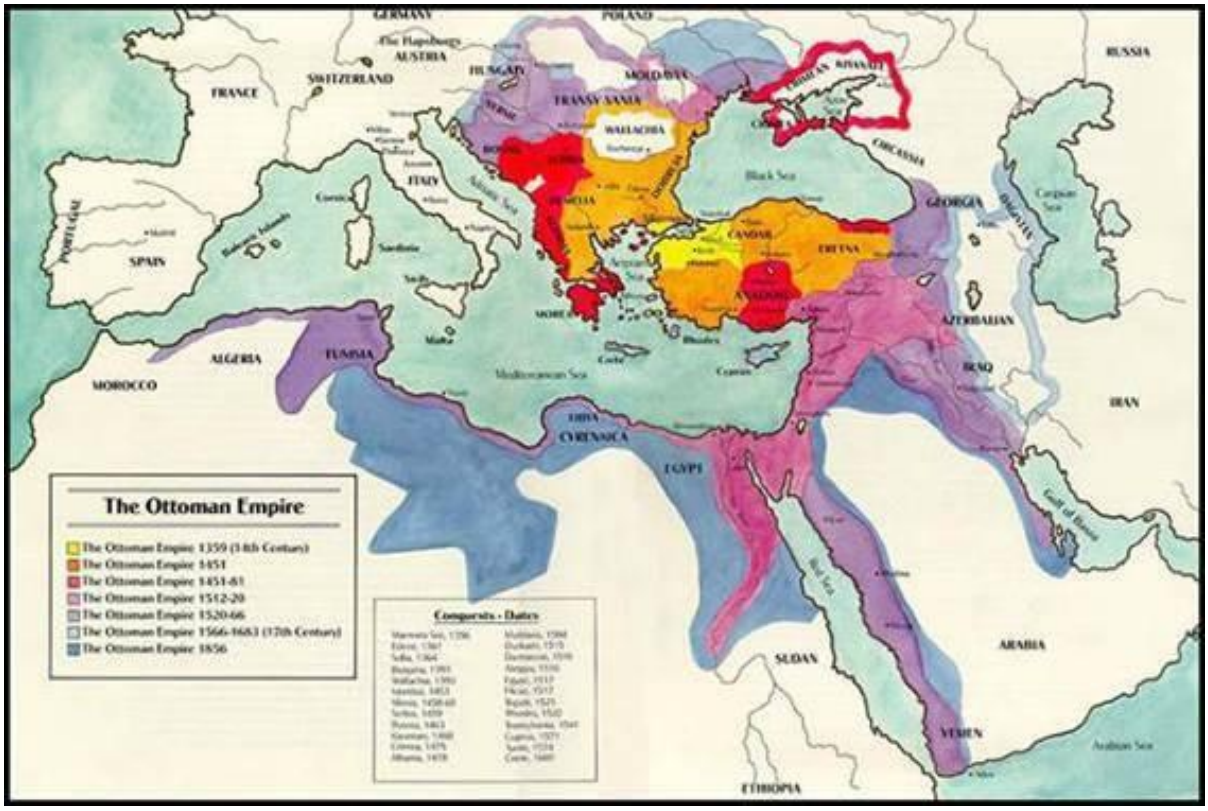

Imperiul Otoman la apogeul său: de la periferia Vienei la Bagdad. Sunt prezentate principalele locuri de luptă şi datele lor. Turcii au fost

alungați definitiv din ultimele țări europene din Balcani abia la începutul Primului Război Mondial și din posesiunile lor din Orientul Mijlociu în timpul acestui război.

Musulmanii ajung la porțile Constantinopolului 1330

Înaintarea constantă a hoardelor islamice cuceritoare a comprimat teritoriul Imperiului Bizantin cu fiecare secol care trecea. În cele din urmă, în 1330, otomanii au ajuns la Marea Egee, iar soldații musulmani se aflau la Strâmtoarea Bosfor, chiar vizavi de cetatea Constantinopolului. Orașul, fondat de împăratul roman Constantin, a reușit să reziste ca o cetate creștină singuratică într-o mare de pământuri musulmane de rasă mixtă din ce în ce mai mare timp de încă 110 ani.

Prima debarcare otomană pe pământ european 1354

În mod ironic, un împărat bizantin, Ioan al VI-lea Kantakouzenos, a fost cel care i-a invitat pentru prima dată pe otomani pe teritoriul european. Acesta a angajat un detașament de soldați ai acestora ca armată de mercenari pentru a lupta împotriva unui pretendent rival la tronul bizantin. După ce și-au îndeplinit misiunea, aceștia au refuzat pur și simplu să se întoarcă pe teritoriul controlat de musulmani. Mai rău avea să se întâmple: forța musulmană a atacat și a cucerit orașul Gallipoli în 1354. Astfel, musulmanii au obținut primul lor premiu pe partea europeană a strâmtorii Dardanele, o regiune care a rămas turcă până în prezent.

Invazia otomană a Bulgariei

Încurajați de succesul cuceririi orașului Gallipoli, musulmanii otomani au trimis trupe în capul de pod nou înființat. De acolo au atacat imediat spre nord-vest în Balcani, unde au învins mai întâi o armată bulgară și apoi au invadat Serbia, învingând armata acestei țări în Bătălia de la Kosovo în 1389. Luptele sporadice dintre sârbi și turci au continuat până în 1459, când otomanii au capturat orașul Smederevo. După această înfrângere, Serbia a căzut sub dominație otomană directă.

Bătălia de la Kosovo a devenit faimoasă ca un exemplu de

brutalitate otomană. În timpul bătăliei, un soldat sârb l-a ucis pe împăratul otoman de la acea vreme, un anume Murad. După încheierea bătăliei, otomanii l-au torturat şi executat pe prinţul sârb Lazar, care fusese capturat în viaţă, ca represalii.

TURCII MASACREAZĂ PRIZONIERI ALBI NICOPOLIS 1396

Prizonieri albi sunt executaţi de otomani după bătălia de la Nicopolis din 1396. Soldaţii albi, aduşi din toată Europa, nu se puteau aştepta la nicio milă dacă erau capturaţi de invadatorii albi, iar mii de oameni şi-au găsit sfârşitul în acest fel.

Rezistența albilor eșuează - pierderi uriașe în bătăliile de la Nicopolis și Varna

În 1396, regele maghiar Sigismund a atras armate creştine albe din toată Europa şi a condus un contraatac hotărât împotriva otomanilor. Acest efort a dus la Bătălia de la Nicopolis (Nikopol) de

pe Dunăre, în urma căreia europenii au fost înfrânți complet. Musulmanii și-au sărbătorit victoria masacrând câteva mii de prizonieri albi într-o legendară orgie sângeroasă care a durat câteva ore. Invadatorii islamici păreau invincibili în timp ce înaintau din ce în ce mai mult în Europa, întâmpinând pe parcurs o rezistență din ce în ce mai slabă. În 1439, Serbia a fost anexată în mod oficial la Imperiul Otoman, iar în 1440 orașul Belgrad a fost asediat.

Patru ani mai târziu, un nou contraatac european a fost din nou înfrânt în Bătălia de la Varna, în Bulgaria. Această bătălie a fost descrisă în mod viu într-o scrisoare a lui Aeneas Sylvius Piccolomini, mai târziu Papa Pius al II-lea, către Filippo Maria Visconti, Duce de Milano. Scrisoarea a fost scrisă imediat după bătălie.

*"Oamenii noștri nu s-au dat înapoi de la intrarea în luptă, care a început chiar de sărbătoarea Sfântului Martin, la **1** noiembrie 1444. Lupta a fost atât de aprigă și de sălbatică, încât rareori o astfel de bătălie a putut fi purtată vreodată între muritori!*

"Mult timp, rezultatul său a fost incert; a fost contestat cu aceeași forță de ambele părți. Atâta timp cât oamenii noștri au luptat pentru Hristos și adversarii noștri pentru Mahomed, entuziasmul pentru luptă a fost de așa natură încât cincisprezece mii de oameni au fost răniți de fiecare parte. Atât timp cât bătălia era egală, niciuna dintre părți nu dorea să se oprească.

Cu cât era mai mult sânge vărsat, cu atât mai ascuțite erau luptele corp la corp. În cele din urmă, ambele tabere au fost secătuite de puteri: membrele erau atât de slăbite încât nu mai aveau puterea nici să mânuiască săbiile, nici să îndoaie arcurile.

"Ambele tabere au fost astfel forțate să stea nemișcate pentru cea mai mare parte a unei ore, până când și-au recăpătat forțele și și-au revenit moralul. Apoi bătălia a fost reluată.

"În cele din urmă, turcii au învins pentru că au fost mai curajoși, sau pentru că erau destinați să învingă, sau pentru că au fost mai numeroși. Cei care au scăpat de pe câmpul de luptă spun că nici o bătălie atât de sângeroasă nu s-a mai dat nicăieri în Europa, în memoria părinților noștri. Ei mai spun că nu au căzut mai puțini turci decât unguri și, dacă zvonul este corect, optzeci de mii de oameni au murit în

această bătălie."

Se părea că nimic nu îi va opri pe invadatorii albi să mărşăluiască direct în inima Europei.

Ianicerii - "Copiii albi furaţi"

Unul dintre cele mai remarcabile moduri în care otomanii şi-au menţinut forţa de luptă a fost prin intermediul unei unităţi de soldaţi cunoscute sub numele de ieniceri. Ianicerii erau forţele de elită ale otomanilor - şi erau albi.

Unul dintre primii conducători otomani care au ocupat teritoriul continental european, Emirul Orhan (1326-1359), a emis un edict către europenii cuceriţi din Balcani că trebuie să predea otomanilor o mie de copii de sex masculin "cu feţele albe şi strălucitoare" în fiecare an.

Tinerii erau aduşi în faţa sultanului otoman, iar cei mai buni, din punct de vedere fizic, al inteligenţei şi al altor calităţi, erau selectaţi pentru a fi educaţi în şcoala palatului. Acolo erau crescuţi ca musulmani, învăţau turca otomană, persana şi araba şi erau obligaţi să servească otomanii în unitatea cunoscută sub numele de ieniceri. Pierzându-şi toate cunoştinţele personale despre originile lor, aceştia au devenit unitatea armată de elită din cadrul Imperiului Otoman.

Tributul anual de o mie de copii albi de sex masculin (care aminteşte de cererea maurilor de virgine albe de la nefericiţii goţi din Spania) a continuat timp de trei sute de ani, până în 1648. În acest timp, trei sute de mii de albi au fost absorbiţi în ierarhia otomană (şi în fluxul sanguin al elitei turceşti).

Nu este o exagerare să spunem că au susţinut Imperiul Otoman în Europa pentru o mare parte din existenţa sa, jucând un rol deloc neglijabil în multe dintre marile victorii ale acestui imperiu.

În 1574, ienicerii aveau în rândurile lor 20.000 de oameni, iar în 1826 numărau aproximativ 135.000 de oameni. Deşi erau cele mai bune trupe, erau şi cele mai predispuse să se răzvrătească, iar revolte împotriva stăpânilor lor otomani au avut loc la intervale regulate.

În cele din urmă, o rebeliune deosebit de feroce din 1826 a

dus la desfiinţarea unităţii şi la uciderea unui mare număr de ieniceri. Supravieţuitorii au fost dispersaţi şi absorbiţi de populaţia turcă, deşi rămăşiţe pot fi încă observate ocazional printre indivizii turci, mai ales în rândul claselor superioare ale acestei societăţi.

"FOCUL GRECESC" - ARMA SECRETĂ ÎMPOTRIVA OTOMANILOR

În 717, musulmanii sub conducerea califului Velid au lansat un atac furibund asupra Constantinopolului, în încercarea de a rupe albii. Cu toate acestea, bizantinii aveau o armă secretă - focul grecesc, care pare să fi fost un fel de aruncător de flăcări timpuriu. Compoziţia exactă a fost considerată atât de sacră încât nu a fost niciodată dezvăluită străinilor, iar pregătirea sa secretă a murit odată cu Constantinopolul. Cu ajutorul focului grecesc, armata nebună a fost înfrântă chiar la porţile Constantinopolului. Această gravură contemporană arată cum este folosit focul grecesc.

Evreii privilegiați sub dominația otomană

Un alt factor pe care Imperiul Otoman l-a avut în comun cu ocupația maură a Spaniei a fost poziția privilegiată acordată evreilor. În timpul ocupațiilor maură și turcă din Europa, evreii au cunoscut prima pace reală de la diaspora din anul 70 d.Hr.

Multe mii de evrei care au fugit din Spania în timpul Inchiziției spaniole s-au stabilit în Imperiul Otoman. Aceștia au ajuns din nou să dețină poziții importante, iar cărțile sfinte evreiești sunt pline de laude la adresa turcilor otomani.

Această poziție favorabilă a evreilor în fața ocupanților turci și mauri a avut o consecință importantă: a sporit antisemitismul în rândul europenilor, care au asociat evreii cu invadatorii musulmani.

Căderea Constantinopolului 1453

Orașul Constantinopol a rezistat cu îndârjire în timp ce invadatorii otomani mărșăluiau prin Balcani. Situat mult în spatele liniei de front musulmane, orașul devenea tot mai slab cu fiecare an care trecea. Cetatea nu mai fusese niciodată la fel de când armatele scăpate de sub control ale celei de-a patra cruciade o pustiiseră. În secolul al XV-lea, cetățenii erau, din punct de vedere rasial, aproape imposibil de distins de soldații otomani de rasă mixtă care înconjurau zidurile. Doar infiltrarea continuă a cavalerilor creștini albi din Europa de Vest a realimentat stocul rasial european al orașului - dar chiar și această rezervă a devenit din ce în ce mai mică odată cu trecerea timpului.

În cele din urmă, în 1453, armata otomană a lansat un efort puternic pentru a sparge orașul. După ce a bombardat zidurile orașului cu focuri de tun, un atac hotărât, desfășurat pe timp de noapte, a dus la căderea orașului - sfârșitul oficial al Imperiului Roman de Răsărit, apărat doar de șapte mii de cavaleri albi din întreaga Europă împotriva unei armate turcești de sute de mii de oameni.

CONSTANTINOPOLUL CADE DUPĂ O MIE DE ANI

Căderea Imperiului Roman de Răsărit. La 28 mai 1453, turcii au început asaltul final asupra orașului Constantinopol. Cu o armată de sute de mii de oameni, orașul a fost apărat doar de aproximativ șapte mii de cavaleri aduși din toată Europa sub comanda unui genovez, Giustiniani. După o bătălie furibundă care a durat toată noaptea, zidurile orașului au fost străpunse în zori de atacatori. Toți albii din oraș au fost masacrați sau vânduți ca sclavi, doar câțiva dintre ei reușind să scape pentru a povesti cumplita poveste. Constantinopolul a fost transformat într-un important centru musulman și a devenit cunoscut sub numele de Istanbul.

ZIDURILE TĂCUTE ALE CONSTANTINOPOLULUI ASTĂZI

Dacă ruinele ar putea vorbi, ce povești ar spune. Multe părți ale zidurilor Constantinopolului, care au rezistat la nenumărate atacuri timp de aproape o mie de ani și care au fost sparte abia în 1453, sunt vizibile și astăzi în jurul orașului Istanbul.

Cel mai proeminent dintre apărătorii europeni ai Constantinopolului a fost the șeful amiral de pe de pe de nord italiană republică din Genova, Giustiniani, care a fost însărcinat cu ultimele apărări ale marelui oraș fortificat.

Istoricul grec Kritovoulos, care a scris o istorie contemporană a faptelor lui Mehmed al II-lea, împăratul otoman care a condus asaltul asupra Constantinopolului, a descris în detaliu ultimele ore înfricoșătoare ale Imperiului Roman de Răsărit. Atunci când este citit alături de jurnalul medicului navei veneţiene, Nicolo Barbaro, care a fost prezent în timpul asediului și a înregistrat teribila răzbunare exercitată asupra albilor rămași, se conturează o imagine a acestei perioade epice a istoriei: sumbră, brutală și nemiloasă.

Kritovoulos a descris astfel căderea Constantinopolului: *"La 28 mai 1453, Mehmed a început o inspecţie, călare, a companiilor sale ... era după-amiaza târziu, cu ora apusului deja apropiindu-se, astfel încât soarele se afla pe spatele asediatorilor și în fața apărătorilor inamici, așa cum plănuise sultanul. În acest moment a dat ordinul ... ... ca trompetele să sune atacul ....*

"Pentru început, fiecare tabără a atacat-o pe cealaltă cu salve puternice: săgeți de la arcași, pietre de la praștie, lovituri de fier și plumb

de la tunuri și tunuri; pe măsură ce se apropiau, se loveau și ei unii pe alții și erau loviți, fără milă și cu furie, cu topoare și făclii.

"Bătălia în acest fel a continuat aproape toată noaptea, ambele tabere dând o luptă puternică și curajoasă. Giustinianni, celebrul soldat genovez căruia i s-a încredințat apărarea orașului, și bizantinii au menținut un avantaj notabil, protejând palisada și respingând cu curaj asaltul... .

"Ceilalți generali [turci] ... între timp . . au dat și ei asaltul asupra zidului pe uscat și cu navele lor, pe mare. Au organizat un atac puternic ... . [cu] scări, poduri, turnuri de lemn și tot felul de motoare, pe care le-au ridicat împotriva zidului.

"Dar grecii i-au respins puternic și i-au împins cu putere. A fost o apărare curajoasă: ei au învins în luptă și au dat dovadă de adevărată virtute: căci nimic din ceea ce s-a întâmplat - nici foamea care îi asuprea, nici lipsa somnului, nici lupta neîntreruptă și continuă sau rănile, crimele și morțile suferite de cei dragi în fața ochilor lor - au reușit să-i întoarcă chiar și puțin din vigoarea și hotărârea lor inițială. Când sultanul Mehmed a văzut că trupele pe care le trimisese luau partea cea mai grea a bătăliei și nu făceau niciun progres semnificativ, s-a înfuriat.

"El a decis că situația nu mai poate fi îndurată și a trimis imediat toate companiile pe care le rezervase pentru mai târziu, cei mai bine înarmați, cei mai curajoși și cei mai curajoși oameni ai săi, care sunt, de asemenea, net superiori celorlalți în ceea ce privește experiența și forța. Aceștia erau pur sângele de rasă al armatei sale: infanterie grea, arcași, aruncători de suliță și compania care forma anturajul său personal, formată din așa-numiții ieniceri și alții. A strigat, îndemnându-i că acum este momentul să-și arate virtutea și el însuși a condus drumul spre zid până la fose."

Barbaro a descris în detaliu marele tun turcesc care a străpuns în cele din urmă zidurile orașului:

"Și ei [turcii] au adus tunul uriaș, care putea arunca o piatră de cinci sute patruzeci și cinci de kilograme, și săgeți suficiente pentru a trage împotriva întregii lungimi a zidurilor ... cu o oră înainte de răsăritul zilei, domnul turc a tras cu tunul său mare, iar proiectilul a

căzut peste apărarea pe care o făcusem și a ras-o la pământ, și din cauza fumului mare făcut de tun era imposibil să vezi ceva.

"Dar turcii au început să intre în spatele fumului, iar grecii și venețienii i-au alungat cu vitejie, iar mulți dintre ei, de fapt aproape toți, au fost uciși înainte de a putea intra în fortificații.

"În acest moment, pentru că grecii au avut cea mai bună parte din această confruntare și, în adevăr, se credeau victorioși asupra păgânilor, noi, creștinii, am fost cu toții foarte consolați. După ce au fost respinși din fortificații, turcii au tras din nou cu tunurile lor mari."

Kritovoulos preia din nou povestea: *"În acest moment, el [Mehmed] a ordonat arcașilor, prașilor și trăgătorilor să stea la o anumită distanță și să tragă în prima linie de oameni de pe palisadă și de pe zidul spart. Celorlalți infanteriști grei și purtători de scuturi le-a ordonat să traverseze fosa și să comită un asalt violent asupra palisadei. Au pornit la atac cu un mare strigăt înfiorător de mânie și furie, ca niște nebuni, și, cum erau tineri, puternici și plini de curaj, nu s-au lăsat niciodată înfrânți, ci au atacat vitejește tabăra...*
. Giustinianni și anturajul său, precum și bizantinii, care se aflau în acea parte din afara zidurilor, în interiorul palisadei, au dus o luptă curajoasă, reținând valul turcesc.

"Giustinianni a fost rănit mortal de o împușcătură de armă de foc, care i-a străpuns blindajul până la piept. A căzut pe loc și a fost transportat la cortul său, în stare gravă. Toți oamenii din jurul lui s-au despărțit consternați de eveniment și au abandonat palisada în care se luptaseră. Sultanul Mehmed, care se întâmpla să lupte în apropiere, a observat că palisada și locul unde zidul fusese spart erau acum fără oameni și că unii oameni plecau pe ascuns, în timp ce cei care rămăseseră erau foarte puțini. De aici și-a dat seama că a avut loc o dezertare și că zidul fusese abandonat și a strigat imediat: "Orașul este al nostru . . . Bărbații fug de noi: nu pot rămâne la posturile lor ...". Spunând astfel, el însuși a condus atacul. Turcii s-au revărsat în oraș: restul armatei i-a urmat cu un val violent, apoi s-au împrăștiat prin oraș. Dar sultanul stătea în fața marelui zid, supraveghind evenimentele, căci ziua începea deja să se lumineze."

Barbaro a consemnat ultimele minute ale ultimului împărat roman, Constantin al XI-lea, în felul următor:

"Deşi el [Constantin al XI-lea] a *văzut clar cu ochii lui pericolul care ameninţa oraşul şi a avut ocazia să se salveze - precum şi mulţi oameni care îl încurajau să facă acest lucru - a refuzat, preferând să moară alături de ţara sa şi de supuşii săi.*

"Într-adevăr, a ales să moară primul, pentru a evita să vadă cum oraşul este cucerit şi cum locuitorii săi sunt fie măcelăriţi cu sălbăticie, fie duşi cu ruşine în sclavie. Când a văzut că duşmanii îl forţau să se retragă şi se năpusteau prin zidul dărâmat în oraş, se spune că a rostit cu glas mare aceste ultime cuvinte: "Oraşul este luat; şi eu să mai trăiesc?". Cu aceasta s-a împins în mijlocul duşmanului şi a fost tăiat".

Barbaro a continuat apoi să povestească grozăvia sacului oraşului, scene care s-au repetat în toată Europa Centrală şi de Sud:

"La 29 mai 1453, turcii au intrat în Constantinopol în zorii zilei. Înainte de a intra în oraş, confuzia acelor turci şi a creştinilor a fost atât de mare încât s-au întâlnit faţă în faţă şi au murit atât de mulţi încât cadavrele ar fi umplut douăzeci de căruţe.

"Turcii au trecut oraşul la sabie pe măsură ce veneau, şi pe toţi cei pe care îi găseau în calea lor îi tăiau cu cimitirele, femei şi bărbaţi, bătrâni şi tineri, de orice condiţie, şi acest măcel a continuat din zori până la prânz.

"Acei negustori italieni care au scăpat s-au ascuns în peşteri sub pământ, dar au fost găsiţi de turci şi au fost luaţi cu toţii prizonieri şi vânduţi ca sclavi. Când cei din flota turcească au văzut cu ochii lor că creştinii pierduseră Constantinopolul, că steagul sultanului Mehmed fusese înălţat pe cel mai înalt turn din oraş şi că steagurile împăratului fuseseră tăiate şi coborâte, atunci toţi cei din cele şaptezeci de galere au coborât la ţărm... .

"Au căutat mănăstirile şi toate călugăriţele au fost duse pe corăbii şi au fost maltratate şi dezonorate de turci, şi toate au fost vândute la licitaţie ca sclave pentru a fi duse în Turcia, şi la fel şi femeile tinere au fost dezonorate şi vândute la licitaţie; unele au preferat să se arunce în fântâni şi să se înece. Aceşti turci şi-au încărcat corăbiile cu oameni şi cu o mare comoară. Aveau acest obicei: când intrau într-o casă, ridicau imediat un steag cu dispozitivul lor, iar când ceilalţi turci vedeau un

astfel de steag ridicat, niciun alt turc nu mai intra pentru nimic în lume în acea casă, ci se ducea să caute o casă care nu avea steag; la fel se întâmpla cu toate mănăstirile și bisericile.

"Din câte am înțeles, se pare că erau vreo două sute de mii de steaguri de acest fel pe casele din Constantinopol ... aceste steaguri au fluturat deasupra caselor pe tot parcursul acelei zile și, în toată acea zi, turcii au făcut un mare măcel printre creștinii din oraș. Sângele a curs pe pământ ca și cum ar fi plouat".

Constantinopolul a devenit noua capitală musulmană otomană și a devenit cunoscut sub numele de Istanbul. Schimbarea numelui nu a fost oficializată până în 1930. Încurajați de această mare victorie, otomanii au continuat să cucerească toată Grecia, Albania și Bosnia. Un plan de a invada Italia a fost abandonat abia după ce împăratul otoman de la acea vreme a murit la jumătatea planificării.

ÎMPĂRATUL MUSULMAN INTRĂ ÎN CONSTANTINOPOL

Împăratul otoman, Mehmet al II-lea, intră pe poarta principală a Constantinopolului, la 29 mai 1453. Imperiul Roman de Răsărit era pe

sfârșite, zdrobit de un val de invadatori metisi din Orientul Mijlociu, așa cum este ilustrat în acest tablou.

Război pe mare - portughezii se confruntă cu musulmanii

Până în anul 1500, exploratorii europeni au descoperit o rută maritimă spre est, în jurul celei mai sudice părți a Africii. Pe măsură ce transportul maritim european s-a extins apoi în Oceanul Indian, conflictul dintre navele arabe musulmane și flotele europene a devenit inevitabil.

Întrucât portughezii au fost inițial liderii Europei în timpul Epocii Explorării, ei au devenit primele ținte ale agresiunii arabe. O flotă maritimă otomană a fost construită special pentru a distruge flotele portugheze și mai multe lupte au urmat. Ambele tabere au avut victorii și înfrângeri, iar războiul pe mare dintre Europa și otomani s-a prelungit în mod neconcludent.

În 1571, o alianță de națiuni europene a distrus puterea maritimă turcească în Mediterana în bătălia de la Lepanto. Cele două flote, cuprinzând împreună cel puțin 500 de nave și aproximativ 100.000 de oameni, au purtat o bătălie epică de cinci ore care s-a încheiat cu o mare victorie europeană. Aproximativ 80 de nave turcești au fost scufundate și alte 130 capturate.

Acesta a fost un moment de cotitură semnificativ, deoarece a marcat prima dată când otomanii au fost înfrânți în mod decisiv. Efectul psihologic al acestei victorii asupra Europei a fost marcat și exemplificat de scriitorul spaniol Cervantes, care a remarcat în romanul său, *Don Quijote,* că bătălia *"a dezvăluit tuturor națiunilor lumii eroarea în care se afundaseră crezând că turcii erau invincibili pe mare".*

TURCII ASEDIAZĂ ȘI DISTRUG SZIGETVAR, UNGARIA 1566

Distrugerea orașului Szigetvar din Ungaria, la 7 septembrie 1566, este descrisă în această gravură pe lemn care datează din acea perioadă. Orașul puternic fortificat a căzut în fața otomanilor invadatori după un asediu masiv. Supraviețuitorii au plătit scump pentru rezistența lor și au fost executați pe loc.

Pe uscat, însă, lupta dintre diferitele naţiuni albe şi turci a continuat nestingherită. Otomanii au fost respinşi în încercarea de a cuceri Belgradul în 1456, dar au reuşit un nou asalt în 1521. Cinci ani mai târziu, turcii au provocat o înfrângere zdrobitoare unei armate maghiare adunate în grabă în Bătălia de la Mohacs, în timpul căreia au fost ucişi regele maghiar şi peste douăzeci de mii de soldaţi albi. Turcii au continuat să captureze oraşul Buda (care, mai târziu, s-a unit cu un oraş vecin, Pest, pentru a deveni oraşul Budapesta) în 1526.

Până în 1483, turcii au cucerit şi cea mai mare parte a Bosniei şi Herţegovinei. Cele două teritorii au rămas provincii ale Imperiului Otoman pentru următorii patru sute de ani, deşi în secolul al XIX-lea au avut loc frecvent revolte nereuşite împotriva turcilor. Macedonia, care se învecinează cu Grecia şi Turcia, a fost unul dintre primele teritorii care au căzut sub invazia otomană şi a rămas sub dominaţie turcă până în 1912.

Primul asediu al Vienei eșuează în timp ce turcii pun stăpânire

pe Ucraina și Creta

După cucerirea Belgradului în 1521 și căderea insulei Rodos în anul următor, calea spre Austria a fost deschisă otomanilor. În 1529, armatele musulmane au mărșăluit până la porțile Vienei. A urmat un asediu disperat de două luni, dar otomanii nu au reușit să spargă apărarea orașului. Epuizați, invadatorii musulmani au fost nevoiți să se retragă spre sud, în Ungaria.

A fost nevoie de aproape patruzeci de ani pentru ca otomanii să treacă din nou la ofensivă. În 1571, aceștia au cucerit insula Cipru și au început să atace statul încă în curs de apariție al Rusiei. În 1661, otomanii au lansat o nouă ofensivă terestră și au capturat o mare parte din ceea ce este astăzi Ucraina, iar în 1669 au cucerit insula Creta.

În cele din urmă, musulmanii s-au simțit suficient de puternici pentru a lansa o nouă încercare de a cuceri orașul Viena și au trimis o altă mare armată spre nord în 1683.

Al doilea asediu al Vienei - Otomanii au fost înfrânți în 1683

Noua ofensivă asupra Vienei a fost considerată o bătălie crucială, care va determina dacă întreaga Europă va cădea sau nu în mâinile otomanilor. Ca urmare, a avut loc o manifestare rară de unitate europeană, iar o armată formată din mai multe naționalități diferite s-a adunat pentru a apăra orașul austriac.

Asediul a început la 14 iulie 1683, iar armata otomană musulmană invadatoare număra aproximativ 180.000 de oameni. Împotriva lor, deși nu toți într-un singur grup, iar unii dintre ei s-au alăturat abia mai târziu, se aflau aproximativ 84.450 de soldați europeni din Austria, Germania și Comunitatea Polonezo-Lituaniană. Cu toate acestea, în momentul în care armata musulmană și-a așezat efectiv tabăra în afara zidurilor orașului Viena, cea mai mare parte a populației civile a fugit la Linz. În interiorul orașului se aflau doar unsprezece mii de soldați, cinci mii de civili și 370 de tunuri.

ATACUL TURCESC ASUPRA VIENEI A FOST RESPINS 1683

Turcii sunt înfrânți la porțile Vienei, 1683. Zidurile orașului sunt clar vizibile, la fel ca și Catedrala Sfântul Ștefan, un simbol al Vienei până în ziua de azi

Comandantul forțelor din interiorul orașului, Ernst Rüdiger Graf von Starhemberg, a refuzat oferta de capitulare din partea musulmanilor care îl asediau. El auzise veștile despre Perchtoldsdorf, un oraș la sud de Viena. Acolo, cetățenii au predat cheile orașului după ce li s-a oferit o posibilitate similară de alegere și au fost apoi măcelăriți de atacatorii musulmani.

Liderul armatei musulmane, Kara Mustafa Pașa, s-a concentrat pe săparea de tuneluri sub zidurile masive ale orașului, cu intenția de a le arunca în aer. Această tactică a avut un succes parțial, iar până la începutul lunii septembrie, a reușit să creeze mai multe breșe în ziduri.

Apărătorii, care sufereau teribil din cauza lipsei de hrană și de somn, s-au pregătit să facă ultima rezistență pe străzile orașului. Cu toate acestea, în momentul critic din 6 septembrie, o armată polono-lituaniană sub comanda eroului polonez Jan Sobieksi, care mărșăluise spre sud pentru a ajuta orașul, s-a întâlnit cu forțele austriece care pregăteau o coloană de ajutor. Au sosit, de asemenea, trupe germane suplimentare din Saxonia, Bavaria, Baden, Franconia și Suabia, iar armata combinată, cunoscută sub numele de "Liga Sfântă", a luat poziție pe un deal din afara Vienei la 12 septembrie, anunțându-și sosirea cu focuri de tabără.

Musulmanii au sperat să cucerească Viena înainte de sosirea întăririlor europene, dar nu au mai avut timp. Ultima lor detonare, care ar fi permis accesul în oraș, a fost descoperită la timp și dezamorsată. În același timp, infanteria poloneză a atacat pe flancul drept al musulmanilor. În loc să se concentreze pe lupta cu armata de ajutor, musulmanii au încercat să forțeze intrarea în oraș. După douăsprezece ore de lupte continue, polonezii au ocupat terenul înalt.

Cavaleria de douăzeci de mii de soldați ai Ligii Sfinte a atacat la sfârșitul după-amiezii, intrând în istorie ca una dintre cele mai mari atacuri de cavalerie din toate timpurile. Conduși de Sobieski, trei mii de lăncieri grei polonezi - faimoșii husari înaripați - au rupt linia musulmană și i-au aruncat în haos. Garnizoana din Viena a ieșit apoi din oraș și i-a atacat pe musulmani, forțându-i să lupte din ambele părți. După trei ore de luptă, musulmanii au fost forțați să se retragă. Viena a fost salvată, iar Europa a scăpat încă o dată de islamizare.

Deși musulmanii au fugit în dezordine și aveau cel puțin cincisprezece mii de morți și răniți, au reușit totuși să își măcelărească toți prizonierii austrieci înainte de a părăsi periferia Vienei.

Prințul Eugene de Savoia provoacă noi înfrângeri otomanilor

Europenii și-au forțat avantajul, în timp ce otomanii se retrăgeau în confuzie. În 1697, un nou comandant austriac, prințul Eugene de Savoia, a învins o armată musulmană uriașă la Senta, în nordul Serbiei, provocând pierderi masive invadatorilor. După acest eșec, otomanii au fost nevoiți să ceară pacea. În termenii Tratatului de la Karlowitz, otomanii au cedat părți importante din Europa de Est și orașul Belgrad armatei albe victorioase.

Războiul cu Rusia - Petru cel Mare învins

Următoarea națiune albă care a purtat război împotriva otomanilor a fost Rusia. Primul mare conflict ruso-turc s-a încheiat cu o înfrângere pentru ruși, forțele țarului Petru cel Mare fiind înfrânte de o puternică armată turcă în Bătălia de la râul Prut din 1711.

Această victorie i-a încurajat pe turci. Încălcând termenii Tratatului de la Karlowitz, turcii au atacat Belgradul și au cucerit din nou orașul în 1739. Amenințând Viena, musulmanii au reușit să

negocieze un tratat de pace cu puterile europene care le-a permis să păstreze o mare parte din noile lor cuceriri din Balcani.

Rușii și-au plănuit răzbunarea și, trei ani mai târziu, au lansat un atac surpriză asupra otomanilor, provocând o înfrângere decisivă asupra forțelor musulmane din România în 1714.

Otomanii angajează mercenari francezi

În timpul războaielor napoleoniene din Europa, francezii au invadat Egiptul pentru a împiedica Marea Britanie să ocupe un cap de pod în Orientul Mijlociu. Conducătorii Egiptului, o ramură de elită a Imperiului Otoman aflat la putere, au opus rezistență, dar au fost ușor învinși de francezi. Deși francezii fuseseră motivați de dorința de a ataca rutele de aprovizionare britanice și nu de o cruciadă anti-islamică, efectul unei invazii europene în Egipt a fost profund resimțită în interiorul ierarhiei otomane. Combinat cu un impas în Balcani și cu conflictul cu Rusia, un atac francez a făcut să pară că creștinii albi atacă acum din toate punctele cardinale.

Imperiul Otoman nu reușise să țină pasul cu evoluțiile tehnologice din Europa. Prăbușirea lor în fața francezilor în Egipt a arătat că, în ceea ce privește echipamentul și pregătirea, nu mai erau l a înălțimea puterilor europene. Drept urmare, otomanii au angajat un număr mare de mercenari veterani militari francezi pentru a înființa școli de pregătire militară în Turcia.

RUȘII RECUCERESC AKHALTSIKHE DE LA OTOMANI

Orașul Akhaltsikhe a fost ocupat pentru prima dată de otomanii invadatori în 1576. Situat în sudul fostei Uniuni Sovietice, zona cunoscută acum sub numele de Georgia, orașul a devenit centrul provinciei Akhaltsikhe a Imperiului Otoman în 1628. A rămas sub stăpânire otomană până în 1828, când a fost recucerit de nouă mii de ruși sub comanda feldmareșalului Paskevici în timpul Războiului ruso-turc din 1828-1829. Mica forță rusă i-a învins în mod decisiv pe cei treizeci de mii de apărători otomani și, în conformitate cu Tratatul de la Adrianopol din 1829, a fost cedat Imperiului Rus.

Reînceperea atacurilor albilor înseamnă sfârșitul otomanilor

Îmbunătățirea armatelor Imperiului Otoman nu a putut opri puterea crescândă a rezistenței albe din sud-estul Europei. După 345 de ani de subjugare, sârbii au lansat o revoltă de nouă ani în 1804, care a fost reprimată de turci în cadrul unei campanii brutale. Fără să se descurajeze, sârbii au lansat o nouă încercare de a-i alunga pe turci în 1815. De data aceasta au avut succes și, în câteva luni, turcii au fost alungați din cea mai mare parte a Serbiei și au fost forțați să acorde autoguvernare acestei națiuni. În urma războaielor ruso-turce din 1828 și 1829, Serbia a obținut o autonomie și mai mare, iar otomanii și-au retras toate pretențiile asupra Serbiei în 1867.

Grecia a devenit independentă în 1829, după ce a lansat campanii militare împotriva otomanilor, sprijinită material atât de

Marea Britanie, cât şi de Rusia. Cincizeci de ani mai târziu, o rebeliune din Bulgaria s-a încheiat cu cel puţin cincisprezece mii de albi masacraţi de către otomani, într-un eveniment care a devenit cunoscut sub numele de Atrocităţile bulgare.

Războiul ruso-turc din 1877

Rusia a declarat din nou război Imperiului Otoman în 1877. Într-o campanie rapidă, ruşii i-au alungat pe otomani înapoi la Constantinopol şi i-au forţat să semneze Tratatul de la San Stefano în 1878, care i-a deposedat de majoritatea teritoriilor europene, inclusiv Bulgaria, Macedonia şi Tracia. Marea Britanie a intrat în posesia Ciprului în schimbul unui angajament faţă de sultan de a-i ajuta pe otomani dacă aceştia ar fi avut nevoie de asistenţă militară în viitor. Această garanţie nu a fost niciodată pusă în aplicare. Imperiul Otoman era acum în fază terminală. Pe toate fronturile, naţiunile europene au trecut la contraatac. Tunisia a fost cucerită de francezi în 1881, iar Egiptul (care fusese reocupat pentru scurt timp de otomani după plecarea lui Napoleon) a fost cucerit de britanici în 1882.

RĂZBUNAREA OTOMANĂ - TURNUL CRANIULUI, CEGAR HILL, SERBIA

Turnul Craniului este un monument dedicat rebelilor sârbi din secolul al XIX-lea împotriva invadatorilor musulmani din această ţară. La 31 mai

1809, pe Dealul Cegar, la câțiva kilometri nord-est de Nis, insurgenții sârbi au suferit cea mai mare înfrângere în Prima Revoltă Sârbă împotriva Imperiului Otoman (1804-1813). Înaintarea insurgenților spre Niš a fost oprită aici, când forțele musulmane mult mai puternice au atacat. Bătălia s-a încheiat atunci când comandantul sârb, Stevan Sindelic, a tras cu sacrificiu în depozitul său de praf de pușcă pentru a evita să se predea musulmanilor. Explozia rezultată a provocat moartea lui Sindelic, a oamenilor săi și a sute de soldați musulmani. După retragerea armatei rebelilor sârbi, comandantul musulman din Niš, Hurshid Paşa, a ordonat ca capetele sârbilor uciși să fie montate pe un turn pentru a servi drept avertisment pentru orice alți potențiali revoluționari.

În total, au fost incluse 952 de cranii, craniul lui Sindelic fiind plasat în partea superioară. Scalpurile de pe cranii au fost umplute cu bumbac și trimise la Istanbul ca dovadă pentru sultanul Mahmud al II-lea. Turnul a stat în aer liber până la eliberarea orașului Niš în 1878. Până atunci, o mare parte din turn se deteriorase din cauza condițiilor meteorologice sau a îndepărtării craniilor pentru a fi îngropate de rudele rebelilor uciși.

În 1892, capela a fost construită pentru a îngloba ceea ce mai rămăsese din turn. Astăzi, au mai rămas doar 58 de cranii, inclusiv cel al lui Sindelic. În 1833, întorcându-se de la Constantinopol, poetul francez Alphonse de Lamartine s-a oprit pentru o clipă în fața Turnului Craniului. A fost șocat de priveliștea acestuia și a notat în cartea sa, publicată mai târziu sub forma relatărilor sale de călătorie Călătorie în Orient, celebrele cuvinte:

> *"Ochii și inima mea au salutat rămășițele acelor oameni curajoși ale căror capete tăiate au constituit piatra de temelie a independenței patriei lor. Fie ca sârbii să păstreze acest monument! El îi va învăța întotdeauna pe copiii lor valoarea independenței unui popor, arătându-le prețul real pe care părinții lor au trebuit să-l plătească pentru aceasta."*

Declinul otoman - Alianța cu Germania

La sfârșitul secolului al XIX-lea, Imperiul Otoman era în declin permanent. Supranumiți "omul bolnav al Europei", otomanii au căutat ajutor în turbulențele tot mai mari ale politicii europene și au profitat de oferta Germaniei și a Imperiului Austro-Ungar de a forma

o alianţă împotriva francezilor şi britanicilor. Germanii şi austriecii sperau să beneficieze de pe urma alianţei prin distragerea atenţiei britanicilor şi francezilor de la posesiunile teritoriale ale otomanilor din Orientul Mijlociu, în timp ce turcii vedeau parteneriatul ca pe un mijloc de a obţine proviziile de muniţii şi arme moderne de care aveau nevoie disperată.

Această alianţă nu i-a ajutat pe otomani în perioada premergătoare Primului Război Mondial. Italienii au cucerit portul nord-african Tripoli în 1911, iar în Balcani au izbucnit două războaie secesioniste separate. Aceste războaie i-au costat pe otomani cea mai mare parte a teritoriilor rămase în Balcani şi au dus, de asemenea, la uciderea aproape a tuturor turcilor din regiunea greacă a Traciei în 1913.

Primul Război Mondial - Moartea Imperiului Otoman

Când a izbucnit Primul Război Mondial, otomanii au suferit înfrângeri majore din partea puterilor aliate. Rusia a invadat Anatolia, iar britanicii au invadat şi au cucerit ceea ce astăzi sunt Irakul şi Palestina, împreună cu majoritatea celorlalte teritorii din Orientul Mijlociu deţinute de otomani.

Bătălia de la Gallipoli din 1915, în care o tentativă de invazie aliată a Imperiului Otoman a fost respinsă cu pierderi serioase, a văzut una din puţinele victorii militare turceşti din timpul războiului. Nici măcar acest lucru nu a împiedicat inevitabilul, iar trupele britanice şi-au continuat marşul spre nord din Palestina, ocupând în cele din urmă fizic oraşul Istanbul. Doar prăbuşirea maşinăriei militare ruseşti, odată cu Revoluţia rusă din 1917, a salvat statul otoman de la dezmembrarea completă.

Distrugerea brutală a Armeniei 1915-1923

În timpul Primului Război Mondial a avut loc unul dintre cele mai tragice şi mai violente acte împotriva albilor comise vreodată de Imperiul Otoman. Cadrul a fost regiunea Armenia, situată pe malul sud-estic al Mării Negre. Iniţial una dintre cele mai vechi patrii indo-europene, Armenia are unele dintre cele mai vechi situri de topire a fierului şi bronzului şi de cultivare a cerealelor din lume. Zguduită de inundarea bazinului Mării Negre în jurul anului 5600 î.Hr.

Armenia a fost apoi ocupată, într-o succesiune rapidă, de primii indo-europeni asirieni și persani.

A urmat o perioadă de independență, iar sub conducerea marelui lor rege Tigranes I (140-55 î.Hr.), Armenia a creat un imperiu care se întindea de la Marea Caspică până la Marea Mediterană și în părți din Siria de astăzi.

Acest imperiu a luat sfârșit odată cu invazia romană din anul 69 î.Hr. Armenia a devenit apoi primul stat creștin din lume în anul 302 d.Hr. Armenia a fost devastată de o invazie a turcilor selgiucizi, precursorii otomanilor, în secolul al XI-lea. Regimul lor opresiv a determinat un număr mare - posibil chiar o majoritate - de armeni albi să părăsească țara.

Atunci când otomanii i-au înlocuit pe selgiucizi, au instituit un regim de teroare și mai mare împotriva armenilor rămași. Acest lucru a provocat noi valuri de emigrare, în special în America, care au durat până la sfârșitul secolului al XIX-lea. Cei care au rămas în Armenia au fost supuși unor persecuții și masacre îngrozitoare. Otomanii au confiscat proprietățile armenilor și au decis să îi mute pe toți în Mesopotamia. În mod deliberat, aceștia au refuzat în mod deliberat proviziile și facilitățile pentru lungul marș prin deșert, ceea ce a dus la moartea a sute de mii de armeni. Pe lângă marșurile morții, otomanii au mai efectuat și execuții în masă și arderi, ucigând alte sute de mii de persoane. Numărul total de morți armeni este, în general, considerat a fi între un milion și un milion și jumătate. Aceste evenimente au devenit cunoscute sub numele de genocidul armean.

GENOCIDUL ARMENIAN

Distrugerea brutală a Armeniei de către turcii otomani musulmani între 1915 și 1923. Sus, deportările în masă, iar jos, spânzurarea publică a sute de lideri armeni la Constantinopol (Istanbul) în 1915.

Ca urmare, Armenia a fost aproape complet distrusă, iar armenii albi rămaşi au fost în mare parte absorbiţi de numărul copleşitor de popoare de rasă mixtă aduse în această ţară.

Există foarte puţini armeni albi în Armenia de astăzi, spre deosebire de comunităţile armene din diaspora armeană de rasă europeană care se găsesc în Statele Unite ale Americii.

Kemal Ataturk - Tipul nordic creează Turcia

În apărarea turcilor în bătălia de la Gallipoli din 1915, un tânăr ofiţer de armată cu ochi albaştri şi păr blond, pe nume Kemal Ataturk, a jucat un rol proeminent. Pe măsură ce războiul se apropia

de sfârșit, acesta a devenit liderul grupului cunoscut sub numele de "Tinerii Turci", care a organizat o lovitură de stat în Turcia în 1919, răsturnând din interior dinastia otomană. Ataturk a devenit liderul Turciei, care a fost declarată republică în 1923.

Deși acest lucru nu a fost niciodată stabilit definitiv, este posibil ca el să fi fost descendent al unei familii de ieniceri. Ar fi potrivit dacă ar fi așa, deoarece Ataturk a fost cel care a dus Imperiul Otoman la sfârșitul său. El a lansat un program de modernizare și a abolit statul teocratic, declarând că Turcia este laică.

FONDATOR NORDIC AL TURCIEI DE ASTĂZI

Kemal Ataturk (1881-1938), un bărbat alb care a fondat Turcia de astăzi. Blond cu ochi albaștri, Kemal nu era un turc de rasă mixtă și foarte posibil să fi descins din ieniceri. După o educație militară, Kemal s-a implicat în mișcările care se opuneau împăraților autocrați otomani, mai ales în mișcarea secretă Tânărul Turc. La sfârșitul Primului Război Mondial, Kemal a unit mișcarea națională turcă și a preluat puterea, detronându-i pe otomani și luptând împotriva unei armate grecești de ocupație. În 1923, a proclamat Republica Turcia ca stat cu un singur partid, cu el însuși ca președinte.

A creat un stat modern și secular, introducând un vast program de reforme. Acestea au inclus coduri juridice, vestimentație și calendar occidentale, utilizarea alfabetului latin și, în 1928, eliminarea dispoziției care numea islamul drept religie de stat.

Moștenirea otomană

Aproape o mie de ani de dominaţie turcă a lăsat o amprentă în sud- estul Europei, care poate fi văzută până în ziua de azi în credinţa musulmană a milioane de oameni şi în culoarea mai închisă a pielii multor persoane din această regiune. Aceasta este moștenirea de durată a holocaustului otoman care a făcut ravagii în sud-estul Europei timp de aproape un mileniu.

CAPITOLUL 35: Tulburările din Balcani - România, Bulgaria, Albania și Grecia

Istoria Balcanilor servește drept microcosmos al legii de fier a naturii, conform căreia o civilizație este doar o reflectare a oamenilor care ocupă majoritar un teritoriu. Orice schimbare în cultură este o reflectare a componenței populației. În cazul Albaniei, schimbarea populației este deosebit de accentuată, efectele fiind mai puțin proeminente în România, Bulgaria și Grecia. Cu toate acestea, toate aceste națiuni au suferit foarte mult - și poartă cicatricile - din cauza otomanilor.

ROMÂNIA

România a fost, alături de vecinii săi de astăzi, locul unde s-au stabilit unele dintre cele mai vechi culturi din Paleoliticul superior și Neoliticul superior din lume, datând din anul 10.000 î.Hr. De asemenea, regiunea a fost afectată de invaziile venite dinspre est, primul val major de invadatori fiind triburile indo-europene, care au năvălit pe aceste meleaguri începând cu aproximativ 3000 î.Hr.

Dacia adăugată la Imperiul Roman 106

Primii locuitori indo-europeni din regiune s-au stabilit în Tracia, în Grecia, mutându-se ulterior spre nord. Scriitorii greci se referă la locuitorii din România sub numele de geți. Trăind într-o relativă pace și obscuritate, geții au fost încorporați în provincia romană orientală Dacia în anul 106 de către împăratul roman Traian.

Coloniștii romani au fost trimiși în Dacia și au dezvoltat considerabil regiunea, construind drumuri, poduri și un mare zid care se întindea de la ceea ce este astăzi portul Constanța de la Marea Neagră până la fluviul Dunărea - zidul fiind conceput pentru a împiedica alte incursiuni ale altor triburi indo-europene.

Reliefuri de pe Columna lui Traian care arată dacii mărşăluind dintr-un fort; legionari construind bărci şi daci mărşăluind în faţă şi un atac dacic asupra unui fort roman.

Această teamă de noi incursiuni a fost bine justificată. În anul 250, goţii indo-europeni au invadat Dacia şi i-au alungat pe romani din mari părţi ale acesteia. Până în 270, romanii şi-au retras ultimele legiuni din zonă, lăsând în urmă un număr mare de romani originari care se stabiliseră acolo. Influenţa lor a fost atât de puternică, încât locuitorii Daciei au continuat să vorbească limba latină timp de mulţi ani după retragerea oficială a ultimelor legiuni romane.

Invaziile asiatice îşi lasă amprenta genetică

Structura rasială a României, în majoritate indo-europeană, a fost apoi perturbată de aproape o mie de ani de invazii asiatice, otomane şi ţigăneşti.

Triburile non-albe nu numai că i-au decimat fizic pe români, dar au lăsat şi un segment mic, dar semnificativ, de locuitori clar non-albi sau de rasă mixtă. Aceste grupuri, în cea mai mare parte, au fost excluse din societatea românească tradiţională, deşi un număr mic a fost absorbit de populaţia românească. Invaziile asiatice şi consecinţele lor sunt detaliate în alte capitole - este suficient să spunem aici că acestea au inclus armatele lui Attila Hunul, ale avarilor, bulgarilor şi maghiarilor.

Invazia slavă din secolul al IV-lea a dus la apariția valahilor

Populația albă din România a primit un impuls atunci când regiunea a fost ocupată de bande de slavi indo-europeni rătăcitori, care, până în secolul al IV-lea, au fost creștinate și au stabilit această religie în România. Prin amestecul cu dacii rămași, slavii au creat un nou grup etnic cunoscut sub numele de vlahi. Aceștia erau vorbitori de limbă latină din Peninsula Balcanică. România a fost apoi ocupată și de vecinii ei slavi. Toate aceste mișcări au servit la întărirea bazei populației albe după invaziile asiatice.

Ocuparea de către Ungaria Circa 1000

În anul 1003, regele Ștefan I al Ungariei a anexat o mare parte din ceea ce astăzi este România. Până în secolul al XIII-lea, maghiarii au invitat în Ungaria triburi germanice, inclusiv sași și cavaleri teutoni (care aveau să se afirme mai târziu prin creștinarea regiunii baltice), în aparență pentru a susține creștinismul, dar care au avut ca efect secundar important creșterea din nou a elementului alb al populației României. Vlahii au fost împinși din ce în ce mai mult în regiunile muntoase, unde au înființat principatele Valahia și Moldova.

Vlad Dracula - Teroarea otomanilor

Odată cu ascensiunea Imperiului Otoman în secolul al XV-lea, regiunea a fost invadată de turcii albi. Din această perioadă a apărut faimosul Vlad Dracula, prinț al Valahiei în 1456, care a devenit flagelul turcilor.

Deși numele său a fost preluat de literatura occidentală (ca vampir), Vlad a fost, de fapt, teroarea Imperiului Otoman timp de mulți ani. El a provocat unele dintre cele mai mari înfrângeri otomanilor în timpul lungii lor domnii în Balcani. Vlad Dracula este cunoscut și sub numele de Vlad Țepeș pentru obiceiul său de a-i împunge pe turci în țepușe. Tatăl său luptase împotriva turcilor alături de celebrul erou maghiar Janos Hunyadi, iar în acest fel Dracula a păstrat mereu un contact strâns cu curtea maghiară de la Budapesta.

Când Vlad a devenit prinț al Valahiei, puterea turcilor l-a obligat să semneze un tratat cu nealbii, în baza căruia trebuia să plătească zece mii de ducați de aur pe an și să furnizeze un flux constant de copii albi de sex masculin pentru a fi folosiți de către ieniceri. Când

Vlad a devenit mai permisiv în furnizarea tinerilor albi ceruţi, unităţi turceşti înarmate au început să efectueze raiduri pe teritoriul valah. Acest lucru a dus la ruperea tratatului dintre Vlad şi turci.

VLAD ÎMPĂRĂTEASA - TEROAREA TURCILOR

Vlad Dracula (circa 1420-1476), teroarea valahă (în România) a turcilor. Cunoscut sub numele de Vlad Ţeparul, a folosit tactici brutale de teroare împotriva turcilor, împungând zeci de mii de oameni în ţepe, câştigându-şi astfel porecla. Numele său a fost, de asemenea, folosit în literatura occidentală ca vampir - deşi acest lucru nu are nicio legătură cu activităţile sale reale. Vlad a fost în cele din urmă ucis de turci, iar capul său a fost livrat sultanului Turciei pe o tavă, ca dovadă că marele lor duşman era într-adevăr mort.

O xilogravură din secolul al XV-lea prezintă o scenă, probabil alegorică, în care Vlad Dracula ia masa printre victimele activităților sale de împungere.
Într-un caz, a tras în țeapă douăzeci de mii de turci - priveliștea masacrului a zguduit atât de tare o armată turcă invadatoare, încât aceasta s-a întors în loc să se confrunte cu un om care putea face așa ceva. În mod ironic, Vlad învățase tehnica de tragere în țeapă de la turci.

Prima mare înjunghiere a turcilor 1461

În 1461, soldații valahi au cucerit un fort turcesc numit Giurgiu, aflat în apropierea centrului turcesc Nicopolis, și au măcelărit toți nealbii pe care i-au găsit, împungându-i în țepușe, cea mai înaltă țeapă fiind rezervată guvernatorului turc din Nicopolis, Hamza Pașa.

Dracula a continuat de-a lungul Dunării până la Marea Neagră, trimițând un mesaj la curtea maghiară: "Am ucis 23.884 de turci". Însoțind acest mesaj, Dracula a trimis doi saci plini cu capete, urechi și nasuri turcești pentru a-și sublinia punctul de vedere.

Până în 1462, otomanii au pregătit o armată copleșitoare de șaizeci de mii de oameni pentru a-l nimici pe prințul valah debutant. Armata turcă a avansat în două secțiuni - jumătate a navigat de-a lungul fluviului Dunărea, în timp ce cealaltă jumătate a mărșăluit pe uscat prin Bulgaria. Oamenii lui Dracula i-au ținut pe turci în umbră de-a lungul Dunării - când turcii au început să debarce, valahi au dat buzna peste ei din pădure, călare. Ferocitatea totală a atacului i-a făcut să se întoarcă în bărcile lor.

Cu toate acestea, Dracula știa că nu-i putea înfrunta pe turci într-o bătălie deschisă, deoarece nu avea numărul necesar pentru a-i învinge pe nebuni în acest fel.

Războiul de gherilă și împușcarea a douăzeci de mii de turci la Tîrgoviște

Dracula a decis să ducă un război de gherilă împotriva turcilor, combinându-l cu o politică de pământ pârjolit. Raidurile constante și lipsa de hrană și-au pus apoi amprenta asupra armatei turcești invadatoare. Însuși sultanul turc a scăpat cu greu de capturare atunci când un grup de valahi i-a atacat tabăra din Munții Carpați, care domina Tîrgoviște.

Mii de turci au fost capturați și uciși în această confruntare. Când sultanul a înaintat spre Tîrgoviște, a găsit un defileu de un kilometru și jumătate plin cu douăzeci de mii de turci în țeapă. Afișarea brutală a fost prea mult chiar și pentru turcii cunoscuți pentru cruzimea lor. Aceștia s-au retras atacând Tîrgoviște, iar sultanul s-a plâns că nu putea "câștiga acest pământ de la un om care face astfel de lucruri".

Dracula a fost apoi deposedat de funcția de prinț al Valahiei de către fratele său, care era bine dispus față de turci. După ce a fost atacat de forțele fratelui său, Dracula a fugit în capitala Ungariei, unde i s-a oferit refugiu. În 1476, a devenit din nou prinț al Munteniei după ce a invadat cu o nouă armată.

Domnia sa nu a durat prea mult - atacat în afara Bucureștiului, cadavrul său decapitat a fost găsit într-o mlaștină. Capul său a fost livrat la propriu pe un platou sultanului turc de la Constantinopol. A fost răzbunarea finală a nealbilor pe prințul alb care le provocase

atâtea înfrângeri. Valahia a căzut apoi din nou sub dominația otomană.

MIHAI VITEAZUL - EROUL NAȚIONAL AL ROMÂNIEI CONDUCE REVOLTA ÎMPOTRIVA TURCILOR

Mihai Viteazul: Eroul național al României. Invazia turcilor nealbi a ajuns în România în secolul al XV-lea și a continuat neîntrerupt până la sfârșitul secolului al XVI-lea. Un prinț valah, Mihai a condus o revoltă împotriva otomanilor și a reușit să elibereze Muntenia, Moldova și Transilvania, unind aceste regiuni până când turcii le-au recucerit în 1601. Mihai este, până în prezent, eroul național al României pentru rolul său în această revoltă și pentru că a fost primul care a unit cele trei teritorii care au format România.

Mihai Viteazul-Erou național al României

Stăpânirea turcă a continuat neîntrerupt până la sfârșitul secolului al XVI-lea, când un alt prinț valah, Mihai Viteazul, a condus o revoltă împotriva otomanilor. El a reușit să elibereze Muntenia, Moldova și Transilvania, unind aceste regiuni pentru o scurtă perioadă până în 1601. Mihai este până în prezent eroul național al României pentru rolul său în această revoltă și pentru că a fost primul care a unit cele trei teritorii care urmau să formeze România.

Mihai a fost învins de otomani în 1601. Turcii nealbi au instaurat apoi un guvern dur asupra Moldovei și a Munteniei, înrobind sute de mii de oameni. Acest lucru a dus la moartea a zeci de mii de europeni și a determinat mulți alții să părăsească definitiv regiunea.

Moldova ocupată de unguri, polonezi și turci - populația suferă

Moldova a fost ocupată mai întâi de unguri și de polonezi. Cu toate acestea, teritoriul a fost ocupat și de Imperiul Otoman Turc, aflat în expansiune. O rebeliune împotriva stăpânirii nealbilor a fost condusă de regele moldovean Ștefan cel Mare, care a reușit să îi alunge pe turci în 1457. Până în 1504, turcii au reocupat zona și au impus același tip de guvernare punitivă pe care o impuseseră în Valahia, provocând aceleași rezultate - moarte și exod în masă al populației locale.

Absorbită ca Protectorat rusesc 1829

Ascensiunea Rusiei imperiale sub conducerea țarinei Ecaterina cea Mare s-a dovedit a fi salvarea României. Rusia s-a declarat protectoarea tuturor creștinilor ortodocși, iar amenințările Rusiei i-au convins pe otomani să permită o anumită autonomie în Muntenia și Moldova. Acest lucru avea să culmineze în 1829, când cele două regiuni au fost anexate în mod oficial la Rusia ca protectorate. Acestea erau în continuare obligate să plătească tributuri otomanilor - un fel de șantaj pentru a preveni o nouă intervenție militară.

Independența față de otomani 1878

Până în 1857, regiunile Moldovei și Valahiei se dezvoltaseră până la punctul în care erau pregătite să se declare independente. În acel an, organele legislative ale celor două state (alese pe baza unui număr limitat de voturi) au votat pentru uniune politică și independență, creând un stat cu numele de România.

Otomanii au fost eliminați definitiv din statul român - după o ocupație de cinci sute de ani - doar în urma victoriei ruso-române asupra otomanilor în Războiul ruso-turc din 1877-1878.

Regatul României sub Carol I

România a fost în cele din urmă recunoscută ca țară independentă de către marile puteri europene în 1878. Un prinț german, Carol I, care îi condusese pe români într-o perioadă dificilă de conflict, a fost încoronat rege al României în mai 1881, creând oficial regatul român. În urma expulzării otomanilor de pe tot

continentul european, cu excepţia unei mici părţi a acestuia, la începutul secolului al XX-lea, România a fost implicată în două războaie balcanice pentru teritoriu, niciunul dintre acestea nu a extins semnificativ suprafaţa României.

Primul Război Mondial - Câștigă Transilvania

Rămânând iniţial neutrali la izbucnirea Primului Război Mondial, românii au intrat viclean în război de partea puterilor aliate în ultimul moment, sperând să câştige teritoriu în urma înfrângerii Germaniei şi Austriei. Au fost răsplătiţi cum se cuvine, câştigând mari părţi din fostul Imperiu Austro-Ungar, inclusiv Transilvania, şi o parte a Rusiei, cunoscută sub numele de Basarabia, pe care ruşii o anexaseră în timpul perioadei de dominaţie a României.

Guvernul Gărzii de Fier în 1939

România a fost grav afectată de Marea Criză. A apărut o mişcare naţionalistă, cunoscută sub numele de Garda de Fier. Aceasta a fost puternic influenţată de Germania Naţional Socialistă şi, în scurt timp, a devenit una dintre cele mai mari grupări politice din România, ajungând în cele din urmă să fie numită în guvern în 1939. Sub conducerea prim-ministrului său, feldmareşalul Ion Antonescu, România a devenit un aliat oficial al Germaniei.

ANTONESCU CONDUCE ROMÂNIA ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL DE PARTEA GERMANIEI

Mareşalul Ion Antonescu, prim-ministru al României între 1940 şi 1944, după întâlnirea cu Adolf Hitler la München, în iunie 1941.

Antonescu a fost demis din funcție de către regele României în 1944. A fost judecat de guvernul Partidului Comunist Român în 1946 și executat prin împușcare.

Al Doilea Război Mondial-România trece de partea cealaltă în 1944

Atunci când Germania Național Socialistă a invadat Uniunea Sovietică în 1941, România a declarat, de asemenea, război sovieticilor. Un număr mare de trupe românești au servit pe Frontul de Est și au suferit pierderi severe, în special în timpul bătăliei de la Stalingrad, care a avut loc de la sfârșitul anului 1942 până în ianuarie 1943.

Când războiul s-a întors irevocabil împotriva Germaniei Național Socialiste, regele român a demis guvernul Gărzii de Fier, s-a predat Uniunii Sovietice și a declarat război Germaniei, în timp ce armata sovietică înainta în România în 1944.

România comunistă 1947-1991

Sub dominația sovietică, România a pierdut din nou teritoriul Basarabiei, pe care îl câștigase cu doar 25 de ani mai devreme. Aflat ferm sub control sovietic, Partidul Comunist Român a fost instalat ca unic conducător într-un stat cu un singur partid în 1947. La fel ca în toate țările din Europa de Est, a fost demarat un proces de sovietizare a societății, ceea ce a dus la rămânerea României în urma Occidentului în ceea ce privește dezvoltarea economică.

Nicolae Ceaușescu - Tiranul comunist

În 1965, Nicolae Ceaușescu a devenit lider al Partidului Comunist și, prin urmare, al României. El a instaurat o guvernare dură și neinspirată care a durat până în 1989. În acel an, în timpul unui val de revolte anticomuniste care a distrus și Uniunea Sovietică, Ceaușescu a fost arestat în urma unei revolte generale. A fost judecat de un tribunal militar și executat în luna decembrie a aceluiași an.

O serie de guverne interimare s-au succedat, în mod ironic, fiind alcătuite în mare parte din foști oficiali ai Partidului Comunist. Abia în 1996 a fost ales primul guvern cu adevărat necomunist și a fost lansat un program de occidentalizare completă.

Imigrația și țiganii din zilele noastre

România a cunoscut foarte puțină imigrație sau mișcări de populație de la sfârșitul Imperiului Otoman. În ciuda acestui fapt, țara nu este omogenă din punct de vedere rasial. Are o populație de țigani extrem de numeroasă, estimată la cel puțin 2,5 milioane la sfârșitul anului 2005. Populația țigănească a continuat să fie o problemă politică controversată în politica românească.

În plus, există un număr semnificativ de elemente de rasă mixtă în România, în principal produsul ocupațiilor asiatice și otomane care au durat împreună sute de ani în această regiune.

BULGARIA

Primele așezări datează din 10.000 î.Hr.

Bulgaria, alături de alte state balcanice, a fost locul unde au existat unele dintre cele mai vechi civilizații de pe pământ. Arheologii au descoperit așezări agricole neolitice care datează din jurul anului 10.000 î.Hr.

Unele triburi indo-europene s-au stabilit în Bulgaria în jurul anului 4.000 î.Hr. În cele din urmă, zona a fost dominată de unele dintre cele mai estice popoare slave, care au adus cu ele cultura secuilor de luptă și abilitățile de prelucrare a fierului.

CEA MAI VECHE PIESĂ DE AUR DIN LUME 4000 Î.HR.

Cea mai veche piesă de aur prelucrată din lume provine din Varna, Bulgaria. Această artă veche de șase mii de ani este un indiciu al abilităților metalurgice avansate ale populației timpurii din această regiune.

Următoarea schimbare importantă a populației a venit odată cu un nou val de invadatori indo-europeni, cunoscuți sub numele de goți. Până în acest moment, romanii s-au răspândit și au ocupat o mare parte din Bulgaria de astăzi, pe care au încorporat-o în provinciile lor din Tracia și Moesia.

Goții au purtat un război continuu împotriva romanilor, care a luat sfârșit doar când prima mare invazie asiatică din Europa - cea a hunilor - i-a împins pe goți pe teritoriul roman. Hunii, care au înaintat spre vest, au pus stăpânire pe o mare parte din ceea ce avea să devină Bulgaria în încercarea lor de a cuceri Europa și Imperiul Roman târziu. Statul bulgar a fost înființat în mod oficial abia în secolul al VII-lea.

Invaziile asiatice își lasă amprenta

Nu numai hunii au ocupat Bulgaria. Poziția sa est-europeană a însemnat că această regiune a fost, de asemenea, afectată de invaziile ulterioare ale Avarilor, Maghiarilor și Bulgarilor. Ultimii dintre acești invadatori asiatici au fost atât de bine înrădăcinați încât au dat numele lor statului.

Bulgarii aproape că au cucerit capitala Imperiului Roman de

Răsărit, Constantinopol, în 813, dar au fost înfrânți și alungați în conflicte ulterioare, ale căror detalii au fost discutate anterior. Ca și cum acest lucru nu ar fi fost de ajuns, Bulgaria a fost, de asemenea, confiscată și ocupată de Imperiul Otoman Turc în timpul invaziei sale în Europa.

Toate aceste ocupații nealbe și-au lăsat amprenta asupra populației bulgare. Astfel, este posibil să se observe un număr mare de elemente vizibil mai întunecate printre popoarele acestei țări, deși, desigur, un număr substanțial de persoane nu prezintă niciun semn al acestui proces de amestecare care a avut loc pe parcursul a mai multe secole.

Influența turcă rămâne puternică

Apropierea de Turcia și lunga perioadă de ocupație otomană au dus, de asemenea, la crearea unei mari comunități turcești în Bulgaria. În 2005, 28 dintre cei 240 de membri ai Adunării Naționale bulgare erau turci. În 2009, aproape 15% din populație era turcă.

Creștinismul a scăzut în mod oficial 864

În 864, regele Bulgariei, Boris I, a declarat creștinismul drept religie oficială de stat, sub egida împăratului bizantin. Acest lucru a dus, la rândul său, la recunoașterea oficială a statului de către papă pentru prima dată, un eveniment important în dezvoltarea statalității europene creștine timpurii.

Primul imperiu bulgar - Grecia și Serbia absorbite 925

Până în anul 900, Bulgaria a devenit una dintre cele mai puternice puteri din sud-estul Europei. Sub domnia fiului lui Boris, Simeon, bulgarii au jucat un rol major în înfrângerea invaziei maghiare asiatice.

Simeon a introdus reforme sociale care au creat o rețea de școli și alte infrastructuri. De asemenea, a purtat o serie de războaie cu Imperiul Bizantin, care, considerându-se conducătorul suprem al lumii creștine din Europa de Est, a intervenit continuu în afacerile statelor vecine, cum ar fi Bulgaria.

Războaiele lui Simeon au dus la o serie de achiziții teritoriale care au inclus mari suprafețe din Grecia. În 925, cuceririle sale au fost atât

de mari încât a reușit să se declare împărat al grecilor și al bulgarilor. Anul următor, Serbia a fost cucerită și încorporată în Imperiul Bulgar.

Invazia rusă pune capăt primului imperiu bulgar

Primul imperiu bulgar a luat sfârșit în 969, când Imperiul Rus, aflat în expansiune, a invadat și a luat prizonieră familia regală în capitală, Sofia. Această invazie rusă i-a provocat pe bizantini să intervină în conflict, venind în ajutorul foștilor lor dușmani, bulgarii. Până în anul 970, o armată bizantină i-a angajat pe ruși în Bulgaria.

După un conflict care a durat aproape doi ani, rușii au fost nevoiți să se retragă. Bizantinii victorioși au reușit să anexeze partea estică a Bulgariei drept răsplată. Partea de vest a redevenit independentă. Această independență a fost de scurtă durată, deoarece, în 1014, bizantinii au anexat restul Bulgariei, încorporând-o ca provincie a Imperiului Roman de Răsărit.

Al doilea imperiu bulgar 1185

Bulgaria a rămas sub stăpânire bizantină până în 1185, când, în urma unei revolte populare, ultimii conducători ocupanți au fost alungați. Bulgarii s-au declarat din nou independenți și au proclamat începutul celui de-al doilea Imperiu Bulgar. Acest al doilea imperiu s-a dovedit în curând la fel de expansionist ca și primul. În câțiva ani, părți din Serbia, Macedonia și Albania au fost anexate Bulgariei prin conflict militar. Stăpânirea bulgară a fost menținută prin forța armelor până în 1330, când o armată sârbă revitalizată i-a învins pe bulgari. Sârbii au trecut apoi la ofensivă și i-au urmărit pe bulgarii înfrânți înapoi în Bulgaria. În următorii douăzeci și cinci de ani, Bulgaria a fost sub dominație sârbă.

Turcii conduc timp de cinci sute de ani

Până în 1360, invazia otomană, care nu era de culoare albă, a invadat aproape tot sudul Balcanilor și a început să se îndrepte spre nord, spre Europa Centrală. Până în 1396, armatele musulmane invadatoare au cucerit Bulgaria și au făcut ca aceasta să dispară ca entitate politică pentru următorii cinci sute de ani. Conducerea turcă a fost înrădăcinată în regiune, iar între conducătorii otomani și populația supusă a avut loc un amestec rasial deloc neglijabil.

TURCII UCID TREIZECI DE MII DE ALBI ÎN 1876 ATROCITĂȚILE BULGARE

Otomanii au ucis treizeci de mii de bulgari în timpul atrocităților din Bulgaria. Această scenă reprezintă incendierea și jefuirea orașului Batak de către turci în 1876, care s-a soldat cu șapte mii de morți bulgari.

Atrocitățile din Bulgaria-Turcii măcelăresc treizeci de mii de bulgari albi

Ocupația otomană a Bulgariei nu a trecut fără incidente. Au avut loc revolte bulgare de mai multe ori, dar toate au fost înăbușite de forțele de ocupație.

Cea mai notabilă dintre aceste revolte a avut loc în 1876, în timpul unei revolte majore. După o serie de bătălii disperate, rebelii bulgari au fost înfrânți. În încercarea de a zdrobi alte rebeliuni, musulmanii au exercitat o represalii teribile - aproximativ treizeci de mii de bulgari, bărbați, femei și copii, au fost masacrați de turci, iar mai multe sate au fost distruse în acest proces. Aceste masacre au devenit cunoscute sub numele de Atrocitățile bulgărești.

Războiul ruso-otoman

Bulgarii au stat îngenuncheați sub dominația tot mai severă a turcilor până când salvarea a venit sub forma rușilor. Vrăjmășia de lungă durată dintre Imperiul Rus și otomani pentru controlul asupra Mării Negre și a sud-estului Europei a ajuns la apogeu în 1877, când a izbucnit războiul dintre cei doi. Până atunci, rușii își refăcuseră armata și își industrializaseră țara. Drept urmare, au copleșit rapid

armatele otomane, acum învechite.

Conflictul a continuat până în 1878, când imperiul musulman a suferit o înfrângere decisivă și a fost obligat să ceară pacea. În ceea ce privește înțelegerea, Bulgaria a fost împărțită în două: o parte a devenit un principat autonom sub influența Rusiei, iar a doua parte a devenit o provincie otomană autonomă.

ASALTUL RUSESC CUCEREȘTE VARNA 1828

Turcii nealbi au predat orașul Varna, Bulgaria, în 1828, după un asalt hotărât al rușilor. Varna fusese mult timp scena unui conflict între albii și invadatorii albi. În 1444, Varna a fost locul unei bătălii în care o forță aflată sub comanda sultanului otoman Murad al II-lea a zdrobit o armată condusă de Wladyslaw al III-lea al Poloniei (cunoscut și ca regele Ulászló I al Ungariei) și de liderul maghiar Janos Hunyadi. Această bătălie a deschis calea pentru ca turcii să pună stăpânire pe o mare parte din sud-estul Europei, situație care a fost inversată abia la începutul secolului al XIX-lea.

Declararea independenței față de otomani 1908

Cu toate acestea, naționalismul bulgar nu era mort. Reformele democratice parțiale din principatul bulgar autonom au dus la alegerea unui nou parlament care, la rândul său, a votat pentru revenirea monarhiei. Adunarea l-a ales pe Alexandru de Battenberg, un nepot german al țarului rus, să fie primul rege bulgar după mai bine de cinci sute de ani. Izbucnirea naționalismului pe care acest act a inspirat-o a dus la o altă rebeliune în partea Bulgariei aflată sub dominație otomană în 1885. Otomanii au fost alungați, iar cele două

părți au fost unite din nou în noul Regat al Bulgariei.

În ciuda faptului că țarul rus și noul rege bulgar erau rude, rușii au refuzat să recunoască noul stat și au ales să sprijine Serbia, care era considerată un aliat mai loial. Sârbii au declarat apoi război bulgarilor uniți, în încercarea de a zdrobi noul stat la naștere. Încercarea a eșuat, iar bulgarii au respins atacul. Sârbii au fost nevoiți să fugă și să ceară pacea.

Nemulțumirile din interiorul Bulgariei au continuat să se manifeste, iar în 1886 un grup de bulgari pro-ruși a răsturnat noul guvern și a instituit un guvern pro-rus. Această rebeliune a fost la rândul ei răsturnată în câteva zile, dar amenințarea unei noi intervenții l-a determinat pe regele bulgar să abdice. Un nou rege, prințul Ferdinand de Saxa-Coburg-Gotha, a fost ales în 1887. Ferdinand a fost cel care a profitat de o rebeliune internă în Imperiul Otoman și a declarat Bulgaria complet independentă în 1908.

Bătălia de la Pasul Shipka din august 1877, în timpul Războiului ruso-turc (1877-1878).

Războaiele balcanice îi alungă pe otomani

Începutul secolului al XIX-lea a fost marcat de ultimele eforturi depuse de statele balcanice pentru a alunga ultimii otomani turci. În Primul Război Balcanic (1912-1913), Bulgaria, aliată cu Serbia, Muntenegru și Grecia, i-a atacat și i-a învins pe otomani, forțând

această putere în declin să se retragă din cea mai mare parte a Europei de sud-est.

Apoi, învingătorii s-au certat între ei în privința împărțirii fostelor teritorii otomane. Acest lucru a dus la ceea ce s-a numit al doilea război balcanic în 1913. Bulgaria, care a luptat împotriva aproape tuturor celorlalți din regiune, a pierdut acest război. Ca urmare, bulgarii au fost forțați să cedeze o parte din propriul teritoriu, care a fost împărțit între învingători.

Primul Război Mondial-Bulgaria pierde mai multe teritorii

Bulgaria a participat la Primul Război Mondial ca aliat al Germaniei și al Imperiului Austro-Ungar. Înfrângerea Puterilor Centrale în acest conflict a determinat Bulgaria să fie nevoită să se dezarmeze și să plătească reparații importante în condiții similare celor impuse Germaniei și Austriei. În ceea ce privește Tratatul de la Neuilly din noiembrie 1919, Bulgaria a pierdut, de asemenea, cea mai mare parte a teritoriilor pe care le dobândise în Primul Război Balcanic.

Disensiuni interne

Perioada dintre primul și al doilea război mondial a fost marcată de instabilitate politică. O dictatură, instaurată în 1919, a fost răsturnată printr-o lovitură de stat în 1923, iar în 1925, Grecia a invadat Bulgaria din cauza unei dispute teritoriale.

Intervenția Societății Națiunilor, precursoarea Organizației Națiunilor Unite, a pus capăt războiului, Grecia fiind învinuită oficial pentru conflict. În 1934, regele bulgar, țarul Boris, a dat o lovitură de stat și a instaurat o dictatură regală, o stare de lucruri care a rămas în vigoare până în 1944.

Al Doilea Război Mondial - Guvernul pro-german a fost răsturnat

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, regele bulgar a simpatizat inițial cu Germania. În martie 1941, Bulgaria s-a alăturat oficial puterilor Axei, permițând trupelor germane să folosească țara ca parte a trambulinei pentru invazia Greciei.

Bulgaria a luat apoi parte activă la războiul împotriva Greciei

și Iugoslaviei, declarând oficial război acestor două țări în aprilie 1941. Ca urmare a înfrângerii ultimelor două state, Bulgaria a ocupat întreaga Macedonie iugoslavă, Tracia grecească și estul Macedoniei grecești.

În decembrie 1941, Bulgaria a urmat exemplul Germaniei și a declarat război Statelor Unite și Marii Britanii, îndeplinindu-și astfel obligațiile față de puterile Axei, în conformitate cu pactul internațional anticomunist "Anti-Comintern", pe care îl semnase în luna precedentă.

Trupe germane Wehrmacht în Bulgaria, 1943. Pe măsură ce sovieticii se apropiau dinspre est, guvernul bulgar a fost răsturnat, iar țara a schimbat tabăra în război.

Bulgaria nu a declarat niciodată în mod oficial război Uniunii Sovietice. Acest lucru a rămas valabil chiar și după ce regele bulgar a murit în august 1943, iar un guvern pro-german din Bulgaria a întărit legăturile țării cu Germania. Cu toate acestea, până în 1944, era clar că Germania urma să piardă războiul. În mai 1944, guvernul pro-german din Bulgaria a fost răsturnat în urma unei lovituri de stat.

Noul guvern a tăiat imediat legăturile cu Germania, sperând să evite războiul cu Uniunea Sovietică. Demersul a fost inutil: în timp ce armatele sovietice se apropiau de granițele Bulgariei, gigantul comunist a declarat oficial război Bulgariei în septembrie 1944. Guvernul bulgar a fost de acord cu o capitulare imediată și a ordonat armatei sale să nu lupte. În conformitate cu acordul de armistițiu, armata sovietică a primit liberă trecere prin Bulgaria, iar această țară a declarat apoi război Germaniei. În cele din urmă, acordul de armistițiu includea un angajament de a instala un guvern pro-

comunist în Bulgaria sub supraveghere militară sovietică directă. Acest lucru a devenit realitate în 1947, iar guvernul comunist a rămas la putere până în ultimul deceniu al secolului al XX-lea.

Perioada comunistă - scăderea dramatică a nivelului de trai

Prima măsură luată de noii conducători comuniști a fost expulzarea regelui bulgar în 1946. Participarea Bulgariei la război a fost încheiată în mod oficial printr-un tratat încheiat la Paris în 1947, în baza căruia țara a fost obligată să plătească despăgubiri Iugoslaviei și Greciei și să cedeze toate teritoriile câștigate în timpul războiului.

Bulgaria a devenit una dintre cele mai restrictive țări comuniste din întreaga Alianță de la Varșovia. Acest lucru a cauzat o scădere dramatică a nivelului de trai, iar țara a fost puternic subvenționată de Uniunea Sovietică pentru a preveni un colaps total.

Politica oficială bulgară anti-turcă

În anii '80, guvernul bulgar a demarat un program deliberat de alungare a turcilor rămași în țară. În mod viclean, acest program a fost executat sub pretextul că se pretinde oficial că îi va integra pe turci în restul populației. În realitate, aceste măsuri s-au rezumat la o încercare de a stinge cultura turcă din Bulgaria.

Turcii au fost forțați să adopte nume slavone și a devenit ilegal să vorbești turcește în public. În 1989, peste trei sute de mii de turci au părăsit țara, trecând granița în Turcia. Politica a fost abandonată mai târziu în același an, când Uniunea Sovietică a căzut și regimul comunist s-a prăbușit.

Prăbușirea blocului estic - dar comuniștii bulgari au câștigat alegerile

Reformele democratice după abolirea statului cu un singur partid au dus la primele alegeri democratice din Bulgaria în iunie 1990. Acestea au fost câștigate de Partidul Comunist reformat, care s-a redenumit Partidul Socialist Bulgar.

Această victorie electorală cripto-comunistă, combinată cu problemele economice obișnuite asociate cu conversia unei economii de la controlul statului la libera inițiativă, a provocat o nouă scădere

masivă a nivelului de trai în Bulgaria. Această recesiune economică a durat până la sfârșitul secolului al XX-lea.

Imigrația și țiganii

În mare parte din cauza situației sale economice nefavorabile, Bulgaria nu a fost un punct de atracție pentru imigrația, legală sau ilegală, și ca atare nu a avut nici o populație seminificativă de imigranți din lumea a treia la începutul secolului XXI.

Cu toate acestea, efectul secolelor de ocupație asiatică și otomană -și o populație de țigani (la origine indieni) de peste o jumătate de milion de persoane - a lăsat o amprentă clar identificabilă asupra unei minorități semnificative a populației.

ALBANIA

Albanezii originari erau vechii europeni numiți iliri, care au colonizat mari părți ale Balcanilor cu secole înainte de invaziile indo-europene.

Acești vechi europeni au întemeiat o civilizație neolitică în regiune, întreruptă doar de stabilirea coloniilor indo-europene grecești de-a lungul coastei în secolul al VI-lea î.Hr.

Odată cu disoluția poporului Greciei clasice, coloniile grecești din Albania au intrat și ele în declin. Până la sfârșitul secolului al III-lea î.Hr. influența greacă aproape dispăruse.

Descendenții lor, care s-au amestecat cu populația originară din Vechea Europă, au înființat apoi o serie de regate independente care au durat până în secolul al II-lea d.Hr.

Sursa ilirilor de recruți pentru armata romană

În cursul expansiunii sale spre est, Imperiul Roman a invadat coasta albaneză în anul 229 î.Hr., declanșând un conflict cu localnicii, cunoscut sub numele de Războaiele Iliriei. Până în 168 î.Hr., romanii i-au supus pe toți ilirii și au încorporat regiunea în Imperiul Roman sub numele de Illyricum.

Roma a condus regiunea în următoarele șase secole, dar ilirii au rezistat asimilării, iar cultura și limba lor specifică au supraviețuit.

Pe măsură ce numărul romanilor a scăzut, Imperiul a fost nevoit să folosească un număr tot mai mare de mercenari în armatele sale. Ilirii au fost, alături de germani, una dintre cele mai mari surse ale acestor forțe de mercenari.
Aceștia au devenit complet integrați în societatea romană, până în punctul în care mai mulți împărați au fost de origine ilirică.

Dominația romano-bizantină din 395

În anul 395, Imperiul Roman a fost împărțit în două, cu o secțiune vestică și una estică. Iliria a căzut sub auspiciile Imperiului de Est. Până în acest moment, ilirienii au ajuns în poziții de mare proeminență în Imperiul de Est, unul dintre cei mai faimoși ilirieni fiind împăratul Iustinian I, care a domnit între 527 și 565.

Sub stăpânirea bizantină, creștinismul a devenit, de asemenea, religia oficială a Iliriei, înlocuind amestecul de credințe din vechea Europă și panteonul greco-roman de zei, care deținuseră anterior supremația. Acest proces a fost temporar inversat de goții care au trecut prin Iliria în timpul migrației lor spre vest.

Invaziile asiatice își lasă amprenta

Illyria, însă, avea să fie iremediabil marcată de invaziile asiatice care au urmat goților. Primii care au ocupat Iliria au fost hunii, urmați de avari, bulgari și maghiari. Acești invadatori au devastat țara, au distrus orașe mari și au ucis sau înrobit o mare parte a populației.

Aproape toți ilirii au fost dispersați în urma acestor invazii. Țara a fost apoi absorbită de statele slave învecinate, care au apărut după ce invadatorii asiatici au fost alungați. Ilirii care au supraviețuit invaziilor asiatice au fost absorbiți în statele Slovenia, Croația, Bosnia și Herțegovina și Serbia.

Doar în sudul țării a supraviețuit un număr semnificativ de iliri. Aceștia au format mai târziu populația de bază a statului care a devenit cunoscut sub numele de Albania.

GEORGE KASTRIOTI-EROUL ALB AL ALBANIEI

Națiunea Albaniei a fost aproape distrusă de invazia turco-otomană din 1388, care nu era albă. Până în 1430, otomanii au cucerit întreaga Albanie. O revoltă condusă de patriotul albanez George Kastrioti, cunoscut sub numele popular de Scanderbeg, a rezistat invadatorilor timp de douăzeci și cinci de ani, dar turcii au zdrobit toată opoziția până în 1506, răzbunându-se teribil pe albanezi.

Shqiperia-Țara Vulturului

Regiunea a devenit cunoscută sub numele de Albania sau Shqiperia (Țara Vulturului) în secolul al VIII-lea. Cu toate acestea, a fost supusă unor valuri de invazii diferite începând cu secolul al IX-lea, fiecare dintre acestea aducând în Albania propriile tipuri subrasiale specifice.

Slavii bulgari au adus o tulpină mixtă indo-europeană și au adăugat un ușor amestec asiatic.

Cruciații normanzi au adus sânge viking, în timp ce Angevinii italieni au adus un amestec de sânge nordic și alpin. Sârbii au adus mai mult sânge slav, în timp ce venețienii au adus genele germanice lombardice în țară.

Rezultatul final a fost crearea unui amestec al tuturor principalelor grupuri subrasiale albe din țară, cu un ușor amestec de tipuri "întunecate". care descindeau din invaziile asiatice.

În timpul Evului Mediu, orașele albaneze s-au extins și comerțul a înflorit. Educația, arta și cultura s-au dezvoltat și, deși limba ilirică a supraviețuit, greaca și latina au devenit limbile oficiale.

Invazia sârbă perturbă civilizația ilirică în jurul anului 1350

Această civilizație înfloritoare a fost distrusă de două evenimente istorice majore care au avut loc în succesiune rapidă. Primul a fost cucerirea regiunii de către statul sârb în expansiune în 1347, în urma căreia sute de mii de persoane din mica populație albaneză au migrat în Grecia. Cel de-al doilea eveniment, care a fost și mai dramatic, a fost invazia turco-otomană din 1388.

Invazia otomană a rezistat timp de douăzeci și cinci de ani

Până în 1430, otomanii invadatori au cucerit întreaga Albanie. O revoltă nereușită în cele din urmă, condusă de patriotul albanez George Kastrioti, cunoscut sub numele popular de Scanderbeg, a rezistat invadatorilor albi timp de 25 de ani, dar până în 1506 turcii au zdrobit toată opoziția. Aceștia s-au răzbunat apoi teribil pe albanezi pentru că au rezistat cu atâta înverșunare. Cruzimea represaliilor turcești și natura dominației lor au făcut ca încă 25 la sută din populația albaneză să fugă în Italia.

Ca urmare, Albania s-a depopulat masiv. Pierderea unor segmente mari de populație în favoarea Greciei, victimele din războiul cu otomanii, care a durat un sfert de secol, și refugiații care au fugit de învingătorii turci au decimat numărul albanezilor rămași.

Așezarea turcilor în Albania și amestecul fizic între puținii albanezi rămași în mediul rural, în mare parte epuizat, au făcut ca populația să devină majoritar musulmană (două treimi) până la sfârșitul secolului al XVII-lea. Prin urmare, nu a fost o surpriză faptul că o parte dintre acești "albanezi" au ajuns în poziții de proeminență în cadrul guvernului otoman în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Mai mult de două duzini de "albanezi" au devenit mari viziruri (prim-miniștri) ai Imperiului Otoman.

DISTRUGEREA ALBANIEI DE CĂTRE TURCI ÎȘI LASĂ AMPRENTA PRINTRE ALBANEZII DE ASTĂZI

Originea rasială mixtă a multor albanezi, dar nu a tuturor, poate fi observată în această fotografie din 1999 a doi soldați din Armata de Eliberare a Kosovo, care au luptat împotriva guvernului sârb în acel an.
Soldatul din stânga are un aspect "turcesc" și poartă, în mod ironic, steagul cu două capete de vultur al albanezilor albi originali, Shqiperia.

Independența Albaniei 1912

Deși musulmani în proporție de două treimi, a rămas un număr mic de albanezi care nu s-au amestecat cu turcii. Sub conducerea acestui grup a fost organizată o mișcare de independență care a luat naștere la începutul secolului XX, după aproape cinci sute de ani de dominație otomană.

Între 1910 și 1912, naționaliștii albanezi au purtat o luptă armată împotriva otomanilor. Când a izbucnit Primul Război Balcanic în 1912, naționaliștii albanezi au profitat de șansa lor și au proclamat independența după înfrângerea turcilor.

Cea mai mare parte a Europei Occidentale a recunoscut independența Albaniei, dar, în urma presiunilor exercitate de Serbia,

albanezii au fost convinşi să cedeze regiunea Kosovo vecinilor lor sârbi, în ciuda faptului că majoritatea locuitorilor erau albanezi din punct de vedere etnic. Această împărţire a provocat un conflict între sârbi şi albanezi, care a durat până la sfârşitul secolului XX, când a izbucnit atât de violent încât forţele europene şi americane au intervenit în 1999.

Albania invadată de Italia în 1939

Populaţia albaneză originală din Shqiperia a dispărut aproape în întregime. Statul a fost preluat de un rege autocrat pe nume Zog în 1929, dar domnia sa a luat sfârşit atunci când Italia fascistă condusă de Mussolini a invadat Albania în 1939.

După ce Iugoslavia a fost ocupată de germani în 1941, regiunea Kosovo a fost returnată Albaniei de către o Germanie binevoitoare. Kosovo a rămas parte a Albaniei până în 1944, când germanii s-au retras din regiune. În acel an, Kosovo a fost din nou confiscat de Serbia.

Primul stat ateu din lume

Prăbuşirea Germaniei Naţional Socialiste şi a Italiei fasciste la sfârşitul celui de- al Doilea Război Mondial a permis comuniştilor să preia controlul asupra unei mari părţi a Europei de Est, iar Albania nu a făcut excepţie. De fapt, Partidul Comunist Albanez a preluat puterea în ţara sa natală în noiembrie 1944, odată cu retragerea puterilor Axei din Balcani.

Comuniştii au instituit un stat cu un singur partid şi au sovietizat o ţară deja sărăcită. Acest lucru a cauzat o scădere constantă a nivelului de trai, iar Uniunea Sovietică a fost nevoită să susţină statul albanez cu împrumuturi şi cadouri financiare.

În urma diferenţelor ideologice cu Uniunea Sovietică, comuniştii albanezi au trecut la China Roşie, iar sub influenţa maoistă, Albania a devenit şi mai dură. În 1967, toate organismele religioase au fost interzise, iar bisericile creştine şi moscheile musulmane au fost confiscate. Albania a fost declarată în mod oficial primul stat ateu din lume. Prăbuşirea comunismului în 1989 a dus la reforme democratice treptate în Albania. Până la sfârşitul secolului al XX-lea,

mii de albanezi au fugit din ţara lor distrusă şi au intrat în Europa de Vest, imigrând ilegal prin Italia. Cu toate acestea, ei erau o umbră a rasei care l-a produs cândva pe marele împărat roman Iustinian.

GRECIA

Stăpânirea romană-Grecia sub Imperiul de Răsărit

Grecia a fost ocupată de armatele romane în anul 146 î.Hr. după încheierea Războaielor Punice. Ocupanţii romani au fost surprinşi să găsească o mare parte din ţară în ruine şi, ulterior, au dispus ca multe dintre monumentele prăbuşite să fie reconstruite. Ca urmare, multe dintre ruinele clădirilor văzute astăzi în Grecia sunt, de fapt, reconstrucţii din epoca romană.

Iniţial, romanii nu s-au bucurat de o supunere totală din partea grecilor ocupaţi. Oraşul Atena a condus unele dintre celelalte oraşe greceşti în rebeliunea împotriva dominaţiei romane în anul 88 î.Hr., ceea ce l-a forţat pe generalul Sulla să invadeze Grecia cu o nouă armată romană. De data aceasta, suprimarea disidenţei a fost completă, iar împăratul roman Augustus a organizat în mod oficial Grecia ca provincie Achaea în 27 î.Hr.

Poziţia sa geografică a făcut din Grecia principala provincie estică a Imperiului Roman. Greaca a devenit o limbă importantă a imperiului, iar filozofii şi oamenii de ştiinţă greci clasici erau foarte apreciaţi la Roma.

Ca parte a Imperiului Roman, Grecia a căzut şi ea sub influenţa creştinismului după ce acesta a fost adoptat de împăratul Constantin. În momentul împărţirii Imperiului Roman în jumătăţi de est şi de vest, Grecia a fost inclusă în Imperiul de Est.

Istoria greacă a fost apoi inclusă în conflictele continue ale romanilor cu goţii şi în invaziile hunilor asiatici, care au afectat toată Europa de est până la sfârşitul primului mileniu. Atena a fost cucerită de goţi şi ameninţată de huni, printre multe alte încercări şi necazuri - dar, în cele din urmă, a revenit întotdeauna în sânul Imperiului Roman de Răsărit, sau Bizantin.

DOUĂ SUTE DE ANI DE RĂZBOI RASIAL PE INSULA RHODES

Chiar în largul coastei de sud-vest a Turciei se află insula Rodos, unde cavalerii albi au înființat un stat cruciat în 1306. Rodos a fost supusă la numeroase atacuri ale turcilor timp de peste două sute de ani. De fiecare dată, atacatorii au fost alungați după bătălii înfricoșătoare. Odată cu trecerea timpului, întăririle europene s-au epuizat, iar apărătorii Rodosului au devenit din ce în ce mai puțini. În cele din urmă, în 1522, insula a fost invadată de turci. Aici pot fi văzuți cavalerii apărând Rodosul în timpul marelui asediu din 1480, unde au rezistat în fața unui atac feroce timp de mai bine de două luni.

Regimul cruciaților din 1204 până în 1261

Stăpânirea bizantină asupra Greciei a fost întreruptă în 1204, când o armată de cruciați, care fusese deturnată de la intenţia sa inițială de a elibera Palestina, a atacat Bizanţul. Cruciații au împărțit peninsula greacă în fiefuri feudale, cel mai cunoscut fiind Ducatul de Atena. Toate aceste state au fost încorporate în ceea ce a devenit oficial cunoscut sub numele de Imperiul Latin de Răsărit.

Stăpânirea cruciaților a fost prea scurtă, iar numărul lor a fost prea mic pentru a modifica în mod substanțial compoziția rasială a regiunii și au fost alungați în 1261, când bizantinii au recucerit o mare parte din Grecia.

După căderea Constantinopolului în mâinile armatelor musulmane în 1453, cea mai mare parte a Greciei a căzut sub controlul mai multor state din Europa de Vest, inclusiv al francezilor, spaniolilor și italienilor. Toate aceste națiuni au trimis colonii de oameni proprii în regiunile pe care le ocupau, provocând o infuzie de sânge european nou acolo.

Invazia otomană 1460 - O dominație dură

Musulmanii otomani plănuiau să invadeze întreaga Europă, începând cu Balcanii. Până în 1460, aproape toată Grecia fusese ocupată. Pe parcursul următoarelor două secole, un război rasial necruțător a avut loc între otomanii invadatori și puterile europene care aveau avanposturi în Grecia. Acesta s-a încheiat cu invadarea întregii peninsule de către turci. Ultimul capitol al acestei saga a fost capturarea Cretei de către turci în 1669.

Grecia a rămas sub dominație turcă până în secolul al XIX-lea. Cei aproape 450 de ani de dominație nealbă au dus în mod inevitabil la o altă infuzie de sânge din Orientul Mijlociu în peninsulă. Dușmănia care s-a dezvoltat între greci și turci ca urmare a ocupației otomane dure a militat împotriva procesului de integrare. Mulți greci au evitat în mod activ să se integreze cu ocupanții. Ca urmare, există până în prezent o mare neîncredere între mulți greci și turci.

Intervenția sporadică a Rusiei nu a avut succes

La sfârșitul secolului al XVIII-lea, naționaliștii greci au lansat o serie de încercări de a-i alunga pe turci. În acest demers au fost ajutați de aventurierii ruși, care simțeau o afinitate cu Biserica Creștină Ortodoxă Greacă, care a servit drept geneză a Bisericii Ortodoxe Ruse.

În 1770, contele rus Aleksey Grigorievici Orlov a debarcat o flotă de nave în Peloponez și a condus o revoltă nereușită împotriva turcilor. În 1821, Alexandru Ypsilanti, un fost ajutor de tabără al țarului rus, Alexandru I, a intrat în Moldova cu o mică forță și a proclamat independența Greciei. Țarul a refuzat să acorde sprijin expediției, iar

turcii au zdrobit mica forță, ucigându-i pe toți rebelii pe care i-au capturat.

Ulterior, naționaliștii greci au purtat o serie de războaie împotriva turcilor. Inițial, au luptat fără aliați, fiind ajutați doar de bani și de voluntari individuali din țările europene care simpatizau personal cu campania anti- turcă. Aceste campanii au avut un succes redus și abia după ce au intervenit puterile vest-europene, turcii au fost în cele din urmă alungați.

Egiptenii ocupă Grecia

Națiunile din Europa de Vest au intervenit în cele din urmă atunci când otomanii au trimis trupe musulmane din Egipt în Grecia pentru a ajuta la reprimarea revoltelor în curs de desfășurare. Trupele egiptene au sosit în 1825 și au ocupat întreaga parte sudică a peninsulei grecești.

Ceea ce era, de fapt, o invazie musulmană egipteană nealbă a continentului european s-a dovedit a fi prea mult pentru puterile europene și, în 1827, o flotă combinată a Rusiei, Marii Britanii și Franței a fost trimisă în Marea Mediterană pentru a-i ataca pe otomani.

Marina otomană a fost înfrântă și distrusă în mod decisiv în Bătălia de la Navarino din 1828, distrugând pentru totdeauna puterea navală turcă. Otomanii, indignați de participarea marinei rusești la forța de atac europeană, au închis apoi Dardanele pentru navele rusești. Ca răspuns, Rusia a declarat război otomanilor și a izbucnit Războiul ruso-turc din 1828-1829. Forțele terestre rusești au avansat până la 40 de mile de Constantinopol, în timp ce o forță de infanterie franceză a debarcat pe continentul Greciei. Împreună cu rebelii greci, forțele franceze i-au alungat pe turci și pe egipteni de pe continentul grec.

BĂTĂLIA DE LA NAVARINO 1827

Bătălia de la Navarino, din 20 octombrie 1827, a fost o mare victorie europeană care a dat naștere Greciei de astăzi. Această victorie a impulsionat alte victorii ale forțelor europene pe uscat, care au culminat cu independența Greciei sub protecție europeană în 1830.

Tratatul de la Adrianopol din 1829 duce la crearea Greciei independente

Înfrângerile militare suferite de otomani i-au forțat pe turci să ceară un armistițiu. Războiul s-a încheiat prin Tratatul de la Adrianopol, semnat în 1829, în temeiul căruia otomanii au făcut concesii teritoriale majore Rusiei. De asemenea, a fost recunoscută independența Greciei. În anul următor, 1830, Grecia a fost declarată regat autonom sub protecție europeană.

Independența marcată de conflicte

Trei sute șaizeci și nouă de ani de dominație otomană își lăsaseră amprenta. A existat o cantitate inevitabilă de amestec cu turcii, iar acest lucru, combinat cu diversele infuzii albe, a dus la compoziția populației grecești de astăzi, care este clar împărțită între elemente europene și mixte.

Tânărul stat s-a dovedit, de asemenea, foarte instabil, iar independența din 1830 a fost urmată de o perioadă de război civil și de conflicte. Această situație a fost agravată de o serie de conducători

inepți, inclusiv de un rege bavarez, Otto I, care a primit tronul în 1832 de la protectorii europeni ai Greciei.

Abia în 1864 Grecia a atins o anumită stabilitate, când a fost introdusă o nouă constituție, bazată pe votul universal al bărbaților adulți. Un plebiscit național în rândul grecilor l-a ales pe prințul Alfred, al doilea fiu al reginei Victoria a Marii Britanii, drept noul rege al Greciei. Totuși, această idee a fost respinsă de guvernul britanic, care l-a desemnat în schimb pe prințul William George, al doilea fiu al regelui Christian al IX- lea al Danemarcei. Acest compromis a fost acceptat și, ca urmare, un danez a devenit rege al Greciei în 1865.

Rebeliune prelungită pentru eliberarea Cretei și a Macedoniei

Insula Creta și regiunea Macedoniei au rămas în continuare sub dominație turcă, fapt care a fost considerat o insultă națională în Grecia. Grecii au lansat o tentativă militară nereușită de a prelua ambele teritorii de la turci, dar au fost zădărnicite de intervenția europeană în conflict.

Fără să se descurajeze, grecii au încurajat rebeliuni atât în Creta, cât și în Macedonia. În 1886, cretanii s-au revoltat împotriva conducătorilor turci, iar Grecia a trimis o expediție armată pe insulă. În același timp, membrii unei societăți naționaliste grecești secrete, Ethnike Hetairia, i-au atacat pe turci în Macedonia.

Aceste evenimente au declanșat un nou război cu Turcia. Grecii au fost înfrânți și, încă o dată, doar intervenția puterilor vest-europene i-a împiedicat pe turci să reocupe Grecia. Abia în 1898 Turcia a fost în cele din urmă obligată de puterile europene să își retragă forțele din Creta. Insula a fost plasată sub protecția comună a puterilor europene și, până în 1912, insula a fost oficial reunită cu Grecia.

Cu toate acestea, Macedonia a rămas ferm sub dominația turcă până în 1903, când a izbucnit o insurecție. Spre marea dezamăgire a Greciei, majoritatea rebelilor s-au declarat în favoarea unificării cu Bulgaria. În 1912, toate statele balcanice au format o alianță împotriva otomanilor în cadrul Primului război balcanic. Turcia a fost complet învinsă și a fost alungată din aproape toate punctele sale de sprijin de pe continentul european. Grecia și Serbia s-au aliat apoi

împotriva Bulgariei pentru posesia fostelor teritorii deținute de Turcia în cel de-al doilea război balcanic. Bulgaria a fost învinsă și a fost forțată să cedeze Macedonia și alte două regiuni Greciei.

RĂZBOIUL GRECO-TURC DIN 1897 SE ÎNCHEIE CU O ÎNFRÂNGERE PENTRU GRECI

Bătălia de la Velestino, purtată între forțele grecești și turcești în timpul războiului greco-turc din 1897. Denumit și Războiul de treizeci de zile, conflictul a fost cauzat de statutul insulei Creta în timpul războiului greco-turc din 1897. Conflictul nu a fost un succes pentru Grecia, care a fost nevoită să facă concesii la graniță și să plătească despăgubiri către Turcia. Cu toate acestea, avea să fie un teren de antrenament pentru
Războaiele Balcanice, care au izbucnit doi ani mai târziu și în care Grecia a fost victorioasă.

Primul Război Mondial-Grecia recompensată cu Tracia

La izbucnirea Primului Război Mondial în 1914, Grecia a rămas neutră până în 1917, când a intrat în conflict de partea Aliaților. Drept răsplată, Grecia a primit recompense teritoriale semnificative: Tracia de vest de la Bulgaria, iar Tracia de est și multe insule din Marea Egee de la Turcia.

Unificarea finală a Greciei nu a asigurat stabilitatea politică. Țara a fost supusă unui lung șir de lovituri de stat militare, dictaturi

regale și încercări de democrație înainte de apariția unei dictaturi în 1936, care a pus capăt în cele din urmă tulburărilor.

Al Doilea Război Mondial-Creta invadată din aer

Încercările Greciei de a rămâne neutră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial au luat sfârșit odată cu invazia Italiei în octombrie 1940. Armata greacă nu numai că i-a oprit pe invadatorii italieni, dar i-a și aruncat pe aceștia într-o retragere în forță înapoi în Albania.

Doar o invazie germană precipitată în aprilie 1941 i-a salvat pe italieni de la o înfrângere sigură, deoarece până atunci grecii au cucerit un sfert din Albania de la italieni.

Armata germană i-a copleșit pe greci. Atena a fost cucerită în a treia săptămână de campanie, iar Grecia a fost forțată să se predea. Un guvern pro-Național Socialist a fost instalat la Atena după ce insula Creta a fost invadată de o forță aeropurtată germană - prima mare invazie aeropurtată din istorie.

Mulți greci s-au opus activ ocupației germane, sprijinind partizanii comuniști care acționau cu o relativă ușurință în zona rurală muntoasă. Până în octombrie 1944, armata germană s-a retras din Grecia, iar în urma rivalității dintre forțele de partizani greci concurente, trupele britanice au fost trimise la Atena pentru a încerca să stabilizeze situația.

Războiul civil dintre partizani se încheie în 1949

Între partizanii concurenți a izbucnit un război civil, care s-a încheiat abia în februarie 1945, cu o înțelegere care oferea tuturor părților o șansă de a face parte din guvern. În ciuda acestei înțelegeri, partizanii susținuți de comuniști au reluat războiul, care s-a prelungit până în 1949, când, epuizate, toate părțile au convenit să se oprească. Atunci a fost introdusă o formă democratică de guvernare, dar a rămas instabilă din cauza numărului mare de partide reprezentate în cadrul acesteia.

Cipru-Independența 1960

Insula Cipru, care fusese posesiune britanică de la preluarea ei

de la turci în 1878, a devenit următorul obiectiv al politicii externe greceşti. Solicitările guvernului grec de a permite locuitorilor insulei să voteze cu privire la o eventuală uniune cu Grecia au fost respinse, iar insula a primit oficial independenţa în 1960.

Lovitura de stat a colonelilor din 1967

În 1967, Grecia a fost supusă unei noi lovituri de stat, în urma căreia un grup de ofiţeri ai armatei a preluat puterea. Mii de comunişti au fost arestaţi şi multe libertăţi civile au fost suspendate. Armata a păstrat un control ferm asupra Greciei până în 1974. În acel an, Turcia a declarat că populaţia turcă din Cipru era persecutată şi a lansat o invazie a insulei.

Guvernul militar din Grecia a trimis de urgenţă trupe pe insulă pentru a proteja populaţia greacă şi, după un scurt conflict, insula a fost împărţită în zone greceşti şi turceşti.

Criza provocată de invazia din Cipru, combinată cu tulburările continue din Grecia, a determinat junta militară să demisioneze. În cele din urmă au fost permise alegeri democratice, iar de atunci Grecia a rămas relativ stabilă.

Punctul de intrare în lumea a treia

Deşi nu este o naţiune prosperă în sine, Grecia a devenit centrul de interes al imigraţiei ilegale din Lumea a Treia, fie şi numai ca unul dintre primele porturi de escală ale acestor imigranţi în încercarea lor de a ajunge în Europa de Vest. Capitala Atena a fost, în special, grav afectată de această mişcare în masă a imigranţilor din lumea a treia.

CAPITOLUL 36: Risorgimento - Învierea Italiei după căderea Romei

Poporul roman originar, care a creat marea civilizaţie clasică, s-a disipat complet printre popoarele pe care le cucerise, odată cu căderea Imperiului Roman. În părţile sudice ale imperiului, care se întindea adânc în Orientul Mijlociu şi Africa de Nord, romanii au fost rapid copleşiţi de băştinaşii diferiţi din punct de vedere cultural şi rasial, în timp ce în nord- vestul Europei, romanii au fost absorbiţi de europenii asemănători din punct de vedere rasial, dar diferiţi din punct de vedere cultural.

Acest proces, combinat cu imigraţia necontrolată şi cu importul masiv de sclavi în Roma, a dus la înlocuirea aproape completă a populaţiei romane autohtone de către noii veniţi înainte de sfârşitul secolului al III- lea. Dispariţia poporului roman a dus la dispariţia Imperiului Roman. Astfel, la fel ca toate marile civilizaţii al căror popor fondator nu mai există, astăzi nu mai există decât ruine romane care pot fi văzute.

După căderea definitivă a Romei în 410, ferocele goţi şi alţi invadatori din nordul Alpilor au devastat Italia. Invaziile continue au decimat încet-încet populaţia metisă, care a intrat într-un declin dramatic pe măsură ce infrastructura comercială a Imperiului Roman s-a prăbuşit.

Imperiul Roman de Răsărit a lansat mai multe încercări de reocupare a Italiei cu mercenari germani. Toate aceste încercări de restabilire a Imperiului de Vest în Italia au eşuat pe un teren pietros din simplul motiv că romanii înşişi nu mai existau.

Longobarzii germani îi împing pe "latini" la poalele Italiei

Cei mai mulţi dintre invadatorii europeni care au invadat Italia nu au rămas pentru o perioadă lungă de timp. Cu toate acestea, un trib germanic invadator, cunoscut sub numele de longobarzi, s-a stabilit în cele din urmă în Italia. Acest trib a traversat Alpii în jurul anului 570 şi a ocupat mari porţiuni din nordul Italiei, astfel încât şi astăzi este cunoscută sub numele de Lombardia.

Infuzia de triburi lombardice în nordul Italiei a accentuat

diviziunile subrasiale existente în Italia, asigurând că nordul a devenit mai nordic decât sudul. Noii invadatori germani au forţat, de asemenea, populaţia rămasă - şi parţial mixtă - din Italia să se mute spre sud, amplificând şi mai mult diviziunea fizică a ţării. Această colonizare a nordului Italiei de către longobarzi avea să fie cea mai importantă schimbare rasială din Italia de la căderea romanilor.

LOMBARZII GERMANI INVADEAZĂ ITALIA

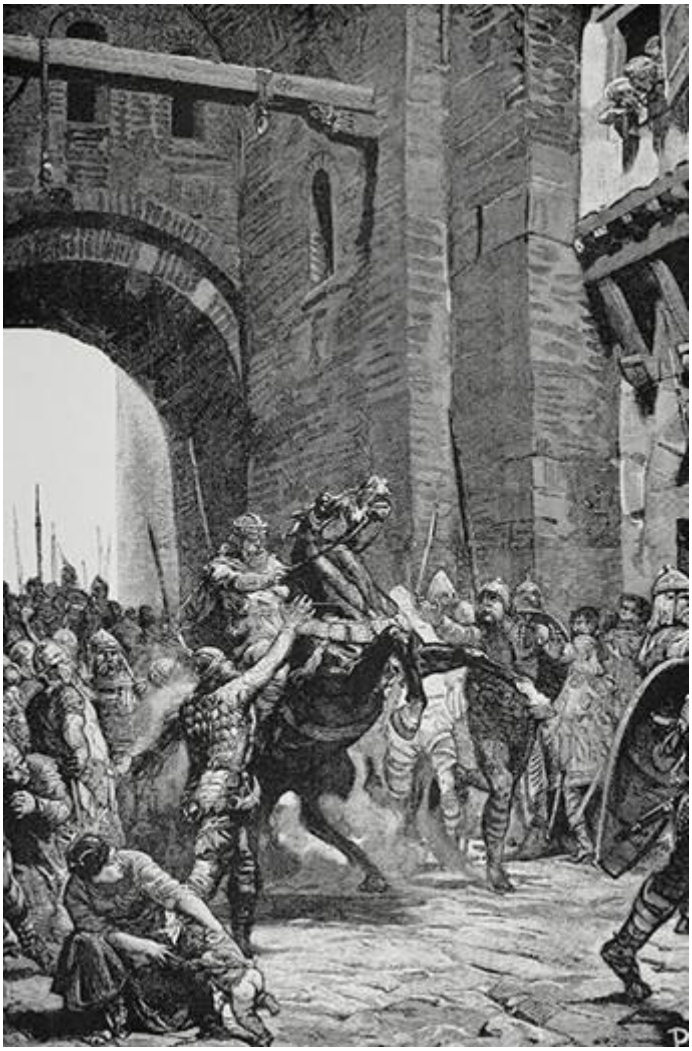

Alboïn, rege al longobarzilor, intră în oraşul italian Pavia. Longobarzii erau un popor germanic originar din nordul Europei care a invadat Italia în anul 568 sub conducerea regelui Alboïn. Aceştia au înfiinţat un regat al Italiei care a dispersat ceea ce mai rămăsese din populaţia post-romană a Imperiului. Regiunea Lombardia din nordul Italiei le poartă numele.

Alboïn, "Cuceritorul Italiei"

Înainte de invazia lor în Italia, longobarzii se aflau în estul Austriei. După ce și-au câștigat faima ca războinici, au fost inițial invitați la Roma pentru a ajuta la înfrângerea unei invazii gotice. În acest efort, regele lor, Alboïn, a avut un mare succes și, după ce s-a întors acasă, și-a pus la cale planul de a cuceri Italia pentru poporul său. Saxonii vecini i-au furnizat lui Alboïn și armatei sale douăzeci de mii de oameni în plus pentru a lupta în campanie. Alboïn și-a condus imensa armată peste Alpi și a cucerit orașul venețian Cividale del Friuli. Acolo, a creat primul ducat lombard, pe care l- a încredințat nepotului său Gisulf. Armata lombardă a trecut apoi la capturarea orașelor Vicenza, Verona și a celorlalte orașe din Veneția.

De acolo, victoriosul Alboin a mărșăluit și a cucerit centrele Liguriei, asediind orașul Pavia timp de trei ani. Cuceririle au continuat, iar în decurs de încă un an longobarzii au cucerit tot ținutul până în Toscana, cu excepția Romei și a altor câteva orașe fortificate. Toți cei care s-au împotrivit marșului lombard au fost masacrați. Ca urmare, longobarzii au curățat etnic regiuni întregi din Italia pentru propriul popor.

Alboïn a făcut din Pavia capitala sa și de acolo longobarzii au lansat mai multe campanii militare care, în cele din urmă, i-au alungat pe bizantini (care încercaseră să recucerească Italia pentru ei înșiși) din toată țara, cu excepția celei mai sudice părți a acesteia. Datorită isprăvilor lui Alboïn, acesta a primit titlul de "Cuceritorul Italiei". A murit în 573 fără să lase un succesor, iar pentru o lungă perioadă de timp longobarzii nu au avut un rege. Au apărut conducători regionali cunoscuți sub numele de *duci, care au* creat baza ducatelor care aveau să fie atât de mult prezente în istoria italiană ulterioară.

LOMBARZII - BAZA ITALIENILOR MODERNI DIN NORDUL ITALIEI

Sosirea longobarzilor - de unde și numele regiunii Lombardia din Italia de astăzi - a reprezentat cea mai mare schimbare în demografia rasială a Italiei de la căderea Imperiului Roman. Semnificația invaziei longobarde nu poate fi supraestimată. Aceasta a forțat rămășițele populației de rasă mixtă în mare parte mai la sud, în cizma Italiei, și a oferit un nou val de sânge european care a reparat în mod semnificativ daunele aduse fondului genetic al țării. Mulți italieni din zilele noastre își urmăresc descendența până la această invazie germanică, care a avut loc la mult timp după ce Imperiul Roman s-a prăbușit. Sudul Italiei a primit, de asemenea, o nouă infuzie de sânge european, deoarece numeroase invazii germane și normande au creat regate în Sicilia și în sudul Italiei de-a lungul timpului.

Astfel, în sudul Italiei există și unii care pot afirma pe bună dreptate că Strămoși germani sau scandinavi, după cum o dovedesc ochii albaștri și părul blond care pot fi observate ocazional în rândul populației.

Invazia francilor sub conducerea lui Carol cel Mare

Lombardii se deosebeau de restul populației italiene și în ceea ce privește religia. Mulți dintre ei erau păgâni, iar cei care erau creștini urmau versiunea ariană, care învăța împotriva divinității lui Iisus Hristos.

Prin urmare, nu a existat nicio iubire pierdută între longobarzi și Biserica Catolică din Roma, reprezentată de papă. Conflictele continue dintre longobarzi și ierarhia catolică de la Roma l-au determinat pe regele franc - și catolic fanatic - Carol cel Mare să invadeze nordul Italiei din Franța în 774. Această invazie i-a supus pe longobarzi și, de asemenea, a adăugat la elementul rasial vest-european din acea regiune.

Maurii invadează sudul Italiei 801

Partea sudică a Italiei, spre deosebire de nordul invadat de germani, a fost supusă unei serii de invazii musulmane nealbe. Folosind Tunisia ca rampă de lansare, sarazinii aghlabizi au cucerit Palermo în 831 și Messina în 842. În 846, au jefuit Roma, dar au fost alungați când papa a cerut ajutorul regelui franc Ludovic al II-lea, strănepotul lui Carol cel Mare.

Cu toate acestea, maurii au pus stăpânire pe Enna în 859, pe Siracuza în 878, pe Catania în 900 și pe ultimul fort bizantin din Taormina în 902. După ultima cucerire, teritoriile confiscate au fost înființate ca un califat în Italia, iar papii au fost obligați să plătească tribut în schimbul faptului că Roma nu a fost invadată.

Sarazinii expulzați de descendenții vikingilor

Bizantinii și longobarzii au lansat mai multe campanii militare împotriva sarazinilor, reușind în cele din urmă să îi alunge pe aceștia din Italia continentală până în anul 1100. Cu toate acestea, abia odată cu invazia Siciliei de către normanzi - vikingi creștinizați care se stabiliseră în Franța
- sarazinii au fost alungați din Sicilia în 1127. Sicilia a fost transformată în regat normand și s-a bucurat de o perioadă de prosperitate sub conducerea normandă. Până în 1266, forțele de ocupație deveniseră suficient de slabe pentru ca, în 1282, în urma unei revolte populare, puterea pe insulă să treacă în mâinile casei spaniole de

Aragon.

Amprenta genetică a ocupației maure a sudului Italiei și a Siciliei a contribuit semnificativ la amestecul rasial. Cu toate acestea, afluxul de sânge nordic în sudul Italiei a consolidat populația albă din această regiune. Sudul Italiei, care a văzut o multitudine de rase diferite traversându-și teritoriile de-a lungul istoriei, este o mărturie a acestui proces prin gama largă de colorit și tipuri subrasiale care pot fi văzute astăzi acolo.

URMAȘII VIKINGILOR ÎNFIINȚEAZĂ REGATUL SICILIEI

Descendenții vikingilor au invadat Sicilia. Roger Guiscard, unul dintre normanzii din Franța - care la origine erau vikingi din Scandinavia - ajunge pe coasta Siciliei. Guiscard a lansat un război rasial împotriva ocupanților musulmani non-albi din Sicilia în 1061. Cu ajutorul multora dintre compatrioții săi, a reușit să-i alunge pe musulmani din mare parte din Sicilia până în 1090, înființând un regat acolo. Datorită infuziei de sânge viking, încă mai este posibil să se găsească blonzi cu ochi albaștri în rândul populației siciliene.

Deasupra, Roger la bătălia de la Cerami (1063), în care a fost victorios împotriva a 35.000 de sarazini.

Germanul Otto I cucereşte nordul Italiei

Lipsa de unitate între ducate şi oraşe-state, pe care invazia lombardă a creat-o, a dus în mod inevitabil la o serie de dispute care au izbucnit în războaie localizate. Aceste conflicte au luat sfârşit abia în 962, când regele german Otto I a ocupat nordul Italiei şi a fost încoronat împărat al Sfântului Imperiu Roman de către papă.

Acest titlu era menit să semnifice o uniune a teritoriilor creştine care se întindeau de la Roma spre nord, incluzând toate teritoriile ocupate de germani până la Marea Baltică. Acesta avea să marcheze începutul unei relaţii lungi şi chinuite între statele germane şi Roma.

Războaiele cu împăraţii germani ai Sfântului Imperiu Roman

Sistemul feudal, care se stabilizase cu fermitate în Franţa şi Germania, nu se impusese niciodată în nordul Italiei, unde densitatea mai mare a populaţiei şi suprafaţa mai mică a teritoriului tindeau să creeze oraşe-stat. Ca urmare, a existat o concentrare mai mare a puterii în mâinile diferiţilor prinţi lombarzi, care au opus o rezistenţă intermitentă la conducerea împăraţilor germani ai Sfântului Imperiu Roman de la nord de Alpi.

Conflictul cu regii germani a ajuns în cele din urmă la un punct culminant în 1167, când s-a format o alianţă de oraşe, cunoscută sub numele de Liga Lombardă, pentru a-l înfrunta pe împăratul Sfântului Imperiu Roman Frederic I.

Armatele Ligii le-au învins pe cele ale lui Frederick în Bătălia de la Legnano din 1176. Alte lupte între Frederic şi principatele lombarde s-au încheiat în 1183 cu Pacea de la Constanţa, care l-a obligat pe Frederic să acorde o mare autonomie oraşelor din nordul Italiei.

Imperiul comercial lombardic se extinde peste hotare

Prin participarea sa la cea de-a patra cruciadă, oraşul-stat Veneţia a obţinut posturi comerciale şi colonii în ţinuturile din Orientul Mijlociu dominate anterior de bizantini. Alte oraşe-state lombarde şi-au extins, de asemenea, influenţa, Pisa, Genova, Milano şi Florenţa înfiinţând colonii în Orientul Mijlociu.

Moartea neagră ucide o treime din Europa

Sosirea în Europa, la mijlocul anilor 1300, a ciumei bubonice sau a Morții Negre, așa cum a fost cunoscută, a fost rezultatul unui act deliberat al unui trib asiatic care a adus cu el boala din Asia Centrală, unde era cunoscută cel puțin din anul 200 î.Hr.

Unul dintre punctele comerciale înființate de genovezi în Crimeea a fost atacat în 1347 de un trib de asiatici nomazi cunoscut sub numele de Kipchaks. În timp ce asediau avanpostul alb, Kipchakii au aruncat în mod deliberat în oraș, prin catapultare, cadavre umane infectate cu ciumă.

Boala a lovit în curând un număr mare de genovezi din avanpost. Când supraviețuitorii s-au întors în Italia, au adus boala cu ei, fără să vrea.

Primul focar a apărut la prima lor escală în Sicilia, unde se bănuiește că șobolanii infectați de la bordul navei au ajuns pe uscat. Ciuma a măturat Sicilia în 1347, iar în anul următor s-a răspândit în Italia, Franța și Spania.

Până în 1349, a ajuns în Ungaria, Austria, Elveția, Anglia, Germania, Țările de Jos și, în cele din urmă, a infectat Scandinavia în 1350. Ulterior, a reapărut de nu mai puțin de cinci ori, în 1361-63, 1369-71, 1374-75, 1390 și 1400. Aproximativ douăzeci și cinci de milioane de europeni au murit în timpul acestei ciume.

Puterile străine invadează orașele-state italiene

Până la sfârșitul secolului al XV-lea, statele italiene au devenit punctul central al unei serii de războaie între Spania, Franța și Austria.

Aceste războaie au luat sfârșit când Imperiul Habsburgic Austriac a anexat cea mai mare parte a nordului Italiei. Cu toate acestea, acest lucru nu a reprezentat însă sfârșitul acaparărilor teritoriale în Italia. În secolele următoare, orașele-state italiene au devenit premii în lupta dintre statele centralizate din ce în ce mai puternice din nordul Europei.

Din secolul al XVI-lea până în secolul al XVIII-lea, aceste state

au trecut din mână în mână între francezi, spanioli și germani, în ceea ce părea a fi o un nesfârșit carusel de conducători. Niciuna dintre aceste schimbări nu a avut un impact major asupra componenței populației, deoarece niciunul dintre ocupanți nu s-a mutat acolo în număr suficient de mare pentru a produce o schimbare semnificativă.

Napoleon încoronat rege al Italiei

După Revoluția Franceză din 1789, au avut loc o serie de conflicte majore între guvernul revoluționar francez și mai multe state europene. Acestea au fost numite Războaiele Revoluționare Franceze și s-au desfășurat din 1792 până în 1802.

În timpul unuia dintre aceste conflicte, în 1796, Italia a fost invadată de armata lui Napoleon Bonaparte. Armata franceză a fost victorioasă și au fost create două state în nordul Italiei, bazate pe principii constituționale similare celor din Franța revoluționară. Acestea au devenit cunoscute sub numele de republicile cisalpină și ligurică și au avut capitalele la Milano și, respectiv, Genova.

Napoleon a fost încoronat rege al Italiei la Milano în 1805, iar în 1806 a anexat regatul Napoli. Până în 1810, Roma a fost adăugată la Imperiul Francez, care se întindea acum, fie direct, fie prin intermediul vasalilor, pe toată lungimea și lățimea Europei.

În urma înfrângerii definitive a lui Napoleon, austriecii au revenit la o poziție de preeminență în nordul Italiei, în timp ce în alte părți ale Italiei unele regiuni au devenit independente. Acest lucru a pregătit terenul pentru următoarea etapă a procesului de unificare a Italiei.

Începe Risorgimento - Reacția împotriva dominației austriece 1830

Dominația austriacă asupra Italiei a dus la creșterea unei mișcări de rezistență dezorganizate cunoscută sub numele de Risorgimento. În rândurile sale se aflau o serie de patrioți și grupuri italiene foarte diferite.

Membrii *Risorgimento au* organizat rebeliuni în mai multe state italiene în 1820. Revoltele nereușite au fost reprimate cu violență de armata austriacă. Fără a se descuraja, naționaliștii italieni au profitat de ocazia creată de revoluția din 1830 din Franța pentru a lansa din nou o serie de revolte. Austriecii au fost nevoiți să trimită o

forţă militară importantă în Italia pentru a înăbuşi revoltele.

Giuseppe Mazzini și rezistența împotriva Austriei

Unul dintre cei mai populari lideri ai mişcării de obţinere a independenţei întregii Italii a fost Giuseppe Mazzini, care a devenit cunoscut sub numele de "Sufletul Italiei" pentru eforturile sale de succes în cele din urmă, care au contribuit la crearea actualului stat italian.

Născut la Genova, Mazzini a devenit republican de la o vârstă fragedă și a fost exilat timp de mai mulţi ani în Elveţia, Franţa și Anglia după ce a organizat mai multe rebeliuni nereuşite. Până în 1830, Mazzini a ales statul insular Sardinia ca bază a operaţiunilor sale.

Ca răspuns la revoltele din 1830, care conţineau şi cereri de reforme democratice, Sardinia a proclamat o constituţie liberală. Apoi, Mazzini a cerut public regelui Sardiniei, Carol Albert, să elibereze cu forţa restul Italiei de sub dominaţia austriacă. Temându-se de un atac austriac, Carol Albert a ordonat arestarea lui Mazzini, obligându-l pe activistul republican să fugă la Marsilia, în Franţa. Acolo, Mazzini a înfiinţat o organizaţie paramilitară numită *La Giovine* Italia ("Tânăra Italie"), care a lansat revoluţii armate în Italia împotriva dominaţiei austriece. De asemenea, a acţionat în vederea realizării obiectivului unificării Italiei.

Ca răspuns la activităţile revoluţionarilor inspiraţi de Mazzini, conducătorii multor state italiene au iniţiat reforme prudente în speranţa de a evita revoltele la scară largă. Cu toate acestea, aceste reforme, în loc să pună capăt disidenţei, nu au făcut decât să sporească cererile pentru mai multe libertăţi.

Revoltele din 1848-Austriecii expulzați din Milano și Veneția

În 1848, o nouă serie de revoluţii a lovit Europa, toate având ca punct comun revendicarea unei mai mari democraţii şi libertăţi individuale. Când capitala austriacă Viena a fost zguduită de o revoltă, naţionaliştii italieni au profitat de ocazie pentru a organiza o rebeliune la Milano. Trupele austriece au fost alungate din oraş şi, la scurt timp după aceea, au fost nevoite să evacueze şi Veneţia. Conducătorii autocraţi din Parma şi Modena au fost nevoiţi să fugă.

Carol Albert al Sardiniei a încercat apoi să întoarcă situaţia haotică în avantajul său şi a invadat nordul Italiei, prezentându-se ca eliberator al Italiei. Intervenţia sa a creat o anumită stabilitate, deşi a abdicat după ce a suferit o înfrângere militară. Tronul său a fost preluat de fiul său, Victor Emanuel al II-lea.

CHARLES ALBERT DE SARDEEA CONDUCE PRIMUL RĂZBOI DE INDEPENDENȚĂ ÎMPOTRIVA AUSTRIECILOR

*Charles Albert (*1798-1849*), rege de* Piemont-Sardinia*. Este venerat în istoria Italiei ca lider al Primului Război de Independență împotriva austriecilor. În 1848 a declarat război Austriei, ajutat de voluntari din toată Italia. Intenția era de a-i alunga pe Habsburgi și de a unifica Italia.*

Inițial, Carol a avut un mare succes, dar când papa și-a retras sprijinul, alianța italiană s-a destrămat, iar forțele lui Carol au fost înfrânte în bătălia de la Custoza din iulie 1848. Fără să se descurajeze, a reluat războiul în anul următor, dar a fost învins în mod decisiv în Bătălia de la Novara.

Carol a abdicat apoi în favoarea fiului său, Victor Emmanuel, care a supravegheat unificarea finală a Italiei.

Papa fuge – Declanșează intervenție străină

Papa Pius al IX-lea a refuzat să se alăture sau să sprijine mișcările de eliberare italiene în creștere. O insurecție populară rezultată la Roma l-a forțat pe Pius al IX-lea să fugă în noiembrie 1848. În absența sa, puterea papei a fost abolită și la Roma a fost instaurată o republică deplină, cu Mazzini în fruntea guvernului.

Biserica Catolică a fost profund supărată și a făcut apel la puterile catolice din Franța, Austria, Spania și Napoli să răstoarne republica de la Roma. În ciuda eforturilor lui Mazzini și a conducerii militare capabile a unui alt patriot italian, Giuseppe Garibaldi, austriecii au reușit să invadeze și să ocupe nordul Italiei. Spaniolii au invadat dinspre sud și, în cele din urmă, în iulie 1849, francezii au ocupat Roma. Papa a fost din nou restaurat.

Noul rege al Sardiniei, Victor Emmanuel al II-lea, a rămas fidel constituției liberale promulgate de tatăl său și a oferit refugiu activiștilor care au fugit din republicile eșuate.

Garibaldi și Cavour

În 1852, contele Camillo Benso di Cavour a devenit prim-ministru al Sardiniei. Un politician iscusit, Cavour și-a condus țara în Războiul Crimeii de partea Marii Britanii și Franței împotriva Rusiei în 1855. A obținut astfel urechile înțelegătoare ale acestor două națiuni vest-europene pentru eliberarea Italiei de sub ocupația străină.

În 1858, Cavour și noul rege francez, Ludovic Napoleon, au încheiat un acord secret pentru a lansa un război franco-sardist împotriva Austriei pentru eliberarea Italiei. Ulterior, războiul a izbucnit în anul următor, așa cum era prevăzut.

După câteva victorii inițiale costisitoare, războiul s-a încheiat prin Tratatul de la Zurich, prin care Austria a cedat Franței cea mai mare parte a Lombardiei. La rândul său, Franța a transferat orașele lombarde Peschiera și Mantua Sardiniei.

În 1860, Garibaldi, care fugise și el de la Roma pentru a se refugia în Sardinia, a obținut ajutorul lui Cavour în pregătirea unei expediții militare pentru a ajuta o rebeliune în Sicilia. Garibaldi a cucerit insula cu atâta ușurință, încât a trecut apoi pe continent și a cucerit

Napoli în luna septembrie a aceluiaşi an. Cavour a intervenit atunci când Garibaldi a ameninţat că va mărşălui asupra oraşelor-state papale din jurul Romei, care erau protejate de armata franceză. Cu acordul francezilor, Cavour a mutat o armată sardă în statele papale, aparent pentru a-l împiedica pe Garibaldi să cucerească Roma.

Cu toate acestea, Cavour a fost mai deştept decât atât. Ocuparea Romei de către forţele sardiniene a însemnat că oraşul şi zonele înconjurătoare au fost *de facto* absorbite de regatul Sardiniei. În acest fel, Cavour a realizat ceea ce Garibaldi intenţiona să facă, dar fără oprobriul internaţional care ar fi urmat unei invazii a reşedinţei papei.

MAZZINI, EMMANUEL, CAVOUR ŞI GARIBALDI - CREATORI AI ITALIEI DE ASTĂZI

Creatorii Italiei de astăzi. În extrema stângă: Giuseppe Mazzini, un lider al Risorgimento, a muncit neîncetat pentru unitatea italiană, înfiinţând o organizaţie paramilitară, La Giovine Italia ("Tânăra Italie"), pentru a agita în acest scop; Al doilea din stânga: Victor Emmanuel al II-lea, rege al Sardiniei, care, împreună cu primul său ministru, contele Camillo Benso di Cavour (al doilea din dreapta), a reuşit să unească Italia din punct de vedere politic. În extrema dreaptă: Giuseppe Garibaldi, patriot italian care a condus o mare parte din luptele fizice. A invadat Italia dinspre sud, forţând unitatea. Împreună, aceşti patru bărbaţi au pus la cale unificarea Italiei prin cucerire şi diplomaţie.

1871 Unificarea Italiei

În martie 1861, a fost proclamat Regatul Italiei. Victor Emmanuel al II-lea a fost declarat rege, iar Cavour a devenit prim-ministru. Cu toate acestea, oraşul Roma, ca stat independent protejat de trupele franceze, şi Veneţia, deţinută de austrieci, au rămas în afara noului stat declarat.

Fără să se descurajeze, Garibaldi a plecat în Sicilia în 1862 și a organizat un nou marș spre Roma. A fost din nou blocat de forțele din Sardinia. A încercat din nou în 1867, dar a fost învins de o armată combinată franco-papală la porțile orașului.

Abia în 1870, când a izbucnit războiul franco-prusac, Franța a fost nevoită să-și retragă trupele de la Roma. Odată cu plecarea francezilor, Roma a fost deschisă mișcării naționaliste, iar în iulie 1871 orașul a fost declarat capitala oficială a Italiei.

A fost o ocazie importantă, deoarece era pentru prima dată de la căderea Imperiului Roman de Vest, cu aproximativ 1.400 de ani mai devreme, când Italia era din nou o țară unită.

Coloniile și Tripla Alianță

Italia unită și revitalizată a lansat o politică externă agresivă în încercarea de a recupera ceea ce percepea ca fiind terenul pierdut în cursa colonială europeană. Mai întâi și-a securizat frontierele nordice prin încheierea unei alianțe oficiale cu Germania și Imperiul Austro-Ungar în 1878 (un pact care a devenit cunoscut sub numele de Tripla Alianță).

Italia și-a îndreptat apoi privirile spre sud și, în 1885, a pus stăpânire pe Eritreea, un teritoriu vast din estul Africii. De asemenea, a fost instituit un protectorat pe coasta Somaliei. În 1911, trupele italiene au ocupat Libia, ceea ce a declanșat un război cu Imperiul Otoman în declin. Turcii au fost înfrânți și forțați să recunoască controlul italian asupra Libiei.

Primul Război Mondial - Schimbă taberele și câștigă Tirolul

Italia a refuzat să intre în Primul Război Mondial de partea Germaniei și Austriei, alegând în schimb să își revoce apartenența la Tripla Alianță. După o perioadă de neutralitate, Italia a intrat în război de partea Aliaților, odată ce a observat că valul a întors-o împotriva foștilor săi parteneri.

Italia a atacat Austria, dar a obținut doar câștiguri minore. La sfârșitul războiului și la înfrângerea Austriei, Italia a fost recompensată cu teritoriul german Tirolul de Sud. Peste o jumătate de milion de italieni au fost uciși în Primul Război Mondial.

Fascismul sub Benito Mussolini pune capăt haosului

Italia a încheiat războiul într-un haos social şi economic, cauzat în principal de prezenţa unui puternic partid comunist care făcea continuu agitaţie pentru o revoluţie la scară largă, aşa cum se întâmplase în Rusia. Cel mai mare adversar al comuniştilor a fost Partidul Naţional Fascist (PNF), creat de un fost socialist pe nume Benito Mussolini.

Luptele de stradă între comunişti şi fascişti au devenit la ordinea zilei, iar ţara a alunecat tot mai aproape de un război civil total. În 1922, Mussolini şi adepţii săi au condus un marş asupra Romei ca o tentativă de lovitură de stat. Deşi marşul nu a reuşit să predea puterea direct PNF-ului, demonstraţia de forţă l-a convins pe regele italian Victor Emanuel al III-lea să îl numească pe Mussolini prim-ministru în acel an.

BENITO MUSSOLINI ŞI ASCENSIUNEA FASCISMULUI

Benito Mussolini (1883-1945), lider fascist al Italiei între 1922 şi 1945. Iniţial socialist, Mussolini a ajuns la putere datorită talentului său oratoric şi capacităţii de a recrea multe dintre simbolurile exterioare ale măreţiei romane.

După Primul Război Mondial, şi-a dezvoltat o bază de sprijin popular. A mărşăluit asupra Romei în 1922 şi, ulterior, a fost numit în guvern de către regele italian. Mussolini a fost iniţial ostil lui Hitler şi a ameninţat că va invada Austria în 1934, în timpul tentativei de lovitură de stat Naţional Socialistă. Cu toate acestea, Germania a fost singura ţară care nu a cenzurat Italia după ce Mussolini a invadat Etiopia în 1935, iar cei doi dictatori s-au încălzit unul cu celălalt. Italia fascistă şi Germania

Național Socialistă au încheiat o alianță în 1936. Al Doilea Război Mondial a fost un dezastru pentru Italia, care a fost invadată de Aliați în 1943. Mussolini a fost destituit de regele italian și ținut prizonier în așteptarea procesului. Hitler a trimis apoi o unitate germană de elită pentru a-și salva vechiul aliat, iar Mussolini a fost restaurat de germani ca lider al părții din Italia care nu se afla sub ocupația aliaților. A păstrat această poziție până când întreaga Italie a fost invadată în 1945. Mussolini a fost executat de partizanii comuniști în nordul Italiei la 28 aprilie 1945, iar cadavrul său a fost atârnat cu capul în jos la Milano, în văzul tuturor. Trupul său a fost mutat în cele din urmă într-un cavou de familie în 1957 și este încă un loc de venerație neo-fascistă.

Fascismul și Național Socialismul - diferențe esențiale

Deși Mussolini și Adolf Hitler au fost aliați în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și amândoi au fost adesea numiți fasciști, acest termen se aplică doar adepților lui Mussolini, nu și lui Hitler sau mișcării sale. Național-socialismul, sau Național Socialismul, a fost, de fapt, complet diferit de ideologia lui Mussolini. În esență, fascismul a avut de-a face cu organizarea economică și socială a statului pe linii naționaliste și autoritare, în timp ce național-socialismul a avut de-a face cu organizarea statului pe linii rasiale.

Antisemitismul a fost, de asemenea, o problemă cheie de divizare. Mussolini a fost inițial pro-evreu, iar pentru o lungă perioadă de timp șeful Partidului Național Fascist din Roma a fost Marele Rabin al orașului. Acest lucru contrasta cu național-socialismul, care a menținut antisemitismul ca una dintre pozițiile sale politice centrale. Sub influența lui Hitler, Mussolini a introdus legi rasiale și politici antisemite în 1938, dar acestea nu semănau deloc cu măsurile introduse de naziști. Diferența dintre Național Socialism și fascism a fost ascunsă de decenii de propagandă, însă este important în context istoric de a realiza că Mussolini a fost fascist, iar Hitler nu.

Mussolini își consolidează puterea-Vaticanul devine un mini-stat

După numirea sa ca prim-ministru, Mussolini a guvernat în mod constituțional, conducând un guvern de coaliție care includea reprezentanți ai unor partide atât de diverse precum liberalii, naționaliștii, catolicii și fasciștii. Cu toate acestea, după alegerile foarte

disputate din 1924, care au fost marcate de izbucniri de violenţă gravă, Mussolini a suspendat constituţia şi a devenit răspunzător doar în faţa regelui. Până în 1926, toate partidele de opoziţie au fost suprimate, iar PNF a devenit singura organizaţie politică legală a Italiei.

Mussolini a procedat la reorganizarea statului italian după liniile fasciste, atât din punct de vedere economic, cât şi politic. Problema statutului papei la Roma - care nu fusese niciodată pe deplin rezolvată - a fost clarificată de Mussolini, care, în 1929, a creat la Roma un mini-stat independent numit Vatican. Acesta a fost un aranjament constituţional care există până în prezent.

Reorganizarea semisocialistă şi centralizarea afacerilor de stat ale lui Mussolini au făcut ca Italia să reziste mai bine decât multe alte ţări la Marea Criză. Scenele de sărăcie în masă care au apărut în America de Nord şi în alte părţi ale Europei nu au fost la fel de pronunţate în Italia, iar toate acestea au contribuit la consolidarea sprijinului pentru *Il Duce,* aşa cum a devenit cunoscut Mussolini, în întreaga ţară.

Alianţa cu Germania

Ascensiunea lui Hitler a fost privită iniţial cu mare ostilitate de Mussolini, care vedea în Germania naţionalistă o potenţială ameninţare pentru Italia. Diferenţele ideologice importante, aşa cum s-a discutat mai sus, au dus, de asemenea, la o neîncredere faţă de noul guvern german după 1933.

Mussolini a jucat un rol esenţial în ajutarea la suprimarea loviturii de stat Naţional Socialiste din Austria în 1934, ameninţând cu invazia în cazul în care Germania ar fi intervenit. Acţiunile sale îndrăzneţe şi ameninţările l-au forţat pe Hitler să se retragă, mai degrabă decât să se confrunte cu posibilitatea unui război cu Italia.

Cu toate acestea, Mussolini şi-a schimbat părerea despre Hitler în urma revoltei internaţionale create de ocuparea şi anexarea Etiopiei de către Italia în 1936. Această ţară - cel mai vechi stat african independent - nu a putut face faţă tancurilor şi avioanelor italiene, iar multe mii de etiopieni şi-au pierdut viaţa în timpul invaziei.

Italia a fost condamnată în mod categoric în cadrul Ligii

Naţiunilor pentru invazia din Etiopia, iar Mussolini a fost surprins să constate că singura ţară care nu a condamnat atacul a fost Germania. La scurt timp după aceea, Mussolini a încheiat un acord cu Hitler care prevedea cooperarea între cele două ţări.

Acest acord a fost urmat, în 1939, de un pact între Italia şi Germania, prin care fiecare naţiune promitea asistenţă militară celeilalte în caz de război. Acest pact a devenit cunoscut sub numele de Pactul de Oţel sau "Axa", de la care provine termenul de "Puterile Axei".

Hitler şi Mussolini vizitează Roma în 1938.

Al Doilea Război Mondial-Italia schimbă taberele 1943

Când a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial, Italia a rămas neutră până în iulie 1940, când a lansat invazia Franţei. Cu toate acestea, armata italiană a fost respinsă de o apărare franceză robustă şi doar capitularea Franţei în faţa Germaniei a împiedicat Italia să fie invadată. Efortul de război al Italiei a trecut apoi de la o criză la alta. Acesta a inclus o campanie nefericită de a invada Grecia dinspre Albania, care, de asemenea, era cât pe ce să se încheie cu un dezastru, până când forţele germane au venit în ajutorul Italiei. În cele din urmă, Italia a fost invadată de trupele aliate în 1943, un act care l-a determinat pe regele italian să îl demită pe Mussolini din funcţia de prim-ministru în acel an. PNF a fost scos în afara legii, iar un nou guvern italian a negociat apoi o capitulare în faţa Aliaţilor, în condiţiile în care Italia s-a alăturat războiului împotriva Germaniei.

Mussolini a fost arestat și aștepta să fie judecat când un raid îndrăzneț al unui comando german l-a smuls din închisoarea din vârful muntelui și l-a dus în Germania. Partea Italiei aflată sub controlul aliaților - de la Roma spre nord - a fost declarată independentă sub numele de Republica Socială Italiană (sau Republica Salò). PNF a fost reconstituit ca Partidul Fascist Republican (PFR), iar Mussolini a devenit șef de stat. Republica Salò a intrat apoi în război de partea Germaniei, împărțind Italia în două tabere opuse, nord și sud, fiecare susținând o parte opusă în război.

Victoria finală a puterilor aliate a dus la prăbușirea Republicii Salò. Mussolini a fost arestat și executat de partizanii comuniști în 1945, iar PFR a fost dizolvat și declarat ilegal, interdicție care a fost menținută în Italia până în prezent.

Aproape o jumătate de milion de soldați și civili italieni au murit în timpul războiului, adică puțin peste 1% din populație.

Tulburările politice caracterizează Italia postbelică

Sprijinul acordat de Victor Emanuel al III-lea lui Mussolini înainte de 1943 nu a fost uitat și, chiar dacă acesta a abdicat în favoarea fiului său, Umberto al II-lea, în 1944, monarhia italiană era pe ducă. În 1946, Italia a fost declarată republică, iar noua constituție a țării a interzis oricărui membru de sex masculin al familiei regale să mai pună vreodată piciorul pe teritoriul italian. Umberto a fost exilat în Portugalia și nu s-a mai întors niciodată.

De asemenea, Italia a pierdut teritorii la sfârșitul războiului. În conformitate cu tratatele de pace de la Paris din 1947, zona de frontieră estică a fost pierdută în favoarea Iugoslaviei. Ulterior, teritoriul liber din Trieste a fost împărțit între Italia și Iugoslavia. Primele alegeri cu vot universal pentru adulți din Italia au avut loc în aprilie 1948.

SEPARATISMUL NORDIC ŞI IMIGRAŢIA ÎN ITALIA DE ASTĂZI

Umberto Bossi, liderul grupării separatiste din nordul Italiei, Liga Nordului ("Lega Nord"), cunoscută anterior sub numele de Liga Lombardică ("Lega Lombarda"). Acest grup a reprezentat dorința multor italieni din nord de a se distanța de sudul Italiei din cauza presiunii financiare și sociale impuse nordului de sudul sărăcit și relativ înapoiat.
Liga se opune, de asemenea, imigrației non-albe în Italia (așa cum este ilustrat în afișul electoral alăturat, care arată că imigranții din lumea a treia au prioritate în fața italienilor în serviciile publice).

Nordul versus Sud - Diviziunea economică și socială

Una dintre temele principale ale Italiei postbelice a fost divizarea continuă dintre nord și sud. Aceasta a fost alimentată de faptul că populația din sud, în virtutea procesului istoric care a creat Italia de astăzi, conținea un număr mai mare de persoane de rasă mixtă decât cea din nord.

Acest decalaj nord-sud se reflectă în diferențele dintre indicatorii economici și sociali dintre regiuni. În 2006, de exemplu, produsul intern brut pe cap de locuitor în sudul Italiei a fost de 16.300 de euro, față de 27.886 de euro în nord.

Nordul Italiei este preponderent urban și este considerabil mai

bogat decât sudul Italiei, întreprinderile sale reprezentând două treimi din produsul național brut (PNB) al întregii țări. Sudul are o treime din populația Italiei, dar este responsabil pentru jumătate din șomajul din țară. Cel mai faimos export al său este întreprinderea criminală aproape legendară cunoscută sub numele de Mafia.

În anii 1990, Sicilia, Calabria și Campania au fost responsabile pentru 66% din toate crimele din Italia. Încercările repetate de a industrializa sudul Italiei prin intermediul unor mari proiecte de stat s-au soldat, de cele mai multe ori, cu scandaluri de corupție și intrigi.

Ca urmare a decalajului economic, nordul Italiei subvenționează efectiv sudul prin intermediul impozitelor. Această problemă - și o înțelegere implicită a clivajului subracial care există între cele două regiuni
-este principalul motor al unei puternice mișcări politice anti-Sudul Italiei, care a fost mult timp un factor important în politica din nordul Italiei.

Diviziunea nord/sud a fost confirmată și de numeroase studii ADN care reflectă marile schimbări de populație care au avut loc în Italia în ultimii două mii de ani. Mai multe studii din Sicilia și din sudul Italiei au arătat că tulpini genetice africane subsahariene, nord-africane și asiatice s- au amestecat cu cele europene.

Acest lucru nu înseamnă că toți locuitorii din sudul Italiei sunt de origine mixtă, dar există un număr mult mai mare de astfel de persoane în sud decât în nord. De exemplu, testele efectuate în nordul Italiei au relevat markeri mtDNA subsaharieni la niveluri sub 1 la sută, în timp ce la Roma această cifră crește la 4 la sută, iar în sud ajunge la 8 la sută.

Aceste tendințe sunt reproduse pentru celelalte amestecuri neeuropene. În Sicilia, amestecul non-european variază foarte mult de la o regiune la alta. Testele recente au produs rezultate variate, care variază de la 0 la sută amestec subsaharian în anumite sate până la 14 la sută în orașul Sciacca de pe coasta de vest a Siciliei.

Italia a fost, de asemenea, ținta unei imigrații masive din lumea a treia în ultima parte a secolului XX și ulterior. Această migrație a creat o populație non-albă mare și în creștere, care este

discutată mai târziu în această lucrare.

CAPITOLUL 37: Gott Mit Uns - Creșterea Germaniei

Istoria Germaniei după căderea Imperiului Roman a fost dominată de o poveste aparent nesfârșită de intrigi interne și de războaie internaționale și religioase. Aceste conflicte au fost însă combinate cu o dezvoltare tehnologică și artistică uluitoare - un ciclu de divizare și unitate care a modelat o mare parte din Europa Centrală.

Din cauza naturii extrem de individualiste a germanilor, aceștia au avut un nivel de lupte interne mult mai ridicat decât vecinii lor. Când se trece în revistă istoria germană, faptul că au reușit să realizeze unitatea este puțin mai puțin decât un miracol.

Singurul punct comun între secolele de război intern a fost refuzul germanilor de a permite accesul străinilor pe pământurile lor. Această tradiție a făcut ca Germania să rămână una dintre cele mai omogene din punct de vedere rasial societăți din Europa continentală până în ultimul sfert al secolului XX, când această politică a fost inversată. Gradul anterior ridicat de omogenitate a jucat un rol semnificativ în asigurarea faptului că germanii au supraviețuit perioadei lor de războaie civile acerbe și războaie religioase devastatoare.

Carol cel Mare și rebeliunea lui Widukind

După căderea Imperiului Roman de Vest, Germania a fost lăsată în voia sorții până în secolul al VIII-lea, când Carol cel Mare, regele francilor, a preluat controlul asupra Franței și, mai târziu, asupra unei mari părți din sudul Germaniei.

Carol cel Mare a introdus creștinismul în Germania, de cele mai multe ori prin convertire violentă. Acest proces nu a rămas necontestat. Prințul german Widukind a fost cel mai important oponent al evanghelizării genocidare a lui Carol cel Mare. El a condus un număr mare de germani în rebeliune deschisă împotriva încercărilor francilor de a creștină Germania. Rebeliunea păgână a luat sfârșit atunci când Widukind a fost capturat și forțat să se supună botezului în 785. Se consideră că, începând cu această dată,

creştinismul a ajuns definitiv în Germania.

WIDUKIND SE PREDĂ 785 - ÎNFRÂNGEREA ULTIMEI REZISTENȚE GERMANE ÎMPOTRIVA CREȘTINISMULUI IMPUS.

Atunci când regele franc Carol cel Mare a distrus păgânismul triburilor germane, știa că era vital ca mai întâi liderii triburilor cucerite să se convertească la creştinism. Mulți lideri s-au convertit, dar alții au refuzat și au fost executați. Unul dintre cei mai înverșunați adversari ai creştinismului și ai lui Carol cel Mare a fost prințul Widukind, care a condus o revoltă majoră împotriva politicilor de creștinare ale regelui franc. Cea mai mare rebeliune a lui Widukind a avut loc atunci când atenția lui Carol cel Mare a fost distrasă în timp ce lupta în Spania împotriva maurilor. Sprijinit de alte triburi germanice, precum danezii și frizienii, Widukind a atacat coloniile creștine pe care Carol cel Mare le înființase în Thurungia și Hesse, distrugându-le complet. Când Carol cel Mare s-a întors în Germania, s-a răzbunat teribil pe rebeli și l-a capturat pe Widukind. Prințul german a fost obligat să se supună botezului în creştinism în 785 și să arate loialitate față de Carol cel Mare, punând capăt efectiv păgânismului în Europa Centrală.

Această imagine îl arată pe Widukind fiind forțat să se încline în fața regelui franc.

Imperiul lui Carol cel Mare împărțit

La moartea lui Carol cel Mare, imperiul a fost împărțit între cei trei nepoți ai săi prin Tratatul de la Verdun din 843. Unul dintre nepoți a primit Francia de Vest (cea mai mare parte a Franței de astăzi), iar un altul a primit titlul imperial și o zonă care se întindea de la Marea Nordului până în Italia, trecând prin Lorena și Bourgogne. Al treilea, Ludovic Germanul, a primit Francia de Est, care a devenit Germania de astăzi.

Apariția statelor germane

Conform tradiției străvechi, regii germani erau aleși pe bază tribală. Această tradiție a continuat sub noua împărțire a imperiului franc. Fiecare trib își alegea propriul rege și își delimita clar granițele teritoriale. Deoarece au apărut continuu dispute cu privire la succesiune și la teritoriu, Germania a fost divizată în mod constant într-un număr de state mai mici, al căror număr a variat între 200 și 340 în perioada care a precedat unificarea finală. În ciuda acestui fapt, germanii au continuat tradiția alegerii unui rege. Nu este surprinzător faptul că puterea acestui rege a variat în funcție de cât de mult sprijin avea din partea fiecărui stat în parte. Până la sfârșitul secolului al XIII-lea, statele germane au limitat dreptul de a alege un rege la un număr mai mic de nobili din fiecare stat, așa numiții Șapte Prinți.

Primul Reich - include Italia

În 936, prinții germani l-au ales ca rege pe Otto I, fiul unui duce saxon. Printr-o combinație de abilități diplomatice și abilități militare, Otto a câștigat loialitatea multor state germane și, cu ajutorul acestora, a contribuit la înfrângerea marii invazii maghiare asiatice din Europa în Bătălia de la Lechfeld din 955.

Otto a condus, de asemenea, apărarea germană împotriva atacurilor danezilor și slavilor. Armatele germane au fost victorioase, iar Otto a înființat așezări germane în teritoriile pe care le-a cucerit. Cea mai proeminentă a fost Arhiepiscopia de Magdeburg, care a fost creată în 968.

O criză în Italia a oferit apoi o nouă campanie militară lui Otto. În anul 951, regele Lombardiei a fost otrăvit de un uzurpator pe

nume Berengar, care apoi a pus mâna pe văduva sa, Adelaide. Aceasta a scăpat din captivitate și i-a trimis un mesaj lui Otto în care îi cerea ajutorul.

Acesta a fost de acord și a invadat nordul Italiei, alungându-l pe Berengar de pe tronul lombard. Otto s-a căsătorit apoi cu Adelaide și a preluat titlul soțului ei mort, adăugând astfel în mod oficial nordul Italiei la teritoriile conduse de regele german.

Berengar, însă, nu a terminat. A condus o alianță de nobili lombarzi independenți spre sud și a amenințat Roma, determinându-l pe Papa Ioan al XII-lea să ceară ajutor și din partea lui Otto. Regele german a lansat apoi o a doua invazie a Italiei, în primul rând pentru a-l învinge definitiv pe Berengar și a salva Roma. Misiunea sa a avut succes, iar papa l-a încoronat pe Otto "Sfânt Împărat Roman" în anul 962.

Cu toate că acest titlu i-a fost dat mai întâi lui Carol cel Mare, Otto a fost cel care i-a dat adevărata semnificație și a creat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Sfântul Imperiu Roman. În timpul lui Otto, acest imperiu era format din statele germane liber asociate și o mare parte din nordul Italiei, o dispensație care avea să dureze cu numele timp de câteva secole. Succesorul lui Otto, Otto al II-lea, a adăugat Marșul de Est al lui Carol cel Mare (Austria) la teritoriile Sfântului Imperiu Roman, dar a fost învins în încercarea sa de a cuceri sudul Italiei de la maurii albi invadatori.

Regii germani nu au avut capitaluri fixe

Din cauza caracterului liber al statelor germane, Germania nu avea o capitală fixă. Prin urmare, regii germani își petreceau timpul călătorind pe teritoriul care constituia Sfântul Imperiu Roman, fiind adăpostiți și sprijiniți de prinții germani locali. Marea majoritate a populației germane de rând trăia ca țărani agrarieni într-un sistem feudalist. Cele câteva orașe, cum ar fi Trier și Köln, erau populate de comercianți, meșteșugari și țărani dezrădăcinați, aceștia din urmă stabiliți ca cetățeni liberi sub autoritatea unui prinț.

CONFLICTUL DINTRE REGII GERMANI ȘI PAPĂ- HENRY IV DESCULȚ ÎN ZĂPADĂ

Puterea papei de a decide soarta regilor și împăraților nu a fost nicăieri mai bine demonstrată decât în cazul umilirii împăratului german Henric al IV-lea. Din momentul creștinării Germaniei, toți regii germani trebuiau să fie recunoscuți de papă, altfel riscau să piardă coroana. O dispută din 1076 între Henric al IV-lea și papă a dus la excomunicarea regelui german de către acesta din urmă din biserică. Henric, îngrijorat pe bună dreptate că va pierde totul ca urmare a interdicției, a mers să ceară iertare de la papă. A stat trei zile în zăpadă, îmbrăcat doar în haina albă subțire a unui penitent, în fața refugiului papei din Canossa, în Munții Apenini. În a patra zi, papa l-a iertat și a ridicat interdicția, după ce l-a forțat să accepte condiții umilitoare de supunere.

Influența papală decisivă și distructivă

Consecința importantă a înființării Sfântului Imperiu Roman al lui Otto a fost că papa a căpătat un rol important în afacerile Germaniei. Aprobarea papală era necesară pentru numirea fiecărui rege și, cu mai multe ocazii, războiul civil a izbucnit pe baza aprobării sau nu a papei pentru o anumită regalitate sau pentru un alt eveniment politic.

Domnia regelui Henric al IV-lea din secolul al XI-lea este un

bun exemplu. O serie de conflicte cu papa au dus la retragerea oficială a sprijinului acordat de Biserica Catolică lui Henric al IV-lea. Acest lucru a determinat mai multe state germane să refuze să-i recunoască regalitatea.

Rezultatul a fost un război civil de douăzeci de ani, care s-a încheiat doar atunci când prinții germani răzvrătiți au ales un nou rege, Rudolf, din rândurile lor.

În astfel de cazuri - și s-a întâmplat de mai multe ori - regele german mărșăluia asupra Romei, cucerea orașul și pur și simplu îl depunea pe papa ofensator, înlocuindu-l cu unul mai favorabil. În 1080, Henric al IV-lea l-a depus pe papă, iar în 1175, Frederic I a ocupat Roma și l-a alungat pe un papă necooperant din Vatican.

În secolele al XII-lea și al XIII-lea, Germania și Italia au fost măcinate de nesfârșite certuri interne privind succesiunea la tron. Biserica Catolică a intervenit în mod oficial, sprijinind taberele în care vedea cele mai mari beneficii pentru ea însăși, prelungind sau incitând deseori vărsarea de sânge în acest proces.

BARBAROSSA INVADEAZĂ ITALIA DE CINCI ORI

Împăratul Frederick Barbarossa intră în Milano în timpul uneia dintre cele cinci invazii ale sale în Italia. În 1157, a apărut o dispută între Barbarossa și papă, iar în anul următor regele german a traversat Alpii

cu o armată. Barbarossa avea să se angajeze în mai multe dispute serioase cu Biserica Catolică până când a murit în timpul celei de-a treia cruciade.

Barbarossa - a invadat Italia de cinci ori

În cele din urmă, germanii au reușit să aleagă un rege a cărui filiație provenea din aproape toate principatele concurente - restabilind astfel o anumită unitate. Frederic I, cunoscut și sub numele de Barbarossa, și-a petrecut cea mai mare parte a domniei sale încercând să consolideze Sfântul Imperiu Roman, luptându-se cu nobilii germani și lombarzi răzvrătiți în Germania și Italia.

Frederick a invadat cu succes Italia de patru ori. La a cincea și ultima invazie, armata sa a fost înfrântă în bătălia de la Legano din 1176. Multe orașe din Italia au devenit independente, cu excepția numelui, ceea ce a risipit oarecum autoritatea Sfântului Împărat Roman.

Patru probleme au dominat istoria germană

Din vremea lui Frederick Barbarossa până la începutul secolului al XIX-lea, istoria Germaniei a fost dominată de patru probleme majore:

- Menținerea Sfântului Imperiu Roman la un loc, în fața rebeliunilor continue ale prinților germani și lombarzi. Situația s-a complicat atunci când normanzii, care se stabiliseră în nord-vestul Franței, și-au stabilit un avanpost în sudul Italiei și în Sicilia. Normanzii s-au dovedit a fi dușmani rezistenți și, aliați cu prinții longobarzi, au dus la eșecul mai multor expediții militare germane în Italia;

- A purtat o serie de războaie rasiale împotriva turcilor albi invadatori în Europa Centrală și în Sicilia și s-a angajat în cruciade în Orientul Mijlociu;

- Să lupte într-o succesiune aparent nesfârșită de războaie europene într-o combinație mereu rotativă de alianțe și dușmani; și

- O serie devastatoare de războaie între catolici și protestanți după Reformă.

Dezvoltarea culturală începe în forță - cea mai veche universitate germană din Praga 1347

În timpul războaielor din Sicilia, regele german Frederic al II-lea (cunoscut și sub numele de *Stupor Mundi* sau "Minunea lumii") a înființat o mare așezare germană pe această insulă. Această așezare a avut o contribuție semnificativă la micul segment nordic al populației. Frederic al II-lea a fondat, de asemenea, Universitatea din Napoli în sudul Italiei continentale.

În 1347, Carol al IV-lea, rege al Boemiei, a fost ales rege al Germaniei. El a transformat capitala propriului său stat, Praga, într-un somptuos oraș de curte, construind multe structuri frumoase care există și astăzi. De asemenea, a înființat la Praga prima universitate germană, care continuă să funcționeze până în prezent.

În ciuda războaielor civile, populația germană a continuat să crească. Singurul obstacol în acest model de creștere a fost izbucnirea ciumei bubonice - așa-numita Moarte Neagră - care a lovit întreaga Europă la mijlocul secolului al XIV-lea. Se estimează că o treime din populația germană a murit din cauza acestei ciume.

Autoritatea Papei respinsă

Aprobarea papală a regelui german a fost în sfârșit recunoscută ca fiind un factor major în războaiele civile aparent nesfârșite. Ca urmare, o reuniune a prinților germani la Rhense în 1338 a revocat dreptul papei de a aproba regele german. Incidența războaielor civile a scăzut apoi. Această schimbare semnificativă s-a reflectat în titlul, oficializat în secolul al XV- lea, al regelui german ca "Sfântul Împărat Roman al națiunii germane" - în ciuda protestelor diverșilor papi - care au fost ignorați.

Casa de Habsburg 1418

În 1273, Rudolf I al Casei de Habsburg a fost ales împărat al Austriei. Ascensiunea sa la tron a creat una dintre cele mai puternice dinastii germane din toate timpurile, iar în 1418, unul dintre urmașii săi, Albert de Austria, a devenit primul Habsburg care a fost ales împărat al Germaniei.

Odată cu alegerea lui Albert, a avut loc o altă schimbare în

procesul de selecţie a regilor germani: pentru prima dată, coroana a devenit ereditară în linia Habsburgilor. Această schimbare a avut loc în practică şi nu printr-o decizie formală, Habsburgii fiind pur şi simplu suficient de puternici pentru a zdrobi orice disidenţă.

Până la sfârşitul secolului al XV-lea, prin intermediul căsătoriilor dintre Habsburgi şi alte familii nobile din Europa, casa regală de Habsburg a dobândit vaste teritorii care cuprindeau cea mai mare parte a Europei centrale şi chiar colonii în America.

Reforma din 1521

La mijlocul secolului al XVI-lea, Germania a fost zguduită de o revoltă în rândurile Bisericii Catolice. Cererea pentru o mai mare independenţă faţă de Roma fusese deja exprimată prin respingerea autorităţii papei în ceea ce priveşte alegerea regelui german şi, ca atare, scena fusese deja pregătită pentru o ruptură mai formală cu Biserica Catolică. Adoptarea practicii indulgenţelor de către Biserica Catolică a oferit scânteia de care era nevoie. Indulgenţele au fost puţin mai mult decât o campanie de strângere de fonduri. În esenţă, Biserica Catolică oferea iertarea păcatelor dacă păcătosul făcea o contribuţie la fondurile bisericii - vânzând iertarea lui Dumnezeu pentru bani.

Acest proces vădit corupt l-a indignat atât de tare pe un preot augustinian, Martin Luther, încât şi-a declarat public opoziţia faţă de această practică, ceea ce l-a pus în conflict cu ierarhia bisericească.

Luther, care vizitase anterior Roma şi văzuse cu ochii lui cum biserica se transformase într-o organizaţie axată mai degrabă pe putere şi pe câştigarea de bani decât pe chestiuni spirituale, a publicat în 1517 faimoasele sale *95 de teze.* A urmat, în 1520, trei pamflete în care proclama "libertatea conştiinţei creştine".

Atacul deschis al lui Luther la adresa bisericii l-a determinat pe Papa Leon al X-lea să emită un ordin oficial (numit bulă papală) prin care condamna scrierile lui Luther. Ca răspuns, Luther a ars public bula şi a fost excomunicat din biserică. Cu toate acestea, popularitatea sa începuse să se răspândească, iar un număr tot mai mare de germani, unii motivaţi de o fervoare religioasă autentică, iar alţii de dorinţa de independenţă a Germaniei faţă de Roma, au început să se ralieze cauzei sale.

Împăratul german Carol al V-lea l-a chemat pe Luther să se apere la Dieta de la Worms din 1521. Când Luther a refuzat să se dezică, a fost declarat proscris. Viaţa sa era acum în pericol, iar unul dintre aliaţii săi puternici, electorul de Saxonia, Frederic cel Înţelept, a venit în ajutorul său.

Luther la Dieta de la Worms: "Aici stau, nu pot face altceva."

Frederick a pus la cale o stratagemă elaborată prin care a dat impresia că Luther a fost răpit, pentru a-şi îndepărta adevăraţii duşmani. De fapt, Luther a fost dus la castelul Wartburg, unde, protejat de Frederick, şi-a început următoarea sarcină, aceea de a traduce Biblia în germană. Acesta a fost un eveniment semnificativ atât din punct de vedere religios, cât şi cultural.

O parte a strategiei de control a Bisericii Catolice a fost de a ţine citirea Bibliei departe de oamenii de rând. Ca atare, Biblia a fost disponibilă doar în limba latină, iar oamenii obişnuiţi trebuiau să se bazeze pe clerici pentru a interpreta şi citi Scripturile pentru ei. Aceasta a fost o modalitate nesinceră de a împiedica oamenii să vadă ce spune de fapt Biblia şi, în cele din urmă, a permis numeroasele abuzuri care au afectat Biserica Catolică în această perioadă. Cu toate acestea, a existat un alt efect important şi neintenţionat al traducerii Bibliei de către Luther. Dialectul pe care l-a folosit a devenit

germana standard, înlocuind în mare parte variantele limbii care fuseseră înrădăcinate în statele asortate. În acest sens, Luther a stabilit standardul și a creat o mare parte din limba germană de astăzi. Lucrările lui Luther au condus în cele din urmă la Reformă și la divizarea majoră a creștinismului între cei care au protestat ("protestanți") și Biserica Catolică.

Această divizare a declanșat o serie de conflicte religioase, care s-au încheiat temporar în 1555 prin Pacea de la Augsburg. În cadrul acestei înțelegeri, Carol al V-lea a fost de acord să acorde fiecărui stat german dreptul de a alege dacă dorește să fie protestant (cunoscut acolo sub numele de luteran) sau catolic.

BĂTĂLIA DE LA PRAGA ÎN RĂZBOIUL DE TREIZECI DE ANI

Într-o bătălie majoră a Războiului de Treizeci de Ani, armata suedeză condusă de generalul Hans Christoff von Königsmarck a încercat să captureze orașul Praga pentru partea protestantă în 1648. După ce au cucerit castelul orașului, suedezii au încercat să cucerească Orașul Vechi, traversând Podul Carol. Cetățenii au opus o apărare curajoasă și i-au alungat pe suedezi, ambele părți suferind pierderi grele.

Războiul de treizeci de ani izbucnește

Conflictul dintre protestanți și catolici a izbucnit din nou în 1618, odată cu izbucnirea Războiului de Treizeci de Ani. Acesta a

dus la un război devastator, desfășurat în patru etape la nivel european, care s-a desfășurat pe teritoriul Germaniei, în timp ce națiunile vecine, catolice și protestante, au intervenit în voie. O treime dintre germani au fost uciși, fie prin conflicte, fie prin foamete, ca urmare a războiului. Jumătate din întreaga populație a Boemiei a fost eliminată în acest fel. Războiul s-a încheiat cu recunoașterea suveranității fiecărui stat german de a-și stabili propriile practici religioase.

Germanii se alătură cruciadei împotriva invaziei otomane

Invazia Ungariei în 1663 de către turcii otomani a distras atenția germanilor de la conflictul religios în curs de desfășurare. Prinții germani și-au adunat forțele pentru a apăra imperiul și s-au grăbit spre sud. Forțele musulmane au fost înfrânte și împinse înapoi.

Turcii au așteptat douăzeci de ani înainte de a încerca din nou, iar în 1683 o nouă invazie a ajuns în Austria. În acel an, orașul Viena a fost asediat de către nebunii invadatori. Armatele germane și poloneze au eliberat orașul înainte ca acesta să cadă și i-au alungat pe turci dincolo de Dunăre.

Armatele germane victorioase au ocupat apoi teritoriile maghiare, plasându-le sub stăpânirea Sfântului Imperiu Roman, iar Habsburgii au moștenit coroana maghiară, pe care au adăugat-o la lista deja lungă de posesiuni.

Războiul împotriva invadatorilor musulmani a continuat până când aproape toată Ungaria a fost recucerită. Prințul Eugene de Savoia a obținut o victorie notabilă în Bătălia de la Senta din 1697. Treizeci de mii de otomani au fost uciși, iar austriecii au capturat haremul sultanului, tunurile, cufărul comorii regale și sigiliul de stat al Imperiului Otoman.

Prin Tratatul de la Karlowitz din 1699, Habsburgii au reușit să absoarbă oficial Ungaria în imperiul lor. Până în acest moment, Ungaria suferise mari pierderi de populație ca urmare a invaziilor otomane, iar Habsburgii au reușit să colonizeze mari suprafețe de teren cu veterani militari germani ca parte a pensiei lor. În acest fel, o mare cantitate de sânge german a intrat din nou în Ungaria.

RĂZBOAIELE INTESTINE DOMINĂ ISTORIA GERMANIEI

Bătălia de la Lobositz, din 1756, a fost prima bătălie terestră din Războiul de Șapte Ani. Cei 29.000 de prusaci aflați sub comanda lui Frederic cel Marele au împiedicat cei 34.500 de austrieci ai feldmareșalului Maximilian Ulysses Browne să îi elibereze pe aliații lor sași asediați, ceea ce a dus la capitularea acestora două săptămâni mai târziu. Istoria Germaniei de dinainte de unificare este dominată de dușmănii intestine care s-au transformat într-o puternică forță militară tradiție.

Mai multe războaie - mai mult teritoriu dobândit

Deşi devastarea care a urmat Războiului de Treizeci de Ani a fost imensă, unele dintre statele germane erau încă suficient de puternice pentru a se angaja în aventuri externe. În special, porţiuni din Polonia au fost confiscate de statele germane din est, în timp ce altele şi-au consolidat graniţele prin invadarea unor state germane slăbite şi mai mici.

Germania abia îşi revenise când prinţii şi împăratul au intrat într-o nouă rundă de lupte dinastice. Francezii, olandezii şi unele state germane au fost implicaţi într-un război cunoscut sub numele de Războiul de Succesiune Spaniolă (1701-1714), care s-a purtat pentru dreptul regelui german de a moşteni tronul spaniol. Armatele mari au făcut ravagii în Bavaria şi vestul Germaniei până când războiul

s-a încheiat cu Pacea de la Utrecht din 1714.

Războaiele pruso-austriece

La începutul secolului al XVIII-lea, Austria şi Prusia au devenit cele mai mari şi mai puternice state germane. Ca de obicei, au intrat în competiţie pentru conducerea întregii Germanii. Prima fază a acestui conflict a fost Războiul de Succesiune Austriacă, purtat între 1740 şi 1748 pentru dreptul Mariei Tereza, fiica împăratului habsburgic Carol al VI-lea, de a moşteni părţi din imperiu. O zonă de dispută specială a fost Silezia, pe care Prusia o considera ca făcând parte din sfera sa de influenţă şi pe care a invadat-o în 1740.

Acest lucru a declanşat un război în care bavarezii, saxonii şi francezii au invadat Austria şi Boemia, în timp ce Marea Britanie, Ţările de Jos şi Rusia au venit în ajutorul Austriei. Războiul s-a încheiat cu o înfrângere pentru Austria şi aliaţii săi, iar Prusia a anexat oficial Silezia.

Deşi austriecii au câştigat Bavaria în timpul acestui conflict, au plănuit un atac de răzbunare împotriva prusacilor şi au încheiat un acord cu Rusia în acest scop.

Regele Prusiei, Frederic I, a anticipat atacul şi a invadat Saxonia şi Boemia în 1756. Acest lucru a declanşat conflictul cunoscut acum sub numele de Războiul de şapte ani, care a durat până în 1763. Austriecii au răspuns prin invadarea Sileziei, iar ruşii au invadat Prusia, în timp ce francezii au atacat Hanovra.

Confruntată cu atacuri pe toate fronturile, Prusia aproape că s-a prăbuşit. A fost salvată în ultima clipă de moartea subită a împărătesei Rusiei, Elisabeta, care a fost înlocuită cu Petru al III-lea. Noul ţar rus era un admirator al regelui prusac Frederic şi a făcut pace imediat. Alianţa antiprusiană s-a destrămat; toţi combatanţii epuizaţi au fost de acord să facă pace, iar status quo-ul iniţial a fost restabilit.

Germanii pleacă în Lumea Nouă

Prinţii germani au finanţat seria nesfârşită de războaie prin impunerea unor taxe din ce în ce mai mari asupra ţăranilor şi a clasei muncitoare germane. Ca urmare, mulţi germani nemulţumiţi şi-au făcut bagajele şi au emigrat în America de Nord. Această emigraţie a ajuns la un număr atât de mare încât, în cele din urmă,

germanii au reprezentat până la 60% din totalul americanilor albi.

Muzica din Germania

Germania a produs mulţi compozitori şi muzicieni de marcă. Printre primii dintre aceşti compozitori s-a numărat organistul Conrad Paumann, care, deşi născut orb, a fost unul dintre cei mai talentaţi muzicieni ai secolului al XV-lea. În secolul al XVI-lea, polifonia, întrepătrunderea mai multor melodii a ajuns în Germania. Predominau coralele protestante, iar printre compozitori se număra Martin Luther, liderul Reformei protestante.

GENIU ARTISTIC GERMAN DE NEEGALAT

Două genii artistice germane. Stânga: Wolfgang Amadeus Mozart (1756- 1791), geniul muzical austriaco-german. A învăţat să cânte la pian la vârsta de patru ani şi a întreprins primul său turneu european de concerte la şase ani. Prima sa operă a fost scrisă când avea 12 ani. La dreapta: Ludwig van Beethoven (1770-1827) este considerat de toată lumea drept cel mai mare compozitor al tuturor timpurilor, compunând majoritatea capodoperelor sale în timp ce era complet surd.

Germania a fost unul dintre cele mai active centre ale muzicii baroce timpurii. Epoca barocă a culminat cu lucrările lui Johann Sebastian Bach în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Până la

mijlocul secolului al XVIII-lea, orașele Viena, Dresda, Berlin și Mannheim erau centre de muzică orchestrală. Joseph Haydn a inventat formatul clasic al cvartetului de coarde, simfoniei și sonatei. Mai târziu, în același secol, a apărut Wolfgang Amadeus Mozart din Viena, care a amestecat tradițiile germane și italiene în propriul său stil. Ludwig van Beethoven a fost o figură crucială în perioada de tranziție dintre epoca clasică și cea romantică în muzica clasică occidentală și rămâne unul dintre cei mai apreciați și influenți compozitori din toate timpurile.

Războaiele napoleoniene și ocuparea Parisului

Statele germane au fost invadate de Napoleon în 1806. Inițial, Napoleon s-a bucurat de un oarecare succes și a ocupat Viena și Berlinul. Germanii și-au revenit suficient pentru a-i învinge pe francezi în Bătălia de la Leipzig din 1813. De asemenea, au invadat Parisul ca parte a unei ofensive comune conduse de armatele prusacă, rusă și austriacă.

La Congresul de la Viena (1814-1815), care a pus capăt războaielor napoleoniene, Sfântul Imperiu Roman a fost dizolvat în mod oficial și înlocuit cu o confederație germană reprezentată de o adunare (care, în esență, era lipsită de putere). Proeminența autocraților de stil vechi, cum ar fi prințul austriac Klemens Metternich, în cadrul confederației a împiedicat punerea în aplicare a oricăror reforme democratice. Acest lucru a rămas valabil chiar dacă revoluția din 1830 din Franța a generat revolte similare în Germania.

Revoluțiile din 1848

În 1848, un alt val de revoluții, care a început la Paris, a cuprins o mare parte a Europei. Grupuri naționaliste s-au revoltat în Ungaria, Boemia, Moravia, Galiția și Lombardia. Revolte au avut loc, de asemenea, în Bavaria, Prusia și în sud-vestul Germaniei. Tema comună care a unit toate aceste revoluții a fost o cerere de reforme constituționale și o guvernare mai democratică.

În fața revoltei populare, prințul Metternich a demisionat. Austria a pus în aplicare o constituție liberală care a îndeplinit multe dintre revendicări, în timp ce Ungaria s-a declarat republică. Șocați de rapiditatea schimbărilor, prinții germani au fost de acord

să trimită delegaţi la un congres la Frankfurt pentru a răspunde cererilor de reformă.

Congresul german a devenit cunoscut sub numele de "congresul "nu face nimic"", deoarece nu a realizat nimic, iar toate revoltele au fost înăbuşite la scurt timp după aceea. Austria şi-a revocat constituţia liberală de scurtă durată, iar Ungaria a fost supusă cu forţa şi reîncorporată din nou în imperiul austriac.

BISMARCK-ARHITECTUL UNIFICĂRII

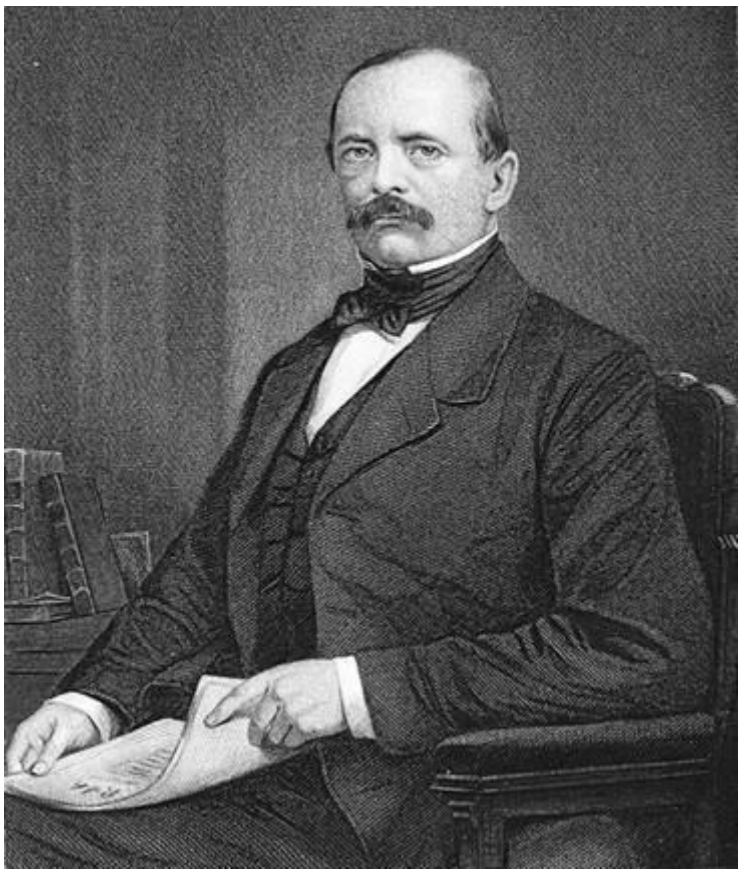

Otto von Bismarck, arhitectul unificării Germaniei şi al celui de-al doilea Reich. Folosind o combinaţie de diplomaţie şi forţă, care a devenit cunoscută sub numele de "realpolitik", Bismarck a fost primul german din istorie care a reuşit să unească aproape toţi compatrioţii săi.

Bismarck conduce unificarea Germaniei

Între timp, regele prusac William I, împreună cu abilul său ministru principal, celebrul Otto von Bismarck, au complotat pentru a unifica Germania sub conducerea prusacă. Bismarck a inventat

"realpolitik", care combina diplomaţia cu puterea militară pentru a asigura supremaţia Prusiei. Mai întâi a încheiat tratate cu Rusia, Italia şi Franţa, care garantau neutralitatea acestora. Apoi a invitat Austria să participe la o invazie a regiunii germane conduse de danezi în 1864.

Austriecii şi prusacii i-au învins rapid pe danezi, dar s-au certat între ei pentru controlul teritoriilor cucerite. Bismarck a lansat Războiul de şapte săptămâni împotriva Austriei în 1866, iar celebrul general Helmuth von Moltke a condus armata prusacă victorioasă. În termenii tratatului de pace care a urmat, Austria a fost obligată să cedeze Veneţia naţionaliştilor italieni, în timp ce Prusia a anexat Schleswig-Holstein, Hanovra şi alte câteva state. Bismarck a organizat apoi Confederaţia Germaniei de Nord în 1867 sub conducerea Prusiei.

Războiul franco-prusian - Franţa zdrobită

În 1870, Bismarck a determinat Franţa să declare război Prusiei şi Confederaţiei Germane de Nord din cauza problemei succesiunii la tronul Spaniei.

Impulsionate de o loialitate naţională în creştere, statele independente din sudul Germaniei au susţinut Prusia în conflict. Armata prusacă, bine antrenată, bine înarmată şi acum experimentată, i-a învins rapid pe francezi în faimoasa bătălie de la Sedan, apoi s-a îndreptat spre Paris, pe care l-a asediat şi l-a ocupat în 1871. Războiul s-a încheiat cu victoria totală a prusacilor.

Al Doilea Reich - o Germanie unită 1871

Uşurinţa cu care Prusia i-a învins pe francezi nu a trecut neobservată de statele germane din sud. Acestea s-au aliniat rapid şi a devenit parte a unei Germanii unificate, al cărei nou împărat, sau kaiser (cezar), Wilhelm I, a fost încoronat la Palatul Versailles, lângă Paris, în 1871. Al Doilea Reich fusese creat, în mare parte prin eforturile unui singur om, Bismarck. Nu s-a mulţumit cu uniunea politică, Bismarck s-a angajat apoi într-o serie de reforme sociale care au făcut ca Germania să devină, de asemenea, una dintre cele mai importante naţiuni industrializate din lume.

VERSAILLES 1871-WILHELM I PROCLAMAT KAISER

Wilhelm I depune jurământul în calitate de kaiser al noii Germanii unite, la 18 ianuarie 1871. Locul de desfășurare a fost Sala Oglinzilor de la Palatul Versailles, în afara Parisului. Deși francezii au fost învinși în mod decisiv, aceștia au declarat război Germaniei de încă două ori în cei șaptezeci de ani care au urmat.

Bismarck vede Biserica Catolică ca pe o amenințare

Bismarck era foarte conştient de influenţa divizivă pe care Biserica Catolică o exercitase în istoria Germaniei. El credea, în mod corect, că Biserica Catolică, care declarase infailibilitatea papei în 1870, amenința independenţa statului german nou creat.

Cancelarul german a iniţiat ceea ce s-a numit Kulturkampf ("lupta pentru cultură"), în timpul căreia multe ordine religioase catolice au fost destituite, iar membrii lor au fost închişi sau exilaţi. Bismarck a încercat, de asemenea, să desfiinţeze partidul socialist, aflat în creştere în Germania, dar a fost demis din funcţie de noul kaiser german, Wilhelm al II-lea, înainte de a reuși acest obiectiv.

În epoca unificării Germaniei, marile tradiţii muzicale germane

au atins noi culmi. Franz Peter Schubert, Johannes Brahms și Richard Wagner au fost câțiva dintre compozitorii germani care au scris muzică în această perioadă.

Primul Război Mondial-Kaiser destituit

Europa a devenit din ce în ce mai divizată la începutul secolului XX. Concurența colonială, rivalitatea inter-europeană și naționalismul în creștere s-au combinat pentru a împărți continentul în două tabere până în 1907: Tripla Alianță, formată din Germania, Austria și Italia, și Tripla Înțelegere, formată din Rusia, Franța și Marea Britanie.

Crearea acestor alianțe a contribuit la izbucnirea Primului Război Mondial, a cărui desfășurare este relatată în altă parte în această lucrare. Este suficient să spunem aici că acesta s-a încheiat cu o înfrângere pentru Germania și Austria, odată cu semnarea Tratatului de la Versailles în 1919 și abdicarea Kaiserului Wilhelm al II-lea. Germania nu va mai avea niciodată un rege.

Aliații victorioși i-au pedepsit aspru pe învinși. Germania a pierdut teritoriul Alsacia-Lorena în favoarea Franței și a fost forțată să cedeze Prusia de Vest Poloniei. Acest din urmă teritoriu a creat un coridor polonez care a despărțit Prusia de restul Germaniei. Orașul principal din acea regiune, Danzig, a fost declarat "oraș liber" și administrat de Liga Națiunilor.

De asemenea, Germania și-a pierdut toate coloniile și a trebuit să renunțe la cea mai mare parte a cărbunelui, trenurilor, navelor comerciale și marinei sale. De asemenea, germanii înfrânți au trebuit să accepte să își limiteze dimensiunea armatei și să se supună ocupației Aliaților în Renania timp de 15 ani.

În cele din urmă, în ceea ce a fost în mod clar un scandal, Germania a fost obligată să accepte întreaga responsabilitate pentru provocarea războiului și, în consecință, să plătească costul total al acestuia. Acest lucru a fost la limita bizarului, având în vedere că Aliații declaraseră război Germaniei și nu invers. Ca urmare, prevederile Tratatului de la Versailles au devenit cunoscute sub numele de "Rușinea de la Versailles" și au furnizat multă propagandă pentru mișcarea națională germană postbelică.

TÂNĂRUL ADOLF HITLER ÎN MULȚIMEA DIN MUNCHEN LA AFLAREA VEȘTII IZBUCNIRII PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

Tânărul Adolf Hitler (încercuit), aflat în mulțime în fața Feldherrnhalle din Munchen în 1914, ascultă anunțul privind începerea Primului Război Mondial. Această fotografie a fost realizată de fotograful Heinrich Hoffman din München, care nu îl cunoștea pe Hitler la acea vreme.

Republica de la Weimar – Inflația catastrofală urmează tulburărilor interne

Pe măsură ce războiul se apropia de sfârșit, situația politică internă germană era dominată de tulburări sociale pe scară largă și de o tentativă de revoluție comunistă care încerca să imite cucerirea Rusiei de către bolșevici cu un an înainte. Revoluția comunistă germană, cunoscută sub numele de revoluția spartacistă a avut loc în 1919 la Berlin și a fost condusă de comuniștii evrei germani Karl Liebknecht și Rosa Luxemburg. Deși reprimată, conducerea evreiască a tentativei de lovitură de stat a contribuit la consolidarea în conștiința publicului german a unei asocieri între evrei și comunism, care a fost exploatată ulterior de partidul Național Socialist.

După ce revoluția comunistă a fost înăbușită, a fost elaborată o nouă constituție democratică, care includea un parlament ales. Noul

stat a fost numit Republica de la Weimar, deoarece primul parlament s-a întrunit în orașul cu acest nume. Deși statul fusese creat de socialiști, comuniștii militanți de linie dură s-au opus, considerând că nu se mergea suficient de departe, în timp ce, pe partea dreaptă, grupuri de militari nemulțumiți au lansat propria lor tentativă de lovitură de stat, numită Kapp Putsch în 1920. Dreptacii au încercat să distrugă complet mișcarea comunistă din Germania, argumentând că au fost "înjunghiați pe la spate" de comuniștii de acasă în timp ce ei luptau pe front. Putsch-ul lui Kapp a fost, de asemenea, suprimat de stat.

Pe lângă insurecția armată, Republica de la Weimar s-a confruntat și cu crize financiare grave. Întrucât Germania nu a putut face față cerințelor de reparații, Franța a invadat Ruhr în 1923 pentru a prelua minele de cărbune, folosind trupe de ocupație din Africa Subsahariană. Guvernul german și-a încurajat cetățenii să se angajeze într-o rezistență pasivă, tipărind în același timp sume masive de bani pentru a încerca să achite reparațiile de război. Acest lucru a dus la un val de inflație care, combinat cu efectul Marii Crize din 1929, a anihilat economiile, pensiile, asigurările și alte forme de venit fix. Milioane de gospodării germane au fost ruinate ca urmare.

Adolf Hitler a fost ales în funcție

Milioane de germani s-au îndreptat apoi fie către Partidul Comunist, fie către Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani al lui Adolf Hitler, ca o salvare pentru situația disperată a țării lor. În cele din urmă, Hitler a fost ales în funcție prin vot democratic și a devenit conducătorul suprem al Germaniei.

Folosind o combinație de politici naționaliste și socialiste, dintre care unele extrem de neortodoxe, guvernul Hitler a reparat economia și a eradicat șomajul. Muncitorii germani se bucurau de unul dintre cele mai ridicate standarde de viață din Europa și erau, de asemenea, cei mai bine plătiți. Hitler a anulat toate prevederile Tratatului de la Versailles, restabilind astfel onoarea Germaniei în ochii multor cetățeni. Ca urmare, la referendumul din ianuarie 1938, poporul german a aprobat guvernul Hitler cu o majoritate de 99 % din voturi.

Al Doilea Război Mondial izbucnește după ce Germania invadează Polonia

Dorința lui Hitler de a recupera toate teritoriile germane care fuseseră confiscate prin Tratatul de la Versailles a dus la reocuparea Renania, la încorporarea regiunii Sudetenland din Cehoslovacia și la anexarea Austriei. Singura parte a Germaniei care a rămas sub stăpânire străină până în 1939 a fost coridorul deținut de Polonia, care despărțea Germania de Prusia și care conținea orașul german Danzig.

Polonezii au refuzat să facă orice concesie în ceea ce privește "coridorul Danzig", așa cum a devenit cunoscut, chiar și atunci când Germania s-a oferit să lase ocupația poloneză să rămână în vigoare în schimbul dreptului de a construi legături feroviare și rutiere cu Prusia Orientală. După ce toate căile pașnice au eșuat, Germania a invadat Polonia în septembrie 1939 pentru a forța returnarea Coridorului Danzig. Acest lucru a determinat Marea Britanie și Franța să declare război Germaniei (deși aceste națiuni nu au reușit să declare război Uniunii Sovietice atunci când aceasta a invadat Polonia dinspre est în aceeași lună), ceea ce a dus la cel de-al Doilea Război Mondial.

Desfășurarea acestui tragic conflict este discutată într-o altă secțiune a acestei lucrări. Este suficient să spunem aici că, în urma victoriilor inițiale ale germanilor, Polonia, Danemarca, Norvegia, Olanda, Belgia, Franța, Iugoslavia și Grecia au fost ocupate de trupele germane. În campaniile ulterioare, germanii au invadat mari părți din Africa de Nord și aproape jumătate din Uniunea Sovietică la vest de Munții Ural.

Adversarii Germaniei (Marea Britanie, America, Canada, Australia, Noua Zeelandă și Uniunea Sovietică), fiind superiori numeric, au copleșit și au învins complet armata germană până în 1945. Aproximativ șapte milioane de germani au fost uciși, fie ca combatanți, fie ca civili care au murit în bombardamentele în covor ale puterilor aliate asupra acestei țări. Secțiuni imense din teritoriile germane din est au fost permanent desființate, iar populația germană rezidentă a fost expulzată cu forța.

În timpul acestei expulzări, alte două milioane de civili germani au pierit. În cele din urmă, aproximativ 800.000 de prizonieri de război germani au murit de foame în lagărele de prizonieri de război ale aliaţilor după război, Uniunea Sovietică eliberându-i pe ultimii prizonieri germani abia în 1955.

DISTRUGEREA COLONIEI SIMBOLIZEAZĂ ÎNFRÂNGEREA GERMANIEI ÎN 1945

Distrugerile din jurul faimoasei Catedrale din Köln din această fotografie din 1945 simbolizează înfrângerea Germaniei în cel de-al Doilea Război Mondial. Anii de bombardamente cu covor de bombe au distrus majoritatea clădirilor din fiecare oraș important, iar infrastructura Germaniei a fost redusă la ruine.

Se construiește Zidul Berlinului

La sfârșitul războiului, Germania a fost împărțită în patru zone de ocupație, fiecare fiind controlată de o mare putere aliată. Zonele franceză, britanică și americană erau situate în vestul Germaniei, în timp ce zona sovietică cuprindea estul. Chiar dacă Berlinul se afla adânc în zona ocupată de sovietici, a fost și el împărțit în patru zone. Aliații de Vest au controlat aproximativ jumătate din oraș, în timp ce sovieticii au păstrat controlul asupra restului.

După ce a devenit clar că Uniunea Sovietică nu avea de gând să

ofere un guvern democratic în părţile din Europa de Est pe care le ocupase până la sfârşitul războiului, tensiunile au crescut între această putere şi Aliaţii occidentali. Acest conflict a devenit cunoscut sub numele de Războiul Rece şi a durat până în 1990, când comunismul s-a prăbuşit în cele din urmă.

În timpul Războiului Rece, însă, diviziunea dintre Germania de Est şi Germania de Vest a devenit punctul central al conflictului, Berlinul fiind literalmente o linie de front. În 1948, sovieticii au iniţiat o blocadă în această zonă, în speranţa de a alunga forţele de ocupaţie aliate şi de a înfometa zonele occidentale pentru a le supune.

ZIDUL DE LA BERLIN ÎMPARTE GERMANIA ŞI SIMBOLIZEAZĂ RĂZBOIUL RECE

Zidul Berlinului, ridicat în 1961 de către Republica Democrată Germană comunistă, a înconjurat complet Berlinul de Vest. Zidul a reuşit să oprească exodul în masă al germanilor care fugeau de comunism şi a fost dărâmat abia după 1989, când a căzut regimul est-german. Căderea Zidului Berlinului a simbolizat nu numai unificarea Germaniei, ci şi căderea comunismului.

Forţele aeriene americane, britanice şi aliate au continuat să aprovizioneze oraşul printr-o operaţiune masivă de transport aerian. După aproape un an, sovieticii au renunţat. Între timp, Aliaţii occidentali au redat autoguvernarea părţilor vestice ale Germaniei,

care au devenit Republica Federală Germania de Vest. Deși se dorea a fi o democrație deplină, constituția noului stat a interzis partidele politice considerate o amenințare, printre care se numărau Partidul Național Socialist și o versiune timpurie a Partidului Comunist German.

APROVIZIONAREA ALIAȚILOR CU AVIOANE LA BERLIN 1948- 1949

O aeronavă americană aterizează în Berlinul de Vest ca parte a unei linii de aprovizionare aeriană a zonei controlate de Occident în timpul blocadei Berlinului, care a durat între 24 iunie 1948 și 11 mai 1949. Blocada a fost una dintre primele crize internaționale majore ale Războiului Rece. Uniunea Sovietică a blocat accesul feroviar și rutier al aliaților occidentali la Berlin, cu scopul de a-i forța pe aliații occidentali să părăsească orașul. Ca răspuns, a fost organizat podul aerian al Berlinului. Forțele aeriene ale Statelor Unite ale Americii, ale Marii Britanii și a națiunilor din Commonwealth au efectuat peste 200.000 de zboruri care au furnizat zilnic 13.000 de tone de alimente către Berlin. În primăvara anului 1949, era clar că transportul aerian a fost un succes, iar sovieticii au anulat blocada.

Ca răspuns la crearea Germaniei de Vest, Uniunea Sovietică a creat Republica Democrată Germană, mai bine cunoscută sub numele de Germania de Est. Tensiunile dintre cele două state germane

concurente s-au accentuat odată cu ridicarea, în 1961, a unui zid care a înconjurat tot Berlinul de Vest.

Această construcție, cunoscută sub numele de Zidul Berlinului, a fost inițial menită să oprească valul de germani din Est care fugeau spre Germania de Vest, dar a devenit rapid un simbol internațional al Războiului Rece.

Miracolul economic vest-german

În ciuda faptului că a suferit pagube uriașe la nivelul infrastructurii în timpul războiului, economia vest-germană a fost reconstruită în doar cincisprezece ani. În 1960, Germania de Vest era cea mai puternică economie din Europa, statut pe care și l-a păstrat de atunci. Toate orașele mari au fost reconstruite și aproape toate urmele distrugerilor masive au fost șterse.

Acest lucru a contrastat puternic cu Germania de Est, care, sub un regim comunist strict, nu a reușit să aibă performanțe la fel de bune ca vecinul său din vest. Multe dintre pagubele provocate de război au rămas nereparate până în anii 1990, iar economia est-germană, deși cea mai performantă din întregul bloc comunist, nu a fost niciodată comparabilă cu cea a Germaniei de Vest.

Tentativă de insurecție comunistă eșuează

În anii 1960, Germania de Vest a fost zguduită de apariția unor mișcări teroriste de extremă stânga dedicate distrugerii capitalismului în acest stat. Facțiunea Armatei Roșii (RAF), cunoscută și sub numele de Grupul Baader-Meinhof, a fost cea mai cunoscută dintre aceste organizații. Aceasta a funcționat sub diferite forme de la sfârșitul anilor 1960 până în 1998. Punctul culminant al RAF a fost atins cu o serie de atacuri în 1977, care au dus la o criză națională care a devenit cunoscută sub numele de "Toamna germană".

Deși mai cunoscută, RAF a comis mai puține atentate decât Celulele Revoluționare (RZ), care, între 1973 și 1995, au comis sute de incidente teroriste, inclusiv atacuri cu bombă și incendii provocate.

Toate aceste organizații au fost finanțate de Germania de Est,

într-o formă sau alta, şi au dispărut ca ameninţare naţională doar odată cu prăbuşirea blocului comunist.

1989 Căderea Zidului Berlinului

Căderea Uniunii Sovietice şi prăbuşirea blocului comunist în 1989 au dus la dărâmarea Zidului Berlinului de către o mulţime de germani fericiţi şi deliranţi. În octombrie 1990, Germania de Est şi Germania de Vest s-au reunit oficial, ceea ce a dus la creşterea populaţiei germane la aproximativ optzeci de milioane de locuitori, printre care se numărau cel puţin şapte milioane de muncitori străini, sau "Gastarbeiters". Germania nou unificată a aderat la Uniunea Europeană în aceeaşi lună, devenind al doisprezecelea membru al acesteia. În cele din urmă, în 1994, ultimele trupe ruseşti şi aliate au părăsit Berlinul - pentru prima dată în patruzeci şi nouă de ani, acesta a fost liber de ocupaţia străină.

"GASTARBEITERS" DUC LA REZIDENŢĂ PERMANENTĂ

Afluxul de persoane care nu sunt albe a provocat cea mai semnificativă schimbare rasială în componenţa populaţiei germane din cele mai vechi timpuri. Începând cu anii 1950, turcii au venit în Germania pentru a face muncă manuală. La început, ideea a fost că aceste persoane care nu sunt albe vor fi "Gast-arbeiters", lucrători invitaţi, care vor pleca atunci când le vor expira contractele. Acest lucru

nu s-a întâmplat și, în 2000, guvernul german a început să le acorde acestor străini cetățenia. Mai sus, "Ziua turcilor" în Berlin, 2010.

Schimbări de populație - numărul persoanelor nealbe crește

Abia în ultimul sfert al secolului al XX-lea, Germania, ca și vecinii săi europeni, a permis ca un număr mare de persoane care nu sunt albe să intre în număr semnificativ în granițele sale. Afluxul inițial a venit din Turcia, dar, în cele din urmă, un număr mare de persoane din întreaga lume s-au stabilit și acolo. Până la începutul secolului XXI, cel puțin 12% din populația totală a Germaniei era de altă culoare, cu o proporție mult mai mare în rândul populației de vârstă școlară. Aceste evoluții și semnificația lor sunt discutate mai târziu în această lucrare.

CAPITOLUL 38: Imperiul blestemat - Austria și Ungaria

Istoria Austriei și a Ungariei este legată încă de pe vremea Imperiului Roman. Povestea acestor două națiuni este tumultoasă: au fost invadate de asiatici și turci și au fost nevoite să ducă bătălii primejdioase pentru propria lor existență. După ce au supraviețuit acestor trepidații, cele două nume au fost unite sub numele de Imperiul Austro-Ungar, care a durat până la sfârșitul Primului Război Mondial.

Ambele națiuni au influențat în mod dramatic cursul evenimentelor din Europa. Bătăliile rasiale importante care i-au împiedicat pe huni, avari și otomani să distrugă Europa au fost purtate pe pământ austriac și maghiar.

AUSTRIA PRE-EMPIRE

Austria antică - locul culturilor Hallstatt și Urnfield

Deși în Austria există dovezi ale existenței unei culturi europene vechi, țara este renumită în preistorie mai ales pentru siturile sale din prima epocă a fierului. Săpăturile de la Hallstatt, lângă Salzburg, au produs unele dintre cele mai bine conservate artefacte indo-europene timpurii, toate datând de dinainte de anul 1000 î.Hr. Una dintre cele mai importante descoperiri a fost un cărucior complicat, care prezenta un grad ridicat de măiestrie.

Datorită locului în care au fost găsite, aceste artefacte au devenit cunoscute sub numele de cultura Hallstatt. În mod similar, alte descoperiri timpurii din regiune au devenit cunoscute sub numele de Cultura Urnfield (cultura "câmpului de urne"), odată cu descoperirea multor situri funerare care conțineau urne și ceramică complexă.

Parte a expoziției Urnfield Culture din cadrul Universitätsmuseum für Kulturgschichte, Marburg.

Ocupația romană 15 î.Hr. duce la întemeierea orașelor

Triburile celtice care ocupau zona numită astăzi Austria au înființat un regat cunoscut sub numele de Noricum. Acest regat a fost invadat în 15 î.Hr. de Imperiul Roman în expansiune și încorporat în provincia Styria. Romanii știau că acest teritoriu forma o apărare naturală care proteja nordul Italiei de invazia germană și au construit o serie de forturi și orașe importante în Austria, ale căror rămășițe pot fi văzute până în prezent.

Invaziile germanice după declinul roman

Romanii nu au cucerit niciodată triburile germanice din nordul Austriei. Ca urmare, granița cu Germania, așa cum a fost numită de romani, a rămas puternic păzită. În ciuda acestui fapt, raidurile germane au rămas o problemă constantă și au devenit din ce în ce mai grave după anul 166. Declinul puterii Romei a făcut ca ultimele avanposturi de frontieră din Austria să se prăbușească până în secolul al IV-lea. Acest lucru a dus la acapararea întregii regiuni de către triburile germanice care au înființat o serie de principate bazate pe triburi.

Carol cel Mare și Marca Orientală

În secolul al VIII-lea, regele franc Charlemagne a cucerit triburile germane și le-a impus creștinismul. Apoi a înființat baze

militare și a declarat "Marca de Est" sau, în germană, "Ostmark" (de la care provine denumirea germană actuală a Austriei, Österreich). Carol cel Mare a înființat Marca de Est pentru a acționa ca o fortăreață împotriva tentativei de invazie a Europei centrale de către avarii asiatici. Această stratagemă a funcționat, iar avarii au fost înfrânți și alungați fără ca regatul franc să fie vreodată amenințat.

OTTO I-A ÎNVINS PE MAGHIARI, A FONDAT AUSTRIA 955

Otto I (912-973), fondatorul Austriei. El a învins invazia maghiară asiatică în Bătălia de la Lechfeld din 955 și, ulterior, a creat un guvern oficial în regiunea cunoscută astăzi sub numele de Austria. Celelalte isprăvi ale lui Otto au fost la fel de spectaculoase. În 951 a mărșăluit în Italia pentru a o ajuta pe Adelaida, regina văduvă a Lombardiei, împotriva unui uzurpator. Otto s-a căsătorit cu Adelaida, devenind astfel suveran al Italiei de Nord. La întoarcerea sa în Germania, a zdrobit o rebeliune a nobililor condusă de fiul său Liudolf și a oprit o invazie maghiară în 955. În 962, a fost încoronat ca Sfânt Împărat Roman - dar în anul următor l-a depus pe Papa Ioan al XII-lea și l-a ales în locul său pe Leon al VIII-lea.

Otto I întemeiază Austria 955

Avarii au fost înlocuiţi de o nouă ameninţare, maghiarele asiatice. O campanie militară hotărâtă, condusă de regele german Otto I, i-a învins pe maghiari în bătălia de la Lechfeld din 955. În timpul campaniei, Otto a preluat controlul asupra Ostmarkului şi a înfiinţat un guvern oficial în regiune. Această mişcare a pus bazele statului austriac de astăzi, iar Otto poate fi considerat pe bună dreptate drept fondatorul acestuia.

Imperiul austriac se dezvoltă sub conducerea caselor nobiliare germane Babenburg şi Habsburg

Sub conducerea casei nobiliare germane de Babenburg, imperiul austriac şi-a mărit treptat dimensiunea şi şi-a îmbunătăţit infrastructura. Această perioadă a luat sfârşit când linia masculină a Babenburgilor s-a stins în 1246, după ce Frederic al II-lea, supranumit "Certăreţul", a fost ucis în luptă.

După câţiva ani de lupte*, cunoscuţi* sub numele de *interregn,* coroana a trecut la Rudolf I al Casei de Habsburg după 1276. Descendenţii săi vor conduce Austria până în 1918.

Printr-un proces de campanii militare şi căsătorii politice, imperiul habsburgic a crescut constant în mărime. Până la mijlocul anilor 1550, acesta a ajuns atât de mare încât a inclus Spania. Povara administrativă pe care o reprezenta guvernarea unui teritoriu atât de mare a devenit prea mare şi a fost împărţit în două părţi: Spaniolă şi Austriacă, sub conducerea separată a Habsburgilor.

Războiul de treizeci de ani - Rebeliunea protestantă îi dezbină pe austrieci

Rebeliunea protestantă împotriva catolicismului s-a extins în Imperiul Austriac. În 1618, aceasta a devenit un conflict la nivel european cunoscut sub numele de Războiul de Treizeci de Ani. Acesta s-a desfăşurat în principal pe teritoriul german, după ce un rege catolic Austriac fusese detronat de către rebelii protestanţi. În cele din urmă, Casa de Habsburg a fost înfrântă la sfârşitul Războiului de Treizeci de Ani şi, în conformitate cu Tratatul de la Westfalia din 1648,

controlul centralizat al imperiului a fost redus la o uniune liberă de state independente.

Invazia otomană - Viena asediată în 1683

Imediat după încheierea Războiului de Treizeci de Ani, otomanii, care nu erau albi, ne-au invadat din capul de pod din Balcani. Orașul Viena a fost asediat de invadatori în 1683, forțându-l pe regele austriac să își retragă curtea la Linz.

Majoritatea locuitorilor orașului l-au urmat pe rege, în timp ce o mică garnizoană a rămas în urmă pentru a apăra capitala. Asediul a fost ridicat atunci când o armată combinată austriacă, germană și poloneză i-a învins pe otomani și i-a forțat să se retragă. Armata austriacă răzbunătoare i-a urmărit pe otomanii care fugeau spre sud și a ocupat astfel teritoriul cunoscut mai târziu sub numele de Ungaria.

DUȘMANUL TURCULUI - FRANCEZUL EUGEN DE SAVOIA

Un mare erou: Prințul Eugene de Savoia (1663-1736). Deși este amintit ca general austriac, s-a născut la Paris din părinți francezi. Mama sa a fost exilată de regele francez Ludovic al XIV-lea, după care Eugene a

renunțat la cetățenia franceză și s-a înrolat în armata austriacă. A luat parte la multe războaie europene, în special împotriva armatelor lui Ludovic al XIV-lea, însă victoriile sale continue împotriva turcilor otomani au fost cele care i-au adus cea mai mare faimă. În 1697, în calitate de comandant al armatei austriece din Ungaria, i-a învins cu desăvârșire pe otomani în Bătălia de la Senta. În 1716, a condus din nou o armată, de data aceasta formată din maghiari, împotriva turcilor și i-a învins pe aceștia în bătăliile de la Petrovaradin, Temesvár și Belgrad. În 1781, el a condus o rupere decisivă a armatelor de neamuri care i-a forțat pe turci să se retragă și mai mult spre sud.

Războaiele europene au văzut Austria ca o putere dominantă

Perioada care a urmat înfrângerii otomane a văzut apariția Austriei și a teritoriilor maghiare, acum supuse acesteia, care s-au ridicat ca o putere europeană importantă. Acest lucru a adus-o în conflict cu cealaltă putere germană emergentă, Prusia. În urma unei serii de războaie și conflicte interne, care au culminat cu Războiul de șapte ani (1756-1763), Austria a pierdut provinciile importante Silezia și Boemia în favoarea Prusiei. Între 1792 și 1815, Austria a fost antrenată în conflictul european cunoscut sub numele de Războaiele Revoluționare Franceze. Invadată de armatele lui Napoleon, Austria a căzut sub dominație franceză, iar în 1806 Napoleon a abolit în mod oficial Sfântul Imperiu Roman.

Austriecii s-au răsculat și au făcut parte din forțele combinate anti-napoleoniene care au învins în cele din urmă aventura imperialistă franceză. Austria a dobândit un prestigiu considerabil ca urmare a eforturilor sale de război, lucru care s-a reflectat în faptul că principala conferință care a pus capăt războaielor a avut loc la Viena în 1815. Această conferință, cunoscută sub numele de Congresul de la Viena, a restabilit Casa de Habsburg și teritoriile sale.

Autocratul Metternich consolidează Imperiul Austriac

Statul austriac reînființat a fost dominat de cancelarul său, prințul Clemens von Metternich. Numit de rege și răspunzător doar în fața acestuia, Metternich a transformat ramura austriacă a Imperiului Habsburgic în principala putere de pe continentul european.

Un autocrat sever, Metternich a fost luat prin surprindere de

valul de revoluţii din Europa din 1848, care a forţat multe case regale să implementeze reforme constituționale și sociale. Metternich a demisionat în faţa unei revolte a ţăranilor din Viena, iar regele austriac a introdus un guvern parlamentar în Austria. Această concesie a fost de scurtă durată, iar regele austriac a abolit noua constituţie la scurt timp după aceea.

METTERNICH - PERSONALITATE DOMINANTĂ LA CONGRESUL DE LA VIENA

Prinţul Clemens von Metternich (1773-1859). Diplomat iscusit, a jucat un rol important în crearea coaliției care a dus la căderea finală a lui Napoleon. A fost, de asemenea, un jucător important la Congresul de la Viena. Metternich a dominat politica europeană în calitate de campion declarat al conservatorismului, opunându-se cu înverșunare reformelor pro-democratice care câștigau teren pe continent în urma lui Napoleon. Luat pe nepregătite de revoluțiile din 1848, a fost nevoit să demisioneze.

Crearea Imperiului Austro-Ungar 1866

Maghiarii, care se aflau sub dominaţie austriacă de la sfârșitul invaziei otomane, au lansat între timp o serie de campanii politice și militare pentru independenţă. În ciuda unor victorii militare care i-au alungat temporar pe austrieci la începutul secolului al XVIII-lea, dominaţia austriacă a fost restabilită.

Cu toate acestea, în 1848, noile revolte din Ungaria au permis naționaliștilor maghiari să își declare independența. O armată maghiară ridicată în grabă a învins o armată austriacă invadatoare, iar regele Habsburgilor a fost nevoit să ceară ajutorul monarhiei ruse. Forțele rusești au invadat Ungaria dinspre est și, împreună cu o nouă ofensivă austriacă, au zdrobit mișcarea pentru independență încă o dată. Arhiducele Albrecht von Habsburg a fost numit rege al Ungariei, iar regiunea a căzut din nou sub stăpânirea Casei de Habsburg.

Încercarea de forță a Austriei cu prusacii a continuat fără încetare. Înfrângerea în Războiul de șapte săptămâni (1866) cu Prusia a forțat Austria să facă concesii ungurilor.

În urma acestui compromis, cele două țări au obținut un statut egal, având un monarh comun, dar păstrând constituții, guverne și limbi separate. Astfel s-a creat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Imperiul Austro-Ungar.

VECHEA UNGARIE

Teritoriul cunoscut astăzi sub numele de Ungaria a fost ocupat inițial de popoare din Vechea Europă, care au fost printre primele care au fost asimilate de invadatorii slavi indo-europeni din mileniul IV î.Hr. Împreună cu vechii europeni, aceste triburi slave au format de atunci baza populației din Ungaria, deși au fost supuse la o serie de alte influențe etnice și rasiale de-a lungul secolelor. Printre acestea s-au numărat romanii, germanii, asiaticii și turcii otomani.

Ocupația romană - Limitele estice ale imperiului

Triburile slave din Ungaria erau în primul rând un popor de agricultori care nu aveau centre sau orașe mari. Dezorganizați, au fost ușor de invadat de Imperiul Roman și încorporați în provincia Panonia. Această provincie romană era situată în cel mai estic punct al Imperiului Roman continental și, prin urmare, în prima linie a acestuia.

Ca atare, Panonia a fost întotdeauna prima care a fost afectată de invazii și atacuri. A fost prima provincie romană care a căzut în mâinile germanilor și prima regiune invadată de Attila Hunul. După moartea lui Attila, germanii au reocupat Ungaria. Au fost expulzați

din nou în secolul al V-lea de către avari, care au fost la rândul lor zdrobiți de regele franc Carol cel Mare. Restul avarilor au fost practic exterminați de către moravii slavi, care au continuat să pună stăpânire pe partea de nord-est a Ungariei.

Restul Ungariei a fost ocupat de Carol cel Mare, care și-a extins și mai mult seria de state-tampon împotriva invadatorilor asiatici, un proces care s-a încheiat în 797.

Invazia maghiară asiatică înfrântă la Lechfeld 955

În 896, maghiarele - o rasă mixtă de tip subracial asiatic - au invadat Europa. Au cucerit regiunea maghiară Moravia, au făcut incursiuni în Italia și în Germania. Neînfruntați, maghiarele s-au răspândit în Europa centrală timp de mai bine de jumătate de secol și au ajuns până în centrul Franței în 955, când au devastat regiunea Bourgogne. Abia în 955 au fost înfrânți în cele din urmă de regele german Otto I în bătălia de la Lechfeld.

După această bătălie, rămășițele zdrobite ale magyarilor s-au retras spre est, lăsând în urmă doar urme împrăștiate ale poporului lor, care a fost curând absorbit de populația slavă din regiune, încă majoritară.

Cei mai mulți maghiari nu sunt descendenți ai maghiarilor

Deși maghiarele de rasă mixtă fuseseră alungate de germani, influența lor culturală a rămas puternică. Limba lor a pus bazele limbii maghiare actuale, care este una dintre puținele limbi europene care nu este de origine indo-europeană.

Un număr mic de maghiari au supraviețuit distrugerii imperiului lor din Ungaria și au fost absorbiți de ocupanții germani și slavi. Maghiarii s- au numit pe ei înșiși "maghiari" - deși, desigur, marea majoritate a maghiarilor din prezent nu au nicio legătură istorică sau genetică cu Asia.

Termenul "maghiar" a căpătat un sens înșelător în multe lucrări istorice. De fapt, este mai degrabă un termen cultural decât o asociere rasială cu triburile maghiare originale, care nu erau albe. Cu toate acestea, ca urmare a acestor invazii și contrainvazii continue care au durat aproape o mie de ani, anumite părți ale populației maghiare

actuale prezintă ușoare semne de ascendență asiatică. Ungaria are, de asemenea, un număr semnificativ de țigani, care erau indieni care au pătruns în Europa de Est în număr mic în perioada primelor invazii asiatice.

Creștinismul și primul stat maghiar

Primul mare convertit la creștinism în Ungaria a fost un nobil important, Marele Prinț Géza. Convertirea sa din 975 a dus la creșterea fiului său, Ștefan I, ca și creștin. Ștefan a fost primul conducător de la epoca romană încoace care a înființat o infrastructură oficială de stat după modelul creștin.

Ca urmare, a fost recunoscut oficial de către papă în anul 1001 și a fost numit primul rege al Ungariei. Unul dintre primele sale acte a fost declararea creștinismului drept religie oficială a statului, iar toate formele de păgânism au fost suprimate.

STEFAN I-PRIMUL REGE MAGHIAR IMPUNE CREȘTINISMUL

Ștefan I, primul rege al Ungariei. Recunoscut de către papă ca domnitor oficial al Ungariei în anul 1001, Ștefan a început să impună creștinismul în rândul populației în mare parte păgâne. Când a murit în 1038, țara s-a prăbușit în anarhie din cauza succesiunii la tron. De asemenea, a

cunoscut o serie de revolte păgâne.

Când Ștefan I a murit fără moștenitori în 1038, a izbucnit o luptă pentru succesiune între fiul surorii sale, Peter Orseolo, și cumnatul lui Ștefan, Samuel Aba. În același timp, păgânii - pe care Ștefan nu reușise să-i suprime complet - au izbucnit într-o rebeliune deschisă.

Orseolo a reușit să îl învingă pe Aba pentru posesia coroanei, dar domnia sa s-a încheiat în 1046, când a fost capturat de rebelii păgâni în timpul unui nou conflict legat de continuarea creștinării Ungariei. Cu ajutorul păgânilor, un alt membru îndepărtat al familiei lui Ștefan,

Andrei, care fusese exilat de primul rege, s-a întors și a preluat puterea. Regele Andrei I, așa cum a devenit cunoscut, i-a pacificat pe rebelii păgâni și i-a forțat să accepte restaurarea creștinismului în Ungaria.

De asemenea, Andrei a început să împartă statul maghiar în fiefuri mai mici, într-o mișcare care spera că va duce la un control mai mare asupra întregii țări. În realitate, aceasta a precipitat și mai mult conflictul dintre ducatele concurente.

Ca urmare, atunci când Andrei l-a numit rege pe fiul său, Solomon, în 1057, a urmat o perioadă de conflicte suplimentare privind succesiunea la tron. Perioada cuprinsă între 1063 și 1080 a fost caracterizată de conflicte frecvente între regele Solomon și verii săi, Géza, Ladislau și Lampert.

Diviziunile politice create de Andrei i-au permis lui Géza să se declare rege în partea de est a Ungariei. Când a murit în 1077, susținătorii săi nu i-au luat în seamă fiii și l-au proclamat rege pe fratele său Ladislau.

Regele Ladislau I l-a convins pe regele Solomon, care era încă recunoscut ca rege în unele regiuni vestice ale Ungariei, să abdice. Acest lucru a unificat din nou țara. Cu toate acestea, nici măcar acest lucru nu a pus capăt luptelor interne, iar în cele din urmă Imperiul Bizantin, care își revendica rolul de lider al creștinismului oriental, a intervenit și a confiscat Ungaria pentru sine.

Deși bizantinii au preluat controlul tronului maghiar, erau prea slabi pentru a-l păstra pentru o perioadă de timp, iar influența bizantină a scăzut odată cu moartea împăratului Manuel I Comnenus în 1180.

Invazia mongolă ucide jumătate din populația Ungariei

În 1241, Ungaria a fost invadată de un nou val de asiatici, numiți tătarii mongoli. O apărare maghiară disperată a dus la Bătălia de la Mohi, cunoscută și sub numele de Bătălia de pe râul Sajó, în aprilie 1241.

În ciuda unei apărări curajoase, mongolii au fost victorioși și au năvălit în Ungaria. Aproape jumătate din orașele și satele din Ungaria au fost distruse de mongoli în urma devastării care a urmat. Regele maghiar Béla al IV-lea a fugit. Se estimează că până la jumătate din populația de două milioane de locuitori ai Ungariei de atunci au fost uciși în invazia mongolă.

Mongolii au rămas în Ungaria doar un an și au plecat în 1242, neînvinși. Regele Béla s-a întors și a ordonat construirea a sute de castele de piatră și fortificații pentru a apăra țara împotriva oricăror alte invazii mongole. Predicția lui Béla s-a adeverit în 1286, când a avut loc un alt atac mongol. De data aceasta, însă, maghiarii au fost protejați de fortificațiile lor, iar forța invadatoare mongolă a fost înfrântă lângă Pest printr-un contraatac abil organizat de noul rege, Ladislau al IV-lea.

Carol Robert devine rege al Ungariei 1308

Odată cu moartea regelui maghiar Andrei al III-lea în 1301, ultimul dintre pretendenții de sex masculin din linia extinsă a familiei lui Ștefan I s- a stins. Cel mai apropiat descendent direct a fost Carol Robert de Anjou, a cărui bunică paternă, Maria, fiica regelui Ștefan al V-lea al Ungariei, și-a declarat dreptul la Ungaria după moartea fratelui său, Ladislau al IV-lea. Charles a fost singurul fiu al lui Charles Martel, Prinț de Salerno, și al soției sale Clementia, o fiică a regelui Rudolph I al Germaniei.

Obișnuitele lupte interne au avut loc până în 1308, când Carol a reușit să suprime toată opoziția. El a devenit regele Carol I, creând astfel prima casă regală occidentală din Europa de Est. Carol I

a făcut o serie de achiziții teritoriale pentru Ungaria în timpul domniei sale. Acestea au inclus Bosnia și o parte din Serbia și, prin căsătoria sa cu Elisabeta, sora regelui Kazimierz al III-lea al Poloniei, a asigurat succesiunea fiului său Ludovic la coroana poloneză.

Prima invazie otomană respinsă 1396 și Janos Hunyadi îi înfrânge pe musulmani la Belgrad

Turcii otomani au pătruns la granițele sudice ale Ungariei și au fost întâmpinați în luptă în 1396 de o armată maghiară aflată sub comanda unui nou rege, Sigismund. Deși armata maghiară a fost înfrântă, ferocitatea apărării maghiare a ținut în frâu avansul otomanilor timp de aproape cincizeci de ani.

Odată ce turcii și-au recăpătat forțele, au lansat un nou atac. De data aceasta, Ungaria a fost salvată de la anihilarea completă de către eroul său național, Janos Hunyadi, care și-a câștigat renumele pentru că a spart asediul musulman al Belgradului (unul dintre principalele orașe din sudul Ungariei la acea vreme) în 1456.

EROUL MAGHIAR JANOS HUNYADI ÎI ÎNVINGE PE TURCI 1456

Janos Hunyadi, unul dintre cei mai mari eroi ai Ungariei, care a spart asediul turcesc al orașului Belgrad în 1456. Pentru acest act și pentru

alte fapte împotriva turcilor, el este onorat cu un loc în Piața Eroilor din Budapesta, unde se află statuia sa.

Ungurii înfrânți în bătălia de la Mohacs 1526

În august 1521, o armată otomană sub comanda sultanului Suleiman I a capturat Belgradul, principalul bastion maghiar din sud. În 1526, Suleiman a zdrobit armata maghiară la Mohacs, unde regele Ludovic al II- lea și peste douăzeci de mii de soldați albi au fost uciși. După ce armata sa a capturat orașul Buda în septembrie 1526, Suleiman s-a retras din cea mai mare parte a Ungariei centrale. Austriecii au cucerit apoi părți din vestul Ungariei, în timp ce alte părți ale fostului regat maghiar au fost conduse fie de otomani, fie de prinți locali.

Habsburgii îi alungă pe turci 1686

În următorii 150 de ani, Ungaria a fost scena unor conflicte aproape continue, în principal între trei grupuri: împărații catolici habsburgici (austrieci), care au preluat controlul asupra părții vestice, musulmanii otomani, care controlau zona centrală, și grupuri ale nobilimii protestante autohtone, în special din Transilvania.

În 1686, austriecii au lansat o campanie militară pentru a-i alunga pe otomani din partea lor de Ungaria. După ce acest proces a fost finalizat, habsburgii au înăbușit toate celelalte rezistențe locale la dominația lor prin mijloace militare și concesii politice (în special în ceea ce privește autonomia limitată și disidenții religioși) până în 1711. A urmat apoi aproape un secol de guvernare relativ liniștită și de creștere, în care Ungaria s-a impus ca o componentă majoră a dinastiei Habsburgilor.

AUSTRIECII ÎI ALUNGĂ PE TURCI DIN BUDAPESTA 1686

Timp de aproape 150 de ani, orașul Buda (astăzi unit cu un oraș vecin numit Pest, de unde și numele de "Budapesta") a fost stăpânit de turci și a fost un centru important al puterii otomane. După ce armatele turcești au fost înfrânte în a doua lor încercare de a cuceri Viena, regele austriac, Leopold I, și-a trimis armatele în Ungaria. La 2 septembrie 1686, austriecii au zdrobit forțele turcești în Buda. În această ilustrație, soldații austrieci intră în oraș călărind literalmente peste turcii morți.

Al treilea stat maghiar independent și unirea cu Austria

Până în 1849, idealurile de reformă socială și constituțională, care au fost principalul motor al revoluțiilor de la 1848 în Europa, au ajuns în Ungaria. În acel an, parlamentul maghiar a proclamat independența țării față de Austria. Cu toate acestea, împăratul austriac, Francisc Iosif I, în alianță cu țarul rus Nicolae I, a invadat și a suprimat guvernul revoluționar maghiar. În 1866, revoluționarii maghiari au profitat de războiul dintre Austria și Prusia pentru a-și declara din nou independența.

Slăbită, Austria a fost forțată să accepte un compromis cu Ungaria: țara putea avea propria legislatură, limbă și constituție, dar, în schimb, cele două țări urmau să aibă un împărat comun. Acest compromis a creat Imperiul Austro-Ungar, care a durat până în 1919.

IMPERIUL AUSTRO-UNGAR

Un număr mare de popoare subjugate pregătește terenul pentru conflicte etnice

În condițiile în care Austria și Ungaria erau unite, dar își păstrau încă propriile structuri constituționale individuale, era inevitabil ca popoarele subjugate din interiorul granițelor imperiului să se agite pentru un statut similar. Neliniștea rezultată în Europa de sud-est va duce în cele din urmă la Primul Război Mondial.

Extinderea teritorială în Europa de Est

Imperiul Austro-Ungar s-a extins și mai mult după ce rușii i-au învins pe turcii otomani în timpul Războiului ruso-turc din 1878. La sfârșitul acestui conflict, a avut loc o conferință internațională, numită Congresul de la Berlin, pentru a împărți teritoriile otomane nou-însușite din sud-estul Europei. Acesta a hotărât ca Imperiului Austro-Ungar să primească permisiunea de a administra teritoriile din Bosnia și Herțegovina.

În urma altor tratate și conflicte locale, Imperiul Austro-Ungar a ajuns să includă teritoriile cunoscute astăzi sub numele de Austria, Ungaria, Slovacia și Republica Cehă, precum și părți din Polonia, România, Italia, Slovenia, Croația, Bosnia și Herțegovina și Republica Federală Iugoslavia.

Tripla Alianță cu Germania și Italia 1882

În timpul ascensiunii Prusiei, Habsburgii austrieci au încercat să limiteze creșterea vecinului lor nordic printr-o combinație de campanii militare și diplomație, dar eforturile lor au fost în cele din urmă zadarnice. În cele din urmă, în 1879, Habsburgii au cedat în fața inevitabilului, iar Imperiul Austro-Ungar a semnat o alianță oficială. Lor li s-a alăturat Italia în 1882, iar pactul a devenit cunoscut sub numele de Tripla Alianță.

SEDIUL MAIESTUOS AL IMPERIULUI AUSTRO-UNGAR PE FLUVIUL DUNĂREA

Clădirea parlamentului maghiar din secolul al XIX-lea, pe malul Dunării, în Budapesta. Este cea mai mare clădire a parlamentului din lume și strălucește cu acoperișuri aurite și o arhitectură gotică uimitoare. În timpul perioadei comuniste, pe clopotnița centrală a fost adăugată o stea roșie mare, dar aceasta a fost scoasă de pe clădire după prăbușirea comunismului.

Serbia și originile Primului Război Mondial

Până în 1903, Serbia era suficient de puternică pentru a lansa o încercare de a crea un stat slav unit în sudul Europei. Primele sale zone naturale de expansiune au fost teritoriile Bosniei și Herţegovinei, care erau administrate de Imperiul Austro-Ungar. Acesta din urmă a privit cu îngrijorare puterea crescândă a Serbiei și, într-o mișcare preventivă, a anexat oficial Bosnia și Herţegovina în 1908 - în ciuda protestelor Serbiei și ale aliatului său, Rusia. Ca urmare, tensiunile dintre Serbia și Imperiul Austro-Ungar au crescut considerabil.

La 28 iunie 1914, moștenitorul tronului austro-ungar, arhiducele Franz Ferdinand al Austriei și soția sa însărcinată, Sophie, ducesă de Hohenberg, au fost asasinați de un naționalist sârb, Gavrilo Princip, în timp ce se aflau într-o vizită oficială la Sarajevo. Princip și complicii săi au fost arestați și, în timpul interogatoriului, au implicat ofițeri superiori

din armata sârbă ca fiind cei care au ajutat la planificarea asasinatului.

Acest lucru a dus la emiterea de către Imperiul Austro-Ungar a unui ultimatum către Serbia, care conţinea o serie de cerinţe pe care Serbia le-a respins. Susţinuți de Germania, austriecii au invadat Serbia. O serie de alianţe internaţionale au intrat în acţiune, prima dată Rusia, apoi Franța și Marea Britanie declarând război Germaniei și Imperiului Austro-Ungar. Conflictul a scăpat rapid de sub control și a devenit Primul Război Mondial. Evoluţia acestui război este detaliată mai târziu în această lucrare. Este suficient să spunem aici că s-a încheiat în mod catastrofal atât pentru Germania, cât și pentru Imperiul Austro-Ungar.

AUSTRIA POST-IMPERIALĂ

Destrămarea Imperiului Austro-Ungar

Înfrângerea armatelor austro-ungare pe câmpurile de luptă ale Primului Război Mondial, combinată cu revolte și rebeliuni în țară, a dus la scindarea dramatică a Imperiului Austro-Ungar în 1918. Cehii și-au proclamat independenţa în luna octombrie a aceluiași an, în timp ce maghiarii și-au anunţat separarea completă de Austria în noiembrie.

La mijlocul lunii noiembrie 1918, ultimul împărat habsburgic abdicase, iar Austria și Ungaria se declaraseră republici.

Când a luat ființă republica austriacă, aceasta era mult mai mică decât imperiul din care se desprinsese. Noul stat era un teritoriu mic, format din aproximativ șapte milioane de oameni, devastat de război și paralizat din punct de vedere economic.

Dezmembrarea imperiului a privat Austria de principalele sale regiuni industriale, Boemia și Moravia. Singura opțiune realistă pe care o avea la dispoziţie noul stat era unirea cu Germania, dar acest lucru a fost interzis în mod expres de Tratatul de la Versailles, care a pus capăt Primului Război Mondial.

Singur, noul stat austriac a experimentat democraţia. În 1920 au avut loc pentru prima dată alegeri, dar instabilitatea politică a afectat ţara. Aceasta a culminat cu o revoltă comunistă la Viena în 1927, când clădirea principală a tribunalului, Palatul de Justiţie, a fost

incendiată. Poliția a tras asupra demonstranților și cel puțin o sută de persoane au fost ucise.

Democrația suspendată sub Dollfuss 1934

Instabilitatea s-a agravat după revolta din 1927. În cele din urmă, în 1933, cancelarul austriac, Engelbert Dollfuss, a abolit constituția democratică și a instituit guvernarea prin decret absolut. În februarie 1934, comuniștii au fost scoși în afara legii, iar mai târziu, în același an, au fost interzise toate celelalte partide - inclusiv tânărul partid Național Socialist austriac -, Austria devenind oficial un stat cu un singur partid.

Suprimarea tuturor politicilor de opoziție a dus la o tentativă de lovitură de stat Național Socialistă în iulie 1934. Aceasta nu a avut succes, dar Dollfuss a fost ucis în violențele care au urmat. Înlocuitorul său, Kurt von Schuschnigg, a menținut politicile lui Dollfuss - ceea ce l-a adus în conflict direct cu puternica Germanie a lui Adolf Hitler.

AUSTRIA ÎNCORPORATĂ ÎN GERMANIA 1938

Anschluss - Unirea Austriei cu Germania, 1938. La 13 martie 1938, în cadrul unui plebiscit organizat de Liga Națiunilor, 99,73% dintre austrieci au votat pentru Anschluss cu Germania. Mai sus, aproximativ

200.000 de austrieci au umplut Heldenplatz din Viena pentru a-l auzi pe Hitler anunțând oficial unirea.

99,7% Susțin Uniunea cu Germania 1938

Instabilitatea continuă din Austria a oferit ocazia de intervenţie pe care Hitler, născut în Austria, o căuta. În 1938, trupele germane au intrat în Austria, iar ţara a fost anexată la Germania, într-o mișcare devenită acum celebră sub numele de *Anschluss* (care este cuvântul german pentru anexare).

Austria a fost reconstituită ca o regiune sau *gau* a marelui Reich german și a primit numele său original, *Ostmark. A* fost organizat un plebiscit, considerat liber și corect de către Liga Națiunilor, care a oferit tuturor alegătorilor austrieci șansa de a aproba sau de a respinge *Anschluss- ul*. O masivă
99,7 la sută au votat în favoarea unirii cu Germania.

Ca parte a celui de-al Treilea Reich, Austria a avut parte de prosperitatea economică a acestei ţări, dar și de înfrângerea acesteia la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Orașele sale au fost bombardate și, până în 1945, Austria a fost invadată de Uniunea Sovietică dinspre est și de Aliaţi dinspre vest. Plasată sub control occidental, Austria a fost reconstituită ca o democraţie sub supravegherea aliaților în 1946.

Independența în 1955 - sub restricții

În mai 1955, Aliații și Austria au semnat un tratat în baza căruia a fost înființată oficial o Republică Austriacă independentă. Tratatul interzicea uniunea dintre Austria și Germania, interzicea Austriei dreptul de a deține sau de a fabrica arme nucleare sau rachete ghidate, scotea în afara legii partidul Național Socialist și obliga Austria să cedeze Uniunii Sovietice o parte din producția sa de petrol brut. Ca urmare a tratatului, trupele aliate au părăsit Austria în octombrie 1955.

Problema Tirolului de Sud rezolvată în 1970

Regiunea cunoscută sub numele de Tirolul de Sud, situată la granița dintre Austria și Italia, a făcut parte inițial din Imperiul Austro-Ungar și a fost încorporată în Italia la sfârșitul Primului

Război Mondial, deşi este majoritar germanofonă. A fost reincorporată pentru scurt timp în Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar apoi a fost retrocedată Italiei la sfârşitul acestui conflict.

În 1957, naţionaliştii austrieci din Tirolul de Sud au lansat o campanie limitată de sabotaj împotriva dominaţiei italiene. Disputa a durat până în 1970, când s-a ajuns la un acord prin care au fost consacrate drepturile lingvistice şi culturale ale populaţiei vorbitoare de limbă germană. Tirolul de Sud a devenit apoi o provincie autonomă a Italiei, denumită Bolzano-Bozen.

Creştere economică şi prosperitate

Austria şi-a revenit pe deplin după pagubele suferite în timpul războiului şi şi-a reorganizat economia în jurul unei industrii bancare şi de servicii deţinute de stat. În scurt timp, a devenit una dintre cele mai prospere ţări din Europa şi s-a instalat într-o perioadă de pace şi stabilitate fără precedent în cei 1.500 de ani de existenţă.

Gradul ridicat de omogenitate rasială a Austriei a jucat un rol important în supravieţuirea evenimentelor tumultoase din istoria sa. Austria, ca toate naţiunile din Europa de Vest, a devenit o destinaţie pentru imigraţia din lumea a treia. Acest lucru a dat naştere la o serie de partide anti-imigraţie care au avut un succes considerabil în sondaje. Implicaţiile acestor tendinţe în materie de imigraţie sunt discutate mai târziu în această lucrare.

UNGARIA POST-IMPERIALĂ

Imediat după ce Ungaria s-a declarat independentă de Imperiul Austro-Ungar în 1918, s-a confruntat cu o revoluţie comunistă feroce, condusă de Béla Kun. Comuniştii au preluat puterea la Budapesta, dar au comis atrocităţi atât de îngrozitoare încât a izbucnit o contrarevoluţie populară care i-a forţat pe Kun şi pe acoliţii săi să fugă.

Ungaria a fost proclamată monarhie constituţională în 1920. Unul dintre primele acte ale noului guvern a fost semnarea Tratatului de la Trianon, care a pus capăt în mod oficial participării Ungariei la Primul Război Mondial. Tratatul a eliminat aproximativ două treimi din teritoriul Ungariei, inclusiv regiunile

Transilvania, Croaţia şi Slovacia.

În parte ca urmare a admiraţiei faţă de Germania lui Adolf Hitler şi în parte din dorinţa de a vedea răsturnate condiţiile umilitoare ale Tratatului de la Trianon, Ungaria a fost martora unei creşteri a fervoarei naţionaliste în anii 1930. Ungaria a participat la împărţirea teritorială a Cehoslovaciei în 1938 şi a încheiat o alianţă oficială cu Germania în ianuarie 1939. Acest acord făcea parte din nou dezvoltata alianţă internaţională anticomunistă, numită Pactul anticomintern, ai cărei membri erau Germania, Italia, Japonia, România, Bulgaria, Spania, Danemarca şi Finlanda.

Al Doilea Război Mondial - aliat german solid

Ungaria a sprijinit invazia germană a Uniunii Sovietice în 1941. Trupele maghiare au luptat pe frontul de est cu mare distincţie. În timpul anilor de război, în Ungaria a fost instalat un guvern pro-Naţional Socialist în toată regula. Când valul s-a întors împotriva Germaniei, iar trupele sovietice au ocupat Ungaria în 1944, armata maghiară a opus o apărare disperată şi eroică a Budapestei.

Totul a fost în zadar, deoarece sovieticii erau mult prea numeroşi pentru a fi învinşi. Multe sute de mii de etnici germani şi maghiari pro- germani au fugit din Ungaria în faţa victoriei comuniste.

Epoca sovietică - greutăţi economice

Uniunea Sovietică le-a promis aliaţilor săi occidentali că va instaura democraţii în toate naţiunile din Europa de Est pe care le-a ocupat în timpul războiului. Aceste promisiuni au fost abandonate odată ce Germania a fost învinsă, iar în toate naţiunile capturate de armata rusă au fost instaurate dictaturi pro-comuniste. Ungaria nu a făcut excepţie şi, în câţiva ani, la Budapesta a fost instaurat cu fermitate un stat comunist cu un singur partid.

Declinul economic a urmat sovietizării societăţii maghiare, care a fost agravată de plata forţată a reparaţiilor către Uniunea Sovietică pentru poziţia sa pro-germană din timpul războiului.

1956 REBELIUNE ARMATĂ ÎMPOTRIVA SOVIETICILOR

Grupuri de patrioți maghiari flutură steagul maghiar deasupra unui tanc sovietic capturat în Budapesta, 1956. Lumea a stat deoparte în timp ce o unitate a armatei sovietice a atacat orașul și au urmat lupte de stradă crâncene timp de câteva zile.

Revolta din 1956 - evreii vizați

Nemulțumirea populară față de Partidul Comunist a culminat cu izbucnirea unor demonstrații publice în 1956, în urma unor proteste similare în Polonia. Nemulțumirea a fost exploatată de naționaliștii maghiari care au proclamat neutralitatea Ungariei. Acest lucru a precipitat o revoltă în masă care a devenit rapid violentă. Aceasta a fost marcată de o vehementă atitudine antievreiască, cauzată de faptul că mulți dintre principalii oficiali ai Partidului Comunist erau evrei maghiari.

Revolta era pe punctul de a fi victorioasă când a intervenit Uniunea Sovietică. Tancurile rusești au intrat în Budapesta și i-au zdrobit literalmente pe rebelii slab înarmați. Sute de maghiari au fost executați și mii de oameni au fost închiși, în timp ce 200.000 de

persoane au fugit din țară. Un nou regim comunist a fost instaurat care i-a pedepsit ani de zile pe rebeli și familiile acestora.

Prăbușirea sovietică duce la democrație

Prăbușirea Uniunii Sovietice și a comunismului în 1989 a avut ecou în întreaga Europă de Est. În acel an, Partidul Comunist a renunțat în cele din urmă la putere și a schimbat constituția pentru a permite democrația pluripartidistă. Transformarea de la comunism la libera inițiativă a fost dificilă, iar economia maghiară s-a luptat timp de aproape un deceniu pentru a se pune pe picioare.

Populație mare de țigani

În mare parte din cauza poziției sale geografice, Ungaria a servit c a punct de intrare, alături de alte state balcanice, pentru valuri de imigranți ilegali din lumea a treia care căutau să intre în Europa de Vest. Ungaria are, de asemenea, o populație numeroasă de țigani, care a fost estimată la aproximativ 7% din populație, adică 700.000 de persoane, în 2009.

CAPITOLUL 39: Ascensiunea și căderea țarilor - Rusia 862-1917

Teritoriul care a cuprins Imperiul Rus a fost important din trei motive majore:

- Aceasta includea zona Caucazului, sursa originară a popoarelor indo-europene;

- Albii din această zonă au fost cei care au dus greul marilor invazii asiatice în Europa; și

- Această regiune a fost prima putere importantă care a fost preluată

de comuniști, un act care a avut ramificații mult dincolo de Rusia.

Din aceste motive, o înțelegere a originilor și a necazurilor acestei mari națiuni este vitală pentru orice înțelegere a istoriei mondiale.

Rusia antică - Patria indo-europeană

Sudul Rusiei, între Marea Neagră și Marea Caspică, are distincția de a fi sursa originară a popoarelor indo-europene care au influențat atât de mult istoria europeană și mondială. Din nefericire, invadatorii asiatici veniți dinspre est au invadat această regiune de mai multe ori de-a lungul istoriei. Ca urmare, majoritatea urmelor acestei patrii rasiale originale au fost distruse. Cu toate acestea, numele de "caucazian", adesea folosit pentru a descrie persoanele albe, provine din Munții Caucaz din sudul Rusiei sau, mai exact, din Georgia de astăzi.

Triburile indo-europene din Rusia

Cimmerienii, sciții și sarmații au fost triburi indo-europene timpurii care s-au așezat la vest de Munții Ural. Lor li s-a alăturat mai târziu cea mai estică ramură a marilor popoare celtice, slavii. Toate aceste grupuri au fost inițial nordice din punct de vedere subracial. În anumite zone s-au amestecat cu tipuri vechi europene care se stabiliseră în mici așezări neolitice. Acest lucru a avut loc în special în sud, care ar fi fost mai ospitalier din punct de vedere climatic.

Numele de Rusia provine de la tribul indo-european numit Rukhs-As. Cunoscuți și sub numele de Alani, Rukhs-As au fost ultimul trib indo- european care a apărut în regiunea Caucazului chiar înainte ca aceasta să fie invadată și distrusă de mongoli.

Invadatorii asiatici îi împing pe goți spre vest

Unul dintre ultimele mari triburi indo-europene care au apărut în sudul Rusiei a fost cel al goților, care și-au întemeiat primul stat pe coasta Mării Negre. Invazia hunilor asiatici din secolul al IV-lea a distrus acest stat și i-a împins pe supraviețuitori spre vest, până la granițele Imperiului Roman. Povestea interacțiunii violente dintre goți și Imperiul Roman în destrămare este detaliată în altă parte a acestei lucrări. Este suficient să spunem aici că, în cele din urmă, goții au jefuit Roma și s-au stabilit în Iberia.

Hunii au împins până la vest de Viena înainte de a se întoarce. Au continuat să ocupe o mare parte din sudul și centrul Rusiei timp de câteva sute de ani. După huni au urmat alți invadatori asiatici, printre care avarii, maghiarele și khazarii. Având în vedere că sudul Rusiei a fost sursa inițială a indo-europenilor, exterminarea de către asiatici a populației indigene din acea regiune ar putea fi unul dintre cele mai importante genociduri rasiale din istorie.

RURIK-VIKINGII AJUTĂ LA FONDAREA RUSIEI

Primul dintre ruși - Rurik Rodsen, din Scandinavia, a debarcat în 862 pe malul rusesc al Mării Baltice. Împreună cu frații săi Suineus și Truvor, a cucerit ținutul care se întindea de la Novgorod până la râul Volga. Din

Rurik, care a murit în 879, a provenit Casa Rurikovici, care a condus Rusia până la sfârșitul secolului al XVI-lea.

Khazarii atacă - Vikingii chemați în ajutor

Triburile slave din centrul Rusiei au trimis un apel de ajutor verișorilor lor scandinavi după ce au fost atacate de khazari în 856. Rurik, conducător al Jutlandei de sud și al Frieslandului din Danemarca, a răspuns apelului și a venit în ajutorul lor, respingând rapid atacul khazar. Aclamat ca un erou și salvator, Rurik și-a afirmat autoritatea și, în 862, a devenit conducătorul orașului Novgorod, situat între orașele de astăzi Moscova și Sankt Petersburg. Cu ajutorul a doi tovarăși vikingi, Dir și Askold, Rurik a pus stăpânire și pe orașul Kiev și a organizat cu succes apărarea teritoriilor aparținând celor două orașe-stat.

La moartea lui Rurik, i-a succedat Oleg de Novgorod, care a căpătat un statut aproape mitologic datorită politicii sale agresive de expansiune care a pus bazele statului rus. Prima achiziție majoră a lui Oleg a fost regalitatea orașului Kiev, pe care a obținut-o prin a uni cele două orașe în 882. De asemenea, Oleg a supus și încorporat multe triburi vecine, inclusiv Rukhs-As.

Cu această putere consolidată, Oleg a lansat raiduri în teritoriul deținut de mongoli în sud. Până în 911, forțele lui Oleg au ajuns până în sudul Constantinopolului, unde, după un scurt conflict, au semnat un tratat comercial cu acest oraș antic, dând astfel startul unei legături între Rusia și sud-estul Europei care va dăinui mai mult decât Constantinopolul. Oleg a murit în 945 și a fost succedat de văduva sa, Olga. Ea a devenit prima conducătoare creștină din Rusia în 955.

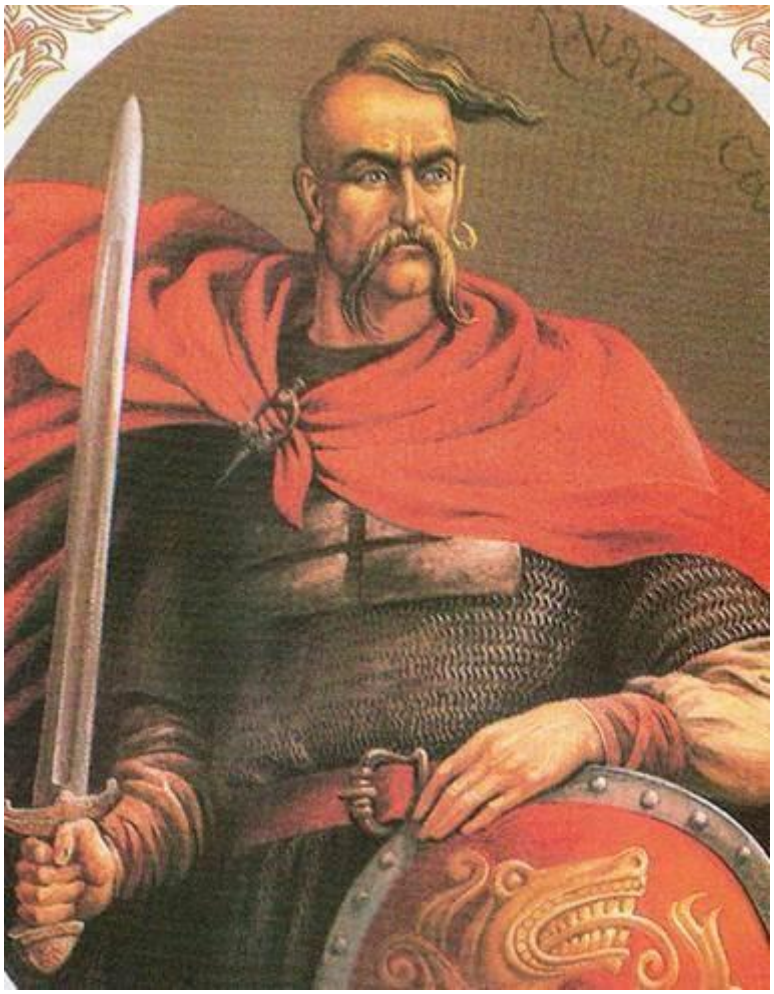

Svyatoslav, ucigașul khazarilor și al bulgarilor.

Svyatoslav atacă invadatorii asiatici

În 964, Olga a abdicat în favoarea fiului ei, Svyatoslav, primul prinț al Casei Rurik care a avut un nume slav. Svyatoslav a recucerit o mare parte din sudul Rusiei de la mongoli și asiatici. De asemenea, i-a atacat și decimat pe khazari, împrăștiindu-i pe supraviețuitorii lor în toată Rusia centrală și de vest.

Apoi, Svyatoslav și-a îndreptat atenția către bulgarii asiatici rămași care ocupaseră terenuri de-a lungul fluviului Dunărea. În 967, el a învins ultimul dintre aceste triburi asiatice, încorporând astfel mari suprafețe din Bulgaria în Rusia.

Svyatoslav s-a grăbit apoi să se întoarcă la Kiev, care era atacat de turcii Patzinak, un trib nomad asiatic metisat. A luptat împotriva invadatorilor, dar a fost ucis într-o bătălie ulterioară cu turcii în 972. La moartea lui Svyatoslav, imperiul său a trecut la fiul său cel mai tânăr, Vladimir, în 972.

Vladimir declară creștinismul religie oficială de stat 988

Deși creștinismul era cunoscut în Rusia în această perioadă, era încă o religie minoritară printre popoarele Rusiei și Slaviei, în principal păgâne. Fiul lui Svyatoslav, Vladimir cel Mare, s-a convertit la creștinism în 988 și l-a declarat religie de stat. Vladimir a divorțat de soția sa păgână și a consolidat legăturile dintre Constantinopol și Rusia, căsătorindu-se cu Anna, sora împăratului bizantin Vasile al II-lea.

Biserica Ortodoxă Rusă a fost creată după modelul creștinismului bizantin. Lui Vladimir i se atribuie creștinarea Rusiei și construirea primei biserici ortodoxe rusești de piatră din Kiev, numită Biserica Zmeilor, în 989. Moartea lui Vladimir în 1015 a declanșat o dușmănie sângeroasă în familie. Fiul său cel mare, Svyatopolk, a pus ca doi dintre frații săi, Bors și Gleb, să fie uciși și apoi a preluat tronul.

Svyatopolk a devenit cunoscut sub numele de "Blestematul" pentru această faptă, iar domnia sa a fost scurtată când fratele său mai mic, Iaroslav, a condus o rebeliune. Iaroslav a devenit rege, iar Svyatopolk a fost exilat în Polonia.

Iaroslav a învins o nouă invazie turcească a lui Patzinak

În 1017, turcii Patzinak au lansat un nou atac asupra statului rus. Iaroslav a învins decisiv această invazie în același an, iar pentru a sărbători marea victorie, a fost comandată și construită biserica Sfânta Sofia din centrul Kievului. Acest edificiu magnific poate fi văzut și astăzi. Iaroslav a devenit un erou rus pentru această faptă și, ca urmare, a primit numele de "cel Înțelept".

Iaroslav a încercat, de asemenea, să stimuleze legăturile cu țările scandinave printr-o serie de tratate. În acest fel, a încercat să slăbească influența bizantină asupra Kievului. În acest obiectiv, el și succesorii săi aveau să eșueze în cele din urmă.

Iaroslav a reușit, de asemenea, să creeze un puternic grad de unitate între triburile din vestul Rusiei. La moartea sa, în 1054, unitatea fragilă pe care o crease a fost distrusă. Teritoriile sale au fost împărțite între fiii săi, dintre care niciunul nu a dorit să își supună teritoriul stăpânirii altuia. Rusia a fost împărțită în mai multe principate și ducate, care se aflau în concurență din punct de vedere

comercial şi, uneori, militar. În cele din urmă, ducatul din jurul aşezării Moscova a ajuns să le domine pe celelalte datorită dimensiunii sale.

Genghis Khan invadează Rusia 1223

În 1223, armatele mongole asiatice ale lui Genghis Khan au invadat sud-estul Rusiei. Confruntate cu această ameninţare comună, mai multe principate ruseşti s-au unit într-o alianţă militară pentru a se apăra împotriva invaziei nealbilor. Armata rusă unită s-a confruntat cu mongolii în Bătălia de pe râul Kalka. Ruşii au fost complet înfrânţi. Supravieţuitorii s-au retras şi au aşteptat ce era mai rău, dar nu a venit. Armatele mongole au ajuns în impas din cauza morţii premature a lui Genghis. Abia când un nou lider, Batu, a preluat conducerea, şi-au reluat înaintarea în Rusia în 1237.

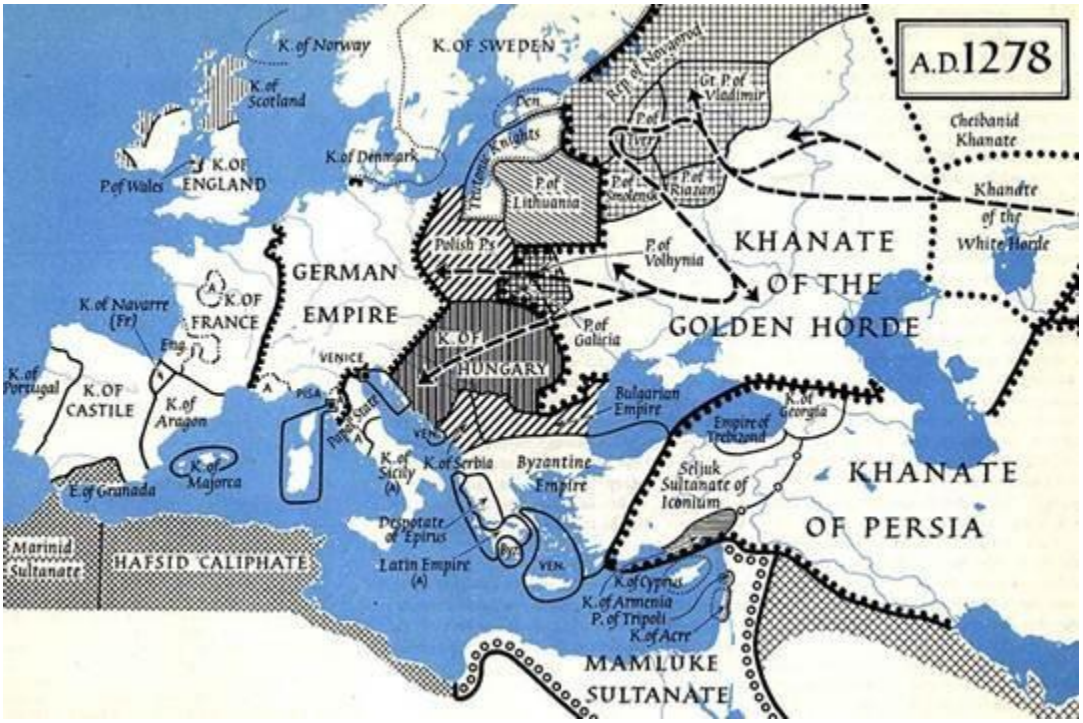

O hartă a Europei în 1278, care arată întreaga întindere a hanatelor şi intruziunea mongolă în Rusia şi în Europa de Est.

Hunii pun sub asalt Kievul şi atacă Polonia

Batu Khan a mărşăluit spre nord, în încercarea de a zdrobi fortăreţele albe din centrul şi vestul Rusiei. O combinaţie de teren nefavorabil şi rezistenţă hotărâtă i-a oprit progresul. Batu s-a întors

apoi spre vest şi a atacat oraşul Kiev în 1240. În ciuda unei rezistenţe disperate, asiaticii au cucerit şi au jefuit oraşul. Batu a înaintat în Polonia şi Ungaria înainte de a se întoarce în sudul Rusiei, unde şi-a stabilit capitala pe cursul inferior al râului Volga.

Acesta era situat în apropierea actualului oraş rusesc Volgograd, care a fost mai cunoscut în secolul al XX-lea sub numele de Stalingrad. De la această bază, Batu a fondat un imperiu asiatic cunoscut sub numele de Hanatul Hoardei de Aur, care era independent de marele Imperiu Mongol, care se întindea acum din Rusia până în China.

Efectul distructiv al acestei puternice invazii nealbe asupra dezvoltării Rusiei nu poate fi niciodată supraevaluat. Părţile Rusiei care nu fuseseră cucerite de mongoli au dezvoltat elementele de auto-guvernare prin adunare reprezentativă, care reflecta evoluţiile din Europa de Vest. Cu toate acestea, în zonele aflate sub controlul mongolilor, aceste evoluţii au fost înăbuşite, împreună cu progresul industriei şi al culturii.

Efectul cumulativ al acestei situaţii a fost acela de a menţine Rusia cu aproape două secole în urma Europei Occidentale în ceea ce priveşte dezvoltarea tehnologică şi filozofică. Mongolii au demonstrat în mod convingător principiul conform căruia oamenii care ocupă o regiune determină societatea sau civilizaţia din acea regiune. În sudul Rusiei, natura societăţii a fost schimbată de la cea a unei civilizaţii albe în devenire la cea a unei societăţi asiatice prin înlocuirea populaţiei albe cu o populaţie asiatică.

Mari părţi ale Rusiei au fost depopulate ca urmare a invaziei hunilor şi a înfiinţării Hanatului. Regiunea din jurul Kievului, unul dintre cele mai vechi oraşe din Rusia, care datează din vremea primilor colonişti indo- europeni, a fost aproape în întregime lipsită de populaţie.

Grupuri de supravieţuitori s-au mutat spre vest: un astfel de grup mare, influenţat cultural de polonezi şi lituanieni, a devenit în cele din urmă cunoscut sub numele de bieloruşi sau "ruşi albi".

Un al doilea grup, format din populaţia slavă din regiunea Kievului şi din regiunile adiacente, a devenit cunoscut sub numele de "micii

ruşi" sau maloruşi. În nordul Rusiei, locuitorii au devenit principalul grup de slavi ruşi, cunoscut sub numele de "Marii Ruşi".

Alexandru Nevski îi învinge pe cavalerii teutoni

În timp ce era încă devastată de efectele Hanatului Asiatic din sud, Rusia a fost atacată dinspre vest de o invazie suedeză. În 1240, o armată suedeză a debarcat pe malurile râului Neva cu intenţia de a cuceri Novgorod, care era singurul oraş de oarecare mărime care nu fusese distrus de mongoli.

Prinţul de Novgorod, Alexandru Iaroslavovici, şi-a condus poporul în apărarea oraşului şi i-a învins cu desăvârşire pe suedezi. El a primit numele de Alexandru Nevski ("al râului Nevski") ca urmare a acestei mari şi neaşteptate victorii.

ALEXANDRU NEVSKI ÎI ÎNVINGE PE CAVALERII TEUTONI LA LACUL PEIPUS

La 5 aprilie 1242, Alexandru Nevski şi trupele sale i-au învins pe cavalerii teutoni creştini germani în bătălia de la Lacul Peipus. În această fotografie, o captură a unui film documentar sovietic antigerman din 1938, Nevski este înfăţişat în luptă personală cu un cavaler teutonic.

Doi ani mai târziu, Cavalerii Teutoni, un ordin militar religios înfiinţat pentru a-i zdrobi pe păgânii din Marea Baltică, au încercat să cucerească vestul Rusiei. Alexandru a condus o armată rusă spre vest şi i-a învins în Bătălia de la Lacul Peipus.

În ciuda acestor victorii, Alexandru şi ruşii din nord aveau încă probleme serioase. La sud, asiaticii dominau, în timp ce la vest se profila mereu ameninţarea unei noi invazii. Alexandru a recurs la

diplomație pentru a evita atacurile și a fost de acord să plătească un tribut anual hanatului. În curând, toate marile principate i-au urmat exemplul.

În acest fel, rușii au reușit să câștige suficient timp pentru a se reface în urma seriei de conflicte și să devină suficient de puternici pentru a preveni noi incursiuni dinspre vest.

Moscova se dezvoltă ca centru rusesc

În 1263, Alexandru Nevski a dăruit ducatul Moscovei fiului său mai mic, Daniel. Descendenții săi au urmat politica de menținere a păcii cu mongolii, extinzându-și în același timp propriile teritorii în nordul și centrul Rusiei.

În 1328, unul dintre acești descendenți, Ivan I, a convins Biserica Ortodoxă Rusă să se stabilească la Moscova. Noul statut acordat Moscovei s-a extins, în consecință, la toate celelalte principate rusești. Începând cu Ivan, ducii Moscovei s-au autointitulat prinți "ai întregii Rusii".

DUCATUL MOSCOVEI CREȘTE ȘI DOMINĂ RUSIA

Prima hartă a Moscovei, 1556. Pe măsură ce orașul a crescut în mărime și importanță, a ajuns să domine toate celelalte orașe din Rusia europeană. A devenit capitală după ce Biserica Ortodoxă Rusă și-

a mutat sediul acolo

Dmitri Donskoy loveşte în mongoli 1380

Până la mijlocul anilor 1300, Hanatul mongol a fost supus la presiuni din cauza disensiunilor interne. Alte triburi mongole au atacat Hoarda de Aur dinspre est, răpindu-i teritorii şi resurse.

Ducele de Moscova, Dmitri Donskoy, a văzut că mongolii erau slăbiţi şi a lansat prima rebeliune de succes împotriva dominaţiei asiatice în sudul Rusiei. Donskoy a pregătit o mare armată şi i-a întâlnit pe mongoli în luptă în 1380. Rușii revitalizaţi i-au învins pe asiatici în bătălia de la Kukikovo, purtată pe malul râului Don.

Căderea Constantinopolului duce la apariţia ţarilor

Legăturile dintre Ducatul Moscovei şi Imperiul Bizantin au fost consolidate atunci când conducătorul moscovit Ivan al III-lea Vasilievici s- a căsătorit cu nepoata împăratului bizantin Constantin al XI-lea. Aceasta avea să fie ultima căsătorie importantă aranjată vreodată de Imperiul Roman de Răsărit, deoarece Constantin al XI-lea a fost ucis când Constantinopolul a fost cucerit de otomani în 1453. Căderea Constantinopolului a însemnat sfârşitul celui mai important centru creştin ortodox oriental. Biserica Ortodoxă Rusă s-a declarat succesoarea creştinismului bizantin şi, pentru a sublinia acest lucru, simbolul împăraţilor bizantini, vulturul cu două capete, a fost încorporat în stema moscovită.

Ivan al III-lea a ordonat ca Moscova să fie transformată într-un succesor adecvat al Constantinopolului. Acesta a invitat mulţi artişti şi meşteşugari europeni să locuiască în oraş, cel mai faimos fiind italianul Ridolfo di Fioravanti. Fioravanti a fost cel care a proiectat şi construit multe dintre catedralele şi palatele din ceea ce a devenit Kremlinul.

IVAN AL III-LEA SFIDEAZĂ OMAGIUL ANUAL AL KHANATULUI

Ivan al III-lea rupe în 1480 cererea anuală de tribut din partea khanului asiatic. A fost pentru prima dată de la Iaroslav încoace când rușii au fost suficient de puternici pentru a-i sfida pe mongoli.

Ivan III Vasilievici refuză să plătească tribut mongolilor

Ivan al III-lea a extins puterea Moscovei în mod semnificativ prin încorporarea statelor Novgorod (1478) și Tver (1485), care erau de mult timp independente. Cu toate acestea, cea mai mare realizare a sa a venit în 1480, când a devenit primul rus care a refuzat să plătească tributul anual mongolilor din sud.

Deși au amenințat că vor lua armele împotriva rușilor pentru refuzul de a plăti tributul, mongolii au fost zdruncinați de disensiuni interne continue și s-au dovedit incapabili să aplice mita tradițională. Refuzul lui Ivan este trecut în anale ca fiind momentul în care dominația mongolă a luat sfârșit. Corpul principal al asiaticilor a fost în cele din urmă alungat, dar un număr semnificativ de descendenți ai acestora au continuat să se amestece cu anumite elemente slave pentru a forma populațiile de rasă mixtă din regiuni precum Kazahstan, Azerbaidjan și altele.

Extinderea Rusiei spre vest

Nu se mai temea de nicio rezistenţă din sud, Ivan al III-lea şi-a îndreptat atenţia spre extinderea teritoriului rusesc mai departe, spre vest. Când Casimir al IV-lea, regele statului comun al Poloniei şi Lituaniei, a murit în 1492, aceste naţiuni s-au împărţit din nou în două regate separate. Tronul Lituaniei a fost preluat de fiul lui Casimir, Alexandru, care s-a căsătorit cu fiica lui Ivan, Elena. Relaţia de rudenie nu l-a împiedicat pe Ivan al III-lea să încerce să anexeze teritoriul lituanian, iar războiul dintre cele două naţiuni a izbucnit în 1499.

Rușii i-au învins decisiv pe lituanieni în bătălia de la Vedrosha din 1500. Ostilităţile au luat sfârşit în 1503, când lituanienii au cedat o parte importantă de teritoriu care conţinea 19 oraşe. Succesorii lui Ivan al III-lea au continuat o politică agresivă de expansiune spre vest. Regiunea Pskov a fost confiscată în 1510, iar Smolensk a fost cucerit în 1514.

Ivan cel Groaznic şi recucerirea sudului

Ivan al IV-lea Vasilievici, supranumit "cel Groaznic", a moştenit tronul în 1533, la vârsta de trei ani, dar l-a preluat abia când a împlinit şaptesprezece ani. Porecla sa, "Cel Groaznic", a fost derivată în parte din starea sa de sănătate precară de-a lungul vieţii, care includea o boală osoasă dureroasă şi incurabilă. De asemenea, a abuzat de alcool şi a apelat la leacuri şarlatanice de la şarlatani.

Ceremonia de înălţare la tron în 1547 a fost semnificativă pentru că a fost prima dată când un duce de Moscova a fost numit în mod oficial ţar al Rusiei. În acelaşi an, s-a căsătorit cu Anastasia Romanovna, membră a nobilei familii Romanov. Din acest neam a rezultat dinastia Romanov.

Cea mai mare contribuţie a lui Ivan cel Groaznic la istoria Rusiei a început în 1552, când armatele sale au cucerit şi anexat regatul mongol Kazan. El a pus să fie construită Catedrala Sfântul Vasile din Moscova pentru a sărbători înfrângerea Hanatului Kazan.

În 1556, o altă regiune mongolă, Astrakhan, a fost anexată după ce conducătorii ei au fost înfrânţi şi alungaţi. Această campanie a pus capăt celei mai mari pieţe de sclavi asiatici din Rusia europeană.

IVAN CEL GROAZNIC - TRECE PESTE RECOLONIZAREA COSACICĂ A RUSIEI DE SUD

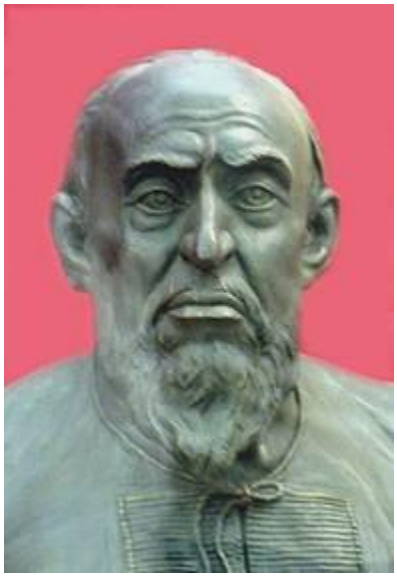

În 1953, mormântul lui Ivan cel Groaznic, care a domnit între 1533 și 1584, a fost deschis, iar rămășițele sale au fost examinate. Antropologii sovietici au creat acest bust în urma examinării craniului său. Deși a fost un conducător capricios, cea mai mare realizare a lui Ivan a fost supravegherea recolonizării cazacilor din sudul Rusiei.

Nu a fost un succes împotriva asiaticilor. În 1571, Hanatul Crimeii, o divizie a mongolilor rămași în sud, a atacat Moscova și a incendiat orașul, retrăgându-se la scurt timp după aceea. Colonizarea și defrișarea Rusiei centrale și sudice a fost întreprinsă de către aventurieri albi brutali și pregătiți din nordul Rusiei, care au devenit cunoscuți sub numele de cazaci. De cele mai multe ori, aceștia erau țărani care fugiseră de servitutea feudală a principatelor din nord pentru a-și căuta libertatea și bogăția în altă parte.

Cazacii erau concentrați în jurul bazinului râului Don și în partea inferioară a Volgăi, unde au jucat un rol major fie în uciderea mongolilor rămași în regiune, fie în dispersarea lor mai departe spre est și sud.

De asemenea, cazacii au provocat, fără să vrea, anexarea Siberiei la statul rus în creștere. În 1581, un grup independent de cazaci a colonizat regiunea de peste Munții Ural (care a marcat întotdeauna punctul cel mai estic al "Rusiei Albe") și a supus triburile parțial mongole din Siberia. Ivan a anexat apoi în mod oficial regiunea.

Războiul livonian devastează Rusia

Viața personală a lui Ivan cel Groaznic a degenerat considerabil în această perioadă. A fost adesea acuzat de instabilitate mentală, iar comportamentul său uneori irațional a contribuit la încurajarea acestei convingeri. De asemenea, a aruncat Rusia în Războiul Livonian, care a durat 24 de ani și în care armatele rusești s-au luptat cu atacurile suedezilor, lituanienilor, polonezilor și ale ramurii livoniene a Cavalerilor Teutoni.

Până la mijlocul anilor 1570, Rusia a fost îngenuncheată de efectele combinate ale atacurilor poloneze și lituaniene, ale unei blocade maritime suedeze, ale unui atac al tătarilor din Crimeea din sud, precum și ale secetei și foametei. O perioadă de recriminare amară a dus la izbucnirea unui conflict civil în interiorul Rusiei. În această perioadă, zeci de mii de ruși au fost uciși de alți ruși. Ivan a fost forțat să cedeze teritorii Lituaniei și Poloniei. A murit în 1584, lăsând Rusia devastată.

În ciuda moștenirii sale de distrugere, Ivan a obținut pentru Rusia o mare parte din teritoriile care fuseseră deținute anterior de mongoli. De asemenea, a plătit pentru importul multor experți tehnici din Europa de Vest pentru a moderniza Rusia, stabilind un precedent care a fost urmat de mulți dintre succesorii săi.

Vremea necazurilor

Moartea lui Ivan al IV-lea a fost urmată de o perioadă de neliniște civilă în Rusia, cunoscută sub numele de "Vremea necazurilor". Aceasta a fost cauzată de conflictul dintre țărănime și nobilime, combinat cu numeroase crize de succesiune. După o lungă perioadă de confuzie, o armată poloneză a intrat în Moscova, impunându-se ca putere în Rusia.

Întreaga țară a intrat apoi într-o stare de anarhie. Polonezii au fost alungați abia în 1612 de o alianță a principatelor din nordul Rusiei.

Criza succesorală s-a încheiat în 1613, când Mihail Romanov, strănepotul Anastasiei Romanovna, a fost ales țar. Astfel a început domnia Casei Romanov, care va dura până în 1917.

Revoltele țărănești

În 1543, Ivan cel Groaznic a promulgat o lege care a legalizat servitutea în Rusia, prinzând clasele țărănești în feudalism. După cum s-a menționat anterior, un număr mare dintre acești țărani au fugit și au devenit cazaci. Aceștia au cucerit apoi teritorii de la mongoli.

În 1649, o nouă lege a consolidat legislația din 1543. Aceasta a declanșat un alt mare val de țărani care au fugit în așezările cazacilor mai libere din sudul țării. În mod inevitabil, acești țărani liberi au intrat în conflict cu statul rus, iar în 1670 a avut loc prima mare revoltă țărănească în așezările de pe cursul inferior al râurilor Volga, Dnieper și Don. Revolta a fost înăbușită de trupele guvernamentale, dar nu au fost introduse reforme. Acest lucru a pregătit terenul pentru un conflict social de lungă durată între proprietarii de terenuri și țărani, care avea să fie exploatat în cele din urmă de mișcarea comunistă.

Războiul ruso-polonez izbucnește din cauza unui teritoriu

În ciuda acestor conflicte, statul rus a continuat să se extindă. În 1654, cazacii care se stabiliseră în Ucraina au răsturnat forțele de ocupație poloneze aflate la putere acolo. Acest lucru a dus la izbucnirea Războiului ruso-polonez (1654-1657), care s-a încheiat cu victoria Moscovei. Vechile orașe rusești Smolensk și Kiev, care se aflau sub dominație poloneză din 1611, au fost readuse sub control rusesc.

PETRU CEL MARE - RUSUL MODERNIZAT ŞI PRIETEN AL EVREILOR

Petru cel Mare, care a devenit ţar al Rusiei în 1689, şi-a dat seama că trebuie să îşi modernizeze ţara. Deghizat ca un om obişnuit, a făcut un turneu în Europa de Vest. A lucrat ca tâmplar umil în Olanda pentru a studia construcţiile navale şi a vizitat Anglia pentru a studia sistemul constituţional de acolo. În 1696, a purtat un mare război de rasă împotriva turcilor, cucerind Azovul turcesc în acelaşi an. A fost, de asemenea, un mare prieten al evreilor şi le-a acordat permisiunea de a se stabili la Moscova, aşa cum este ilustrat în această fotografie, când s-a întâlnit oficial cu delegaţia evreiască care a cerut permisiunea de a se stabili acolo.
În ciuda acestei concesii, evreii au putut deveni cetăţeni ruşi abia în 1839.

Petru cel Mare transformă Rusia

Venirea lui Petru I, sau Petru cel Mare, la conducerea ţaratului, în 1682, a marcat începutul unei perioade în care Rusia a devenit o mare putere europeană. El a schimbat faţa Rusiei printr-o serie de decrete care i- au obligat pe ruşi să adopte cultura şi ştiinţa vest-europeană.

De asemenea, Petru a lansat cu succes un război împotriva suedezilor în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Marele Război al Nordului, care s-a desfăşurat între 1700 şi 1721. La sfârşitul acestui conflict, mari părţi ale coastei baltice au fost confiscate de la suedezi şi adăugate la Imperiul Rus în creştere.

În 1703, Petru a început construcția unei noi capitale pe teritoriul confiscat de la suedezi. Orașul avea să fie cunoscut în cele din urmă sub numele de Sankt Petersburg (sau, în timpul regimului sovietic, Leningrad). În 1714, sediul guvernului a fost mutat în mod oficial de la Moscova la Sankt Petersburg.

Petru al III-lea îl salvează de la înfrângere pe Frederic cel Mare al Prusiei

După moartea lui Petru cel Mare, tronul Rusiei a trecut prin mâinile mai multor incompetenți, adesea plasați pe tron ca urmare a unor intrigi și conspirații. În cele din urmă, Elisabeta Petrovna, fiica cea mică a lui Petru cel Mare, a urcat pe tron în 1741. Sub domnia ei, Rusia a purtat un alt război cu Suedia (1741-1743) și a adăugat teritoriul finlandez la Imperiul Rus. De asemenea, Rusia s-a alăturat Austriei și Franței în Războiul de șapte ani (1756-1763) împotriva Prusiei.

Succesorul și nepotul Elisabetei, Petru al III-lea, a fost cel care l-a salvat pe regele prusac Frederic cel Mare, retrăgându-se din conflict în momentul în care Prusia era pe punctul de a fi zdrobită. Petru al III-lea era un admirator al lui Frederick și a încheiat un pact cu regele prusac imediat după încoronarea sa.

Cu toate acestea, intrigile din interiorul statului rus nu se potoliseră. Petru a fost asasinat în același an în care a urcat pe tron (1762) și a fost succedat de soția sa de origine germană, Ecaterina, care a devenit cunoscută sub numele de Ecaterina cea Mare.

Ecaterina cea Mare preia Crimeea de la turci

Urcarea Ecaterinei pe tron a marcat o nouă perioadă de expansiune pentru Rusia. Primul ei pas a fost să lanseze un război împotriva Imperiului Otoman, care începuse să invadeze teritoriul rusesc din sud. Primul război ruso-turc a izbucnit în 1768. Până la încheierea acestuia, în 1774, Ecaterina a cucerit peninsula Crimeea din Marea Neagră de la otomani. Acest lucru a oferit Rusiei primul său port liber de gheață pe tot parcursul anului, ceea ce a permis crearea primei marine rusești propriu-zise.

Următorul război ruso-turc a început în 1787. Până la sfârșitul

acestuia, în 1792, Ecaterina a pus stăpânire pe tot teritoriul de la vest până la râul Nistru. În vest, Ecaterina a extins, de asemenea, teritoriul rusesc: ca urmare a împărţirii Poloniei, Rusia a obţinut porţiuni substanţiale din această ţară.

CATHERINA CEA MARE - CUCEREŞTE CRIMEEA DE LA OTOMANI

Prințesă de origine germană, Ecaterina cea Mare a venit în Rusia la vârsta de 15 ani pentru a se căsători cu Petru al III-lea. Și-a petrecut timpul studiind cu voracitate și, după ce i-a succedat soțului său asasinat în 1762, a condus Rusia cu succes timp de treizeci de ani. Sub conducerea ei, Rusia a cucerit mari porțiuni de pământ de la turci, în special Crimeea în 1774.
Încercările sale de a introduce reforme sociale au fost zădărnicite după Revoluția Franceză din 1789, când nobilimea rusă a convins-o că vor urma alte tulburări.

Ecaterina a recunoscut, de asemenea, potențialele probleme pe termen lung cauzate de abuzurile servituţii în Rusia. În 1767, ea a publicat o schiță de propuneri de reforme juridice și administrative, în special în ceea ce privește șerbii. Aceste propuneri nu au fost niciodată puse în aplicare din cauza opoziţiei din partea nobilimii. O rebeliune a cazacilor în 1774 a speriat-o pe Ecaterina şi a împiedicat-o să facă alte concesii. După izbucnirea Revoluţiei Franceze din 1789, ea a abandonat toate încercările de a reforma sistemul feudal din Rusia.

Rusia participă la războaiele napoleoniene - mai întâi împotriva, apoi aliată cu francezii

Problemele interne ale Rusiei au trecut în plan secund odată cu izbucnirea războaielor revoluționare franceze. În 1805, Rusia s-a alăturat Marii Britanii, Austriei și Suediei în cea de-a treia coaliție împotriva lui Napoleon I. Liderul francez i-a învins pe prusaci în Bătălia de la Jena, în octombrie 1806, și pe ruși în Bătălia de la Friedland, în iunie 1807. Înfrântă, Rusia a abandonat cea de-a Treia Coaliție și s-a aliat cu Napoleon prin Tratatul de la Tilsit din 1807. În termenii acestui acord, neutralitatea franceză era garantată în ceea ce privește relațiile Rusiei cu Suedia și Turcia. Întrucât în 1806 izbucnise un nou război ruso-turc, rușii aveau nevoie de această garanție pentru a avea mână liberă în fața acestei amenințări. Tratatul de la Tilsit a oferit această garanție, iar Rusia și-a putut trimite în siguranță toate forțele disponibile în sud pentru a face față otomanilor. Războiul s-a încheiat cu succes în 1812, odată cu preluarea Basarabiei de la Turcia.

De asemenea, în 1808 a izbucnit un război între Rusia și Suedia. Și acesta s-a încheiat în mod triumfător pentru Rusia prin ocuparea întregii Finlande. În 1813, ca urmare a unui război cu Iranul, care a urmat anexării Georgiei de către Rusia, Daghestanul a fost adăugat la Imperiul Rus.

Francezii invadează, dar sunt înfrânți

Relațiile cu francezii s-au deteriorat treptat, iar în 1812 Napoleon a invadat Rusia. Campania a fost un dezastru pentru împăratul francez. Trupele sale au intrat în Moscova în luna septembrie a aceluiași an, după ce au pierdut trei sferturi din oameni. Orașul fusese ras de ruși și nu existau provizii.

Armata franceză a fost forțată să se retragă într-o retragere care a devenit o debandadă. Prestigiul Rusiei în Occident a crescut după această victorie, care a fost prima înfrângere terestră majoră suferită de Napoleon. Țarul rus, Alexandru, a jucat un rol important în Congresul de la Viena din 1815, care a soluționat revendicările teritoriale create la sfârșitul Războaielor napoleoniene.

Nicholas I-Represiunea generează nemulțumire

La moartea lui Alexandru, în 1825, tronul Rusiei a trecut în mâinile fratelui său mai mic, Nicolae I. Primul său act a fost reprimarea violentă a unei revolte a ofițerilor din armata rusă - cunoscuți sub numele de Decembriști – care au conspirat pentru a crea o monarhie constituțională. Nicolae a instituit o serie de decrete represive menite să zdrobească orice altă opoziție potențială.

Aceasta a inclus crearea unei poliții secrete și impunerea unei cenzuri complete a tuturor publicațiilor. Cu toate acestea, represiunea de secole a clasei țărănești a creat o reacție de răspuns complet previzibilă. O mare parte a populației rusești era receptivă la propaganda politică radicală, iar activiștii care promiteau eliberarea de sub robia servituții au fost bine primiți, ceea ce este de înțeles. Printre rușii care au avut de suferit de pe urma măsurilor represive ale lui Nicolae, a căror severitate a crescut după revoluțiile din 1848 care au zguduit Europa, s-a numărat și romancierul Fiodor Dostoievski, care a fost exilat și condamnat la muncă silnică.

RĂZBOIUL RUSO-TURC 1828 DECLANȘAT DE INDEPENDENȚA GRECIEI

Războiul ruso-turc din 1828-1829 a fost declanșat de Războiul de

independență al Greciei. Războiul a izbucnit după ce rușii au luat parte la bătălia navală de la Navarino, care a distrus flota otomană. Forțele rusești i-au atacat pe turci în Bulgaria și în Caucaz. Armatele rusești au ajuns până la 40 de mile de Istanbul, provocând panică pe străzile orașului. Otomanii au fost forțați să ceară pacea și au cedat Rusiei o mare parte din coasta Mării Negre și gurile Dunării. Scena de mai sus reprezintă bătălia de la Akhaltsikhe, Georgia, desfășurată în august 1828. Aproximativ nouă mii de ruși au învins o garnizoană turcă de treizeci de mii de oameni și au cucerit această importantă cetate din Caucaz.

Armenia și Caucaz confiscate

Un nou război cu Iranul, în 1826, s-a încheiat doi ani mai târziu cu cedarea unei părți din Armenia către Rusia. În timpul acestui conflict, o flotă rusă s-a alăturat unei flote britanice și franceze și împreună au distrus marina otomană turcă în Bătălia de la Navarino din 1827.

În anul următor, a izbucnit un nou război ruso-turc, în care Turcia a fost învinsă de rușii mai avansați din punct de vedere tehnologic. Tratatul de la Adrianopol din 1829 a pus capăt războiului și a cedat regiunea Caucazului Rusiei. De asemenea, a stabilit un protectorat rusesc asupra teritoriilor din sud-estul Europei, respectiv Moldova și Muntenia.

În 1830 a izbucnit o rebeliune poloneză împotriva dominației rusești, dar a fost înăbușită de armata rusă în anul următor.

Puterile europene se întorc împotriva Rusiei

Lunga listă de victorii militare și achiziții teritoriale ale Rusiei a provocat o mare îngrijorare în rândul celorlalte puteri europene. Această teamă de o amenințare rusă în creștere a fost accentuată de detașarea trupelor rusești în Dardanele, la gura Mării Negre, după ce Rusia a semnat un acord cu otomanii în 1833.

Când țarul Nicolae a vizitat Marea Britanie în 1844, a propus o alianță pentru a distruge definitiv Imperiul Otoman, numind imperiul "muribundul" Europei. Britanicii au refuzat propunerea, bănuind pe bună dreptate că scopul real al lui Nicolae era

extinderea influenţei ruseşti în Mediterana.

Marea Britanie, Franţa şi Prusia au format apoi o alianţă care s-a declarat împotriva unei noi expansiuni ruseşti în sud-estul Europei sau în Asia Mică. În ciuda acestei alianţe, Rusia a invadat provinciile turceşti de-a lungul fluviului Dunărea în 1853. Alianţa europeană a declarat război Rusiei şi, spre uimirea lui Nicolae, o forţă combinată de trupe franceze, britanice şi turceşti a debarcat în Crimeea în 1854, declanşând celebrul Război din Crimeea.

Războiul din Crimeea

Războiul Crimeii a fost marcat de o serie de evenimente care au devenit celebre în întreaga lume:

Acest război a fost cel care i-a adus faima infirmierei britanice Florence Nightingale, care a îngrijit soldaţii răniţi zi şi noapte, purtând cu ea faimoasa ei lampă pentru a le lumina drumul;

-În timpul acestui conflict a avut loc celebra "Încărcare a Brigăzii uşoare". Un detaşament călare britanic uşor înarmat a atacat o poziţie rusească foarte bine apărată şi a fost anihilat, în ciuda curajului lor.

-După Războiul Crimeii, britanicii au început să acorde pentru prima dată medaliile Crucea Victoria militarilor britanici pentru curaj în luptă. Medaliile au fost denumite după regina britanică a vremii şi au fost iniţial confecţionate din tunuri ruseşti capturate şi topite.

După un asediu de mai multe luni, cetatea rusească Sevastopol a căzut în faţa armatelor europene invadatoare. Amploarea înfrângerii a forţat Rusia să se predea, iar în conformitate cu Tratatul de la Paris din 1856, care a pus capăt conflictului, Marea Neagră a fost declarată zonă neutră, iar ruşilor li s-a interzis să construiască fortificaţii sau baze navale în această zonă.

Nicolae a murit în 1855 şi a fost succedat de fiul său, Alexandru al II- lea. Fără a fi descurajat de eşecurile din Crimeea, Alexandru al II-lea şi-a îndreptat atenţia spre cucerirea de teritorii în Orientul Îndepărtat în detrimentul japonezilor. În 1855, Rusia a ocupat jumătatea nordică a insulei Sakhalin, iar în 1858 a anexat coasta de la

sud până la orașul Vladivostok (care a fost fondat în 1860).

În Asia Centrală, Rusia a cucerit teritoriile semiautonome Toshkent (1865), Bokhara (1866), Samarqand (1868), Khiva (1873) și Kokand (1876). Acest lucru a extins granițele Rusiei în ceea ce este astăzi Uzbekistanul.

Alexandru al II-lea îi emancipează pe șerbi

Alexandru a devenit celebru și pentru eliberarea șerbilor ruși printr-o proclamație emisă în 1861. Țăranii ruși au fost printre ultimii din Europa care s-au scuturat de feudalism. Această măsură nu a satisfăcut prin ea însăși cererile tot mai mari de mai multe reforme.

ȚARUL ALEXANDRU AL II-LEA-REFORMATOR CARE A FOST ASASINAT DE ANARHIȘTI

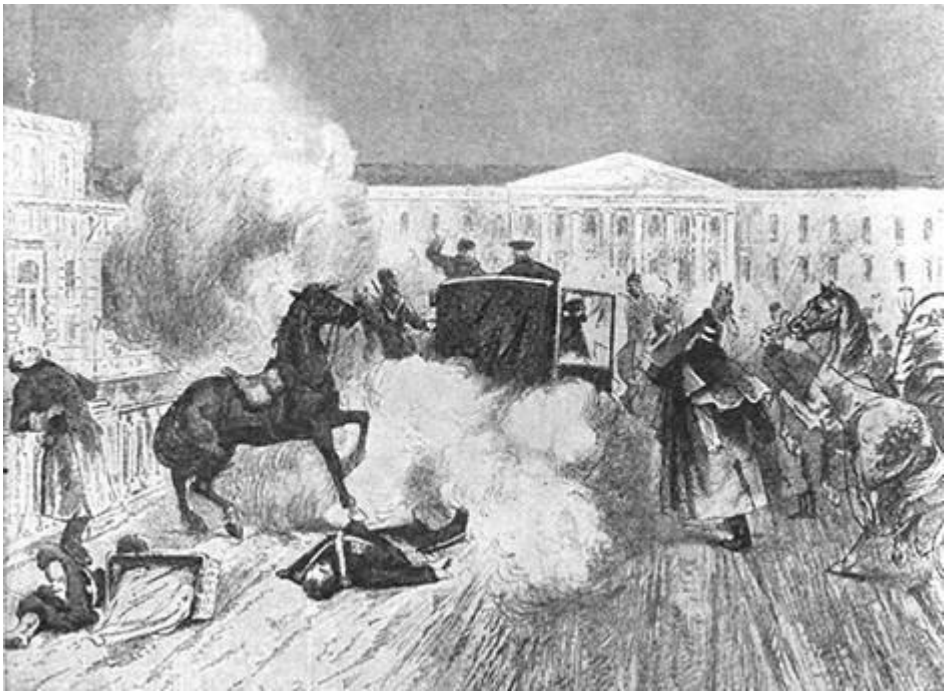

Țarul Alexandru al II-lea. Fiu al lui Nicolae I, Alexandru a succedat la tronul Rusiei în martie 1855. Emanciparea a 23 de milioane de șerbi în 1861, datorată în principal eforturilor lui Alexandru, a fost fără îndoială cea mai mare realizare umanitară a domniei sale. A devenit o victimă a propriilor sale eforturi atunci când anarhiștii, stârniți de reformele sale, l- au asasinat în 1881. Deasupra este scena asasinării sale, în apropierea palatului său din St. Petersburg, după ce o bombă a fost aruncată asupra trăsurii sale, iar mai jos, o fotografie cu trupul său neînsuflețit.

Rusia ajută Serbia și Muntenegru împotriva turcilor

Înfrângerea Franței în Războiul franco-prusian din 1870-71 a marcat sfârșitul alianței europene antiruseşti. Țarul rus a presupus în mod corect că foștii aliați nu vor mai rezista militar la agresiunea împotriva otomanilor. Drept urmare, când au izbucnit rebeliuni împotriva dominației turcești în Serbia și Muntenegru în 1876, Rusia a intervenit în numele acestora, declanșând Războiul ruso-turc din 1877 și 1878.

Războiul s-a încheiat prin Tratatul de la Berlin, care a acordat Rusiei noi câștiguri teritoriale și a impus din nou restricții asupra puterii rusești în Dardanele. Alexandru al II-lea avea dreptate: puterile vest-europene nu aveau niciun chef de un alt război cu Rusia.

Disensiuni interne agravate de industrializare

Achizițiile teritoriale nu au ascuns faptul că, la mijlocul anilor 1800, condițiile politice și sociale interne ale Rusiei erau dezastruoase. Secole de guvernare despotică, combinate cu o nobilime intransigentă, creaseră un focar pentru reformiștii radicali. Industrializarea pe scară largă a Rusiei în timpul secolului al XIX-lea a agravat și mai mult lipsurile sociale, muncitorii din marile orașe Moscova și Sankt Petersburg trăind în condiții care făceau ca până și mahalalele victoriene din Anglia industrială să pară luxoase.

Aceste condiții au permis celor mai extremiști revoluționari sociali ai vremii, comuniștii, să atragă un sprijin semnificativ. Atât revoluționarii, cât și anarhiștii au luat armele, iar în 1881 țarul Alexandru al II-lea a fost asasinat într-un atentat cu bombă.

ANARHIȘTI SPÂNZURAȚI PENTRU ACTIVITATE REVOLUȚIONARĂ

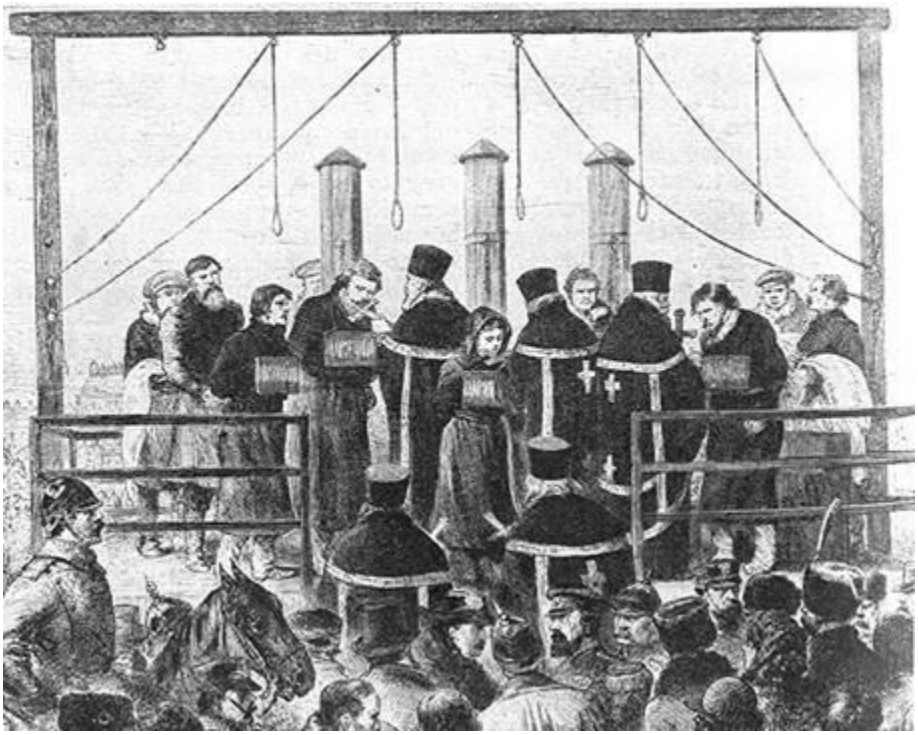

Un grup de anarhiști pe eșafod în Rusia secolului al XIX-lea. Deși formați din grupuri disparate, anarhiștii erau uniți în ura lor față de regalitatea rusă. Din acest focar de nemulțumire, comuniștii de mai târziu au reușit să atragă un sprijin semnificativ.

Evreii joacă un rol principal în activitatea revoluționară

Încă de pe vremea Imperiului Khazar, care făcea comerț cu sclavi, și a asocierii acestuia cu iudaismul, în Rusia a existat un sentiment antisemit intens. Acuzați de tot felul de infracțiuni, mai ales de practici financiare incorecte și de uzură, evreii au fost expulzați din Rusia de mai multe ori în secolul al XVIII-lea, în 1727, 1738 și 1742. Niciuna dintre aceste expulzări nu a avut succes, iar în 1762, Ecaterina cea Mare a interzis din nou evreilor să trăiască în Rusia. Nici această încercare de a-i îndepărta nu a avut succes, iar în 1791, ea a limitat evreii să trăiască într-o zonă de pământ situată în vestul țării, cunoscută sub numele de Pale of Settlement.

Țarul Alexandru I a expulzat 20 000 de evrei din provinciile Vitebsk și Mohilev în 1824. În 1891, la Moscova au avut loc revolte populare antievreiești care au dus la expulzarea evreilor din

acest oraș. Ca urmare a tuturor acestor măsuri, Rusia era, la începutul secolului al XX-lea, una dintre cele mai profund antievreiești țări din lume. Prin urmare, nu a fost surprinzător faptul că un număr covârșitor de evrei au fost activi în mișcările revoluționare anti-tsar. Această preponderență a alimentat, în mod ironic, antisemitismul statului rus, care se găsea în luptă cu revoluționarii comuniști care, foarte adesea, erau evrei.

Revoluționarii comuniști au fost ajutați de refuzul nobilimii ruse și al țarului de a realiza reforme sociale. Condiția mizerabilă a țăranilor ruși, combinată cu activismul revoluționar abil al comuniștilor, a împins Rusia tot mai departe pe drumul spre o revoluție absolută.

Ultimul țar - Nicolae al II-lea

Nicolae al II-lea, fiul cel mare al lui Alexandru al III-lea, a preluat tronul în 1894. Domnia sa, în ceea ce privește viața personală și publică, a fost un dezastru. În plan personal, singurul fiu al lui Nicolae, Alexis, era hemofilic (lucru obișnuit în rândul caselor regale din Europa, din cauza secolelor de căsătorii familiale) și s-a bazat în zadar pe un călugăr șarlatan, Rasputin, pentru vindecare. Influența lui Rasputin asupra țarului s-a extins rapid în chestiuni politice, ceea ce i-a generat dușmani puternici în rândul elitei conducătoare. Ca urmare, Rasputin a fost asasinat în mod dramatic în 1916.

Japonezii îi înfrâng pe ruși 1904

Nici aventurile externe ale lui Nicolae al II-lea nu s-au descurcat mai bine. Încercarea sa de a extinde și mai mult teritoriul rusesc în Orientul Îndepărtat s-a încheiat atunci când o invazie în Manciuria a dus la o confruntare dezastruoasă cu Japonia, recent industrializată, în februarie 1904. Japonezii au cucerit portul Port Arthur, vital din punct de vedere strategic, de pe coasta chineză, de la ruși, care au fost umiliți și forțați să ceară pacea.

MASACRUL DIN DUMINICA SÂNGEROASĂ STÂRNEȘTE REVOLUȚII

Ianuarie 1905: Masacrul din Duminica însângerată de la Sankt Petersburg. Poliția împușcă sute de protestatari care doreau să prezinte o petiție prin care se cerea o reformă. Incidentul a declanșat o serie de revolte în întreaga Rusie, care au fost în cele din urmă înăbușite abia în anul următor. Aceasta este o fotografie din filmul de propagandă sovietic Devyatoe Yanvarya *(1925).*

Duminica însângerată - Tentativa de revoluție din 1905

Pe plan intern, situaţia ţarului Nicolae a devenit şi mai disperată. O încercare slabă de reformă socială minoră, inițiată de un congres sponsorizat de guvern la Sankt Petersburg în 1905, s-a încheiat atunci când poliția rusă a împușcat o mulțime de demonstranţi care doreau să-i înmâneze o petiţie lui Nicolae.

Acest incident, cunoscut sub numele de Duminica însângerată, s-a soldat cu sute de morţi şi a servit drept semnal pentru structura revoluționară subterană bine organizată din marile orașe ale Rusiei.

Au avut loc o serie de revolte şi numeroase acte de terorism, inclusiv asasinarea mai multor înalţi funcţionari guvernamentali ai ţarului.

În cele din urmă, după multe vărsări de sânge și lupte de stradă între trupele loialiste și revoluționari, revolta a fost înăbușită în decembrie 1906. Cel puțin paisprezece mii de persoane au fost executate și cel puțin șaptezeci și cinci de mii au fost încarcerate, un indiciu al amplorii sprijinului acordat mișcării revoluționare.

În cele din urmă, în 1906 a fost pusă în aplicare o nouă constituție, care a creat un parlament parțial reprezentativ, sau Duma. Totuși, acest lucru a fost un caz de prea puțin, prea târziu. Zarurile fuseseră aruncate, iar revoluția era inevitabilă.

Primul Război Mondial-Rusia se predă Germaniei

Izbucnirea Primului Război Mondial în 1914 a adăugat o nouă și ultimă dimensiune la problemele interne ale Rusiei. Țarul Nicolae a ignorat sfaturile Dumei, care îl îndemna să acorde prioritate reformei interne, și în schimb a aruncat Rusia în conflict, declarând război Germaniei și Imperiului Austro-Ungar, după ce acesta din urmă a invadat Serbia.

Armata rusă a fost afectată de liniile de aprovizionare proaste, de conducerea incompetentă și de activitatea revoluționară din rândurile sale. Ca urmare, Rusia s-a descurcat dezastruos în fața germanilor și a suferit înfrângeri grave pe câmpul de luptă.

Înfrângerea militară și creșterea tulburărilor interne l-au forțat în cele din urmă pe țarul Nicolae să abdice în martie 1917. Rusia s-a prăbușit într- o perioadă de anarhie care a culminat cu revoluția comunistă din octombrie a aceluiași an.

Nicolae a fost executat, iar Imperiul Rus a luat sfârșit în mod oficial. Evoluția revoluției comuniste și consecințele acesteia asupra istoriei mondiale sunt abordate în secțiunile ulterioare ale acestei lucrări.

Diviziuni geografice și rasiale

Când Imperiul Rus a fost la apogeul său, chiar înainte de Primul Război Mondial, acesta acoperea un teritoriu de 8,5 milioane de mile pătrate, adică o șesime din suprafața pământului.

Aceasta a fost împărţită în patru regiuni, şi anume Rusia propriu-zisă (care cuprindea cea mai vestică parte a Rusiei, Marele Ducat al Finlandei, şi cea mai mare parte a Poloniei), Caucazul, tot nordul Asiei (Siberia), Asia Centrală rusă (împărţită în regiunile stepelor) şi Turkistanul de Vest în sud- est.

Doar primele două dintre aceste regiuni conţineau populaţii majoritar albe. Toate celelalte erau (şi încă mai sunt) locuite de un mare amestec de rase, majoritatea de origine asiatică.

Absorbţia mongolilor a produs populaţia de rasă mixtă în regiuni vaste din sudul şi estul Rusiei, care astăzi sunt state musulmane independente.

CAPITOLUL 40: Creștinismul dominator - Evul Mediu întunecat

Evul Mediu întunecat a fost o perioadă din istoria Europei care a fost stabilită în mod arbitrar între aproximativ 800 d.Hr. și Renaștere. Aceasta a fost perioada dintre gloria antichității clasice și renașterea acestei glorii în Renaștere și începuturile lumii moderne.

Firul comun al acestei perioade a fost dominația totală a creștinismului și reprimarea tuturor artelor, științelor și progreselor care nu erau de natură creștină. Acest lucru a dus la secole de stagnare culturală, deoarece în multe locuri chiar și posesia de lucrări științifice era considerată un păcat. În timpul Evului Mediu Întunecat a fost instaurată o teocrație, bazată pe un sistem dezvoltat de Biserica Catolică. Aceasta pretindea că se inspiră din Biblie, dar se străduia să se asigure că textul biblic propriu-zis nu era distribuit în masă.

Hristos "semitic" prezentat ca nordic

În timpul Evului Mediu întunecat, toate formele de artă au fost creștinate. Acest lucru nu a fost surprinzător, având în vedere puterea Bisericii Catolice de a determina toate aspectele societății și de a fi singura instituție mare capabilă să sponsorizeze artiști. Orice trecere în revistă a istoriei artei europene arată imediat schimbarea de subiect de la Epoca Clasică la Evul Mediu. Singurele opere de artă notabile din Evul Mediu sunt scenele din Biblie sau cele care înfățișează marile evenimente creștine ale vremii.

În acest fel, chiar și figura lui Iisus Hristos a devenit europeană în aparență, deși, potrivit Bibliei, el descindea din evreii semiți (primul capitol din fiecare dintre Evangheliile Noului Testament detaliază strămoșii evrei ai lui Hristos).

DENATURAREA ARTISTICĂ CREȘTINĂ

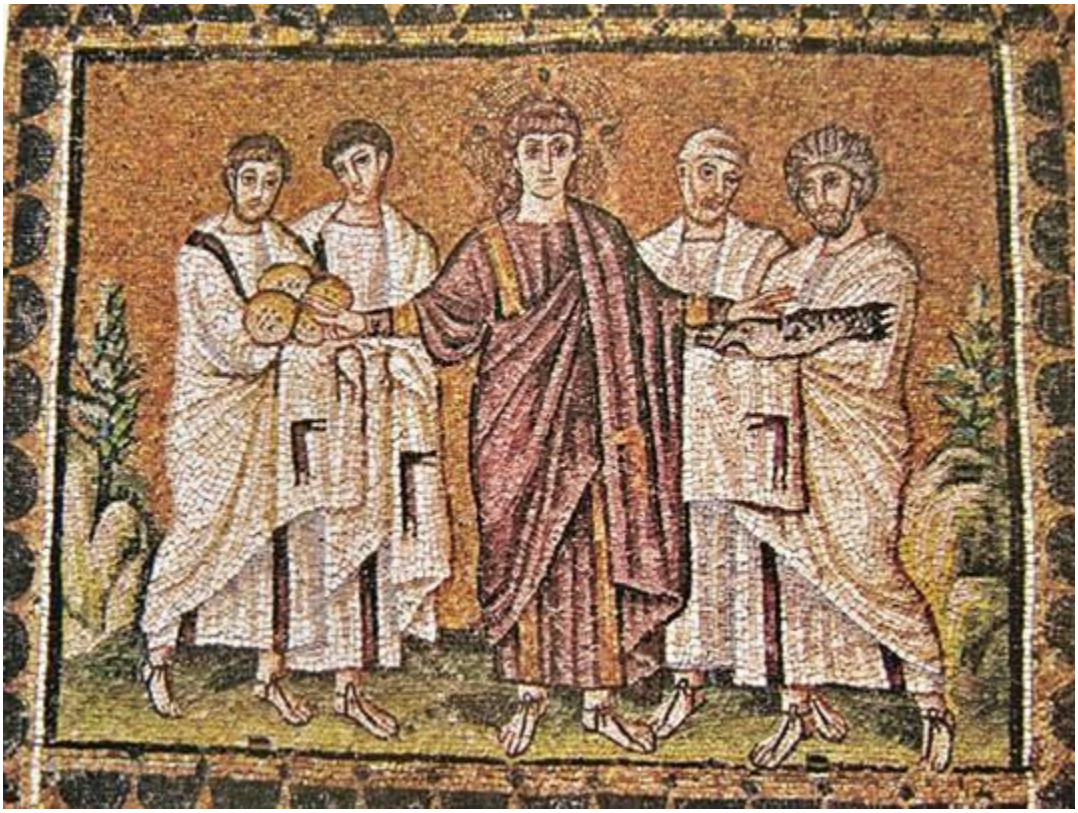

Miracolul pâinilor și al peștilor, *mozaic, Ravenna, Italia. Arta cu tematică creștină a fost o marcă a Evului Mediu. Hristos a fost portretizat ca fiind nordic, deși strămoșii săi, așa cum se afirmă în Biblie, l-ar fi făcut să fie de tip semitic întunecat.*

Cu toate acestea, artiștii din Evul Mediu întunecat, dominat de creștinism, l-au înfățișat pe Hristos ca pe un tip rasial nordic, cu părul blond și ochii albaștri, o imagine care a dăinuit până în zilele noastre în mintea multor creștini din întreaga lume. Având în vedere strămoșii săi, așa cum sunt afirmați în Biblie, șansele ca Iisus să aibă trăsături nordice ar fi fost într-adevăr foarte mici.

Creștinismul s-a răspândit prin constrângere violentă

Primii creștini și-au propagat noile credințe printre triburile din Europa cu un fanatism religios nemaiîntâlnit până atunci. Activitățile criminale ale lui Carol cel Mare în Germania și ale Cavalerilor Teutoni în statele baltice sunt exemple bune și au fost deja discutate în detaliu în capitolele anterioare.

Practica evanghelizării genocidare a fost răspândită în întreaga Europă și nu este exagerat să spunem că, fără acest impuls inițial de

violenţă şi sălbăticie (justificat prin citate selectate din Vechiul şi Noul Testament), este posibil ca creştinismul să nu fi ajuns niciodată să domine Europa.

Papa îşi dezvoltă puterea politică

Şeful Bisericii Catolice, papa, a devenit cea mai importantă figură politică din Europa. El a fost şi este încă ales de o mică gaşcă de episcopi care, la rândul lor, sunt numiţi de papă (un truc frumos de autoperpetuare).

Autorizaţia papei era necesară pentru numirea tuturor regilor, pentru anexiuni teritoriale şi pentru o mulţime de alte chestiuni politice în cadrul creştinătăţii, ceea ce conferea deţinătorului acestei funcţii o putere politică uriaşă. Prin urmare, nu a fost o surpriză faptul că puterea politică a papei a fost una dintre primele mari instituţii din Epoca Întunecată care s-a prăbuşit. Aceasta avea să se transforme în cele din urmă într-o revoltă politică în toată regula, ducând la înfiinţarea statelor protestante care respingeau complet autoritatea papei.

Feudalismul în cel mai rău caz în timpul Evului Mediu

Instituţia feudalismului (societate organizată pe o bază strict de clasă, cu funcţii moştenite) a căpătat, de asemenea, forma cea mai virulentă în timpul Evului Mediu. Nobililor li se alocau întinderi de pământ şi nu erau ţinuţi să dea socoteală decât în faţa regelui din teritoriul lor şi a papei.

Toţi locuitorii acestor ţinuturi deveneau vasali ai nobilului respectiv, oferindu-şi munca în schimbul asigurării unui adăpost împotriva atacurilor. În realitate, acest lucru a dus la un sistem de servitute şi sclavie virtuală, care a dus la crearea unei clase inferioare masive de ţărani, care erau întotdeauna pregătiţi pentru a fi exploataţi de către revoluţionari.

Deşi o mare parte din sistemul feudal a fost romanţată cu poveşti despre cavaleri în armură, prinţese şi iubirea curtenitoare, realitatea dură pentru marea majoritate a populaţiei din Europa medievală era o existenţă mizerabilă, fără aproape nicio posibilitate de scăpare. Existenţa acestui sistem opresiv şi a succesorilor săi din secolele următoare se va dovedi a fi unul dintre cei mai mari factori care

au determinat coloniștii albi să fugă din Europa pentru a se stabili pe noile meleaguri din America și din alte părți.

AUTOFLAGELARE-PEDEAPSĂ PENTRU "PĂCATUL" CIUMEI NEGRE

Apariția ciumei bubonice, sau a morții negre, a fost considerată de elementele creștine mai extreme ca un semn de la Dumnezeu că erau pedepsiți. Ordinul Fraților Crucii, sau al Flagelanților, a apărut în toată Europa creștină. Aceștia credeau că, dacă făceau penitență mergând desculți din oraș în oraș, fără cămașă și biciuindu-se continuu, vor fi iertați și ciuma va fi îndepărtată.

Inchiziția îi suprimă pe evrei și pe păgâni deopotrivă

Inchiziția a fost o instituție înființată oficial de Papa Grigore al IX- lea, în 1231, și a fost însărcinată cu căutarea, judecarea și condamnarea persoanelor vinovate de "erezia", o infracțiune definită în sens larg.

A început ca o măsură menită să suprime orice gândire necreștină, dar a dezvoltat două ramuri specifice: Spania și restul Europei. În afara Spaniei, cei vizați au fost în principal non-evreii. În Spania, Inchiziția a început ca o campanie antievreiască, iar mai târziu s-a extins și la alte categorii de eretici. Inchiziția a folosit destul de deschis tortura pentru a obține dovezi pentru o gamă largă de presupuse acuzații, inclusiv erezie, vrăjitorie, bigamie și, o acuzație specială doar pentru evrei, uzură.

Biserica Catolică sancționează tortura

Inchizitorii individuali, majoritatea numiți personal de către papă, se bucurau de o mare putere, inclusiv de capacitatea de a aresta membri ai familiilor regale. Inchizitorii au înființat tribunale în diferite orașe din Europa și au adus acuzații împotriva persoanelor pe care le acuzau de erezie, care putea include ateismul, apartenența la o altă religie în afară de creștinism sau contestarea interpretării Bibliei de către Biserică. O acuzație frecventă în Spania, în special, menită să elimine falsele convertiri în rândul evreilor, era aceea de mărturisire falsă a creștinismului,

Pedepse mai mici au fost impuse celor care se prezentau și își mărturiseau erezia, fiind acordată o perioadă de grație de o lună pentru aceste mărturisiri. În cazul în care o persoană era judecată pentru erezie, mărturia a doi martori era considerată, în general, o dovadă a vinovăției. Inchizitorii aveau, de asemenea, dreptul de a întemnița persoanele despre care credeau că ar putea minți. Acest scandal a fost urmat rapid de ceva mai rău: în 1252, Papa Inocențiu al IV-lea a sancționat în mod oficial folosirea torturii asupra suspecților. Deloc surprinzător, fluxul de mărturisiri de vrăjitorie, păgânism, închinare la Satana și orice altă erezie a început să curgă de la victimele nefericite ale rastelului, șuruburilor cu degetul mare, fiarelor de călcat și zecilor de alte obiecte de tortură diabolice folosite în acest proces.

Într-o interpretare perversă a poruncii de a nu ucide, inchizitorii nu puteau efectua execuții, ci doar să-și încarcereze și să-și tortureze victimele.

Biserica Catolică a ocolit această restricție prin predarea unei persoane condamnate autorităților locale pentru o pedeapsă adecvată. Atunci când acest lucru se întâmpla, aceasta echivala cu o cerere din partea bisericii de a executa persoana respectivă. De obicei, aceasta era executată fie prin ardere pe rug, fie prin strangulare, în văzul tuturor.

Inchiziția a continuat timp de peste trei sute de ani, în diferite forme și cu diferite grade de cruzime. În momentul separării protestanților de Biserica Catolică, Inchiziția a renunțat, în majoritatea

locurilor, la instrumentele de tortură, dar a continuat să-i persecute cu pasiune pe noii protestanţi, eradicându-i practic în Italia şi Spania.

BISERICA APROBĂ TORTURA CA MIJLOC DE A SMULGE MĂRTURISIRI DE LA PĂCĂTOŞI

Victime ale Inchiziției sunt arse pe rug, Lisabona, Portugalia, secolul al XVII-lea. Gâlceava, scaunul cu șuruburi și arderea au fost câteva dintre metodele folosite în mod obișnuit în timpul Inchiziției pentru a obține mărturisiri de la necreștini, cum ar fi evreii sau ateii, sau de la cei care nu erau de acord cu viziunea creștină asupra lumii în orice sens. În acest fel, Biserica Catolică a suprimat în mod activ viziunile lumii sau gândurile, multe dintre ele valide din punct de vedere științific, care contraziceau Biblia.

Inchiziția spaniolă

În 1476, Ferdinand, soţul Isabelei şi conducătorul comun al Castiliei şi, în cele din urmă, al întregii Spanii, a organizat Santa Hermandad, sau Sfânta Frăţie, un fel de poliţie militară naţională creată pentru a reprima disensiunile interne. Sfânta Frăţie avea, de asemenea, ca unul dintre obiectivele sale principale crearea unei supuneri religioase complete faţă de Biserica Catolică. În 1478, un decret emis de Papa Sixtus al IV-lea i-a împuternicit pe Ferdinand şi Isabella să numească trei inchizitori care să se ocupe de eretici şi de alţi infractori ai Bisericii. Acest lucru a marcat începutul oficial al Inchiziţiei spaniole.

În 1483, un important teolog catolic spaniol, Torquemada, a fost numit mare inchizitor pentru întreaga Spanie de către Papa Inocenţiu al VIII-lea. Deşi iniţial a fost înfiinţată pentru a promova scopuri religioase, Inchiziţia din Spania a devenit rapid o modalitate de a se răzbuna pe evreii din Spania, care erau consideraţi responsabili pentru tot felul de practici financiare neplăcute şi care erau, de asemenea, acuzaţi de ajutor activ în ocuparea musulmană a Spaniei.

Un spaniol din secolul al XIII-lea, Lucas de Tuy, a pretins că a găsit dovada că spioni evrei au predat oraşul Toledo armatelor musulmane. Deşi nu a fost niciodată dovedită în mod concludent (este posibil să fi avut o bază de adevăr, având în vedere cooperarea strânsă dintre evreii spanioli şi mauri), această afirmaţie a fost un exemplu de acuzaţii aduse evreilor spanioli.

Torquemada a folosit Inchiziţia timp de cincisprezece ani pentru a cerceta şi pedepsi marranii (evrei secreţi care mărturiseau creştinismul), maurii, ateii şi alte persoane pe o scară fără precedent. Aproximativ două mii de persoane au fost arse pe rug în timpul mandatului său. De asemenea, a contribuit la propagarea expulzării evreilor din Spania în 1492.

Se descoperă că evreii au fost aliaţi ai maurilor

Campaniile antievreieşti din Spania au ajuns la apogeu în 1492, când ultima fortăreaţă maură din Spania, Grenada, a fost cucerită de forţele spaniole. Descoperirea mai multor evrei printre cei mai înalţi membri ai guvernului maur, inclusiv a unor viziruri (sau consilieri de top) ai califului musulman, i-a făcut pe spanioli să intre în frenezie. În acel an, aproximativ 150.000 de evrei au fost deportaţi cu forţa din Spania. Datorită faptului că Ferdinand de Castilia era rege al Siciliei, Inchiziţia spaniolă a fost impusă şi asupra nefericiţilor locuitori ai acestei insule.

După 1520, Inchiziţia spaniolă s-a îndreptat, de asemenea, împotriva protestanţilor din Spania. Aceştia au fost rapid eradicaţi, iar Spania a rămas o ţară puternic catolică. Mai târziu, Inchiziţia spaniolă s-a răspândit în coloniile spaniole din Lumea Nouă. Acolo, aceasta s-a concentrat pe suprimarea religiilor păgâne indigene.

Inchiziţia a fost în cele din urmă abolită în Spania în 1834.

Protestantismul în Italia zdrobit

În 1542, Papa Paul al III-lea a înfiinţat Inchiziţia romană pentru a contracara protestantismul în Italia. Papa Pius al V-lea, care a domnit din 1566 până în 1572, a folosit apoi Inchiziţia pentru a suprima orice disidenţă în timpul revoltei protestante. În acest fel, Pius al V-lea a sprijinit temporar Biserica Catolică în perioada așa-numitei Contrareforme.

În calitate de papă, i-a ajutat pe romano-catolicii francezi în persecuţia împotriva hughenoţilor şi a expulzat mulţi evrei din statele papale. Folosirea Inchiziţiei de către Papa Pius al V-lea a fost principalul motiv pentru care Reforma nu a prins niciodată contur în Italia.

Indexul cărţilor interzise

La început, Inchiziţia romană s-a limitat la persecutarea intelectualilor care puneau la îndoială oricare dintre interpretările Bibliei. Apoi, în 1559, a elaborat *Indexul cărţilor interzise,* care era o listă de lucrări păgâne şi de alte lucrări care contraziceau viziunea creştină asupra lumii.

Indexul cărţilor interzise, numit *Index Librorurm Prohibitorum,* a fost publicat continuu de Biserica Catolică până în 1966, când a fost abandonat în mod discret.

Galileo a fost condamnat la arest la domiciliu

Galileo Galilei, celebrul fizician, matematician, astronom şi filozof italian, care a trăit între 1564 şi 1642, a devenit una dintre cele mai cunoscute victime ale Inchiziţiei după ce a susţinut viziunea heliocentrică asupra sistemului solar, care plasa soarele, şi nu pământul, în centrul universului. Lucrarea lui Galileo contrazicea povestea biblică din Vechiul Testament despre o bătălie care a durat atât de mult încât israeliţii i-au cerut lui Dumnezeu să facă ziua mai lungă pentru a-şi putea ucide toţi duşmanii. Potrivit Bibliei, Dumnezeu a "oprit soarele" în mod corespunzător pentru a prelungi orele de lumină - dovadă, susţinea biserica, că soarele se învârte în jurul pământului şi nu invers.

Versetele biblice actuale, Iosua 10:12-13, afirmă: "...Soarele să se oprească deasupra Gabaonului... Și soarele s-a oprit în mijlocul cerului."

Toate cărţile lui Galileo au fost denunţate în 1614 ca fiind eretice de către Biserica Catolică și, ca răspuns, el a scris o scrisoare deschisă despre irelevanţa pasajelor biblice în argumentele ştiinţifice, afirmând că Biblia ar trebui să fie adaptată la creşterea cunoştinţelor şi că nicio poziţie ştiinţifică nu ar trebui să devină vreodată un articol de credinţă creştină.

Acest lucru a dus la confiscarea şi arderea cărţilor sale de către Biserică în 1616. Fără să se lase descurajat, în 1632, a publicat cea mai faimoasă lucrare a sa, *Dialogul despre cele două sisteme principale ale lumii,* care compara sistemele heliocentric şi geocentric. Biserica Catolică l- a judecat şi, sub ameninţarea torturii, l-a obligat să îşi retracteze opiniile.

În plus, Biserica l-a condamnat pe Galileo la închisoare pe viaţă, care ulterior a fost schimbată în arest la domiciliu permanent. Toate exemplarele *Dialogurilor* au fost arse, iar sentinţa împotriva acestui mare savant, care a contribuit la dezvoltarea telescopului, a fost citită public în fiecare universitate din Europa.

GALILEO GALILEI - GENIUL ŞTIINŢIFIC PERSECUTAT

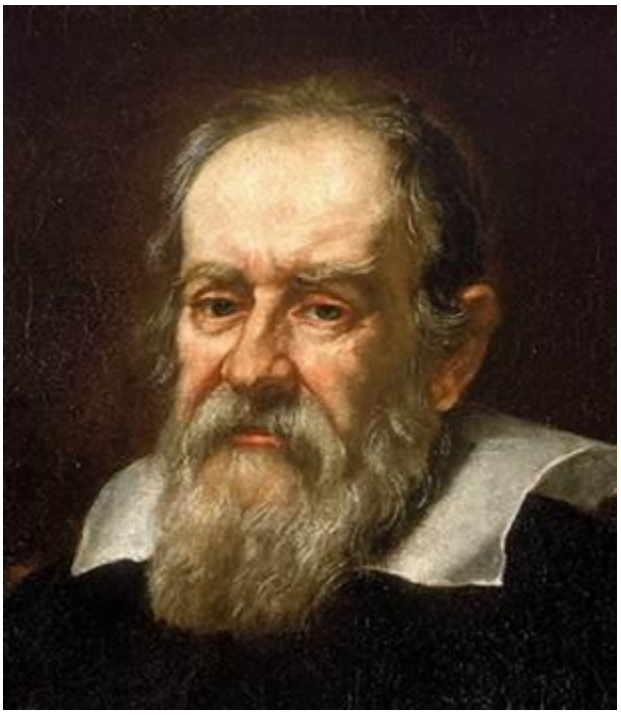

Galileo Galilei (1564-1642), om de știință italian care a fost persecutat de Biserica Catolică pentru că a propagat teoria heliocentrică potrivit căreia Soarele, și nu Pământul, era centrul universului. Găsit vinovat de erezie de către Biserică, a fost obligat să își retracteze public opiniile și condamnat la închisoare. Ulterior, această pedeapsă a fost schimbată în arest la domiciliu pe viață, iar el a murit acasă, la nouă ani după ce a fost condamnat. Mai jos, frontispiciul celei mai faimoase cărți a lui Galileo, Dialogul despre cele două sisteme principale ale lumii.

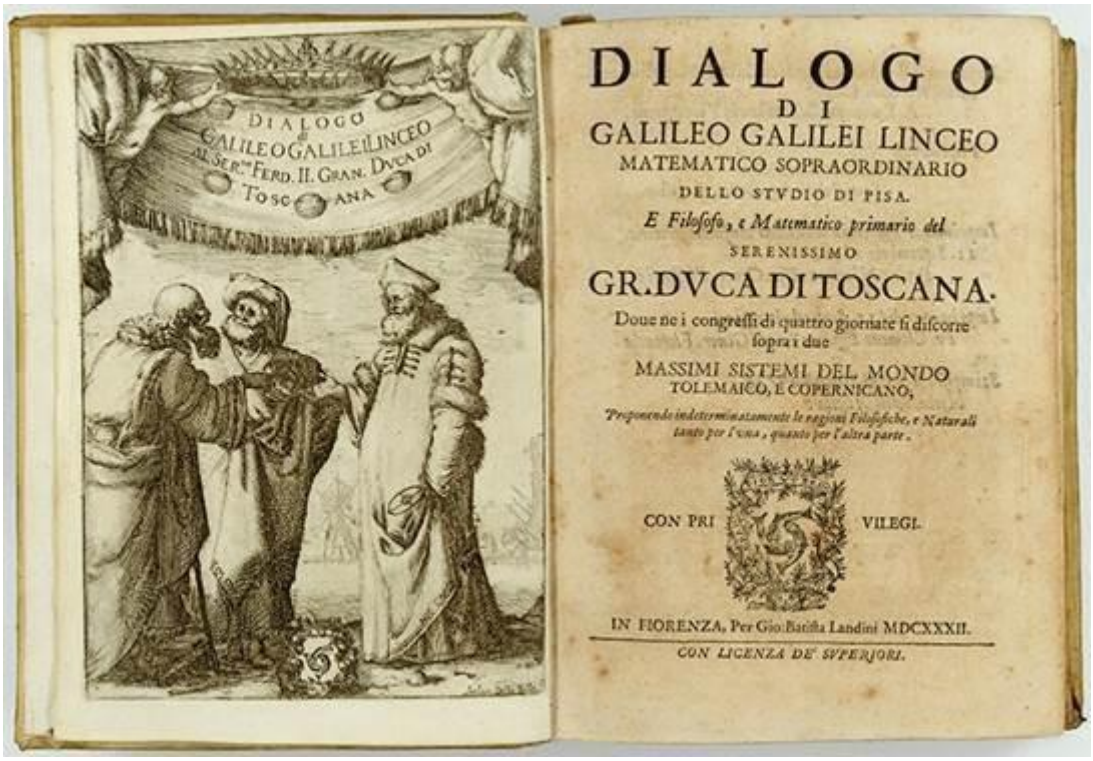

Bruno-Martir pentru libertatea de gândire

Filozoful italian Giordano Bruno este un exemplu tipic pentru modul în care Inchiziția și-a desfășurat activitatea. Fost călugăr dominican, Bruno a fost ars pe rug de către Biserica Catolică la 17 februarie 1600, după ce a fost arestat și întemnițat de Inchiziție.

Bruno a abandonat creștinismul și a resuscitat materialismul și stoicismul lumii clasice ca sistem de credință personal. Acuzațiile specifice formulate împotriva lui Bruno în procesul său au dezvăluit pe deplin coborârea în nebunie care a caracterizat Inchiziția.

Bruno a fost acuzat că a scris că Moise a fost un magician, că Moise nu a vorbit niciodată cu Dumnezeu, că Iisus a fost un magician și un nenorocit și că nu există niciun motiv de mirare în

faţa miracolelor lui Iisus, deoarece el, Bruno, ar putea face minuni şi mai mari.

De asemenea, a fost acuzat că a spus că Iisus nu a înviat din morţi, că naşterea din fecioară este imposibilă, că nu există iad şi că călugării sunt măgari. În faţa inchizitorilor, Bruno a declarat că nu avea nimic de retractat. A fost condamnat la moarte, iar operele sale au fost arse în public pe treptele Catedralei Sfântul Petru din Roma şi au fost introduse în *Indexul cărţilor interzise.* Faimosul răspuns al lui Bruno la această sentinţă a fost: "Nu, nu, nu: "Poate că voi, cei care îmi pronunţaţi sentinţa, vă temeţi mai mult decât mine, care o primesc."

În timp ce era legat de ţăruşul pe care urma să fie ars, un călugăr i-a oferit un crucifix pe care să-l sărute. Bruno şi-a întors capul cu furie, spunând că va muri de bunăvoie, ca un martir, şi că sufletul său se va ridica odată cu focul. A fost apoi ars de viu, pe fondul imnurilor cântate de un cor al bisericii.

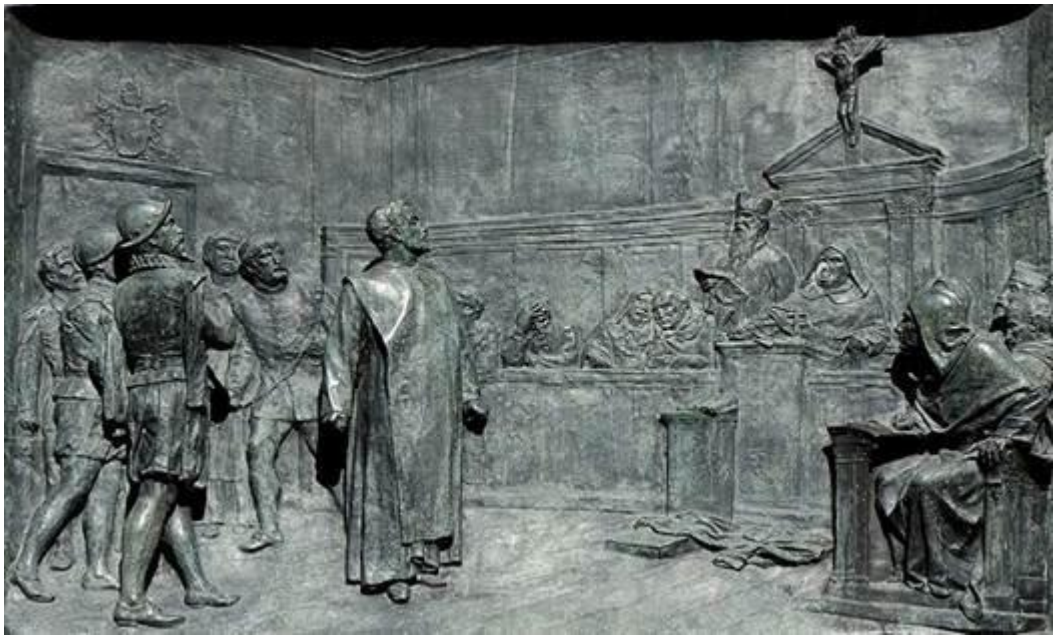

Procesul lui Giordano Bruno în faţa Inchiziţiei

Inchiziţia nu reuşeşte să suprime protestantismul

În 1522, Sfântul Împărat roman Carol al V-lea a ordonat introducerea Inchiziţiei în Ţările de Jos (ceea ce mai târziu a devenit Olanda), pentru a contracara răspândirea protestantismului în această ţară. Inchiziţia a fost un eşec notabil în această privinţă.

Inchiziția din Geneva, Elveția, a fost la fel de severă ca și versiunea spaniolă și l-a amenințat continuu pe reformatorul John Calvin. Şi ea, a eșuat, în cele din urmă, în obiectivul său de a zdrobi orice disidență.

Efectele sociale ale Evului Mediu

În timpul Evului Mediu întunecat, doar cei mai isteți candidați puteau intra în preoție, deoarece ei erau deținătorii artelor și ai scrisului. Prin urmare, singura modalitate de a obține orice fel de educație era să te alături preoțimii.

Ca urmare, impunerea celibatului de către Biserica Catolică a dus la pierderea unora dintre cele mai strălucite gene în fondul genetic al rasei albe.

Mulți oameni de știință au fost forțați fie să-și abandoneze munca, fie, dacă au îndrăznit să continue, au fost nevoiți să o facă în mare secret. Leonardo da Vinci a redactat multe dintre manuscrisele sale în scris în oglindă, pentru a-i împiedica pe alții să citească rezultatele cercetărilor sale, chiar dacă a lucrat în perioada în care Inchiziția își diminua puterea.

Efectul cumulativ al Evului Mediu a fost, prin urmare, de a duce Europa cu secole înapoi în dezvoltarea sa.

MII DE OAMENI NEVINOVAȚI ARȘI CA "VRĂJITOARE"

Vrăjitoarele sunt arse pe rug într-o gravură pe lemn din 1555.

"Justificate" de porunca biblică de a ucide vrăjitoarele, mii de femei au fost arestate și acuzate de vrăjitorie, una dintre cele mai cunoscute victime fiind mama astronomului Johannes Kepler. Acestea au fost ucise pentru "crime" care variau de la a întreține relații sexuale cu Satana și a dat naștere la diavoli, până la a se plimba prin țară ca pisici. Pentru a obține mărturisirile, s-a recurs la tortură. Într-un caz celebru, facultatea de medicină a Universității din Leipzig a salvat-o pe una dintre aceste "mărturisitoare" de la rug, certificând-o ca fiind dementă după ce a identificat "nașterile monstruoase" care au urmat "actului sexual cu Satana" ca fiind nimic mai mult decât o mișcare intestinală.

Potrivit Enciclopediei Grolier, *1966, numărul victimelor acestor arderi de vrăjitoare se ridică la "sute de mii".*

CAPITOLUL 41: Renașterea culturii clasice - Renașterea

Cuvântul renaștere înseamnă literalmente "renaștere", iar perioada la care se referă a fost exact asta, o renaștere a culturii, învățăturii și științei europene. Renașterea a început în Italia secolului al XIV-lea și s-a răspândit apoi în restul Europei până în secolele al XVI-lea și al XVII-lea.

Nu este o coincidență faptul că această "renaștere" a însoțit sfârșitul Evului Mediu. Renașterea a fost, de asemenea, legată în mod clar de reforma religioasă care s-a răspândit în mare parte din Europa, iar în multe cazuri Reforma și Renașterea au fost strâns legate între ele.

Renașterea începe în nordul Italiei lombardice

Renașterea a început în orașele din nordul Italiei, în special în acele regiuni care fuseseră ocupate de longobarzii germani după prăbușirea Imperiului Roman.

Lombardii au produs toate personalitățile renumite ale Renașterii italiene: Leonardo Da Vinci, Dante și Michelangelo, pentru a numi doar câțiva. Totuși, probabil cel mai faimos și influent lombard a fost Cristofor Columb, care a navigat sub pavilion spaniol și care, în 1492, avea să precipite colonizarea Americii de Nord de către rasa albă.

Trebuie să recunoaștem rolul familiilor bogate din aceste orașe din nordul Italiei în patronarea savanților și artiștilor care au urmărit această renaștere a civilizației clasice. Fără sprijinul financiar al familiei Medicis din Florența, al familiei Estes din Ferrara, al familiei Sforza din Milano, al familiei Gonzaga din Mantova, al ducilor din Urbino și al dogarilor din Veneția, Renașterea nu ar fi avut niciodată impactul pe care l-a avut.

PRIMA UTILIZARE A UNEI STATUI ECVESTRE DIN EPOCA ROMANĂ CLASICĂ

\

Monumentul ecvestru al *lui Donatello* la Gattamelata, *Padova, 1450, marchează prima utilizare a unui monument ecvestru din epoca romană și greacă și este o amintire izbitoare a originilor clasice ale culturii Renașterii.*

Renașterea în literatura laică

Una dintre cele mai semnificative schimbări aduse de ridicarea stăpânirii de moarte a Bisericii Catolice a fost o revărsare bruscă a literaturii istorice, care, pentru prima dată de la supremaţia creştinismului, nu a luat o formă pur teocratică.

O viziune seculară, sau nereligioasă, a inspirat cele mai cunoscute cărţi de istorie ale vremii: *Cele douăsprezece cărți de istorii florentine* de Leonardo Bruin (1420), *Istoria florentină* de Niccola Machiavelli (1525) și *Introducere în studiul istoriei* de Jean Bodin (1566) au exemplificat această schimbare.

Acești istorici renascentiști au respins interpretarea creștină

conform căreia istoria începea cu Creaţia, urmată de Întruparea lui Iisus Hristos şi de anticiparea Judecăţii de Apoi. Istoricii renascentişti au început cu antichitatea, urmată de Evul Mediu şi apoi de epoca de aur a renaşterii din timpul în care au scris. În plus, operele clasice erau studiate ca mari opere literare în sine, şi nu doar pentru a justifica civilizaţia creştină.

Acest interes reînnoit pentru operele antice a determinat o căutare hotărâtă şi, în cele din urmă, reuşită a manuscriselor clasice: *Dialogurile lui Platon, Istoriile* lui Herodot şi Tucidide, precum şi operele dramaturgilor şi poeţilor greci au fost redescoperite şi au ajuns din nou la un public larg.

Greaca a fost chiar introdusă ca materie în şcolile din nordul Italiei. În plus, studiul ştiinţelor politice a fost iniţiat de Niccolò Machiavelli (1469-1527), un alt istoric, om de stat şi filozof politic din nordul Italiei, a cărui lucrare cea mai cunoscută, "*Prinţul*" (scrisă în 1513, dar publicată în 1532), l-a consacrat drept părintele ştiinţelor politice.

Mari artişti ai Renaşterii

Renaşterea s-a răspândit în toate părţile Europei odată cu dispariţia Evului Mediu. Deşi este imposibil să se facă dreptate tuturor marilor artişti din acea perioadă, merită o enumerare parţială a unora dintre cei mai proeminenţi artişti:

• Giotto (1267-1337) a fost cel mai important pictor italian al secolului al XIV-lea, a cărui concepţie a figurii umane în termeni largi şi rotunjiţi, mai degrabă decât plat şi bidimensional, a reprezentat o piatră de hotar în dezvoltarea artei occidentale.

• Michelangelo (1475-1564), a fost unul dintre cei mai inspiraţi creatori din istoria artei. Printre operele sale celebre se numără frescele de pe tavanul Capelei Sixtine, pe care le-a pictat în timp ce stătea întins pe spate (o sarcină care a durat din 1508 până în 1512). A fost, de asemenea, arhitectul principal al Bazilicii Sfântul Petru din Roma, unde a modificat un proiect original al lui Donato Bramante pentru a reface exteriorul şi forma finală a cupolei sale. Marele său nud liber, *David* (1504), este o altă icoană a artei renascentiste şi a fost cea mai mare statuie de marmură sculptată din epoca romană.

INSPIRAȚIE PĂGÂNĂ PENTRU ARTA RENASCENTISTĂ

David *de Michelangelo, un simbol al artei renascentiste. Titlul lucrării a determinat în mod eronat oamenii să creadă că ar fi trebuit să fie o lucrare biblică: de fapt, ea prezintă un bărbat necircumcis, în timp ce, dacă ar fi trebuit să îl înfățișeze pe biblicul David, acesta ar fi fost cu siguranță circumcis.*

Mulți experți în artă au sugerat că David era de fapt numele modelului, și nu al regelui evreu, și că Michelangelo a invocat referința biblică pentru a face opera nud acceptabilă. Este în mod clar de inspirație păgână, greacă și romană.

• Donatello, al cărui nume real era Donato di Niccola di Betto Bardi (1386- 466), a fost un pictor şi sculptor care a stabilit standardele pentru toți contemporanii săi, fiind considerat unul dintre cei mai mari sculptori din toate timpurile şi fondatorul sculpturii moderne. Donatello a creat prima statuie nud independentă din epoca romană, *David,* în 1435, la Florența.

Această statuie a servit mai târziu drept sursă de inspirație pentru *David* al lui Michelangelo. Cealaltă imagine pentru care Donatello este cel mai bine amintit este pictura *Galeriei cântătoare* (1448) din Catedrala din Florența - imaginile heruvimilor goi au devenit de atunci

sinonime cu cupidonii.

• Sandro Botticelli, al cărui nume real era Alessandro di Mariano Filipepi (1445-1510), a fost unul dintre cei mai importanţi pictori ai Renașterii florentine. Botticelli, care a fost sponsorizat de familia Medici din Florența, a fost responsabil pentru una dintre cele mai cunoscute picturi ale Renașterii: *Naşterea lui Venus* (1482). Sublinierile puternic păgâne ale acestei mari picturi spun multe despre spiritul Renașterii.

• Filippo Brunelleschi (1377-1476) a fost un arhitect care a rupt cu tradiția medievală în Florența, în jurul anului 1420, prin inventarea stilului liniar, care permitea proiectarea de imagini tridimensionale pe o suprafață plană.

Brunelleschi și-a câștigat faima și ca primul constructor renascentist, proiectând cupola enormă a Catedralei din Florența, care a fost construită în 1436 - fără îndoială, cea mai impresionantă realizare inginerească din epoca romană.

Știința reapare din Evul Mediu

În medicină și anatomie, lucrările antice ale lui Hipocrate și Galen au fost traduse în cele din urmă în secolele al XV-lea și al XVI-lea. Aceste lucrări au fost valorificate de intelectualii în devenire din epoca Renașterii, iar progresele bazate pe aceste lucrări de bază au permis unor oameni de știință precum Nicolaus Copernicus, Tycho Brahe și Johannes Kepler să facă progrese reale în domeniile lor, multe dintre ele primele după sute de ani.

Studiul geografiei a fost transformat atunci când au fost descoperite hărțile cartografului grec romanizat, Ptolemeu. Acest lucru a dus direct la primul mare val de exploratori albi care au ajuns în cele din urmă în cele patru colțuri ale pământului.

Inventarea tiparului în secolul al XV-lea a revoluționat accesul la cunoaștere pentru cei care doreau să o dobândească: apariția cărților tipărite nu numai că a servit la lărgirea cercului de cunoștințe, dar a și transformat singurătatea vieții academice din epoca anterioară într-un efort comun care, de foarte multe ori, se întindea pe mai multe țări.

Invenţia prafului de puşcă a transformat războiul după 1450. Pentru prima dată, zidurile oraşelor puteau fi dărâmate cu ajutorul tunurilor, în loc ca armatele care asediau să se bazeze pe catapulte şi bolovani pentru a face treaba.

DA VINCI-ARTIST, INGINER ŞI SUPERMAN RENASCENTIST

Leonardo da Vinci (1452-1519) a fost un pictor, desenator, sculptor, arhitect şi inginer lombard, al cărui geniu şi viaţă plină au întruchipat idealul Renaşterii. Picturile sale de renume mondial nu reprezintă decât o parte din creaţiile sale, care au inclus numeroase descoperiri ştiinţifice şi mecanice care sunt folosite şi astăzi. Mai sus, un autoportret care arată fizionomia sa.

Oameni de ştiinţă renascentişti faimoşi

- Leonardo da Vinci (1452-1519) a fost un artist florentin care a devenit celebru ca pictor, sculptor, arhitect, inginer şi om de ştiinţă.

Studiile sale ştiinţifice în domeniile anatomiei, opticii şi hidraulicii au anticipat multe dintre evoluţiile ştiinţei moderne, chiar dacă unele dintre teoriile sale au fost consemnate în scris în oglindă inversă, de teama persecuţiilor din partea bisericii.

În domeniul anatomiei, a studiat circulaţia sângelui şi acţiunea ochiului. A făcut descoperiri în domeniul meteorologiei şi geologiei, a

aflat efectul lunii asupra mareelor, a prefigurat concepţiile moderne despre formarea continentelor şi a presupus natura scoicilor fosile. S-a numărat printre creatorii ştiinţei hidraulicii şi a conceput hidrometrul.

A inventat un număr mare de maşini, inclusiv un costum de scufundare subacvatică, un tanc militar (construit în cele din urmă în timpul Primului Război Mondial în 1917), un planor, un rulment cu bile şi multe altele.

• Nicolaus Copernicus (1473-1543), a fost un astronom polonez, cunoscut mai ales pentru teoria sa astronomică potrivit căreia soarele se află în repaus în apropierea centrului universului şi că Pământul, care se roteşte pe axa sa o dată pe zi, se învârte anual în jurul soarelui. Acest sistem se numeşte sistem heliocentric sau centrat pe Soare. Teoria sa a fost suprimată de biserică la procesul lui Galileo din 1633.

• Tycho Brahe (1546-1601) a fost un astronom danez care a efectuat măsurători astronomice precise şi complete ale sistemului solar şi a peste şapte sute de stele.

• Johannes Kepler (1571-1630) a fost un astronom şi filozof naturalist german, cunoscut pentru formularea şi verificarea celor trei legi ale mişcării planetare. Aceste legi sunt cunoscute în prezent sub numele de legile lui Kepler.

COPERNICUS ŞI BRAHE - DOUĂ GENII RENASCENTISTE

Stânga: Nicolaus Copernicus (1473-1543), astronomul de origine poloneză, care a fost primul care a resuscitat viziunea heliocentrică a universului, bazată pe gândirea greco-romană anterioară. Cea mai faimoasă carte a sa, De revolutionibus, a *explicat pentru prima dată modul în care răsăritul și apusul planetelor este rezultatul rotației Pământului în jurul Soarelui. Corect: Tycho Brahe (1546- 1601). Născut în Danemarca, Brahe a dezvoltat instrumente astronomice pentru a măsura și fixa poziția stelelor. El a cartografiat sistemul solar și pozițiile exacte a peste 777 de stele fixe.*

• Sir Isaac Newton (1642-1727) a fost un matematician și fizician englez, considerat unul dintre cei mai mari oameni de știință din istorie, ale cărui descoperiri și teorii au pus bazele pentru o mare parte din progresul științei din vremea sa. Newton a fost unul dintre inventatorii ramurii matematicii numită calcul (celălalt a fost matematicianul german Gottfried Wilhelm Leibniz). De asemenea, a rezolvat misterele luminii și ale opticii, a formulat cele trei legi ale mișcării și a derivat din acestea legea gravitației universale.

• Galileo Galilei (1564-1642) a fost un fizician și astronom italian care, împreună cu astronomul german Johannes Kepler, a inițiat revoluția științifică ce a precedat lucrările fizicianului englez Sir Isaac Newton. Galileo a dezvoltat telescopul, al cărui prim model l-a prezentat conducătorilor Veneției: valoarea acestuia pentru operațiunile navale și maritime a dus la dublarea salariului său și la asigurarea unei titularizări pe viață ca profesor. În 1609, a construit un telescop puternic cu care a devenit prima persoană care a văzut munții și craterele de pe Lună, stelele din Calea Lactee și cei mai mari patru sateliți ai lui Jupiter. El a publicat aceste descoperiri în martie 1610, într-o carte intitulată *The Starry Messenger.* Cu toate acestea, a fost persecutat de Biserică din cauza scrierilor sale, așa cum s-a arătat în capitolul anterior.

Biserica mai întâi suprimă, apoi încearcă să deturneze Renașterea

La început, Biserica Catolică a încercat să suprime această revărsare de interes pentru civilizațiile păgâne, unul dintre papi numind o inchiziție specială pentru a încerca să zdrobească renașterea operelor păgâne. Cu toate acestea, valul irezistibil a întors

chiar şi majoritatea celor mai fanatici catolici, iar societatea în general a devenit mai secularã.

Odată cu aceasta, reprimarea gândirii clasice a dispărut, iar Biserica a încercat să se adapteze la noile interese, poziționându-se drept campionul original al gândirii clasice, arătând mai degrabă spre originile Romei decât spre religia creștină. Scrierile Părinților Bisericii au fost apoi produse și adăugate la lista operelor care trebuiau studiate alături de cele păgâne. Abordarea umanistă a societății își are originile în această perioadă, una care avea să pună bazele creștinismului modern.

Renașterea - punct de cotitură în dezvoltarea culturală europeană

Renaşterea, împreună cu Reforma, a marcat un punct de cotitură în direcţia culturii europene. A fost forţa motrice din spatele căutării de noi şi mai bune cunoştinţe: o căutare care a condus direct la perioada de explorare, de călătorii pe mare spre ţinuturi îndepărtate şi noi, care, la rândul lor, au dus la colonizarea de către albi a Americii de Nord și de Sud, a Australiei, a Noii Zeelande, a unor părţi imense din Asia şi a unor părţi din Africa.

CAPITOLUL 42: În numele lui Dumnezeu - Războaielecreștine

În Noul Testament, Iisus Hristos este citat spunând că a venit să aducă sabia, să "pună pe tată împotriva fiului şi pe mamă împotriva fiicei" (Luca 12:53), şi a spus: "Dar pe vrăjmaşii mei, care nu vor să domnesc peste ei, îi aduc aici şi îi ucid înaintea mea" (Luca 19:27).

În istoria creştinismului, aceste cuvinte au fost transpuse în realitate în mod sângeros de mai multe ori, începând cu momentul în care o importantă rebeliune politică împotriva Bisericii Romano-Catolice a căpătat o tentă religioasă, ceea ce a dus la o scindare a creştinătăţii europene între catolici şi protestanţi. Această scindare a declanşat o serie de războaie religioase care, în cele din urmă, aveau să fie responsabile pentru moartea a aproape o treime din rasa albă.

Reforma anunță o scindare între Nord și Sud

Reforma este numele dat acestei revolte religioase din secolul al XVI- lea. Deoarece marea sa izbucnire a avut loc în mijlocul Renaşterii, nu există nicio îndoială că cele două evenimente au fost legate. În plus, însă, s-a adăugat o dimensiune politică cu nuanţe subrasiale atunci când cea mai mare parte a Europei de Nord a trecut la protestantism, în timp ce cea mai mare parte a Europei de Sud a rămas catolică.

Naţionalismul european emergent s-a opus, de asemenea, faptului că papa, de obicei un italian, trebuia să aprobe numirea oricărui şef de stat oriunde în Europa. Capacitatea papei de a percepe taxe de la ţările străine pentru a susţine sediul central al Bisericii din Roma i-a iritat, de asemenea, pe cei care locuiau la mii de kilometri de oraş. Imperiul economic al Bisericii Catolice a fost forjat în acest mod şi se estimează că, înainte de Reformă, biserica deţinea până la o treime din toate terenurile din Europa.

Farsa catolică - Papii se excomunică reciproc

Biserica Catolică, deşi se presupune că îl slujeşte doar pe Dumnezeu, şi-a trădat agenda politică prea umană atunci când a izbucnit o dispută între italieni şi francezi privind succesiunea la tronul papal. În cadrul unui eveniment cunoscut sub numele de Marea

Schismă din 1378, francezii l-au instalat pe papa lor, Clement al VII-lea, la Avignon, în timp ce italienii l-au instalat pe Urban al VI-lea la Roma. Ambii papi au procedat apoi la excomunicarea reciprocă din Biserică. Disputa a fost în cele din urmă rezolvată în 1415, când ambii titulari au fost destituiți și un papă a fost instalat la Roma. Cu toate acestea, autoritatea Bisericii a fost redusă de procedurile fariseice, deoarece mulți au văzut pentru prima dată că papii erau prea umani și că râvneau la putere mai mult decât la slujirea lui Dumnezeu.

Dizolvarea autorității Papei

Primii pași spre destrămarea puterii Bisericii Romano-Catolice au fost făcuți în Anglia: o serie de legi emise în această țară între 1279 și 1352 au împiedicat biserica să treacă peste autoritățile locale pentru a confisca terenuri pentru ea însăși. Dreptul clerului bisericesc de a acționa ca judecători în materie penală și civilă a fost, de asemenea, eliminat prin aceste legi.

WYCLIFFE SE OPUNE CATOLICISMULUI 1378

Reformatorul englez John Wycliffe, un precursor al reformatorilor protestanți, și-a trimis grupul de "preoți săraci" în 1378 pentru a propovădui o versiune necatolică a creștinismului în toată Anglia.

Reformatorul englez John Wycliffe atacă catolicismul

În 1378, un cleric englez, John Wycliffe, a atacat public vânzarea indulgențelor de către Biserica Catolică. Acesta era un sistem prin care păcătoșii puteau cumpăra iertarea pentru faptele lor rele în schimbul unei taxe plătibile bisericii. Wycliffe a spus că iertarea de la Dumnezeu nu poate fi cumpărată pe bani și a continuat să înfurie și mai mult Biserica Catolică prin traducerea Bibliei în engleză și prin predicile sale în engleză, în loc de latină.

Boemul Ioan Huss provoacă masacre

Ideile lui Wycliffe au atras un mare număr de adepți în Europa Centrală. În Boemia, un cleric local pe nume John Huss a îmbrățișat un anticatolicism deosebit de înflăcărat. Huss a fost capturat din ordinul Bisericii Catolice, condamnat ca eretic și executat în 1415. Adepții lui Huss au fost apoi atacați fizic și câteva mii de oameni au fost uciși în timpul conflictului care a rezultat și care a devenit cunoscut sub numele de Rebeliunea husită.

Franța - Biserica a devenit supusă regelui 1516

Un tratat semnat între regele francez și papă în 1516 a plasat Biserica Catolică din Franța într-un rol de supunere față de monarhie. De asemenea, tratate similare încheiate cu conducătorii altor țări din Europa au diminuat încet-încet puterea papei, creând condițiile politice în care teologii puteau începe să difere de dogma catolică fără teama de a fi persecutați.

Astfel, deși în mod oficial se spune că Reforma a început odată cu rebeliunea condusă de clericul german Martin Luther în 1517, condițiile sociopolitice care au permis dezvoltarea rebeliunii existau cu cel puțin 150 de ani înainte de epoca sa.

LUTHER SCÂNTEIAZĂ REFORMA

Martin Luther (1483-1546) este cunoscut ca fiind preotul a cărui contestare a practicilor Bisericii Catolice a dus la Reforma Protestantă. El este una dintre figurile centrale ale creştinismului modern, deoarece acţiunile sale au dus la fracturarea creştinismului în două părţi majore şi au pregătit terenul pentru secole de război între protestanţi şi catolici. Mai jos: O gravură din epocă ilustrează practica catolică de a vinde indulgenţe, sau iertarea de la Dumnezeu. Tiparul arată cum monedele sunt bătute pe loc, deoarece cererea era foarte mare. Practicile vădit corupte precum acestea l-au determinat pe Luther să îşi exprime obiecţiile în public.

Luther și Reforma germană

Martin Luther (1482-1546) a fost un cleric catolic german care a vizitat Roma în 1501 și a fost șocat de ceea ce a văzut: după spusele sale, de mondenitatea curții papale.

Numit profesor de Scriptură la Universitatea din Wittenberg, Luther a respins ideea că papa era infailibil și numit de Dumnezeu. În 1517, el și-a anunțat ideile în celebrele *95 de teze,* un document scris pe care l-a bătut în cuie pe ușa bisericii din Wittenberg. Acest act a provocat alarmă în întreaga Germanie catolică și la Roma, având în vedere statura lui Luther în comunitatea teocratică.

Lui Luther i s-a ordonat să își retracteze atacurile la adresa Bisericii Catolice, dar acest lucru l-a determinat să devină și mai deschis. Papa i-a trimis atunci o amenințare scrisă de expulzare din Biserică (numită bulă), pe care Luther a ars-o public în 1520.

Acest lucru i-a înfuriat pe catolici: Sfântul Împărat Carol al V-lea și numeroși alți clerici catolici au organizat o reuniune (numită dietă) în orașul Worms și i-au ordonat lui Luther să se dezică. Acesta a refuzat și a fost răpit de prieteni, care l-au obligat apoi să se ascundă în castelul Wartburg, care aparținea unui nobil simpatic. Acolo a scris broșuri în care își susținea mai departe opiniile și a început să traducă Biblia în germană.

Luteranismul a fost sprijinit de prinții nord-germani, de mulți clerici de rang inferior și de un număr mare de germani obișnuiți, mulți dintre aceștia văzând în el o oportunitate de a obține independența față de Roma.

Primul război creștin - Războiul țăranilor 1524-1525

Catolicii nu au acceptat răzvrătirea fără să se poarte de sus. Primul război creștin, numit Războiul Țăranilor, a izbucnit între catolici și luterani în 1524. Această revoltă a fost folosită ca pretext de mulți țărani feudali pentru a se ridica împotriva condițiilor lor de servitute, legați cum erau de mulți nobili și de Biserică pentru taxe.

Deși Luther s-a pronunțat împotriva Războiului Țăranilor, acesta a fost considerat primul conflict al rebeliunii luterane. Țăranii au fost înfrânți în 1525 și s-a ajuns la un armistițiu între luterani și catolici la Dieta de la Speyer din 1526.

Acolo s-a convenit, în principiu, că cei care doreau să se închine în modul în care Luther a îmbrățișat-o erau liberi să o facă. Cu toate acestea, în 1529, catolicii au respins unilateral acordul. Luteranii au protestat față de această răsturnare de situație, iar de atunci cei din mișcarea anticatolică au devenit cunoscuți sub numele de protestanți, de la cuvântul latin *protestari, care* înseamnă a protesta sau a declara public.

IZBUCNEȘTE RĂZBOIUL ȚĂRANILOR 1524

O ilustraţie din articolele de război din *Memmingen*, *scrise în 1525, în timpul Războiului Ţăranilor. Acesta a fost primul conflict declanşat de învăţăturile lui Luther, deşi acesta s-a opus cu vehemenţă conflictului.*

Al doilea război creştin - Carol al V-lea se luptă cu protestanţii 1546-1555

În acest stadiu de dezvoltare a Reformei, Sfântul Roman. Atenţia împăratului Carol al V-lea a fost distrasă de la problemele sale politice şi religioase interne de o nouă ofensivă a otomanilor în Europa Centrală. Abia la întoarcerea sa din acel război, în 1546, a decis să se ocupe militar de revolta protestantă. În alianţă cu o armată papală, Carol al V-lea a purtat un război oficial împotriva nobililor protestanţi şi a susţinătorilor acestora. După un război civil sângeros care a durat nouă ani, cele două tabere au încheiat în cele din urmă pacea în 1555, prin Tratatul de la Augsburg. În termenii păcii, conducătorii celor aproximativ trei sute de state germane erau liberi să aleagă dacă doreau să fie catolici sau protestanţi. Luteranismul a fost urmat de aproximativ jumătate din populaţie, iar în cele din urmă a obţinut recunoaşterea oficială.

Reformă paşnică în Scandinavia

Spre deosebire de Germania, Reforma din Scandinavia a fost în mare parte paşnică. Regii Danemarcei şi Suediei au fost, probabil mai mult din motive de independenţă politică decât din orice altceva, convertiţi timpuriu şi i-au susţinut în mod deschis pe protestanţi.

În 1536, o adunare naţională care a avut loc la Copenhaga a abolit autoritatea episcopilor catolici din Danemarca, Norvegia şi Islanda. Suedia a adoptat oficial protestantismul în 1529.

Al treilea război creştin-Zwingli ucis în Elveţia 1529-1531

Reforma din Elveţia a fost condusă de pastorul elveţian Huldreich Zwingli (1484-1531) la Zurich. După ce a lansat o campanie împotriva catolicismului în 1518, Zwingli a convins mari segmente ale populaţiei din Zurich să adopte opiniile sale şi, până în 1525, multe dintre rigorile catolicismului roman au fost respinse cu aprobarea legală a consiliului oraşului.

Alte oraşe elveţiene, cum ar fi Basel şi Berna, au adoptat reforme similare, dar ţărănimea conservatoare din cantoanele forestiere a rămas fidelă catolicismului. Două scurte războaie creştine au izbucnit în 1529 şi 1531. Zwingli a fost ucis în timpul celui din urmă conflict, iar un tratat de pace care a pus capăt războaielor a permis cantoanelor elveţiene să aleagă între catolicism şi protestantism.

În 1536, un protestant francez, John Calvin, s-a stabilit la Geneva după ce a fost forţat să fugă din ţara sa dominată de catolici. Prin învăţăturile şi activitatea sa, Calvin a dus protestantismul la noi extreme. Prin gesturi menite să compenseze excesele lumeşti ale catolicismului, Calvin şi adepţii săi (calviniştii) au interzis toate formele de divertisment şi au reglementat chiar şi vestimentaţia oamenilor obişnuiţi. Ulterior, a revenit asupra anumitor aspecte mai extreme ale învăţăturilor sale.

Calvin este recunoscut ca fiind cel care a îmbinat mai multe curente de gândire diverse ale protestantismului într-un întreg coerent. Influenţa sa a contribuit la crearea bisericilor cunoscute mai târziu sub numele de "religii reformate" în Scoţia, Franţa şi în America.

MASACRUL DIN ZIUA LUI SF. BARTOLOMEU, AUGUST *1572*- CATOLICII ÎI MĂCELĂRESC PE PROTESTANȚI LA PARIS, IAR PAPA GRIGORE AL XIII-LEA SĂRBĂTOREȘTE CU O MEDALIE

Catolicii îi măcelăresc pe protestanți în Franța: masacrul de la Sfântul Bartolomeu, Paris, 23-24 august 1572. Masacrul a avut loc ca urmare a

unui complot pus la cale de Catherine de Médicis, mama regelui francez, Carol al IX-lea, împreună cu familia catolică Guise, pentru a-l asasina pe liderul hughenoților, amiralul Gaspard al II-lea de Coligny, care părea să-l influențeze pe fiul ei. Tentativa de asasinat a eșuat, iar Coligny a fost doar rănit. Pentru a-i liniști pe hughenoții furioși, guvernul a fost de acord să investigheze tentativa de asasinat. Temându-se de descoperirea complicității sale, Ecaterina s-a întâlnit în secret cu un grup de nobili la Palatul Tuileries pentru a pune la cale exterminarea completă a liderilor hughenoți. Carol al IX-lea a fost convins să aprobe planul și, în noaptea de 23 august, membrii municipalității pariziene au fost chemați la Luvru și au primit ordinele. Cu puțin timp înainte de zorii zilei de 24 august, clopotul de la Saint-Germain- l'Auxerrois a început să bată, iar masacrul a început. Una dintre primele victime a fost Coligny, care a fost ucis sub supravegherea lui Henry de Guise. Casele și magazinele hughenoților au fost jefuite, iar ocupanții lor au fost uciși cu brutalitate; multe cadavre au fost aruncate în Sena. Vărsarea de sânge a continuat în Paris, chiar și după un ordin regal din 25 august de a opri crimele, care s-a extins apoi în provincie. Printre victime s-au numărat și hughenoți din Rouen, Lyon, Bourges, Orléans și Bordeaux. Estimările privind numărul celor care au pierit în timpul tulburărilor, care au durat până la începutul lunii octombrie, au variat de la două mii, la șaptezeci de mii. Istoricii moderni estimează numărul celor uciși la trei mii numai în Paris. Deasupra: Acest tablou, O dimineață la ușa de la Louvre (Un matin devant la porte du Louvre), *de Édouard Debat-Ponsanin, o arată pe Catherine de Médicis și anturajul ei privind rezultatele masacrului din Paris.Mai jos: Vestea masacrului a fost salutată de Filip al II-lea al Spaniei, iar Papa Grigore al XIII-lea a comandat o medalie pentru a celebra evenimentul.*

Al patrulea război creștin - Masacrul din ziua Sfântului Bartolomeu 1562-1598

Pe măsură ce Reforma se răspândea în Franța, monarhia catolică, care se temea întotdeauna de subversiunea politică ce părea să urmeze protestantismul, a decis să încerce să suprime noile idei.

Ca urmare, mulți dintre cei mai importanți protestanți francezi au fugit în Elveția, dar s-au întors în Franța în jurul anului 1567 pentru a lansa o campanie evanghelică pe scară largă în favoarea convingerilor lor. Aceasta a culminat doi ani mai târziu cu organizarea oficială a bisericii protestante, modelată pe linia calvinistă, la Paris, în 1569. Adepții acestei biserici au devenit cunoscuți sub numele de hughenoți.

În mod inevitabil, nu a trecut mult timp până când războaiele creștine s-au extins în Franța. A izbucnit o serie de ciocniri violente care au durat treizeci și șase de ani, din 1562 până în 1598. Cel mai infamant dintre acestea a fost masacrul de la Sfântul Bartolomeu, în care mii de hughenoți neștiutori au fost masacrați în 1572 cu permisiunea expresă a regelui francez, Carol al IX-lea.

Un rege francez ulterior, Henric al IV-lea, el însuși simpatizant al protestanților, a emis Edictul de la Nantes în 1598, tolerând oficial protestantismul în Franța. Acest edict a fost ulterior revocat în 1685, iar protestanții au fost din nou fie uciși, fie alungați din țară

Reforma în Țările de Jos

Răspândirea protestantismului în Țările de Jos a fost contracarată prin arderea publică a cărților lui Luther și prin impunerea, în 1522, a Inchiziției de către Sfântul Împărat Roman Carol al V-lea. Aceste măsuri represive nu au avut însă succes, iar până în 1550, nordul Țărilor de Jos era solid protestant, în timp ce provinciile sudice (care mai târziu au devenit parte a Belgiei) au rămas în majoritate catolică.

Adoptarea calvinismului de către olandezi a avut un alt efect secundar important. Aceasta a oferit o justificare importantă pentru rebeliunea împotriva spaniolilor catolici care ocupau Țările de Jos de la începutul secolului al XVI-lea. Ca urmare, a izbucnit un război între spanioli catolici și olandezi protestanți, ca parte a unui conflict care a ajuns să fie cunoscut sub numele de Războiul de Treizeci de Ani. Acest conflict s-a încheiat în 1648, când Spania a fost forțată să abandoneze Țările de Jos în conformitate cu Tratatul de la Westfalia.

Al cincilea război creștin - catolicii nu reușesc să suprime protestantismul 1560-1567

În Scoția, ideologia protestantismului a căzut în urechi receptive, iar represiunea din partea monarhiei catolice engleze nu a făcut decât să stimuleze naționalismul scoțian și să întărească convingerea că Biserica Catolică nu acționa în interesul scoțienilor.

Ruptura definitivă cu catolicismul a venit odată cu apariția calvinistului John Knox, care, în 1560, a convins Parlamentul scoțian să adopte în mod oficial protestantismul. Parlamentul a înființat apoi biserica prezbiteriană scoțiană.

Romano-catolica Maria, regina Scoției, s-a declarat împotriva noii biserici și a lansat un război de șapte ani în încercarea de a o suprima. A pierdut și a fost nevoită să fugă în Anglia.

Biserica Anglicană fondată de Henric al VIII-lea

Deși este considerată o biserică protestantă, originea Bisericii Anglicane a început odată cu afacerile conjugale ale regelui englez, Henric al VIII-lea. Henric a dorit să divorțeze de soția sa, Ecaterina de Aragon (fiica regelui Ferdinand al Spaniei), deoarece căsătoria nu a produs un moștenitor de sex masculin.

Căsătoria sa cu Ecaterina ar fi fost ilegală în condiții normale: era văduva fratelui său și era nevoie de o permisiune papală specială pentru ca Henric să se poată căsători cu ea. După ce a încălcat regulile pentru a-i căsători pe Henric și Ecaterina, papa a refuzat apoi să divorțeze de ei.

Henric l-a determinat pe Arhiepiscopul de Canterbury să pronunțe divorțul de Ecaterina. Papa l-a expulzat apoi pe Henric din Biserică, iar acesta a reacționat obținând ca parlamentul englez să îl declare pe regele englez și pe succesorii săi drept cap al Bisericii engleze. În acest fel a fost înființată Biserica Anglicană, într-un mod spectaculos de nereligios. Mănăstirile catolice au fost apoi închise, iar proprietățile lor au fost predate în punga regală.

Aceste acte nu însemnau că Henric însuși a salutat protestantismul: dimpotrivă, el a promulgat Actul celor șase articole în 1539, care declara în mod specific că este o erezie să negi principiile principale ale catolicismului. Ca urmare, mulți protestanți au fost arși pe rug ca eretici, în timp ce, în același timp, au fost executați și acei catolici care refuzau să accepte că regele englez era acum capul bisericii din Anglia. Abia în 1547, când Actul celor șase articole a fost abrogat de succesorul lui Henric, Eduard al VI-lea, care a invitat, de asemenea, misionarii protestanți în Anglia.

Regina Maria I, cunoscută sub numele de "Maria cea sângeroasă" pentru suprimarea violentă a protestanților din Anglia.

Cu toate acestea, regina Maria I (Bloody Mary) a încercat să restabilească catolicismul roman ca religie de stat, iar în timpul domniei sale mulți protestanți au fost arși pe rug. Succesoarea ei, regina Elisabeta I, a restaurat protestantismul în 1563, iar catolicii au fost la rândul lor persecutați.

Dincolo de persecuții, o serie de protestanți din Marea Britanie erau încă nemulțumiți de asemănările strânse dintre catolicism și anglicanism și au format o serie de secte separatiste, cum ar fi puritanii, quakerii și multe altele.

Multe dintre aceste secte erau disprețuite în egală măsură atât de catolici, cât și de anglicani și, ca urmare, un număr mic de sectanți au părăsit în cele din urmă Anglia pentru a deveni părinții fondatori ai Americii albe.

Al șaselea război creștin - Războiul de treizeci de ani 1618-1648

Cel mai mare război creștin a fost Războiul de Treizeci de Ani, care a durat din 1618 până în 1648. Început în Boemia, cu un

conflict localizat între catolici și protestanți, a oferit o oportunitate pentru o serie de țări europene importante de a se ataca reciproc, în principal pe baza apartenenței religioase, folosind Germania ca un câmp de luptă convenabil.

Catolicii încep persecuțiile împotriva protestanților în Germania

În ciuda faptului că Pacea de la Augsburg din 1555 a stabilit în mod oficial o politică de toleranță religioasă, conflicte periodice au continuat să izbucnească între catolici și protestanți în Germania. Tensiunile s-au agravat în timpul domniei Sfântului Împărat Roman Rudolf al II-lea (1576- 1612), când au fost distruse biserici protestante în multe părți ale Germaniei și au fost impuse restricții asupra drepturilor protestanților de a se închina liber.

Ca răspuns, prinții și statele protestante s-au unit într-o alianță militară formală cunoscută sub numele de Uniunea Evanghelică în 1608. Catolicii au răspuns prin formarea Ligii Catolice în 1609, iar un nou conflict între cele două părți a devenit inevitabil.

Defenestrarea orașului Praga - catolicii aruncați pe fereastră

Protestanții din Boemia au lovit primii: în mai 1618, protestanții din Praga au invadat palatul regal, au capturat doi dintre miniștrii regelui catolic german și i-au aruncat pe fereastra de la etaj. Acest act, cunoscut sub numele de Defenestrarea din Praga, a fost începutul unei revolte naționale protestante.

Forţele protestante au obţinut numeroase succese iniţiale, iar rebeliunea s-a răspândit rapid şi în alte părţi ale dominaţiilor habsburgice. Pentru o scurtă perioadă la începutul anului 1619, Viena, capitala habsburgică, a fost chiar ameninţată de armatele Uniunii Evanghelice.

Cu toate acestea, protestanţii erau şi ei divizaţi între ei. O încercare de a-l instala pe prinţul boem, un calvinist, ca nou rege al Germaniei, i-a îndepărtat pe germanii luterani, care s-au retras apoi din Uniunea Evanghelică, exprimând obiecţii faţă de un rege aliniat calvinist la fel de mult ca şi faţă de unul catolic.

Profitând de disensiunile protestanţilor, catolicii au trecut la ofensivă şi i-au învins pe protestanţii din Boemia în noiembrie 1620, în bătălia de la Weissenberg, lângă Praga. Mii de protestanţi, combatanţi sau nu, au fost ucişi, iar protestantismul a fost în mod oficial scos în afara legii în Boemia. În ciuda unei reveniri hotărâte a protestanţilor, care a învins o armată catolică în Bătălia de la Wiesloch din aprilie 1622, până în 1624 papiştaşii i-au ucis pe majoritatea protestanţilor aflaţi la vârsta de a purta arme, iar Boemia a fost returnată teritoriilor deţinute de catolici.

Danezii protestanți invadează, dar sunt înfrânți de catolici

Următoarea fază a Războiului de Treizeci de Ani a cunoscut prima intervenţie străină: în 1625, regele Christian al IV-lea al Danemarcei a invadat Saxonia în sprijinul statelor germane protestante, întâmpinând puţină rezistenţă până când o armată catolică germană combinată i-a învins pe danezi în Bătălia de la Dessau din 1626.

O altă înfrângere daneză a urmat în luna august a aceluiași an la Lutter am Barenberge, în Germania, forţându-i pe invadatori să fugă spre nord. Armatele catolice s-au apucat să jefuiască, să jefuiască și să distrugă fiecare oraș protestant din nordul Germaniei pe care l-au cucerit, iar victoria lor părea completă. În martie 1629, regele catolic a emis Edictul de restituire, care a anulat efectiv toate titlurile protestante asupra proprietăților romano-catolice expropriate de la Pacea de la Augsburg din 1555.

Orașul german protestant Magdeburg s-a revoltat. Acesta a fost asediat de o armată catolică germană și zdrobit în mai 1631, fiecare locuitor protestant (zeci de mii de oameni) fiind masacrat de catolicii victorioși. Orașul a fost ars până la temelii în timpul jafurilor care au urmat.

Suedezii protestanți îi invadează și îi învinge pe catolici

Înfrângerea danezilor a dus la următoarea rundă de intervenţie protestantă străină, sub forma suedezilor. Luteranii zeloși au venit în ajutorul coreligionarilor lor din nordul Germaniei, care fuseseră reprimați, iar o armată suedeză a debarcat pe coasta germană în 1630.

Suedezii au câștigat mai multe bătălii în succesiune rapidă. În ultima dintre acestea, Bătălia de la Breitenfeld (în prezent Leipzig), desfășurată în septembrie 1630, au fost uciși șase mii de oameni din armata catolică. Suedezii au avansat apoi în sudul Germaniei, mutând pentru prima dată teatrul de conflict pe pământuri catolice. Până în 1632, suedezii au învins o altă armată catolică pe malul râului Lech și au capturat München, capitala Bavariei, capitala unei Bavarii catolice ferme. Catolicii au răspuns prin lansarea unei invazii a Saxoniei protestante în 1632. Armate din ambele părți au pornit în marș în sus și în josul Germaniei, distrugând toate așezările din calea lor care

aparţineau părţii "greşite".

În cele din urmă, suedezii i-au ajuns din urmă pe catolici în noiembrie 1632 şi a urmat bătălia de la Lutzen. Armatele protestante au câştigat această bătălie importantă, chiar dacă regele suedez Gustav a fost ucis. Întreaga Bavaria a fost apoi invadată de armatele protestante, fiind împiedicată doar de atacurile catolice din Silezia.

Forţele catolice au avut o revenire dramatică în bătălia de la Nordlingen din septembrie 1634, unde suedezii au fost înfrânţi, iar rezistenţa protestantă s-a prăbuşit la fel de repede cum se ridicase. În 1635 a fost încheiat un tratat de pace, prin care suedezii şi-au retras rămăşiţele armatei şi care conţinea concesii minore pentru luteranii saşi.

ATÂT PROTESTANŢII CÂT ŞI CATOLICII CRED CĂ DUMNEZEU ESTE DE PARTEA LOR

Regele suedez protestant Gustavus Adolphus a fost ucis în bătălia de la Luztzen din 1632, în timpul celui de-al şaselea război creştin. La fel ca şi catolicii, Gustavus credea că Dumnezeu era de partea sa.

Invazia franceză a Bavariei

Schimbarea dramatică de situaţie din timpul războiului a dus la creşterea Casei catolice germane de Habsburg într-o poziţie de

proeminenţă în Europa Centrală. Franţa, sub conducerea Casei de Bourbon, era de asemenea catolică, dar era alarmată de puterea tot mai mare a Casei de Habsburg, în special după victoriile asupra statelor germane protestante.

În această perioadă, prin căsătorii mixte, Casa de Habsburg înconjura Franţa din trei părţi: Spania, Ţările de Jos şi Germania. Francezii au luat iniţiativa de a încerca să distrugă această încercuire a Habsburgilor, iar în mai 1635 au declarat război Spaniei.

În confuzia care a rezultat, au intervenit puterile protestante. Germania a fost scufundată într-un nou val de lupte, în care s-au dat bătălii crâncene între suedezi, catolici germani, protestanţi germani, protestanţi olandezi, austrieci şi francezi.

Cea mai importantă bătălie din această perioadă a avut loc la Wittstock, în octombrie 1636, când o armată protestantă suedeză a învins un inamic austriac. În acelaşi an, francezii au câştigat în faţa spaniolilor, în timp ce în 1638 germanii catolici au fost înfrânţi la Rheinfelden.

Între 1642 şi 1645, suedezii au invadat Danemarca, care între timp devenise aliată cu catolicii, şi au devastat mari părţi din vestul Germaniei şi din Austria.

Bavaria catolică se predă Franţei catolice

Bătăliile majore au continuat între diferitele armate până în 1647, când armata franceză a invadat şi a stăpânit Bavaria. Regele bavarez, Maximilian I, şi-a retras naţiunea din război şi a încheiat o pace separată cu Suedia şi Franţa, cunoscută sub numele de Armistiţiul de la Ulm, în martie 1647.

În ciuda acestui fapt, regele german catolic Ferdinand al II-lea a refuzat să se predea. Luptele au continuat în mod intermitent în Germania, Luxemburg, Ţările de Jos, Spania şi Italia, până în 1648, când bavarezii au reintrat în război de partea catolică. O armată franceză a provocat apoi o înfrângere zdrobitoare unei forţe combinate austro-bavareze în mai 1648.

Suedezii au asediat Praga, oraşul natal al regelui german, în timp ce München a fost asediat de o forţă franceză şi suedeză. Această

serie de înfrângeri a dus în cele din urmă la încheierea războiului, iar toate părțile au semnat Tratatul de la Westfalia în 1648, care a pus capăt în cele din urmă conflictului devastator care a durat trei decenii.

PACEA DE LA WESTFALIA PUNE CAPĂT UNUI RĂZBOI DE TREIZECI DE ANI - O TREIME DIN GERMANIA A FOST DISTRUSĂ

În octombrie 1648, a fost semnată Pacea de la Westfalia, care a pus capăt în mod oficial celui de-al șaselea război creștin, cunoscut și sub numele de Războiul de Treizeci de Ani. Această gravură, din lucrarea lui Calot Les Misères et les Malheurs de la Guerre, *1633, reprezintă cu acuratețe ravagiile provocate într-un sat german în timpul Războiului de Treizeci de Ani. Nimic nu era în siguranță într-un sat dacă era invadat de o armată invadatoare de confesiune creștină opusă.*

Războiul de treizeci de ani se încheie cu Pacea de la Westfalia

Pacea de la Westfalia, semnată în 1648, a influențat în mod fundamental istoria Europei. Elveția și Țările de Jos au fost stabilite ca state independente, iar Sfântul Imperiu Roman al regilor germani a fost slăbit în mod dramatic, împiedicând unificarea germană pentru încă două sute de ani. Franța a rămas ca principală putere continentală în Europa de Vest.

Tratatul a confirmat, de asemenea, principiul toleranței religioase pentru toate cele trei diviziuni religioase care au apărut în Germania Mare: romană Catolică, luterană și calvinistă.

Consecințele rasiale ale războiului de treizeci de ani - o treime din populația germană ucisă

Consecințele rasiale ale războaielor creștine, în special ale Războiului de Treizeci de Ani, au fost vaste. Populația germană a fost redusă cu cel puțin o treime, și probabil chiar mai mult. În combinație cu efectele Marii Ciume din anii 1300, populația germană s-a redus cu peste 50% în decursul a trei sute de ani, un declin masiv care, dacă ar fi fost evitat, ar fi schimbat cu siguranță cursul istoriei mondiale.

CAPITOLUL 43: Expansiunea albilor - Călătorii de descoperire

Revărsarea științei și a tehnologiei care a însoțit Renașterea și Reforma a dus inevitabil la Epoca Descoperirilor, în care exploratorii din Europa au pornit la drum pentru a explora cele patru colțuri ale globului într-un număr nemaiîntâlnit până atunci.

Nici măcar puternicii romani nu s-au aventurat să navigheze dincolo de Oceanul Atlantic, iar îndrăzneala și curajul exploratorilor europeni din anii 1400 au creat o realizare care a schimbat literalmente cursul istoriei pământului.

Cu toate acestea, singurul factor - superioritatea tehnologică a albilor
- care a stat la baza acestui val de explorare fără precedent este ignorat în mod constant de aproape toate istoriile acestei perioade.

Aceasta este o omisiune gravă, deoarece, fără o înțelegere a problemei inegalității tehnologice rasiale, este imposibil de explicat de ce au fost oamenii europeni cei care au explorat și colonizat lumea non-albă, și nu invers.

BĂȘTINAȘI ÎNFRÂNȚI DE TEHNOLOGIA ALBĂ

Cristofor Columb debarcă pe Insula Watling (San Salvador), octombrie 1492. Observați amerindienii care fug îngroziți în partea dreaptă sus a ilustrației. Superioritatea tehnologică a primilor exploratori albi i-a uimit pur și simplu pe băștinașii albi, care fie s-au retras, fie au fost complet înfrânți la vederea europenilor cu navele, hainele, armele, oțelul și caii lor.

Tehnologie-Superioritate și inferioritate

Problema superiorității tehnologice sau, pe de altă parte, a inferiorității, este, prin urmare, crucială pentru a înțelege nu numai evenimentele din epoca explorărilor albe, ci și pentru a înțelege atitudinile celor care au întreprins aceste explorări și cuceriri.

Prin urmare, este important să înțelegem atât fundamentele materiale ale acestui decalaj, cât și atitudinea psihologică pe care aceasta a generat-o în rândul coloniștilor, care au devenit, ca urmare, "supremați albi". Aceasta, la rândul său, a avut o consecință gravă pe termen lung, deoarece i-a făcut pe coloniștii albi să creadă că pot

domina pe termen nelimitat populațiile indigene, chiar și ca grup minoritar, deoarece erau "superiori" nativilor.

Realitatea este, bineînțeles, că nu superioritatea tehnologică determină natura societăților, ci mai degrabă simpla demografie. Ascensiunea și decăderea experimentului colonial european, care a rezultat din epoca explorărilor, este o dovadă a acestui fapt.

AFRICA SUB-SAHARIANĂ ABIA DEPĂȘEA EPOCA DE PIATRĂ ÎN MOMENTUL EXPLORĂRII EUROPENE

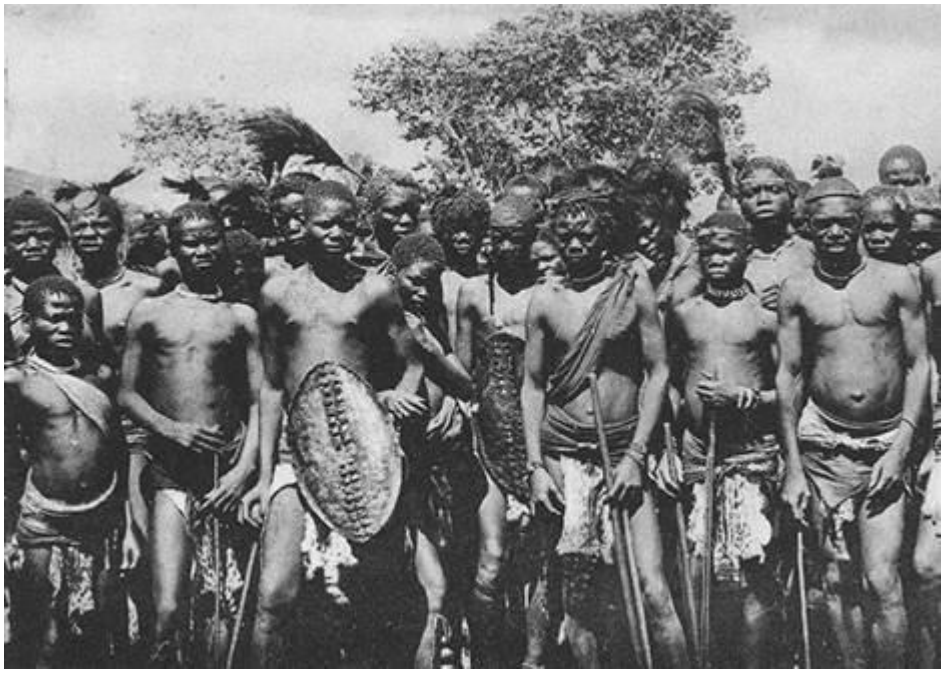

Dictaturile corectitudinii politice din zilele noastre au ascuns în mod deliberat cât de subdezvoltată era Africa Subsahariană în momentul explorării europene a continentului. Africanii nu aveau roata, scrisul, cititul, hainele (altele decât piei de animale rudimentare) sau orice altceva mai presus de strictul necesar. Această fotografie, realizată la sfârșitul anilor 1800 în ceea ce este astăzi țara Malawi, este ilustrativă pentru Africa subsahariană în general.

Africa Subsahariană - a văzut roata în 1871

În Africa, în ciuda contactului anterior cu egiptenii albi originali și cu națiunile arabe/semite de rasă mixtă (care au trimis expediții de vânătoare de sclavi în sudul Africii), Africa subsahariană nu era nici măcar la nivelul Epocii de Piatră în momentul în care a început Epoca europeană a explorărilor.

Deşi unele triburi negre subsahariene creaseră aşezări de colibe din noroi şi betoane, niciunul nu dezvoltase roata până la primele explorări ale albilor pe continentul african, la sfârşitul anilor 1400.

În jurnalul exploratorului englez David Livingstone, de exemplu, se menţionează că un sat întreg (în ceea ce este astăzi Congo) s-a întors pentru a vedea roţile căruţei sale. Membrii tribului nu mai văzuseră niciodată o roată, iar acest lucru se întâmpla încă din 1871.

Absenţa roţii în Africa subsahariană este un simbol puternic al cât de înapoiată era Africa din punct de vedere tehnologic. Roata a fost o parte crucială a istoriei încă din zorii timpului, însă era necunoscută în Africa înainte de anul 1500 d.Hr. şi, în multe zone, aşa cum a descris Livingstone, cu mai puţin de două sute de ani în urmă. Africa neagră era, de asemenea, total analfabetă, din nou în ciuda faptului că a fost expusă la alfabetizarea albilor egipteni şi, mai târziu, arabi. Chiar şi limbile africane scrise din zilele noastre au fost pentru prima dată transpuse pe hârtie în alfabetul roman de către exploratorii albi care au aranjat sunetele în reguli gramaticale europene.

Aceasta era o sarcină destul de dificilă în sine, dar primii exploratori au trebuit, de asemenea, să inventeze cuvinte pentru concepte străine africanilor. De exemplu, nu exista niciun cuvânt pentru "roată" în niciuna dintre limbile native africane. În limba xhosa, una dintre cele mai vorbite limbi africane din Africa de Sud, cuvântul pentru "roată" este *ivili,* care este o corupere a cuvântului olandez *wiel*.

Hainele care sunt considerate astăzi ca fiind "etnice" africane (rochii colorate, cămăşi lungi şi pălării) nu sunt, bineînţeles, deloc originare din Africa.

Locuitorii din Africa Subsahariană nu aveau materiale sau capacitatea de a le crea, iar aceste forme de îmbrăcăminte provin exclusiv din surse arabe şi europene.

Aşa se face că atunci când albii au ajuns în Africa, s-au confruntat cu popoare care păreau (şi după orice măsură obiectivă erau) masiv inferioare din punct de vedere tehnologic. Nu este de mirare, aşadar, că atitudinile coloniştilor au fost modelate de un sentiment de

superioritate albă neobrăzată, chiar dacă o astfel de noțiune era, după standardele contemporane, inacceptabilă din punct de vedere moral. În insulele din nordul Australiei este posibil să găsim triburi care trăiesc încă la același nivel primitiv ca înainte de sosirea coloniștilor europeni.

În schimb, India avea o cultură și o civilizație autohtonă relativ avansată, ceea ce a generat mai puține sentimente de superioritate în rândul exploratorilor.

AMERINDIENII ȘOCHEAZĂ EUROPENII CU SCALPAREA ȘI CANIBALISMUL

Practicile indienilor americani de scalpare și canibalism, care erau extrem de frecvente, i-au șocat pe exploratorii albi și au contribuit la consolidarea ideii că civilizația europeană era superioară.

America de Sud și Centrală-Societăți avansate, dar crude

În America Centrală și de Sud, popoarele incașe și aztece au produs civilizații relativ avansate, din nou mult mai avansate decât cele din Africa, în ciuda condițiilor de mediu foarte asemănătoare.

Această disparitate este unul dintre cele mai puternice contraargumente la teoria "mediului" a dezvoltării civilizațiilor. Amerindienii din America Centrală și de Sud au produs clădiri, artă, statui și artefacte mărețe care i-au impresionat profund pe exploratorii albi.

În schimb, existența canibalismului ca parte acceptată a ritualurilor religioase din aceste societăți i-a șocat pe exploratorii europeni, iar absența roții din aceste civilizații nu a fost niciodată explicată în mod satisfăcător.

Aveau structuri sociale avansate, inclusiv o alfabetizare de bază, dar, în ceea ce privește alte forme de tehnologie, se aflau într-un mare dezavantaj în fața noilor veniți albi. Cu toate acestea, alte triburi din America Centrală și de Sud erau la fel de primitive ca și cele din Africa sau Australia.

America de Nord-Canibalism și scalpare

În America de Nord, nativii amerindieni erau mai puțin dezvoltați decât verii lor rasiali din America Centrală și de Sud și sufereau, de asemenea, de înapoiere tehnologică, inclusiv de lipsa roții.

În plus, practica scalpării sau a tăierii pielii de pe capetele dușmanilor lor, adesea încă în viață, era o practică pe care coloniștii albi din America de Nord o considerau deosebit de deranjantă.

Orientul Îndepărtat - Niveluri înalte de cultură, dar inferioare din punct de vedere tehnologic

Chinezii și japonezii aveau civilizații avansate care, în ceea ce privește alfabetizarea și cultura, erau echivalente cu cele din Europa. Cu toate acestea, avantajul tehnologic al albilor i-a plasat pe europeni într-o poziție de superioritate militară față de chinezi și japonezi. Cu toate acestea, exploratorii europeni au privit civilizațiile chineză și japoneză foarte diferit de cele pe care le-au întâlnit în Africa și America de Sud. Prin urmare, nu este o coincidență faptul că singurele regiuni pe care națiunile europene nu au încercat niciodată să le colonizeze pe deplin au fost China și Japonia.

Charles Savage demonstrează superioritatea tehnologică a albilor

Avantajul tehnologic net superior al albilor, care a stat la baza Epocii Descoperirii, nu este ilustrat nicăieri mai bine decât în cazul marinarului european singuratic Charles Savage, care a distrus de unul singur structura de putere a populației indigene prin introducerea armelor de foc pe insula Fiji.

În 1808, a navigat cu o canoe pe un râu din Fiji până în satul Kasavu, oprindu-se la mai puțin de un foc de pistol de gardul satului. Tragând asupra sătenilor, victimele lui Savage au devenit atât de numeroase încât cei care au supraviețuit au îngrămădit cadavrele pentru a se adăposti în spatele lor, iar pârâul de lângă sat era roșu de sânge. Sutele de săteni au fost neajutorați în fața unui alb și a armei sale, cu consecința că albii au fost acceptați fără discuție ca stăpâni pe insulă.

Astfel de isprăvi sunt legionare; cei care le-au întreprins nu puteau să creadă altceva decât că sunt superiori popoarelor pe care le cucereau; și într-adevăr, în termeni pur tehnologici, erau.

Cauza disparității rasiale

Este un fapt incontestabil că, la momentul călătoriilor de explorare, rasa albă deținea un avantaj tehnologic masiv față de toate celelalte rase. În încercarea de a explica acest decalaj tehnologic au fost avansate multe motive, aproape toate bazându-se pe ceea ce se numește argumentul "de mediu". Acesta susține că europenii și-au dezvoltat avantajul tehnologic din cauza unui număr de factori, cum ar fi temperatura, prezența animalelor domestice sau apropierea de mare sau de râuri.

Civilizațiile avansate, albe și conduse de albi, au înflorit în toate circumstanțele de mediu imaginabile (de la ținuturile înghețate din nordul îndepărtat până la deșerturile din Egipt). Unele dintre cele mai bogate terenuri din lume, din punct de vedere al arabilității, al precipitațiilor și al bogățiilor minerale, se află în Africa Centrală și de Sud, și în special în bazinul fluviului Congo. Cu toate acestea, nicio civilizație semnificativă nu a apărut acolo până la sosirea coloniștilor albi, în special a celor belgieni - care apoi s-a prăbușit odată cu

plecarea europenilor la mijlocul secolului al XX-lea.

Motivul acestor disparităţi este, de asemenea, crucial pentru înţelegerea dinamicii rasiale: fiecare civilizaţie este o reflectare a oamenilor care alcătuiesc acea societate. Avantajul tehnologic european a fost o reflectare a naturii societăţii albe; iar lipsa de tehnologie în alte societăţi este o reflectare a naturii acelor societăţi originale. Pur şi simplu nu există o altă explicaţie, oricât de nepopulară din punct de vedere politic ar fi această concluzie.

În acest context de disparităţi uluitoare în ceea ce priveşte tehnologia şi nivelul de civilizaţie - aproape de neînţeles pentru mintea modernă - trebuie analizate călătoriile de descoperire ale albilor.

MARCO POLO PETRECE ŞAPTESPREZECE ANI ÎN CHINA

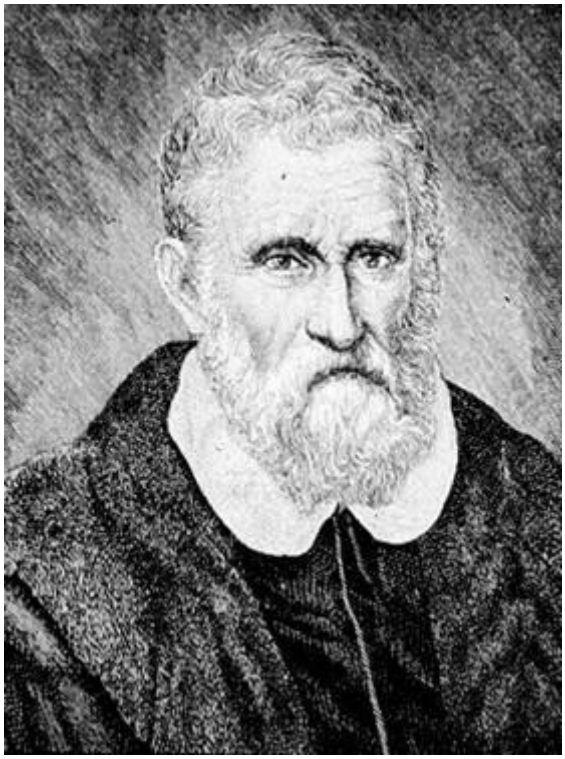

Marco Polo (1254-1324), un negustor şi călător veneţian, a călătorit din Europa în Asia în perioada 1271-1295 şi a rămas în China timp de 17 ani. Cartea sa de cronică a călătoriilor sale prin China, Il Milione (Milionul), *cunoscută în limba engleză ca* The Travels of Marco Polo (Călătoriile lui Marco Polo), *a devenit faimoasă în întreaga Europă ca fiind prima relatare definitivă a unei noi civilizaţii din Orientul Îndepărtat şi a descris multe lucruri minunate, unele adevărate, iar altele evident false, cum ar fi afirmaţiile despre oraşe acoperite cu aur.*

O gravură realizată în această perioadă îl înfățișează pe Marco Polo fiind transportat prin China pe un elefant, deși este evident că artistul nu a văzut niciodată o astfel de creatură în persoană și s-a bazat doar pe descrierile lui Polo. Mai tulburătoare au fost relatările despre canibalismul din zonele îndepărtate.

Deși există o dezbatere contemporană cu privire la acuratețea unei mari părți din scrierile atribuite lui Polo - de exemplu, el nu menționează niciodată Marele Zid Chinezesc - călătoriile sale epocale rămân un fapt de necontestat.

Marco Polo - Primul explorator alb

Primul mare explorator alb al pământurilor străine a fost lombardul și venețianul Marco Polo, care și-a însoțit tatăl și unchiul, care erau negustori, într-o misiune comercială în Peking, China, în 1275. Deși Polo senior a fost conducătorul inițial al expediției, dar fiul său a fost cel care a câștigat faima, deoarece el a fost cel care a scris relatările despre ceea ce a văzut și a popularizat imaginile unui tărâm îndepărtat și bogat.

Se pare că cei doi Polo l-au impresionat pe împăratul Kublai Khan și au primit posturi în guvernul chinez. Au rămas în China timp de 17 ani înainte de a se întoarce acasă.

Relatările lui Marco Polo despre China au fost primite cu incredulitate în Europa. El a descris modul în care chinezii foloseau cărbunele pentru încălzire și foloseau grâul pentru a crea paste făinoase. Ambele inovații au fost în curând adoptate în Europa, iar pastele au devenit atât de populare în Italia încât originile sale chinezești au fost mult timp date uitării. Polo a contribuit la crearea imaginii Orientului Îndepărtat ca fiind un tărâm al bogățiilor și, timp de secole după aceea, unele dintre cele mai mari minți ale Europei au fost puse la treabă pentru a încerca să găsească căi mai scurte de a ajunge în China decât cea terestră, care putea dura ani de zile într-o călătorie dus-întors.

Prințul Henric Navigatorul

Un prinț portughez, Henric Navigatorul, a fost primul membru al nobilimii europene care și-a dat seama de potențialul oferit de explorarea de noi teritorii. Deși el personal nu a întreprins nicio

explorare majoră, a făcut posibil din punct de vedere financiar ca și alții să facă acest lucru.

Până în 1418, el a înființat un centru naval la Sagres, care a devenit principala bază portugheză, de unde au fost efectuate numeroase călătorii de explorare.

Marinarii portughezi au descoperit insulele Azore și Madeira și, în 1444, au ajuns la Insulele Capului Verde din centrul Oceanului Atlantic, la aproximativ 354 de mile vest de coasta africană a Senegalului.

Bartholomew Diaz - primul european care a navigat în jurul vârfuluisudicalAfricii

În 1488, exploratorul portughez Bartolomeu Diaz a pornit de-a lungul coastei Africii în încercarea de a descoperi o rută maritimă către India. Expediția sa a fost deviata de la curs și a fost departe de uscat timp de 13 zile. După ce furtuna s-a potolit, Diaz s-a îndreptat din nou spre est în încercarea de a găsi uscat.

Când nu a mai zărit uscat, Diaz a bănuit că a trecut de capătul continentului african și s-a întors spre nord. Așa cum se aștepta, a zărit uscat și a debarcat pe coasta de sud a Africii de Sud, devenind primul european care a făcut acest lucru.

Diaz a vrut să meargă mai departe spre est și să navigheze spre India, dar echipajul său a amenințat cu o revoltă, iar misiunea s-a întors în Portugalia. Veștile despre descoperirea lui Diaz au confirmat convingerea că este posibil să se navigheze spre India și, ca urmare, cel mai sudic capăt al Africii a fost numit de regele portughez "Capul Bunei Speranțe".

CHRISTOPHER COLUMBUS-EXPLORATOR NORD-ITALIAN

Cristofor Columb (1451-1506), aventurierul de origine genoveză, care a explorat Americile pentru spanioli în 1492. A crezut până la moarte că a descoperit o nouă rută spre Asia, și în special spre India (motiv pentru care nativii din America de Nord au devenit cunoscuți sub numele de "indieni"). Deși i se atribuie meritul de a fi "descoperit" America, el nu a pus piciorul decât o singură dată pe continentul nord-american, pe coasta Mexicului. Fiul și biograful său, Ferdinand, a scris că, în tinerețe, Columb avea părul blond, dar la vârsta de 30 de ani, acesta era alb. De asemenea, Ferdinand și-a descris tatăl său ca fiind "de o înălțime mai mare decât media, cu un nas acvilin, ochi albaștri și un ten deschis". Deși există dezbateri cu privire la care portret îl reflectă cu adevărat pe Columb, cel de mai sus pare a fi cel mai precis.
În dreapta sus, o hartă, realizată de mâna lui Columb, a părții nordice a unei insule pe care a numit-o Hispaniola (Haiti și Republica Dominicană de astăzi), în timpul uneia dintre cele patru călătorii pe care le-a făcut în America.

Cristofor Columb caută India și găsește America

Cel mai faimos explorator a fost Cristofor Columb, genovez prin naștere și descendent al lombarzilor. Fiul său l-a descris pe tatăl său ca fiind "[Un] bărbat bine făcut, de statură mai mult decât medie. Avea un nas acvilin și ochii de culoare deschisă; tenul său era prea deschis, dar se aprindea până la un roșu aprins. În tinerețe, părul îi era blond, dar când a ajuns la treizeci de ani s-a făcut tot alb"

(*Amiralul Mării Oceanului: A Life of Christopher Columbus,* S.E. Morrison, Little, Brown & Co, Boston, 1942, p. 62).

La început, Columb a încercat să-i convingă pe portughezi să finanțeze o expediție spre vest, argumentând că, deoarece lumea este rotundă, ar fi posibil să se ajungă în est fără a fi nevoie să se ocolească Africa, așa cum încercau portughezii. Portughezii nu au fost convinși și, cu succesul lui Diaz încă răsunând în urechile lor, i-au arătat ușa lui Columb.

După ce i-au alungat pe mauri și pe evrei din țara lor, spaniolii și-au îndreptat atenția spre explorare. Columb și-a prezentat propunerea reginei Isabella și regelui Ferdinand în 1492. Isabella, în special, a fost încântată de idee și a fost de acord să finanțeze expediția.

În august 1492, Columb a traversat Oceanul Atlantic cu trei nave mici. A debarcat la 12 octombrie 1492 pe Insula Watling din Bahamas și, după ce a explorat insulele Cuba și Hispaniola (în prezent Haiti și Republica Dominicană), s-a întors în Spania în 1493. Acolo a fost numit amiral și guvernator al teritoriilor pe care le descoperise.

În octombrie 1493, a plecat într-o a doua expediție cu șaptesprezece corăbii, care transportau provizii și peste o mie de oameni, pentru a putea înființa posturi comerciale și colonii. Această expediție a explorat, de asemenea, Puerto Rico, Jamaica, Insulele Virgine și o parte din Antilele Mici.

În cea de-a treia călătorie a sa, în 1498, Columb a zărit în sfârșit continentul sud-american și a explorat Trinidad. În cea de-a patra și ultima sa călătorie, în 1502, a ajuns pe coasta Americii Centrale, în Honduras, de unde a urmat-o până la ținutul cunoscut astăzi sub numele de Panama. Coloniștii au fost nemulțumiți de condițiile impuse de Columb și au amenințat cu rebeliunea. Ca urmare, Columb a fost eliberat din funcția de guvernator și s-a întors în Spania, unde a murit în sărăcie în 1506.

Deși se consideră că Columb a descoperit America, acesta nu s-a apropiat niciodată de ceea ce a devenit mai târziu Statele Unite ale Americii. În plus, Columb a susținut până la moarte că a găsit o rută maritimă către Orientul Îndepărtat, refuzând să recunoască

faptul că a descoperit un nou continent.

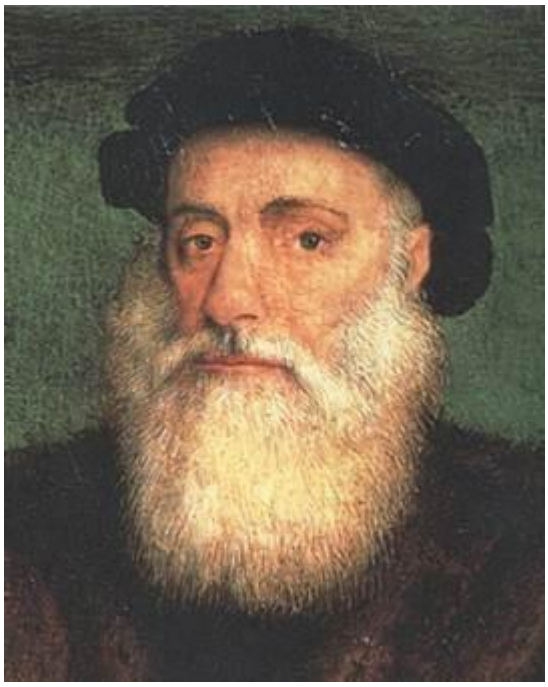

Vasco da Gama, exploratorul portughez care a condus prima expediție care a înconjurat punctul sudic al Africii până în India.

Vasco da Gama navighează în jurul Africii

După ce și-au dat seama că Columb nu găsise India sau Orientul Îndepărtat mergând spre vest, portughezii și-au reînnoit expedițiile. În iulie 1497, Vasco da Gama, cu o flotă de patru nave, a navigat spre sud și a înconjurat Africa. Expediția a debarcat lângă Calicut, India, în mai 1498. Profiturile obținute în urma acestei călătorii au contribuit la stabilirea Portugaliei ca putere majoră a epocii explorărilor. În următoarele două decenii, expedițiile portugheze au ajuns în Moluccas și pe râul Canton din China.

Pedro Cabral Pretinde Brazilia pentru Portugalia

Comandantul militar, navigatorul și exploratorul portughez Pedro Álvares Cabral (1467-1520) a navigat în America de Sud în 1500, unde a revendicat o mare parte a coastei pentru Portugalia. Mai târziu, acest teritoriu a fost extins pentru a deveni țara Brazilia, care este astăzi cea mai mare națiune din America de Sud.

În mod ironic, expediția lui Cabral trebuia să ajungă în India navigând spre vest, însă dimensiunea maselor de pământ pe care le-a întâlnit (America de Sud) a făcut ca acest obiectiv să fie imposibil.

Cabral a virat apoi spre est, a ocolit Africa și a ajuns la Calicut, în India.

Italianul John Cabot explorează Americile pentru englezi

Exploratorul italian Giovanni Caboto, pe numele său anglicizat John Cabot, a fost însărcinat de regele englez Henric al VII-lea să exploreze Americile în numele Marii Britanii. Cabot a navigat spre vest, în loc să urmeze curentul transatlantic major urmat de expedițiile anterioare, și în acest fel pentru că a fost primul european care a pus piciorul pe continentul nord-american de la vikingi încoace. Cabot a debarcat în 1497 pe teritoriul cunoscut în prezent sub numele de Noua Scoție și Noua Anglie și, ca simbol al loialității sale, a arborat pe noul teritoriu atât steagul englezesc, cât și cel venețian.

America a fost botezată după exploratorul italian Amerigo Vespucci

Amerigo Vespucci a fost un alt explorator din nordul Italiei care și-a găsit ușor de lucru la curtea spaniolă. A fost unul dintre primii care a bănuit că descoperirea lui Columb nu era Asia, ci un continent cu totul nou, și a explorat coasta Americii de Sud în două călătorii, între 1499 și 1500 și din 1501 până în 1502. În onoarea sa, un cartograf german din 1507 a numit noile ținuturi "America".

Vasco de Balboa - primul european care a văzut Oceanul Pacific

O expediție spaniolă din 1513, condusă de conchistadorul Vasco Núñez de Balboa (1475-1519), a traversat istmul Panama până la Oceanul Pacific, devenind astfel primii europeni care au văzut Pacificul din Lumea Nouă. Balboa a fondat, de asemenea, așezarea Santa María la Antigua del Darién în actuala Columbie în 1510, care a fost prima așezare europeană permanentă pe continentul american.

EXPLORATORII ALBI FAC SACRIFICIUL SUPREM ÎN LUMEA NOUĂ

Explorarea Lumii Noi a fost un demers riscant. Ferdinand Magellan, un explorator portughez care a navigat atât sub pavilion portughez, cât și sub pavilion spaniol, făcea înconjurul lumii atunci când nava sa s-a oprit la Mactan, în Filipine, la 27 aprilie 1521. El a coborât la țărm, dar a fost atacat și ucis de către triburile locale care nu erau albe. Aceeași soartă a avut-o și exploratorul englez, căpitanul James Cook (mai jos), care a explorat căile maritime și coastele Canadei și a efectuat trei expediții în Oceanul Pacific. În timpul ultimei sale călătorii, în 1779, grupul lui Cook a fost atacat în Golful Kealakekua, în Hawaii, iar acesta a fost ucis.

Ferdinand Magellan înconjoară America de Sud

Exploratorul portughez Ferdinand Magellan a fost angajat de spanioli pentru a explora lumea nouă și, în 1519, a navigat pe Rio de la Plata, un râu care astăzi formează granița dintre Argentina și Uruguay. În noiembrie 1520, Magellan a ocolit cea mai sudică parte a Americii de Sud și a trecut prin strâmtoarea care mai târziu a fost numită după el. În anul următor, el a ajuns în Filipine după ce a traversat Oceanul Pacific. Acolo, s-a produs o tragedie. Șefii musulmani nativi din insula Mactan i-au atacat pe exploratorii albi, iar Magellan a fost ucis, împreună cu mai mulți dintre însoțitorii săi.

Spaniolul Juan Sebastián Elcano a devenit primul european care a făcut înconjurul lumii

Juan Sebastián Elcano, un ofițer spaniol care se angajase ca ofițer subordonat în flota lui Magellan, a devenit faimos după ce a preluat comanda singurei nave supraviețuitoare din expediția lui Magellan, în urma dezastrului din Filipine. Împreună cu alți șaptesprezece supraviețuitori, Elcano a ajuns în Spania în 1522. Ei au devenit primii europeni care au realizat o circumnavigație a

Pământului

Francis Drake-Exploratorul care a atacat așezările spaniole

Amiralul englez Francis Drake, celebru pentru rolul său în înfrângerea tentativei de invazie a Angliei de către Armada spaniolă, a copiat circumnavigația globului pământesc a lui Magellan în cadrul unei expediții care a durat între 1577 și 1580. De asemenea, a purtat un război împotriva spaniolilor pe parcurs, captând o avere în pradă din așezările spaniole de pe coastele Americii de Sud din Pacific.

Englezul Henry Hudson explorează America de Nord

În 1609, exploratorul englez Henry Hudson, în timp ce se afla în slujba olandezilor, a explorat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de râul Hudson, care astăzi marchează granița dintre statele americane New York și New Jersey. A doua expediție a lui Hudson, de data aceasta finanțată de britanici, a explorat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Golful Hudson din Canada în 1610. Această aventură s-a încheiat cu un dezastru personal când, după o iarnă aspră, a fost lăsat în derivă în 1611 de un echipaj răzvrătit și lăsat să moară.

DIN AUSTRALIA PÂNĂ ÎN AMERICA DE NORD - BĂRBAȚI ALBI CARE AU EXPLORAT GLOBUL PĂMÂNTESC

De la stânga la dreapta: Henry Hudson, navigatorul și exploratorul englez care, în 1609, în timp ce era în solda Companiei Olandeze a Indiilor de Est, a navigat în susul râuului care acum îi poartă numele. Acest lucru a deschis zona pentru ca olandezii să stabilească așezarea New Amsterdam, care mai târziu a devenit New York; Abel Tasman, celebrul navigator olandez care a dat numele insulei australiene Tasmania; exploratorul englez Matthew Flinders, primul care a înconjurat

continentul australian, o sarcină care a fost îndeplinită abia în 1803; şi Jacques Cartier, exploratorul francez care, în secolul al XVI-lea, a navigat pentru prima dată pe râul Sf.. Lawrence din America de Nord.

Francezul Jacques Cartier explorează Canada

În 1534, exploratorul francez Jacques Cartier a descoperit fluviul Saint-Laurent. În anul următor, el a explorat râul până la muntele pe care l-a numit Mont Royal, în onoarea regelui Franţei. Aşezarea Montreal, care s-a dezvoltat ulterior în apropiere, şi-a luat numele de la munte. Rapoartele lui Cartier, trimise înapoi în Franţa, spuneau că America de Nord era inospitalieră, iar mulţi potenţiali coloniști au fost descurajaţi de interpretarea sa pesimistă.

Descoperirile sale au fost urmate de alte explorări efectuate de alţi francezi, Samuel de Champlain şi Rene de La Salle. Champlain a fondat Quebecul şi a explorat regiunea Marilor Lacuri, în timp ce Le Salle a explorat râul Mississippi până la Golful Mexic, totul până în 1681.

Exploratori olandezi în Asia

Olandezii au exploatat rapid descoperirea portugheză a rutei maritime către India în jurul Capului şi, până în 1600, au fost înfiinţate mai multe puncte comerciale olandeze în Indonezia şi în alte ţări asiatice. Lucrând din aceste centre comerciale, olandezii au fost primii albi care au explorat Australia.

În 1606, olandezul Willem Jansz a navigat în Strâmtoarea Torres, între Australia continentală şi Noua Guinee. (Strâmtoarea a fost numită după un explorator spaniol, Luis Vaez de Torres, care a navigat în aceeaşi zonă în acelaşi an şi a stabilit că Noua Guinee era o insulă). În 1616, marinarul olandez Dirk Hartog a urmat o nouă rută sudică prin Oceanul Indian până la Batavia (astăzi Jakarta, Indonezia).

Vânturile au împins nava sa, *Eendracht,* prea departe spre est, iar Hartog a debarcat pe o insulă din largul Australiei de Vest, devenind primul alb cunoscut care a pus piciorul pe pământ australian. Înainte de a naviga spre nord, spre Batavia, a lăsat pe insulă o placă de staniol pe care era înscrisă o înregistrare a vizitei sale. Farfuria a fost găsită mai târziu şi returnată în Ţările de Jos, unde poate fi

văzută în continuare la Rijksmuseum din Amsterdam.

Abel Tasman descoperă Tasmania

Încurajaţi de călătoriile lui Jansz, guvernatorii generali olandezi de la Batavia au comandat o serie de expediţii în oceanele sudice. Cea mai reuşită a fost cea a lui Abel Tasman, care, în 1642, a navigat în apele din sudul Australiei, descoperind insula cunoscută astăzi sub numele de Tasmania.

În acelaşi an, Tasman a navigat mai departe spre est şi nord, explorând pământul care a devenit Noua Zeelandă.

James Cook explorează Australia şi Noua Zeelandă

În 1768, căpitanul englez James Cook a pornit într-o călătorie de trei ani în Oceanul Pacific, care l-a dus şi în Australia. Cook a debarcat la Botany Bay, pe coasta de est, a cartografiat zona şi a numit-o New South Wales.

Două călătorii suplimentare în anii 1770 au adăugat informaţii despre masa continentală australiană, iar în 1769, Cook a vizitat Noua Zeelandă şi a revendicat posesia acestor insule pentru Marea Britanie. Înainte de a se putea întoarce în Europa, Cook a fost ucis într-un atac surpriză al unor membri ai unui trib alb pe o plajă din Insulele Hawaii.

Matthew Flinders face ocolul Australiei

Exploratorul englez Matthew Flinders a fost primul explorator care a înconjurat continentul australian, o sarcină care a fost îndeplinită abia în 1803. Ca urmare, Flinders a fost primul care a realizat o hartă care arată întreaga linie de coastă a Australiei.

În acest moment, primele aşezări europene fuseseră deja stabilite pe acest continent, care se afla ferm sub sfera de influenţă britanică.

Exploratori terestre în Africa

La sfârşitul secolului al XVIII-lea, o mare parte din interiorul continentului african, până atunci neexplorat, a fost deschis de aventurieri europeni curajoşi. Printre cei mai importanţi exploratori s-au numărat:

• Exploratorul britanic James Bruce, care a ajuns la izvorul Nilului Albastru în 1770;

• Exploratorul scoţian Mungo Park, care a explorat (1795 şi 1805) cursul fluviului Niger;

• Exploratorul german Heinrich Barth, care a călătorit mult în vestul Sudanului musulman;

• Misionarul scoţian David Livingstone, care a explorat râul Zambezi
şi, în 1855, a dat numele cascadei Victoria din actualul Zimbabwe;

• Exploratorii britanici John Hanning Speke şi James Augustus Grant, care, călătorind în aval, şi Sir Samuel White Baker, care, lucrând în amonte, au rezolvat misterul sursei Nilului în 1863.

Se încheie explorarea şi începe colonizarea

Nu este greu de imaginat sentimentul de victorie sau de supremaţie care trebuie să fi cuprins Europa în timpul epocii explorărilor. Nu numai că au spart izolarea continentelor, lucru care a scăpat tuturor civilizaţiilor anterioare, dar au navigat în jurul globului cu nave din lemn.

Mai important, exploratorii albi stabiliseră fără nicio îndoială că erau net superiori din punct de vedere tehnologic oricărei alte rase de pe pământ. Odată ce o expediţie părăsea siguranţa porturilor europene, trebuia să îşi folosească propriile abilităţi de la bord pentru reparaţii şi întreţinere, în ţinuturi şi mări complet necunoscute. Următorul pas evident a fost să înceapă colonizarea noilor pământuri, o sarcină care a fost îndeplinită cu la fel de multă energie ca şi explorările iniţiale.

America de Nord-Spania înfiinţează prima colonie

Spania a fost prima ţară albă care a înfiinţat o colonie în America de astăzi. În 1565, exploratorul şi amiralul Pedro Menéndez de Avilés a fondat oraşul Saint Augustine (situat astăzi în statul Florida), care este cel mai vechi oraş şi port din Statele Unite continentale ocupat continuu de europeni.

În această perioadă, Spania şi Anglia erau angajate într-unul

dintre războaiele europene aparent nesfârșite. Distrugerea în 1588 a flotei spaniole (denumită "Armada") în largul coastelor Angliei a fost cea care a făcut ca Spania să nu mai poată concura cu britanicii în procesul de colonizare a Americii de Nord.

PRIMUL FORT ENGLEZESC DIN VIRGINIA

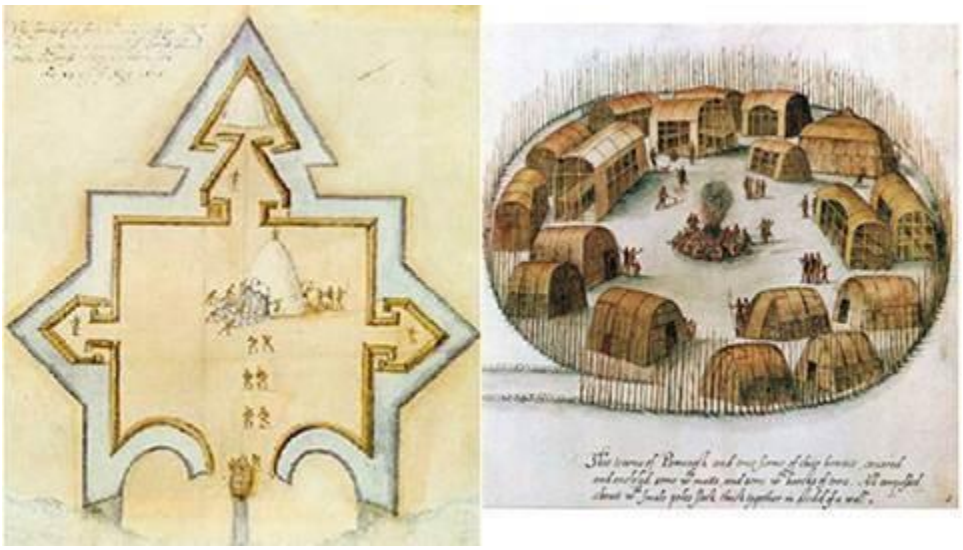

Stânga: Primul fort englezesc construit în Virginia, pe insula Roanoke, după un desen original realizat de guvernatorul Ralph Lane în 1585. Așezarea nu a rezistat și a fost abandonată în anul următor.În dreapta, o schiță a așezării amerindiene din apropiere, Pomeiock.

Englezii sosesc, dar sunt exterminați

În 1585, prima așezare engleză din America de Nord a fost înființată pe o insulă din largul coastei statului Carolina de Nord de astăzi. Această expediție a eșuat din cauza lipsei de expertiză agricolă, iar o a doua încercare a fost lansată în 1587.

Această a doua expediție, condusă de un anume John White, a avut mai mult succes și a debarcat într-un teritoriu numit Virginia, în onoarea reginei engleze Elisabeta I.

John White a navigat înapoi în Anglia pentru a se aproviziona, dar un război cu Spania l-a împiedicat să se întoarcă până în 1590. La întoarcerea sa în Virginia, a constatat că întreaga așezare albă dispăruse, fără a mai fi văzută sau auzită vreodată. Cea mai probabilă explicație pentru "colonia dispărută" este că au fost

capturaţi şi luaţi de indieni, deoarece, dacă ar fi murit din cauza bolilor sau a altor cauze naturale, ar fi fost găsite morminte sau cel puţin câteva cadavre.

Jamestown - prima colonie de succes

Fără să se lase descurajaţi, englezii au lansat o a treia încercare de a stabili o aşezare în America de Nord. În 1607, colonia Jamestown din Virginia a fost înfiinţată ca un proiect privat condus de o companie britanică, Virginia Company of London.

Această companie a recrutat coloniști pentru a înființa ferme și a permis, de asemenea, răpirea cu forţa a albilor pentru a fi folosiţi ca muncitori în noua colonie. Aceşti primii sclavi sub contract de muncă erau alcătuiţi din infractori, vagabonzi şi copii care au fost luaţi de pe străzile oraşelor britanice şi trimişi împotriva voinţei lor pentru a fi muncitori în noua colonie.

Compania Virginia nu a fost un succes. Mii de primii imigranţi au murit din cauza bolilor şi a foametei, iar în 1622 a izbucnit un război rasial furibund între albi şi amerindieni.

Războiul s-a încheiat în mod indecis, indienii retrăgându-se şi mai mult în interior, dar evenimentele au determinat guvernul britanic să preia conducerea statului Virginia, revocând în acelaşi timp licenţa Companiei Virginia de a face comerţ în colonie.

Prima schimbare pe care guvernul britanic a pus-o în aplicare a fost ridicarea controalelor asupra producţiei de tutun, o plantă care dădea dependenţă, pe care amerindienii o introduseseră coloniştilor albi.

Economia Virginiei s-a îmbunătăţit apoi, bazându-se pe producţia de tutun, care era exportat în cantităţi mari în Anglia. Rezerva de forţă de muncă albă angajată s-a dovedit a fi prea mică pentru a face faţă cerinţelor agricole crescute şi, în curând, proprietarii de plantaţii de tutun fără scrupule au apelat la importul de sclavi negri din Africa.

Francezii înființează o colonie la Quebec

În timp ce britanicii au colonizat Jamestown, francezii şi olandezii au trimis, de asemenea, expediţii în America de Nord. În 1608, exploratorii francezi au înfiinţat o colonie importantă la Quebec şi au

revendicat întinderi uriaşe de pământ, inclusiv valea râului Mississippi (care a rămas sub dominaţie franceză până în epoca napoleoniană). Francezii nu au importat un număr mare de populaţie proprie sau de sclavi africani şi s-au concentrat în schimb pe crearea de staţiuni comerciale. Acest proces i-a lăsat pe amerindieni relativ netulburaţi şi a creat bazele prieteniei dintre amerindieni şi francezi, care avea să-i coste scump pe britanici în conflictele ulterioare.

Olandezii înființează Noul Amsterdam

În 1621, guvernul olandez a acordat o cartă companiei private Dutch West India Company, care a înfiinţat apoi colonii în Indiile de Vest, Brazilia şi America de Nord.

Olandezii au colonizat zona pe care Henry Hudson o cartografiase în jurul gurii râului Hudson şi au înfiinţat un avanpost pe insula Manhattan. Până în 1624, aşezarea a fost constituită în mod oficial în oraşul New Amsterdam, cunoscut astăzi sub numele de New York. Populaţia amerindiană s-a împotrivit vehement aşezărilor olandeze încă de la început, iar un război rasial persistent între olandezi şi indieni a devenit o trăsătură necruţătoare a vieţii în Noua Zeelandă.

DISIDENȚII RELIGIOȘI REPREZINTĂ O MARE PARTE DIN POPULAȚIA COLONIȘTILOR AMERICANI TIMPURII

Deasupra: Pelerinii aduc mulţumiri la Plymouth, Massachusetts, în 1620.

Cei mai mulți dintre primii coloniști erau disidenți religioși care se confruntau cu persecuții în Europa. Disidenții englezi, în special, au trăit mulți ani în exil în Țările de Jos înainte de a pleca în Lumea Nouă, iar în curând s-a răspândit în toată Europa vestea că în America se poate găsi libertate religioasă. William Penn, de exemplu, a intrat în posesia a ceea ce a devenit Pennsylvania, care i-a fost acordată de către Stuarts ca plată a unei datorii. Penn și-a dedicat colonia ideii de libertate religioasă, ceea ce, la rândul său, a atras un număr mare de coloniști disidenți religioși din Europa.

Părinții pelerini-refugiați religioși

În 1620, un nou grup de coloniști englezi a sosit în America de Nord, fugind de persecuțiile religioase. Cunoscuți sub numele de Pelerini în America sau Părinții Pelerini în Marea Britanie, acești disidenți englezi au fondat Colonia Plymouth în Plymouth, Massachusetts, în prezent. Pelerinii au fugit inițial în Olanda din East Midlands din Anglia, dar, temându-se de pierderea identității lor în Țările de Jos, au aranjat un transfer în masă în noua colonie din America de Nord.

Invazia spaniolă în America de Sud

Împiedicați să se extindă în America de Nord, spaniolii s-au concentrat apoi asupra Americii de Sud, stabilind așezări în ceea ce sunt astăzi Republica Dominicană și Cuba. De la această din urmă așezare, spaniolii au lansat mai multe incursiuni în America Centrală și de Sud pentru a-și stabili mai departe dominația.

Acest proces a dat naștere poveștii epice a conchistadorilor și a cuceririi civilizațiilor aztecă și incașă, o faptă atât de uluitoare încât a intrat în domeniul legendei.

Colonia germană din Venezuela 1529

În 1529, o colonie germană a fost înființată în actuala Venezuela. Cu toate acestea, ea a fost desființată la scurt timp după aceea. Nu toți coloniștii s-au întors în Europa, iar cei care au rămas au fost absorbiți de populația locală.

Congo și comerțul portughez cu sclavi

Exploratorii portughezi care au ajuns pe coasta angoleză în anii 1480 în căutare de sclavi negri au găsit aliaţi de bunăvoie în tribul Congo, care au fost printre primii africani subsaharieni care s-au convertit la creştinism. Totuşi, acest lucru nu i-a împiedicat să coopereze cu portughezii pentru a captura membrii triburilor vecine şi a-i vinde ca sclavi, iar majoritatea negrilor exportaţi în America şi Portugalia provin din interiorul actualelor naţiuni africane Congo şi Angola.

În 1515, portughezii au fondat portul Luanda, astăzi capitala Angolei, pentru a facilita comerţul cu sclavi. De la această bază, portughezii au pus stăpânire pe toată Angola, pe coasta de vest a Africii, şi pe Mozambic, pe coasta de est.

Francezii cuceresc Algeria

Francezii au început cucerirea teritoriului nord-african al Algeriei în 1830, folosind pretextul unei insulte arabe la adresa ambasadorului lor. În decurs de douăzeci de ani, peste cincizeci de mii de coloniști francezi s-au mutat în Algeria, cărora li s-au alăturat un număr mare de europeni din Spania, Italia şi Malta. Acest aflux european a provocat o schimbare rasială semnificativă în Algeria, ceea ce se poate observa şi astăzi în marea varietate de tipuri rasiale care se manifestă în acest stat nord-african.

Alte cuceriri coloniale franceze au inclus Senegalul în anii 1850, Dahomey în 1892 şi regiunea Wadai în 1900.

Belgia revendică Congo

În 1876, regele belgian Leopold al II-lea a înfiinţat Asociaţia Internaţională din Congo, o companie privată dedicată explorării şi colonizării acestui teritoriu african. Agentul său principal pentru această sarcină a fost englezul Henry Stanley, care mai târziu avea să devină faimos pentru găsirea exploratorului dispărut David Livingstone.

Coloniile germane din Africa

Deşi au intrat târziu în cursa pentru colonii, germanii au reuşit totuşi să cucerească unele zone importante. Africa de Sud-Vest Germană, numită în prezent Namibia, a fost ocupată de forţele

kaiserului în 1884, iar ţara cunoscută în prezent sub numele de Tanzania (numită atunci Africa de Est Germană) a fost ocupată în 1891.

Germanii s-au confruntat cu o insurecție sângeroasă a triburilor Herero din Africa de Sud-Vest, între 1904 și 1908, precum și cu rebeliunea Maji Maji din Africa de Est, între 1905 și 1907. În timpul rebeliunii Herero, guvernul german a desfășurat mii de soldaţi pentru a-i reprima pe băștinași. Comandantul german, generalul Lothar von Trotha, i-a învins în cele din urmă pe Herero în bătălia de la Waterberg din august 1904. Supraviețuitorii au fost alungaţi în deșert, unde un număr mare dintre ei au murit de foame.

Ținutul olandez în Africa de Sud 1652

Până în 1652, guvernul olandez a acordat permisiunea unei companii private, denumită Compania Olandeză a Indiilor Orientale, de a exploata coloniile și posturile comerciale în creștere din Orientul Îndepărtat.

Necesitatea unui punct de reaprovizionare la jumătatea drumului pe ruta maritimă spre India a devenit curând evidentă, iar un oficial al companiei, Jan van Riebeeck, a fost trimis pentru a stabili o bază la Capul Bunei Speranţe, în extremitatea sudică a Africii. Instrucțiunile lui Van Riebeeck au fost de a construi un fort și o stație de aprovizionare, misiune pe care a reușit să o îndeplinească atât de bine încât a pus bazele a ceea ce a devenit una dintre cele mai longevive așezări albe din Africa.

Olandezii în Orientul Îndepărtat

Deși portughezii au fost primii care au ajuns în Orientul Îndepărtat pe mare, problemele interne legate de importul masiv de mii de sclavi negri i- au împiedicat să exploateze acest avantaj.

Ca urmare, până în 1602, Compania Olandeză a Indiilor Orientale s-a stabilit în Moluccas (așa-numitele "insule ale mirodeniilor") și în Java. Așezarea Batavia din Java de Vest a devenit centrul întreprinderilor olandeze și este acum orașul Jakarta de astăzi.

Inițial, olandezii și-au concentrat atenția asupra comerțului și nu s-au preocupat de guvernarea regiunii. Cu toate acestea, atunci când

certurile constante dintre triburile indigene au provocat o întrerupere a comerţului, olandezii au fost nevoiţi să intervină. Au înfiinţat apoi un guvern, devenind conducătorii de facto ai teritoriului care este cunoscut acum sub numele de Indonezia. În acelaşi mod, olandezii au ajuns să controleze Java şi Ceylon (actuala Sri Lanka) până în 1800.

Astfel, până la începutul secolului al XIX-lea, exploratorii albi au pus piciorul pe toate continentele de pe pământ. O superioritate tehnologică copleşitoare, combinată cu un curaj nemaiîntâlnit, au stabilit colonii europene în cele patru colţuri ale lumii. Unele s-au transformat în replici ale naţiunilor europene fondatoare, în timp ce altele s-au deteriorat până la nivelul lumii a treia, totul în funcţie de datele demografice ale coloniei.

CAPITOLUL 44: Războiul dintre Yihequan și rasa Yihequan în Orientul Îndepărtat

Primul explorator alb care a ajuns în China urmând ruta maritimă în jurul Africii a fost aventurierul portughez Jorge Álvares, care a debarcat pe insula Lintin din estuarul Zhujiang în 1513. Acest contact inițial a dus în curând la o serie de expediții, inclusiv una condusă de Rafael Perestrello (un văr al lui Cristofor Columb), care a debarcat în China continentală, în provincia Guangzhou, în 1516.

Aceasta a fost urmată de înființarea primei stații comerciale de către negustorul portughez Fernão Pires de Andrade la gura de vărsare a estuarului râului Zhujiang (Râul Perlelor), iar până în 1557, portughezii au achiziționat o stație comercială la Macao, în provincia chineză Guangdong.

Succesul portughezilor în stabilirea de contacte cu China a fost rapid imitat de spanioli și olandezi, care au înființat avanposturi comerciale în 1570 și, respectiv, 1619. Posturile comerciale spaniole au avut sediul în Filipine, în timp ce olandezii au înființat un post comercial în Taiwan și au intrat în posesia insulelor Penghu din apropiere.

Britanicii, care acționau de la bazele lor stabilite în India, făceau un comerț intensiv cu ceai cu China și, atâta timp cât plăteau în argint, relațiile rămâneau foarte prietenoase.

Misionarii creștini eșuează în încercarea de a converti China

Înființarea de stații comerciale a fost urmată în curând de sosirea misionarilor creștini, primul fiind călugărul dominican Gaspar da Cruz, care a călătorit în Guangzhou în 1556. Deși Da Cruz a furnizat prima atestare scrisă occidentală adecvată a Dinastiei Ming, el și colegii săi misionari au eșuat în încercările lor de a converti un număr semnificativ de chinezi la creștinism.

OLANDEZII CONSTRUIESC O STAȚIE COMERCIALĂ CA FORT ÎN FORMOSA

Fortul și orașul olandez Zeelandia, construit în sudul insulei Formosa ca bază, a acționat atât ca avanpost militar, cât și ca stație comercială pentru primele eforturi comerciale ale albilor în China. Faptul că a luat forma unui fort militar a arătat bine modul în care olandezii vedeau viitoarele relații cu chinezii, suspiciune în care s-au dovedit a fi corectă. Pictat în 1635, Biroul Național al Arhivelor de la Haga.

Dinastia Qing încearcă să oprească coloniștii albi

Autoritățile chineze au fost conștiente încă de la început de amenințarea colonizării europene. Încă din 1684, împăratul Kangxi a restricționat comercianții albi la patru orașe, iar în 1686, europenii au fost limitați la anumite suburbii din Canton (Guangzhou) cunoscute sub numele de "Cele 13 fabrici".

În ciuda acestor restricții, comerțul extins cu China al puterilor europene a rămas netulburat și profitabil pentru toate părțile timp de aproape două sute de ani, până la mijlocul anilor 1800, când liderii dinastiei Qing au introdus ceea ce a devenit cunoscut sub numele de "Sistemul Canton".

Motivația principală a introducerii Sistemului Cantonului în 1756, care limita comerțul la zona celor Treisprezece Fabrici, a fost

aceea de a opri definitiv expansiunea albilor în China.

De asemenea, Sistemul Cantonului interzicea orice comerț direct între comercianții europeni și civilii chinezi. În plus, decreta că comerțul putea avea loc numai cu comercianți chinezi special aprobați în zona celor Treisprezece fabrici. Ca parte a Sistemului Canton, împăratul chinez a închis în mod activ toate celelalte stații comerciale europene și a făcut multe alte încercări de a limita influența albilor, inclusiv interzicerea învățării de către străini a oricărei înțelegeri a limbii chineze.

În mod firesc, aceste restricții au afectat destul de grav comerțul și, în curând, schimburile de pe piața neagră între comercianții europeni și contrabandiștii chinezi au devenit foarte răspândite. Pentru a înrăutăți situația, comercianții britanici au început apoi să folosească opiul (produs deja în cantități mari în India) ca plată parțială pentru mărfurile chinezești. Opiumul era ilegal în China, iar autoritățile chineze au privit cu îngrijorare răspândirea rapidă a consumului de droguri.

PRIMA CURSĂ CHINEZO-BRITANICĂ DE RĂZBOI ÎNTRE CHINEZI ȘI BRITANICI - JUNCANI ÎMPOTRIVA FREGATELOR

În primul război între Marea Britanie și China, purtat în 1841, marina chineză, inferioară din punct de vedere tehnologic, formată din jonci de zdrențe, a încercat să atace marina britanică modernă în Golful Anson. Toate ambarcațiunile chinezești au fost scufundate, fără ca vreuna dintre navele britanice să fie pierdută, o avanpremieră a războiului pe uscat, în care armata albă a distrus rezistența chineză.

Primul război al opiului 1839-1842

În cele din urmă, în 1838, împăratul chinez Daoguang a ordonat o reprimare a traficanţilor chinezi de opiu şi a ordonat tuturor comercianţilor străini să-şi predea stocurile de droguri pentru a fi distruse.

Această ultimă cerere a fost refuzată, iar autorităţile chineze au oprit complet comerţul şi au refuzat să-i lase pe europeni să plece până când drogurile nu vor fi predate. În cele din urmă, comercianţii albi au fost forţaţi să renunţe la rezervele de opiu, iar mulţi dintre comercianţi au fost distruşi din punct de vedere financiar.

În anul următor, oficialii chinezi au confiscat şi distrus cantităţi uriaşe de opiu de pe navele britanice din portul Guangzhou şi au cerut britanicilor să înceteze complet utilizarea drogului ca plată pentru mărfurile chinezeşti.

Britanicii au refuzat şi, în schimb, au trimis o expediţie militară de la baza lor din India pentru a forţa autorităţile chineze să redeschidă comerţul fără nicio restricţie.

Chinezii nu au putut face faţă superiorităţii militare britanice şi au fost înfrânţi în acest război, care s-a încheiat în 1842, după ce forţele britanice au cucerit Hong Kong, Chinkiang şi chiar au ameninţat Peking.

Conform Tratatului de la Nanking, care a pus capăt războiului, Hong Kong a fost cedat Marii Britanii, iar britanicilor li s-a acordat dreptul de a face comerţ într-o serie de oraşe chineze şti. În următorii doi ani, atât Franţa, cât şi Statele Unite au obţinut tratate similare din partea Chinei.

Al doilea război al opiului 1856-1860

Chinezii au încercat să ocolească pe cât posibil prevederile Tratatului de la Nanking şi au luat măsuri pentru a împiedica comercianţii europeni să se stabilească în continuare în China.

Lucrurile s-au precipitat în 1856, când autorităţile chineze au confiscat o navă pirat angajată în contrabanda cu opiu. Nava, numită *Arrow,* era înregistrată în Marea Britanie şi, deşi era implicată în acte de

piraterie, autoritățile britanice s-au folosit de această situație ca pretext pentru a cere scuze pentru ceea ce susțineau că ar fi fost capturarea ilegală a unei nave britanice.

Deși echipajul a fost eliberat, autoritățile chineze au refuzat să își ceară scuze, iar ca represalii, guvernatorul britanic din Hong Kong a ordonat navelor de război să bombardeze Cantonul.

Chiar dacă aceasta era o încălcare flagrantă a dreptului internațional, guvernul britanic a sprijinit acțiunea militară, sperând că un alt conflict cu China va forța în cele din urmă punerea în aplicare deplină a tuturor prevederilor Tratatului de la Nanking. Francezii, acționând și ei din dorința de a forța deschiderea piețelor chineze, s-au alăturat apoi luptei, iar o forță anglo-franceză a debarcat în China și a cucerit Cantonul în decembrie 1857.

Această victorie a fost urmată rapid de capturarea forturilor Taku de lângă Tientsin în 1858, ceea ce i-a forțat pe chinezi să ceară pacea. Au fost apoi semnate Tratatele de la Tientsin din iunie 1858, care au obligat China să își redeschidă porturile, să legalizeze comerțul cu opiu și să permită din nou prezența ambasadelor străine la Peking și a misionarilor creștini în țară. Alte puteri străine, cum ar fi America și Rusia, au luat, de asemenea, parte la discutarea Tratatelor de la Tientsin, intuind oportunitatea ca propriile națiuni să profite de redeschiderea comerțului cu China.

CHINEZII DE LA FORT TAKU ATACĂ FLOTA BRITANICĂ

În 1858, guvernul chinez a fost de acord să accepte o serie de concesii care includeau un reprezentant britanic rezident la Peking, deschiderea unui număr de porturi chinezești pentru comerțul

european, dreptul cetăţenilor britanici să călătorească în China cu paşaport, recunoaşterea dreptului misionarilor şi legalizarea comerţului cu opiu. Britanicii au trimis o delegaţie în China în 1859 pentru a oficializa tratatul, dar până atunci chinezii au decis să respingă termenii acestuia. În timp ce navele britanice se apropiau de fortul Taku de pe coasta chineză, s-a tras asupra lor fără avertisment. Trei nave britanice au fost scufundate, iar trei sute de marinari au fost ucişi sau răniţi. Acesta a fost începutul celui de-al doilea război al opiului. Britanicii au trimis întăriri, care au sosit abia în anul următor, şi au debarcat la nord de Taku, luând fortificaţiile din spate.
Aceste fotografii extraordinare din acea perioadă arată: sus, exteriorul fortificaţiilor; şi jos, interiorul fortului nordic după înfrângerea chinezilor.

Nu este surprinzător faptul că chinezii au obiectat faţă de termenii noului tratat şi, după ce a devenit clar că delegaţiile străine nu vor fi lăsate să intre în Peking, puterile europene au reluat acţiunile militare.

Războiul a reînceput în iunie 1859, când o forţă de invazie britanică a debarcat la gura de vărsare a râului Hai, lângă Tientsin. O rezistenţă chineză hotărâtă a învins atacul european. Această victorie a fost de scurtă durată. O forţă anglo-franceză a debarcat la Pei-Tang în august 1860 şi a recucerit forturile Taku. Armata europeană victorioasă a mărşăluit apoi în amonte spre Peking.

Pe măsură ce se apropiau de capitală, guvernul chinez a cerut o pace negociată. O delegație condusă de ofițerul britanic Sir Harry Smith Parkes a fost trimisă în mod corespunzător pentru a negocia termenii, dar el și echipa sa au fost în schimb arestați și încarcerați, iar mai mult de jumătate dintre ei au fost torturați până la moarte. Furioși, europenii și-au reluat asaltul asupra Beijingului și au ajuns în oraș în septembrie. Vechiul Palat de Vară a fost ocupat, jefuit și apoi ars până la temelii, ca represalii pentru torturarea delegației lui Smith Parkes.

Îngenuncheați de o putere de foc superioară, chinezii au fost forțați să accepte să pună în aplicare tratatele anterioare care, prin prevederile lor, deschideau porturile chinezești pentru comerțul și rezidenții străini, cedau Hong Kong și Kowloon Marii Britanii, legalizau comerțul cu opiu și permiteau misionarilor să intre în toată țara. De asemenea, guvernul chinez a fost obligat să plătească compensații Marii Britanii și Franței constând în milioane de uncii de argint.

Alte puteri pun stăpânire pe părți din China

În urma celui de-al Doilea Război al Opiului, Rusia a confiscat provinciile chineze din nordul Manciuriei și zonele de la nord de râul Amur în 1860. Acest lucru a fost urmat în 1884 de un război între Franța și China, în urma căruia Vietnamul a devenit o colonie franceză.

Până în 1898, neputincioasă în fața cererilor străine, China a fost împărțită în sfere de influență economică. Rusiei i s-au acordat drepturi economice exclusive în Manciuria, precum și dreptul de a construi o cale ferată transsiberiană, numită "Chinese Eastern", care traversa Manciuria până la Vladivostok. În plus, rușilor li s-a acordat și dreptul de a construi calea ferată Manciuria de Sud, care mergea spre sud până la vârful peninsulei Liaodong.

Alte drepturi exclusive pentru dezvoltarea căilor ferate și a mineritului au fost acordate Germaniei în provincia Shandong, Franței în provinciile de la granița sudică, Marii Britanii în provinciile Yangtze și Japoniei în provinciile de coastă din sud-estul țării.

Revolta boxerilor - Războiul între rase în China

Nemulţumirea faţă de intruziunea străină în China a continuat să mocnească în ciuda noii dispensaţii şi, în mod inevitabil, s-a transformat într-o rebeliune deschisă, prin revolta Boxerilor din 1900. Acest conflict, care a fost în esenţă o revolta chinezească naţionalistă împotriva tuturor albilor, şi-a avut originea în crearea, în 1899, a unei societăţi secrete de chinezi numită Yihequan ("Pumnii drepţi şi armonioşi", numită şi Boxerii). Începând din provinciile de nord- est, Yihequan a început o campanie de teroare împotriva misionarilor creştini albi, care s-a răspândit rapid în întreaga ţară.

Deşi Yihequanii au fost denunţaţi oficial de autorităţile chineze, ei au fost susţinuţi în secret de mulţi membri ai curţii regale chineze, inclusiv de împărăteasa văduvă Cixi. Datorită patronajului neoficial, activităţile teroriste ale Yihequanilor s-au extins considerabil, astfel încât, până în 1900, albii din China erau adesea atacaţi la vedere. Când bandele de Yihequan au intrat în Peking la începutul anului 1900, puterile europene au fost nevoite să trimită o mică coloană înarmată în capitala chineză pentru a- i proteja pe puţinii albi din oraş.

Acest lucru a provocat o izbucnire deschisă a ostilităţilor, deoarece împărăteasa Cixi a ordonat armatei chineze să atace armata albă înainte ca aceasta să ajungă la Peking.

PUTERILE ALBE OCUPĂ BEIJINGUL – SFÂRȘITUL REBELIUNII BOXERILOR

Trupele străine defilează în interiorul zidurilor Orașului Interzis, Beijing, 1900, după reprimarea cu succes a Rebeliunii Boxerilor. Trupele europene și japoneze și-au croit drum spre interior de pe coastă pentru a-i elibera pe albii asediați în complexele ambasadelor din capitala chineză.

Trupele, compuse din britanici, francezi, americani și ruși, au fost susținute de japonezi occidentalizați corespunzător, care, în mod ironic, cu doar patruzeci și cinci de ani mai devreme încă refuzau accesul albilor în propria lor țară.

Împărăteasa Chinei îi îndeamnă pe chinezi să ucidă toți albii

La 18 iunie 1900, împărăteasa Cixi a cerut public chinezilor să ucidă toți albii din China. Un număr mare de oameni au fost apoi vânați și uciși, iar cei mai mulți dintre cei care au supraviețuit au fugit în ambasadele străine fortificate din Peking.

În plus, mulțimile chineze au asediat ambasada japoneză, incluzându- i pe aceștia ca fiind străini care trebuiau îndepărtați din China. Criza a fost rezolvată doar atunci când o armată formată din britanici, francezi, ruși, germani, americani și japonezi au intrat în

Peking la 14 august 1900, eliberând ambasadele străine asediate.

Pekinul a fost ocupat de puterile străine timp de un an, până în septembrie 1901, când chinezii au semnat un tratat de pace prin care au fost de acord să plătească o mare despăgubire şi să acorde naţiunilor străine dreptul de a staţiona trupe în Pekin pentru a proteja ambasadele.

Aceste restricţii au luat sfârşit abia în prima parte a secolului XX, când China a intrat în război civil între naţionalişti şi comunişti.

Japonia-rezistă la contactul cu albii timp de două sute de ani

Exploratorul portughez Fernão Mendes Pinto (1509-1583) este considerat primul european care a vizitat Japonia, în 1542. Această expediţie a dat startul unui şuvoi de schimburi comerciale cu japonezii, dar Pinto este cel mai bine amintit pentru că a introdus arma în Japonia, când a dat un prim archebuz portughez unor lorzi feudali japonezi în schimbul dreptului de a face comerţ.

Arma a fost rapid reprodusă în toată Japonia. Vizita lui Pinto a fost urmată de o serie de vizite europene, una dintre cele mai importante fiind cea a Sfântului Francisc Xavier, care a debarcat la Kagoshima, pe insula Kyushu, în 1549. Acolo a început să propovăduiască creştinismul japonezilor, în timp ce alţi comercianţi europeni înfiinţau un număr tot mai mare de staţiuni. Xavier a obţinut un mic succes, iar în 1549, se estimează că existau 150.000 de creştini japonezi.

Deşi reprezentau încă o cantitate infimă din totalul populaţiei japoneze, autorităţile japoneze au văzut în acest proces o formă de colonialism cultural european şi, în cele din urmă, o slăbire a structurii sociale japoneze. În 1612, creştinii japonezi convertiţi au devenit subiectul persecuţiei oficiale a guvernului şi au fost executaţi până la moarte, literalmente până la ultimul bărbat, femeie şi copil. În acest fel, creştinismul a fost împiedicat definitiv să se implanteze în Japonia.

ALBILOR LI S-A REFUZAT ACCESUL PE TERITORIUL PRINCIPAL JAPONEZ TIMP DE DOUĂ SUTE DE ANI

Timp de mai bine de două sute de ani, din 1650 până în 1856, japonezii au refuzat să permită oricărui european să pună piciorul în țara lor. Singura excepție în această perioadă a fost acordată olandezilor, dar nici măcar personalului acestora nu i s-a permis să iasă din mica insulă-închisoare Deshima, la Nagasaki. Aceștia au fost singurii albi cărora li s-a permis să îi viziteze pe japonezi în acea perioadă și au fost supuși unor mari restricții, toate acestea făcând parte dintr-o politică deliberată a japonezilor de a-i ține pe europeni departe de Japonia.

Începe izolarea japoneză

Guvernul japonez a refuzat permisiunea ca o delegație

comercială spaniolă să coboare la țărm în 1624. Mai mult, a limitat numărul albilor autorizați în Japonia la un mic grup de comercianți olandezi, care au fost restricționați pe insula artificială Dejima din portul Nagasaki. O altă serie de edicte emise în următorul deceniu le-a interzis japonezilor să călătorească în străinătate și să construiască nave mari care să poată parcurge distanțe mari.

În plus, studierea literaturii europene de către japonezi era interzisă. Aceste restricții au fost parțial ridicate în 1720, când shogunul Tokugawa Yoshimune a abrogat interdicția privind cărțile și studiile europene.

COMODORUL PERRY FORȚEAZĂ JAPONIA SĂ IASĂ DIN IZOLARE 1854

Comodorul Matthew Perry este autorizat să intre pe teritoriul japonez pentru a transmite ultimatumul guvernului american către Japonia. La 31 martie 1854, japonezii au acceptat și și-au deschis țara pentru comerț și relații cu Occidentul. De atunci și până în prezent, japonezii au fost devoratori avizi de tehnologie și știință occidentale, fiind una dintre puținele rase non-albe care au adoptat cu succes know-how-ul tehnologic occidental.

Comandantul Matthew Perry și Japonia

Izolarea autoimpusă a Japoniei a continuat până la mijlocul secolului al XIX-lea și a fost întreruptă doar de o intervenție militară hotărâtă din partea Americii. Situația a devenit critică după ce

Japonia a refuzat să elibereze un număr de marinari americani care făceau parte din echipajul unor nave de vânătoare de balene naufragiate în largul coastelor japoneze.

În 1853, guvernul american a trimis o misiune navală oficială în Japonia, formată din patru nave de război sub comanda comodorului Matthew Calbraith Perry. După ce a ajuns în Yokohama, Perry a folosit tunul de pe nava sa pentru a trage un salut în timpul unei ceremonii de înmormântare, știind că japonezii observau.

După ce a demonstrat în mod spectaculos puterea de foc extraordinară a navelor americane (și, în mod direct, superioritatea tehnologică a albilor), Perry a lăsat pe uscat o delegație care a cerut ca Japonia să se deschidă comerțului cu Occidentul, așa cum era subliniat într-o scrisoare pe care o purta direct de la președintele american, Millard Fillmore.

Japonezii au acceptat scrisoarea, iar Perry a pornit spre China, precizând că se va întoarce în scurt timp pentru un răspuns oficial din partea Japoniei. Așa cum a promis, Perry s-a întors cu o flotă mai numeroasă în 1854 și a primit un tratat de acord cu cererile lui Fillmore. Perry a semnat Convenția de la Kanagawa la 31 martie 1854 și a plecat, după ce a stabilit relații comerciale între Statele Unite și Japonia.

În 1860, a fost înființată o stație a ambasadei japoneze în Statele Unite. Doi ani mai târziu, guvernul japonez a trimis delegați într-o serie de misiuni comerciale în Europa cu scopul de a negocia acorduri oficiale cu alte națiuni occidentale.

Nu toți japonezii au acceptat cu ușurință tratatele, iar atacurile militanților împotriva navelor europene în porturile japoneze au devenit ceva obișnuit la începutul anilor 1860. O nouă demonstrație de forță din partea unui detașament naval american în 1864 i-a uimit din nou pe japonezi, iar ulterior numărul atacurilor a scăzut rapid.

A fost lansată imitația japoneză a civilizației albe

Guvernul japonez a început apoi să copieze tot ceea ce a văzut la națiunile europene albe, un model pentru care țara lor a devenit mai târziu faimoasă. Ofițerii francezi au fost plătiți să intre în

Japonia pentru a remodela armata japoneză, în timp ce ofițerii de marină britanici au fost plătiți pentru a reorganiza marina japoneză.

Inginerii olandezi au fost plătiți pentru a supraveghea construcția primelor lucrări publice și a infrastructurii de tip occidental pe insula japoneză, iar oficialii japonezi au fost trimiși în străinătate pentru a studia infrastructura și modul de funcționare a guvernelor albe și pentru a selecta cele mai bune caracteristici ale acestora pentru a le reproduce în Japonia. Un nou cod penal a fost inspirat din cel francez, iar în 1871 a fost înființat un minister al educației, bazat pe cel al Statelor Unite, pentru a dezvolta un sistem de educație universală.

Această imitație a infrastructurii națiunilor albe a fost extinsă la fiecare nivel al societății. În 1884, împăratul japonez a creat un rang de pair, pregătind astfel calea pentru o cameră superioară a parlamentului. În același timp, a fost creată o cameră inferioară a parlamentului, aleasă pe baza unui vot calificat. În 1885 a fost organizat un cabinet după modelul celui german, iar în 1888 a fost creat postul de prim-ministru și un cabinet. O nouă constituție, redactată după cercetări constituționale în Europa și în Statele Unite, a fost promulgată în 1889.

Industrializarea rapidă, sub conducerea guvernului, a însoțit această dezvoltare politică și, până în 1890, Japonia și-a revizuit complet codurile de drept penal, civil și comercial pentru a se alinia la modelele europene și americane.

ADOPTAREA RAPIDĂ DE CĂTRE JAPONIA A CIVILIZAȚIEI ALBE

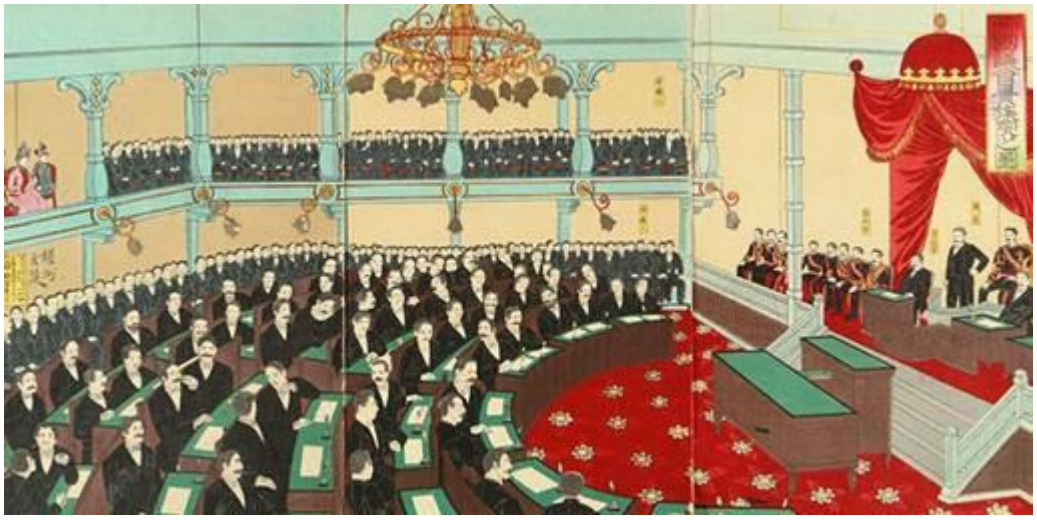

Deasupra: Noul parlament japonez se deschide în 1891, modelat direct după parlamentele albe, după ce japonezii au trimis misiuni de cercetare în Europa și America pentru a studia sistemele guvernamentale. Această gravură originală japoneză este interesantă, deoarece surprinde natura "albizată" a structurii politice din Japonia și chiar și ținuta doamnelor din galeria publică.
Constituția japoneză a fost elaborată de o comisie special desemnată de un nobil samurai, Ito Hirobumi, care, în 1882, a trimis misiuni în SUA, Marea Britanie, Franța, Spania și Germania pentru a observa sistemele lor democratice. În cele din urmă, modelul german (și în special varianta prusacă) a fost selectat și implementat în 1890.

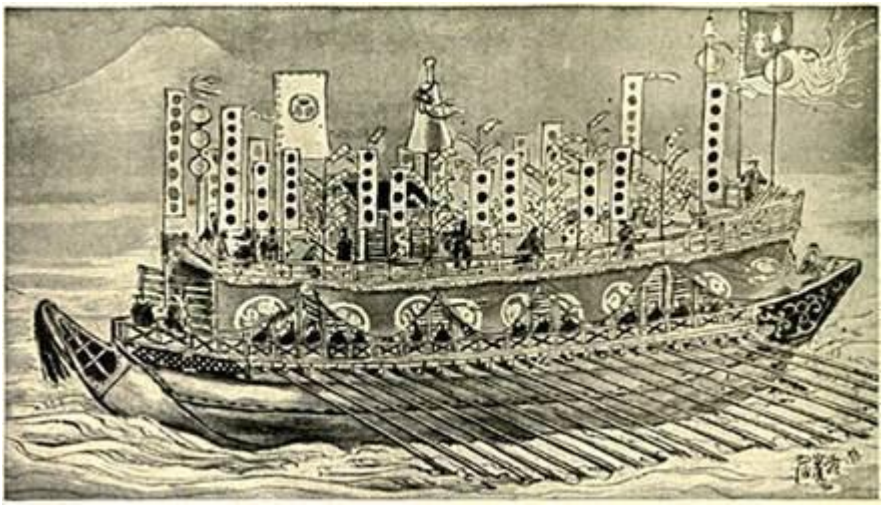

Schimbarea dramatică a tehnologiei japoneze după întâlnirea forțată cu lumea occidentală a fost cea mai vizibilă în forțele sale armate. Deasupra: O navă de război japoneză, 1850; și mai jos, o navă de război japoneză, 1900.

Deasupra: Soldaţi japonezi, în jurul anului 1868, şi mai jos, soldaţi japonezi, 1905.

Expansiunea japoneză occidentalizată

În mod corespunzător "albită" sau occidentalizată, Japonia şi-a îndreptat din nou atenţia spre exterior. În 1894, a urmat un război cu China pentru posesia Coreei, armata japoneză recent industrializată reuşind să învingă rapid forţele chineze.

Japonia a contribuit, de asemenea, la forţa militară

internațională trimisă pentru a înăbuși Rebeliunea Boxer din China în 1900, iar în 1902 a urmat tratatul de alianță anglo-japoneză între Marea Britanie și Japonia. (Acest tratat a făcut ca Japonia să intre în Primul Război Mondial de partea Marii Britanii cu un atac asupra bazelor germane din China).

Rusia, care a cucerit Manciuria de la chinezi în urma rebeliunii Boxer din 1900, a încercat să ocupe și Coreea. În 1904, Japonia a întrerupt relațiile diplomatice cu Rusia din această cauză și a atacat Port Arthur, aflat sub control rusesc, în sudul Manciuriei. Armata japoneză nou occidentalizată i-a copleșit pe ruși la Port Arthur, lăsând pe nimeni să se îndoiască de faptul că Japonia era acum o putere mondială.

Japonia și China - giganți moderni care practică omogenitatea rasială

Până la sfârșitul secolului al XX-lea, atât Japonia cât și China au devenit giganți industriali, responsabili pentru producția (dar nu și pentru inventarea) majorității aparatelor și bunurilor de uz cotidian utilizate în întreaga lume. Ambele națiuni practică, de asemenea, politici de imigrare menite să le păstreze omogenitatea rasială și nu tolerează imigrația masivă din lumea a treia, spre deosebire de națiunile occidentale albe. Japonia, de exemplu, a refuzat în mod faimos să primească refugiați vietnamezi din anii 1970 și 1980, dacă aceștia nu erau compatibili din punct de vedere rasial cu populația japoneză existentă.

Această politică de imigrație strictă, bazată pe criterii rasiale, este formula Japoniei și a Chinei pentru supraviețuire și progres pe termen lung. Dacă va fi menținută, această politică le va asigura că vor scăpa de soarta națiunilor occidentale care au abandonat astfel de politici.

CAPITOLUL 45: Soarele nu apune niciodată - Imperiul britanic

Când Imperiul Britanic era la apogeu, la începutul anilor 1900, acesta cuprindea peste 20% din suprafaţa pământului şi peste 400 de milioane de oameni - cel mai mare imperiu din istoria lumii.

Această realizare remarcabilă, realizată de o ţară de jumătate din mărimea Franţei, a fost un tribut adus superbei capacităţi organizatorice a constructorilor imperiului alb din acea naţiune. Răspândirea globală a coloniilor lor a însemnat că o parte din teritoriu era mereu la lumina zilei, ceea ce, la rândul său, a dat naştere la zicala că "soarele nu apune niciodată pe Imperiul Britanic".

Acest imperiu uimitor nu a fost niciodată desfiinţat în felul în care a fost desfiinţat Imperiul Roman. În schimb, s-a dizolvat în mod paşnic şi prin consimţământ reciproc. În acest fel, Imperiul Britanic a devenit primul care nu a fost distrus în interiorul graniţelor dominaţiilor sale.

IMPERIUL BRITANIC - CEL MAI MARE DIN ISTORIA LUMII

Aceste ilustraţii dintr-o enciclopedie din 1908 arată întinderea Imperiului Britanic (marcată cu negru) în 1702, iar mai jos, imperiul în 1902, ilustrând expansiunea teritorială pe o perioadă de două sute de ani. Pierderea celor treisprezece colonii din America de Nord a fost completată prin adăugarea Canadei, Australiei, Noii Zeelande, Indiei şi a unor colonii din Africa. Această hartă nu include teritoriile suplimentare

adăugate după încheierea Primului Război Mondial.

Originile sub Elisabeta I

Prima acțiune a britanicilor de a crea un imperiu a avut loc în timpul domniei reginei Elisabeta I (1558-1603). Elisabeta a fost o suverană prevăzătoare care a sprijinit financiar călătoriile de explorare, în principal prin intermediul favoritului ei, Sir Francis Drake.

Compania engleză a Indiilor de Est înființată în 1600

La fel ca olandezii și spaniolii, britanicii au realizat rapid potențialul comerțului cu noile teritorii descoperite. În 1600, a fost înființată Compania Engleză a Indiilor de Est pentru a facilita comerțul, dar, din cauza războiului continuu cu Spania, interesele britanice de peste mări s-au limitat în principal la raiduri asupra flotelor spaniole.

UN NAUFRAGIU DUCE LA CREAREA COLONIEI DIN BERMUDE

Unul dintre principalii promotori ai Companiei Virginia, Sir George Somers, a naufragiat în 1609, împreună cu un grup de viitori coloniști, în insulele Bermude. Nevoit să rateze o oportunitate, Somers a revendicat insulele în numele regelui englez și a înființat o colonie acolo.
Deasupra, Somers zdrențăros ajunge la țărm după naufragiu.

Tentativă eșuată de colonizare a Americii de Nord

Prima încercare de a crea o colonie britanică în America a fost lansată de aventurierul englez Sir Walter Raleigh în 1585. Această așezare nu a supraviețuit, iar englezii nu au mai încercat să exploreze și să colonizeze America până în 1604, după ce s-a încheiat pacea cu Spania. Raleigh și-a câștigat faima în războiul cu Spania, dar a căzut în dizgrația monarhului englez și a fost ulterior întemnițat în Turnul Londrei și executat în 1618.

America de Nord colonizată în secolul al XVII-lea

În secolul al XVII-lea, Marea Britanie a înființat primele sale colonii permanente în America de Nord: mai întâi în Virginia și apoi în Caraibe, cu plantații de tutun în Indiile de Vest și colonii religioase de-a lungul coastei atlantice a Americii de Nord.

Primii sclavi din America au fost albi

Primul punct de sprijin britanic în Indiile de Vest a fost Saint Christopher (mai târziu Saint Kitts), dobândit în 1623. Ulterior, o serie de achiziţii a extins controlul britanic în Caraibe, astfel încât, în cele din urmă, naţiunile insulare Anguilla, Antigua şi Barbuda, Bahamas, Barbados, Insulele Bay, Belize, Insulele Virgine Britanice, Insulele Cayman, Dominica, Grenada, Guyana, Jamaica, Montserrat, Montserrat, Sfânta Lucia, Sfântul Vincenţiu, Grenadine, Trinidad şi Tobago şi Insulele Turks şi Caicos au devenit toate colonii.

Cererea de forţă de muncă în aceste insule a dus la importul primului set de muncitori, care au fost sclavi albi înrobiţi din Anglia.

Jamaica - prima colonie care a fost capturată cu forța

În 1655, englezii au cucerit colonia spaniolă Jamaica, prima colonie britanică care a fost cucerită prin forța armelor. Invazia engleză a fost recunoscută în mod oficial de Spania abia în 1670.

Sclavi negri importaţi în Caraibe

Achiziţionarea continuă a insulelor din Caraibe de către britanici a dus la înfiinţarea de plantaţii de trestie de zahăr, care erau industrii care necesitau multă forţă de muncă. Britanicii au înfiinţat apoi Royal Africa Company în 1672, pentru a importa sclavi negri în Caraibe.

Anterior, nu existau negri în Caraibe - dar, până în 1680, africanii erau importaţi în număr de şaptezeci de mii pe an. Această politică a dus la crearea unei populaţii majoritar negre, un factor care avea să determine mai târziu viitorul acestor insule.

Mayflower *a adus refugiaţi religioşi în America de Nord*

Marile aşezări religioase englezeşti în America de Nord au început în 1620, odată cu sosirea pelerinilor, care au plecat din oraşul englez Plymouth cu vasul *Mayflower.* Pelerinii, protestanţi care considerau că Biserica Anglicană a Angliei era încă prea apropiată de Biserica Catolică, au înfiinţat o comunitate puritană prin intermediul Companiei Massachusetts Bay în 1628.

Alte colonii religioase au fost înfiinţate în Rhode Island (1636),

unde colonia se baza pe principiul toleranţei religioase; Connecticut (1639), bazată pe convingerile religioase congregaţionaliste; şi Maryland (1634), un refugiu pentru romano-catolici, numit după Maria, mama biblică a lui Iisus.

OLANDEZII CEDEAZĂ COLONIA NEW AMSTERDAM BRITANICILOR

Guvernatorul olandez al așezării New Amsterdam de pe insula Manhattan și-a predat garnizoana pentru a se preda britanicilor în septembrie 1664. Britanicii au cucerit așezarea fără luptă, deoarece coloniștii nemulțumiți, ignorați și conduși greșit de olandezi, au refuzat să lupte la sosirea unei flote britanice. Așezarea a fost redenumită New York. Deasupra, guvernatorul Peter Stuyvesant se află pe țărm, printre rezidenții din Noul Amsterdam care pledează ca acesta să nu deschidă focul asupra Britanicilor ce au sosit cu nave de război așteptând în port.

Colonizarea britanică de-a lungul coastei de est americane

Încet-încet, englezii au pătruns mai departe pe coasta de est a Americii, iar în 1664, New Amsterdam a fost confiscat de la Ţările de Jos şi redenumit New York. Locuitorii olandezi au fost prima mare aşezare albă stabilită care a fost supusă cu forţa în Imperiul Britanic aflat pe atunci în creştere.

În 1681, regele britanic a acordat o cartă regală antreprenorului

William Penn pentru a înființa o nouă colonie, care a fost numită Pennsylvania. Aceasta a fost urmată de înființarea Companiei Hudson's Bay în 1670, cu titlul oficial de "Guvernator și companie de aventurieri din Anglia care fac comerț în Golful Hudson".

Compania a fost, la un moment dat, singura autoritate în multe părți ale Americii de Nord, înainte ca numărul albilor să crească până la punctul în care să poată fi înființate state coloniale oficiale. Compania continuă să existe și este în prezent cea mai veche întreprindere comercială din America de Nord.

Până în 1714, forțele britanice au capturat coloniile franceze Acadia și Newfoundland la sfârșitul Războiului de Succesiune spaniolă. Războiul a fost purtat de coloniștii englezi împotriva compatrioților lor francezi și spanioli, în alianță cu diverse triburi indiene.

Așezăminte penale britanice în America de Nord

Coloniile din America de Nord au fost, de asemenea, folosite ca colonii penale de către guvernul britanic. Legea transporturilor din 1718 a subvenționat mutarea infractorilor condamnați din Marea Britanie în colonia Georgia, unde au fost trimise aproximativ cincizeci de mii de persoane. Infracțiunile pentru care oamenii erau deportați variau de la ceea ce astăzi ar fi considerat infracțiuni relativ minore (cum ar fi datoriile) până la furt și jaf.

Coloniile franceze confiscate după războiul european

Ca urmare a Războiului de șapte ani din Europa (1756-1763), Marea Britanie a reușit să cucerească și alte colonii franceze din America de Nord. În 1758, fortăreața franceză Louisburg a căzut, oferindu-le britanicilor acces la Valea Saint Lawrence. În 1759, orașul Quebec a fost capturat, marcând sfârșitul prezenței coloniale franceze în Canada.

Revoluția americană înlătură dominația britanică în America de Nord

Coloniile britanice din America de Nord au devenit în scurt timp una dintre cele mai valoroase și mai apreciate posesiuni ale Imperiului și o sursă importantă de venituri pentru Coroana engleză. Cu toate acestea, după cum se detaliază mai târziu în această carte, coloniștii au izbucnit într-o revoltă deschisă împotriva dominației britanice directe și și-au obținut independența în timpul Revoluției Americane.

În urma acestui eveniment important, britanicii și-au pierdut toate posesiunile din America de Nord, cu excepția Canadei, care a devenit ulterior cunoscută sub numele de America de Nord Britanică și a rămas o colonie loială și, mai târziu, membră a Commonwealth-ului. Colonizarea britanică a Canadei a fost stimulată de aproximativ treizeci de mii de refugiați loialiști care au fugit din nou createle Statele Unite ale Americii.

India - britanicii înființează orașul Calcutta

Interesele britanice în India au fost servite mai întâi de o companie privată, Compania Engleză a Indiilor de Est (EEIC), care, până în 1700, a înființat trei mari puncte comerciale pe acest continent. În acest stadiu, compania dorea doar să facă comerț cu localnicii și nu a încercat să colonizeze sau să îi conducă pe indieni.

Prin cooperarea cu un prinț local, EEIC a construit o fabrică pe râul Hooghly, care a luat amploare și a devenit în cele din urmă orașul Calcutta. EEIC și-a stabilit prima zonă majoră de jurisdicție pe subcontinentul indian în Bengal, după ce un conflict cu o misiune franceză din Bengal a dus la Bătălia de la Plessey din 1757.

India a fost încorporată în Imperiu abia după Rebeliunea indiană din 1857, când guvernul britanic a decis să preia controlul asupra coloniei de la EEIC.

RĂZBOIUL RASIAL DIN BIRMANIA 1885

O poziție birmaneză, invadată de trupele britanice în 1885. Rețineți că, până în acest moment, birmanezii au reușit să captureze și să folosească tehnologia albă, și anume tunul, vizibil în stânga jos.

Războaiele anglo-birmane

Deși inițial britanicii nu aveau intenţia de a se extinde și mai mult în Asia de Sud-Est, conducătorii din Birmania le-au forțat mâna printr-o serie prelungită de atacuri împotriva Indiei.

O invazie terestră deosebit de gravă în 1824 i-a forțat în cele din urmă pe britanici să declare oficial război și să contraatace pentru a alunga forţele birmane de pe teritoriul indian.

Cu toate că acest prim război anglo-birmanez a costat un număr mare de vieți britanice și indiene (estimat la aproximativ treizeci de mii de vieți), el s-a încheiat cu o înfrângere totală pentru Birmania în 1826. În conformitate cu acordurile de armistițiu, Birmania a fost obligată să recunoască dominația britanică asupra teritoriilor Assam, Manipur, Cachar, Jaintia, Ara-kan și Te-nasserim. În plus, birmanezii au fost obligați să plătească despăgubiri în valoare totală de un milion de lire sterline.

Disputele ulterioare au dus la cel de-al doilea și al treilea război anglo-birmanez (1852 și 1885), în urma cărora Marea Britanie a ocupat întreaga Birmania, iar ţara a devenit oficial o provincie a Indiei în 1886.

Războaiele britanice din Afganistan se încheie cu o înfrângere

Țara Afganistanului a fost de interes pentru britanici datorită poziției sale geografice, având granițe cu India și Rusia. Conștienți de spectrul mereu prezent al naționalismului european, atât Marea Britanie, cât și Rusia imperială au considerat Afganistanul drept o potențială cucerire militară care ar putea oferi o bază de unde cele două națiuni să se atace reciproc.

Britanicii au invadat Afganistanul pentru prima dată în 1839 (cunoscut sub numele de Primul Război Anglo-Afgan), pe baza unui raport fals conform căruia o invazie rusă era iminentă. După câteva succese inițiale, invazia s-a încheiat cu un eșec după infama Bătălie de la Pasul Khyber din 1842, unde aproape șaisprezece mii de soldați britanici și recruții lor indieni au fost prinși în capcană și uciși.

În ciuda acestei înfrângeri, cel de-al doilea război anglo-afgan (1878- 1880) a izbucnit după ce afganii au refuzat să permită intrarea unei misiuni militare britanice în Kabul, în ciuda acordării acestui drept Rusiei.

AL DOILEA RĂZBOI AFGAN - BRITANICII PUN STĂPÂNIRE PE KANDAHAR

Soldați din 92nd Highlanders și 2nd Gurkhas, luând cu asalt Gaudi Mullah Sahibdad la Kandahar, la 1 septembrie 1880. Kandahar era al doilea oraș ca mărime din Afganistan, iar capturarea sa a deschis drumul spre Kabul.

O forță de invazie britanică a cucerit capitala afgană în 1879 și a învins corpul principal al armatei afgane în bătălia de la Kandahar din 1880. Acest lucru a pus capăt conflictului. Deși Afganistanul a revenit la o autonomie nominală, multe puteri importante au fost cedate autorităților britanice din India vecină.

Cel de-al treilea război anglo-afgan (1919) a izbucnit când Afganistanul a invadat India, în speranța de a smulge această națiune din mâinile britanicilor, în urma unor tulburări în masă după o rebeliune indiană și Primul Război Mondial. Cu toate acestea, puterea aeriană britanică a jucat un rol important în înfrângerea atacului, iar afganii au fost nevoiți să ceară pacea după numai trei luni.

Australia-Prima mare așezare albă 1788

Deși Australia fusese zărită de olandezi și apoi de britanici în anii 1600, abia în 1788 a avut loc prima mare colonie albă, când a fost înființată o colonie penală pentru a le înlocui pe cele pierdute după Revoluția Americană. Istoria Australiei, care a devenit o parte importantă a Imperiului Britanic, este relatată într-un capitol separat, împreună cu povestea Noii Zeelande, care a fost, de asemenea, colonizată pentru prima dată în număr semnificativ în 1839.

Gibraltarul a fost achiziționat de Marea Britanie

Tratatul de la Utrecht, care a pus capăt Războiului de Succesiune spaniol din 1714, a acordat controlul asupra teritoriilor spaniole Gibraltar și Minorca. Astfel, Marea Britanie și-a asigurat prima prezență fizică în Marea Mediterană, Gibraltarul jucând un rol militar important până la sfârșitul secolului XX.

Războaiele napoleoniene oferă Marii Britanii stăpânirea mărilor

Odată cu izbucnirea războaielor napoleoniene în Europa, imperiul terestru al Marii Britanii s-a extins din nou printr-o serie de cuceriri ale teritoriilor franceze sau ale aliaților francezi. Această expansiune a fost direct legată de marea victorie navală britanică asupra flotei franceze în Bătălia de la Trafalgar din 1805. În acea faimoasă bătălie navală, flota franceză a fost distrusă.

Acest lucru a permis Marii Britanii să își asume stăpânirea incontestabilă a mărilor, situație care va rămâne neschimbată până la începutul secolului XX.

Teritoriul dobândit după războaiele napoleoniene

În 1794, Marea Britanie a capturat insulele franceze producătoare de zahăr din jurul Guadelupei, în Caraibe. Acest lucru a dus la o supraofertă de zahăr pe piața britanică și a contribuit indirect la legislația britanică din 1807 care a abolit comerțul cu sclavi, în virtutea faptului că producția era atât de mare încât nu mai era nevoie de mulți sclavi noi. (Ulterior, insulele au fost restituite Franței).

În timpul războaielor napoleoniene, Țările de Jos s-au aliniat la Franța. Acest lucru a determinat Marea Britanie să confiște mai multe posesiuni coloniale olandeze din întreaga lume pentru a împiedica utilizarea acestora ca baze de unde puteau fi lansate atacuri. Printre aceste teritorii se numărau Colonia Capului din Africa de Sud, Ceylon (mai târziu Sri Lanka) de pe coasta indiană și părți din Guiana din America de Sud.

Rhodesia confiscată de la triburile negre

Până în 1893, dominația britanică s-a extins la nord de Africa de Sud de astăzi, ceea ce a dus la crearea a ceea ce a devenit cunoscută sub numele de Colonia Rhodesia de Sud. Acest teritoriu, ocupat de triburile Shona și Matabele, avea să devină mai târziu cunoscut sub numele de Zimbabwe.

Matabele s-au revoltat împotriva dominației britanice în 1893 și din nou în 1896, când li s-au alăturat și cei din Shona. Revolta băștinașilor a fost reprimată de ambele ori de o forță militară colonială în inferioritate numerică, dar puternic înarmată. În ciuda faptului că au fost înfrânte în numeroase ocazii, triburile negre nu au încetat niciodată să lupte împotriva dominației minorității albe. Acest conflict continuu a izbucnit din nou șaptezeci de ani mai târziu, declanșând un război în tufișuri care a pus capăt în cele din urmă dominației albe în Rhodesia.

Coasta de aur și Sierra Leone - așezări de sclavi liberi

Înființarea de avanposturi britanice pe coasta de vest a Africii - inițial ca puncte de comerț, apoi pentru colonii de sclavi emancipați și, în cele din urmă, în scopuri militare - a dus la crearea unei zone de jurisdicție colonială mereu în creștere. Printre aceste teritorii se numără Sierra Leone și Coasta de Aur din Golful Guineea, care au fost înființate cu intenția de a crea țări viabile, populate de foști sclavi eliberați. Aceste mari speranțe au fost înșelate, deoarece ambele state au revenit rapid la statutul de țări din lumea a treia odată cu încheierea dominației coloniale.

ȘEFII ASHANTI FORȚAȚI SĂ SĂRUTE CIZMELE BRITANICE

Șefii Ashanti înfrânți sunt forțați să sărute cizmele britanice: o scenă remarcabilă din timpul războaielor Ashanti, care au avut loc în Africa de Vest din 1824 și s-au încheiat în 1901, odată cu încorporarea teritoriului Ashanti în colonia Coasta de Aur.

Războaiele Ashanti

De la baza lor din Coasta de Aur, forțele britanice și-au extins treptat influența în restul Africii de Vest, preluând coloniile europene învecinate, cum ar fi Coasta de Aur daneză (1850) și Coasta de Aur olandeză (1871). În plus, teritoriile controlate de triburile Ashanti și Fante (o mare parte din Ghana de astăzi) au fost absorbite prin cucerire militară. Ocuparea pământului natal al tribului Ashanti a dus la patru războaie anglo-ashanti diferite, care au avut loc între 1824 și 1901.

Războaiele anglo-ashanti au dus la câteva victorii ale Ashanti,

dar, în cele din urmă, superioritatea tehnologică a forţelor britanice a avut câștig de cauză.
Teritoriile Ashanti au fost în cele din urmă încorporate în Coasta de Aur în 1902.

Nigeria încorporată în Imperiu

Actualul oraș Lagos din Nigeria a fost numit pentru prima dată de un explorator portughez în 1472, dar a rămas independent până în 1861, când a fost anexat oficial ca colonie britanică. Anexarea britanică a avut două scopuri: a zdrobit comerţul local cu sclavi, practicat de africani asupra propriului popor, și a facilitat controlul britanic asupra comerţului cu ulei de palmier. Restul teritoriului cunoscut în prezent sub numele de Nigeria a intrat sub influența britanică doar prin eforturile Royal Niger Company (RNC), o întreprindere privată creată în 1886.

RNC și-a stabilit autoritatea printr-o serie de peste patru sute de tratate cu șefii triburilor locale de-a lungul și de-a latul fluviului Niger și a întâmpinat doar opoziţia tribului Edo, împotriva căruia s-a purtat un scurt război din cauza problemelor comerciale. Edo au fost înăbușiţi, iar RNC a condus efectiv ceea ce a devenit statul Nigeria până în 1900, când colonia a fost preluată de guvernul britanic și încorporată într-un Protectorat britanic.

Primul lucru pe care l-a făcut guvernul britanic a fost să încerce să elimine sclavia, care era încă foarte răspândită în estul ţării și era dominată de tribul Aro. A fost înființat un corp expediţionar pentru a zdrobi comerţul cu sclavi Aro, iar un conflict care a durat din 1901 până în 1902 s-a încheiat cu o victorie britanică. Nigeria a rămas sub dominație europeană până după cel de-al Doilea Război Mondial, când a obținut independența, la fel ca majoritatea celorlalte colonii britanice din întreaga lume.

TRUPELE BRITANICE OCUPĂ EGIPTUL

Soldaţi din Regimentul Regal Irlandez Britanic se relaxează în faţa Sfinxului şi a piramidelor din Giza, Egipt, 1882. Marea Britanie a câştigat un punct de sprijin în Egipt după construcţia Canalului Suez în 1869 şi a rămas în ţară până în 1952, prin diferiţi conducători interpuşi. Mai jos, o fotografie veche a navelor de război britanice andocate în Port Said, 1992.

Egiptul- Haosul prevede o intervenţie britanică

Canalul Suez, proiectat de austriacul Alois Negrilli şi construit sub conducerea francezului Ferdinand de Lesseps în 1869, a revoluţionat transportul maritim între est şi vest. Importanţa sa

strategică a dus rapid la dispute internaţionale cu privire la proprietatea sa, care se afla în mâinile unor investitori francezi privaţi. Convenţia de la Constantinopol, un tratat semnat de Marea Britanie, Germania, Austro-Ungaria, Spania, Franţa, Italia, Ţările de Jos, Rusia şi Imperiul Otoman în 1888, a declarat în mod oficial canalul neutru şi l-a plasat sub protecţie britanică.

Marea Britanie avea deja un interes în Egipt, deoarece conducătorii acestei ţări vânduseră guvernului britanic participaţia minoritară la canal. Acest lucru, la rândul său, a dus la numirea unor consilieri britanici în cabinetul egiptean, unde influenţa lor era disproporţionată faţă de numărul lor. Pe lângă britanici, consilierii francezi au primit, de asemenea, poziţii în cabinetul egiptean, din cauza participaţiei Franţei la canal.

Disensiunile naţionaliştilor egipteni împotriva influenţei europene în guvernarea lor au dus la încercări de înlăturare a britanicilor şi francezilor, iar situaţia a degenerat într-un conflict militar. O forţă combinată anglo- franceză a bombardat Alexandria şi a zdrobit o armată egipteană în Bătălia de la Tel el-Kebir din 1882, în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Războiul anglo-egiptean.

Puterile europene victorioase au instalat apoi un guvern marionetă care, deşi nominal independent, era supus regimului britanic. Abia în timpul Primului Război Mondial, Marea Britanie a declarat Egiptul protectorat, ca măsură de apărare împotriva Imperiului Otoman, care intrase în război de partea Germaniei. Acest statut de protectorat a continuat până în 1922, când o nouă revoltă a forţat guvernul britanic să emită o declaraţie unilaterală oficială de independenţă a Egiptului. Influenţa britanică în Egipt a rămas puternică şi nu a încetat decât în urma unei lovituri de stat militare egiptene în 1952.

Gordon din Khartoum

Teritoriul cunoscut astăzi sub numele de Sudan făcuse parte oficial din Egipt din 1821 şi, ca atare, a căzut sub influenţa britanică la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Una dintre primele măsuri luate de autorităţile britanice a fost introducerea unei forţe de poliţie şi a unui sistem judiciar de tip

occidental, în încercarea de a suprima comerţul islamic cu sclavi din sudul Egiptului. Apoi a avut loc o rebeliune locală militantă musulmană, iar trupele britanice au fost nevoite să se refugieze în oraşul Khartoum.

Generalul Charles Gordon a fost trimis să organizeze o evacuare britanică, dar înainte ca aceasta să fie finalizată, oraşul a fost asediat de armata arabă rebelă. Gordon a rezistat în Khartoum timp de zece luni în cele mai îngrozitoare condiţii, dar a fost ucis când oraşul a căzut în ianuarie 1886, cu doar două zile înainte ca o coloană de ajutor britanică să sosească şi să suprime armata musulmană.

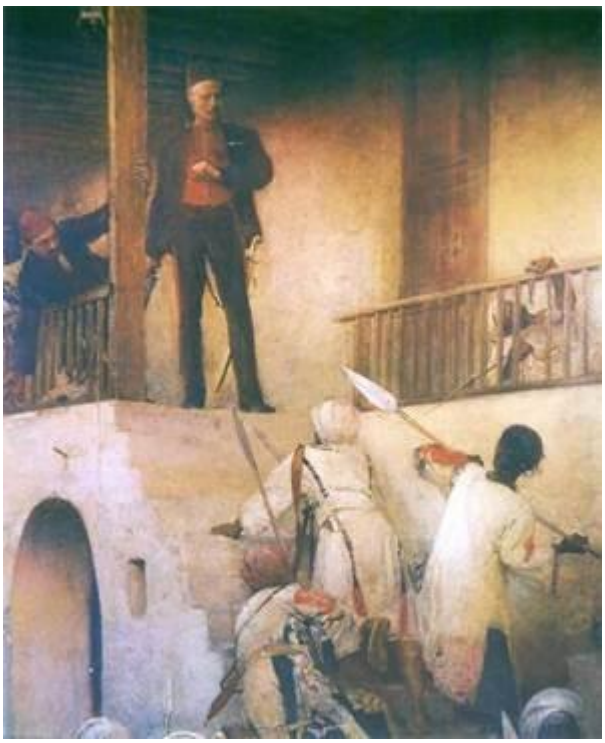

Gordon de Khartoum îşi găseşte moartea în mâinile armatei islamiste, 1886.

Noile colonii din Africa şi Primul Război Mondial

Până la începutul secolului al XX-lea, Marea Britanie a preluat controlul sau a anexat, prin război sau tratat, porţiuni imense din Africa. Printre acestea se numără Sudanul în 1881, Bechuanaland (în prezent Botswana) în 1885, Kenya în 1888 şi Uganda în 1894.

Controlul britanic asupra Africii de Sud a fost extins de la Colonia Capului la fostele republici bure Natalia (situată pe coasta de est a Africii de Sud), Statul Liber Orange şi Transvaal, după intervenţia militară împotriva acestor state. Uniunea Africii de Sud a

fost constituită în 1910 și s-a declarat republică abia în 1961.

La sfârșitul Primului Război Mondial, o serie de noi teritorii, deținute anterior de Puterile Centrale învinse ale Germaniei și Imperiului Otoman, au intrat sub dominație britanică.

În Orientul Mijlociu, Marea Britanie a preluat controlul asupra Irakului și Palestinei de la otomani, în timp ce în Africa, Africa Orientală Germană (astăzi Tanzania) a devenit un protectorat britanic.

Uniunea Africii de Sud, al cărei șef de stat era coroana britanică, a intrat în posesia Africii de Sud-Vest germane (numită în prezent Namibia). Aceste adăugiri au însemnat că, până în 1920, Imperiul Britanic se afla la apogeul său teritorial și includea posesiuni semnificative pe toate continentele.

Dizolvarea Imperiului după cel de-al Doilea Război Mondial

Cronologia dizolvării Imperiului Britanic este detaliată mai târziu în această lucrare, împreună cu o prezentare generală a procesului de decolonizare. Este suficient să spunem aici că motivele principale pentru dizolvarea Imperiului Britanic au fost mai degrabă economice și politice decât rasiale.

Din punct de vedere economic, Marea Britanie era prea săracă la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial pentru a continua să păstreze un imperiu creat în secolul trecut.

În plus, opinia publică, în Marea Britanie și în alte părți, s-a întors împotriva conceptului de colonizare și de guvernare minoritară.

Presiunea politică morală a dus la dizolvarea voluntară a Imperiului Britanic și a tuturor celorlalte colonii europene rămase în lumea a treia.

GENERALUL CHARLES GORDON ȘI ASEDIUL DE LA KHARTOUM 1884-1885

Fiu al unui ofițer de artilerie, Charles Gordon a fost arhetipul imperialistului britanic. S-a distins pe câmpul de luptă la Asediul Sevastopolului în timpul Războiului Crimeii cu Rusia (1853-56) și a participat apoi la războaiele din China, fiind prezent la ocuparea

orașului Peking în octombrie 1860. Gordon a condus personal incendierea Palatului de vară al împăratului chinez, iar în 1862 a condus apărarea centrului comercial european de la Shanghai împotriva rebelilor chinezi.

În 1882, o rebeliune musulmană împotriva dominației britanice a fost lansată de un militant pe nume Mohammed Ahmed. Baza operațiunilor sale era adânc înfiptă în sudul Egiptului britanic, cunoscut sub numele de "Soudan" și numit astăzi Sudan. Ahmed a atras mii de membri ai triburilor într-un război împotriva tuturor creștinilor, dintre care guvernatorii britanici și alți colonișți europeni erau țintele principale. În conflictul care a urmat, armata tribului lui Ahmed a învins o armată combinată britanică și egipteană de 11.000 de oameni și i-a alungat pe britanici din sudul Egiptului. Mii de albi au fugit spre sud, în orașul Khartoum, fiind izolați de principala forță britanică aflată mult mai la nord, în nordul Egiptului. Britanicii și-au trimis apoi cel mai bun om pentru a conduce evacuarea: generalul-maior Charles Gordon.

Gordon a ajuns la Khartoum la 18 februarie 1884 și a reușit să asigure evacuarea cu barca, pe Nil, a două mii de femei și copii albi și a șase sute de soldați în nordul Egiptului, dintr-o garnizoană totală de cincisprezece mii. Înainte ca Gordon să-și poată duce la bun sfârșit misiunea, Khartoum a fost asediat de arabii metisi. Forțele arabe au atacat și, în prima confruntare, au capturat opt vase britanice, ucigând peste o sută de soldați britanici în luptă. Retragerea pe râu a devenit imposibilă pentru garnizoana din Khartoum și a început asediul. Un contraatac de succes, condus de ofițerii albi ai lui Gordon, a dus la ruperea liniilor arabe, care se retrăgeau în totalitate atunci când Hassan și Seid Pashas, cei doi generali albi de frunte ai lui Gordon, au urmărit forțele arabe și le-au chemat înapoi. În punctul critic, trupele non-albe pe care se bazase Gordon au schimbat tabăra. Asediul Khartoumului a fost reluat, iar Gordon a fost considerabil slăbit, neavând altă soluție decât să aștepte în spatele palisadei din oraș și să sperăm la o promisă coloană de ajutor
britanică.

La sfârșitul lunii aprilie, arabii au înconjurat centrul orașului, iar Gordon s-a înconjurat cu o barieră de mine (un dispozitiv inventat de el la Khartoum) și o palisadă de sârmă ghimpată. Disperat, Gordon a

trimis negri pentru a-i ademeni pe sclavii arabilor să vină, promițându-le libertate și rații.

Mesajele lui Gordon erau scrise pe hârtie de șervețel, nu mai mari decât timbrele poștale, și ascunse în pene înfipte în păr sau cusute în centurile pe care le purtau alergătorii indigeni când se strecurau printre liniile arabe. Pe 14 decembrie 1884, una dintre aceste scrisori a fost primită de un bun prieten al lui Gordon din Cairo. Scria așa: "La revedere. Nu vei mai auzi niciodată de mine. Mă tem că va fi trădare în garnizoană și că totul se va termina până la Crăciun".

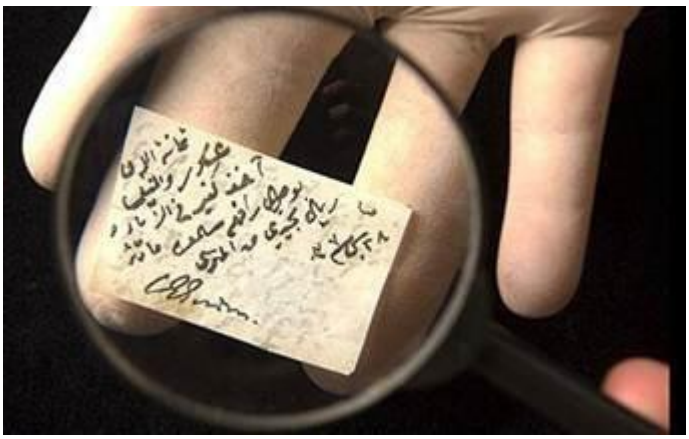

Una dintre notele lui Gordon, scrisă în limba arabă cu mâna lui, sună astfel: "Mudir din Dongola Khartoum și Senaar, în perfectă siguranță, Mahamed Ahmed poartă aceasta pentru a vă da vești. La sosirea lui, dați- i toate veștile cu privire la direcția și poziția forțelor de ajutorare și numărul lor. În ceea ce privește Khartoum, sunt 8.000 de oameni, iar Nilul crește rapid. La sosirea purtătorului, dați-i 100 de reali mejide'h din partea Statelor Unite, C G Gordon."

Gordon a avut dreptate: pozițiile sale au fost trădate de locotenentul său arab, Faraz Pașa, care a deschis porțile apărării inamicului în noaptea de 26 ianuarie 1885. Când Gordon s-a trezit și a constatat că întreg Khartoum a căzut, a plecat cu câțiva adepți spre consulatul austriac pentru a încerca să se ascundă. Înainte de a ajunge acolo, a fost recunoscut și atacat de o mulțime.

După ce a fost împușcat, Gordon a fost decapitat și capul său a fost plimbat prin oraș pe un băț de către arabii victorioși.

Doar două zile mai târziu, promisa armată engleză de ajutor a ajuns la Khartoum, prea târziu pentru a salva garnizoana și pe

viteazul său conducător. Ultima însemnare din jurnalul lui Gordon este o lectură emoționantă: "14 decembrie - 11.30 A.M. Navele cu aburi s-au întors; Bordeen a fost lovit de un obuz în bateria sa; am avut un singur om rănit. Vom trimite mâine jos Bordeenul cu acest jurnal. Dacă aș fi la comanda celor două sute de oameni din Forța Expediționară, care sunt toți cei necesari pentru această mișcare, m-aș opri chiar sub Halfeyeh și i-aș ataca pe arabi în acel loc înainte de a continua aici, la Khartoum. Ar trebui apoi să comunic cu Fortul de Nord și să acționez în funcție de circumstanțe. Acum, rețineți că, dacă forța expediționară, și nu cer mai mult de două sute de oameni, nu vine în zece zile, orașul poate cădea; și am făcut tot ce am putut pentru onoarea țării noastre. La revedere. C. G. Gordon."

CAPITOLUL 46: Fântâna din Bibighar - britanicii în India

Epoca explorărilor şi "descoperirea" Indiei de către exploratorii europeni în secolul al XV-lea au declanşat o serie de evenimente epocale care au impulsionat dezvoltarea acestei naţiuni şi au oferit un studiu de caz de manual privind imposibilitatea morală şi practică a guvernării minoritare.

Prin urmare, povestea experimentului colonial britanic din India serveşte drept exemplu al principiului fondator al acestei cărţi, şi anume legea de fier a demografiei. Cei care formează populaţia majoritară într-un anumit teritoriu vor determina în cele din urmă natura societăţii şi a civilizaţiei din acea regiune, indiferent cât de puternică ar putea părea minoritatea conducătoare.

Portughezii, olandezii şi britanicii încep comerţul cu India

Exploratorul portughez Vasco da Gama a fost primul explorator alb care a ajuns în India pe mare. Da Gama a aruncat ancora în portul Calicut în mai 1498, a stabilit relaţii de prietenie cu conducătorul indian local şi a asigurat Portugaliei un monopol asupra comerţului cu India care a durat un secol.

Bogăţia generată de acest comerţ a sporit economia şi statutul Portugaliei în Europa, o situaţie care a fost afectată doar de importul de sclavi şi de problemele pe care le-a cauzat absorbţia acestora, după cum s-a arătat într-o secţiune anterioară a acestei lucrări. Ca urmare, Compania Olandeză a Indiilor Orientale a înlocuit Portugalia la începutul secolului al XVII-lea ca principală naţiune comercială cu India.

Britanicii au fost a treia mare putere europeană care a stabilit legături comerciale cu India, acţionând prin intermediul unei firme private cunoscute sub numele de English East India Company, care a înfiinţat o staţie comercială la Surat în 1612. Acest lucru s-a dovedit a fi prea mult pentru portughezi. Tensiunile au crescut până când o flotă portugheză a atacat o serie de nave britanice în largul coastei indiene în Noiembrie 1619. Deşi atacul portughez a fost înfrânt, au mai avut loc câteva încăierări până când britanicii au reuşit să îi

înlocuiască pe portughezi ca partener comercial dominant cu India.

Olandezii, deja înrădăcinaţi în Indonezia, au lansat, de asemenea, o încercare militară de a-i alunga pe britanici. Şi aceasta a eşuat, iar până în 1700, Marea Britanie s-a impus ca naţiune comercială europeană preeminentă în Orientul Îndepărtat.

BRITANICII AU FONDAT ORAŞELE MADRAS ŞI CALCUTTA

Francis Day, un ofiţer al Companiei engleze a Indiilor de Est, a fost trimis în 1683 în India pentru a alege un loc pentru sediul companiei. El a cumpărat o porţiune de teren de la Raj din Chandragiri şi a început să construiască o fabrică şi un fort pe această fâşie de 8 km lungime. Day l-a numit Fort Sf. George, numit după sfântul patron englez. Din această aşezare a luat naştere actualul oraş indian Madras.

Oraşele indiene Madras şi Calcutta înfiinţate de britanici

Compania engleză a Indiilor de Est (cunoscută sub numele de British East India Company după unirea Angliei cu Scoţia) a continuat să îşi extindă interesele în India. Acest lucru a fost realizat prin încheierea de tratate şi alianţe cu conducătorii indieni locali, care au beneficiat foarte mult de pe urma introducerii tehnologiei şi infrastructurii albilor.

Britanicii au stabilit o bază în Orissa în 1633, au fondat oraşul Madras (acum cunoscut sub numele de Chennai) în 1639, au obţinut privilegii comerciale în Bengal în 1651, a achiziţionat Bombay (cunoscut în prezent sub numele de Mumbai) de la Portugalia în 1661 şi a înfiinţat Calcutta în 1690.

Francezii pun stăpânire pe Madras în 1746

În prima jumătate a secolului al XVIII-lea, francezii, care trimiseseră misiuni intermitente în India încă din 1675, au început, de asemenea, să stabilească baze permanente în Orientul Îndepărtat. Războaiele în curs de desfășurare în Europa între Marea Britanie și Franța și, în special, Războiul de Succesiune Austriacă, purtat între 1740 și 1748, au dus la atacarea și cucerirea de către forțele franceze a orașului indian Madras, fondat de britanici, în 1746. Orașul a fost înapoiat britanicilor la sfârșitul războiului din Europa, dar conflictul a pregătit terenul pentru o ofensivă britanică majoră în India.

Izbucnirea Războiului de Șapte Ani din 1756, purtat între britanici, francezi, spanioli, prusaci și austrieci, din cauza rivalității în materie de comerț, colonii și teritorii, a dus la reluarea confruntărilor și în Orientul Îndepărtat. Înainte de izbucnirea conflictului, francezii încheiaseră alianțe cu o serie de prinți indieni, ceea ce i-a luat prin surprindere pe britanici în momentul izbucnirii ostilităților.

Gaura neagră din Calcutta

Unul dintre conducătorii indieni care au format o alianță cu francezii a fost Newab de Bengal, care a capturat orașul Calcutta de la britanici la 30 iunie 1756. Mica garnizoană britanică de 146 de oameni s-a predat după ce i s-a promis o ieșire sigură din oraș. Cu toate acestea, Newab i-a forțat pe prizonieri să intre într-o mică temniță subterană, unde toți, cu excepția a 23 dintre ei, au murit peste noapte de sufocare. Teribilul eveniment a devenit cunoscut sub numele de "Gaura neagră din Calcutta".

GAURA NEAGRĂ DIN CALCUTTA

Stânga: Suraj Ud Daulah, nawab indian al cărui nume rămâne în viaţă ca autor al atrocităţii din 1756, cunoscută sub numele de Gaura Neagră din Calcutta. Aproximativ 147 de bărbaţi, femei şi copii britanici au fost forţaţi să stea peste noapte într-o pivniţă subterană îngustă după ce au fost capturaţi. Doar 23 mai erau în viaţă în dimineaţa următoare, restul murind sufocaţi. În dreapta: Memorialul care se afla în locul în care a avut loc incidentul.

Robert Clive îi cucereşte pe indieni

Un angajat al Companiei britanice a Indiilor de Est, Robert Clive, a preluat apoi controlul forţelor britanice. Sub conducerea sa, o mică forţă britanică a învins o armată combinată franceză şi indiană, superioară numeric, în bătălia decisivă de la Plessey (1757).

Victoria lui Clive a pus bazele a aproape două sute de ani de dominaţie britanică asupra Indiei, extinsă prin cucerire militară sau prin consimţământul prinţilor indieni.

Guvernul britanic intervine

Parlamentul britanic, îngrijorat pe bună dreptate de faptul că o companie privată conducea o ţară cu milioane de locuitori, a promulgat legi în 1773 şi 1784 care au conferit guvernului dreptul de a numi guvernatori şi de a determina politicile aplicate de British East India Company.

Acest sistem de control dual a durat până în 1858, când, în

urma Rebeliunii Sepoy, guvernul britanic a preluat controlul complet al țării, cedând controlul doar în 1947, când India a obținut independența.

CLIVE DIN INDIA INDIA

Robert Clive (1725-1774), fondatorul Imperiului Britanic în India. A servit în armata britanică împotriva francezilor din India și a obținut numeroase victorii, dar este cel mai bine amintit pentru Bătălia de la Plessey din 1757, în care a învins o armată indiană din Bengal. Victoria lui Clive în acea bătălie a fost cu atât mai remarcabilă cu cât a învins o armată indiană de 60.000 de oameni cu doar o mie de soldați albi și două mii de indieni recrutați de partea britanică. După această bătălie, Marea Britanie a devenit forța dominantă pe subcontinentul indian. Clive a devenit extrem de bogat datorită isprăvilor sale, dar a suferit de depresie și s-a sinucis la Londra în 1774.

Infrastructură construită de britanici

Mii de bărbați și femei britanici au plecat în India, nu pentru a stabili așezări permanente, ci pentru a conduce "Raj" sau Imperiul în India și pentru a aduce India în era tehnologică modernă. Ca urmare, într-un timp foarte scurt, India a fost complet transformată.

Conducătorii albi au construit linii de cale ferată, cabluri de telegraf, poduri, drumuri, sisteme de irigații, servicii poștale, primele școli indiene și aproape toate celelalte infrastructuri esențiale din subcontinent.

Britanicii au transformat India şi la nivel social. Introducerea unei forţe de poliţie şi a unui sistem judiciar de tip occidental a contribuit la eliminarea practicii suttee (în care văduvele erau arse de vii pe rugurile funerare ale soţilor lor decedaţi), a uciderii copiilor de sex feminin şi a sclaviei, care era foarte răspândită în anumite părţi ale Indiei.

În plus, autorităţile britanice au reuşit, de asemenea, să distrugă mafia criminală veche de secole din India, numită Thuggees. Aceşti criminali au afectat societatea indiană prin activităţile lor criminale şi numai prin introducerea unor metode moderne de poliţie de către superintendentul William Sleeman a fost stopată. Cuvântul englezesc "thug" provine din această perioadă.

Britanicii recrutează Sepoys indieni ca auxiliari militari

Britanicii, ca şi romanii înaintea lor, au folosit băştinaşi în forţele lor armate. Voluntarii indieni din armata condusă de britanici erau cunoscuţi sub numele de Sepoys şi erau împărţiţi în trei grupuri majore: Armata Bengalului staţionată în Delhi, Armata din Bombay şi Armata din Madras, ultimele două staţionate în oraşele care le poartă numele. Până în 1857, Sepoys din Armata Bengalului număra 150.000 de persoane. În acea etapă, în India existau aproximativ 23.000 de trupe britanice albe, împrăştiate pe tot subcontinentul.

BRITANICII PLĂTESC PREŢUL PENTRU ÎNARMAREA SERVITORILOR INDIENI

Indienii din Sepoy au confiscat arme şi provizii britanice după ce au

ocupat o poziție a albilor în timpul revoltei din 1857. Britanicii aveau să plătească scump pentru practica lor de a folosi indienii ca soldați obișnuiți atunci când acești "indieni loiali" s-au întors împotriva stăpânilor lor în 1857.

Rezistența Sikh la dominația britanică

În 1845, sikhii din Punjab au atacat avanposturi britanice izolate și au provocat pierderi grele înainte de a fi alungați. Doi ani mai târziu, sikhii au atacat avanposturile britanice de la Chillianwala. Un număr mare de ofițeri Sepoys și ofițeri albi au fost uciși în aceste atacuri, dar sikhii au fost înfrânți în mod decisiv până în 1849.

Sepoys se opune ungerii pe pachetele de muniție

În ianuarie 1857, un zvon s-a răspândit printre Sepoys din armata Bengalului, conform căruia noua muniție care le fusese distribuită fusese ambalată în grăsime provenită de la vite și porci. Procedura standard de operare la acea vreme era ca soldații să rupă aceste pachete pentru a avea acces la muniție.

În condiții de luptă, soldații fuseseră învățați să rupă pachetele cu dinții. Acest lucru contravenea dictaturilor religioase ale hindușilor și musulmanilor deopotrivă, pentru care vitele și porcii erau sacre și nu puteau fi mâncate.

În mai 1857, optzeci și cinci de sepoiști au fost arestați de ofițerii lor albi pentru că au refuzat să deschidă pachetele de muniție. Acest act de sfidare s-a răspândit curând în aproape întreaga armată din Bengal.

Curând, ofițerii britanici au avut pe mână o rebeliune rasială, cu atât mai gravă cu cât, pentru prima dată, indienii erau înarmați cu cele mai noi arme - inclusiv tunuri - pe care le luaseră din barăcile lor. Revolta a devenit cunoscută sub numele de "Vântul diavolului" sau Revolta indiană din 1857.

Albii masacrați în Delhi

Mii de Sepoys au lansat un atac asupra avanposturilor armatei britanice din Delhi și au ucis sute de soldați albi, soțiile și copiii acestora, adesea cu ajutorul activ al servitorilor indieni loiali în mod oficial. În decurs de o zi, întregul oraș era în mâinile Sepoy. Soldații

britanici şi familiile lor care au supravieţuit atacului iniţial s-au refugiat în mai multe poziţii fortificate din jurul oraşului Delhi. Un detaşament britanic a reuşit să preia controlul depozitului de muniţii al armatei principale din interiorul oraşului, cu intenţia de a-l ţine departe de mâinile rebelilor.

Sepoyii au lansat apoi un asalt hotărât asupra arsenalului şi, când acesta era pe cale să cadă, apărătorii britanici au aruncat în aer stiva de muniţie. Deşi explozia masivă a fost auzită de la o sută de kilometri depărtare şi sute de Sepoys au fost ucişi, apărătorii britanici au pierdut doar trei oameni în luptă, iar restul au reuşit să fugă în confuzia rezultată către un fort deţinut de britanici la nordul oraşului.

SCENA MASACRULUI DE PE RÂUL GANGE

După ce revista Cawnpore a fost cucerită de indieni răzvrătiţi la 25 iunie 1857, aproximativ patru sute de albi s-au predat şi au fost luaţi prizonieri. Două zile mai târziu, au fost duşi în marş până la râul Gange, unde li s-a spus că vor fi eliberaţi şi trimişi cu bărcile. A fost un şiretlic: pe malul râului, indienii au deschis focul asupra mulţimii, ucigând toţi, cu excepţia a 3 bărbaţi, 73 de femei şi 124 de copii. Supravieţuitorii au fost duşi în marş spre clădirile Bibighar, unde îi aştepta o soartă şi mai rea. Această fotografie a fost realizată în 1858 şi a fost intitulată Slaughter Ghat, Cawnpore.

Albi masacraţi în Jhansi

În următoarele săptămâni, masacrele şi revoltele împotriva albilor s-au răspândit în toată India central-nordică, iar detaşamentele

izolate de albi au fost măcelărite într-un război rasial fără compromisuri. Unul dintre cele mai notabile dintre aceste masacre a avut loc în micul regat Jhansi în iunie 1857.

Jhansi fusese anexat de britanici cu patru ani mai devreme, când regele local murise, iar acum văduva acestuia se răzbuna. Toţi albii din regat au fost înjunghiaţi şi omorâţi cu bâtele, femeile fiind lăsate la urmă, astfel încât au fost obligate să privească cum le sunt uciși bărbaţii şi copiii.

Albi capturați la Cawnpore

Rebeliunea Sepoy s-a răspândit și în Cawnpore și Lucknow, ambele în statul Oudh. În Cawnpore, aproximativ o mie de soldați britanici albi, împreună cu soțiile și copiii lor, s-au refugiat din calea mulţimilor de nealbi într-o magazie fortificată din oraș, în apropierea râului Gange. Acolo s-au culcat în speranța unei coloane de ajutor care le fusese promisă de la alte avanposturi britanice.

Sepoyii au asediat magazia Cawnpore timp de douăzeci de zile. Când li s-a terminat apa, apărătorii au fost nevoiți să se predea la 25 iunie 1857.

Supraviețuitorilor, în număr de 400, li s-a promis că vor părăsi orașul în siguranță. Au fost duși pe Gange, unde au fost pregătite mai multe bărci pentru a-i transporta. A fost, însă, un șiretlic. De îndată ce au ajuns pe râu, Sepoys au deschis focul și 200 au fost uciși, rămânând în viață doar trei bărbați, 73 de femei și 124 de copii.

Supraviețuitorii au fost luați prizonieri de către Sepoys și închiși într- o parte a clădirilor de amplasament cunoscută sub numele de Bibighar. În acest moment era clar că scuza inițială pentru revoltă (presupusa grăsime animală de pe pachetele de muniție) nu mai conta pentru Sepoys, deoarece aceștia au folosit de bunăvoie gloanțele pentru a ucide cât mai mulţi britanici posibil.

Albi masacrați la Cawnpore Bibighar

La 15 iulie 1857, cei trei bărbați albi supraviețuitori au fost scoși din Bibighar și împușcați în fața unei mari mulţimi de indieni care se urcaseră pe zidurile complexului.

Indienii s-au întors apoi după femei, dar, deși multe dintre ele erau foarte bolnave, au dus o luptă aprigă. O relatare a unui martor ocular, făcută în timpul unei investigații britanice ulterioare asupra evenimentelor de la Bibighar, relatează ce s-a întâmplat în continuare:

Ușile duble de la capătul curții au fost deschise din nou și doamnele au comandat să iasă. Dar au refuzat să se miște și și-au strâns mâinile de stâlpii verandei și de brațele și talia celorlalte, încercând să nu-și strivească copiii plângând sub picioare. Sepozii au declarat că era imposibil să le despartă sau să le scoată din clădire și au dat înapoi din curte.

Cineva a sugerat să asigure ușile din interior, iar mai multe femei au alergat și, rupându-și fâșii de pânză din rochii, au legat frenetic mânerele ușilor. Câteva doamne și-au înălțat vocile tremurânde într-un imn. Acum, jemadar [ofițerul indian superior] *le-a ordonat oamenilor săi să stea în fața ușilor și ferestrelor pe o parte. La un semnal al jemadarului, oamenii săi au înfipt țevile muschetelor lor prin obloanele ferestrelor de-a lungul unui perete.*

Cu un strigăt puternic, femeile și copiii au încercat să traverseze curtea spre veranda îndepărtată și să se adăpostească în spatele stâlpilor și al copacului, dar abia dacă mai era loc. Curtea avea o lățime de numai șaisprezece picioare, veranda de cinci picioare și camera lungă de zece picioare, așa că cei mai mulți au reușit doar să se comprime spre veranda opusă, în timp ce restul, inclusiv unii dintre copiii bolnavi și orfani, s-au ghemuit neajutorați pe pământul curții.

Douăzeci de sepoiști și-au îndreptat muschetele spre acest val de corpuri și au deschis focul de la mică distanță. Prima salvă a distrus o parte din stratul cel mai de sus de femei și copii și este posibil să fi rănit câțiva dintre ei.

Sepoii s-au îndepărtat de ferestrele fumegânde și o a doua echipă a intrat în locul lor.

Până acum, mulți dintre supraviețuitorii celor două tiruri își găsiseră probabil adăpost în camerele de dormit de dincolo de stâlpi. Cu puțin timp înainte de apusul soarelui, Sarvur Khan [unul dintre rebeli] a *apărut, urmând patru tovarăși, fiecare cu un tulwar* [cimitir] *în mână.*

Doi dintre recruții săi erau măcelari musulmani cu șorț;

amândoi erau înalţi, unul brunet, plin de coşuri şi voinic. Ceilalţi doi păreau a fi de castă inferioară. Pe măsură ce se apropiau, spectatorii şi-au reluat locurile de-a lungul zidului incintei.

Înăuntru, unele dintre femei au târât morţii într-o parte şi au încercat să îngrijească răniţii. Soţiile şi fiicele câtorva soldaţi erau hotărâte să lupte.

Acum se auzea cum zăvorul aluneca înapoi. Cineva se împingea în uşă, iar benzile de pânză dintre mânere au început să se încordeze şi să se rupă. Uşile s-au deschis şi s-au izbit de pereţi.

Ieşind de sub umbra întunecată a copacului mulsuri, burra memsahib [femeia albă mai în vârstă] a deschis *gura pentru a vorbi. Sarvur Khan a doborât-o cu o singură lovitură. Strigăte înfricoşătoare s-au ridicat din curte.*

Închizând uşile în urma lor, cei cinci bărbaţi s-au împrăştiat şi au înaintat, tăind răniţii care se târau pe podea.

Din spatele unui stâlp, doamna Jacobi s-a aruncat brusc în faţă şi l-a doborât pe unul dintre ei dintr-o lovitură [dar] *camarazii săi au venit în ajutor.*

Mai întâi au spânzurat-o pe fiica ei, Lucy, într-un cârlig de bărbie şi apoi au redus-o la tăcere pe mama ei tăindu-i gâtul. Ştiau că înjunghierea era ineficientă, că tăierea gâtului victimelor lor ar fi fost cea mai rapidă modalitate de a-şi îndeplini misiunea.

Dacă doamnele îşi protejau gâtul cu braţele, atunci şi braţele le erau pur şi simplu tăiate; efectul era acelaşi, sângerau până la moarte. Tăind în dreapta şi în stânga pe toţi cei care se aflau în picioare, tăind în jos pe cei căzuţi cu lamele lor grele, cei cinci au procedat metodic, împrăştiind o baltă de sânge. Ceilalţi încercau să se ferească de săbiile bărbaţilor, ferindu-se în uşile şi în jurul stâlpilor, iar Sarvur Khan a lovit atât de des pereţii încât a rupt două săbii şi a ieşit de două ori să aducă arme noi de la tovarăşii săi.

Deşi obloanele uşilor şi ferestrelor au rămas deschise, niciuna dintre femei şi nici unul dintre copii nu a încercat să scape din clădire, înconjurată de Sepoys şi de curioşi indieni.

Cei câțiva băieți sfidători au fost doborâți rapid, la fel ca fiecare copil care încerca să fugă printre falangele de spadasini. Mamele își tot trăgeau copiii aproape de ele și îi împingeau înapoi în colțurile clădirii, iar în căldura sufocantă și în aglomerația de trupuri, copii sufocați până la moarte sub fustele mamelor lor muribunde. A fost nevoie de ceva mai puțin de o oră pentru ca corul de jale să se reducă la câteva voci individuale, și chiar și acestea s-au liniștit. Este posibil ca doamna Probett să fi murit într-un contraatac, pentru că trupul ei, ca și cel al doamnei Jacobi, a fost lăsat în acea seară legat de un stâlp.

ȘAPTEZECI ȘI TREI DE FEMEI ALBE ȘI 124 DE COPII ALBI UCIȘI ȘI ARUNCAȚI ÎN PUȚUL DE LA BIBIGHAR

Scene din masacrul de la Cawnpore. Deasupra: fântâna în care au fost aruncate cadavrele femeilor și copiilor după ce au fost uciși. Clădirea în care a avut loc masacrul se află în fundal. Această fotografie a fost făcută la scurt timp după eveniment. Mai jos: monumentul care a fost construit mai târziu deasupra fântânii, așa cum a fost fotografiat în 1860. Monumentul a fost mutat ulterior de către guvernul indian.

Fântâna din Bibighar

În dimineaţa zilei de 16 iulie 1857, vestea masacrului din ziua precedentă s-a răspândit în întregul oraș Cawnpore, iar mii de indieni s-au adunat pentru a vedea măcelul. Relatarea martorilor oculari a continuat:

În jurul orei opt dimineaţa, mulţimea s-a despărţit pentru a face loc unui grup de înmormântare format din gunoieri. Până acum erau maeștri în acest gen de lucruri.

[Ei] *strânseseră deja o mică avere din jefuirea și aruncarea cadavrelor englezilor la Sati Chowra și Savada House* [unde fuseseră executaţi albii din Cawnpore], *dar misiunea de astăzi era neobișnuită: de data aceasta, cadavrele nu urmau să fie aruncate în Gange, ci într-o fântână de irigaţii, la vreo patruzeci de metri la sud de Bibighar.*

Cavitatea fântânii avea o lăţime de nouă metri și o adâncime de cincizeci de metri; trei trepte duceau până la margine. Veteranii scormonitori s-au apucat de treabă, trăgând afară corpurile de sus.

Dar, deodată, intrând într-una dintre camerele de dormit, [au *făcut*] *o descoperire alarmantă: trei sau patru dintre doamne și poate tot atâţia copii stăteau ghemuiţi în umbră, încă în viaţă după o noapte în care au zăcut pe podeaua îmbibată cu sângele prietenilor și tovarășilor lor decedaţi și înconjuraţi de trupurile lor sfârtecate.*

Echipa de înmormântare a dat înapoi și s-a grăbit să meargă la Hotelul Old Cawnpore [cartierul general al rebelilor] *pentru instrucțiuni suplimentare.* [Când s-au] *întors, două dintre femei au trecut în grabă, împiedicându-se de pervazul jos al unei ferestre laterale și fugind în curte.*

S-au năpustit direct spre buza puțului și au sărit înăuntru, unul după altul, căzând la vreo 15 metri până la fund.

Copiii, toți cu vârste cuprinse între cinci și șase ani, le-au urmat pe femei în curte, dar au alergat doar în jurul fântânii. Unde altundeva puteau să meargă?

La început au fost urmăriți, dar copiii țipând au scăpat de ei. Au decis să-i lase pe copii să se descurce singuri în timp ce ei își vedeau de treabă.

Au scos cadavrele celor morți și ale celor aproape morți, apucându-i pe mulți dintre ei de păr și târându-i prin iarbă. Cei ale căror haine meritau să fie luate au fost dezbrăcați înainte de a fi rostogoliți pe marginea [fântânii].

Mai multe femei grav rănite încă mai respirau când au fost scoase afară. Trei dintre ele puteau chiar să vorbească. În timp ce echipa de înmormântare continua să târască cadavru după cadavru prin iarba însângerată și să îi arunce în adâncurile fântânii, a devenit evident că, în ritmul acesta, nu toți morții aveau să încapă.

Așa că s-au apucat de treabă, secționând cu săbiile membrele înțepenite ale morților și introducându-le în interstițiile fântânii pe jumătate înecate. În sfârșit a venit timpul să se debaraseze de copii [care] *continuau să alerge în jurul lor până când, în cele din urmă, au fost prinși și aruncați de vii în fântână.*

Lucknow rezistă până la sosirea forțelor de ajutorare

Garnizoana albă de la Lucknow a fost, de asemenea, asediată, dar, având mare grijă la strângerea proviziilor, a reușit să reziste timp de patru luni, până când a fost ajutată de o forță britanică venită din sud.

Între timp, autoritățile britanice s-au regrupat și au adunat o

coloană mică, dar puternică, care a alergat spre nord pentru a ușura ceea ce au crezut că sunt diversele tabere care încă mai rezistă. Lucknow a fost eliberat cu multă bucurie, dar ceea ce au găsit la Cawnpore i-a făcut pe cei mai duri soldați să cedeze și să plângă, mai ales atunci când au fost găsite pe pereții Bibighar mesaje mâzgălite cu sânge, mâzgălite de victimele muribunde ca ultime mesaje către cei dragi.

Masacrul de la Bibighar a făcut ca opinia publică britanică din Marea Britanie să se întoarcă ferm împotriva rebeliunii și au fost trimise întăriri în India, care au zdrobit complet rebeliunea.

Până în iunie 1858, ultimul dintre rebelii Sepoy fusese capturat. Mulți au fost împușcați sau spânzurați, dar liderii au fost executați în public, fiind legați de țevile tunurilor și aruncați în aer.

Britanicii au acoperit fântâna de la Bibighar și au ridicat un monument comemorativ la fața locului. Acest memorial a rămas amplasat deasupra fântânii până la independența Indiei, în 1947, când a fost mutat în grădinile Bisericii Memoriale Kanpur din Cawnpore.

BRITANICII ÎI EXECUTĂ ÎN PUBLIC PE LIDERII REBELILOR SEPOY

Britanicii au dat un exemplu public al rebelilor din Sepoy, executându-i pe lideri în public prin aruncarea lor în aer, legați la capătul tunurilor. Participanții mai puțin importanți au fost împușcați de un pluton de

execuţie.

Guvernul britanic preia controlul asupra Indiei

Rezultatul principal al revoltei Sepoy a fost că Parlamentul britanic a adoptat o lege, denumită Legea din 1858 pentru o mai bună guvernare a Indiei, care a transferat administrarea Indiei de la Compania Indiilor Orientale la guvernul britanic.

Această schimbare constituţională a fost oficializată în 1876, când regina britanică Victoria a fost proclamată "împărătească a Indiei", deşi nu s- a înregistrat niciodată ce părere au avut indienii despre acest lucru.

Rezistența indiană continuă

În pofida reprimării rebeliunii din 1857, rezistența indiană față de dominația britanică a continuat în mod intermitent. Până la sfârşitul secolului al XIX-lea, naţionaliştii indieni au recurs la noi atacuri armate împotriva albilor din India ca mijloc de a exercita presiuni politice asupra britanicilor pentru a-i determina să plece. Autoritățile britanice au reacţionat cu o serie de legi represive care nu au făcut decât să înstrăineze şi mai mulţi indieni.

În 1909, britanicii au încercat să atenueze cererile crescânde de independență prin reforme constituţionale, o acţiune care nu a făcut decât să inflameze cererile de încetare a dominaţiei coloniale.

Masacrul de la Amritsar

Neliniştea indienilor a continuat, iar în 1919 valurile de revolte şi tulburări au atins un asemenea nivel încât autoritățile britanice au suspendat toate drepturile civile într-o serie de zone printr-o serie de legi cunoscute sub numele de Rowlatt Acts. Un protest de amploare al indienilor a devenit violent în Amritsar, Punjab, în aprilie 1919, iar o unitate militară locală, aflată sub comanda ofiţerilor britanici, a deschis focul asupra mulţimii. Peste patru sute de persoane au fost rănite, iar masacrul de la Amritsar a devenit un punct de raliere pentru mişcarea naţionalistă indiană împotriva dominaţiei britanice.

Independența Indiei în 1947-India împărțită

Tulburările din ce în ce mai mari dintre musulmani și hinduși au pus și mai mult gaz pe foc, iar Marea Britanie a acordat în cele din urmă independența completă Indiei în 1947, după ce aceasta a fost împărțită în state hinduse și musulmane.

În acest fel, Pakistanul și Bangladesh au fost separate de India, primele două state fiind dominate de musulmani.

Un număr mare de cetățeni din toate aceste trei țări au emigrat ulterior în Europa, America de Nord și Australia, cu consecințe care sunt discutate într-o secțiune ulterioară a acestei lucrări.

CAPITOLUL 47: Conchistadorii - Cucerirea albă a Mexicului și a Americii de Sud

Cucerirea incașilor în America de Sud și a aztecilor în America de Nord este o poveste de mare dramatism, curaj uimitor și cruzime uluitoare. De asemenea, oferă un exemplu viu al modului în care civilizațiile se prăbușesc odată ce populațiile care le-au fondat sunt disipate prin integrare rasială.

Prăbușirea culturii incașe și aztece nu a fost cauzată, așa cum se afirmă atât de des, de înfrângerea militară a acestora în fața unui număr mic de soldați spanioli.

Mai degrabă, disoluția culturilor incașă și aztecă a avut loc după ce un număr mare de coloniști albi (în special din Spania și Portugalia) și sclavi negri importați s-au căsătorit cu populația nativă.

Acest proces a creat un nou grup de rasă mixtă care domină acum America de Sud și Mexicul și a fost cauza principală a diferențelor sociale, economice și politice mari dintre America de Nord și America de Sud.

Dispariția culturilor incașă și aztecă este, prin urmare, un exemplu perfect al modului în care amestecul rasial poate șterge toate urmele unui popor originar și, în consecință, toate manifestările civilizației sale.

SACRIFICIILE UMANE ÎI SPERIE PE EXPLORATORII SPANIOLI

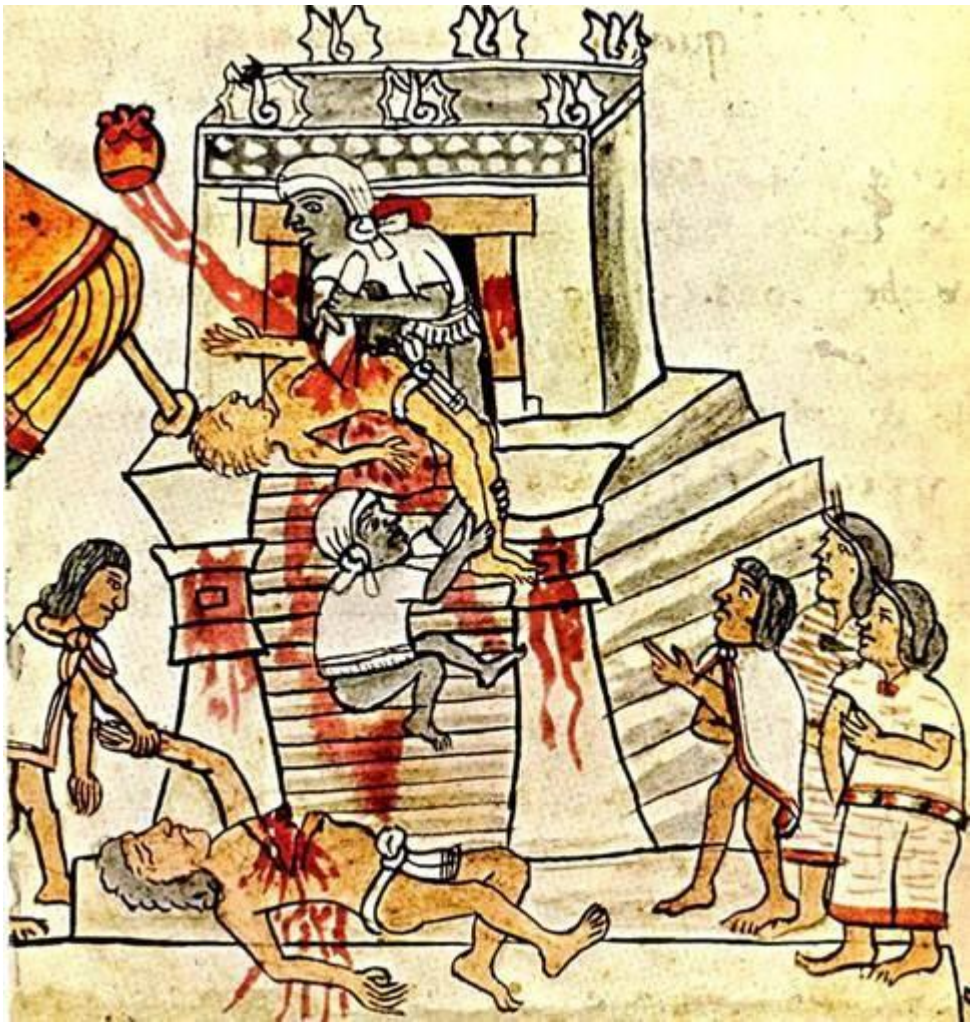

Conchistadorii spanioli au fost îngroziți de sacrificiile umane și de ritualurile canibalice folosite de azteci ca parte a religiei lor.
Aceste ritualuri, în cadrul cărora inima prizonierului era smulsă din pieptul său în timp ce încă bătea, puteau implica mii de victime la o singură ședință. Cadavrele erau apoi mâncate în mod obișnuit, palmele fiind rezervate împăratului și marilor preoți (această parte fiind, se presupune, cea mai fragedă și mai gustoasă). Un număr mare de soldați spanioli capturați de azteci au fost uciși în acest mod, ceea ce i-a determinat pe compatrioții lor să se răzbune.

Legendele zeilor cu pielea albă

La momentul cuceririi spaniole a ceea ce a devenit mai târziu Mexic, amerindienii azteci creaseră un imperiu care se întindea de la Oceanul Pacific până la Golful Mexic și se întindea spre sud până în Guatemala de astăzi.

Domnia lor a fost crudă, iar celelalte triburi amerindiene au trăit cu frică de ei. Acest lucru a dus la faptul că un număr mare dintre aceste triburi supuse au salutat sosirea spaniolilor, iar unii au ajutat fizic la înfrângerea armatelor aztece.

Religia aztecă a fost unul dintre motivele pentru care existau atât de multe resentimente în rândul triburilor amerindiene. Aceasta cerea sacrificii umane zilnice, iar majoritatea victimelor erau luate din triburile amerindi din jur.

Cu toate acestea, această religie a jucat, de asemenea, un rol major în destabilizarea rezistenței aztece față de invadatorii albi. Unul dintre zeii lor era un șarpe cu pene numit Quetzalcoatl, cunoscut ca zeul vântului și al învățăturii.

Conform legendei aztece, Quetzalcoatl a fost păcălit și dezonorat de un alt zeu, Tezcatlipoca, și apoi a călătorit spre est. El a jurat să se întoarcă și să-i distrugă pe cei care se închinau dușmanilor săi, însoțit de toți zeii puternici cu pielea albă.

Până la momentul asaltului spaniol din 1519, vestea sosirii lor în Marea Caraibelor a ajuns la azteci. Acest lucru a declanșat superstiția larg răspândită că un Quetzalcoatl furios și zeii săi cu pielea albă s-au întors într-adevăr pentru a se răzbuna. Faptul că unii dintre soldații spanioli aveau coifuri cu pene a contribuit la alimentarea acestei credințe. Acest lucru a creat confuzie în rândul liderilor azteci. Ar trebui să îi atace pe noii veniți, care ar putea fi zeii răzbunători, sau ar trebui să încerce să îi liniștească? Această ezitare le-a permis spaniolilor să preia inițiativa militară.

Primele expediții albe către interior

Spaniolii au înființat primele așezări albe în America de Sud, cu avanposturi în Caraibe. Cele mai importante dintre acestea au fost insula Cuba și orașul Santo Domingo (în prezent capitala Republicii Dominicane). În 1517, prima expediție s-a încheiat cu un dezastru atunci când exploratorii au debarcat pe coasta mexicană de astăzi pentru a căuta apă. Ei au fost prinși într-o ambuscadă de amerindieni și a urmat o bătălie în toată regula la Champeton, în timpul căreia aproape jumătate dintre exploratorii albi au fost uciși, iar supraviețuitorii au fost nevoiți să fugă la baza lor din Cuba.

În 1518, spaniolii s-au întors în forță și a urmat o a doua bătălie de la Champeton, care s-a încheiat de data aceasta cu înfrângerea amerindienilor și cu fuga în păduri după trei zile de confruntări violente.

Expediția a continuat să exploreze Coasta Golfului, întâlnind alte triburi amerindiene care suferiseră de pe urma aztecilor. Aceștia au fost primii care le-au povestit spaniolilor despre atotputernicul imperiu aztec, centrat în jurul a ceea ce este astăzi Mexico City.

Montezuma al II-lea încearcă să-i cumpere pe invadatorii albi

Conducătorul imperiului aztec din acea vreme, Montezuma al II-lea, a primit rapoarte despre exploratorii albi și, temându-se de întoarcerea zeilor furioși, le-a ordonat supușilor săi de pe coastă să îi întâmpine pe străini, să le ofere un mare ospăț și daruri de aur și bijuterii - și apoi să le ceară să plece.

Rezultatul a fost că cea de-a doua expediție spaniolă s-a întors în Cuba încărcată cu bogății și povești despre un imperiu amerindian bogat și puternic în interior. În mod ironic, acest lucru nu a făcut decât să-i stimuleze pe spanioli să continue explorările în interior, în loc să plece așa cum sperau aztecii. O a treia expediție a fost formată sub conducerea exploratorului Hernán Cortés, care avea să devină arhetipul conducătorului de cuceriri, un "conquistador".

HERNÁN CORTÉS-CEL MAI FAIMOS CONCHISTADOR CARE I-A CUCERIT PE AZTECI

Hernán Cortés (1485-1547), conchistadorul care a cucerit Mexicul pentru Spania. Cortés a luat parte la cucerirea spaniolă a Cubei în 1506 și a primit terenuri acolo ca plată, dar le-a vândut pentru a finanța o nouă expediție pe continent. În 1519, Cortés a părăsit Cuba cu unsprezece nave, cinci sute de oameni și cincisprezece cai, debarcând pe coastă în orașul pe care l-a fondat: Veracruz, care înseamnă "Crucea adevărată". Mesagerii împăratului aztec, Montezuma al II-lea, au sosit cu daruri, sperând să îi țină la distanță pe bărboși (care arătau ca zeii răzbunători din legenda aztecă).

Aceasta a fost o speranță deșartă: după lupte stupide, în care forțele albe, depășite numeric, au învins armate aztece uriașe, care numărau zeci de mii de oameni, Cortés a cucerit capitala aztecă, Tenochtitlan, care a fost redenumită Mexico City. Cu toate acestea, Cortés, la fel ca mulți dintre conchistadorii spanioli, și-a luat ca amante mai multe femei indigene și a avut mulți copii din aceste uniuni, dintre care unii și-au însoțit tatăl înapoi în Spania.
Cortés a murit în 1547, fiind un om bogat.

Cortés invadează cu șase sute de oameni

În 1519, Cortés și oamenii săi, în număr de aproximativ șase sute, au pornit la drum cu câteva tunuri și cai. În urma unei dispute de ultim moment cu guvernatorul spaniol, expediția lui Cortés a fost

anulată oficial, însă exploratorul a ignorat ordinul și a plecat oricum. Expediția a făcut o scurtă pauză pentru a culege un sclav spaniol pe jumătate negru care fusese capturat de un trib amerindian în urma unui naufragiu anterior și care apoi a navigat spre vest de-a lungul coastei Golfului. La gura de vărsare a râului Grijalva, expediția a fost atacată de un trib local.

În timpul acestei bătălii, Cortés și-a dat seama de avantajul tehnologic pe care îl aveau exploratorii albi: armurile de oțel, pistoalele și tunurile erau complet necunoscute amerindienilor din America Centrală. În plus, caii îi îngrozeau pe băștinași, iar mulți membri ai tribului fugeau la vederea unui cal puternic.

Cortés întemeiază orașul Veracruz

Cortés a navigat mai departe spre nord și a înființat o așezare pe care a numit-o La Villa Rica de la Vera Cruz, cunoscută acum ca orașul Veracruz. Acolo a înființat un guvern independent și a renunțat la autoritatea guvernatorului din Cuba, promițând loialitate doar față de coroana spaniolă. Apoi, exploratorii albi și-au incendiat navele, excluzând opțiunea unei întoarceri rapide și transformându-și expediția într-o întreprindere de tip "pe viață și pe moarte". Împreună cu aproximativ cinci sute de oameni, Cortés a mărșăluit în interior în căutarea aztecilor și a fabulosului lor oraș.

Tlaxcalanii sunt înfrânți și devin aliați

Primii amerindieni pe care expediția i-a întâlnit în interior au fost tribul Tlaxcalan. Amerindienii i-au atacat pe interlopii albi și a izbucnit o bătălie de două săptămâni, în cursul căreia băștinașii au suferit pierderi foarte mari. Tlaxcalanii s-au predat și, motivați de ura lor față de azteci, au devenit aliați ai spaniolilor împotriva aztecilor.

În octombrie 1519, spaniolii și câteva mii de aliați ai lor tlaxcalanii au mărșăluit în Cholula, un oraș antic închinat zeului Quetzalcoatl. Preoții și liderii cholulani i-au întâmpinat pe albi, dar au cerut ca tlaxcalanii să campeze în afara orașului.

Bătălia de la Cholula-Indienii au fost înfrânți

După ce spaniolii s-au aflat în orașul Cholula timp de trei zile, un informator indian le-a spus despre un plan de a-i prinde într-o

ambuscadă și de a-i ucide pe albi atunci când aceștia se așteptau cel mai puțin la un atac. Cortés a răspuns convocând toți liderii tribali din Cholula la o întâlnire. Odată ce au fost adunați, Cortés le-a ordonat oamenilor săi să îi prindă pe șefii indieni și să îi rețină într-o cameră pregătită într-o casă din oraș.

Această mișcare i-a lăsat pe soldații Cholulan fără lider, iar Cortés a ordonat apoi un atac asupra soldaților indieni care se pregăteau de luptă în afara orașului. Prezența tunurilor și a cailor a avut câștig de cauză și se estimează că aproximativ 3.000 de locuitori ai orașului au fost uciși în Bătălia de la Cholula care a rezultat, chiar dacă în conflict au fost implicați mai puțin de 450 de spanioli.

Vestea victoriei ușoare a spaniolului la Cholula a ajuns la împăratul
aztec Montezuma și l-a convins să nu mai opună rezistență interlopilor albi.

CORTÉS SE ÎNTÂLNEȘTE CU ÎMPĂRATUL AZTEC LA TENOCHTITLAN

Cortés intră în capitala aztecă, Tenochtitlan. Precaut că spaniolul era zeul alb răzbunător din legenda aztecă, Montezuma a făcut tot posibilul să-l liniștească pe Cortés. Cu toate acestea, spaniolii i-au înstrăinat pe azteci prin obiecții la obiceiurile lor religioase, interzicându-le să se angajeze în sacrificii umane și dărâmând fizic mai mulți dintre idolii lor. În cele din urmă, tensiunile au crescut până la punctul în care a izbucnit un conflict, care s-a încheiat dezastruos pentru nealbii masiv inferiori din punct de vedere tehnologic.

Spaniolii ajung în capitala aztecă, Tenochtitlan

Forța de conchistadori a mărșăluit spre capitala aztecă, Tenochtitlan, și a ajuns acolo la 8 noiembrie 1519. Montezuma l-a întâlnit pe Cortés în afara zidurilor orașului și l-a invitat pe acesta și armata sa în oraș.

Soldații spanioli au fost cazați într-o clădire mare, special amenajată, și li s-a dat liber să cutreiere orașul, găsind o mare parte din aurul promis, ușor de găsit. Aztecii i-au lăsat să treacă nestingheriți, temându-se de răzbunarea zeilor cu pielea albă. În ciuda primirii prietenoase, Cortés știa că, mai devreme sau mai târziu, aztecii se vor răzvrăti.

În încercarea de a-și consolida poziția (forțele sale se reduseseră la câteva sute de albi și la un număr tot mai mic de aliați amerindieni, care campau în afara orașului), l-a luat ostatic pe Montezuma și l-a forțat să jure credință regelui Spaniei și să ofere o răscumpărare uriașă în aur și bijuterii. Între timp, guvernatorul spaniol din Cuba a trimis o forță armată pentru a-l aresta pe Cortés pentru insubordonare, ca pedeapsă pentru că a refuzat ordinul de a nu pleca pe mare.

În aprilie 1520, Cortés a fost anunțat în Tenochtitlan că o forță spaniolă a sosit pe coastă cu ordinul de a-l aresta. Lăsând două sute de soldați albi la Tenochtitlan, Cortés a mărșăluit cu restul oamenilor săi spre coastă și a intrat noaptea în tabăra spaniolă. L-a arestat pe conducătorul expediției și, prin simpla forță a personalității sale (împreună cu promisiuni de aur și bogății), i-a determinat pe restul expediției punitive să i se alăture în cucerirea aztecilor.

AZTECII ÎI TACHINEAZĂ PE SPANIOLI CU CRIME RITUALE

În bătălia de la Cholula, conchistadorii spanioli au învins o armată aztecă, dar nu fără costuri. Mai sus, prizonierii spanioli care au avut ghinionul de a fi capturați de amerindieni au fost mâncați sau decapitați, iar capetele lor au fost aruncate asupra soldaților spanioli rămași.

Albi asediați în Tenochtitlan

Între timp, în Tenochtitlan, situația s-a înrăutățit după ce a izbucnit o încăierare între un număr mic de albi și câțiva preoți azteci. Încăierarea a degenerat într-o bătălie la scară largă și a dus la moartea a câteva sute de azteci.

Asasinatele au rupt vraja sub care erau ținuți aztecii. O mulțime de mii de oameni a asediat clădirea în care se aflau spaniolii și în care Montezuma era ținut ostatic. În mijlocul asediului, Cortés s-a întors în oraș din expediția sa spre coastă.

Montezuma ucis cu pietre

Indienii i-au permis lui Cortés și oamenilor săi să intre în clădire, dar imediat ce au intrat înăuntru, au lansat un nou atac. După ce zeci de azteci au fost uciși, Cortés l-a convins pe Montezuma să se adreseze mulțimilor în încercarea de a le dispersa. Mulțimea furioasă a refuzat să se supună și, în schimb, și-a lapidat împăratul, care a murit din cauza rănilor sale trei zile mai târziu.

Albii asediați evadează

Situația spaniolilor a devenit critică. Proviziile lor nu erau suficiente pentru a rezista mai mult de câteva zile, iar Cortés a decis că singura lor speranță era să facă o evadare înapoi în tabăra de bază.

La 30 iunie 1520, spaniolii au ieșit din clădirea asediată și au luptat pentru a ieși din centrul orașului. La început, evadarea părea a fi un succes, dar când au traversat o șosea în afara orașului (care era înconjurat de cursuri de apă), au fost atacați puternic și neașteptat de mii de azteci în canoe.

Mai mult de jumătate dintre soldații albi au fost uciși și toate tunurile lor au fost pierdute. În plus, cea mai mare parte a comorii pe care o transportau a fost abandonată sau pierdută în lac și canale. Prima expediție albă în capitala aztecă s-a încheiat cu un dezastru.

ALBII EVADEAZĂ DIN TENOCHTITLAN

Conchistadorii au fost asediaţi într-o clădire din mijlocul oraşului Tenochtitlan, după ce împăratul aztec a fost ucis cu pietre de o mulţime furioasă din propriul popor. Situaţia spaniolilor a devenit disperată şi, la 30 iunie 1520, au evadat, luptând pentru a-şi croi drum printre mulţimi. Când au ajuns la lacul care înconjura oraşul, aztecii au atacat din bărci, ucigând mai mult de jumătate din contingentul total al spaniolilor.

Cortés invadează din nou - cucereşte Tenochtitlan

Supravieţuitorii spanioli din prima expediţie eşuată s-au refugiat pe teritoriul controlat de aliaţii lor tlaxcalani. Cortés a planificat imediat o nouă invazie şi a obţinut provizii şi întăriri din Veracruz, care între timp fusese stimulat de sosirea de noi imigranţi din Spania şi Cuba.

În următoarele câteva luni, Cortés a supus multe dintre triburile

aztece din jur înainte de a îndrăzni să se apropie de Tenochtitlan în mai 1521. De data aceasta a asediat orașul, folosind artileria montată pe nave special construite pentru apele puțin adânci ale râurilor și lacurilor din jur. Aceste tunuri au bombardat orașul în timp ce soldații spanioli atacau apărarea zidită. Potrivit relatărilor spaniole care detaliază crâncenitatea atacului și condițiile de asediu, în fiecare noapte, soldații spanioli puteau auzi țipetele acelor nefericiți camarazi care fuseseră capturați în timpul luptelor din timpul zilei, în timp ce erau sacrificați de vii pe Marea Piramidă din centrul orașului.

CORTÉS ÎL UCIDE PE ȘEFUL ARMATEI AZTECE, OTUMBA, 1520

După ce Cortés și conchistadorii săi au fost nevoiți să fugă din capitala aztecă Tenochtitlan, au încercat să se întoarcă la Tlaxcala pentru a se regrupa. Pe drum, s-au confruntat cu o mare armată aztecă pe câmpia din Valea Otumba. În ciuda faptului că erau din nou depășiți numeric, spaniolii au reușit să își folosească caii pentru a distruge armata aztecă, ai cărei soldați nu mai văzuseră niciodată o încărcare de cavalerie. Cortés l-a ucis personal pe comandantul aztec și i-a confiscat steagul personal, așa cum este ilustrat mai sus. Armata aztecă s-a destrămat la această priveliște și s-a retras, ceea ce le-a permis spaniolilor să ajungă la Tlaxcala.

Ultimele zile ale lui Tenochiltan. Soldații spanioli examinează morții care au împânzit străzile orașului aztec. Observați crucea creștină ridicată pe platforma înălțată din stânga, plasată acolo de spanioli ca simbol al victoriei lor asupra religiei aztece.

Între timp, foametea, dizenteria și variola au făcut ravagii printre apărătorii azteci din interiorul orașului. În cele din urmă, la 13 august 1521, noul împărat aztec a fost capturat, iar Tenochtitlan a căzut. Relatările menționează, de asemenea, că peste patruzeci de mii de cadavre în descompunere (majoritatea morți de boală) au împânzit străzile și canalele orașului. Legenda răzbunării zeilor cu pielea albă devenise până la urmă realitate.

Tenochtitlan redenumit Mexico City

Spaniolii au procedat la distrugerea clădirilor din Tenochtitlan și au construit un nou oraș în locul acestuia. Această așezare a fost numită Mexico City și este astăzi capitala Mexicului.

Rasă și clasă socială în Mexic

Deși aztecii fuseseră înfrânți militar și numărul lor fusese redus de boli, ei nu dispăruseră. În schimb, au fost absorbiți în mod constant într-un amestec rasial creat de prezența spaniolă și de importul de sclavi negri din Africa, care împreună au format baza populației mexicane actuale.

Acest grup de rasă mixtă este cel care, în prezent, este sursa celui mai mare număr de imigranți legali și ilegali în prosperitatea creată de albii din America de Nord. Acele persoane de rasă parțial spaniolă și parțial amerindiană au fost numite Mestizos și, până în anul 1800,

reprezentau cel mai mare grup din ceea ce pe atunci se numea oficial Mexic.

Zambos - amestec de amerindieni și sclavi negri

Sclavii negri au fost importați pentru prima dată în Mexic în timpul lui Cortés. Până la începutul secolului al XIX-lea, aproximativ 200.000 de negri au fost aduși în cadrul comerțului transatlantic cu sclavi. O mare parte dintre ei au fost absorbiți în populația deja metisă, iar cei de origine amerindiană și neagră au devenit cunoscuți sub numele de "Zambos". În cursul secolului al XIX-lea, însă, majoritatea zambo au fost la rândul lor absorbiți de metisi.

Apare sistemul de caste

La fel ca în India antică, în societatea mexicană a apărut o structură de clasă bazată pe "albeață", în care oamenii de culoare palidă formau cea mai înaltă clasă, iar cei mai întunecați formau cea mai joasă clasă.

În timpul perioadei coloniale spaniole, spaniolii care au venit în colonie au format clasa superioară și au fost numiți peninsulares. Cei mai mulți dintre ei s-au întors în Spania după ce și-au încheiat misiunea.

Sub peninsulares se aflau criollos, sau creoli, persoane de origine parțial sau total albă care se născuseră în America. Cu timpul, și acest grup a devenit din ce în ce mai întunecat, până în ziua de azi, elita din Mexic reprezintă ultimii dintre cei mai albi din acest grup. Sub criollos se aflau metișii, urmați de negri.

Așa cum s-a întâmplat și în India, a existat o luptă constantă pentru a fi reclasificat din punct de vedere rasial. Multe persoane de rasă mixtă au pretins statutul de alb, iar în secolul al XVIII-lea regele Spaniei a adoptat o procedură legală pentru a se pronunța asupra albiei unei persoane în schimbul plății unei taxe. O astfel de pronunțare avea ramificații uriașe pentru o persoană în ierarhia colonială spaniolă și putea deschide poziții și funcții interzise persoanelor de origine mixtă.

Din cauza numărului de sclavi negri și a populației metiszo din ce în ce mai numeroase, în Mexicul colonial au avut loc numeroase

revolte ale sclavilor. Un număr de sclavi evadaţi au înfiinţat aşezări în zonele rurale ale ţării.

Independența Mexicului a fost acordată în 1821

Ocupaţia franceză a Spaniei în timpul Războaielor napoleoniene din 1808 a adâncit diviziunile dintre colonia din Mexic, numită acum "Noua Spania", și patria. Cu Spania în dezordine și sub ocupaţie, controlul asupra New Mexico s-a prăbușit și război civil între facţiuni concurente. Un mic grup de albi s-a impus ca forță dominantă și, după un deceniu de relaţii tensionate cu Spania, Mexicului i-a fost acordată în mod oficial independența în 1821.

Războaie rasiale cu America

La momentul independenței, granițele Mexicului se întindeau până în actualele state americane Texas și California. Coloniștii albi începuseră să se mute în zonele slab populate din Texas după 1820, iar numărul tot mai mare al acestora a dus la neliniștea mexicanilor, care se temeau că teritoriul lor era colonizat de noile Statele Unite ale Americii. În 1835, coloniștii albi din Texas s-au răzvrătit în mod oficial împotriva dominaţiei mexicane.

Președintele mexican, Santa Anna, a condus personal o armată în teritoriu pentru a înăbuși rebeliunea. În 1836 a urmat bătălia istorică de la Alamo, care a declanșat un război care s-a încheiat cu o înfrângere mexicană și cu înființarea statului Texas.

Armata americană cuceritoare a ocupat, de asemenea, Mexicul, capitala Mexico City fiind asediată și capturată într-o replică stranie a primei capturi a orașului de către albi de la azteci, în 1521.

Ultima invazie albă din 1861

După aceea, Mexicul a fost aruncat în haosul politic, social și economic obișnuit care afectează lumea a doua și a treia. În 1861, un refuz al guvernului mexican de a-și plăti datoriile externe a dus la La nouă ocupaţie albă când Franța, MareaBritanie și Spania au intervenit pentru a-și proteja investițiile în Mexic.

Expediția militară europeană comună a capturat Veracruz și părea pregătită să cucerească întregul Mexic. Cu toate acestea, când

ambiția franceză de a prelua guvernul Mexicului a devenit evidentă, britanicii și spaniolii s-au retras din expediție. Armata franceză, acum izolată, a fost atacată și înfrântă de o forță mexicană superioară numeric la Puebla în mai 1862.

INVAZIA FRANCEZĂ ÎN MEXIC 1861-1867

Armata franceză sub comanda mareșalului Bazaine intră în Mexico City, 1863.

Propus inițial ca o măsură de protejare a intereselor occidentale în Mexic, Napoleon al III-lea al Franței a convins Anglia și Spania să sprijine această aventură. Cu toate acestea, când a devenit clar că Napoleon al III-lea dorea de fapt să anexeze Mexicul, celelalte două națiuni europene s-au retras, lăsând Franța să ocupe țara. Stăpânirea franceză a luat sfârșit în 1867, când conducătorul francez al Mexicului, Maximilian, a fost executat în urma unei revolte de succes.

Napoleon al III-lea, pe atunci conducător al Franței, a trimis o armată uriașă de treizeci de mii de oameni în Mexic pentru a răzbuna înfrângerea și pentru a prelua controlul asupra orașului Mexico, lucru care a fost realizat în iunie 1863. Francezii au instalat un nou guvern și au declarat Mexicul ca fiind un imperiu. Napoleon al III-lea i-a oferit coroana Mexicului arhiducelui austriac Maximilian, care a acceptat și a devenit împărat al Mexicului.

Francezii nu au reușit niciodată să înăbușe întreaga țară, iar americanii nu au putut interveni din cauza propriului lor război civil de la acea vreme. Evenimentele din Europa l-au forțat pe Napoleon al III-lea să își retragă trupele în 1867, iar scurta domnie a împăratului Maximilian s-a încheiat odată cu arestarea și executarea sa de către

mexicanii rebeli în 1867.

În prezent, Mexicul este important din două motive:

• Este sursa celui mai mare număr de imigranți legali și ilegali din lumea a treia în Statele Unite; și

• De asemenea, este folosit ca platformă de lansare a traficului de droguri în America de Nord.

Călătoriile spaniole și portugheze de descoperire a Americii de Sud

Continentul sud-american a fost văzut pentru prima dată de Cristofor Columb la 1 august 1498, în timpul celei de-a treia călătorii a acestuia. Următorul explorator alb care a ajuns pe acest continent a fost navigatorul portughez Pedro Cabral, care a aruncat ancora în largul coastei Braziliei de astăzi în aprilie 1500. Cabral a revendicat pământul pentru Portugalia, dar declarația sa a fost ignorată de compatrioții săi timp de aproximativ trei decenii, aceștia concentrându-se pe stabilirea rutei maritime către India în jurul Africii.

În această perioadă de indiferență portugheză, spaniolii au preluat inițiativa în America de Sud. Ca urmare, când Portugalia și-a exprimat în cele din urmă interesul pentru continent, a apărut o dispută cu privire la zonele care se aflau sub influența spaniolă sau portugheză.

Disputa a fost în cele din urmă soluționată de papă, care, în 1493, a stabilit zonele de influență definite pentru cele două națiuni, folosindpretențiile lui Cabral ca punct de referință. În timp, teritoriul portughez a devenit cunoscut sub numele de Brazilia, de aceea, până în prezent, lingua franca a acestei țări este portugheza, în timp ce în cea mai mare parte a restului continentului se vorbește spaniola.

Incașii - cei mai avansați indieni din America de Sud

Incașii au fost, ca și aztecii din Mexic, cel mai avansat trib amerindian din America de Sud.

Au construit orașe mari din piatră și au creat opere de artă

impresionante, dar, în mod misterios, se pare că nu au avut niciodată roata. Această dihotomie bizară nu a fost niciodată pe deplin explicată și este un indicator al unei prezențe antice non-americane pe continent.

De asemenea, nu a fost niciodată explicată pe deplin diferența marcantă de nivel tehnologic dintre amerindienii din America de Sud (care aveau orașe sofisticate) și amerindienii din America de Nord (care, în cea mai mare parte, încă trăiau în corturi din piele de animal și purtau pulovere).

Germanii sunt primii coloniști

Până în 1529, când un german, Bartholomeus Welser, a condus prima tentativă de a crea o colonie albă pe continent, așezările albe din America de Sud au fost temporare, în ciuda explorărilor spaniole și portugheze. Welser a primit un teritoriu în America de Sud de la Sfântul Împărat Roman Carol al V-lea (totodată rege al Spaniei) și a înființat o așezare în actuala Venezuela.

Cu toate acestea, au avut loc ciocniri rasiale cu băștinașii și, după mai multe masacre comise de ambele părți, Welser a fost revocat de către Biserică în încercarea de a dezamorsa tensiunile rasiale în creștere.

PIZARRO - CUCERITORUL INCAȘILOR

Francisco Pizarro (1475-1541), conchistador spaniol, cuceritor al Imperiului Inca și fondator al orașului Lima. După ce a luat parte la cucerirea Hispaniola, a însoțit expediția lui Vasco Núñez de Balboa din 1513, care a descoperit Oceanul Pacific. În 1524, Pizarro a lansat prima

din cele trei misiuni de cucerire a incașilor din America de Sud, obiectiv realizat în cele din urmă în 1532. Pizarro nu a trăit mult timp pentru a se bucura de faima sau de victoria sa. El a fost ucis de colegii săi conchistadori în timpul unui atac de intrigi și certuri interne în 1541.

180 de bărbați albi invadează America de Sud

Contactul exploratorilor cu triburile amerindiene din zonele de coastă ale Americii de Sud a fost suficient pentru a-i face pe spanioli să realizeze că civilizația incașă era avansată și posibil bogată. Drept urmare, spaniolii au împins apoi adânc în interiorul Americii de Sud.

În 1531, conchistadorul Francisco Pizarro a lansat ceea ce a devenit una dintre cele mai mari povești de aventură și cucerire, când a invadat interiorul Americii de Sud cu 180 de oameni albi și 62 de cai. Această forță minusculă a învins sute de mii de băștinași care trăiau în imperiul incaș bogat în aur, care acoperea zonele din Peru, Chile și Bolivia de astăzi.

Relatarea martorilor oculari ai înfrângerii incașilor

Relatarea spaniolă a primei înfrângeri a incașilor și a capturării împăratului lor Atahualpa în bătălia de la Cajamarca constituie o lectură remarcabilă. Relatările martorilor oculari făcute de tovarășii lui Pizarro, inclusiv de frații săi Hernando și Pedro, au fost trimise în Spania pentru edificarea regelui spaniol și se citesc după cum urmează:

Spaniolii noștri, fiind puțini la număr, neavând niciodată mai mult de 200 sau 300 de oameni laolaltă, iar uneori doar 100 sau mai puțini, au cucerit în timpurile noastre mai mult teritoriu decât s-a cunoscut vreodată. Ajungând la intrarea în Cajamarca, am văzut tabăra lui Atahualpa la o distanță de o leghe, la poalele muntelui. Tabăra indienilor arăta ca un oraș foarte frumos.

Până atunci nu mai văzusem așa ceva în Indii. I-a umplut pe toți spaniolii noștri de teamă și confuzie. Dar nu puteam să ne arătăm nici o teamă sau să ne întoarcem, căci dacă indienii ar fi simțit vreo slăbiciune în noi, chiar și indienii pe care îi aduceam cu noi ca ghizi ne-ar fi ucis. Așa că am făcut o bună demonstrație de spirit și, după ce am observat cu atenție orașul și corturile, am coborât în vale și am intrat în Cajamarca.

Am discutat mult între noi despre ce să facem. Eram cu toţii plini de teamă, pentru că eram atât de puţini şi pătrunsesem atât de departe într-un ţinut în care nu puteam spera să primim întăriri. Puţini dintre noi au dormit în acea noapte şi am vegheat în piaţa din Cajamarca, privind focurile de tabără ale armatei indiene. Era o privelişte înfricoşătoare. Fratele guvernatorului a estimat numărul soldaţilor indieni de acolo la 40.000, dar spunea o minciună doar ca să ne încurajeze, pentru că de fapt erau mai mult de 80.000 de indieni.

Guvernatorul şi-a ascuns trupele în jurul pieţei din Cajamarca, împărţind cavaleria în două părţi. . . La fel a împărţit şi infanteria ... în acelaşi timp a ordonat ... trei infanterişti cu trompete la un mic fort din piaţă şi să se aşeze acolo cu o mică piesă de artilerie. După ce toţi indienii şi Atahualpa cu ei au intrat în piaţă, guvernatorul a dat semnalul să . . . . tragă cu tunul şi să sune trâmbiţele, iar la sunetul trâmbiţelor cavaleria să se năpustească din curtea mare, unde aştepta ascunsă şi pregătită. La prânz, Atahualpa a început să-şi adune oamenii şi să se apropie. Curând am văzut întreaga câmpie plină de indieni, oprindu-se periodic pentru a aştepta alţi indieni care continuau să iasă din tabăra din spatele lor.

Atahualpa (a venit) ... ... într-o litieră foarte fină, cu capetele de lemn acoperite cu argint. Optzeci de domni îl purtau pe umeri... ... Căruciorul era căptuşit cu pene de papagal de multe culori şi decorat cu plăci de aur şi argint. Aceste escadroane de indieni au început să intre în piaţă în acompaniamentul unor cântece măreţe şi, intrând astfel, au ocupat fiecare parte a pieţei.

Între timp, noi toţi spaniolii aşteptam pregătiţi într-o curte, plini de
teamă. Mulţi dintre noi urinam fără să ne dăm seama, din pură teroare.

Guvernatorul Pizarro l-a trimis acum pe fratele Vicente de Valverde să meargă să vorbească cu Atahualpa şi să-i ceară lui Atahualpa, în numele lui Dumnezeu şi al regelui Spaniei, ca Atahualpa să se supună legii domnului nostru Iisus Hristos şi să se pună în slujba Maiestăţii Sale, regele Spaniei.

Înaintând cu o cruce într-o mână şi cu Biblia în cealaltă şi mergând printre trupele indiene până la locul unde se afla Atahualpa, fratele i s-a adresat acestuia. Atahualpa a cerut cartea, ca să se uite la

ea, iar călugărul i-a dat-o închisă. Atahualpa nu știa cum să deschidă cartea, iar călugărul și-a întins brațul pentru a face acest lucru, când Atahualpa, foarte supărat, i-a dat o lovitură în braț. Apoi a deschis-o el însuși și, uimit de litere și de hârtie, a aruncat-o departe de el la cinci sau șase pași, cu fața de un roșu intens.

Fratele s-a întors apoi la Pizarro, strigând: "Ieșiți, creștini! Veniți la acești câini dușmani care resping lucrurile lui Dumnezeu. Acest tiran a aruncat la pământ cartea mea de lege sfântă! Nu ai văzut ce s-a întâmplat? De ce să rămâi politicos și servil față de acest câine prea mândru, când câmpiile sunt pline de indieni? Mergeți împotriva lui, pentru că eu vă absolv!

Guvernatorul a dat apoi semnalul ... . (s-a tras cu tunul) și în același timp au răsunat trompetele, iar trupele spaniole blindate, atât cavaleria cât și infanteria, au ieșit din ascunzătorile lor și au intrat direct în masa de indieni. . . Am pus clopoței pe cai pentru a-i îngrozi pe indieni. . . Zgomotul tunurilor, sunetul trompetelor și zornăiturile de pe cai i-au aruncat pe indieni în panică și confuzie. Spaniolii s-au năpustit asupra lor și i-au tăiat în bucăți. Indienii au fost atât de cuprinși de frică încât s-au urcat unii peste alții, au format movile și s-au sufocat reciproc. . . . Cavaleria i-a doborât... Infanteria a dat un asalt atât de bun asupra celor rămași, încât în scurt timp majoritatea (indienilor) au fost uciși cu sabia.

Guvernatorul însuși și-a luat sabia și pumnalul, a intrat în mijlocul indienilor împreună cu spaniolii care îl însoțeau și, cu mare curaj, a ajuns la litiera lui Atahualpa. Fără teamă, l-a apucat de brațul stâng al lui Atahualpa ... dar nu l-a putut scoate pe Atahualpa din litieră, deoarece era ținută foarte sus. Deși i-am ucis pe indienii care țineau litiera, alții și-au luat imediat locul și au ținut-o sus, și în acest fel am petrecut mult timp învingându-i și ucigându-i pe indieni. În cele din urmă, șapte sau opt spanioli călare și-au pintenat caii, s-au năpustit asupra litierei dintr-o parte și, cu mari eforturi, au ridicat-o pe o parte. În acest fel, Atahualpa a fost capturat. ... Indienii care transportau litiera și cei care îl escortau pe Atahualpa nu l-au abandonat niciodată, toți au murit în jurul lui.

Indienii panicați rămași în piață, îngroziți de focurile de armă și de cai - ceva ce nu mai văzuseră niciodată - au încercat să fugă din piață dărâmând o porțiune de zid și fugind pe câmpia de afară.

Cavaleria noastră a sărit peste zidul spart și a atacat în câmpie, strigând: "Prindeți-i pe cei cu haine elegante! Nu lăsați pe nimeni să scape! Trageți-le cu sulița!".

Toți ceilalți soldați indieni pe care îi adusese Atahualpa se aflau la o milă de Cajamarca, pregătiți de luptă, dar niciunul nu a făcut vreo mișcare și, în tot acest timp, niciun indian nu a ridicat o armă împotriva unui spaniol. Când escadroanele de indieni care rămăseseră în câmpia din afara orașului i-au văzut pe ceilalți indieni fugind, cei mai mulți dintre ei au intrat și ei în panică și au fugit. A fost o priveliște uimitoare, căci întreaga vale, pe o distanță de 15 sau 20 de mile, era complet plină de indieni. Se lăsase deja noaptea, iar cavaleria noastră continua să-i înjunghie cu sulița pe indieni pe câmp, când am auzit o trompetă care ne chema să ne adunăm din nou în tabără.

Dacă nu ar fi venit noaptea, puțini dintre cei peste 40.000 de soldați indieni ar fi rămas în viață. Șase sau șapte mii de indieni zăceau morți, iar mulți alții aveau brațele tăiate și alte răni. Atahualpa însuși a recunoscut că am ucis 7.000 dintre oamenii săi în acea bătălie.

PIZARRO ÎL CUCEREȘTE PE ÎMPĂRATUL INCAȘ ATAHUALPA, 1532

Împăratul incaș, Atahualpa, este capturat de Pizarro în bătălia de la Cajamarca, la 16 noiembrie 1532. Împăratul a fost luat prizonier și ținut într-o cameră din capitala sa, pe care se presupune că a umplut-o cu aur și argint drept răscumpărare. Atahualpa a fost apoi condamnat

pentru uciderea fratelui său și pentru complot împotriva lui Pizarro și a forțelor sale și a fost executat prin garou la 29 august 1533. Un an mai târziu, Pizarro a invadat Cuzco cu trupe indigene și a finalizat cucerirea Peru.

Victorie în ciuda numărului copleșitor de persoane de culoare albă

Documentele arată că Pizarro avea exact 62 de soldați călare și 106 pedestrași, în timp ce Atahualpa comanda o armată de aproximativ 80.000 de soldați. Peste 7.000 de incași au fost uciși, dar niciun alb nu a murit.

Victoria militară uluitoare s-a bazat exclusiv pe superioritatea tehnologică a albilor. Amerindienii aveau doar bâte din piatră, bronz și lemn, macete și topoare de mână, praștii și armuri de corp din material matlasat împotriva săbiilor din oțel, a suliților și a armurilor din lanțuri ale spaniolilor. Nici măcar armele de foc pe care le dețineau spaniolii nu au reprezentat factorul decisiv: acestea erau cu încărcare lentă și greu de tras. Spaniolii au fost în cele din urmă victorioși, deoarece incașii nu au reușit să rănească mortal niciunul dintre soldații albi cu armele lor.

Șansele care au prevalat în bătălia de la Cajamarca aveau să se repete
și mai dramatic de încă patru ori:

• În bătălia de la Jauja, optzeci de spanioli au învins o armată incașă de zeci de mii de oameni;

• În bătălia de la Vilcashuaman, treizeci de spanioli au învins zeci de mii de adversari incași;

• În bătălia de la Vilaconoga, zece spanioli au învins o armată de zeci de mii de incași; și

• În bătălia de la Cuzco, patruzeci de spanioli au învins ultima mare armată incașă, formată tot din zeci de mii de războinici incași.

ARMELE PRIMITIVE AMERICANE NU SE POTRIVESC CU ARMELE DE FOC ȘI ARMURILE DE OȚEL EUROPENE

Armele primitive (cuțite de ardezie și bâte) deținute de incași și azteci nu au fost pe măsura armelor de foc și a armurilor de oțel ale conchistadorilor. De nenumărate ori, un număr mic de spanioli au luptat și au învins mii de amerindieni într-o cucerire pe cât de brutală, pe atât de inegală.

Împăratul incaș Atahualpa a fost executat

Pizarro l-a capturat pe împăratul incaș Atahualpa, care a încercat să îi cumpere libertatea oferindu-i o cantitate impresionantă de aur și argint. În ciuda acestei oferte, conchistadorii au decis să-l ardă pe Atahualpa pe rug pentru a înfrânge rezistența incașă.

Folosindu-se de faptul că Atahualpa își omorâse propriul frate, conchistadorii l-au acuzat de crimă, adăugând conspirația împotriva spaniolilor ca acuzație suplimentară. Cu spaniolii ca procurori și judecători, împăratul incaș nu a avut nicio șansă și a fost condamnat la moarte. Întrucât Atahualpa s-a convertit la creștinism în timp ce aștepta execuția, spaniolii au decis să-l cruțe de flăcări și, în schimb, l-au strangulat public până la moarte, o metodă brutală de execuție perfecționată în Spania în timpul Inchiziției.

Așa cum a prezis Pizarro, moartea împăratului incaș a lăsat tribul său fără lider și incapabil să organizeze o opoziție eficientă și coordonată. Conchistadorii s-au apucat apoi să distrugă toate structurile de putere incașe, supunând imensul teritoriu cu aceeași brutalitate pe care o folosiseră și în cazul împăratului incaș.

Conchistadorii au găsit Buenos Aires și Santiago

În 1535, conchistadorul Pedro de Mendoza a ocupat și supus zona din jurul râului Rio de la Plata. El a fondat Buenos Aires în 1536 și a stabilit dominația spaniolă asupra actualei Columbii.

În 1540, conchistadorul Pedro de Valdivia a lansat un război de cucerire rasială împotriva amerindienilor araucani din actualul Chile. La fel ca și celelalte campanii din America de Sud, a fost o afacere scurtă și unilaterală care s-a încheiat cu o victorie spaniolă. În 1541, Valdivia a fondat orașul Santiago.

Războiul civil și metisajul

Conchistadorii erau la fel de predispuși să se lupte între ei ca și cu amerindienii. Pizarro a fost ucis într-una dintre aceste certuri intestine (la numai zece ani de la înfrângerea incașilor) pe tema drepturilor asupra mineralelor.

Această anarhie a fost agravată de practica obișnuită a conchistadorilor și a altor coloniști albi de a-și lua soții amerindiene. În acest fel, un număr mare de oameni de rasă mixtă, fără o loialitate deosebită față de Spania, au ajuns să domine America de Sud.

Această evoluție a fost ilustrată în mod dramatic în 1780, când un grup înarmat de aproximativ șaizeci de mii de amerindieni și creoli metisi se revoltă împotriva dominației spaniole. Deși inițial a avut succes, revolta a fost zdrobită în 1781, iar liderii acesteia au fost torturați și executați. O rebeliune similară a fost înăbușită în 1814.

Așezarea portugheză în Brazilia

În 1530, portughezii și-au dat seama că spaniolii acaparau America de Sud și au lansat o campanie de colonizare a teritoriului cunoscut astăzi sub numele de Brazilia. Clima braziliană se preta foarte bine la cultivarea zahărului, astfel că în scurt timp au fost

înființate vaste plantații de trestie de zahăr.

Dezvoltarea plantațiilor a creat o cerere de forță de muncă manuală pe care portughezii au satisfăcut-o prin importul unui număr mare de sclavi africani. Documentele arată că trei milioane de africani, adică 38% din totalul comerțului cu sclavi din Atlantic, au fost importați în Brazilia între 1530 și 1807. Acest lucru a creat o moștenire rasială care poate fi văzută și astăzi în Brazilia.

Mine de aur și de staniu atrag portughezii și spaniolii

În 1693, în vestul Braziliei de astăzi a fost descoperit aur, ceea ce a atras un număr mare de imigranți portughezi în căutare de noroc. Acest lucru a impulsionat creșterea portului Rio de Janeiro. Coloniștii spanioli au înființat mine de staniu în actualul Peru și, în combinație cu resursele naturale abundente, această regiune a fost transformată într-una dintre cele mai profitabile întreprinderi coloniale din întreaga Americă de Sud.

Ca urmare a acestor cuceriri coloniale, până în anul 1700, toată America de Sud se afla sub dominație spaniolă sau portugheză, cu excepția teritoriilor din Guiana, care fusese preluată cu întârziere de Marea Britanie, Franța și Țările de Jos. În cele din urmă, coloniile spaniole, care odinioară furnizaseră o mare parte din bogăția pe care fusese construită măreția Spaniei imperiale, au devenit pasive, în ciuda faptului că erau puternic impozitate pentru a plăti pentru războaiele europene dezastruoase ale Spaniei.

Povara fiscală și intervenția politică a statului spaniol în coloniile sud-americane au creat neliniște în rândul coloniștilor albi, al elementelor metisi și al băștinașilor. O serie de rebeliuni au avut loc împotriva dominației spaniole în Paraguay între 1721 și 1735, în Peru între 1780 și 1782 și în majoritatea celorlalte teritorii deținute de spanioli în anii 1780.

SIMON BOLIVAR - FONDATORUL A PATRU STATE SUD-AMERICANE

Simon Bolivar (1783-1830), un aristocrat născut în Venezuela, a fost soldat, om de stat, filozof politic și eliberatorul a patru țări din America de Sud de sub dominația spaniolă. A fost educat în Spania și a asistat personal la încoronarea lui Napoleon ca împărat în 1804. Dezgustat, s-a întors în America de Sud hotărât să rupă definitiv legăturile cu regalitatea. Într-o serie de aventuri, a ridicat o serie de forțe militare și, în cele din urmă, i-a alungat pe conducătorii spanioli din Venezuela, Ecuador, Peru și Bolivia - ultima țară fiind numită după el.

Războaiele de independență declanșate de revoluțiile americană și franceză

Succesul Războiului de Independenţă american şi al Revoluţiei Franceze a dat un impuls pentru o serie de noi rebeliuni împotriva dominației spaniole în America de Sud.

La 25 mai 1810, o coaliție de colonişti spanioli şi creoli din Buenos Aires l-a destituit pe viceregele spaniol şi a înfiinţat un organism provizoriu de guvernare pentru provinciile din La Plata. În anul următor, în august 1811, paraguayenii şi-au proclamat independența. În 1818, argentinianul Jose de San Martín a condus cu succes o rebeliune împotriva dominației spaniole în Chile, care a fost ajutată de liderul revoluționar Bernardo O'Higgins, care era de fapt de origine irlandeză. O'Higgins a continuat să declare Chile independent în 1818, după ce o forță spaniolă a fost înfrântă.

Venezueleanul Simon Bolivar a recrutat o armată de mercenari din Anglia pentru a lupta împotriva spaniolilor, iar această forță a oferit puterea prin care Bolivar a reușit să provoace o înfrângere importantă în fața forțelor imperiale spaniole în 1819. Bolivar a înființat apoi statele Venezuela și Quito (numit ulterior Ecuador).

În 1820, San Martin i-a alungat pe spanioli din orașul Lima, în actualul Peru, dar a fost aproape învins de un contraatac hotărât al armatei spaniole. Bolivar i-a sărit în ajutor și, până în luna decembrie a aceluiași an, forțele spaniole au fost înfrânte. A fost nevoie de încă cinci ani pentru a alunga în cele din urmă ultimele armate spaniole de pe continent, iar Peru superior a fost numit Bolivia în onoarea eliberatorului său.

Independența braziliană

Regele portughez a fugit din Portugalia în Brazilia în 1808, după ce națiunea sa a fost cucerită de francezii lui Napoleon Bonaparte. După înfrângerea definitivă a lui Napoleon, regele portughez, João al VI-lea, s-a întors în țara sa natală, lăsându-l pe fiul său mai mare, prințul Pedro de Alcântara, să conducă colonia din Brazilia.

Acest lucru a provocat o revoltă în Brazilia împotriva dominației din Europa, iar prințul Pedro a profitat de ocazie pentru a declara independența în 1822. A fost recompensat prin încoronarea sa ca primul împărat al Braziliei în același an.

Argentina-Majoritatea albă este amenințată de populația mixtă în creștere

Se estimează că peste șase milioane de europeni, în principal de origine spaniolă sau italiană, au emigrat în Argentina după ce aceasta a devenit un stat independent. Acest lucru a creat una dintre cele mai mari populații albe din orice țară din America de Sud, dar Argentina găzduiește, de asemenea, un număr tot mai mare de persoane de rasă mixtă, care îi depășește în mod constant pe europeni. Ca urmare, partea albă a populației argentiniene este în continuă scădere, exprimată ca procent din totalul populației. Un studiu genetic efectuat în Argentina în 2009 ("Inferring Continental Ancestry of Argentinians from Autosomal, Y-Chromosomal and Mitochondrial DNA", Corach, et al., *Annals of Human Genetics,* Vol. 74,

Issue 1, Dec. 2009), a concluzionat că ADN-ul argentinian este format din 78,6 % european, 17,3 % amerindian și
4,2 la sută africani.

Bolivia-Populație majoritar mixtă

Mica forță de ocupație spaniolă din Bolivia a fost rapid absorbită de populația locală printr-un proces de integrare fizică. Când minele de staniu din Peru superior au fost epuizate, mulți alți europeni au plecat, lăsând țara sub controlul efectiv al populației de rasă mixtă care locuiește și astăzi în această zonă.

Datele demografice rasiale din Bolivia se bazează pe autoidentificare și, conform cifrelor oficiale publicate în 2006, albii reprezentau 15 % din populație, restul fiind format din amerindieni sau persoane de rasă mixtă.

MOȘTENIREA SCLAVILOR NEGRI

Negrii, descendenții sclavilor, reprezintă cele mai joase elemente ale societății sud-americane. Această imagine prezintă o mahala tipică de mahala situată pe pantele munților din jurul orașului Rio de Janeiro din Brazilia. Aceste așezări de tip mahala au fost numite inițial bairros africanos*, sau cartiere africane, dar acum sunt cunoscute sub numele de* favelas.

Brazilia-Populația majoritar mixtă

Potrivit estimărilor oficiale ale guvernului brazilian, albii reprezentau 49% din populație în 2009. Având în vedere nivelul relativ ridicat de amestecuri rasiale care a avut loc în Brazilia, această cifră este cu siguranță o supraestimare, iar alte estimări susțin că

elementul alb este de numai aproximativ 30 %.

Această estimare de 70% de rasă mixtă a fost susținută de studii genetice recente care au arătat că ADN-ul matern brazilian este format din 39% de origine europeană, 33% de origine amerindiană și 28% de origine africană. Exprimat ca medie a întregului fond genetic brazilian (ADN feminin, masculin și autosomal), acest lucru se traduce prin faptul că cel puțin 61 la sută dintre brazilieni au cel puțin un strămoș amerindian ("Estudo demonstra herança portuguesa no mapa genético do Brasil", de Inés Nadais, *Os Genes de Cabral,* Terça-feira, 21 martie 2000).

Istoria Braziliei de la independență încoace o oglindește pe cea a vecinilor săi, și anume un grad mare de instabilitate politică însoțită de privațiuni economice și sociale, cu stabilirea unor clase de oameni foarte clar definite pe baza aspectului lor rasial.

Chile - Prezență mică, dar semnificativă a albilor spanioli

La un moment dat, rezistența hotărâtă a amerindienilor împotriva colonizării spaniole aproape că a dus la eradicarea completă a prezenței europene. Aceste încercări au eșuat în cele din urmă. Tribul araucanilor, în special, și-a apărat cu tărie teritoriul, iar în 1553, în urma unei revolte, majoritatea așezărilor albe împrăștiate au fost distruse, iar locuitorii lor au fost măcelăriți. Conflictul prelungit dintre coloniștii spanioli și araucani care a urmat a durat aproape un secol.

Ca parte a acestui război, Spania a încurajat cât mai mulți colonişti să intre în țară, ceea ce a dus la crearea unui mic, dar important bloc de populație europeană. Potrivit unui studiu din 2007, persoanele de origine europeană reprezentau 52% din populația totală în acel an, dar este probabil ca aceasta să fie o supraestimare bazată pe autoclasificare și nu pe ADN. Un studiu genetic realizat în 2006 de către Universitatea din Chile a arătat că doar 30 la sută dintre chilieni aveau o ascendență exclusiv caucaziană.

Uruguay-Statistici rasiale contestate

Uruguayul a fost colonizat în mare parte de colonişti spanioli și

apoi portughezi, iar mica populație nativă a fost fie absorbită rapid, fie a dispărut. Potrivit unui studiu genetic realizat în 2006 în Uruguay, aproximativ 82% din cromozomii masculini erau de origine europeană, 8% amerindieni și 10% africani. În ceea ce privește partea maternă, 49 la sută din cromozomi erau de origine europeană, 30 la sută erau amerindieni și 21 la sută africani ("Structura populației și amestecul în Cerro Largo, Uruguay, pe baza markerilor de sânge și a polimorfismelor ADN-ului mitocondrial", Monica Sans, et al., *American Journal of Human Biology,* iulie-august 2006, 18:513-524). În medie, acest lucru ar însemna că în Uruguay există o populație majoritar albă. Este probabil că, dată fiind natura ratelor de creștere a populației, elementul de rasă mixtă este în continuă creștere.

Venezuela și Costa Rica

Venezuela nu păstrează niciun fel de statistici rasiale și este menționată doar ca având strămoși "europeni, africani și indigeni" în *World Factbook* al CIA. Având în vedere poziția economică și socială a Venezuelei, nu este departe de a concluziona că majoritatea populației este de origine rasială mixtă.

Costa Rica, pe de altă parte, are una dintre cele mai mari populații albe dintre toate țările din America Centrală. Este, de asemenea, una dintre cele mai stabile țări din această regiune.

Prima și a treia lume în America de Sud

Istoria rasială a Americii de Sud a dus la existența unor condiții de Prima și a celei de-a treia lumi, care coexistă pe acest continent imens. Cu toate că mai există încă populații albe semnificative, elementul de rasă mixtă, în continuă creștere, pare să domine în mod inevitabil și, pe măsură ce se va întâmpla acest lucru, zonele de influență ale Lumii întâi vor scădea proporțional. Istoria Americii de Sud, de la războaiele de eliberare împotriva Spaniei, a reflectat această realitate rasială. Statele-națiune de pe continent au variat de la prosperitate la sărăcie disperată și de la economii avansate din punct de vedere tehnologic la economii de bază la nivel de subzistență.

America de Sud a devenit, de asemenea, alături de Asia de Sud-Est și de anumite părți din Orientul Mijlociu, centrul imperiului mondial al

producţiei şi distribuţiei de droguri. Acest zel criminal s-a răspândit şi în America Centrală şi în Mexic, bandele criminale de traficanţi de droguri terorizând oraşe întregi de-a lungul graniţei americano-mexicane.

Din punct de vedere politic, aceste naţiuni au oscilat între dictaturi totalitare şi democraţii parţiale, în timp ce, din punct de vedere social, America de Sud a devenit sursa unora dintre cele mai mari disparităţi din lume. Acest lucru se reflectă în decalajele economice dintre mica elită, de obicei albă, şi restul populaţiei, o trăsătură care caracterizează toate naţiunile sud-americane.

Enclave albe în ţările cu populaţie majoritar mixtă

Rezultatul final al acestui amestec extraordinar de rase în America de Sud a fost un continent al extremelor: enclave albe relativ înstărite, înconjurate de mase de oameni extrem de săraci şi de un număr tot mai mare de non-albi. Un aspect interesant al amestecului rasial din America de Sud este reprezentat de nuanţele rasiale clare ale ierarhiei sud-americane. Mesticii, sau amestecurile dintre spanioli/portughezi şi amerindieni sunt cele mai frecvente, în timp ce al doilea cel mai mic grup sunt cei cu origini europene şi africane. Cel mai mic grup dintre toţi sunt cei care sunt produsul strămoşilor amerindieni şi africani.

Amestecul rasial - distrugerea incaşilor, aztecilor şi a aztecilor

După cum s-a menţionat mai devreme în acest capitol, dispariţia civilizaţiilor aztecă şi incaşă oferă o lecţie extrem de valoroasă în ceea ce priveşte demografia rasială şi efectul acesteia asupra culturii dominante.

Civilizaţiile aztecă şi incaşă nu mai există astăzi, deoarece oamenii care au fondat şi menţinut aceste culturi nu mai există.

Este o credinţă frecventă, dar falsă, că incaşii şi aztecii au dispărut pentru că au dispărut din cauza introducerii bolilor transmise de europeni. Deşi este cu siguranţă adevărat că un mare procent a cedat în faţa noilor boli, nu există dovezi care să indice că două întregi rase de amerindieni au fost exterminate în acest fel.

De asemenea, nu există nicio dovadă care să arate că înfrângerile militare suferite de incaşi şi azteci au distrus aceste grupuri rasiale. Dovezile ADN din Mexicul de astăzi şi din America Centrală şi de Sud arată foarte clar că amerindienii nativi au dispărut prin absorbţia într-o nouă populaţie de rasă mixtă. Declinul şi dispariţia culturilor aztecă şi incaşă dovedesc că toate civilizaţiile, indiferent de originea lor, vor dispărea odată ce dispar oamenii care le-au creat şi susţinut.

Acesta este motivul pentru care, în America de Sud, clădirile aztece şi incaşe zac astăzi în ruine: amestecul rasei lor cu altele a dus la schimbarea structurii acestor popoare, o lovitură mult mai fatală decât orice înfrângere militară sau boală. Rasele îşi pot reveni după înfrângeri militare, dar atunci când un grup rasial dispare prin amestecare, acesta nu-şi poate recăpăta niciodată natura iniţială şi dispare pentru totdeauna. Ruinele marilor civilizaţii aztece şi incaşe de odinioară stau, ca şi piramidele din Egipt, ca o mărturie tăcută a unor popoare dispărute, scufundate printre oameni de o rasă diferită.

Din punct de vedere rasial, America de Sud a fost o repetare fidelă a invaziei ariene din India. Creşterea demografică în rândul locuitorilor de rasă mixtă este de aşa natură încât chiar şi pungile de albi care au mai rămas în America de Sud vor fi reduse la un număr nesemnificativ în următorii o sută de ani, în pofida schimbărilor politice.

CAPITOLUL 48: Revoluție! Nașterea Statelor Unite ale Americii

Deși Statele Unite nu au apărut ca națiune independentă până la sfârșitul secolului al XVIII-lea, ele și-au asumat un rol dominant în istoria mondială începând din acel moment. Motivul a fost că imigrația europeană, ocupația și reproducerea naturală au creat un nou nucleu alb.

Primele așezări - albii antici, vikingii și europenii continentali

Săpăturile arheologice din America de Nord au indicat o prezență pre-amerindiană, și posibil albă, veche de multe mii de ani. Descoperirile interesante au inclus rămășițe scheletice, unelte și structuri. Aceste descoperiri, precum și dispariția finală a acestor oameni timpurii, sunt analizate într-un capitol anterior al acestei lucrări.

Următorii albi care au pus piciorul pe continentul nord-american au fost vikingii, care au debarcat în Canada de astăzi în secolul al XI-lea. Aceștia au eșuat în eforturile lor de a stabili o așezare permanentă pe continent și abia în secolul al XV-lea călătoriile lui Cristofor Columb și John Cabot au deschis în cele din urmă America de Nord explorării și colonizării europene pe scară largă.

Spania a revendicat o mare parte din Lumea Nouă după descoperirile lui Columb, în timp ce Marea Britanie a revendicat o parte din America de Nord după explorările lui Cabot. Francezii au revendicat, de asemenea, părți din America de Nord, ceea ce avea să-i aducă ulterior în conflict cu englezii.

Francezii au înființat mici colonii în Quebec și în unele teritorii nordice, cum ar fi actuala Terra Nova. De asemenea, exploraseră și revendicaseră o zonă imensă din actualul Midwest american, urmând râul Mississippi spre sud până în Louisiana. Francezii cu toate acestea, nu și-au colonizat teritoriile în număr mare, alegând în schimb să se concentreze pe înființarea de stațiuni comerciale.

JOHN SMITH - AVENTURIER INTERNAȚIONAL ȘI OM DE LEGENDĂ DURABILĂ

John Smith (1580-1631) a fost un aventurier englez, celebru mai ales pentru rolul său în stabilirea primei colonii engleze permanente din America de Nord. Deasupra: O gravură contemporană care îl arată pe Smith luând prizonier un șef amerindian. Cariera lui Smith este învăluită în legendă. Se presupune că a luptat pentru Franța împotriva spaniolilor, pentru Habsburgi împotriva otomanilor și a fost capturat de indienii algoncieni atunci când aceștia au atacat așezarea din Virginia în 1607. Se susține că Smith s-a împrietenit cu indienii prin intermediul unei tinere băștinașe, Pocahontas, și a fost eliberat ulterior. El a devenit conducătorul așezării din Virginia în 1608.

Efectul așezării europene asupra amerindienilor

Prima consecință rasială a sosirii unui număr mare de coloniști albi în America de Nord a fost decimarea indienilor americani.

Reducerea numărului de amerindieni a fost cauzată de o serie de factori, printre care se numără bolile, înfrângerile militare și expansiunea urbanizării albilor, care a redus capacitatea amerindienilor de a-și menține stilul de viață de subzistență.

Nu se știe cu exactitate câți indieni au murit ca urmare a introducerii bolilor transmise de europeni, cum ar fi gripa, tifosul, rujeola și variola. Estimările variază foarte mult, dar cea mai

probabilă cifră este în jur de 30 sau 40 la sută, pe baza numărului de europeni care au murit atunci când a fost introdusă ciuma bubonică în Europa.

De asemenea, coloniștii albi au introdus în America animale și cai. Aceste animale domestice au luat terenul animalelor de vânătoare indigene, cum ar fi bizonii. Acest lucru, combinat cu o politică deliberată ulterioară de reducere a numărului de bizoni, i-a privat pe vânătorii indieni de o sursă majoră de hrană.

Scalparea îi șochează pe exploratorii și coloniștii albi

Până în 1630, spaniolii, francezii, olandezii, englezii și englezii au înființat colonii în America de Nord și cu toții s-au trezit purtând războaie rasiale împotriva amerindienilor în diferite grade. Aceasta a fost prima dată când coloniștii albi au intrat în contact și au experimentat practica scalpării, care consta în luarea scalpului unui inamic învins ca trofeu. Oroarea cu care a fost întâmpinată această practică a fost umbrită doar de realizarea faptului că canibalismul era, de asemenea, comun printre indieni.

PĂRINȚII PELERINI - DISIDENȚII RELIGIOȘI DEBARCĂ ÎN NOUA ANGLIE 1640

Părinții pelerini sosesc pe coasta de est a Americii cu vasul Mayflower, care se află ancorat în fundal în această gravură de epocă. După ce s-au stabilit mai întâi în Țările de Jos, Pelerinii au decis că Lumea Nouă

le oferea cea mai bună șansă de libertate religioasă. Numărul lor a crescut de-a lungul anilor, de la 17.800 în 1640 la 106.000 în 1700.

Părinții pelerini - Refugiați religioși

În 1620, un grup de disidenţi religioşi englezi cunoscuți sub numele de Separatiști (numiți ulterior și Pelerini) au primit permisiunea de a se stabili în colonia britanică Virginia.

Inițial, trebuiau să fie două nave pline de pelerini, dar una dintre ele a devenit nepotrivită pentru navigație și doar nava numită *Mayflower a* întreprins călătoria, plecând în luna iunie a aceluiași an. Nava a ratat portul de destinație Jamestown, Virginia, iar în noiembrie 1620 a aruncat ancora în largul coastei actualului stat Massachusetts, în ceea ce este acum portul Provincetown.

În ciuda faptului că se aflau pe un teritoriu aflat în afara oricărei puteri coloniale, pelerinii au debarcat grupul lor de 102 persoane și au fondat o așezare lângă actualul Cape Cod, numită Colonia Plymouth, după portul din Anglia de unde a plecat *Mayflower.*

Colonia Plymouth a devenit un paratrăsnet pentru tot felul de disidenţi creștini care căutau libertatea religioasă. Între 1629 și 1640, aproximativ douăzeci și cinci de mii de disidenți englezi au emigrat în noua așezare. Concentrarea acestor extremiști religioși a dus la o serie de excese, care au inclus interzicerea Crăciunului și, în cele din urmă, vânătoarea de vrăjitoare din Salem în 1692. Aceasta a devenit una dintre ultimele vânători de vrăjitoare care au avut loc oriunde în lumea occidentală.

Colonia Massachusetts Bay 1630

În 1630, Massachusetts Bay Colony a fost înființată de Massachusetts Bay Company, o companie engleză înființată în baza u n e i cartele special acordate în acest scop. Autoritatea conținută în această cartă a conferit coloniei o autonomie aproape completă.

Această autoritate a fost folosită pentru a expulza dizidenții religioși sub conducerea teologului Roger Williams din colonia Massachusetts Bay în 1636. Williams s-a mutat și a înființat așezarea Providence, care a devenit mai târziu statul Rhode Island.

În același an, primii coloniști din colonia Massachusetts Bay

au început să se îndrepte spre vest din cauza cererii tot mai mari de pășuni pentru vite. Indienii au fost strămutaţi, iar mișcarea spre vest a dus la crearea statului Connecticut de astăzi. În același timp, noi valuri de coloniști albi au continuat să sosească în America de Nord. Catolicii s-au stabilit pe un teritoriu pe care l-au numit Maryland, în onoarea mamei biblice a lui Iisus.

În 1663, regele Carol al II-lea al Angliei a acordat o cartă coloniștilor pentru a stabili așezări în actualele Carolina de Nord și Carolina de Sud. În anul următor, trupele britanice au ocupat colonia olandeză New Netherlands și au redenumit-o New York. În același an, britanicii au confiscat așezarea olandeză învecinată din New Jersey de astăzi.

Războiul lui Metacom împotriva albilor

Indienii care trăiau pe coasta de est a Americii au rezistat cât au putut de bine incursiunilor albilor, având în vedere că nu aveau șanse reale în fața superiorității tehnologice a europenilor.

Ultima tentativă de rezistență în Noua Anglie a avut loc în 1675, când trei amerindieni au fost executați pentru crimă. Motivat de dorința de răzbunare, un șef indian pe nume Metacom (cunoscut și sub numele de Regele Filip) a aranjat ca o alianță slabă de triburi să lanseze o serie de raiduri de gherilă feroce împotriva coloniștilor.

Coloniștii au fost forțați să treacă la ofensivă și a avut loc o serie de confruntări sângeroase, până când ascunzătoarea secretă a lui Metacom a fost descoperită și acesta a fost ucis. S-a luat atunci decizia radicală de a-i alunga fizic pe indienii supraviețuitori din Noua Anglie, o sarcină care a fost îndeplinită în scurt timp.

Coloniile din New Hampshire și Pennsylvania create în 1679 și 1681

Actualul stat New Hampshire a fost creat în 1679 din colonia Massachusetts, în timp ce, în 1681, englezul William Penn a primit o cartă pentru regiunea pe care a numit-o Pennsylvania.

Cartele fondatoare ale ambelor colonii le acordau coloniștilor dreptul de a-și forma propriul sistem de guvernare. Primii coloniști, cu dragostea lor pentru libertate și independență, au îmbrățișat un individualism dur, aproape nesăbuit. Acest lucru a creat sentimentul de inițiativă proprie și libertate prin care spiritul american a ajuns să fie cunoscut.

Imigrația în masă a albilor

Pe măsură ce vestea despre coloniile din Americi s-a răspândit în Europa, sute de mii de albi din aproape toate țările europene s-au îndreptat spre noile teritorii.

Unii au fost atrași de oportunitatea de a deține propriul pământ - lucru imposibil pentru oamenii de rând încă din vremea feudalismului - în timp ce alții doreau să scape de sistemul de clase și de conflictul religios în care se afundase Europa.

Valuri de germani, irlandezi, danezi, olandezi, suedezi și alții au venit în colonii, chiar dacă acestea se aflau încă sub controlul nominal al Marii Britanii.

Creșterea resentimentelor față de legile britanice

Pe măsură ce coloniile se dezvoltau și deveneau din ce în ce mai bogate, guvernul britanic a căutat mai multe modalități de a extrage taxe de la coloniști. Una dintre primele legi de acest fel a fost Legea navigației din 1651, care prevedea ca toate importurile și exporturile coloniale să fie transportate cu nave sub pavilion englezesc.

În 1684, Carta coloniei Massachusetts Bay a fost revocată ca pedeapsă pentru încălcarea Legii navigației, iar în 1686, regele britanic, James al II-lea, a ordonat ca statele New York, New Jersey și

New England să fie unificate într-o singură provincie, Dominion of New England, pentru a centraliza controlul asupra coloniștilor.

Resentimentul față de interferența continuă a crescut în rândul coloniștilor. Coloniile Connecticut și Rhode Island au refuzat să renunțe la cartelele lor în favoarea unui guvernator numit de britanici, iar în Massachusetts a izbucnit o rebeliune armată în 1689. Alte rebeliuni au avut loc în Boston și New York City.

ENGLEZII AU FOST ÎNFRÂNȚI ÎN BĂTĂLIA DE LA CARILLON

Bătălia de la Carillon (numită și Bătălia de la Ticonderoga) a fost o importantă victorie franceză în Războaiele franceze și indiene (teatrul nord-american al Războiului de șapte ani). La 8 iulie 1758, aproximativ patru mii de soldați francezi au învins în mod decisiv o forță numeric superioară a trupelor britanice. Bătălia a fost cea mai sângeroasă din timpul războiului, cu peste trei mii de pierderi suferite, dintre care peste două mii au fost britanici.

Războiul dintre francezi și indieni duce la creșterea teritoriului britanic

În timpul Războiului de Succesiune spaniolă, încheiat în 1713 prin Tratatul de la Utrecht, francezii au cedat britanicilor o mare

parte din teritoriul Americii de Nord, inclusiv Acadia, Newfoundland și regiunea din jurul Golfului Hudson. Izbucnirea Războiului de șapte ani dintre francezi, prusaci și englezi în 1756 a fost precedată și cauzată direct de Războiul francez și indian, care a izbucnit în America de Nord în 1754. În acest conflict, care a reprezentat de fapt mai multe seturi de războaie între francezi și britanici în America de Nord, ambele părți s-au aliat în diferite etape cu diferite triburi indiene.

Francezii au avut mult mai mult succes în această tactică decât britanicii, deoarece politica lor anterioară de a-i lăsa pe indieni în pace le-a oferit o mai mare influență asupra băștinașilor.

După 1757, Marea Britanie și aliații săi din Europa și din alte părți ale lumii au reușit să aplice înfrângeri decisive forțelor franceze. În America de Nord, o armată britanică, ajutată de auxiliari coloniali, a cucerit Quebec în 1759 și, în 1760, Montreal. Războiul s-a încheiat cu semnarea Tratatului de la Paris, Franța cedând Marii Britanii restul posesiunilor sale din Canada, păstrând doar două mici insule din Golful Sfântul Laurențiu.

Până în 1775, populația albă totală a coloniilor britanice din America de Nord era de puțin sub două milioane de persoane. Din acest număr, aproximativ 1,2 milioane, adică peste 50 la sută, nu erau de origine britanică și proveneau din alte părți ale Europei.

Legea timbrului - creșterea impozitării

Tensiunea financiară cauzată de războaiele europene în curs de desfășurare a forțat guvernul britanic să caute fonduri suplimentare din partea coloniilor, iar legile au fost create pentru a reprima evazioniștii fiscali.

În 1765, guvernul britanic a introdus Legea timbrului, care le cerea coloniștilor americani să valideze toate documentele juridice esențiale - inclusiv documentele care ratifică vânzările și achizițiile - prin cumpărarea și atașarea de timbre fiscale care trebuiau să fie atașate la aceste documente.

Aceasta era o taxă evident gratuită și a stârnit o mare indignare în rândul coloniștilor americani, care au simțit, pe bună dreptate, că sunt exploatați după contribuția lor importantă la înfrângerea Franței. În multe orașe și localități au izbucnit proteste,

iar funcţionarii publici care fuseseră numiţi pentru a aplica Stamp Act au fost forţaţi să demisioneze. Mii de timbre au fost arse pe măsură ce mişcarea de protest a adunat sprijin.

"Fiii Libertăţii" stârnesc disensiuni

Societăţi secrete de coloniști cu spirit de independență au apărut sub numele de "Fiii Libertăţii". În octombrie 1765, coloniști de peste tot din cele treisprezece colonii s-au reunit și și-au declarat opoziţia faţă de Stamp Act și au cerut retragerea acestuia.

În anul următor, guvernul britanic a dat curs acestei cereri, dar până atunci era prea târziu, deoarece semințele rebeliunii fuseseră deja semănate.

Chiar și așa, coroana britanică ar fi reușit să țină coloniile sub control dacă nu ar fi făcut o greșeală majoră, sub forma unui nou set de legi fiscale numite "Townshend Acts", care au fost introduse în 1767. Aceste legi au impus noi taxe vamale asupra ceaiului, hârtiei, plumbului, vopselelor și sticlei și au avut rolul de a-i inflama din nou pe coloniști. Bunurile britanice au fost boicotate, iar în Massachusetts, locuitorii oraşului Boston au refuzat în mod deschis să adere la legile privind taxele vamale.

Masacrul de la Boston servește drept punct de raliere a revoluționarilor

Ca răspuns la noua izbucnire a disidenței, britanicii au trimis două regimente la Boston. La 5 martie 1770, trupele britanice au tras asupra unei mulţimi de protestatari, ceea ce a dus la ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Masacrul din Boston. Cinci protestatari au fost uciși și șase au fost răniți, iar valul de resentimente i-a forţat pe britanici să dea din nou înapoi. Taxele vamale pentru toate produsele, cu excepţia ceaiului, au fost abrogate, motivul fiind acela că taxele trebuiau menţinute pentru cel puţin un produs pentru a menține valabil principiul conform căruia Coroana britanică avea dreptul de a percepe taxe asupra coloniilor.

Coloniștii au încetat boicotarea tuturor produselor britanice, cu excepția ceaiului. Acest produs a rămas interzis pentru a păstra dreptul coloniilor de a se opune impozitării fără reprezentare.

PRELUDIU LA REVOLUȚIE - PETRECEREA CEAIULUI DIN BOSTON 1773

O gravură veche care prezintă acțiunea din portul Boston, 16 decembrie 1773. Baloți de ceai au fost aruncați peste bord în semn de protest față de taxele britanice. Evenimentul, organizat de aproximativ șaizeci de membri ai organizației Boston Sons of Liberty, deghizați în indieni Mohawk, au urcat la bordul a trei nave britanice pentru a distruge încărcătura. Ei au reușit acest obiectiv și, până seara, au zdrobit 342 de lăzi de ceai în portul Boston. După aceea, s-au descălțat, au măturat punțile și l-au pus pe primul ofițer al fiecărei nave să ateste că au distrus doar ceaiul. Întregul eveniment a fost remarcabil de liniștit și pașnic, dar a avut repercusiuni majore.

Legea ceaiului și Petrecerea de ceai din Boston

În 1773, parlamentul britanic a adoptat o lege care acorda Companiei britanice a Indiilor de Est monopolul asupra tuturor ceaiurilor vândute coloniilor din America. Cunoscută sub numele de Legea ceaiului, această lege a declanșat o nouă criză, deoarece coloniștii au considerat-o, pe bună dreptate, ca fiind o altă încercare a britanicilor de a extrage mai multe taxe de la colonii.

Ca răspuns, coloniștii și-au intensificat boicotul asupra ceaiului. Când trei nave ale Companiei britanice a Indiilor de Est încărcate cu ceai au intrat în portul Boston în decembrie 1773, un grup de coloniști,

deghizați în indieni, au urcat la bordul navelor și au aruncat încărcătura în apă. Acest eveniment a devenit cunoscut sub numele de Petrecerea de ceai din Boston, iar britanicii au reacționat declarând portul Boston închis și interzicând întrunirile publice în Massachusetts.

Nemulțumirea față de suprimarea dreptului lor de a protesta s-a răspândit, iar reprezentanții tuturor coloniilor s-au reunit în septembrie 1774 pentru ceea ce avea să se numească Primul Congres Continental.

Aici a fost redactată o petiție care a fost trimisă regelui britanic, George al III-lea, cerând o schimbare de politică față de colonii. În același timp, congresul a cerut intensificarea boicotului comercial cu Marea Britanie. Congresul a hotărât să se reunească din nou în anul următor dacă Marea Britanie refuză să dea curs petiției lor.

Începe Revoluția Americană

George al III-lea a respins petiția din start și a cerut supușilor săi loiali din colonii să reprime rebeliunea în curs de apariție. La patru luni după ce reacția sa a fost comunicată coloniilor, rebeliunea de care se temea regele George a izbucnit cu adevărat.

La 19 aprilie 1775, aproximativ șapte sute de soldați britanici au mărșăluit spre Concord, Massachusetts, pentru a distruge un depozit de arme păstrat de miliția tot mai militantă a coloniștilor. Pe drum, au fost confruntați de un grup de șaptezeci de miliției în apropiere de Lexington. Britanicii le-au ordonat miliției să se disperseze. Toți, cu excepția unuia, s-au supus: acesta a tras un foc de armă asupra trupelor britanice, iar prin acest foc de armă a fost declanșat Războiul de Independență American. Trupele britanice au ripostat, iar opt dintre coloniștii care se dispersau deja au fost uciși și alți zece au fost răniți. Incidentul a marcat punctul de neîntoarcere pentru ambele părți.

În aceeași zi, trupele britanice au mărșăluit spre Concord, la care vestea împușcăturilor de la Lexington fusese deja transmisă. Când britanicii au ajuns la Concord și au început să incendieze depozitul de provizii al coloniștilor, miliției au atacat. În această a doua confruntare, trupele britanice au fost înfrânte și au fugit, suferind 273 de pierderi față de cele 95 ale miliției.

"DACĂ VOR SĂ ÎNCEAPĂ UN RĂZBOI, SĂ ÎNCEAPĂ AICI"

În noaptea de 18 aprilie 1775, forțele britanice au pornit din Boston pentru a captura un depozit militar al miliției din Concord. Americanii, avertizați în prealabil de Paul Revere și alții, s-au întâlnit cu britanicii la Lexington, la aproximativ trei kilometri de Concord. Comandantul miliției, căpitanul John Parker, le-a spus oamenilor săi: "Rămâneți pe poziții. Nu trageți decât dacă se trage asupra voastră. Dar dacă vor să aibă un război, să înceapă aici". Bătălia de la Lexington este marcată de un monument de piatră pe Lexington Green.

Rezistența americană formalizată

În mai 1775, coloniștii au convocat cel de-al doilea Congres Continental la Philadelphia și au declarat determinarea "americană" de a rezista agresiunii britanice prin forță armată. Al Doilea Congres Continental a creat în mod oficial o armată și l-a numit pe George Washington în funcția de comandant suprem. De asemenea, a autorizat emiterea de bani de hârtie și a preluat rolul unui guvern oficial.

Din punct de vedere numeric, conflictul a fost inegal. Anglia, Țara Galilor și Scoția aveau o populație combinată de aproximativ 9 milioane de locuitori, față de 2,5 milioane în cele treisprezece colonii rebele (dintre care aproape 20% erau sclavi negri). În plus, britanicii puteau conta pe mobilizarea a mii de loialiști în America, precum și pe indienii care erau ostili continuării expansiunii albe.

Armata principală a lui Washington, numită Armata Continentală,

nu a avut niciodată mai mult de 24.000 de soldaţi activi. Aceasta includea aproximativ douăzeci de mii de soldaţi obişnuiţi şi un număr mai mic de miliţieni (care, datorită pregătirii lor de a lua armele la un minut înainte, erau numiţi Minutemen). Cu toate acestea, armata lui Washington era slab aprovizionată şi mereu în criză de arme şi alimente.

BĂTĂLIA DE LA PODUL DE NORD DE LA CONCORD CONFIRMĂ CĂ REVOLUŢIA ESTE SERIOASĂ

Imediat după prima confruntare cu miliţia americană de la Lexington, britanicii au mărşăluit spre Concord, unde au fost întâmpinaţi în luptă la North Bridge de o altă miliţie americană, de data aceasta de peste 1.000 de oameni. Pierderile americane au fost sub 100 de morţi, în timp ce britanicii au suferit 275 de pierderi, dintre care 73 de morţi. Britanicii s-au retras, realizând că nu mai aveau de-a face cu o mână de rebeli, ci cu o revoltă mult mai organizată.

Mercenari germani angajaţi de britanici

Un număr de mercenari germani din Hesse-Kassel au fost recrutaţi de britanici pentru a lupta împotriva rebelilor. Numiţi Hessiani, aceşti germani au luptat cu distincţie, dar au rămas cel mai bine amintiţi pentru înfrângerea pe care au suferit-o în bătălia de la Trenton din decembrie 1776. Mulţi dintre hessiani s-au stabilit în America şi Canada după război.

Bătălia de la Bunker Hill creşte moralul americanilor

Între timp, forţele britanice au suferit o nouă înfrângere din partea miliţiei, care, încurajată de succesul de la Concord, a trecut la ofensivă.

În cadrul unei acţiuni de încercuire a oraşului Boston, o parte a armatei americane tinere a ocupat un avanpost numit Breed's Hill, în Charlestown, în iunie 1775. Trupele britanice au încercat de două ori să debarce miliţia prin asaltul dealului, dar de fiecare dată au fost respinse şi au suferit pierderi semnificative. În cele din urmă, miliţienii au rămas fără muniţie şi s-au retras, dar Bătălia de la Bunker's Hill (aşa cum a devenit cunoscută) a reprezentat un mare impuls moral pentru rebeli. Britanicii au suferit peste 1.000 de pierderi, faţă de 140 de morţi şi 270 de răniţi de partea americanilor.

Războiul civil izbucneşte în Sud

În Virginia au izbucnit lupte între susţinătorii Revoluţiei şi loialişti, iar în iunie 1775, guvernatorul Virginiei, lordul John Dunmore, s-a refugiat pe o navă de război britanică în Golful Chesapeake. De acolo a organizat două forţe militare pentru a duce războiul în faţa rebelilor. O forţă era formată din albi, Queen's Own Loyal Virginians, iar cealaltă era alcătuită din foşti sclavi de culoare şi se numea Regimentul Etiopian. Dunmore a emis, de asemenea, o proclamaţie prin care oferea libertate tuturor sclavilor şi servitorilor sub contract care se alăturau cauzei loialiste.

În Carolina de Nord, guvernatorul Josiah Martin a încercat să îşi menţină autoritatea prin ridicarea unei forţe de aproximativ 1.500 de emigranţi loialişti. Cu toate acestea, în februarie 1776, o miliţie susţinătoare a Revoluţiei a învins armata lui Martin în bătălia de la Moore's Creek Bridge.

În plus, un atac asupra oraşului Charleston, Carolina de Sud, de către aproximativ trei mii de loialişti şi trupe britanice, în iunie 1776, a fost respins cu succes de o miliţie locală formată din cetăţeni ai oraşului.

BĂIEȚII DE LA GREEN MOUNTAIN PUN STĂPÂNIRE PE FORT TICONDEROGA

Fortul Ticonderoga, construit inițial de francezi lângă lacul Champlain în 1755, a fost cucerit de britanici în 1759. La 10 mai 1775, la începutul Războiului Revoluționar American, fortul a fost capturat într-un atac surpriză de legendarul Ethan Allen și de băieții săi din Green Mountain Boys. Americanii au fost nevoiți să evacueze fortul în 1777, după ce o mare forță britanică a luat poziție în apropiere. Britanicii au reocupat fortul doar pentru scurt timp, abandonându-l în același an, iar clădirea nu a mai fost niciodată ocupată de garnizoană.

Băieții din Green Mountain Boys și invazia americană în Canada

În nordul statului New York, un grup de miliție din Vermont, numit Green Mountain Boys, a atacat și a pus stăpânire pe Fort Ticonderoga în mai 1775. Fortul Ticonderoga a apărut pentru prima dată în istoria Americii de Nord prin capturarea de către britanici de la francezi în 1759.

Capturarea acestui fort, împreună cu tunurile sale valoroase, a reprezentat un progres militar important, iar liderul băieților din Green Mountain Boys, Ethan Allen, a devenit un erou al Revoluției americane.

Americanii au înaintat spre nord și au forțat capitularea garnizoanei britanice de la Crown Point, pe lacul Champlain, în

septembrie. Americanii au capturat apoi Saint Johns și Montreal.

În noiembrie 1775, o altă forță americană, formată din doar șase sute de oameni, a avansat până la Quebec, unde s-a alăturat altor două armate americane și a lansat un atac asupra orașului bine fortificat, controlat de britanici.

Asaltul combinat nu a reușit să captureze orașul, dar l-a asediat până în aprilie 1776, când a sosit un convoi de ajutor britanic și i-a alungat pe americani. Forța britanică a recucerit, de asemenea, Montreal de la forța de ocupație americană, care era deja bolnavă și prost aprovizionată.

Declarația de independență 1776

Eșecul din Canada nu i-a descurajat pe rebeli și, la 2 iulie 1776, cel de-al doilea Congres Continental a votat în favoarea unei rezoluții care declara independența celor treisprezece colonii.

Delegația fiecărei colonii a exprimat un singur vot, după ce a decis între ele prin vot dacă este pentru sau împotriva independenței.

Nouă din cele treisprezece delegații au votat inițial în favoarea independenței, doar Pennsylvania și Carolina de Sud votând împotrivă, în timp ce New York și Delaware s-au abținut.

Cu toate acestea, în urma dezbaterilor ulterioare și a sosirii mai multor delegați în sala de ședințe din Philadelphia, Pennsylvania și Delaware și-au schimbat decizia, în timp ce delegația din New York a primit abia o săptămână mai târziu permisiunea din partea adunării statului său de a vota pentru independență. Astfel, rezoluția de independență a fost în cele din urmă adoptată cu douăsprezece voturi pentru și doar unul împotrivă.

Au urmat alte două zile de dezbateri asupra formulării, iar în cele din urmă, la 4 iulie, Congresul a adoptat o Declarație oficială de independență față de Marea Britanie. Până atunci, coloniile se aflau în război cu Marea Britanie de peste un an.

DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ - 4 IULIE 1776

Declarația de independență a marcat o etapă dramatică a războiului, care s-a încheiat doar prin renunțarea Marii Britanii la toate pretențiile față de cele treisprezece colonii. Imediat după ce a fost semnată de toți delegații care au consimțit, declarația a fost anunțată public din exteriorul casei statului din Philadelphia, la 4 iulie 1776.

Britanicii ocupă New York City

În iulie 1776, o armată britanică de peste 30.000 de oameni a debarcat pe insula Staten, în apropiere de New York. În luna următoare, aceștia au lansat un asalt asupra celor zece mii de soldați americani care se aflau în tranșee pe Brooklyn Heights. Americanii, confruntați pentru prima dată cu o armată profesionistă și experimentată de asemenea dimensiuni, au fost înfrânți categoric și au fugit. Forțele britanice victorioase i-au urmărit pe revoluționari și le-au provocat alte două înfrângeri în succesiune rapidă, la Harlem Heights și White Plains, în octombrie 1776.

George Washington, care a condus personal Armata Continentală, a fost depășit numeric și armat. Din cauza eșecului său de a evacua poziția cunoscută sub numele de Fort Washington, situată la capătul nordic al insulei Manhattan, trei mii dintre oamenii săi au fost capturați de britanici.

Înfrângerile l-au convins pe Washington și armata sa să se retragă spre sud, unde se puteau pregăti mai bine pentru inevitabilul

atac britanic. Prin acest lucru, Washington i-a lăsat pe britanici să ocupe New York-ul. Până în decembrie, britanicii au cucerit și portul Newport, Rhode Island, important din punct de vedere strategic.

Bătăliile de la Trenton și Princeton

Pentru a preveni un atac britanic asupra Philadelphiei, Washington a traversat râul Delaware cu 2.400 de oameni în ajunul Crăciunului din 1776 și, după un marș de nouă mile, a atacat și a cucerit orașul Trenton de la o forță de mercenari hessieni surprinsă.

Americanii s-au retras înapoi peste râu, dar l-au traversat din nou pe 29 decembrie pentru a stabili o poziție defensivă la Trenton. Acolo au așteptat un atac din partea forțelor britanice sub comanda generalului Lord Cornwallis, care a avut loc la începutul lunii ianuarie.

După ce a respins atacul inițial al britanicilor, Washington și-a deplasat forțele pentru a contraataca la Princeton. După un angajament al cărui rezultat a stat sub semnul întrebării o mare parte din bătălie, britanicii au fost nevoiți să se retragă la Trenton. Washington și-a mutat apoi armata la Morristown, unde britanicii au fost din nou înfrânți, forțându-i să lase tot sudul New Jersey în mâinile rebelilor.

Britanicii capturează Philadelphia 1776

Deși a fost învinsă în New Jersey, armata britanică s-a regrupat și a avansat spre Philadelphia cu aproximativ 20.000 de oameni. Congresul Continental a fugit din oraș, iar Washington nu a avut de ales decât să-i întâlnească din nou pe britanici în luptă, chiar dacă era depășit numeric fără speranță. Rezultatul a fost previzibil. Britanicii au cucerit cu ușurință orașul după ce au câștigat bătăliile de flancare de la Brandywine, în septembrie, și de la Germantown, în octombrie.

WASHINGTON ÎI ÎNVINGE PE HESSIANI ÎNTR-UN ATAC SURPRIZĂ PESTE DELAWARE

La 25 decembrie 1776, George Washington și armata sa continentală au traversat râul Delaware, care era înghețat, lansând un atac surpriză asupra a 1.500 de soldați hessieni angajați care sărbătoreau Crăciunul. A fost prima victorie clară a americanilor împotriva britanicilor în optsprezece luni. Această victorie l-a impulsionat pe Washington să obțină o serie de victorii, inclusiv ocuparea Trentonului doar cinci zile mai târziu.

Greva britanică din Canada spre sud

În iulie 1777, o armată britanică de nouă mii de soldați a părăsit Montreal și a recucerit Fort Ticonderoga de la americani. Forțele britanice victorioase s-au îndreptat apoi spre sud, către așezarea Albany.

În același timp, o forță formată din aproximativ două mii de soldați britanici și indieni a mărșăluit spre sud de-a lungul râului Saint Lawrence până la Lacul Ontario, cu intenția de a ajuta garnizoana britanică de la Fort Ticonderoga. Aceștia au fost opriți după ce au fost înfrânți de o garnizoană americană la Fort Stanwix. Un număr mare de indieni au dezertat, iar restul forțelor britanice a trebuit să se retragă la Montreal, obiectivul lor nefiind atins.

Acest succes american a fost urmat de o altă victorie a revoluționarilor, când au zdrobit o coloană de ajutor și aprovizionare

britanică în drum spre Fort Ticonderoga, în bătălia de la Bennington din august 1777.

Saratoga-Prima înfrângere majoră a britanicilor

Până la jumătatea lunii septembrie 1777, britanicii au înaintat până în apropiere de Saratoga, dar au fost opriți de trupele americane la Bemis Heights. Forța britanică, redusă la aproximativ cinci mii de oameni, a fost forțată să se retragă în Saratoga, care a fost asediată de o forță americană de șaptesprezece mii de oameni. Asediul a durat până în octombrie, când garnizoana britanică a fost forțată să se predea.

Intervenția franceză urmează Alianței

Cel mai important efect al victoriei americane de la Saratoga a fost decizia Franței de a interveni în război.

Francezii, care căutau încă să se răzbune pentru înfrângerea suferită în America de Nord în fața britanicilor în 1763, i-au ajutat în secret pe rebeli încă de la începutul războiului, prin intermediul unei companii de fațadă înființate la Paris în 1776 sub conducerea scriitorului Pierre- Augustin Caron de Beaumarchais.

Prin intermediul acestei companii, rebelilor li s-au furnizat provizii militare, finanțate prin împrumuturi secrete de la guvernele francez și spaniol.

Victoria americană de la Saratoga a determinat o acțiune mai îndrăzneață, iar în februarie 1778, Congresul Continental a încheiat o alianță oficială cu Franța. Francezii au fost de acord să renunțe la pretențiile lor asupra Canadei și a regiunilor de la est de râul Mississippi și au promis să lupte până la obținerea independenței americane.

În schimb, Statele Unite și-au deschis comerțul pentru comercianții francezi și au fost de acord să sprijine câștigurile teritoriale franceze din Indiile de Vest. Nu este surprinzător faptul că a izbucnit un război între Franța și Marea Britanie din cauza acestei alianțe.

Armata americană aproape distrusă la Valley Forge

În ciuda intrării francezilor în război, Washingtonul s-a confruntat cu probleme serioase. Armata sa epuizată de unsprezece mii de oameni era încă insuficient aprovizionată și antrenată, iar el a decis să își instaleze tabăra pentru iarnă la Valley Forge, în Pennsylvania. Iarna a fost neobișnuit de aspră și de lungă durată. Din decembrie 1777 până în iunie 1778, aproximativ 2.500 de soldați au murit din cauza expunerii sau a bolilor, iar dezertările au redus armata la un minim istoric de aproximativ 6.000 de soldați.

Washington s-a temut de o revoltă la scară largă, care ar fi însemnat sfârșitul rebeliunii. În momentul critic, un voluntar prusac pe nume baronul von Steuben a preluat comanda taberei și a restabilit disciplina. De asemenea, a remodelat armata rebelă prin tehnici de instruire și organizare, folosindu-și abilitățile militare prusace considerabile pentru a îmbunătăți forțele americane și a le restabili moralul.

Drumul britanicilor prin Georgia

Următoarea mișcare a armatei britanice a fost să securizeze cele două porturi maritime din nord, New York City și Newport. Armata lor din Philadelphia a fost evacuată la New York, ducând o bătălie neconcludentă cu forțele lui Washington la Monmouth, în New Jersey, în iunie 1778.

Având bazele din nord în siguranță, britanicii s-au concentrat asupra sudului. În decembrie 1778, o armată britanică de 3.500 de oameni a capturat așezarea Savannah, Georgia, și a cucerit Augusta în luna următoare.

Până la sfârșitul anului 1779, cea mai mare parte a Georgiei a fost capturată de forțele britanice, iar în mai 1780 forțele britanice, ajutate de loialiștii locali, au cucerit Charlestown, principalul oraș-port al statului Carolina de Sud. Cucerirea britanică a Carolinei de Sud a fost pecetluită cu o nouă victorie la Camden în august 1780.

Războiul pe mare

Linia de aprovizionare britanică, peste Oceanul Atlantic, a fost un coșmar logistic. Aceasta a suferit atacuri continue din partea

navelor de război americane și a celor aproximativ 450 de nave americane private care au primit permisiunea oficială de a ataca orice navă britanică pe care o găseau. Acești corsari, așa cum au devenit cunoscuți, au capturat sau distrus în cele din urmă aproape două mii de nave comerciale britanice.

Micuța marină americană a efectuat, de asemenea, atacuri intermitente și, în două rânduri, a capturat temporar portul britanic Nassau din Bahamas. Cel mai faimos ofițer de marină american din timpul războiului a fost John Paul Jones, de origine scoțiană. Inițial marinar în marina britanică, el a dezertat de partea americană și s-a alăturat marinei rebele nou-născute, unde a primit comanda mai multor nave de război nou-construite.

Cele mai îndrăznețe acte de război ale lui Jones au fost un raid asupra postului englez Whitehaven în 1778 și capturarea unui sloop britanic, *Drake, în* largul coastelor britanice. Ambele acte au provocat o consternare considerabilă în Marea Britanie.

Războiul se schimbă

Pe măsură ce războiul se prelungea, rezistența americană a trecut la tactici de gherilă în locul bătăliilor deschise. În sud, liniile de aprovizionare britanice au fost supuse la atât de multe atacuri încât vestele roșii s-au retras în marile orașe portuare Savannah și Charlestown, în loc să fie ţinte izolate în interior.

Au urmat apoi o serie de victorii americane importante care au contribuit la schimbarea cursului războiului. În bătălia din octombrie 1780 de la Kings Mountain, Carolina de Nord, o miliție rebelă a învins în mod decisiv o miliţie loialistă.

Apoi, în ianuarie 1781, în Bătălia de la Cowpens, forțele britanice din Carolina de Sud au fost înfrânte de o armată rebelă, într-o confruntare care a reprezentat un punct de cotitură în reconquista Carolinei de Sud de către revoluționari.

În martie 1781, forțele americane au fost înfrânte în bătălia de la Guilford Court House, în Carolina de Nord, dar a fost o victorie pyrrhică pentru britanici. După bătălie, principala forță britanică s-a mutat în Carolina de Sud, ceea ce le-a permis americanilor să se

regrupeze și, în cele din urmă, să recucerească cea mai mare parte a sudului.

Trupele britanice rămase în Carolina de Sud au luptat cu succes în mai multe acțiuni de ariergardă împotriva americanilor, dar nu au reușit să obțină o singură înfrângere decisivă, deoarece gherilele americane s-au topit în mediul rural de fiecare dată când o înfrângere serioasă părea iminentă.

Între timp, lordul general Cornwallis a condus o armată britanică în Virginia, ceea ce s-a dovedit a fi penultimul dezastru pentru forțele imperiale. În iulie 1780, o armată franceză de cinci mii de oameni a invadat Newport și i-a alungat pe britanici. Prezența acestei armate franceze i-a dat lui Washington suficientă forță militară pentru a ataca armata britanică din Virginia, care a fost nevoită să se retragă la Yorktown.

YORKTOWN - CAPITULAREA BRITANICĂ MARCHEAZĂ VICTORIA FINALĂ A AMERICANILOR

Capitularea britanicilor la Yorktown, 19 octombrie 1781. Retrăgându-se în satul Yorktown din Virginia, lordul Cornwallis și armata sa au fost asediați de armata continentală americană. Singura speranță de ajutor era aprovizionarea de pe mare, dar până atunci francezii au intrat în război și au blocat portul Yorktown. Cornwallis nu a avut altă alternativă decât să se predea. Ultima forță britanică importantă fusese înfrântă, iar americanii câștigaseră.

Înfrângerea britanicilor la Yorktown

O flotă franceză a blocat apoi Yorktown de pe mare, ceea ce a împiedicat evacuarea sau aprovizionarea britanicilor. Până în septembrie 1781, forța britanică de șapte mii de oameni din Yorktown se confruntau cu o înfrângere sigură în fața unei armate combinate franceze și americane care număra 16.000 de oameni.

Fără nicio speranță de întăriri, Lordul Cornwallis a fost nevoit să ceară condiții, iar asediul s-a încheiat la 19 octombrie 1781, odată cu capitularea lui Cornwallis. Acesta a fost sfârșitul încercărilor Marii Britanii de a suprima revolta colonială.

Tratatul de la Paris recunoaște oficial independența celor treisprezece colonii

Toate părțile implicate în război au semnat Tratatul de la Paris în 1783, care a acordat oficial independența celor treisprezece colonii după un război care a durat opt ani.

Marea Britanie a fost târâtă într-un conflict creat de ea însăși, pe care, în cele din urmă, nu l-a putut câștiga. Confruntându-se cu un inamic răspândit pe un teritoriu vast, britanicii nu aveau niciun centru pe care să-l poată cuceri și care să distrugă rebeliunea. Prin urmare, nu a fost niciodată posibil să dea o singură lovitură de grație. Lipsită de aliați, luptând simultan în Indiile de Vest, America, Atlanticul de Nord, Africa și India, împotriva unei serii de inamici uneori coordonați, printre care se numărau Franța și aliații săi (Spania și Țările de Jos), Marea Britanie a fost suprasolicitată și a fost nevoită să se recunoască învinsă după înfrângerea de la Yorktown.

Constituția SUA ratificată

După ce și-au câștigat independența față de Marea Britanie, următoarea problemă cu care s-au confruntat americanii a fost elaborarea unei constituții care să unească cele treisprezece foste colonii într-un întreg politic coerent. Acest lucru nu se va dovedi a fi o sarcină ușoară, deoarece spiritul individualist pe care se dezvoltaseră coloniile și care a stat la baza rezistenței lor față de autoritatea britanică a făcut ca fiecare stat să aibă propria formă de guvernare.

Aceste state fuseseră guvernate în timpul Războiului de

Independenţă de un congres neales care îşi luase anumite puteri, cum ar fi ridicarea unei armate, împrumutul de bani de la guverne străine şi încheierea de alianţe.

Aceste puteri au fost codificate la scurt timp după independenţă într- un acord cunoscut sub numele de Articolele Confederaţiei, care au fost la rândul lor ratificate de fiecare stat.

Iniţial, Articolele Confederaţiei au fost concepute special pentru a împiedica Uniunea să intervină în dreptul statelor individuale de a legifera asupra propriilor afaceri. Acest lucru a devenit cunoscut sub numele de conceptul de "drepturi ale statelor". Cu toate acestea, lipsa de uniformitate a politicii financiare a creat în curând probleme între state, deoarece unele şi- au ajustat moneda şi nivelurile de impozitare în detrimentul altor state.

Datoria contractată ca urmare a războiului a creat, de asemenea, probleme economice cauzate de o creştere a taxelor. Tensiunile au atins punctul de fierbere în Massachusetts, unde, în 1786, o dispută legată de confiscarea taxelor şi a proprietăţilor a provocat o a doua tentativă de revoluţie, condusă de căpitanul Daniel Shays, veteran al Războiului de Independenţă. Rebeliunea lui Shays, de scurtă durată, i-a convins pe mulţi că nu poate exista securitate naţională sau stabilitate fără un guvern central.

Congresul Continental, convocat special, s-a reunit la Philadelphia în perioada mai-septembrie 1787 şi a redactat Constituţia Statelor Unite ale Americii, care a înlocuit Articolele Confederaţiei şi a conferit puteri noi şi mai mari unui guvern central.

Noua constituţie a devenit legea ţării în 1788, iar la 30 aprilie a aceluiaşi an, George Washington, care fusese ales în unanimitate primul preşedinte al Statelor Unite, a fost învestit în prima capitală a Americii, New York.

WASHINGTON D.C. INCENDIAT DE TRUPELE BRITANICE 1814

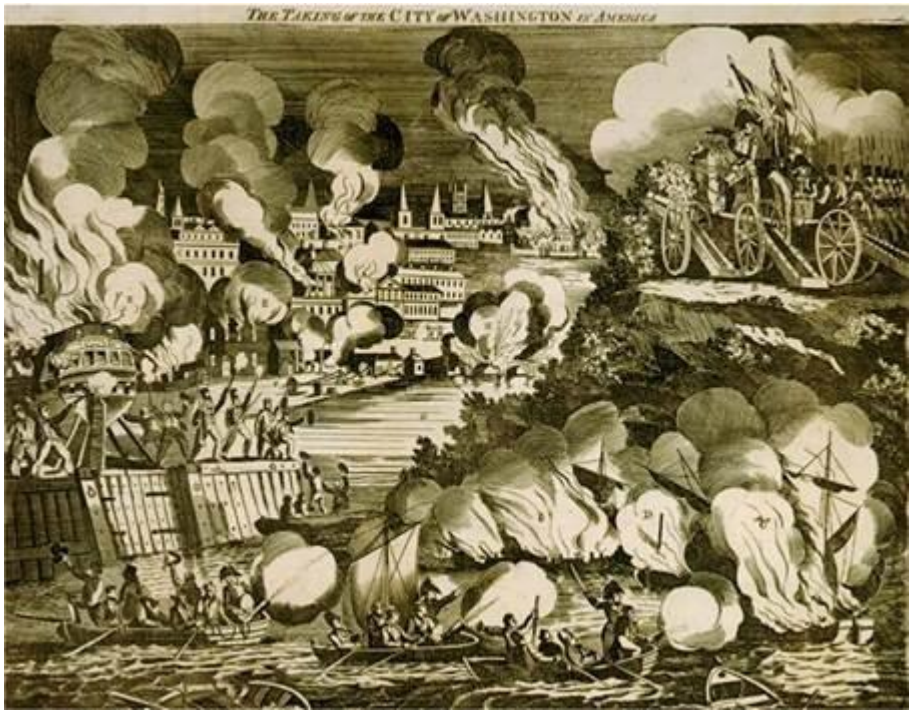

Orașul Washington DC este incendiat de trupele britanice, la 24 august 1814.

Britanicii invadează din nou în Războiul din 1812

Tratatul de la Paris nu a pus capăt tensiunilor dintre America și Marea Britanie. Până în 1812, America a instituit un boicot asupra bunurilor britanice după ce Marina Regală a hărțuit navele comerciale americane sub pretextul căutării dezertorilor. Motivul real al hărțuirii a fost însă acela de a trimite un mesaj Americii de a nu intra în războaiele europene care încă mai făceau ravagii pe atunci de partea lui Napoleon. Congresul american a fost în cele din urmă provocat să acționeze direct după ce s-a aflat că britanicii au acordat ajutor tribului indian Shawnee, care se împotrivise violent expansiunii teritoriale americane.

În iunie 1812, Congresul SUA a declarat război Marii Britanii. Forțele americane au invadat apoi America de Nord britanică (Canada) în mai multe puncte de frontieră situate între Detroit și Montreal. Planul prost conceput și grăbit a eșuat aproape imediat.

Britanicii capturează Detroit

Britanicii, acționând în parteneriat cu aliații lor Shawnee, au

lansat un contraatac și au capturat Detroit, în timp ce erau pe peninsula Niagara, două armate americane au fost înfrânte în bătălia de la Queenston Heights. În anul următor, o flotă americană construită în grabă și cu un scop precis a învins o flotă britanică pe Lacul Erie, ceea ce a permis forțelor terestre să recucerească Detroit. Un nou asalt american a capturat York (numit acum Toronto), iar o armată combinată britanică și șawnee a fost învinsă în Bătălia de pe Tamisa din octombrie 1813.

În același an, războiul s-a extins în sud-vest, când indienii Creek au profitat de ocazie pentru a ataca. O armată americană condusă de Andrew Jackson a provocat o înfrângere zdrobitoare asupra indienilor Creek în Bătălia de la Horseshoe Bend din martie 1814, care a pus capăt acestei faze a conflictului.

Britanicii Ard Washington DC

În nord, forțele americane și-au menținut pozițiile de înaintare în fața atacurilor repetate în bătăliile de la Chippewa și Lundy's Lane, lângă Niagara. Cu toate acestea, înfrângerea lui Napoleon în Europa a eliberat un număr mare de trupe britanice care au fost redistribuite din teatrul de război european în America de Nord. Noi invazii britanice terestre și maritime au avut loc la Lacul Champlain și în Golful Chesapeake. Trupele britanice au avansat spre sud și au ocupat Washington DC, pe care l-au ars până la temelii în august 1814. Pozițiile lor de avansare au fost aproape de a cuceri și Baltimore, dar au fost oprite chiar în afara acestui oraș.

În timpul bombardamentului britanic asupra orașului Baltimore, poetul american Francis Scott Key a scris "The Star-Spangled Banner", care a devenit mai târziu imnul național american.

Un contraatac american a ridicat asediul orașului Baltimore și a recucerit ruinele orașului Washington. În același timp, o invazie terestră britanică a statului New York a fost oprită după ce americanii au preluat controlul asupra lacului Champlain în urma bătăliei navale de la Plattsburgh din septembrie 1814.

În august 1814, o forță britanică a debarcat la Pensacola, Florida, și a pregătit portul ca bază pentru incursiuni în sudul Americii. În Valea Mississippi, concentrată în jurul granițelor de astăzi dintre

Iowa/Illinois şi Missouri, a avut loc o serie de conflicte aprige între americanii şi indienii Sauk susţinuţi de britanici. Asaltul iniţial a fost atât de aprig încât americanii au fost nevoiţi să abandoneze Fort Madison în septembrie 1813.

Un atac britanic din Canada în iulie 1814 a dus la o înfrângere americană în bătălia de la Prairie du Chien, situată la confluenţa râurilor Mississippi şi Wisconsin. În aceeaşi lună, o încercare americană de a captura Insula Mackinac a fost respinsă de o apărare britanică energică.

Cele mai multe dintre câştigurile teritoriale obţinute de britanici şi de aliaţii lor indieni au rămas în vigoare până la sfârşitul războiului, când au revenit sub controlul americanilor, în conformitate cu tratatul care a pus capăt conflictului.

BRITANICII ÎNFRÂNŢI LA NEW ORLEANS 1815

Generalul-maior american Andrew Jackson a apărat oraşul New Orleans împotriva unui atac surpriză al forţelor britanice în ianuarie 1815, la peste două săptămâni după încheierea unui tratat care punea capăt Războiului din 1812.
Ca urmare, Jackson a devenit foarte popular, fiind ales ulterior al şaptelea preşedinte al Statelor Unite în 1829.

Atac britanic după semnarea tratatului de pace

Până în 1814, sprijinul pentru război a dispărut în America și în Marea Britanie. Epuizarea și presiunea tot mai mare pentru pace au forțat guvernele celor două națiuni să semneze Tratatul de la Gand în decembrie 1814. Acest acord, semnat în Belgia, a restabilit granița dintre America și America de Nord britanică la linia inițială.

Deşi tratatul a fost încheiat în decembrie, a fost nevoie de două luni pentru ca vestea păcii să ajungă la forțele britanice din Florida. Ca urmare, forțele britanice au atacat orașul New Orleans la începutul lunii ianuarie 1815.

Generalul american Andrew Jackson a fost trimis în sud cu o armată pentru a pregăti apărarea orașului și, într-una dintre cele mai faimoase victorii ale războiului, a învins cu autoritate atacul britanicilor în bătălia de la New Orleans.

Ratificarea finală a Tratatului de la Gand a fost finalizată de ambele părți în februarie 1815, iar războiul s-a încheiat oficial.

Consecințele rasiale ale războaielor americane

Războiul de Independență a fost un test psihologic pentru coloniștii albi. Din cei aproximativ 400.000 de bărbați albi adulți care locuiau în colonii în 1775, aproximativ 175.000 au luptat în război, fie ca rebeli, fie ca loialiști. Astfel, soții sau fiii din aproape jumătate din toate familiile au luat parte la război.

Revoluția americană a avut, de asemenea, nuanțe rasiale clare. Apelul britanic adresat sclavilor negri de a se răzvrăti împotriva americanilor albi, precum și ridicarea și înarmarea unor armate formate numai din negri în acest scop au contribuit la îndepărtarea africanilor de noua republică.

Mulți au trecut în America de Nord britanică împreună cu susținătorii loialiști pentru a scăpa de americanii proprietari de sclavi, în ciuda încercărilor limitate ale republicii de a oferi libertate în schimbul serviciului militar împotriva britanicilor.

Populația de sclavi negri a fost de 20 la sută din totalul populației fondatoare

Populația din coloniile americane crescuse cu paşi repezi. În

1700, în cele treisprezece colonii existau aproximativ un sfert de milion de oameni, dar până în 1775 acest număr ajunsese la 2,5 milioane. Din acest număr, 567.000 (20%) erau sclavi africani, în creștere de la un total de aproximativ 250.000 de sclavi în 1775.

Populația numeroasă de negri a fost supusă unei segregări sociale stricte, iar metisajul rasial a fost interzis în mod special, fiind considerat o infracțiune penală. Multe dintre aceste legi împotriva metisajului au fost abrogate abia în anii 1960.

Deși America a avut întotdeauna o populație de negri numeroasă, aceștia nu au fost niciodată absorbiți de populația albă, așa cum s-a întâmplat în Portugalia, unde acest proces a fost încurajat în mod activ.

Puterea Amerindiană a Shawnee și Creek Ruptă

Cea mai importantă consecință a Războiului din 1812 a fost distrugerea capacității indienilor Shawnee și Creek de a rezista în continuare expansiunii albilor americani. Acest lucru a avut consecințe majore pentru următoarea etapă a istoriei americane, care a fost deschiderea coastei de vest. Această acțiune va declanșa un război rasial prelungit cu indienii, care va duce în cele din urmă la înfrângerea completă a acestei rase.

CAPITOLUL 49: Al șaptelea mare război între rase - amerindienii

Colonizarea Americii de Nord de către imigranții albi s-a realizat în detrimentul populației non-albe care trăia deja pe continent, amerindienii, sau așa-numiții "indieni roșii".

Această cucerire și înlocuire a populației în America de Nord este un exemplu remarcabil al principiului care stă la baza creșterii și decăderii oricărei civilizații, și anume că cei care formează majoritatea populației determină natura societății din acel teritoriu.

Înainte de sosirea coloniștilor albi, cultura dominantă în America de Nord era cea amerindiană. După sosirea albilor și înlocuirea amerindienilor ca populație majoritară, cultura dominantă în America de Nord a devenit cea europeană. Cultura amerindiană a "căzut" deoarece componența populației din America de Nord continentală s-a schimbat - nu din cauza unei înfrângeri militare pe care ar fi putut-o suferi amerindienii.

Pur și simplu, amerindienii au pierdut controlul demografic al teritoriului lor. Povestea deposedării lor conține o lecție pe care America de astăzi o ignoră pe riscul său. Prin urmare, merită să facem o trecere în revistă a modului exact în care amerinzii au fost deposedați - prin pierderea războiului demografic.

INDIENII CURAJOȘI-ÎNARMAȚI CU ARME ȘI CAI OBȚINUȚI DE LA ALBI

Înarmați cu arme de foc și cai - niciuna dintre acestea nefiind la îndemâna indienilor roșii înainte de sosirea albilor în America de Nord - amerindienii din Marile Câmpii nu au fost atât de ușor de învins din punct de vedere militar precum verișorii lor înarmați din epoca de piatră de pe Coasta de Est. Rezistența armată împotriva invadării europene a avut loc până târziu în secolul al XIX-lea.

Amerindieni de origine mongoloidă

Amerinzii au fost mult timp considerați ca fiind de rasă mongoloidă, descendenții unor oameni care au intrat în America de Nord din Asia cu aproximativ 12.000 de ani în urmă, prin ceea ce se presupune că ar fi fost o punte terestră sau prin strâmtoarea înghețată Bering.

Testele genetice recente efectuate pe numeroase triburi amerindiene au identificat cromozomul Y dominant al strămoșilor de sex masculin din America de Nord și de Sud ca fiind Haplotipul Q. Acest lucru este interesant deoarece este haplotipul dominant în Mongolia, dar nu și în toată Asia. Acest lucru ar indica faptul că amerindienii sunt mai strâns înrudiți cu poporul mongol, și nu cu asiaticii în general.

La amerindieni, descendența feminină asiatică este chiar mai

puţin numeroasă decât cea masculină, fapt care a creat speculaţii intense în rândul geneticienilor. Cea mai probabilă explicaţie este că amerindienii descind dintr-un trib mongol care a luat cu el şi alte triburi asiatice de femei în călătoriile lor spre Americi.

Amerinzii sunt numiţi astăzi "indieni" doar pentru că primii exploratori albi care au pus piciorul în Americi în timpul Epocii Explorării căutau India. În plus, ei erau cunoscuţi ca "indieni roşii" din cauza trăsăturii indienilor de pe coasta de est a Americii de a purta lut roşu ca vopsea facială.

Primul contact cu amerindienii

Prima întâlnire dintre albi şi amerindieni în America de Nord a fost, din toate punctele de vedere, foarte unilaterală. Amerindienii erau înmărmuriţi de minunile tehnologice care îi însoţeau pe exploratorii albi, începând cu navele lor. Pânzele fluturânde apăreau ca nişte fantome mari la orizontul mării şi sunt înregistrate mai multe cazuri în care amerindienii au fugit panicaţi la vederea unei nave de exploratori.

Dacă ei erau înmărmuriţi la vederea corăbiilor, nu este nevoie de imaginaţie pentru a ne da seama ce trebuie să fi gândit despre celelalte minuni ale lumii albe: haine, oţel, arme, oglinzi, bijuterii, cupru, cazane de alamă, cuie şi mii de alte lucruri obişnuite de zi cu zi, complet necunoscute pentru nativii din America de Nord.

Exploratorii albi aveau să introducă în America de Nord o altă minune care avea să fie folosită cu mare succes de amerindieni: caii. Primii cai au fost introduşi pe continent de către spanioli, care au întemeiat unele dintre primele aşezări din actuala Florida.

Unii dintre aceşti cai au scăpat şi, prin reproducere naturală, au format haite mari de animale sălbatice care au cutreierat câmpiile Americii timp de aproape două secole şi care au fost mai târziu îmblânzite şi călărite de amerindieni după ce au văzut cum albii foloseau cai.

În cele din urmă, noii sosiţi nu numai că erau uşor complecşi, dar mulţi dintre ei aveau şi barbă şi tuturor le creştea părul facial. Acest lucru a fost în sine un subiect de mirare pentru amerindieni, care,

în forma lor rasială pură, nu aveau deloc păr facial, la fel ca verii lor mongoli de dincolo de strâmtoarea Bering, în Asia.

La rândul lor, amerindienii au oferit lumii albe tutun, cacao și boli venerice. Transmiterea rapidă a acestei din urmă boli în Europa din America de Sud servește ca o ilustrare grafică a nivelurilor de integrare fizică care au avut loc pe acest continent, începând cu puțin timp după ce spaniolii și portughezii au debarcat pentru prima dată acolo.

Scalpare și canibalism

Cu toate acestea, cele două trăsături pentru care amerindienii au devenit cunoscuți - și pentru care erau, de asemenea, deosebit de antipatici:

• Practica obișnuită în toate triburile din America de Nord de a tăia scalpurile dușmanilor înfrânți pentru a le lua ca trofee și a le expune în satul tribal. Scalpurile oamenilor albi, cu părul lor blond, roșcat, șaten sau șaten închis, erau deosebit de prețuite de amerindienii care erau mai obișnuiți să își ia scalpurile unii de la alții; și,

• Canibalismul ritualic, o practică pe care amerindienii o împărtășeau cu verii lor rasiali din America Centrală și de Sud.

Istoricii din prezent nu au luat în seamă întreaga amploare a canibalismului amerinzilor, dar a fost notată în detaliu de toți scriitorii timpurii, cea mai completă și detaliată relatare apărând în *The Works of Francis Parkman* (Vol. III, Little Brown, Boston, 1892).

Termenul de canibalism provine de la *Canibales,* numele spaniol al amerindienilor din Caraibe care mâncau carne umană și care trăiau în Indiile de Vest în timpul lui Cristofor Columb. Canibalismul ajunsese în mod evident prin Strâmtoarea Bering atunci când strămoșii mongoli ai amerindienilor au trecut în America. În epoca medievală, călătorul italian Marco Polo a raportat că triburile din Tibet până în Sumatra practicau canibalismul.

De dragul corectitudinii politice, aceste trăsături deranjante sunt în mare parte eliminate în istoriile actuale ale amerindienilor. Cu toate acestea, la acea vreme, canibalismul amerinzilor era obișnuit,

bine cunoscut și temut de coloniștii albi. Practicile gemene ale scalpării și canibalismului explică în mare măsură de ce primii coloniști albi îi priveau cu dispreț pe Amerinzi și de ce conflictul dintre cele două rase a devenit deosebit de nemilos. În cele din urmă, unii dintre cei mai extremiști și mai izolați oameni de frontieră albi s-au răzbunat împotriva amerindienilor prin scalparea animalelor, dar nu există niciun incident înregistrat în care albii să fi mâncat vreodată indieni morți.

COLONIȘTI ALBI ATACAȚI DE AMERINDIENI

Orașul Deerfield, Massachusetts, a fost atacat și ars de indieni în 1704. Mai mult de cincizeci dintre locuitorii săi au fost uciși, iar o sută au fost duși în captivitate și nu au mai fost văzuți niciodată. Atacurile de această natură erau ceva obișnuit împotriva primelor așezări albe din America de Nord. Aceste evenimente au evoluat cumulativ în cel de-al șaptelea mare război rasial, între albi și amerindieni, un conflict care s-a încheiat cu înfrângerea totală a indienilor roșii.

Powhatanii aproape că au distrus așezarea albă din Virginia

În Virginia, prima colonie engleză de succes pe scară largă,

înființată în 1607, a fost supusă unor atacuri repetate din partea tribului Powhatan. Un atac feroce din 1622 a dus la uciderea a 350 de albi - o pierdere devastatoare, având în vedere că în colonie erau doar puțin peste 1000 de europeni la acea vreme.

În aprilie 1644, un alt atac Powhatan a ucis cinci sute de albi. Această lovitură aproape că a distrus complet colonia. Înfuriați, albii supraviețuitori au pornit să se răzbune. A urmat o scurtă campanie vicioasă care a forțat triburile amerindiene să se retragă în interior.

Rebeliunea lui Bacon

În 1676, un fermier alb pe nume Nathaniel Bacon și câțiva dintre coloniștii săi au fost atacați din nou de amerindieni în Virginia. Guvernatorul britanic al coloniei, Sir William Berkeley, a refuzat să staționeze trupe în zonele periferice pentru a-i proteja pe fermieri și, ca urmare, Bacon a organizat o miliție substanțială și a condus această armată privată împotriva amerindienilor.

După ce miliția lui Bacon a provocat câteva înfrângeri importante în fața forțelor amerindiene, Berkeley l-a proclamat pe Bacon trădător, deoarece fermierul ridicase în mod ilegal o armată privată.

Bacon a mărșăluit apoi asupra capitalei, Jamestown, cu miliția sa și a preluat controlul guvernului colonial. Berkeley a adunat o forță de coloniști loiali și a declanșat un mini-război civil în colonie. Revolta s-a încheiat în același an în care a început, 1676, odată cu moartea lui Bacon.

Metacom atacă albii din New England

Crearea coloniei Noua Anglie a întâmpinat, de asemenea, o rezistență violentă din partea amerindienilor. În 1675, indienii Wampanoag, sub conducerea liderului lor Metacom (care adoptase numele european Philip), au lansat un război de gherilă împotriva coloniștilor albi.

Conflictul, care a devenit cunoscut sub numele de Războiul Regelui Filip, a fost deosebit de brutal și a avut un mare număr de victime europene. Când s-a încheiat cu înfrângerea lui Metacom, acesta a fost ucis de unul dintre oamenii săi. Ca răzbunare, coloniștii

puritani au montat capul lui Metacom pe o țepușă la intrarea în Fort Plymouth, unde a rămas timp de douăzeci de ani ca avertisment pentru alți indieni.

Prima așezare olandeză din America de Nord, în zona cunoscută astăzi sub numele de Insula Manhattan, a fost, conform poveștii populare, cumpărată de la amerindieni pentru bunuri în valoare de 24 de dolari în 1626. În ciuda oricărei tranzacții care ar fi putut avea loc (lipsa de înțelegere a conceptului de proprietate privată a pământului de către amerindi a făcut probabil ca orice acord să fie lipsit de sens pentru băștinași), atacurile amerindienilor asupra albilor din zonă au devenit rapid norma și nu s-au mai diminuat complet până când acumularea continuă de coloniști europeni i-a forțat pe amerindienii supraviețuitori să se întoarcă în interior.

Restrângerea britanică Așezarea albilor la est de Munții Apalași 1763

Pe măsură ce numărul albilor creștea pe coasta de est a Americii, amerindienii s-au mutat în număr din ce în ce mai mare în ceea ce este cunoscut astăzi sub numele de Midwest. Uneori, acest lucru a avut loc ca parte a unei migrații naturale, în timp ce alteori a fost rezultatul unei retrageri din calea miliției albe răzbunătoare. În 1763, șeful indienilor Ottowa, Pontiac, a condus un atac asupra Fortului Detroit și, timp de trei ani, a condus rezistența amerindiană în jurul zonei Marilor Lacuri și Illinois.

Neliniștea continuă la vest de Munții Apalachi a determinat autoritățile britanice din colonii să emită o proclamație care a limitat așezarea albilor la estul Munților Apalachi, o încercare timpurie de a preveni izbucnirea altor războaie rasiale.

În momentul în care cele treisprezece colonii - care reprezentau mai puțin de o treime din teritoriul pe care Statele Unite ale Americii aveau să îl cuprindă în cele din urmă - și-au declarat independența față de Marea Britanie, marea majoritate a amerindienilor se aflau pe partea vestică a Munților Apalași, departe de coloniștii albi și de coloniile lor.

DESTINUL MANIFEST - SPIRITUL FRONTIEREI

O reprezentare fidelă a unei case de la frontiera vestică. Astfel de așezări au fost tipice pentru cele create de idealul "Destinului Manifest", care a stimulat mișcarea spre vest pentru a deschide Midwest și coasta de vest a Americii de Nord continentale. Acești primii coloniști considerau că destinul lor era acela de a deschide pământul virgin pentru civilizația occidentală, iar un etos nescris a pătruns în motivația celor care au luat parte la marele drum spre vest.

Crearea Statelor Unite ale Americii și amerindienii

Când a izbucnit Războiul de Independență american, marea majoritate a amerindienilor irochezi au trecut de partea britanicilor. În sud, amerindienii Cherokee, Choctaw și Creek au profitat de ocazie pentru a lansa o serie de atacuri împotriva coloniștilor americani albi. În curând, aceștia au devenit și ei aliați oficiali ai britanicilor.

Prin urmare, revoluționarii americani au trebuit să înăbușe toate aceste revolte amerindiene și să lupte în același timp cu britanicii. Deși acest lucru a dus la divizarea forțelor americane pentru o perioadă, în cele din urmă au reușit să îi înăbușe pe indieni și să îi învingă pe britanici.

Când independența a fost în cele din urmă câștigată, participarea amerindienilor la război de partea Marii Britanii a servit la confirmarea opiniei noii națiuni că amerindienii erau

iremediabil ostili cauzei lor. Astfel, constituţia americană, acceptată de cele treisprezece foste colonii la scurt timp după independenţă, a inclus reglementarea relaţiilor cu amerindienii în cadrul clauzei care se ocupa de reglementarea relaţiilor cu statele "străine".

Articolul I, secţiunea 8 din Constituţie prevede: "Congresul va avea puterea... . să reglementeze comerţul cu naţiunile străine, între diferitele state şi cu triburile indiene".

Părinţii fondatori ai Statelor Unite nu au avut, prin urmare, nici cea mai mică intenţie de a-i include vreodată pe amerindieni în republica lor şi i-au clasificat în mod specific drept străini, alături de toate celelalte "naţiuni străine".

INDIENII ATACĂ ÎN TIMP CE ALBII SE DEPLASEAZĂ SPRE VESTUL AMERICII

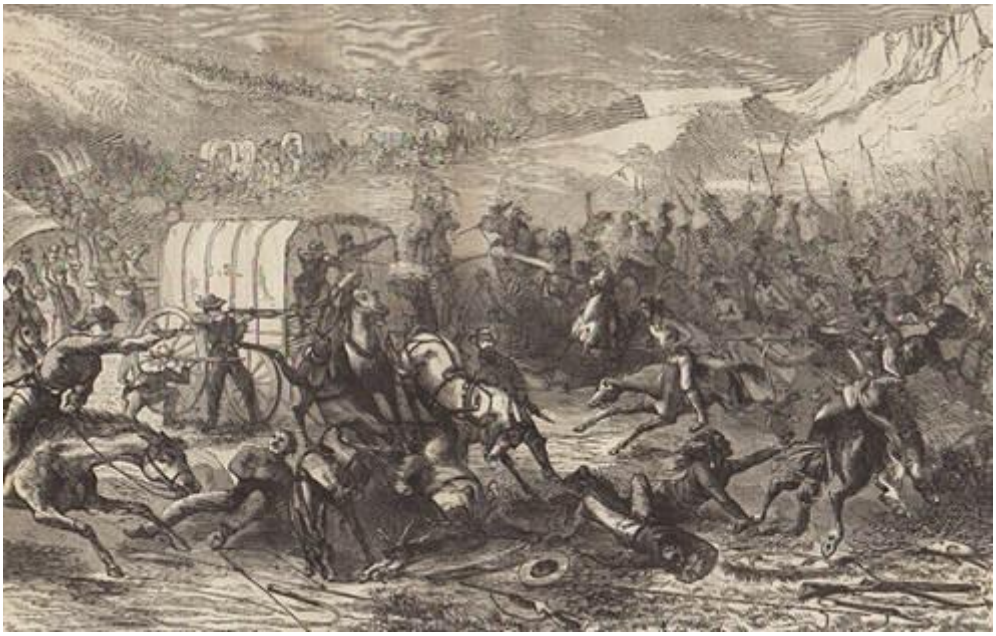

Indienii atacă o căruţă de coloniști în timpul Războaielor din Marile Câmpii. În acest moment, indienii aveau cai şi câteva arme de foc - lucruri pe care strămoşii lor nu le aveau înainte de venirea coloniilor europene - şi reprezentau o ameninţare militară mult mai mare decât înainte.

Bătălia de la Fallen Timbers 1794

Numărul albilor a continuat să crească exponenţial după succesul Revoluţiei Americane. Acest lucru a dus, la rândul său, la creşterea cererii de noi terenuri agricole, iar coloniştii albi au

început să se îndrepte spre vest, ajungând în regiunile actuale ale Văii Ohio, Kentucky și Tennessee.

Un număr mare de amerindieni trăiau în toate aceste regiuni, iar unii dintre ei se aflau acolo încă dinainte de descoperirea continentului de către exploratorii din epoca lui Columb. Încă o dată, s-a repetat scenariul care s-a desfășurat de-a lungul Coastei de Est: așezările albe, inițial reduse ca număr, au fost atacate cu ferocitate de indieni, iar apoi, pe măsură ce numărul europenilor a crescut, capacitatea coloniștilor de a-i îndepărta și învinge pe băștinași a crescut proporțional.

Totuși, de data aceasta (și acest lucru avea să stabilească modelul până la ultimul mare război rasial între amerindieni și albi, la sfârșitul secolului al XIX-lea), amerindienii obținuseră și stăpâneau multe dintre armele și caii coloniștilor albi. Înarmați și mobili, amerindienii din Ohio, Kentucky și Tennessee s-au dovedit, prin urmare, mult mai greu de învins, după cum o demonstrează înfrângerea totală a unei armate albe trimise să se ocupe de un grup de războinici indieni în apropiere de Fort Wayne, în actuala Indiana.

Conflictul în curs de desfășurare a ajuns la un punct culminant în 1794, în bătălia de la Fallen Timbers, în nord-vestul statului Ohio, unde o forță punitivă albă, trimisă pentru a răzbuna o serie de atacuri amerindiene deosebit de urâte, i-a învins în mod decisiv pe băștinași. Un acord între cele două rase, cunoscut sub numele de Tratatul de la Greenville, a stabilit o graniță precisă între ceea ce a fost desemnat "teritoriu indian" și așezarea albă.

Legile privind comerțul și relațiile comerciale

În ciuda atitudinii relativ ostile față de indieni, care predomina în rândul majorității americanilor albi, exista o dorință reală de a împiedica comercianții fără scrupule și oamenii de frontieră să exploateze fără milă lipsa lor de sofisticare.

Ca urmare, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, Congresul american a adoptat o serie de legi cunoscute sub numele de Trade and Intercourse Acts (Acte de comerț și relații comerciale), care au încercat să reglementeze practicile comerciale cu amerindienii.

Printre aceste măsuri se numărau prevederi care permiteau pedepsirea comercianţilor despre care s-a constatat că îi înşelau pe indieni, precum şi o serie de alte măsuri punitive, toate menite să protejeze triburile de exploatarea economică.

PROGRESUL AMERICAN - O PICTURĂ DIN 1872 SURPRINDE ESENŢA DESTINULUI MANIFEST

*Această pictură din 1872 a lui John Gast, intitulată "*Progresul american", *rezumă cu exactitate ideologia care a stat la baza conceptului de Destin Manifest. Personificarea feminină a Americii, Columbia, călătorește spre vest, măturat de băștinași și întuneric în fața ei. Ea ține în mână o carte de școală, pentru a simboliza învățătura, și în același timp așează un fir de telegraf. Sub și în spatele ei, coloniștii albi aduc lumina civilizației, construind ferme, căi ferate și tehnologie.*

"Destinul Manifest" îi determină pe albi să continue cucerirea

Frontierii albi din valea râului Ohio au simţit în viaţa de zi cu zi o teroare şi o anxietate similare cu cele resimţite de primii coloniști europeni de pe coasta de est. Ei au fost supuși la atacuri intermitente și neașteptate și forţaţi să fie în permanenţă în gardă. Viaţa lor era împărţită între cerinţele dure ale unei vieţi petrecute parţial la război și parţial la crearea de orașe și ferme întregi. Această stare de lucruri a contribuit la crearea a ceea ce mai târziu a devenit cunoscut sub numele de sindromul "destinului manifest". Oamenii de frontieră

au început să considere că este datoria lor sacră să smulgă noi pământuri de la amerindieni şi să le deschidă civilizaţiei occidentale. Ei îi vedeau pe amerindieni ca pe o rasă sălbatică sub care un continent bogat şi generos zăcea inactiv de mii de ani.

Aceşti oameni de la frontieră trebuiau să colonizeze pământul, să lucreze pământul şi să facă ţara productivă, susţineau ei. Această credinţă într-un destin orânduit care va aduce civilizaţia în interiorul continentului a fost alimentată de conflictele continue cu amerindienii - zilnic, oamenii de frontieră au avut de-a face cu brutalităţi de nedescris ale albilor, ceea ce le-a întărit credinţa în propria superioritate şi destin.

Această atitudine a fost însă combătută de un grup mic, dar din ce în ce mai numeros, de albi de pe coasta de est, care trăiau relativ uşor şi care nu fuseseră expuşi la pericolele, violenţa şi rigorile vieţii la frontieră. Acesta a fost începutul unei diviziuni ideologice în rândul populaţiei albe americane care, în cele din urmă, va fi asociată cu problema sclaviei şi a conflictului rasial.

Războiul din 1812 - Aliaţi americani cu britanicii

În timpul Războiului americano-britanic din 1812, amerindienii shawnee au trecut de partea Marii Britanii, în parte ca urmare a înfrângerii suferite în faţa unei forţe americane în Bătălia de la Tippecanoe din 1811, în Indiana.

Shawnee primea de mult timp ajutor britanic din America de Nord Britanică (Canada), iar această alianţă a fost una dintre cauzele izbucnirii războiului dintre America şi Marea Britanie. Şeful Shawnee, Tecumseh, a fost ucis atunci când americanii au învins o forţă combinată britanică şi Shawnee în Bătălia de pe Tamisa, în octombrie 1813.

Albi mâncaţi de amerindieni la Fort Mims

În Alabama, amerindienii Creek au cucerit Fort Mims în 1812 şi i-au masacrat cu cruzime pe toţi locuitorii albi: bărbaţi, femei şi copii. În mod ironic, indienii i-au lăsat să supravieţuiască pe sclavii negri capturaţi în fort, doar pentru a-i înrobi la rândul lor.

Amerindienii s-au angajat apoi într-un festin canibalistic cu

rămășițele moarte ale tuturor albilor pe care îi puteau găsi. O armată răzbunătoare sub comanda generalului Andrew Jackson a fost trimisă în sud și, după doi ani de conflict, Creek au fost înfrânți în mod decisiv în Bătălia de la Horseshoe Bend, în martie 1814.

Andrew Jackson a fost ales președinte al Statelor Unite în 1828, iar experiențele sale directe cu amerindienii l-au făcut să fie surd în fața liberalilor de pe coasta de est în ceea ce privește chestiunile rasiale. A fost în mare parte rezultatul manevrelor lui Jackson faptul că a avut loc următorul mare eveniment în politica amerindiană americană - Legea privind îndepărtarea.

INDIENII S-AU MUTAT LA VEST DE RÂUL MISSISSIPPI 1830

Legea privind strămutarea indienilor din 1830 a fost adoptată în încercarea de a-i determina pe indieni să se mute de bunăvoie pe pământurile de la vest de râul Mississippi. Cele mai multe triburi indiene s-au mutat în mod pașnic, însă unele au refuzat și au izbucnit cel puțin două războaie majore cu triburile Sauk, Fox și Seminole. Până în 1850, cea mai mare parte a terenurilor de la est de Mississippi fusese curățată de indieni.

Actul de mutare - indienii s-au mutat în vest

Până în 1830, numărul albilor din regiunea dintre râul Mississippi și Munții Apalași ajunsese la punctul în care unde nu mai era posibil să se reglementeze eficient interacțiunea adesea violentă dintre coloniști și amerindieni.

Ca urmare, în luna mai a aceluiași an, Congresul american a adoptat Actul de strămutare a indienilor, care l-a împuternicit pe președintele Statelor Unite să mute amerindienii la vest de Mississippi în ceea ce a fost declarat oficial "Teritoriul indian", situat în vestul mijlociu al Americii, în special în statul cunoscut acum sub numele de Oklahoma.

Liberalii albi de pe coasta de est au considerat Legea de îndepărtare ca fiind un scandal perpetuat de aceiași oameni care dețineau sclavi negri și s-au opus cât au putut de bine, deși, în cele din urmă, toate eforturile lor au fost în zadar.

Rezistența amerindiană se înfierbântă

Intenția actului de mutare a fost ca amerindienii să se mute de bună voie la vest de Mississippi. Deși marea majoritate a mutărilor au fost într- adevăr pașnice (amerindienii erau la fel de dornici să scape de albi precum aceștia din urmă erau dornici să scape de cei dintâi), un număr mic de mutări nu au fost pașnice. Aceste grupuri au devenit ținta unor mutări forțate care au devenit mai târziu simboluri ale opresiunii pentru indieni.

Triburile Sauk și Fox s-au răzvrătit în 1832, un act care a declanșat Războiul Șoimului Negru în Illinois și Wisconsin. Acest conflict s-a încheiat în luna august a aceluiași an, când ultimul grup important de războinici Sauk a fost învins de trupele armatei americane în timp ce încerca să treacă râul Mississippi în Iowa. Circumstanțele acestei bătălii - în care indienii au fost prinși într-o ambuscadă în timp ce se aflau la jumătatea drumului prin râu - au dus la atât de multe victime de partea amerindienilor, încât a devenit cunoscută sub numele de Masacrul de la Bad Axe.

Tribul Seminole din Florida a fost următorul care s-a răsculat. A urmat Războiul Seminole din 1835 până în 1842, care s-a încheiat cu o înfrângere totală a acestui trib și cu adunarea lui într-o rezervație împotriva voinței sale. Până la jumătatea anilor 1850, aproape toată jumătatea estică a Americii fusese curățată de amerindieni, fie prin plecare voluntară, fie prin îndepărtare forțată.

INDIENII MODOC UCID PARTIDUL ALB DE PACE 1873

Liderul Modoc, căpitanul Jack Kientpoos, îl ucide pe generalul Edward Canby și comisia de pace la 11 aprilie 1873. Acest incident a înfuriat opinia publică americană împotriva Modoc. O nouă campanie militară a învins tribul indian, iar aceștia au fost mutați în Oklahoma. Kientpoos și trei dintre aghiotanții săi au fost spânzurați.

Rezervații indiene înființate

Ritmul de expansiune a albilor în Midwest și dincolo de acesta, până pe coasta Pacificului, la mijlocul secolului al XIX-lea, a făcut ca conceptul de "teritoriu indian" la vest de Mississippi să devină nesustenabil. Într-un efort de a ajunge la un compromis între cererile coloniștilor albi și obiecțiile amerindienilor, conceptul de "teritorii indiene" a fost transformat în "rezervații indiene".

S-a decis ca aceste "rezervații" să aibă o dimensiune geografică mai mică decât "teritoriile indiene" desemnate inițial. În schimbul acceptării unor terenuri mai mici, guvernul american a oferit garanția de fier că rezervațiile vor fi imuabile și că albii nu se vor putea stabili niciodată în ele sau să le invadeze în vreun fel. Mai mult, aceste rezervații vor fi proprietatea inalienabilă a triburilor indiene, al căror număr scăzuse până în acest moment de la 850.000 de persoane în 1550 la puțin sub 400.000 de persoane.

Având în vedere aceste cifre reduse, era destul de rezonabil să se presupună că sistemul de rezervații îi va proteja pe amerinzi,

deschizând în acelaşi timp jumătatea vestică a continentului pentru colonizarea europeană.

Goana după aur stârneşte o nouă aşezare albă

Descoperirea aurului în 1849 în teritoriile vestice a determinat un nou val de coloniști albi să traverseze Midwest pentru a coloniza ceea ce avea să devină mai târziu coasta de vest a Americii. În Idaho şi Oregon, un conflict între coloniștii albi şi triburile Bannock şi Shoshone a fost primul război deschis care a izbucnit.

În curând, acest model a fost urmat în Nevada şi Utah, unde tribul Ute a purtat un război împotriva pionierilor albi, în timp ce în sud-vest, apașii şi navajo au opus cea mai organizată rezistență.

Sfârşitul rezistenței indienilor în California

În nordul Californiei, albii au fost atacați de tribul Modoc, care era deosebit de violent chiar şi după standardele stabilite de amerindieni. În 1852, un grup de raiduri Modoc a măcelărit 65 de albi dintr-un convoi de căruțe la Bloody Point, declanşând o serie de conflicte care au durat până în 1864. În acel an, a fost semnat un tratat de pace, prin care Modocii au fost de acord să se mute într-o rezervație din Oregon.

Şederea Modoc în rezervație a fost de scurtă durată, deoarece au intrat în conflict cu un trib indian vecin, Klamaths, şi au plecat din nou spre California în 1870. Printre Modoc a apărut un vrăjitor indian care pretindea că îi poate proteja pe războinicii săi împotriva gloanțelor omului alb prin intermediul unui dans ritual care a devenit cunoscut sub numele de "Dansul fantomelor".

Înarmați cu această credință în propria lor nemurire, Modocii au intrat curând în conflict cu armata americană. În urma unei confruntări pe râul Lost River în 1872, un grup de Modoc a ucis optsprezece coloniști albi din zonă şi apoi a fugit într-un vast pat de lavă, plin de aflorimente, peşteri şi caverne, cunoscut sub numele de "Fortăreața". Terenul dificil a făcut extrem de dificilă dislocarea Modoc din această fortăreață naturală şi, după ce a pierdut zeci de soldați fără niciun câştig, generalul armatei americane Edward Richard Sprigg Canby a deschis negocierile cu liderul Modoc, căpitanul

Jack Kientpoos, în 1873.

Acest lucru s-a dovedit a fi o greșeală, deoarece generalul Canby, neînarmat, și personalul său au fost uciși de către Modoci în timp ce stăteau cu Kientpoos la o întâlnire în Vinerea Mare, 11 aprilie 1873. Nu se mai puteau purta negocieri după o astfel de trădare, iar trei zile mai târziu, armata americană a asediat Stronghold-ul în număr și mai mare decât înainte.

Armata Modoc, acum redusă numeric, a fost urmărită de trupele furioase și, după o serie de lupte, ultimii războinici Modoc, inclusiv Kientpoos, s-au predat la începutul lunii iunie.

Kientpoos și alți trei au fost spânzurați pentru uciderea generalului Canby, iar Modocii au fost mutați definitiv în rezervații în Oklahoma.

CAVALERIA AMERICANĂ ÎI URMĂREȘTE PE AMERINDIENI ÎN TIMPUL MARILOR RĂZBOAIE DE CÂMPIE

O încăierare în timpul Războaielor din Marile Câmpii între indieni și cavaleria americană.

Acest conflict a fost ultima etapă a războiului rasial cu amerindienii. În

urma înfrângerii indienilor, două miliarde de acri de pământ nou au fost deschise ocupației albilor.

Războaiele de la Plains au dus la înfrângerea finală a amerindienilor

Afluxul de coloniști europeni spre vest și crearea rezervațiilor au declanșat împreună ultima serie majoră de conflicte cu indienii, care au fost denumite mai târziu Războaiele din câmpie. Unele triburi amerindiene au acceptat cu ușurință planul de rezervare, dar multe nu au făcut-o, alegând în schimb să se opună violent. Ca urmare, războiul rasial alb-amerindian, care a continuat în mod intermitent încă de la sosirea primilor europeni în America de Nord, a intrat apoi în faza sa finală.

Confruntările au avut loc în tot Midwestul și pe Coasta de Vest, în special triburile Arapaho, Cheyenne și Sioux, care au luptat cu ferocitate împotriva armatei americane. Cea mai faimoasă dintre aceste confruntări, care avea să marcheze și un punct de cotitură în război, a fost Bătălia de la Little Bighorn.

BĂTĂLIA DE LA LITTLE BIG HORN - ULTIMA VICTORIE AMERINDIANĂ 1876

Generalul George Custer (1839-1876), liderul cavaleriei americane care a fost ucis împreună cu întregul său comandament de indienii Sioux și Cheyenne pe râul Little Bighorn. Veteran al Războiului Civil pentru

unioniști, Custer a devenit locotenent-colonel al Corpului 7 Cavalerie și a fost desemnat să protejeze calea ferată Northern Pacific Railway împotriva atacurilor indienilor. În 1876, Custer urmărea un grup de indieni care pregăteau o revoltă, când el și 260 dintre oamenii săi au fost prinși în capcană de un atac surpriză al indienilor. Niciunul nu a supraviețuit bătăliei, care a fost ultima victorie amerindiană în războiul lor rasial împotriva albilor din America de Nord.

Bătălia de la Little Bighorn 1876

Luptată în cadrul Marelui Război Sioux, Bătălia de la Little Bighorn din 1876 s-a desfășurat între triburile Cheyenne de Nord și Arapaho, conduse de mai mulți șefi indieni, printre care Crazy Horse și Gall, și 655 de soldați ai armatei americane conduși de George Armstrong Custer din Regimentul 7 de cavalerie.

Aurul fusese descoperit în apropiere, în Black Hills, Montana, în 1874, iar acest lucru a dus la un aflux inevitabil de prospectori albi în ceea ce era pământ amerindian. Șefii Sioux și Cheyenne: Sitting Bull, Crazy Horse și Gall, au organizat grupuri de raiduri împotriva intrușilor albi în încercarea de a-i alunga.

După doi ani de atacuri continue, cavaleria a 7-a a armatei americane a fost trimisă în zonă pentru a-i proteja pe prospectorii albi. În iunie 1876, Custer a condus un avans asupra unui grup de războinici Sioux la confluența râurilor Bighorn și Little Bighorn. Custer habar nu avea că grupul de indieni era atât de mare - aproximativ patru mii de oameni - și, când și-a dat seama, zarurile erau deja aruncate.

Confruntat cu imensa armată indiană, Custer nu a avut altă alternativă decât să încerce să-și croiască drum prin ea, așa că a condus o încărcătură de 260 de oameni ai săi spre amerindienii care așteptau, în încercarea de a le dispersa liniile.

Atacul a eșuat, iar Custer și mica sa forță au fost înconjurați. Stând spate în spate, Custer și soldații săi au fost doborâți încet, unul după altul și toți au fost uciși. În decurs de un an, operațiunile de urmărire ale armatei americane au zdrobit și ultima rezistență Sioux și Cheyenne.

Amerinzii au fost apoi mutaţi în rezervaţii, unde au avut loc ciocniri izolate până în anii 1870. Până în 1880, conflictul aproape că se stinsese, dar a izbucnit din nou pentru ultima dată zece ani mai târziu.

WOUNDED KNEE - SFÂRŞITUL REZISTENŢEI INDIENE 1890

O fotografie de arhivă oficială a guvernului american a unui mormânt comun de indieni uciși în bătălia de la Wounded Knee, decembrie 1890. Această bătălie, în care au fost uciși peste două sute de indieni Sioux, a fost ultimul conflict major din cel de-al șaptelea mare război între rase.

Bătălia de la Wounded Knee 1890

Războaiele de la Plains s-au încheiat sângeros în bătălia de la Wounded Knee, în decembrie 1890. Un vraci Sioux, Wovoka, a început să profeţească în rândul tribului său din Rezervaţia indiană Pine Ridge din Dakota de Sud că, dacă vor efectua o versiune a ritualului "Dansul fantomelor" (iniţiat de Modoci), strămoşii lor morţi vor fi înviaţi şi vor provoca moartea tuturor albilor.

Profeţia s-a răspândit ca un foc de paie printre Sioux. Credinţa în Dansul fantomelor a devenit obişnuită, la fel ca şi măsurile mai practice, cum ar fi stocarea de arme şi muniţii, pregătite pentru

rebeliune atunci când ar fi fost anunţate de strămoşii care urmau să învie.

Guvernul american a aflat în curând de aceste evenimente şi, în decembrie 1890, a ordonat unui detaşament al poliţiei indiene să îl aresteze pe Sitting Bull. Poliţia Agenţiei Indiene era formată din indieni numiţi de guvern pentru a asigura legea şi ordinea în rândul triburilor din rezervaţii, deoarece acestea nu aveau guverne recunoscute.

Poliţia Agenţiei Indiene era pe punctul de a-l lua pe Sitting Bull, când o mulţime de membri ai tribului furioşi s-a năpustit asupra lor şi a împuşcat unul dintre poliţişti. A izbucnit un schimb de focuri, în timpul căruia Sitting Bull a fost împuşcat mortal de unul dintre poliţiştii indieni. Şapte membri ai tribului şi şase poliţişti au fost ucişi în confruntare.

Războinicii Sioux au fugit apoi în tabăra unui şef vecin, Big Foot, care se stabilise lângă Wounded Knee Creek. În acest moment, Cavaleria a 7-a a armatei americane era în urmărire. La 29 decembrie 1890, trupele armatei au intrat în tabăra siouxilor de la Wounded Knee, unde a izbucnit o încăierare şi un schimb de focuri.

Niciodată nu s-a stabilit cu exactitate cine a tras primul foc de armă, ambele părţi susţinând că a fost cealaltă parte, dar până la oprirea focurilor de armă, aproximativ două sute de Sioux şi treizeci şi unu de albi au fost ucişi. Aproximativ jumătate dintre morţii sioux erau femei şi copii prinşi în focul încrucişat. Această confruntare, care, deşi a fost concepută ca o operaţiune militară, s-a încheiat cu un masacru, a fost ultimul dintre conflictele majore dintre albi şi amerindieni din America de Nord. Al şaptelea mare război între rase se încheiase şi se terminase cu înfrângerea totală a amerindienilor.

Consecinţe rasiale

Pierderea terenurilor amerindienilor nu a fost cauzată în primul rând de înfrângerea lor militară, ci mai degrabă de inundarea Americii de Nord de către imigranţii europeni. Ca urmare, schimbarea demografică a dus la prăbuşirea puterii amerindienilor pe continent.

A existat o mică cantitate de amestec între amerindieni, negri şi albi. Acest lucru a creat un anumit număr de persoane din America de astăzi care au o ascendenţă mixtă, dar, din cauza atitudinilor rasiale din America, cei cu o ascendenţă chiar şi uşor mixtă au fost în general clasificaţi ca aparţinând grupului lor strămoşesc care nu este alb. Acesta este principalul motiv pentru care există atât de multe fenotipuri vizibile printre cei care pretind că sunt amerindieni în America de astăzi. Unii au un aspect considerabil mai deschis şi mai puţin mongoloid decât alţii sau, dimpotrivă, mai închis la culoare şi cu aspect mai mongoloid.

Actul de alocare nu reuşeşte să integreze Amerinds

Până la sfârşitul secolului al XIX-lea, războaiele succesive, alcoolismul galopant şi reducerea naturală au dus la scăderea populaţiei amerindiene din America la un minim istoric de 237.000 de persoane. Întrucât acest număr era format din peste o sută de triburi, toate vorbind limbi diferite, era evident că, dacă nu se făcea ceva, ar fi dispărut complet. Prin urmare, Congresul SUA a decis în 1871 să renunţe la sistemul de tratate cu triburile amerindiene şi să înceapă să elaboreze direct legi pentru conservarea acestora. Ideea de wardship a fost înlocuită cu cea de naţionalitate străină, iar o nouă lege, General Allotment Act din 1887, a reprezentat un efort hotărât al guvernului american de a-i aduce pe amerinzi în rândul societăţii albe.

Conceptul de terenuri tribale deţinute în comun a fost abolit şi înlocuit cu proprietatea individuală asupra terenurilor, aşa cum era norma în restul ţării. Această politică, menită să ridice nivelul de trai al indienilor prin permiterea proprietăţii private a rezervaţiilor şi, prin urmare, în teorie, prin stimularea întreprinderilor individuale în rândul amerindienilor, a fost un eşec total.

Un număr mare de amerindieni şi-au vândut pământurile imediat ce au devenit proprietari. Adesea, aceste terenuri au fost vândute unor speculatori de terenuri albi fără scrupule, la preţuri foarte mici, iar vânzătorii indieni şi-au risipit apoi câştigurile. Rezultatul final a fost că Legea privind alocarea generală a sărăcit şi mai mult un număr mare de indieni şi i-a deposedat de mari suprafeţe de pământ.

Cetățenie acordată amerindienilor la 145 de ani de la înființarea SUA

Integrarea din ce în ce mai mare și estomparea liniei de culoare dintre indienii cu sânge integral și persoanele de rasă mixtă de origine indiană au continuat să tulbure problema restricțiilor privind cetățenia americană pentru indieni până în 1924, când Congresul SUA a adoptat Legea privind cetățenia indiană.

Această lege a acordat pentru prima dată cetățenie deplină indienilor, care fuseseră excluși în mod specific de constituția originală. Nici măcar faimosul "Al paisprezecelea amendament" din 1868 la constituție, care garanta cetățenia persoanelor născute în SUA, nu se aplica indienilor, deoarece aceștia nu erau supuși legislației americane din cauza statutului lor de "națiune străină".

Abia în 1948, indienilor li s-a acordat dreptul deplin de vot în toate statele americane, Arizona și New Mexico fiind ultimele care au acordat acest privilegiu populației amerindiene.

Legea de reorganizare a indienilor

Acordarea cetățeniei nu a făcut nimic pentru a stopa eșecul social și economic al populației indiene, iar guvernul SUA a fost în cele din urmă forțat să recunoască faptul că politica din Actul de alocare generală a fost un dezastru.

Ca urmare, Congresul american a adoptat în 1934 Legea de reorganizare a indienilor, care a renunțat în mod specific la politica de integrare forțată. Teritoriile triburilor amerindiene pierdute în timpul perioadei de alocare au fost răscumpărate de guvernul american, iar triburile au fost încurajate să își înființeze propriile guverne în regiunile semi-independente restaurate. A fost înființat un program de credit cu condiții foarte generoase, susținut de guvern, pentru a împrumuta bani amerindienilor în vederea restabilirii comunităților lor.

Perioada de reziliere nu reușește să pună capăt tratamentului preferențial al guvernului federal

Legea privind reorganizarea indienilor a continuat să fie în vigoare până după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, când

a avut loc o altă schimbare de politică. Au fost aduse argumente împotriva tratamentului preferențial al indienilor pentru locuri de muncă și credite guvernamentale federale, criticii afirmând că amerindienii ar trebui să fie tratați ca orice alt popor din America.

Guvernul SUA a reacționat prin desființarea treptată a numeroaselor instituții care se ocupau de indieni ca grup rasial separat. În ciuda acestui fapt, guvernul american a menținut până în prezent o armată de funcționari publici în cadrul Biroului Afacerilor Indiene (BIA), majoritatea amerindieni, care sunt încă angajați pe baza unui tratament preferențial.

Potrivit BIA, relațiile dintre triburi și Statele Unite sunt în continuare recunoscute ca fiind "una între suverani, adică între un guvern și un guvern". Un "trib recunoscut la nivel federal este definit oficial ca fiind "o entitate tribală indiană americană sau nativă din Alaska care este recunoscută ca având o relație de la guvern la guvern cu Statele Unite, cu responsabilitățile, puterile, limitările și obligațiile aferente acestei desemnări, și care este eligibilă pentru finanțare și servicii din partea Biroului pentru Afaceri Indiene". În plus, triburilor recunoscute la nivel federal li se recunoaște că posedă anumite drepturi inerente de autoguvernare (adică suveranitatea tribală) și au dreptul de a primi anumite beneficii, servicii și protecții federale datorită relației speciale cu Statele Unite."

Populația amerindiană a crescut treptat, printr-un proces de creștere naturală și de absorbție a unui număr semnificativ de albi. La sfârșitul secolului al XX-lea, aceasta se ridica la peste două milioane, cel mai mare număr înregistrat vreodată în existența acestui grup. În pofida creșterii treptate a nivelului de trai și de educație în rândul amerindienilor, aceștia rămân în continuare la baza scării sociale în America de astăzi.

L. FRANK *BAUM* - CREATORUL VRĂJITORULUI *OZ* REZUMĂ ATITUDINEA AMERICANILOR DIN SECOLUL *AL* XIX-LEA FAȚĂ DE AMERINDS

L. Frank Baum, faimosul autor american al *Minunatului Vrăjitor din Oz, a* fost un editor de ziare din Dakota de Sud care, în multe privinţe, a sintetizat atitudinea americanilor din secolul al XIX-lea faţă de populaţia indiană.

La fel ca mulţi dintre compatrioţii săi, L. Frank Baum a trăit personal multe dintre războaiele cu indienii şi atrocităţile comise de aceştia, iar părerile sale bine înrădăcinate şi puternice au fost împărtăşite de mulţi la acea vreme.

Scriind în ziarul său, *Saturday Pioneer,* el a spus într-un editorial după moartea lui Sitting Bull la Wounded Knee: "Odată cu căderea lui, nobleţea pieilor roşii s-a stins, iar cei puţini care au rămas sunt o haită de blestemaţi plângăcioşi care ling mâna care îi loveşte.

"Albii, prin legea cuceririi, prin dreptatea civilizaţiei, sunt stăpânii continentului american, iar cea mai bună siguranţă a aşezărilor de frontieră va fi asigurată prin anihilarea totală a puţinilor indieni rămaşi. De ce nu anihilarea?

"Gloria lor a fugit, spiritul lor s-a frânt, bărbăţia lor s-a şters; mai bine să moară decât să trăiască ca nişte nenorociţi mizerabili ce sunt. Istoria ar uita aceste ultime fiinţe josnice şi ar vorbi, în veacurile de mai târziu, despre gloria acestor mari regi ai pădurii şi ai câmpiei pe

care Cooper i-a iubit până la eroism.

"Nu putem regreta sincer exterminarea lor, dar cel puțin facem dreptate caracteristicilor bărbătești pe care le posedau, conform luminilor și educației lor, primii piei-roșii din America." - 20 decembrie 1890.

În 1891, referindu-se la bătălia de la Wounded Knee, Baum a adăugat aceste cuvinte în comentariul său editorial: "Politica ciudată a guvernului de a angaja o persoană atât de slabă și de ezitantă precum generalul Miles pentru a se ocupa de indienii neliniștiți, a dus la o pierdere teribilă de sânge pentru soldații noștri și la o bătălie care, în cel mai bun caz, este o rușine pentru departamentul de război. A existat suficient timp pentru măsuri prompte și decisive, a căror aplicare ar fi prevenit acest dezastru.

"Pionierul a declarat anterior că singura noastră siguranță depinde de exterminarea totală a indienilor. După ce i-am nedreptățit timp de secole, ar fi bine, pentru a ne proteja civilizația, să continuăm cu încă o nedreptate și să ștergem de pe fața pământului aceste creaturi neîmblânzite și de neîmblânzit. În asta stă siguranța viitoare a coloniștilor noștri și a soldaților aflați sub comenzi incompetente. Altfel, ne putem aștepta ca anii viitori să fie la fel de plini de probleme cu pieile-roșii cum au fost cei din trecut."

"Un contemporan din est, cu un grăunte de înțelepciune în spirit, spune că "atunci când albii câștigă o luptă, este o victorie, iar când o câștigă indienii, este un masacru."" 3 ianuarie 1891.

CAPITOLUL 50: Al optulea mare război între rase - Mexic

Amerinzii nu au fost singura amenințare rasială cu care s-au confruntat primii americani albi. La sud se afla o populație mare, de rasă mixtă, formată dintr-un amestec de spanioli, amerindieni și sclavi negri care, între timp, au format populația majoritară din Mexic.

Deși era condusă de o elită cu aspect alb, marea majoritate a populației din Mexic era, și încă mai este, de origine rasială mixtă și era în mod deschis antagonistă față de coloniștii albi din nord, numindu-i în mod disprețuitor "gringos", un termen de argou care înseamnă "străin".

Faptul că mexicanii și alți latino-americani se referă la albi ca la "străini" dezvăluie multe despre atitudinile rasiale care au prevalat și încă mai prevalează în această parte a lumii.

În secolul al XIX-lea, atât America, cât și Mexicul erau interesate de extinderea pretențiilor lor teritoriale asupra unor părți ale Statelor Unite continentale care pe atunci erau încă nerevendicate. Era inevitabil ca aceste obiective concurente să ducă la o confruntare.

Acest lucru, combinat cu antagonismul rasial subiacent, a pregătit terenul pentru cel de-al optulea mare război între rase, conflictul dintre America albă și Mexic. Deși acest război a izbucnit pentru prima dată la mijlocul secolului al XIX-lea, o invazie continuă a Americii de către Mexic a continuat în secolul XXI și rămâne cea mai mare amenințare la adresa statutului de primă lume al Statelor Unite ale Americii.

MAREA EXPANSIUNE SPRE VEST DUCE LA RĂZBOI CU MEXICUL

O dâră de căruțe cu coloniști se desfășoară pe câmpiile deschise din vestul american. Împingându-se spre vest, valuri de coloniști albi, pătrunși de conceptul de "destin manifest" - că au fost rânduiți să colonizeze și să cultive pământul - au creat în cele din urmă statele care compromit actuala coastă vestică americană. Mai jos, un afiș publicitar pentru "Case în Vest", cu prețuri cuprinse între 2 și 10 dolari pe acru, "o zecime în avans, restul peste zece ani".

HOMES IN THE WEST!

THE MISSOURI KANSAS & TEXAS RAILWAY COMP'Y

Now offer for sale some of the richest and most inviting Lands in the World, consisting of 1,000,000 ACRES in the celebrated

NEOSHO VALLEY, KANSAS

These lands are admirably adapted to Fruit and Vine Culture, Stock Raising and Dairy Business. They consist of rich bottoms, undulating Prairies, convenient to wood and stone, and spring, creek and river water; and are situated in the midst of settlements supplied with Schools, Churches, good society, and all other appliances of advanced civilization.

PRICES usually from $2.00 to $10.00 PER ACRE,

ONE-TENTH DOWN, NO PAYMENT MUCH YEAR, EQUITY INTEREST — BALANCE in TEN YEARS' TIME.

404 Walnut Street - St. Louis, Mo.
48 Clark Street - - Chicago, Ill.
Cor. Bird & Levee - Hannibal, Mo.

ISAAC T. GOODNOW,
Land Commissioner,
NEOSHO FALLS
KAN.

Creștere spectaculoasă a numărului de albi din diferite națiuni europene

Între 1776 și 1865, confederația americană s-a triplat ca mărime. A crescut de la treisprezece la treizeci și șase de state. Imigrația albă a continuat fără încetare din Europa, scandinavii și germanii stabilindu-se în Midwest, italienii și irlandezii adunându-se pe coasta de est, iar francezii în nord, în apropierea avanposturilor francofone din Quebec. În plus, au sosit și ruși, polonezi și alți est-europeni, iar America a devenit un creuzet al practic tuturor națiunilor albe semnificative.

Chiar dacă aceste grupuri erau diverse din punct de vedere cultural și etnic, toate aceste grupuri împărtășeau în esență un fond genetic comun și, prin urmare, au putut să se amestece între ele fără ca structura rasială generală a populației albe să se schimbe în mod semnificativ.

Albii intră în teritoriul mexican al Texasului

Teritoriul care cuprindea cea mai mare parte a Texasului de astăzi și cea mai mare parte a Californiei a fost inițial încorporat în Mexic, în condițiile constituției din 1824 a acelei țări.

Acest acord datează din 1819, când acest teritoriu a fost cedat Mexicului în baza unui acord între mexicani și americani, după ce teritoriul Floridei a fost cedat Statelor Unite. Cu toate acestea, Mexicul a fost în mod constant afectat de conflicte civile și anarhie și nu a reușit niciodată să exercite un control complet eficient asupra acestor regiuni nordice. Prin urmare, până în anul 1825, majoritatea locuitorilor (aproximativ treizeci de mii de persoane) care trăiau în Texas erau imigranți albi veniți din Statele Unite.

Republica de scurtă durată a Fredoniei

În 1825, un mic grup de albi a obținut permisiunea oficială din partea guvernului mexican de a coloniza o zonă cunoscută sub numele de Nacogdoches (acum în estul Texasului). Sosirea albilor s-a opus cu vehemență populației mexicane deja rezidente în Nacogdoches.

După ce au depus plângeri la guvernul mexican cu privire la "gringos", guvernul mexican a revocat permisiunea de ședere pe

care o acordase coloniștilor albi. Antagonizați, un grup de șaisprezece albi s-au proclamat apoi independenți în decembrie 1826, înființând ceea ce au numit Republica Independentă Fredonia. În ianuarie 1827, o forță de șaizeci de soldați mexicani a fost trimisă pentru a zdrobi rebeliunea ridicol de mică.

Cu toate acestea, cei șaisprezece coloniști albi i-au învins fără probleme pe cei șaizeci de mexicani în singurul schimb de focuri din timpul existenței Republicii Fredonia. Soldații mexicani au fugit spre sud, după ce au suferit mai multe pierderi de vieți omenești.

Armata mexicană a trimis o forță de câteva sute de oameni pentru a-i învinge pe cei șaisprezece albi și a-i supune. Între timp, coloniștii și-au făcut între timp bagajele și au plecat înainte ca mexicanii să ajungă la Nacogdoches, punând astfel capăt primei încercări de acaparare a teritoriului în Texas. Avea să fie, însă, precursorul unor evoluții mult mai dramatice.

Marile Trasee de Vest

Teritoriul californian deținut de mexicani a făcut, de asemenea, obiectul colonizării albe. În 1840, un pionier pe nume John Bidwell a înființat Societatea de Emigrare din Vest și, în anul următor, a condus primul grup de coloniști pe uscat din Midwest în California.

Acest gest îndrăzneț a declanșat o serie de migrații similare, iar rutele de căruțe au devenit cunoscute sub numele de Great Western Trails. Toate teritoriile din vest au fost vizate, iar cele mai faimoase trei rute au devenit cunoscute sub numele de Santa Fe Trail, Oregon Trail și California Trail.

Mii de pionieri, entuziasmați de zelul destinului manifest, au îndurat deșerturile, zăpada, câmpiile, trecătorile de munte și atacurile indienilor ostili în călătoria spre vest. Mulți au fost uciși sau au murit de boli pe drum
- de exemplu, doar treizeci și doi dintre cei șaizeci și nouă din primul grup al lui Bidwell au ajuns la destinație.

Mexicanii îi priveau cu suspiciune pe noii coloniști albi. Aceștia au presupus, pe bună dreptate, că imigrația masivă a albilor va încuraja guvernul american să anexeze teritoriul, însă autoritățile

mexicane au fost prea ineficiente pentru a opri valurile aparent nesfârșite de căruțe de coloniști care soseau în vest.

Deși rebeliunea Fredoniană din Texas nu a avut succes, guvernul mexican era foarte conștient de pericolul pe care îl reprezenta pentru autoritatea sa numărul tot mai mare de americani albi care se stabileau în regiune. Până în 1830, mexicanii și-au dat seama că trebuie să acționeze și, în acel an, au adoptat o lege care interzicea în mod expres orice imigrație suplimentară din Statele Unite. Aceasta a fost, bineînțeles, o lege special împotriva imigrației albilor.

În plus, au fost impuse taxe speciale pentru imigranții recenți și au fost luate alte măsuri pentru a încerca să-i forțeze pe coloniști să plece. Tensiunile rasiale au crescut, iar în 1836, un număr mare de coloniști albi au refuzat să plătească impozite sau să recunoască orice autoritate mexicană. Acest lucru echivala cu o declarație de independență, iar guvernul mexican a decis să răspundă trimițând armata pentru a reprima revolta incipientă.

182 DE ALBI ÎNFRUNTĂ O ARMATĂ MEXICANĂ DE 6.000 DE OAMENI LA ALAMO 1836

Alamo, San Antonio, Texas, așa cum poate fi văzut astăzi. Această stațiune misionară, asediată de o forță mexicană numeric net superioară, condusă de generalul Santa Anna în 1836, a căzut după o

bătălie care a durat aproape două săptămâni. Aceasta a marcat deschiderea oficială a ostilităților în Marele Război Rutier cu Mexicul.

Bătălia de la Alamo

Președintele mexican Santa Anna a mărșăluit pe teritoriul rebel alb din Texas cu o armată de șase mii de soldați și i-a înfruntat pe gringos la o misiune fortificată cunoscută sub numele de Alamo din San Antonio, la 23 februarie 1836.

În interiorul Alamo se aflau aproximativ 150 de voluntari, printre care eroul popular Davy Crockett, luptător cu indienii, om de frontieră, fost legislator din Tennessee și congresman american, care la cincizeci de ani era deja o legendă vie; și James Bowie, un alt pionier, soldat, luptător cu indienii și om de frontieră legendar. Grupul se afla sub comanda lui William Travis, în vârstă de douăzeci și opt de ani, locotenent-colonel al Legiunii de cavalerie din armata texană.

Un alt participant celebru la evenimentele de la Alamo a fost Juan Seguin, un spaniol care a fost prezentat în mod incorect ca fiind un mexican care a trecut de partea cealaltă. Deși a fost prezent în primele câteva zile, Travis l-a trimis să ducă un mesaj și să obțină întăriri, astfel că nu a fost prezent când Alamo a căzut în cele din urmă.

Acestor 150 de oameni li s-au alăturat mai târziu alți 33 de voluntari, dar până atunci Alamo fusese asediat timp de trei zile de armata lui Santa Anna, care era net superioară numeric. După douăsprezece zile de asediu, cei 183 de rebeli nu suferiseră nicio victimă, în timp ce sute de soldați mexicani zăceau morți.

"Tragerea liniei"

La sfârșitul celei de-a douăsprezecea zile, Travis le-a spus oamenilor săi că situația lor era fără speranță și că se confruntau cu o moarte sigură. El a spus că era pregătit să lupte până la moarte, dar că nu se aștepta ca și ceilalți să facă același lucru. Travis a trasat apoi o linie în pământ cu sabia sa, spunând că oricine dorea să lupte cu el putea să treacă linia trasată și să i se alăture. Cei care nu o făceau puteau încerca să scape înainte ca fortul să fie invadat de mexicani, fără a-și pierde onoarea. De la acest incident a pornit expresia "trecerea liniei".

Toţi soldaţii, cu excepţia unuia, au trecut linia de demarcaţie pentru a i se alătura lui Travis. Doar un veteran evreu francez veteran, pe nume Moses Rose, nu a făcut acest lucru. Acesta a evadat ulterior din Alamo la adăpostul întunericului şi a devenit singura sursă de informaţii până la sfârşitul celei de-a douăsprezecea zile.

Alamo luat cu asalt

Pe 24 februarie 1836, în plin asediu, Travis a scris o scrisoare pe care a adresat-o: "Poporului din Texas şi tuturor americanilor din lume."

În această scrisoare emoţionantă, el a făcut apel la susţinători să îi vină în ajutor şi şi-a declarat intenţia de a muri pentru cauza libertăţii texane: *Cetățeni și compatrioți, sunt asediat de o mie sau mai mulți mexicani sub comanda lui Santa Anna. Am suferit un bombardament și o canonadă continuă timp de douăzeci și patru de ore și nu am pierdut niciun om. Inamicul a cerut o predare la discreție, în caz contrar, garnizoana va fi trecută la sabie, dacă fortul este cucerit. Am răspuns cererii cu un foc de tun, iar steagul nostru încă flutură mândru pe ziduri. Nu mă voi preda sau retrage niciodată. Atunci, în numele libertății, al patriotismului și a tot ceea ce este scump caracterului american, vă invit să veniți în ajutorul nostru, cu toată promptitudinea. Inamicul primește zilnic întăriri și, fără îndoială, va ajunge la trei sau patru mii în patru sau cinci zile. Dacă acest apel va fi neglijat, sunt hotărât să mă menţin cât mai mult timp posibil şi să mor ca un soldat care nu uită niciodată ceea ce se cuvine pentru onoarea sa și a țării sale. Victorie sau moarte. William Barret Travis, locotenent-colonel, comandant.*

Travis a dat această scrisoare unui alt apărător al Alamo, Albert Martin, cu instrucţiuni de a o livra prin liniile mexicane asediate. Plicul care conţinea scrisoarea era etichetat "Victorie sau moarte".

Pe 6 martie, armata mexicană a luat în sfârşit cu asalt zidurile Alamo. Apărătorii au respins două asalturi, dar nu au reuşit să împiedice un al treilea asalt. Apărătorii s-au retras în clădirile interioare, unde au fost tăiaţi unul câte unul, în timp ce staţia misiunii era invadată. Legenda spune că David Bowie a fost împuşcat cu baioneta în patul său de boală după ce a împuşcat mai mulţi soldaţi

mexicani care au intrat în dormitorul său.

Acei albi care nu au fost uciși în luptă au fost uciși cu baioneta după ce s-au predat. Victoria a fost cumpărată scump: pentru cei 182 de albi care au murit la Alamo, au murit aproape 1.600 de mexicani. Apărarea eroică de la Alamo este încă celebrată în folclorul american, deși implicațiile rasiale sunt în mod deliberat minimalizate sau chiar denaturate în mod deliberat, așa cum este cazul lui Juan Seguin.

MEMORIALUL MASACRULUI DE LA GOLIAD

Memorialul din 1936 în memoria colonelului de miliție texan James Fannin și a celor patru sute de oameni ai săi, masacrați de armata mexicană în 1836. În urma unei bătălii unilaterale în preeria de lângă Coleto Creek, 250 de prizonieri au fost duși în marș spre presidio-ul din Goliad, unde li s-au alăturat alți peste 200 de prizonieri. La ordinul președintelui mexican Santa Anna, toți au fost împușcați la 27 martie 1836. Monumentul se află pe locul unde au fost îngrămădite și arse cadavrele lor.

Masacrul albilor de la Goliad

Căderea Alamo și uciderea ulterioară a supraviețuitorilor au provocat o undă de șoc în restul locuitorilor albi din Texas. În martie 1836, Santa Anna a mărșăluit asupra micului oraș Goliad și, după o bătălie de două zile, a forțat garnizoana de patru sute de oameni să se

predea. Ca parte a termenilor de capitulare, apărătorii albi urmau să fie eliberați. După ce i-au ținut timp de opt zile, mexicanii și-au scos prizonierii albi din oraș, spunându-le că vor fi eliberați și trimiși la New Orleans.

Deodată, în apropierea râului San Antonio, mexicanii s-au întors împotriva prizonierilor și i-au împușcat. Doar șaizeci din cei patru sute de soldați prizonierii au scăpat de masacru.

Confirmarea veștii despre războiul deschis de exterminare al lui Santa Anna împotriva albilor americani a determinat un număr mare de coloniști să părăsească zonele mai izolate ale țării și să se adune în centrele urbane pentru protecție.

Răzbunare albă la San Jacinto

Texanii și-au adunat apoi puținele resurse și, cu o forță de aproximativ șase sute de oameni, au atacat armata lui Santa Anna la San Jacinto în aprilie 1836. Cu strigătul de mobilizare "Amintiți-vă de Alamo" (o altă frază care a trecut în folclorul american), mica armată texană i-a sfâșiat pe mexicani, care au fost înfrânți definitiv într-o bătălie care a durat doar douăzeci de minute. În timpul acestui proces, Santa Anna a fost luat prizonier.

BĂTĂLIA DE LA SAN JACINTO CONSFINȚEȘTE INDEPENDENȚA TEXANĂ

Bătălia de la San Jacinto, desfășurată la 21 aprilie 1836, a consfințit independența Texasului. Armata texană, condusă de generalul Sam

Houston, a învins armata mexicană condusă de Santa Anna într-o bătălie care a durat doar optsprezece minute. Sute de mexicani au murit, iar Santa Anna a fost capturat în această răfuială care a intrat în folclorul texan. Trei săptămâni mai târziu, Santa Anna a semnat un tratat de pace și a părăsit Texasul, moment din care statul s-a declarat independent.

Republica Texas înființată în 1836

Texanii victorioși au ajuns la un acord cu Santa Anna: el și ceea ce mai rămăsese din armata sa ar fi fost liberi să se întoarcă în Mexic dacă ar fi respins pretențiile mexicane asupra Texasului. Santa Anna a fost de acord. El și armata sa au fost eliberați și s-au întors imediat în Mexic. În același an a fost declarată Republica independentă Texas.

Republica Lone Star, așa cum era cunoscută, a rămas independentă din 1836 până în 1845, când a solicitat Congresului SUA includerea în Statele Unite. Cererea a provocat o dezbatere, deoarece problema sclaviei devenise un punct politic arzător. Texasul era un stat care deținea sclavi, iar cererea sa de aderare la Uniune a fost respinsă de statele nordice în care sclavia fusese abolită. În cele din urmă, s-a ajuns la un compromis prin care statul antisclavagism Oregon a fost admis în Uniune simultan cu Texasul. Texasul a devenit oficial parte a Uniunii în 1845, iar Oregon a fost admis în 1846.

Confruntare la Rio Grande

Anexarea Texasului a provocat cea de-a doua fază a războiului cu Mexicul. Santa Anna a fost detronat și a plecat în exil în Cuba, iar succesorii săi din Mexic au repudiat apoi concesia pe care o făcuse cu privire la includerea Texasului în Statele Unite ale Americii.

Tensiunile au crescut și, în martie 1846, o armată mexicană și o armată americană au fost ridicate și se aflau față în față peste graniță, la granița râului Rio Grande. Armata americană, condusă de generalul Zachary Taylor, a trecut pe teritoriul mexican și, neîntâmpinând nicio rezistență, a mărșăluit până la intrarea în orașul mexican Matamoros.

Cu toate acestea, guvernul american s-a confruntat cu opoziția față de război pe plan intern, iar campania a fost suspendată, în

așteptarea unor ordine ulterioare. Bolile și dezertările și-au pus amprenta asupra armatei lui Taylor și, pentru a spori îngrijorarea acestuia, armata mexicană era ocupată să se adune în apropiere, în vederea pregătirii unui atac. În cele din urmă, a avut loc o confruntare între cele două tabere și un număr de soldații americani au fost uciși. Sângele vărsat de americani a determinat Congresul SUA să recunoască oficial starea de război cu Mexicul, iar la 11 mai 1846 conflictul a fost declarat oficial.

Armata americană trece la ofensivă

Armata americană a trecut apoi la ofensivă. Deși forțele lui Taylor se reduseseră până în acest moment de la 5.400 la puțin peste 3.000 de soldați, acesta a reușit să obțină o victorie asupra armatelor mexicane superioare numeric în două confruntări importante, Palo Alto și Resaca de la Palma, și a ocupat orașul Matamoros.

Vestea victoriilor s-a răspândit în Statele Unite, iar voluntarii s-au grăbit să se alăture. În sfârșit, Taylor a primit o armată cu adevărat puternică, de peste 14.400 de oameni, și și-a planificat următoarea mișcare în consecință.

REPUBLICA STEAGULUI URSULUI

"Republica Steagul Ursului" a fost declarată de 32 de coloniști albi în

Sonoma, California, la 14 iunie 1846. Republica a durat doar douăzeci și șase de zile și a avut un caracter simbolic, reprezentând dorința multor coloniști europeni de a se elibera de sub dominația mexicană. După o scurtă perioadă de timp, armata SUA a preluat controlul asupra Californiei și i-a alungat pe mexicani.
Steagul Ursului original a fost distrus într-un incendiu care a urmat cutremurului din 1906 din San Francisco, iar replica expusă (mai sus) în Sonoma este o copie din 1896.

Republica Steagul Ursului în California

Izbucnirea ostilităților a provocat o rebeliune împotriva dominației mexicane și în California. La mijlocul anului 1846, rebelii conduși de colonelul John Fremont au capturat fortul mexican de la Sonoma, la nord de San Francisco, și au proclamat un stat independent numit Republica Steagul Ursului.

Republica Steagul Ursului a durat doar o lună. La 7 iulie 1846, o unitate navală americană a debarcat la sud de San Francisco, în așezarea Monterey, și a revendicat întreaga regiune a Californiei pentru Statele Unite. Câteva zile mai târziu, forțele americane au ocupat așezarea San Francisco, nu au întâmpinat aproape nicio opoziție din partea mexicanilor și au fost întâmpinate de coloniștii albi ca eliberatori.

Bătăliile de la Los Angeles 1846-1847

Până în decembrie 1846, forțele americane au ocupat centrul orașului Los Angeles. Între timp, mexicanii și-au revenit după loviturile inițiale și au contraatacat. În prima bătălie sângeroasă din Los Angeles, mexicanii i- au alungat pe gringos din oraș și au anihilat aproape complet întreaga armată albă în acest proces.

În ianuarie 1847, americanii au lansat un contraatac și i-au învins pe mexicani. Cea de-a doua bătălie de la Los Angeles a marcat sfârșitul controlului mexican în California. Mexicanii nu au recăpătat un rol dominant în procesul politic al statului până la sfârșitul secolului al XX-lea.

Bătălia de la Monterey-Preludiu la înfrângerea mexicană

În Mexic, armata americană și-a continuat între timp înaintarea

spre sud. Generalul Taylor, la comanda unei forţe de şase mii de oameni special alocate, a avansat spre cetatea-forteţă Monterey, care era apărată de cincisprezece mii de soldaţi mexicani. După trei zile de lupte grele şi mari numere de decedaţi pe ambele părţi, oraşul s-a predat americanilor.

Deşi aceasta a fost o victorie importantă, pierderile suferite de armata americană în timpul cuceririi Monterey au diminuat entuziasmul intern pentru război. Guvernul american căuta o cale de ieşire din război, când una a apărut ca trimisă de providenţa divină: Santa Anna, aflat în exil, i-a trimis o notă preşedintelui american, James Polk, în care se oferea să pună capăt războiului dacă Polk îi facilita întoarcerea în Mexic. Acolo, spunea Santa Anna, ar putea prelua puterea şi pune capăt conflictului, dar mai întâi trebuia să i se permită să treacă de blocada navală americană de pe coasta mexicană. Polk şi-a dat acordul pentru acest plan, iar Santa Anna a reuşit să se strecoare prin blocada americană, să ajungă în Mexico City şi acolo să preia din nou puterea.

Trădarea lui Santa Anna

Cu toate acestea, Santa Anna avea alte planuri. Odată ajuns din nou ferm la putere, şi-a anunţat intenţia de a-i alunga pe invadatorii albi din Mexic şi de a reocupa Texasul. A strâns o armată de 25.000 de oameni şi a mărşăluit spre nord pentru a-i întâlni pe americani în luptă.

Din nefericire pentru Santa Anna, doar vreo 15.000 de soldaţi mexicani au terminat marşul, restul dezertând pe drum. Chiar şi aşa, armata mexicană avea o superioritate de trei la unu faţă de armata americană de 4.500 de oameni. Cele două tabere s-au confruntat în Bătălia de la Buena Vista, la 23 februarie 1847. A urmat o zi de lupte grele care s-a încheiat cu înfrângerea atacului mexican. Santa Anna şi armata sa zdruncinată s-au dezangajat şi s-au retras spre sud.

Invazia americană pe mare

Victoria de la Buena Vista a determinat o nouă ofensivă americană. Au fost trimise întăriri şi, cu o forţă crescută la 11.000 de oameni, americanii au pornit în urmărirea mexicanilor care se retrăgeau. Marina americană a debarcat apoi un detaşament militar pe coasta de la sud de Vera Cruz la 9 martie 1847. Această mişcare

îndrăzneață a flancat principala forță mexicană. După un asediu și un bombardament de șase zile, Vera Cruz a căzut la 28 martie, 1847. Cel puțin două mii de mexicani au fost uciși în aceste lupte, printre care și un număr mare de civili. Caracterul neuniform al confruntării a fost ilustrat și de faptul că doar șaizeci și șapte de soldați americani au fost uciși în această confruntare. Scena era acum pregătită pentru un atac asupra capitalei mexicane, Mexico City. Santa Anna a încercat să oprească înaintarea americană cu un contraatac în micul oraș Cerro Gordo, la 18 aprilie 1847, dar după ce a pierdut încă 1.200 de oameni, și-a retras forțele pentru a apăra Mexico City.

Disensiuni americane

Între timp, partidul anti-război din Washington DC devenise tot mai puternic. Războiul fusese acum legat cu succes de problema sclaviei, iar sentimentul liberal a împiedicat serios eforturile de a aproviziona armata în mod corespunzător. În ciuda acestor dificultăți, mulți s-au oferit voluntari în cadrul unei noi campanii de recrutare și, în august 1847, armata americană era formată din aproximativ 13.000 de oameni. Aproximativ jumătate dintre voluntarii inițiali fuseseră uciși, răniți sau se întorseseră acasă la expirarea perioadei de contract de un an.

ARMATA ALBĂ INTRĂ ÎN MEXICO CITY, SEPTEMBRIE 1847

Sfârșitul celui de-al optulea Mare Război între rase - armata

americană intră în Mexico City în 1847. Până la sfârşitul secolului al XX-lea, datorită imigrației ilegale a cetățenilor săi în America, Mexicul era pe cale să recupereze toate teritoriile pierdute în acest război.

Mexico City capturat

Armata americană întărită şi-a început înaintarea spre Mexico City la 20 august 1847. Apărătorii mexicani, în număr de aproximativ treizeci de mii de oameni, au fost înfrânţi într-o serie de bătălii iniţiale în afara orașului Mexico City. Santa Anna s-a retras în oraş şi a trimis un mesaj americanilor în care le cerea un armistiţiu de un an pentru a discuta ceea ce el numea "preliminariile păcii".

În ciuda perfidiei sale anterioare, americanii l-au crezut din nou pe Santa Anna şi au fost de acord cu armistiţiul, deşi perioada de armistiţiu de un an a fost redusă substanţial.

Liderul mexican nu a avut nicio intenţie de a discuta nimic cu americanii şi, în schimb, a folosit pauza dintre ostilităţi pentru a construi rezerve şi a instala noi tunuri şi fortificaţii în jurul oraşului Mexico City. Americanii au luat cunoştinţă de planurile de construcţie şi şi-au dat seama că timpul era împotriva lor. Numărul de oameni apţi de luptă din forţele americane scăzuse la aproximativ opt mii, iar armata mexicană număra acum aproximativ optsprezece mii de oameni şi creştea pe zi ce trece. După două săptămâni de "armistiţiu", americanii au stabilit că Santa Anna i-a înşelat din nou şi au lansat un nou atac asupra Mexico City.

Până la 8 septembrie, americanii au reuşit să intre în centrul oraşului, iar steagul lor flutura deasupra capitalei Mexicului. Mexicanii s-au predat, iar Santa Anna a fugit din nou. Aproximativ 130 de americani au fost ucişi în cucerirea Ciudad de Mexico, fiind pentru a treia oară în istoria acestui oraş invadat de o armată albă. Mexicanii erau prea dezorganizaţi pentru a ţine o evidenţă a pierderilor suferite, dar estimările americane contemporane au ridicat numărul de morţi mexicani la aproximativ trei mii.

ZACHARY TAYLOR- EROU DE RĂZBOI MEXICAN

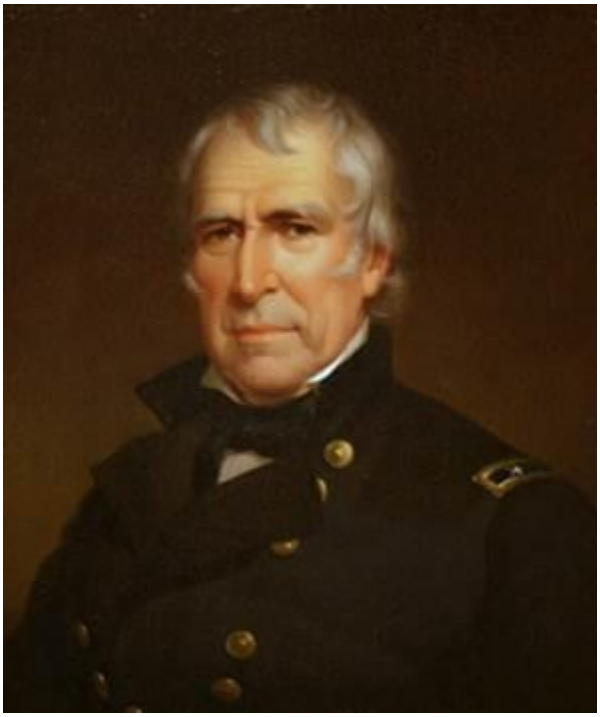

Zachary Taylor (1784-1850), al doisprezecelea preşedinte al SUA şi erou al Războiului din Mexic. Cariera sa militară a început cu serviciul în războiul din 1812 cu Marea Britanie, urmat de o serie de campanii împotriva amerindienilor, inclusiv Războiul Şoimului Negru din 1832 şi diverse alte insurecţii în Florida între 1837 şi 1840. În Marele Război Rutier împotriva Mexicului şi-a câştigat renumele naţional. Ordonat de preşedintele James Polk să avanseze spre Rio Grande în iulie 1846, Taylor i-a întâlnit şi i-a învins pe mexicani la Palo Alto şi Resaca de la Palma şi şi-a condus forţele spre victorie împotriva armatei mexicane mult mai numeroase în Bătălia de la Buena Vista din februarie 1847. Ales preşedinte în 1848, Taylor, proprietar de sclavi, a încercat să ajungă la un compromis între statele deţinătoare de sclavi şi cele abolişţioniste din Uniune, dar eforturile sale au fost curmate de moartea sa timpurie, în 1850.

Tratatul de la Guadalupe Hidalgo

Tratatul de pace care a pus capăt în mod oficial Războiului americano-mexican a fost semnat în februarie 1848 şi s-a numit Tratatul de la Guadalupe Hidalgo. În termenii acordului, Statele Unite au dat Mexicului 15 milioane de dolari şi au fost de acord să achite cererile de despăgubire formulate de cetăţenii americani împotriva Mexicului, care se ridicau la alte 3,2 milioane de dolari.

În schimb, Mexicul a fost de acord să renunțe la jumătate din teritoriul disputat, care fusese cauza conflictului. Acest teritoriu a format viitoarele state americane Arizona, California, Nevada, New Mexico, Texas și Utah, precum și porțiuni din statele Colorado, Kansas, Oklahoma și Wyoming.

Descoperirea aurului în California în 1849 a declanșat un nou val de imigrare a albilor, iar populația s-a dublat în mai puțin de trei ani, crescând de la 90.000 de locuitori în 1840 la 220.000 în 1852. Până în 1850, statul California a fost admis oficial ca al treizeci și unulea stat al Statelor Unite ale Americii. Prin această achiziție, împreună cu statul Oregon, Statele Unite s-au dublat ca mărime în mai puțin de doi ani. În afară de o altă achiziție de teritoriu de la Mexic în 1854, această expansiune a marcat sfârșitul creării Statelor Unite ale Americii continentale.

DESCOPERIREA AURULUI ÎN CALIFORNIA DETERMINĂ UN NOU AFLUX DE ALBI

Căutătorii de aur din California caută aur aluvionar. Descoperirea aurului în California a sporit considerabil numărul albilor din regiune, ceea ce, la rândul său, a făcut din ce în ce mai imposibilă păstrarea teritoriului de către Mexic. În mod ironic, imigrația mexicană, în cea mai mare parte ilegală, a inversat situația la

sfârșitul secolului XX, iar albii sunt acum din nou minoritari în acest stat.

Repatrierea mexicană 1929-1939

Înfrângerea militară a Mexicului nu a pus capăt definitiv conflictului rasial dintre Statele Unite și Mexic. Statutul de țară din cea de-a doua lume al unei mari părți a Mexicului, combinat cu atracția muncii disponibile și a crimelor ușoare de peste graniță, în America, s-a dovedit întotdeauna a fi o momeală atractivă, iar la câteva decenii de la sfârșitul războiului mexicano- american, un număr suficient de mexicani au intrat ilegal în statele din sud- vestul țării pentru a provoca un răspuns oficial.

În 1929, Serviciul de Imigrare și Naturalizare al Statelor Unite a lansat o campanie cunoscută sub numele de Repatrierea mexicană. În timpul acestui program, un milion de mexicani care trăiau ilegal în California, Texas, Colorado, Illinois și Michigan au fost adunați și deportați. Campania, care s-a încheiat în 1939, a vizat în mod special persoanele despre care documentația INS de la acea vreme spunea că sunt "mexicani", datorită "distincției fizice a metișilor și a cartierelor ușor de identificat".

"Operațiunea Wetback" și războiul actual al imigrației

În 1954, Serviciul de Imigrare și Naturalizare al Statelor Unite a fost din nou forțat să acționeze în fața valului de imigrație ilegală mexicană, care a reînceput imediat după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. Susținut personal de președintele Dwight Eisenhower, programul a fost numit "Operațiunea Wetback" din cauza apei râului Rio Grande prin care trebuiau să înoate imigranții ilegali. Se estimează că Operațiunea Wetback a reușit să îndepărteze peste un milion de imigranți ilegali, fie prin arestare și deportare fizică, fie prin repatriere voluntară.

OPERAȚIUNEA WETBACK - UN MILION DE IMIGRANȚI ILEGALI ÎNTORȘI ÎN MEXIC 1954

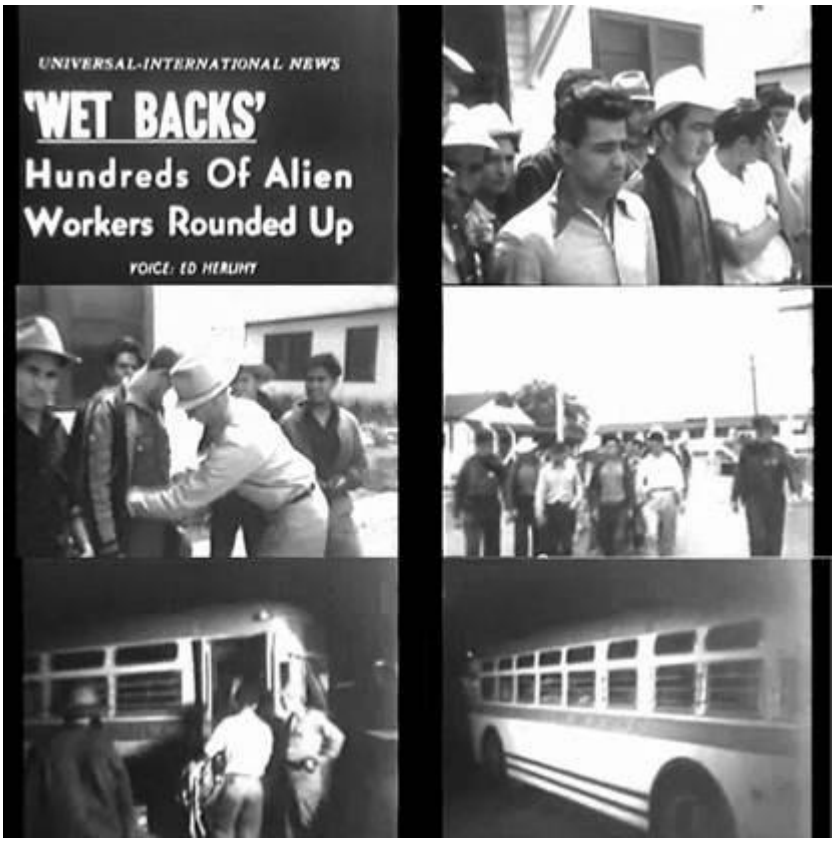

Cinci imagini dintr-un filmuleț de știri din 1954 ilustrează programul de combatere a imigrației ilegale, numit oficial "Operațiunea Wetback", prin care aproximativ un milion de mexicani care locuiau ilegal în SUA au fost trimiși înapoi în țară. Aceasta a fost ultima dată când guvernul american a făcut vreo încercare serioasă de a opri invazia mexicanilor, astfel încât, în 2010, în Statele Unite ale Americii trăiau aproximativ 45 de milioane de "latini".

De atunci, ideologia liberală dominantă care a pus stăpânire pe politica americană a împiedicat orice încercare serioasă de a opri invazia mexicană și hispanică în curs de desfășurare în America, astfel încât recensământul american din 2010 arată că în America existau aproximativ 45 de milioane de "latino-americani", toți datorită imigrației și reproducerii naturale care a rezultat. Aceștia au format o majoritate în multe dintre statele din sud-vestul țării și au dominat politica în unele dintre ele, ceea ce a dus la un proces de schimbare rasială demografică, care este discutat în ultima secțiune a acestei lucrări.

Având în vedere estimările demografice rasiale, războiul american cu Mexico încă s-ar putea sfârşi cu o victorie mexicană.

CAPITOLUL 51: Trei cincimi dintr-o persoană - Istoria sclavilor

De-a lungul istoriei, instituţia sclaviei s-a dovedit a fi unul dintre cei mai importanţi factori din spatele schimbărilor demografice rasiale. Din cele mai vechi timpuri şi până la sfârşitul secolului al XVIII-lea, civilizaţie după civilizaţie a folosit sclavi pentru a furniza forţă de muncă, ignorând sau neînţelegând implicaţiile pe termen lung ale acestei practici.

Această utilizare a forţei de muncă "ieftine" (fie ca sclavi, fie ca liberi) a reprezentat întotdeauna sursa principală a populaţiilor non-albe în ţările majoritar albe. Aceste populaţii au crescut apoi până în punctul în care au jucat un rol semnificativ în modificarea aspectului culturii şi naturii societăţii respective.

Cu toate acestea, este o concepţie greşită comună că numai persoanele care nu sunt albe au fost folosite ca sclavi. De fapt, negustorii de sclavi din Roma clasică şi creştină, maurii, mongolii, khazarii, otomanii şi mulţi alţii au făcut comerţ activ cu sclavi albi. De fapt, cuvântul englezesc "sclav" provine din cuvântul "slav", deoarece aceştia au fost principalele victime ale imperiului de trafic de sclavi Khazar.

Este un fapt puţin cunoscut faptul că în Anglia a existat un important comerţ cu sclavi albi în secolele al XVI-lea şi al XVII-lea. În această perioadă, bandele de vânători de sclavi capturau copii albi din clasele sociale cele mai de jos pentru a-i folosi ca sclavi, cu aprobarea deplină a claselor superioare conducătoare. Această practică era cunoscută sub numele de "kid nabbing", de la care provine cuvântul "răpire". Destinaţia cea mai frecventă a victimelor acestor bande era colonia britanică Virginia din America, unde deveneau muncitori sub contract de muncă pe fermele de tutun.

Sclavia în societăţile antice

Mesopotamienii, egiptenii, grecii, romanii şi germanii din antichitate au folosit sclavi, fie în scopuri domestice, fie pentru construcţii sau agricultură pe scară largă. Sclavia a fost de fapt crucială pentru economia şi sistemul social din Roma şi Grecia clasică, în care

stăpânii de sclavi aveau putere de viaţă şi de moarte asupra servitorilor lor.

Principala modalitate de achiziţionare a sclavilor era războiul, iar zeci de mii de prizonieri de război capturaţi au fost aduşi la Roma şi Atena ca sclavi. În cele din urmă, această dependenţă faţă de sclavi avea să ducă la dezvoltarea unei clase inferioare de rasă albă şi metisă, care a scufundat elita conducătoare. Acest proces s-a repetat din nou şi din nou în întreaga lume antică, din Mesopotamia, în Egipt şi în civilizaţiile clasice, toate cu aceeaşi consecinţă: distrugerea culturilor originale.

COMERŢUL ARAB CU SCLAVI ESTE MULT MAI MARE DECÂT COMERŢUL TRANSATLANTIC

Negustori de sclavi arabi care adună sclavi negri în Africa Centrală. Comerţul arab cu sclavi, care se concentra pe trimiterea de negri în Orientul Mijlociu şi în Orientul Îndepărtat, a fost mult mai mare decât comerţul european cu sclavi şi a durat mult mai mult timp. Este foarte posibil să explice prezenţa negrilor care se regăseşte astăzi în India şi în unele dintre insulele din Asia de Sud.

Comerţul cu sclavi arabi

Deşi activităţile comercianţilor arabi de sclavi din Africa nu intră în sfera de aplicare a acestei cărţi, merită să fie menţionate pentru a pune în perspectivă comerţul transatlantic cu sclavi european. Aceasta nu înseamnă că se justifică în vreun fel comerţul transatlantic cu

sclavi, ci doar pentru a sublinia faptul că, de dragul corectitudinii politice, nu se spune aproape nimic despre comerțul cu sclavi arabi, în contrast cu comerțul cu sclavi europeni, care este în mod constant acuzat pentru tot felul de boli rasiale moderne.

Comerțul arab cu sclavi a început în jurul anului 650 d.Hr. și a luat sfârșit abia în jurul anului 1900, moment în care se estimează că aproximativ 20 de milioane de africani au fost capturați și vânduți ca sclavi în Orientul Mijlociu și în unele părți ale Asiei. Se bănuiește chiar că unii dintre indivizii cu origini africane care se găsesc în India de astăzi ar putea fi descendenți ai acestui comerț cu sclavi.

Comerțul cu sclavi din Lumea Nouă

Explorarea Africii, a Asiei și a Americilor a creat contextul pentru comerțul transatlantic cu sclavi, care a început în jurul anului 1530. Majoritatea sclavilor negri cumpărați de negustorii de sclavi erau vânduți în robie de către alți africani, deoarece sclavia era obișnuită și în Africa.

Cel puțin zece milioane de negri au fost aduși cu forța în Americi, aproximativ 47% dintre ei fiind duși în insulele Caraibe și Guiane, în timp ce 38% au fost duși în Brazilia și aproximativ 6% în America spaniolă continentală. Sclavia și comerțul cu sclavi au fost scoase în afara legii abia la începutul secolului al XIX-lea de către britanici, iar la sfârșitul secolului al XIX-lea de către americani.

Iberia și comerțul cu sclavi

Portughezii au fost printre primii care au început să importe un număr mare de negri din coloniile lor din Africa, începând din jurul anului 1444. Acești sclavi au fost importați în principal pentru a lucra pe plantațiile agricole din zonele rurale ale Portugaliei. În câțiva ani, numărul africanilor importați în Portugalia a crescut la peste o mie în fiecare an. Acest lucru a dus la unele schimbări demografice uimitoare. Cifrele recensământului din Lisabona de la sfârșitul secolului al XIX-lea arătau că aproximativ 12% din populația orașului era de culoare. Un număr semnificativ dintre acești sclavi s-au căsătorit sau s-au încrucișat cu unii portughezi, ceea ce, împreună cu cu afluxul de sânge maur, a creat aspectul de amestec rasial al unui număr de locuitori actuali ai Portugaliei.

Spania a importat, de asemenea, sclavi negri în Iberia, dar în număr mult mai mic decât vecina Portugalia. În schimb, Spania s-a concentrat pe trimiterea africanilor la muncă în Lumea Nouă, în special în Caraibe și în America de Sud. În acest scop, au pus chiar și comerțul cu sclavi în coloniile lor să liciteze în cadrul sistemului cunoscut sub numele de "Asiento". Acest sistem presupunea obținerea unor oferte concurente din partea companiilor străine de comerț cu sclavi care puteau câștiga dreptul de a furniza muncitori negri în coloniile spaniole din Lumea Nouă.

LIVERPOOL, ANGLIA - CEL MAI IMPORTANT ORAȘ DE COMERȚ CU SCLAVI DIN MAREA BRITANIE

Liverpool, în nordul Angliei, a fost punctul central al industriei britanice de comercializare a sclavilor, iar la apogeu a fost sediul central al unor companii private care controlau până la 70% din comerțul cu sclavi din Marea Britanie. Cele mai multe dintre aceste companii își trimiteau navele în Africa pentru a colecta sclavi și apoi a-i transporta în Lumea Nouă. Registrele companiei arată că negustorii din Liverpool au fost responsabili pentru trimiterea a peste 1,3 milioane de africani în Lumea Nouă. Bogăția pe care unele companii din Liverpool au acumulat-o ca urmare a acestui fapt este reflectată în acest relief iconic de la ușa unei

clădiri bancare bine cunoscute din centrul orașului Liverpool, care arată doi sclavi negri ținând în mână saci cu bani, o ancoră de navă și un sextant (Martins Bank, Water Street, Liverpool).

Marea Britanie și comerțul cu sclavi

Englezii s-au implicat, de asemenea, în comerțul cu sclavi, iar porturile Bristol și Liverpool au devenit principalele puncte de tranzit pe piața transatlantică.

Un număr semnificativ de africani au fost, de asemenea, importați ca sclavi în Marea Britanie, dar acest proces a fost oprit și inversat efectiv prin expulzarea generală a tuturor "negrilor" din Marea Britanie de către regina Elisabeta I în 1601.

Până în 1655, Marea Britanie a ocupat și insula Jamaica și a transformat-o într-un important depozit de sclavi pentru a aproviziona Lumea Nouă cu forță de muncă. În 1672, a fost înființată Compania Regală Africană pentru a monopoliza în mod oficial comerțul cu sclavi cu coloniile britanice.

În 1713, negustorii de sclavi britanici, folosind numele companiei "British South Sea Company", au câștigat contractul spaniol de comercializare a sclavilor asiento. Conform acestui acord, ei trebuiau să transporte cel puțin 144.000 de negri în coloniile spaniole pe o perioadă de 30 de ani.

Franța și comerțul cu sclavi

Francezii, care au ocupat o mare parte din Africa de Nord și de Vest, s-au implicat, de asemenea, în comerțul cu sclavi pe scară largă. Cele mai notabile transporturi ale acestora au avut loc pe insula San Domingue (acum numită Haiti), unde populația de sclavi a ajuns la aproape o jumătate de milion de persoane, o evoluție care va avea în cele din urmă consecințe dramatice, așa cum se va sublinia mai târziu în acest capitol.

Practica sclaviei a fost abolită de Franța abia în 1848, la mai bine de cincizeci de ani de la Revoluția Franceză, care proclamase fraternitatea dintre oameni și libertatea pentru toți.

Olanda și comerțul cu sclavi

Compania olandeză a Indiilor de Vest a fost cea mai mare organizație de comerț cu sclavi din Olanda și deținea monopolul asupra exportului de sclavi negri "de la Tropicul Cancerului până la Capul Bunei Speranțe", regulă pe care o aplica cu sprijinul militar al guvernului olandez. Olandezii au așteptat până în 1863 înainte de a aboli sclavia în toate coloniile lor. Până atunci, un număr mic de malaysieni au fost importați în Țările de Jos pentru a lucra ca sclavi domestici.

Sclavi negri importați în America de Sud

Spaniolii au fost primii care au încercat să-i pună pe amerindieni să lucreze ca muncitori în mine și în exploatațiile agricole, dar băștinașii nu erau potriviți pentru viața aspră a muncii manuale continue. Ca urmare, un număr mare de oameni au murit, victime ale unei combinații de rele tratamente, execuții, boli și epuizare.

Pentru a-și satisface nevoile de forță de muncă în noile colonii, Spania a apelat la sursa tradițională de sclavi: Africa. Deși s-au aflat întotdeauna la baza scării sociale, acești sclavi negri și descendenții lor s-au amestecat fizic cu rămășițele indienilor sud-americani și cu unii coloniști spanioli, creând o populație de rasă mixtă, care este încă evidentă în întreaga Americă de Sud și America Latină.

Sclavia a fost abolită în Brazilia 1888

Majoritatea națiunilor din America de Sud au abolit sclavia după ce au obținut independența față de Spania. Singura excepție a fost colonia portugheză Brazilia, care a abolit în mod oficial sclavia abia în 1888.

SCLAVII NEGRI REPREZINTĂ 20% DIN POPULAȚIA AMERICANĂ DIN 1776

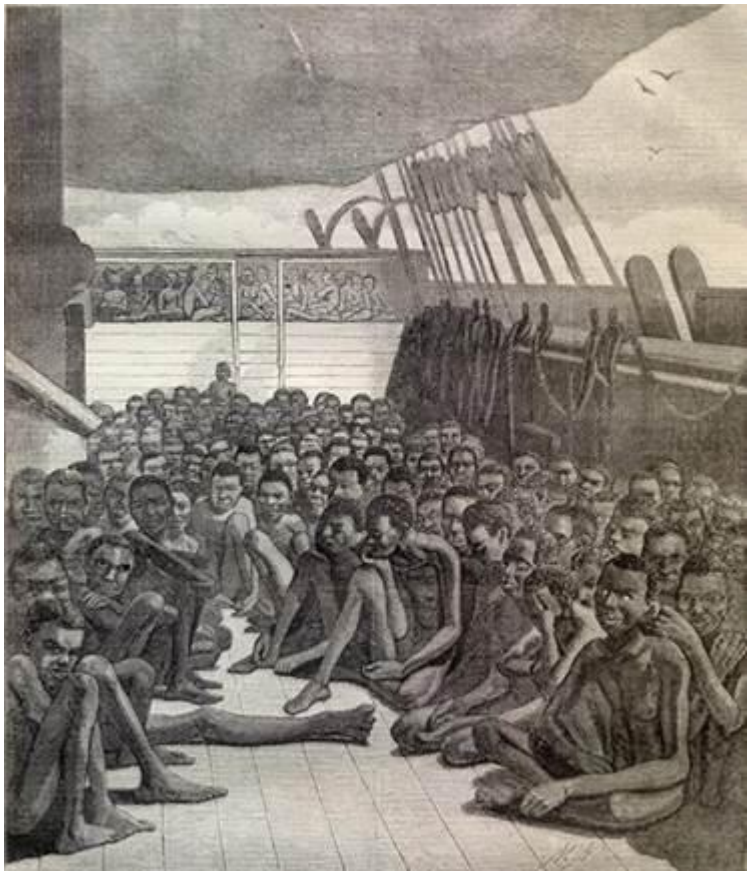

Puntea vasului Wildfire, *încărcat cu sclavi negri, debarcă la Key West, Florida, în 1860. Importul masiv de negri în America de Nord a dus la creșterea numărului acestora până la punctul în care reprezentau 20% din populație în momentul Războiului de Independență.*

Comerțul cu sclavi din America de Nord

Primii sclavi de culoare care au ajuns în America de Nord au fost aduși la Jamestown, Virginia, în 1619. Aceștia au fost ținuți sub un control strict, iar în Massachusetts în 1641, Connecticut în 1650 și Virginia în 1661 au fost adoptate legi care specificau pedepsele acceptabile din punct de vedere legal pentru sclavii de orice rasă care scăpau.

Cererea de sclavi a crescut exponențial pe măsură ce mai multe terenuri agricole au fost deschise în cele mai sudice părți ale celor treisprezece colonii originale. Ca urmare, s-a luat decizia de a începe să se importe și sclavi negri de sex feminin. Acest lucru a provocat o creștere dramatică a numărului de negri dincolo de ceea ce

proprietarii de sclavi ar fi putut prevedea. Africanii şi-au păstrat ratele natural ridicate de fertilitate, dar acum beneficiau de asistenţă medicală din partea albilor. Ca urmare, ratele mortalităţii infantile au fost considerabil mai mici decât în Africa, iar un număr mare de africani născuţi în America au început să îşi facă apariţia.

Numărătorile oficiale ale populaţiei ne reamintesc cu tristeţe de fecunditatea populaţiei de sclavi negri. Conform recensământului din 1800, în America existau 893.602 negri. Până în 1860, chiar înainte de Războiul Civil American, care a fost purtat în principal din cauza problemei sclavilor, populaţia de culoare din America era de 3.953.760 de persoane.

Ţinând cont de faptul că importul de sclavi negri a fost interzis după 1808, cvadruplarea populaţiei negre în doar şaizeci de ani a fost aproape exclusiv atribuită ratei naturale de creştere a populaţiei. Orice altceva le-a făcut sclavia negrilor, nu i-a ucis. Până în 1960 - doar o sută de ani mai târziu - populaţia de culoare din America ajunsese la peste 20 de milioane. Aceasta reprezintă o creştere uluitoare de 2300% în doar 160 de ani.

POSTERELE OFERĂ INFORMAȚII DESPRE MENTALITATEA DE TRAFIC DE SCLAVI

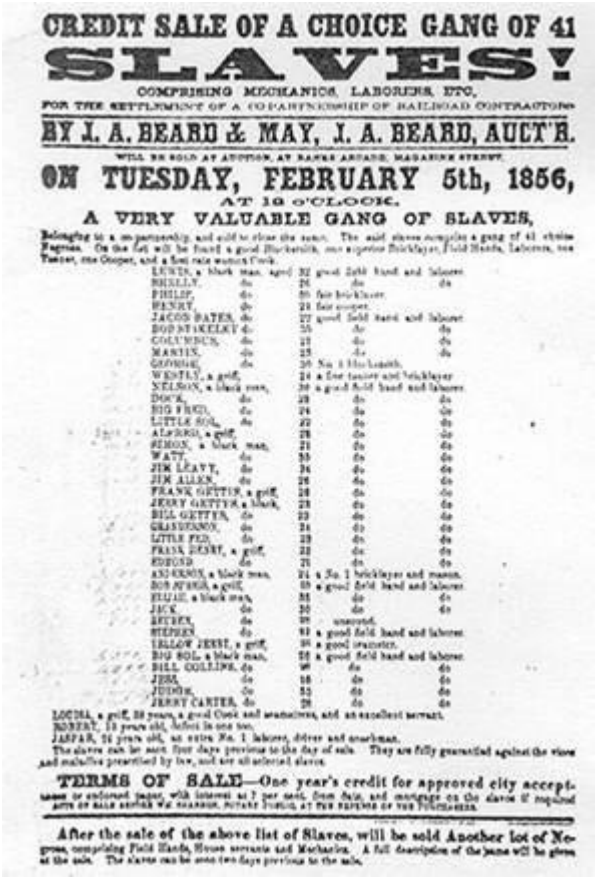

CREDIT SALE OF A CHOICE GANG OF 41

SLAVES!

COMPRISING MECHANICS, LABORERS, ETC,

FOR THE SETTLEMENT OF A COPARTNERSHIP OF RAILROAD CONTRACTORS

BY J. A. BEARD & MAY, J. A. BEARD, AUCT'R.

WILL BE SOLD AT AUCTION, AT RANKE ARCADE, MAGAZINE STREET,

ON TUESDAY, FEBRUARY 5th, 1856,

AT 10 O'CLOCK.

A VERY VALUABLE GANG OF SLAVES,

Belonging to a co-partnership, and sold to close the same. The said slaves comprise a gang of 41 choice Negroes. On the list will be found a good Blacksmith, one superior Bricklayer, Field Hands, Laborers, one Tanner, one Cooper, and a first rate woman Cook.

LEWIS, a black man, aged	32	good field hand and laborer	
SHELLY, do	26	do	do
PHILIP, do	30	fair bricklayer.	
HENRY, do	28	fair cooper.	
JACOB BATES, do	27	good field hand and laborer	
BOB STAKELEY do	25	do	do
COLUMBUS, do	27	do	do
MARTIN, do	25	do	do
GEORGE, do	30	No. 1 blacksmith.	
WESLEY, a griff,	24	a fine tanner and bricklayer	
NELSON, a black man,	30	a good field hand and laborer	
DOCK, do	28	do	do
BIG FRED, do	24	do	do
LITTLE SOL, do	22	do	do
ALFRED, a griff,	28	do	do
SIMON, a black man,	21	do	do
WATT, do	30	do	do
JIM LEAVY, do	24	do	do
JIM ALLEN, do	26	do	do
FRANK GETTIS, a griff,	26	do	do
JERRY GETTIS, a black,	23	do	do
BILL GETTIS, do	23	do	do
GRANDERSON, do	24	do	do
LITTLE FED, do	23	do	do
FRANK HENRY, a griff,	22	do	do
EDMOND do	21	do	do
ANDERSON, a black man,	24	a No. 1 bricklayer and mason.	
BOB SPRES, a griff,	30	a good field hand and laborer	
ELIJAH, a black man,	31	do	do
JACK do	30	do	do
SEVERN, do	30	unsound.	
STEPHEN do	31	a good field hand and laborer	
YELLOW JERRY, a griff,	30	a good teamster.	
BIG SOL, a black man,	28	a good field hand and laborer	
BILL COLLINS, do	30	do	do
JESS, do	18	do	do
JUDGE, do	33	do	do
JERRY CARTER, do	28	do	do

LOUISA, a griff, 28 years, a good Cook and seamstress, and an excellent servant.
ROBERT, 13 years old, defect in one toe.
JASPAR, 24 years old, an extra No. 1 laborer, driver and coachman.

The slaves can be seen four days previous to the day of sale. They are fully guaranteed against the vices and maladies prescribed by law, and are all selected slaves.

TERMS OF SALE—One year's credit for approved city acceptances or endorsed paper, with interest at 7 per cent. from date, and mortgage on the slaves if required. ACTS OF SALE BEFORE WM. CHARRON, NOTARY PUBLIC, AT THE EXPENSE OF THE PURCHASERS.

After the sale of the above list of Slaves, will be sold Another lot of Negroes, comprising Field Hands, House servants and Mechanics. A full description of the same will be given at the sale. The slaves can be seen two days previous to the sale.

Din aceste afișe se poate afla o imagine a atitudinii proprietarilor de sclavi față de negri. Primul (de mai sus) anunță o licitație de sclavi care va avea loc la bordul navei de trafic de sclavi Island, *ancorată în largul orașului Charleston. Afișul îi asigură pe potențialii cumpărători că negrii sunt cu toții într-o stare de sănătate excelentă și că cel puțin jumătate dintre ei au avut variolă "în țările lor". Al doilea afiș (mai jos) oferă numele occidentale care au fost date sclavilor și oferă, probabil la un preț mai mic, un "băiat de 13 ani cu un defect la un deget de la picior". Al treilea (de mai jos) este un afiș de recompensă despre un sclav fugar din Maryland, 1855. Negrul fugar este descris ca fiind "foarte negru și are o buză superioară și un gât remarcabil de groase; pare că are ochii pe jumătate închiși; merge încet, vorbește și râde tare".*

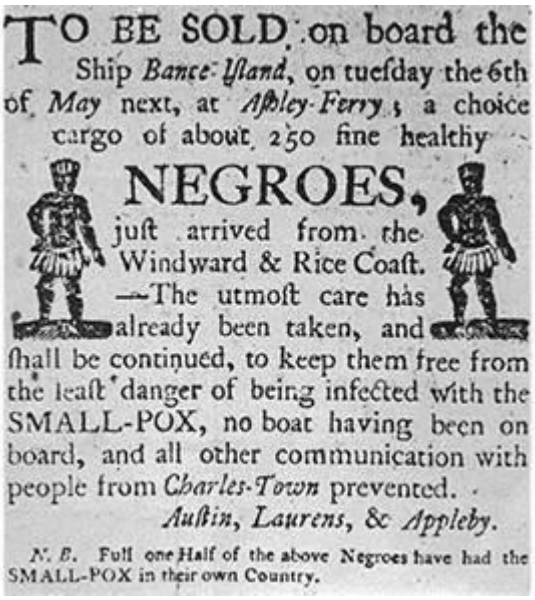

TO BE SOLD on board the Ship *Bance-Island*, on tueſday the 6th of *May* next, at *Aſhley-Ferry*; a choice cargo of about 250 fine healthy

NEGROES,

juſt arrived from the Windward & Rice Coaſt. —The utmoſt care has already been taken, and ſhall be continued, to keep them free from the leaſt danger of being infected with the SMALL-POX, no boat having been on board, and all other communication with people from *Charles-Town* prevented.

Auſtin, Laurens, & Appleby.

N. B. Full one Half of the above Negroes have had the SMALL-POX in their own Country.

$100 REWARD.

Ran away from my farm, near Buena Vista P. O., Prince George's County, Maryland, on the first day of April, 1855, my servant MATHEW TURNER.

He is about five feet six or eight inches high; weighs from one hundred and sixty to one hundred and eighty pounds; he is very black, and has a remarkably thick upper lip and neck; looks as if his eyes are half closed; walks slow, and talks and laughs loud.

I will give One Hundred Dollars reward to whoever will secure him in jail, so that I get him again, no matter where taken.

MARCUS DU VAL.

Sclavii din America aveau drepturi legale

Sclavii negri aveau drepturi legale în America timpurie. Printre acestea se numărau sprijinul legiferat în caz de îmbătrânire sau boală, dreptul la instruire religioasă şi dreptul de a intenta procese şi de a se prezenta în instanţă în anumite cazuri. Comportamentul violent al proprietarilor de sclavi faţă de sclavi era interzis prin lege, dar acest lucru nu a împiedicat cazuri individuale de mare cruzime.

Revoluţia americană – Negrilor li s- a oferit libertate în schimbul unei alianţe

Odată cu izbucnirea Revoluţiei Americane, majoritatea populaţiei de sclavi negri s-a alăturat britanicilor împotriva coloniştilor, în special atunci când britanicii au oferit emanciparea în schimbul serviciului împotriva rebelilor. O unitate înarmată de negri, cunoscută sub numele de Regimentul etiopian, a fost ridicată de britanici pentru a lupta împotriva americanilor.

Mii de sclavi şi-au căutat libertatea refugiindu-se în spatele liniilor britanice, iar atunci când oraşele Charleston şi Savannah au fost evacuate de forţele regale, peste zece mii de foşti sclavi au plecat cu ele. Mai târziu, unii dintre negrii emancipaţi s-au stabilit în Noua Scoţie, în timp ce alţii s- au mutat în Sierra Leone, în Africa de Vest.

Oferta de libertate a fost rapid dublată de rebelii coloniali şi, între 1782 şi 1790, proprietarii americani de plantaţii din Virginia au eliberat aproape zece mii de sclavi ca urmare a acestor înţelegeri.

Constituția americană le refuză negrilor cetățenia și îi socotește ca trei cincimi dintr-o persoană

Majoritatea inițiatorilor Constituției americane au fost proprietari de sclavi și cu siguranță niciunul nu a crezut în egalitatea rasială, în ciuda întregii propagande ulterioare care susținea contrariul. Ca și în cazul amerindienilor - care erau considerați o națiune străină complet separată - autorii Constituției americane au pregătit prevederi specifice referitoare la statutul negrilor.

Acest statut îi excludea în mod specific pe negri de la cetățenie sau de la dreptul de vot în republica nou-înființată. Convenția constituțională, care a avut loc între 25 mai și 17 septembrie 1787, a convenit ca Congresul SUA să fie ales pe baza numărului de locuitori din fiecare stat membru. Acest lucru însemna că statele cu o populație mai mare vor avea mai multe locuri în Congres decât cele cu o populație mai mică.

Chiar dacă majoritatea negrilor se aflau în statele din sud, statele din nord au susținut că populația africană nu ar trebui să fie luată în considerare pentru calcularea numărului de locuri în Congres. Acest lucru însemna, desigur, că statele nordice ar fi avut mai multe locuri în Congres în cazul unui calcul bazat exclusiv pe populația albă, care era singurul grup căruia i se acorda dreptul de vot.

Liderii statelor sudiste au susținut că această metodă de repartizare a mandatelor nu recunoștea bogăția și importanța statelor lor și au dorit ca sclavii negri să fie numărați în mod egal cu albii, pe care ei îi numeau "persoane libere".

În cele din urmă s-a ajuns la un compromis care a fost inclus în Constituție. Negrii nu ar fi avut drept de vot, dar fiecare dintre ei ar fi fost numărat ca trei cincimi de persoană în scopul calculării întregii populații.

Astfel, în articolul 1, secțiunea 2 din Constituția americană a fost scris că:

"Camera Reprezentanților va fi compusă din membri aleși o dată la doi ani de către poporul mai multor state . . . Reprezentanții și impozitele directe vor fi repartizate între diferitele state care pot fi

incluse în această Uniune, în funcţie de numărul lor, care va fi determinat prin adăugarea la numărul total de persoane libere, inclusiv cele obligate să presteze un serviciu pe un termen de mai mulţi ani, și excluzând indienii neimpozitaţi, a trei cincimi din toate celelalte persoane."

Fondatorii a ceea ce avea să devină cea mai puternică și mai influentă naţiune din istoria modernă nu numai că au refuzat să acorde sclavilor negri cetățenia noului lor stat, dar au continuat să îi considere doar o parte din populaţie. America a fost fondată pe principiul inegalităţii rasiale.

Negrii impozitați cu zece dolari pe cap de locuitor

Constituţia americană a permis importul de sclavi până în 1808, dar a interzis în mod expres comerţul după această dată. De asemenea, a acordat Congresului SUA puterea de a interzice comerţul cu sclavi după acel an. Într-o altă măsură menită în mod evident să încetinească afluxul de negri, Constituţia a impus o taxă specială de zece dolari pe cap de animal pentru toți negrii importaţi în SUA până în 1808.

Articolul 1, secţiunea 9 din Constituţie are următorul conţinut: "Migraţia de import a persoanelor pe care oricare dintre statele existente în prezent va considera că este potrivit să le admită nu va fi interzisă de Congres înainte de anul o mie opt sute opt, dar o taxă sau un impozit poate fi impus pe acest import, care să nu depășească zece dolari pentru fiecare persoană."

THOMAS JEFFERSON A SPRIJINIT REPATRIEREA

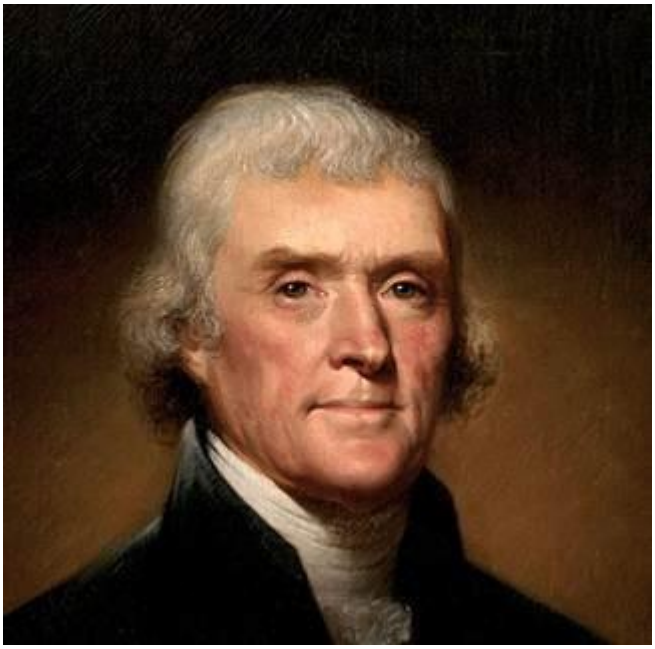

Thomas Jefferson, președinte proprietar de sclavi. Autorul Declarației de Independență americane a pledat, de asemenea, pentru repatrierea negrilor din America. Jefferson a declarat că "negrii ... sunt inferiori albilor în ceea ce privește înzestrarea atât a corpului, cât și a minții" și că, "odată eliberat, negrul trebuie să fie îndepărtat din calea amestecului". Cel mai faimos citat al său, gravat în memorialul Jefferson din Washington DC, a fost distorsionat în mod deliberat față de originalul său pentru a sugera că era în favoarea egalității cu negrii. Gravura spune: "Nimic nu este mai sigur scris în cartea destinului decât faptul că acești oameni vor fi liberi", dar citatul integral al lui Jefferson continuă și spune: "și nici nu este mai puțin sigur că cele două rase, la fel de libere, nu pot trăi sub același guvern". În ultima vreme, s-a afirmat că ar fi avut copii cu una dintre sclavele sale de culoare. Această acuzație a fost infirmată în mod concludent de testele ADN ale celor care au făcut afirmațiile.

Thomas Jefferson-Proponent of Repatriere a negrilor

Thomas Jefferson, principalul autor al Declarației de Independență americane, a declarat că "negrii ... sunt inferiori albilor atât în ceea ce privește înzestrarea corpului, cât și a minții" (*The Life and Selected Writings of Thomas Jefferson,* Modern Library, New York, 1944, pagina 262).

Jefferson a fost proprietar de sclavi și, la un moment dat, a avut în jur de 212 africani pe proprietatea sa. Deși deținea sclavi, nu

era împotriva emancipării, cu menţiunea că "(C)ând este eliberat, negrul trebuie să fie îndepărtat de sub influenţa amestecului" (ibid.).

Adevăratele opinii ale lui Jefferson cu privire la viitorul rasial al Americii au fost în mod deliberat minimalizate din cauza presiunilor corectitudinii politice. Celebrul memorial Jefferson din Washington DC, de exemplu, care a servit drept punct de raliere pentru activiştii americani pentru drepturile negrilor timp de decenii, conţine o inscripţie care îl citează pe Jefferson spunând: "Nimic nu este mai sigur scris în cartea destinului decât faptul că aceşti oameni vor fi liberi".

Totuşi, acestea nu sunt cuvintele complete ale lui Jefferson. Propoziţia din care este extrasă această frază nu se termină cu cuvântul "liber" şi cu un punct. Mai degrabă, aceasta continuă după un punct şi virgulă şi sună astfel: "şi nici nu este mai puţin sigur că cele două rase, la fel de libere, nu pot trăi sub acelaşi guvern" (ibidem).

Abraham Lincoln - a propus, de asemenea, trimiterea negrilor înapoi în Africa

Abraham Lincoln, preşedintele american care a emis proclamaţia prin care a abolit oficial sclavia în America, este cunoscut sub numele de "Marele Emancipator". Cu toate acestea, Lincoln, ca şi Jefferson şi mulţi alţii, nu a crezut niciodată în egalitatea rasială. Dimpotrivă, Lincoln s-a angajat ferm în favoarea separării rasiale şi a repatrierii complete a tuturor negrilor înapoi în Africa.

Sprijinul său pentru segregare şi opoziţia faţă de amestecul rasial este ilustrat de faptul că a fost unul dintre susţinătorii publici ai unei legi din statul său natal, Illinois, care făcea din căsătoria dintre negri şi albi o infracţiune penală (*Lincoln and the Negro,* Benjamin Quarles, Oxford University Press, New York, 1962, paginile 36-37).

ABRAHAM LINCOLN FACE APEL LA SEPARAREA RASIALĂ

O scenă din faimoasele dezbateri dintre Stephen Douglas şi Abraham Lincoln în cursa pentru Senatul SUA din 1858. În timpul acestor dezbateri, Lincoln şi-a făcut public sprijinul pentru o lege care făcea din căsătoria între alb şi negru o infracţiune penală.

Lincoln şi-a făcut cunoscute opiniile cu privire la repatrierea negrilor încă din 1862. În timpul unei întâlniri cu un grup de negri numit "Deputation of Free Negroes", care venise să pledeze pentru emanciparea completă, Lincoln le-a spus africanilor că cea mai bună opţiune pentru ei este să se întoarcă în Africa şi să înfiinţeze acolo o colonie de negri liberi. Vorbind grupului, a spus:

Noi doi suntem de rase diferite. Avem între noi o diferenţă mai mare decât cea care există între aproape toate celelalte rase. Dacă este bine sau rău, nu trebuie să discut; dar această diferenţă fizică este un mare dezavantaj pentru amândoi, după părerea mea. Rasa voastră suferă foarte mult, mulţi dintre ei trăind printre noi, în timp ce ai noştri suferă din cauza prezenţei voastre. Într-un cuvânt, suferim de ambele părţi. Dacă se admite acest lucru, oferă cel puţin un motiv pentru care ar trebui să fim separaţi. "Rasa voastră suferă, după părerea mea, cel mai mare rău făcut vreunui popor. Dar chiar şi atunci când veţi înceta să mai fiţi sclavi, veţi fi încă departe de a fi puşi pe picior de egalitate cu rasa albă. Pe acest vast continent, nici un singur om din rasa voastră nu este făcut egal cu un singur om de-al nostru. Mergeţi acolo unde sunteţi trataţi cel mai bine, iar interdicţia este încă asupra voastră. Nu o pot schimba nici dacă aş vrea.

Nu este nevoie să vă povestesc efectele asupra albilor, care au apărut în urma instituției sclaviei. Priviți starea noastră actuală - țara angajată în război - albii noștri tăindu-și gâtul unul altuia, fără să știe nimeni cât de departe se va extinde; apoi gândiți-vă la ceea ce știm că este adevărat. Dacă nu ar fi fost rasa voastră printre noi, nu ar fi existat niciun război, deși multora dintre cei angajați de ambele părți nu le pasă de voi într-un fel sau altul. Prin urmare, este mai bine pentru amândoi să fim separați (*The Collected Works of Abraham Lincoln,* editat de Roy P. Baler, Rutgers University Press, 1953, vol. V, paginile 371-375).

"Nici o calamitate mai mare" - Proclamația de emancipare a lui Lincoln s-a opus prezenței negrilor în America

Atunci când Lincoln a semnat Proclamația de emancipare, în discursul său de după ceremonia de semnare, a cerut din nou "colonizarea" negrilor (crearea unui stat separat pentru negri, îndepărtat de America): "Am îndemnat la colonizarea negrilor şi voi continua. Proclamația mea de emancipare a fost legată de acest plan. Nu există loc pentru două rase distincte de albi în America, cu atât mai puțin pentru două rase distincte de albi și negri.

Nu pot concepe o calamitate mai mare decât asimilarea negrilor în viața noastră socială și politică ca egali ai noștri. În termen de douăzeci de ani, putem coloniza în mod pașnic negrul și îi putem oferi limba, literatura, religia și sistemul nostru de guvernare în condiții în care el să se poată ridica la măsura deplină a bărbăției. Acest lucru nu se poate întâmpla niciodată aici. Nu vom putea atinge niciodată uniunea ideală la care au visat părinții noștri, cu milioane de oameni de o rasă străină, inferioară printre noi, a căror asimilare nu este nici posibilă, nici de dorit (ibid.).

Această atitudine s-a dovedit a fi principalul punct de diferență între Lincoln și statele sudiste deținătoare de sclavi. Lincoln dorea ca sclavii să fie eliberați și deportați, în timp ce sudiștii doreau ca sclavia negrilor să continue și ca acest grup rasial să rămână prezent în America.

Hotărârea "Dred Scott" Confirmă că negrii nu sunt cetățeni americani 1857

Statutul de non-cetățeni al negrilor din America a fost confirmat

prin celebra hotărâre *Dred Scott v. Sandford*, pronunțată de Curtea Supremă a SUA în 1857, care a stabilit că africanii importați în Statele Unite ca sclavi (și descendenții lor) nu erau protejați de Constituție și nu puteau fi niciodată cetățeni americani.

Hotărârea, care a fost pronunțată în urma audierii cererii unui sclav fugar, Dred Scott, împotriva extrădării sale dincolo de granițele statului, a stabilit, de asemenea, că Congresul SUA nu avea autoritatea de a interzice sclavia în teritoriile federale și că, întrucât sclavii nu erau cetățeni, nu puteau fi acționați în instanță. În plus, Curtea a decis că sclavii, în calitate de bunuri mobile sau proprietate privată, nu pot fi luați de la proprietarii lor fără un proces echitabil. Această hotărâre a fost considerată controversată, dar era în deplină concordanță cu prevederile Constituției originale în ceea ce privește statutul negrilor în America.

Negrii au primit cetățenia în 1869

Asasinarea lui Abraham Lincoln în 1865 a reprezentat un punct de cotitură în politica de "colonizare". Privată de principalul său susținător, mișcarea de repatriere forțată a tuturor negrilor în Africa s-a ofilit pe plan politic, deoarece alte probleme au ajuns să domine politica internă din America.

Ca urmare, Congresul SUA a adoptat Legea drepturilor civile din 1866, care a declarat că persoanele născute în Statele Unite și care nu sunt supuse niciunei puteri străine au dreptul de a fi cetățeni, fără a ține cont de rasă, culoare sau de condiția anterioară de sclavie sau de servitute involuntară. Această lege a pus Congresul în conflict cu decizia Dred Scott, care se baza pe Constituția SUA.

Ca urmare, s-a stabilit că va trebui să se modifice Constituția. Al paisprezecelea amendament la Constituția Statelor Unite a fost adoptat la 9 iulie 1868 și conținea o clauză privind cetățenia, formulată special pentru a anula decizia Dred Scott. A fost o mișcare care, cu siguranță, ar fi fost combătută de Părinții fondatori și de Lincoln.

Negrii liberi dețineau și sclavi

Nu toți negrii au intrat în America timpurie ca sclavi, iar mulți dintre ei au venit în secolul al XIX-lea ca parte a efortului aboliționist

britanic de a oferi o alternativă la munca sclavilor. În total, aproximativ cincizeci de mii de "negri liberi" s-au stabilit în Indiile de Vest britanice și franceze, numărul lor fiind mărit de un număr tot mai mare de sclavi eliberați.

Cu toate acestea, chiar și mai devreme, o populație rezidentă de "negri liberi" era o caracteristică a fiecărei societăți de sclavi din America. De exemplu, înregistrările arată că în 1789 existau 420.000 de "negri liberi" în provinciile din "Noul Regat al Granadei", care formează astăzi statele actuale Panama, Columbia, Venezuela și Ecuador. În aceste regiuni, numărul sclavilor negri se ridica la aproximativ 20.000.

"Negrii liberi" erau, de asemenea, mai numeroși decât sclavii africani în Peru, Argentina și Brazilia. În Puerto Rico, "negrii liberi" reprezentau aproape jumătate din populația totală în 1812, în timp ce în Cuba, "negrii liberi" reprezentau 15% din populația africană până în 1827. În San Domingue, "negrii liberi" reprezentau 5% din populația africană, iar în Jamaica, aproximativ 3% se încadrau în această categorie.

Contrar imaginii populare care descrie sudul american ca fiind un loc de servitute medievală, negrii liberi au prosperat cel mai mult în sud: au avut mai multe oportunități decât negrii din nord de a lucra ca meșteșugari și chiar de a dobândi proprietăți. În New Orleans, Louisiana, de exemplu, 753 de negri dețineau sclavi, conform recensământului din 1830.

Numărul tot mai mare de "negri liberi" a fost întâmpinat cu ostilitate în America. În cea mai mare parte, acești oameni erau analfabeți și incapabili să se stabilească ca fermieri sau comercianți, în schimb, se îndreptau adesea către infracțiuni. Rata extrem de ridicată a infracționalității "negrilor liberi" a dus la mai multe revolte anti-negri în Statele Unite, cea mai gravă izbucnire având loc în Cincinnati în 1829. Problema din ce în ce mai mare a determinat o serie de state să restricționeze sau să interzică complet intrarea "negrilor liberi" în zonele lor. O lege din Ohio, de exemplu, le cerea "negrilor liberi" să depună garanții de 500 de dolari înainte de a li se permite să locuiască acolo.

Haiti – Masacrul albilor

Statul haitian din Caraibe ne amintește în mod frapant cât de mortală putea fi practica sclaviei. Până în 1804, efectul combinat al treisprezece ani de revolte, crime și terorism a distrus populația albă din Haiti, împreună cu toată producția agricolă și economia a ceea ce fusese cea mai prosperă colonie din emisfera vestică.

Insula, numită inițial San Domingo, a devenit un centru de activitate spaniolă în timpul conchistadorului Hernando Cortes. Spaniolii au păstrat o mică prezență în partea de est a insulei, care este cunoscută astăzi sub numele de Republica Dominicană. Partea vestică a insulei a fost colonizată de comercianții francezi în 1697 și redenumită Saint-Domingue, iar aici a avut loc un război rasial feroce.

Amerindienii locali, numiți *Canibales* de către spanioli din cauza obiceiurilor lor canibalice, au fost reduși la nesemnificație de o combinație între forța armelor spaniole, sclavie și bolile europene la care nu erau imuni. Ca urmare, francezii au început să importe sclavi africani pentru a munci în colonie.

"Bijuteria coroanei" - asigură necesarul de zahăr pentru jumătate din Europa

În 1789, San Domingue era bijuteria coroanei coloniale franceze. Clima sa ideală și solul său bogat în mod natural produceau mai mult zahăr, cafea și bumbac decât toate coloniile existente la acea vreme în America de Nord la un loc. Producția de zahăr din San Domingue nu numai că acoperea toate necesitățile Franței, ci și jumătate din nevoile continentului european.

Bogăția San Domingue era legendară, iar până la Revoluția Franceză, aproximativ 40.000 de albi se stabiliseră în colonie. Cu toate acestea, în această etapă existau cel puțin 450.000 de sclavi negri care munceau pe câmpuri pentru a menține producția agricolă prodigioasă a insulei, la care se adăugau aproximativ 27.000 de mulatri. Această populație imensă de non-albi, în mare parte ținută în condiții de sclavie, a constituit bomba cu ceas demografică care a distrus complet colonia albă.

Revoluția Franceză - Mișcarea de a acorda franciza celor care nu sunt albi

Revoluția franceză din 1789 a fost scânteia care a aprins presiunile rasiale care se manifestau de mult timp în San Domingue. Un decret al Adunării Naționale franceze din 15 mai 1791 a acordat dreptul de vot populației albe și metise de pe insulă.

Coloniștii albi de pe insulă au protestat imediat. Bine numit guvernatorul general al insulei, Blanchelande, a trimis un mesaj la Paris, avertizând că implementarea unei astfel de forme de guvernare ar duce la "un război civil înfricoșător" și la pierderea coloniei de către Franța.

Adunarea Națională Franceză a anulat decretul anterior și a emis un nou decret în care se spunea că coloniștii pot decide ei înșiși ce formă de guvernare este cea mai bună pentru circumstanțele lor particulare. Când această veste a fost făcută publică în San Domingue, a sporit tensiunile. Populația de rasă mixtă, în special, a fost revoltată după ce a fost informată că are drept de vot, iar câteva luni mai târziu i s-a spus contrariul.

"Amis des Noirs"- Revoluționarii francezi

În Franța s-a dezvoltat un puternic lobby anti-sclavie, *Amis des Noirs* ("prietenii negrilor"), care a devenit din ce în ce mai puternic pe parcursul revoluției. Acest grup aboliționist a făcut agitație constantă pentru emancipare și drepturi politice depline atât pentru mulatrii, cât și pentru negrii din San Domingue și a reacționat cu indignare la cel de-al doilea decret care a retras dreptul de vot pentru elementul de rasă mixtă.

Ca urmare a eforturilor depuse de Amis des Noir, Adunarea Națională Franceză a emis un al treilea decret prin care a redat dreptul de vot mulatrilor și "negrilor liberi", adică negrilor care nu erau supuși niciunei forme de muncă forțată.

Când această veste a fost primită în San Domingue, populația neagră, acum înarmată, a lansat o rebeliune violentă. Albii au fost atacați la întâmplare, plantațiile au fost incendiate, iar insula s-a scufundat în haos. Populația de rasă mixtă s-a alăturat inițial albilor, dar apoi a trecut de partea negrilor.

NEGRII EXTERMINĂ TOȚI ALBII DIN HAITI

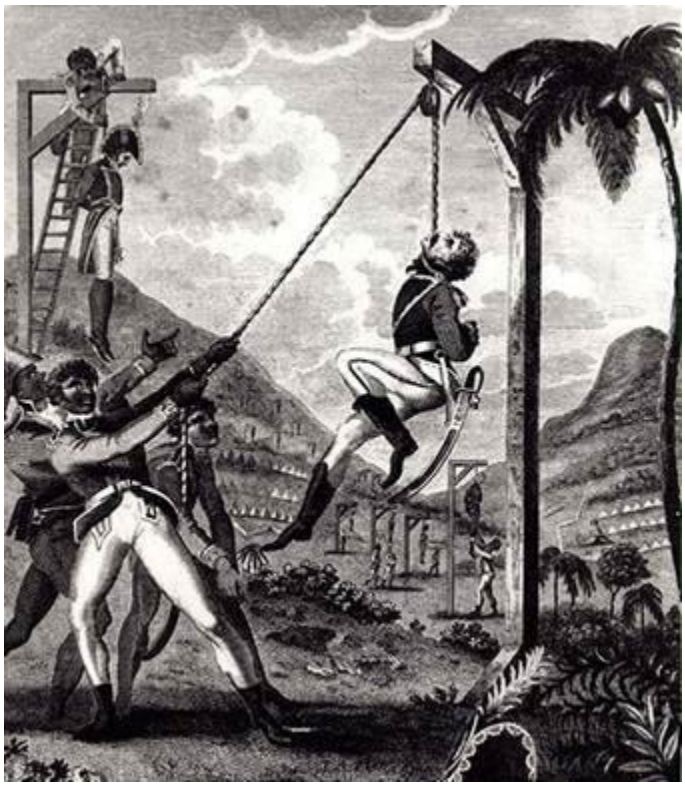

Până la sfârșitul revoltei din Haiti, fiecare bărbat, femeie și copil alb fusese ucis. Odată ce albii au fost exterminați, populația de culoare s-a îndreptat împotriva populației metisă și a exterminat-o și pe aceasta.

Haosul domnește timp de zece ani

Haosul a continuat până în 1802, când un detașament de 20.000 de soldați francezi a fost trimis de Napoleon Bonaparte pentru a restabili ordinea pe insulă. Forțele franceze, sub comanda cumnatului lui Napoleon, generalul Leclerc, au zdrobit rebeliunea. Insurgenții au fost vânați fără milă, iar principalii lideri rebeli au fost forțați să jure credință noului guvern francez.

Tocmai când situația părea să se fi stabilizat, au avut loc două evenimente dezastruoase. Primul a fost vestea că guvernul napoleonian a dat permisiunea de a reinstitui sclavia, iar al doilea a fost o epidemie de febră galbenă în San Domingue. Posibilitatea ca instituția sclaviei să revină a reaprins neliniștea negrilor de pe insulă. Între timp, forțele franceze, deja subțiri, au fost decimate de boli, care au ucis până la 160 de soldați pe zi. Până în august 1802, patru

cincimi din trupele franceze care sosiseră la începutul anului erau moarte.

Napoleon a trimis zece mii de soldaţi noi pentru a întări garnizoana franceză asediată. Noile trupe au fost, de asemenea, afectate de febra galbenă, iar negrii răzvrătiţi, în mare parte imuni la boală, şi-au intensificat atacurile. Situaţia de securitate de pe insulă s-a deteriorat din nou.

Conflictul a luat apoi o turnură şi mai urâtă. Autorităţile franceze au decis că singura modalitate de a pune capăt unui război rasial vechi de 12 ani era uciderea tuturor locuitorilor de culoare cu vârsta de peste 12 ani. Raţionamentul a fost că orice negru adult care, cel puţin în deceniul precedent, a purtat un război rasial împotriva albilor, nu se va întoarce niciodată cu blândeţe la munca la câmp. Francezii au decis că acelaşi lucru era valabil şi pentru femeile negre, deoarece femeile din această rasă se dovediseră a fi chiar mai vicioase şi mai crude cu albii capturaţi decât bărbaţii lor. Cu o energie nemiloasă, trupele franceze supravieţuitoare şi-au urmat noile ordine, iar mulţi negri au fost ucişi în acest mod arbitrar. Ambele tabere au fost aruncate într-o spirală de atrocităţi de tip tit-for-tat care părea să nu aibă sfârşit.

Francezii se retrag şi negrii conduc

Izbucnirea războaielor napoleoniene a intervenit în evoluţia situaţiei de pe insulă. Franţa a fost implicată într-un război pe mare cu Marea Britanie, iar posesia colonială franceză San Domingue a fost atacată. Marina britanică a blocat insula, a tăiat aprovizionarea garnizoanei franceze şi a furnizat arme şi muniţie rebelilor negri.

Cel mai important dintre liderii rebeli de culoare, Dessalines, a lansat o serie de atacuri asupra garnizoanelor franceze din ce în ce mai izolate din oraşele de coastă. Dessalines a cucerit oraş după oraş de la forţele franceze slăbite şi i-a exterminat sistematic pe toţi albii luaţi prizonieri. Până la 10 noiembrie 1803, francezii nu au mai putut rezista şi s-au predat flotei britanice din largul coastei. Din cei 50.000 de soldaţi francezi trimişi pe insulă, doar câteva mii au reuşit să se întoarcă în Franţa.

Masacrul ultimilor albi

Odată cu plecarea francezilor, liderul negru Dessalines a avut mână liberă pentru a-și instaura propriul regim de teroare împotriva albilor care mai aveau nefericirea de a se afla pe insulă. San Domingue a fost redenumit Haiti în decembrie 1803 și a fost declarat independent.

Țara, deoarece a fost a doua națiune independentă din emisfera vestică (după Statele Unite ale Americii) și prima națiune independentă condusă de negri din Caraibe.

După ce s-au descotorosit de albi, negrii și populația metisă s-au întors unii împotriva altora într-un nou război rasial. Acesta s-a încheiat cu anihilarea aproape completă a populației mulatre, iar în octombrie 1804, Dessalines și-a declarat poporul său învingător. Pentru a marca această ocazie, el s-a declarat "împărat pe viață" al statului Haiti.

În același an, Dessalines le-a cerut albilor care au fugit să se întoarcă și să ajute la reconstrucția economiei. Un număr surprinzător de mare de coloniști au acceptat oferta sa, dar au descoperit curând natura greșelii lor.

La începutul anului 1805, populația de culoare s-a revoltat din nou împotriva coloniștilor albi care se întorceau în țară. Dessalines a fost neputincios în a controla mulțimile, în ciuda rugăminților coloniștilor albi. Europenii au fost vânați și, la 18 martie 1805, a fost ucisă ultima persoană albă din Haiti.

"ARMATA" HAITIANĂ COMICĂ 1899

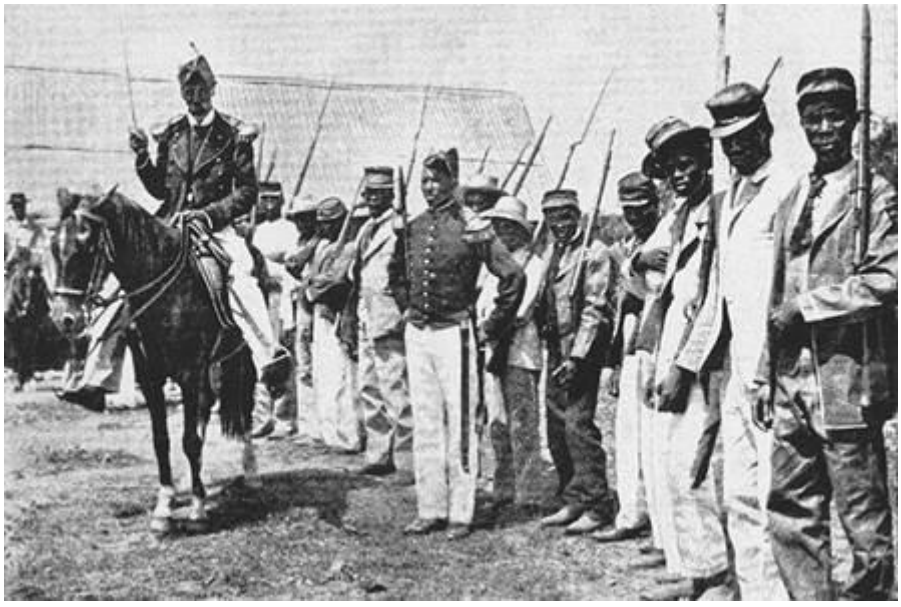

*Armata haitiană la paradă în 1899: o colecție comică de "generali" aproape fără soldați, așa cum a fost surprinsă în cartea "*Where Black Rules White" *(H. H. Prichard, Ostara Publications, retipărită în 2011).*

Istoria statului Haiti după 1805 nu face obiectul acestei cărți. Este suficient să spunem că San Domingue, care, sub dominația franceză, a fost cândva cel mai bogat ținut din toate Caraibele, este astăzi o mizerie de sărăcie, anarhie și haos din lumea a treia. Această stare de lucruri este cu atât mai semnificativă cu cât statul independent Haiti este cu doar treizeci și cinci de ani mai tânăr decât Statele Unite ale Americii.

Este un contraargument devastator pentru teoria "mediului" de dezvoltare - pentru că, dacă timpul și mediul ar fi singurii factori care influențează civilizația, Haiti ar trebui, teoretic, să fie la fel de avansat ca și America.

HAITI - O NAȚIUNE DIN LUMEA A TREIA

O scenă de stradă din Haiti, 2009. În ciuda faptului că este cu doar câțiva ani mai tânăr decât SUA, Haiti este o națiune din lumea a treia. Acest lucru se datorează faptului că populația sa este de origine din lumea a treia.

Negrii repatriați din Anglia

Marea Britanie a importat aproximativ cincisprezece mii de sclavi negri până în momentul în care parlamentul britanic a abolit în mod oficial sclavia în 1772. În 1787, a fost înființată o societate pentru abolirea comerțului cu sclavi, al cărei purtător de cuvânt parlamentar a fost William Wilberforce.

O politică de repatriere a devenit parte integrantă a cruciadei aboliționiste, susținătorii acesteia urmărind repatrierea tuturor sclavilor negri în Africa. Ca urmare, prima acțiune de acest fel a avut loc în 1787, când câteva sute de sclavi eliberați au fost debarcați pe coasta actualei Sierra Leone din Africa de Vest. Acolo, li s-a pus la dispoziție o infrastructură de bază într-un oraș numit Saint George's Bay. Cu toate acestea, sclavii emancipați nu au fost în măsură să susțină orașul, care s-a prăbușit până în 1790.

Fără să se descurajeze, aboliționiștii britanici au lansat o altă încercare de repatriere și au fondat orașul Freetown, denumit pe bună dreptate Freetown, în 1792. De data aceasta, însă, o serie de albi

s-au mutat în oraș împreună cu foștii sclavi negri pentru a ajuta la construirea acestuia. Orașul a supraviețuit până în prezent și este capitala și cel mai mare oraș din Sierra Leone. În 1815, un mic grup de negri liberi din America de Nord a fost transportat în Sierra Leone, unde a completat colonia britanică din Sierra Leone. Acesta a fost precursorul unei mișcări mai ample de repatriere din America.

Societatea Americană de Colonizare înființează Liberia pentru foștii sclavi

O alianță formată din aboliționiști și sclavi negri eliberați, numită Societatea Americană de Colonizare (ACS), și-a asumat rolul de a promova în mod activ repatrierea negrilor în Africa din America. Aceasta a fost susținută de un număr mare de persoane notabile, inclusiv de președintele american James Monroe.

Până în 1822, AEC era suficient de puternică pentru a înființa o fostă așezare de sclavi în Africa de Vest, numită Liberia, în care negrii au fost repatriați până mult după Războiul Civil American. Capitala Liberiei a fost numită Monrovia, în onoarea lui James Monroe, iar noua țară a primit sprijin și o constituție, bazată pe principiile cuprinse în Constituția SUA.

Liberia a fost declarată independentă în 1847, fiind astfel unul dintre cele mai vechi state conduse de negri din Africa (celălalt fiind Etiopia). Cu toate acestea, în ciuda ajutorului masiv din partea SUA, Liberia este încă un stat african eșuat și este una dintre cele mai sărace țări din lume, cu o rată de ocupare a forței de muncă formală de numai aproximativ 15 %, conform cifrelor din 2011 ale Departamentului de Stat al SUA.

Raportul Transparency International din 2010 a numit Liberia cea mai coruptă țară din lume, iar Banca Mondială a arătat că, în 2009, un liberian trăia în medie cu 1,25 dolari pe zi.

Liberia și celelalte așezări de sclavi repatriați sunt, prin urmare, exemple excelente ale validității dictonului conform căruia nivelul unei societăți este determinat de populația majoritară, și nu de factorii de mediu.

CAPITOLUL 52: Oameni albi care își taie gâtul unul altuia - Războiul civil american

Atunci când Abraham Lincoln a declarat în 1862 unei delegații de "negri liberi" că Războiul Civil American a fost un război în care "oamenii albi ... își tăiau gâturile unii altora" în beneficiul negrilor, este puțin probabil ca și el să fi putut prevedea măcelul îngrozitor care avea să se întâmple în următorii trei ani de război. Mai mulți americani au fost uciși în Războiul Civil decât în orice alt conflict pe care această națiune l-a purtat de atunci.

Cauzele războiului au fost adesea dezbătute. Unii au spus că a fost de origine economică; alții au spus că problema arzătoare a fost cea a "drepturilor statelor", sau dreptul statelor individuale de a-și face propriile legi independent de autoritatea federală.

Deși acești factori ar fi putut juca un rol minor, realitatea este că principalul *casus belli a fost* problema sclaviei. După cum a spus Lincoln, lupta a fost pentru viitorul rasei negre în America și, în cele din urmă, acesta a fost motivul pentru care au murit atât de mulți albi.

STATELE UNITE VERSUS STATELE CONFEDERATE

Divizarea dintre Nord și Sud este ilustrată de această hartă. Deși mai mare din punct de vedere geografic, Confederația avea o populație

mai mică decât nordul. Existau aproximativ 5,5 milioane de albi în sud, față de 22 de milioane în nord. Populația de culoare era concentrată în sud, unde număra aproximativ 3,5 milioane de persoane.

Creșterea teritorială a SUA

În urma expansiunii Statelor Unite ale Americii după Războiul de Independență, cele treisprezece colonii originale au ajuns la aproape jumătate din suprafața Americii de astăzi până la momentul Războiului Civil. În 1791, Vermont, o regiune de frontieră, a devenit un stat. Acesta a fost urmat de Kentucky în 1792, Tennessee în 1796 și Ohio în 1803.

Una dintre cele mai mari extinderi ale Statelor Unite a avut loc în 1803, când Napoleon Bonaparte a vândut președintelui Thomas Jefferson teritoriul controlat de francezi în America de Nord. Această zonă, cunoscută sub numele de Teritoriul Louisiana, era o întindere vastă de pământ care se întindea de la est la vest între râul Mississippi și Munții Stâncoși și de la nord la sud, din Canada până la Golful Mexic. Guvernul american a cumpărat acest teritoriu pentru 15 milioane de dolari: un chilipir, dacă ne gândim că acest teritoriu a format în cele din urmă, în întregime sau parțial, paisprezece state americane actuale.

În 1810, Statele Unite au anexat cu forța de la Spania teritoriul numit "Vestul Mexicului". Aceasta era o fâșie de pământ de-a lungul Golfului Mexic care se întindea spre vest din Florida până la gura de vărsare a râului Mississippi. De asemenea, în 1819, Spania a cedat Statelor Unite și ultima dintre posesiunile sale nord-americane, numită "Mexic de Est". Estul Mexicului este cunoscut astăzi sub numele de statul Florida.

Valurile de migrații spre vest au contribuit la înființarea statului Louisiana în 1812, a statului Indiana în 1816, a statului Mississippi în 1817, a statului Illinois în 1818 și a statului Alabama în 1819.

Industria bumbacului stimulează cererea de forță de muncă

Clima din statele sudice se preta la cultivarea bumbacului. Acest lucru, la rândul său, a stimulat cererea de muncitori manuali, care

atunci însemna sclavi negri. Sute de mii de sclavi au fost importaţi, iar Sudul s-a îmbogăţit datorită acestei economii bazate pe bumbac. Au fost construite oraşe mari, care rivalizau cu cele din nord-est, iar mulţi proprietari de plantaţii sudiste bogate au trăit o viaţă de o opulenţă aproape aristocratică.

Dar, sub faţadă, se aflau bombe cu ceas politice şi demografice. Două probleme gemene, sclavia şi dreptul guvernului central de a reglementa această practică, au ajuns să domine dezbaterea politică.

Spre deosebire de sudul bazat pe agricultură, nordul era marcat de o industrializare rapidă şi avea o populaţie mai numeroasă. Acesta a fost un factor care a determinat Congresul să instituie tarife de protecţie pentru industria nordică. Sudului s-a opus acestor tarife din mai multe motive:

- În primul rând, acestea au evidenţiat puterile federalismului, controlate la nivel central, la care cei mai independenţi sudişti se opuneau;

- În al doilea rând, deoarece Sudul nu dispunea de o capacitate industrială majoră care să poată concura cu Nordul, tarifele vamale au însemnat că locuitorii din Sud au fost forţaţi să plătească preţuri mai mari pentru produsele industriale din Nord.

SCLAVII, STĂPÂNUL LOR ŞI CÂMPURILE DE BUMBAC

O fotografie a unei plantaţii de bumbac din sudul ţării, care îl arată pe

proprietar cântărind bumbacul cules în prezența unora dintre sclavii săi. Practicarea sclaviei a fost adevăratul casus belli *al Războiului Civil - toate celelalte probleme au depins direct de existența sclaviei.*

Abordarea ambivalentă a guvernului față de sclavie

Până la sfârşitul secolului al XVIII-lea, toate statele de la nord de Maryland (cu excepția New Jersey) adoptaseră legi care aboliseră sclavia. Cu toate acestea, Constituția SUA recunoștea în mod specific sclavia și, prin urmare, Congresul nu a făcut nimic pentru a pune capăt sau a încuraja practica sclaviei. Această stare de lucruri ambiguă a dus la apariția unei lacune juridice care a permis unor state să păstreze sclavi, iar altora să declare această practică ilegală.

Congresul a fost astfel prins într-o rețea de indecizie. Uneori a acționat în favoarea statelor deținătoare de sclavi, alteori împotriva sclaviei. O ordonanță adoptată în 1787, de exemplu, a interzis sclavia în teritoriul de nord-vest, dar în 1793, Congresul a adoptat Legea sclavilor fugari, care permitea unui proprietar de sclavi să recupereze sclavii evadați de oriunde din Statele Unite, la prezentarea unei "dovezi de proprietate".

Pentru a adăuga la confuzie, statelor "noi" care au fost adăugate la Uniune începând cu 1791 li s-a permis să aleagă singure dacă sprijină sau nu practica sclaviei. Astfel, state care susțineau sclavia, precum Kentucky, Tennessee și Louisiana, au fost admise în Uniune alături de state precum Vermont, Ohio și Maine, care se opuneau sclaviei.

Compromisul din Missouri - State divizate în privința sclaviei

Până în 1818, problema sclaviei nu mai putea fi evitată. Atunci când statul Missouri a depus cererea de aderare la Uniune în acel an, reprezentanții statelor care nu dețineau sclavi s-au opus vehement, argumentând că acest lucru ar crea un precedent pentru viitoarea admitere în Uniune a statelor deținătoare de sclavi din teritoriile vestice.

După multe dezbateri, s-a convenit că Missouri va fi admis în Uniune, dar în termenii unei legi care a devenit cunoscută sub numele de Compromisul Missouri, niciun alt stat din teritoriile vestice nu va fi

admis dacă practica sclavia.

După adoptarea Compromisului din Missouri, aboliționiștii din Nord au intensificat presiunile în Congresul SUA pentru abrogarea completă a sclaviei, dar au primit un răspuns din partea reprezentanților din Sud, care susțineau că această practică era cheia industriei bumbacului. După multe dezbateri, sudiștii au obținut o nouă victorie în Congres, când a fost adoptată "Rezoluția Gag" din 1840. Aceasta a împiedicat efectiv Congresul să ia în considerare orice altă petiție care îi era prezentată pe tema sclaviei.

Lupta politică nu s-a stins, iar izbucnirea Războiului din Mexic nu a făcut decât să pună gaz pe foc. Încheierea cu succes a războiului cu Mexicul a dus la adăugarea la Uniune a Texasului, Arizonei, Californiei, Noului Mexic și Oregonului.

Era evident că unele dintre aceste noi state vor fi teritorii cu sclavi, iar altele nu. Faptul că aceste state se aflau în afara jurisdicției Compromisului Missouri (care se aplica doar teritoriilor achiziționate în Louisiana) a complicat și mai mult situația.

Printr-o altă măsură de compromis, Congresul SUA a decis să nu se pronunțe în această privință. California și Oregon au fost admise ca state care nu dețineau sclavi, în timp ce Texasul a fost admis ca stat care deținea sclavi. Arizona și New Mexico urmau să fie lăsate să decidă singure în această privință.

CALEA FERATĂ SUBTERANĂ - FOARTE EXAGERATĂ

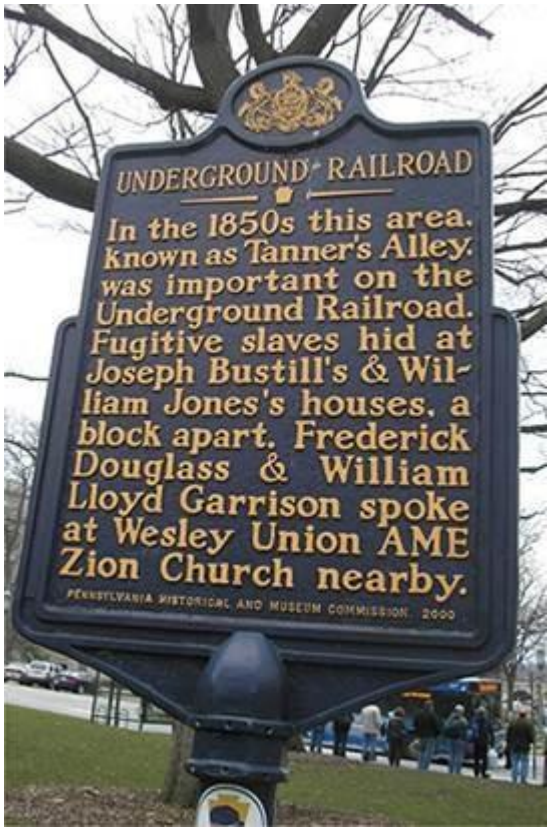

Un panou care comemorează calea ferată subterană din Pennsylvania. Calea ferată subterană a fost o cale de scăpare informală pentru foștii sclavi care fugeau din sud. Înregistrările oficiale arată că doar șase mii de negri au folosit efectiv această cale de evadare. Având în vedere faptul că au existat mai mult de 3,5 milioane de sclavi în sud, cifrele scăzute arată că importanța Căii Ferate Subterane a fost mult exagerată.

Calea ferată subterană

În ciuda faptului că a permis unor state să decidă singure asupra problemei sclaviei, Congresul SUA a adoptat o lege privind sclavii fugari în 1850, care a înăsprit măsurile pe care un proprietar de sclavi le putea lua pentru a recupera sclavii evadaţi care se refugiaseră în state care nu practicau sclavia. Caracterul contradictoriu al acestor decizii a devenit cunoscut sub numele de "măsurile de compromis" şi nu a împiedicat cu nimic creşterea tensiunilor în legătură cu problema sclaviei între statele abolişţioniste şi adversarii lor.

Mulţi aboliționiști din Nord au refuzat să se supună legii

sclavilor fugari din 1850 și au organizat o serie de rute secrete și adăposturi sigure în toată America, care au fost folosite de negri pentru a fugi în statele libere și în Canada. Această practică a devenit cunoscută sub numele de "Calea ferată subterană" și a intrat în legenda drepturilor civile, afirmându-se că până la 30.000 de sclavi au evadat din Sud în acest mod. Cu toate acestea, cifrele oficiale ale recensământului din SUA spun că doar șase mii de sclavi au folosit efectiv calea ferată subterană.

Cu toate acestea, măsurile de compromis au continuat să fie puse în aplicare. În 1854, Congresul SUA a abrogat unele părți ale Compromisului Missouri și a permis noilor state Nebraska și Kansas să decidă singure asupra problemei sclaviei. Legea a interpretat corect această decizie ca pe o modalitate prin care sudiștii puteau să extindă practica sclaviei spre nord și a dus la prima confruntare violentă între aboliționiști și proprietarii de sclavi din Kansas.

În vederea pregătirii unui vot pe această temă, coloniști aboliționiști s-au mutat în noul stat din Noua Anglie cu intenția de a face din Kansas un stat fără sclavi, în timp ce grupuri de coloniști pro-sclavie s-au mutat acolo din Missouri pentru a spori șansele taberei lor.

În mai 1856, forțele pro-sclavagism au jefuit și incendiat orașul Lawrence, un oraș antisclavagism, iar ca represalii, John Brown, un aboliționist fanatic, a condus un grup care a ucis cinci adepți pro-sclavagism la Pottawatomie Creek. Tensiunile tot mai mari au fost agravate de hotărârea Curții Supreme a SUA din 1857, pronunțată în cazul Dred Scott, care a sancționat efectiv practica sclaviei. Pe acest fundal de legi conflictuale, compromisuri, dispute cu privire la dreptul guvernului central de a interveni în legile statelor, împreună cu elemente ostile și antagoniste deschise de ambele părți, s-a creat scena pentru un război civil devastator.

Disputa privind alegerile prezidențiale duce la secesiune și război

Victoria lui Abraham Lincoln la alegerile prezidențiale din 1859 a demonstrat pentru mulți sudisti că poziția de comandă în afacerile naționale aparținea acum Nordului. Se considera că Uniunea era dominată de Nord pur și simplu din cauza populației cu drept de vot mai mare. Ca urmare, au decis corect sudiștii, era inevitabil ca

toate deciziile majore în materie socială şi economică ar fi fost luate de Nord şi impuse în întreaga Uniune.

Ca urmare, Carolina de Sud a devenit primul stat care a luat decizia importantă de a părăsi Uniunea. Încă se mai discută aprins dacă statele din Sud aveau sau nu dreptul de a se separa. Constituţia SUA nu avea nicio clauză referitoare la dizolvarea Uniunii şi nu a fost de niciun ajutor în această privinţă. Prin urmare, argumentele juridice au oscilat în ambele sensuri de atunci.

Cu toate acestea, efectul practic nu a fost contestat. La 20 decembrie 1860, Carolina de Sud şi-a anunţat oficial secesiunea din Uniune şi, câteva zile mai târziu, trupele statului au asediat garnizoana federală de la Fort Sumter din Charleston. În decurs de o lună, statele Mississippi, Florida, Alabama şi Georgia s-au retras, de asemenea, din Uniune, fiind urmate la scurt timp de Louisiana, Texas, Virginia, Arkansas, Carolina de Nord şi Tennessee.

Statele Confederate ale Americii

La 4 februarie 1861, delegaţi din şase dintre statele rebele s-au întâlnit la Montgomery, în Alabama, şi au format un guvern provizoriu. Aceştia au numit noua lor uniune Statele Confederate ale Americii, iar constituţia pe care au adoptat-o a reprezentat dovada finală - dacă mai era nevoie - că adevărata cauză a conflictului era sclavia.

Delegaţii din Montgomery au adoptat o constituţie care, în majoritatea aspectelor, repeta textual Constituţia SUA, dar a adăugat o serie de clauze detaliate care protejau instituţia sclaviei. În plus, noua constituţie a refuzat statelor puterea de a interzice proprietarilor de sclavi să îşi aducă sclavii în alte state sau de a interveni în drepturile de proprietate ale proprietarilor de sclavi care călătoresc între diferite părţi ale Confederaţiei.

Constituţia modificată a fost adoptată la 8 februarie. A doua zi, delegaţii au ales un preşedinte şi un vicepreşedinte provizorii: Jefferson Davis şi Alexander H. Stephens. Aceştia doi bărbaţi au fost aleşi fără opoziţie în cadrul singurelor alegeri confederate oficiale organizate în 1862.

Între timp, Lincoln a încercat să împiedice destrămarea Uniunii. În discursul inaugural prezidențial rostit la 4 martie 1861, el a declarat că nu are nicio intenție de a interveni asupra sclaviei în statele în care aceasta exista, dar, a adăugat el, niciun stat nu are dreptul de a părăsi unilateral Uniunea.

LOCUL DE INAUGURARE A PREȘEDINTELUI CONFEDERAT

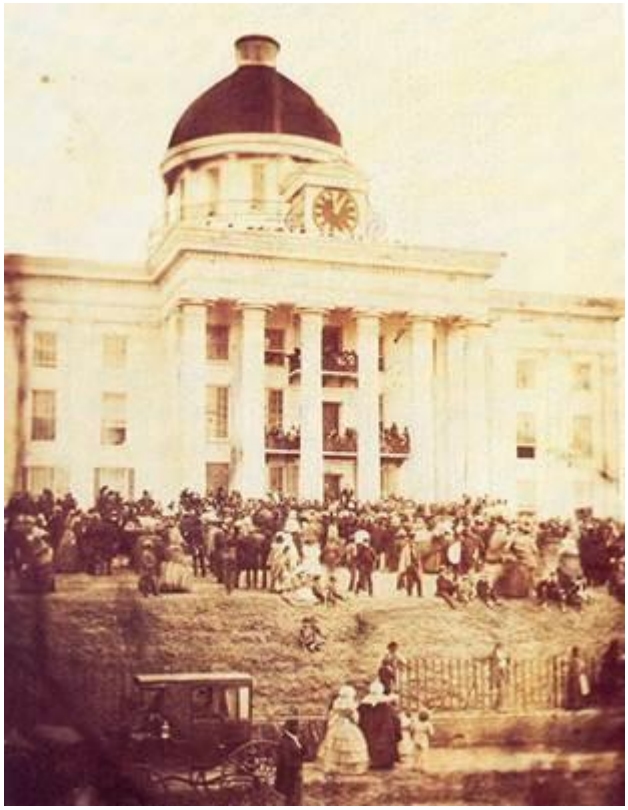

Capitoliul statului Alabama a fost scena învestirii lui Jefferson Davis în funcția de președinte al Statelor Confederate ale Americii, la 18 februarie 1861. La fel ca în multe alte state sudiste, steagul confederat a fluturat pe clădire până în anii 1990, până când presiunile politice rezultate din schimbările rasiale ale populației au determinat îndepărtarea acestuia.

Primele focuri de armă trase la Fort Sumter

Eforturile lui Lincoln de a păstra Uniunea au fost în zadar, iar evenimentele l-au depășit rapid. La 12 aprilie, trupele din Carolina de Sud, care până atunci asediaseră pașnic garnizoana din Fort Sumter, au început un bombardament cu tunuri asupra fortificației. Trupele Uniunii s-au predat două zile mai târziu. Lincoln și-a forțat mâna prin această acțiune armată. La 15 aprilie, el a cerut tuturor statelor să

ridice o armată de șaptezeci și cinci de mii de soldați pentru a "apăra Uniunea". Acest lucru a servit drept semnal pentru statele din Sud care nu se hotărâseră încă în nici un fel, că războiul se apropie. Ca urmare, acestea s-au alăturat Confederației. Acest lucru nu a făcut ca conflictul să fie mai echilibrat: Nordul a fost întotdeauna puterea copleșitoare, deținând toate complexele industriale majore și o populație de peste 22 de milioane de locuitori, față de mai puțin de nouă milioane de locuitori din Sud.

FORT SUMTER-HOSTILITĂȚILE AU ÎNCEPUT ÎN MARTIE 1861

Steagul confederat flutură în interiorul ruinelor Fortului Sumter, în aprilie 1861. Situat pe o insulă din portul Charleston, Carolina de Sud, fortul a fost ocupat de trupele loiale guvernului Uniunii și a refuzat să se predea Confederației. Fortul a fost bombardat timp de treizeci și patru de ore înainte de a se preda.

Trupele negre angajate de Nord

Înainte de izbucnirea Războiului Civil, negrilor nu li se permitea să se alăture miliţiilor de stat sau armatei și marinei americane. Această restricție a fost menținută inițial de guvernul Uniunii și abia în 1862 negrilor li s-a permis să se înroleze în unități segregate rasial, conduse de ofițeri albi. Până la sfârșitul războiului, peste 200.000 de negri au servit în armata și marina Uniunii în roluri de luptă. Acest lucru era în contrast puternic cu Sudul, care a respectat cu strictețe regula de a nu înrola negri, chiar dacă mulți Confederații își luau sclavii cu ei în război pentru a lucra ca bucătari, oameni de serviciu sau

servitori.

Prima bătălie de la Bull Run - Victoria confederată surprinde Uniunea

Primul angajament major al războiului a avut loc la 21 iulie 1861, când o armată a Uniunii s-a deplasat spre sud împotriva unei armate confederate care luase poziție la aproximativ 25 de mile sud-vest de Washington DC.

Prima etapă a bătăliei părea să meargă bine pentru forțele Uniunii. Armata confederată a fost încercuită și s-a mobilizat la posturi doar prin exemplul de eroism personal dat de comandantul ei, generalul Thomas Jackson, care și-a câștigat numele de "Stonewall" pentru refuzul său de a ceda sau de a se preda.

Cu toate acestea, au sosit întăriri confederate și au provocat o înfrângere majoră forțelor Uniunii, care au fugit în dezordine spre Washington DC. Înfrângerea a uimit Nordul, deoarece mulți presupuseseră că acest conflict va fi o chestiune scurtă.

Un mini război civil izbucnește în Missouri

În mai 1861, în Missouri a izbucnit un mini-război civil. Milițiile pro- confederație și pro-Uniune s-au confruntat în mod repetat, dar nu au reușit să se înfrângă reciproc până în august, când o mare armată pro-Uniune a invadat Missouri. Forțele confederate au fost înfrânte în bătălia de la Wilson's Creek, în sud-vestul statului Missouri, deși bande de gherile pro- confederative au continuat să acționeze până la sfârșitul războiului în acest stat. Una dintre cele mai notabile dintre aceste gherile confederate a fost Jesse James, care și-a câștigat infamia ca jefuitor de trenuri și bănci după război.

BĂTĂLIA DE LA BULL RUN, 1861 - A DOVEDIT CĂ RĂZBOIUL NU SE VA TERMINA CURÂND

Bătălia de la Bull Run a fost o înfrângere timpurie pentru Uniune, care a crezut la început că va reuși cu ușurință să-i zdrobească pe confederați prin lansarea unui atac în nord-estul Virginiei. Respinsă de confederați, armata Uniunii a fugit în dezordine spre Washington DC. Confederații au urmărit armata Uniunii și păreau să amenințe capitala nordică. Bătălia a epuizat ambele tabere, Uniunea suferind 14.500 de pierderi, iar Sudul 9.100 în cele 17 zile de luptă.

Kentucky-Bătălia de la Belmont se termină nedecis

Kentucky a încercat să rămână neutru în conflict, dar în septembrie 1861, forțele confederate au ocupat orașul Columbus. Legislativul statului Kentucky a reacționat cerând ajutorul guvernului Uniunii. O armată sub comanda generalului de brigadă Ulysses S. Grant a fost trimisă din Illinois și a traversat râul Mississippi și a mărșăluit spre orașul Belmont. Acolo, forțele Uniunii au învins garnizoana confederată, dar un contraatac puternic al întăririlor confederate din Columbus l-a forțat pe Grant să se retragă. Confruntarea s-a încheiat neconcludent, iar confederații au rămas cantonați în Columbus.

Un conflict localizat între milițiile confederate și cele ale Uniunii a continuat până în octombrie 1862, când a avut loc o nouă încercare de a-i alunga pe sudisti în bătălia de la Perryville. Această confruntare

a fost o victorie pentru Uniunie în măsura în care forţele confederate s-au retras ulterior spre sud, dar această retragere nu a fost urmată de un avans al Uniunii, iar status quo-ul incert din Kentucky a fost reluat.

Blocada și invazia maritimă a Uniunii în Carolina de Sud

Ca parte a planului Uniunii de a sugruma economic Sudul, a fost pusă în aplicare o blocadă navală a tuturor porturilor sudiste importante. Unităţile navale ale Uniunii au asediat cele mai importante porturi confederate și au reușit să oprească aproape toate exporturile de bumbac. Această strategie a devenit cunoscută sub numele de "Planul Anaconda" din cauza reprezentării sale în pliantele populare ale vremii ca un șarpe care se încolăcește în jurul Sudului.

În noiembrie 1861, o victorie majoră a Uniunii a fost obţinută când trupele generalului Thomas W. Sherman au cucerit Port Royal Sound din Carolina de Sud. Acest ghimpe în coasta Sudului va continua până la sfârșitul războiului și a jucat un rol important în asediul oraşului Charleston.

Simpatiile britanicilor față de Confederație

Între timp, Confederaţia a trimis doi "comisari" sau ambasadori, James Mason și John Slidell, în Marea Britanie, în încercarea de a obține sprijin împotriva Uniunii. Cei doi bărbaţi au ocolit blocada Uniunii şi au ajuns în Cuba, unde s-au îmbarcat pe nava poştală britanică *Trent,* care a pornit spre Europa în noiembrie 1861.

Cu toate acestea, nava *Trent a* fost interceptată de o navă a Uniunii, *San Jacinto,* iar cei doi diplomaţi confederaţi au fost arestaţi şi duși la Fort Warren din Boston. Forţele Uniunii încălcaseră toate principiile de drept internaţional referitoare la neutralitate, iar guvernul britanic a subliniat în mod corect faptul că Congresul SUA declarase război Marii Britanii în 1812, când navele britanice au capturat vase americane în drum spre Franța. Pentru o vreme, s-a părut că Marea Britanie ar putea intra în război împotriva Uniunii. Doar scuzele guvernului Lincoln și eliberarea comisarilor confederaţi au servit pentru a evita implicarea directă a Marii Britanii în război.

Sprijinul tacit al Marii Britanii pentru Confederație

Din acel moment, Marea Britanie i-a favorizat în mod deschis pe confederați și chiar a permis ca navele de război ale Confederației să fie construite în șantierele navale britanice. Legăturile dintre Marea Britanie și Confederație au fost cimentate de prietenia personală dintre prim-ministrul evreu britanic din acea vreme, Benjamin Disraeli, și secretarul de stat evreu al Confederației, Benjamin Judah.

Opiniile lui Disraeli despre rasă (discutate într-o secțiune anterioară despre Marea Britanie) l-au făcut să simpatizeze personal cu cauza confederată, iar când Judah a fugit din Sud la sfârșitul războiului, a rămas ca oaspete personal al lui Disraeli în casa privată a acestuia din urmă din Anglia.

Uniunea lovește în sud

În ianuarie 1862, Uniunea a lansat prima sa invazie majoră în Sud. O armată condusă de Ulysses Grant a avansat în vestul Tennessee și a atacat Fort Henry, un fort confederat de pe râul Tennessee. Grant a mărșăluit apoi spre Fort Donelson, care a capitulat după un asediu de cinci zile.

Cucerirea acestor două fortificații a deschis o rută maritimă spre Tennessee și a permis Uniunii să creeze o forță considerabilă în spatele liniilor confederate. În cele din urmă, această forță avea să devină cunoscută sub numele de Armata din Tennessee și avea să joace un rol major în înfrângerea finală a Confederației.

Victoriile Uniunii au fost urmate de alte succese împotriva confederaților în Bătălia de la Pea Ridge, cunoscută și sub numele de Bătălia de la Elkhorn Tavern, Arkansas, la începutul lunii martie 1862. Cursul războiului părea să fie din nou pe drumul cel bun pentru forțele Uniunii după înfrângerea lor neașteptată din Prima bătălie de la Bull Run.

Bătălia de la Shiloh 1862

La 6 aprilie 1862, o armată confederată, care se strecurase nedetectată în spatele forțelor lui Grant, a lansat un atac surpriză asupra taberei Uniunii de la Pittsburg Landing, pe râul Tennessee. Angajamentul, care a devenit cunoscut sub numele de Bătălia de la

Shiloh, i-a văzut pe confederaţi respinşi după două zile de lupte sălbatice. Pierderile suferite în această bătălie au dat motive de îngrijorare ambelor tabere. Forţele Uniunii au suferit aproximativ 13.000 de pierderi, iar cele ale Confederaţii în jur de 10.700. Aproximativ 3.400 dintre aceştia au fost ucişi pe loc, un record care a fost depăşit în curând în bătăliile ulterioare ale războiului.

PRIMA BĂTĂLIE MONDIALĂ ÎNTRE NAVETE DE FIER SE ÎNCHEIE CU O REMIZĂ EPUIZATĂ

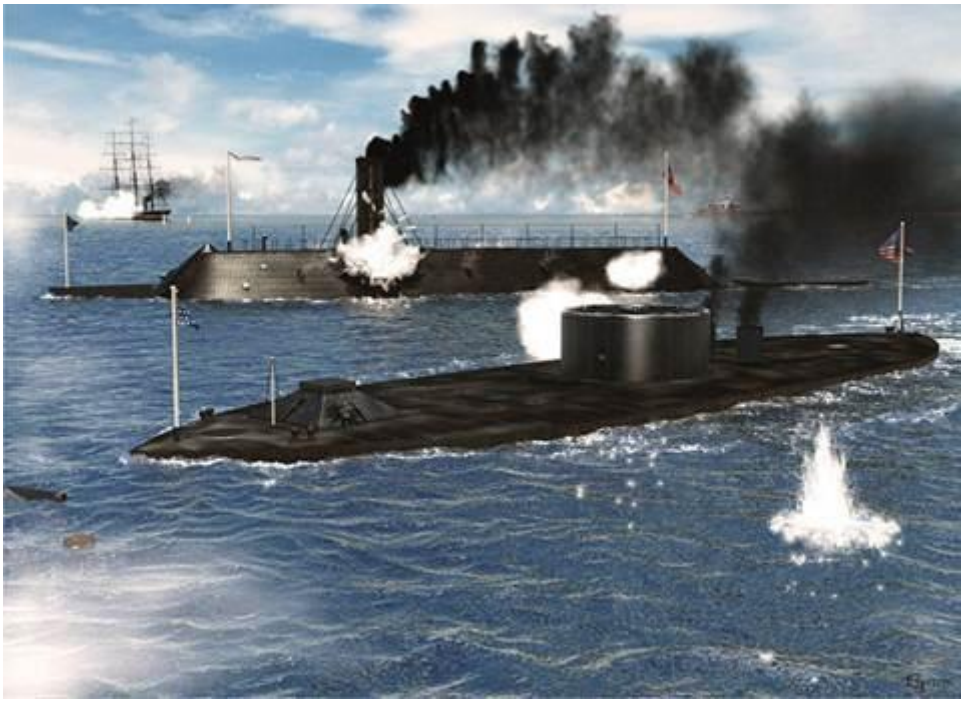

Nava de fier a Confederaţiei, CSS Virginia, s-a *duelat cu nava de fier a Uniunii,* USS Monitor, *în prima bătălie maritimă din lume între două nave de metal. În faimoasa confruntare de la Hampton Roads, cele două nave s-au bombardat fără încetare timp de ore întregi, înainte ca ambele să renunţe şi să se întoarcă la bază.*

Merrimack împotriva Monitorului – prima bătălie navală Ironclad din lume

Marina Uniunii deţinea o nouă armă puternică, o navă de fier numită *USS Monitor.* Plăcile de oţel de pe navă o făceau, cel puţin în teorie, impenetrabilă la focul de tun. Alarmaţi de perspectiva unei arme imbatabile aflate în posesia exclusivă a Nordului, confederaţii au transformat o fregată a Uniunii confiscată, numită *USS Merrimack, într-*

o navă de fier, pe care au numit-o *CSS Virginia.*

În martie 1862, nava *CSS Virginia a* intrat în gura râului James din Virginia și a atacat mai multe nave din lemn ale Uniunii care impuneau blocada portului.

Patru dintre navele din lemn au fost scoase din uz în scurt timp. A doua zi, *USS Monitor a* sosit și a angajat *CSS Virginia* în ceea ce a devenit prima confruntare navală cu nave de fier din lume. Cele două nave au tras în fiecare dintre ele, ore în șir, reușind adesea să se lovească direct, dar nu au provocat niciodată daune serioase. În cele din urmă, cu echipajele epuizate, navele de fier s-au dezangajat și au plecat pe drumuri separate. Bătălia a arătat, totuși, că ziua navelor de război din lemn era pe sfârșite.

Campania Shenandoah blochează înaintarea Uniunii

Bucuroasă de succesele inițiale de pe uscat, armata Uniunii și-a fixat ca următor obiectiv capturarea orașului Richmond, Virginia, capitala Confederației. O armată confederată de aproximativ șaisprezece mii de oameni, sub comanda generalului "Stonewall" Jackson, era singurul lucru care stătea în calea armatei Uniunii.

Deși neimportant din punct de vedere strategic, Richmond era la fel de simbolic ca și Washington DC. Orașele se aflau la doar o sută de mile distanță, iar Confederații erau la fel de hotărâți să păstreze controlul asupra capitalei lor precum Uniunea era hotărâtă să păstreze Washington DC.

Ca urmare, când a fost lansat avansul nordicilor asupra Richmond în aprilie 1862, Jackson a primit ordin să oprească atacul prin orice mijloace posibile. Generalul confederat a dus o campanie remarcabilă și a reușit să păcălească forțele Uniunii, făcându-le să creadă că se confruntă cu o armată uriașă în Valea Shenandoah. Tactica lui Jackson a avut succes: pentru a i se opune lui și celor șaisprezece mii de oameni care au luptat alături de el în cea mai mare parte a campaniei, Nordul a desfășurat o armată de cincizeci și cinci de mii de oameni de care era mare nevoie pe alte fronturi.

Jackson a obținut victorii importante în campaniile din Valea Shenandoah, în bătăliile de la McDowell, Front Royal, Winchester, Cross Keys și Port Republic. Apoi s-a retras pentru a ajuta la

consolidarea apărării orașului Richmond. Forțele Uniunii au cucerit Yorktown după o lună de asediu și apoi au avansat spre Richmond. Au fost întâmpinați în luptă la doar câțiva kilometri de Richmond, la Fair Oaks Station. A urmat Bătălia de la Seven Pines și, deși s-a încheiat fără concluzii, înaintarea Uniunii spre Richmond a fost oprită.

Bătăliile de șapte zile arată cum atacul Uniunii asupra Richmond este înfrânt

Între 25 iunie și 1 iulie, forțele Uniunii au lansat ceea ce sperau să fie avansul final care să cucerească Richmond. O serie de bătălii repetate au avut loc în acea săptămână, care au devenit cunoscute sub numele de "Bătăliile de șapte zile". Armata Uniunii a ajuns la câțiva kilometri de Richmond, dar contraatacurile repetate ale forțelor confederate le-au forțat să se retragă. După un angajament la Gaines' Mill, confederații au preluat inițiativa și au forțat armata Uniunii să se retragă. Richmond a fost salvat, dar cu un preț teribil. Uniunea a suferit aproximativ șaisprezece mii de pierderi, iar confederații aproximativ douăzeci de mii de morți, adică o cincime din forțele apărătorului.

După această victorie, generalul confederat Robert E. Lee a fost numit comandant al Armatei Virginiei de Nord și a devenit o figură idolatrizată în Sud. Capacitatea sa remarcabilă de comandant militar și strateg, combinată cu personalitatea sa, a servit drept sursă de inspirație pentru Sud și a fost adesea citat ca fiind singurul motiv pentru care Sudul nu s-a prăbușit în etapele critice ale războiului.

Nordul capturează New Orleans

Uniunea și-a reparat înfrângerea suferită în afara Richmond-ului, lansând un atac de succes asupra unor obiective de-a lungul râului Mississippi în aprilie 1862. Confederații au lansat o serie de contraatacuri disperate, care au inclus instalarea de cabluri cu lanțuri peste râu și plasarea de plute în flăcări în derivă în flota Uniunii. Cu toate acestea, au fost în mod constant respinși de forța combinată a Uniunii, formată din forțe navale și de infanterie, de aproximativ 18.000 de oameni.

În cele din urmă, armata Uniunii a ajuns la periferia orașului

New Orleans. Apărătorii confederați depășiți numeric, aproximativ trei mii de oameni, au fugit în fața armatei copleșitoare a Uniunii, lăsând orașul să fie ocupat la 25 aprilie 1862. Pentru tot restul războiului, New Orleans, cel mai mare oraș confederat și cheia către Mississippi, a rămas în mâinile Uniunii. Pierderea sa a fost un dezastru pentru Confederație.

Cedar Mountain și Manassas - Victorie confederată în Nord

Pierderea orașului New Orleans nu a afectat seria de victorii ale Confederației în Virginia. La 9 august 1862, Lee a zdrobit o armată a Uniunii în bătălia de la Cedar Mountain, lângă Culpeper, Virginia. Confederații s-au năpustit asupra unei baze a armatei unioniste de la Manassas Junction, unde au capturat o cantitate semnificativă de provizii foarte necesare.

Fortificați, Lee și Jackson au trasat apoi o linie de apărare în așteptarea unui contraatac al Uniunii. Nu au avut mult de așteptat. Pe 29 august, o armată a Uniunii de aproximativ șaizeci și două de mii de oameni a atacat forțele confederate, care numărau până atunci doar aproximativ douăzeci și trei de mii de oameni. Jackson nu-și câștigase degeaba porecla Stonewall și, printr-o strategie defensivă inteligentă, a rezistat asaltului copleșitor. În acest proces, s-a creat o asemenea confuzie în rândurile Uniunii, încât comandantul lor a crezut că bătălia a fost câștigată și a trimis o telegramă la Washington DC în acest sens.

Telegrama a fost prematură. O unitate de artilerie confederată l-a întărit pe Lee, iar bombardamentul rezultat a decimat forțele Uniunii. Nordicii au fugit înfrânți, urmăriți de trupele confederate victorioase.

Victoria confederată fusese cumpărată cu bani grei. Forțele Uniunii au suferit 14.500 de pierderi, față de 9.200 ale Confederației, dar Sudul, spre deosebire de Nord, nu a putut înlocui pierderile de o asemenea amploare.

JEFFERSON DAVIS ŞI STATELE CONFEDERATE ALE AMERICII

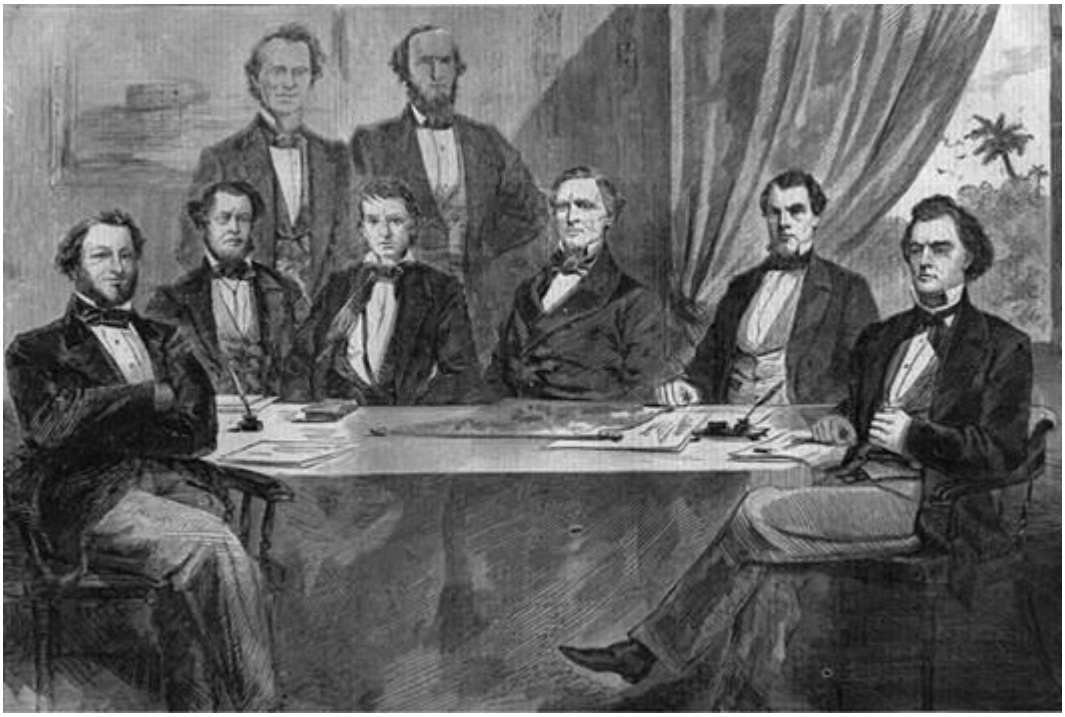

Cabinetul confederat în ședință la Richmond, Virginia, sub președinția lui Jefferson Davis (1808-1889). Cu strămoși galezi și scoțieni, Davis a servit în Primul grup de voluntari din Mississippi în Războiul din Mexic din 1846, unde a luptat sub comanda socrului său, Zachary Taylor. A fost rănit și s-a întors acasă în cârje, fiind întâmpinat ca un erou. A câștigat cu ușurință alegerile pentru Senatul SUA în 1847 și a fost reales în 1850. Numit secretar de război al SUA în 1853, Davis a evitat un al doilea conflict cu Mexicul, coordonând o soluție diplomatică la un nou conflict, prin intermediul "Achiziției Gadsden". Teritoriul dobândit în acest mod a devenit sudul New Mexico și Arizona, pentru care guvernul SUA a plătit 10 milioane de dolari Mexicului. În 1857, a fost reales în Senatul SUA, iar în 1860 a fost nominalizat de Convenția Democrată pentru funcția de președinte. A refuzat oferta, având în vedere tensiunile tot mai mari dintre Nord și Sud din cauza sclaviei, iar când statul Mississippi a făcut secesiune din Uniune, în ianuarie 1861, a demisionat din toate funcțiile și a plecat acasă.

Ales în unanimitate președinte de către Convenția Confederată, primul act al lui Davis a fost trimiterea unei delegații de pace la Washington DC pentru a încerca să rezolve criza prin negocieri. Lincoln a refuzat însă să se întâlnească cu emisarii. La sfârșitul războiului, Davis a fost arestat și încarcerat timp de doi ani sub acuzația de trădare. Acuzațiile nu au fost niciodată aduse la instanță și a fost eliberat pe o

cauțiune de 100.000 de dolari, plătită de nordici simpatizanți. Și-a trăit viața în semi-retragere în sud.

Sudul depășește limitele - bătălia de la Antietam

Bucuroși de victoria impresionantă din nordul Virginiei, confederații au decis să treacă la ofensivă și să mute războiul în teritoriul Uniunii. Ca parte a acestei deplasări spre nord, lui Jackson i s-a ordonat să cucerească orașul Harper's Ferry, care fusese deținut de o garnizoană a Uniunii încă de la începutul războiului.

Capturarea acestui oraș istoric - scena unei tentative de revoltă armată împotriva sclaviei în 1859, condusă de aboliționistul John Brown - a fost singurul succes al campaniei.

Armata confederată de treizeci și cinci de mii de oameni a fost atacată de o armată a Uniunii de aproximativ șaptezeci și cinci de mii de oameni la Antietam, în septembrie 1862. Confederații, depășiți numeric, au rezistat cu greu atacului Uniunii și au fost nevoiți să se retragă înapoi în Virginia. Invazia din Maryland a fost o înfrângere militară pentru confederați, iar bătălia de la Antietam a devenit cea mai sângeroasă bătălie de o zi din Războiul Civil, Confederația suferind puțin peste zece mii de pierderi, iar forțele Uniunii peste douăsprezece mii.

Fredericksburg-Union încearcă o nouă invazie în Virginia

Armata Uniunii a încercat să profite de retragerea confederată din Maryland pentru a invada din nou nordul Virginiei. Cu toate acestea, sudiștii, care se așteptau la o astfel de mișcare, au săpat poziții defensive bine planificate în jurul dealurilor din apropierea Fredericksburg.

La 13 decembrie 1862, o armată a Uniunii, care număra peste 114.000 de oameni, a luat cu asalt liniile confederate, ținute de puțin peste 70.000 de oameni. Chiar dacă forțele Uniunii îi depășeau numeric pe cele ale confederaților, decizia de a ataca apărarea puternic fortificată de la Fredericksburg a transformat bătălia într-una dintre cele mai unilaterale confruntări din timpul războiului.

Armata Uniunii a fost ruptă în liniile de apărare și forțată să se retragă cu pierderi grele. Pierderile Uniunii s-au ridicat la

aproximativ 12.600 de morţi, răniţi sau dispăruţi, faţă de 5 300 de pierderi ale Confederației.

Murfreesboro-Nord și Sud în impas

Forţele Uniunii din Tennessee au lansat un nou asalt asupra principalei lor forţe confederate de opoziţie la 31 decembrie 1962, în ceea ce a devenit cunoscut în nord ca Bătălia de la Stones River sau în sud ca Bătălia de la Murfreesboro.

Angajamentul a oscilat timp de două zile, până când întăririle de artilerie ale Uniunii au provocat pierderi atât de mari confederaților, încât aceștia au fost nevoiţi să se retragă. Bătălia s-a încheiat neconcludent, deși confederații au pierdut ocazia de a alunga forţele invadatoare ale Uniunii.

Deși ambele tabere au suferit pierderi de aproximativ 12.000 de morţi fiecare, acest conflict a marcat un punct de cotitură pentru Confederație. Din acel moment, Confederația va duce o luptă disperată de ariergardă în sud, încercând în zadar să evite o prăbușire totală în spatele liniei frontului din Virginia.

Prima tentativă a Uniunii de a diviza Confederația eșuează în bătălia de la Chickasaw Bluffs

Uniunea a hotărât că o lovitură la sud, de-a lungul râului Mississippi, ar fi împărţit Confederația în două părţi geografice și, astfel, i-ar fi grăbit înfrângerea. În acest scop, au fost adunate două mari grupuri de armate și au primit ca prim obiectiv capturarea importantului oraș-fortăreață confederat Vicksburg din Mississippi.

La 26 decembrie 1862, forţele Uniunii sub comanda generalului- maior Will Sherman au atacat apărarea exterioară puternic fortificată a Vicksburgului la Walnut Hills. În timpul luptei, care a devenit cunoscută sub numele de Bătălia de la Chickasaw Bluffs, forţele Uniunii au fost respinse cu pierderi grele. Prima încercare a Uniunii de a tăia sudul în două a eșuat lamentabil.

200.000 DE NEGRI LUPTĂ PENTRU NORD ÎMPOTRIVA SUDULUI

Până la sfârșitul războiului, peste 200.000 de negri s-au înrolat în armata nordică a Uniunii împotriva Sudului. Aceștia au fost organizați sub egida Biroului de trupe de culoare, care a fost înființat prin Ordinul general nr. 143 la 22 mai 1863, și care era segregat din punct de vedere rasial. Aproximativ nouăzeci și patru de mii de bărbați erau foști sclavi din statele care se separaseră de Uniune, în timp ce aproximativ patruzeci și patru de mii erau foști sclavi sau oameni liberi din statele de frontieră. Restul au fost recrutați din statele nordice și din Teritoriul Colorado. Deși luptau pentru libertatea lor, Nordul încă îi ținea pe negri separați de albi.

Grierson Raid mătură sudul

În aprilie 1863, un detașament de cavalerie al Uniunii, sub comanda lui Benjamin H. Grierson, a lansat una dintre cele mai îndrăznețe lupte din întregul război. În fruntea unei forțe de 1.700 de oameni, Grierson a plecat din La Grange, Tennessee, și în șaisprezece zile a parcurs cele șase sute de mile până la Baton Rouge, Louisiana. Pe drum, au distrus kilometri de cale ferată, au luat cinci sute de prizonieri, au evitat mii de trupe confederate și au pierdut doar douăzeci și patru de oameni.

Uniunea lansează a doua campanie de promovare a Richmond

După ce și-a revenit după înfrângerea de la Fredericksburg, armata Uniunii din nord a lansat o a doua ofensivă asupra capitalei confederate Richmond. O armată bine echipată de 134.000 de oameni a

pornit spre ceea ce Uniunea spera să fie o lovitură de knock-out asupra forţelor confederate din Virginia.

Forţele Uniunii au intrat în Virginia la 27 aprilie 1863 şi au angajat armata confederată în inferioritate numerică în afara Chancellorsville. O combinaţie de tactici îndrăzneţe din partea comandanţilor confederaţi, Lee şi Jackson, şi conducerea precaută a generalului Joseph al Uniunii, a permis sudiştilor să învingă în mod categoric invazia. După câteva zile de bătălie sângeroasă, forţele Uniunii s-au retras din nou spre nord.

Victoria Confederației a fost atenuată doar de pierderile enorme suferite, printre care se numără și împușcarea accidentală a lui Jackson de către propriile trupe. Liderul confederat a murit mai târziu din cauza rănilor suferite și a fost numărat printre cele 12.750 de pierderi suferite de tabăra sa. Deși armata Uniunii a avut pierderi de 17.300 de oameni, Confederația nu avea suficiente rezerve pentru a compensa astfel de pierderi. Victoria de la Chancellorsville nu a putut ascunde faptul că valul războiului începuse să se întoarcă împotriva Sudului.

Căderea de la Vicksburg taie Confederația în două

În aprilie 1863, Uniunea a lansat o nouă încercare de a cuceri valea râului Mississippi. În ciuda pierderilor grele suferite, forţele Uniunii sub comanda generalului Ulysses Grant au înaintat spre sud până la Jackson, capitala statului Mississippi. Acolo, armata Uniunii, formată din patruzeci și patru de mii de oameni, i-a copleșit pe cei șase mii de apărători confederaţi într-o scurtă bătălie la 12 mai 1863.

Grant a avansat apoi spre Vicksburg și a învins două contraatacuri lansate de apărătorii orașului. Forţele Uniunii au lansat două atacuri frontale asupra orașului, ambele fiind respinse cu pierderi grele. Grant a ordonat apoi ca orașul fortificat să fie asediat, în loc să își epuizeze trupele în asalturi interminabile.

Apărătorii confederaţi au rezistat timp de șase săptămâni, dar au fost nevoiți să se predea la 4 iulie 1863. Căderea Vicksburgului a împărţit Sudul în două, iar Confederația a primit o lovitură fatală. Puțini credeau că Sudul ar putea câștiga războiul după o înfrângere de o asemenea amploare.

PICKETT'S CHARGE ÎNCHEIE BĂTĂLIA DE LA GETTYSBURG 1863

Bătălia de la Gettysburg, care s-a desfăşurat pe parcursul a trei zile, între 1 şi 3 iulie 1863, a fost cea mai mare bătălie terestră din timpul Războiului Civil şi din istoria Americii. Punctul culminant a fost reprezentat de o ofensivă a 15.000 de soldaţi confederaţi, sub comanda generalului George E. Pickett, care au traversat un câmp deschis de o milă spre o poziţie a Uniunii de pe Cemetery Ridge. Deşi au fost bombardaţi cu focuri de artilerie şi de puşcă, oamenii lui Pickett au ajuns la liniile Uniunii, dar nu au reuşit să le spargă. În cincizeci de minute de luptă, două treimi din oamenii lui Pickett au fost răniţi, iar atacul, cunoscut sub numele de Atacul lui Pickett, a marcat înfrângerea încercării confederate de a invada teritoriul Uniunii. Armata confederată s-a retras a doua zi, lăsând un câmp de luptă presărat cu peste 48.000 de victime din ambele tabere. Peste 172.000 de oameni şi 634 de tunuri au luat parte la bătălie, iar aproximativ 569 de tone de muniţie au fost consumate.

Gettysburg - 48.000 de victime într-o singură bătălie

Liderii confederaţi erau conştienţi de înrăutăţirea situaţiei militare şi au decis să joace un pariu de tipul "totul sau nimic". Lui Lee i s-a ordonat să invadeze Pennsylvania şi să provoace o înfrângere decisivă a forţelor Uniunii pe propriul lor teritoriu.

La începutul lunii iulie, armata lui Lee, formată din aproximativ şaptezeci şi două de mii de oameni, a ajuns în oraşul Gettysburg din Pennsylvania, unde a fost întâmpinată în luptă de cei nouăzeci şi

trei de mii de oameni ai generalului George Meade dintr-o puternică armată a Uniunii. Inițial, trupele Uniunii au respins un asalt hotărât al Confederației, care a durat două zile. În cea de-a treia zi, armata confederată, din ce în ce mai disperată, a lansat un ultim atac asupra liniilor Uniunii. Acesta a implicat un asalt aproape sinucigaș al unei forțe confederate sub comanda generalului-maior George Pickett, care a devenit celebru sub numele de "Atacul lui Pickett". Atacul a eșuat, mai mult de jumătate dintre atacatorii confederați căzând în timpul încercării.

Înfrângerea a fost copleșitoare, iar Lee a fost nevoit să se retragă în Virginia cu rămășițele armatei sale zdrobite. La rândul ei, armata Uniunii era la fel de epuizată și nu a avut energia necesară pentru a-i urmări pe confederații care se retrăgeau.

Gettysburg a fost o victorie decisivă a Uniunii și a întors definitiv războiul în favoarea Nordului. A fost obținută cu un cost uimitor. Un sfert dintre toți oamenii care au luat parte la bătălie au căzut, Uniunea suferind aproximativ 23.000 de pierderi, față de 25.000 pentru Confederați.

În noiembrie 1863, Lincoln a dedicat un cimitir național celor care au murit în bătălia de la Gettysburg. Discursul său, cunoscut sub numele de Discursul de la Gettysburg, a reafirmat hotărârea sa de a vedea țara reunită și a devenit celebru ca expresie a principiilor pentru care a luptat Nordul.

Lincoln suspendă democrația

Chiar dacă Uniunea a câștigat două dintre cele mai importante angajamente ale conflictului, sentimentul anti-război a crescut până la punctul în care a izbucnit o rebeliune deschisă în Nord. Un număr mare de nordici, așa cum corect prevăzuseră, nu se mai interesau într-un fel sau altul de problema sclaviei și mulți au devenit obosiți de războiul care părea să se prelungească fără sfârșit.

Lincoln a suspendat, de asemenea, o serie de instituții democratice sub rigorile războiului, inclusiv dreptul la libertatea de exprimare și protecția împotriva detenției fără proces. Aceste măsuri au stârnit furia multor nordici care au pus la îndoială comportamentul președintelui în prisma principiilor democratice pentru care se

presupunea că luptă.

Furia față de comportamentul din ce în ce mai autoritar al lui Lincoln a atins un punct culminant odată cu arestarea și deportarea în Confederație a unui congresman din Ohio, Clement L. Vallandigham, în mai 1863. Congresmanul nu făcuse decât să țină un discurs de condamnare a războiului.

În plus, Lincoln a interzis ziarul *Chicago Times* în iunie 1863, după ce și acesta devenise din ce în ce mai antirăzboi. Această măsură a provocat revoltă în tot Nordul, iar Lincoln a fost nevoit să dea înapoi.

Revoltă împotriva negrilor în New York

Până în 1863, Uniunea se bazase pe voluntari pentru armata sa, dar în acel an a instituit recrutarea pentru a obține numărul necesar pentru a învinge decisiv Sudul. Instituirea de către Uniune a conscripției în 1863 s-a dovedit a fi foarte controversată. Mulțimi albe s-au adunat în New York și au atacat și incendiat birouri guvernamentale într-o revoltă care a durat patru zile. Pe lângă sentimentul antiguvernamental, negrii erau vizați de revoltători ca fiind cauza principală a războiului.

Poliția și miliția din New York au fost incapabile să controleze tulburările, iar guvernul Uniunii a fost nevoit să redirecționeze o parte a armatei din Virginia către New York pentru a restabili ordinea. Tulburări similare au avut loc și în alte părți ale Uniunii, deși nu la aceeași scară ca în New York. Revoltele au fost o dovadă a acurateței predicției lui Lincoln, conform căreia albilor din nord nu le păsa deloc de situația dificilă a sclavilor negri din sud.

Bătălia de la Chickamauga - prima victorie a Confederatului

Între timp, armata Uniunii din Tennessee a dus o campanie de intensitate redusă împotriva forțelor confederate din sud. În septembrie 1863, însă, a fost lansată o ofensivă majoră care avea ca scop capturarea importantului centru feroviar confederat Chattanooga din Tennessee.

Confederații s-au retras din oraș, preferând să se retragă la Chickamauga, în apropiere. O apărare solidă a Confederației a făcut să deraieze atacul Uniunii, iar o eroare strategică a nordicilor a deschis

o breșă neintenționată în liniile lor.

Acest lucru a fost exploatat de confederați pentru a alunga o treime din armata Uniunii și pe comandantul acesteia, generalul William Rosecrans, de pe câmpul de luptă. Înfrânte, forțele Uniunii s-au retras apoi în Chattanooga, unde au preluat apărarea confederată parțial finalizată și au așteptat inevitabilul atac.

"STONEWALL" JACKSON-EROUL SUDIST

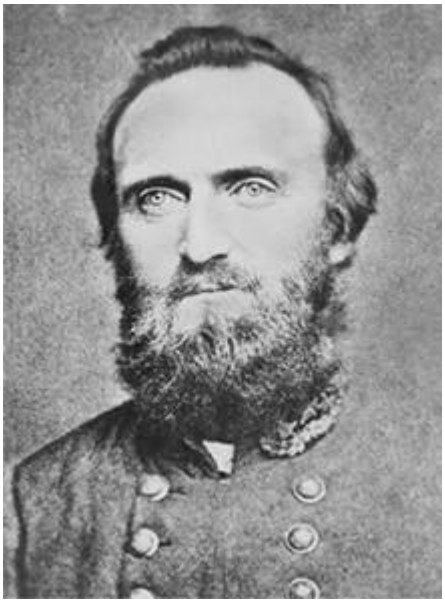

Thomas Jonathan Jonathan "Stonewall" Jackson, (1824-1863), unul dintre cei mai capabili comandanți ai armatei confederate, ale cărui isprăvi militare au devenit legendare. Veteran al Războiului din Mexic, Jackson a comandat, de asemenea, trupele care au supravegheat spânzurarea militantului aboliționist John Brown.
Cu toate acestea, în timpul Războiului Civil, a dobândit cea mai mare faimă. În repetate rânduri și-a păstrat pozițiile în fața unor șanse copleșitoare, o trăsătură care i-a adus porecla de "Stonewall", o expresie care a intrat în lexicul englezesc cu sensul de "a rezista". Jackson a fost rănit de un foc prieten în 1863 și a murit de pneumonie în timp ce încerca să se recupereze.

Confederatele au fost înfrânte și Tennessee a fost cucerit de Uniune

Forțele confederate au asediat Chattanooga, dar au fost respinse în bătălia de la Wauhatchie, care a avut loc la 28 octombrie. În luna următoare, forțele Uniunii au trecut din nou la ofensivă și au cucerit de la confederați terenul înalt din apropiere, Orchard Knob.

Alte forţe ale Uniunii, sub comanda generalului Sherman, i-au atacat pe confederaţi în Bătălia de la Missionary Ridge.

Până la sfârşitul lunii noiembrie, armata Uniunii i-a învins pe confederaţi în bătăliile de la Lookout Mountain şi Missionary Ridge. Confederaţii au fugit, iar până la sfârşitul anului, cea mai mare parte a statului Tennessee a căzut sub controlul Uniunii. Toţi confederaţii informaţi ştiau că această evoluţie a marcat începutul sfârşitului pentru Sud.

Bătăliile din sălbăticie - Sudul sângerează uscat

Până în mai 1864, armatele din Sud şi din Nord s-au luptat din nou în pădurile dese din Wilderness, Virginia, aproape de vechile câmpuri de luptă de la Chancellorsville şi Fredericksburg. În lupte crâncene, marcate de o mare confuzie, niciuna dintre părţi nu i-a provocat celeilalte o înfrângere militară decisivă, dar pierderile au fost de ordinul zecilor de mii de victime de ambele părţi.

Confederaţia era secătuită de sânge şi nu dispunea de rezervele de populaţie ale Nordului pentru a-şi aproviziona continuu forţele armate. Ca urmare, atunci când Uniunea şi-a lansat campania finală din 1864, a reuşit să alinieze aproximativ 235.000 de oameni faţă de armata totală a Confederaţiei, care număra 135.000 de soldaţi subaprovizionaţi şi subalimentaţi.

A treia tentativă de a cuceri Richmond eşuează

Generalul Ulysses Grant fusese numit comandant-şef al forţelor nordice în urma bătăliei neconcludente de la Wilderness din Virginia. Într-o schimbare de tactică, Grant a ordonat armatei Uniunii să treacă la ofensivă, fiind pentru prima dată în timpul războiului când o astfel de comandă a fost dată unei armate nordice.

Ca urmare, forţele Uniunii au înaintat spre sud, iar în luna mai a izbucnit o bătălie de zece zile în micul oraş Spotsylvania Court House, Virginia.
În ciuda faptului că a suferit pierderi enorme, 17.000 de oameni în acea bătălie, Grant a ordonat armatei să pornească din nou în încercarea de a cuceri Richmond.

Apărătorii confederaţi şi-au adunat rezervele şi au întâmpinat

frontal atacul Uniunii la Cold Harbor, Virginia, la mică distanţă de Richmond. A urmat Bătălia de la Cold Harbor, care a fost ultima înfrângere majoră suferită de armatele Uniunii în război. Armata Uniunii a suferit peste 7.000 de pierderi, faţă de cele ale Confederaţiei, care au fost mai mici de 1.500.

Richmond a fost asediat

Forţele Uniunii au atacat apoi capitala confederată dinspre sud printr- o mişcare de încercuire care a implicat lovirea adâncă a Virginiei înainte de a se îndrepta din nou spre nord. Planul aproape că a funcţionat, iar apărătorii confederaţi abia au reuşit să îşi aducă armata pe poziţii la timp. Înaintarea Uniunii a fost oprită la sud de Richmond, în oraşul Petersburg, de o acţiune disperată a Confederaţiei din ariergardă. Richmond a fost asediat şi izolat efectiv.

Forţele Uniunii au încercat, de asemenea, să cucerească oraşul Petersburg din Virginia, dar o apărare puternică a Confederaţiei a împiedicat atacul. Fără să se descurajeze, forţele Uniunii au săpat tranşee care s-au întins în cele din urmă pe o distanţă de peste 30 de mile în jurul Petersburgului şi au asediat oraşul.

***Scufundarea vasului* CSS Alabama**

Nava de război a Confederaţiei, *CSS Alabama, a* fost construită în secret pentru Sud într-un şantier naval britanic în 1862 şi a făcut ravagii pe rutele comerciale şi de aprovizionare ale Uniunii către Europa de la lansare până în 1864. În acest timp, echipajul ei a abordat 450 de nave ale Uniunii, a confiscat sau a ars 65 de nave comerciale ale Uniunii şi a luat peste două mii de prizonieri. În iunie 1864, *CSS Alabama,* care nu acostase niciodată în niciun port confederat, a debarcat la Cherbourg, în Franţa, pentru reparaţii şi pentru a descărca prizonieri. Vestea despre acostarea celebrului raider confederat s-a răspândit în curând şi, în scurt timp, nava *USS Kersarge a* Uniunii a apărut în afara Cherboug-ului. *CSS* Alabama a părăsit portul la 19 iunie 1864 şi a atacat *USS Kersarge*. Bătălia a fost scurtă şi ascuţită, iar *CSS Alabama a* fost scufundat în mai puţin de două ore.

Un alt celebru raider confederat, *CSS Florida, a* fost capturat,

încălcând dreptul internațional, în portul din Bahia (în prezent Salvador), Brazilia, în octombrie 1864.

Echipajul celui de-al treilea celebru raider confederat, *CSS Shenandoah,* care operase în Oceanul Pacific, nu a aflat că războiul s-a încheiat până la 2 august 1865. Până în luna noiembrie a aceluiași an a ajuns la Liverpool, în Anglia, unde căpitanul său a predat nava autorităților.

Primul asalt asupra Atlanta

În iunie 1864, forțele Uniunii au lansat o invazie majoră în statul Georgia și au avansat optzeci de mile într-o lună, forțându-i pe apărătorii confederați să se retragă fără să aibă loc un angajament major. În luna următoare, forțele Uniunii au luat cu asalt o linie defensivă confederată pe Muntele Kennesaw, în apropiere de Atlanta, dar au fost respinse cu două mii de pierderi. Cu toate acestea, forțele Uniunii erau deja încrezătoare în victorie și au ajuns în curând la periferia orașului Atlanta.

Confederații au opus o rezistență disperată cu armata lor masiv depășită numeric, iar până la sfârșitul lunii iulie, Uniunea a suferit nouă mii de pierderi față de zece mii de confederați. La această rată de uzură, prăbușirea Confederației era doar o chestiune de timp.

Ultima aruncare a Confederatului

Cu Atlanta și Petersburg sub asediu, liderii confederați știau că timpul nu era de partea lor. A fost luată decizia de a duce războiul direct la Washington DC în speranța că ar putea fi încheiat pe cale diplomatică. Cel puțin, aceasta ar fi forțat armata Uniunii care amenința Richmond să fie redirecționată spre apărarea Washington DC.

Misiunea a fost încredințată unei forțe confederate sub comanda generalului Jubal A. Early, care, după ce a mărșăluit spre nord, a traversat Maryland și a ajuns în perimetrul Washington DC la 11 iulie 1864. Prezența armatei confederate în văzul capitalei a provocat mare panică, iar Uniunea a trimis de urgență întăriri la Fort Stevens, situat în nord-vestul Washington DC.

Acolo, în prezența președintelui Abraham Lincoln în calitate de

observator personal, forţele Uniunii au respins încăierările lui Early. După ce a văzut apărarea Uniunii, liderul confederat şi-a dat seama că forţele sale erau prea slabe pentru a cuceri oraşul şi s-a retras în Virginia. Aceasta avea să fie ultima ofensivă majoră a Sudului în timpul războiului. Erau acum lipsiţi de provizii, de forţă de muncă şi, cel mai important, de voinţa de a rezista.

ARMATA UNIUNII DE 100.000 DE OAMENI CUCEREŞTE ŞI ARDE ATLANTA 1864

Arşiţa asediului de o lună al oraşului Atlanta, din 20 iulie până la 2 septembrie 1864, este descrisă cu acurateţe în această fotografie a ceea ce a fost principalul centru feroviar din Georgia. La 17 iulie, armata Uniunii, formată din 100.000 de soldaţi sub comanda generalului Sherman, a luat poziţie la nord de oraş împotriva celor 50.000 de apărători confederaţi. Confederaţii, depăşiţi numeric au fost împinşi înapoi şi oraşul distrus a căzut. Sherman a deportat populaţia civilă şi a ordonat ca oraşul să fie ars până la temelii. A fost o lovitură psihologică imensă pentru Sud.

The Fall of Atlanta

Orașul Atlanta, ultimul mare centru metropolitan aflat încă în mâinile Confederației, a fost înconjurat și asediat de forțele Uniunii în iunie 1864, după căderea orașului Chattanooga. Confederații au rezistat timp de patru luni, iar la periferia orașului au avut loc mai multe bătălii, inclusiv la Kennesaw Mountain, Peachtree Creek și Jonesborough. În cele din urmă, în urma unei alte confruntări majore, cunoscută sub numele de Bătălia de la Atlanta, confederații au fost forțați să se retragă la 1 septembrie 1864.

Orașul a fost predat a doua zi armatei americane sub conducerea generalului William Sherman. Generalul Uniunii a ordonat ca orașul să fie distrus, iar populația civilă să fie deportată. Întregul oraș a fost apoi ars până la temelii, fiind cruțate doar bisericile și spitalele.

Între timp, o unitate navală a Uniunii a preluat controlul asupra Golfului Mobile din Alabama în luna august, ceea ce a blocat ultimul mare port maritim al Sudului.

Confederatele pierd Valea Shenandoah

Prăbușirea Atlanta a fost precursorul unei serii de înfrângeri confederate. O mare armată a Uniunii, venită din Washington DC, a pornit în urmărirea generalului confederat Early și a forțelor sale în retragere, urmărindu-le până în Valea Shenandoah. Acolo, armata confederată, mult depășită numeric și subaprovizionată, a fost învinsă în succesiune rapidă în trei bătălii importante: Winchester și Fishers Hill în septembrie și Cedar Creek în octombrie.

Seria de victorii i-a permis lui Lincoln să câștige cu ușurință alegerile prezidențiale care au urmat, în ciuda disensiunilor anterioare legate de metoda sa de guvernare. Alegerile au avut loc, bineînțeles, doar în statele nordice.

Revolta sclavilor și marșul lui Sherman spre mare

După distrugerea orașului Atlanta, Sherman și armata Uniunii au pornit în ultimele luni ale anului 1864 să mărșăluiască spre est, traversând Georgia până la mare și distrugând astfel ceea ce mai rămăsese din armatele sudiste ale Confederației. Forțele Uniunii au

mărşăluit de-a lungul unui front de 60 de mile spre portul Savannah, o ţintă care a fost atinsă la 21 decembrie.

Forţele lui Sherman au aplicat o politică deliberată de pământ pârjolit în acest marş, o tactică menită să-i demoralizeze pe sudişti şi să taie aprovizionarea armatelor confederate. Conform Ordinului special de campanie nr. 120 al lui Sherman, emis la 9 noiembrie 1864, în pregătirea expediţiei, comandanţii de corpuri de armată au fost autorizaţi în mod specific să "distrugă mori, case, fabrici de bumbac etc., iar pentru acestea este stabilit acest principiu general: În districtele şi cartierele în care armata nu este tulburată, nu trebuie permisă distrugerea unor astfel de bunuri; dar dacă gherilele sau bushwhackerii ne deranjează marşul, sau dacă locuitorii dau foc la poduri, obstrucţionează drumurile sau manifestă în alt mod ostilitate locală, atunci comandanţii armatei trebuie să ordone şi să impună o devastare mai mult sau mai puţin implacabilă în funcţie de măsura acestei ostilităţi".

În plus, sclavii negri eliberaţi în urma prăbuşirii Confederaţiei s-au ridicat şi s-au răzbunat pe foştii lor stăpâni albi. Violul, jaful şi jefuirea au devenit la ordinea zilei. Mii de negri s-au alăturat forţelor Uniunii de-a lungul drumului, o eventualitate care a fost văzută şi în Ordinul special de campanie nr. 120 al lui Sherman, care spunea la punctul 7: "Negrii care sunt apţi de muncă şi pot fi de folos celor mai multe coloane pot fi luaţi cu ei, dar fiecare comandant de armată va ţine cont de faptul că problema aprovizionării este foarte importantă şi că prima sa datorie este să se ocupe de cei care poartă arme."

Marşul spre mare, aşa cum a devenit cunoscut, l-a transformat pe Sherman într-o figură a urii în Sud. Conform propriilor estimări ale generalului Uniunii, campania a provocat pagube de aproximativ 100 de milioane de dolari, o sumă uriaşă după standardele vremii. Au fost distruse poduri, linii de telegraf, sute de fabrici şi mori şi peste cinci sute de kilometri de cale ferată.

Bătălia de la Franklin-Confederate Army Buckles

Ultimul oftat al Armatei Confederate din Tennessee a avut loc în bătălia de la Franklin, la 30 noiembrie 1864. Acest angajament important a fost, fără îndoială, cea mai gravă înfrângere suferită de

forţele confederate în întregul război, în care au căzut mai mult de jumătate din cei douăzeci de mii de combatanţi sudisti. La jumătatea lunii decembrie, armata Uniunii a lansat un asalt final asupra ultimelor forţe confederate din Tennessee în Bătălia de la Nashville. Confederaţii s-au destrămat în confuzie şi deziluzie, iar mulţi dintre ei s-au întors la fermele lor devastate, războiul fiind încheiat în ceea ce-i privea.

În multe zone ale Confederaţiei, penuria de alimente a început să ia proporţii grave, iar entuziasmul pentru continuarea războiului a scăzut. Dezertările pe scară largă au devenit din ce în ce mai frecvente, iar guvernul Confederaţiei a devenit din ce în ce mai mult o autoritate doar cu numele. La începutul lunii ianuarie 1865, armata Uniunii a cucerit ultimul port de coastă de o oarecare importanţă, Fort Fisher de pe coasta Carolinei de Nord. Blocada Uniunii asupra a ceea ce mai rămăsese din Sud era acum totală.

Bentonville-Armata unionistă mărşăluieşte spre nord pentru a înfrunta ultima fortăreaţă confederată

După ce au înfrânt armatele confederate din sud, forţele Uniunii au pornit spre nord pentru a ataca ultima armată confederată semnificativă, care era cantonată în jurul oraşului Richmond din Virginia. Pe drum, forţele Uniunii au fost atacate de o forţă confederată care reprezenta o treime din numărul lor în Bătălia de la Bentonville, la mijlocul lunii martie 1865.

În inferioritate numerică şi înarmat, atacul confederat nu a avut nicio şansă de succes şi a fost forţat să se retragă după două zile. Comandantul confederat, generalul Joseph E. Johnston, a păstrat restul armatei sale zdrobite în sălbăticie până în luna următoare, când s-a predat lui Sherman la Bennett Place.

Sherman Burns Columbia, Carolina de Sud

Armata Uniunii şi-a continuat marşul spre nord şi, la fel ca în Marşul spre Mare, a lăsat în urma sa o cale de distrugere. Fermele şi aşezările au fost arse după ce trupele au confiscat proviziile, iar locuitorii albi au fost adesea predate pentru a fi victimizate de sclavii negri eliberaţi.

Forţele lui Sherman au ajuns la Columbia, capitala Carolinei de Sud, la 17 februarie 1865. Orașul a fost predat fără luptă, dar acest lucru nu a împiedicat incendierea lui. În decurs de o zi, forţele lui Sherman au distrus aproape toate clădirile din centrul orașului.

Sherman a negat mai târziu că a ordonat incendierea, dar ordinul său de a distruge structurile militare a fost, fără îndoială, la originea distrugerii orașului. Aproximativ cincisprezece orașe sudiste de dimensiuni semnificative au fost incendiate în întregime sau parţial în timpul deplasării Uniunii spre nord, dar niciun act de distrugere nu s-a comparat sau nu a provocat mai multe controverse decât incendierea orașului Columbia.

CĂDEREA CAPITALEI CONFEDERATE MARCHEAZĂ ULTIMA REZISTENȚĂ A SUDULUI

Legendarul general confederat Robert E. Lee a ținut ani de zile capitala Sudului, Richmond, Virginia, în fața unui număr tot mai mare de trupe ale Uniunii. Înfrângerile suferite de armatele confederate în alte părți au făcut ca poziția lui Lee să devină din ce în ce mai nesustenabilă și, la începutul lunii aprilie 1865, acesta a ordonat evacuarea orașului la adăpostul întunericului. Orașul a fost ocupat de forțele Uniunii în aprilie 1865, iar Confederația a capitulat la scurt timp după aceea.

Căderea lui Richmond semnalează sfârșitul Confederației

Apărarea confederată a Richmond-ului devenea din ce în ce mai disperată pe măsură ce veștile despre înfrângerile din sud ajungeau la

Lee și la statul său major. O confruntare între armatele opuse în Bătălia de la Five Forks, la 1 aprilie 1865, la sud-vest de Petersburg, s-a soldat cu o victorie previzibilă a armatei Uniunii. Amploarea pierderilor suferite de confederați în această bătălie l-a forțat pe Lee să îl informeze pe președintele confederat Jefferson Davis că Petersburg și Richmond trebuiau evacuate.

Davis, care era prezent în Richmond, a părăsit orașul cu ultimul tren și a mutat capitala Confederației la Danville. Imediat după plecarea lui Davis, forțele Uniunii au lansat cel de-al treilea asalt major asupra Petersburgului și Richmond.

O armată nordică de nouăzeci și șapte de mii de soldați a învins cu ușurință apărătorii confederați, care numărau aproximativ patruzeci și cinci de mii de oameni. Richmond a fost ars până la temelii în confuzia care a urmat, iar la 3 aprilie 1865 a fost ocupat de forțele Uniunii. Președintele Lincoln a venit să vadă personal ruinele.

Armata confederată în retragere s-a confruntat cu forțele triumfătoare ale Uniunii într-o serie de bătălii în săptămâna care a urmat căderii Richmond. Poziția finală a lui Lee a fost în Bătălia de la Appomattox Court House, la 9 aprilie 1865, unde a încercat să spargă linia de soldați ai Uniunii care înainta. Când și-a dat seama că micile sale forțe erau depășite numeric, lui Lee nu i-a mai rămas altă alternativă decât să se predea. Armatei Confederate a Virginiei de Nord i s-a permis să organizeze o ultimă paradă pe 12 aprilie, în cadrul căreia a fost desființată în mod oficial. Războiul din Virginia de Nord se încheiase.

REGIMENTUL AL ŞASELEA KENTUCKY OFERĂ O PERSPECTIVĂ ASUPRA COSTULUI UMAN AL RĂZBOIULUI

Regimentul 6 din Kentucky a început războiul cu patru mii de oameni. A luat parte la majoritatea bătăliilor majore din teatrul de operaţii din vest, inclusiv Shiloh, Baton Rouge, Stones River, Chickamauga, Lookout Mountain, Resaca, GA, Dallas, GA, Peach Tree Creek, bătălia de la Atlanta, Jonesborough, campania de la Atlanta şi campania din Carolina de Sud. S-a predat la 25 aprilie 1865, cu doar cinci sute de oameni din efectivul iniţial în viaţă.

Un simpatizant al confederatului îl asasinează pe Lincoln

Lincoln îi ordonase lui Grant să fie generos cu confederaţii învinşi, deoarece intenţiona să urmeze o politică de reconciliere pentru a reface Uniunea. Cu toate acestea, la 14 aprilie 1865, a fost asasinat de un susţinător al Confederaţiei, actorul John Wilkes Booth, într-un teatru din Washington DC. Planurile lui Lincoln de reconciliere şi de repatriere a tuturor negrilor din America au murit odată cu el.

Între timp, capitularea lui Lee a avut rezultate previzibile asupra armatelor confederate rămase. Ultima armată din Carolina de Nord s-a predat la 17 aprilie, în timp ce forţele din Texas şi Louisiana s-au predat în luna următoare. Jefferson Davis, primul şi

singurul președinte confederat, a fost luat prizonier în Georgia la 10 mai. Odată cu capturarea sa, Confederația a luat sfârșit în mod oficial, la mai puțin de cinci ani de la declararea ei.

ABRAHAM LINCOLN A FOST ASASINAT DE UN SIMPATIZANT CONFEDERAT LA SFÂRȘITUL RĂZBOIULUI

Președintele Abraham Lincoln a fost asasinat de un simpatizant al Confederației, John Wilkes Booth, la 14 aprilie 1865, la doar cinci zile după capitularea Armatei Confederate din Virginia de Nord. Booth și conspiratorii săi sperau să revigoreze moralul scăzut al Confederației pentru a continua lupta. Booth a fost urmărit până la o ascunzătoare din Virginia, la 26 aprilie, și a fost ucis de trupele armatei Uniunii. Asasinatul a oprit, de asemenea, planurile lui Lincoln de a repatria toți negrii din SUA în Africa sau pe o insulă din Caraibe.

Insulele puse deoparte pentru negri

Politica lui Lincoln de emancipare a negrilor și de stabilire a acestora în izolare geografică față de albi s-a concretizat prin Ordinul special de campanie nr. 15 al generalului Sherman, emis în ianuarie 1865.

În cadrul acestei măsuri, sclavii negri eliberați au primit drepturi exclusive asupra unui număr de insule și a unor părți din regiunea de coastă a Carolinei de Sud și a Georgiei, precum și dreptul de a le folosi. Acest lucru a creat, de fapt, mini-case negrilor în

interiorul granițelor Statelor Unite. În mod previzibil, ordinul a fost revocat de președintele Andrew Johnson, care i-a succedat lui Lincoln, iar planul a rămas fără rezultat.

Al treisprezecelea amendament pune capăt în mod oficial sclaviei

Războiul Civil a rezolvat cele două mari probleme care au afectat Uniunea încă de la înființarea sa, și anume, întinderea puterii guvernului federal și problema sclaviei.

Victoria Nordului a adus victoria sistemului federal de guvernare, care prevedea că guvernul central avea dreptul de a decide în numele tuturor statelor în anumite domenii și că putea să anuleze conceptul de "drepturi ale statelor" care stătea la baza concepției confederale.

În ceea ce privește sclavia, victoria Nordului a pus capăt definitiv acestei practici în întreaga țară. Deși Congresul SUA a abolit sclavia în 1862, iar Lincoln a emis Proclamația de emancipare în ianuarie 1863, aceste măsuri s-au aplicat din punct de vedere legal doar statelor care formau Confederația.

Ca urmare, Constituția SUA a fost modificată în mod oficial la 6 decembrie 1865. Această măsură a abolit sclavia în toate statele și teritoriile Statelor Unite ale Americii.

Actele de reconstrucție și al paisprezecelea amendament - Răzbunarea Nordului asupra Sudului

Asasinarea lui Lincoln a deschis porțile urii nordice împotriva Sudului. Congresul SUA, dominat acum în totalitate de membri care căutau mai degrabă răzbunare decât reconciliere, a adoptat o serie de legi, cunoscute sub numele de Legile de reconstrucție, menite să pedepsească Sudul pentru sclavie, secesiune și război.

Primul pas important în acest sens a fost cel de-al paisprezecelea amendament la Constituția SUA, propus pentru prima dată în 1866, care, deși a fost elaborat pentru a anula hotărârea Curții Supreme de Justiție în cazul Dred Scott, i-a privat de drepturi de vot pe albii care au susținut activ Confederația.

Secțiunea a doua a amendamentului prevedea că dreptul de vot

va fi refuzat doar celor care au participat la "rebeliune sau la alte infracțiuni". Secțiunea a treia a adăugat că "Nicio persoană nu va fi senator sau reprezentant în Congres, sau alegător al președintelui și vicepreședintelui, sau nu va deține vreo funcție, civilă sau militară, în cadrul Statelor Unite sau în cadrul vreunui stat, care, după ce a depus anterior un jurământ, în calitate de membru al Congresului sau de oficial al Statelor Unite, sau ca membru al vreunei legislaturi de stat, sau ca oficial executiv sau judiciar al vreunui stat, de a susține Constituția Statelor Unite, nu se va fi implicat în insurecție sau rebeliune împotriva acesteia, sau nu va fi oferit ajutor sau confort dușmanilor acesteia. Dar Congresul poate, prin votul a două treimi din fiecare Cameră, să înlăture această incapacitate."

Această limitare a fost înlăturată de Congres abia în 1898, dar Robert E. Lee a redobândit cetățenia Statelor Unite și, prin urmare, dreptul său de vot, abia în 1975, în mod postum.

Ca parte a acestei acțiuni de retragere a drepturilor de vot ale albilor, a fost invocată o lege a Congresului SUA din 1862, cunoscută sub numele de Jurământul Ironclad, împreună cu cel de-al 14-lea Amendament. Acest jurământ, conceput inițial pentru toți angajații federali, prevedea că cel care îl depunea nu a purtat niciodată arme împotriva Uniunii și nu a sprijinit Confederația, adică "nu a purtat niciodată de bună voie arme împotriva Statelor Unite", nu a acordat "de bună voie" "niciun ajutor, sprijin, sfat sau încurajare" persoanelor aflate în rebeliune și nu a exercitat sau a încercat să exercite funcțiile niciunei funcții în cadrul Confederației.

Adoptarea celui de-al paisprezecelea amendament a întâmpinat, în mod surprinzător, o rezistență viguroasă din partea legislaturilor din toate statele foste confederate, cu excepția Tennessee. Ca urmare, Congresul SUA a adoptat în martie 1867 Actul de reconstrucție, în temeiul căruia au fost instituite guverne militare în statele disidente. Fiecare comandant militar a fost însărcinat să supravegheze rescrierea constituției fiecărui stat, astfel încât să fie adoptat cel de-al 14-lea Amendament. În conformitate cu aceste reglementări, Sudul a fost împărțit în cinci districte militare, fiecare dintre acestea fiind supravegheat de un general-maior al Uniunii care comanda un detașament de trupe, care, în mod amenințător pentru sudiștii albi, erau formate în principal din sclavi

negri eliberaţi, dornici de răzbunare.

Guvernele negre din sud

Pe măsură ce un număr mare de albi au fost lipsiţi de drepturi de vot prin clauzele celui de-al Paisprezecelea Amendament, alegătorii de culoare au ajuns în curând să domine, prin numărul lor, legislaturile reformate din Sud. Aceştia erau, bineînţeles, ferm devotaţi Partidului Republican al lui Abraham Lincoln (probabil ignorând adevăratele opinii ale lui Lincoln cu privire la rasă), astfel încât fiecare stat sudic a avut un guvern republican, susţinut de o armată federală de ocupaţie.

În acest fel, foşti sclavi de culoare au fost aleşi şi ei în funcţii federale. Aproximativ paisprezece negri au fost aleşi în Congresul SUA şi doi au fost aleşi în Senat în anii imediat următori sfârşitului războiului.

În plus, foştii sclavi au dominat legislativele din Sud şi au ordonat plata de despăgubiri pentru rasa lor sub pretextul "reconstrucţiei". Ca urmare, taxele s-au triplat în multe state, ceea ce a paralizat şi mai mult economia care încă se străduia să se refacă după ravagiile războiului care se desfăşurase în principal pe teritoriul său.

"RECONSTRUCȚIA" - NEGRII ANALFABEȚI ALCĂTUIESC NOILE GUVERNE SUDISTE

O fotografie din 1868 a legislaturii de reconstrucție din Carolina de Sud. Doar douăzeci și doi dintre cei nouăzeci și patru de membri de culoare știau să citească sau să scrie. Albii din legislativ erau în mare parte nordici, deoarece politicienii albi experimentați din Sud fuseseră lipsiți de drepturi și li se interzisese să ocupe funcții în conformitate cu legile din perioada Reconstrucției.

Guvernul ordonat se prăbușește

Transformarea instantanee a mii de sclavi negri analfabeţi în funcţionari publici a dus la o defecțiune inevitabilă a serviciilor guvernamentale. Un prim exemplu în acest sens a fost Freedmen's Bureau, o agenție federală creată în martie 1865 pentru a subvenționa afacerile înființate de foștii sclavi. Acesta a trebuit să fie desființat în 1867, după ce grefa și corupția au ajuns la un asemenea nivel încât nici măcar liberalii din nord nu mai puteau pretinde că sunt ignoranți.

Acest scenariu s-a repetat la nivel de stat, serviciul public

devenind dominat de sclavi care au fost brusc propulsaţi de la culesul bumbacului la conducerea afacerilor de stat. Nivelurile funcţiei publice au început să se deteriorează imediat şi, în curând, zone întinse din sudul ţării nu mai aveau niciun fel de guvern ordonat. Foştii sclavi au fost, de asemenea, angajaţi în forţele militare federale de ocupaţie din Sud. În aceste circumstanţe, era inevitabil să urmeze un număr mare de abuzuri de natură rasială împotriva populaţiei albe.

Pe lângă aceste probleme, nordicii lipsiţi de scrupule au ocupat poziţii în guvernul sudist, adesea doar pentru a deturna fonduri şi a se îmbogăţi. Aceştia au devenit cunoscuţi sub numele de "hoţi de covoare" (după materialul folosit la fabricarea genţilor de bagaje la acea vreme) şi au fost responsabili de multe abuzuri.

Ku Klux Klan-ul și rezistența albilor

Pe acest fundal de abuzuri rasiale a apărut Ku Klux Klan (KKK). KKK a fost organizat în Pulaski, Tennessee, în iarna anului 1865, de către şase foşti ofiţeri ai armatei confederate care au dat societăţii lor un nume adaptat de la cuvântul grecesc kuklos ("cerc"). Acest Ku Klux Klan original a jucat un rol important în răsturnarea guvernelor din perioada Reconstrucţiei printr-o combinaţie de activitate politică şi violenţă justiţiară.

Îmbrăcat în haine cu glugi ascuţite pentru a se deghiza şi, după cum au sugerat unii, în încercarea de a-i speria pe negrii superstiţioşi, Klanul a lansat o campanie de rezistenţă violentă împotriva negrilor - şi a albilor pe care îi considerau trădători ai cauzei lor.

S-a susţinut mult timp că fostul general confederat Nathan B. Forrest a fost fie fondatorul, fie primul "Mare Vrăjitor" (lider) al KKK. Forrest şi-a negat întotdeauna implicarea, dar influenţa sa asupra organizaţiei a fost incontestabilă.

Bătălia de la Liberty Palace - Albii iau armele împotriva guvernului negru 1874

În Louisiana, mai mult de jumătate din populaţia albă a fost privată de drepturile electorale. Prin urmare, KKK a fost deosebit de activ şi bine sprijinit. Tensiunile au fiert mereu aproape de suprafaţă,

iar violenţele continue ale KKK l-au determinat pe preşedintele SUA (şi fost general al armatei Uniunii) Ulysses S. Grant să iniţieze Legea drepturilor civile din 1871, care îi permitea preşedintelui să suprime din proprie iniţiativă tulburările de stat şi să suspende dreptul de *habeas corpus*.

Această lege, cunoscută sub numele de "Ku Klux Klan Act", a închis efectiv KKK. Acest lucru a deviat doar momentan opoziţia albilor, iar o dispută în curs de desfăşurare cu privire la alegerile pentru postul de guvernator din Louisiana din 1872, care au fost afectate de corupţie, a provocat o tentativă de *lovitură de stat* din partea susţinătorilor KKK, sub stindardul "Ligii albe".

Revolta, cunoscută sub numele de Bătălia de la Liberty Place, a avut loc în New Orleans la 14 septembrie, când aproximativ 3.500 de membri ai Ligii Albe au preluat controlul primăriei, al clădirii statului şi al arsenalului.

Luptătorii Ligii Albe, mulţi dintre ei foşti soldaţi ai armatei confederate, s-au luptat cu Poliţia Metropolitană dominată de negri şi cu miliţia de stat. Ei şi-au menţinut poziţiile timp de trei zile, până la sosirea trupelor federale. Ambele tabere au desfăşurat tunuri una împotriva celeilalte, iar centrul oraşului a suferit multe pagube. Liga Albă a fost dislocată şi s-a retras din oraş, dar tulburările au continuat până în punctul în care guvernul federal a impus legea marţială în stat pentru a restabili ordinea.

BĂTĂLIA DE LA LIBERTY PALACE, 1874 - ALBII DIN LOUISIANA SE RIDICĂ ÎMPOTRIVA REGIMULUI DE RECONSTRUCȚIE

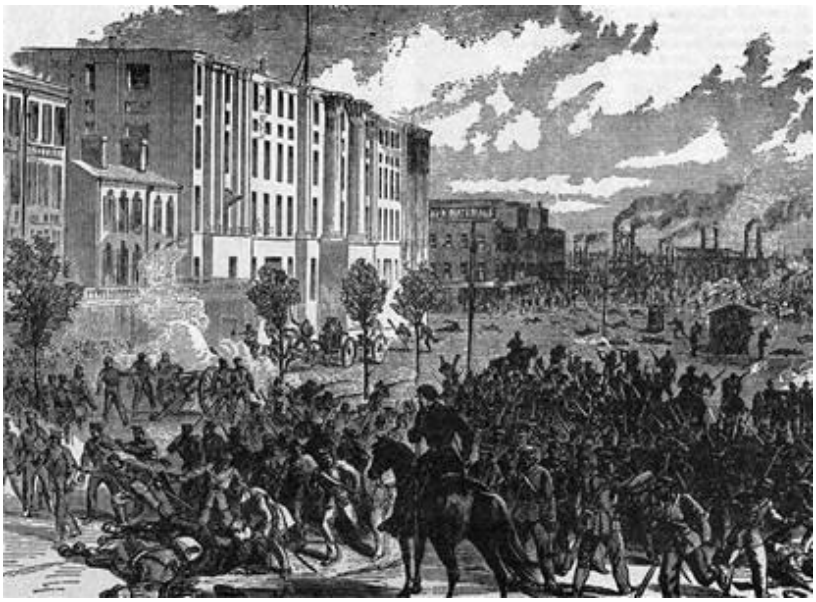

New Orleans: Rezistența față de Reconstrucție s-a transformat în insurecție violentă în bătălia de la Liberty Palace, în septembrie 1874. Mii de albi, sub stindardul Ligii Albe, au ocupat clădirile guvernamentale și s-au luptat cu forțele statale și federale folosind tunuri. Revolta nu a avut succes, dar a alertat restul Americii cu privire la gravitatea situației rasiale din sud.

Reconstrucție abandonată

Haosul continuu și opoziția populară față de legile mai extreme ale Reconstrucției, atât în nord, cât și în sud, au contribuit la prăbușirea treptată a guvernelor republicane antebelice din sud. Democrații albi conservatori, care se autointitulau "Redemptorii", au recâștigat încet-încet controlul statelor, mai ales prin înscrierea de noi alegători albi care nu erau afectați de asocierea cu Confederația. A mai existat un alt motiv important pentru căderea guvernelor negre din Sud: alegerile prezidențiale din 1876 au fost câștigate de republicanul Rutherford B. Hayes, care a retras imediat trupele federale care încă susțineau guvernele negre și de tip carpetbag din Sud (în special în Louisiana și Carolina de Sud). Ca urmare, aceste guverne s-au prăbușit și au fost înlocuite de administrații dominate de albi.

Democrații albi câștigă alegerile în sudul țării

Asocierea Partidului Republican cu Nordul și cu Reconstrucția

a transformat Partidul Democrat în casa politică naturală a alegătorilor albi din Sud. Ca urmare, combinaţia dintre reîmputernicirea albilor, violenţa împotriva activiştilor Reconstrucţiei şi retragerea armatei federale de ocupaţie a dus la dominarea guvernelor democrate în Sud.

Această evoluţie a marcat sfârşitul final al Epocii Reconstrucţiei. Impozitele au fost reduse, iar cheltuielile de stat au fost diminuate, ceea ce a dus la închiderea multor instituţii care fuseseră sursa atâtor sentimente de răutate şi corupţie sub regimurile anterioare.

De asemenea, democraţii au proiectat procesele interne ale propriului partid în aşa fel încât să excludă negrii de la participarea la alegerile primare sau de la
să devină candidaţi. În acest fel, partidul a rămas solid alb atât în ceea ce priveşte sprijinul, cât şi în ceea ce priveşte reprezentanţii publici.

Original Ku Klux Klan dizolvat

Cu toate că preşedintele Grant interzisese efectiv KKK prin Legea drepturilor civile din 1871, organizaţia atinsese deja apogeul şi era pe cale să moară de la sine.

Presupusul său fondator, Nathan B. Forest, ar fi închis organizaţia în 1869, sarcina sa de a organiza rezistenţa clandestină la Reconstrucţie şi la privarea de drepturi a albilor fiind în mare parte îndeplinită.

Un "al doilea" Klan a fost înfiinţat în 1915 şi a ajuns la un număr de trei milioane de membri după Primul Război Mondial, dar şi acesta s-a disipat înainte de Primul Război Mondial.
II. Un "al treilea" Klan a apărut în perioada drepturilor civile din anii 1960, iar descendenţii acestei a treia organizaţii sunt cei care există astăzi în număr foarte mic.

Cu toate acestea, este incorect să asociem KKK-ul original cu organizaţiile create în secolul XX.

Deşi imaginea Klanului a avut de suferit din cauza numeroaselor incidente de violenţă brutală în care au fost implicaţi membri individuali, nu există nicio îndoială că statele din sud au fost

protejate de multe dintre cele mai brutale excese ale Reconstrucției de către KKK-ul inițial.

Acest fapt a fost recunoscut public de către președintele Woodrow Wilson, care, după ce a asistat la o proiecție a filmului epic al lui David Griffith, *Nașterea unei națiuni, a* remarcat că Klanul inițial "a salvat civilizația în sud".

Au fost introduse teste de alfabetizare

Legislativele statelor sudiste controlate de democrați au introdus o serie de măsuri pentru a reduce și mai mult numărul de alegători de culoare. Întrucât le era interzisă discriminarea rasială deschisă, legislativele au folosit alfabetizarea ca test de mijloace pentru alegători.

Au fost adoptate legi care limitau dreptul de vot la acele persoane care puteau dovedi că posedă un nivel prestabilit de abilități de citire și scriere.

Deși această hotărâre a afectat un număr de albi, cel mai mare impact a avut asupra populației de culoare, dintre care un număr mare era analfabet. Unele dintre aceste teste de alfabetizare au rămas în vigoare până în secolul al XX-lea și au fost abolite în cele din urmă abia în momentul mișcării pentru drepturile civile.

"Jim Crow"-Segregare implementată

Pe lângă interzicerea dreptului de vot al negrilor, legislativele democrate din sud au oficializat segregarea în școli și în locurile publice și au interzis căsătoriile între rase. Aceste măsuri s-au răspândit în curând și în nord, Baltimore devenind unul dintre primele orașe care au impus segregarea rasială a zonelor rezidențiale.

Ca răspuns la valul tot mai mare de facilități segregate, Congresul SUA a adoptat în 1875 o nouă lege a drepturilor civile care interzicea discriminarea în hoteluri, teatre și căi ferate. În 1883, această lege a fost declarată neconstituțională pe motiv că al Paisprezecelea Amendament interzicea doar discriminarea de către stat, nu și de către persoane private. Această hotărâre avea să dea tonul relațiilor rasiale în America pentru următorii optzeci de ani.

Consecințele rasiale ale Războiului Civil

Aproximativ 360.000 de nordici au murit, iar aproximativ 250.000 de sudiști au pierit - un număr uluitor în comparație cu cei 4.435 care au murit în timpul Războiului de Independență. Bilanțul general de aproximativ 610.000 de morți ascunde un efect disproporționat asupra populațiilor albe din Nord și Sud.

Populația albă a Nordului, de 22 de milioane de locuitori, înseamnă că cei 360.000 de morți reprezentau 1,6% din total.

Sudul, cu o populație albă de 5,5 milioane de persoane, a suferit o pierdere de peste 4,5%. Acest lucru avea să frâneze creșterea sudului populației albe timp de zeci de ani, un factor care contează împotriva lor până în prezent.

CAPITOLUL 53: Politica rasială - America până în 1945

Americanii care au crezut că problema relațiilor rasiale a fost rezolvată în urma Războiului Civil au fost foarte repede dezmințiți de această idee. Problemele rasiale au continuat să domine politica americană la toate nivelurile. Au afectat economia, imigrația, politica externă și politica - și, în cele din urmă, au continuat să modeleze America în secolul XX și dincolo de acesta.

Creștere economică - tulburări și rasă

În perioada care a urmat sfârșitului Războiului Civil, în America s-au dezvoltat mari orașe, fabrici și centre industriale, care în scurt timp le-au depășit pe cele din Europa. Caracterul progresist al societății americane, care încuraja și răsplătea inițiativa individuală indiferent de mediul social, a alimentat spiritul inventiv european și nu a fost o coincidență faptul că multe dintre cele mai mari descoperiri tehnologice ale lumii moderne au apărut în America între 1850 și 1940.

Cu toate acestea, industrializarea rapidă a avut un preț social și economic. Din acest punct de vedere, America nu ar fi diferită de patria sa europeană, iar abuzurile capitaliste galopante au oferit nemulțumiri reale care au fost exploatate de marxiști și socialiști.

INDUSTRIALIZAREA RAPIDĂ DUCE LA EXPLOATAREA CAPITALISTĂ

Industrializarea rapidă a Statelor Unite în ultimul sfert al secolului al XIX-lea a deschis o fereastră de oportunitate pentru capitaliștii fără scrupule care au recurs la exploatarea socială masivă pe care colegii lor ideologici din Europa o folosiseră cu câteva decenii mai devreme. Ilustrațiile de mai sus și de mai jos: Imagini sugestive ale copiilor muncitori care lucrează într-o fabrică de colectare a cărbunelui din Pennsylvania. Ca răspuns la astfel de scandaluri, au fost introduse legi privind condițiile de muncă.

Grevele urmează exploatării capitaliste

Primele mișcări muncitorești puternice, cu înclinații socialiste, au apărut în America după 1885. Duplicându-și tovarășii din Europa, mișcările muncitorești au cerut salarii mai mari, condiții de muncă mai bune și reducerea programului de lucru. Rapiditatea cu care aceste idealuri s-au răspândit în rândul clasei muncitoare americane poate fi măsurată prin faptul că, numai între 1886 și 1887, în Statele Unite au avut loc aproximativ trei mii de greve.

O grevă din 1886 de la fabrica de seceriș McCormick din Chicago s-a transformat în tulburări grave, cunoscute astăzi sub numele de Revolta din Piața Haymarket. În timpul tulburărilor, o bombă a fost aruncată asupra poliției. În învălmășeala rezultată, șapte polițiști au murit și șaizeci au fost răniți. Chicago a devenit celebru ca centru al activismului sindical radical, reputație pe care a păstrat-o timp de peste un secol.

În 1894, o revoltă la fel de importantă a avut loc la Chicago, când angajații companiei Pullman, un producător de vagoane de dormit, au intrat în grevă din cauza condițiilor de muncă inechitabile. Tulburările care au rezultat s-au răspândit în toată America, grație Sindicatului American Railway, iar în Chicago a fost nevoie de trimiterea de trupe federale pentru a reprima tulburările.

Un aspect important al acestor prime sindicate socialiste ale muncitorilor, care este ignorat astăzi, este faptul că aproape toate aveau prevederi care împiedicau în mod special negrii să devină membri. Sindicatele intrau adesea în grevă din cauza încercărilor conducerii de a angaja negri, iar ciocnirile rasiale între muncitori de rase diferite au fost frecvente până după cel de-al Doilea Război Mondial.

Infrastructura se extinde - căi ferate construite în Occident pe cheltuiala indienilor

Încă din 1862, Congresul american a aprobat construirea a cinci linii de cale ferată importante și servicii pentru teritoriile vestice. Aceste linii au fost construite pe întinderi vaste de teren deschis, fapt care a permis multor companii feroviare să construiască mici așezări și

orașe proprii de-a lungul drumului.

Congresul a adoptat, de asemenea, Legea Homestead în 1862, care a încurajat migrația în vestul țării prin acordarea gratuită a 65 de hectare (160 de acri) de teren capului oricărei familii care se angaja să îl cultive timp de cel puțin cinci ani. Eforturile de colonizare a teritoriilor vestice au fost oprite de Războiul Civil, dar au fost reluate cu adevărat odată ce conflictul a luat sfârșit. Până la încheierea programului de colonizare la începutul secolului al XX-lea, fuseseră acordate aproximativ 1,6 milioane de concesiuni, ceea ce reprezenta un procent uimitor de 10% din toate terenurile din Statele Unite.

Toate aceste extinderi au fost realizate în detrimentul "teritoriilor indiene" din vest și aveau să joace un rol important în dezvoltarea politicii indiene, în crearea de rezervații indiene și în expansiunea albilor pe teritoriul continental al Statelor Unite.

Alaska cumpărată de la Rusia 1867

Rusia a menținut relații de prietenie cu guvernul Uniunii în timpul Războiului Civil, astfel încât guvernul SUA a reușit să cumpere teritoriul Alaska de la ruși în 1867 pentru 7,2 milioane de dolari în aur. În acest fel, America a dobândit încă 586.412 mile pătrate de teren și câteva sute de mii de nativi inuiți. Alaska a devenit stat american abia în 1959.

Insulele Pacifice și Hawaii

În 1899, Statele Unite au achiziționat insula Tutuila (sau Samoa Americană), în timp ce o revoluție din 1893 din Insulele Hawaii, condusă de plantatorii de zahăr americani, a dus la răsturnarea monarhiei hawaiiene și la anexarea insulelor de către Statele Unite în 1898. În plus, Statele Unite au achiziționat și alte câteva insule din Pacific, printre care Wake Island și Midway. Factorul comun al fiecăreia dintre aceste achiziții a fost faptul că majoritatea populației nu era europeană, un fapt demografic care a trecut în mare parte neobservat.

DISTRUGEREA *USS MAINE* ÎN HAVANA PROVOACĂ UN RĂZBOI HISPANO-AMERICAN

USS Maine*, care era până atunci cea mai mare navă construită vreodată în șantierele navale americane, a sosit în portul Havana din Cuba la 24 ianuarie 1898. La 15 februarie, în jurul orei 21:30,* USS Maine a *fost spulberat de două explozii separate și s-a scufundat rapid. Două sute cincizeci și doi de oameni au fost uciși. Ziarele americane au dat vina pe minele spaniole, deși nu existau dovezi pentru această afirmație. O instanță de anchetă ulterioară a ajuns la aceeași concluzie, dar investigațiile ulterioare au constatat că nu s-a putut determina în mod corespunzător cauza exploziei. Indiferent de adevăr, pierderea navei* USS Maine a *întors opinia populară americană în favoarea războiului cu Spania.*

Trupele americane au debarcat în Cuba pentru a ajuta la eliberarea cubanezilor de sub stăpânirea spaniolă.

regulă. Războiul hispano-american care a urmat s-a soldat cu o înfrângere a Spaniei și cu pierderea unui mare număr de posesiuni coloniale.

Războiul hispano-american - Noi teritorii adăugate la SUA

Războiul a izbucnit în 1868 între Spania și colonia sa Cuba, care dorea să devină independentă, și a continuat în mod repetat timp de peste zece ani. În 1873, o navă americană privată, *Virginius,*

care era folosită de insurgenţii cubanezi pentru a face contrabandă cu arme, a fost confiscată de marina spaniolă.

O parte din echipajul american a fost executat pentru piraterie. Aceste execuţii au stârnit în America un sentiment de rău public considerabil faţă de Spania şi au devenit cunoscute sub numele de Afacerea *Virginius.* În 1898, Guvernul SUA a trimis cuirasatul *Maine* să ia poziţie în largul Cubei pentru a proteja interesele cetăţenilor americani din Cuba din cauza tulburărilor în curs de desfăşurare. Cu toate acestea, în noaptea de 15 februarie, o explozie misterioasă a distrus nava *Maine,* ucigând 260 de membri ai echipajului.

La momentul respectiv, nu s-a putut stabili dacă Maine a fost aruncat în aer de spanioli sau de rebelii cubanezi, dar opinia publică din America a dat vina pe spanioli, având în vedere afacerea *Virginius.*

La 19 aprilie 1898, Congresul SUA a adoptat o rezoluţie prin care recunoştea independenţa Cubei şi cerea ca Spania să se retragă din Cuba. De asemenea, acesta l-a autorizat pe preşedintele SUA să folosească forţa pentru a se asigura că rezoluţia a fost pusă în aplicare. Aceasta a fost, de fapt, o declaraţie de război împotriva Spaniei, iar forţele militare americane au copleşit rapid mica armată colonială spaniolă.

Tratatul de la Paris din decembrie 1898, care a pus capăt Războiului hispano-american, a acordat independenţa Cubei (deşi a fost plasată sub protecţie americană până în 1902) şi a obligat Spania să cedeze Americii Puerto Rico, Guam şi Filipine. Guvernul american a fost de acord să plătească spaniolilor 20 de milioane de dolari pentru posesia Filipinelor. Portoricanii au primit cetăţenia americană prin Legea Jones din 1917, în timp ce Filipinele au fost declarate independente la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Panama creată din Columbia

În 1902, Senatul SUA a autorizat un plan de creare a unui canal în America Centrală, care să traverseze cea mai subţire parte a masei de uscat care separă oceanele Atlantic şi Pacific. În 1903, preşedintele Theodore Roosevelt a semnat un tratat cu guvernul columbian, prin care se acorda Statelor Unite un contract de închiriere pe termen lung a unei zone cu o lăţime de 16 km în

provincia Panama, unde urma să fie construit canalul.

Cu toate acestea, Senatul columbian a opus veto la tratat, temându-se că acesta ar putea încuraja o mişcare separatistă în curs de dezvoltare în provincie. Această decizie i-a înflăcărat şi mai mult pe panamezi, iar apoi a izbucnit o rebeliune. Roosevelt i-a susţinut pe rebeli şi a desfăşurat nave de război americane pentru a împiedica desfăşurarea trupelor columbiene împotriva provinciei rebele. Ca urmare, Panama şi-a obţinut independenţa în 1903.

Noul stat independent a semnat apoi un tratat cu guvernul american, în baza căruia i s-au plătit 10 milioane de dolari şi încă un milion de euro.
250.000 de dolari în fiecare an ulterior pentru închirierea teritoriului pe care urma să fie construit canalul. Construcţia a început imediat, iar Canalul Panama a fost finalizat în 1914. America a păstrat controlul asupra acestei minuni tehnologice până în anul 2000, când contractul de închiriere a expirat definitiv.

Mexic - o rană care supără

Trupele americane au ocupat pentru scurt timp oraşul mexican Vera Cruz în 1914, după ce disensiunile interne au ameninţat interesele SUA în Mexic. O conferinţă internaţională organizată în grabă, înfiinţată de mai multe state din America Latină, a reuşit să împiedice conflictul să scape de sub control şi a negociat o înţelegere care a împiedicat un al doilea război mexicano-american.

Tensiunile au persistat, iar în 1916, mexicani militanţi au trecut graniţa în statul New Mexico şi au atacat oraşul american Columbus. Aproximativ şaisprezece americani au fost ucişi, iar oraşul a ars până la temelii. O unitate a armatei americane a fost trimisă în Mexic într-o misiune de represalii, dar s-a întors cu mâinile goale după ce mexicanii au refuzat să coopereze pentru a găsi vinovaţii.

AMERICA IMPLICATĂ ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL ÎN URMA UNOR MAȘINAȚIUNI SIONISTE

Soldații americani debarcă în Franța, pregătiți să ia parte la războiul de pe frontul de vest împotriva Germaniei. Mișcarea sionistă mondială a fost de acord să își folosească influența pe lângă guvernul american pentru a atrage SUA în război în schimbul sprijinului pentru crearea unui stat evreiesc în Palestina, așa cum se subliniază în publicația oficială a Organizației Sioniste din Regatul Unit, Great Britain, the Jews and Palestine (Marea Britanie, evreii și Palestina).

Primul Război Mondial - Neutralitatea SUA a fost încălcată

La început, SUA au încercat să rămână neutre după izbucnirea Primului Război Mondial în 1914. Totuși, această politică a fost dificil de menținut, deoarece Anglia și Franța, în cursul menținerii blocadei împotriva Germaniei, au interferat cu navele americane care călătoreau spre continent.

La rândul lor, germanii au purtat un război submarin împotriva tuturor navelor aflate în marea din jurul Marii Britanii și au cerut națiunilor neutre să nu trimită nave în Marea Britanie sau în Irlanda pentru a evita posibilitatea de a pierde nave sau vieți omenești. De asemenea, germanii i-au îndemnat pe cetățenii națiunilor străine să nu călătorească pe navele britanice.

Acest avertisment a fost ignorat de 128 de cetățeni americani

care, în mai 1915, au călătorit pe vasul britanic de pasageri *Lusitania.* Această navă a fost torpilată de un submarin german după ce a fost identificată ca transportând muniții pentru efortul de război britanic.

Opinia publică americană a fost indignată de scufundarea *Lusitaniei,* iar mass-media a ajutat la creşterea unui sentiment antigerman şi anti- Kaiser. În încercarea de a liniști opinia publică americană, Germania a anunţat că, de acum înainte, va da avertismente tuturor navelor de pasageri înainte de a le scufunda, ceea ce, teoretic, le va da pasagerilor timp să se salveze.

Acest lucru a liniștit într-o oarecare măsură opinia publică americană, iar preşedintele Woodrow Wilson a fost creditat pentru acest angajament. Wilson a continuat să câștige următoarele alegeri prezidenţiale din 1916 pe baza eforturilor sale de a menţine America în afara războiului.

"Telegrama mexicană" sporește tensiunile cu Germania

Pe măsură ce războiul din Europa se prelungea, Germania a anunţat, în ianuarie 1917, că va pune în aplicare o politică de război submarin fără restricţii care nu se va limita doar la Marea Britanie. Președintele Wilson a reacționat la această veste prin ruperea relaţiilor diplomatice cu Germania şi prin convingerea Congresului SUA să accepte să înarmeze navele comerciale americane.

Această mișcare a coincis cu ştirea scandalului "Telegrama Zimmermann" din aceeaşi lună. Aceasta a fost o telegramă codificată trimisă de secretarul de stat german de externe, Arthur Zimmermann, ambasadorului german la Washington DC, Johann von Bernstorff. Telegrama prevedea intervenţia Americii în război după anunţarea extinderii războiului submarin fără restricţii şi îl instruia pe ambasador să se adreseze guvernului mexican cu o ofertă de alianţă militară împotriva SUA.

Conform propunerii, germanii urmau să ofere ajutor Mexicului pentru a prelua teritoriul pierdut în urma Războiului mexicano-american şi a achiziției Gadsden. În plus, telegrama îi cerea lui Bernstoff să le ceară mexicanilor să negocieze o alianţă cu Japonia împotriva Americii şi Marii Britanii.

Interceptarea şi publicarea telegramei a stârnit din nou opinia

publică americană împotriva Germaniei, mai ales că vechiul inamic din sud, Mexicul, era implicat.

Declarația de la Balfour - Lobby-ul evreiesc susține aliații

Între timp, Chaim Weizmann, liderul mișcării sioniste mondiale (o organizație de evrei naționaliști înființată în Elveția în secolul al XIX-lea pentru a promova crearea unei patrii naționale pentru evrei în Palestina), a convins guvernul britanic să emită celebra Declarație Balfour în decembrie 1917.

În această declarație se afirma intenția de a face din Palestina, aflată atunci sub dominația turcă otomană, o patrie evreiască după încheierea războiului. Turcii erau aliați ai Germaniei, iar înfrângerea lor era vitală nu doar pentru interesele sioniste, ci și pentru cauza aliată.

Quid quo pro pentru declarația de susținere a fost asigurarea lui Weizmann că mișcarea sionistă mondială își va pune toată greutatea în spatele efortului de război al aliaților. Ca parte a acestui angajament, lobby- ul sionist urma să își folosească influența în America pentru a aduce această națiune în război de partea aliaților. Acest lucru a fost confirmat mai târziu într-o publicație oficială a "Organizației Sioniste din Regatul Unit" (ZOUK), intitulată *Great Britain, the Jews and Palestine (Marea Britanie, evreii și Palestina),* scrisă în 1936 de avocatul și secretarul ZOUK, Samuel Landman.

În publicația oficială sionistă, Landman a explicat acest lucru în felul următor:

"S-au făcut mai multe încercări de a aduce America în război de partea Aliaților prin influențarea opiniei evreiești influente și au eșuat. Domnul James A. Malcolm, care era deja la curent cu eforturile germane de dinainte de război de a-și asigura un punct de sprijin în Palestina prin intermediul evreilor sioniști și cu demersurile anglo-franceze eșuate de la Washington și New York; și care știa că dl. Woodrow Wilson, din motive bune și suficiente, a acordat întotdeauna cea mai mare importanță posibilă sfaturilor unui sionist foarte proeminent (domnul judecător Brandeis, de la Curtea Supremă a SUA); și era în strânsă legătură cu domnul Greenberg, editor al Jewish

Chronicle (Londra); și știa că mai mulți lideri evrei sioniști importanți care gravitau deja la Londra de pe continent, în așteptarea evenimentelor, apreciau și realizau profunzimea și forța aspirațiilor naționale evreiești; au luat spontan inițiativa, pentru a-l convinge în primul rând pe Sir Mark Sykes, subsecretar al Cabinetului de Război, iar apoi pe Monsieur Georges Picot, de la Ambasada Franței la Londra, și pe Monsieur Goût de la Quai d'Orsay (Secția de Est), că cea mai bună și poate singura modalitate (care s-a dovedit a fi) de a-l determina pe președintele american să intre în război era să se asigure de cooperarea evreilor sioniști, promițându-le Palestina, și astfel să înroleze și să mobilizeze forțele până atunci nesperat de puternice ale evreilor sioniști din America și din alte părți în favoarea aliaților, pe baza unui contract quid pro quo.

"Astfel, după cum se va vedea, sioniștii, după ce și-au îndeplinit partea lor și au ajutat foarte mult la aducerea Americii, Declarația Balfour din 1917 nu a fost decât confirmarea publică a înțelegerii neapărat secrete "gentleman's" din 1916, încheiată în cunoștință de cauză, consimțământul și/sau aprobarea arabilor și a guvernelor britanic, american, francez și a altor guverne aliate, și nu doar un gest altruist și romantic voluntar din partea Marii Britanii, așa cum anumite persoane, fie din cauza unei ignoranțe iertătoare, fie din rea voință, ar reprezenta sau mai degrabă ar denatura.

"Faptul că ajutorul evreilor a fost cel care a adus [sic] *SUA în război de partea aliaților a fost de atunci o problemă în mințile germane - în special Național Socialiste - și a contribuit în mare măsură la importanța pe care o ocupă antisemitismul în programul Național Socialist."*

Întreaga amploare a acestor mașinațiuni politice din culise a fost întotdeauna trecută cu vederea de către istoricii consacrați, iar acesta este motivul pentru care există încă o confuzie considerabilă cu privire la motivul real pentru care America a intrat în Primul Război Mondial de partea aliaților.

Wilson (care, reamintim, câștigase un al doilea mandat pe baza promisiunii neutralității americane), a folosit scuza fragilă a telegramei Zimmermann, care susținea existența unei alianțe mexicano-japonezo-germane împotriva Americii, pentru a susține că

Germania a comis un act de agresiune împotriva Statelor Unite. Acest "raționament" a fost pus înaintea publicului și în Congresul SUA și a fost folosit pentru a justifica o declarație de război împotriva Germaniei la 6 aprilie 1917.

Influența sionistă nu a fost niciodată menționată în public, iar atunci când zvonurile despre aceasta au început să circule în societatea americană, Congresul SUA a adoptat o Lege a sedicției din mai 1918, care făcea ilegală orice fel de critică la adresa intervenției americane în război. Opiniile disidente au fost reduse la tăcere și numai datorită lăudăroșeniei sioniste adevărul a ieșit în cele din urmă la iveală. Contribuția americană de trupe și materiale proaspete într-un moment crucial al Primului Război Mondial a asigurat victoria aliaților - cu prețul a 116.516 vieți americane.

Cele paisprezece puncte ale lui Wilson, respinse la Versailles

Wilson a participat la discuțiile care au avut loc la Paris la sfârșitul războiului și i-a rugat pe participanți să realizeze o pace bazată pe programul său "Cele paisprezece puncte", care constituia un plan de creare a unei păci durabile bazate pe reconciliere, nu pe răzbunare. Wilson a avertizat împotriva unei politici de învinovățire și a spus că aceasta nu ar duce decât la un nou conflict.

Sugestiile sale au fost respinse, iar ceilalți aliați au continuat cu un program de învinovățire a Germaniei pentru război și de obținere a unor penalități și plăți ca despăgubiri. Tratatul de la Versailles a declarat Germania vinovată de toate pierderile economice suferite de națiunile aliate și a înființat o Comisie interaliată de reparații care a impus ulterior obligații imposibile germanilor. Istoria avea să îi dea dreptate lui Wilson.

Prohibiția și marea epidemie de gripă

În anii care au urmat imediat după încheierea Primului Război Mondial, viața politică și socială americană a fost măcinată de două evenimente majore: izbucnirea marii epidemii de gripă din 1918-1919 și Prohibiția.

Marea epidemie de gripă a început într-o bază militară americană din Midwest. Până când și-a croit drum prin America, a ucis 675.000

de oameni, aproape de șase ori mai mulţi decât numărul soldaţilor uciși în luptă în timpul războiului. La nivel mondial, estimările privind numărul de decese cauzate de această pandemie au variat între 20 și 40 de milioane.

Prohibiţia a fost o interdicţie a vânzării, fabricării și transportului de alcool care a fost pusă în aplicare prin cel de-al optsprezecelea amendament la Constituţia SUA, promulgat în ianuarie 1920. Scopul interdicţiei a fost încercarea de a reduce consumul de alcool, care era considerat o problemă națională. Deși Prohibiţia a reușit să reducă cantitatea de alcool consumată de public, principalul său efect a fost crearea unui nou flux de venituri pentru crima organizată.

Mafia s-a implicat în fabricarea și distribuţia de substanţe alcoolice, ceea ce a dus la un număr tot mai mare de ciocniri violente cu legea. Interzicerea alcoolului a fost recunoscută ca un eșec după treisprezece ani, iar cel de-al optsprezecelea amendament a fost anulat în 1933.

Femeile au primit dreptul la vot în 1920

Constituţia originală a SUA interzicea dreptul de vot al femeilor. Această prevedere a fost anulată doar prin cel de-al 19-lea amendament, adoptat de Congres la 4 iunie 1919 și ratificat în luna august a anului următor.

Dreptul de vot a fost subiectul multor agitaţii ale activiștilor pentru drepturile femeilor timp de decenii, prima propunere în acest sens fiind făcută încă din 1868.

În această privinţă, America era în urma unor naţiuni precum Noua Zeelandă, Australia, Canada, Estonia, Germania, Letonia, Polonia și multe alte state europene, unele dintre acestea acordând dreptul de vot femeilor cu aproape două decenii mai devreme.

EȘECUL CAPITALISMULUI ARUNCĂ AMERICA - ȘI LUMEA - ÎN MAREA DEPRESIUNE

Deasupra: Această familie americană, redusă la sărăcie totală și care nu a reușit să se adăpostească decât cu ajutorul acestei barăci, a întruchipat soarta a milioane de oameni în timpul Marii Depresiuni. Colapsul economic a început oficial odată cu eșecul total al capitalismului plutocratic în octombrie 1929, când piața bursieră de la New York Stock Exchange a început să se devalorizeze.

În următorii trei ani, prețurile acțiunilor au continuat să scadă până când, la sfârșitul anului 1932, au scăzut la aproximativ 20% din valoarea lor din 1929. Pe lângă faptul că a ruinat multe mii de investitori individuali, acest declin a pus în mare dificultate băncile și alte instituții financiare. Până în 1933, unsprezece mii din cele douăzeci și cinci de mii de bănci din Statele Unite au dat faliment. Reducerea cheltuielilor și pierderea încrederii în economie la nivel național au dus la scăderea producției și la creșterea șomajului. Până în 1932, producția manufacturieră americană scăzuse la 54% din nivelul din 1929, iar șomajul crescuse între 12 și 15 milioane, adică 30% din forța de muncă. Alegerea președintelui Franklin D. Roosevelt în 1932 a dus la introducerea intervenționismului de stat de tip socialist în economie prin creșterea reglementărilor guvernamentale și prin proiecte masive de

lucrări publice. Până în 1939, Roosevelt reușise să reducă șomajul la 15%, și doar apariția implicării americane în cel de-al Doilea Război Mondial a pus capăt Marii Depresiuni în această țară.

Prăbușirea bursei din 1929 scoate la iveală vulnerabilitățile economice

În 1929, piața bursieră americană a suferit o prăbușire majoră, cauzată de o combinație de speculații excesive și de slăbiciunile inerente ale sistemului bancar. Prăbușirea prețurilor acțiunilor a sărăcit investitorii și a fost o cauză majoră a Marii Crize care a urmat.

Prăbușirea economică a făcut ravagii sociale în America. Până în 1932, mii de bănci, fabrici și uzine au dat faliment, ipotecile asupra fermelor și caselor au fost executate în număr mare, iar mai mult de zece milioane de muncitori erau șomeri. Catastrofa s-a răspândit în curând dincolo de granițele Americii și majoritatea națiunilor occidentale au suferit crize financiare grave.

"New Deal" semisocialist al lui Roosevelt salvează America

Alegerea, în 1932, a președintelui Franklin D. Roosevelt, pe o platformă care promitea o "nouă înțelegere", a marcat un punct de cotitură în Marea Depresiune. Roosevelt a utilizat unele principii solid socialiste și a creat un număr mare de agenții de stat care au restabilit economia americană prin finanțarea unor programe de construcții uriașe.

În plus, alte agenții de stat create de administrația Roosevelt au adus ajutor șomerilor și nevoiașilor. Aceste fonduri de ajutorare au fost apoi distribuite prin intermediul mai multor agenții federale care, la rândul lor, au creat noi locuri de muncă. De exemplu, Administrația de Electrificare Rurală, înființată în 1936, a adus pentru prima dată linii electrice în multe zone slab populate din Statele Unite, iar Legea privind securitatea socială, adoptată în 1935 și modificată în 1939, a prevăzut prestații pentru limită de vârstă, indemnizații de șomaj și servicii de asistență socială pentru mame, copii, bătrâni și persoane cu handicap.

În plus, Roosevelt a creat organisme publice însărcinate cu supravegherea piețelor, în speranța că un dezastru asemănător

celui din 1929 ar putea fi evitat din nou. Comisia pentru valori mobiliare și burse, care încă există, datează din această perioadă.

New Deal a ajutat, de asemenea, marile întreprinderi. Administrația Roosevelt a acordat credite importante companiilor feroviare, companii de împrumut pentru construcții, bănci și societăți de credit agricol. În campania de realegere din 1936, Roosevelt a obținut una dintre cele mai mari victorii politice din istoria SUA, câștigând toate statele, cu excepția Maine și Vermont. În plus, alegătorii de culoare, în urma trecerii lor majore la Partidul Democrat în alegerile din 1934, au votat în proporție covârșitoare pentru Roosevelt.

Al Doilea Război Mondial Publicul american este în favoarea neutralității

La izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, în 1939, majoritatea americanilor au fost în favoarea neutralității. Roosevelt a susținut în mod public neintervenția și a declarat în mod specific că politica sa de "opoziție față de dictatura totalitară ar trebui să fie pusă în aplicare prin toate mijloacele, cu excepția războiului".

Agitația împotriva războiului a fost, de asemenea, condusă de o serie de grupuri, de la cele pro-Național Socialiste la cele pacifiste. Printre cei mai importanți agitatori anti-intervenție s-au numărat eroi populari americani contemporani, precum Charles Lindbergh (primul om care a zburat singur peste Oceanul Atlantic în 1927) și Henry Ford, fondatorul companiei de motoare Ford (ambii au primit medalii Național Socialiste de la șeful forțelor aeriene germane, Hermann Göring).

IZOLAȚIONISTUL CHARLES LINDBERGH DĂ VINA PE EVREI PENTRU PARTICIPAREA AMERICANĂ LA CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Charles Lindbergh (1902-1974), faimosul aviator american care a efectuat primul zbor solo peste Atlantic cu Spirit of St. Louis *în 1927, a fost un adversar ferm al intrării Americii în cel de-al Doilea Război Mondial. La un moment dat, a fost atât de popular încât, dacă ar fi candidat la președinție, așa cum se zvonea pe scară largă, ar fi putut foarte bine să câștige. Lindbergh a călătorit mult și a vizitat Germania, unde a fost impresionat de statul pe care îl construise Hitler. În timp ce făcea un tur al instalațiilor aviatice germane pentru ataşatul militar american la Berlin, șeful Luftwaffe, Herman Göring, i-a oferit lui Lindbergh Verdienstkreuz Deutscher Adler, Crucea de Serviciu a Vulturului German. Toate acestea au contribuit la dorința lui Lindbergh de a vedea neutralitatea americană la izbucnirea războiului, iar el a petrecut o perioadă considerabilă de timp susținând public această politică. A devenit un membru proeminent al Comitetului America First, principalul grup de lobby izolaționist, printre ai cărui alți susținători se număra Henry Ford. Într-un articol celebru publicat în 1941 în revista* Collier's *și, la scurt timp după aceea, într-un discurs ținut la Des Moines, Iowa, Lindbergh a afirmat că evreii împingeau America să intre în război*

împotriva Germaniei. "În loc să facă agitație pentru război, evreii din această țară ar trebui să se opună în orice mod, pentru că ei vor fi primii care vor simți consecințele acestuia. Toleranța este o virtute care depinde de pace și putere.
Istoria arată că nu poate supraviețui războiului și devastării...Mare Proprietatea și influența evreilor în cinematograful, presa, radioul și guvernul nostru reprezintă un mare pericol pentru țara noastră", a declarat Lindbergh. După ce japonezii au atacat Pearl Harbor, Lindbergh s-a oferit voluntar pentru serviciul activ în teatrul Asia-Pacific, participând la acțiuni împotriva japonezilor. Nu a renunțat niciodată la opiniile sale anterioare și a murit la pensie în Hawaii.

Guvernul SUA sprijină Marea Britanie

În ciuda declarațiilor sale publice în favoarea neutralității, Roosevelt a fost, ca și predecesorul său din Primul Război Mondial, Woodrow Wilson, hotărât să aducă America în război. La sfârșitul anului 1939, Congresul SUA a abrogat parțial embargoul asupra armelor impus de o serie de acte de neutralitate. Acest lucru a însemnat că Franța și Marea Britanie puteau cumpăra provizii de război în Statele Unite. În septembrie 1940, guvernul american a transferat cincizeci de distrugătoare către britanici. În schimb, Marea Britanie a oferit armatei americane contracte de închiriere prelungite pentru o serie de baze din emisfera vestică.

În septembrie 1940, Congresul SUA a adoptat, de asemenea, prima lege americană de conscripție pe timp de pace, iar în martie 1941, Congresul a adoptat Legea de împrumut și leasing. Această lege îl împuternicea pe președinte să transfere, să vândă, să împrumute sau să închirieze bunuri de război oricărei națiuni atunci când acest lucru era "considerat a fi în interesul securității americane". În iulie 1940, exportul de materiale de război către Japonia a fost interzis de către Departamentul de Stat al SUA.

Atacul japonez de la Pearl Harbor aduce SUA în cel de-al Doilea Război Mondial

La 7 decembrie 1941, în timp ce un emisar special japonez se afla la Washington DC, aparent într-o misiune de negociere a unei înțelegeri privind afacerile din Pacific, armata japoneză a lansat un atac surpriză cu bombă asupra bazei navale americane de la Pearl

Harbor, în Insulele Hawaii.

Congresul american a declarat război Japoniei a doua zi, la cererea președintelui. La 11 decembrie, Germania și Italia au declarat război Statelor Unite, în conformitate cu Tripla Alianță semnată între aceste două națiuni și Japonia. Este de mult timp un fapt recunoscut că serviciile de informații americane cunoșteau majoritatea detaliilor atacului înainte ca acesta să aibă loc, iar unii istorici au sugerat că atacul a fost permis pentru a împinge America în război.

Aceasta a rămas o teorie exagerată până în 2002, când au fost publicate documente guvernamentale americane, anterior secrete, care arătau că Marina Statelor Unite a interceptat numeroase semnale transmise în săptămâna 17-25 noiembrie 1941 de amiralul japonez Yamamoto către portavioanele sale, care dezvăluiau în mod clar planurile de atac.

În interceptările din noiembrie se citește, printre altele: "...forța operativă, păstrându-și mișcările strict secrete și menținând o gardă strictă împotriva submarinelor și a avioanelor, va avansa în apele hawaiiene și, chiar la deschiderea ostilităților, va ataca forța principală a flotei Statelor Unite din Hawaii și îi va aplica o lovitură mortală."

Prin urmare, este puțin probabil ca Roosevelt și alți oficiali guvernamentali de rang înalt să nu fi știut de un atac iminent, dar fie nu au crezut, fie au ascuns în mod deliberat informațiile pentru a manipula opinia publică. Cu toate acestea, forțele americane din Pearl Harbor nu au fost alertate decât după ce atacul a început. Întorsătura evenimentelor s-a potrivit scopului de a risipi izolaționismul american și a forțat guvernul SUA să intre în cel de-al Doilea Război Mondial.

SEGREGAREA RASIALĂ ÎN AMERICA 1940

Segregare rasială într-o stație de autobuz americană, 1940. Segregarea a fost aplicată cu strictețe în toată America, până la cele mai înalte niveluri. Pentagonul din Washington DC, din perioada celui de-al Doilea Război Mondial, de exemplu, a fost construit cu un număr dublu de toalete față de numărul de toalete de care ocupanții săi aveau nevoie în realitate. Această ciudățenie a fost pentru a respecta legile de segregare din Virginia de la acea vreme, care impuneau toalete separate pentru fiecare rasă.

Armata americană rămâne în continuare segregată din punct de vedere rasial

În ciuda opoziției declarate a guvernului american față de politicile rasiale Național Socialiste, în 1940, armata americană era încă segregată pe criterii rasiale. Soldații de culoare serveau în unități formate numai din negri și se avea mare grijă ca ofițerii de culoare să nu fie niciodată la comanda trupelor albe.

US Army Air Corps a refuzat categoric să accepte negrii în rândurile sale, situație care s-a schimbat abia în octombrie 1940, când Departamentul de Război, la îndemnul lui Roosevelt, a ordonat ca "negrii [să primească] pregătire în domeniul aviației ca piloți, mecanici și specialiști tehnici".

Chiar și atunci, Forțele Aeriene ale SUA au înființat unități segregate destinate exclusiv negrilor, cunoscute sub numele de

Tuskegee Airmen. Forţele Aeriene au renunţat la segregare abia în 1948.

În armată, au fost luate măsuri similare pentru a preveni amestecul rasial. În mai multe rânduri, în timp ce erau staţionate în Anglia în timpul războiului, trupele americane albe şi negre au fost implicate în schimburi de focuri de armă între ele din cauza încercărilor celor care nu erau albi de a se întâlni cu femei engleze. În cele din urmă, a fost emis un ordin al armatei americane care prevedea ca soldaţii albi şi cei de culoare să primească permisii în seri diferite pentru a opri astfel de incidente rasiale. O segregare rasială strictă a fost menţinută în armata americană pe toată durata războiului, ceea ce este ironic având în vedere războiul împotriva Naţional Socialismului.

"Japonezii galbeni"-civilii japonezi internaţi şi aliaţii SUA Itself la Uniunea Sovietică comunistă

Atacul de la Pearl Harbor a dus la un alt act cu motivaţie rasială evidentă, de data aceasta împotriva japonezilor care trăiau în America. Toţi aceştia au fost consideraţi riscuri pentru securitate şi, printr-un ordin special al lui Roosevelt, toţi japonezii de pe Coasta de Vest au fost reţinuţi şi trimişi în "Lagărele de relocare de război".

În total, aproximativ 112.000 de persoane de origine japoneză au fost internate, multe dintre ele cetăţeni americani. Aceasta a fost o acţiune perfect justificată, având în vedere amploarea reţelelor de spionaj japoneze care operau în America.

Ordinele de excludere au fost ridicate abia în 1945, iar ultima tabără de internare a fost închisă în 1946, după ce unii japonezi au refuzat să plece de bună voie.

De asemenea, guvernul american s-a folosit intensiv de stereotipurile rasiale în propaganda sa de război, descriind trăsăturile rasiale ale japonezilor în moduri exagerate, care ar fi făcut de ruşine orice propagandist Naţional Socialist.

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL - PROPAGANDA RASIALĂ AMERICANĂ ÎMPOTRIVA JAPONEZILOR CONTRAZICE POZIȚIA ANTI-NAȚIONAL SOCIALISTĂ

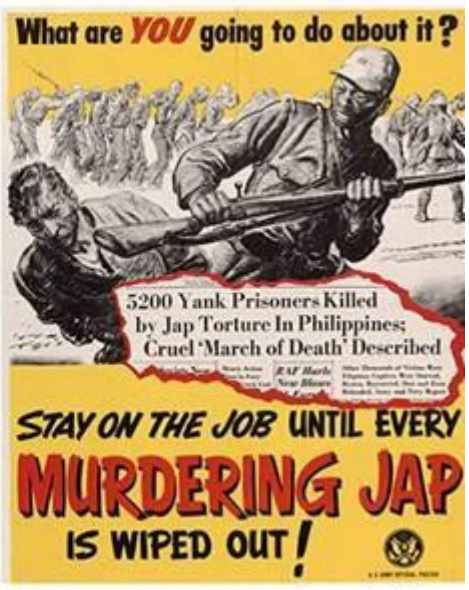

În ciuda condamnării oficiale a rasismului Național Socialist, guvernul american s-a grăbit să joace cartea rasială în timpul celui de-al Doilea Război Mondial pentru a-și motiva populația împotriva Japoniei. În stânga, un afiș al companiei petroliere Texaco, care prezintă un soldat japonez cu trăsături rasiale exagerate și care le cere muncitorilor americani să își ia liber.

Celelalte două afișe au fost publicate oficial de guvernul american cu scopul de a-i incita pe americani împotriva japonezilor. Afișul oficial al guvernului american de mai sus, în dreapta, cerea chiar exterminarea tuturor japonezilor.

Maltratarea sălbatică a prizonierilor de război albi de către japonezi (care includea în mod obişnuit tortură, decapitare, muncă forţată şi înfometare) nu a făcut pe nimeni în America şi Marea Britanie să se gândească de două ori la propaganda rasială batjocoritoare.

Ipocrizia lui Roosevelt în afacerile internaţionale a ieşit la iveală în atitudinea sa faţă de Uniunea Sovietică şi Germania Naţional Socialistă. În timp ce el deplângea în mod public totalitarismul Naţional Socialist din Germania, guvernul SUA lăuda şi susţinea în mod activ totalitarismul comunist din Uniunea Sovietică. Resursele industriale ale Americii au fost puse la dispoziţia Uniunii Sovietice pentru a lupta împotriva Germaniei Naţional Socialiste.

Este îndoielnic faptul că armata sovietică şi-ar fi revenit după pierderile masive cauzate de invazia germană iniţială a Rusiei dacă materialele americane nu ar fi inundat pentru a susţine efortul de război comunist.

Unul dintre cele mai proeminente exemple de ajutor militar american acordat Uniunii Sovietice a avut loc în aprilie 1945, când unitatea blindată sovietică, Batalionul 1 de tancuri, Brigada 46 de tancuri a Gărzii, a cucerit capitala austriacă Viena. Brigada sovietică de tancuri 46 Gardă era formată în întregime din tancuri americane

Sherman, fabricate în America și expediate în Uniunea Sovietică.

SUA FURNIZEAZĂ 21 LA SUTĂ DIN TOATE TANCURILE SOVIETICE

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, guvernul american a furnizat în total 4.102 tancuri Sherman Uniunii Sovietice pentru a fi folosite împotriva Germaniei. Acest lucru a reprezentat peste 21% din întreaga armată sovietică de tancuri. Mai sus, primul comandant sovietic de tancuri care a intrat în Viena în 1945 pozează în fața tancului său Sherman.
Sovieticii au primit, de asemenea, 3.487 de tancuri Valentine construite în Canada.

Al patrulea mandat al lui Roosevelt și spionii comuniști care au fondat Națiunile Unite

Roosevelt a candidat la realegerea ca președinte în 1944 pentru a patra oară, ceea ce nu s-a mai întâmplat până acum, și a obținut o victorie ușoară. După ce Roosevelt a murit din cauza unei hemoragii cerebrale în aprilie 1945, Constituția SUA a fost modificată pentru a limita în mod oficial la două numărul maxim de ori de câte ori un președinte american poate fi ales în funcție.

O altă moștenire importantă lăsată de Roosevelt a fost activitatea pregătitoare desfășurată de administrația sa pentru înființarea Organizației Națiunilor Unite. O mare parte din această muncă a fost întreprinsă de un angajat al Departamentului de Stat al SUA, Alger Hiss, care a participat la Conferința de la Yalta din 1945, făcând parte din delegația americană care s-a întâlnit cu Winston Churchill și Iosif Stalin pentru a decide soarta Europei postbelice.

Hiss a fost implicat în înființarea Organizației Națiunilor Unite atât în calitate de funcționar al Departamentului de Stat al SUA, cât și în calitate de oficial ONU. În 1948, el a fost trădat de un fost coleg de partid comunist, Whittaker Chambers, și a fost demascat ca spion al Uniunii Sovietice. Până atunci, termenul de prescripție expirase, iar Hiss a fost acuzat doar de sperjur și condamnat la închisoare.

Bomba atomică pune capăt războiului împotriva Japoniei

Sfârșitul războiului din Europa nu a însemnat sfârșitul acelui conflict dificil și costisitor cu Japonia. În Oceanul Pacific, armata americană a dus o campanie îndelungată și periculoasă, care a constat în "sărituri de la o insulă la alta", de la o masă continentală ocupată de Japonia la alta. Ferocitatea apărării japonezilor a fost ilustrată de faptul că aceștia au luptat întotdeauna până la moarte, doar câțiva dintre ei fiind luați prizonieri.

Ultima dintre aceste invazii insulare a avut loc între aprilie și iunie 1945, când forțele americane au luat cu asalt insula Okinawa, cea mai sudică parte a insulelor Ryukyu din Japonia. Ferocitatea bătăliei s-a soldat cu peste 100.000 de victime japoneze și 50.000 de victime americane. Costurile campaniei l-au convins pe noul președinte american, Harold Truman, să autorizeze utilizarea unei noi arme, bomba atomică. Americanii nu prea aveau de ales. Fie aruncați bomba atomică, fie vă confruntați cu pierderea a sute de mii de vieți americane într-o invazie a patriei japoneze. Au fost lansate două bombe, iar Japonia a capitulat la cinci zile după cel de- al doilea atac.

Segregare și neliniște - Negrii în America 1870-1945

Politica democraților albi din sudul țării de a introduce teste de alfabetizare pentru alegători a avut în curând un efect important asupra numărului de negri eligibili pentru dreptul de vot. De exemplu, în 1890, numărul alegătorilor de culoare din Mississippi era înregistrat oficial la 190.000, dar până în 1898, doar câteva mii mai erau înscriși pe listele electorale.

Acest model s-a repetat în aproape toate statele din sud. În 1896, în Louisiana erau înregistrați 130.344 de negri cu drept de vot, dar până în 1900, acest număr se redusese la 5.320. În același an, în Alabama erau înregistrați 3.000 de alegători de culoare în

Alabama, dintr-o populație totală de negri cu vârsta de vot de peste 180.000 de persoane.

Observația incorectă din punct de vedere politic care poate fi făcută cu privire la aceste cifre de privare a drepturilor de vot este că ele servesc ca o reamintire dură a nivelului de educație al populației de culoare americane. A devenit la modă să se dea vina pe "rasismul" albilor pentru această situație, dar un raport din 2011 privind orașul Detroit, care a dezvăluit că mai mult de jumătate din populația de culoare a orașului era analfabetă funcțional, contrazice această afirmație.

NEGRII ATACĂ ZONELE REZIDENȚIALE ALBE DIN DETROIT 1943

Cererea de forță de muncă pentru a impulsiona producția industrială americană în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a dus la o dublare a numărului de negri din Detroit, de la 100.000 în 1933 la 200.000 în 1943. Fluxul masiv a declanșat spirala descendentă fpentru care orașul este cel mai fcunoscut astăzi, dar în 1943, orașul era încă majoritar alb și strict segregat.

Pentru a protesta împotriva segregării, câțiva negri au început o "campanie de "bumping"" - care consta în a se întâlni cu albii pe străzi și a-i lovi pe trotuare sau a-i îmbrânci în lifturi. Campania a atras rapid atenția mass-mediei, iar revista* LIFE a *realizat un articol despre tensiunile rasiale în creștere, descriind situația ca fiind "dinamită".

Problemele de fond au ieșit la fore când o bandă de negri a invadat o suburbie rezidențială albă din Belle Isle la 20 iunie 1943. Atacul a fost respins de albii din zonă, iar în rândul comunității de culoare s-a răspândit un zvon conform căruia, în acest proces, albii ar fi aruncat o femeie de culoare și copilul ei peste podul Belle Isle.

În ciuda faptului că nu existau dovezi pentru această acuzație, o mulțime mare de negri a luat cu asalt zona Woodward, în apropiere de Paradise Valley. Ei au jefuit magazinele și au atacat la întâmplare persoane albe, ceea ce a dus la lupte între bande de albi și negri pe străzi. Violențele au copleșit complet autoritățile locale, iar trupele federale în mașini blindate au fost chemate să reprime tulburările. Cele treizeci și șase de ore de revolte au făcut treizeci și șase de victime, dintre

care douăzeci și cinci de negri. Mai mult de 1.800 de negri au fost Arestați pentru jafuri și alte incidente. Mai jos: Un tramvai în flăcări în centrul orașului Detroit, 1943; și poliția arestează negri în momentul culminant al revoltelor.

Segregare-"Separat dar egal"

Guvernele democraţilor din sud au oficializat, de asemenea, segregarea rasială în sud, cunoscută sub numele colocvial de "Jim Crow" (de la un cântec de menestrel din secolul al XIX-lea). Curtea Supremă a SUA a sancționat oficial aceste legi segregaționiste în 1896, printr-o decizie în cazul Plessy v. Ferguson, care a decis că vagoanele de cale ferată "separate, dar egale" între rase sunt constituţionale. Doctrina Plessy prevedea protecţie constituțională

pentru segregare pentru următorii cincizeci de ani. Lista legilor segregaționiste puse în aplicare după 1900 arată exact cât de departe s-au extins legile "Jim Crow":

• O lege din 1914 din Louisiana prevedea intrări separate pentru negri și albi la circuri;

• O lege din 1915 din Oklahoma a separat cabinele telefonice;

• O lege din 1920 din Mississippi a transformat în infracțiune susținerea sau publicarea de "argumente sau sugestii în favoarea egalității sociale sau a căsătoriilor mixte între albi și negri".

• Arkansas prevedea segregarea pe pistele de curse;

• Texas a interzis meciurile de box integrate;

• Toate statele aveau școli segregate și

• Toate statele au interzis căsătoriile mixte.

În 1910, orașul Baltimore din Maryland a delimitat în mod oficial suburbii separate pentru negri și albi. Acest demers a fost urmat de guvernatorii orașelor Dallas din Texas, Greensboro din Carolina de Nord, Louisville din Kentucky, Norfolk din Virginia, Oklahoma City din Oklahoma, Richmond și Roanoke din Virginia și St. Louis din Missouri.

Politica de segregare a fost pusă în aplicare și la cel mai înalt nivel. Când Woodrow Wilson a devenit președinte în 1913, a ordonat segregarea rasială a tuturor facilităților federale din capitala americană.

Revoltele negrilor continuă să afecteze nordul și sudul țării

Adesea se crede că revoltele de amploare ale negrilor au început în America abia în timpul erei "drepturilor civile" din anii 1960. Cu toate acestea, faptele sunt substanțial diferite. Tulburări grave au avut loc în nord și în sud începând de la sfârșitul secolului al XIX-lea, adesea declanșate de incidente rasiale reale sau imaginare. Acest lucru a fost în sine un indiciu al tensiunilor rasiale subiacente, care adesea nu aveau nevoie decât de cea mai mică scuză pentru a izbucni în violență. O listă parțială a unora dintre cele mai semnificative incidente servește la ilustrarea acestui aspect:

• 1898: Mai mulţi negri şi albi sunt ucişi în revoltele rasiale din Wilmington, Carolina de Nord;

• 1906: Zeci de negri şi albi sunt ucişi în mai multe zile de revolte rasiale în Atlanta, Georgia;

• 1908: Două crime între negri şi albi în Springfield, Illinois, declanşează tulburări rasiale în timpul cărora o mulţime de albi ucide doi negri şi incendiază o suburbie de negri infestată de crime, cunoscută sub numele de "Badlands".

• 1917: Aproximativ patruzeci de persoane, în special de culoare, sunt ucise în timpul unei revolte în St. Louis, Illinois;

• 1917: Un batalion al armatei de negri se dezlănţuie în Houston şi îşi foloseşte armele de foc emise de guvern pentru a împuşca civili albi. Doi negri şi unsprezece albi sunt ucişi în luptele care au rezultat. Peste şaizeci de soldaţi de culoare sunt judecaţi şi condamnaţi pentru crimă, iar treisprezece sunt spânzuraţi;

• 1918: O revoltă a negrilor din Chester, Pennsylvania, ucide doi trecători albi. Departamentul de poliţie este nevoit să deschidă focul şi trei negri sunt împuşcaţi mortal. Revolta din Chester se extinde la Philadelphia.

• 1919: Are loc prima dintre infamele revolte rasiale din "Vara Roşie". În cele din urmă, între aprilie şi octombrie au loc 26 de revolte diferite în următoarele zone:

- Mai: Charleston, Carolina de Sud;

- Iulie: Comitatele Gregg şi Longview, Texas;

- Iulie: Washington D.C.;

- Iulie: Chicago, Illinois. Aceasta a fost cea mai gravă dintre revoltele din 1919 şi a fost declanşată atunci când câţiva tineri albi au aruncat cu pietre într-un negru care înota în lacul Michigan. Ulterior, înotătorul de culoare s-a înecat, dar poliţia a refuzat să-i aresteze pe cei care au aruncat cu pietre, deoarece nu exista o legătură confirmată între aruncarea pietrei şi înec. O gloată de negri s-a dezlănţuit în Chicago timp de mai multe zile, soldate cu treizeci şi opt de morţi;

- Iulie: Knoxville, Tennessee;

- Iulie: Omaha, Nebraska;

- Octombrie: Comitatele Elaine și Phillips, Alabama;

• 1921: În iunie, șaizeci de negri și douăzeci și unu de albi sunt uciși în Tulsa, Oklahoma, în urma unei izbucniri de violență rasială.

• 1943: Aproximativ douăzeci și cinci de negri și nouă albi sunt uciși în conflicte rasiale legate de locuințe și locuri de muncă în California, înainte ca trupele federale să restabilească ordinea.

Partidul Muncitorilor din California forțează oprirea imigrației chinezești

Un număr mare de muncitori chinezi au fost importați în California în ultimul sfert al secolului al XIX-lea de către companiile de construcții de căi ferate care doreau să reducă costurile. Muncitorii chinezi lucrau pentru un salariu considerabil mai mic decât alți muncitori, ceea ce a dus la o creștere a șomajului în rândul populației albe.

Ca urmare, muncitorii albi s-au organizat sub conducerea înflăcărată a irlandezului Denis Kearney într-o organizație numită Partidul Muncitorilor din California, care a fost constituită oficial în 1877. Au avut loc mai multe tulburări rasiale între albi și chinezi, iar sprijinul pentru Partidul Muncitorilor a crescut suficient de mult pentru a forța legislativul californian să adopte o lege care impunea restricții asupra imigrației chinezești.

În 1880, Congresul SUA a adoptat o lege care limita imigrația chineză în America, iar în 1882 a aprobat o a doua lege care interzicea orice imigrație chineză timp de zece ani.

IMIGRAȚIA CHINEZILOR A FOST OPRITĂ DUPĂ PROTESTE ÎN CALIFORNIA

Imigranți chinezi în America la vama din San Francisco, 1875. Muncitorii asiatici au intrat în California după Goana după aur din 1849. Numărul lor a crescut până în 1880 până la punctul în care a apărut o opoziție semnificativă față de prezența lor. Agitația Partidului Muncitorilor, condus de David Kearny, a dus la adoptarea de către legislativul statului a Legii de excludere din 1882, care a interzis imigrația asiatică în California timp de zece ani. Această lege a devenit permanentă în 1892.

Japonezii contestă lipsa de segregare

Imigranții japonezi au fost atrași în California și de oferta de muncă pe căile ferate, dar sentimentul lor înnăscut de mândrie rasială a creat o problemă neașteptată pentru autoritățile statului: aceștia s-au opus să nu fie separați de alți asiatici. Primul semn de probleme în această privință a apărut atunci când Consiliul de Educație din San Francisco a anunțat că, începând cu 1906, elevii japonezi și coreeni vor trebui să frecventeze o școală chineză deja înființată.

Guvernul japonez a depus o plângere oficială că cetățenii lor au fost forțați să meargă la școală cu chinezii și coreenii, iar incidentul a luat proporții atât de mari încât a ajuns în cele din urmă pe biroul

președintelui Theodore Roosevelt.

În urma unor discuții la cel mai înalt nivel între Japonia și America, președintele a convins Consiliul de Educație din San Francisco să revină asupra deciziei. În schimb, guvernul japonez a încheiat un "acord nescris între domni" care a avut ca efect oprirea imigrației japoneze în continuare.

În 1913, legislativul californian a adoptat Legea Webb-Haney, cunoscută și sub numele de Legea privind terenurile pentru străini, prin care "tuturor străinilor neeligibili pentru cetățenie" li se refuza dreptul de a achiziționa terenuri sau de arendă pe termen lung. Acest lucru i-a împiedicat pe toți imigranții asiatici să achiziționeze proprietăți. Guvernul japonez a protestat și el împotriva acestei legi, dar guvernul federal american a evitat problema, răspunzând că nu poate interveni în legile statelor. În cele din urmă, o lege adoptată în 1924 în California a oprit complet imigrația asiatică.

Cei mai importanți teoreticieni rasiali din lume pun bazele pentru legea imigrației din 1924

America a devenit centrul mondial al științei și gândirii rasiale la începutul secolului al XIX-lea. Principalii teoreticieni rasiali din America la acea vreme au fost Madison Grant (1865-1937), care a numărat printre prietenii săi personali cel puțin doi președinți americani, și T. Lothrop Stoddard (1883-1950). Grant a scris două dintre cele mai influente lucrări despre rasismul american: *The Passing of the Great Race* (1916) și *The Conquest of a Continent* (1933). În aceste cărți, Grant a expus antropologia rasială și necesitatea eugeniei, sau a îmbunătățirii rasiale prin reproducere selectivă.

În lucrarea *The Passing of the Great Race,* Grant a cerut oprirea imigrației non-albe în Statele Unite. Cartea a fost un best-seller internațional, fiind recenzată favorabil de *Science,* revista Asociației Americane pentru Progresul Științei, și de numeroase alte publicații la fel de influente. Președintele american Warren G. Harding a lăudat public cartea eugenistului Lothrop Stoddard, *The Rising Tide of Color,* în cadrul unui discurs public din 26 octombrie

1922. Acest lucru a fost urmat, în același an, de numirea unuia dintre compatrioții lui Grant, Harry Laughlin, în calitate de martor expert în eugenie și diferențele rasiale de IQ în cadrul Subcomisiei pentru imigrație a Congresului SUA.

GRANT ȘI STODDARD-LAY BAZA PENTRU LEGEA IMIGRAȚIEI DIN 1924

În extrema stângă: Madison Grant, autorul celor mai influente două lucrări despre rasismul american timpuriu: The Passing of the Great Race *(1916) și* The Conquest of a Continent *(1933). Grant a fost prieten personal cu cel puțin doi președinți americani și a contribuit la modelarea politicilor americane de imigrație la începutul secolului XX. Sus, în dreapta: T. Lothrop Stoddard, principalul eugenist american care, împreună cu Madison Grant, a pus bazele intelectuale ale Legii privind imigrația din 1924, care a limitat imigrația evreilor și a sud-europenilor în America.*
Cea mai cunoscută lucrare a lui Stoddard se numește Valul colorat crescând împotriva supremației lumii Albilor *(1920).*

Douăzeci și patru de state americane implementează legi de sterilizare

Lucrările lui Grant și Stoddard au declanșat un val de cercetări privind rasa în America. Până în 1921, fuseseră publicate cel puțin alte opt lucrări importante. Toate au fost succese peste noapte, care propuneau eugenia și interzicerea imigrației non-albe.

Această revărsare a gândirii științifice a avut un efect asupra politicii americane: până la mijlocul anilor 1920, douăzeci și patru de state au adoptat legi care încurajau sterilizarea celor care erau

retardați, nebuni sau aveau cazier judiciar.

Legea imigrației din 1924 Acoperă imigrația evreiască și sud-europeană

Între anii 1840 și 1920 a avut loc un val uriaș de imigranți în Statele Unite. În această perioadă, aproximativ 37 de milioane de imigranți au sosit în America. Cifrele Biroului de recensământ al SUA arată că aproximativ 6 milioane de germani, 4 ,5 milioane de irlandezi, 4 ,75 milioane de italieni, 4,2 milioane de Britanici, 4,1 milioane de austro-ungari, 2,3 milioane de scandinavi și 3,3 milioane de ruși și baltici au intrat în America.

Din 1880 încoace, milioane de oameni din Europa de Est și de Sud s- au alăturat valului de imigranți care au intrat în America. Printre aceștia se numărau milioane de evrei est-europeni și sud-europeni, care proveneau din alte familii decât primii coloniști din America, care veneau cu toții din nord-vestul Europei. Acest aflux a alarmat foarte mult persoane precum Grant, Stoddard și Laughlin, care și-au folosit influența considerabilă pentru a exercita presiuni asupra Congresului SUA în vederea adoptării primei legi importante privind imigrația din America.

Legea privind imigrația din 1924, cunoscută și sub numele de Legea Johnson Reed, a limitat numărul anual de imigranți care puteau fi admiși din orice țară la 2% din numărul de persoane din țara respectivă care locuiau deja în Statele Unite în 1890. Acest lucru a avut ca efect practic limitarea la un firicel a imigranților care nu proveneau din nord-vestul Europei.

De exemplu, între 1900 și 1924, cel puțin 200.000 de italieni au intrat în Statele Unite în fiecare an. Legea din 1924 a stopat acest aflux și a stabilit o cotă anuală pentru italieni mai mică de 3.845. Acest lucru contrasta cu numărul de imigranți cărora li s-a permis să intre din Germania (51.227), Marea Britanie (34.007), Irlanda (28.567) și Suedia (9.561).

După cel de-al Doilea Război Mondial, Congresul SUA a adoptat legi care le permiteau celor care fuseseră persecutați în timpul ocupației Național Socialiste din Europa să intre liber în America. Cel

puțin 500.000 de evrei și alte persoane au intrat în țară în temeiul Legii privind persoanele strămutate din 1948 și 1950 și al Legii privind ajutorul pentru refugiați din 1953. Reglementările privind "Zona interzisă pentru asiatici" au fost ridicate de către Actul de Imigrare și Naționalitate din 1952. Această din urmă lege permitea în mod specific imigrația din toate țările din lume.

Două din cele trei conferințe mondiale de eugenie au avut loc la New York

Madison Grant, inițiatorul recunoscut al legii imigrației din 1924, a continuat să înființeze Societatea Americană de Eugenie împreună cu Harry Laughlin, consilierul în eugenie al Congresului SUA. Această organizație a fost gazda americană a două dintre cele trei Congrese mondiale de eugenie care au avut loc între 1912 și 1932.

Primul Congres mondial de eugenie a avut loc la Londra, în 1912, iar unul dintre sponsorii acestuia a fost Winston Churchill. Primul ministru britanic de la acea vreme, Arthur Balfour, a ținut discursul inaugural.

Cel de-al doilea Congres mondial de eugenie a avut loc la Muzeul American de Istorie Naturală din New York, în 1921, și a atras peste trei sute de delegați din întreaga lume. Germania, pe atunci încă ostracizată după Primul Război Mondial, nu a trimis delegați. Cu toate acestea, lista invitaților a fost impresionantă și a inclus, printre mulți alții, viitorul președinte american Herbert Hoover și geniul științific Alexander Graham Bell - care a fost și președintele de onoare al congresului eugenic. Cel de-al treilea Congres mondial de eugenie a avut loc la Muzeul American de Istorie Naturală din New York în 1932. Printre participanții proeminenți s-au numărat Dr. J. Harvey-Kellogg (de la Kellogg's cereals) și Leonard Darwin, fiul lui Charles Darwin.

Suprimarea eugeniei americane

Cea de-a doua mare lucrare a lui Grant, *The Conquest of a Continent, a* apărut în 1933. Cartea detalia compoziția rasială a Statelor Unite și avertiza că integrarea rasială va duce la dispariția Americii. Cartea, publicată de binecunoscuta editură Scribner and Sons, a devenit obiectul unui boicot organizat în principal de către

Liga evreiască anti-defăimare. Acest lucru s-a întâmplat în ciuda faptului că Grant nu a făcut nicio remarcă specifică despre evrei în carte. În acest moment, însă, Partidul Național Socialist câștigase puterea în Germania, iar mișcarea rasistă americană a fost considerată responsabilă pentru pregătirea fundamentului științific al politicilor lor rasiale. Fabricile de propagandă s-au întors împotriva lui Grant la fel de mult cum s-au întors împotriva naziștilor.

În plus, antropologul evreu Franz Boaz a lansat o campanie bine susținută împotriva eugeniei și a gândirii rasiale. Deși o mare parte din munca lui Boaz a fost ulterior demascată ca fiind o farsă (de exemplu, afirmațiile sale conform cărora formele craniului imigranților în America se schimbau după o generație sau două erau o minciună sfruntată), influența sa a dat tonul pentru o mare parte din învățăturile sociologice actuale.

Propaganda mediatică, care a legat activitatea lui Grant de naziști, a speriat personalități publice proeminente, care au renunțat să mai susțină eugenia în America. Ca urmare, eugenia a fost suprimată cu succes în America până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

CAPITOLUL 54: Imigrația și schimbările rasiale - povestea Canadei

Povestea Canadei este o lecţie salutară despre puterea imigraţiei ca mijloc de schimbare demografică rasială. Triburile indiene, împrăştiate în număr mic pe vastele teritorii nordice, au opus doar o rezistenţă sporadică în faţa coloniştilor europeni şi, în cele din urmă, au fost copleşite mai degrabă de număr decât de cucerirea militară.

Vikingii-Primele așezări albe

Primii albi de origine europeană care au pus piciorul în Canada de astăzi au fost vikingii, care au înfiinţat o aşezare sub conducerea lui Leif Ericson în Newfoundland. Potrivit istoriilor în proză din secolul al XIII-lea, cunoscute sub numele de *Sagas ale islandezilor,* Ericson a înfiinţat o aşezare la L'Anse aux Meadows, pe care vikingii au numit-o Vinland.

Expediţia lui Leif a pornit din colonia vikingă din Groenlanda în jurul anului 1002 şi a ajuns pentru prima dată pe un teritoriu care a fost identificat ulterior ca fiind Insula Baffin din Arhipelagul Arctic canadian.

Leif a continuat să navigheze, iar următorul ţinut pe care l-a zărit conţinea plaje şi păduri pe care vikingii le-au numit Markland (sau "Wood- land"). Acesta a fost identificat mai târziu ca fiind Labrador. În cele din urmă, vikingii s-au oprit la L'Anse aux Meadows, unde au construit o mică aşezare. Vikingii au rămas acolo doar puţin mai mult de un an, după ce au petrecut iarna pe noile meleaguri.

AČEZAREA VINLAND-VIKING ĂŽN CANADA, CU CINCI SUTE DE ANI ÎNAINTE DE COLUMB

O reconstituire a unei locuințe vikinge din L'Anse aux Meadows, în extremitatea nordică a insulei Newfoundland. Situl a fost descoperit în 1960 de un explorator norvegian, Dr. Helge Ingstad. Acesta avea cel puțin opt clădiri, inclusiv o forjă și o topitorie, precum și un depozit de cherestea care susținea un șantier naval. Relatările vikingilor au afirmat că colonia era formată din 135 de bărbați și 15 femei și a fost înființată în jurul anului 950 d.Hr.

Căutarea fi pentru Pasajul de Nord-Vest

Terra Nova va fi redescoperită abia în 1497 de către exploratorul John Cabot, un venețian aflat în serviciul Angliei. Cabot a navigat spre vest, traversând Oceanul Atlantic, într-una dintre numeroasele încercări de a găsi o rută maritimă către Orientul Îndepărtat.

Expediția lui Cabot a fost urmată, în 1576, de Sir Martin Frobisher, un corsar englez care a participat la eforturile de a găsi "Pasajul de Nord- Vest". Acesta era o rută maritimă care traversa nordul Canadei de la Oceanul Atlantic la Oceanul Pacific și care ar fi facilitat traversarea spre Orientul Îndepărtat. Frobisher a redescoperit Insula Baffin și a descoperit Insula Resolution.

În 1585, exploratorul englez John Davis a lansat o altă expediție pentru a găsi Pasajul de Nord-Vest. Deși nici el nu a avut succes în acest scop, a explorat o mare parte din nordul Canadei. Strâmtoarea Davis, care se află în Marea Labrador, a fost numită după el.

În 1610, un alt explorator englez celebru, Henry Hudson, a

navigat în căutarea Pasajului de Nord-Vest. În loc să găsească evazivul pasaj spre India, Hudson a descoperit un golf mare în nord-estul Canadei, care a fost numit ulterior Golful Hudson în onoarea sa. Nava sa, *Discovery, a* rămas blocată în gheață, iar echipajul a fost nevoit să trăiască pe uscat în condiții de îngheț pe timpul iernii.

Când gheața s-a dezghețat, Hudson a dorit să continue explorarea zonei, dar echipajul său s-a răzvrătit și i-a lăsat pe el, pe fiul său și pe câțiva membri loiali ai echipajului în derivă într-o barcă mică. Aceștia nu au mai fost văzuți niciodată. În 1612, exploratorul englez Sir Thomas Button a fost trimis să încerce să îl salveze pe Hudson.

El a eșuat în această misiune, dar expediția a confirmat că nu există o ieșire vestică în Golful Hudson și că acesta nu oferă acces la căutatul Pasaj de Nord-Vest.

Explorări suplimentare și prima colonizare

În 1534, regele Francisc I al Franței l-a trimis pe exploratorul Jacques Cartier în misiunea de a căuta Pasajul de Nord-Vest. Cartier a navigat pe lângă Terra Nova și a descoperit ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de Golful Saint Lawrence.

Cartier a lansat alte trei călătorii spre Canada, dar toate au eșuat în a găsi o rută nordică în jurul Americii. Cu toate acestea, în timpul uneia dintre călătoriile sale, în 1535, Cartier a explorat râul Saint Lawrence până la locul unde se află actualul oraș Montreal și a petrecut iarna în locul unde se află actualul oraș Quebec.

În secolul al XVI-lea, au fost făcute mai multe încercări de a stabili așezări de-a lungul coastei canadiene. Cele mai multe au eșuat din cauza iernilor aspre, dar una dintre acestea, în portul St. John's din Newfoundland, a fost anexată oficial de Sir Humphrey Gilbert ca prima colonie de peste mări a Angliei, în temeiul unei Carte regale emise de regina Elisabeta I. Așezarea, care este astăzi capitala provinciei Newfoundland, are distincția de a fi unul dintre cele mai vechi orașe englezești din America de Nord și, de asemenea, prima posesiune de peste mări a Marii Britanii recunoscută oficial, reprezentând astfel începutul Imperiului Britanic.

Primele contacte comerciale Amerind

În anii 1600, în jurul Peninsulei Avalon din Newfoundland au apărut așezări englezești permanente, iar pe coasta sudică a acestei mase de pământ au fost înființate așezări franceze. Acest lucru a dus la primele contacte comerciale cu indienii din Canada.

Inițial, conflictele dintre coloniștii europeni și indieni au fost puține, deoarece contactul s-a limitat la schimburi comerciale reciproc avantajoase. Indienii au furnizat blănuri de animale, iar europenii au furnizat tot felul de bunuri metalice, haine și alte articole necunoscute până atunci locuitorilor Lumii Noi.

ST. PORTUL JOHN'S - ÎNFIINȚAREA IMPERIULUI BRITANIC DE PESTE MĂRI

Deși nu este cea mai veche așezare britanică din America de Nord, portul St. John's din Newfoundland poate pretinde, pe bună dreptate, că este cel mai vechi oraș care deține statutul de oraș. A fost confiscat în numele reginei Elisabeta I în 1583 de Sir Humphrey Gilbert, devenind astfel prima posesiune de peste mări a Imperiului Britanic. Această placă din prezent, amplasată în centrul orașului St. John's marchează evenimentul.

Francezii și britanicii concurează pentru supremație

În secolele al XVI-lea și al XVII-lea, Franța și Marea Britanie au concurat pentru supremație în Canada. Francezii au revendicat teritoriul care cuprindea bazinul fluviului Saint-Laurent, Acadia (în prezent Provinciile Maritime), insula Newfoundland și, mai târziu, Louisiana (de-a lungul văii râului Mississippi, până la Golful Mexic). Această zonă imensă a fost denumită "Noua Franță".

Relativ puțini francezi s-au așezat efectiv pe acest vast teritoriu, iar indienii au continuat să facă comerț cu avanposturile franceze împrăștiate, fără a fi deranjați. În 1604, Pierre du Guast a fondat în Acadia o colonie comercială franceză bazată pe comerțul cu blănuri. Colonia a avut dificultăți în a se stabili și, în primul an, mai mult de jumătate dintre coloniști au murit.

În 1608, exploratorul francez Samuel de Champlain a fondat o așezare la Quebec, pe râul Saint Lawrence. Acest oraș a devenit principalul magnet pentru continuarea colonizării franceze în detrimentul altor regiuni, iar de aici a luat naștere familia Quebecois.

Francezii lansează compania celor O sută de asociați

În 1627, guvernul francez a înființat o uriașă întreprindere comercială, Compania celor o sută de asociați. Această companie avea ca unic scop exploatarea potențialului comercial al Noii Franțe. Sub conducerea sa, așezările au crescut în număr, cel mai notabil oraș nou fiind Montreal, fondat în 1642.

Compania celor o sută de asociați a încheiat o alianță oficială cu un număr de triburi indiene, cunoscute atunci sub numele de confederația Huron. Acest aranjament a funcționat bine în scopuri comerciale până când Huronii au fost înfrânți într-un război interamerican care a implicat tribul Iroquois în 1649.

Acest conflict a devastat comerțul cu blănuri al Noii Franțe, iar bandele de indieni au amenințat așezările din Montreal și Quebec. Pericolul a fost atât de mare încât, pentru o vreme, Compania celor o sută de asociați a luat în considerare posibilitatea de a abandona cu totul Noua Franță. O parte a problemei era reprezentată de numărul mic de coloniști albi din această regiune vastă. În 1663, de

exemplu, un recensământ a arătat că Noua Franţă avea doar trei mii de coloniști albi.

Guvernul francez a decis că situaţia era prea gravă pentru a fi lăsată în mâinile unei companii private și, în 1663, a ordonat desființarea Companiei celor o sută de asociaţi și reorganizarea oficială a Noii Franțe ca provincie a Franței, condusă direct de un guvernator general în Quebec. Această reorganizare a reușit să stabilizeze colonia, iar numărul coloniștilor a început să crească din nou.

Francezii duc primul război rasial în Canada

Schimbarea constituțională a statutului Noii Franțe a marcat o schimbare radicală în demografia rasială a coloniei. O forță militară franceză de 1.200 de soldaţi a sosit în 1665 pentru a pune capăt amenințării irocheze și a declanșat primul război rasial din teritoriu. Militarii francezi i- au învins cu ușurință pe irochezi într-o serie de confruntări, iar indienii au fost forţaţi să depună armele.

Aproximativ patru sute dintre soldaţii francezi au decis să rămână și să se alăture coloniștilor. Guvernul francez a sponsorizat în mod oficial mai multă imigrație, inclusiv, pentru prima dată, aproximativ șapte sute de femei albe necăsătorite. Politica a funcţionat, iar până în 1681 existau cel puțin zece mii de coloniști albi în Noua Franță.

Acest număr a ajuns la optsprezece mii în 1713, patruzeci de mii în 1737 și cincizeci și cinci de mii în 1755. Motivul pentru creșterea relativ lentă a populației albe a fost dublu.

În primul rând, indienii se ocupau în cea mai mare parte de capturarea animalelor, ceea ce a dus la comerțul cu blănuri. Prin urmare, nu a existat o cerere pentru un număr mare de coloniști albi care să lucreze pământul, așa cum s-a întâmplat în Statele Unite ale Americii. În al doilea rând, a existat o rată mare de metisaj în rândul oamenilor de la frontieră.

Metisarea creează metisul

Creșterea controlului guvernamental francez, în special în ceea ce privește eliberarea licențelor de comercializare a blănurilor, a

determinat un număr de tineri francezi să petreacă din ce în ce mai mult timp departe de principalele așezări. Se estimează că, până în 1680, până la 10% din toți bărbații francezi din Noua Franță trăiau în afara așezărilor și majoritatea își luaseră soții indiene. Descendenții lor de rasă mixtă au devenit cunoscuți sub numele de grupul Métis (franceză pentru "mixt"), care este încă clasificat oficial ca popor nativ de către actualul guvern canadian.

Rivalitatea dintre britanici și francezi pentru comerțul cu blănuri

Dizolvarea Companiei celor o sută de asociați a fost urmată, în 1664, de crearea unei noi întreprinderi franceze, cunoscută sub numele de Compania Indiilor de Vest. Ca și predecesoarea sa, Compania Indiilor de Vest a fost înființată pentru a se angaja în comerțul cu blănuri.

Ca urmare a acestei măsuri și a altora, a fost încurajată imigrația franceză, iar până în 1682, exploratorii, comercianții și misionarii au pătruns în sud până în Golful Mexic. Cu toate acestea, britanicii au înființat o întreprindere rivală în 1670, numită Hudson's Bay Company, care a primit monopolul comerțului în zona Golfului Hudson. Acest lucru i-a adus pe britanici în conflict cu coloniștii francezi, ceea ce a dus în cele din urmă la izbucnirea a patru conflicte cunoscute sub numele de Războaiele franceze și indiene.

Războaiele franceze și indiene 1689-1763

Războaiele franceze și indiene au fost o serie de patru conflicte în Canada, ale căror combatanți principali au fost Marea Britanie și triburile indiene aliate acesteia, împotriva Franței și a triburilor indiene aliate acesteia. Războaiele se suprapuneau adesea cu războaiele purtate în Europa în aceeași perioadă și, prin urmare, uneori britanicii se confruntau și cu forțele spaniole și olandeze.

Prima fază a acestor conflicte a fost cunoscută sub numele de Războiul regelui William și i-a văzut pe britanici aliați cu indienii irochezi, care erau de mult timp ostili francezilor. Trupele din aceste două grupuri au atacat așezările franceze de-a lungul râului Saint Lawrence între 1689 și 1697. După zece ani, conflictul a degenerat într-un război de gherilă neconcludent, iar părțile beligerante au convenit să pună capăt ostilităților. Tratatul care a pus capăt războiului

a fost numită Pacea de la Ryswick. Semnat în 1697, tratatul recunoștea pretențiile teritoriale ale fiecărui participant așa cum existau înainte de începerea conflictului, fără nicio modificare.

În 1702, a izbucnit cel de-al doilea război francez și indian. Cunoscut sub numele de Războiul Reginei Ana, acest conflict făcea parte din războiul de succesiune spaniol care se desfășura în Europa în aceeași perioadă. Conflictul s-a încheiat în mod dezastruos pentru Franța și, prin Tratatul de la Utrecht din 1713, Franța a fost obligată să cedeze Terra Nova și Acadia Marii Britanii.

În 1744, cel de-al treilea dintre războaiele francez și indian, cunoscut sub numele de Războiul Regelui George, a izbucnit între Marea Britanie și Franța, ca parte a conflictului european numit Războiul de Succesiune Austriacă. Francezii au fost primii care au început ostilitățile în America de Nord și, împreună cu aliații lor indieni, indienii Mi'kmaq și Maliseet, au atacat fortăreața britanică Fort Anne. Apărarea abilă a britanicilor a înfrânt atacul, iar situația s-a întors când fortul francez de pe insula Cape Breton, Louisbourg, a fost capturat de forțele britanice.

Fără să se descurajeze, forțele franceze și indiene au atacat așezarea britanică de la Saratoga, în New York. În timpul acestui raid, peste o sută dintre locuitorii din Saratoga au fost uciși, un eveniment care a provocat o panică generalizată în partea superioară a New York-ului. Războiul s-a încheiat prin Tratatul de la Aix-la-Chapelle din 1748, în temeiul căruia așezarea de la Louisbourg a fost returnată Franței. În schimb, francezii au restituit orașul Madras din India, care fusese confiscat de la britanici în timpul conflictului.

În 1754, a izbucnit cel de-al patrulea război dintre francezi și indieni. Acest război a degenerat într-un alt conflict global în 1756, cunoscut sub numele de Războiul de șapte ani în Europa. Până în 1755, forțele britanice au cucerit Nova Scoția și întreaga colonie franceză Acadia, veche de o sută de ani.

Cei șapte mii de locuitori francezi din Acadia au fost împrăștiați în cele patru vânturi. Unii s-au întors în Franța, în timp ce alții s-au retras în interior. Alții au migrat spre sud, de-a lungul râului Mississippi, în actuala Louisiana, unde urmașii lor au devenit

cunoscuți sub numele de Cajuni. În 1764, britanicii le-au permis acadienilor să se întoarcă, iar câteva mii din aceștia au acceptat oferta. Cu toate acestea, britanicii nu au avut totul după bunul plac în cel de-al patrulea război.

Printr-o serie de alianțe cu indienii și tactici de apărare abilă, forțele franceze de doar câteva mii de oameni au forțat Marea Britanie să desfășoare o armată de peste douăzeci de mii de oameni înainte ca toate așezările franceze să fie invadate. În 1759, Quebec a fost cucerit de britanici printr-un asalt amfibiu hotărât, iar Montreal a căzut în anul următor. Până în 1760, Marea Britanie își stabilise supremația asupra Canadei, iar francezii nu aveau să mai fie niciodată un factor important în acest teritoriu. Franța a cedat în mod oficial toate posesiunile sale din Canada Marii Britanii, în conformitate cu Tratatul de la Paris, semnat în 1763.

Astfel, șaizeci și cinci de mii de francezi au fost plasați sub stăpânire britanică și s-a dublat mărimea posesiunii britanice în America de Nord.

ENGLEZII CUCERESC QUEBECUL DE LA FRANCEZI

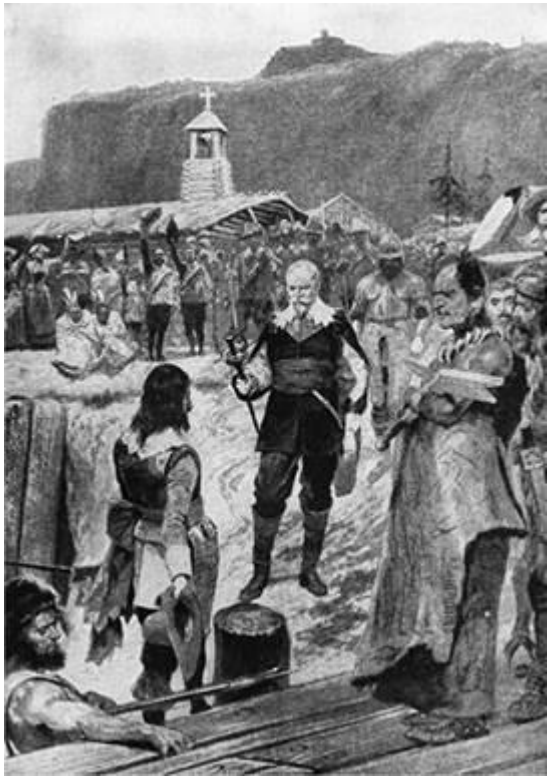

Deasupra: Fondatorul francez al așezării Quebec, Samuel de Champlain, predă colonia amiralului britanic David Kirke, în 1629. Deși a fost

returnată ulterior Franței, confiscarea Quebecului a marcat prima revendicare britanică asupra teritoriului francez din Canada. Champlain s-a aliat cu triburile indiene locale, de unde și prezența lor la predare. Mai jos, schița lui Champlain a primei clădiri din Quebec, fortul și reședința de sub Cap-aux-Diamants (în prezent Orașul de Jos din Quebec).

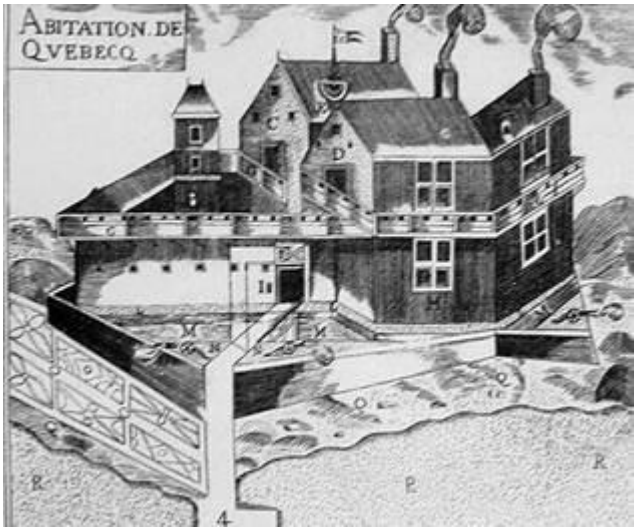

Războaiele rasiale cu amerindienii continuă

Sfârșitul coloniilor franceze din Canada nu a însemnat și sfârșitul rezistenței indienilor la invadarea albilor. În 1763, forțele indiene au atacat avanposturile vestice ale fostului teritoriu al Noii Franțe, unde trupele britanice înlocuiseră recent garnizoanele franceze.

Indienii și-au dat seama că noii stăpâni britanici aveau intenția de a coloniza în mod corespunzător teritoriul pentru așezarea albilor, spre deosebire de francezi. Ca urmare, forțele britanice s-au trezit cufundate într-un război rasial localizat care a izbucnit din Canada în teritoriile centrale ale Noii Franțe (actualul Midwest american).

Regele britanic George al III-lea a încercat să îi liniștească pe indieni printr-o proclamație regală din 1763, care recunoștea suveranitatea amerindienilor. Proclamația se angaja, de asemenea, să se consulte cu triburile indiene înainte de a permite coloniștilor albi să ocupe noi terenuri și a rezervat ca rezervație indiană teritoriul dintre Munții Apalași și râul Mississippi, inclusiv Canada în afara părții inferioare a Văii Saint Lawrence.

BĂTĂLIA DE LA QUÉBEC ASIGURĂ DOMINAȚIA BRITANICĂ ÎN CANADA 1759

Marea Britanie și-a stabilit dominația asupra Canadei prin Bătălia de la Quebec din iunie 1759. Conflictul, un punct culminant al Războaielor franceze și indiene, a văzut o forță combinată de opt mii de coloniști britanici și americani care au atacat orașul controlat de francezi. Francezii se așteptau la atacuri dinspre Lacul Ontario, în vest, și Lacul Champlain, în sud, așa că asaltul prin râul Saint Lawrence i-a luat prin surprindere. Atacul a fost cu atât mai îndrăzneț cu cât forțele britanice au escaladat o stâncă pentru a-și lansa asaltul în punctul cel mai puțin așteptat. O santinelă a provocat bărcile, dar nu a reușit să acționeze atunci când i s-a răspuns de către un ofițer britanic în limba franceză. Până în zori, aproximativ 4.500 de soldați britanici și americani s-au adunat pe stâncă și bătălia a început. Aceasta s-a încheiat cu o înfrângere franceză și cu capitularea Quebecului la 18 septembrie 1759. Acest lucru a marcat sfârșitul dominației franceze în Canada.

Noua imigrație albă - coloniști irlandezi și englezi

Ca răspuns la amenințarea indiană, guvernul britanic a încurajat un nou val de imigrație albă pentru a spori populația europeană. O mare colonie irlandeză și engleză a fost înființată în Newfoundland, iar capitala Noii Scoții, Halifax, a devenit sediul primului ziar din Canada în 1752 și al primei adunări alese în 1758.

În 1775, populația europeană a coloniei britanice din Canada era de 90.000 de persoane. Cincisprezece ani mai târziu, aceasta a crescut la peste 191.000. Până la în 1806, populația ajunsese la puțin sub 400.000

de locuitori, iar cincizeci de ani mai târziu, în 1861, populaţia totală era estimată la 3,1 milioane de locuitori.

Americanii invadează în 1775

Coloniştii americani s-au răzvrătit împotriva dominaţiei britanice la doar cincisprezece ani după ce francezii fuseseră alungaţi din Canada. Forţelor americane li s-a părut logic să îi alunge şi pe britanici din Canada şi, ca urmare, au lansat o invazie în 1775. Miliţia americană a ocupat Noua Scoţie, Montreal şi Quebec, dar a găsit puţin sprijin în rândul populaţiei locale, care a rămas loială cu înverşunare Coroanei britanice.

Forţele americane au fost forţate să se retragă în anul următor de un contraatac britanic hotărât, iar pentru restul Războiului Revoluţionar American, Canada a servit drept bază sigură de unde britanicii au putut lansa atacuri asupra coloniilor rebele.

ATACUL AMERICAN ASUPRA QUEBECULUI A FOST ÎNFRÂNT ÎN 1775

Americanii au invadat Canada la începutul Războiului de Independenţă, în speranţa de a obţine sprijinul populaţiei francofone şi al oricăror antirealişti anglofoni. Apelurile lor pentru sprijin au eşuat, deoarece majoritatea locuitorilor din Canada au rămas loiali Coroanei. O armată americană condusă de generalul Richard Montgomery a asediat Quebecul dar a fost învins în mod decisiv la 31

decembrie 1775. Generalul Montgomery a fost ucis, în timp ce colegul său (și mai târziu trădător al cauzei americane), Benedict Arnold, a fost rănit. Mai mult de patru sute de americani au fost luați prizonieri.

Ca urmare, atunci când americanii și-au câștigat în cele din urmă independența, Canada a rămas sub control britanic, iar America de Nord a fost efectiv împărțită în două. Populația Canadei a fost stimulată de un aflux de aproximativ patruzeci de mii de loialiști care au fugit din noile state americane independente. Din acest număr, o treime erau sclavi negri care s-au alăturat cauzei britanice împotriva coloniștilor.

Acesta a fost începutul populației de culoare din Canada. În plus, acei indieni care s-au aliat cu britanicii împotriva coloniștilor rebeli victorioși au ales, de asemenea, să fugă în Canada.

Afluxul de loialiști a perturbat echilibrul delicat care fusese realizat între comunitatea franceză din Quebec și autoritățile britanice. Acest teritoriu a trebuit să fie împărțit într-o regiune franceză și una engleză, o mișcare care a pus bazele unei mișcări separatiste francofone care a persistat mai mult de două secole.

De asemenea, afluxul de refugiați a triplat populația din Noua Scoție, iar pentru a face față afluxului au fost create două noi regiuni administrative: New Brunswick și Insula Capului Breton.

Explorarea deschide noi teritorii

Actuala Columbia Britanică a fost explorată și revendicată pentru Marea Britanie de căpitanii James Cook (1778) și George Vancouver (1792), dar explorarea regiunilor vestice ale Canadei a continuat pe tot parcursul secolului al XVIII-lea și la începutul secolului al XIX-lea. În 1789, exploratorul de origine scoțiană Alexander Mackenzie a urmărit un râu adânc în interior în speranța de a găsi Pasajul de Nord-Vest, dar a descoperit că acesta ducea în schimb spre Oceanul Arctic. Ca urmare, a numit calea navigabilă Râul Dezamăgirii, dar mai târziu a fost redenumit Râul Mackenzie în onoarea sa.

Fără să se descurajeze, a pornit din nou la drum în 1792 de-a

lungul râului Peace și a ajuns la Oceanul Pacific în 1793, devenind primul om alb renumit pentru traversarea Americii la nord de Mexic.

Exploratorul de origine americană Simon Fraser a explorat în 1808 râul care poartă acum numele său în actuala Columbie Britanică, în timp ce exploratorul de origine engleză David Thompson a urmărit râul Columbia până la gura de vărsare a acestuia în 1811 și a cartografiat un teritoriu de peste 1,5 milioane de mile pătrate. Controlul european asupra vastului interior al Canadei se consolida încet-încet de la o coastă la alta.

TRASEE CU CĂRUȚE PRIN CANADA

În perioada de dinaintea colonizării Canadei, trenurile de căruțe ca acestea erau singura modalitate prin care un număr mare de albi puteau ajunge în interior. Această scenă se va repeta până când se va ajunge pe coasta de vest a Canadei, ceea ce a avut ca efect eliminarea amerindienilor din posesia pământului.

Războiul din 1812-Washington DC a fost jefuit și incendiat

Odată cu izbucnirea Războiului din 1812 dintre Statele Unite și Marea Britanie, trupele americane au trecut granița pentru a doua oară în mai puțin de patruzeci de ani. De data aceasta, însă, forțele britanice și aliații lor, miliția canadiană și indienii Shawnee (pe care americanii îi acuzaseră în mod corect pe britanici că i-au înarmat), erau în așteptare.

Forțele americane au fost înfrânte zdravăn și, în câteva luni, generalul britanic, Isaac Brock, a capturat orașul Detroit și dus războiul la sud în America. Un contraatac disperat al americanilor nu a reușit

să captureze Montreal, iar forţele britanice au obţinut victorii semnificative în bătăliile de la Crysler's Farm şi Chateauguay. O altă forţă americană a debarcat la aşezarea York (cunoscută astăzi sub numele de Toronto) în aprilie 1813 şi a capturat oraşul. Soldaţii americani au jefuit şi incendiat apoi oraşul, un act care avea să creeze un precedent pe care britanicii l-au urmat în curând.

De asemenea, britanicii au preluat controlul asupra lacului Erie la începutul războiului. Americanii au demarat în grabă un proiect de construcţie de nave şi, până în iulie 1813, au construit şase nave pentru a le folosi pe lac pentru a contracara prezenţa navală britanică semnificativă.

Bătălia de la Lacul Erie, cunoscută şi sub numele de Bătălia de la Put-in-Bay, între flota americană şi cea britanică, a avut loc la 10 septembrie 1813 şi s-a soldat cu o victorie americană decisivă. Aceasta le-a permis americanilor să recucerească Detroit.

BĂTĂLIA DE LA LACUL ERIE - BĂTĂLIA NAVALĂ DIN RĂZBOIUL DIN 1812

Bătălia de la Lacul Erie, desfăşurată la 10 septembrie 1813, a fost cea mai mare confruntare navală din Războiul din 1812. Americanii au construit o flotă de nave special pentru Marile Lacuri pentru a combate o invazie britanică dinspre Canada. Bătălia s-a soldat cu o înfrângere britanică şi le-a permis americanilor să recâştige

inițiativa în război. La scurt timp după bătălie, americanii au recucerit Detroit și au învins confederația indiană a lui Tecumseh.

Sfârşitul războaielor napoleoniene din Europa a eliberat un număr mare de trupe britanice, care au fost redistribuite în Canada. Întăriți, britanicii au lansat o nouă ofensivă, iar în urma unui dublu atac asupra orașelor Baltimore și Washington DC, americanii au fost înfrânți categoric în Bătălia de la Bladensburg, Maryland, în august 1814.

Trupele britanice au ocupat apoi Washington DC și au incendiat
clădirile publice ale orașului, ca represalii pentru jefuirea orașului York.

Până în 1815, cele două tabere au ajuns la un impas și, având în vedere că entuziasmul pentru război a scăzut rapid pe ambele fronturi naționale, a fost declarată pacea, care prevedea restabilirea granițelor de dinainte de război.

Un milion de noi coloniști determină dezvoltarea teritoriilor occidentale

După Războiul din 1812, expansiunea spre vest a Canadei a continuat în ritm alert. Acest proces a fost impulsionat de un val de un milion de coloniști din Anglia, Scoția și Irlanda. Până în 1843, orașul Fort Victoria (în prezent capitala Columbiei Britanice) a fost înființat pe coasta Pacificului. Orașul a fost redenumit Victoria și este astăzi capitala Columbiei Britanice.

Descoperirea aurului în râul Fraser a adus noi coloniști pe coasta canadiană a Pacificului, iar în 1858 a fost înființată oficial colonia British Columbia. Goana după aur de pe râul Fraser a atras, de asemenea, un număr de imigranți chinezi, dând startul unei tendințe care avea să se accentueze.

Revoltele coloniștilor din 1837

Deși coloniștii canadieni au rămas loiali Marii Britanii în timpul Războiului de Independență american, ei nu au fost orbi la libertățile sporite câștigate de rebelii de la sud de graniță. Ca urmare, în prima parte a secolului al XIX-lea, autoritățile britanice au primit tot mai des cereri pentru o mai mare autonomie.

Locuitorii francofoni din Quebec, care au avut o relaţie dificilă cu britanicii încă de la prăbuşirea coloniei franceze, au cerut o reformă democratică completă. Când acest lucru le-a fost refuzat, au izbucnit într-o rebeliune armată deschisă în 1837, într-un scurt conflict cunoscut sub numele de Războiul Patrioţilor. Rebelii au învins o forţă britanică la Saint- Denis, dar două săptămâni mai târziu rebeliunea a fost zdrobită în Bătălia de la Saint-Eustache, în care au fost ucise câteva sute de persoane de ambele părţi. Revoltele au izbucnit din nou un an mai târziu, dar şi acestea au fost înăbuşite de forţa armelor britanice.

Rebeliunile coloniştilor nu s-au limitat la părţile francofone ale Canadei. O mică forţă rebelă sub conducerea lui William Lyon Mackenzie a încercat să cucerească Toronto în decembrie 1837, dar şi ei au fost alungaţi de cetăţenii loialişti. Mackenzie şi susţinătorii săi au fugit în Statele Unite, unde li s-a acordat azil.

Perioada Uniunii 1841-1867

Chiar dacă rebeliunea din 1837 nu a avut succes, mesajul a fost clar: erau necesare reforme pentru a preveni repetarea acestei situaţii. Ca urmare, au fost puse în aplicare schimbări constituţionale, iar în 1841, un Act de Uniune a creat oficial provincia Canada din două dintre teritoriile cunoscute anterior sub numele de Canada Superioară şi Canada Inferioară, care erau dominate de englezi şi, respectiv, de francezi.

Guvernul Uniunii a primit jurisdicţie în toate domeniile, cu excepţia afacerilor externe şi a apărării. De asemenea, noua constituţie stipula că toţi bărbaţii puteau vota cu condiţia să deţină o proprietate fixă la o valoare prestabilită, una dintre cele mai largi francize electorale existente la acea vreme.

PRIMUL CONSILIU DE COLONIȘTI ÎNFIINȚAT 1835

Sir George Simpson (1787-1860), un guvernator scoțian-bechez al Companiei Hudson's Bay, a înființat unul dintre primele Consilii de coloniști din Canada în 1835. Simpson este considerat, pe bună dreptate, ca fiind unul dintre cei care au modelat Canada modernă, iar înființarea Columbiei Britanice a fost contemporană cu administrația sa. În semn de recunoaștere a muncii sale neobosite în cadrul Hudson's Bay Company, Simpson a fost făcut cavaler de către regina Victoria în 1841.

Sprijinul confederat în timpul Războiului Civil American

Relațiile dintre Canada și Statele Unite s-au deteriorat în timpul Războiului Civil American (1861-1865), deoarece britanicii au simpatizat în mod deschis cu rebelii confederați.

Simpatia canadienilor pentru Confederație a fost demonstrată în 1864, când soldații confederați au folosit Canada ca bază pentru un raid asupra orașului Saint Albans din Vermont. Deși au fost arestați în Canada, confederații au fost eliberați de un magistrat din Montreal, un act care a generat o serie de recriminări amare între Washington și Toronto.

Uniunea formală a fost înființată în 1864

Amenințarea unui nou conflict cu SUA a determinat diferitele teritorii care formau America de Nord Britanică să ia serios în considerare o uniune mai formală decât cea creată prin legea din 1841.

Ca urmare, reprezentanți din toate regiunile s-au întâlnit la Charlottetown, în Insula Prince Edward, în septembrie 1864, pentru a discuta despre forma pe care ar trebui să o ia o uniune mai strânsă. În cadrul reuniunii, cunoscută sub numele de Conferința de la Charlottetown, s-a decis asupra unei forme de guvernare confederală. O a doua reuniune a delegaților, care a avut loc în Quebec în octombrie, a aprobat o serie de puncte (numite cele Șaptezeci și două de rezoluții), care au devenit proiectul de constituție.

Confederația nu a conferit o independență deplină, deoarece mulți canadieni se temeau încă de noi invazii americane și doreau să păstreze intacte interesele britanice pentru a îndepărta această amenințare. Prin urmare, Marea Britanie a păstrat controlul asupra afacerilor externe și, teoretic, putea să se opună prin veto oricărei legi canadiene. Acest aranjament a devenit norma pe baza căreia au fost construite multe dintre "dominioanele" semiautonome ale Commonwealth-ului britanic.

FONDAREA DOMINAȚIEI CANADEI

O fotografie din 1864 a primei reuniuni a părinților fondatori ai Canadei, realizată în Charlottetown. Reuniunea, cunoscută sub numele de Marea Coaliție, a stabilit un sistem confederal de guvernare care a fost pus în aplicare la 1 iulie 1867. Astfel a fost creat Dominionul Canadei, cunoscut și sub numele de "Confederația canadiană". Până în

1880, Canada cuprindea toată suprafața sa actuală, cu excepția Terranova și Labrador, care a aderat în 1949.

Independența obținută în 1931

Actul Confederației canadiene a fost ratificat în iulie 1867, dată de la care țara a fost denumită Dominion of Canada. Marea Britanie și-a retras ultimele garnizoane din Canada în 1871, iar independența deplină a fost acordată canadienilor în 1931, deși monarhia britanică este în continuare șeful titular și simbolic al statului.

Columbia Britanică s-a alăturat Confederației în 1871, iar în următorii optzeci de ani, alte teritorii au fost adăugate treptat în peisajul canadian. Ultimele adăugiri au avut loc în 1949, când au fost încorporate teritoriile din Newfoundland și Labrador.

Extinderea teritorială provoacă Rebeliunea Râului Roșu

Compania Hudson's Bay Company a vândut teritoriul cunoscut sub numele de Țara lui Rupert (care cuprindea o mare parte din actualele Teritorii de Nord) guvernului canadian în 1869. Această tranzacție a provocat o mare consternare în rândul metisilor metis, care erau îngrijorați că va urma un nou val de imigrație albă.

Métis au fost concentrați în zona din jurul așezării Red River Settlement, în ceea ce este acum provincia canadiană Manitoba. Acolo, liderul metis, Louis Riel, și adepții săi au decis să se opună anexării Ținutului Rupert prin forța armelor, dacă va fi necesar.

LIDERUL MÉTIS JACQUES RIEL

Jacques Riel, liderul metisilor de rasă mixtă. După ce a fost învins în Rebeliunea Râului Roșu din 1869, Riel s-a refugiat în Statele Unite ale Americii. A luat armele pentru cauza metis în 1885, dar, după câteva luni de luptă, a fost capturat și executat de autoritățile canadiene. Aspectul său fizic, așa cum reiese din această fotografie, ar tinde să indice faptul că cantitatea de sânge indian absorbită de strămoșii săi a fost minimă.

Métis au declarat un guvern provizoriu pe acest teritoriu și au împiedicat o delegație de topografie a guvernului canadian să intre în jurisdicția lor, pe care au numit-o Assiniboia, după numele unui trib indian. De asemenea, metis au confiscat postul comercial de la Fort Garry și s-au pregătit pentru o confruntare militară directă cu autoritățile canadiene. Guvernul canadian a dezamorsat situația prin negocieri și o ofertă de fuziune în confederație sub numele de provincia Manitoba. Oferta, care a fost acceptată în 1870, includea rezervarea a 1,4 milioane de acri de pământ pentru metis.

Cu toate acestea, așa cum se temuseră metisii, valuri de imigranți albi au urmat după crearea statului Manitoba. În curând, metis au devenit minoritari și mulți au migrat mai departe spre vest, în valea râului Saskatchewan. Provincia Manitoba a crescut în mărime și importanță, iar capitala sa, Winnipeg, a avut o populație de 1,1 milioane de locuitori în 2006. Din acest număr, mai puțin de 15 la sută erau indieni sau metis.

A doua revoltă a metisilor - Rebeliunea din 1885 din nord-vest

O a doua revoltă a metisilor, Rebeliunea din Nord-Vest, a izbucnit în 1885 în Valea Saskatchewan, pe măsură ce coloniștii albi au ajuns și în această zonă. Revolta a fost susținută de un număr de indieni Cree pur sânge care se opuneau, de asemenea, colonizării europene a teritoriilor lor.

De data aceasta nu au mai avut loc negocieri, deoarece revolta a trecut direct la confruntarea militară. Forțele Métis și Cree au obținut câteva câștiguri minore, dar au fost zdrobite atunci când guvernul canadian a trimis de urgență trupe în zonă. Revolta a fost înfrântă în mod decisiv la Asediul de la Batoche, în mai 1885. Liderul rebel metis Riel a fost capturat și spânzurat pentru trădare în luna noiembrie a aceluiași an.

Amerindienii canadieni depășiți de imigrație

În 1873, Canada a creat Poliția montată din nord-vest, în prezent Poliția montată regală canadiană sau Mounties, pentru a administra teritoriile și a menține ordinea. O parte din statutul poliției montane era de a negocia tratate cu triburile indiene cu intenția de a deschide interiorul țării pentru agricultură sau, cu alte cuvinte, pentru așezarea albilor.

Între 1850 și 1929, au fost semnate 11 tratate cu triburile indiene, care au deschis terenurile acestora pentru colonizarea albilor. Tratatele prevedeau compensații materiale pentru transferurile de terenuri și prevedeau înființarea de noi rezerve indiene.

Până în 1901, populația indiană din Canada reprezenta abia 2 la sută din populație, adică aproximativ 100.000 de persoane. Aceste cifre reprezintă o lecție dură despre cât de repede poate fi deposedată o rasă de pământul său doar prin forțele imigrației.

REBELIUNEA DIN NORD-VEST SE ÎNCHEIE CU CAPITULAREA INDIENILOR 1885

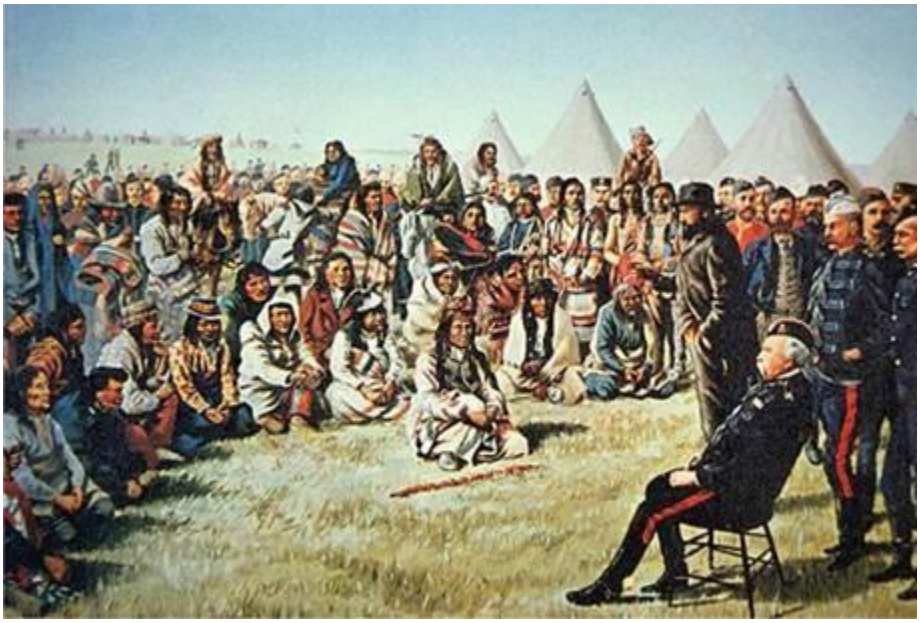

Șeful Amerind Cree Poundmaker (așezat în centru), se predă generalului maior F.D. Middleton la sfârșitul rebeliunii nereușite din 1885 din Nord-Vest. Această revoltă a fost o încercare a indienilor metis și a indienilor pur sânge de a-și asigura independența față de Dominionul Canadei. În timpul rebeliunii, adepții lui Poundmaker au asediat Fort Battleford, Saskatchewan, și au forțat o coloană de ajutor canadiană să se retragă după bătălia de la Cut Knife Hill. Poundmaker a fost declarat vinovat de trădare în 1885 și condamnat la trei ani de închisoare, dar a fost eliberat după un an.

Taxa pe cap de chinez

Construcţia primei căi ferate către coasta Pacificului din Canada, între 1881 și 1885, de către Canadian Pacific Railway, a dus la importul a mii de muncitori chinezi. Mulţi dintre ei au rămas în Canada după ce linia a fost finalizată, adăugându-se la populaţia chineză deja în creștere de pe Coasta de Vest.

Alarmat de creșterea populației chinezești, parlamentul canadian a adoptat Legea imigrației chinezești din 1885, care impunea o "taxă pe cap de locuitor" de 50 de dolari de persoană pentru toți chinezii care intrau în țară. În 1900, această taxă a fost majorată la o sută de dolari pe cap de locuitor, iar în 1903 la cinci sute de dolari.

În ciuda acestor măsuri, imigrația chineză a continuat, iar în 1923, autoritățile canadiene au adoptat Legea privind imigrația chineză, cunoscută și sub numele de Legea de excludere a chinezilor, care interzicea complet orice imigrație chineză. Această lege a rămas în vigoare până în 1947, când a fost în cele din urmă revocată. Chinezii și japonezii au primit cetățenie și drept de vot în Canada în 1949.

IMIGRAȚIA CHINEZĂ OPUSĂ DE PRIMUL MINISTRU AL COLUMBIEI BRITANICE 1874

O ilustrație din ziarul Standard*, un jurnal inițiat de William Alexander Smith, mai bine cunoscut sub numele de Amor de Cosmos, deputat canadian și prim-ministru al provinciei British Columbia (1872 - 1874).*
Această caricatură, intitulată "Coolies, go home!", a rezumat cu exactitate atitudinea marii majorități a albilor canadieni față de imigrația chineză la acea vreme. Guvernul canadian a introdus o serie de măsuri pentru a-i ține departe pe chinezi, inclusiv o taxă pe cap de locuitor și, în cele din urmă, o abolire completă a tuturor imigranților asiatici. Această lege a fost abrogată abia în 1947.

Goana după aur din Klondike 1898

Descoperirea aurului în 1898 în regiunea Klondike din Teritoriul Yukon a provocat o nouă avalanșă de căutători de noroc în regiune. Acest lucru a creat, la rândul său, un nou val de prosperitate pentru Canada, care a sporit industrializarea și a servit drept un nou motor pentru o imigrație și mai mare. În primii zece ani ai secolului al XX-lea, încă un milion de imigranți au inundat Canada. Cei mai mulți au venit din Marea Britanie, dar un număr tot mai mare a venit din Europa de Est.

Din acest din urmă grup, o minoritate semnificativă era formată din evrei europeni care s-au stabilit în meseriile din marile orașe. Cu toate acestea, majoritatea noilor imigranți albi s-au stabilit în preeriile deschise și au început să lucreze în agricultură. Eforturile lor au jucat un rol important în înființarea statelor Alberta și Saskatchewan în 1905.

Sacrificiul canadian în Primul Război Mondial

Întrucât Marea Britanie a păstrat controlul asupra afacerilor externe ale Canadei, izbucnirea Primului Război Mondial a însemnat că Canada a fost implicată automat în război de partea aliaților. Canada a pus la dispoziție jumătate de milion de oameni pentru a lupta în Franța (un număr semnificativ dacă ne gândim că populația totală a Canadei la acea vreme era de puțin sub opt milioane de locuitori).

Soldații canadieni au fost primele trupe aliate care au suferit un atac cu gaze toxice la Ieper, în Belgia. În această singură bătălie au fost înregistrate șase mii de victime canadiene. În total, aproximativ șaizeci de mii de canadieni au fost uciși în timpul războiului.

Sacrificiul nu a rămas nerăsplătit. În 1926, parlamentul britanic a recunoscut în mod oficial egalitatea Dominions cu Marea Britanie, iar în 1931, Statutul de la Westminster a confirmat că Canada este un stat suveran care are un monarh comun cu Marea Britanie.

Marea Depresiune oprește imigrația

În timpul Marii Crize de la sfârșitul anilor 1920 și începutul anilor 1930, șomajul în Canada a crescut la peste 33% din forța de

muncă, iar produsul naţional brut a scăzut cu 40%. Criza a forţat guvernul canadian să ordoneze oprirea întregii imigraţii şi deportarea tuturor necanadienilor care solicitau ajutor social. Economia canadiană nu şi-a revenit în mod corespunzător până la sfârşitul anilor 1930, moment în care lumea a fost scufundată într-un nou război.

Al Doilea Război Mondial-Internarea japonezilor

Odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, Canada a intrat din nou într-un conflict din cauza legăturii sale cu Marea Britanie. Marina canadiană a participat la războaiele maritime din Atlanticul de Nord împotriva submarinelor germane, iar piloţii canadieni au participat la Bătălia Angliei şi la raidurile de bombardament ulterioare asupra Germaniei.

Soldaţii canadieni au luat parte la multe dintre cele mai importante evenimente ale războiului, inclusiv la dezastruosul raid Dieppe din august 1942, la invazia Siciliei şi a Italiei în 1943, la debarcările din Ziua Z în Franţa în 1944 şi la eliberarea Ţărilor de Jos în 1944 şi 1945. Războiul a luat aproximativ 42 500 de vieţi canadiene.

Intrarea Japoniei în război în 1941 a determinat autorităţile canadiene să privească cu suspiciune cele 23.000 de japonezi din Canada. Au fost luate măsuri pentru a-i interna pe toţi, aşa cum se întâmplase deja în Statele Unite. Acest proces a fost accelerat pe Coasta de Vest după ce un submarin japonez a bombardat o instalaţie de coastă canadiană. În plus, guvernul canadian le-a confiscat proprietăţile şi le-a scos la licitaţie.

Mai mult avea să urmeze: în aprilie 1945, toţi cetăţenii japonezi din Columbia Britanică au fost anunţaţi că fie vor trebui să se mute la est de Munţii Stâncoşi, fie vor fi repatriaţi în Japonia la sfârşitul războiului. Programul de repatriere a început în mai 1946 şi, în cele din urmă, aproximativ patru mii de japonezi au fost deportaţi înapoi în ţara lor natală. Un număr mai mare a ales să se mute la Toronto în loc să se întoarcă acasă.

Boom-ul imigrației postbelice

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a reluat din nou imigrația pe scară largă din Europa în Canada. Mulți germani au intrat în Canada în această perioadă, fugind de patria lor acum distrusă. Valurile de noi imigranți au adus cu ei o explozie de bebeluși care a dus la creșterea populației Canadei de la 12 milioane la 18 milioane între 1946 și 1961.

În 1946, Canada a devenit prima dintre dominioane care și-a creat propriile legi privind naționalitatea, odată cu adoptarea în acel an a Legii cetățeniei canadiene. Legea prevedea că, pentru a dobândi cetățenia canadiană, un solicitant trebuia să fie supus britanic, indian sau eschimos sau să fi fost admis în Canada ca imigrant cu drept de stabilire înainte de data de intrare în vigoare a legii.

Aceasta însemna că orice persoană care deținea cetățenia britanică, fie în Marea Britanie, fie în orice alt dominion, putea dobândi automat cetățenia canadiană, o prevedere care a consolidat și mai mult legăturile dintre Canada și Marea Britanie.

În anii postbelici, Canada a devenit, de asemenea, o putere mondială. Canada a fost unul dintre membrii fondatori ai Organizației Națiunilor Unite în 1945 și, de asemenea, ai Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) în 1949.

Trupele canadiene au fost desfășurate în Războiul din Coreea (1950- 1953), iar în 1950, guvernul a început un program de ajutor extern pentru țările care nu erau albe, chiar și pentru cele care erau națiuni independente mult mai vechi, cum ar fi Haiti.

SEPARATIȘTII DIN QUEBEC RECURG LA VIOLENȚĂ 1970

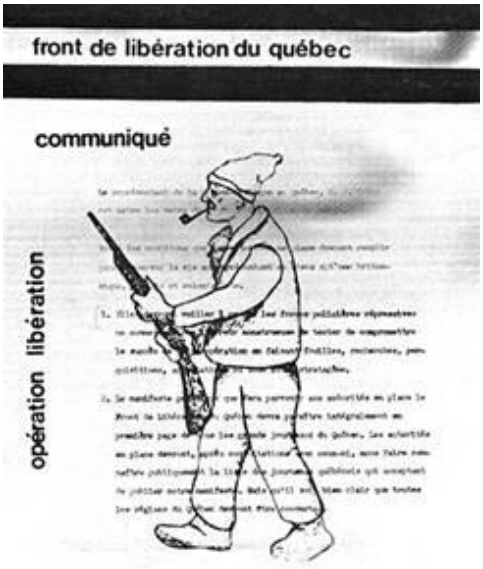

În 1970, Canada a fost cuprinsă de o criză de terorism intern, când militanții Frontului de eliberare a Quebecului au *lansat o campanie violentă pentru independență. În ciuda faptului că au câștigat mult sprijin popular, separatiștii din Quebec nu au obținut niciodată o bază de sprijin majoritar, iar afluxul de imigranți din lumea a treia în Quebec, care a început în ultima parte a secolului XX, a făcut ca o victorie a separatiștilor din Quebec să fie și mai puțin probabilă. Deasupra: o broșură clandestină din anii 1970 emisă de militanți.*

Apar separatiștii din Quebec

În deceniile care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, în Quebec a reapărut mișcarea separatistă franceză. Guvernul canadian a încercat să dezamorseze situația printr-o serie de măsuri de compromis, majoritatea dintre acestea presupunând ca provincia Quebec să rămână în uniune, dar să dobândească un statut special. Aceste propuneri au fost respinse și, până în 1970, principala mișcare separatistă din Quebec, *Parti Québécois* (PQ), a obținut aproape un sfert din voturile din provincia sa natală.

În același timp, separatiștii radicali au format *Frontul de eliberare a Quebecului (Frontul* pentru eliberarea Quebecului, FLQ) și au purtat un război de gherilă împotriva autorităților canadiene, în mare parte fără succes. În 1976, PQ a fost ales ca guvern provincial al Quebecului și, după ce a introdus măsuri în favoarea limbii franceze, a convocat un referendum pentru a decide dacă să continue sau nu

acţiunile separatiste. Propunerea de separatism a PQ a fost respinsă cu un vot negativ de 60%.

Separatiştii nu au renunţat şi, în 1995, au organizat un al doilea referendum pe această temă. De această dată, votul negativ a câştigat cu mai puţin de 1% din voturi, obţinând 50,4% din voturi, faţă de 49,6% pentru da.

În ciuda ideologiei lor de stânga, separatiştii din Quebec au fost acuzaţi de rasism în 1995, când unul dintre liderii lor a remarcat public faptul că numărul tot mai mare de imigranţi albi din Quebec a jucat un rol important în înfrângerea mişcării separatiste la vot.

Sprijinul pentru separatismul din Quebec a scăzut radical din 1995 încoace, cauzat în mare măsură de imigraţia din lumea a treia împotriva căreia a avertizat PQ. Sondajele de opinie efectuate la sfârşitul secolului XX în Quebec au arătat că sprijinul separatist scăzuse la mai puţin de 20% şi nu dădea semne de creştere.

Imigraţia neagră în Canada

Autorităţile coloniale franceze au fost primele care au adus sclavi negri în Canada din Indiile de Vest, în 1689. Sclavia a fost legală în Canada Superioară doar pentru încă o sută de ani, Nova Scotia fiind prima colonie care a abolit această practică în 1787. Ontario a abolit sclavia în 1783, iar până în 1800 toate celelalte colonii britanice din America de Nord i-au urmat exemplul.

În plus, bărbaţii de culoare au primit dreptul de vot în America de Nord britanică în anul 1837. În ciuda aparentei libertăţi oferite negrilor în Canada Superioară, provinciile Nova Scotia şi Ontario au avut şcoli publice cu segregare rasială legală până în anii 1960.

Cu toate acestea, libertăţile comparative oferite negrilor au făcut din Canada un refugiu mai atractiv decât SUA, iar atunci când trupele britanice au incendiat Washington DC în Războiul din 1812, multe sute de sclavi negri s-au alăturat coloanei britanice şi s-au întors în Canada.

Calea ferată subterană, care oferea o cale de evadare pentru sclavii negri care fugeau din sudul Americii, se termina de obicei în

Canada, iar Societatea Antiesclavagism din Canada a raportat în 1852 că "populația de culoare" se ridica la aproximativ treizeci de mii de persoane.

Cu toate acestea, la sfârșitul secolului al XIX-lea, politica oficială a guvernului canadian a fost schimbată, iar în 1911, prim-ministrul canadian Sir Wilfrid Laurier a promulgat o lege care interzicea intrarea "rasei negre" în Canada.

Legea, promulgată în conformitate cu Legea privind imigrația din 1910, avea următorul conținut: "Excelența Sa, în Consiliu, în virtutea dispozițiilor subsecțiunii c din secțiunea 38 din Legea privind imigrația, are plăcerea de a ordona și se ordonă următoarele: Pentru o perioadă de un an de la data prezentei, debarcarea în Canada va fi și este interzisă oricăror imigranți aparținând rasei negrilor, rasă considerată nepotrivită pentru climatul și cerințele Canadei."

Această lege a rămas în vigoare până în 1962, când a fost abrogată. Imigrația de negri a început din nou aproape imediat după revocarea legii, iar un număr semnificativ de persoane, în special din Caraibe, au intrat în Canada.

Până în 1971, guvernul canadian a început să finanțeze organizații etnice non-albe, festivaluri și predarea unei a doua limbi străine în școli. Creșterea imigrației negrilor în ultimii douăzeci de ani ai secolului al XX- lea și în prima parte a secolului al XXI-lea nu a fost însoțită de o creștere a statutului social sau economic al acestei rase.

Negrii rămân cei mai săraci, cei mai afectați de criminalitate și cei mai slab educați dintre toți cetățenii canadieni. Scuzele care dau vina pe "rasismul albilor" au rămas fără efect în comparație cu realizările imigranților asiatici în Canada, care, în general, i-au depășit pe negri în toate domeniile, în ciuda faptului că au suferit dintotdeauna de aceleași impedimente.

Revendicări teritoriale indiene

Apariția erei drepturilor civile în America de Nord i-a încurajat pe indienii din Canada să își afirme și ei drepturile. Indienii au primit statutul oficial și protecția terenurilor lor prin Legea indienilor din 1876, deși nu au primit cetățenia Canadei decât în 1956 și dreptul de

vot în 1960.

În 1969, guvernul canadian a încercat să anuleze statutul special al indienilor prin abolirea Legii indienilor. Acest lucru ar fi însemnat integrarea indienilor în restul populației canadiene, cu statutul de "minoritate etnică" și nu de națiune distinctă. De asemenea, acest lucru ar fi dus la respingerea tuturor revendicărilor teritoriale ale aborigenilor. Indienii s-au opus acestei propuneri și ulterior s-a renunțat la ea, astfel încât aceștia continuă să dețină un statut special în Canada, în special în ceea ce privește revendicările funciare.

Ulterior, guvernul canadian a încheiat mai multe tratate cu triburile indiene, toate acestea implicând transferuri de terenuri. În 1984, inuiților din Delta Mackenzie li s-a acordat titlul de proprietate asupra a nouăzeci și trei de mii de mile pătrate de teren, dar cea mai mare împărțire de teren a fost, de departe, crearea teritoriului federal Nunavut.

Acest stat, care are dimensiunea Europei de Vest, a fost creat oficial în aprilie 1999, după negocieri îndelungate între indienii inuiți și guvernul canadian, începute cu un deceniu mai devreme. Inuiții au obținut dreptul de principiu de a avea un teritoriu separat, în conformitate cu Legea din 1993 privind Acordul privind revendicările teritoriale din Nunavut și cu Legea Nunavut.

Deși Nunavat este, în teorie, nediscriminatoriu, în realitate a fost creat cu intenția specifică de a fi o patrie rasială pentru a proteja poporul inuit și cultura acestuia. În această privință, inuiții și alte triburi indiene din Canada au primit prioritate față de toate celelalte grupuri etnice din Canada, de la care se așteaptă ca toți să se integreze în restul societății.

Indienii copleșiți de imigrație

Istoria Canadei arată că indienii nu au fost înfrânți militar, ci au fost scoși din posesia pământului lor prin imigrație masivă. Paralelele cu Canada de astăzi - și, de fapt, cu o mare parte din lumea albă de astăzi - sunt evidente. Imigrația pe scară largă este la fel de eficientă pentru a produce schimbări rasiale demografice ca și invazia militară, iar consecințele sunt aceleași: distrugerea culturii originale și înlocuirea ei cu cea caracteristică grupului invadator.

În ultimele câteva decenii ale secolului XX, Canada a fost supusă unei imigraţii masive din lumea a treia. Consecinţele acestui proces sunt discutate în ultima secţiune a acestei lucrări.

CAPITOLUL 55: Povara omului alb - Africa de Sud

Povestea așezării albilor în cea mai sudică parte a Africii a fost diferită de toate celelalte experimente europene de colonizare într-un mod important: numai în Africa de Sud albii au rămas o minoritate, dar s-au stabilit în număr suficient de mare pentru a crea temporar un mediu de tip "Prima lume".

Totuși, acest lucru a fost obținut cu un cost uriaș, atât de la băștinași, cât și, în cele din urmă, de la coloniștii albi. Istoria Africii de Sud servește, prin urmare, ca o lecție valoroasă în ceea ce privește dinamica rasială și interrelația dintre demografie, rasă și compoziția culturală. Este cel mai perfect exemplu modern al principiului de neclintit al naturii: rasa care constituie populația majoritară într-un teritoriu determină în cele din urmă natura civilizației din acea regiune.

Prima așezare albă 1652

Prima mare așezare permanentă a albilor în Africa australă a început în 1652, când Compania olandeză a Indiilor de Est l-a trimis pe unul dintre funcționarii săi, Jan van Riebeeck, la capătul continentului, în ceea ce astăzi este Cape Town. Van Riebeeck a primit ordin să construiască o stație de aprovizionare pentru navele care călătoreau spre și dinspre Asia. O parte din structurile pe care le-a comandat, inclusiv un fort și primul hambar mare de depozitare, există încă în Cape Town.

Expediția lui Van Riebeeck a întâlnit mici grupuri de brașoveni și hotentoți la Cap. Aceștia erau diferiți din punct de vedere rasial de triburile africane, care în acea etapă erau încă concentrate pe coasta de est și la peste o mie de mile de Cape.

PRIMA AȘEZARE ALBĂ APRILIE 1652

Liderul olandez al colonizării, Jan van Riebeeck (1619-1677), debarcă în cel mai sudic punct al Africii în aprilie 1652. În imagine sunt câțiva hotentoți locali, singurii non-albi prezenți la acea vreme. Negrii se aflau încă la aproape o mie de mile de Capul Bunei Speranțe, unde Van Riebeeck avea sarcina de a construi o stație de aprovizionare la jumătatea drumului pentru navele care se îndreptau spre Orientul Îndepărtat. În perioada în care a fost guvernator (1652-1662), Van Riebeeck a construit un fort, a dragat o parte a golfului pentru a-l folosi ca port și a aprovizionat cu fructe, legume și carne navele care treceau prin zonă. O serie de ciocniri cu nealbii din zonă l-au forțat pe Van Riebeeck să planteze un gard imens de migdale ca o barieră între europeni și hotentot.

Primii fermieri albi

Până în 1657 a devenit evident că eforturile agricole ale Companiei Olandeze a Indiilor de Est erau insuficiente pentru a aproviziona atât navele care treceau, cât și așezarea albă în creștere. Un număr mic de angajați ai Companiei au fost eliberați din contractele lor și li s-au alocat terenuri pe care le-au lucrat ca fermieri independenți. Acești primii fermieri albi din Africa de Sud au fost numiți *burgeri,* cuvântul olandez pentru "cetățeni", la care s-a adăugat cuvântul "liber" ca semn că nu mai erau angajați ai Companiei.

Între 1680 și 1700, olandezii au încurajat imigrația albilor în număr din ce în ce mai mare pentru a consolida așezarea. Cetățenilor

lor li s-au alăturat grupuri de germani și francezi, aceștia din urmă fiind protestanți Hugenoți care au scăpat de persecuțiile catolice. Cererea de forță de muncă cauzată de extinderea așezărilor agricole a fost satisfăcută prin importul de sclavi din colonia olandeză din Malaezia și de un număr mic de sclavi negri aduși din interiorul țării, încă neexplorat pe atunci.

Bosimanii emigrează în nord

Relațiile dintre coloniști și boșmani erau dificile. Un număr mare de băștinași au murit din cauza bolilor transmise de europeni, la care nu aveau rezistență, iar numărul tot mai mare de coloniști albi a ocupat rapid o mare parte din terenurile din jurul Capului. Întrucât hottentotanii și boșmanii erau nomazi, fără noțiunea de titlu de proprietate, nu exista o "patrie" specifică pe care europenii să o ia, dar, pe măsură ce fermele lor se extindeau, spațiul în care băștinașii puteau să hoinărească se reducea în mod constant.

De asemenea, coloniștii au avut mult de suferit din cauza furturilor de animale și a altor infracțiuni minore comise de băștinași. Au avut loc o serie de ciocniri unilaterale, iar boșmanii au migrat spre nord pentru a se îndepărta de așezarea europeană. S-au stabilit în ceea ce a devenit mai târziu Africa de Sud-Vest, numită astăzi Namibia, unde locuiesc încă urmașii lor.

CASTELUL CAPE TOWN - CEA MAI VECHE CLĂDIRE DIN AFRICA DE SUD

Castelul din Cape Town, situat în extremitatea sudică a Africii, este cea mai veche clădire din Africa de Sud. Ridicat inițial de Jan van Riebeeck în 1652, a fost reconstruit în piatră în 1666 și a rămas în mare parte neschimbat de atunci. Deasupra: O schiță din proiectul olandez original, iar mai jos, o fotografie arată fortul în 2010, peste trei sute de ani mai târziu. Castelul nu a văzut niciodată acțiuni militare, în ciuda

faptului că a fost construit special în acest scop.

Căsătoriile mixte interzise 1685

Compania olandeză a Indiilor de Est a emis instrucţiuni scrise către guvernatorul său de la Cape, Simon van der Stel, pentru a preveni orice amestec rasial şi căsătorii mixte. Acest ordin a primit statut oficial în 1685, în acelaşi an în care a fost înfiinţată prima şcoală rezervată exclusiv albilor pentru copiii coloniştilor.

Olandezii aveau motive întemeiate să fie îngrijoraţi de frecvenţa amestecului rasial. În ciuda interdicţiei, amestecul dintre malaezieni, restul hottentoţilor, negri şi un număr de albi a produs un grup de rasă mixtă care a devenit cunoscut sub numele de "Cape Coloreds". Acest grup a crescut ca număr până când a depăşit populaţia albă, iar unii dintre ei aveau o "înfăţişare atât de albă" încât au fost în cele din urmă clasificaţi ca atare de către guvernele albe ulterioare.

Creşterea numărului de colonişti albi născuţi în Africa a creat geneza unei noi identităţi culturale, aşa cum s-a întâmplat în America şi în alte părţi. Elemente olandeze, germane, franceze şi chiar scandinave s-au unit şi au devenit cunoscuţi sub numele de "buri", cuvântul olandez pentru "fermier". Burii care s-au mutat în interior s-au izolat de schimbările de la Cape şi au continuat să vorbească o formă de olandeză veche, care mai târziu a fost transformată în limba afrikaans.

Prima întâlnire cu negrii - Nouă "războaie Kaffir" izbucnesc

Burii au împins spre est de-a lungul coastei în căutarea lor tot mai mare de noi terenuri agricole şi, în cele din urmă, au întâlnit primul trib negru important, Xhosa, în regiunea cunoscută acum sub

numele de Eastern Cape, la aproximativ opt sute de mile de Cape Town. Distanța implicată și timpul necesar pentru ca această primă întâlnire să aibă loc - aproape 120 de ani - subliniază faptul că o mare parte din Africa de Sud era nelocuită în momentul primei așezări europene la Cap.

Tribul Xhosa migra spre sud în acea perioadă, iar după ce cele două rase s-au întâlnit în Eastern Cape, ambele migrații s-au încheiat de-a lungul râului Fish. Ambele părți erau nemulțumite de prezența celeilalte, iar între 1781 și 1857 au izbucnit nouă războaie de frontieră între cele două rase, cunoscute sub numele de "Războaiele Kaffir".

(Deși termenul "kaffir" a căpătat un sens rasial depreciativ, în epoca colonială, acesta nu avea nicio semnificație rasială. Cuvântul este de origine arabă musulmană, *khufr,* și înseamnă de fapt nemusulman sau necredincios, fiind astfel aplicat la orice rasă. Europenii l-au adoptat pentru a se referi la păgânismul negrilor și abia mai târziu i s-a dat un sens rasial).

"RĂZBOAIELE KAFFIR" IZBUCNESC LA FRONTIERĂ

O scenă din "Războiul Kaffir" din 1835, unul din seria de conflicte care au izbucnit după ce migrația albilor care se îndreptau spre nord-est dinspre Cape Town s-a oprit atunci când s-a întâlnit cu migrația spre sud a tribului negru Xhosa. Războaiele continue i-au convins pe mulți coloniști albi să plece în interior, unde sperau că viața va fi mai liniștită.

Războaiele Kaffir s-au încheiat după ce Xhosas au crezut în mod nebunesc unul dintre vrăjitorii lor care le-a spus că, dacă își vor ucide toate vitele, strămoșii lor se vor ridica din morți și îi vor arunca pe albi în mare. În februarie 1857, Xhosas și-au ucis vitele, dar au așteptat în zadar revolta promisă a strămoșilor. După câteva săptămâni, puterea Xhosa a fost distrusă de o combinație de foamete și deziluzie.

Britanicii ocupă Colonia Capului

Odată cu apariția războaielor napoleoniene în Europa, britanicii au confiscat Capul de la olandezi, de teamă că aceștia îl vor preda francezilor. Ca urmare, trupele britanice au debarcat pentru prima dată în 1795, deși au plecat în timpul unei scurte perioade de pace în Europa. O nouă izbucnire a războiului cu Franța i-a făcut pe britanici să se întoarcă la Cap în 1806, după care ocupația lor a devenit permanentă.

La sfârșitul războaielor napoleoniene, Marea Britanie a cumpărat oficial Capul de la olandezi pentru șase milioane de lire sterline. În această etapă (1806), Colonia Capului avea o populație albă de 26.000 de persoane, o populație de sclavi de aproximativ 30.000 de persoane și o populație de culoare a Capului estimată la 20.000 de persoane.

Așezarea britanică în masă 1820

În 1820, britanicii au stabilit peste trei mii de coloniști voluntari, cu ajutor guvernamental, în Eastern Cape, pentru a întări populația albă în fața războaielor Kaffir, aflate în desfășurare la acea vreme. Acest aflux a sporit populația albă de-a lungul zonei de frontieră cu 12% și a provocat, de asemenea, o anglicizare care a antagonizat populația bură vorbitoare de olandeză. Politica de anglicizare a devenit curând oficială. În 1822, engleza a devenit singura limbă oficială. Toate legile și afacerile oficiale se desfășurau în limba engleză, ceea ce i-a dezavantajat pe burii în mediile comerciale și sociale.

Administrația britanică a adoptat, de asemenea, legi privind munca în 1822, care au inclus pentru prima dată populația de culoare de la Capul Capului, și a continuat cu abolirea sclaviei în 1833. Guvernul britanic a oferit o despăgubire foștilor proprietari de

sclavi, dar banii trebuiau să fie colectaţi în Londra, ceea ce face imposibilă orice plată. Toate aceste măsuri au avut rolul de a semăna discordie între guvernul britanic şi bur şi de a crea contextul pentru următorii 150 de ani de istorie a albilor în Africa de Sud.

PERICOLELE CU CARE SE CONFRUNTĂ COLONIŞTII ALBI, SUBIECT DE SATIRĂ ÎN PRESA BRITANICĂ

Pericolele aşezării în Africa de Sud la începutul anilor 1800 erau atât de bine cunoscute încât au devenit subiect de satiră, aşa cum este ilustrat în această caricatură apărută într-un jurnal londonez în 1820. Acesta a fost acelaşi an în care mii de coloniști britanici au plecat în Eastern Cape. Deşi au un caracter caricatural, practic toate incidentele descrise aici s- au întâmplat cu adevărat - şi au avut loc şi multe incidente mai grave.

Începe "Marele Drum" 1836

Confruntându-se cu anglicizarea tot mai accentuată şi cu războaiele aparent nesfârşite cu Xhosa, unii buri de la graniţa de est au luat decizia importantă de a pleca în interior, unde credeau că vor scăpa de aceste impedimente şi vor fi independenţi faţă de toate guvernele străine.

În 1836, primele dintre cele 15.000 de familii de buri şi-au

împachetat bunurile în căruțe acoperite cu pânză și au pornit spre interior. Această mișcare, cunoscută sub numele de Marele Drum, a fost catalizatorul care a creat definitiv identitatea celor care au câștigat faima mondială ca "afrikaneri", deși atunci erau mai des numiți buri din Trek.

Tragediile suferite de buri în timpul Marii Călătorii rivalizează cu ușurință cu cele ale marilor drumuri din vestul Americii. Trecătorii au trebuit să traverseze cu căruțele lor cel mai înalt lanț muntos din sudul Africii, numit Drakensberg (sau Munții Dragonului, un nume bine meritat) și, spre dezamăgirea lor, s-au confruntat cu triburi negre la fel de ostile, dacă nu chiar mai ostile, decât Xhosas.

Pericolele Marii Călătorii au fost evidențiate de faptul că primele două expediții de explorare s-au soldat cu un eșec. Prima a fost anihilată în urma unei confruntări cu negrii în nordul îndepărtat al Africii de Sud de astăzi, în timp ce a doua a supraviețuit cu greu unor atacuri similare, fiind decimată de malarie.

VEGKOP-MATABELE A ÎNVINS 1836

Bătălia de la Vegkop din 1836, în care o sută de Voortrekkeri au fost atacați de mii de membri ai triburilor Matabele, s-a încheiat cu o înfrângere decisivă pentru băștinași. Matabele au fost alungați peste râul Limpopo în ceea ce astăzi este țara Zimbabwe, unde au rămas de

atunci. Această imagine este interesantă dintr-o altă perspectivă: în extrema stângă se vede un servitor negru. Încă de la început, burii au păstrat un număr mare de servitori de culoare pentru a efectua toate muncile manuale, iar această dependență de munca non-albă a fost cea care a dus în cele din urmă la căderea Africii de Sud albe.

Primele republici bure-Winburg și Potchefstroom

La început, drumeţii au migrat spre nord şi au traversat râul Orange în ceea ce mai târziu a devenit cunoscut sub numele de Orange Free State. Acolo au găsit un teritoriu în mare parte nelocuit, deoarece fusese curăţat de populaţia rară în urma unui război între negri cunoscut sub numele de *Difaqane.* Acest conflict a fost cauzat de o serie de raiduri organizate de un trib Zulu, care mai târziu a preluat numele celui mai mare şef al său, Mzlikazi sau Moselekatse, și care astăzi sunt cunoscuți sub numele de Matebele.

Grupurile de raiduri Matebele au detectat prezența burilor din Trek și au atacat fără avertisment o așezare Trekker în 1836, într-un loc numit Vegkop ("dealul de luptă").

Matebele au fost înfrânți în mod decisiv şi au fugit spre nord peste râul Limpopo. Acolo s-au stabilit în ţara cunoscută acum sub numele de Zimbabwe, unde sunt unul dintre cele două triburi majore.

În 1837, Trekkers au fondat oraşul Winburg (literal, "Oraşul învingător") pentru a comemora victoria lor şi s-au declarat independenţi, folosind numele oraşului ca denumire a ţării lor. Trekkerii au ales un parlament reprezentativ și un "comandant general" pe nume Piet Retief.

La nord de Republica Winburg, un alt grup de trekerişti a înfiinţat în 1838 un al doilea stat, pe care l-au numit Republica Potchefstroom, după numele unui oraș pe care l-au fondat. Republica din Potchefstroom l-a ales ca șef de stat pe liderul Trekker, Andries Potgieter.

Aceste două republici au fuzionat pentru a deveni Republica Winburg-Potchefstroom, dar unitatea Trekker a fost de scurtă durată. Discuţiile privind viitoarea direcţie a Trek-ului au izbucnit, iar Retief a decis să-şi conducă adepţii spre est, peste Munţii

Drakensberg, pentru a întemeia un nou stat propriu. Singura problemă a planului său era că de cealaltă parte a munților se afla inima tribului Zulu.

Retief ucis de zuluți

Retief a decis să încerce să negocieze cu regele zulu, Dingaan, pentru o bucată de teritoriu pe care trăiau puțini zuluți. El a lăsat majoritatea grupului său de drumeție în tabăra de lângă râul Blaukraans și a luat o delegație de șaptezeci de persoane pentru a se întâlni cu regele zulu în principala sa așezare, Umgungundlovu.

Negocierile păreau să aibă succes și, în schimbul recuperării unor vite furate de un alt șef, Dingaan a fost de acord să le dea pământ burilor. Retief părea să fi avut succes, dar el și grupul său au fost prinși într-o ambuscadă de zulu la o sărbătoare organizată de Dingaan și uciși cu cruzime la 6 februarie 1837.

Vestea trădării și a crimelor nu a ajuns la restul grupului Trek al lui Retief, iar zece zile mai târziu au fost atacați de o forță zulu de zece mii de oameni.

Aproximativ 300 de albi au fost uciși în atac, inclusiv 41 de bărbați, 56 de femei și 185 de copii. Această cifră, adăugată la cei șaptezeci de oameni uciși împreună cu Retief, înseamnă că mai mult de jumătate din grupul din Retief Trek a fost ucis în mai puțin de două săptămâni. Locul masacrului a fost numit Weenen, sau "plânsul" în limba olandeză. Ulterior, în apropiere a fost înființat un oraș care a fost numit tot Weenen pentru a comemora masacrul.

Între timp, britanicii au înființat un post de-a lungul coastei, care a devenit cunoscut sub numele de Port Natal. Această așezare, care este actualul oraș Durban, a fost atacată de zuluți după masacrul de la Weenen, în încercarea de a alunga toți albii din regiune.

Garnizoana britanică, deși în inferioritate numerică, a ripostat cu o determinare feroce, iar zulușii au fost alungați.

RÂUL DE SÂNGE-ZULUȘII AU FOST ÎNFRÂNȚI ÎNTR-O BĂTĂLIE EPICĂ 1838

În bătălia epică de la Blood River, care a avut loc la 16 decembrie 1838, 451 de albi au învins o armată de zeci de mii de zulu. Zulușii au vrut să atace noaptea, dar au fost speriați de ceea ce credeau că sunt fantome deasupra căruțelor, dar care erau de fapt lanterne atârnate la capătul unor biciuri lungi de boi. Zulușii s-au confruntat cu puști, tunuri și o încărcătură de cavalerie, aceasta din urmă, declanșată de comandantul Voortrekker Andries Pretorius într-un moment critic al bătăliei, a rupt rândurile zulușilor. După această victorie, coloniștii albi au format primul stat bur independent din regiune, Natalia. Cu toate acestea, zona a fost anexată de Marea Britanie la scurt timp după aceea, iar mulți dintre Trekkeri au emigrat în republicile burilor nou-înființate din interior.

Bătălia de la Râul Sângelui 1838

Burii au pornit în urmărirea zulușilor cu o forță pe care au numit-o "comando de pedeapsă", sub comanda lui Piet Uys și Andries Potgieter, care venise în ajutorul trekkerilor din Republica Winburg-Potchefstroom. Această încercare de a-i învinge pe zuluți s-a încheiat cu un eșec, când Uys a fost învins și ucis în Bătălia de la Italeni, la 9 aprilie 1838. Forța lui Potgieter, care se despărțise de Uys ca urmare a unei dispute personale între cei doi bărbați, a fost depășită numeric și a fugit de pe câmpul de luptă.

Batjocoritor a fost numită *Vlugkommando* (sau “comando fugar”) iar Potgieter a părăsit imediat după aceea Natalul pentru a se întoarce la propria sa republică de cealaltă parte a Drakensbergului.

Vestea înfrângerilor și a masacrului a dus la un nou val de sprijin și de voluntari din partea populației burilor din Cape. Printre

aceştia se număra un lider dinamic pe nume Andries Pretorius, care, la sosirea sa, a fost ales comandant general al burilor prin vot popular în rândul drumeţilor. În decurs de o săptămână, Pretorius a organizat un comando format din 451 de oameni, inclusiv trei scoţieni din Port Natal, şi a pornit în urmărirea armatei zulu. După şase zile de lupte crâncene cu patrulele zulu, Pretorius şi-a instalat tabăra la confluenţa dintre un şanţ de eroziune şi râul Ncome.

Cele şaizeci şi patru de vagoane ale comandoului au fost trase într-o formaţie închisă, numită în olandeză "laager", iar spaţiile au fost întărite cu obloane de lemn şi tufişuri de spini. Pretorius deţinea, de asemenea, trei tunuri pe care le-a desfăşurat în puncte strategice de-a lungul perimetrului de căruţe.

Burii calvinisti au făcut apoi un jurământ către Dumnezeu că, dacă li se va acorda victoria, vor considera această zi ca fiind sacră pentru totdeauna. Aceasta a fost originea sărbătorii numite "Ziua jurământului", care a fost celebrată până la sfârşitul dominaţiei albe în Africa de Sud, în 1990.

Armata zulu a atacat tabăra lui Pretorius la 16 decembrie 1838, cu o forţă estimată între zece şi treizeci de mii de oameni. Bătălia a fost inegală, deoarece armele de foc şi tunurile albilor i-au secerat pe zuluţi. Mii de negri au fost ucişi, iar râul Ncome s-a înroşit la propriu cu sângele lor, astfel că a fost redenumit Blood River. Caracterul neuniform al confruntării a fost ilustrat de faptul că doar doi albi au suferit răni uşoare pe parcursul întregii bătălii.

Republica of Natalia

Înfrângerea armatei zulu le-a permis burilor să înfiinţeze prima lor republică independentă, numită Natalia, în 1839. Ei şi-au stabilit capitala într-o aşezare care este oraşul Pietermaritzburg de astăzi, numit în onoarea lui Piet Retief şi a unui alt lider al Trekkerilor, Gerhard Maritz. În acest oraş, burii au construit o biserică pentru a comemora jurământul depus în bătălia de la Blood River.

Republica Natalia a fost recunoscută ca fiind independentă de către britanici în 1840, dar a fost anarhică, prost planificată şi de scurtă durată. O serie de ciocniri între buri, zulus şi chiar xhosa din sud au convins mulţi membri ai guvernului coloniei Capului să pună capăt

independenţei burilor pentru a păstra stabilitatea pe coasta de est.

Tensiunile dintre buri şi britanici, care îşi păstrau baza în Port Natal, s-au accentuat până la punctul în care a izbucnit războiul în 1842. O tentativă britanică de a cuceri aşezarea Congella în luna mai a eşuat, dar aceasta a fost singura victorie a burilor din timpul conflictului. Britanicii au trimis de urgenţă întăriri în regiune, iar până în 1845, Natalia a fost anexată şi încorporată în Colonia Capului.

Mulţi buri, printre care Andries Pretorius, s-au întors pe jos peste Drakensberg pentru a se alătura compatrioţilor lor din statele independente care fuseseră înfiinţate în interior.

Statul Liber Orange şi Republica Sud-Africană

În timp ce drama din Natalia se derula, alţi buri din Trek au continuat să înfiinţeze noile state buri din interior. Republica Winburg-Potchefstroom şi-a extins în mod constant zona de control revendicată şi a intrat în conflict cu un trib de negri numit Basotho, care migrase spre nord după buri.

Au avut loc o serie de ciocniri, iar autorităţile britanice de la Cape au decis că, la fel ca Natalia, stabilitatea cerea zdrobirea independenţei burilor înainte ca toate triburile indigene să fie provocate la tulburări. Britanicii au încorporat zona ocupată de tribul Basotho într-un protectorat în 1868. Această regiune a primit independenţa în secolul XX şi este astăzi statul Lesotho.

Zona de la sud de râul Vaal a fost proclamată teritoriu britanic în octombrie 1842, punând astfel capăt Republicii Winburg-Potchefstroom. Unii buri au acceptat extinderea controlului britanic, dar alţii nu.

Disidenţii, conduşi de Andries Pretorius, au atacat o unitate a armatei britanice sub comanda lui Sir Harry Smith în bătălia de la Boomplaats din august 1848, dar au fost înfrânţi. Pretorius şi adepţii săi au migrat apoi spre nord peste râul Vaal şi s-a alăturat celorlalţi drumeţi deja stabiliţi acolo.

Zona Republicii Winburg-Potchefstroom s-a dovedit a fi dificil de condus, locuitorii de culoare şi cei albi angajându-se într-o serie de alianţe derutante, în special împotriva britanicilor. În cele din

urmă, guvernul britanic de la Londra a intervenit și a ordonat autorităților de la Cape să recunoască în mod oficial independența burilor la nord de râurile Orange și Vaal.

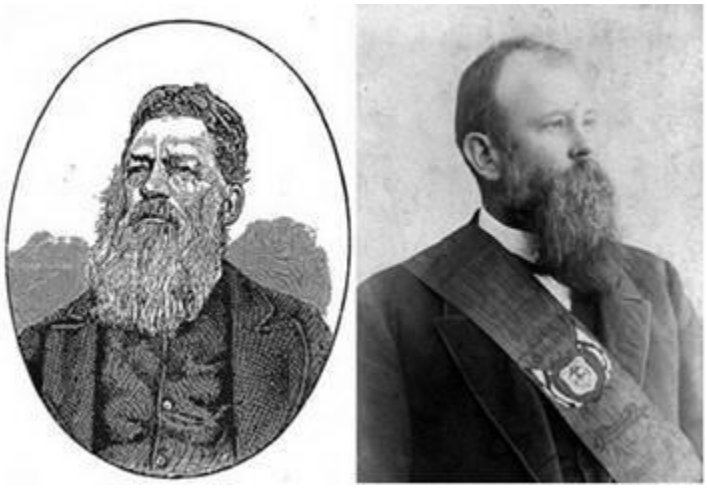

Stânga: Josias Philip Hoffman, primul președinte al Orange Free State, care a fost în funcție între 18 aprilie 1854 și 10 februarie 1855. Dreapta: Francis William Reitz, al cincilea președinte al statului Orange Free State, care a ocupat funcția între 4 martie 1896 și 31 mai 1902.

Aceasta a primit statut oficial în cadrul Convenţiei Sand River din ianuarie 1852 și a fost confirmată din nou în 1854. Burii care locuiau între râurile Orange și Vaal s-au declarat independenţi în aprilie 1854 sub numele de *Oranje Vrij Staat (*statul liber Orange). Orașul Bloemfontein, unde delegații se reuniseră pentru a redacta constituția noii țări, a fost declarat capitală. În mod semnificativ, constituția noului stat a acordat dreptul de a vota în alegeri tuturor "europenilor care [fuseseră] prezenți în republică timp de șase luni".

Burii de la nord de râul Vaal au urmat exemplul. Până în decembrie 1856, o adunare aleasă s-a reunit la Potchefstroom, au redactat o constituție și au adoptat numele de *Zuid-Afrikaansche Republiek* (ZAR sau, în engleză, "South African Republic" "Republica Sud Africană").

ZAR a devenit mai bine cunoscută sub denumirea colocvială de "Transvaal", deși acest nume a fost atribuit în mod oficial teritoriului doar atunci când a devenit o provincie a Uniunii Africii de Sud în 1910.

Inițial, ZAR a ales Potchefstroom drept capitală, dar în 1855,

orașul nou înființat Pretoria, numit după Andries Pretorius, a devenit sediul parlamentului bur și, astfel, capitala țării. Ca și în cazul statului liber Orange, dreptul de vot a fost acordat doar europenilor.

Indienii sosesc în sudul Africii

La mijlocul secolului al XIX-lea, Africa de Sud a fost împărțită între britanici și buri. Britanicii dețineau coasta, în timp ce burii ocupau interiorul.

Zonele de coastă din estul Natalului s-au dovedit a fi ideale pentru cultivarea trestiei de zahăr și, după ce nu au reușit să convingă populația de culoare să lucreze ca muncitori, britanicii au recurs la importul de forță de muncă indiană sub contract de muncă.

Acest aflux a pus bazele populației indiene din Africa de Sud, care este încă concentrată în provincia KwaZulu Natal. Guvernul statului Orange Free State a privit cu îngrijorare afluxul de indieni și a introdus o serie de legi care îi împiedicau pe indieni să obțină reședința permanentă în interiorul granițelor sale. Aceste legi au rămas în vigoare în statul Orange Free State până la sfârșitul anilor 1980.

Primul Război Anglo-Bur 1881-1882

Economiile republicilor burilor se bazau pe agricultură și, în comparație cu Capul britanic, erau relativ sărace. Descoperirea diamantelor în regiunea cunoscută sub numele de Griqualand West - o regiune revendicată atât de britanici, cât și de buri - a provocat un nou val de imigrație din Europa.

Aceasta era formată în principal din imigranți britanici, dar includea și un număr semnificativ de evrei care aveau să exercite o mare influență în economia țării. Afluxul de coloniști britanici a tensionat și mai mult relațiile dintre republicile burilor și administrația britanică. În acest moment, ZAR era îngenuncheată din punct de vedere economic și amenințată din cel puțin două părți de triburi negre ostile. În nord-est, o luptă continuă cu tribul Pedi s-a soldat cu o înfrângere a burilor, în timp ce zulușii revitalizați amenințau granița de est.

De asemenea, ZAR era slabă din punct de vedere politic, iar

anarhia tot mai mare din republică i-a determinat pe mulţi buri să ia în considerare posibilitatea de a pleca sau chiar de a le cere britanicilor să anexeze teritoriul. În ianuarie 1877, o mică forţă de douăzeci şi cinci de soldaţi britanici, sub conducerea lui Sir Theophilus Shepstone, fostul secretar pentru afaceri native din Natal, a intrat în ZAR. Shepstone a mărşăluit până la Pretoria şi, după trei luni de discuţii cu guvernul bur aflat în criză, a arborat steagul britanic în aprilie 1877 şi a anunţat anexarea republicii. Burii dezamăgiţi nu au opus nicio rezistenţă, iar Shepstone a devenit administratorul a ceea ce se numea acum "Colonia Transvaal".

A fost nevoie de trei ani şi de un efort herculean din partea a trei tineri lideri buri: Paul Kruger, Piet Joubert şi Marthinus Pretorius, pentru a-şi determina poporul să se opună anexării britanice. În cele din urmă, după o serie de adunări în masă în ZAR, burii s-au ridicat în rebeliune armată.

La 13 decembrie 1880, cei trei lideri au proclamat restaurarea ZAR în oraşul Heidelberg. Burii au ridicat o armată de aproximativ 7.000 de oameni împotriva forţei de ocupaţie britanice totale de aproximativ 1.800 de soldaţi care erau staţionaţi în toată ţara. A urmat Primul Război Anglo-Bur, care a fost marcat de o serie de patru înfrângeri umilitoare pentru britanici în bătăliile de la Bronkhorstspruit, Laingsnek, Schuinshoogte şi Majuba. După această bătălie, purtată în februarie 1881, guvernul britanic a anunţat că este pregătit să le redea burilor autonomia. Au urmat trei ani de autoguvernare, iar independenţa deplină a fost acordată în 1884 de Convenţia de la Londra, după ce Paul Kruger a fost ales preşedinte al ZAR în 1883.

Războiul rasial britanic cu zuluşii

Până în 1872, populaţia albă din Natal ajunsese la 17.500 de persoane, în comparaţie cu cei aproximativ 300.000 de zuluţi. Populaţia de muncitori indieni era de aproximativ 5.800 de persoane. Din punctul de vedere al zuluşilor, britanicii nu erau cu nimic mai buni decât burii, întrucât ambii erau invadatori. Prezenţa indienilor era resimţită şi de către zulus, iar între aceste grupuri exista o tensiune rasială care izbucnea periodic în ciocniri violente.

Regele zulu, Cetshwayo, a decis să-i alunge pe britanici din Natal

în 1878 și a adunat în acest scop o armată de 60.000 de oameni. Autoritățile britanice au aflat de intențiile sale și au invadat zona numită Zululand în ianuarie 1879, cu intenția de a forța armata lui Cetshwayo să se desființeze. Zulușii au lovit primii.

Pe 22 ianuarie, au atacat principala forță britanică la un avanpost numit Isandhlwana și, într-o bătălie crâncenă de o zi, au ucis toți cei 1.500 de soldați albi, cu excepția a șase dintre ei. Zulușii și-au respins atacul și au trimis o forță de aproximativ 4.000 de războinici pentru a ataca un mic avanpost britanic de 140 de oameni la Rorke's Drift, la mică distanță de Isandhlwana. Au urmat ore întregi de lupte crâncene corp la corp, iar dimineața zulușii au renunțat și s-au retras după ce au suferit pierderi grele.

Britanicii au adus întăriri și i-au învins pe zuluți în bătălia de la Khambula, desfășurată la sfârșitul lunii martie. În iulie, zulușii au suferit o înfrângere finală în Bătălia de la Ulundi, care a pus capăt planurilor lui Cetshwayo de a-i alunga pe albi din Natal.

RORKE'S DRIFT-UNSPREZECE CRUCI VICTORIA ACORDATE ÎNTR-O SINGURĂ BĂTĂLIE

Rorke's Drift, o bază de aprovizionare britanică din Zululand, situată într- o stație de misiune, a devenit unul dintre cele mai renumite câmpuri de luptă ale armatei britanice în noaptea de 22 ianuarie 1879. Doar 150 de soldați britanici au apărat-o în fața a mii de zuluți, care, în ciuda avantajului numeric copleșitor, nu au reușit să spargă apărarea solidă a soldaților albi.

Luptele au continuat toată noaptea, iar în zori, zuluşii au fost forţaţi să se retragă, lăsând cel puţin 351 dintre ei morţi în afara palisadelor britanice.

Unsprezece Cruci Victoria au fost acordate bărbaţilor care au luptat în această bătălie, cel mai mare număr acordat unei singure bătălii înainte sau după aceea.

A doua Republică Bură în Natal

Războiul Anglo-Zulu a avut o consecinţă neaşteptată pentru britanici. Confuzia din rândurile Zulu în urma căderii lui Cetshwayo a dus la apariţia a doi pretendenţi, Usibhepu şi nepotul său Dinizulu, care au revendicat fiecare şefia tribului. Dinizulu a apelat la burii locali pentru a-şi susţine pretenţiile, iar un grup sub comanda lui Lucas Meyer a ajutat la suprimarea adepţilor lui Usibhepu. Dinizulu, recunoscător, le-a dat burilor o mare suprafaţă de pământ în schimbul serviciilor lor, iar la 16 august 1884, Meyer a proclamat un alt stat bur, *Nieuwe Republiek* ("Noua Republică"), cu oraşul Vryheid ("libertate") drept capitală. Patru ani mai târziu, Noua Republică a fuzionat cu ZAR.

Al doilea război anglo-berber 1899-1902

Descoperirea aurului în 1886 în sudul ZAR a provocat un nou val de căutători de avere britanici şi evrei care au intrat în republica bură. În oraşul Johannesburg, fondat în centrul recifului aurifer, britanicii şi alte persoane care nu erau buri au depăşit în curând cu mult numărul populaţiei burilor.

De teamă să nu piardă controlul politic, guvernul bur a refuzat să le acorde acestor noi imigranţi dreptul de vot, clasificându-i în schimb ca *Uitlanders* ("străini").

Chestiunea *Uitlander* s-a dovedit a fi scânteia care a declanşat cel de- al doilea război anglo-bur din 1889-1902. Negocierile prelungite dintre administraţia britanică de la Cap, condusă de Cecil John Rhodes, şi preşedintele burilor Paul Kruger, cu privire la drepturile *locuitorilor din Uitland, au* eşuat, iar în 1895 a izbucnit o rebeliune armată la Johannesburg. În acelaşi timp, o mică miliţie privată sub conducerea unuia dintre adjuncţii lui Rhode, Leander Starr Jameson, a invadat ZAR pentru a-i sprijini pe rebeli.

Invazia şi rebeliunea au fost înăbuşite de forţele burilor, dar zarurile fuseseră aruncate. Războiul dintre republicile burilor şi britanici era inevitabil.

KOOS DE LA REY-LEGENDARUL GENERAL ŞI GHERILĂ BURĂ

Generalul Jacobus Herculaas de la Rey (1847-1914), cunoscut sub numele de Koos de la Rey, a fost cea mai importantă figură militară bură din cel de-al doilea război anglo-bur şi principalul lider al războiului de gherilă împotriva britanicilor. În ciuda succeselor sale pe teren, burii au fost nevoiţi să se predea după ce britanicii le-au internat femeile şi copiii în lagăre de concentrare. De la Rey a luat parte la negocierile de pace care au pus capăt războiului, iar în 1907 a fost ales în noul guvern autonom al coloniei Transvaal. Şi-a păstrat gradul militar şi a comandat forţele guvernamentale care au reprimat grevele din Johannesburg în 1914. În luna septembrie a aceluiaşi an, a fost ucis într-un schimb de focuri la un baraj al poliţiei, în timp ce se îndrepta să se consulte cu liderii rebeliunii burilor, în vederea unei eventuale alăturări. Rebeliunea din 1914 a izbucnit la scurt timp după înmormântarea sa. Mai sus, o fotografie a lui De la Rey pe teren în timpul celui de-al doilea război anglo-bur.

Burii lovesc primii

Tensiunile s-au accentuat în următorii trei ani, iar în 1899, britanicii au deplasat un număr mare de trupe până la graniţele republicilor burilor, în vederea pregătirii unei invazii. Preşedintele ZAR, Kruger, a trimis un ultimatum administraţiei britanice din Cape, în care spunea că va fi considerat un act de război dacă nu se opreşte

acumularea de trupe. Ultimatumul a fost ignorat, iar în octombrie 1899, cele două republici burilor au lansat împreună atacuri preventive împotriva forţelor britanice din Natal şi Colonia Capului.

În acest stadiu, populaţia albă totală a ambelor republici burilor era puţin peste 200.000 de persoane. Din acest număr, ei au produs o armată care, în cel mai puternic moment, număra în jur de cincizeci de mii de oameni. La această cifră s-au adăugat încă două mii de simpatizanţi buri recrutaţi din Natal şi din colonia Capului.

Britanicii aveau 176.000 de soldaţi numai în Colonia Capului la sfârşitul anului 1899. Până la sfârşitul războiului, britanicii au desfăşurat aproximativ 478.725 de soldaţi în campanie, de peste două ori mai mulţi decât întreaga populaţie bură, inclusiv bărbaţi, femei şi copii.

Defecizii britanici iniţiali

La început, războiul a decurs bine pentru buri. Mai multe înfrângeri britanice au urmat într-o succesiune rapidă, iar burii au asediat oraşele Mafikeng şi Kimberley, în Cape de Nord, şi Ladysmith, în Natal. Totuşi, aceste asedii au fost cele care i-au costat pe buri iniţiativa şi, în cele din urmă, războiul.

Iniţial, planul burilor a fost de a intra adânc în Natal şi de a cuceri portul Durban, în timp ce, în acelaşi timp, ar fi capturat marile porturi din Cape: Port Elizabeth şi, în cele din urmă, Cape Town. Cu toate acestea, forţele burilor s-au împotmolit în asedii lipsite de importanţă strategică, care erau departe de ţintele lor iniţiale, iar britanicii au reuşit să debarce un număr mare de întăriri.

Cu toate acestea, britanicii au suferit o serie de înfrângeri în fazele iniţiale ale războiului, în special în perioada 10-15 decembrie, cunoscută sub numele de "Săptămâna neagră". Bătăliile de la Stormberg, Magersfontein şi Colenso au avut loc în această perioadă şi toate au fost marcate de pierderi uriaşe pentru britanici şi de victorii pentru buri.

SUPERIORITATEA NUMERICĂ MASIVĂ ASIGURĂ VICTORIA BRITANICILOR ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI ANGLO-BERLANDEZ 1899-1902

În mai 1900, britanicii invadează statul Orange Free State cu o coloană principală de 42.000 de oameni și 117 tunuri. Aceasta făcea parte dintr-o forță în care, în cele din urmă, au fost desfășurați mai mulți soldați britanici decât întreaga populație bură: bărbați, femei și copii, la un loc. În fața unor astfel de șanse, burii nu au avut nicio șansă.

Victorii inevitabile ale britanicilor datorită numărului copleșitor de jucători

Între timp, britanicii şi-au întărit armata sud-africană şi şi-au pus în valoare avantajul militar copleşitor. Asediile burilor au fost ridicate şi o serie de lupte i-a împins pe buri înapoi pe teritoriul lor.

Până în martie 1900, capitala statului Orange Free State, Bloemfontein, a căzut în mâinile comandantului britanic, feldmareşalul Lord Roberts. Statul Liber Orange a fost anexat oficial la 28 mai şi redenumit Colonia Râului Orange.

Până în septembrie 1900, principala coloană britanică a cucerit Pretoria, care s-a predat fără luptă. ZAR a fost anexată în mod oficial la 3 septembrie și redenumită "Colonia Transvaal". Căderea Pretoriei l-a convins pe Roberts că războiul se încheiase. S-a înşelat.

Forţele burilor rămase, care numărau acum doar aproximativ 26.000 de oameni, au lansat un război de gherilă de tip "loveşte şi fugi" care a durat încă doi ani. Soldaţii lor acţionau în comandouri în *veldul* deschis şi se puteau baza pe proviziile furnizate de

comunitatea rurală bură. Britanicii au încercat mai întâi să întrerupă războiul de gherilă bur prin ridicarea unei serii de blockhaus-uri în toată țara, conectate cu sârmă ghimpată. Acest lucru s-a dovedit a fi doar o piedică minoră pentru unitățile burilor mobile și a oferit o nouă țintă pentru atacurile de sabotaj.

Pământ pârjolit și lagăre de concentrare

Războiul în curs de desfășurare a început să afecteze financiar guvernul britanic. În cele din urmă avea să coste 191 de milioane de lire sterline, o avere după standardele din 1901 și de sute de ori mai mult decât această sumă în timpurile moderne.

Campania de gherilă a burilor a avut, de asemenea, un impact militar asupra britanicilor. Pierderile au crescut, iar eșecul sistemului de blocuri de a opri atacurile a devenit o problemă serioasă.

Exasperați, militarii britanici au decis că singura modalitate de a opri campania burilor era să le taie aprovizionarea. În acest scop, britanicii au construit ceea ce a devenit în cele din urmă patruzeci și cinci de lagăre de concentrare, concepute pentru a reține populația rurală bură, femei și copii deopotrivă. În plus, fermele au fost incendiate în cadrul unei politici de pământ pârjolit, menită să înfrângă rezistența burilor o dată pentru totdeauna.

Politica de internare a dus la moartea neintenționată a unui număr mare de femei și copii buri. Până la sfârșitul războiului, în lagăre au fost înregistrate 27.927 de decese, dintre care 22.074 de copii cu vârsta sub 16 ani. Acest număr de decese înseamnă că puțin sub 15% din populația bură din ambele republici a murit în lagăre.

27.927 DE FEMEI ŞI COPII BURI MOR ÎN LAGĂRELE DE CONCENTRARE

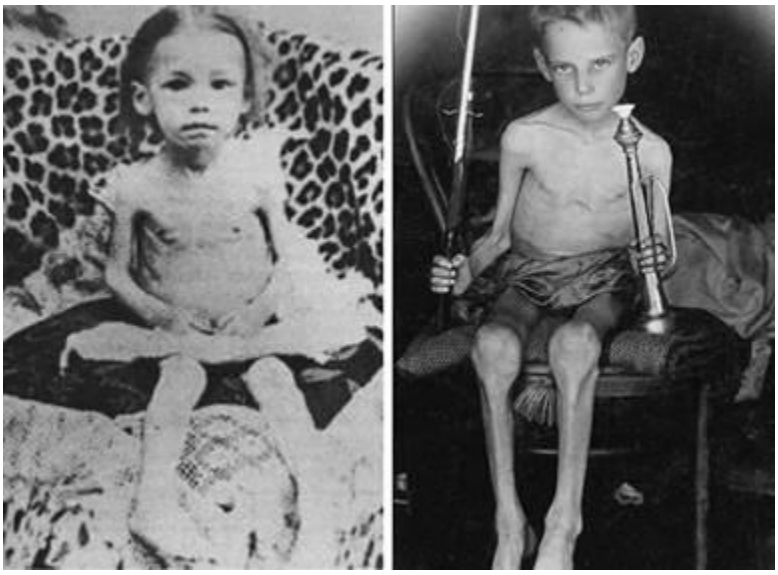

Autoritățile britanice au ridicat lagăre de concentrare în Africa de Sud pentru a tăia baza de sprijin rural a armatelor de gherilă bură în timpul celui de-al doilea război anglo-bur (1899-1902). Un număr mare de femei și copii buri au murit în aceste lagăre de foame, malnutriție și tifos. O supraviețuitoare, Alie Badenhorst, a scris în jurnalul său: "Cel mai rău este că, din cauza hranei proaste și a faptului că aveam doar un singur fel de mâncare, fără legume, a apărut un fel de scorbut printre oamenii noștri. Aveau dureri de gură și, odată cu ele, un miros îngrozitor; în unele cazuri, le-a căzut palatul și dinții, iar unii dintre copii erau plini de găuri sau răni în gură. Și apoi au murit ... mamele nu le puteau face rost de nimic

... existau legume care puteau fi cumpărate afară, dar șeful taberei era strict și nu le permitea să iasă din tabără ... Pentru că în această zi, 1 Decembrie, bătrânul Tant Hannie a murit... Niciodată nu m-am gândit cu ochii mei să văd atâta mizerie. ...

corturi golite de moarte. M-am dus într-o zi la spital și acolo zăcea un copil de nouă ani care se lupta singur cu moartea. Am întrebat unde o pot găsi pe mama copilului. Răspunsul a fost că mama a murit cu o săptămână înainte, iar tatăl este în Ceylon (prizonier de război) și chiar în acea dimineață a murit sora ei de 1 an. Mi-a fost milă de biata micuță suferindă când am privit-o... nu a fost nici măcar o lacrimă în ochii mei, pentru că nu mai puteam plânge. Am stat lângă ea și am privit-o până

când o durere stupefiantă mi-a copleșit sufletul .... O, Doamne, fii milostiv și nu ne șterge de pe fața pământului!" (Alida Badenhorst, traducere de E. Hobhouse, Tant Alie of Transvaal: Her Diary 1880-1902, *George Allen and Unwin, Londra, 1923).*

Amenințarea de exterminare îi forțează pe buri să se predea

Deşi războiul de gherilă a avut un succes rezonabil (un comando condus de generalul bur Jan Smuts a făcut raiduri atât de departe în spatele liniilor britanice încât a ajuns la vederea Cape Town), presiunile exercitate de lagărele de concentrare i-au forţat să se predea sau să fie exterminaţi.

A fost luată decizia de a opri războiul de gherilă și de a se preda în mod oficial, un act care a fost oficializat prin Tratatul de la Vereeniging din 1902.

Aproximativ 7.091 de soldaţi britanici au fost uciși în război, faţă de 3.990 de soldaţi buri. Prin urmare, pierderile militare au fost eclipsate de decesele din tabere și se estimează că populația albă a Africii de Sud ar fi fost de trei ori mai mare decât a devenit în cele din urmă.

Britanicii aprobă politica burilor

Politica bură de negare a cetățeniei și a dreptului de vot pentru negri a fost aprobată și menţinută de administraţiile britanice din fostele republici. Singura excepție de la această regulă a fost în Colonia Capului, unde un număr mic de persoane de culoare de la Cap s-au calificat pentru dreptul de vot în cadrul unui sistem riguros

de calificare a proprietarilor de bunuri.

Segregarea rasială era norma în întreaga țară, într-o asemenea măsură încât nici măcar nu s-a considerat necesar să se legifereze în această privință. În acest fel, administrația celor patru colonii a fost asigurată exclusiv de albi și, în cele două foste republici bure, chiar și de funcționari publici care pur și simplu s-au întors la locurile de muncă de dinainte de război.

Uniunea Africii de Sud 1910

În 1909, administrațiile celor patru colonii au început să discute despre unificarea într-o singură țară. După discuții îndelungate, s-a ajuns la un acord asupra unei constituții, iar în 1910 a fost creată Uniunea Africii de Sud. Acest stat era un dominion sub monarhia britanică într-un mod identic cu celelalte dominioane din Canada și Australia.

Cape Town a fost aleasă capitala legislativă, Pretoria capitala administrativă, iar Bloemfontein capitala judiciară. Constituția noii țări a menținut în mod specific politica deja stabilită de a permite doar europenilor să voteze, o clauză care putea fi schimbată doar prin votul unei majorități de două treimi în parlament.

"Patrii" negre create pe baza unor teritorii tradiționale

Uniunea Africii de Sud a încercat să rezolve problema terenurilor și a populației indigene prin adoptarea Legii funciare din 1913. Această lege a împărțit țara în zone albe și zone negre, triburilor negre fiindu-le repartizate terenuri în funcție de zonele pe care le ocupau înainte de apariția colonizării europene.

Teritoriile din Africa de Sud aflate sub dominație britanică, care nu făceau parte din Uniune, au fost, de asemenea, definite pe baze tribale. Tribul Sotho a primit Lesotho, tribul Tswana a primit Botswana, iar tribul Swazi a primit Swaziland. Toate aceste trei națiuni au primit în cele din urmă independența și sunt încă națiuni separate.

În mod similar, teritoriile tribale din Africa de Sud au fost identificate și definite în mod oficial: Zululand a fost alocat zulușilor, Transkei Xhosa și așa mai departe. Zonele neocupate anterior, care fuseseră colonizate de coloniștii europeni, au fost desemnate ca

teritoriu alb.

Rezistența negrilor față de politicile rasiale ale Uniunii Africii de Sud a apărut imediat după crearea acesteia. În 1912, a fost fondat Congresul Național African (ANC), care a reprezentat, în următorii optzeci de ani, principala opoziție la regimul alb.

Încercările de reconciliere buro-britanice eșuează

Cel mai mare partid din parlamentul noii Uniuni se numea Partidul Africii de Sud (SAP) și era condus de fostul general din Războiul Bur Louis Botha. SAP avea ca una dintre politicile sale un program de reconciliere între "buri și britanici", așa cum era cunoscută diviziunea. Această încercare de a crea o unitate rasială a dus la crearea unui nou termen generic pentru toți albii care trăiau în Uniune, "sud-africani", iar terminologia " bură și britanică" a dispărut treptat.

În ultima parte a secolului al XIX-lea, limba olandeză veche vorbită de buri a fost formalizată într-un dialect mai distinct în Cape și a primit numele de afrikaans. Pe măsură ce a înlocuit vechea neerlandeză, cei care o vorbeau au fost numiți "afrikaanderi" și mai târziu doar afrikaneri, indiferent dacă erau sau nu buri originari din fostele republici.

GENERALUL DIN RĂZBOIUL BUR J.B.M. HERTZOG FORMEAZĂ UN PARTID NAȚIONAL

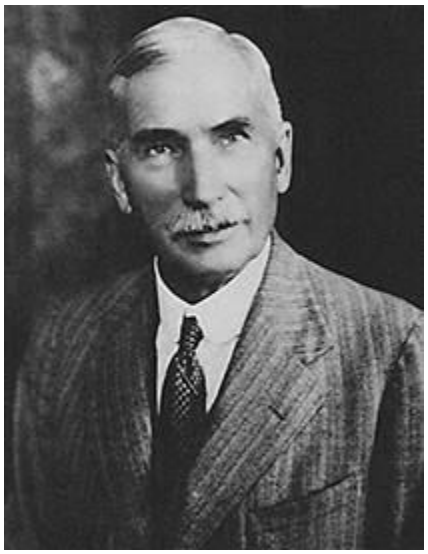

Generalul J.B.M. Hertzog, eroul din Războiul Bur care a fondat Partidul Național (NP) în 1914 ca o voce a naționalismului afrikaner. NP a ajuns

la putere pentru prima dată în 1924. În 1934, Hertzog a fost de acord să fuzioneze NP cu Partidul Sud-African rival al generalului Jan Smuts, coleg de război bur, pentru a forma Partidul Național Sud-African Unit. O facțiune dură a naționaliștilor afrikaneri, condusă de D.F. Malan, a refuzat să accepte fuziunea și s-a desprins într-un "Partid Național Purificat" (PNP). Când Smuts a adus Africa de Sud în cel de-al Doilea Război Mondial de partea Marii Britanii, Hertzog a demisionat din guvern și s-a retras. PNP și aliații săi au învins Partidul Unit al lui Smuts în 1948. După victoria în alegeri, PNP a fuzionat cu câțiva aliați mai mici și a redevenit Partidul Național. Acesta a fost partidul care a rămas la putere până în 1994, când, după ce a acceptat realitățile demografice ale Africii de Sud, a predat țara la guvernarea majorității negrilor.

Partidul Național Înființat în 1914

Încercarea de a crea unitatea albilor a fost respinsă de un număr semnificativ de vorbitori de limbă engleză și afrikaans, care s-au grupat în partide separate, cu baze geografice diferite. Natal a găzduit partidul pro- englez, în timp ce sprijinul pentru facțiunea pro-afrikaans s-a concentrat în Transvaal și în Orange Free State.

În 1914, un alt general din Războiul Bur, James Hertzog, s-a despărțit de SAP și a fondat un nou grup pe care l-a numit Partidul Național, sau NP. Acest partid a fost cel care a dominat Africa de Sud în cea mai mare parte a secolului al XX-lea și a devenit celebru pentru asocierea sa cu Apartheidul, sau segregarea rasială.

Cu toate acestea, la momentul înființării sale, politica PN față de non- albi era identică cu cea a SAP și a facțiunii pro-engleze, în sensul că drepturile politice ale negrilor nici măcar nu erau considerate o problemă. NP a fost fondat pentru a aduce egalitatea între vorbitorii de afrikaans și de engleză, iar apoi, în cele din urmă, pentru a restabili dominația afrikaner.

Primul Război Mondial și Rebeliunea bură din 1914

Izbucnirea Primului Război Mondial i-a divizat și mai mult pe albi din punct de vedere politic. Mulți afrikaneri, încă îndurerați după cel de-al doilea război anglo-bur și după amintirea teribilă a lagărelor de concentrare britanice, au sprijinit instinctiv Germania împotriva Marii Britanii.

Guvernul SAP, chiar și foștii lideri buri care dominau acest partid, erau însă loiali și au declarat război Germaniei în sprijinul Marii Britanii. Forța de Apărare a Uniunii (Union Defence Force - UDF), nou-formată, a fost însărcinată cu capturarea coloniei germane vecine, Africa de Sud-Vest Germană (numită ulterior Africa de Sud-Vest și cunoscută astăzi sub numele de Namibia). Decizia de a intra în război de partea britanicilor a fost un pas prea departe pentru mulți buri și a izbucnit o rebeliune, condusă de o serie de foști generali din Războiul Bur, printre care celebrii Christiaan Beyers, Koos de la Rey, Jan Kemp și Manie Martiz. Kemp și Maritz erau figuri de rang înalt în UDF, iar cel din urmă era la comanda uneia dintre marile unități de armată însărcinate cu atacarea germanilor peste graniță.

Maritz și o mare parte dintre soldații săi au dezertat în favoarea germanilor. Acesta a emis apoi o proclamație de independență pentru republicile burilor și a invadat Capul de Nord. De Wet a ridicat un comando și a cucerit orașul Heilbron din Statul Liber Orange, în timp ce Beyers a adunat un comando în afara Pretoriei.

În cele din urmă, peste 12.000 de buri s-au alăturat cauzei rebelilor, iar guvernul a fost nevoit să amâne invazia Africii de Sud-Vest Germane pentru a reprima revolta. UDF, mai bine echipată, a învins toate forțele rebele și i-a arestat pe liderii supraviețuitori, care au primit toți pedepse ușoare cu închisoarea și au fost apoi eliberați. De la Rey a fost împușcat mortal la un baraj al poliției într-un incident fără legătură cu începutul rebeliunii, iar Beyers s-a înecat în râul Vaal în timp ce fugea de forțele guvernamentale.

Înăbușirea rebeliunii a permis UDF să continue invazia Africii de Sud-Vest germane, sarcină care a fost îndeplinită până în iulie 1915. UDF a fost, de asemenea, desfășurată în cucerirea coloniei Africii de Est germane (Tanzania de astăzi) și a servit cu distincție pe Frontul de Vest din Franța.

Africa de Sud-Vest germană a fost mandatată de Liga Națiunilor după încheierea războiului, cu intenția de a o pregăti pentru o eventuală independență. PN a obținut rezultate bune la alegerile din 1915, deși SAP a păstrat o majoritate subțire în parlament după ce a atras mai mult sprijin din partea sectorului anglofon al

populației care a susținut decizia de a intra în război de partea Marii Britanii.

COMUNIȘTII RASIȘTI ȘI REVOLTA LUI RAND DIN 1921

În 1922, Partidul Comunist Sud-African (SACP) a profitat de nemulțumirea clasei muncitoare albe față de casele miniere care importau muncitori non-albi pentru a înlocui muncitorii albi "scumpi". SACP a promovat o revoluție violentă centrată în Johannesburg, în speranța de a imita Revoluția comunistă din octombrie 1917 din Uniunea Sovietică. În acest scop, în martie 1921 a avut loc o revoltă, numită Revolta Rand, condusă inițial de SACP cu sloganul oficial "Muncitori uniți pentru o S.A. albă". Un banner cu acest slogan poate fi văzut în această mulțime din Johannesburg.

Comuniștii rasiști și Rebeliunea Rand

Revoluția comunistă din Rusia, care a dus la crearea Uniunii Sovietice, a fost o sursă de inspirație pentru susținătorii comunismului din întreaga lume, iar Africa de Sud nu a făcut excepție. Partidul Comunist Sud-African (SACP) a fost lansat de o serie de evrei sud-africani proeminenți din Cape Town (unde sora lui Karl Marx își stabilise reședința și unde un ziar local a fost prima publicație comercială din lume care a publicat vreun articol al lui Marx) și a devenit în scurt timp angajat în activitatea revoluționară.

Totuşi, în acest moment, nimeni, nici măcar comuniştii, nu a luat în considerare în mod serios implicarea politică a negrilor. Prin urmare, atunci când industria minieră auriferă a decis să înlocuiască muncitorii albi cu muncitori negri şi chinezi în 1921, SACP a fost unul dintre primii care a luat atitudine pentru drepturile muncitorilor albi. Tensiunile dintre mineri şi căpitanii industriei s-au accentuat, iar implicarea SACP a adăugat o dimensiune politică care a ridicat conflictul la un nivel mai mare decât o simplă dispută industrială. O grevă a minerilor a degenerat într-o revoltă majoră, care a implicat o tentativă de *lovitură de stat* din partea muncitorilor înarmaţi.

Rebeliunea a fost lansată de SACP sub sloganul "Muncitori uniţi pentru o Africă de Sud albă". Sloganul a fost mult timp după aceea o mare sursă de jenă pentru SACP, care a devenit ulterior unul dintre cei mai puternici susţinători ai guvernării negrilor. Rebeliunea Rand a fost înăbuşită de armată şi de poliţie în cadrul unei operaţiuni militare majore, care a implicat bombardarea bastioanelor rebelilor din Johannesburg de către forţele aeriene sud-africane aflate la început de drum - singura dată în istorie când acest oraş a fost bombardat din aer.

Partidul Naţional câştigă puterea în 1924

Deşi Rebeliunea Rand a fost zdrobită, mesajul său a răsunat în întreaga politică sud-africană. Partidul Naţional (NP) şi James Hertzog au luptat în următoarele alegeri generale pe baza unui angajament de a proteja muncitorii albi împotriva invadării de către cei care nu sunt albi prin impunerea unei bariere de culoare.

Această politică a fost aprobată de electorat, iar PN a câştigat alegerile, înlocuind SAP, care a fost văzut ca fiind susţinut de patronii din minerit. Rasa intrase pentru prima dată în politica sud-africană, iar NP era hotărât să fie asociat cu acest subiect de atunci încolo. Noul guvern al PN s- a ţinut de cuvânt: a introdus în mod corespunzător prima legislaţie privind barierele de culoare la scurt timp după preluarea mandatului. De asemenea, în 1930, a extins dreptul de vot şi pentru femeile albe şi a eliminat restricţiile legate de proprietate şi educaţie în ceea ce priveşte dreptul de vot. Guvernul lui Hertzog a făcut din afrikaans a doua limbă oficială a Africii de Sud în 1925 şi a introdus celebrul steag naţional portocaliu, alb şi albastru, care avea să fie eliminat abia când s-a încheiat dominaţia albă, în 1994.

PN a rămas la putere până în 1933, când efectele Marii Crize economice l-au forțat să formeze un guvern de coaliție cu SAP, care se afla atunci sub conducerea unui alt general din Războiul Bur, Jan Smuts. În anul următor, NP și SAP au fuzionat pentru a forma Partidul Național Sud- African Unit, sau Partidul Unit, așa cum a devenit mai cunoscut.

Coaliția Partidului Unit a guvernat Africa de Sud până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, în 1939. Hertzog a pledat pentru neutralitate, nedorind din nou să intre în război de partea Marii Britanii, în timp ce adjunctul său, Smuts, a susținut declararea războiului împotriva Germaniei. Parlamentul a votat la limită în favoarea intrării în război, iar Hertzog a demisionat.

O mică facțiune de adepți ai liniei dure a PN, sub conducerea lui D.F. Malan, a refuzat să se alăture coaliției din 1933 cu SAP și a rămas în opoziție sub numele de Gesuiwerde Nasionale Party ("Partidul Național Purificat" sau PNP). Hertzog și susținătorii săi s-au alăturat PNP atunci când au demisionat din coaliție, iar partidul s-a reformat în Herenigde Nasionale Party ("Partidul Național Reunit").

Liderul Brandwag din Ossewa, Johannes van Rensburg, sosește la un miting de masă al susținătorilor, în jurul anului 1940.

Opoziția militantă Afrikaner

Afrikanerii militanți, ale căror opinii politice variau de la cele pro- Național Socialiste la cele antibritanice, au fost organizați într-o mișcare cunoscută sub numele de Ossewa Brandwag ("Sentinela

vagonului cu boi"). Acest grup s- a angajat în numeroase acte de sabotaj și violență într-un program de succes menit să mențină un număr mare de soldați din cadrul Union Defence Force desfășurați în interiorul granițelor țării, mai degrabă decât împotriva germanilor. OB a fost desființat după război.

În ciuda eforturilor lui Ossewa Brandwag, UDF a luat parte la campaniile din Abisinia, Africa de Nord și Italia. Jan Smuts a câștigat alegerile din 1943 și a fost numit feldmareșal de către armata britanică.

Smuts a jucat un rol esențial în fondarea Organizației Națiunilor Unite, un eveniment care l-a marcat ca politician de talie internațională. În cele din urmă, politicile sale rasiale au fost puțin diferite de cele ale compatrioților săi.

LIDERUL PARTIDULUI NAȚIONAL PURIFICAT FACE CAMPANIE ÎN SUD-VESTUL AFRICII 1947

Dr. D.F. Malan (în picioare, în dreapta), liderul Partidului Național Purificat, în campania electorală din Africa de Sud-Vest, în 1947. Partidul său a preluat puterea în alegerile din 1948 și a fost înlăturat abia în 1994, când au avut loc primele alegeri între toate rasele.

Partidul Național Reunit câștigă alegerile din 1948

Alegerile generale din 1948 au fost câștigate de Partidul Național Reunit, chiar dacă Partidul Unit al lui Smut a obținut cele mai multe voturi (rezultatul a fost distorsionat de sistemul electoral

uninominal, care a oferit mai multe locuri RNP). Partidul a fuzionat cu un partener electoral minor și și-a schimbat din nou numele în "Partidul Național". Această iterație a PN a fost cea care a rămas la putere până în 1994.

PN a oficializat sistemul de segregare rasială din Africa de Sud, dar nu a fost inițiatorul acestei idei. După cum s-a subliniat anterior, segregarea rasială a fost pusă în aplicare încă de la prima colonizare europeană. Chiar și politica de "homelands" pentru negri a fost anterioară PN din 1948. Zonele teritoriale tribale au fost recunoscute ca atare în secolul al XIX-lea și au primit recunoaștere juridică oficială prin Legea funciară din 1913. Cu toate acestea, formalizarea acestei politici în cadrul PN și utilizarea cuvântului apartheid, sau, în engleză, "separatism", au fost cele care au exemplificat segregarea sud-africană.

PN a pus în aplicare o serie de legi care au stat la baza politicii sale. Legea de interzicere a căsătoriilor mixte din 1949 a interzis căsătoriile interrasiale; Legea de modificare a imoralității din 1950 a interzis sexul dincolo de linia de culoare; Legea de înregistrare a populației din 1950 a clasificat toți locuitorii în funcție de rasă și a creat o comisie de clasificare care să ia o decizie finală cu privire la rasa unei persoane în cazuri litigioase; Legea privind zonele de grup din 1950 a delimitat zone rezidențiale separate din punct de vedere rasial; iar Legea privind rezervarea de facilități separate din 1953 a impus segregarea tuturor facilităților publice.

Între timp, Partidul Comunist Sud-African renunțase la trecutul său rasist și lucra împotriva guvernului alb. Acesta a organizat sindicate, greve și tulburări generale, astfel încât PN a adoptat în 1950 Legea privind suprimarea comunismului, care a scos SACP în afara legii.

Rezistența negrilor la impunerea acestor legi a crescut și ea. Inițial, această rezistență a fost pașnică, dar după ce a devenit clar că guvernul alb nu avea de gând să fie convins prin alte mijloace, Congresul Național African și alte grupuri mai mici de rezistență au optat pentru o campanie de violență. Această decizie a fost impulsionată după ce ANC a fost interzis în urma împușcării unui număr mare de demonstranți de culoare în fața unei secții de poliție din Sharpeville, la sud de Johannesburg, în 1960.

ANC și-a lansat campania de rezistență violentă în același an și a menținut-o, cu diferite grade de succes, timp de încă treizeci de ani. Cu toate acestea, adevărata putere a rezistenței negrilor nu a constat în programul limitat de rezistență violentă, ci mai degrabă în capacitatea lor de a opri economia prin greve și tulburări industriale. Încă o dată, la fel ca în Haiti și în sudul Americii, populația albă a căzut victimă a propriei dependențe de forța de muncă a negrilor.

HF VERWOERD ȘI REPUBLICA ALBĂ 1961

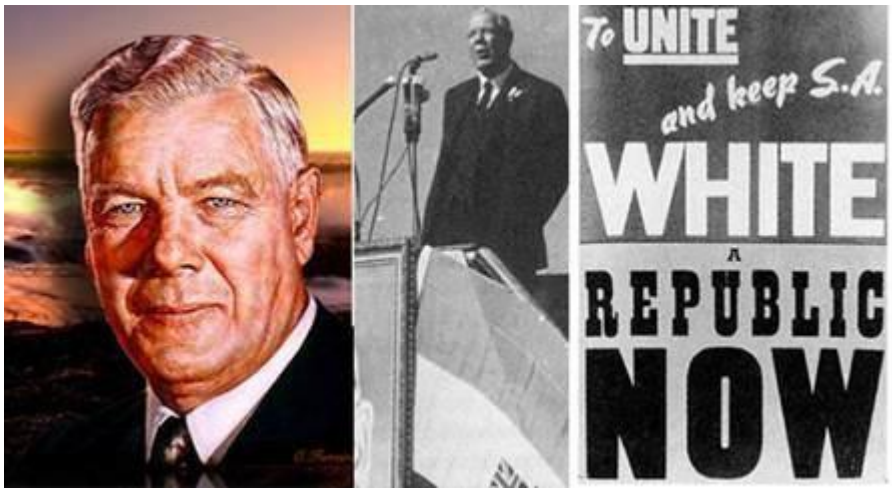

Dr. HF Verwoerd, prim-ministru al Partidului Național, născut în Olanda, care este creditat pe scară largă, dar în mod greșit, cu crearea apartheidului. În realitate, bazele politicii de segregare fuseseră puse cu mai bine de un secol înainte de apariția PN. Verwoerd a fost considerat cel mai mare prim-ministru al Africii de Sud albe și a fost de două ori ținta asasinilor de stânga. Prima tentativă de asasinat, în care a fost împușcat în față, a eșuat, dar a doua, comisă de un ordonanță de rasă mixtă care lucra în parlamentul sud-african, a avut succes. Verwoerd a fost înjunghiat mortal la locul său din clădirea parlamentului în septembrie 1966. Centru: Verwoerd se adresează unei mari mulțimi din Johannesburg după ce s-a întors de la Londra, unde a anunțat retragerea Africii de Sud din Commonwealth. În dreapta, un afiș publicat în timpul referendumului din 1961, când alegătorii albi au fost întrebați dacă doresc sau nu ca Africa de Sud să devină republică. Afișul arăta foarte clar care era miza: fie rămânea în Commonwealth-ul condus de britanici și era forțată să accepte guvernarea negrilor, fie se rupea și devenea o republică condusă de albi. O mică majoritate a alegătorilor a ales opțiunea republicii albe. Guvernul și susținătorii săi au ignorat pur și simplu faptul că marea majoritate a populației nu era deja albă.

Republica Albă 1961

Epoca decolonizării în Africa, care a început în anii 1950 și 1960, i-a pus pe conducătorii albi din Africa de Sud în conflict cu Marea Britanie. PN a profitat de creșterea tensiunii politice pentru a atinge un alt obiectiv naționalist afrikaner de lungă durată și a declarat Africa de Sud republică, liberă de coroana britanică și a Commonwealth-ului, în 1961. Numele țării a fost schimbat din Uniunea Africii de Sud în Republica Africa de Sud.

Republica s-a remarcat prin multe lucruri, în afară de politica de apartheid. Primul transplant de inimă din lume a fost efectuat de către un chirurg afrikaner, Chris Barnard, în spitalul segregat Groote Schuur din Cape Town în 1962, iar prima fabrică de conversie a petrolului din cărbune cu adevărat reușită din lume a fost creată la Sasolburg, în Orange Free State.

Africa de Sud a devenit autosuficientă într-un număr mare de procese de producție sofisticate, inclusiv în domeniul armelor, și și-a dezvoltat propriile arme nucleare.

"Marele Apartheid" și ținuturile de origine neagră

În anii '60, politica cunoscută sub numele de "Marele Apartheid" a fost formulată de PN sub conducerea liderului și prim-ministrului său, Hendrik Verwoerd. Această politică presupunea preluarea zonelor tribale tradiționale negre deja recunoscute și transformarea lor în state independente, exact în același mod în care Marea Britanie a creat state tribale pentru Tswana, Swazi și Sotho.

Diferența esențială, însă, pe care Verwoerd și PN au ignorat-o, a fost că un număr mare de negri din Africa de Sud nu locuiau în aceste zone tribale. Uriașul oraș Soweto, de exemplu, care a furnizat forța de muncă de care depindeau Johannesburg și multe dintre minele de Rand, a fost creat de guvernul Verwoerd în același timp cu teritoriile de origine neagră.

În cele din urmă, în Soweto și în alte așezări de negri din jurul Johannesburgului vor fi mai mulți negri decât toți albii din Africa de Sud la un loc.

Prin urmare, încercările de a crea ţinuturi independente pentru negri au eşuat atât pe plan demografic, cât şi pe plan politic. Nicio altă ţară din lume nu a recunoscut cele câteva teritorii care au optat pentru independenţă ca fiind legitime, iar liderii acestor teritorii au fost în mod uniform respinşi ca marionete de către marea majoritate a negrilor.

APARTHEIDUL SUD-AFRICAN A FOST CONSTRUIT PE MÂNA DE LUCRU NON-ALBĂ

Johannesburg central la mijlocul anilor 1970. Un poliţist alb verifică "carnetul" unui muncitor negru - un document care îi dădea dreptul titularului să fie prezent în zonele urbane albe din Africa de Sud, cu condiţia să aibă un loc de muncă. Nimic nu a ilustrat mai bine deficienţa inerentă a apartheidului decât această situaţie bizară în care muncitorilor de culoare li se acorda în mod special permisiunea de a trăi şi de a munci în aşa-numitele zone "albe" ale ţării, în timp ce se presupune că se încerca, în acelaşi timp, crearea unei societăţi albe separate.

Eşecul apartheidului

Apartheidul a fost condamnat de la început, deoarece a refuzat să recunoască realitatea demografică şi rasială. Această ideologie se baza pe un supremacism alb arhaic, care susţinea mai degrabă o conducere paternalistă asupra negrilor decât separatismul.

Apartheidul a fost conceput pentru a folosi milioane de negri ca forță de muncă și pentru a-i integra în economie, dar apoi pentru a-i segrega din punct de vedere politic și social. Guvernul alb a refuzat să ajusteze dimensiunea teritoriilor negilor pentru a fi în concordanţă cu realitatea demografică și au insistat cu încăpățânare că suprafața lor de teren - aproximativ 13% din suprafața țării - ar putea găzdui 80% din populația totală.

În același timp, medicina occidentală a fost pusă la dispoziția populației de culoare pe scară largă. Cel mai mare spital din emisfera sudică a fost construit, finanțat și subvenționat de guvernul alb în Soweto, iar rata mortalității infantile în rândul negrilor a scăzut vertiginos, în timp ce rata de reproducere a rămas constantă.

În plus, soarta Africii de Sud albe a fost pecetluită de insistența cu privire la utilizarea forței de muncă negre. Aproape fiecare gospodărie albă a angajat cel puțin un servitor negru, și adesea mai mulți.

Fermierii afrikaner aveau adesea zeci, dacă nu sute, de muncitori la fermele lor, iar minele, care erau inima economică a țării, au angajat sute de mii, dacă nu milioane, de negri de-a lungul deceniilor.

Una dintre legile introduse de guvernul apartheidului a ilustrat perfect contradicția inerentă în aplicarea politicii sale. Legea privind permisele de trecere din 1952 stipula că toți negrii cu vârsta de peste șaisprezece ani trebuiau să aibă asupra lor în permanență ceea ce se numea "carnet de trecere". Acest carnet conținea aprobări individuale cu privire la locul și la perioada în care negrii puteau rămâne într-o anumită zonă. Un negru care obținea un loc de muncă într-o "zonă albă" avea un carnet de muncă cu această mențiune. Legea stipula unde, când și pentru cât timp putea rămâne o persoană.

Nimeni din guvern nu părea să aprecieze faptul că Legea privind legile de trecere făcea inevitabila inundare a "zonelor albe", având în vedere dependența totală a întregii industrii, a agriculturii și a forței de muncă de populația de culoare.

Rezultatul final al tuturor acestor factori a fost previzibil: populația albă din Africa de Sud a fost depășită demografic de o bombă cu ceas rasială pe care și-au creat-o singuri. Până în 1990, în

Africa de Sud erau mai puţin de cinci milioane de albi şi peste patruzeci de milioane de non- albi.

Menţinerea segregării în aceste condiţii era imposibilă şi nu putea fi menţinută nici măcar prin forţa armelor.

DOUĂZECI ŞI DOI DE ANI DE RĂZBOI DE FRONTIERĂ ÎN SUD-VESTUL AFRICII

În timpul Primului Război Mondial, Africa de Sud a preluat controlul asupra coloniei germane din Africa de Sud-Vest (numită astăzi Namibia) și și-a păstrat autoritatea asupra acesteia până în 1990. Acest lucru a dus la o insurecție a Organizației Populare a Africii de Sud-Vest de culoare (SWAPO). Prăbușirea imperiului colonial portughez în 1975 a permis SWAPO să lanseze atacuri de gherilă împotriva forțelor sud-africane din Angola vecină, iar între Forțele de apărare sud-africane și armata angoleză, susținută de sovietici și cubanezi, a izbucnit un război de frontieră care a durat din 1966 până în 1989. Armata sud-africană a pătruns adânc în Angola în urmărirea SWAPO și a forțelor angoleze, dar niciuna dintre părți nu a reușit să obțină o victorie definitivă. În 1990, sud-africanii s-au retras și au predat Africa de Sud-Vest sub conducerea SWAPO.

Războiul rasial în sud-vestul Africii

Africa de Sud-Vest germană a fost, se va aminti, cedată Africii de Sud de către Liga Națiunilor după Primul Război Mondial pentru a pregăti aceasta pentru independență. Cu toate acestea, guvernele sud-africane succesive nu au dorit să predea acest teritoriu nativilor. Până în anii 1960, Africa de Sud-Vest a fost încorporată de facto în Africa de Sud, avea reprezentanți în parlamentul de la Cape Town și în interiorul granițelor sale a fost aplicată politica de apartheid.

Rezistența autohtonă a fost fondată și a crescut în mod constant sub forma "Organizației popoarelor din Africa de Sud-Vest" (SWAPO). A fost inițiată o campanie de violență care a necesitat, în cele din urmă, desfășurarea Forțelor de Apărare Sud-Africane (SADF) ale republicii. Ca și în cazul rezistenței negrilor din Africa de Sud, SWAPO a primit un sprijin considerabil din partea Uniunii Sovietice și a altor țări din blocul comunist. În plus, mișcarea de rezistență neagră a funcționat cu sprijinul covârșitor al populației indigene și a fost, de asemenea, capabilă să exercite o influență economică considerabilă.

Războiul din Africa de Sud-Vest a crescut în intensitate după ce portughezii și-au retras controlul asupra coloniei lor din Angola, care se afla direct la nord. Eliberată de lupta anticolonială din Angola, SWAPO și aliații săi au putut folosi această națiune ca bază de unde să atace forțele sud-africane din Africa de Sud-Vest.

Ca răspuns, SADF a invadat Angola în 1975 și, timp de mai mulți ani, a menținut o prezență militară în sudul acestei țări, în ceea ce avea să fie în cele din urmă o încercare inutilă de a opri campania militară a SWAPO. În cele din urmă, aproximativ 1.200 de soldați ai SADF au murit în războiul din Africa de Sud-Vest și Angola, înainte ca Africa de Sud să se recunoască învinsă și să predea puterea SWAPO în 1990.

Criza securității interne se agravează

În ciuda faptului că armata sud-africană era cea mai puternică din Africa, războiul de gherilă de nivel scăzut și campania de sabotaj economic nu au putut fi contracarate cu o armată convențională. Întrucât guvernul alb a refuzat să recunoască realitatea demografică

rasială, a recurs la măsuri de securitate din ce în ce mai extreme în încercarea de a păstra controlul asupra țării.

În 1976, o revoltă a studenților negri din Soweto a marcat o recrudescență a tulburărilor civile violente. Deşi tulburările au fost inițial reprimate cu pierderea a peste cinci sute de vieți de negri, "revoltele din Soweto", așa cum au devenit cunoscute, au marcat un moment de cotitură în diviziunea rasială din Africa de Sud.

Din acel moment, opinia internațională a fost mobilizată împotriva Africii de Sud albe, iar rezistența neagră a reușit să mențină tulburări civile în masă în aproape toate centrele urbane în următorii cincisprezece ani.

Ca răspuns la această evoluție, poliția sud-africană a primit dreptul de a reține persoanele pe termen nelimitat fără proces și a pus în aplicare numeroase alte măsuri draconice, care au inclus asasinate sub acoperire și echipe antiteroriste.

Statul a fost forțat să declare o stare de urgență aproape continuă după 1976, dar acest lucru nu a făcut nimic pentru a opri valurile tot mai mari de tulburări civile, conflicte armate și sabotaj economic, care au atins un maxim istoric în anii 1980.

TULBURĂRILE DIN 1976 DE LA SOWETO MARCHEAZĂ UN PUNCT DE COTITURĂ

Poliţiştii sud-africani albi înlătură cadavrul unui manifestant de culoare împuşcat mortal în timpul celebrelor revolte din Soweto din 1976. Începând cu acel an, p*oliţia sud-africană, formată din 60 000 de oameni, a dus un război nesustenabil împotriva revoltelor continue şi a unei campanii de violenţă şi sabotaj din ce în ce mai intense a Congresului Naţional African. În cele din urmă, forţele de securitate sud-africane vor fi pur şi simplu copleşite de număr.*

PN a încercat reforme parţiale ale apartheidului ca mijloc de a atenua o parte din presiunea care se crease. O nouă constituţie, introdusă în 1983, a creat un parlament mixt în care indienii şi populaţia din Cape Colored puteau fi aleşi - deşi pe liste electorale separate - şi, până la mijlocul anilor 1980, multe legi ale apartheidului, cum ar fi Legea privind legile de trecere, Legea privind căsătoriile mixte, Legea privind imoralitatea, Legea privind zonele de grup şi Legea privind rezervarea de facilităţi separate, au fost abrogate.

Aceste reforme nu au făcut nimic pentru a opri campania ANC pentru o reformă politică completă, iar libertăţile sporite acordate prin abrogarea multor legi ale apartheidului au dus doar la o mai mare neliniște, deoarece rezistenţa clandestină a găsit mai uşor să se deplaseze prin ţară şi să se organizeze.

De fapt, campania de violenţă a crescut în intensitate în mod direct proporţional cu abrogarea legilor restrictive.

Puterea a fost transferată către ANC 1994

În cele din urmă, guvernul alb a fost forţat să se confrunte cu realitatea dezastrului demografic care fusese creat în secolul precedent.

Confruntat cu alegerea de a lupta într-un război rasial fără speranţă şi de a fi învins în cele din urmă de numărul mare de oameni, sau de a renunţa fără luptă, PN a ales a doua variantă.

În 1990, ANC şi organizaţiile sale aliate (inclusiv SACP) au fost scoase de sub interdicţie, liderul său Nelson Mandela a fost eliberat, iar negocierile au început pentru a pune capăt dominaţiei minorităţii albe. În decurs de patru ani, au avut loc primele alegeri bazate pe sufragiu universal, iar ANC a preluat puterea cu aproape două treimi din voturi. Regimul alb a luat în sfârşit sfârşit sfârşit. Decizia de a renunţa la putere a fost contestată de către albii de

puternică convingere care au format o serie de grupuri de opoziție atât în interiorul, cât și în afara parlamentului în anii 1980. Cu toate acestea, niciunul nu a reușit să învingă PN nici în alegeri, nici la cele două referendumuri care au avut loc în anii de reformă.

Cel mai proeminent grup extraparlamentar s-a numit Afrikaner Weerstandsbeweging (Mișcarea de Rezistență Afrikaner, sau AWB), care a lansat o campanie extinsă de violență și terorism în 1994, chiar înainte de primele alegeri cu sufragiu universal. Militanții albi au fost cu toții arestați rapid, iar campania nu a reușit să împiedice inevitabilul.

Eșecul supremației albe

Populația albă a Africii de Sud a intrat într-un declin dramatic în anii care au urmat anului 1994, iar cifrele oficiale arată că o treime din populația albă a emigrat în primii zece ani.

Printre factorii care au cauzat această fugă masivă a albilor se numără o problemă gravă a criminalității în rândul negrilor, acțiunea afirmativă, care îi discrimina pe albi, și declinul economic, Africa de Sud începând să se transforme inevitabil în lumea a treia.

Ascensiunea și decăderea Africii de Sud albe reprezintă cel mai important exemplu modern al puterii demografiei rasiale ca factor determinant în ascensiunea și decăderea oricărei civilizații sau culturi. Este, de asemenea, o dovadă concludentă a faptului că supremația albilor, sau încercările albilor de a domina masele de oameni care nu sunt albi, este o rețetă pentru dezastru.

Realitatea rămâne că singura garanție pentru supraviețuirea oricărei civilizații individuale este separatismul.

BOMBELE NUCLEARE ALE AFRICII DE SUD ALBE - SIMBOLIZEAZĂ REALIZĂRILE TEHNOLOGICE ŞI EŞECUL APARTHEIDULUI

Probabil că cea mai mare demonstraţie a capacităţii tehnologice a Africii de Sud conduse de albii a fost dezvoltarea armelor nucleare. Până în 1989, Africa de Sud albă a construit şase bombe atomice la instalaţia de cercetare nucleară de la Pelindaba, situată la vest de Pretoria. În 1989, Partidul Naţional aflat la putere a decis să predea puterea unei majorităţi negre, dar nu a dorit ca armele să fie predate nici unui guvern negru, nici unuia dintre aliaţii Congresului Naţional African, cum ar fi Libia.

Proiectul privind armele nucleare serveşte drept mărturie a două fapte importante despre Africa de Sud albă. În primul rând, este încă o dovadă, dacă mai era nevoie, a falsităţii teoriei "ecologice" a dezvoltării. Africa de Sud nu a dezvoltat tehnologia nucleară "doar din cauza" poziţiei sale geografice. Dezvoltarea a fost posibilă datorită rasei oamenilor care locuiau acolo şi nu a avut nimic de-a face cu geografia, clima sau orice alt factor. În al doilea rând, faptul că Africa de Sud albă a dezvoltat aceste arme pentru a le folosi împotriva duşmanilor săi, arată iluzia în care trăiau liderii apartheidului. Politica de apartheid garanta că Africa de Sud albă va fi invadată în mod inevitabil de negri şi, prin urmare, posibilitatea de a folosi aceste arme în orice teatru de operaţiuni era inexistentă. Faptul că Africa de Sud albă se baza pe forţa de muncă a negrilor însemna că, indiferent unde ar fi putut fi îndreptată o astfel de armă, albii şi negrii ar fi fost vizaţi deopotrivă. Proiectul armelor nucleare reprezintă un tribut adus capacităţii tehnologice şi ştiinţifice

afrikaner, dar a fost un exercițiu de autoamăgire politică, la fel ca și apartheidul. Deasupra: Învelișurile pentru Armele nucleare ale Africii de Sud, fotografiate la instalația Advena, în apropiere de instalația Pelindaba. Era planificat să aibă opt arme în total. Șase au fost finalizate.

CAPITOLUL 56: Fie ca ea să fie demnă de acest nume - Povestea Rodessiei

Colonia albă din Rhodesia, cunoscută astăzi sub numele de Zimbabwe, servește drept exemplu concludent că colonizarea are succes doar atunci când colonizatorii se asigură că înlocuiesc demografic populația nativă. Orice altceva mai puțin de atât va duce la eșecul experimentului colonial.

Colonizatorii britanici din Rhodesia nu au încercat niciodată să formeze o populație majoritară și să înlocuiască locuitorii nativi. În schimb, colonizatorii europeni au fost ferm prinși în mentalitatea colonială care susținea că, doar pentru că albii erau superiori din punct de vedere tehnologic, negrii vor fi mereu în respect și supuși față de intrușii albi. Eșecul de a înțelege realitatea că demografia este destinul i-a costat viața pe mulți albii din Rodos și, în cele din urmă, le-a distrus țara.

Rhodesia Fondată de Cecil John Rhodes 1888

Teritoriul care formează acum Zimbabwe nu a fost, în 1888, încorporat în mod oficial în niciun stat. Situat chiar la nord de republicile burilor, peste râul Limpopo, acest teritoriu deschis era locuit de două triburi negre strâns legate între ele, Matabele și Shona.

Inițial, tribul Matabele făcea parte din tribul Zulu, dar s-a despărțit în secolul al XIX-lea. Ei s-au dezlănțuit prin interiorul Africii de Sud înainte de a fi alungați spre nord, peste râul Limpopo, după o înfrângere în 1836 în fața Trekkers.

CECIL RHODES-FONDATORUL RODESIEI

Cecil John Rhodes, antreprenor de origine britanică și prim-ministru al coloniei Capului, după care a fost numită Rhodesia. El a considerat teritoriul valoros pentru bogățiile sale minerale și pentru poziția sa strategică. Crearea unei colonii britanice peste râul Limpopo a înconjurat republicile burilor și a împiedicat extinderea lor ulterioară.

Regele Matabele, Lobengula, a fost abordat de primul ministru de origine britanică al Coloniei Capului, Cecil John Rhodes, pentru o concesiune minieră în 1888. Rhodes a fost fondatorul companiei de diamante De Beers, care este și în prezent una dintre cele mai mari întreprinderi de comerț cu diamante din lume. Rhodes și-a folosit averea deja considerabilă pentru a finanța crearea unei noi întreprinderi, cunoscută sub numele de British South Africa Company (BSAC), pentru a exploata concesiunea minieră a lui Lobengula.

Nu doar dorința de a obține drepturi mai mari asupra mineralelor a fost prezentă în gândirea lui Rhodes. El a fost, de asemenea, un imperialist britanic înfocat care dorea să extindă cât mai mult posibil posesiunile coloniale ale Marii Britanii. Un post britanic la nord servea trei scopuri: înconjura republicile burilor, împiedica extinderea lor și deschidea mai mult din interiorul Africii pentru colonizarea britanică.

Primul război Matabele 1893-1894

Obiectivele politice ale lui Rhodes au însemnat că prezența albilor în teritoriu va implica în mod inevitabil mult mai mult decât o simplă așezare minieră.

În cele din urmă, și-a dat seama că terenul va trebui să fie anexat, iar decizia a fost luată pentru a face acest lucru pe furiș.

Rhodes a organizat un grup de puțin sub cinci sute de bărbați albi pentru a acționa ca forță de ocupație, care mai târziu a devenit cunoscută sub numele de "Coloana Pionierilor". Această coloană a mărșăluit în teritoriul Matabele și Shona în iunie 1890 și a înființat trei orașe: Fort Victoria, Fort Charter și Fort Salisbury. Steagul britanic a fost arborat la Fort Salisbury la 13 septembrie 1890. Această așezare a devenit mai târziu capitala Rhodesiei, mai bine cunoscută sub numele de Salisbury, iar astăzi se numește Harare.

Faptul că aceste orașe au fost denumite inițial "forturi" indică faptul că Coloana Pionierilor se aștepta la rezistență. În mod surprinzător, nu a venit niciuna - cel puțin nu inițial. Șefii locali au lansat atacuri minore asupra coloniștilor albi izolați, dar Lobengula s-a abținut de teama armelor pe care le dețineau coloniștii albi. Cu toate acestea, o ciocnire între doi șefi Matabele în 1893 a degenerat în Primul Război Matabele, care s-a bazat pe obiecția lui Lobengula că albii îi spuneau cum să își conducă propriile afaceri tribale.

Matabele au atacat o tabără BSAC la 1 noiembrie 1893, în apropiere de râul Bembesi. Lobengula a sperat că armata sa de mii de oameni, superioară numeric, îi va mătura pe cei 670 de soldați britanici. Cu toate acestea, albii aveau la dispoziție o nouă armă secretă: pistolul Maxim. Aceasta era prima mitralieră autopropulsată din lume, care fusese inventată în 1884. Măcelul rezultat, cunoscut sub numele de Bătălia de la Shangani, a dus la decimarea asaltului Matabele.

O nouă coloană a pornit în urmărirea lui Lobengula, care fugise din capitala sa, Bulawayo, cu grosul armatei sale. O patrulă avansată de treizeci și doi de oameni, sub comanda lui Allan Wilson, a ajuns din urmă, în mod neașteptat, întreaga armată Matabele la râul Shangani, la 3 decembrie. O încercare disperată de a întări grupul lui Wilson a eșuat din cauza unei inundații fulgerătoare a râului, care a blocat și patrula pe o mică ridicătură de teren înalt. Wilson și oamenii săi au fost înconjurați și masacrați de Matabele și au intrat în folclorul din Rhodesia ca eroi ai "patrulei Shangani".

ULTIMA POZIȚIE A LUI ALLAN WILSON

În timpul Primului Război Matabele (1893-1894), un grup de 32 de soldați britanici călare, sub comanda lui Allan Wilson, a dat pe neașteptate peste principala armată a șefului Matabele, Lonbengula. Grupul lui Wilson a fost izolat de coloana britanică principală de o inundație fulgerătoare și a fost înconjurat de mii de membri ai triburilor. Neavând nicio posibilitate de scăpare, micul grup a luat ultima poziție pe un mic deal și a fost masacrat. Wilson și oamenii săi au intrat în folclorul din Rhodesia ca eroi ai mișcării originale de pionierat.

Lobengula a murit în luna ianuarie a anului următor, iar rezistența Matabele s-a prăbușit încet. Acest lucru i-a permis lui Rhodes să accelereze procesul de colonizare. La 3 mai 1885, teritoriul BSAC a fost numit oficial "Rhodesia" și, în decurs de un an, peste două mii de coloniști albi s-au mutat în Bulawayo și l-au transformat în cel de-al patrulea oraș ocupat de albi ca mărime.

Al doilea război Matabele 1896-1897

Cel de-al doilea război Matabele a izbucnit în martie 1896, după ce un vrăjitor pe nume Mlimo a convins atât triburile Matabele, cât și Shona că coloniștii albi erau responsabili de secetă, de epidemia de lăcuste și de o boală numită "rinderpest", care a ucis multe vite. Triburile negre s-au revoltat și, în decurs de o săptămână, peste 240 de albi au fost uciși în jurul orașului Bulawayo. Mii de membri ai triburilor au asediat orașul, unde apărătorii albi au stabilit poziții defensive formate din căruțe și sârmă ghimpată. Negrii, temându-

se de mitralierele Maxim, nu au lansat un atac frontal și, în schimb, au sperat să îi obosească pe albi printr-un asediu îndelungat. Cu toate acestea, nu și-au dat seama că firele de telegraf care porneau din oraș le asigurau albilor comunicarea cu lumea exterioară. Ca urmare, orașul asediat a putut să cheme ajutoare de la o distanță atât de mare, cât și din colonia Capului. După un asediu de șase săptămâni, au sosit coloane de ajutor, una dintre ele sub comanda lui Rhodes în persoană, și i-au alungat pe negri.

Doi albi, unul dintre ei, un american pe nume Frederick Burnham, care servea armata britanică, iar celălalt, comisarul nativ al BSAC, Bonnar Armstrong, au pornit apoi în căutarea lui Mlimo, după ce au fost informați de către un informator de culoare despre locul unde se afla vrăjitorul. Burnham l-a împușcat mortal pe Mlimo într-o peșteră, iar cei doi cercetași au reușit să scape, deși erau urmăriți de sute de membri ai triburilor furioase.

După ce liderul lor vrăjitor a dispărut, Rhodes a intrat în mijlocul taberei Matabele și, într-un remarcabil act de curaj, s-a așezat și a negociat pacea cu tribul negru. Acest tratat de pace a fost pus în aplicare în părțile de nord și de centru ale teritoriului, dar în sud, revolta a continuat cu intermitențe până în 1898, când ultimii rebeli au fost capturați.

FORT VICTORIA-COLONIȘTII SE PREGĂTESC PENTRU ATACUL MATABELE

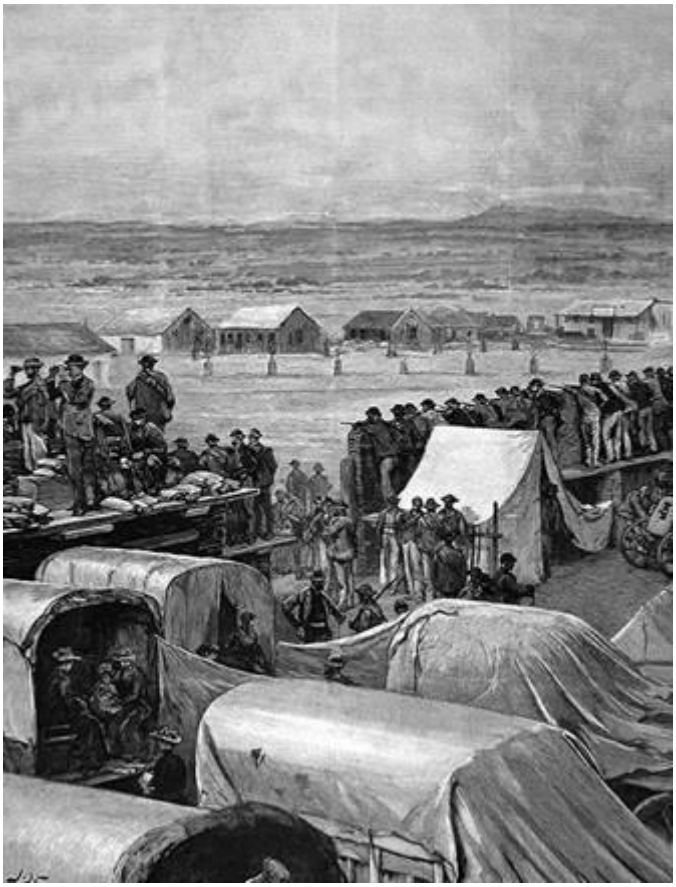

Coloniștii albi asigură apărarea la Fort Victoria în vederea pregătirii pentru un atac al negrilor în timpul Războaielor Matabele. Fortul Victoria a fost unul dintre cele trei bastioane stabilite de prima Coloană de Pionieri pentru a coloniza oficial Rhodesia.

Prezența albilor stimulează cifrele negrilor

Numărul albilor din Rhodesia era încă de câteva mii. În același timp, populația de culoare a cunoscut o creștere dramatică a numărului de persoane, deoarece coloniștii albi au furnizat hrană, medicamente și locuri de muncă care au stabilizat societatea tribală. În 1890, s-a estimat că populația de culoare era cuprinsă între 100.000 și 200.000 de persoane. În cincizeci de ani, acest număr a crescut la milioane.

Un recensământ efectuat în mai 1921 a arătat că Rhodesia avea o populație totală de 899.187 de locuitori. Din acest număr, aproximativ 33.620 erau europeni, 1.998 erau de rasă mixtă, 1.250 erau asiatici, iar 761.790 erau "băștinași bantu" și alți 100.529 erau

"străini bantu" (adică nu erau nativi teritoriului). Până în 1955, populația albă a ajuns la 150.000 de persoane. În anii 1970, când a atins apogeul, nu a mai depășit niciodată 300.000 de persoane. În acel moment, populația de culoare ajunsese la peste șapte milioane de persoane. După cum arătau cifrele recensământului, negrii formau o proporție din ce în ce mai mare din populație.

Stăpânirea albilor a fost menținută doar printr-o politică fermă de subjugare militară și prin acordul surprinzător de larg al negrilor. Cu toate acestea, populația de culoare nu va accepta la nesfârșit supremația albă.

BSAC pierde controlul asupra Rhodesiei în 1923

În 1923, guvernul britanic a refuzat să reînnoiască statutul BSAC pentru a guverna Rhodesia și a convocat un referendum în rândul populației albe, în cadrul căruia aceasta a fost întrebată dacă dorea să fie încorporată în Uniunea Africii de Sud. Referendumul a dus la un vot negativ definitiv.

Britanicii au împărțit apoi Rhodesia în două regiuni, nord și sud. Sudul a primit autonomie ca "Colonia britanică Rhodesia de Sud", în timp ce nordul a fost păstrat ca o colonie condusă direct, numită "Colonia britanică Rhodesia de Nord". Teritoriul autonom din Rhodesia de Sud a limitat în continuare dreptul de vot doar la albi, un număr mic de persoane care nu sunt albe - în principal indieni sau persoane de rasă mixtă - având drept de vot după ce îndeplineau anumite condiții de proprietate.

BSAC a intrat într-o criză financiară ca urmare a acestui demers și, zece ani mai târziu, și-a vândut drepturile de exploatare minieră din Rhodesia de Sud guvernului acestei țări. Drepturile de exploatare minieră ale BSAC în Rhodesia de Nord au fost menținute până în 1964, când au fost naționalizate de către noul guvern de culoare numit după ce regiunea respectivă a fost redenumită Zimbabwe.

Rhodesienii luptă fpentru Marea Britanie

În calitate de colonie britanică loială, Rhodesia de Sud a chemat 5 500 de tineri albi - o proporție semnificativă a grupului de vârstă din țară la acea vreme - și i-a trimis să lupte pentru Marea

Britanie pe Frontul de Vest din Franța.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un număr dublu a servit în cadrul forțelor britanice, unsprezece piloți ai Forțelor Aeriene din Rhodesia primind statutul de "as". Ian Smith, un pilot născut în Rhodesia care a servit în Royal Air Force ca pilot de vânătoare în timpul Bătăliei pentru Marea Britanie, a devenit ulterior prim-ministru al Rhodesiei.

De asemenea, în 1951, Rhodesienii au furnizat oameni și materiale pentru războiul de gherilă anticomunist din Malaya, condus de britanici, în timp ce alte unități au participat la urgența Suez din 1951, când controlul britanic asupra zonei Canalului Suez a fost amenințat de Egipt.

Federația of Rhodesia și Nyasaland Creată

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Marea Britanie a demarat o politică de decolonizare în întreaga Africă. Pentru a pregăti acest proces, Ministerul britanic de Externe a fuzionat cele trei colonii de la nord de râul Limpopo - Rhodesia de Sud, Rhodesia de Nord și teritoriul Nyasaland - într-o uniune oficială cunoscută sub numele de Federația Rhodesia și Nyasaland (cunoscută și sub numele de Federația Africii Centrale).

Britanicii intenționau pe deplin să aducă regiunea la independență deplină în cadrul unui sistem de franciză universală, ceea ce ar fi însemnat guvernarea majorității. Cu toate acestea, minoritatea albă din Rhodesia de Sud era deja mult prea bine stabilită pentru a accepta ca majoritatea neagră să fie condusă de către majoritatea neagră și și-a declarat în mod deschis opoziția față de o astfel de măsură. Locuitorii albi din Rhodesia de Nord au fost de acord cu guvernarea negrilor fără să pună întrebări, deoarece erau mult mai puțini și, în cea mai mare parte, erau mineri de trecere și alte persoane care au părăsit țara aproape la fel de repede cum au sosit.

Ca urmare, Nyasaland și Rhodesia de Nord au primit independența deplină din partea Marii Britanii în 1964. Noile guverne negre din aceste teritorii au redenumit imediat Malawi și Zambia și au demarat un program de africanizare care a alungat rapid majoritatea albilor. Aceste măsuri au fost considerate de

administrația din Rhodezia de Sud ca fiind o dovadă a necesității de a menține regimul alb.

KARIBA-CEL MAI MARE BARAJ HIDROELECTRIC DIN LUME 1959

Barajul Kariba a fost construit între 1955 și 1959 pe râul Zambesi, care desparte Rhodesia de Nord (Zambia) de Rhodesia de Sud (Zimbabwe). Este unul dintre cele mai mari baraje din lume și furnizează energie hidroelectrică.

Contractul pentru construirea barajului a fost atribuit companiei italiene Impresit, care a finalizat construcția în timp record. Zidul principal are o înălțime de 420 de metri și o lungime de 1.900 de metri.

Declarația unilaterală de independență 1965

Negocierile dintre guvernul britanic și administrația autonomă din Rhodezia de Sud au eșuat din cauza problemei guvernării majorității negrilor. Guvernul din Rhodezia a convocat apoi un referendum în rândul rhodesienilor albi, în cadrul căruia aceștia au fost întrebați dacă susțin sau nu independența sub conducerea albilor.

Votul a fost copleșitor de favorabil, iar la 11 noiembrie 1965, Ian Smith, în calitate de prim-ministru al Rhodesiei de Sud, a emis o Declarație unilaterală de independență (UDI). Smith a inspirat formularea documentului UDI din Declarația de Independență americană și a ales în mod deliberat ca momentul publicării să coincidă cu Ziua oficială anuală a Marii Britanii de comemorare a

Primului și celui de-al Doilea Război Mondial, pentru a le reaminti britanicilor că rhodesienii le-au fost loiali în timpul războaielor. Numele țării a fost schimbat în Rhodesia și, deși Smith și-a declarat loialitatea față de monarhia britanică în documentul UDI și a dorit să rămână membru al Commonwealth-ului, însă ambele propuneri au fost respinse.

Ca urmare, în 1970, Rhodesia s-a declarat republică și și-a schimbat din nou numele în Republica Rhodesia. De asemenea, a adoptat un nou steag care conținea fraza devenită celebră: *Sit Nomine Digna*, sau "Fie ca acesta să fie demn de nume".

IAN SMITH SEMNEAZĂ O DECLARAȚIE UNILATERALĂ DE INDEPENDENȚĂ

Liderul Rhodesiei albe, Ian Douglas Smith, semnează Declarația unilaterală de independență, înconjurat de colegii săi din guvern. Născut în Rhodesia din părinți britanici, Smith s-a înrolat în Forțele Aeriene Regale din Rhodesia și, după terminarea pregătirii sale de zbor, a fost detașat în cadrul Forțelor Aeriene Regale cu gradul de ofițer pilot în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A servit cu distincție în cadrul Royal Air Force. Întors acasă după război, a devenit lider al partidului Frontul Rhodesian și a contribuit la crearea Republicii independente Rhodesia. O combinație de presiuni

internaţionale şi atacuri ale insurgenţilor l-a forţat să predea puterea unui guvern majoritar de culoare în 1979.

Rezistența negrilor devine violentă în 1972

Noua republică din Rodesia a păstrat sistemul de vot anterior, care acorda dreptul de vot albilor şi unei mici minorităţi de persoane care nu erau albe, pe o listă separată de alegători cunoscută sub numele de "B Roll".

Cei care nu erau albi şi care deţineau proprietăţi sau care erau şefi de triburi aveau dreptul de a vota, dar cei care votau erau în mod universal respinşi de restul populaţiei de culoare ca fiind trădători.

Rezistența negrilor devine violentă în 1972

Rhodesia a fost supusă sancţiunilor internaţionale, dar, cu ajutorul Africii de Sud, ţară de apartheid condusă de albi, a reuşit să evite majoritatea boicoturilor şi a crescut din punct de vedere economic şi al populaţiei albe în perioada imediat după UDI.

Cu toate acestea, ascensiunea naţionalismului care a cuprins restul Africii a ajuns în Rhodesia la sfârşitul anilor 1960, iar la 21 decembrie 1972, războiul din Rhodesia a început cu adevărat cu o serie de atacuri ale insurgenţilor negri asupra fermelor rurale. Gherilele aveau sediul în ţara vecină Zambia (fosta Rhodezia de Nord) şi erau împărţite în două mari unităţi, Armata Revoluţionară Populară din Zimbabwe (ZIPRA) şi Armata de Eliberare Naţională Africană din Zimbabwe (ZANLA). Această din urmă armată era formată numai din recruţi din tribul Matabele, în timp ce ZIPRA recruta în principal din tribul Shona.

ZIPRA şi ZANLA erau organizaţii marxiste şi maoiste din punct de vedere ideologic. ZIPRA a fost aprovizionată şi înarmată de Uniunea Sovietică şi aliaţii săi, în timp ce ZANLA a fost ajutată de China Roşie. Nu există nicio îndoială că războiul de gherilă al negrilor nu ar fi putut să se lanseze niciodată fără acest impuls masiv din partea blocului comunist. Deşi înarmarea organizaţiilor de gherilă de culoare făcea parte dintr-o strategie comunistă generală de a se opune celor pe

care îi considera "colonialişti rasişti", lumea comunistă a văzut Rhodesia ca pe o nouă şansă de a aduce încă o ţară africană în cercul lor de influenţă. Rhodesia a devenit apoi o victimă a Războiului Rece, care a opus SUA şi aliaţii săi blocului comunist.

Insurgenţii au profitat, de asemenea, de faptul că majoritatea populaţiei de culoare era bine dispusă faţă de cauza guvernării majoritare şi că toţi fermierii albi aveau mii de muncitori negri, mulţi dintre ei fiind prea dornici să-şi trădeze stăpânii.

Armata rasială rasială din Rhodesia nu a fost niciodată învinsă în niciun angajament militar convenţional cu rezistenţa neagră. Cu toate acestea, cea mai mare parte a războiului s-a desfăşurat pe o bază neconvenţională, complicat de faptul că gherilele se puteau amesteca în rândul populaţiei civile de culoare care, în cea mai mare parte, erau susţinători entuziaşti fie ai ZIPRA, fie ai ZANLA. Acei negri care erau apatici sau care colaborau cu minoritatea albă au fost supuşi în mod obişnuit la o serie de atrocităţi îngrozitoare din partea gherilelor negre.

În 1973, a fost înfiinţată prima dintre cele care au devenit numeroase "zone operaţionale" în interiorul graniţelor Rodessiei. Numită sub numele de cod "Operaţiunea Uragan", această contraofensivă a avut un mare succes, iar numărul insurgenţilor negri a scăzut la mai puţin de o sută în decurs de un an.

Totuşi, acest succes a fost temporar. În 1974, portughezii s-au retras din imperiul lor colonial, care includea statul vecin Rhodesiei, Mozambic.

Guvernul de culoare de acolo a permis insurgenţilor din Rhodesia să îşi stabilească baze şi să îşi reînnoiască ofensiva. Ca urmare, până în 1977 au fost deschise cinci noi zone operaţionale în interiorul Rhodesiei.

Numele de cod date acestor regiuni: Operaţiunile Thrasher, Repulse, Tangent, Splinter şi Grapple, au dat cel mai sigur indiciu că războiul acoperea acum întreaga ţară şi că nu avea să fie o victorie uşoară, precum războaiele Matabele din secolul al XIX-lea.

ARMATA RHODESIANĂ-ÎNVINSĂ ÎN LUPTĂ

O fotografie a unei unităţi aeropurtate a Serviciilor Aeriene Speciale din Rhodesia, în drum spre o bază de insurgenţi din Zambia, în timpul războiului din tufişuri.
Superba forţă de luptă a Rhodesiei nu a fost niciodată învinsă din punct de vedere militar, dar acest lucru nu a ajutat prea mult atunci când războiul demografic a fost pierdut.

Negrii se luptă for şi împotriva dominaţiei albilor

Una dintre cele mai de succes unităţi ale armatei din Rhodesia, creată pentru a lupta împotriva insurecţiei negrilor, a fost, în mod ironic, majoritar de culoare. Celebrul grup Selous Scouts, numit după unul dintre eroii Coloanei Pionierilor, era format din ofiţeri albi şi trupe de culoare.

Aceştia din urmă erau în mare parte foşti insurgenţi ZIPRA şi ZANLA care fuseseră capturaţi şi "transformaţi". Ofiţerii albi au fost deghizaţi în machiaj de negri şi, împreună cu trupele lor, au fost trimişi pe teren, unde au pretins că sunt insurgenţi.

Acolo intrau în contact cu adevăraţii insurgenţi şi transmiteau locaţia acestora prin radio armatei din Rhodesia, care trimitea apoi unităţi convenţionale din Infanteria uşoară din Rhodesia, formată exclusiv din albi, sau din puşcaşii africani din Rhodesia, formată exclusiv din negri, pentru a se ocupa de "adevăratele" gherile.

Faptul că atât de mulți negri au luptat pentru guvernul minoritar alb se datorează cel mai probabil unei combinații de ignoranță politică și economie de bază: armata a fost o carieră bună și a oferit un nivel de trai decent, care nu era la îndemâna multor alți negri.

Până la mijlocul anilor 1970, războiul s-a intensificat până la punctul în care albii nu mai puteau călători în siguranță decât în convoaie prin țară, iar fermele albe izolate erau asediate în fiecare noapte. Drumurile de pământ erau minate în mod regulat, iar statul Rhodesia a devenit, în mod ironic, lider mondial în dezvoltarea și construirea de vehicule rezistente la mine. În încercarea de a ușura presiunea internă, guvernul din Rhodesia a autorizat primele raiduri transfrontaliere în Mozambic și Zambia în 1976. Raționamentul acestor raiduri a fost acela de a lovi gherilele în bazele lor înainte ca acestea să intre în Rhodesia. La început, aceste raiduri au fost extrem de reușite din punctul de vedere al armatei rhodesiene, iar mii de gherile au fost eliminate în cursul următorilor trei ani în acest mod.

Forțele aeriene din Rhodesia (RAF) au jucat un rol esențial în război și în raidurile transfrontaliere. Echipată în principal cu avioane britanice din anii 1950, RAF a dominat cerul pe toată durata conflictului, provocând ravagii până la principalul aeroport internațional din Zambia în timpul unui celebru raid transfrontalier din 1978.

Insurgența neagră a înregistrat câteva succese notabile, inclusiv doborârea în septembrie 1978 a două avioane civile Air Rhodesian de către forțele ZIPRA, care au folosit rachete cu urmărire termică furnizate de sovietici în 1978 și 1979. Gherilele ZIPRA i-au mitraliat pe supraviețuitorii primului accident. În urma celor două atacuri, Air Rhodesia a modificat țevile de eșapament ale aeronavelor sale pentru a reduce semnătura termică și a vopsit aeronavele cu vopsea cu radiații scăzute, în încercarea de a preveni alte atacuri de acest fel, dar în acest stadiu războiul era aproape de sfârșit.

Rhodesia cedează sub presiunea demografică și internațională

În 1979, chiar și cei mai încăpățânați politicieni din Rhodesia au înțeles în cele din urmă disparitățile demografice rasiale masive.

Conştientizarea faptului că populaţia de culoare, în continuă creştere, nu se va mulţumi niciodată cu mai puţin decât cu drepturi politice depline l-a forţat pe prim-ministrul rhodesian Ian Smith să accepte inevitabilul.

Mâna lui Smith a fost forţată şi de decizia guvernului sud-african de a retrage sprijinul material acordat Rhodesiei, sprijin de care statul rebel depindea aproape în totalitate. Sud-africanii albi au făcut acest pas în încercarea de a atenua presiunea internaţională tot mai mare împotriva propriilor politici interne - ceea ce a fost o presupunere greşită.

Cu provizii de combustibil şi muniţie pentru doar trei zile, Smith a convocat un referendum în rândul albilor din Rhodesia pentru a decide dacă doresc să continue lupta sau să încerce să ajungă la o înţelegere cu majoritatea de culoare. Rezultatul referendumului a confirmat punctul de vedere al lui Smith, conform căruia o înţelegere era singura cale de urmat.

Guvernul din Rhodesia a elaborat apoi o nouă constituţie care a rezervat 20 din cele 102 locuri din parlament pentru albi, iar restul de 70 au fost atribuite majorităţii negrilor pe baza votului universal. În ciuda unei invitaţii adresate de Smith liderilor ZIPRA şi ZANLA de a participa la alegerile care au rezultat, aceste grupuri au refuzat, considerând că rezervarea de locuri pentru albi nu reprezenta o adevărată majoritate.

Un număr de negri "moderaţi" au participat la alegeri, la care au participat 1,8 milioane de negri dintr-un total de 2,9 milioane de persoane înscrise pe listele electorale. Liderul celui mai mare partid, Abel Muzorewa, a depus jurământul în calitate de prim-ministru, iar ţara a fost redenumită Rhodesia-Zimbabwe. ZIPRA şi ZANLA au respins rezultatele, l-au respins pe Muzerowa ca fiind o marionetă a albilor şi au continuat războiul.

Guvernul britanic a invitat apoi toate părţile la o conferinţă la Londra. Acolo, la 21 decembrie, toate părţile au convenit asupra unei noi constituţii şi a unei încetări a focului. Conform acordului, cunoscut sub numele de Acordul de la Lancaster House, douăzeci dintre locurile din noul parlament au rămas rezervate albilor.

În februarie 1980 au avut loc noi alegeri, în urma cărora Frontul Patriotic, format dintr-o alianță a aripilor politice ale ZIPRA și ZANLA, a preluat puterea cu o majoritate covârșitoare. Clauza constituțională care rezerva douăzeci de locuri în parlament pentru albi a fost abolită în 1986. Rhodesia a fost redenumită Zimbabwe și a lansat un amplu program de africanizare care a dus în cele din urmă la expulzarea aproape tuturor fermierilor albi și la distrugerea economiei. Până în 2010, numărul albilor rămaşi în Zimbabwe se redusese la câteva mii.

ALBII DIN RHODESIA TRĂIESC SUB ASEDIU

Albii din Rhodesia nu au reușit să înțeleagă relația dintre demografie și puterea politică. Ca urmare, au fost forțați să trăiască în condiții de asediu și, adesea, nu s-au putut aventura în propriile grădini pentru ceai decât dacă erau puternic înarmați, așa cum s-a ilustrat mai sus.

Lecția din Rhodesia - supremația albă imposibil de menținut

Lecţia Rodessiei dovedeşte că, oricât de competentă din punct de vedere tehnologic, oricât de capabilă din punct de vedere militar, oricât de hotărâtă ar fi, nicio minoritate nu poate rezista la nesfârşit puterii demografice. Albii din Rhodesia au fost pătrunşi de credinţa suprematistă a albilor din secolul al XIX-lea, conform căreia aveau

dreptul paternalist de a guverna asupra celor care nu sunt albi "pentru binele lor". În acest fel, dominația albilor a provocat o explozie a numărului de negri, deoarece medicina occidentală, educația și tehnologia au sporit numărul de negri cu mult peste nivelul lor natural de reproducere. Ca urmare, supremația albă a creat o bombă cu ceas demografică rasială care a măturat toate vestigiile dominației occidentale.

Această realitate subliniază faptul că înlocuirea demografică este singurul motor al schimbărilor culturale și că majoritatea populației determină natura societății.

Este o lecție pe care trebuie să o învețe lumea occidentală, care a importat un număr mare de non-albi prin politicile de imigrație în masă care au început în ultima parte a secolului XX. În caz contrar, vor împărtăși soarta rhodesienilor albi.

CAPITOLUL 57: Legea de fier a demografiei - povestea Australiei

Australia şi Noua Zeelandă au fost unice în rândul coloniilor europene, deoarece au fost singurele zone din Lumea Nouă în care nu au fost importaţi sclavi albi ca parte a procesului de colonizare.

Rezultatul acestei diferenţe semnificative a fost că noile colonii din Australia şi Noua Zeelandă au fost omogene în primii lor ani şi, din acest motiv, au stabilit un record de stabilitate şi progres practic neegalat în istorie.

Istoria rasială a Australiei şi a Noii Zeelande până în ultimul sfert al secolului al XX-lea se concentrează, prin urmare, pe interacţiunea dintre imigranţii albi şi populaţiile indigene de aborigeni în Australia şi de maori în Noua Zeelandă.

Abia în ultima parte a secolului al XX-lea, un număr semnificativ de non-albi din alte părţi ale lumii au intrat în aceste teritorii. Această evoluţie, chiar mai mult decât existenţa populaţiilor indigene originale, a modificat încă o dată dinamica rasială a Australiei şi Noii Zeelande - şi nu în favoarea europenilor.

CONDAMNAŢII FORMEAZĂ PRIMA AŞEZARE ALBĂ DIN AUSTRALIA

Amiralul Arthur Phillip, primul guvernator al coloniei New South Wales, prima așezare europeană de pe continentul australian. Aici, Phillip este prezentat în timp ce coboară la țărm în ceea ce a devenit orașul pe care l-a fondat, Sydney, numit astfel după ministrul britanic de externe.

Prima așezare albă - Coloniile Penale

Timp de mulți ani, Australia nu a fost considerată un loc atractiv pentru așezarea albilor, chiar dacă fusese descoperită încă din 1606. Abia după ce Marea Britanie și-a pierdut coloniile din America de Nord, în timpul Războiului de Independență american, a fost luată în considerare în mod serios această masă continentală ca o potențială colonie.

Ca urmare, autoritățile britanice au anunțat în 1786 că în Australia va fi înființată o colonie penală. Primul val de unsprezece nave ale Marinei Regale care transportau 759 de condamnați și 400 de membri ai echipajului a plecat din Portsmouth în mai 1787. În ianuarie 1788, flota britanică a aruncat ancora în actualul Port Jackson de pe coasta de est a Australiei.

Ziua Australiei sărbătorește prima debarcare

La 26 ianuarie, prima așezare permanentă a fost înființată oficial pe uscat și a fost numită Sydney, după numele ministrului britanic de interne Lord Sydney, a cărui idee a fost de a înființa colonia. Ziua de 26 ianuarie este sărbătorită în fiecare an ca Ziua Australiei. Așezarea a fost încorporată sub numele de colonia New South Wales, care se baza pe numele dat zonei de către exploratorul căpitanul James Cook în 1770.

Acești primii coloniști din New South Wales s-au confruntat cu multe dificultăți, dintre care cea mai importantă a fost găsirea de teren arabil pentru a planta culturi. Ca urmare, pentru o lungă perioadă de timp, singura hrană naturală importantă a fost reprezentată de pește și cangur.

Cel mai apropiat teren agricol viabil se afla pe Insula Norfolk, la aproape o mie de mile depărtare și, ca urmare, această insulă a fost adoptată în mod corespunzător ca loc de desfășurare a celei de-a doua așezări în februarie 1788.

PORT ARTHUR, *TASMANIA* - CEA MAI FAIMOASĂ COLONIE PENITENCIARĂ DIN AUSTRALIA

Port Arthur, situat în Tasmania (pe atunci numită Van Diemen's Land), a fost înființat în 1830 și, la scurt timp după aceea, a fost identificat ca fiind un loc perfect pentru o colonie penală de maximă securitate. A fost construită o închisoare specială (mai sus), în care au fost încarcerați mulți dintre cei mai răi infractori din Marea Britanie și Irlanda, uneori pentru zeci de ani la rând.

Înființarea Corpului din New South Wales

În 1792, guvernul britanic a creat un nou regiment de armată, New South Wales Corps, cu intenția specifică de a-i trimite în Australia pentru a stimula colonizarea. Ca un stimulent suplimentar, bărbaților li s-au oferit suprafețe mari de teren pe care puteau înființa ferme.

Această politică s-a dovedit a fi de succes și, în curând, a fost înființată o comunitate agricolă înfloritoare. Singura problemă reală cu care s-au confruntat fermierii a fost crearea unei populații de animale adecvate, deoarece majoritatea animalelor importate din Marea Britanie nu au reușit să supraviețuiască climatului aspru.

Decizia administrației de a importa oi de rasă sud-africană în 1810 a transformat comunitatea agricolă. Crescută special pentru climatul cald, rasa Merino a prosperat în Australia. Creșterea oilor a rămas o activitate economică majoră în Australia până în prezent.

Corpul din New South Wales a fost, de asemenea, folosit pentru misiuni de menținere a păcii în societatea uneori dură și

nepregătită a pionieratului australian. În 1804, au reprimat o rebeliune a deținuților irlandezi.

În 1821, Corpul a fost trimis înapoi în Marea Britanie, dar mulți membri individuali și-au cumpărat eliberarea și au rămas, preferând libertatea și prosperitatea relativă a Lumii Noi în locul Marii Britanii, care era încă în criză economică după războaiele napoleoniene.

Majoritatea condamnaților care fuseseră deportați în Australia au rămas în țară după ce și-au ispășit pedeapsa. Mulți s-au îndreptat și au devenit membri respectabili ai societății. Unul dintre primele și cele mai proeminente exemple a fost Francis Greenway, un arhitect care a fost trimis în Australia după ce a fost condamnat pentru fals. Multe dintre cele 49 de clădiri publice pe care le-a proiectat au devenit repere ale orașului Sydney.

Așezarea albilor crește după războaiele napoleoniene

Populația de coloniști albi a crescut rapid după sfârșitul Războaielor napoleoniene, din cauza recesiunii economice care a afectat Marea Britanie la încheierea acestui conflict. Oferta guvernului britanic de a oferi terenuri gratuite coloniștilor a atras, de asemenea, un număr mare de voluntari. În mod ironic, afluxul a provocat tensiuni între noii veniți și populația existentă de foști condamnați, care doreau și ei pământ. Un raport al Ministerului britanic de Externe privind situația din 1819 a recomandat o serie de reforme constituționale prin care coloniștilor li s-a acordat mai multă putere. În plus, raportul a solicitat înființarea de colonii penitenciare în zone mai îndepărtate pentru a reduce tensiunile.

Până în 1850, Marea Britanie a trimis 150.000 de deținuți în Australia. Douăzeci la sută dintre ei erau femei (un factor important în creșterea rezultată a populației albe) și aproximativ o treime erau irlandezi. Cei mai mulți, la fel ca prizonierii și sclavii albi trimiși în America timpurie, proveneau din cele mai joase pături sociale din mahalalele britanice, care fuseseră create în urma Revoluției industriale. Deportarea infractorilor a fost oprită după 1850, iar toți imigranții care au urmat au fost voluntari.

Numele de Australia adoptat oficial în 1824

Raportul din 1819 privind reforma constituțională s-a remarcat, de asemenea, prin prima utilizare a cuvântului Australia într-un document oficial pentru a descrie teritoriul. Deși acesta fusese numit *Terra Australis* (sau "țara din sud") de către Matthew Flinders, exploratorul care a fost primul care a făcut înconjurul masei terestre în 1802, abia în 1818 guvernatorul Lachlan Macquarie a cerut ca numele Australia să fie adoptat în mod oficial. Această recomandare a fost pusă în aplicare în mod oficial în 1824 și, de atunci, continentul a devenit cunoscut sub numele de Australia, deși coloniile din diferite părți și-au păstrat în continuare propriile instituții constituționale.

Creștere rapidă în toată Australia

O coloană de pionieri a vizitat Australia de Vest în 1827, cu intenția de a identifica potențialele situri pentru colonizare. Doi ani mai târziu, zece mii de deținuți și supraveghetorii lor au fost trimiși să întemeieze orașul Perth. În ciuda acestui aflux, așezarea nu a fost un succes și abia după descoperirea aurului în 1890 Australia de Vest a devenit viabilă.

Prima colonie înființată exclusiv de coloniști voluntari a fost creată în 1837, în Australia de Sud. Regiunea, care s-a transformat într-o zonă producătoare de cereale, a luat drept capitală orașul Adelaide.

În 1836, a fost fondat orașul Melbourne. Așezările din jurul acestui oraș s-au dezvoltat rapid, iar până în 1850 existau suficienți coloniști pentru a înființa colonia Victoria. Între timp, creșterea populației în colonia originală New South Wales a fost atât de mare încât aceasta a fost împărțită în două, iar a doua parte a format colonia Queensland în 1859. Orașul Brisbane a fost ales drept capitală a noii colonii.

Până la mijlocul anilor 1850, guvernul britanic din Australia a creat și aprobat o formă embrionară de guvernare democratică. Fiecare colonie avea un parlament ales de popor și un guvern de stat, format care a rămas intact până în prezent.

Ritmul dramatic de creștere a fost ilustrat de numărul

populației. Până în 1861, numărul albilor din Australia ajunsese la 1,2 milioane. Aceasta a fost o creștere masivă față de populația din 1850, care era de doar 400.000 de persoane.

ABORIGENII TRATAȚI ÎN MOD EGAL ÎN FAȚA LEGII DE CĂTRE BRITANICI

Guvernul britanic a depus numeroase eforturi pentru a-i proteja pe aborigeni.
Mai sus este o broșură distribuită aborigenilor în 1816, menită să promoveze prietenia între albi și băștinași. Ilustrațiile erau menite să arate egalitatea tuturor în fața legii.

Autoritățile britanice iau măsuri pentru protejarea aborigenilor

În primii zece ani de la debarcarea europeană la Sydney, în 1788, au avut loc mai multe conflicte între coloniștii albi și aborigeni. Aceste confruntări au fost foarte unilaterale, deoarece aborigenii erau un popor extrem de primitiv, abia de nivelul epocii de piatră.

Pe de altă parte, coloniștii albi au beneficiat de avantajele

tehnologiei și civilizației occidentale, care includeau haine pentru a se proteja de intemperii, roata, care permitea transportul rapid, navele, armele, tehnologia construcțiilor și cunoștințele agricole.

Autoritățile britanice au recunoscut poziția inferioară și slabă a aborigenilor și au depus toate eforturile pentru a-i proteja pe băștinași. Aceasta a inclus crearea primei școli pentru aborigeni, înființată de guvernatorul Lachlan Macquarie la mijlocul anilor 1810 - cu mult înainte de a fi înființate școli de stat pentru coloniștii albi din Australia. Guvernatorii britanici au stabilit, de asemenea, reguli stricte de conduită pentru coloniști în interacțiunea lor cu aborigenii și pedepseau aspru orice colonist alb găsit vinovat de abuzarea unui băștinaș.

Ca urmare, foarte puține acte de violență au avut loc împotriva aborigenilor, iar atunci când au avut loc, incidentele au putut fi legate, de cele mai multe ori, de acte criminale comise de băștinași. Mai târziu, s-a afirmat în mod fals că coloniștii albi au "furat" pământ de la aborigeni, însă aceștia nu aveau conceptul de proprietate privată a pământului și aveau o existență nomadă.

Această naivitate politică a explicat și de ce nu a existat niciodată o rezistență coordonată împotriva colonizării în rândul aborigenilor, spre deosebire de cea pe care au opus-o indienii americani, africanii și maoriții din Noua Zeelandă colonizatorilor lor. Aborigenii au fost pur și simplu copleșiți la toate nivelurile de sosirea albilor și, în cea mai mare parte, s-au retras cu slăbiciune în vastul interior al Australiei.

Apologeții aborigenilor inventează mitul rezistenței la colonizare

La sfârșitul secolului al XX-lea, apologeții aborigenilor au încercat să susțină că a existat o rezistență la colonizarea Australiei și au indicat așa- numitele rebeliuni conduse de indigenii Pemulwuy (1790-1801) și Yagan (1831). Cu toate acestea, un studiu al acestor "revolte" arată că, de fapt, acestea au fost mai degrabă niște bande criminale decât o rezistență rasială la incursiunile albilor.

Acest lucru a fost dovedit fără urmă de îndoială în "Bătălia de la Parramatta" din 1797, când Pemulwuy a condus o sută de oameni, inclusiv un număr de condamnați irlandezi albi evadați,

într-o luptă cu soldaţii britanici. Prin urmare, este absurd să se pretindă că a existat o rezistență organizată la colonizarea europeană a Australiei, iar toate încercările de a crea această iluzie sunt produsul unui revizionism politic corect şi nu au nicio bază reală.

Populația aborigenă scade după colonizarea albilor

Populația aborigenă a scăzut dramatic în prima sută de ani de la sosirea coloniștilor albi, în mare parte ca urmare a expunerii la bolile europene la care băștinașii nu aveau rezistență. Numărul total de aborigeni este, de asemenea, deschis la speculații nesfârșite, deoarece nu existau, desigur, niciun fel de registre ale aborigenilor. Se susține că existau peste
250.1 de aborigeni în 1800, dar o numărătoare din 1920 a estimat numărul acestora la aproximativ 60.000. Este teoretic posibil ca numărul lor să fi scăzut cu atât de mult în 120 de ani.

Coloniștii albi au considerat că prezența aborigenilor în apropierea așezărilor lor era o pacoste: comportamentul antisocial sub forma unor infracțiuni minore și o dependență gravă de alcool, care se dezvolta rapid, îi determina adesea pe europeni să îi pedepsească sever pe băștinași. Aceste incidente au degenerat uneori într-o serie de represalii, unele dintre ele luând proporții destul de grave.

Aproximativ treizeci de astfel de incidente "grave" au fost raportate în perioada 1790-1920, care, deși au implicat pierderi de vieți omenești în cu două cifre, au fost totuși relativ puține, având în vedere perioada de timp și numărul de persoane implicate.

Aborigenii din Tasmania decimați de boli

În 1825, guvernul britanic a declarat oficial o nouă colonie, Van Dieman's Land (care și-a schimbat numele în Tasmania în 1854), pe o insulă din largul coastei de sud a Australiei. Ținutul lui Van Dieman fusese ocupat pentru prima dată ca și colonie penală în 1803.

Aborigenii care trăiau acolo au fost afectați în mod deosebit de apariția bolilor europene. Contaminarea a fost agravată și mai mult

de faptul că aborigenii nu se puteau deplasa pe distanţe mari tocmai pentru că trăiau pe o insulă.

Conflictul cu coloniştii europeni a izbucnit, de asemenea, la începutul anului 1801, iar combinaţia de boli şi război a redus numărul aborigenilor de la aproximativ două mii în 1800 la câteva sute în anii 1830. Deşi s-a afirmat că europenii au comis un genocid ucigându-i pe toţi aborigenii din Tasmania, rapoartele oficiale din acea vreme şi cercetările ulterioare au arătat că boala a fost adevărata cauză a dispariţiei lor.

AFLUXUL DE CHINEZI PROVOACĂ REACŢII DE RESPINGERE - SE DEZVOLTĂ POLITICA "AUSTRALIEI ALBE"

Sosirea a mii de imigranţi chinezi pentru a munci pe câmpurile aurifere din Australia a provocat o reacţie violentă, iar de la jumătatea anilor 1850, guvernul australian a adoptat în mod oficial politica "Australia albă" şi a interzis în mod expres imigraţia persoanelor care nu erau albe. Această politică a fost revocată abia un secol mai târziu.

Politica "Australiei albe", începută în 1856 după influxul chinezesc

Descoperirea argintului şi a cuprului în Australia de Sud, în anii 1840, a dus la crearea industriei miniere în această colonie. Cu toate acestea, descoperirea aurului în 1851 în apropiere de Ophir, în New South Wales, şi în Victoria, a fost cea care a declanşat un aflux masiv de căutători de avere din întreaga lume.

Printre aceşti nou-veniţi se numărau mase de chinezi care au venit în Victoria pentru a lucra pe câmpurile aurifere nou-descoperite.

Numărul chinezilor a crescut rapid și, în scurt timp, autoritățile s-au trezit încercând să se confrunte cu bandele Triadei, cu contrabanda cu droguri și cu o serie de infracțiuni pe care elementele cele mai dezagreabile le aduseseră cu ele.

Agitația publică împotriva afluxului de chinezi s-a intensificat și, în 1856, statul Victoria a adoptat o lege care interzicea accesul chinezilor pe teritoriul său. Această lege de excludere a fost apoi adoptată de toate celelalte colonii din Australia.

În anii 1860, guvernul din Queensland a importat polinezieni pentru a lucra pe plantațiile de trestie de zahăr. A urmat o altă revoltă publică, iar polinezienii au fost trimiși înapoi. După acest dezastru, legile de excludere a chinezilor au fost extinse pentru a include toți non-europenii. Aceste legi au fost cele care au devenit cunoscute sub denumirea colocvială de politica "Australia albă".

EUROPENII CONSTRUIESC ORAȘUL SYDNEY ÎN MAI PUȚIN DE TREIZECI DE ANI

O schiță cu cerneală a orașului Sydney de la începutul anilor 1820 arată cum s-a dezvoltat colonia la treizeci și cinci de ani de la primele așezări ale albilor în Australia. Ceea ce trebuie să fi gândit aborigenii (în dreapta jos a imaginii) despre orașul care părea să fi apărut de nicăieri nu este consemnat, dar este nevoie de puțină imaginație pentru a ghici.

Unificarea Australiei

Necesitatea unei politici comune de imigrare, subliniată de acceptarea rapidă a politicii "Australiei albe", i-a făcut pe mulți să realizeze că a venit timpul pentru o unitate politică între colonii. În

plus, înființarea sindicatelor și a mișcărilor muncitorești organizate a creat nevoia unor politici sociale comune.

Ca urmare, în ultimii ani ai secolului al XIX-lea au fost inițiate negocieri pentru formarea unei uniuni politice și, până în 1898, reprezentanții tuturor coloniilor au elaborat o constituție pe care au prezentat-o Parlamentului britanic pentru ratificare.

Noul stat, cunoscut sub numele de Commonwealth of Australia, a fost aprobat de Parlamentul britanic în 1900 și a intrat oficial în vigoare la 1 ianuarie 1901.

Constituția australiană din 1901 exclude aborigenii de la recensământ

Aborigenii au rămas la marginea societății australiene și au fost menționați doar pe scurt în noua constituție. În conformitate cu secțiunea 127 din acest document, intitulată "Aborigenii nu vor fi luați în considerare la calcularea populației", băștinașii au fost excluși în mod specific din recensământ după cum urmează: "La calcularea numărului de locuitori ai Commonwealth- ului, ai unui stat sau ai unei alte părți a Commonwealth-ului, nativii aborigeni nu vor fi numărați."

În plus, secțiunea 51, paragraful 26 din Constituția din 1901 specifica faptul că parlamentul central nu putea adopta legi referitoare la aborigeni și că statele individuale aveau prerogative exclusive în această privință.

Secțiunea avea următorul cuprins: "Parlamentul are, sub rezerva prezentei Constituții, competența de a adopta legi pentru pacea, ordinea și buna guvernare a Commonwealth-ului în ceea ce privește ... . [t]oate persoanele de orice rasă, altele decât rasa aborigenă din orice stat, pentru care se consideră necesar să se adopte legi speciale."

Aceste clauze au fost adăugate pentru a exclude aborigenii din procesul politic federal central. Fiecărui stat i s-au alocat locuri în parlament în funcție de mărimea populației sale, iar statele cu puțini aborigeni au încercat să împiedice statele cu populații indigene mari să pretindă o parte mai mare din finanțele guvernului central. Drept urmare, statisticile oficiale privind populația australiană au

exclus "aborigenii nativi cu sânge deplin" din recensământ până în 1967, când a fost organizat un referendum pentru a modifica secţiunile 15 şi 127.

Aborigenilor li s-a acordat, în teorie, dreptul de a vota alături de toţi ceilalţi adulţi, în conformitate cu secţiunea 41 din Constituţie. Cu toate acestea, primul procuror general al Australiei, Sir Robert Garran, a interpretat acest lucru ca însemnând că dreptul de a vota pentru guvernul federal a fost acordat celor care votau deja în stat înainte de unire.

A urmat o perioadă de confuzie până în 1949, când guvernul australian a introdus o lege menită să creeze pentru prima dată o cetăţenie australiană separată (până atunci, toţi australienii fuseseră cetăţeni britanici). În această nouă lege a fost inclusă o clauză care prevedea că dreptul de vot la nivel federal era acordat tuturor celor care puteau vota la nivel de stat.

Această clauză a fost modificată încă o dată în 1962, prin Legea electorală a Commonwealth-ului, care a stabilit că aborigenii au dreptul de a vota la alegerile federale, chiar dacă nu aveau acest drept la nivel de stat. Adoptarea acestei legi a însemnat că, cel puţin în unele zone, aborigenii încă nu erau înscrişi pe listele electorale, din motive care nu au fost niciodată clare.

Acest drept de vot la alegerile de stat a fost confirmat prin lege în 1962 în statul Australia de Vest şi în 1965 în statul Queensland.

Primele legi ale imigraţiei au dat un efect practic politicii "Australiei albe"

Două legi adoptate de noul parlament australian au pus în practică politica "Australiei albe". Prima a fost Legea privind restricţiile privind imigraţia, care nu menţiona în mod specific rasa, dar conţinea o "clauză de dictare" care avea ca efect practic excluderea oricărei persoane care nu vorbea fluent o limbă europeană.

Aceasta presupunea ca un potenţial imigrant să scrie o propoziţie de cincizeci de cuvinte, citită în orice limbă europeană aleasă de ofiţerul de imigrare. Funcţionarul avea libertatea totală de a decide cine trebuia să susţină testul, dar, în realitate, acesta a fost

dat doar persoanelor care nu erau europene. De asemenea, dictarea putea fi efectuată în orice limbă europeană, astfel încât, de exemplu, un test în limba germană putea fi dat unui potențial imigrant chinez și așa mai departe. Până în 1909, doar cincizeci și două de persoane au reușit să treacă testul de dictare, iar după acel an, niciuna nu a mai reușit să îl treacă.

Unul dintre cele mai faimoase refuzuri a fost cel al lui Egon Kisch, membru fondator al Partidului Comunist Evreiesc Austriac, care a fugit din cauza ascensiunii Germaniei Național Socialiste și a încercat să viziteze Australia în 1934. Kisch a fost supus mai multor teste de dictare și le-a trecut pe toate până la un ultim test aplicat în gaelică scoțiană, pe care l-a picat. El a intentat apoi un proces la Înalta Curte împotriva statului și a susținut că testul în gaelică nu se încadrează în sensul corect al legii. Instanța i-a dat dreptate și a anulat ordinul prin care i se interzicea să viziteze Australia.

Testul de dictare a fost abolit abia în 1958, când a fost adoptată o nouă lege, Legea privind migrația, care a introdus un sistem de cote pentru toate noile imigrații în Australia.

Cea de-a doua lege care a dat forță politicii "Australiei albe" a fost Legea din 1901 privind muncitorii din insulele din Pacific. Această lege a fost elaborată după ce au fost exprimate îngrijorări cu privire la cei zece mii de polinezieni și alți băștinași din Noua Guinee, Tonga, Fiji și o serie de insule din jur, care au intrat în Australia ca muncitori înainte de 1900.

Actul declara că toate aceste persoane trebuiau să părăsească Australia până la 31 decembrie 1906 și interzicea imigrarea lor după 31 martie 1904. De asemenea, legea stabilea că orice locuitor al insulelor din Pacific care intra în Australia între promulgarea legii și martie 1904 trebuia să obțină o licență specială.

Numărul de licențe acordate a fost stabilit la o cifră care a fost întotdeauna mai mică decât numărul insularilor din Pacific care au părăsit țara în anul precedent. În cele din urmă, legea prevedea că orice persoană vizată de această lege care era găsită în Australia după 1906 trebuia să fie deportată fără întârziere.

DEZASTRUL DE LA GALLIPOLI FORJEAZĂ NAȚIUNEA

Participarea Australiei și a Noii Zeelande la dezastrul campaniei de la Gallipoli - care a fost o tentativă de invazie a teritoriului principal turcesc în timpul Primului Război Mondial - a forjat națiunile de la antipozi într-un sentiment sporit de conștiință națională. Brutalitatea bătăliei, care s-a încheiat cu o înfrângere a aliaților, este ilustrată de această ceremonie de înmormântare improvizată în timpul unei pauze în timpul luptelor.

Primul Război Mondial-Contribuția australienilor la victoria aliaților

Australia a trimis puțin peste o treime dintr-un milion de soldați pentru a lupta de partea Marii Britanii în timpul Primului Război Mondial. Diviziile australiene au câștigat renume în multe dintre cele mai îngrozitoare bătălii de pe Frontul de Vest, dar vor fi mereu amintite pentru rolul lor în invazia eșuată a Turciei otomane la Gallipoli în 1915.

În campania de la Gallipoli, soldații aliați au debarcat pe Dardanele în încercarea de a pune capăt mai devreme participării Turciei la război de partea Germaniei și Austro-Ungariei. Cu toate acestea, turcii erau bine pregătiți pentru o astfel de invazie. Când echipele de debarcare au ajuns la țărm, la 25 aprilie 1915, au fost întâmpinate de un contraatac devastator care i-a blocat pe plaje. După nouă luni criminale, în care forțele aliate nu au avansat

niciodată mult dincolo de poziţiile de debarcare, acestea au fost retrase. Mai mult de opt mii de australieni au fost ucişi în campanie şi alţi nouăsprezece mii au fost răniţi. Gallipoli a fost mai mult decât o altă bătălie: a marcat o schimbare în psihicul naţiunii australiene şi a fost considerată ca fiind majoratul acesteia.

Ziua debarcării de la Gallipoli, 25 aprilie, este încă sărbătorită în fiecare an în Australia prin ceremonii de comemorare sumbră, sub numele de Ziua Corpului de Armată al Armatei Australiei şi Noii Zeelande (ANZAC).

Dezastrul de la Gallipoli a diminuat entuziasmul australian pentru război, iar o încercare din 1917 de a introduce recrutarea în Australia a fost respinsă în urma protestelor populare.

Al Doilea Război Mondial-Japonia ameninţă cu invazia

În ciuda pierderilor grave suferite în Primul Război Mondial, australienii s-au oferit din nou voluntari, cu sutele de mii, pentru a sprijini Marea Britanie în cel de-al Doilea Război Mondial. Cel puţin 575.000 de soldaţi australieni au servit în teatrele de război din Europa şi Asia.

Războiul a fost adus în Australia prin intrarea Japoniei în conflict în decembrie 1941. Japonezii au ocupat o serie de state insulare din Asia de Sud-Est în prima parte a anului 1942, ceea ce a adus avioanele lor în raza de acţiune a Australiei. Oraşul Darwin din nordul ţării a fost bombardat pentru prima dată de forţele aeriene japoneze în februarie 1942. Cel puţin 240 de persoane au fost ucise în acest raid. Zeci de alte atacuri asupra oraşului Darwin şi a altor oraşe din nord au avut loc până în noiembrie 1943.

În plus, generalul Douglas MacArthur, comandantul suprem al forţelor americane din Pacific, şi personalul său au folosit Australia ca bază de operaţiuni după ce au fost expulzaţi din Filipine de către japonezi.

UN MILION DE "TEN POUND POMS" INTRĂ ÎN AUSTRALIA

Afiș publicat de Australia House din Londra, care invită "bărbații și femeile britanice" să emigreze în Australia în cadrul unui program subvenționat pentru a crește populația albă după cel de-al Doilea Război Mondial. Eticheta "zece lire" provine de la costul biletului de vapor.

Imigrația masivă a albilor după cel de-al Doilea Război Mondial

Amenințarea unei invazii asiatice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a accentuat propaganda "pericolului galben" și a determinat guvernul australian să demareze un program care a încurajat imigrația europeană în Australia. Ca urmare, mii de albi care au fugit din calea cuceririi militare a Uniunii Sovietice a celei mai mari părți a Europei de Est s-au mutat în Australia. În plus, multe mii de greci s-au stabilit în Australia după război și au înființat comunități mari în orașele din vest.

În anii 1950, un nou val de imigranți britanici, cunoscuți sub numele de "ten pound poms", a intrat în Australia. Acesta a fost ultimul dintre programele de emigrare preferențiale și sponsorizate

oficial încheiate între guvernele britanic şi australian şi a durat până în 1972. În cadrul programului, autorităţile britanice şi australiene asigurau transportul imigranţilor cu vaporul, în schimbul plăţii unui tarif de zece lire sterline, de unde şi numele.

Aproximativ un milion de britanici albi s-au stabilit în Australia în timpul programului. Creşterea bruscă a numărului de albi a deschis o nouă eră de prosperitate pentru Australia, cunoscută sub numele de "boom-ul lung".

Politica "Australia albă" abandonată

Perioada de pace şi prosperitate din Australia care a urmat sfârşitului celui de-al Doilea Război Mondial a creat o societate mai liberală, iar în 1966, politica "Australiei albe" a fost în mare parte abandonată atunci când parlamentul a adoptat o nouă lege a migraţiei. Această lege a eliminat majoritatea restricţiilor privind imigraţia non-europeană şi a introdus reguli de imigrare care ocoleau problema originii rasiale sau naţionale a tuturor noilor veniţi.

După ce s-a constatat că funcţionarii de la Imigrări continuau să folosească normele modificate pentru a îngreuna stabilirea în Australia a persoanelor care nu sunt de origine europeană, în 1973 a fost adoptată o lege care a ordonat tuturor funcţionarilor de la Imigrări să nu ţină cont de rasă ca factor de selecţie a imigranţilor. Această lege a marcat sfârşitul oficial al politicii "Australiei albe" şi, ca urmare, majoritatea imigranţilordin ultimul sfert al secolului XX au fost de origine non-europeană. Efectele pe termen lung ale acestei situaţii sunt discutate mai târziu în această lucrare.

Legea Australiei pune capăt rolului constituţional al Marii Britanii şi Referendumului din 1999

De la unirea coloniilor în 1901, Australia este un Commonwealth, al cărui şef de stat este monarhia britanică. Sprijinul pentru acest lucru nu a fost niciodată total, mai ales având în vedere partea importantă de origine irlandeză din populaţia albă australiană. Ca urmare, în Australia a existat întotdeauna un element pro-republican semnificativ.

În plus, abolirea politicii "Australiei albe", care acorda prioritate

imigranţilor britanici, a slăbit legăturile dintre imigranţii de mai târziu şi Marea Britanie. Toţi aceşti factori s-au combinat pentru a produce un set de legi cunoscute sub numele colectiv de Legea Australiei din 1986. Aceste legi au pus capăt puterilor parlamentului britanic asupra Australiei, care erau în vigoare de la Statutul de la Westminster din 1931. În plus, legea a făcut din Înalta Curte australiană ultima instanţă de apel. Înainte de aceasta, cea mai înaltă instanţă de apel era Consiliul Privat din Londra.

Cererea pentru o republică nu a dispărut şi, în 1999, guvernul a organizat un referendum în care alegătorii au fost invitaţi să se pronunţe dacă Australia ar trebui sau nu să devină o republică. Rezultatele au produs o majoritate subţire în favoarea menţinerii legăturii cu Marea Britanie. Aproximativ 5.273.024 de voturi au fost exprimate pentru republică, faţă de 6.410.787 de voturi împotrivă.

Nu a fost o coincidenţă faptul că singurele locuri care au primit voturi copleşitoare pentru "da" la acest referendum au fost marile oraşe şi cele două mari zone industriale din provincia New South Wales, Newcastle şi Wollongong. În toate aceste zone, componenţa populaţiei fusese afectată în mod semnificativ de imigraţia din Lumea a Treia, ceea ce a sporit, fără îndoială, votul pro-republican.

REVENDICĂRILE ABORIGENE ASUPRA TERENURILOR ÎNSUMEAZĂ 65 LA SUTĂ DIN SUPRAFAȚA AUSTRALIANĂ

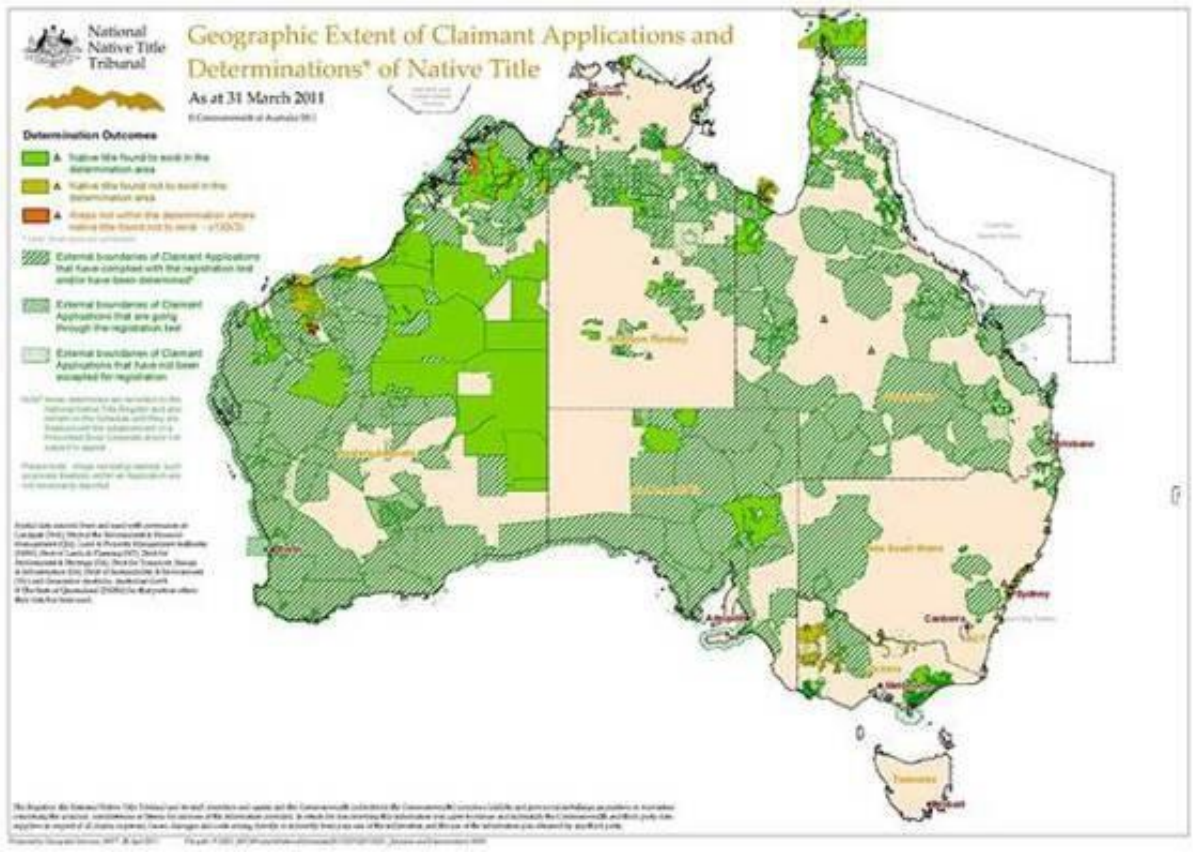

Această hartă oficială emisă de Australian National Native Title Tribunal la începutul anului 2011 arată teritoriile care au fost deja atribuite aborigenilor sau care sunt revendicate de această comunitate. Alocările de terenuri s-au accelerat de la decizia Mabo vs. Înalta Curte de Justiție din Queensland din Australia din 1992, care a respins, pentru prima dată în legislația australiană, conceptul de terra nullius *("pământ care nu aparține nimănui") și a aprobat în mod specific pretențiile aborigenilor privind proprietatea asupra terenurilor. Aceasta a fost o decizie extrem de îndoielnică, având în vedere lipsa de sofisticare a aborigenilor și lipsa totală de înțelegere a proprietății private asupra terenurilor înainte de sosirea europenilor. Cu toate acestea, decizia a rămas necontestată, în principal din cauza presiunilor corectitudinii politice.*

Revendicări teritoriale ale aborigenilor pe 65 la sută din suprafața pământului

La începutul anilor '70, organizațiile pentru drepturile aborigenilor au cunoscut o recrudescență și au cerut ceea ce se numea

"titlul de proprietate nativă" sau proprietatea asupra terenurilor. Acest concept era, desigur, complet străin de aborigenii originali, dar decenii de propagandă liberală i-au convins pe aborigeni - şi un număr mare de australieni albi - că "titlul de nativ" avea o anumită istorie juridică.

Lăsând la o parte această denaturare, este un fapt că, în conformitate cu dreptul comun, cu moralitatea de bază şi cu Declaraţia Naţiunilor Unite privind drepturile popoarelor indigene, aborigenii au, într-adevăr, un drept asupra pământului. Cu toate acestea, determinarea naturii şi amplorii acestor revendicări s-a dovedit a fi dificilă. În plus, numărul mare de persoane de rasă mixtă cu descendenţă parţial aborigenă, care au fost clasificate ca aborigeni începând cu anii 1970, a complicat şi mai mult lucrurile. De exemplu, o persoană care este un sfert aborigen are aceleaşi drepturi asupra terenurilor ca o persoană care este aborigen pur sânge? Această problemă nu a fost niciodată rezolvată.

Sistemul juridic australian a ocolit aceste probleme prin simpla declaraţie că orice persoană care pretinde că este aborigenă este aborigenă şi i-a acordat dreptul de "titlu de proprietate nativ". Această concesie a fost făcută în termenii unei legi numite Native Title Act din 1993, care se referea în mod specific la capacitatea parlamentului de a "face legi speciale pentru popoarele din rasa aborigenă".

Conform recensământului din 2006 al Biroului Australian de Statistică (ABS), populaţia aborigenă şi a insularilor din Strâmtoarea Torres din Australia se ridica la 517 200 de persoane, adică 2,5% din totalul populaţiei australiene. ABS a atribuit această creştere a numărului de persoane la un nivel ridicat de fertilitate. La începutul anului 2011, suprafaţa de teren revendicată de aborigeni cuprindea aproape 65% din suprafaţa totală a Australiei. Aproximativ 15 % din Australia a fost deja repartizat sub controlul exclusiv al aborigenilor. Restul este, cel puţin teoretic, probabil să fie reatribuit controlului aborigen în conformitate cu Legea privind titlurile nativilor.

Guvernul australian "închiriază" pământul aborigen înapoi de la comunitatea respectivă. Aceste plăţi iau forma unor ajutoare în numerar, ajutoare sociale, subvenţii şi o serie de aranjamente speciale care echivalează cu o existenţă subvenţionată *de facto*

pentru populația aborigenă.

Revendicările teritoriale ale aborigenilor servesc, totuși, pentru a ilustra încă o dată realitatea că ocupația demografică deține cheia pentru a determina natura civilizației în orice zonă. Terenul ar putea foarte bine legal să aparțină aborigenilor, dar aceștia nu au numărul necesar pentru a o ocupa în majoritate. Acest lucru înseamnă că cultura dominantă din Australia nu va fi niciodată aborigenă, chiar dacă aceștia dețin titlul legal al teritoriului.

Eșecul încercărilor de a crea un consiliu reprezentativ al aborigenilor

Într-o mișcare care ar fi fost respinsă ca fiind "rasistă" dacă ar fi fost încercată de australienii albi, guvernul australian a creat Comisia pentru aborigeni și insularii din Strâmtoarea Torres (ASTIC) în 1989, printr-o lege a parlamentului. Acest organism a fost însărcinat să organizeze alegeri pentru treizeci și cinci de consilii regionale în 1996, în care să voteze doar aborigenii "înregistrați". În ciuda promovării pe scară largă în comunitatea aborigenă, doar aproximativ 25 % dintre aceștia s-au deranjat să voteze la alegerile care au avut loc.

În 2003, președintele aborigen al ASTIC, Geoff Clark, a fost demis din funcție după ce au fost lansate acuzații că ar fi fost implicat în violuri în grup în tinerețe. La scurt timp după aceea, ASTIC a intrat într-o criză majoră de corupție și a fost desființată în 2005.

Încercarea de a crea un organism de guvernare autohton exclusiv din punct de vedere rasial a eșuat și toate funcțiile administrative au fost transferate Biroului de coordonare a politicilor indigene (OIPC), care este o divizie a Departamentului pentru Familii, Locuințe, Servicii Comunitare și Afaceri Indigene.

Comunitatea aborigenă cu probleme

Peste un secol de programe de ajutor și subvenții acordate aborigenilor de către australienii albi nu au reușit să ridice substanțial această comunitate. Aceste politici au inclus un program controversat în prima parte a secolului XX, care a constat în scoaterea copiilor aborigeni de sub controlul părinților recalcitranți

și plasarea lor în centre de plasament pentru albi. Această politică a devenit, în mod incorect, cunoscută sub numele de programul "generația furată". Deși această politică nu a fost diferită de măsurile luate de departamentul de asistență socială pentru a proteja copiii vulnerabili cu părinți rebeli din comunitățile albe, nuanțele rasiale au fost exploatate de activiștii aborigeni și de liberali deopotrivă ca dovadă de "rasism". Nu există nici măcar cifre exacte cu privire la cât de mulți copii aborigeni au fost luați în plasament familial, iar programul a fost implementat la întâmplare de la un stat la altul.

Aborigenii au obținut în mod constant rezultate mai slabe la școală și în învățământul superior decât toți ceilalți rezidenți australieni, inclusiv imigranții asiatici recenți. Conform cifrelor oficiale ale guvernului publicate în 2004, performanțele elevilor indigeni la testele naționale de alfabetizare și calcul efectuate în anii școlari trei, cinci și șapte au fost inferioare celor ale colegilor lor. În 2006, șomajul în rândul aborigenilor era de 46%.

Spitalizările aborigenilor pentru ceea ce Comisia australiană pentru drepturile omului a descris ca fiind "tulburări mentale și comportamentale datorate consumului de substanțe psihoactive" au fost, în 2008, de cinci ori mai mari decât în cazul restului populației. În plus, ratele de spitalizare pentru "autovătămare intenționată" în rândul aborigenilor au fost de trei ori mai mari decât în cazul restului populației.

Rata de încarcerare a aborigenilor este cea mai mare din lume

În 2009, rata de încarcerare a aborigenilor era de paisprezece ori mai mare decât cea a restului populației, iar un raport din 2004 a constatat că aborigenii aveau de unsprezece ori mai multe șanse de a fi în închisoare. Deși reprezintă aproximativ 2 % din populație, aborigenii au reprezentat în mod constant peste un sfert din deținuții din închisorile australiene.

În cele din urmă, nivelurile de abuz de substanțe, inclusiv de alcool, de "sniffing de combustibil" și de alte droguri, sunt extraordinar de ridicate în rândul aborigenilor. În Teritoriul de Nord, guvernul australian a introdus, cu costuri mari, combustibil fără

alcool, numit Opal, în încercarea de a stopa epidemia.

Niciunul dintre aceste rele sociale nu poate fi pus pe seama "rasismului" sau a mediului lor, care este acum, datorită deceniilor de subvenţii şi ajutoare, identic sau chiar mai bun decât cel al multor australieni albi. O explicaţie mai probabilă poate fi găsită în faptul că IQ-ul aborigenilor este al doilea cel mai scăzut din lume, de 62 de puncte (în comparaţie cu asiaticii din est, care au un IQ mediu de 105, cu europenii, care au un IQ mediu de 100, şi cu africanii subsaharieni care au un IQ de 67. Doar boşmanii din deşertul Kalahari şi pigmeii din pădurile tropicale din Congo au un IQ mai mic - 54 - decât cel al aborigenilor). Acest fapt neplăcut este respins şi ignorat în liberalismul politic corect din zilele noastre.

Omogenitatea este cheia stabilităţii

Dezvoltarea Australiei într-o naţiune modernă din prima lume contrastează în mod dramatic cu ţările care, în unele cazuri, au fost înfiinţate cu sute de ani mai devreme. Dacă, aşa cum susţine viziunea liberală asupra lumii, timpul, geografia sau alţi factori de mediu ar fi singurii factori determinanţi ai dezvoltării unei societăţi, ar fi logic să se presupună că o naţiune precum Haiti, care este independentă din 1804, ar fi mai dezvoltată decât Australia, care a fost formalizată într-o uniune abia în 1901. Faptul că nivelurile de dezvoltare din aceste două ţări diferă atât de mult nu poate fi atribuit decât populaţiilor din aceste regiuni - şi niciun alt factor. Acest lucru este valabil mai ales dacă se ţine cont de faptul că, din orice punct de vedere, Australia este un loc mult mai puţin ospitalier decât Haiti.

Statul actual Australia s-a dezvoltat la fel de repede ca orice naţiune europeană şi este clasificat ca fiind din prima lume, chiar dacă a fost creat abia la începutul secolului al XIX-lea. Este dovada vie a faptului că orice societate este doar o reflectare a oamenilor care trăiesc în ea, şi nu exclusiv un produs al mediului înconjurător.

Dezvoltarea rapidă a Australiei se datorează, de asemenea, faptului că a rămas relativ omogenă din punct de vedere rasial în cea mai mare parte a perioadei de creştere. Această situaţie s-a schimbat odată cu abolirea politicii "Australiei albe", iar până la sfârşitul primului deceniu al secolului XXI, imigraţia asiatică, în special, a modificat substanţial faţa multor oraşe. Această evoluţie şi

implicațiile sale sunt discutate mai târziu în această lucrare.

AFLUXUL ASIATIC ÎN AUSTRALIA

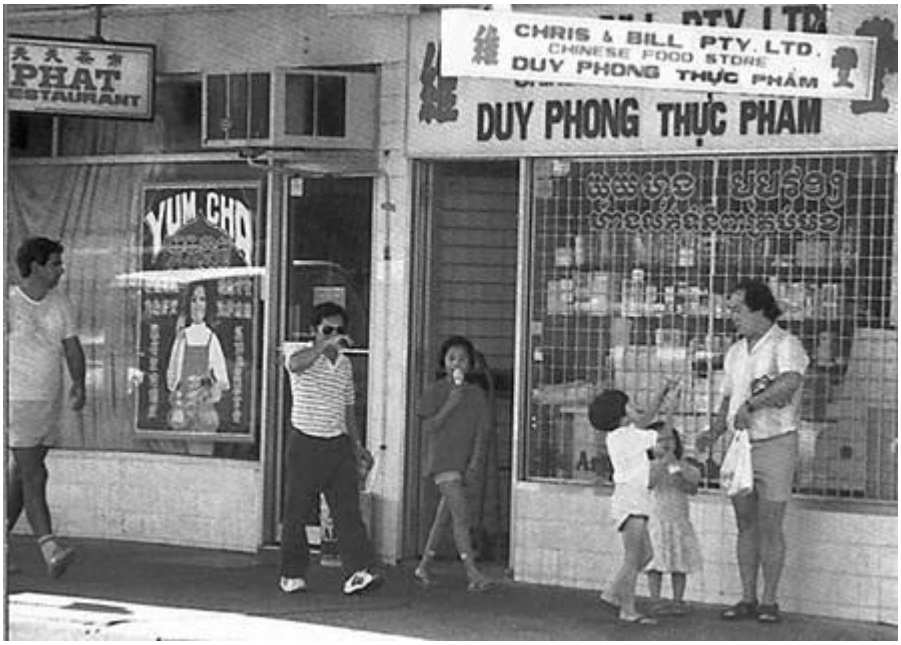

Asiaticii reprezintă unul dintre cele mai importante fluxuri de imigranți din prezent în Australia, după cum se reflectă în această scenă de stradă din Sydney de la începutul anului 2002.

CAPITOLUL 58: Murderer's Bay: Războiul rasial din Noua Zeelandă

Colonizarea europeană a Noii Zeelande a fost foarte diferită de cea a Australiei, deoarece populația nativă, cunoscută sub numele de Mãori, a opus o rezistență reală, violentă și hotărâtă la invazia albilor.

Mãori au intrat pentru prima dată în Noua Zeelandă în jurul anului 1280 d.Hr., ceea ce înseamnă că se aflau acolo cu mai puțin de patru sute de ani înainte de sosirea primilor europeni. Cu toate acestea, ei sunt pe deplin acceptați ca populație indigenă a acestei țări.

Primul contact european cu populația Mãori

Primul explorator european care a ajuns în Noua Zeelandă a fost olandezul Abel Tasman, care și-a ancorat mica flotă de nave în largul a ceea ce astăzi este GoldenBay din Insula de Sud, la 17 decembrie 1642. A doua zi, patru canoe maori s-au apropiat de navele olandeze și, potrivit lui Tasman, "au suflat de mai multe ori într-un instrument . . am ordonat apoi marinarilor noștri să le cânte câteva melodii ca răspuns". Olandezii au tras apoi cu un tun în largul mării, moment în care maori au fugit îngroziți.

A doua zi, o altă canoe Mãori s-a apropiat de navele olandeze, dar s-a întors pe uscat. Tasman a ordonat ca navele sale să se apropie de țărm, deoarece, după cum a scris, "acești oameni se pare că ne căutau prietenia". Tasman a ordonat ca două bărci mai mici să intre în apă pentru a se întâlni cu alte două canoe mãori care plecaseră de la țărm. Fără avertisment, una dintre canoele mãori a izbit una dintre micile bărci olandeze și a atacat echipajul cu bâte și sulițe. Atacul a ucis patru oameni albi, iar maori au luat unul dintre cadavre cu ei la mal.

Tasman a ordonat corăbiilor olandeze să plece "deoarece nu puteam spera să intrăm în relații de prietenie cu acești oameni sau să putem obține apă sau băuturi răcoritoare aici". În timp ce plecau, mai multe canoe Mãori au vâslit din nou, dar olandezii au tras asupra băștinașilor și i-au alungat. Tasman a numit golful *Moordenaersbaai* ("Golful Ucigașilor") și a scris în jurnalul său că întâlnirea "trebuie să ne învețe să luăm în considerare locuitorii acestei țări ca dușmani."

Acest eveniment nefericit avea să dea tonul pentru multe interacţiuni viitoare între coloniştii albi şi maori - şi a contrastat puternic cu reacţia aborigenilor australieni la colonizarea europeană.

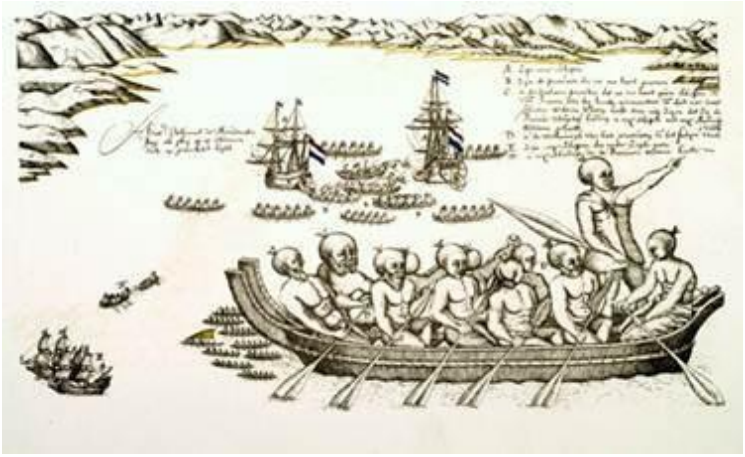

Schiță a unor băștinași într-o barcă realizată de unul dintre membrii echipajului exploratorului olandez Abel Tasman, realizată în momentul atacului asupra exploratorilor albi în ceea ce astăzi este Golden Bay, în Noua Zeelandă. Legenda originală olandeză sună astfel: "O privelişte a Golfului Ucigaşilor, în timp ce eşti ancorat aici, la 15 braţe".

Căpitanul englez James Cook se întâlnește cu Mãori

Următorul contact european cu populaţia maori a avut loc în 1769, când exploratorul britanic James Cook *a* ancorat în largul a ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de Poverty Bay, în Insula de Nord a Noii Zeelande. A fost observat fumul care se ridica de pe coastă, iar Cook a considerat că acest lucru înseamnă că ţara era locuită. El şi câţiva membri ai echipajului au coborât la ţărm în două bărci mici pentru a explora. Odată debarcaţi, europenii au pornit pe jos, lăsând patru marinari să păzească bărcile pe plajă.

Un grup de maori a apărut din tufişuri şi i-a atacat pe cei patru marinari care păzeau bărcile. Oamenii albi erau pregătiţi pentru un atac şi s-au luptat cu membrii tribului, omorând unul dintre ei cu un foc de armă care i-a îngrozit pe ceilalţi şi i-a făcut să fugă.

Echipa lui Cooks a auzit focurile de armă şi s-a întors rapid pe plajă şi, de acolo, înapoi la Endeavour. A doua zi, au fost văzuţi mai mulţi maori pe plajă şi s-a făcut o nouă încercare de a stabili contactul cu ei. Cook luase la bord doi tahitieni la o oprire anterioară a călătoriei sale, iar limba

lor era destul de asemănătoare cu limba maori. Astfel, aceştia au putut oferi un serviciu de traducere de bază, iar tahitienii l-au însoţit pe Cook şi pe unii membri ai echipajului său care au mers din nou pe ţărm pentru a se întâlni cu maori.

Această a doua întâlnire tensionată de pe plajă a degenerat într-o bătaie când unul dintre maori a încercat brusc să ia o sabie de la unul dintre marinari. Albii au fost nevoiţi să deschidă focul asupra băştinaşilor, iar după ce hoţul de săbii a fost împuşcat mortal, mãori au fugit.

Cook şi oamenii săi s-au retras din nou pe nava lor pentru a se gândi la următoarea mişcare. Apoi au observat că două canoe Mãori au intrat în apă şi s-au apropiat de navă. Cook s-a hotărât să-i aducă pe Mãori la bord, să le câştige încrederea oferindu-le cadouri şi să-i lase să plece în speranţa că aceştia vor spune celorlalţi membri ai tribului că europenii sunt prietenoşi.

Acest plan aproape că a eşuat atunci când Mãori au atacat una dintre bărcile mici trimise în întâmpinarea lor. Încă o dată, albii au fost nevoiţi să deschidă focul, iar alţi câţiva maori au fost ucişi. Cu toate acestea, câţiva maori care au sărit peste bord pentru a evita focurile de armă au fost capturaţi şi luaţi la bordul navei britanice.

Acolo, Cook şi-a pus planul în aplicare. Le-a oferit daruri, mâncare şi băutură, iar în scurt timp, maori au acceptat că albii erau prietenoşi. Aceştia au fost duşi înapoi şi predaţi unui grup mare de membri ai tribului adunaţi pe ţărm, în prima întâlnire non-violentă dintre europeni şi mãori. După aceasta, Cook a ordonat ca nava sa să plece.

Endeavour şi-a continuat drumul spre ceea ce astăzi este Hawkes Bay, pe coasta de est a Insulei de Nord, unde a intrat în contact cu un nou trib Mãori. Oamenii lui Cook aproape că încheiaseră un schimb de peşte, când Mãori l-au capturat pe unul dintre traducătorii tahitieni. Răpitorii au încercat să vâslească cu prizonierul lor, dar europenii au deschis focul. Un alt maori a fost ucis, iar în învălmăşeală, tahitianul a scăpat şi a înotat înapoi la barca britanicilor. Cook a numit zona Kidnapper's Bay, punând astfel capăt unei alte încercări de a lua contact cu populaţia Mãori.

În cele din urmă, la 14 ianuarie 1770, un grup de maori prietenoşi au fost găsiţi într-un golfuleţ pe care Cook l-a numit Queen

Charlotte's Sound, în Insula de Sud. Acolo, europenii au reușit să interacționeze în mod pașnic cu maori și s-au angajat în comerțul cu pește și legume. Cook a navigat înapoi în Marea Britanie pentru a aduce vești despre descoperirile sale, iar în cea de-a doua călătorie, doi ani mai târziu, a înconjurat și cartografiat Noua Zeelandă.

Deasupra: O canoe de război maori, desenată de artistul oficial al căpitanului James Cook, William Hodges, care l-a însoțit pe explorator în a doua sa vizită în Noua Zeelandă. Navele europene staționare erau adesea atacate de ambarcațiuni maori precum acestea. Mai jos, prima hartă a Noii Zeelande, desenată de Cook după ce a înconjurat insulele în cea de-a doua sa călătorie.

Armele europene stârnesc războaie cu muschetă printre maori

Timp de patruzeci de ani după vizita lui Cook, navele comerciale din Marea Britanie, Franța și America au reprezentat principala formă de contact european cu noile teritorii. Māori au fost interesați în special de achiziționarea de articole precum cuțite metalice, topoare și arme.

Aceasta din urmă armă a avut o influenţă uriaşă asupra războiului tribal din Noua Zeelandă, în special atunci când a fost folosită de membrii tribului împotriva duşmanilor lor care nu mai văzuseră niciodată o muschetă. Războaiele cu muschetă au fost o serie de războaie intertribale care au avut loc între 1807 şi 1842, în care bandele de maori au folosit pentru prima dată arme de foc.

Cu toate că înregistrările sunt sumare (deoarece maori nu au păstrat niciuna, iar singurele relatări au fost preluate din auzite de către pionierii albi), se pare că au existat cinci războaie majore în această perioadă şi că s-au înregistrat pierderi foarte mari de vieţi omeneşti. Unele triburi, cum ar fi Morioriori din Insulele Chatham, au fost complet exterminate de alţi maori în acest conflict şi se presupune că întreaga populaţie maori s-a înjumătăţit ca urmare a acestor războaie.

Marc-Joseph Marion du Fresne şi asasinatul Cove

Canibalismul era o trăsătură standard a războaielor maori, fapt pe care europenii îl descoperiseră deja în secolul al XVIII-lea. Unul dintre primele episoade înregistrate a avut loc în Insula de Nord a Noii Zeelande în 1772. Exploratorul Marc-Joseph Marion du Fresne fusese trimis să exploreze Australia şi Noua Zeelandă de către administraţia franceză din Mauritius.

A ancorat în Golful Insulelor şi a stabilit iniţial contacte prietenoase cu puţinii maori pe care expediţia sa i-a întâlnit. Cu toate acestea, un grup de maori i-a atacat pe exploratorii francezi în timp ce aceştia pescuiau în Golful Manawaora. Du Fresne şi mai mult de două duzini dintre oamenii săi au fost ucişi şi apoi mâncaţi de către maori. Acest act a provocat un răspuns furios din partea restului expediţiei franceze, care a lansat un atac de răzbunare în care au fost ucişi sute de membri ai tribului. Francezii au numit golful *Anse des Assassinats* ("golfuleţul asasinilor"), nume pe care l-a păstrat până în prezent.

Masacrul Boyd

În 1809, o navă britanică numită *Boyd,* sub comanda căpitanului John Thompson, a ancorat în largul portului Whangaroa din Insula de Nord, după ce a venit din Australia pentru a colecta mostre dintr-un tip de copac numit Kauri. Localnicii din Whangaroa Māori au părut prietenoşi şi s-au oferit să îl ia pe căpitanul Thompson şi echipajul său pentru a găsi copaci potriviţi. Thompson şi alte patru persoane au

acceptat oferta şi au plecat într-o barcă lungă cu ghizii maori.

Cu toate acestea, imediat ce au ajuns la ţărm, maori au atacat şi i-au ucis pe Thompson şi pe oamenii săi. Câţiva maori s-au îmbrăcat în hainele lor şi, folosindu-se de întunericul de seară pentru a se deghiza, au condus barca lungă a europenilor şi au tras la malul lui *Boyd, care* nu bănuia nimic. Mãori au urcat la bordul navei şi au ucis echipajul care dormea, unul câte unul. Pasagerii au fost apoi forţaţi să se adune pe punte, unde au fost uciși cu toţii după ce au sosit întăriri mãori cu o canoe. Cinci europeni s-au ascuns în grinda vasului şi au privit cu groază şi tăcere cum maori îşi ucideau şi dezmembrau victimele în vederea pregătirii unei mese canibalice care a avut loc mai târziu pe ţărm.

Atacatorii au părăsit vasul cu masa lor macabră, iar cei cinci supravieţuitori au încercat să scape a doua zi, când o canoe, care aparţinea unui alt trib Mãori fără legătură cu autorii masacrului, s-a apropiat de ei. Această tentativă de evadare s-a soldat cu un eşec, deoarece canoea a fost atacată de tribul Whangaroa Mãori şi toţi europenii care au fugit, cu excepţia unuia, au fost prinşi şi uciși.

Alţi câţiva europeni au supravieţuit masacrului ascunzându-se la bord. Printre aceştia se numărau o femeie şi copilul ei, o fetiţă de doi ani rămasă orfană în urma atacului şi doi bărbaţi. Toţi au fost capturaţi şi ţinuţi prizonieri de către Whangaroa Mãori.

Boyd a fost apoi remorcat de mai multe canoe Mãori, dar a eşuat la mică distanţă. Membrii tribului au petrecut mai multe zile răscolind nava şi, când au descoperit depozitul de praf de puşcă de la bord, au încercat să tragă cu unele dintre arme. Ignoranţa lor cu privire la pericolele pe care le prezintă praful de puşcă a dus la o explozie la bord care a ucis zeci de maori şi a ars nava.

Boyd *ia foc după ce localnicii au aprins depozitul de praf de pușcă. Aproape întregul echipaj a fost ucis și mâncat în unul dintre cele mai cunoscute atacuri canibale ale populației Mãori.*

Vestea masacrului a ajuns la echipajul european al unei alte nave din Golful Insulelor, *City of Edinburgh,* sub comanda căpitanului Alexander Berry. Aceștia au organizat un grup de răzbunare care a mers la țărm și i-a capturat pe cei doi șefi maori responsabili de incidentul *Boyd.* Berry s-a oferit să îi schimbe pe șefi cu supraviețuitorii albi - o înțelegere care a fost acceptată. Toți supraviețuitorii, cu excepția unuia dintre bărbați, care fusese ucis și mâncat după ce fusese forțat să confecționeze mai multe cârlige de pescuit din oțel, au fost eliberați.

Echipajul de la *Primăria din Edinburgh a* găsit grămezi de oase umane pe țărm, iar Berry a raportat că: "Văzusem fragmente mutilate și oase proaspete ale compatrioților noștri, pe care mai rămăseseră chiar și urmele dinților" (From Tasman to Marsden: A History of Northern New Zealand from 1642 to 1818, de Robert McNab, Dunedin, 1914).

Vestea despre masacrul de la *Boyd s-a* răspândit în întreaga Europă și, ca urmare, insulele Noii Zeelande au devenit cunoscute ca un refugiu al "sălbaticilor canibali" și au fost evitate de toți călătorii pentru mulți ani de atunci încolo.

Compania Noii Zeelande și Tratatul de la Waitangi

Insulele Noii Zeelande au fost încorporate oficial sub jurisdicţia coloniei New South Wales din Australia în 1788, dar abia la începutul secolului al XIX-lea s-a încercat în mod serios colonizarea ţării cu europeni.

În 1839, un grup de antreprenori englezi a înfiinţat New Zealand Company, o întreprindere privată al cărei scop era colonizarea Noii Zeelande. În acest scop, au fost trimişi funcţionari pentru a cumpăra pământ de la populaţia maori. Aceste tranzacţii erau extrem de dubioase din punct de vedere moral şi juridic, având în vedere că nativii nu înţelegeau nimic despre proprietatea privată asupra terenurilor. Cu toate acestea, compania a pretins că a reuşit să cumpere cu succes terenuri de la băştinaşi şi a început să încurajeze coloniştii să emigreze.

Controversele interne au afectat compania neozeelandeză, inclusiv dezvăluirea faptului că o mare parte din materialele sale publicitare destinate recrutării de noi colonişti erau false sau bazate pe informaţii incorecte. Guvernul britanic a intervenit rapid şi şi-a trimis

propriii reprezentanţi în Noua Zeelandă, cu instrucţiuni de a înlătura Compania Noii Zeelande de la conducerea insulelor.

Aproximativ cinci sute de şefi de triburi au fost invitaţi să discute cu reprezentanţii guvernului britanic, iar în 1840, toate părţile au semnat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Tratatul de la Waitangi. În conformitate cu acest acord, Marea Britanie a preluat în mod oficial suveranitatea asupra insulelor, a numit un guvernator şi a recunoscut drepturile de proprietate asupra terenurilor ale tribului Mãori, care s-a plasat sub protecţia guvernului britanic în calitate de subiect britanic.

Cu toate acestea, având în vedere că niciunul dintre şefii maori nu ştia să citească sau să scrie şi ar fi avut o înţelegere foarte limitată a implicaţiilor tratatelor internaţionale sau ale politicii internaţionale, Tratatul de la Waitangi a fost înţepenit în controverse încă de la semnarea sa. O altă problemă a fost reprezentată de faptul că nu a existat o limbă mãori scrisă (versiunea scrisă care este folosită şi astăzi a fost inventată de profesorul Samuel Lee de la Universitatea Cambridge în 1820) şi, ca urmare, versiunile scrise în limba engleză şi în limba mãori ale tratatului diferă substanţial.

Lăsând la o parte aceste dificultăţi, Tratatul de la Waitangi este considerat în prezent documentul fondator oficial al Noii Zeelande.

Războaiele Mãori 1845-1872

Cu toate acestea, Tratatul de la Waitangi nu a pus capăt conflictelor dintre europeni şi maori, mai ales după ce a devenit evident că imigraţia albă era în creştere. Ca urmare, o serie de războaie, numite iniţial Războaiele Maori (dar redenumite acum, din motive de corectitudine politică, în "Războaiele Noii Zeelande") au început în 1845 şi au continuat în etape până în 1872.

Războaiele au fost precedate de ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Wairau Affray pe Insula de Sud, când coloniştii albi, care cumpăraseră pământ de la un şef maori, au fost atacaţi şi mica lor aşezare a fost incendiată. O încercare de a ridica o miliţie locală a dus la o bătălie între cele două tabere, în urma căreia douăzeci şi doi de albi au fost ucişi şi mâncaţi de către Mãori. Când vestea acestui masacru a ajuns în Marea Britanie, afluxul de coloniști albi a încetat timp de aproape trei ani.

Războiul de la Flagstaff

Primul conflict din cadrul Războaielor Mãori a avut loc în 1845, în ceea ce este cunoscut sub numele de Războiul Flagstaff. Unul dintre semnatarii inițiali ai Tratatului de la Waitangi, un șef de trib pe nume Hone Heke, a devenit nemulțumit de creșterea imigrației europene și, folosindu-se de o presupusă insultă adusă persoanei sale de către o femeie maori căsătorită cu unul dintre coloniștii albi, a jefuit orașul Kororareka (cunoscut în prezent sub numele de Russell, care a fost prima așezare europeană permanentă din Noua Zeelandă pe Insula de Nord). În timpul acestui atac, Heke a tăiat catargul pe care flutura steagul britanic, act care a dat numele războiului. Trupele britanice s-au repezit la Kororareka într-o demonstrație de forță. Heke a dat înapoi și a înlocuit catargul steagului.

Cu toate acestea, armistițiul a fost de scurtă durată. Alți maori, în special șeful Kawiti, l-au încurajat pe Heke să-și continue rebeliunea, iar acesta a ordonat ca catargul să fie tăiat pentru a doua oară. Trupele britanice l- au înlocuit, dar în decurs de o zi, Mãori l-au tăiat din nou. Britanicii au construit un al patrulea catarg și au postat gărzi în jurul acestuia. Acesta s-a dovedit a fi o țintă tentantă pentru Mãori, iar postul de pază a fost atacat de un grup mare de războinici. Gărzile au fost ucise și catargul steagului tăiat încă o dată, în timp ce o altă forță mare de maori a atacat și a incendiat orașul. Întreaga așezare albă a fost forțată să se retragă pe navele ancorate în larg.

Noi trupe britanice au fost trimise să recucerească Kororareka. În

aprilie 1845, o încercare de a cuceri fortul de pământ și lemn al lui Heke (numit pa în limba maori) a eșuat, deoarece britanicii nu aveau artilerie suficient de puternică pentru a penetra zidurile structurii.

Între timp, un război intertribal Māori între grupul lui Heke și un alt trib sub conducerea șefului Waka Nene, a dus la alungarea lui Heke din pa. Waka Nene s-a declarat apoi în sprijinul britanicilor și împotriva lui Heke și a celorlalți rebeli māori. Un nou asalt asupra unui al doilea pa rebel era cât pe ce să se termine cu un dezastru pentru britanici și aliații lor maori, care au fost salvați doar de sosirea la timp a unui tun de 32 de lire care a bombardat pa și i-a convins pe apărătorii săi să fugă.

Heke și aliații săi au construit un al treilea pa la Ruapekepeka. Acesta a fost unul dintre cele mai mari și mai sofisticate forturi indigene construite vreodată și a fost proiectat pentru a oferi o rezistență maximă la focul de tun. Fortul a fost cucerit abia în 1846, după ce palisada din față a fost lăsată nesupravegheată și a fost cucerită de o patrulă de avangardă britanică aventuroasă. Odată intrați înăuntru, britanicii au reușit să-i învingă pe apărătorii săi și să pună stăpânire pe întregul complex.

Cu ultima lor fortificație majoră pierdută, Kawiti și Heke au fost nevoiți să ceară pace. Waka Nene i-a sfătuit pe britanici să le acorde clemență, iar cei doi rebeli au fost grațiați. Drapelul de la Kororareka nu a fost ridicat din nou, dar, în afară de această schimbare simbolică, nimic altceva nu s-a schimbat în urma războiului.

Campania din Valea Hutt

Triburile Māori care locuiau în Valea Hutt din Insula de Nord au fost următoarele care s-au răzvrătit împotriva invadării europene, deși războiul care a urmat a fost complicat de un război intertribal. Acest lucru a dus la faptul că unele triburi s-au aliat cu autoritățile britanice împotriva rebelilor.

Disputele legate de înțelegeri funciare în Valea Hutt au fost în curs de desfășurare încă din 1842 și au dus la creșterea tensiunilor între diverse triburi și coloniștii europeni, și combinații ale acestora. Unul dintre triburi, sub conducerea șefului Nga Rangatahi, a pregătit un grup de război în 1846. Britanicii au răspuns prin deplasarea de trupe în zonă, un act care a fost considerat ca o declarație de ostilitate de către maori.

Un atac maori asupra unei tabere britanice a fost înfrânt, iar în schimb, europenii au atacat şi distrus o aşezare maori la Maraenuku. Mãori au mărşăluit apoi în sus şi în jos pe Valea Hutt, distrugând fiecare aşezare şi fermă albă din calea lor. În martie, tulburările au atins un asemenea nivel încât a fost declarată legea marţială şi au fost trimise mai multe trupe britanice în zonă.

Au urmat mai multe bătălii, în special la Boulcott's Farm şi Battle Hill, care i-au alungat pe atacatorii maori. După aceste înfrângeri, maori s-au retras mai mult în interior şi au lăsat singure principalele centre din Valea Hutt. Britanicii au construit un blockhouse în Upper Hutt pentru a preveni alte incursiuni în vale, iar această fază a conflictului s-a încheiat.

Campania Wanganui

Încheierea războiului din Valea Hutt nu a pus capăt tensiunilor din Insula de Nord. Aşezarea albă din apropiere, Wanganui, care fusese înfiinţată în 1841, avea doar două sute de locuitori şi era ameninţată de unul dintre şefii de trib implicaţi în campania din Valea Hutt, Te Mamaku.

Autorităţile britanice au fost nevoite să trimită trupe în zonă, unde au construit un vad, cunoscut sub numele de Rutland Stockade, în aprilie 1847. Fortul a fost finalizat exact la timp. Un incident accidental de împuşcare în acea lună a declanşat o revoltă în masă a maori. În decurs de câteva zile, mai multe ferme au fost atacate, numeroşi coloniști au fost uciși, iar Rutland Stockade a fost asediat.

O fotografie din secolul al XIX-lea a masivului Rutland Stockade, un

fort construit special pentru a-i proteja pe coloniștii albi din districtul Wanganui. Fortul a fost atacat în mai 1847, la scurt timp după ce a fost finalizat, dar nu a fost niciodată cucerit.

Pe 19 mai, maori au lansat un asalt feroce asupra fortului britanic. Nu au reușit să pătrundă și au fost alungați cu pierderi grele. Membrii tribului s-au retras și au început să construiască un pa în afara orașului. Britanicii au decis să atace pa-ul înainte ca acesta să fie finalizat și i-au angajat pe maori în câmp deschis, în afara fortului lor. Membrii tribului au fost împinși înapoi în fortificațiile pe jumătate pregătite și au așteptat ceea ce au presupus că va fi inevitabilul asalt final.

Până acum, însă, militarii britanici au învățat că un atac frontal asupra unui pa bine pregătit echivala cu o sinucidere, așa că s-au retras în fortul lor pentru a aștepta evoluția situației. După câteva zile de inactivitate, Te Mamaku i-a anunțat pe britanici că se retrage din luptă și că, în ceea ce îl privește, războiul s-a încheiat. Britanicii l-au grațiat în schimbul angajamentului său de a nu mai ridica din nou armele, iar această fază a Războaielor Mãori a luat sfârșit.

Primul război din Taranaki 1860-1861

Izbucnirea conflictului numit Primul Război Taranaki, în martie 1860, a fost prima campanie majoră a Războaielor Mãori, care au implicat mii de soldați. O dispută privind proprietatea asupra terenurilor a izbucnit în violențe după ce un șef local, Pokikake Teira, a vândut terenuri britanicilor în districtul Taranaki din Insula de Nord a Noii Zeelande, în ciuda faptului că a primit instrucțiuni specifice de la șeful său superior, Wiremu Kingi, să nu facă acest lucru.

Britanicii au mutat trupe în zonă pentru a asigura achiziția, iar ca răspuns, Kingi și o forță de războinici au ridicat un pa într-un punct strategic al terenului disputat și au smuls bornele de hotar ale topografilor britanici. Trupele britanice s-au deplasat în întâmpinarea maoriilor și le-au ordonat să se predea. Băștinașii au refuzat și a izbucnit o luptă în care britanicii au folosit tunurile împotriva pa. După câteva ore de bombardament, maori au abandonat fortul și au fugit.

Acesta nu a fost sfârșitul revoltei. Fermele izolate din zonă au fost atacate de bande de maori rătăcitori, iar o jumătate de duzină de albi au fost uciși. Revigorați, maori s-au reunit, au obținut noi întăriri și

au construit un alt pa. Trupele britanice au luat cu asalt fortul și i-au alungat din nou pe băștinași. Însufleţiţi de victoria de la Waireka, britanicii au atacat un alt pa la Puketakauere, dar de data aceasta au fost alungaţi de o apărare abilă a mãori. În următoarele două luni, forţele mãori au efectuat atacuri de hărţuire în fugă asupra coloniștilor albi, ucigând câteva zeci de europeni și incendiind mai multe ferme.

Înfrângerea de la Puketakauere l-a făcut pe guvernatorul britanic să aprecieze gravitatea situaţiei, iar peste două mii de soldaţi au fost desfășuraţi în regiune pentru a zdrobi revolta. Având în vedere că forţele maori nu erau niciodată mai mult de opt sute la maximul absolut, desfășurarea britanică a indicat dorinţa lor de a duce lucrurile la capăt. Mai multe așezări maori și o serie de noi pas au fost distruse în succesiune rapidă.

Forţele britanice, sub comanda generalului-maior Pratt, au început o înaintare lentă, măsurată, spre Te Arei, principala bază maori. Fiecare pas a fost acoperit de construcţia unui fort construit special pentru a le asigura flancurile și spatele. În cele din urmă, confruntaţi cu o distrugere iminentă, Mãori au cerut încetarea focului. Britanicii au fost de acord, iar războiul s-a încheiat oficial la 18 martie 1861.

Invazia de la Waikato 1863-1864

Până în 1860, numărul albilor din Noua Zeelandă ajunsese la șaizeci de mii, o cifră egală cu cea a populaţiei maori. Valul demografic se întorsese, iar liderii maori, determinând că le scăpa din mână oportunitatea de a păstra controlul asupra teritoriilor lor, au format o alianţă de triburi cunoscută sub numele de Mișcarea Regelui sau Kingitanga.

Această alianţă era menită să fie o autoritate supremă a populaţiei maori, care să se opună oricărei vânzări de terenuri către europeni. Influenţa sa s-a răspândit curând, iar Kingitanga a sfidat în mod deschis autoritatea britanică și s-a dovedit a fi în spatele unui număr tot mai mare de tulburări și atacuri criminale împotriva albilor.

Fortăreaţa Kingitanga se afla la sud de Auckland, pe Insula de Nord. După o consolidare semnificativă a trupelor, guvernatorul Sir George Grey i-a expulzat pe toți maori din zona din jurul Auckland la 9

iulie 1863, iar apoi a angajat principala forță maori - și a învins-o - în bătălia de la Koheroa.

În ciuda numărului copleșitor de britanici, membrii tribului Māori s-au dovedit a fi dușmani vicleni și, în următoarele două luni, au efectuat o serie de atacuri care au ucis un număr de europeni. De asemenea, aceștia au capturat un depozit de provizii într-o mică așezare numită Camerontown, într-o confruntare în care un trib Māori, Ngati Whauroa, a pretins că este aliat al britanicilor, dar a schimbat tabăra într-un moment critic.

La jumătatea lunii septembrie, un atac al maori asupra fortului britanic de la Tuakau a fost respins, dar acest lucru nu i-a împiedicat pe membrii tribului să atace la întâmplare coloniștii albi din mediul rural. Aproape două duzini de europeni au fost uciși în mai puțin de două săptămâni, iar în întreaga regiune, coloniștii au fost sfătuiți să se retragă în locații fortificate până când maori au fost înăbușiți. Unul dintre cele mai faimoase incidente din această perioadă a inclus un atac al maori asupra bisericii fortificate din Pukekohe. Māori au fost înfrânți în această bătălie, iar patruzeci de membri ai tribului au fost uciși, dar nu au existat victime printre coloniști.

Până acum, pregătirile britanice pentru război fuseseră finalizate. Mii de soldați au fost aduși, iar următoarea linie de apărare a maori, la Mere Mere, a fost ruptă după un bombardament sălbatic din partea navelor britanice. Māori s-au retras către o altă linie defensivă pe care o construiseră la o distanță de Rangiririri. Seria de înfrângeri a demoralizat forțele Māori, iar sute de oameni au dezertat, lăsând doar câteva sute de oameni să lupte împotriva avansului britanic.

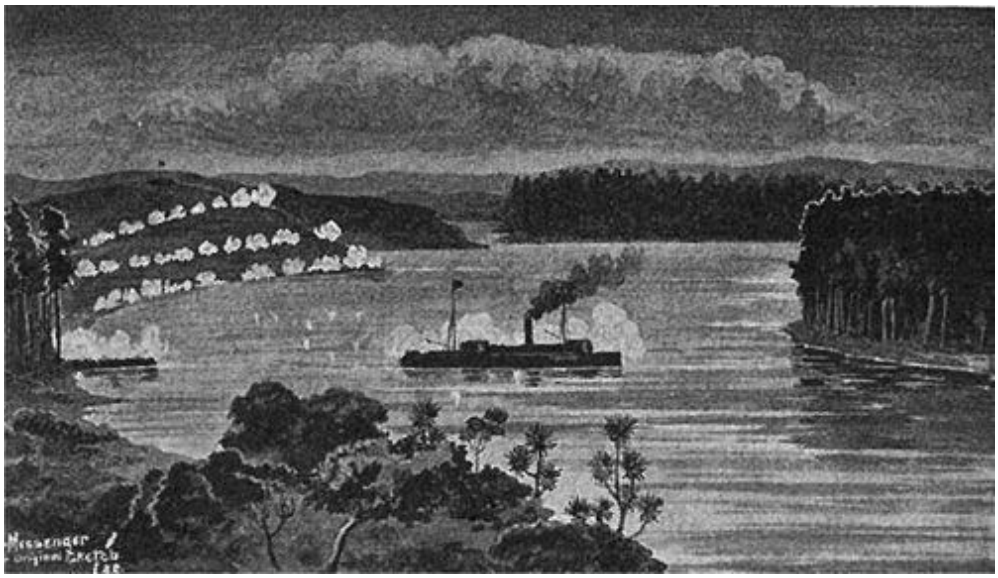

Britanicii au desfășurat canoniere împotriva fortăreței maori de la Mere Mere în octombrie 1860, așa cum este descris mai sus. Două nave de fier, Avon *și* Pioneer *și patru barje blindate au adus peste 1.200 de soldați britanici împotriva apărării maori, care a fost distrusă în urma unui bombardament de pe mare.*

Până la 20 noiembrie, linia Rangiririri a căzut, de asemenea, în mâinile europenilor, iar la începutul lunii decembrie, așezarea maori de la Ngaruawahia, centrul mișcării Kingitanga, a fost cucerită. Britanicii i-au urmărit pe rebelii care fugeau mai la sud și i-au învins din nou la așezarea Rangiawahia.

Mãori au pregătit un ultim pa defensiv, la Orakau. Totuși, această fortificație a fost cucerită de britanici după un asediu de trei zile în care aproape două sute de apărători maori au fost uciși. După această înfrângere, maori s-au predat în mod oficial și a fost declarată pacea. Zona de la sud de Orakau a fost delimitată de o altă linie mãori și a rămas sub controlul tribal până în 1885.

Campania de la Tauranga 1864

Kingitanga a primit provizii și războinici de la triburile Mãori din Tauranga, în Golful Plenty, și, ca urmare, trupele britanice au fost trimise acolo pentru a securiza zona și pentru a împiedica alte întăriri să ajungă la rebelii din vest.

La sosirea forțelor britanice, maori au început să construiască un pa care dădea spre portul Tauranga. Această poziție defensivă a fost

construită cu viclenie pentru a asigura o protecţie maximă împotriva artileriei britanice şi conţinea buncăre adânci în care războinicii maori se puteau adăposti. A fost numită Gate Pa, deoarece centrul construcţiei sale semăna cu o poartă.

Forţele britanice erau formate din 1.700 de oameni, în timp ce apărătorii maori erau doar câteva sute. Europenii se aşteptau la o victorie uşoară, mai ales după un bombardament de opt ore cu unele dintre cele mai grele tunuri desfăşurate până atunci în Noua Zeelandă. Cu toate acestea, maori erau în siguranţă în buncărele lor, iar când britanicii au luat cu asalt ceea ce se aşteptau să fie un pa devastat, au fost în schimb prinşi într-o ambuscadă, iar peste o sută de oameni au fost ucişi. A fost cea mai mare înfrângere suferită vreodată de forţele britanice în Noua Zeelandă.

Apărătorii Mãori au fugit şi, deşi forţele britanice au suferit pierderi grele, i-au urmărit pe membrii tribului şi i-au învins în bătălia de la Te Ranga, la câteva mile de GatePa, la 21 iunie 1864. În timpul acestei bătălii, Mãori au suferit peste o sută de morţi şi au fost complet demoralizaţi.

La sfârşitul lunii august, revolta din zonă a luat sfârşit. Britanicii i-au pedepsit pe Mãori prin confiscarea singurului lucru pe care ambele părţi îl doreau: pământ. Aproximativ cincizeci de mii de acri au fost confiscate şi predate pentru colonizarea albilor.

Al doilea război din Taranaki 1863-1866

Confiscarea terenurilor Mãori care a urmat sfârşitului Primului Rãzboi Taranaki a pus bazele pentru izbucnirea celui de-al doilea rãzboi. Mãori nu au acceptat niciodatã confiscarea unilateralã a terenurilor lor şi au contestat revendicãrile funciare la sud de aşezarea New Plymouth şi în zona Waitara.

Tulburările continue au determinat adunarea legislativă a Noii Zeelande, creată în 1852, să adopte în decembrie 1863 Actul de colonizare a Noii Zeelande. În conformitate cu această lege, terenurile mãori care se aflau sub controlul triburilor care se angajau în "rebeliune" puteau fi confiscate. Legea a intrat imediat în vigoare în Taranaki şi, înainte de sfârşitul anului următor, aproximativ 1.800 de mile pătrate de teren au fost confiscate şi distribuite fermierilor albi.

Între timp, o religie virulentă, cunoscută sub numele de Mişcarea Hau Hau, a apărut în rândul populaţiei Mãori. Aceasta susţinea violenţa împotriva celor urâţi pakeha, sau a albilor. Mişcarea Hau Hau Hau a recurs la sacrificii rituale, castrări, decapitări, extirparea inimilor şi a altor părţi ale corpului şi canibalismul tradiţional maori. În plus, preoţii Hau Hau Hau învăţau că incantaţiile şi vrăjile lor ar oferi protecţie împotriva gloanţelor. Religia s-a răspândit rapid în toată Insula de Nord şi era dominantă în rândul triburilor până în 1864.

Aceşti factori s-au combinat pentru a declanşa un nou conflict, centrat pe terenul disputat de la Waitara. Guvernatorul britanic, Sir George Grey, a anunţat la 11 mai 1863 că pământul va fi returnat maoriilor, dar în acelaşi timp a desfăşurat trupe în zonă pentru a-i proteja pe coloniştii albi. Mãori au răspuns atacându-i pe soldaţii britanici, act pe care Grey l-a folosit pentru a declara un nou război în Taranaki. Au avut loc o serie de mici confruntări, cele mai multe dintre ele încheindu-se cu fuga maorilor - dar nu înainte ca zeci de coloniști și soldaţi europeni să fie ucişi.

Forţele britanice au luat pa după pa de la maori în 1863 şi 1864, iar la un moment dat au folosit o navă de război pentru a bombarda poziţiile maori de pe mare. În acelaşi timp, detaşamente de miliţie recrutate la nivel local de la populaţia tot mai numeroasă de coloniști europeni au năvălit în aşezările maori, distrugând sate şi confiscând terenuri. Mãori au înregistrat câteva succese, iar într-un incident notabil au capturat şi ucis şapte soldaţi britanici. Aceştia au fost decapitaţi, iar capetele lor au fost expuse în jurul insulei pentru a obţine recruţi pentru Mişcarea Hau Hau.

Lupta violentă a continuat până în 1864, dar până atunci britanicii îşi perfecţionaseră arta de a folosi războaiele ca modalitate de a lua mai multe pământ de la maori. După fiecare încăierare, aceştia construiau o serie de forturi şi pământul era curăţat de prezenţa maori şi colonizat de fermierii albi. Progresul a fost lent, dar necruţător, iar maori au fost împinşi în mod constant înapoi.

Până în aprilie 1865, cea mai mare parte a coastei aflate la optzeci de mile nord de New Plymouth fusese confiscată în acest fel. În ciuda unei oferte de pace britanice în septembrie, războiul a continuat în 1866. În cele din urmă, coloniştii albi şi trupele britanice s-au dovedit a fi prea puternici pentru a fi învinşi şi, după mai multe angajamente în care

incantațiile antiglonț au eșuat cu consecințe dezastruoase pentru războinicii maori, deziluzia față de religia Hau Hau Hau și înfrângerile succesive au forțat răzvrătirea să ia sfârșit. În noiembrie 1866, un tratat de pace a pus capăt în mod oficial războiului.

Tribul Ngai Te Rangi se predă la Tauranga în urma înfrângerii suferite la Te Ranga în iunie 1864. Membrii tribului și-au predat atât armele, cât și pe cele pe care le capturaseră de la britanici în bătălia anterioară de la Gate Pa. Această schiță a fost realizată de un soldat britanic aflat la fața locului.

Războiul civil Hau Hau izbucnește printre maori

Nu toate triburile maori din Insula de Nord au recunoscut pacea din 1866, în special cele care erau încă implicate în Mișcarea Hau Hau. Acei maori care ajunseseră să înțeleagă că religia violentă era o farsă, s-au opus cu tărie acesteia. Acest lucru i-a determinat pe mulți maori din Taranaki să se alăture forțelor guvernamentale și să ia parte la reprimarea revoltelor triburilor care susțineau Hau Hau.

Ca urmare, atunci când forțele guvernamentale au fost desfășurate pentru a-i vâna pe ucigașii unui misionar creștin german, Carl Völkner (care a fost ucis în mod ritual și i s-au mâncat ochii în public de către un lider Hau Hau, Kereopa Te Rau, în martie 1865), Māori Taranaki au fost desfășurați alături de miliția colonială și împreună au dus o campanie extrem de eficientă împotriva Māori locali din Opotiki. Revolta legată de Hau Hau Hau a fost zdrobită în câteva săptămâni.

De la stânga la dreapta: liderul Mãori Kereopa Te Rau, fotografiat chiar înainte de a fi spânzurat; biserica unde a avut loc evenimentul; şi Carl Völkner, victima. Misionarul german a construit o biserică în Opotiki şi a atras un număr de adepţi maori la creştinism până în 1865. În luna februarie a aceluiaşi an, Kereopa Te Rau a sosit în Opotiki şi a convertit rapid congregaţia lui Völkner la religia Hau Hau. În luna următoare, Völkner a fost capturat de fosta sa turmă şi decapitat. Kereopa Te Rau? a ţinut apoi o slujbă Hau Hau în interiorul bisericii lui Völkner, cu capul lui Völkner în amvon. În timpul slujbei Hau Hau Hau, Kereopa Te Rau a smuls ambii ochi din capul lui Völkner şi i-a mâncat. Această atrocitate a provocat o nouă campanie din partea britanicilor pentru a-i elimina pe rebelii Hau Hau din zonă, obiectiv care a fost atins aproximativ şapte ani mai târziu. Kereopa Te Rau a fost spânzurat în 1872.

Un mini-război civil a izbucnit apoi în rândul populaţiei maori din Insula de Nord, între adepţii Hau Hau şi necredincioşi. Scepticii au cerut ajutorul guvernului alb, care a fost acordat în mod corespunzător. Albii i-au înarmat pe maori "loiali", care au participat apoi la o serie de bătălii cu triburile care susţineau Hau Hau la Poverty Bay, Hawke's Bay, Napier şi Tauranaga.
În multe dintre aceste confruntări, miliţiile coloniale albe au luptat alături de forţele "loiale" ale maori. Triburile Hau Hau Hau au fost complet înfrânte, viclenia militară tradiţională a triburilor Mãori fiind scufundată în atacuri deschise şi nesăbuite, conduse de convingerea lor că sunt impenetrabile la gloanţe.

Ultima fază a războiului civil Mãori a avut loc în timpul unei revolte antialbe conduse de şeful carismatic Te Kooti în 1868. Te Kooti a înfiinţat încă un cult religios şi şi-a condus susţinătorii într-o serie de crime care au ucis zeci de albi. Deseori, a ucis şi alţi maori, iar în cele

din urmă o combinaţie de forţe guvernamentale şi oponenţi maori i-a distrus baza de putere. În cele din urmă, cultul lui Te Kooti a rămas fără adepţi, iar acesta a devenit insignifiant după ce a fost amnistiat în 1883.

Al treilea război din Taranaki 1868-1869

Cel de-al treilea război Taranaki a fost etapa finală a războaielor rasiale din Noua Zeelandă. Adesea numit Războiul lui Titokowaru, după numele principalului său protagonist, acest conflict a fost o reluare a celui de-al Doilea Război Taranaki. Titokowaru fusese, de fapt, un războinic în acel război anterior - şi se convertise la religia Hau Hau atunci când aceasta a cuprins Insula de Nord.

În iunie 1868, Titokowaru a lansat o serie de atacuri împotriva coloniştilor albi de-a lungul râului Waingongoro. La scurt timp după aceea, veştile despre un festin canibalistic şi crime rituale au ajuns la urechile autorităţilor albe, iar trupele guvernamentale au fost mobilizate pentru a învinge noua ameninţare. Cu toate acestea, Titokowaru era un luptător experimentat şi, deşi adept al Hau Hau, nu credea în legenda imunităţii la gloanţe. Liderul maori şi-a pregătit bine apărarea şi a pus în derută forţele coloniale (care includeau un mic detaşament de maori "loiali") într-o serie de confruntări la Turuturu-Mokai şi Te Ngutu o Te Manu.

Forţele coloniale învinse au fost nevoite să se retragă după ce au suferit zeci de pierderi. Înfrângerile au fost agravate de faptul că soldaţii europeni care se retrăgeau au asistat la uciderea rituală a prizonierilor albi de către războinicii lui Titokowaru, care erau specializaţi în a scoate inimile duşmanilor lor.

Victoriile lui Titokowaru au încurajat alte triburi maori să se alăture revoltei sale, iar mulţi maori "loiali" au dezertat din forţele coloniale. A fost nevoie de luni pentru ca forţele guvernamentale să îşi revină după aceste înfrângeri şi abia în ianuarie 1869 a fost lansat un atac asupra noului fort al lui Titokowaru de la Moturoa. Bătălia de la Moturoa, aşa cum a devenit cunoscută, s-a soldat cu o nouă înfrângere catastrofală pentru forţele guvernamentale.

La apogeul victoriilor sale, Titokowaru şi-a pierdut brusc capacitatea de a-şi motiva şi dirija adepţii. Prăbuşirea formidabilei sale armate este învăluită în mister, dar cea mai probabilă explicaţie este că

un conflict intertribal a dus în cele din urmă la căderea sa. Oricare ar fi fost cauza, până la sfârșitul anului 1869, ultima rezistență efectivă a maori față de europeni se stinsese.

Colonie a Coroanei din Noua Zeelandă Constituită în 1841

Numărul tot mai mare de coloniști albi din Noua Zeelandă și distanța dintre această țară și New South Wales din Australia au făcut ca planul inițial de uniune administrativă între regiuni să devină din ce în ce mai dificil. Ca urmare, Noua Zeelandă a fost reconstituită ca o colonie separată a Coroanei, cu capitala Wellington în 1841.

În 1852, parlamentul britanic a adoptat Legea constituțională a Noii Zeelande, care a permis înființarea unui guvern reprezentativ în colonie. Primele alegeri au avut loc în 1853, iar prima reuniune a membrilor Parlamentului a avut loc în 1854. Până în 1865, Parlamentul Noii Zeelande s-a mutat la Wellington.

Mãori au primit locuri cu exclusivitate rasială în Parlamentul Noii Zeelande

Deși nu exista o clauză specifică care să interzică votul maoriilor, primul parlament neozeelandez a fost ales pe baza unui sistem de vot calificat strict pentru cei care dețin proprietăți. Acest lucru a avut ca efect practic descalificarea celor mai mulți maori, deoarece, chiar și atunci, aceștia nu aveau o idee clară despre proprietatea privată în sensul european. Cea mai apropiată noțiune de proprietate pe care o aveau maori era cea de pământuri tribale care aparțineau șefilor. Prin urmare, aproximativ o sută de căpetenii maori aveau drept de vot la momentul primelor alegeri. Cu toate acestea, dreptul de vot calificat a fost aplicat fără prejudecăți rasiale și, chiar și în rândul coloniștilor albi, numărul total de alegători în 1853 a fost de 5.749.

Războaiele continue cu maori i-au convins pe mulți europeni că nativii trebuiau să fie acceptați într-o formă sau alta în parlament. Ca urmare, parlamentul Noii Zeelande a creat patru locuri rezervate special pentru maori, pentru care puteau vota toți bărbații adulți maori.
Chiar dacă era pe o listă separată de alegători, ironia faptului că votul universal pentru bărbați a fost acordat populației maori înainte ca acesta să fie acordat albilor din Noua Zeelandă nu a fost pierdută de restul populației. În plus față de locurile rezervate, acei maori care se calificau pentru dreptul de vot în conformitate cu restricțiile privind

proprietatea au primit un al doilea vot și la alegerile "obișnuite", dublându-și efectiv votul. Această disparitate a devenit și mai evidentă atunci când calificarea proprietății pentru obținerea dreptului de vot a fost abolită în 1879.

Aranjamentul privind locurile separate trebuia să dureze doar cinci ani, deoarece se presupunea că, în curând, maori vor deține terenuri în mod individual, așa cum făceau europenii. Acest lucru nu s-a întâmplat așa cum se aștepta, iar locurile rezervate au fost prelungite în 1872 și au devenit permanente în 1876.

Mãori au primit șapte locuri în parlamentul neozeelandez, pentru care pot vota doar ei. În timp ce albii sunt excluși în mod specific de la vot în locurile pentru maori, toți maori pot vota în locurile "generale". Acest lucru a dus în mod inevitabil la creșterea etno-naționalismului maori și la crearea unui partid maori. Deasupra: O demonstrație a Partidului Mãori în fața clădirii parlamentului neozeelandez din Wellington în 2004. Statuia premierului neozeelandez Richard Seddon a fost împodobită cu un steag al Partidului Mãori cu această ocazie. Încercările unor grupuri mici de neozeelandezi albi de a forma partide exclusiviste din punct de vedere rasial au fost respinse ca fiind "rasiste", dar nu se folosește o astfel de defăimare împotriva grupurilor exclusiv mãori.

Din 1879, populația maori a avut dreptul de a vota atât pe listele de alegători maori, cât și pe listele electorale "generale", iar în 1893, o nouă lege a stabilit că numai populația maori cu sânge integral va fi înscrisă automat pe listele electorale pentru locurile rezervate.

"Metișii", sau populația mixtă europeană și maori, au primit dreptul de a alege dacă doresc să fie înscriși pe listele electorale doar pentru votanții maori.

Locurile rezervate pentru maori au rămas în vigoare de atunci, în ciuda sugestiilor că sunt discriminatorii din punct de vedere rasial. Numărul de locuri rezervate doar pentru populația maori a fost mărit la șapte în 2002, după ce Noua Zeelandă a trecut la un sistem electoral de reprezentare proporțională.

Noua Zeelandă a devenit, de asemenea, prima țară din lume care a acordat dreptul de vot femeilor, în 1893, deși, în mod bizar, femeilor le-a fost interzis să candideze până în 1919.

Aurul și creșterea oilor cresc numărul albilor

Numărul populației albe din Noua Zeelandă a crescut după ce a început creșterea oilor în anii 1850, iar aurul a fost descoperit în 1852. Timp de mai multe decenii, lâna a reprezentat mai mult de o treime din exporturile Noii Zeelande, iar după primul export transcontinental reușit de carne congelată în 1882, carnea de oaie și de miel a devenit un alt flux important de venituri.

După 1852 au avut loc mai multe exploatări de aur, care au atras un număr mare de căutători de aur în Noua Zeelandă. Până în 1866, cantitatea de aur produsă a atins un record de 735.000 de uncii, adică peste 22 de tone. Exploatarea aurului a continuat să joace un rol important în economia Noii Zeelande, iar în anul 2000, minele Macraes și Martha au produs fiecare un milion de uncii.

Neozeelandezii au luptat pentru Marea Britanie în ambele războaie mondiale

În timpul Primului Război Mondial, trupe din Noua Zeelandă au luat parte la dezastruoasa campanie de la Gallipoli împotriva Turciei otomane. Această campanie a fost prima misiune combinată desfășurată de Corpul de armată australian și cel neozeelandez (ANZAC) și este recunoscută pe scară largă ca fiind cea care a consolidat conștiința națională a Noii Zeelande. Ziua ANZAC este încă sărbătorită la 25 aprilie în fiecare an pentru a onora morții militari din Noua Zeelandă.

Trupe din Noua Zeelandă debarcă într-un port francez după o călătorie pe mare în jurul globului pentru a lupta pentru Aliați în Primul Război Mondial.

Un număr uimitor de 103.000 de neozeelandezi au servit în forţele armate în timpul Primului Război Mondial, la o populaţie totală de un milion de locuitori. Dintre aceştia, 16.697 au fost ucişi. Acest lucru înseamnă că 1,6% din toţi neozeelandezii au murit în timpul conflictului, una dintre cele mai mari rate de deces pe cap de locuitor dintre toate ţările implicate în război.

Un număr şi mai mare de neozeelandezi au servit în cel de-al Doilea Război Mondial. Aproximativ 140.000 de soldaţi au luptat peste mări în Europa, Africa de Nord şi în Pacific în timpul războiului. Dintre aceştia, aproximativ 11.928 au fost ucişi, adică puţin sub 1% din populaţia totală a Noii Zeelande în 1939.

Dezastrul social maori

Conform recensământului din 2006, populaţia maori reprezenta 14,6 % din populaţia Noii Zeelande. La fel ca în cazul aborigenilor australieni, populaţia din comunitatea Mãori are rate extrem de ridicate de şomaj, încarcerare, alcoolism, dependenţă de droguri şi violenţă. De exemplu, un raport publicat în octombrie 2005 cu privire la infracţionalitatea populaţiei maori a arătat că aceasta reprezenta mai mult de jumătate din populaţia penitenciară a Noii Zeelande şi 45 % din infractorii care execută pedepse în comunitate. Acest lucru

înseamnă că maori sunt responsabili pentru mai mult de 65 % din toate infracţiunile penale din Noua Zeelandă.

Situaţia deplorabilă a comunităţii maori a dus la crearea Ministerului Dezvoltării Maori de către guvernul neozeelandez în 1992. Acest departament guvernamental, dedicat în exclusivitate programelor de ridicare a maori, are un buget de milioane de dolari neozeelandezi, promovează afaceri exclusiv maori şi oferă burse şi fonduri pentru asistenţă socială. Niciuna dintre aceste măsuri nu pare să fi avut prea mult efect.

Noua Zeelandă: Naţiune din prima lume din cauza populaţiei din prima lume

Deşi a luat fiinţă abia la mijlocul secolului al XIX-lea, Noua Zeelandă a fost considerată o naţiune din prima lume la câteva decenii de la crearea sa. Până la sfârşitul secolului al XX-lea, Noua Zeelandă era atât de avansată încât a oferit ajutor extern pentru treizeci şi două de ţări din întreaga lume, toate acestea fiind naţiuni din Lumea a doua sau a treia.

Întrebarea evidentă care trebuie să apară în mintea oricărui observator obiectiv este următoarea: cum a putut o naţiune insulară mică, cu o vechime de abia 150 de ani, să devină atât de avansată într-o perioadă atât de scurtă de timp, încât să ofere acum ajutor extern altor naţiuni, multe dintre ele înfiinţate cu mult înaintea Noii Zeelande?

Răspunsul, oricât de incorect din punct de vedere politic ar fi, este că Noua Zeelandă a devenit o naţiune din Lumea Întâi pentru că a fost populată în majoritate de oameni din Lumea Întâi.

Noua Zeelandă serveşte ca un alt exemplu al modului în care cultura şi civilizaţia unui teritoriu sunt determinate exclusiv de populaţia majoritară, indiferent de circumstanţele de mediu.

Auckland, Noua Zeelandă, a fost fondată în 1840. Până în 1900, era cel mai mare oraș din țară. În decurs de un secol, Auckland a devenit un oraș puternic din prima lume, construit literalmente din tufișuri neîmblânzite. Aceasta și multe alte realizări ale Noii Zeelande de astăzi sunt dovada că o cultură este o reflectare a oamenilor care ocupă majoritar o regiune. Noua Zeelandă a devenit o națiune din Lumea Întâi pentru că a fost ocupată de oameni din Lumea Întâi.

Imigrația non-albă crește după 1980

Imigrația din lumea a treia în Noua Zeelandă a început în mod serios în ultimele două decenii ale secolului XX și a continuat de atunci. Acest aflux, combinat cu populația maori, a inversat procesul de europenizare a Noii Zeelande, astfel încât, la sfârșitul primului deceniu al secolului XXI, mai puțin de două treimi din populația Noii Zeelande era albă. Amploarea și implicațiile acestei evoluții sunt discutate mai târziu în această lucrare.

CAPITOLUL 59: Modelarea lumii - Revoluția tehnologică albă

Lumea de astăzi este dominată de tehnologie mai mult ca niciodată. Inovațiile create ca urmare a Revoluției Industriale, în special, domină întreaga planetă și pot fi găsite în toate colțurile lumii.

Deși acest lucru este cunoscut de toată lumea, iar nenumărate cărți și lucrări au fost scrise pe această temă, toate au ignorat o caracteristică crucială a acestei revoluții tehnologice uimitoare. Aceste inovații, care au stabilit ritmul pentru întreaga lume, sunt produsul exclusiv al unei mici minorități de albi. Acest fapt, la fel ca multe alte adevăruri neplăcute din istorie, este ignorat din cauza implicațiilor sale politice.

OMUL MILENIULUI-JOHANNES GUTENBERG

Johannes Gutenberg (1400-1468) a revoluționat civilizația prin inventarea presei tipografice în 1436. Dispozitivul său, bazat pe conceptul unei prese de vin, a fost prima formă de imprimare care a folosit modelarea și turnarea de metal de tip mobil. Nicio altă invenție nu a contribuit mai mult la răspândirea învățăturii și a cunoștințelor decât cea a lui Gutenberg, iar acestui german trebuie să i se recunoască meritul de a fi unul dintre cei mai importanți inventatori din toate

timpurile. În anul 2000, a fost ales de un juriu internațional drept Omul Mileniului pentru invenția sa care a schimbat lumea.

Originile antice ale tehnologiei

Deși se afirmă adesea că epoca tehnologică modernă a început odată cu Revoluția Industrială, realitatea este că multe dintre tehnologiile care au modelat lumea modernă au fost create cu mulți ani înainte de această perioadă. Acest lucru nu înseamnă că trebuie să minimalizăm importanța Revoluției industriale, care, într-o perioadă de aproximativ două sute de ani, a înregistrat un salt în ceea ce privește dezvoltarea științei și tehnologiei.

Inventatori antici

• Arhimede (287-212 î.Hr.) a fost un inventator grec clasic care a definit principiul pârghiei și căruia i se atribuie inventarea scripetelui compus. În timpul șederii sale în Egipt, a inventat șurubul hidraulic pentru ridicarea apei de la un nivel inferior la unul superior.

Este cunoscut mai ales pentru că a descoperit legea hidrostaticii, adesea numită principiul lui Arhimede, care afirmă că un corp scufundat în apă este ridicat de o forță egală cu greutatea fluidului deplasat de obiect.

A inventat, de asemenea, catapulta și primul "fascicul laser" - un sistem de oglinzi pe care l-a dezvoltat pentru regatul Siracuzei și care focaliza razele soarelui asupra ambarcațiunilor invadatorilor și le dădea foc - principiul de bază al lupei.

• Ctesibius (secolul al III-lea î.Hr.) a fost un inventator din Grecia clasică, renumit pentru inventarea mai multor dispozitive care foloseau presiunea creată de aer și apă. De asemenea, el a construit o catapultă pneumatică folosind greutăți de apă (recipiente care devin grele prin umplerea cu apă) și aer comprimat.

Cea mai faimoasă invenție a sa a fost marea îmbunătățire pe care a adus-o ceasului antic egiptean clepsidră, sau ceas cu apă, în care apa care se scurgea într-un recipient într-un ritm constant ridica un flotor care purta un indicator pentru a marca orele. El a echipat plutitorul cu o cremalieră care învârtea o roată dințată și a făcut ca ceasul să funcționeze cu o serie de ornamente: păsări care fluieră,

păpuși care se mișcă, clopote care sună și alte gadgeturi.

Precizia ceasului cu apă al lui Ctesibius a fost depășită în cele din urmă, în 1657, de ceasul cu pendul al inventatorului olandez Christiaan Huygens, însă spiritul ceasului lui Ctesibius încă supraviețuiește în ceasul cu cuc.

• Leonardo da Vinci (1452-1519) nu a fost doar un mare artist, ci și un inventator, ale cărui documente și manuscrise sunt pline de proiecte pentru multe dintre mașinile considerate invenţii ale secolului al XIX-lea sau al XX-lea, dar care au fost de fapt modelate în planurile sale din secolul al XVI-lea.

Printre aceste proiecte se numără: poduri portabile, tunuri, vehicule blindate, un submarin, un costum de scufundare subacvatică și modele de aeronave.

CHARLES BABBAGE ȘI CALCULATOARELE MECANICE

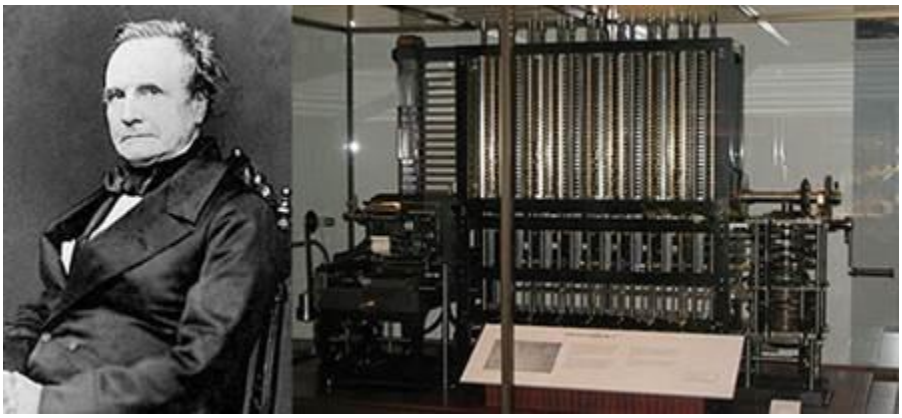

Charles Babbage și un model funcțional al calculatorului său mecanic, Difference Engine.

Calculatoare

Istoria computerului servește ca un alt exemplu excelent al modului în care unele tehnologii moderne își au originile în epoca care a precedat epoca Revoluției industriale.

• Primul computer - o mașină care putea face ecuații matematice - a fost construit încă din 1623 de către omul de știință german Wilhelm Schikard. Acesta a construit o mașină care folosea unsprezece roți dințate complete și șase incomplete, care puteau să adune și, cu ajutorul tabelelor de logaritmi, să înmulțească și să

împartă.

• În 1642, francezul Blaise Pascal a inventat o maşină care putea să adune şi să sustragă, folosind un sistem care transporta şi împrumuta automat cifre de la o coloană la alta. Matematicianul german din secolul al XVII-lea, Gottfried Leibniz, a proiectat un sistem special de angrenaje pentru a permite maşinii lui Pascal să facă şi înmulţiri.

• Primul calculator programabil a fost creat în 1804, când francezul Joseph-Marie Jacquard a inventat un război de ţesut care folosea cartele perforate pentru a programa modelele preselectate. Jacquard a fost recompensat de Napoleon Bonaparte pentru munca sa, dar a fost nevoit să fugă din Lyon când a fost atacat de ţesătorii care îşi vedeau mijloacele de trai puse în pericol de invenţia sa. Telesoarele sale sunt folosite şi astăzi, în special la fabricarea ţesăturilor fine pentru mobilier.

• Charles Babbage, matematician şi inventator britanic, a început să construiască, dar nu a finalizat niciodată, două calculatoare uimitoare, numite Difference Engine şi Analytical Engine. Cea din urmă maşină a pus bazele conceptelor fundamentale pe care au fost dezvoltate toate computerele moderne. Deşi a finalizat toate planurile, Babbage nu a reuşit niciodată să termine construcţia maşinilor sale din cauza constrângerilor financiare.

Multe dintre ideile legate de calculatoarele lui Babbage au fost înregistrate de prietena sa, Augusta Ada Byron, fiica celebrului poet Lord Byron. Programele conceptuale ale lui Ada pentru motoare au dus la denumirea unui limbaj de programare (Ada) în onoarea ei.

Deşi Motorul analitic nu a fost construit niciodată, conceptele sale cheie, cum ar fi capacitatea de a stoca instrucţiuni, utilizarea de cartele perforate ca memorie primitivă şi capacitatea de a imprima, au fost preluate de alţii şi pot fi găsite în multe computere moderne.

• Germanul american Herman Hollerith a dezvoltat un dispozitiv care putea crea şi citi electronic cărţile perforate create de Jacquard. Tabulatorul lui Hollerith a fost folosit pentru recensământul american din 1890 şi a redus timpul de numărare cu trei sferturi. Compania pe care a înfiinţat-o, cunoscută sub numele de Tabulating

Machine Company, a fuzionat ulterior cu o serie de alte întreprinderi, iar în 1924 a devenit celebra International Business Machines Corporation, sau IBM, cunoscută în întreaga lume.

• Precursorul computerului digital modern a apărut în 1936, când matematicianul britanic Alan Turing a dezvoltat Maşina Turing - un dispozitiv care semăna cu o maşină de scris şi care putea procesa ecuaţii fără a fi dirijat de un om. Tastaturile de calculator au fost dezvoltate pornind de la butoanele şi dispunerea tastelor acestei maşini.

• În anii 1930, matematicianul american Howard Aiken a dezvoltat maşina de calcul Mark I, construită de IBM Hollerith. Această maşină de calcul electronică folosea relee şi componente electromagnetice pentru a înlocui dispozitivele mecanice. Aiken a introdus, de asemenea, calculatoarele în universităţi, înfiinţând primul program de informatică la Universitatea Harvard.

• În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tehnologia informatică a făcut un salt. Britanicii au dezvoltat un computer analogic masiv care a fost capabil să citească semnalele de teren germane criptate, trimise prin celebrul dispozitiv "Enigma". Aceste transmisiuni erau considerate imposibil de spart din cauza numărului mare de combinaţii posibile implicate, dar supercomputerele de la Bletchley Park, din Buckinghamshire, s-au dovedit a fi cauza distrugerii codurilor germane.

• Primul calculator digital de succes, Electronic Numerical Integrator and Computer (ENIAC), a fost inventat de americanul John Mauchly, la Universitatea din Pennsylvania, în 1945. Multe dintre primele sarcini ale ENIAC au fost în scopuri militare, cum ar fi calcularea tabelelor de tragere balistică şi proiectarea armelor atomice. Mauchly şi un partener şi-au înfiinţat propria companie şi au produs Calculatorul automat universal (UNIVAC), care a fost utilizat pentru o gamă mai largă de aplicaţii comerciale.

• În 1948, la Bell Telephone Laboratories, fizicienii americani Walter Houser Brattain, John Bardeen şi William Bradford Shockley au dezvoltat tranzistorul, un dispozitiv care putea acţiona ca un comutator electric.

Tranzistorul a avut un extraordinar impact asupra proiectării calculatoarelor, înlocuind tuburile cu vid costisitoare, ineficiente din punct de vedere energetic și nesigure.

• Circuitele integrate, lansate în America la sfârșitul anilor 1960, au permis miniaturizarea circuitelor interne ale calculatoarelor. Această descoperire a condus direct la calculatorul personal de astăzi.

Inventatorii europeni și invențiile lor

• John Napier (1550-1617) a fost un matematician scoțian care a inventat primul sistem de logaritmi, descris în cartea sa *Canonis Descriptio* (1614). De asemenea, a inventat sisteme mecanice pentru efectuarea calculelor aritmetice, descrise în cartea sa *Rabdologia* (1617).

• Sir Christopher Wren (1632-1723) a fost un arhitect, om de știință și matematician englez care a proiectat numeroase clădiri mari, a inventat un ceas meteorologic, precursor al barometrului, și a fost un pionier în dezvoltarea transfuziei de sânge.

ISAAC NEWTON

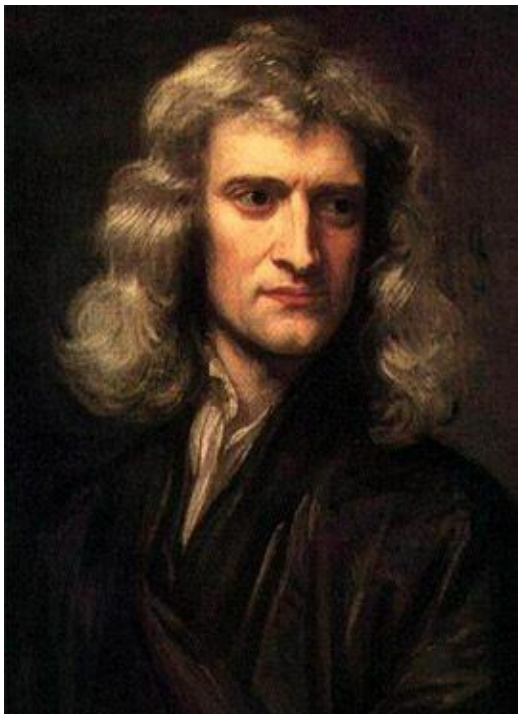

Isaac Newton (1642-1727) a fost un mare organizator al fizicii clasice și a făcut multe descoperiri noi în mecanică și astronomie. Ideile sale au fost atât de complete și de profunde încât, la aproape patru sute de

ani de la moartea sa, legile pe care le-a stabilit sunt încă folosite în calculele ştiinţifice.

• Sir Isaac Newton (1642-1726) a fost un om de ştiinţă englez care a elaborat o explicaţie mecanică atotcuprinzătoare a universului, bazată pe legea gravitaţiei universale. Lucrările sale au avut o asemenea amploare încât au fost folosite şi în secolul XX, când s-a planificat explorarea spaţială.

• Samuel Crompton (1753-1827) a fost un englez care a inventat catârul de filat, o maşină care putea fila bumbacul în fire mai fine şi mai rapide decât era posibil prin filare manuală. În mod nesăbuit, a vândut proiectul maşinii pentru doar 60 de lire sterline. Deşi a devenit cea mai importantă maşină din industria textilă britanică, Crompton a trăit într-o sărăcie cumplită până când Parlamentul britanic a votat să îi dea 5.000 de lire sterline în 1812, ca recunoaştere a inovaţiei sale.

• John Kay (1704-1764) a fost un englez care a inventat în 1733 " naveta zburătoare", care a crescut viteza de ţesut. El a fost atacat de ţesătorii care au văzut în invenţia sa o ameninţare la adresa mijloacelor lor de trai, iar Kay a fugit în Franţa, unde a murit în sărăcie.

• Sir Richard Arkwright (1732-1792) a fost un inventator britanic care, în 1769, a proiectat un cadru de filare în care fibrele de bumbac erau transformate în fir.

• Edmund Cartwright (1743-1823) a fost un englez care a inventat războiul de ţesut cu motor în 1785. Cartwright a inventat, de asemenea, o maşină de pieptănat lâna (1789) şi un motor cu aburi alimentat cu alcool (1797). Parlamentul britanic i-a acordat 10.000 de lire sterline în semn de recunoaştere a inovaţiilor sale, deoarece războiul de ţesut cu motor a pus bazele Revoluţiei industriale.

• James Hargreaves (1720-1778) a fost un englez care, în 1764, a inventat Spinning Jenny (numită după fiica sa), care a făcut posibilă producerea automată a firului de bumbac.

• James Watt (1736-1819) a fost un inventator scoţian care şi-a câştigat faima pentru dezvoltarea primului motor cu aburi viabil, un dispozitiv inventat iniţial de inginerii englezi Thomas Savery şi

Thomas Newcomen. Primele motoare cu aburi erau dispozitive tunătoare care erau folosite pentru a pompa apa din mine. Primul brevet al lui Watt, din 1769, a remediat multe dintre defectele lor mecanice și a prevăzut o serie de inovații, cum ar fi cămașa de abur, lubrifierea cu ulei și izolarea cilindrului generator de abur. Watt a inventat, de asemenea, motorul rotativ, care a acționat diverse dispozitive, inclusiv motorul cu dublă acțiune (în care aburul era admis alternativ în ambele capete ale cilindrului), indicatorul de abur (care înregistra presiunea aburului în motor), regulatorul centrifugal sau cu bilă (care regla automat turația unui motor) și un accesoriu care adapta telescoapele pentru a fi utilizate ca echipament de topografie. Acest din urmă dispozitiv este utilizat și astăzi. În onoarea realizărilor sale, unitatea electrică, "watt", a fost denumită după acest prolific inventator.

- Edward Jenner (1749-1823) a fost un fizician englez care a fost un pionier în utilizarea vaccinurilor, mai ales împotriva variolei.
- Louis Jacques Daguerre (1789-1851) a fost un francez care a inventat metoda dagherotipică de fotografiere, care folosea plăci de metal și care a fost, până la apariția filmului cu role, cea mai răspândită formă de fotografiere.

- Joseph Niepce (1765-1833) a fost un francez care a inventat primul procedeu de captare a imaginilor fotografice permanente. În 1826, a reușit să realizeze cu succes prima fotografie permanentă care a supraviețuit, cea a curții casei sale, folosind o placă de staniol acoperită cu bitum.

- Robert Wilhelm Bunsen (1811-1899) a fost un chimist german care a inventat spectroscopul și a descoperit analiza spectrală, ceea ce a dus la descoperirea elementelor cesiu și rubidiu. Bunsen a descoperit, de asemenea, că hidratul de oxid de fier poate fi folosit ca antidot pentru otrăvirea cu arsenic. Deși numele său a fost dat arzătorului Bunsen, el nu a dezvoltat acest dispozitiv. Cu toate acestea, a inventat o serie de alte instrumente, printre care calorimetrul de gheață, pompa cu filtru și celula electrică zinc-carbon.

- Ernst Werner von Siemens (1816-92) a făcut parte dintr-o familie de ingineri germani care au fondat firma care îi poartă numele. El a inventat dinamul electric și a fost pionier în utilizarea

guttapercii, substanţa asemănătoare cauciucului care izolează cablurile electrice. De asemenea, a construit primul tramvai electric (telecabină), care a debutat la Berlin în 1879, şi primul tren electric din lume.

• Michael Faraday (1791-1867) a fost un fizician britanic care a inventat arzătorul cu gaz (cunoscut mai târziu sub numele de arzătorul Bunsen), utilizat şi astăzi în laboratoarele ştiinţifice. Printre alte mari inovaţii ale sale se numără dezvoltarea benzenului şi a inducţiei electromagnetice. De asemenea, a formulat legile electrolizei care îi poartă numele.

HENRY BESSEMER - VRĂJITORUL MODERN AL OȚELULUI

Sir Henry Bessemer (1813-1898) a fost un industriaș și metalurgist britanic care, în 1856, a dezvoltat o tehnică de producere a oțelului de calitate superioară, numită procesul Bessemer. Metoda Bessemer s-a răspândit rapid în întreaga lume, iar Bessemer a primit numeroase distincții străine pentru descoperirea sa, inclusiv Ordinul Franz Josef al Austriei și o medalie din partea lui Napoleon al III-lea al Franței. De asemenea, a fost numit cavaler în Marea Britanie.

• Sir Henry Bessemer (1813-1898) a fost inventatorul britanic al unui procedeu revoluţionar de fabricare a oţelului, brevetat în 1856.

• Richard Trevithick (1771-1833), părintele călătoriilor pe calea ferată, a fost un inginer mecanic şi inventator britanic care a

dezvoltat primele motoare cu aburi mobile. El a îmbunătăţit proiectul motorului cu abur al lui James Watt şi, până în 1801, a dezvoltat primele trenuri pentru transportul de pasageri. Trei ani mai târziu, au fost aşezate primele şine de cale ferată şi a început epoca călătoriilor cu trenul.

• George Stephenson (1781-1848) a fost un inginer britanic care a proiectat o nouă locomotivă care putea transporta pasageri şi mărfuri. Această locomotivă, cunoscută sub numele de *Rocket, a* fost prezentată în 1829 şi a stimulat industria construcţiilor feroviare chiar mai mult decât munca lui Trevithick.

Primul motor de locomotivă a fost trimis în America de Nord din Anglia în acelaşi an în care a fost prezentată *racheta.*

• Alfred Nobel (1833-1896) a fost un inventator suedez care a creat arme militare precum mine, torpile şi dinamită.

• Guglielmo Marchese Marconi (1874-1937) a fost un inginer electrician italian care a devenit celebru cu primul sistem practic de semnalizare radio. În 1897, a înfiinţat la Londra compania Marconi's Wireless Telegraph Company, Ltd. şi, în 1899, a stabilit comunicaţii radio peste Canalul Mânecii între Anglia şi Franţa. În 1901, a fost primul care a reuşit să trimită semnale radio peste Oceanul Atlantic, între Anglia şi America de Nord. În timpul Primului Război Mondial, s-a ocupat de serviciul fără fir italian şi a dezvoltat transmisia pe unde scurte ca mijloc de comunicare secretă. Americanul Nikola Tesla a dezvoltat un sistem similar înainte ca Marconi să îşi depună brevetele, iar între cei doi a izbucnit o dispută de lungă durată cu privire la cine a inventat radioul. Cu toate acestea, Marconi rămâne cel mai popular inventator creditat şi, cu siguranţă, a făcut ca dispozitivul să aibă succes comercial.

• Vlademar Poulsen (1869-1942) a fost un inventator danez care a dezvoltat primul reportofon în 1898, folosind o bandă de oţel magnetizată în ceea ce el a numit telegrafon. Banda magnetică folosită în prezent la aparatele de înregistrare pe bandă a fost dezvoltată în Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

• Louis Pasteur (1822-1895) a fost un om de ştiinţă francez care este cel mai bine cunoscut pentru dezvoltarea procesului de

pasteurizare, care constă în sterilizarea laptelui și a altor substanțe. De asemenea, a fondat știința microbiologiei și a dezvoltat vaccinuri pentru o gamă largă de boli, inclusiv antrax și rabie.

• Gregor Mendel (1822-1884) a fost un călugăr german care a descoperit legile geneticii prin cercetări asupra mazărei de grădină. Mendel a descris modelele de moștenire în termeni de șapte perechi de trăsături contrastante care apar la diferite soiuri de mazăre. El a observat că trăsăturile erau moștenite ca unități separate, fiecare dintre ele fiind moștenită independent de celelalte. El a constatat că fiecare părinte are perechi de unități, dar contribuie cu doar o singură unitate din fiecare pereche pentru urmașii săi. Unitățile descrise de Mendel au primit mai târziu numele de gene.

Și-a publicat descoperirile în 1866, iar acestea au devenit cunoscute sub numele de Legile eredității ale lui Mendel.

• Louis Lumiere (1864-1948) a fost un pionier francez al fotografiei de film care, împreună cu fratele său Auguste, a inventat un prim sistem cinematografic și a realizat primul film propriu-zis în 1895, prezentându-l publicului în același an: primul spectacol cinematografic din lume.

Inventatorii nord-americani și invențiile lor

• Benjamin Franklin (1706-1790) și-a câștigat faima pentru că a scris o mare parte din Constituția americană, dar a fost și un inventator de sine stătător. Franklin a conceput dispozitive de control al coșurilor de fum (care au fost primele măsuri împotriva poluării) și, în 1744, a inventat soba Franklin, care furniza o căldură mai mare cu un consum redus de combustibil.

Cea mai faimoasă descoperire a sa a fost făcută în 1747, când a demonstrat că fulgerul este un fenomen electric. De asemenea, a inventat paratrăsnetul.

• John Fitch (1743-1798) a dezvoltat primul vapor american în 1787. Ambarcațiunea lui Fitch, pe care a brevetat-o în America și în Franța în 1791, a constituit prima linie de vapoare cu aburi cu program regulat.

• Eli Whitney (1765-1825) este cel mai bine cunoscut pentru

invenţia sa din 1793 a egrenajului de bumbac, o maşină care separa seminţele de fibrele plantei de bumbac cu aţă scurtă, o muncă care până atunci se făcea cu multă muncă manuală.

• David Bushnell (1742-1824) a construit primul submarin în 1775. Denumită *Turtle,* ambarcaţiunea cu un singur pasager era o sferă de smoală, de stejar, acoperită cu bandă de fier şi propulsată de elice şi pompe acţionate manual. Proiectat pentru uz militar, armamentul său era o bombă cu praf de puşcă exterioară cu fitil temporizat.

• George Henry Corliss (1817-1888) a inventat supapa Corliss în 1849, care reglează debitul de abur în cilindrul unui motor. Conceptul a fost apoi utilizat în toate sistemele de motoare acţionate de supape.

• Gail Borden (1801-1874) a inventat procedeul de condensare a laptelui şi de conservare a alimentelor.

• John Ericsson (1803-1889) a fost coproiectantul de origine suedeză al locomotivei cu aburi *Novelty, care a* fost principala concurentă a *rachetei* lui George Stephenson. Deşi proiectul lui Ericsson a eşuat din punct de vedere mecanic în timpul unei curse între *Rocket* şi *Novelty,* aceasta a fost prima locomotivă care a parcurs o milă în mai puţin de un minut.

Ericsson a inventat, de asemenea, elicea cu şurub pentru nave (până atunci, toate navele foloseau vâsle sau roţi cu palete), prima navă cu şurub, *Francis B. Ogden,* lansată la apă în 1837. În 1870, Ericsson a brevetat primul motor cu energie solară, care folosea lumina soarelui pentru a fierbe apa. Aburul creat era apoi folosit pentru a acţiona maşinile.

CHARLES GOODYEAR

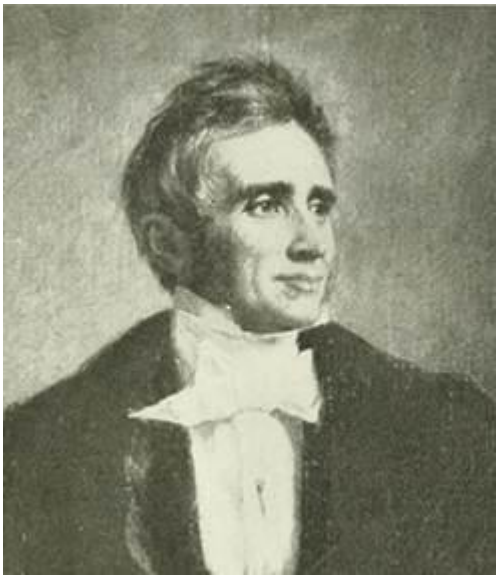

Inventatorul american Charles Goodyear (1800-1860), care a inventat cauciucul vulcanizat.

• Charles Goodyear (1800-1860) a fost un chimist care a inventat cauciucul vulcanizat prin amestecarea cauciucului şi a sulfului la temperaturi ridicate. Această invenţie din 1839 stă şi astăzi la baza industriei de fabricare a cauciucului.

• Elisha Gray (1835-1901) a devenit unul dintre cei mai tragici inventatori din istoria americană atunci când şi-a predat brevetul pentru telefon, la câteva ore după ce Alexander Graham Bell la predat pe al său. Meritul pentru telefon i-a revenit lui Bell, deşi dispozitivul lui Gray fusese dezvoltat simultan. În 1888, Gray a brevetat un sistem de telegraf facsimil şi a fondat Western Electric Company.

• John Moses Browning (1855-1926) a inventat unele dintre cele mai utilizate arme din istoria armelor de foc. El a dezvoltat mai multe inovaţii majore în tehnologia armelor de foc, inclusiv sisteme de încărcare automată şi de încărcare prin culată, precum şi puşti şi puşti de vânătoare cu repetiţie.

• Edwin Howard Armstrong (1890-1954) a dezvoltat mai multe circuite şi sisteme electronice care au fost esenţiale pentru dezvoltarea radioului, inclusiv circuitul regenerativ (1912) şi sistemul de radiodifuziune cu modulaţie de frecvenţă (FM).

Circuitul regenerativ a amplificat semnalele radio slabe şi a

revoluţionat raza de acţiune a transmisiunilor radio. Sistemul de radiodifuziune FM este utilizat în prezent în mod curent.

• Lee De Forest (1873-1961) a proiectat unele dintre primele transmiţătoare radio și telegrafice fără fir. Totuși, cea mai importantă invenţie a sa a fost un tip de tub cu vid pe care De Forest l-a numit "audion" și care astăzi este cunoscut sub numele de "triode". Trioda a fost componenta cheie a tuturor sistemelor de radio, radar, televiziune și calculatoare până la înlocuirea sa cu tranzistorul, la începutul anilor 1950.

• John Deere (1804-1886) a proiectat plugul de oțel în anii 1830, înlocuind versiunea din fontă. Compania pe care a înființat-o în Illinois a devenit celebră pentru fabricarea tuturor uneltelor agricole.

• Charles Edgar Duyera (1861-1938), împreună cu fratele său, James Frank Duyera, a construit în 1894 primul automobil pe benzină din America care a avut succes.

• George Eastman (1854-1932) a patentat primul film pe rolă în 1884. Înainte de aceasta, fotografia era limitată la un număr foarte mic de persoane, dar dezvoltarea lui Eastman a pus fotografia la îndemâna marii mase de consumatori. În 1888, el a perfecţionat aparatul foto Kodak, iar în 1889 a inventat pelicula transparentă flexibilă, care a permis dezvoltarea industriei cinematografice.

THOMAS EDISON - ILUMINAREA LUMII

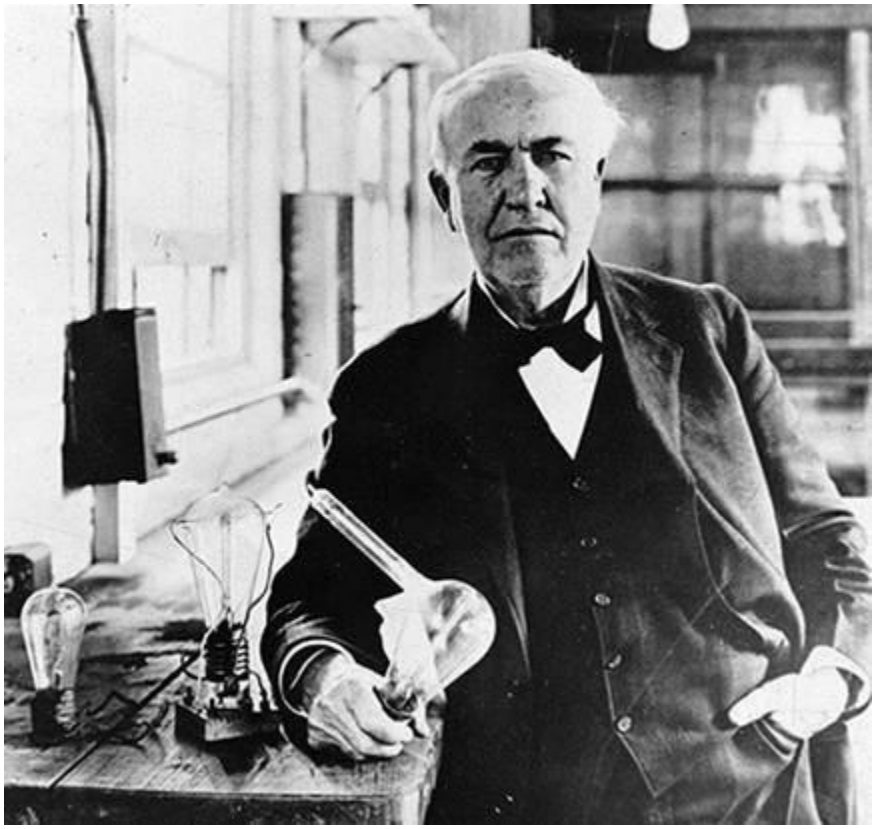

Thomas Alva Edison (1847-1931) a fost inventatorul primei lămpi practice cu incandescență. Această invenție a schimbat literalmente aspectul fizic al lumii, deoarece luminile electrice pot fi văzute chiar și din spațiu.
Această invenție din 1879 a fost una dintre numeroasele opere de geniu ale lui Edison, care au totalizat peste o mie de inovații și au inclus fonograful și o cameră de filmat practică.

• Thomas Alva Edison (1847-1931) a fost un inventator prolific, care a dezvoltat becul electric, un sistem de generare a energiei electrice, fonograful, un dispozitiv de înregistrare a sunetului care folosea un cilindru rotund (mai târziu îl va adapta pentru a înregistra pe un disc plat, care a devenit "pick-up") și proiectorul de filme sau Kinetoscopul. Prin sincronizarea fonografului și a Kinetoscopului, a produs, în 1913, primele filme animate vorbitoare. În 1882, a dezvoltat și a instalat prima uzină centrală electrică, situată în New York City. A dezvoltat, de asemenea, o versiune comercială a bateriei, mimeograful, microtasimetrul (utilizat pentru detectarea schimbărilor infime de temperatură) și o metodă telegrafică fără fir pentru comunicarea cu trenurile în mișcare. În

total, Edison a brevetat peste o mie de invenții.

• Sherman Mills Fairchild (1896-1971) a inventat mai multe aparate de fotografiat și a proiectat primele cabinete de pilotaj închise pentru avioane. De asemenea, a inventat busola radio, frânele hidraulice și trenurile de aterizare pentru avioane. A fondat compania Fairchild Industries, în New York.

• Richard Jordan Gatling (1818-1903) a devenit celebru ca inventator al pistolului Gatling, prima mitralieră cu tragere repetată din lume.

ELIAS HOWE-INVENTATOR AL MAȘINII DE CUSUT

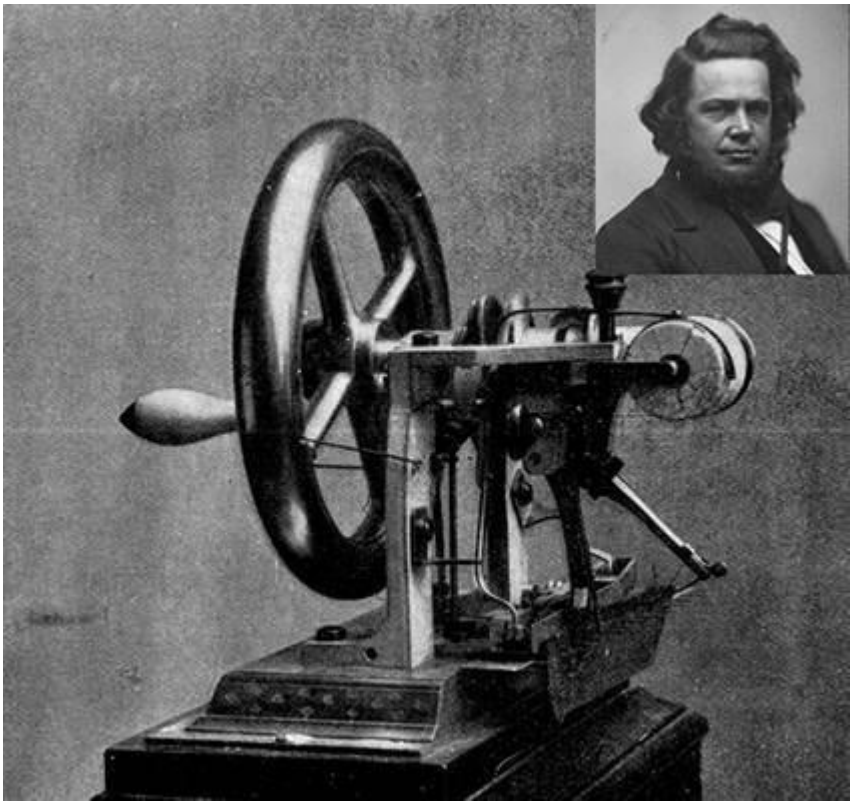

Elias Howe, inventatorul de origine americană care a dezvoltat mașina de cusut, pentru ca apoi drepturile sale de autor să fie încălcate de Isaac Singer, care a produs în masă mașina lui Howe în timp ce acesta se afla în Europa. La întoarcerea sa, Howe l-a dat în judecată pe Singer, a câștigat și a primit despăgubiri semnificative. Deasupra: Mașina lui Elias Howe, 10 septembrie 1846. Cel mai vechi model depus la Biroul de brevete.

• Elias Howe (1819-1867) și-a câștigat faima când, în 1837, a proiectat și, în următorii nouă ani, a construit mașina de cusut, pentru

care a obținut un brevet în 1846. A plecat apoi în Anglia, întorcându-se câțiva ani mai târziu pentru a descoperi că Isaac Singer îi furase brevetul și începuse fabricarea în serie a mașinii de cusut sub numele comercial Singer. Howe l- a urmărit pe Singer în instanță, în timpul căreia Howe a fost acuzat de antisemitism de către Singer, care era evreu, în mod nefondat. După mai mulți ani, Howe a câștigat lupta juridică. Singer a fost obligat să îi plătească inventatorului redevențe pentru toate mașinile de cusut Singer produse vreodată, iar Howe s-a retras ca un om bogat.

• Charles Franklin Kettering (1876-1958) a inventat unele dintre cele mai cunoscute elemente ale vieții moderne. Printre acestea se numără: demarorul electric automat, pe care l-a construit special pentru automobile, dar pe care l-a folosit ulterior pentru multe alte aplicații; prima casă de marcat electronică, dezvoltată în timp ce lucra pentru compania National Cash Register (NCR); primul generator de electricitate alimentat de un motor; vopseaua cu uscare rapidă pentru automobile; benzina cu cifră octanică ridicată și cu plumb; un lichid de răcire netoxică pentru frigidere și primul motor practic pentru locomotive diesel.

• Herbert Edwin Land (1909-1991) și-a câștigat faima prin munca sa în domeniul luminii polarizate: a dezvoltat un nou tip de polarizator, pe care l-a numit Polaroid, prin alinierea și încorporarea de cristale într-o folie de plastic. Începând propriul laborator la vârsta de 19 ani, a înființat în 1937 Polaroid Corporation, care a dezvoltat filtre infraroșii, ochelari de adaptare la întuneric și dispozitive de căutare a țintelor. La sfârșitul anilor 1940, corporația a produs prima cameră Polaroid Land cu autodezvoltare.

• Hiram Percy Maxim (1869-1936) a făcut parte dintr-o familie de inventatori. Tatăl său a inventat mitraliera Maxim și cordita. Printre alte invenții ale lui Maxim se numără un automobil electric în 1897 și dispozitive de amortizare a zgomotului pentru puști și compresoare de aer.

• Cyrus Hall McCormick (1809-1884) a inventat prima mașină de secerat reușită în 1831. Inovațiile tehnice ale acestei mașini au contribuit în mare măsură la dezvoltarea agriculturii moderne și au fost incluse în fiecare secerătoare de succes fabricată de atunci.

Maşina de tuns iarba de grădină se bazează pe invenţia sa originală.

• Samuel Morse (1791-1872) a devenit celebru pentru invenţiile sale privind telegraful electric şi codul Morse. În 1843, Congresul SUA a alocat
30.1 de dolari pentru ca Morse să construiască o linie telegrafică experimentală între Washington DC şi Baltimore, Maryland. Linia a fost instalată cu succes şi, la 24 mai 1844, Morse a trimis primul mesaj telegrafic: "Ce a făcut Dumnezeu!"

• Graves Otis (1811-1861) a fost un pionier în construcţia şi fabricarea ascensoarelor cu aburi. A fondat compania Otis Elevator Company.

• George Mortimer Pullman (1831-1897) a proiectat primul vagon de dormit pe calea ferată. Fabrica sa s-a dezvoltat într-un oraş propriu, Pullman, în Illinois.

• Christopher Sholes (1819-1890) a inventat prima maşină de scris practică în 1867, perfecţionând un proiect care fusese încercat pentru prima dată în 1714 de Henry Mill în Anglia. Dezvoltarea maşinii a fost incredibil de dificilă şi nu mai puţin de şaptezeci şi şase de încercări au precedat designul de succes al lui Sholes. În 1873, Sholes a semnat un contract cu Remington Arms Company, un producător de arme, pentru a construi şi comercializa maşina de scris. Sholes a dezvoltat tastatura "QWERTY" (încă utilizată în calculatoarele moderne de limbă engleză) pentru a depăşi problema tastelor maşinii de scris care se lipesc în punctul de contact cu panglica. Tastele pentru literele care apar cel mai des în combinaţie în limba engleză sunt amplasate la mare distanţă pe tastatură.

• Elmer Ambrose Sperry (1860-1930) a patentat peste patru sute de invenţii, printre care se numără becul electric cu arc electric, tramvaiele electrice, îmbunătăţiri aduse motoarelor electrice, busola giroscopică, giropilotul pentru conducerea navelor, giropilotul automat pentru stabilizarea aeronavelor şi giroscoapele susţinute electric care controlează torpilele submarine şi aeriene.

• Nikola Tesla (1856-1943) a fost un inginer electrician american de origine croată care, în 1888, a proiectat primul sistem practic de generare şi transmitere a curentului alternativ pentru

energie electrică. În 1895, motoarele de curent alternativ ale lui Tesla au fost instalate la proiectul energetic de la Cascada Niagara.

• George Westinghouse (1846-1914) a devenit celebru pentru inventarea broaștei de cale ferată, un dispozitiv care permite trenurilor să treacă de la o cale ferată la alta. În 1868, a inventat frâna pneumatică, pentru care a devenit cel mai cunoscut.

• Chester F. Carlson (1906-1968) a inventat xerografia, un procedeu electronic de copiere uscată pentru reproducerea imaginilor sau a documentelor, numit în prezent fotocopiere.

• Alexander Graham Bell (1847-1922) a fost un inventator american de origine scoțiană care a devenit celebru pentru inventarea telefonului. El a inventat, de asemenea, eleronul, un dispozitiv utilizat în orice aeronavă pentru a controla viteza de ridicare prin aer. A fondat compania de telefonie Bell, iar urmașii săi au fondat revista *National Geographic.*

Adevărata origine a hârtiei

Se afirmă adesea că hârtia a fost inventată în China sau în Egipt. În realitate, niciuna dintre aceste două civilizații nu a avut hârtie. În China fusese inventat un pergament pe bază de textile, iar egiptenii antici foloseau ca pergament trestii legate și ștampilate (papirus). Cele mai vechi pergamente de scris din Europa erau, de asemenea, realizate din textile, dar nu există nicio dovadă că această evoluție a fost transmisă din Orient.

În Europa, resturile de textile erau curățate manual pentru a le face suficient de subțiri pentru a putea fi folosite ca material de scris. Acest proces a fost revoluționat în 1798 de către omul de știință francez Nicholas Louis Robert, care a inventat prima mașină mecanică de prelucrare a hârtiei. Cu toate acestea, materia primă era tot un material textil brut. Mașina lui Robert a fost îmbunătățită de Henry și Sealy Fourdrinier, frați și papetari britanici, care, în 1803, au produs prima dintre mașinile care le poartă numele.

În 1850, un german, Friedrich Gottlob Keller, a conceput prima metodă de fabricare a hârtiei din pastă de lemn, iar un englez, Hugh Burgess, a îmbunătățit acest proces în 1852, amestecând pasta de lemn cu substanțe chimice.

În 1867, chimistul american C.B. Tilghman a adăugat sulfiți în timpul procesului de prelucrare a celulozei, iar în cele din urmă, în 1879, suedezul C.F. Dahl a perfecționat utilizarea pastei de lemn prin adăugarea unei alte substanțe chimice. Hârtia modernă este, așadar, o invenție exclusiv europeană.

Imprimare

Ca și în cazul hârtiei, se afirmă adesea că tipografia a fost inventată în China. Acest lucru este, de asemenea, neadevărat. Chinezii au dezvoltat un sistem inteligent de imprimare a modelelor, în care o bandă de material era așezată pe o imagine pictată pe bază de apă pentru a transfera imaginea, dar acest sistem funcționa doar pentru modele foarte simple și, prin urmare, nu era foarte răspândit. De asemenea, nu există nicio dovadă că această tehnică a fost vreodată exportată în afara Chinei.

În Europa, tiparul a fost dezvoltat de germanul Johann Gutenberg în orașul Mainz, în 1450. Gutenberg și-a bazat designul mașinii de tipărit pe o presă de vin și a dezvoltat caractere în relief și mobile. De asemenea, a fost pionierul utilizării cernelurilor pe bază de ulei pentru imprimare. Invenția presei tipografice a revoluționat răspândirea cunoștințelor. Prima tipografie a fost construită la Veneția în 1469, iar până în 1500, orașul avea 417 tipografii. În 1476, în Anglia a fost construită o presă de tipărire de către William Caxton. Spaniolul Juan Pablos a importat o presă de tipărire în Mexico City, Mexic, în 1539. Aceasta a fost prima presă tipografică din America de Nord. În 1628, Stephen Day a înființat prima tipografie din America în Massachusetts Bay, în 1628.

Praf de pușcă

Prima referire scrisă la planurile de fabricare a prafului de pușcă a apărut în scrierile călugărului englez Roger Bacon din secolul al XIII-lea. Acest lucru contrazice teoria adesea susținută potrivit căreia praful de pușcă a fost dezvoltat în China și exportat în Europa. Chinezii dețineau într-adevăr o substanță chimică inflamabilă pe care o foloseau în tuburi de bambus pentru a face "rachete" care trag biluțe de lut. Cu toate acestea, un călugăr german din secolul al XIV-lea, Berthold Schwarz, este recunoscut ca fiind inventatorul

armei moderne, deoarece a folosit praful de pușcă al lui Bacon pentru a lansa un proiectil cu o greutate substanțială la o viteză puternică. Descoperirea a fost făcută din întâmplare: Schwarz pregătea praful de pușcă într-un vas închis, numit mortar de farmacist, când amestecul s-a aprins și a aruncat în aer pistilul din mortar. Utilizarea termenului "mortar" pentru un tip de muniție a rămas de atunci.

Cel mai vechi tun european datează din 1300 și a fost fabricat în Suedia, în timp ce cel mai vechi tun chinezesc datează din 1332. Tunurile europene sunt, de asemenea, descrise într-un manuscris din 1326 despre război, realizat de Walter de Millimete din Anglia. Fabricile de praf de pușcă au fost înființate în Anglia și Germania în 1334 și, respectiv, 1340. "Gunnis cum telar" ("pistoale cu mânere") s-au răspândit în Europa în anii 1350, o evoluție care a marcat apariția armei de foc personale.

Automobilul

Primul vehicul autopropulsat a fost un motor cu aburi pe trei roți, dezvoltat în 1769 de căpitanul Nicolas Joseph Cugnot, ofițer al armatei franceze. Acesta a fost primul inventator care a reușit să conceapă un dispozitiv care a transformat mișcarea unui piston cu abur în mișcare de rotație prin intermediul unui mecanism cu clichet. Deși proiectul său a eșuat în practică, acesta a stabilit conceptul de bază pentru toate motoarele de atunci.

Următoarele motoare cu aburi au fost dezvoltate în Anglia. Acestea au fost adaptate pentru a funcționa pe șine, iar din această inovație a apărut ideea de a crea motoare de cale ferată. De asemenea, au fost dezvoltate automobile cu aburi și, deși lente și greoaie, au devenit populare în America la începutul secolului XX. Cel mai faimos vehicul cu aburi a fost Stanley Steamer, construit de americanii Freelan și Francis Stanley. Un Stanley Steamer a stabilit în 1906 un record mondial de viteză pe uscat de 121 mile pe oră (205 kilometri pe oră). Vehiculul cu motor cu aburi a fost înlocuit de motorul cu combustie internă, mai puternic.

Motoare cu ardere internă

În 1859, Jean Joseph Lenoir (1822-1900), un inventator francez de origine belgiană, a produs primul motor cu combustie

internă cu un cilindru alimentat cu kerosen şi l-a transformat în primul vehicul cu motor cu combustie internă. Inginerul german Nikolaus Otto (1832-1891) a inventat primul motor cu ardere internă în patru timpi în 1876. Această revoluţie a deschis calea pentru dezvoltarea automobilului modern.

Germanul Gottlieb Daimler (1834-1900) a contribuit la dezvoltarea celebrului motor pe benzină "Otto", dar a devenit celebru pentru "motorul Daimler" din 1887, un motor cu combustie internă de mare viteză care a reprezentat un pas decisiv în dezvoltarea unui automobil viabil. Daimler şi un alt inventator german, Wilhelm Maybach, au montat un motor pe benzină pe o bicicletă şi au creat prima motocicletă în 1885. Această inovaţie a fost urmată în 1887 de primul lor automobil, care a fost un pionier în utilizarea unei manete de direcţie şi a unei cutii de viteze cu patru trepte. Un alt inginer german, Karl Benz, a produs primul său automobil pe benzină în 1886. În 1926, Daimler, Maybach şi Benz s-au unit pentru a forma marca Mercedes Benz a producătorilor de automobile.

În 1897, inginerul german Rudolf Diesel (1858-1913) a proiectat şi inventat motorul care îi poartă astăzi numele. Proiectul său a maximizat utilizarea energiei prin injectarea combustibilului la sfârşitul ciclului de compresie al pistonului (spre deosebire de început, cum se întâmplă în cazul motoarelor convenţionale pe benzină), care este apoi aprins de temperatura ridicată rezultată în urma compresiei.

Drumurile moderne asfaltate au fost rezultatul muncii a doi ingineri britanici, Thomas Telford şi John Loudon McAdam. Telford a conceput sistemul de înălţare a fundaţiei drumului în centru pentru a acţiona ca un canal de scurgere a apei: în cele din urmă, acest sistem a devenit norma pentru toate drumurile de pretutindeni.

Se afirmă adesea că Adolf Hitler şi guvernul naţional-socialist din Germania au inventat autobahn-ul (autostrada sau drumul liber), dar această dezvoltare a fost anterioară ascensiunii lui Hitler la putere.

Prima autostradă adevărată pentru automobile, autostrada, a fost construită între Milano şi lacurile din nordul Italiei în 1922. Cu toate acestea, guvernul lui Hitler a fost primul care a construit un

număr mare de autostrăzi care au legat toate orașele mari din Germania, iar acest concept a fost copiat în întreaga lume.

Puțuri de petrol

Prima exploatare comercială a petrolului natural, cunoscut inițial sub numele de "ulei de rocă", a avut loc în 1852, când medicul și geologul canadian-german Abraham Gessner a obținut un brevet pentru producerea de kerosen din petrol brut.

Primele puțuri de petrol propriu-zise au fost săpate în Germania în 1857, dar prima săpătură de succes a fost realizată în 1859 de Edwin Drake la Oil Creek, Pennsylvania, în Statele Unite. Succesul lui Drake a marcat începutul creșterii rapide a industriei petroliere moderne. George Kettering a fost primul om de știință care a distilat combustibil cu cifră octanică ridicată din petrol brut.

Electricitate

• Omul de știință englez William Gilbert a inventat cuvântul "electricitate" în 1600, când a folosit cuvântul grecesc pentru "chihlimbar" pentru a descrie fenomenul într-o carte.

• În 1672, omul de știință german Otto von Guericke a inventat prima mașină care producea o sarcină electrică.

• În 1773, omul de știință francez Charles Du Fay a descoperit existența a două tipuri de electricitate și le-a numit "vitroasă" și "rășinoasă" (cunoscute ulterior ca sarcină pozitivă și, respectiv, negativă).

• Omul de știință britanic Joseph Priestly a demonstrat în 1766 că forța dintre sarcinile electrice variază invers proporțional cu pătratul distanței dintre sarcini.

• În 1880, fizicianul italian Alessandro Volta a dezvoltat precursorul bateriei electrice moderne. Unitatea de măsură a electricității, voltul, a fost numită după el în onoarea descoperirii sale.

• În 1819, omul de știință danez Hans Christian Oersted a descoperit
că există un câmp magnetic în jurul unui flux de curent electric.

• În 1831, omul de știință britanic Michael Faraday a

demonstrat că un curent care circulă într-o bobină de sârmă poate induce electromagnetic un curent într-o bobină din apropiere.

• În 1840, savantul britanic James Prescott Joule şi savantul german Hermann von Helmholtz au demonstrat că circuitele electrice respectă legea conservării energiei şi că electricitatea este o formă de energie. Unitatea de măsură a energiei, Joule, a fost numită după numele englezului.

• Inventatorul britanic James Clerk Maxwell a investigat proprietăţile undelor electromagnetice şi ale luminii şi a dezvoltat teoria conform căreia cele două sunt identice.

• Fizicianul olandez Hendrik Lorentz a dezvoltat în 1892 teoria electronului, care stă la baza teoriei electrice moderne.

• Fizicianul german Georg Simon Ohm a folosit celula electrochimică a lui Volta şi propriile sale echipamente pentru a determina că curentul care trece printr-un fir este proporţional cu aria secţiunii transversale a acestuia şi invers proporţional cu lungimea sa. Acesta a fost începutul analizei circuitelor electrice şi este cunoscută astăzi sub numele de legea lui Ohm.

• Omul de ştiinţă american Robert Millikan a fost primul care a măsurat sarcina unui electron în 1909.

• Utilizarea pe scară largă a electricităţii ca sursă de energie se datorează în mare parte activităţii unor ingineri şi inventatori americani de pionierat, precum Thomas Alva Edison şi Nikola Tesla.

• Tranzistorul a fost dezvoltat la Bell Telephone Laboratories de către fizicienii americani Walter Houser Brattain, John Bardeen şi William Bradford Shockley. Pentru această realizare, cei trei au împărţit un premiu Nobel.

Televiziune

Conceptul televiziunii a fost iniţiat de scoţianul James Clerk Maxwell, care, în 1873, a prezis existenţa undelor electromagnetice care ar permite ca imaginile şi sunetul să fie transmise prin aer în loc de fire, aşa cum se întâmpla în prezent.

• În 1873, omul de ştiinţă englez Willoughby Smith şi asistentul

său, Joseph May, au descoperit fotoconductibilitatea după ce au observat că, atunci când lumina cade pe elementul seleniu, conductibilitatea electrică a acestuia se modifică. Această caracteristică a fost utilizată în tubul vidicon al camerei de televiziune.

• Fotoemisia, efectul prin care anumite substanţe emit electroni atunci când sunt expuse la lumină, a fost descoperită în 1888, de către fizicianul german Wilhelm Hallwachs. Acest efect a fost aplicat la tubul camerei de televiziune orthicon de imagine.

• În 1906, americanul Lee De Forest a patentat tubul cu vid triodal. Până în 1920, tubul a fost îmbunătăţit până la punctul în care putea fi folosit pentru a amplifica curenţii electrici pentru televiziune.

• Inginerul german Paul Nipkow a proiectat primul sistem de televiziune adevărat în 1884. Acesta consta într-un disc rotativ cu găuri perforate care scana o imagine pe bucăţi într-o cameră. Imaginea scanată era apoi transmisă către un receptor care folosea un alt disc care se rotea pentru a inversa procedura şi a reconstitui imaginea scanată.

• Scanerul mecanic al lui Nipkow a fost folosit între 1923 şi 1925 în sistemele experimentale de televiziune dezvoltate în Statele Unite de Charles
E. Jenkins, iar în Anglia de către scoţianul şi inventatorul John Logie Baird, acesta din urmă dezvoltând sistemul de discuri Nipkow până la punctul în care este în general creditat cu dezvoltarea televiziunii moderne.

• Prima metodă electronică de scanare a unei imagini pentru a fi utilizată împreună cu dezvoltarea lui Baird a fost creată de un englez, A.A. Campbell-Swinton, în 1908.

PHILO FARNSWORTH-PRIMA CAMERĂ TV PRACTICĂ

Philo Taylor Farnsworth (1906-1071) a fost un inventator american care a dezvoltat prima cameră și primul receptor de televiziune practic, care a reprezentat o descoperire de la sistemul "Spinning Disc" al lui Nipkow la procesul de formare electronică a imaginilor. Primul său proiect a fost realizat când avea doar 14 ani.

• Inginerul american Philo Taylor Farnsworth a dezvoltat prima cameră de televiziune practică în 1927 (când avea doar 21 de ani), care a transformat imaginea captată într-un semnal electric. Acest "disector de imagine" a fost primul sistem de televiziune propriu-zis complet electronic.

• În 1878, chimistul şi fizicianul britanic Sir William Crookes a inventat tubul Crookes, care era un dispozitiv din sticlă vidată în care se transmiteau tensiuni înalte între doi electrozi. Tubul Crookes a fost utilizat în experimente care au dus la descoperirea razelor X de către fizicianul german W. C. Roentgen în 1895 şi a electronului de către omul de ştiinţă britanic J.J. Thomson în 1897.

Până în 1908, Campbell-Swinton şi un rus, Boris Rosing, au sugerat în mod independent utilizarea unui tub catodic (CRT) pentru a reproduce imaginea de televiziune pe un ecran acoperit cu fosfor. CRT a fost dezvoltat pentru a fi utilizat în televiziune în anii 1930 de către inginerul electric american Allen B. DuMont.

• Tehnologia ecranelor cu cristale lichide (LCD) a luat naștere în 1888, când botanistul și chimistul austriac Friedrich Reinitzer a descoperit pentru prima dată cristale lichide în colesterolul extras din morcovi. În 1962, americanul Richard Williams a descoperit că trecerea unui curent electric printr-un strat subțire de cristale lichide producea modele cu dungi. Acest lucru a pus bazele tehnologiei de afișare a cristalelor lichide, care a devenit utilizată într-un număr mare de aplicații electrice.

În 1968, cercetătorii americani George Heilmeier, Louis Zanoni și Lucian Barton au conceput o metodă de control electronic al luminii reflectate de cristalele lichide. Primul lor afișaj cu cristale lichide a fost înlocuit de o versiune mai eficientă, concepută de americanul James Fergason în 1969. Proiectul lui Fergason este cel care stă la baza întregii tehnologii actuale a ecranelor plate.

• Primele emisiuni publice de televiziune au avut loc în 1928 la New York, receptoarele fiind construite de compania lui Alexander Graham Bell, General Electric, în timp ce prima emisie publică de programe de televiziune a avut loc la Londra în 1936.

• Televiziunea color a fost conceptualizată și demonstrată de John Logie Baird în 1928, prin utilizarea unui disc Nipkow care conținea cele trei culori primare: roșu, galben și albastru.

Sistemul de utilizare a culorilor primare a fost perfecționat în 1953, iar televiziunea color a fost introdusă în acel an. În aplicațiile ulterioare, cum ar fi în tuburile catodice de televiziune, aceste culori primare au fost schimbate în roșu, verde și albastru.

Zbor - de la baloane la avioane cu reacție în patruzeci de ani

Primele zboruri mai ușoare decât aerul au fost întreprinse în 1783 de doi frați francezi, Jacques și Joseph Montgolfier, care au folosit aer încălzit în baloane. În același an, fizicianul francez Jean Francois de Rozier a efectuat primele zboruri cu baloane cu echipaj uman în apropiere de Paris. În 1785, aeronautul francez Jean Pierre Blanchard, însoțit de americanul John Jeffries, a realizat prima traversare a Canalului Mânecii cu balonul.

Sir George Cayley (1773-1857) a fost un inventator englez care a dezvoltat conceptul de avion modern și este considerat

fondatorul ştiinţei aerodinamicii. Forma esenţială a avionului modern, o structură cu aripi rigide acţionate de un motor care încă nu fusese inventat, a fost proiectată de Cayley în 1799.

În 1808, Cayley şi-a convins vizitiul să piloteze un planor pe care îl construise şi care a fost apoi lansat. Acesta l-a transportat pe angajatul care protesta la 275 de metri înainte de a se prăbuşi şi a devenit primul zbor înregistrat de o persoană într-un avion. Cayley şi-a publicat descoperirile într-o lucrare, "On Aerial Navigation" (1810), care i-a adus titlul de Părintele aviaţiei. În această lucrare, el a stabilit regulile de bază ale aviației, care sunt încă folosite până în prezent, şi anume aripi rigide înclinate, controlul cârmei de direcţie şi aerodinamizarea.

Inventatorul american Samuel Langley a construit primul avion autopropulsat mai greu decât aerul în 1896. Aeronava sa, pe care a numit-o *Aerodrom, a* fost lansată cu ajutorul unei catapulte pe râul Potomac din Virginia. Nu avea pilot, dar şi-a câştigat totuşi renumele pentru că putea zbura cu propria putere.

PRIMUL ZBOR CU ECHIPAJ UMAN - FRAŢII WRIGHT LA KITTY HAWK, CAROLINA DE NORD 1903

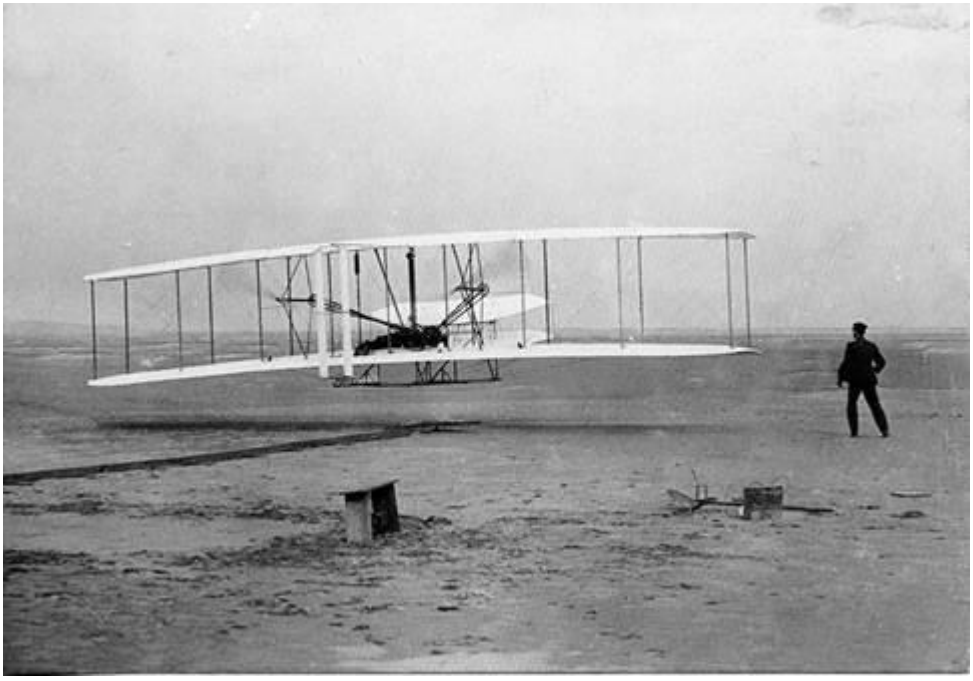

Primul zbor reuşit al avionului Wright Flyer, realizat *de fraţii Wright. Aparatul a parcurs 36,6 m (120 ft) în 12 secunde la Kitty Hawk, Carolina de Nord. Orville Wright se afla la comenzi, iar Wilbur Wright a alergat*

alături pentru a echilibra aparatul, iar în această fotografie faimoasă tocmai își eliberase strânsoarea de aparat. Au trecut doar șaptezeci și cinci de ani de la acest zbor până la construirea primului avion de linie cu reacție Boeing 747 "Jumbo", o aeronavă care avea o anvergură a aripilor mai mare decât primul zbor al fraților Wright.

Frații Wright, Wilbur și Orville, au întreprins primul zbor cu motor cu echipaj uman în decembrie 1903, la Kitty Hawk, Carolina de Nord. Orville Wright, care a efectuat zborul, a inventat, de asemenea, primul tunel de vânt în 1901, ca parte a experimentelor fraților pentru a găsi forma corectă a aripii. Din acel moment, proiectarea aeronavelor s-a îmbunătățit cu pași repezi. Această evoluție a fost stimulată de două războaie mondiale, în ambele cazuri avioanele fiind orientate către aplicații militare.

Zbor pe distanțe lungi

În 1909, aviatorul francez Louis Bleriot a traversat Canalul Mânecii cu un avion. În 1910, pilotul american Eugene Ely a perfecționat conceptul de decolare și aterizare pe nave, iar în 1911, armata americană a folosit un biplan al fraților Wright pentru a face primul test de bombardament în direct dintr-un avion. În 1911, inventatorul și aviatorul american Glenn Curtiss a prezentat primul hidroavion practic.

Primul zbor pe distanțe lungi a avut loc în 1913, atunci când aeronavele au zburat din Franța în Africa de Nord, iar primul serviciu de aviație comercială a început în ianuarie 1914, la doar zece ani după primul zbor al lui Wright. Această primă companie aeriană a operat între Saint Petersburg și Tampa, în Florida.

Jet Aircraft

Primul motor cu reacție a fost proiectat și construit în 1937 de către inginerul britanic Sir Frank Whittle. În termen de doi ani, un inginer aeronautic german, Willhelm Messerschmitt, a produs o versiune germană a motorului cu reacție. În 1939, Messerschmitt a produs primul avion propulsat de un motor cu reacție, iar primul zbor cu reacție din lume a avut loc în Germania Național Socialistă în acel an.

Național Socialiștii și-au menținut avansul în domeniul propulsiei

cu motoare cu reacţie pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial. Primul avion de vânătoare cu reacţie operaţional din lume, Messerschmitt Me 262, a fost pus în serviciu în noiembrie 1944 şi a fost urmat de primul interceptor cu propulsie cu rachete din lume, Messerschmitt Me 163 *Komet.*

ME 262-PRIMUL AVION DE VÂNĂTOARE CU REACŢIE OPERAŢIONAL 1944

Messerschmitt Me 262 Schwalbe ("rândunică") a fost primul avion de vânătoare operaţional cu motor cu reacţie. Au fost produse aproximativ 1.433 de avioane ME 262, dar doar aproximativ 300 au fost folosite în luptă. Acest avion revoluţionar a intrat în serviciu prea târziu pentru a afecta rezultatul războiului, dar a avut o influenţă semnificativă asupra dezvoltării avioanelor postbelice. La sfârşitul războiului, Me 262 şi alte descoperiri tehnologice germane avansate au fost achiziţionate de sovietici şi americani. Me 262 a stat la baza primelor avioane de luptă cu reacţie americane şi sovietice, precum F-86 Sabre şi Sukhoi Su-9.

După război, avioanele şi motoarele Messerschmitt au fost copiate şi au stat la baza tuturor avioanelor militare şi comerciale cu reacţie de atunci. Primele avioane de pasageri cu reacţie din lume au intrat în serviciu la începutul anilor 1950. În 1958, călătoriile cu

avioane cu reacţie au fost din nou revoluţionate odată cu introducerea în America a primului avion de pasageri cu reacţie Boeing 707. Boeing a continuat să domine piaţa mondială a călătoriilor cu avioane de linie, fiind egalat doar de consorţiul european Airbus.

Elicopterul

Primul proiect înregistrat al unui elicopter (care nu a fost niciodată construit) se găsește în desenele lui Leonardo da Vinci, care datează din anul 1500. Deși Da Vinci nu și-a văzut niciodată ideea concretizată, ideea de bază pe care a conceptualizat-o a stat la baza dezvoltării elicopterului.

Mulţi inventatori au încercat să perfecţioneze proiectul original al lui Da Vinci, dar primul elicopter de succes a fost un aparat cu două rotoare proiectat de inginerul german Heinrich Focke, care a zburat în 1936 în Germania Naţional Socialistă.

Acesta a fost urmat în 1939 de elicopterul cu un singur rotor al rusului american Igor Sikorsky, care a efectuat primul zbor în Ohio. După cel de-al Doilea Război Mondial, elicopterul a fost perfecționat și a devenit comun atât în aplicații militare, cât și civile.

Energie atomică

Chimistul britanic John Dalton (1766-1844) este considerat părintele teoriei atomice. El credea că particulele sau atomii diferitelor elemente se disting între ele prin greutatea lor și, în 1803, a publicat primul tabel comparativ al greutăților atomice, inaugurând astfel teoria atomică cantitativă.

Următorul pas important în cercetarea atomică a fost făcut în 1895, când omul de știință german Wilhelm Conrad Roentgen a inventat tehnologia cunoscută sub numele de raze X.

Cercetătorul francez Pierre Curie și soția sa poloneză, Marie, au făcut o serie de descoperiri în studiul și cercetarea energiei nucleare la începutul secolului al XIX-lea. Aceștia au descoperit elementele poloniu și radiu, iar Marie a devenit primul om de știință care a izolat radiul, un metal pur. Unul dintre contemporanii soților Curie a fost fizicianul britanic Ernest Rutherford, care a descoperit razele alfa, beta și

gama emise de radiații. Acest lucru le-a permis oamenilor de știință să exploreze secretele atomului. Rutherford a stabilit că masa atomului este concentrată în nucleul său și că electronii se învârt în jurul nucleului, fiecare având sarcini electrice diferite.

În 1930, fizicianul american Ernest Lawrence a dezvoltat primul accelerator de particule, numit ciclotron.

Reacții nucleare

În 1932, doi oameni de știință britanici, Sir John D. Cockcroft și Ernest Thomas Sinton Walton, au fost primii care au folosit particule accelerate artificial pentru a dezintegra cu succes nucleul unui atom. Aceștia au produs un fascicul de protoni (particule pozitive) care au fost amplificate la viteză mare cu ajutorul unui dispozitiv de înaltă tensiune numit multiplicator de tensiune. Aceste particule au fost folosite pentru a bombarda o țintă de litiu, care a dezintegrat apoi atomii produsului chimic.

Aplicații nucleare

Era inevitabil ca, odată cu cel de-al Doilea Război Mondial, cercetarea nucleară să fie orientată spre scopuri militare. Oamenii de știință, atât din Germania, cât și din America, au lucrat febril pentru a construi o bombă atomică. Germanii au fost primii care au început cu experimentele de fisiune nucleară (fisiunea fiind declanșatorul unei reacții nucleare), dar eforturile lor au fost îngreunate de bombardamentele pe scară largă ale aliaților.

Între timp, savantul italo-american Enrico Fermi a perfecționat fisiunea nucleară. O echipă a fost creată în mare secret pentru a dezvolta bomba atomică sub numele de cod "Proiectul Manhattan". Etapele practice implicate în adaptarea dispozitivului de fisiune al lui Fermi într-o bombă care să poată fi lansată pe calea aerului au fost finalizate la mijlocul anului 1945. Bomba atomică a fost folosită împotriva Japoniei și a pus capăt celui de-al Doilea Război Mondial într-un nor de ciuperci.

După război, cercetarea nucleară a fost adaptată la aplicații civile. Până în anii 1950 și la începutul anilor 1960, în Europa de Vest, în America și în Uniunea Sovietică au fost construite centrale nucleare pentru producerea de energie electrică.

Centralele nucleare din întreaga lume au suferit cel puțin douăzeci de incidente majore care au implicat scurgeri de materiale radioactive din 1961 până în 2011 și, ca urmare, unele națiuni reconsideră utilizarea acestei tehnologii ca sursă de generare a energiei.

Explorarea spațială

Aproape toată teoria zborurilor spațiale a fost elaborată de trei oameni străluciți pe o perioadă de aproape trei secole, între 1600 și 1900. Johannes Kepler a fost un matematician german care, în 1609, a dezvoltat ecuațiile pentru orbitele planetelor și sateliților. În special, el a stabilit că planetele se deplasează în elipse (cercuri aplatizate) și nu în cercuri adevărate.

Isaac Newton a fost omul de știință englez care, în 1687, a scris ceea ce este probabil cea mai mare realizare intelectuală din toate timpurile. În cartea sa, *Principia,* a stabilit legile de bază ale forței, mișcării și gravitației și, în același timp, a inventat calculul, o nouă ramură a matematicii. A făcut toate acestea pentru a dovedi validitatea ecuațiilor lui Kepler, care arată că forța gravitației este cauza cursului orbital al planetelor.

Învățătorul rus Konstantin Tsiolkovski a publicat toate ecuațiile de bază necesare pentru rachetele moderne în cartea sa din 1903, "*Explorarea spațiului cosmic cu ajutorul dispozitivelor de reacție".* În această lucrare, el a anticipat și a rezolvat multe dintre problemele cu care s-au confruntat proiectanții de rachete și a stabilit că rachetele cu combustibil lichid vor fi cel mai bun mijloc de propulsie a obiectelor fabricate de om în spațiu. De asemenea, a scris că rachetele ar trebui construite în etape (pe care le-a numit "trenuri de rachete") și că oxigenul și hidrogenul ar fi cei mai buni combustibili pentru știința rachetelor.

Robert Goddard-Primele rachete

Omul de știință american, Dr. Robert H. Goddard, este considerat părintele rachetelor moderne practice. Experimentele sale cu rachete cu combustibil solid și lichid au stat la baza dezvoltării rachetelor balistice, a sateliților care orbitează în jurul Pământului și a explorării interplanetare. Goddard a lansat prima sa

rachetă în 1926, în Massachusetts, și, deși aceasta a zburat doar 2,5 secunde, a demonstrat că rachetele pot funcționa. În 1930, a lansat prima rachetă cu adevărat reușită din lume, care a atins două mii de picioare și o viteză de cinci sute de mile pe oră.

ROBERT GODDARD-PRIMA RACHETĂ CU COMBUSTIBIL LICHID DIN LUME

Profesorul american de fizică Robert Goddard (1882-1945) a construit prima rachetă funcțională cu combustibil lichid din lume, lansată la 16 martie 1926. Munca de pionierat a lui Goddard a fost în mare parte ignorată în America sa natală, dar a fost exploatată în Germania de către oamenii de știință naziști care au perfecționat tehnologia rachetelor.

Rachetele Național Socialiste au condus cursa spațială

Hermann Oberth, om de știință german, este cunoscut ca părintele călătoriilor spațiale pentru cartea sa revoluționară din 1923, "*The Rocket into Planetary Space".* Ideile lui Oberth au fost bine primite de Adolf Hitler, iar Oberth a primit finanțare pentru a forma o echipă de cercetare și dezvoltare a rachetelor. Unul dintre oamenii de știință pe care Oberth i-a recrutat a fost Wernher von

Braun (1912-1977). Echipa lui Von Braun a dezvoltat prima rachetă balistică intercontinentală (ICBM) din lume, cunoscută sub numele de A4 sau, în limbajul comun, racheta V-2. Această armă a fost folosită pentru a bombarda Marea Britanie şi Anvers în ultimele luni ale celui de-al doilea război mondial şi a fost primul obiect fabricat de om care a ajuns în spaţiu, în care a pătruns la apogeul zborului său.

La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Von Braun a aranjat ca cinci sute de membri ai personalului său de top, o sută de rachete V-2 rămase şi documentaţia să fie predate armatei americane. Acest pariu a dat roade, iar el şi majoritatea colegilor săi au fost trimişi în America pentru a lucra în cadrul programelor militare americane.

Sovieticii au capturat câţiva rătăcitori care au fost duşi înapoi în Rusia şi puşi la muncă. Acolo au produs primele rachete sovietice cu rază lungă de acţiune, cunoscute sub numele de Scuds, şi au contribuit la dezvoltarea programului spaţial sovietic. Primul satelit sovietic, *Sputnik 1, a* fost lansat în 1957, urmat în 1961 de primul zbor spaţial cu echipaj uman, cel al lui Iuri Gagarin. În ambele cazuri, racheta V-2 a fost o derivare a rachetei V-2 care i-a dus pe sovietici în spaţiu.

Între timp, în America, aproximativ două treimi din echipa originală V-2 a fost reasamblată la White Sands Proving Grounds, New Mexico. Condusă de Von Braun şi Oberth, echipa şi-a continuat activitatea, iar în 1950 Von Braun a fost transferat la Huntsville, Alabama, unde timp de zece ani a condus programul de rachete Redstone. A devenit cetăţean american naturalizat în 1955.

În 1958, a fost lansat primul satelit american, folosind din nou o rachetă derivată din V-2 ca vehicul de lansare. După ce Oberth s-a retras în 1960, Von Braun a fost numit director al operaţiunilor de dezvoltare la Centrul de zbor spaţial George C. Marshall, sub egida Administraţiei Naţionale Aeronautice şi Spaţiale (NASA) din Huntsville. Acolo, racheta originală V-2 a fost redezvoltată într-un vehicul de lansare numit racheta Redstone. Primul astronaut american care a intrat în spaţiu, Alan Shepard, a fost transportat pe sub orbită de o rachetă Redstone.

Ultima mare contribuție a lui Von Braun la explorarea spațiului a fost proiectarea rachetei *Saturn V,* care a fost cea mai puternică mașină construită vreodată de om. Această rachetă a fost proiectată special pentru a duce oameni pe Lună și și-a atins acest obiectiv cu misiunea Apollo 11, în cadrul căreia astronauții Neil Armstrong și Edwin Aldrin au devenit primii oameni care au păşit pe suprafața unui alt corp ceresc. Aceştia au fost urmați de cinci alte misiuni cu echipaj uman de succes pe Lună. În total, doisprezece oameni au păşit pe suprafața Lunii înainte ca programul să fie întrerupt.

CEL MAI MARE PROIECT AL LUI VON BRAUN - *SATURN V*

Dr. Wernher von Braun și Dr. Kurt Debus, ambii foști cercetători naziști, fotografiați cu cea mai mare invenție a lor, racheta Saturn V. *Acest vehicul spațial, cea mai puternică mașină construită vreodată de om, cântărea 6,5 milioane de kilograme și avea o înălțime de aproximativ 364 de metri. A fost principalul vehicul de lansare pentru explorarea Lunii de către om și a lansat, de asemenea, stația spațială Skylab pe orbita Pământului.*

Programul spațial american a trecut apoi la construirea unei stații spațiale pe orbită. Până în 1973, prima astfel de stație din

lume, numită Skylab, a fost lansată de una dintre ultimele rachete *Saturn V.* Uniunea Sovietică a dublat aceste misiuni cu programul staţiei spaţiale Soyuz şi chiar a intrat într-o misiune comună cu astronauţii americani.

Următoarea descoperire tehnologică a fost dezvoltarea unei nave spaţiale reutilizabile. Atât sovieticii, cât şi americanii au dezvoltat navete reutilizabile, dar versiunea americană a fost prima care a devenit operaţională, sub denumirea de navetă spaţială. Programul sovietic s-a prăbuşit după căderea Uniunii Sovietice şi nu a zburat niciodată, chiar dacă a fost construită o navă de dimensiuni normale.

Corectitudinea politică afectează NASA

În timpul programului navetei spaţiale, liberalii au observat pentru prima dată că întregul program spaţial - de la oamenii de ştiinţă la astronauţi - a fost alcătuit exclusiv din albi. Au fost ridicate obiecţii, mai întâi cu privire la prezenţa unora dintre membrii echipei iniţiale a lui Von Braun (unuia dintre ei i s-a retras cetăţenia americană şi a fost deportat înapoi în Germania, la aproape patruzeci de ani după ce a sosit pentru prima dată) şi apoi pentru că nu existau astronauţi care să nu fie albi. NASA a primit ordin să aplice un program de acţiune afirmativă şi să găsească astronauţi care să nu fie albi.

Aproape necunoscuţi, dar importanţi

Pe lângă inventatorii celebri, există o serie de alţii care sunt aproape necunoscuţi, dar ale căror contribuţii la societatea modernă nu sunt mai puţin importante.

• James King a fost un american care, în 1851, a patentat prima maşină de spălat care folosea un tambur. Prima maşină de spălat cu motor electric a fost introdusă în 1908 de Hurley Machine Company din Chicago, Illinois.

• Rowland Hill, un învăţător din Anglia, a inventat timbrul poştal în 1837, un act pentru care a fost numit cavaler. Prin eforturile sale, primul timbru din lume a fost emis în Anglia în 1840.

• Jesse W. Reno a fost un american care a brevetat prima bandă transportoare înclinată în 1891. În 1900, inventatorul american

Charles D. Seeberger a adăugat trepte la banda transportoare, creând astfel scările rulante actuale.

• Charles Hanson Greville a fost un om de știință englez care, în 1860, a identificat pentru prima dată proprietățile chimice ale cauciucului natural. Acest lucru a făcut posibilă dezvoltarea cauciucurilor sintetice.

Cercetările efectuate de echipe de oameni de știință din Germania și Statele Unite au dus la producerea primelor cauciucuri sintetice viabile în America după cel de-al Doilea Război Mondial.

• Robert W. Thompson a fost un inventator scoțian care, în 1845, a dezvoltat prima anvelopă pneumatică.

• John Wesley Hyatt a fost un american care a dezvoltat materialele plastice moderne în 1870, după ce a participat la un concurs organizat de un producător de bile de biliard care dorea o alternativă la fildeș.

Hyatt a dezvoltat o metodă de prelucrare sub presiune a piroxilinei, un nitrat de celuloză cu un grad scăzut de nitratare, care fusese plastifiat cu camfor și un solvent alcoolic. Substanța, brevetată sub marca comercială Celluloid, a fost primul plastic. Acest procedeu a dus la apariția industriei materialelor plastice.

• În 1920, chimistul german Hermann Staudinger a descoperit existența macromoleculelor, pe care le-a numit polimeri. Această descoperire a creat știința pe baza căreia au fost dezvoltate toate materialele plastice polimerice moderne.

• Leo Hendrik Baekeland a fost un chimist belgiano-american care a inventat bachelitul, o rășină timpurie, în 1906.

• Johan Vaaler a fost un norvegian care a inventat agrafa de hârtie în 1899.

• Percy Spencer a fost un american care a inventat cuptorul cu microunde la sfârșitul anilor 1950, după ce a făcut experimente cu un magnetron, un dispozitiv conceput pentru a produce unde radio scurte pentru un sistem radar.

• Francezul Claude Chappe a inventat sistemul mecanic de

semaforizare a navelor în 1792.

• William Murdock a fost un englez care a inventat în 1802 iluminatul cu gaz la scară industrială - extins ulterior la străzi.

• Jean Jacques Dony a fost un belgian care a fost primul care a produs un extract de zinc în 1805.

• Friedrich Woehler a fost un german care, în 1827, a fost primul care a produs un extract de aluminiu din argilă.

• Nicolas Appert a fost un francez care a dezvoltat tehnica de sterilizare a conservelor în 1809.

• Benjamin Delessert a fost un francez care a extras zahărul din sfeclă de zahăr în 1812.

• Aristide Bergès a fost a francez care a proiectat site-ul prima hidrocentrală hidroelectrică din lume în Franța, în 1870.

• Henri Sainte-Claire a fost a francez care a inițiat site-ul prima producție industrială de aluminiu în 1854.

• Ernest Solvay a fost un belgian care a inițiat prima producție industrială de sodă în 1861.

• Hilaire de Charbonnet a fost un francez care a inventat mătasea artificială în 1884.

• Charles Tellier era un francez care a inventat frigiderul modern în 1867.

• Percy Gilchrist și Sidney Thomas au fost doi englezi care au extras împreună primul fosfor din fier în 1875.

• P.L.T. Heroult din Franța și C.M. Hall din America au produs independent aluminiu prin electroliză în 1866.

• Eugene Turpin a fost un francez care a inventat melinitul, o încărcătură explozivă, în 1892.

• Herman Dresser a fost un chimist german care a inventat aspirina în 1893.

- Frederick Hopkins a fost un englez care a descoperit existența vitaminelor în 1912.

Implicații rasiale

După cum poate vedea cititorul, nu este o exagerare să spunem că inventatorii albi au fost responsabili pentru aproape toate progresele tehnologice utilizate în prezent în lume.

Cunoștința tehnologică a albilor a modelat fizic fața pământului, în ciuda faptului că albii sunt o minoritate absolută din populația globului.

CAPITOLUL 60: Primul Mare Război al Fraților - Primul Război Mondial

Primul Război Mondial a început ca un conflict localizat între Imperiul Austro-Ungar și Serbia și s-a transformat într-un război mondial care a implicat în cele din urmă treizeci și două de națiuni și a provocat daune incalculabile creșterii demografice a Europei.

Cauza fundamentală a conflictului se află în secolele de războaie naționaliste care au caracterizat istoria europeană în cei două sute de ani care au precedat 1914. Războiul care a izbucnit în acel an a fost diferit, deoarece a fost purtat cu ajutorul creșterii dramatice a tehnologiei care a avut loc în ultima parte a secolului al XIX-lea. Rezultatul a fost un conflict devastator care nu mai fusese văzut până atunci și, din anumite puncte de vedere, nu a mai fost văzut nici până acum.

NAȚIONALISMUL CONDUCE RĂZBOAIELE INTERNE

Kaiserul german Wilhelm al II-lea, în centru, discută planurile de război cu generalul von Hindenburg, în stânga, și cu generalul Paul Ludendorf, în dreapta. În ciuda faptului că au avut relații de sânge majoritatea familiilor regale din Europa nu au avut aparent nicio remușcare în a intra în război între ele.

Conflictele naționaliste au înflorit afrmătoarele războaie napoleoniene

Dacă se poate identifica un punct de plecare pentru valul de conflicte naționaliste din Europa, acesta ar putea fi Revoluția Franceză și războaiele napoleoniene care au urmat. Pe măsură ce armatele lui Napoleon au mărșăluit prin Europa, conceptul de identități naționale și naționalisme distincte a luat amploare și nu este o coincidență faptul că multe dintre națiunile europene moderne au căpătat granițele lor aproximative de astăzi după războaiele napoleoniene.

În acest sens, Imperiul Austro-Ungar a fost un anacronism în peisajul politic european. Acesta era format dintr-o multitudine de elemente etnice (și, în unele părți, rasiale) diferite, reunite sub o singură casă regală. Imperiul Austro-Ungar a fost complet în afara ritmului de răspândire a naționalismului în Europa, iar din acest ferment a ieșit scânteia care, în cele din urmă, s-a transformat în focul războiului mondial.

ASASINATUL DECLANȘEAZĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand de către naționalistul sârb Gavrilo Princip. Complotul de asasinare a lui Ferdinand a fost pus la cale

de "Mâna Neagră", un grup sârb care urmărea obținerea independenței Bosniei-Herțegovina față de Imperiul Austro-Ungar. Princip a fost arestat și, împreună cu ceilalți asasini, a dezvăluit în cele din urmă complotul. În conformitate cu legislația austro-ungară, pedeapsa capitală nu putea fi aplicată unei persoane cu vârsta sub 20 de ani. Prin urmare, Princip a primit pedeapsa maximă de douăzeci de ani și a murit de tuberculoză la 28 aprilie 1918. Mai jos, procesul asasinilor a avut loc la Sarajevo în octombrie 1914. Princip se află în centrul primului rând.

Apariția alianțelor internaționale

Concurența crescândă dintre națiunile europene și o serie de conflicte care datează de la începutul secolului al XIX-lea au dus la formarea a două mari alianțe: Puterile Centrale și Tripla Înțelegere. Puterile Centrale erau formate din Germania, Austro-Ungaria și Italia, în timp ce Tripla Înțelegere era formată din Marea Britanie, Franța și Rusia Imperială.

Toate națiunile implicate în aceste alianțe, motivate de naționalism șovin și de interese internaționale concurente, au investit masiv în armament și au creat mari armate permanente. Înainte de 1914 au avut loc ciocniri minore (de exemplu, când forțele germane și franceze s-au luptat pentru interese concurente în Maroc), dar în iunie 1914, tensiunile atinseseră deja punctul de ruptură, când a fost declanșată scânteia finală.

La 28 iunie, moștenitorul tronului austro-ungar, arhiducele Franz Ferdinand, a fost asasinat la Sarajevo de un sârb bosniac naționalist, Gavrilo Princip, ca parte a unui plan secret al serviciilor secrete militare sârbe de a crea condițiile în care Imperiul Austro-Ungar să fie destrămat și să fie creat un stat slav separat și unit ("Iugoslavia").

Ca represalii, guvernul austro-ungar a adresat sârbilor un ultimatum care conținea zece cerințe, majoritatea legate de suprimarea propagandei anti-austriece în Serbia. Două zile mai târziu, Serbia a acceptat toate cererile, cu excepția a două dintre ele. Acest lucru a fost prea puțin pentru austro-ungari, iar la 28 iulie, Imperiul Austro-Ungar a declarat oficial război Serbiei.

Austro-Ungaria a considerat războiul ca fiind puțin mai mult decât o chestiune locală, care ar fi oferit o ocazie perfectă pentru a stinge panslavismul în devenire, care se afla în plină expansiune în imperiu. În schimb, războiul a scăpat rapid de sub control și a distrus imperiul pentru totdeauna.

Războiul se intensifică odată cu intrarea Rusiei și a Germaniei

Declarația de război împotriva Serbiei a provocat o reacție în lanț în sistemul de alianțe din Europa. Rusia era aliată cu Serbia și a anunțat imediat mobilizarea forțelor sale împotriva austro-ungarilor. Germania a emis apoi un avertisment că orice mișcare împotriva Austro-Ungariei va fi întâmpinată cu rezistență pan-germană. O notă oficială germană a fost trimisă Rusiei prin care se cerea demobilizarea tuturor forțelor rusești. Țarul a refuzat să dea curs cererii, iar la 1 august 1914, Germania a declarat război Rusiei. Franța, care era aliată cu Rusia, a anunțat o mobilizare generală și și-a declarat intenția de a intra în război în cazul în care germanii îi vor ataca pe ruși.

Invazia germană of Belgia și Franța-Britanicii declară război

Pe 2 august, germanii au lovit în vest. Armatele germane au avansat prin Belgia și au intrat pe teritoriul francez la 3 august, moment în care guvernul german a declarat oficial război Franței. Marea Britanie a declarat apoi război Germaniei la 4 august, invocând invazia Belgiei neutre ca fiind principalul *casus belli*. Japonia, care fusese într-o alianță cu Marea Britanie în 1902, a declarat război Germaniei la 23 august.

În câteva zile, au fost deschise trei fronturi mari: în vest, la granița franco-germană, în est, la granița germano-rusă, și în sud-est, între Austria-Ungaria și Serbia.

Avansul german în Vest

Avansul inițial al germanilor pe frontul de vest a fost rapid. Armatele lor au străbătut Belgia și au câștigat prima confruntare majoră cu forțele franceze în Bătălia de la Charleroi. Britanicii au trimis o forță expediționară de 90.000 de oameni peste Canalul Mânecii pentru a-i sprijini pe francezi, dar aceste întăriri au fost, de asemenea, înfrânte de germani în Bătălia de la Mons.

Înfrânți de două ori la rând, francezii și britanicii au fost nevoiți să se retragă cu capul înainte spre vest. Germanii și-au continuat victoriile și au trecut râul Marne, pentru a amenința Parisul. Guvernul francez, care se aștepta ca Parisul să cadă, a mutat principalele organe guvernamentale la Bordeaux, iar prăbușirea generală părea iminentă.

Înaltul comandament german, încântat de succesul ușor și neașteptat de pe frontul de vest, a transferat șase corpuri de armată pe frontul de est, unde campania împotriva Rusiei a intrat în plină desfășurare. Această decizie s-a dovedit a fi o greșeală tactică majoră, deoarece forțele germane slăbite de pe frontul de vest nu au fost în măsură să obțină victoria decisivă care părea posibilă atât de devreme în război.

GERMANII SAPĂ PRIMELE TRANȘEE

Trupele germane au început să sape tranşee uriaşe după ce atacul iniţial s-a epuizat. Contraatacurile Aliaţilor nu au reuşit să spargă sistemul de tranşee german. Aliaţii au urmat rapid exemplul şi au săpat propriile tranşee.

Contraatacul francez şi primele tranşee

Armata franceză s-a întors împotriva forţelor germane slăbite în timp ce acestea traversau râul Marne, la 5 septembrie. Avansul german s-a ofilit sub contraatacul francez neaşteptat şi s-a retras până la râul Aisne, unde, după ce a primit întăriri, a săpat poziţii defensive şi a aşteptat un nou asalt francez.

Poziţiile defensive germane au fost pregătite cu eficienţă teutonă. O reţea de tranşee, sârmă ghimpată, tranşee şi mine a reprezentat un obstacol aproape insurmontabil pentru atacatorii francezi. Această dezvoltare a războiului static în tranşee a stabilit standardul pentru restul conflictului de pe frontul de vest. Era la ani lumină distanţă de piesele de luptă şi tacticile mobile din războaiele europene anterioare - şi mult mai ucigaş.

Francezii au lansat trei atacuri majore pentru a-i alunga pe germani din poziţiile în care se instalaseră: bătălia de pe Aisne, bătălia de pe râul Somme şi prima bătălie de la Arras. Toate cele trei încercări au eşuat, iar francezii au învăţat pe pielea lor cât de eficiente erau tranşeele ca măsură defensivă.

După aceste bătălii, forţele franceze şi britanice şi-au săpat propriile tranşee, care s-au dovedit a fi aproape impracticabile şi pentru germani.

Antwerp cade în mâinile germanilor

În partea de nord a frontului de vest, înaintarea germană nu încetinise. Oraşul belgian Antwerp a căzut în mâinile germanilor la data de octombrie 10, iar armatele britanice şi belgiene s-au retras spre coastă. O prăbuşire completă în Belgia a fost evitată doar atunci când inginerii belgieni au deschis în mod deliberat ecluzele râului Yser, inundând o mare parte a frontului în calea germanilor.

Oprirea temporară a avansării germane le-a dat timp britanicilor să se regrupeze şi să treacă la ofensivă. Într-o serie de confruntări

cunoscute sub denumirea colectivă de Bătălia din Flandra, britanicii au oprit înaintarea germană în Belgia și au forțat un impas bazat pe tranșee, așa cum se întâmplase în Franța.

Frontul de Vest se oprește în decembrie 1914

În decembrie 1914, francezii și britanicii au lansat un nou asalt asupra liniilor germane. Totuși, acest atac a fost dejucat de apărarea germană, iar întregul front de vest a intrat în impas. Până la sfârșitul anului 1914, liniile de tranșee se întindeau pe o distanță de peste opt sute de kilometri, din Elveția până la Marea Nordului. Războiul tranșeelor a rupt mobilitatea necesară pentru a pune capăt conflictelor, deoarece niciuna dintre părți nu a reușit să pătrundă în apărarea celeilalte și să obțină o victorie decisivă. Drept urmare, linia frontului nu s-a mai mișcat aproape deloc timp de încă trei ani de pe pozițiile stabilite în octombrie 1914.

Confruntări navale în Marea Nordului, Pacific și Atlantic

În cursul anului 1914, marinele germane, franceze și britanice s-au angajat în mici bătălii care au avut loc în Marea Nordului și în Oceanul Atlantic. Prima lovitură a fost dată de britanici, care au atacat baza navală germană din Marea Nordului de la Helgoland Bight și au scufundat trei nave germane într-un atac surpriză.

În septembrie și octombrie 1914, un grup operativ format din cinci nave germane a atacat, în Pacificul de Sud, instalațiile franceze și britanice din insulele Tahiti și Fanning Island. Raiderii germani au învins apoi o escadrilă britanică în largul Chile în noiembrie 1914. Victoriile navale germane au luat sfârșit atunci când o forță britanică a angajat raiderii germani în Bătălia din Insulele Falkland în decembrie 1914, scufundând patru dintre cele cinci nave germane. Între timp, submarinele germane au trecut la ofensivă și au scufundat mai multe nave britanice, inclusiv marea navă de război *Audacious,* care a fost torpilată în octombrie 1914.

Zeppelinele atacă Parisul și Londra

Forțele aeriene germane au lansat primul lor raid asupra Parisului în august 1914. Primul raid aerian german asupra orașului Dover, Anglia, a avut loc în luna decembrie a aceluiași an. În 1916, germanii au perfecționat dirijabilul (cunoscut sub numele de

zeppelin, după numele proiectantului său, contele Graf von Zeppelin) și, în cursul acelui an, Anglia și Londra au fost atacate de șaizeci de ori de zeppeline care lansau bombe.

Primul raid al aviației germane asupra Londrei a avut loc în noiembrie 1916, după bombardamentele repetate ale forțelor aeriene franceze și britanice asupra orașelor germane. Bombardamentele civile au continuat până la sfârșitul războiului. Campaniile de bombardamente nu au adus niciun avantaj militar, iar moralul civililor nu a fost afectat în mare parte.

Manfred von Richthofen - Baronul Roșu

Pe parcursul războiului au avut loc o serie de progrese tehnologice în proiectarea aeronavelor. Invenția germană a unei mitraliere care putea trage prin elicea rotativă fără a distruge paletele a făcut din avioanele de vânătoare germane - pentru o vreme - cele mai precise avioane de luptă din aer, cel puțin până când britanicii au duplicat această descoperire.

Printre așii aerului germani care au exploatat acest salt tehnologic s-a numărat celebrul "Baronul Roșu", Manfred von Richthofen. Escadrila sa, "Circul Zburător", a fost celebră pentru că și-a vopsit avioanele în roșu aprins, astfel încât să atragă avioanele inamice (alte avioane erau vopsite în culori menite să evite detectarea).

După ce Richthofen a fost doborât și ucis în 1918, conducerea Circului Zburător a trecut în mâinile adjunctului său, Herman Goering, un alt as al aerului german. Cu toate acestea, până în 1918, sosirea a sute de avioane americane a făcut ca supremația aeriană să treacă definitiv în mâinile Aliaților.

Gazul de clor folosit pentru prima dată

Blocajul de pe frontul de vest a continuat în prima parte a anului 1915, fiind întrerupt doar de un atac masiv al britanicilor la Neuve Chapelle în martie 1915. În ciuda pierderilor uriașe de vieți omenești, atacul britanic nu a reușit să cucerească decât cele mai îndepărtate poziții defensive germane.

Germanii au lansat singura lor ofensivă din 1915 în aprilie la Ieper (Ypres), în Belgia. Acest atac a fost marcat de utilizarea clorului

gazos, un eveniment care a creat un precedent înspăimântător şi care a fost rapid imitat de toate părţile. Atacul german nu a obţinut aproape nimic în ceea ce priveşte câştigurile teritoriale şi s-a destrămat asupra tranşeelor aliate.

În mai şi iunie, francezii şi britanicii au lansat o ofensivă combinată împotriva liniilor germane între Neuve Chapelle şi Arras. Încă o dată, în ciuda pierderilor uriaşe, câştigurile au fost minime şi au ocupat doar 3,5 km de teren, tot bine în interiorul tranşeelor germane. În septembrie, francezii au lansat un atac asupra liniilor germane între Reims şi pădurea Argonne. Din nou, atacul s-a oprit după ce francezii au cucerit doar prima linie de tranşee germane.

IMPERIUL OTOMAN A LUAT SFÂRŞIT ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

O caravană a armatei turceşti îşi croieşte drum prin deşert în cadrul efortului eşuat de a opri înaintarea britanică în Orientul Mijlociu. Imperiul Otoman a fost distrus în acest război, în mod ironic după ce s-a aliniat Germaniei, una dintre naţiunile care în secolele anterioare fusese un bastion împotriva expansiunii otomane în Europa.

Ruşii invadează Prusia Orientală, dar sunt înfrânţi la Tannenburg

Pe frontul de est, germanii s-au descurcat iniţial prost. Armatele ţarului au învins forţele germane în mai multe confruntări purtate în august 1914 şi au avansat adânc în Prusia Orientală şi în provincia austriacă Galacia. Situaţia germană a devenit atât de disperată încât au fost lansate planuri de urgenţă pentru evacuarea întregii provincii Prusia de Est. În sud, armatele ruseşti au cucerit cea mai mare parte a Galaciei şi, în martie 1915, erau pregătite să invadeze Ungaria.

Tocmai când prăbușirea Germaniei în Prusia de Est părea inevitabilă, o nouă armată germană sub comanda generalului Paul von Hindenburg a intrat în luptă. Forțele germane s-au luptat cu rușii în Bătălia de la Tannenburg și au obținut o victorie neașteptată, dar decisivă, în ultima săptămână a lunii august 1914. Întreaga Armată a doua rusă a fost distrusă în această bătălie, iar acțiunile ulterioare au distrus, de asemenea, cea mai mare parte a Armatei întâi ruse. Aceste înfrângeri cumulate i-au forțat pe ruși să se întoarcă pe teritoriul lor, unde linia frontului avea să rămână pe toată durata războiului.

Germanii și austro-ungarii avansează spre est

Forțele germane au urmat victoria de la Tannenburg cu alte două victorii în prima și a doua bătălie de la Lacurile Masuriei, purtate în septembrie 1914 și, respectiv, februarie 1915. În aprilie 1915, o armată combinată germană și austro-ungară a lansat o ofensivă majoră împotriva rușilor, care i-a alungat pe aceștia din Carpați. În mai, o nouă ofensivă împotriva rușilor în centrul Poloniei a forțat armatele țarului să se retragă complet din Galacia. Până în septembrie 1915, germanii i-au alungat pe ruși din Polonia, Lituania și Courland și au intrat în posesia graniței vestice a Rusiei.

Când avansarea spre est s-a oprit în cele din urmă, linia frontului se afla în interiorul Rusiei, în spatele râului Dvina, între Riga și Dvinsk, și la sud până la râul Nistru. Rușii au pierdut mii de oameni și mult echipament. Aveau să treacă luni de zile până când aveau să joace din nou un rol semnificativ în război.

Atac britanic și francez în sud-estul țării

Pe cel de-al treilea front, cel dintre Austro-Ungaria și Serbia, atacurile inițiale austriece au fost respinse de mica, dar puternica armată sârbă. Frontul a intrat apoi în impas și, în octombrie 1915, trupele britanice și franceze au debarcat în Grecia neutră, la Salonic (cu permisiunea guvernului grec), cu scopul de a veni în ajutorul Serbiei.

Bulgarii, care căutau să se răzbune pentru înfrângerea suferită în cel de-al doilea război balcanic din 1913, au intervenit apoi în conflict. Bulgaria a declarat război Serbiei și a intrat în mod oficial în război de partea Puterilor Centrale. Trupele aliate proaspăt debarcate au avansat în Serbia, dar au fost înfrânte de o ofensivă

bulgară bine planificată și forțate să se retragă înapoi în Salonic.

NOILE ARME GERMANE - ZEPPELINUL ŞI SUBMARINUL U- BOAT

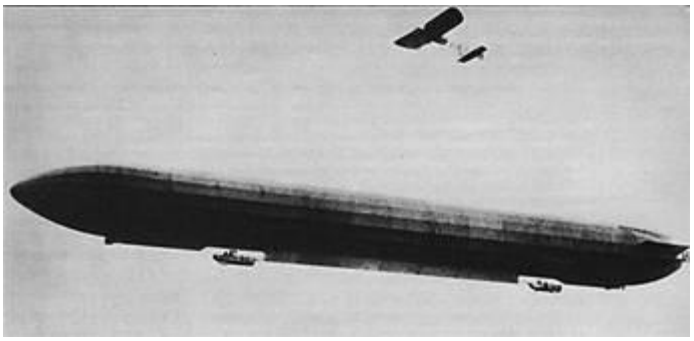

Cele două inovații tehnologice germane majore ale războiului au fost zeppelinul (văzut aici cu escorta sa de vânătoare), care a fost folosit pentru a bombarda Parisul și Londra, și submarinul, care a încercat să blocheze Marea Britanie în încercarea de a întrerupe aprovizionarea americanilor. În cele din urmă, ambele arme s-au dovedit a fi nereușite în ceea ce privește modificarea rezultatului războiului.

Serbia invadată de Puterile Centrale

În octombrie 1915, Serbia a fost invadată de o armată formată din soldați din Imperiul Austro-Ungar și Germania. Acest atac, care a avut loc la scurt timp după victoria bulgarilor în Serbia, a dus la zdrobirea acestei națiuni. Până la sfârșitul anului 1915, Serbia a fost ocupată de Puterile Centrale și eliminată din conflict.

Turcia intră în război prin atacul asupra Rusiei

Turcia otomană, încă supărată după înfrângerea și expulzarea din teritoriile din sudul Europei pe care le deținea în timpul Primului Război Balcanic din 1912, a fost ușor de convins să se alăture unui atac împotriva Rusiei, rivalul său de lungă durată și cel mai aprig

din Europa de Est. Navele de război turceşti şi germane au bombardat porturile ruseşti de la Marea Neagră, iar Rusia a răspuns prin declararea războiului împotriva Turciei în noiembrie 1914.

Marea Britanie şi Franţa au declarat apoi război Turciei şi, astfel, printr-o serie de circumstanţe bizare, puterea non-albă care încercase atât de mult timp să-i cucerească pe austrieci s-a trezit aliată cu această naţiune central-europeană.

Turcii au trecut la ofensivă şi, până în decembrie 1914, au cucerit o mare parte din regiunea Caucazului. Rușii, aflaţi sub o presiune severă din partea germanilor în vest şi a turcilor în sud, au cerut ajutorul puterilor aliate sub forma unui atac de diversiune asupra Turciei. În februarie 1915, unităţi navale franceze şi britanice au bombardat forturile turceşti de-a lungul Dardanelelor. Acest lucru a fost urmat de două invazii maritime la Gallipoli, în Turcia.

Campania de la Gallipoli

Invazia Turciei, numită şi Campania Dardanelelor, dar cel mai frecvent amintită ca Bătălia de la Gallipoli, s-a desfăşurat în două etape, între aprilie 1915 şi ianuarie 1916. Atacul, o încercare de a captura capitala otomană Constantinopol, a eşuat. Invazia teritoriului turc a avut loc dinspre mare, prima forţă de invazie fiind formată din trupe britanice şi franceze, susţinute de soldaţi din Corpul de armată australian şi neozeelandez (ANZAC).

Deşi invazia a stabilit un mic cap de pod, trupele aliate nu au reuşit niciodată să se deplaseze mai mult de trei kilometri în interior. După ce bătălia a durat mai bine de opt luni fără niciun avans semnificativ, Aliaţii au anulat atacul şi s-au retras, cu peste 140.000 de morţi şi răniţi. Înfrângerea a dus la retrogradarea iniţiatorului planului, Primul Lord al Amiralităţii Winston Churchill, şi la prăbuşirea guvernului britanic. A fost cea mai mare victorie turcească a războiului.

Britanicii cuceresc Mesopotamia de la turci

Mesopotamia, care se află în Irakul de astăzi, a fost ocupată de armatele musulmane invadatoare în anul 633 d.Hr. şi a fost ulterior încorporată în Imperiul Otoman. Britanicii, care acţionau din colonia

lor din India, au lansat un atac asupra acestei frontiere estice a turcilor otomani. După o serie de bătălii, cea mai mare parte a Mesopotamiei a fost cucerită, iar de acolo britanicii au lansat o nouă ofensivă asupra Bagdadului.

În urma unei acţiuni disperate de ariergardă turcească în Bătălia de la Ctesifon din noiembrie 1915, britanicii au fost înfrânţi şi forţaţi să se retragă înapoi în Mesopotamia, unde au fost asediaţi de turci în oraşul Al Kuut.

Italienii schimbă tabăra şi se alătură aliaţilor

Deşi Italia era un membru oficial al alianţei Puterilor Centrale, a rămas neutră până în mai 1915. În acea lună, italienii au schimbat tabăra şi, aliaţi cu Marea Britanie, Franţa şi Rusia, au declarat război Puterilor Centrale.

Italienii au lansat o ofensivă pentru a cuceri Trieste de la austro- ungari, dar după patru bătălii majore cu armata austriacă la râul Isonzo, din iunie până în decembrie, au eşuat în toate încercările lor de a pătrunde.

NOUA ARMĂ BRITANICĂ - TANCUL

Concepută de Leonardo da Vinci, britanicii au fost primii care au pus în practică această armă. Prima bătălie în care au fost folosite tancuri a fost bătălia de pe Somme din septembrie 1916, la care au participat 49 de tancuri. Puţin mai mult de un an mai târziu, patru sute de tancuri

britanice au pătruns în liniile germane de lângă Cambrai, capturând opt mii de oameni și o sută de tunuri.

***Scufundarea vasului* Lusitania**

Până în mai 1915, germanii au instituit o politică de blocare a Marii Britanii pentru a o supune. Ei au considerat că, dacă britanicii ar putea fi privați de toate proviziile și materiile prime, ar trebui să ceară pacea. A fost declarată o politică de război submarin fără restricții și toate navele care călătoreau spre sau dinspre Marea Britanie au fost declarate ținte legitime, susceptibile de a fi scufundate fără avertisment.

La 7 mai 1915, vasul britanic de pasageri *Lusitania,* care transporta muniții și provizii militare, a fost torpilat de un submarin german. Mai mulți cetățeni americani se aflau la bord și au murit în urma scufundării navei. Guvernul american a protestat, iar germanii au anunțat atunci o modificare a politicii lor: pe viitor, toate navele de acest tip vor fi avertizate înainte de a fi atacate, iar americanii s-au angajat să își îndemne cetățenii să nu călătorească pe astfel de nave.

În martie 1916, un vas de linie francez, *Sussex, a* fost scufundat de un submarin german, din nou cu pierderi de vieți americane, ceea ce a dus la o altă controversă între guvernele american și german. De data aceasta, germanii au anunțat că renunță complet la politica de război submarin fără restricții.

Bătălia de la Iutlanda

La sfârșitul lunii mai 1916, o flotă britanică a atacat o serie de nave germane în largul coastei daneze, la Jutland. După o bătălie epică care a durat două zile, cele două flote s-au retras din acțiune, ambele revendicând victoria. Britanicii au pierdut trei crucișătoare de luptă, trei crucișătoare blindate, opt distrugătoare, iar 6.094 de oameni au fost uciși. Germanii au pierdut un pre-dreadnought, un crucișător de luptă, patru crucișătoare ușoare, cinci nave torpiloare și 2.551 de oameni. Deși pierderile britanice au fost mai mari, flota germană nu a mai ieșit niciodată pe mare în număr atât de mare.

Abatoarele de la Verdun și de pe Somme

Victoriile germanilor în est împotriva rușilor le-au permis să transfere o jumătate de milion de oameni înapoi pe frontul de vest în 1916, iar în februarie au lansat o nouă ofensivă menită să rupă liniile franceze din jurul orașului Verdun.

După lupte crâncene, germanii au cucerit câteva fortărețe din împrejurimi, dar nu au reușit să cucerească Verdun, în principal datorită apărării eroice a francezilor sub conducerea unuia dintre cei mai abili generali, Philipe Petain (care a primit titlul de Erou de Verdun în Franța).

Până la sfârşitul lunii noiembrie, francezii au recucerit toate teritoriile pierdute, iar linia frontului a revenit la poziția din februarie. Pierderile germane și franceze au fost masive. Pierderile franceze au fost atât de grave încât au putut contribui doar cu șaisprezece divizii (din cele patruzeci prevăzute) la următoarea ofensivă aliată.

Acest atac, cunoscut sub numele de Bătălia de pe Somme, a început în iulie 1916 și a continuat până în noiembrie. A fost marcat de primele câștiguri teritoriale semnificative ale Aliaților din timpul conflictului în vestul țării, prin preluarea a aproximativ 125 de mile pătrate de teren smuls de sub controlul german. Principalul motiv al acestei surprinzătoare câștiguri teritoriale a fost introducerea unei arme secrete britanice, tancul. Aceasta a fost prima dată când un vehicul blindat a fost desfășurat într-un război, iar acestea au fost numite tancuri doar pentru a le masca natura în timp ce erau construite.

BĂTĂLIA DE LA SOMME-1,1 MILIOANE DE VICTIME

Bătălia de pe Somme a fost cea mai mare bătălie individuală din întregul război. Lansată oficial la 1 iulie 1916, bătălia a durat până în noiembrie. Până la încheierea acesteia, britanicii au suferit 420.000 de pierderi, dintre care aproape 60.000 în prima zi. Francezii au pierdut 200.000 de oameni, iar germanii aproape 500.000. Bătălia de pe Somme a început cu un bombardament de artilerie asupra liniilor germane care a durat o săptămână și în care au fost trase 1.738.000 de obuze. Se spera ca acest bombardament să distrugă tranșeele și amplasamentele defensive germane. A fost o credință greșită: germanii aveau adăposturi adânci și, când bombardamentul s-a oprit, trupele lor s-au redistribuit pur și simplu.

Până la sfârșitul bătăliei, tot ce au avut Aliații de arătat pentru pierderile masive a fost o fâșie de pământ cu o lățime de cel mult 30 de mile și o adâncime de șapte mile.

O nouă ofensivă rusă se încheie cu un eșec

În est, rușii au lansat o nouă ofensivă împotriva liniilor germane în februarie 1916, cu intenția de a recuceri regiunea lacului Narocz, la nord-est de Vilna. Atacul a fost un eșec, iar rușii au pierdut peste 100.000 de oameni.

În iunie 1916, rușii au lansat o nouă ofensivă împotriva austriecilor pe un front larg, de la Pinsk la Czernowitz. Acest atac a străbătut 40 de mile și a luat jumătate de milion de prizonieri până când sosirea întăririlor germane a respins avansul rusesc. Rușii au pierdut un milion de oameni în timpul celor patru luni de campanie.

Avansul rusesc a convins România să intre în război de partea

Aliaţilor. În august 1916, românii au declarat război Germaniei şi Austriei şi au invadat provincia austro-ungară Transilvania. Acest atac a dus la o invazie combinată a României de către armatele austriacă, bulgară şi turcă. România a fost complet invadată până în ianuarie 1917 şi eliminată din război.

Frontul de sud vede înaintarea aliaților

Pe frontul de sud, alte cinci bătălii au avut loc pe râul Isonzo în 1916. Cinci au fost lansate de italieni şi una de austrieci, dar toate au eşuat în obiectivul lor de a sparge impasul de pe front.

Între timp, disensiunile din Grecia au crescut din cauza a ceea ce era perceput ca fiind atitudinea pro-germană a regelui grec. Această disensiune a căpătat o formă fizică după ce o nouă debarcare de trupe aliate la Tesalonic i-a determinat pe grecii rebeli să înfiinţeze un guvern alternativ sub supravegherea aliaților în noiembrie 1916. Grecia a fost divizată din punct de vedere politic şi fizic în două părți: una neutră, iar cealaltă beligerantă activă în război. Guvernul "rebel" al Greciei a declarat război Germaniei şi austro-ungarilor, în timp ce marina aliată a blocat partea neutră a Greciei. De asemenea, trupele aliate au invadat teritoriul Imperiului Austro-Ungar şi au cucerit Macedonia până la sfârşitul anului.

Teritoriu turcesc invadat

Ofensiva terestră britanică împotriva Imperiului Turc Otoman a continuat pe tot parcursul anului 1916. Până în februarie 1916, cea mai mare parte a Mesopotamiei fusese curățată de trupele turcești, iar în Arabia Saudită a avut loc o revoltă arabă împotriva dominației turcești. Această evoluție le-a permis britanicilor să invadeze Peninsula Sinai din Egipt şi să avanseze în Palestina.

Declarația lui Balfour mobilizează evreimea internațională

Cucerirea Palestinei de la Imperiul Otoman s-a dovedit a fi esențială în atitudinea Congresului Sionist Mondial față de război. Congresul Sionist Mondial, înființat în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea, a încercat să creeze o patrie evreiască în Palestina şi a văzut în ocupația britanică a acestui teritoriu o oportunitate de a-şi impune cererile.

După mai multe întâlniri cu sioniștii, ministrul britanic de externe, Lordul Arthur Balfour, a făcut o promisiune publică în 1917, prin care promitea că Marea Britanie va sprijini crearea unei patrii evreiești în Palestina. Acest angajament, cunoscut sub numele de Declarația Balfour, a fost recompensat de Congresul Sionist Mondial cu promisiunea că va mobiliza evreii din întreaga lume în favoarea cauzei Aliaților - în ciuda faptului că multe mii de evrei germani luptau atunci în armata germană. Mai important, sioniștii au promis că își vor folosi influența pentru a atrage Statele Unite în război. (În acest scop au avut cel mai mare succes dintre toate, după cum s-a subliniat anterior).

Statele Unite intră în război

Președintele american Woodrow Wilson fusese ales pe baza unei politici neintervenționiste, dar evoluția războiului pe mare și mașinațiunile din culise ale lobby-ului evreiesc au împins țara spre război.

În ianuarie 1917, Germania a anunțat că va recurge la un război submarin fără restricții împotriva tuturor navelor de transport maritim către și dinspre Marea Britanie. Aceasta a fost o nouă încercare de a-i forța pe britanici să se predea prin privarea fizică a acestora de combustibilul și alimentele necesare.

Reintroducerea acestei politici a adus scuza de care Wilson avea nevoie pentru a aduce America în război. În februarie 1917, SUA au rupt relațiile diplomatice cu Germania și au declarat oficial război două luni mai târziu. Momentul intrării SUA în război - aproape simultan cu Declarația Balfour - este prea remarcabil pentru a fi fost o coincidență.

În iunie 1917, aproximativ 175.000 de soldați americani se aflau deja în Franța. Până la sfârșitul războiului, peste două milioane de soldați americani fuseseră trimiși în Europa, unde au jucat un rol decisiv în victoria Aliaților.

Blocada submarinelor germane of Marea Britanie eșuează

Încercarea germană de a înfometa Marea Britanie prin război submarin a eșuat în primul rând datorită dezvoltării încărcăturilor de adâncime și a altor dispozitive de vânătoare de submarine, a utilizării

convoaielor protejate pentru transport maritim și a capacității copleșitoare de producție industrială a Statelor Unite, care putea produce noi nave și provizii mult mai repede decât ceea ce atacurile germane puteau spera să neutralizeze.

În aprilie 1918, britanicii, într-un efort de a pune capăt războiului submarin, au blocat portul submarin german de la Zeebrugge, în Belgia, scufundând în mod deliberat trei crucișătoare britanice îmbătrânite la intrarea în port.

În cele din urmă, războiul de uzură a devenit prea mare, iar pierderile submarinelor germane au depășit pierderile navelor aliate. Campania germană a fost abandonată treptat.

DISTRUGEREA ORAȘELOR FRANCEZE DE PE FRONTUL DE VEST

Dimensiunea uluitoare a distrugerilor provocate pe frontul de vest, cauzate de bombardarea continuă a aceloraşi poziţii datorită în mare parte frontului static, este evidentă din această fotografie a rămăşiţelor unui oraş francez, situat chiar în spatele frontului aliat. Unele zone au fost nivelate până la pământ: copaci, iarbă, arbuşti şi clădiri deopotrivă.

Mata Hari, faimosul spion

În 1917, o olandeză pe nume Gertrud Margarete Zelle a fost arestată de poliția franceză la Paris. La acea vreme, ea lucra ca dansatoare erotică, folosind numele de scenă Mata Hari.

Pe lângă viața profesională de dansatoare de striptease, a fost și spioană germană. Prin atragerea în relații sexuale a unui șir de ofițeri aliați de rang înalt (cu care s-a împrietenit în clubul în care lucra), ea a reușit să obțină multe secrete militare importante pentru stăpânii ei. De atunci, numele Mata Hari a devenit sinonim cu o femeie fatală. Prima Mata Hari a fost executată în octombrie 1917 de către un pluton de execuție francez.

Revolta franceză izbucnește după un eșec al aliaților

În aprilie și mai 1917, Aliații au lansat o ofensivă majoră pe frontul de vest la Arras. Germanii s-au retras pe o nouă poziție la mică distanță, cunoscută sub numele de Linia Hindenburg. Înaintarea aliaților a fost oprită la această poziție defensivă puternic fortificată și bine pregătită. Deși trupele canadiene au cucerit o mică serie de dealuri cunoscute sub numele de Vimy Ridge, iar principalele forțe britanice au avansat șase kilometri, aceasta a devenit suma totală a câștigurilor Aliaților.

Un atac francez în Champagne a avut un rezultat atât de slab încât trupele s-au răzvrătit. Dezordinea a trebuit să fie înăbușită de poliția militară, iar întăririle (de care era mare nevoie în altă parte) au fost trimise de urgență pentru a înlocui forțele răzvrătite.

În iunie, a avut loc o a doua ofensivă aliată, când britanicii au încercat să spargă liniile germane din Flandra. După un angajament de deschidere la Messines, o bătălie statică a avut loc la Ieper din iulie până în noiembrie. În ciuda faptului că ambele părți au pierdut peste 250.000 de oameni, niciuna dintre liniile frontului nu s-a mișcat.

Primul atac în masă cu tancuri

Un asalt epic în apropiere de Verdun a permis francezilor să recupereze o mică suprafață de teren, iar în bătălia de la Cambrai din noiembrie 1917, britanicii au desfășurat patru sute de tancuri în

primul atac în masă al tancurilor din timpul războiului.

Greutatea ofensivei a străpuns liniile germane, dar lipsa rezervelor a făcut ca atacul să se oprească înainte de a putea fi exploatat corespunzător. În urma unui contraatac german, gaura de 8 km din liniile germane a fost închisă, iar linia frontului inițială a fost restabilită din nou.

Rușii se prăbușesc în urma abdicării țarului

Germanii l-au lăsat pe revoluționarul comunist Lenin și pe cohortele sale să intre în Rusia cu intenția deliberată de a-i lăsa să provoace probleme. Această tactică s-a dovedit a fi un succes dincolo de speranțele germane. O revoluție populară în martie 1917 l-a forțat pe țar să abdice și un nou guvern provizoriu a fost numit la Moscova.

Cu toate acestea, spre marea furie a lui Lenin (și a germanilor), noul guvern rus a continuat să participe la război. În iulie, rușii au obținut câștiguri modeste pe frontul din Galați, deși un contraatac german imediat a recucerit zonele pierdute și apoi a continuat să cucerească orașul Riga și întreaga Letonie până în octombrie 1917.

În noiembrie 1917, Partidul Comunist a preluat controlul asupra Rusiei, iar Lenin a ajuns în sfârșit la putere. În câteva zile, comuniștii au oferit un armistițiu, iar la jumătatea lunii decembrie au semnat Tratatul de la Brest Litovsk, care a pus capăt în mod oficial războiului dintre Rusia și Germania.

Conform tratatului, Germania a păstrat controlul asupra unor teritorii vaste din est, inclusiv aproape toată Ucraina, Bielorusia și vestul Rusiei. Germanii ocupanți au fost expulzați abia după prăbușirea lor în vest, peste un an mai târziu.

Încă mai multe bătălii la Isonzo

Pe frontul sudic, au avut loc și mai multe atacuri în jurul frontului blocat la râul Isonzo. Atacurile italiene din 1917, care au dus la a zecea și a unsprezecea bătălie de pe Isonzo, au cedat datorită apărării germane solidă ca piatra.

În octombrie 1917, o nouă ofensivă germano-austriacă a spart linia italiană în apropierea orașului Caporetto și a dus la primele

câștiguri reale din acea campanie. Italienii au pierdut cel puțin 300.000 de soldați luați prizonieri și cu ușurință tot atâția au dezertat. Trupele franceze și britanice au fost trimise de urgență în Italia pentru a consolida frontul de sud și au luat poziție alături de forțele italiene de-a lungul râului Piave.

În Grecia, impasul de lungă durată a luat sfârșit în iunie 1917, când partea neutră a fost cucerită de partea pro-aliată. Regele grec a abdicat, iar guvernul provizoriu, recunoscut de Aliați, a fost instalat.

Lawrence al Arabia și revolta arabă împotriva turcilor

Până în noiembrie 1917, forțele britanice din Palestina i-au alungat pe turci din ultima lor fortăreață din Gaza, iar în luna următoare orașul Ierusalim a căzut în mâinile armatei aliate.

În același timp, revolta arabă din Arabia Saudită, ajutată de conducerea asigurată de un ofițer al armatei britanice pe nume colonelul T. E. Lawrence (cunoscut și sub numele de "Lawrence al Arabiei"), a reușit să-i alunge pe turcii otomani din acest teritoriu.

În plus, forțele britanice au cucerit Bagdadul, Ramadi și alte orașe importante din Irakul de astăzi. Granițele Imperiului Otoman se micșoraseră considerabil la sfârșitul anului 1917, iar amenințarea unei înfrângeri iminente a încurajat disensiunile interne din Turcia.

România se predă

Prăbușirea Rusiei a forțat și România să abandoneze războiul. În mai 1918, a fost semnat Tratatul de la București. Acesta a pus capăt participării României la conflict, a cedat teritorii Imperiului Austro-Ungar și a acordat Germaniei un contract de închiriere pe termen lung a unor sonde de petrol românești.

Prăbușirea Austro-Ungariei

În septembrie 1918, o armată aliată combinată de 700.000 de oameni a început o ofensivă în Balcani împotriva părții sud-estice a Imperiului Austro-Ungar, în Serbia. Ofensiva a avut succes și, în decurs de o lună, bulgarii s-au predat și au ieșit din război.

Armatele aliate au avansat în România, unde un nou guvern

provizoriu a rupt Tratatul de la Bucureşti şi a reintrat în război de partea aliaţilor. În doar câteva luni, succesele austro-germane anterioare din sud- est s-au transformat într-o înfrângere. Belgradul a fost capturat de Aliaţi la începutul lunii noiembrie 1918, iar o invazie italiană aproape simultană a capturat Albania.

Pe frontul de sud, o ofensivă austriacă împotriva poziţiilor combinate italiene, franceze şi britanice de-a lungul râului Piave în iunie 1918 a fost înfrântă după ce 100.000 de soldaţi austrieci şi-au pierdut viaţa.

Înfrângerea austriacă de la râul Piave a dat iniţiativa militară aliaţilor. Bătălia de la Vittorio Veneto, desfăşurată între octombrie şi noiembrie 1918, a dus la distrugerea principalei armate austriece. Sute de mii de prizonieri au fost luaţi şi principala forţă austriacă a fost zdrobită. Mii de soldaţi demoralizaţi s-au retras într-un mod dezastruos, iar linia frontului a fost slăbită iremediabil.

La 3 noiembrie, oraşul Trieste a căzut în mâinile Aliaţilor, iar oraşul Fiume s-a predat două zile mai târziu. Amploarea înfrângerilor a servit drept semnal pentru sfârşitul Imperiului Austro-Ungar. Cehii şi slovacii şi- au declarat naţiunile independente.

În octombrie, slavii din sud s-au declarat independenţi, iar în noiembrie maghiarii şi-au înfiinţat propriul guvern. Austriecii şi maghiarii au semnat apoi un armistiţiu cu Aliaţii la 3 noiembrie 1918, iar ultimul împărat habsburgic, Carol I, a abdicat. A fost proclamată Republica Austriacă. Germania, care intrase în război pentru a sprijini Imperiul Austro-Ungar, s-a trezit acum izolată.

Prăbuşirea Turciei şi sfârşitul Imperiului Otoman

În septembrie 1918, britanicii au înfrânt ultimele forţe turceşti din Palestina şi au mărşăluit în Liban şi Siria. Damascul a căzut în mâinile Aliaţilor în octombrie, în timp ce francezii ocupau Beirut.

Confruntat cu prăbuşirea completă a forţelor sale armate, Imperiul Otoman a semnat Armistiţiul de la Moudros la 30 octombrie 1918, care a pus capăt implicării Turciei în război. Tratatul a obligat Turcia să se demobilizeze, să rupă relaţiile cu Puterile Centrale şi să permită navelor aliate să treacă prin

Dardanele. Acest lucru a însemnat sfârşitul Imperiului Otoman, iar "Tinerii Turci", sub conducerea lui Kemal Attaturk, au preluat puterea în această ţară şi au transformat-o într-un stat secular.

GERMANII SE PREDAU ÎN VAGONUL DE TREN DE LA COMPIÈGNE

Delegaţia franceză, condusă de Ferdinand Foch (al doilea din dreapta), iese de la ceremonia de semnare a armistiţiului, care a avut loc într-un vagon de cale ferată, într-o poiană din pădurea din Compiègne. Vagonul de tren a fost folosit din nou în 1940 pentru a marca capitularea Franţei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar apoi a fost mutat ca trofeu de către germani la Berlin, unde a fost distrus ulterior. O replică se află în locul său în actualul Muzeu al Victoriei şi al Păcii din Compiègne.

Germanii lansează un ultim atac disperat

În decurs de un an, Germania a trecut de la ceea ce părea a fi o victorie completă la o izolare totală şi la prăbuşirea tuturor aliaţilor săi. Înaltul comandament german a perceput în mod corect că singura salvare consta într-o pătrundere decisivă pe frontul de vest. Germanii şi-au chemat toate rezervele şi trupele de pe frontul estic, acum dispărut, şi şi-au pregătit planurile de atac.

În martie 1918, cel mai mare asalt german din timpul războiului a fost lansat la Arras asupra liniilor britanice. Ferocitatea atacului i-a făcut pe britanici să se retragă aproximativ 40 de mile înainte de a fi oprit de un contraatac francez hotărât.

În luna următoare a avut loc un nou asalt german care a împins din nou liniile britanice, iar un al treilea atac în iunie i-a luat prin surprindere pe francezi pe râul Aisne. Germanii au avansat până la 40 de mile de Paris, care a fost bombardat de masivul și faimosul tun german cu rază lungă de acțiune cunoscut sub numele de "Big Bertha".

Cu toate acestea, germanii și-au lăsat ofensiva pentru prea târziu. Până la momentul conducerii spre Paris, primele trupe americane au fost desfășurate. O forță combinată franceză și americană a oprit înaintarea germană în Bătălia de la Marna, iar până la jumătatea lunii iulie, ofensiva germană s-a epuizat. Armata germană era epuizată. Avea puține rații și provizii, iar în țară se manifestau neliniști politice. Până la sfârșitul lunii iulie, Aliații i-au respins pe germani peste râul Marna și au preluat inițiativa pe frontul de vest.

În august, un atac britanic la Amiens a rupt liniile germane, iar o nouă ofensivă aliată a dus la cea de-a doua bătălie de pe Somme și la cea de-a cincea bătălie de la Arras. Germanii au fost forțați să se retragă până la ultima lor poziție defensivă, linia Hindenburg.

În septembrie, valuri de trupe americane proaspete au capturat paisprezece mii de soldați germani epuizați și înfometați la Saint-Mihiel. Americanii au înaintat apoi prin Pădurea Argonne și au rupt liniile germane între Metz și Sedan.

După această înfrângere, guvernul german a cerut un armistițiu. Această încercare de a pune capăt războiului în octombrie 1918 a eșuat, deoarece președintele american Woodrow Wilson a insistat să negocieze doar cu un guvern german democratic.

Britanicii au atacat apoi în Belgia și în nordul Franței, în timp ce, la începutul lunii noiembrie, forțele combinate americane și franceze au ajuns la Sedan. În același timp, un nou asalt asupra liniei Hindenburg a rupt liniile germane.

ÎN GERMANIA IZBUCNESC PROTESTE ÎN MASĂ ŞI REBELIUNI DE INSPIRAŢIE COMUNISTĂ

Războiul a devenit din ce în ce mai nepopular şi în Germania. Stimulat de agitatorii comuniști care sperau să repete Revoluția rusă în Germania, în marile orașe germane au avut loc proteste de amploare și chiar unele rebeliuni armate. Mai sus, unul dintre cele mai faimoase proteste, la 4 noiembrie 1918, la Kiel, după ce marinarii germani au refuzat să urmeze ordinele de a pleca pe mare.

Înființarea Republicii de la Weimar în Germania

Între timp, condiţiile de pe frontul intern german deveniseră disperate. O blocadă aliată a navelor germane a cauzat penuria de alimente şi materii prime, în timp ce înfrângerile militare şi oboseala de război au creat un teren ideal pentru revoluţionari. Comuniştii germani, care căutau să imite Revoluţia Rusă, s-au angajat în acţiuni de agitaţie în masă, iar condiţiile dificile ale vremii au făcut ca aceştia să găsească multe urechi receptive.

În mai multe oraşe au izbucnit revolte comuniste violente, iar flota germană s-a răzvrătit. Au fost introduse o serie de reforme democratice şi, pentru prima dată în istoria Germaniei, au fost organizate alegeri, deşi cu un număr limitat de voturi. Cu toate acestea, Partidul Social-Democrat a câştigat, iar liderul său, Friedrich Ebert, a devenit cancelar. În noiembrie 1918 a urmat abdicarea Kaiserului Wilhelm al II-lea.

Primul guvern german ales a avut sediul în oraşul Weimar, iar republica germană proclamată la 9 noiembrie 1918 a devenit cunoscută sub numele colocvial de "Republica de la Weimar". Epoca

împăraţilor germani s-a încheiat definitiv.

Republica de la Weimar se predă

Guvernul de la Weimar a trimis o delegaţie la Aliaţi pentru a cere încetarea imediată a războiului. Un armistiţiu a fost semnat la 11 noiembrie 1918, iar soldatul american Henry Gunther, în mod ironic de origine germană, a devenit ultimul soldat care a murit, cu un minut înainte de intrarea în vigoare a armistiţiului.

Mulţi soldaţi germani au acuzat mai târziu cu amărăciune Republica de la Weimar că a "înjunghiat armata pe la spate", deoarece Aliaţii nu au invadat niciodată efectiv teritoriul german înainte de capitulare. Guvernul de la Weimar şi-a asumat, de asemenea, responsabilitatea pentru capitularea într-un război la care nu participase la declanşarea căruia nu fusese parte şi a fost obligat să accepte termenii duri ai Tratatului de la Versailles.

Acest lucru i-a făcut pe politicienii de la Weimar şi mai nepopulari în rândul populaţiei germane şi, în cele din urmă, a deschis calea pentru o renaştere naţionalistă care avea să fie exploatată de Adolf Hitler.

În ceea ce priveşte armistiţiul, flota germană rămasă a fost predată aliaţilor. Tratatul de la Versailles a cerut, de asemenea, ca toate aceste nave să devină proprietatea permanentă a Aliaţilor. În semn de protest, echipajele germane de pe navele internate şi-au sabordat flota la baza navală britanică din Scapa Flow.

Războaiele uitate - China şi Africa

Conflictul din Europa şi din Orientul Mijlociu este cea mai cunoscută parte a Primului Război Mondial, dar "războaie uitate" au fost purtate şi în alte părţi ale lumii. În august 1914, o forţă anglo-franceză a deschis războiul în colonii prin capturarea Togolandului din Africa de la germani. În luna următoare, coloniştii germani au fost alungaţi din Camerun.

În septembrie 1914, sud-africanii albi, oficial aliaţi ai Marii Britanii, au invadat şi ocupat Africa de Sud-Vest germană. O expediţie sud-africană pentru a cuceri colonia Africii de Est germane (Tanzania de astăzi) a avut mult mai puţin succes. Forţele germane din Africa de Est, care erau formate dintr-un număr mare de recruţi negri şi o mică

parte din soldații și ofițerii germani albi, sub comanda generalului Paul von Lettow-Vorbeck, au respins cu succes un atac al trupelor britanice și indiene în noiembrie 1914.

Un an mai târziu, un al doilea atac al unei armate combinate britanice, sud-africane și portugheze, condusă de fostul general din Războiul Bur Jan Smuts, a capturat principalele orașe germane din Africa de Est. Cu toate acestea, Lettow-Vorbeck a continuat războiul fără încetare. El și trupele sale s-au retras spre sud și au invadat Africa de Est portugheză (actualul Mozambic) în 1917. În anul următor, forțele germane au lansat un atac asupra coloniei Rhodesia, deținută de britanici. Bătălia încă făcea ravagii atunci când a fost semnat armistițiul din Europa, iar Lettow-Vorbeck s-a predat abia la trei zile după capitularea germană în Europa.

Germania pierde coloniile din Pacific

În august 1914, Noua Zeelandă a ocupat colonia germană din Samoa. Forțele australiene au cucerit posesiunile germane din Arhipelagul Bismarck și Noua Guinee, iar japonezii au cucerit portul Shandong din China, deținut de germani, în noiembrie 1914. Japonezii au ocupat, de asemenea, Insulele Marshall, Insulele Mariane, grupul de insule Palau și Insulele Caroline, aflate sub control german.

Consecințele rasiale ale războiului

Primul Război Mondial a fost o luptă sângeroasă, inutilă și violentă, care a luat viața a peste 8,4 milioane de europeni. Numărul de morți pe țară au fost după cum urmează:

Rusia-1,700,000; Franța-1,357,800; Imperiul Britanic-908,371; Italia- 650,000; Statele Unite-126,000; România-335,706; Serbia-45,000; Belgia- 13,716; Grecia-5,000; Portugalia-7,222; Muntenegru -3.000; Germania-1.773.700; Austria-Ungaria-1.200.000; Imperiul Otoman-325.000; Bulgaria-87.500; Total-8.538.015.

Deoarece o mare parte din război s-a desfășurat pe teritoriul francez, pierderile Franței au fost disproporționat de mari în raport cu populația sa.

Guvernul francez a permis o imigrație semnificativă din coloniile

sale nord-africane şi subsahariene pentru a satisface nevoile de forţă de muncă, o mişcare care a dus la stabilirea în Franţa a unei importante populaţii non- europene. Marea Britanie, deşi slăbită, a suferit cel mai puţin dintre toate puterile vest-europene, atât în ceea ce priveşte pierderile materiale, cât şi cele umane. Imperiul britanic s-a extins ca mărime ca urmare a anexării teritoriilor germane.

Statele Unite ale Americii au jucat un rol cheie în stabilirea rezultatului războiului. Sosirea unui număr mare de trupe şi materiale proaspete şi bine înarmate s-a dovedit a fi decisivă pentru oprirea ultimului atac german pe frontul de vest şi pentru realizarea ultimei lovituri chiar înainte de sfârşitul războiului.

Primul Război Mondial a însemnat, de asemenea, sfârşitul Imperiului Otoman, care dominase atât de mult timp Orientul Mijlociu şi o mare parte din sud-estul Europei. Britanicii au intrat în posesia unei mari părţi din fostele teritorii otomane din Orientul Mijlociu, inclusiv Palestina. Acest din urmă teritoriu s-a dovedit a fi problematic pentru britanici, care s-au văzut nevoiţi să încerce să liniştească atât sionismul mondial, cât şi cererile arabe de autoguvernare. În cele din urmă, naţionaliştii evrei sionişti aveau să lanseze un război terorist feroce împotriva administraţiei britanice din Palestina.

Rusia a încheiat războiul în pragul unei revoluţii comuniste şi al unui război civil care s-a încheiat abia în 1924. Ţara fusese devastată de ani de proastă guvernare înainte de război şi, ca urmare, a suferit pierderi umane şi materiale uriaşe. Au trecut ani buni până când s-a restabilit o aparenţă de stabilitate.

Germania a fost devastată, deşi războiul nu a ajuns niciodată pe teritoriul său, cu excepţia excursiei iniţiale a ruşilor în Prusia de Est. Sfâşiată de rebeliuni şi revoluţii, Republica de la Weimar, înfiinţată la sfârşitul războiului, a fost sortită eşecului. Prăbuşirea economică a fost urmată de reparaţiile uriaşe pe care Germania a fost obligată să le plătească învingătorilor. De asemenea, Germania a fost considerată singura responsabilă pentru război. Acest lucru a fost nedrept, deoarece Kaiserul nu era mai vinovat decât oricare dintre ceilalţi lideri europeni: toţi au fost lipsiţi de viziune, permiţând ca întregul continent să se prăbuşească în nebunie, ceea ce, din păcate, a fost cauza principală a celui de-al Doilea Război Mondial.

CAPITOLUL 61: Revoluția din octombrie - Comunismul în Rusia

În cursul anului 1917, în Rusia au avut loc două revolte care au devenit cunoscute sub numele colectiv de "Revoluţia din februarie" şi "Revoluţia din octombrie". Ambele au avut efecte tumultuoase asupra istoriei secolului XX.

Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice (URSS) a fost creată ca urmare a Revoluţiei din Octombrie, iar acest stat va juca un rol important în politica mondială timp de puţin peste şaptezeci de ani înainte de a se prăbuşi, distrus de o combinaţie între contradicţiile economice inerente comunismului şi conflictele etnice.

REVOLTA SE NAŞTE PE STRĂZILE DIN RUSIA

Momentul se consolidează: Suporterii sovietici se adună pe străzi, susținuți de armata rusă. O combinație de guvernare proastă, aventuri militare eșuate și dificultăți economice cauzate de o familie regală care nu se mai ocupa de problemele sale, a creat condițiile ideale pentru revoluție.

Rusia imperială se confruntă cu crize din ce în ce mai mari

Secolul anterior anului 1917 a fost marcat de crize din ce în ce mai grave pentru Rusia imperială. O rebeliune din 1825 aproape că l-a răsturnat pe țarul Nicolae I, iar revoluția din 1905, care s-a încheiat cu

masacrele din Duminica sângeroasă de la Sankt Petersburg, a fost o dovadă a nemulţumirii de lungă durată a maselor faţă de statul rus.

Rusia imperialistă a fost unul dintre beligeranţii iniţiali în Primul Război Mondial. Cu toate acestea, până în 1917, armatele ţarului au fost înfrânte într-un număr tot mai mare de bătălii. Rusia era prost echipată pentru a lupta într-un război modern. Avea o economie subdezvoltată şi prost gestionată şi se încorda de secole sub regimul ţarist autocratic. Condiţiile erau coapte pentru revoluţie.

Chiar dacă Rusia ţaristă adoptase un sistem parlamentar ales, cunoscut sub numele de Duma, dreptul de vot era foarte restrâns şi limitat aproape exclusiv la nobilimea ţaristă loială. Condiţiile din Rusia s-au deteriorat dramatic în timpul Primului Război Mondial. Penuria de alimente era frecventă, iar trupele ruseşti au fost cel mai prost aprovizionate dintre toate naţiunile implicate în război. Aceştia au stat perioade lungi de timp fără hrană sau chiar fără îmbrăcăminte de bază, dar se aşteptau să lupte şi să rămână loiali unui sistem de care erau înstrăinaţi de mult timp.

În timp ce foametea ameninţa o mare parte a Rusiei, grupurile pro- reformiste care dominau Duma au emis un avertisment către ţar că reformele sunt necesare pentru a preveni o revoltă. Ţarul Nicolae al II-lea fie a ignorat în mod deliberat aceste avertismente, fie era atât de detaşat de realitate încât nu le-a crezut.

Revoluţia din februarie

Până în februarie 1917, mari mulţimi au organizat demonstraţii zilnice în Petrograd (acum numit Sankt Petersburg) pentru a protesta împotriva penuriei de alimente, a ţarului nedemocrat şi a războiului. Până în acest moment, Duma se afla efectiv sub controlul unui grup pro-reformist moderat numit Partidul Socialist al Muncitorilor şi era deschis simpatizantă faţă de protestatari.

La 23 februarie, aproximativ 90 de mii de oameni s-au adunat la o singură demonstraţie în care principala revendicare a fost pâinea. Simplitatea cererii mulţimii a servit ca o indicaţie a cât de disperată devenise situaţia. Poliţia şi trupele au fost chemate pentru a dispersa mulţimea, dar aceasta a rămas nemişcată. În orice caz, majoritatea soldaţilor au fost, în orice caz, înţelegători faţă de cererile mulţimii.

A doua zi, pe 24 februarie, tensiunile au crescut şi mai mult. Jumătate din populaţia Petrogradului a intrat în grevă şi sute de mii de oameni au umplut străzile. Cererea de pâine a fost extinsă la o cerere de abdicare a ţarului şi de încetare a războiului.

Primii sovietici înfiinţaţi

Greva masivă a paralizat Petrogradul, care, din cauza statutului său de capitală a naţiunii, a dus la oprirea administraţiei guvernamentale. Inevitabil, greva a devenit violentă. Mai multe secţii de poliţie au fost luate cu asalt de bande de greviști înarmaţi şi incendiate.

În fabrici au fost înfiinţate "consilii muncitoreşti" (numite soviete), alese în mod democratic. Partidul Socialist al Muncitorilor a câştigat cu uşurinţă majorităţi în alegerile pentru aceste soviete, care au devenit în curând organisme guvernamentale locale de facto, după ce şi-au însuşit multe îndatoriri şi responsabilităţi care erau de obicei apanajul guvernului ţarist.

Revoltele din armata rusă

La 26 februarie, ţarul a chemat armata rusă la Petrograd pentru a reprima revolta. La început, au avut loc câteva ciocniri violente, dar majoritatea trupelor s-au răzvrătit şi au refuzat să tragă asupra muncitorilor. Prima linie de apărare a vechii ordini s-a prăbuşit sub un val de lipsă de loialitate provocat de propria miopie a ţarului.

Ţarul Nicolae al II-lea a refuzat în continuare să accepte că ceva nu era în regulă. El a ordonat dizolvarea Dumei, dar acest organism s-a reunit în mod informal şi a ales un cabinet provizoriu pentru a conduce ţara. La 27 februarie, nu mai rămăsese nimic din administraţia ţarului, iar Duma informală era guvernul de facto.

La Petrograd, 150.000 de soldaţi s-au alăturat revoluţiei. Împreună cu un număr mare de muncitori, acum înarmaţi, au preluat controlul total din capitală şi a alungat ultimii oficiali ai guvernului ţarist care mai rămăseseră. Până în acel moment, revoluţia făcuse aproximativ 1.500 de victime.

Țarul abdică

Sovietele din Petrograd s-au unit pentru a alege un soviet superior pentru tot Petrogradul și, împreună cu Duma, au format o administrație socialistă relativ moderată, ale cărei priorități au fost organizarea aprovizionării cu alimente și eliberarea sutelor de prizonieri politici care fuseseră închiși de guvernul țarist.

Deși sovietele de la Petrograd erau ferm în favoarea reformei, ele nu erau dominate de comuniștii mai radicali. Atât Duma, cât și sovietele din Petrograd credeau în continuarea războiului împotriva Germaniei, în ciuda faptului că sfârșitul războiului era o cerere specifică a mulțimilor care au alungat guvernul țarist din capitală. Țarul și-a dat seama că domnia sa era pe sfârșite și a abdicat în mod oficial la 2 martie 1917.

Germanii îi permit lui Lenin să intre în Rusia

Vladimir Ilici Ulianov, care mai târziu și-a luat numele de Lenin, s-a născut în 1870 și a devenit un revoluționar convins la vârsta de 17 ani, când fratele său a fost executat pentru participarea sa la un complot de asasinare a țarului.

Pe atunci era deja un adept al lui Karl Marx, care publicase *Manifestul Comunist* în 1848.

Lenin a fost arestat de poliția țaristă în 1887 pentru activitățile sale subversive și a fost exilat în Siberia timp de trei ani. După eliberare, Lenin a fugit în Europa de Vest, unde a construit aripa radicală a Partidului Comunist Rus, în special prin publicarea din Elveția a celebrului său ziar *Iskra* (*Scânteia).*

Lenin s-a întors pentru scurt timp în Rusia în 1905 pentru a lua parte la revoluția eșuată din acel an. După ce aceasta a eșuat și a fost suprimată, a fugit din nou în exil. Revoluția din februarie 1917 l-a luat prin surprindere pe Lenin, care se afla încă în Elveția când a izbucnit. El a făcut imediat o a făcut o ofertă guvernului german, în care spunea că, dacă acesta îi va oferi un pasaj sigur spre Rusia, va încerca să scoată Rusia din război.

Germanii au fost de acord cu acest plan și, împreună cu un grup de revoluționari selecționați, Lenin a fost trecut clandestin peste

linia frontului, în cadrul unei operaţiuni secrete în care comuniştii s-au ascuns într-un camion de cale ferată. Lenin a sosit la Petrograd în aprilie 1917, însoţit de micul său grup de revoluţionari înrăiţi.

LENIN APARE CA LIDER BOLŞEVIC DUPĂ ANI DE EXIL

Vladimir Lenin, un arhicomunist de-o viaţă, a încheiat un acord cu autorităţile militare germane în plin Prim Război Mondial: dacă îl lăsau să se întoarcă în Rusia, el ar fi organizat o revoluţie, l-ar fi detronat pe ţar şi ar fi scos Rusia din război. Germanii i-au făcut să treacă clandestin graniţa într-un vagon de tren sigilat. Lenin a reuşit să-şi atingă obiectivele. Mai sus, el salută mulţimea de binevoitori la Moscova în 1918, după ce a devenit liderul Uniunii Sovietice nou formate.

Lenin şi bolşevicii

La întoarcerea lui Lenin, Partidul Comunist, aproape adormit, a fost reactivat. Partidul Comunist fusese creat în urma unei divizări în timpul conferinţei din 1903 a Partidului Socialist al Muncitorilor.

În momentul scindării, Lenin a obţinut majoritatea delegaţilor la conferinţă, iar fracţiunea sa a devenit ulterior cunoscută sub numele de "bolşevici" sau "majoritate", în timp ce cei care au rămas în urmă au fost cunoscuţi sub numele de "menşevici" sau "minoritate".

Totuşi, aceste nume nu au reflectat susţinerea facţiunilor în rândul populaţiei cu drept de vot. Menşevicii, sau socialiştii moderaţi,

aveau cel mai mare sprijin, după cum au dovedit fără îndoială cele câteva alegeri care au avut loc. Astfel, atunci când Lenin a cerut sovietului de la Petrograd, în 1917, să adopte politici de confiscare a pământului, de distribuire a acestuia către țărănime și de încetare a războiului, el s-a adresat unui organism dominat de menșevici, iar cuvintele sale au fost ignorate.

Revoluția se răspândește

Folosind revoluția de la Petrograd ca model, revolte similare au avut loc în întreaga Rusie: în fiecare caz, sovietele au fost create în tandem cu autoritățile civile create de Duma. Aproape toate sovietele au fost dominate de menșevici și toate se considerau aservite guvernului central menșevic.

Guvernul provizoriu a desființat poliția țaristă, a abrogat toate limitările privind libertatea de opinie, de presă și de asociere, precum și toate legile care îi discriminau pe evrei.

În ciuda tuturor acestor mișcări, structura de bază a societății ruseşti a rămas neschimbată, iar guvernul și-a exprimat hotărârea de a continua războiul împotriva Germaniei cu orice preț.

Această incapacitate de a aborda problemele de bază care împinseseră populația la o rebeliune deschisă a dus la radicalizarea sovietelor muncitorești. Nu a trecut mult timp până când aceste organisme au început să își flexeze mușchii și să renunțe la supunerea lor anterioară față de Duma.

În câteva luni, a devenit clar că guvernul Dumei exista doar pentru că sovieticii îl tolerau. Toată infrastructura statului era controlată de comitetele muncitorești, iar guvernul Dumei exercita puterea doar cu numele.

Înainte de întoarcerea lui Lenin din exil, politica bolșevică a fost formulată de liderii săi din Rusia, Lev Kamenev și Iosif Stalin.

Aceștia erau în favoarea susținerii condiționate a Dumei și erau în curs de formare a unei alianțe politice cu menșevicii și revoluționarii socialiști.

Întoarcerea lui Lenin în Rusia în aprilie a schimbat toate acestea. El s-a opus implacabil cooperării cu guvernul menșevic. Sub

conducerea sa, bolșevicii au rupt toate relațiile cu guvernul menșevic și s-au concentrat pe preluarea controlului asupra sovietelor.

Apoi, cel mai mare organizator al lui Lenin și cel care poate fi numit pe bună dreptate creierul revoluției bolșevice, Leon Troțki, a sosit în Rusia. Acesta se afla în exil în America, unde locuia de când evadase dintr-o închisoare țaristă, după ce fusese arestat în timpul revoluției eșuate din 1905.

Sosirea lui Troțki în Rusia în mai 1917, însoțit de un număr mare de comuniști internaționali, l-a întărit foarte mult pe Lenin în lupta sa cu menșevicii. Fără capacitatea de organizare a lui Troțki, este puțin probabil ca revoluția bolșevică să fi avut vreodată succes. Troțki a fost în primul rând un organizator strălucit, dar a adus cu el și o sumă considerabilă de bani care a finanțat revoluția. Acești bani, obținuți de la simpatizanți evrei din Statele Unite (în special de la bancherul Jacob Schiff de la firma Kuhn, Loeb & Co.), le-au permis comuniștilor să se organizeze și să se pregătească atunci când majoritatea adversarilor lor nu au fost în măsură să facă acest lucru.

Antisemitismul latent al guvernelor țariste succesive făcuse din mișcarea revoluționară o cauză celebră printre evreii din Occident, de unde și sprijinul lor pentru o mișcare dedicată distrugerii ultimelor vestigii ale regimului țarist.

REVOLUȚIONARUL INTERNAȚIONAL TROȚKI - CREIERELE DIN SPATELE REVOLUȚIEI

Leon Troțki, un revoluționar de o viață, locuia la New York când Revoluția din februarie 1917 l-a răsturnat pe țarul Nicolae al II-lea. S-a îmbarcat pe o navă cu destinația Rusia și, după ce a fost interceptat de britanici, a fost eliberat și a ajuns în Rusia în luna mai a aceluiași an. La Primul Congres al Sovietelor din iunie, a fost ales membru al primului Comitet Executiv Central Pan-Rus. Arestat în august, după o r e v o l t ă pro-bolșevică nereușită la Petrograd, a fost eliberat patruzeci de zile mai târziu, în urma revoltei contrarevoluționare eșuate a lui Kornilov. După ce bolșevicii au obținut majoritatea în Sovietul din Petrograd, Troțki a fost ales președinte în octombrie. Conducerea sa în timpul evenimentelor care au urmat - în urma cărora guvernul ales în mod democratic a fost înlăturat - a fost neprețuită, iar el a devenit cea mai importantă persoană din aparatul bolșevic, în afară de Lenin. A fost un politician influent la începuturile Uniunii Sovietice, mai întâi în calitate de Comisar al Poporului pentru Afaceri Externe, iar apoi ca fondator și comandant al Armatei Roșii și Comisar al Poporului pentru Război. A fost, de asemenea, membru fondator al Politburo. În urma unei lupte pentru putere cu Iosif Stalin în anii 1920, Troțki a fost expulzat din Partidul Comunist și deportat din Uniunea Sovietică. Ulterior, a fost asasinat în Mexic de Ramón Mercader, un agent sovietic, cu un topor de gheață.

Sovieticii își flexează mușchii

În aprilie, site-ul primul importantă confruntare între guvernul Dumei și Sovietul din Petrograd. Guvernul Dumei a emis o declarație către puterile aliate occidentale în care a declarat că va continua războiul cu Germania și că intenționează să anexeze teritorii de la Puterile Centrale învinse la încheierea războiului.

Această declarație a fost în contradicție directă cu poziția politică a sovietului de la Petrograd în legătură cu războiul. Cu o lună mai devreme, sovietul emisese o proclamație prin care cerea sfârșitul războiului și instaurarea păcii fără anexiuni și reparații. Anunțul guvernului Dumei a dus la demonstrații pe străzile din Petrograd. Rea voință a maselor rusești de a continua un război care omorâse deja peste un milion și jumătate de ruși fusese complet subestimată de Duma.

Sovietul din Petrograd a preluat apoi controlul unic în capitală, iar guvernul Dumei a fost expulzat în mod sumar. Mai important,

garnizoana armatei din Petrograd s-a supus ordinelor date de soviet, și nu de Duma. Acest lucru a marcat o schimbare radicală în peisajul politic. Pentru prima dată, cel mai important soviet al țării îi susținea pe bolșevici.

Primul Congres al Sovietelor

În iunie 1917, sovietele din întreaga țară s-au reunit la Petrograd pentru primul Congres al Sovietelor din toată Rusia. Acesta era încă puternic dominat de menșevici și de susținătorii guvernului Dumei, dar începeau să apară fisuri.

Guvernul Duma nu reușise să abordeze problemele majore cu care se confrunta țara, și anume lipsa de alimente, inflația și continuarea războiului.

De asemenea, guvernul Duma nu organizase încă alegeri democratice adecvate, argumentând că nu era posibil să facă acest lucru cât timp o mare parte din țară se afla încă sub ocupație germană.

Congresul Sovietelor a cerut ca Duma să instituie controlul de stat asupra industriei pâinii și a altor industrii alimentare esențiale. Guvernul Dumei a refuzat această cerere. În schimb, au spus că cea mai importantă sarcină era să câștige războiul.

Prin astfel de declarații politice, guvernul Dumei a înstrăinat efectiv sovieticii, o greșeală gravă, deoarece a condus țara doar cu sprijinul consiliilor muncitorești.

Disciplina armatei ruse se fisurează

Ministrul de război menșevic din guvernul Dumei, Alexander Kerensky, a agravat criza prin lansarea unei ofensive rusești majore la 16 iunie 1917. Campania a fost un eșec total, iar disciplina în armata rusă s-a prăbușit. Milioane de soldați au dezertat și au năvălit înapoi în orașele rusești pentru a scăpa de luptele de pe front. Înstrăinați, înfometați și furioși, aceștia reprezentau materialul revoluționar ideal și au fost rapid atrași de mesajul bolșevic.

Revolta din iulie

Vestea înfrângerii de pe front a sosit în timp ce Congresul

Sovietelor era încă în sesiune. Sub presiunea sovietelor din Petrograd, congresul a emis atunci o cerere care cerea abolirea Dumei și alegeri democratice la 30 septembrie.

Sovietul din Petrograd a organizat o demonstrație în sprijinul revendicărilor sale. Dimensiunea participării, estimată la cel puțin o jumătate de milion de oameni, i-a surprins chiar și pe organizatorii sovietului din Petrograd. A fost o surpriză și mai mare pentru toți să afle că majoritatea demonstranților erau susținători ai bolșevicilor.

Demonstrațiile au continuat și, până la 5 iulie, mulțimii i s-au alăturat soldați din garnizoana orașului și marinari din fortăreața navală Kronstadt, aflată în apropiere.

Această mulțime a descins la Palatul Tauride, unde se afla în sesiune Congresul Sovietelor, și a cerut ca acesta să preia puterea unică în țară și să expulzeze guvernul Dumei. Deși demonstrația a fost în mare parte nonviolentă, comitetul executiv al Congresului Sovietelor a denunțat-o ca fiind o insurecție bolșevică contrarevoluționară și a chemat trupele de pe front pentru a-i dispersa pe demonstranți.

Trupele au sosit pe 5 iulie, dar, în loc să disperseze mulțimea, s-au plasat sub comanda Congresului Sovietelor în locul guvernului Dumei. Bolșevicii, în mod firesc, și-au asumat conducerea acestei mari demonstrații. Lenin și Troțki s-au ocupat pe străzile din Petrograd, înfierbântând mulțimile cu apeluri pentru pâine, pace și socialism.

Guvernul Kerensky, un dezastru

În mod inexplicabil, Duma l-a ales apoi pe nepopularul Kerensky ca prim-ministru la 10 iulie. Bilanțul său dezastruos în calitate de ministru de război a fost cauza principală a revoltei în masă și a prăbușirii armatei ruse, dar, în ciuda acestui fapt, a fost numit în fruntea unui guvern care se străduia să mențină controlul asupra sovieticilor din ce în ce mai neliniștiți.

Kerensky a distrus și mai mult puținul sprijin pe care îl putea avea prin amânarea alegerilor democratice promise de mult timp până la sfârșitul lunii noiembrie. De asemenea, a acționat împotriva bolșevicilor. Intrarea lui Lenin în țară, prin amabilitatea germanilor, a fost demascată și a fost denunțat ca agent german. Troțki a fost

arestat şi ţinut în detenţie fără proces.

Guvernul Kerensky a refuzat să asculte clamarea tot mai mare a reformei economice, ignorând toate cererile, de la cele mai rezonabile la cele mai scandaloase.

Incidentul Kornilov

Convinşi că Kerenski nu poate face faţă situaţiei, unele elemente conservatoare din armata rusă, conduse de noul comandant-şef al armatei, generalul Kornilov, au făcut planuri de a ocupa Petrogradul şi de a dizolva sovietul din oraş.

Pentru o vreme, Kerenski a sprijinit planul, dar când a aflat că Kornilov intenţiona să detroneze şi guvernul Dumei, a avertizat sovietul din Petrograd şi a cerut ajutorul acestuia pentru a-l opri pe Kornilov. Sovietul din Petrograd şi-a organizat soldaţii şi muncitorii în formaţiuni armate pentru a respinge invazia lui Kornilov.

În timp ce armata lui Kornilov se apropia de oraş, a fost întâmpinată de un număr mare de muncitori şi soldaţi sub steagul bolşevic, care proclamau prietenia şi pacea. Armata lui Kornilov s-a dizolvat sub ochii lui şi a fost arestat fără să se tragă un foc de armă.

În urma fiascoului lui Kornilov, bolşevicii au obţinut - pentru prima dată - o majoritate absolută în sovietul muncitorilor din oraş. În sfârşit, ei erau cel mai popular partid din capitala ţării. Popularitatea bolşevicilor s-a răspândit în curând şi în alte soviete din ţară, iar până în octombrie, aceştia au dominat Congresul Sovietelor. Acest lucru însemna că majoritatea organizaţiilor muncitoreşti din Rusia se aflau acum sub control comunist.

STEAGUL ROȘU RIDICAT LA MOSCOVA

Steagul comunist este arborat în Piața Roșie, Moscova, octombrie 1917. Congresul Sovietelor, condus de bolșevici, a ocupat locuri cheie din capitală, inclusiv Kremlinul, și a preluat puterea de la guvernul provizoriu al Rusiei.

Troțki și Consiliul Revoluționar Militar

Guvernul Duma a persistat în în continuare cererea de a fi singurul guvern legitim al Rusiei. Kerenski a încercat să dezamorseze situația în Petrograd, ordonând ca o parte din garnizoana armatei să plece pe front. Aceștia au refuzat, iar Kerenski s-a văzut neputincios să îi determine să se miște.

La 16 octombrie, sovietul de la Petrograd a creat "Comitetul militar revoluționar pentru apărarea capitalei împotriva contrarevoluției". Bolșevicii au format majoritatea în acest comitet, deoarece menșevicii au refuzat să participe. Troțki, în calitate de șef al acestui comitet, s-a trezit că deținea controlul deplin asupra tuturor forțelor militare din capitala Rusiei.

Revoluția din octombrie

Troțki și-a dat seama că niciodată nu a fost un moment mai bun pentru a acționa decisiv. Sub ordinele sale, Consiliul Revoluționar Militar a ocupat toate clădirile guvernamentale importante în noaptea de 24 octombrie 1917. A fost lansată "Revoluția din

octombrie".

Muncitori înarmați, soldați și marinari au luat cu asalt Palatul de Iarnă din Petrograd, care era sediul guvernului Dumei, care a fost expulzat fizic din birourile sale. Preluarea puterii a fost aproape complet lipsită de sânge.

La 25 octombrie, Troțki a anunțat oficial sfârșitul guvernului Dumei. Mulți dintre miniștrii săi au fost arestați, iar Kerenski a fugit în exil în America.

În luna următoare a avut loc cel de-al doilea Congres al Sovietelor, care a aprobat cu o majoritate covârșitoare noul guvern bolșevic. Abilitățile organizatorice ale lui Troțki au dus la transformarea Rusiei într-un stat dominat de bolșevici în termen de șase luni de la sosirea sa în țară. Congresul Sovietelor a adoptat apoi o constituție în care autoritatea supremă îi revenea lui însuși. Punerea în aplicare a deciziilor congresului a fost încredințată Consiliului Comisarilor Poporului (o adunare de câteva sute de lideri regionali, cunoscuți sub numele de "comisari"), care a fost supus autorității Congresului Sovietelor și Comitetului Executiv Central al acestuia.

Fiecare dintre comisarii poporului era președintele unui comisariat (comisie) care corespundea ministerelor altor guverne. Lenin a fost ales șef al Consiliului Comisarilor Poporului. Congresul Sovietelor a cerut apoi noului guvern să pună capăt imediat războiului și să se angajeze în redistribuirea pământului și a bogăției economice către mase. După ce a atins acest obiectiv, Congresul Sovietelor și-a suspendat lucrările.

Deciziile Congresului Sovietelor privind pacea și pământul au stârnit un sprijin larg pentru noul guvern. Aceste politici au fost decisive în asigurarea victoriei bolșevicilor în alte orașe și în provincie.

Toate băncile au fost naționalizate și toate fabricile au fost plasate sub controlul sovietelor locale. Noul guvern a pus apoi capăt războiului cu Germania și a semnat Tratatul de la Brest Litovsk în martie 1918. În conformitate cu acest tratat, Ucraina și alte părți din vestul Rusiei au fost cedate germanilor.

Trupele lui Troţki dispersează guvernul

Aflat în siguranţă la putere, noul guvern a organizat apoi alegerile democratice mult aşteptate. Rezultatele au fost un şoc dur: bolşevicii au primit un număr infim de voturi. Troţki a refuzat să accepte rezultatul. El a ordonat trupelor din Consiliul Revoluţionar Militar să disperseze fizic noul parlament, care nu a mai fost lăsat să se reunească. Prima şi singura legislatură aleasă în mod democratic din URSS a dispărut, pentru a nu se mai auzi niciodată de ea. Din acel moment, idealul unui guvern ales în mod democratic a fost eliminat din programul politic al Partidului Comunist Rus, iar guvernarea prin sistemul comisarilor a continuat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

IZBUCNEŞTE RĂZBOIUL CIVIL ÎNTRE "ROŞII" COMUNIŞTI ŞI "ALBI" ANTICOMUNIŞTI

Sutele negre, o miliţie pro-ţaristă, mărşăluiesc prin oraşul Odessa. Violent antievrei, aceştia aveau să facă parte mai târziu din armata anticomunistă care a luptat cu Armata Roşie pentru supremaţie în urma Revoluţiei din octombrie.

Războiul civil izbucneşte între "roşii" şi "albi"

Deşi guvernul ţarist fusese universal nepopular, singurele alegeri democratice au arătat că bolşevicii nu erau cu siguranţă favoriţii fermi pentru a-i înlocui.

Opoziția față de bolșevici a izbucnit într-un război civil care a început în 1918, după ce parlamentul antibolșevic, ales în mod democratic, a fost dizolvat și dispersat de Troțki.

Bolșevicii au devenit cunoscuți sub numele de Roșii - după steagul lor - iar antibolșevicii s-au reunit într-o alianță care a devenit cunoscută sub numele de Albi. Armatele Roșii și Albi au purtat mai multe bătălii majore, cea mai crâncenă în 1920, iar luptele izolate au continuat până în 1924.

Inițial, albii aveau potențialul de a răsturna dictatura bolșevică. Cu toate acestea, ei și-au distrus șansele de a obține sprijin în masă din partea alegătorilor antibolșevici prin asocierea cu țarul. Aflați în fața unei alegeri între bolșevici sau o revenire a țarului, majoritatea rușilor au rămas neutri, permițându-le roșilor mai bine înarmați să îi epuizeze pe albi într-un război de uzură.

RĂZBOIUL CIVIL ESTE CÂȘTIGAT DE ROȘII

La Moscova, mâini nerăbdătoare pun mâna pe exemplare ale ziarului comunist Pravda (Adevărul), care *anunță sfârșitul războiului civil și înfrângerea finală a forțelor militare anticomuniste după aproape cinci ani de război.*

Teroarea roșie

Comuniștii au mutat capitala națiunii la Moscova și au instituit

ceea ce a devenit cunoscut sub numele de "teroarea roșie". Toți opozanții, suspecți sau adevărați (și au fost mulți), au fost arestați și, cel mai adesea, executați într-un val de violență care a făcut ca până și precedentul sistem țarist să pară blând.

A fost înființată o poliție secretă și o agenție de securitate internă, cunoscută mai târziu sub numele de Cheka, prin intermediul căreia au fost vânați opozanții statului. Grevele muncitorești, revoltele țărănești și o revoltă a marinarilor, cunoscută sub numele de Rebeliunea Kronstadt, au fost rapid zdrobite. Printre victime s-au numărat țarul și întreaga sa familie, care au fost împușcați și îngropați în anonimat de către polițiștii Cheka după luni de detenție.

La 30 decembrie 1922, URSS a fost înființată în mod oficial, când teritoriile etnice ale fostului Imperiu Rus au fost unite în Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă (RSFSR). Revoluția era completă, iar comunismul avea primul său punct de sprijin oficial, pe care avea să îl păstreze până în anii 1990.

CONFLICTUL DE RĂZBOI CIVIL ŞI FOAMETEA AU LUAT OPT MILIOANE DE VIEȚI OMENEȘTI

Devastarea provocată de războiul civil rusesc asupra poporului rus și ucrainean: Scene din marea foamete care a măturat țara după ce comuniștii au eliminat clasa de mijloc. Cea mai mare parte a luptelor s-a încheiat în 1920, dar rezistența în anumite zone a continuat până în

1924. Războiul și foametea care l-a însoțit au luat peste opt milioane de vieți - un total echivalent cu numărul total de morți din toate națiunile în timpul Primului Război Mondial.

CAPITOLUL 62: Legătura suprimată - evreii și comunismul

Crearea Uniunii Sovietice a avut un impact asupra istoriei pentru cea mai mare parte a secolului XX, iar cunoașterea diviziunilor subrasiale și ideologice pe care le-a provocat este esențială pentru a înțelege evenimentele din acel secol și exacerbarea sentimentului antievreiesc care a culminat cu crearea celui de-al Treilea Reich. Cel mai bine păstrat secret al Uniunii Sovietice a fost faptul că elita bolșevică avea un număr exagerat de mare de evrei în corpul său de control.

Aproape toți liderii bolșevici importanți au fost evrei. Printre aceștia se număra "părintele revoluției", Leon Troțki (al cărui nume real era Lev Bronstein. În încercarea de a-și ascunde evreimea, a adoptat numele Troțki); Lev Kamenev (născut cu numele de familie Rosenfeld), liderul bolșevic timpuriu care a devenit ulterior un membru important al politrucilor; Grigori Zinoviev (născut cu numele de familie Apfelbaum), șeful sovietului din Petrograd; și mulți alții, inclusiv Karl Radek, Lazar Kaganovici și Moses Urtisky (șeful Cheka), care și-au schimbat numele din motive similare cu cele ale lui Troțki.

Președintele Comitetului Central al Partidului Bolșevic, Iakov Sverdlov, era, de asemenea, evreu, și el a fost cel care a dat ordin polițistului secret sovietic evreu, Iurovski, să îl ucidă pe țar.

Karl Marx - descendent al unei familii de rabini

Creatorul ideologiei comuniste, Karl Marx, a fost, de asemenea, evreu. Numele său de familie inițial era Mordechai și descindea dintr-o lungă linie de rabini.

Rolul important al evreilor în revoluția rusă, combinat cu faptul că Marx se născuse evreu, a fost o mană cerească pentru mișcarea antisemită europeană. Legătura dintre evrei și comunism a fost exploatată în toate mișcările europene de dreapta, și nicăieri mai mult decât în Germania.

KARL MARX-EVREUL CARE A SCRIS *MANIFESTUL COMUNIST*

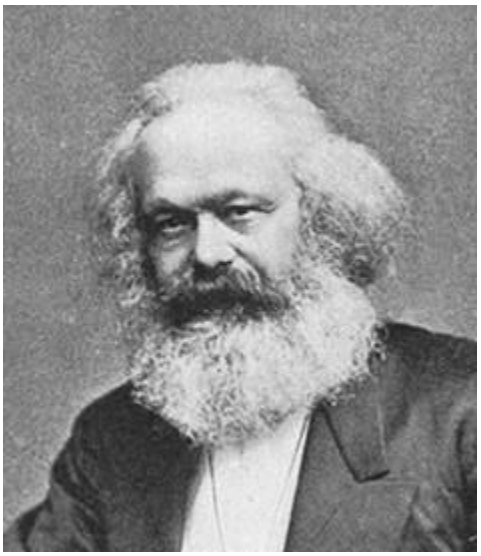

*Karl Marx, evreu de origine germană care a scris "*Das Kapital" *şi "*Manifestul comunist", *care au pus bazele teoretice ale comunismului. Numele său de familie era Mordechai şi descindea dintr-un lung şir de rabini.*

Asocierea evreilor radicali cu comunismul a fost făcută în multe ţări din întreaga lume. Cu toate acestea, participarea activă a atâtor evrei la crearea Uniunii Sovietice a jucat un rol important în încurajarea sentimentului antievreiesc în Europa înainte de ascensiunea lui Adolf Hitler.

Nu se ştie foarte bine că, imediat după Primul Război Mondial, au mai avut loc alte trei revoluţii comuniste evreieşti în Europa:

• Evreul german Kurt Eisner a condus o revoluţie comunistă de scurtă durată în München, Bavaria, din noiembrie 1918 până în februarie 1919. La acea vreme, Adolf Hitler locuia în oraş şi a fost martor ocular al revoluţiei conduse de evrei şi comunişti.

• Revolta sparticistă de scurtă durată din Berlin, din septembrie 1918 până în ianuarie 1919, condusă de evreii germani Karl Liebknecht şi Rosa Luxemburg; şi

• Regimul comunist de scurtă durată din Ungaria, condus de evreica Bela Kun (Cohen), din martie până în august 1919.

Aceste incidente i-au identificat pe evrei cu comunismul în mentalitatea publică, în special în Germania. Din acest punct de vedere, este perfect explicabil de ce Partidul Național Socialist a reușit să câștige sprijin pe o platformă anticomunistă și antievreiască.

Evreii din Uniunea Sovietică după Revoluția din Octombrie

Evreii și-au păstrat rolurile de conducere în societatea sovietică până când antisemitismul în creștere în cadrul Partidului Comunist a dus la o schimbare de politică. Troțki a fost prima mare victimă evreiască. Acesta s- a despărțit de Stalin pe tema socialismului internațional și a necesității de a răspândi revoluția. Troțki a fost forțat să plece în exil în 1929 și a fost asasinat în Mexico City în 1940 de către un agent stalinist. La mijlocul anilor 1930, Stalin a început să elimine din Partidul Comunist alți evrei importanți.

Perioada care a urmat sfârșitului celui de-al Doilea Război Mondial și creării statului Israel a fost marcată de o recrudescență a antisionismului sovietic, iar până în 1953, Stalin i-a epurat pe toți evreii din ierarhia sovietică care erau și sioniști. Comuniștii, pe bună dreptate, considerau sionismul drept naționalism evreiesc și contrar intereselor unei fraternități socialiste internaționale.

Mulți evrei ruși de frunte erau, de asemenea, sioniști fervenți. Aceștia au fost ținta persecuțiilor și au devenit cunoscuți sub numele de "refuzeniști", deoarece URSS le-a refuzat permisiunea de a emigra în Israel. Sionismul, ca expresie a separatismului evreiesc, a fost declarat o crimă împotriva statului sovietic, iar organizațiile sioniste au fost forțate să își închidă operațiunile în interiorul Uniunii Sovietice.

În plus, Germania de Est, care a fost transformată în satelit sovietic la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost interzisă de Moscova să plătească despăgubiri statului Israel, creat de sioniști, pentru tratamentul aplicat evreilor de către naziști. Nu toți evreii ruși au fost sioniști. Cei care nu erau, au fost lăsați în pace, iar mulți au ajuns în poziții importante în cadrul Uniunii Sovietice. Multe mii de evrei au părăsit într-adevăr Uniunea Sovietică, unele estimări ridicând numărul total la peste un milion. Cei mai mulți s-au stabilit în Israel sau în Statele Unite.

Enciclopedia Judaica *Confirmă originea evreiască of comunismului*

Enciclopedia Judaica, publicată la Ierusalim, Israel, este o carte de referință foarte citată pentru tot ceea ce ține de evrei. Această lucrare este deschisă în ceea ce privește rolul evreilor în comunism, în special în comunismul timpuriu.

La rubrica "Comunism" din volumul 5, pagina 792, apare următorul text: "Mișcarea și ideologia comunistă au jucat un rol important în viața evreilor, în special în anii 1920, 1930 și în timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial."

La pagina 793, *Enciclopedia Judaica* continuă spunând că "tendințele comuniste s-au răspândit în aproape toate comunitățile evreiești. În unele țări, evreii au devenit elementul principal în partidele comuniste legale și ilegale".

La pagina 793, enciclopedia evreiască arată că Internaționala Comunistă (organizație care coordona toate partidele comuniste din lume) i-a instruit pe evrei să-și schimbe numele pentru a nu "confirma propaganda de dreapta care prezenta comunismul ca pe o conspirație evreiască străină".

ENCICLOPEDIA JUDAICA **DESPRE ROLUL EVREILOR ÎN COMUNISM ȘI FORMAREA UNIUNII SOVIETICE**

Enciclopedia Judaica, *publicată la Ierusalim, Israel, nu face nici un secret din rolul evreilor în comunism, în special în formarea primului guvern al Uniunii Sovietice, care, spune ea, a fost dominat de evrei. Următoarele extrase sunt toate din ediția din 1971 a* Enciclopediei Judaica, la *rubrica "Comunism".*

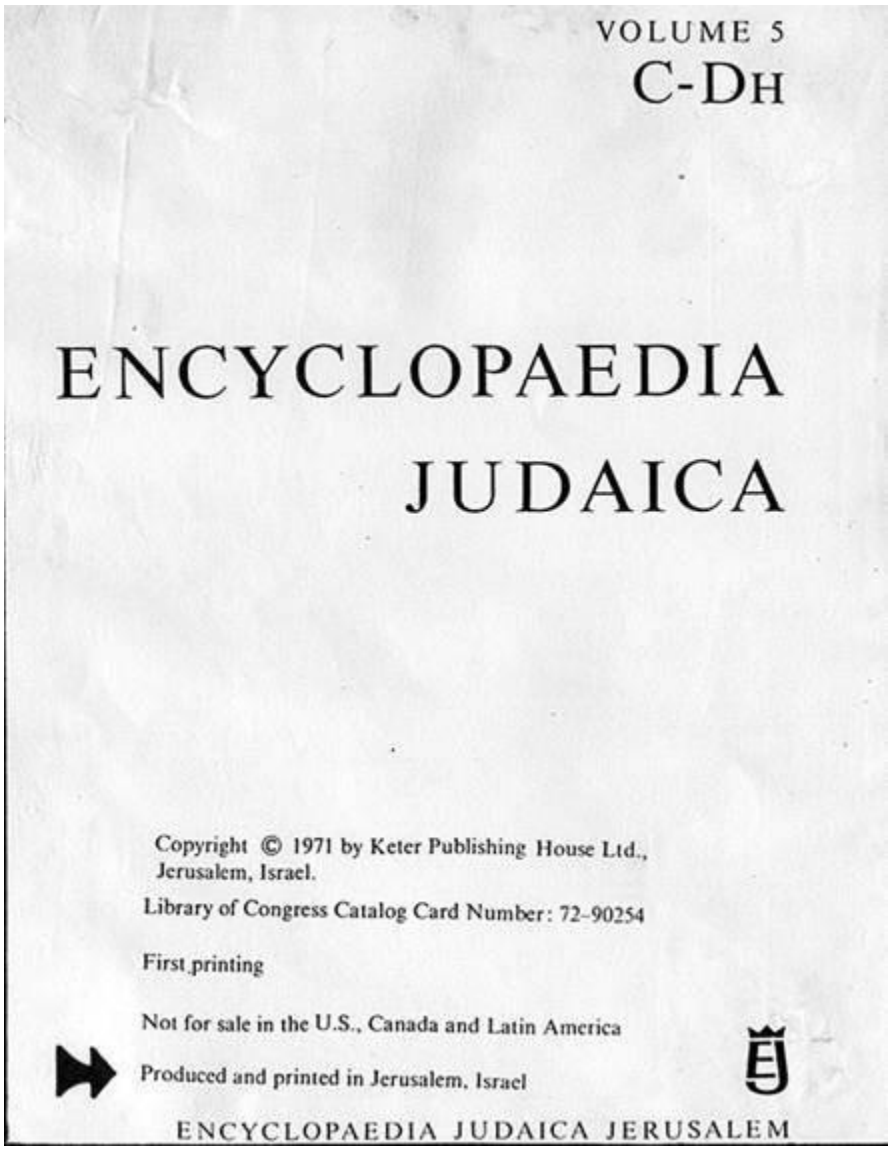

Rolul evreilor în revoluția comunistă rusă

Enciclopedia Judaica descrie în detaliu rolul important pe care evreii l-au jucat în crearea Uniunii Sovietice.

La pagina 792 se spune: "Evreii individuali au jucat un rol important în primele etape ale bolșevismului și ale regimului sovietic."

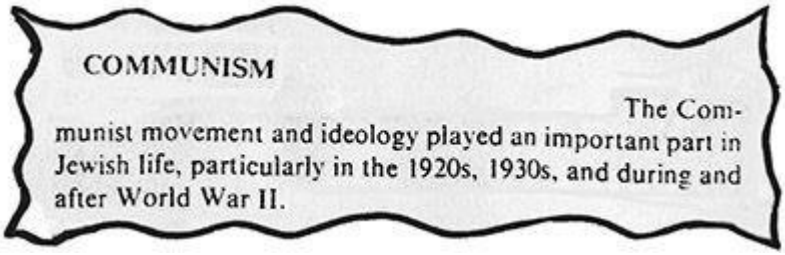

La pagina 794, continuă cu o listă a evreilor proeminenți din conducerea superioară a partidului comunist rus. Printre aceștia se numărau Maxim Litvinov (care mai târziu avea să fie ministrul de externe al Uniunii Sovietice), Grigori Zinoviev, Lev Kamenev, Jacob Sverdlov, Lazar Kaganovici și Karl Radek, printre mulți alții.

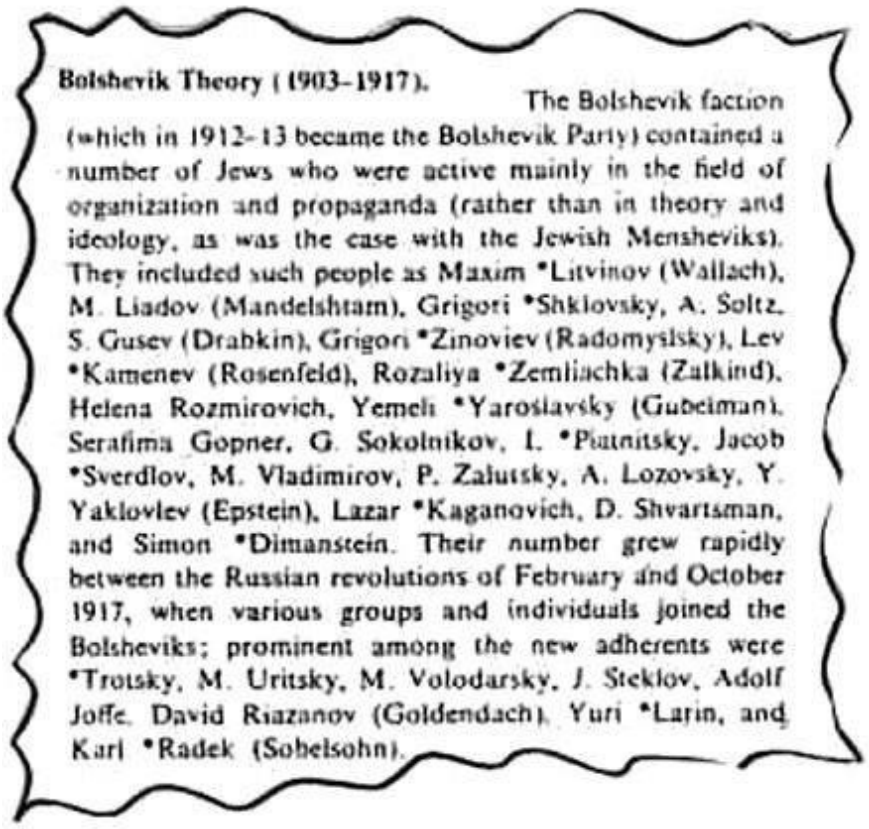

Bolshevik Theory (1903–1917).

The Bolshevik faction (which in 1912–13 became the Bolshevik Party) contained a number of Jews who were active mainly in the field of organization and propaganda (rather than in theory and ideology, as was the case with the Jewish Mensheviks). They included such people as Maxim *Litvinov (Wallach), M. Liadov (Mandelshtam), Grigori *Shklovsky, A. Soltz, S. Gusev (Drabkin), Grigori *Zinoviev (Radomyslsky), Lev *Kamenev (Rosenfeld), Rozaliya *Zemliachka (Zalkind), Helena Rozmirovich, Yemeli *Yaroslavsky (Gubelman), Serafima Gopner, G. Sokolnikov, I. *Piatnitsky, Jacob *Sverdlov, M. Vladimirov, P. Zalutsky, A. Lozovsky, Y. Yaklovlev (Epstein), Lazar *Kaganovich, D. Shvartsman, and Simon *Dimanstein. Their number grew rapidly between the Russian revolutions of February and October 1917, when various groups and individuals joined the Bolsheviks; prominent among the new adherents were *Trotsky, M. Uritsky, M. Volodarsky, J. Steklov, Adolf Joffe, David Riazanov (Goldendach), Yuri *Larin, and Karl *Radek (Sobelsohn).

Communist trends became widespread in virtually all Jewish communities. In some countries Jews became the leading element in the legal and illegal Communist parties and in some cases were even instructed by the Communist International to change their Jewish-sounding names and pose as non-Jews, in order not to confirm right-wing propaganda that presented Communism as an alien, Jewish conspiracy

Organizatorul revoluției a fost Troțki, care a pregătit un comitet special pentru a planifica și pregăti lovitura de stat care i-a adus pe comuniști la putere. Potrivit *Enciclopediei Judaica,* acest comitet, numit Comitetul revoluționar militar, avea cinci membri, dintre care trei erau evrei.

Politburo, organul suprem de conducere al Rusiei imediat după

revoluția comunistă, avea patru evrei printre cei șapte membri, potrivit paginii 797 din *Enciclopedia Judaica.*

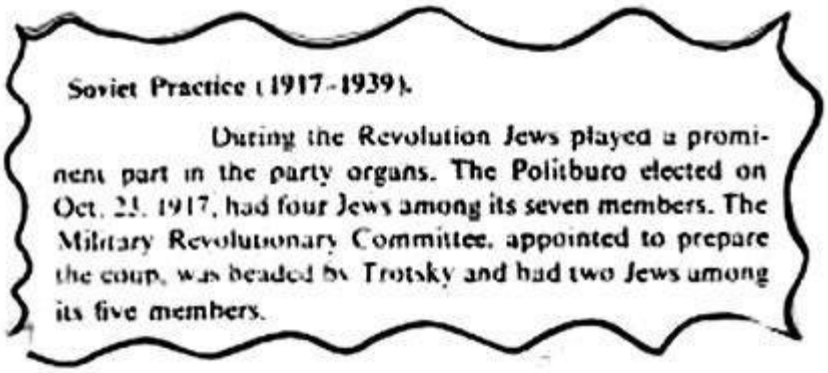

Soviet Practice (1917–1939).

During the Revolution Jews played a prominent part in the party organs. The Politburo elected on Oct. 23, 1917, had four Jews among its seven members. The Military Revolutionary Committee, appointed to prepare the coup, was headed by Trotsky and had two Jews among its five members.

Deși mulți au afirmat că Lenin a fost și el evreu, sau cel puțin parțial evreu, există puține dovezi concrete în acest sens. Cu toate acestea, Lenin a fost un pro-evreu înflăcărat și a catalogat antisemitismul drept "contrarevoluționar" (ibid. pagina 798).

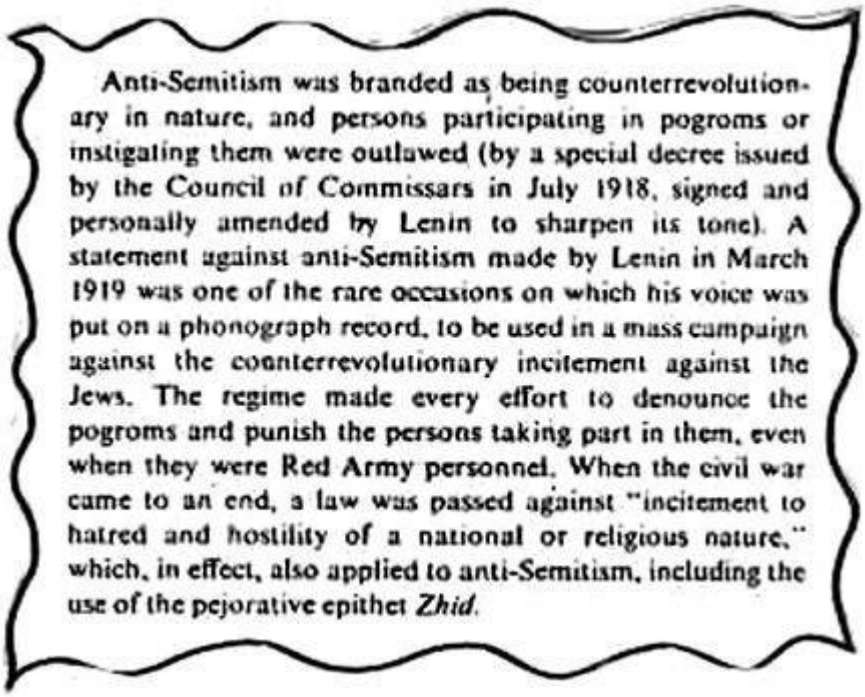

Anti-Semitism was branded as being counterrevolutionary in nature, and persons participating in pogroms or instigating them were outlawed (by a special decree issued by the Council of Commissars in July 1918, signed and personally amended by Lenin to sharpen its tone). A statement against anti-Semitism made by Lenin in March 1919 was one of the rare occasions on which his voice was put on a phonograph record, to be used in a mass campaign against the counterrevolutionary incitement against the Jews. The regime made every effort to denounce the pogroms and punish the persons taking part in them, even when they were Red Army personnel. When the civil war came to an end, a law was passed against "incitement to hatred and hostility of a national or religious nature," which, in effect, also applied to anti-Semitism, including the use of the pejorative epithet *Zhid*.

O declarație împotriva antisemitismului a fost făcută de Lenin în martie 1919 și a fost "una dintre rarele ocazii în care vocea sa a fost pusă pe un disc de fonograf pentru a fi folosită într-o campanie de masă împotriva incitării contrarevoluționare împotriva evreilor", potrivit paginii 798 din *Enciclopedia Judaică.* Mai mult, unul dintre primele acte adoptate de noul guvern comunist sovietic a fost acela de a scoate în afara legii antisemitismul (ibidem, pagina 798).

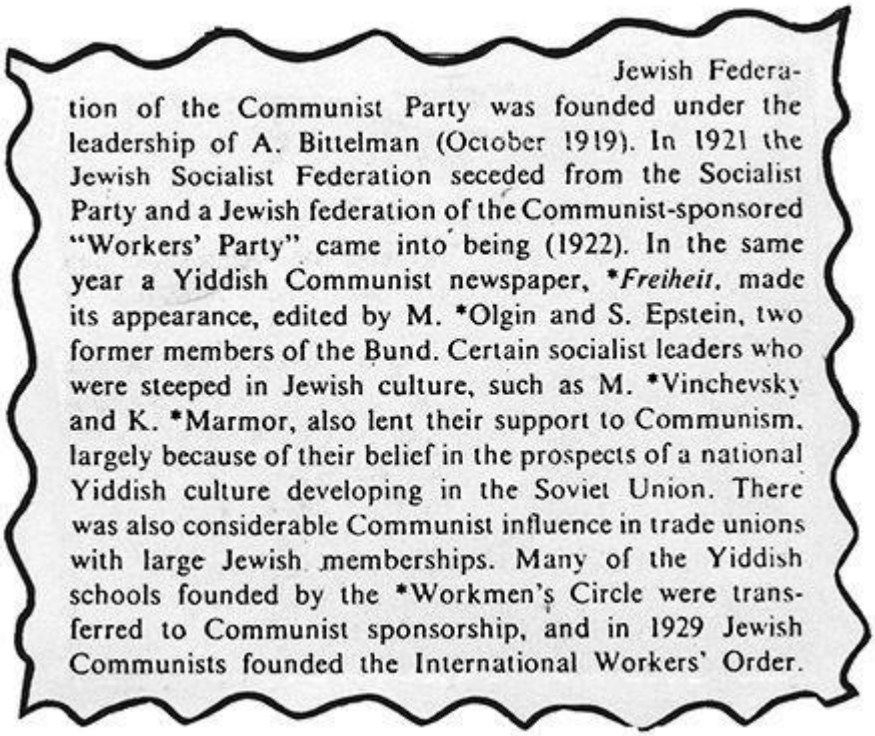

Jewish Federation of the Communist Party was founded under the leadership of A. Bittelman (October 1919). In 1921 the Jewish Socialist Federation seceded from the Socialist Party and a Jewish federation of the Communist-sponsored "Workers' Party" came into being (1922). In the same year a Yiddish Communist newspaper, *Freiheit, made its appearance, edited by M. *Olgin and S. Epstein, two former members of the Bund. Certain socialist leaders who were steeped in Jewish culture, such as M. *Vinchevsky and K. *Marmor, also lent their support to Communism, largely because of their belief in the prospects of a national Yiddish culture developing in the Soviet Union. There was also considerable Communist influence in trade unions with large Jewish memberships. Many of the Yiddish schools founded by the *Workmen's Circle were transferred to Communist sponsorship, and in 1929 Jewish Communists founded the International Workers' Order.

Winston Churchill despre rolul evreilor în comunism

Preponderența evreilor în sanctuarul interior al revoluției comuniste din Rusia a fost bine cunoscută la vremea respectivă și numai după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial acest fapt a fost suprimat. Un bun exemplu al conștientizării contemporane a naturii evreiești a comunismului rusesc timpuriu poate fi găsit în scrierile tânărului Winston Churchill, care avea să devină mai târziu prim-ministru al Marii Britanii.

La 8 februarie 1920, Churchill a scris un articol de o pagină întreagă pentru *Illustrated Sunday Herald*, care detalia implicarea evreilor în comunism. Articolul, intitulat "Bolșevism versus sionism, lupta pentru sufletul poporului evreu", spunea că evreii erau împărțiți între comunism și sionism. Churchill i-a favorizat pe naționaliștii evrei și a făcut apel la ceea ce a numit "evreii loiali" pentru a se asigura că evreii comuniști nu reușesc.

ILLUSTRATED SUNDAY HERALD, FEBRUARY 8, 1920. Page 5.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

SOME people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Disraeli, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party, who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and contrast it with the fortunes of our own country, which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Disraeli's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which proceeds unceasingly in the breast of man nowhere reaches such an intensity as in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian revelation a system of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our existing civilisation.

And it may well be that this same astounding race may at the present time be in the actual process of producing another system of morals and philosophy, as malevolent as Christianity was benevolent, which, if not arrested, would shatter irretrievably all that Christianity has rendered possible. It would almost seem as if the gospel of Christ and the gospel of Antichrist were destined to originate among the same people; and that this mystic and mysterious race had been chosen for the supreme manifestations, both of the divine and the diabolical.

"National" Jews.

There can be no greater mistake than to attribute to each individual a recognisable share in the qualities which make up the national character. There are all sorts of men—good, bad and, for the most part, indifferent—in every country, and in every race. Nothing is more wrong than to deny to an individual, on account of race or origin, his right to be judged on his personal merits and conduct. In a people of peculiar genius like the Jews, contrasts are more vivid, the extremes are more widely separated, the resulting consequences are more decisive.

At the present fateful period there are three main lines of political conception among the Jews, two of which are helpful and hopeful in a very high degree to humanity, and the third absolutely destructive.

First there are the Jews who, dwelling in every country throughout the world, identify themselves with that country, enter into its national life, and, while adhering faithfully to their own religion, regard themselves as citizens in the fullest sense of the State which has received them. Such a Jew living in England would say, "I am an Englishman practising the Jewish faith." This is a worthy conception, and useful in the highest degree. We in Great Britain well know that during the great struggle the influence of what may be called the "National Jews" in many lands was cast preponderatingly on the side of the Allies; and in our own Army Jewish soldiers have played a most distinguished part, some rising to the command of armies, others winning the Victoria Cross for valour.

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 4th Hussars, at Aldershot last week.

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an honourable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have strenuously promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable organisations, the Russian Co-operative Societies. In politics their support has been given, for the most part, to liberal and progressive movements, and they have been among the staunchest upholders of friendship with France and Great Britain.

International Jews.

In violent opposition to all this sphere of Jewish effort rise the schemes of the International Jews. The adherents of this sinister confederacy are mostly men reared up among the unhappy populations of countries where Jews are persecuted on account of their race. Most, if not all, of them have forsaken the faith of their forefathers, and divorced from their minds all spiritual hopes of the next world. This movement among the Jews is not new. From the days of Spartacus-Weishaupt to those of Karl Marx, and down to Trotsky (Russia), Bela Kun (Hungary), Rosa Luxembourg (Germany), and Emma Goldman (United States), this world-wide conspiracy for the overthrow of civilisation and for the reconstitution of society on the basis of arrested development, of envious malevolence, and impossible equality, has been steadily growing. It played, as a modern writer, Mrs. Webster, has so ably shown, a definitely recognisable part in the tragedy of the French Revolution. It has been the mainspring of every subversive movement during the Nineteenth Century; and now at last this band of extraordinary personalities from the underworld of the great cities of Europe and America have gripped the Russian people by the hair of their heads and have become practically the undisputed masters of that enormous empire.

Terrorist Jews.

There is no need to exaggerate the part played in the creation of Bolshevism and in the actual bringing about of the Russian Revolution by these international and for the most part atheistical Jews. It is certainly a very great one; it probably outweighs all others. With the notable exception of Lenin, the majority of the leading figures are Jews. Moreover, the principal inspiration and driving power comes from the Jewish leaders. Thus Tchitcherin, a pure Russian, is eclipsed by his nominal subordinate Litvinoff, and the influence of Russians like Bukharin or Lunacharski cannot be compared with the power of Trotsky, or of Zinovieff, the Dictator of the Red Citadel (Petrograd), or of Krassin or Radek—all Jews. In the Soviet institutions the predominance of Jews is even more astonishing. And the prominent, if not indeed the principal, part in the system of terrorism applied by the Extraordinary Commissions for Combating Counter-Revolution has been taken by Jews, and in some notable cases by Jewesses. The same evil prominence was obtained by Jews in the brief period of terror during which Bela Kun ruled in Hungary. The same phenomenon has been presented in Germany (especially in Bavaria), so far as this madness has been allowed to prey upon the temporary prostration of the German people. Although in all these countries there are many non-Jews every whit as bad as the worst of the Jewish revolutionaries, the part played by the latter in proportion to their numbers in the population is astonishing.

"Protector of the Jews."

Needless to say, the most intense passions of revenge have been excited in the breasts of the Russian people. Wherever General Denikin's authority could reach, protection was always accorded to the Jewish population, and strenuous efforts were made by his officers to prevent reprisals and to punish those guilty of them. So much was this the case that the Petlurist propaganda against General Denikin denounced him as the Protector of the Jews. The Misses Healy, nieces of Mr. Tim Healy, in relating their personal experiences in Kieff, have declared that to their knowledge on more than one occasion officers who committed offences against Jews were reduced to the ranks and sent out of the city to the front. But the hordes of brigands by whom the whole vast expanse of the Russian Empire is becoming infested do not hesitate to gratify their lust for blood and for revenge at the expense of the innocent Jewish population whenever an opportunity occurs. The brigand Makhno, the hordes of Petlura and of Gregorieff, who signalised their every success by the most brutal massacres, everywhere found among the half-stupefied, half-infuriated population an eager response to anti-Semitism in its worst and foulest forms.

The fact that in many cases Jewish interests and Jewish places of worship are excepted by the Bolsheviks from their universal hostility has tended more and more to associate the Jewish race in Russia with the villainies which are now being perpetrated. This is an injustice on millions of helpless people, most of whom are themselves sufferers from the revolutionary regime. It becomes, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal associations. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere to the political conceptions of the Jewish race. In violent contrast to international communism, it presents to the Jew a national idea of a commanding character. It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and a centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have been made which have irrevocably decided the policy of Great Britain. The fiery energies of Dr. Weissmann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of national Jews wish to go there. But if, as may well happen, there should be created in our own lifetime by the banks of the Jordan a Jewish State under the protection of the British Crown, which might comprise three or four millions of Jews, an event would have occurred in the history of the world which would, from every point of view, be beneficial, and would be especially in harmony with the truest interests of the British Empire.

Zionism has already become a factor in the political convulsions of Russia, as a powerful competing influence in Bolshevik circles with the international communistic system. Nothing could be more significant than the fury with which Trotsky has attacked the Zionists generally, and Dr. Weissmann in particular. The cruel penetration of his mind leaves him in no doubt that his schemes of a world-wide communistic State under Jewish domination are directly thwarted and hindered by this new ideal, which directs the energies and the hopes of Jews in every land towards a simpler, a truer, and a far more attainable goal. The struggle which is now beginning between the Zionist and Bolshevik Jews is little less than a struggle for the soul of the Jewish people.

Duty of Loyal Jews.

It is particularly important in these circumstances that the national Jews in every country who are loyal to the land of their adoption should come forward on every occasion, as many of them in England have already done, and take a prominent part in every measure for combating the Bolshevik conspiracy. In this way they will be able to vindicate the honour of the Jewish name and make it clear to all the world that the Bolshevik movement is not a Jewish movement, but is repudiated vehemently by the great mass of the Jewish race.

But a negative resistance to Bolshevism in any field is not enough. Positive and practicable alternatives are needed in the moral as well as in the social sphere; and in building up with the utmost possible rapidity a Jewish national centre in Palestine which may become not only a refuge to the oppressed from the unhappy lands of Central Europe, but which will also be a symbol of Jewish unity and the temple of Jewish glory, a task is presented on which many blessings rest.

Churchill a mers mai departe și i-a acuzat pe evrei pentru "fiecare mișcare subversivă din secolul al XIX-lea", scriind:

"Această mișcare în rândul evreilor [revoluția rusă] nu este nouă. Din zilele lui Spartacus Weishaupt până la cele ale lui Karl Marx și până la Troțki (Rusia), Bela Kuhn (Ungaria), Rosa Luxembourg (Germania) și Emma Goldman (Statele Unite), această conspirație

mondială pentru răsturnarea civilizației și pentru reconstituirea societății pe baza unei dezvoltări oprite, a unei răutăți invidioase și a unei egalități imposibile, nu a încetat să se dezvolte.

"A jucat, așa cum a arătat atât de bine o scriitoare modernă, doamna [Nesta] Webster, un rol cu siguranță recognoscibil în tragedia Revoluției Franceze.

"Ea a fost motorul principal al tuturor mișcărilor subversive din secolul al XIX-lea, iar acum, în sfârșit, această bandă de personalități extraordinare din lumea interlopă a marilor orașe din Europa și America a prins poporul rus de părul capului și a devenit practic stăpânul de necontestat al acestui imens imperiu.

"Evreii teroriști.

"Nu este nevoie să exagerăm rolul jucat în crearea bolșevismului și în desfășurarea propriu-zisă a revoluției ruse de către acești evrei internaționali și în mare parte atei. Este cu siguranță unul foarte mare; probabil că le întrece pe toate celelalte. Cu excepția notabilă a lui Lenin, majoritatea figurilor importante sunt evrei.

"Mai mult, principala inspirație și forță motrice vine de la liderii evrei. Astfel, Tchitcherin, un rus pur, este eclipsat de subordonatul său nominal Litvinoff, iar influența unor ruși precum Bukharin sau Lunacharski nu poate fi comparată cu puterea lui Troțki, sau a lui Zinovieff, Dictatorul Cetății Roșii (Petrograd), sau a lui Krassin sau Radek - toți evrei.

"În instituțiile sovietice, predominanța evreilor este și mai uimitoare. Iar rolul proeminent, dacă nu chiar principalul, în sistemul de terorism aplicat de Comisiile extraordinare pentru combaterea contrarevoluției a fost luat de evrei, iar în unele cazuri notabile de către evreice. Aceeași proeminență malefică a fost obținută de evrei în scurta perioadă de teroare în care Bela Kun a domnit în Ungaria.

"Același fenomen a fost prezentat în Germania (mai ales în Bavaria), în măsura în care această nebunie a fost lăsată să profite de prostrația temporară a poporului german. Deși în toate aceste țări există mulți neevrei la fel de răi ca și cei mai răi dintre revoluționarii evrei, rolul jucat de aceștia din urmă, proporțional cu numărul lor în

populaţie, este uimitor" (ibidem).

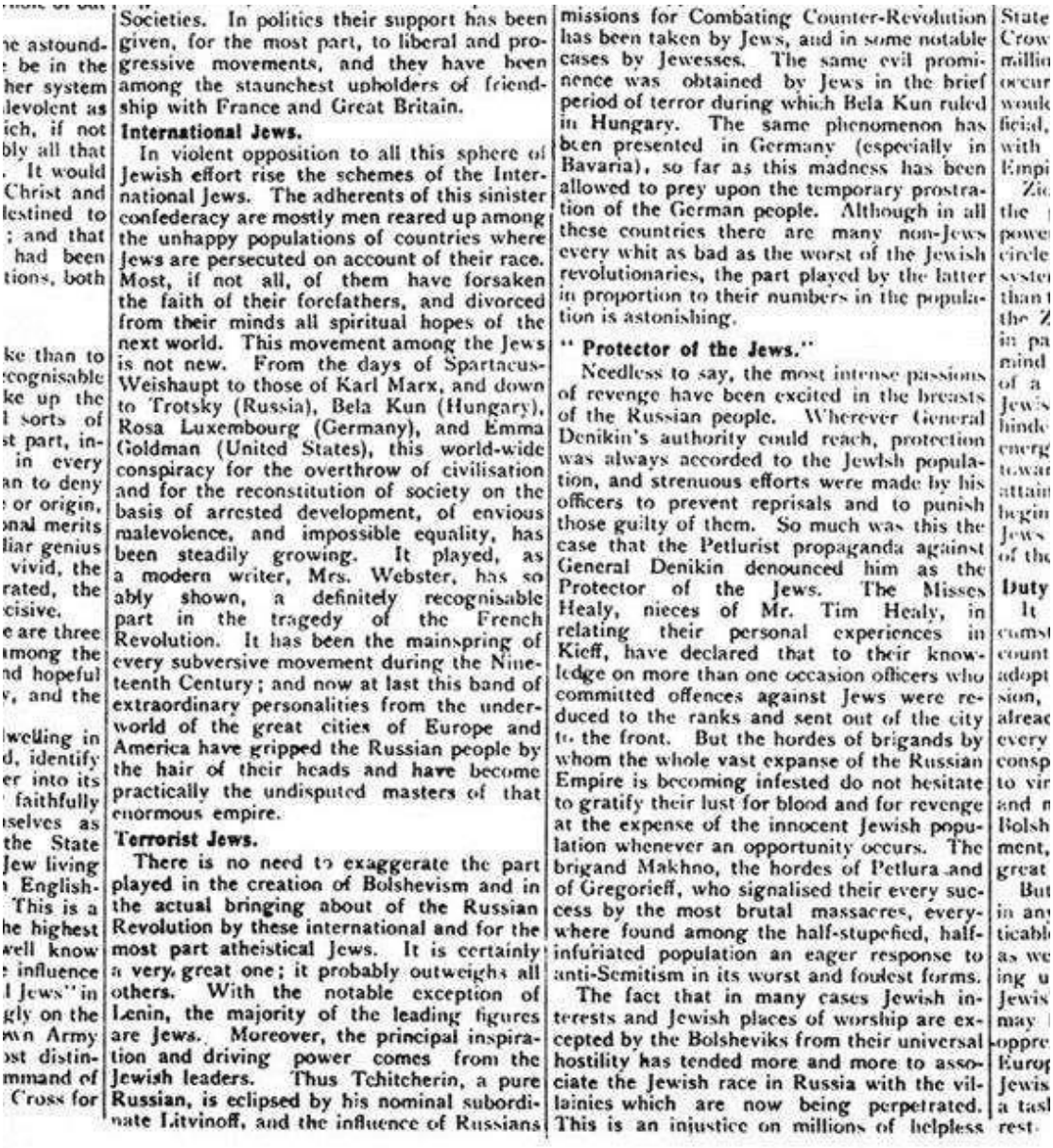

Societies. In politics their support has been given, for the most part, to liberal and progressive movements, and they have been among the staunchest upholders of friendship with France and Great Britain.

International Jews.

In violent opposition to all this sphere of Jewish effort rise the schemes of the International Jews. The adherents of this sinister confederacy are mostly men reared up among the unhappy populations of countries where Jews are persecuted on account of their race. Most, if not all, of them have forsaken the faith of their forefathers, and divorced from their minds all spiritual hopes of the next world. This movement among the Jews is not new. From the days of Spartacus-Weishaupt to those of Karl Marx, and down to Trotsky (Russia), Bela Kun (Hungary), Rosa Luxembourg (Germany), and Emma Goldman (United States), this world-wide conspiracy for the overthrow of civilisation and for the reconstitution of society on the basis of arrested development, of envious malevolence, and impossible equality, has been steadily growing. It played, as a modern writer, Mrs. Webster, has so ably shown, a definitely recognisable part in the tragedy of the French Revolution. It has been the mainspring of every subversive movement during the Nineteenth Century; and now at last this band of extraordinary personalities from the underworld of the great cities of Europe and America have gripped the Russian people by the hair of their heads and have become practically the undisputed masters of that enormous empire.

Terrorist Jews.

There is no need to exaggerate the part played in the creation of Bolshevism and in the actual bringing about of the Russian Revolution by these international and for the most part atheistical Jews. It is certainly a very great one; it probably outweighs all others. With the notable exception of Lenin, the majority of the leading figures are Jews. Moreover, the principal inspiration and driving power comes from the Jewish leaders. Thus Tchitcherin, a pure Russian, is eclipsed by his nominal subordinate Litvinoff, and the influence of Russians

missions for Combating Counter-Revolution has been taken by Jews, and in some notable cases by Jewesses. The same evil prominence was obtained by Jews in the brief period of terror during which Bela Kun ruled in Hungary. The same phenomenon has been presented in Germany (especially in Bavaria), so far as this madness has been allowed to prey upon the temporary prostration of the German people. Although in all these countries there are many non-Jews every whit as bad as the worst of the Jewish revolutionaries, the part played by the latter in proportion to their numbers in the population is astonishing.

"Protector of the Jews."

Needless to say, the most intense passions of revenge have been excited in the breasts of the Russian people. Wherever General Denikin's authority could reach, protection was always accorded to the Jewish population, and strenuous efforts were made by his officers to prevent reprisals and to punish those guilty of them. So much was this the case that the Petlurist propaganda against General Denikin denounced him as the Protector of the Jews. The Misses Healy, nieces of Mr. Tim Healy, in relating their personal experiences in Kieff, have declared that to their knowledge on more than one occasion officers who committed offences against Jews were reduced to the ranks and sent out of the city to the front. But the hordes of brigands by whom the whole vast expanse of the Russian Empire is becoming infested do not hesitate to gratify their lust for blood and for revenge at the expense of the innocent Jewish population whenever an opportunity occurs. The brigand Makhno, the hordes of Petlura and of Gregorieff, who signalised their every success by the most brutal massacres, everywhere found among the half-stupefied, half-infuriated population an eager response to anti-Semitism in its worst and foulest forms.

The fact that in many cases Jewish interests and Jewish places of worship are excepted by the Bolsheviks from their universal hostility has tended more and more to associate the Jewish race in Russia with the villainies which are now being perpetrated. This is an injustice on millions of helpless

De asemenea, Churchill l-a acuzat cu insistenţă pe Leon Troţki că vrea să înfiinţeze un "stat comunist mondial sub dominaţie evreiască".

Corespondentul London Times *despre rolul evreilor*

Churchill nu a fost singurul jurnalist care a remarcat rolul evreilor în revoluţia rusă. Robert Wilton, corespondentul şef al *London Times,* care era staţionat în Rusia la acea vreme, a scris în cartea sa, *The Last Days of the Romanovs* (Hornton Butterworth, Londra, 1920), că "90%" din noul guvern sovietic era format din evrei.

Corespondentul ziarului *London Morning Post,* Victor Marsden, a întocmit o listă cu numele celor mai importanţi 545 de oficiali

bolşevici. Dintre aceştia, a spus Marsden, 454 erau evrei (*All These Things,* A.N. Field, Anexa B, paginile 274-276).

Telegrame ale armatei americane despre rolul evreilor în comunism

Serviciul de informaţii al armatei americane îşi avea agenţii în Rusia în momentul revoluţiei comuniste, iar natura evreiască a acestei revoluţii este reflectată cu exactitate în aceste rapoarte.

O subcomisie a Senatului american care a investigat Revoluţia Rusă a audiat dovezi, consemnate în dosarul Congresului, conform cărora "În decembrie 1919, sub preşedinţia unui bărbat pe nume Apfelbaum (Zinovieff) ... din cei 388 de membri ai guvernului central bolşevic, doar 16 erau ruşi adevăraţi, iar toţi ceilalţi (cu excepţia unui negru din SUA) erau evrei" (S. Doc. nr. 62, 1919). Toate aceste telegrame pot fi consultate public în arhivele oficiale ale guvernului SUA.

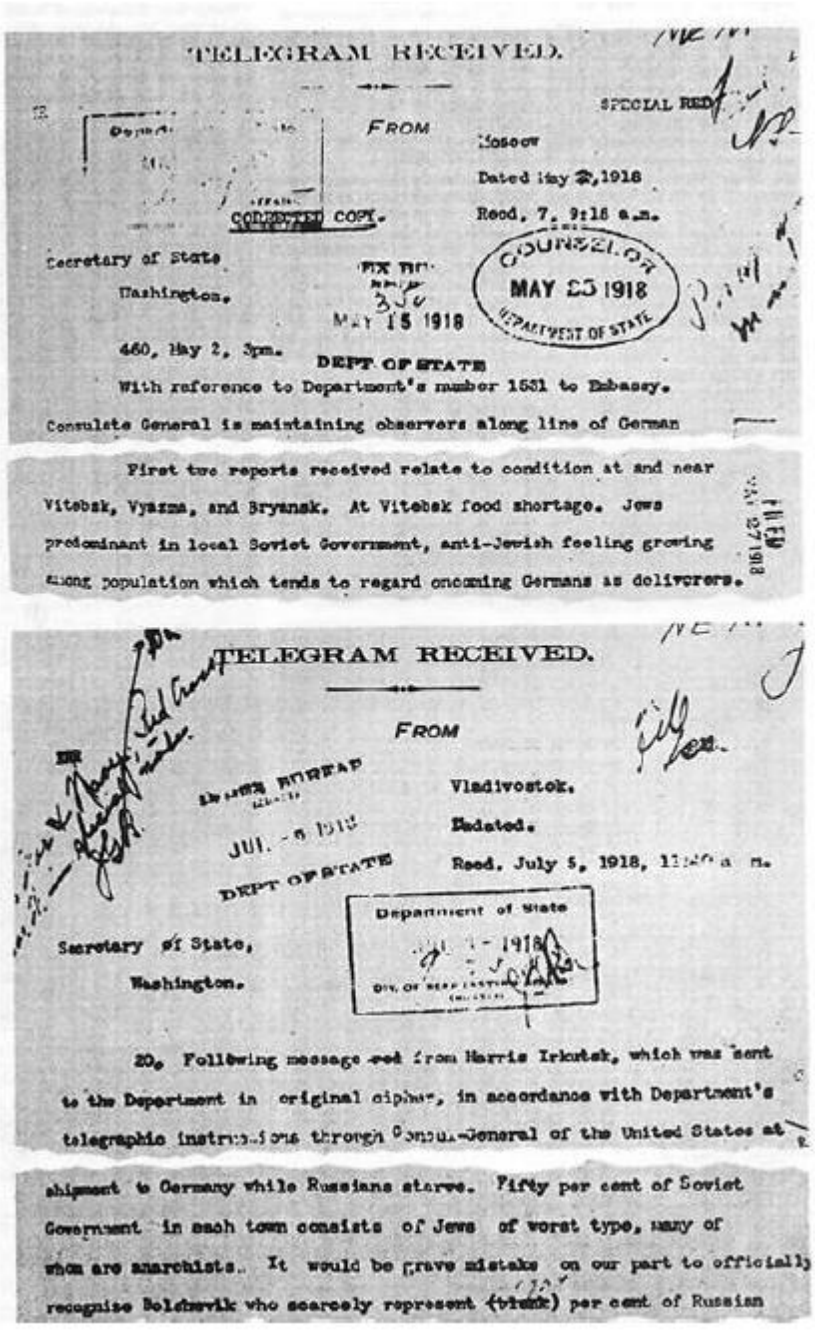

TELEGRAM RECEIVED.

SPECIAL RED

FROM

Moscow

Dated May 2, 1918

Rec'd, 7, 9:18 a.m.

CORRECTED COPY.

COUNSELOR
MAY 25 1918
DEPARTMENT OF STATE

Secretary of State

Washington.

MAY 15 1918

460, May 2, 3pm.

DEPT OF STATE

With reference to Department's number 1531 to Embassy.

Consulate General is maintaining observers along line of German

First two reports received relate to condition at and near Vitebsk, Vyazma, and Bryansk. At Vitebsk food shortage. Jews predominant in local Soviet Government, anti-Jewish feeling growing among population which tends to regard oncoming Germans as deliverers.

TELEGRAM RECEIVED.

FROM

Vladivostok.

Dated.

JUL - 5 1918

DEPT OF STATE

Rec'd. July 5, 1918, 11:40 a m.

Department of State
JUL - 1918

Secretary of State,

Washington.

20. Following message sent from Harris Irkutsk, which was sent to the Department in original cipher, in accordance with Department's telegraphic instructions through Consul-General of the United States at

shipment to Germany while Russians starve. Fifty per cent of Soviet Government in each town consists of Jews of worst type, many of whom are anarchists. It would be grave mistake on our part to officially recognise Bolshevik who scarcely represent (illegible) per cent of Russian

Cu toate acestea, niciuna dintre aceste autorităţi citate mai sus nu a îndrăznit să folosească limbajul unui ofiţer de informaţii militare american, căpitanul Montgomery Schuyler, care a trimis două rapoarte la Washington în martie şi iunie 1919.

Aceste rapoarte descriau în detaliu rolul evreilor în Revoluţia Rusă şi au fost declasificate abia în septembrie 1957. Originalele se

află încă în Arhivele Naționale ale SUA din Washington și pot fi consultate de către public.

Primul raport, trimis din Omsk la 1 martie 1919, conține următorul paragraf: "probabil că nu este înțelept să spunem acest lucru cu voce tare în Statele Unite, dar mișcarea bolșevică este și a fost încă de la începuturile sale, ghidată și controlată de evrei ruși de cel mai unsuros tip".

Cel de-al doilea raport, datat 9 iunie 1919, trimis din Vladivostok, spunea că din cei "384 de comisari erau 2 negri, 13 ruși, 15 chinezi, 22 de armeni și peste 300 de evrei. Din acest din urmă număr, 264 veniseră în Rusia din Statele Unite de la căderea guvernului imperial".

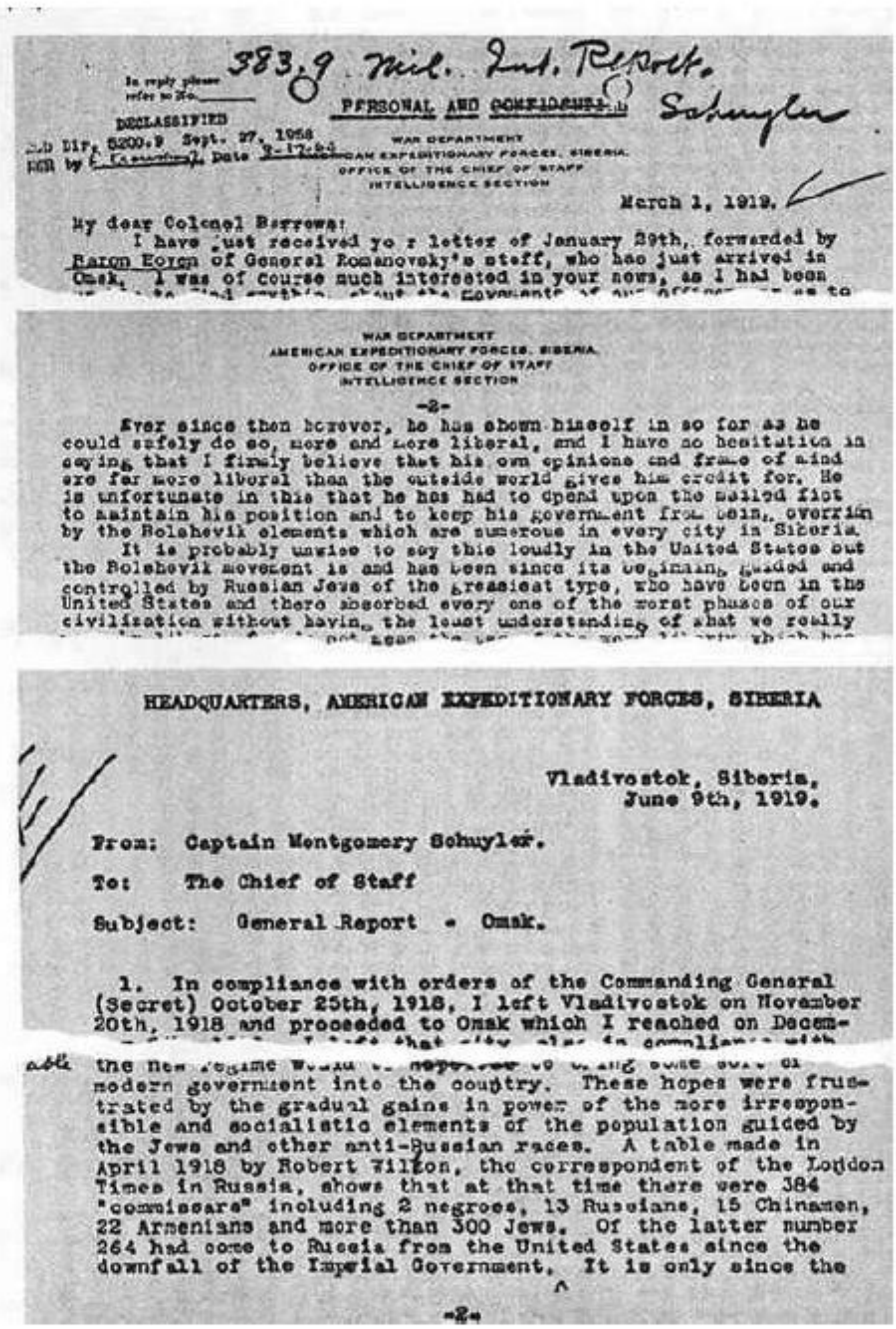

383.9 Mil. Int. Report. Schuyler

In reply please refer to No.

PERSONAL AND CONFIDENTIAL

DECLASSIFIED
DoD Dir. 5200.9 Sept. 27, 1958
NCR by [illegible] Date 9-17-64

WAR DEPARTMENT
AMERICAN EXPEDITIONARY FORCES, SIBERIA.
OFFICE OF THE CHIEF OF STAFF
INTELLIGENCE SECTION

March 1, 1919.

My dear Colonel Barrows:
I have just received your letter of January 29th, forwarded by Baron Koren of General Romanovsky's staff, who has just arrived in Omsk. I was of course much interested in your news, as I had been [illegible]

WAR DEPARTMENT
AMERICAN EXPEDITIONARY FORCES, SIBERIA.
OFFICE OF THE CHIEF OF STAFF
INTELLIGENCE SECTION

-2-

Ever since then however, he has shown himself in so far as he could safely do so, more and more liberal, and I have no hesitation in saying that I firmly believe that his own opinions and frame of mind are far more liberal than the outside world gives him credit for. He is unfortunate in this that he has had to depend upon the mailed fist to maintain his position and to keep his government from being overrun by the Bolshevik elements which are numerous in every city in Siberia.
It is probably unwise to say this loudly in the United States but the Bolshevik movement is and has been since its beginning guided and controlled by Russian Jews of the greasiest type, who have been in the United States and there absorbed every one of the worst phases of our civilization without having the least understanding of what we really [illegible]

HEADQUARTERS, AMERICAN EXPEDITIONARY FORCES, SIBERIA

Vladivostok, Siberia,
June 9th, 1919.

From: Captain Montgomery Schuyler.

To: The Chief of Staff

Subject: General Report - Omsk.

1. In compliance with orders of the Commanding General (Secret) October 25th, 1918, I left Vladivostok on November 20th, 1918 and proceeded to Omsk which I reached on Decem- [illegible]

the new regime would [illegible] modern government into the country. These hopes were frustrated by the gradual gains in power of the more irresponsible and socialistic elements of the population guided by the Jews and other anti-Russian races. A table made in April 1918 by Robert Wilton, the correspondent of the London Times in Russia, shows that at that time there were 384 "commissars" including 2 negroes, 13 Russians, 15 Chinamen, 22 Armenians and more than 300 Jews. Of the latter number 264 had come to Russia from the United States since the downfall of the Imperial Government. It is only since the

-2-

Dominația evreiască a elitei comisarilor de la începutul Uniunii Sovietice s-a asigurat că orice formă de antisemitism era considerată "contrarevoluționară", iar agitația antievreiască a fost introdusă în cartea legislației sovietice ca o infracțiune pedepsită cu moartea.

În cele din urmă, așa cum s-a subliniat anterior, comuniștii înrăiți aveau să se despartă de naționaliștii evrei, sau sioniști, iar cele două tabere au devenit dușmani înverșunați, în ciuda faptului că împărtășeau o mare parte din ideologia socialistă.

Evreii domină Partidul Comunist American

Evreii se aflau, de asemenea, în spatele Partidului Comunist American. Deşi nu a avut succes din punct de vedere politic, Partidul Comunist American a jucat un rol important în activităţile de spionaj în numele Uniunii Sovietice şi, în cele din urmă, s-a infiltrat în Mişcarea pentru Drepturile Civile prin intermediul lui Martin Luther King Jr.

Conform paginii 804 din *Enciclopedia Judaica,* "lista evreilor care au jucat un rol proeminent în conducerea şi în luptele dintre facţiuni ale Partidului Comunist American este lungă.... Mulţi autori şi intelectuali evrei americani, dintre care unii s-au dezis mai târziu, au fost activi în editarea publicaţiilor comuniste şi în răspândirea propagandei partidului . . printre care Michael Gold, Howard Fast şi Bertram Wolfe."

Spioni comunişti evrei americani au dat secrete despre bomba atomică sovieticilor

Mulţi dintre spionii sovietici arestaţi de guvernul american în timpul Războiului Rece erau evrei, şi niciunul nu a fost mai dăunător pentru interesele SUA decât grupul care a transmis secretul bombei atomice către URSS.

Acest grup de spioni comunişti erau cu toţii evrei, de la liderii Julius şi Ethel Rosenberg, până la oamenii de ştiinţă care lucrau la laboratorul ultrasecret Los Alamos, David Greenglass şi Theodore Hallsberg. Hallsberg a fost cel care a transmis fizic documentele care conţineau secretele armelor nucleare către familia Rosenberg. Aceştia, la rândul lor, au predat documentele curierului evreu, Harry Gold, care le-a transmis guvernului sovietic.

EVREI AMERICANI EXECUTAȚI LA SING SING PENTRU CĂ AU OFERIT UNIUNII SOVIETICE SECRETE DESPRE BOMBA ATOMICĂ AMERICANĂ

*Evreii americani Ethel și Julius Rosenberg, care au fost executați în 1953 de către guvernul federal american pentru conspirație în vederea spionajului în timp de război. Aceștia au fost condamnați pentru că au făcut parte dintr-o **rețea** de spionaj comunistă - toți **evrei** - care a transmis Uniunii Sovietice tehnologia pentru arme atomice.*

În ciuda preponderenței covârșitoare a evreilor în partidele și mișcările comuniste din întreaga lume, ar fi incorect să afirmăm că toți evreii au fost sau sunt comuniști, deoarece milioanele de capitaliști evrei și conflictul dintre evreii sioniști și evreii comuniști atestă contrariul.

Cu toate acestea, este corect să spunem că evreii individuali, de la Karl Marx încoace, au fost sursa principală a activităților comuniste din întreaga lume.

Acest fapt, care a fost în mare parte suprimat sau respins ca fiind o "defăimare", este vital pentru a înțelege cauzele care au stat la baza apariției antisemitismului în Europa la începutul secolului al XX-lea.

CAPITOLUL 63: Al doilea mare război al fraților -Al Doilea Război Mondial

Dezastrul Primului Război Mondial a pălit în fața celui de-al Doilea Război Mondial, care a fost, fără îndoială, cel mai mare conflict din toate timpurile. În timpul războiului, care s-a desfășurat între 1939 și 1945, numărul total de morți din războiul din 1914-1918 a fost depășit de morții unei singure țări.

Tratatul de la Versailles

S-a afirmat adesea că cel de-al Doilea Război Mondial a început odată cu tratatul care a pus capăt primului. Tratatul de la Versailles, redactat de învingătorii războiului din 1914-1918, a tratat Germania și aliații săi ca fiind singurii țapi ispășitori pentru conflict. Acest lucru a fost fundamental nedrept, deoarece toate părțile implicate au fost în egală măsură vinovate. Cu toate acestea, germanii și austriecii au fost marii perdanți și nu au fost în măsură să argumenteze.

GERMANIA A FOST LIPSITĂ DE ȘAPTE MILIOANE DE CETĂȚENI ȘI DE 25.000 DE MILE PĂTRATE DE PĂMÂNT

Un afiș german ilustrează modul în care Prusia Orientală a fost izolată de restul Germaniei prin Coridorul Danzig, care cuprindea teritoriul german cedat Poloniei în conformitate cu Tratatul de la Versailles. Germania a fost lipsită de șapte milioane de cetățeni și de 25.000 de mile pătrate de teren.

Germania a fost deposedată de părți imense de teritoriu. În vest, provincia Alsacia Lorena a fost cedată Franței, iar trei districte germane au fost cedate Belgiei. Jumătate din landul Schleswig a fost cedat Danemarcei, iar o porțiune de treizeci de mile de teritoriu german la vest de Rin, cunoscută sub numele de Saar, a fost plasată sub control francez prin crearea unei zone "tampon" demilitarizate.

În est, orașul german Danzig a fost declarat "oraș liber" sub controlul nou înființatei Societăți a Națiunilor. În practică, acesta a fost controlat de Polonia. În plus, o mare parte din teritoriul german a fost cedată direct Poloniei.

Acest lucru a tăiat Germania în două și a separat Prusia Orientală de restul Germaniei. O mare parte din Silezia din centrul Germaniei a fost cedată Poloniei. În cele din urmă, o parte din fostul Imperiu Austro-Ungar, locuită de etnici germani, a fost separată pentru a forma noul stat Cehoslovacia.

În total, Germania a pierdut aproximativ 25.000 de mile pătrate de teritoriu locuite de aproape șapte milioane de germani. Unirea Germaniei cu Austria (care ar fi trebuit să fie consecința logică a distrugerii imperiului austro-ungar) a fost strict interzisă.

Restricții militare și reparații

Tratatul de la Versailles a supus forțele armate germane unor restricții severe. Aceasta nu putea avea mai mult de 100.000 de oameni și i s-a interzis să dețină o flotă sau un avion de mari dimensiuni. Observatori străini au fost staționați în Germania pentru a monitoriza fabricile și pentru a se asigura că nu se fabricau muniții în secret.

Germaniei i s-a prezentat o factură pentru război, bazată pe motivul total fals că doar kaiserul ar fi fost responsabil pentru conflict. A fost cerută și plătită o plată imediată de 5.000.000.000.000 de dolari americani. Aceasta era o sumă extraordinară, mai ales după

standardele anului 1920.

Atunci când învingătorii au stabilit în cele din urmă factura completă a despăgubirilor în 1921, suma totală a fost stabilită la încă 32 000 000 000 000 de dolari americani. Nu era posibil din punct de vedere fizic ca Germania să facă față acestei datorii, dar guvernul german postbelic, condus de Partidul Social-Democrat (SDP), a fost de acord cu cererile Aliaților și a semnat angajamentele. Ulterior, SDP a fost asociat cu reparațiile și cu colapsul economic pe care acesta l-a provocat.

Prăbușirea economiei germane după prima plată majoră

În august 1921, Germania a făcut o plată de 250.000.000 de dolari. Aceasta a fost doar o fracţiune din total, dar a avut un impact devastator asupra economiei germane și a rezervelor sale valutare. Moneda germană, marca, a cedat complet. În ianuarie 1923, un dolar american valora 896 de mărci, dar până în luna noiembrie a aceluiași an, un dolar valora 666.666.666.667 de mărci.

Germania nu a mai putut face nicio plată și a amenințat că nu va plăti următoarea tranșă. Ca represalii, armata franceză a ocupat regiunea demilitarizată Saar și a instituit legea marțială. Francezii au folosit trupe de negri din Africa de Vest ca parte a forţei de ocupație, ceea ce a provocat un mare resentiment în Germania.

Hiperinflația lovește Germania: copiii se joacă cu teancuri de bancnote fără valoare, 1924.

Situația economică a Germaniei a continuat să se înrăutățească,

ceea ce a dus la un colaps total. În cele din urmă, în 1924, guvernul american a intervenit și a oferit un plan prin care Germania putea plăti reparațiile la o rată mai mică. Planul Dawes, așa cum a devenit cunoscut, a oferit o ușurare pe termen scurt economiei germane.

Cu toate acestea, în curând a devenit clar că Germania nu era în măsură să plătească nici măcar sumele reduse de reparații, iar în 1929, Aliații au adoptat o nouă soluție, numită Planul Young. Acest plan a redus și mai mult plățile anuale și le-a prelungit până în 1988.

Germania a continuat să facă plăți până în 1933, când guvernul național-socialist condus de Adolf Hitler a renegat datoria de război și a refuzat să mai facă alte plăți. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Germania de Vest (creată din părțile Germaniei ocupate de Aliații occidentali) a reluat plățile și a achitat suma de capital până în 1980. Ultima plată a dobânzii restante a fost achitată de statul german la 3 octombrie 2010.

Liga Națiunilor

În 1920, Liga Națiunilor a fost creată de comunitatea internațională în încercarea de a stabili o pace durabilă. În ciuda unor mici succese, Liga nu a abordat niciodată adevărata cauză a conflictului din Europa, și anume prevederile Tratatului de la Versailles.

Apariția Marii Crize din 1929 a agravat și mai mult situația economică mondială și a deschis calea pentru ca Partidul Național Socialist să preia puterea în Germania. Statul pe care Hitler l-a creat este subiectul unui alt capitol; este suficient să spunem aici că Partidul Național Socialist a reușit să ajungă la putere în mare parte prin exploatarea nemulțumirilor justificate ale germanilor față de Tratatul de la Versailles.

Hitler răstoarnă Tratatul de la Versailles

O parte importantă a programului politic al lui Hitler a fost răsturnarea Tratatului de la Versailles. De asemenea, a reînarmat unilateral Germania și, după cum s-a menționat mai sus, a refuzat să mai plătească reparații de război. Apoi, a recucerit teritoriile

pierdute la sfârșitul războiului din 1914-1918, toate acestea fiind încă ocupate de germani.

Saar a fost ocupată de trupele germane în 1936, după ce francezii și- au retras trupele, iar în 1938 Austria a fost anexată la Germania. În același an, trupele germane au ocupat Sudetenland, o zonă din Germania în care se aflau 3,5 milioane de germani și care fusese încorporată în Cehoslovacia.

Mai târziu, propaganda antigermană a susținut că Germania a înghițit Cehoslovacia. Acest lucru nu este adevărat. De fapt, doar regiunea Sudetenland a fost anexată în mod oficial la Germania. Alte două națiuni - Polonia și Ungaria - au primit regiuni din Cehoslovacia care inițial făceau parte din aceste țări. În plus, jumătate din țară - acea parte ocupată de poporul slovac - a devenit un stat independent numit Slovacia (în mod ironic, Slovacia a devenit din nou independentă după căderea comunismului în anii 1990). Restul Cehoslovaciei a fost plasat sub conducerea cehă ca protectorat german.

Coridorul Danzig și izbucnirea ostilităților

Hitler și-a îndreptat apoi atenția către "Coridorul Danzig", o mare parte din teritoriul german cedat Poloniei, care a despărțit Prusia Orientală de Germania. Acesta conținea, de asemenea, orașul german Danzig (cunoscut în prezent sub numele de Gdansk în Polonia), care se afla nominal sub controlul Ligii Națiunilor. Hitler a cerut mai întâi permisiunea de a construi legături rutiere și feroviare directe între Germania și Prusia Orientală, dar când acestea au fost respinse, a optat pentru o invazie militară pentru a recupera teritoriul german. În plus, Hitler a folosit scuza că civilii germani din coridorul Danzig erau maltratați de stăpânii lor polonezi. Aceste acuzații aveau o anumită doză de adevăr.

Iosif Stalin şi Joachim von Ribbentrop semnează pactul sovieto-german de neagresiune, Moscova, 1939. Uniunea Sovietică a invadat Finlanda, Estonia, Lativa, Lituania şi Polonia, toate acestea fără reacţie din partea Aliaţilor occidentali - care au declarat imediat război Germaniei pentru invadarea Poloniei.

Singura problemă potenţială cu care se confrunta Hitler era posibilitatea unei intervenţii a Uniunii Sovietice în cazul în care germanii ar fi invadat Polonia. În acest scop, Hitler l-a trimis pe ministrul său de externe, Joachim von Ribbentrop, la Moscova în august 1939 pentru a încheia un pact de neagresiune cu sovieticii. După negocierile dintre Von Ribbentrop şi omologul său sovietic, Viaceslav Molotov, tratatul (cunoscut în prezent sub numele de Pactul Molotov-Ribbentrop) a fost semnat la 23 august.

Un protocol secret al pactului, făcut public abia după încheierea războiului, prevedea că Europa de Nord şi de Est vor fi împărţite în sfere de influenţă germană şi sovietică. Finlanda, Estonia şi Letonia au fost plasate în sfera sovietică, iar Polonia urma să fie împărţită în cazul unei "reorganizări politice" a acesteia.

În zorii zilei de 1 septembrie - la o săptămână de la semnarea pactului - trupele germane au invadat Polonia. Hitler a sperat că Franţa şi Marea Britanie nu vor intra în război din cauza încercării Germaniei de a-şi recăpăta propriul teritoriu. Această speranţă a fost nejustificată, iar la 3 septembrie 1939, Franţa şi Marea Britanie au

declarat război Germaniei.

ARMATA GERMANĂ INTRĂ ÎN POLONIA, SEPTEMBRIE 1939

Trupe germane în drum spre Varşovia, 1 septembrie 1939. Marea Britanie şi Franţa au declarat război Germaniei pentru invadarea Poloniei, dar nu au făcut nimic atunci când Uniunea Sovietică a invadat Polonia la 17 septembrie. Această lipsă de acţiune împotriva sovieticilor a scos la iveală minciuna că motivul războiului a fost "protejarea Poloniei de agresiune".

"Războiul fulger" german îi copleşeşte pe polonezi

La începutul războiului, armata germană număra 1,5 milioane de oameni, faţă de 1,8 milioane de polonezi. Cu toate acestea, germanii învăţaseră din Primul Război Mondial şi au dezvoltat o organizaţie de luptă de mare mobilitate, bazată pe tancurile şi vehiculele sale blindate. Armata poloneză se aştepta la un conflict static, aşa cum se întâmplase în timpul Primului Război Mondial, şi, ca urmare, a fost copleşită de "blitzkrieg" sau războiul fulger german.

În decurs de două săptămâni şi jumătate, germanii au cucerit o mare parte din Polonia şi au înconjurat Varşovia. Polonezii au fost înfrânţi în fiecare angajament major al campaniei.

Uniunea Sovietică invadează Polonia, dar aliații nu reacționează

La 17 septembrie, Uniunea Sovietică a invadat Polonia dinspre est. Deschiderea unui al doilea front i-a luat complet prin surprindere pe polonezi, iar în trei zile aproape toată Polonia a fost împărțită între Germania și Uniunea Sovietică. Ultimele focare de rezistență poloneză au capitulat la 6 octombrie 1939. Deși Franța și Marea Britanie au declarat război Germaniei pentru invadarea Poloniei, cele două națiuni au refuzat să declare război Uniunii Sovietice pentru un act de agresiune identic. Acesta a fost cel mai bun indiciu că războiul a fost ceva mai mult decât o simplă "rezistență a Marii Britanii și Franței la agresiunea germană", așa cum susțin relatările istorice convenționale. Motivul pentru acest dublu standard a fost elementul ideologic vădit rasial pe care politica hitleristă l-a introdus. Acest aspect este discutat în capitolul următor, care tratează al Treilea Reich.

ARMATA SOVIETICĂ INTRĂ ÎN FINLANDA, NOIEMBRIE 1939

Urmările unui contraatac finlandez asupra unei coloane sovietice în timpul invaziei URSS în Finlanda, în noiembrie 1940. La fel ca și în cazul invaziei sovietice în Polonia, puterile occidentale au păstrat tăcerea cu privire la invazia URSS în Finlanda. Insulta a fost apoi adăugată la rană atunci când URSS a fost lăsată să judece procesele pentru "crime de război" la sfârșitul conflictului și să-i judece pe germani sub acuzația de "război agresiv".

Polonia a fost împărţită după capitularea sa. Coridorul Danzig şi oraşul Danzig au fost anexate Germaniei, iar acea parte a Poloniei care nu se afla sub control rusesc a fost transformată într-un protectorat cunoscut sub numele de Guvernul General. Deşi i s-a atribuit un administrator german, majoritatea organelor de guvernare ale acestui teritoriu au fost lăsate în mâinile polonezilor.

Sitzkrieg - "Războiul de şedere"

Franţa şi Germania au construit poziţii defensive lungi de-a lungul majorităţii frontierelor lor în anii 1930. Apărările franceze, cunoscute sub numele de Linia Maginot, se confruntau cu echivalentul lor german, Zidul de Vest (numit ulterior "Linia Siegfried" de către aliaţi). Francezii au lansat un atac asupra Westwall în timpul campaniei din Polonia, dar s-au retras fără niciun câştig.

În acest moment, Hitler a făcut o ofertă de pace Marii Britanii şi Franţei, spunând Reichstagului german, sau parlamentului, că nu a declarat război acestor naţiuni. Hitler nu a pus nicio condiţie prealabilă în oferta sa, în afară de aceea ca Marea Britanie şi Franţa să recunoască dreptul Germaniei de a ocupa coridorul Danzig. Oferta a fost respinsă din răsputeri atât de guvernul britanic, cât şi de cel francez. La graniţa franco-germană, ambele părţi au aşteptat în fortificaţiile lor, ceea ce a dus la un impas care a devenit cunoscut sub numele de Sitzkrieg, sau "războiul aşezat".

Aliaţii ignoră invazia sovietică în Finlanda

La sfârşitul lunii noiembrie 1939, Uniunea Sovietică a invadat Finlanda. În ciuda faptului că erau depăşiţi numeric de cinci la unu, finlandezii au luptat cu curaj şi au provocat pierderi masive Armatei Roşii. Luptând până în 1940, fără ajutor sau sprijin din partea Marii Britanii sau a Franţei, Finlanda s-a luptat cu sovieticii până la un impas. La 8 martie 1940, Uniunea Sovietică şi Finlanda au semnat un tratat care a pus capăt războiului, în termenii căruia Finlanda a cedat sovieticilor doar o mică parte din teritoriu.

Invazia sovietică a Finlandei nu a stârnit niciun răspuns din partea Marii Britanii şi a Franţei, în contrast cu declaraţia de război a acestora împotriva Germaniei pentru invazia Poloniei. Acest dublu standard a fost subliniat încă o dată în iunie 1940, când Uniunea

Sovietică a anexat statele baltice Lituania, Letonia și Estonia, de asemenea fără a fi sancționată de Marea Britanie și Franța.

Danemarca și Norvegia ocupate de germani după invazia britanică

La 6 aprilie 1940, britanicii și francezii au trimis trupe în Norvegia cu intenția de a pune mâna pe rezervele suedeze de minereu de fier care aprovizionau Germania cu fier. În dimineața următoare, marina britanică a amplasat mine în afara portului norvegian Narvik cu intenția de a scufunda navele care transportau minereu către Germania.

Germanii și-au trimis propria forță de invazie, care a debarcat în Norvegia în 9 aprilie. Danemarca a fost ocupată pe parcurs pentru a asigura flancul sudic german și s-a predat imediat.

Debarcarea germană în Norvegia a avut succes peste tot, cu excepția Narvik, unde o mică forță germană de 4600 de oameni a fost atacată de 24.600 de soldați britanici, francezi și norvegieni. Minuscula forță germană a rezistat, dar până în prima săptămână din iunie a fost împinsă înapoi la granița cu Suedia. Erau pe punctul de a se preda atunci când francezii și britanicii s-au retras pentru a merge în ajutorul forțelor lor din Franța.

Franța invadată în mai 1940

La 10 mai 1940, în timp ce campania din Norvegia era încă în desfășurare, Hitler a lansat ceea ce avea să fie lovitura sa de maestru în Occident. Principala forță germană a atacat în centrul graniței dintre Franța și Germania, prin pădurea Ardenilor.

În același timp, trupele aeropurtate germane au debarcat în Belgia și Olanda. În Belgia, parașutiștii germani au cucerit fortărețele de beton de la Eben-Emael, iar mica armată belgiană a fost rapid înfrântă. În Țările de Jos, rezistența olandeză s-a prăbușit după ce germanii au bombardat orașul Rotterdam. Forțele britanice și franceze din nordul Franței s-au mutat în Belgia pentru a le face față germanilor care se apropiau, exact așa cum sperau germanii că vor face.

Cu armata de tancuri sau panzere în frunte, germanii au trecut în fugă de linia Maginot și au virat spre nord, parcurgând 250 de mile

în unsprezece zile. Aceasta a fost o mobilitate nemaiîntâlnită în niciun război până în acel moment. Avansarea germană spre coastă a încercuit forțele britanice și franceze care se deplasaseră în Belgia, iar forțele aliate au fost tăiate în două.

Dunkirk-Hitler îi lasă pe britanici să scape

Până la 26 mai, armata aliată din nord a fost prinsă în capcană de-a lungul unei enclave de coastă, lângă orașul Dunkerque. Din motive care nu au fost niciodată explicate (credința cea mai răspândită este că Hitler a vrut să îi lase pe britanici să scape pentru a facilita o pace cu aceștia într-o etapă ulterioară), panzerele germane au fost oprite în mod deliberat în afara orașului.

Pauza în atacul german a permis evacuarea întregii Forțe Expediționare Britanice - aproximativ 330.000 de oameni - de către o flotilă de nave militare și civile britanice înapoi în Anglia. Deși oamenii au fost salvați cu succes, au lăsat în urmă tone de echipament foarte necesar pe plajă.

ARMATA A ȘASEA GERMANĂ DEFILEAZĂ ÎN PARISUL CAPTURAT, IUNIE 1940

Trupele germane mărșăluiesc pe una dintre principalele artere ale Parisului, în 1940, cu Arcul de Triumf în fundal. Aceasta a fost Armata a șasea germană, care mai târziu a devenit mai faimoasă pentru capitularea de la Stalingrad, în Uniunea Sovietică, în ianuarie 1943.

Franța a fost învinsă în campania de patruzeci și șase de zile

Odată ce corpul principal al trupelor britanice a fost retras, forțele germane s-au îndreptat spre sud. Acestea au ocolit trupele franceze din interiorul Liniei Maginot și au pătruns adânc în zona rurală franceză. Germanii au întâmpinat doar o rezistență slabă. Când soldații francezi s-au predat, a devenit normal ca germanii să le ia pur și simplu armele și să-i trimită acasă. Înaintarea germană a fost prea rapidă pentru a fi deranjată cu luarea de prizonieri.

La 17 iunie, premierul francez și eroul Primului Război Mondial, mareșalul Henri Petain, și-a dat seama că situația militară era fără speranță. El a cerut un armistițiu, care a fost semnat la 25 iunie. Franța, cel mai puternic dintre aliați în 1940, a fost învinsă în doar 46 de zile.

Armistițiul a oferit Germaniei controlul asupra nordului Franței și a unei fâșii de teritoriu care se întindea de-a lungul coastei franceze a Atlanticului. Restul Franței a rămas ca stat independent, sub control francez, cu guvernul condus de mareșalul Petain. Acest stat avea capitala în orașul Vichy și, ca urmare, a devenit cunoscut sub numele de Franța de la Vichy, deși numele său real era statul *francez (État Français)*.

Între timp, ultima rezistență norvegiană împotriva germanilor a încetat la 10 iunie. Norvegia a căzut complet sub ocupație germană, fără a mai fi deranjată pe toată durata războiului, armata de ocupație retrăgându- se abia după capitularea germană din 1945. Astfel, la sfârșitul lunii iunie 1940, germanii controlau întreaga coastă continentală europeană, din Norvegia până în Spania.

Operațiunea Leu de Mare - planul de invadare a Angliei

Winston Churchill a fost numit prim-ministru al Marii Britanii la 10 mai 1940, în urma demisiei lui Neville Chamberlain. Churchill s-a dovedit a fi un lider de război capabil, cu o imagine mediatică atent cultivată, care a întruchipat spiritul de rezistență tenace afișat de britanici atunci când aceștia erau singura mare putere occidentală care nu fusese invadată de Germania.

Canalul Mânecii a fost singurul motiv fizic pentru care

tancurile germane nu au continuat să ocupe Marea Britanie atunci când Franța a fost invadată.

Germanii au elaborat un plan de invadare a Marii Britanii, cu numele de cod Operațiunea Leul de Mare. Aceasta ar fi constat în traversarea Canalului Mânecii cu barje de invazie și debarcarea pe coasta sudică a Angliei. Înainte ca acest lucru să poată fi realizat, Germania trebuia să obțină superioritatea aeriană pentru a compensa inferioritatea pe mare. Puternica marină britanică putea distruge orice forță de invazie în timp ce se afla încă pe mare, așa că era vital ca forța aeriană germană să fie capabilă să țină la distanță Royal Navy.

Bătălia din Marea Britanie

Când Germania a invadat Polonia în septembrie 1939 și Țările de Jos în mai 1940, au fost efectuate lovituri aeriene punctuale împotriva Varșoviei și Rotterdam pentru a înfrânge rezistența țărilor invadate. Ambele tactici au avut succes, astfel că, atunci când Winston Churchill a devenit prim-ministru al Marii Britanii, la 10 mai 1940, unul dintre primele sale acte a fost să anunțe că orașele germane vor fi țintite pentru atacuri de bombardament. În aceeași lună, primele orașe germane au fost bombardate de avioanele britanice.

Forțele aeriene germane, Luftwaffe, au evitat să bombardeze orașele britanice și s-au concentrat asupra aerodromurilor și porturilor mai importante din punct de vedere strategic. Primele raiduri germane majore asupra acestor instalații au avut loc în august 1940, când se consideră că a început Bătălia Angliei.

Avionul de vânătoare Spitfire, proiectat de britanici, a devenit cel mai cunoscut avion al Bătăliei Angliei. Cu siguranță a depășit toate avioanele germane, cu excepția Messerschmitt Bf109, cu care era aproape la egalitate.

Avionul de vânătoare german avea un avantaj: motorul său era cu injecție de combustibil, ceea ce însemna că putea menține o ascensiune verticală pe care Spitfire nu putea spera să o egaleze. Singurul avantaj pe care Spitfire îl avea față de Messerschmitt era că putea rămâne în luptă mai mult timp decât avionul german. Messerchmitt-urile aveau suficient combustibil pentru a lupta cu

inamicii lor deasupra Marii Britanii timp de cel mult zece minute, înainte de a fi nevoite să se întoarcă la bazele lor din Franța pentru a se realimenta.

Cu toate acestea, celebrul bombardier german Stuka a fost complet nepotrivit pentru lupta aeriană și a suferit pierderi atât de mari încât a fost retras din luptă după doar câteva săptămâni. Ca urmare, pierderile germane au crescut, iar până la sfârșitul lunii octombrie 1940, aproximativ 1.887 de avioane Luftwaffe fuseseră pierdute, față de cele 1.547 de pierderi ale Royal Air Force. Curajul echipelor de avioane britanice în apărarea patriei lor a devenit legendar și, cu siguranță, eforturile lor au fost cele care i-au determinat pe germani să pună pe termen nelimitat Operațiunea Leul de Mare la sfârșitul anului 1940.

SPITFIRE-CUNOSCUT ÎN BĂTĂLIA DIN ANGLIA

Supermarine Spitfires în formație deasupra Angliei în timpul Bătăliei Angliei. Deși avionul de vânătoare german Messerschmitt Bf109 a fost echivalentul lui Spitfire, Spitfire și-a câștigat reputația de a fi cel mai bun avion al războiului. Motivul a fost că avioanele germane puteau fi în luptă doar o fracțiune din timpul de zbor, din cauza necesității de a realimenta în bazele lor din Franța. Curajul piloților Royal Air Force în fața asaltului Luftwaffe a devenit legendar. La apogeul Bătăliei Marii Britanii, RAF a pierdut între 15 și 25 de piloți și avioane în fiecare zi.

Blitzul începe ca răspuns la raidurile aeriene britanice

Între timp, bombardierele britanice au atacat orașele germane timp de aproape patru luni. În cele din urmă, după un bombardament

asupra Berlinului, Hitler a autorizat Luftwaffe să riposteze prin bombardarea oraşelor britanice. Ca urmare, a început infamul "Blitz", fiind vizate Londra, Coventry, Birmingham şi Sheffield.

În ciuda distrugerilor pe scară largă, numărul de morţi a fost surprinzător de scăzut. În Coventry, 380 de civili au murit în urma bombardamentelor în timpul războiului, iar pierderile totale ale civililor britanici din cauza bombardamentelor germane pe durata întregului conflict s-au ridicat la aproximativ 60.000 de persoane.

Pentru a pune acest lucru în perspectivă, peste 500.000 de civili germani au murit în timpul bombardamentelor Aliaţilor asupra oraşelor germane în timpul războiului. Numai într-un singur raid, asupra Dresdei în 1945, peste 100.000 de civili germani au pierit. Chiar dacă Blitzul a provocat mari greutăţi, nu a avut ca efect frângerea spiritului de rezistenţă al poporului britanic sau a dorinţei acestuia de a continua războiul.

Aventuri italiene

Liderul italian, Benito Mussolini, s-a aliat cu Germania înainte de război, în cadrul unei alianţe încheiate în 1938 între Germania şi Italia, cunoscută sub numele de Pactul de prietenie şi alianţă, numit şi "Pactul de oţel". Mussolini a fost primul care s-a referit la acest pact ca la o "axă", de unde a fost preluată expresia "Puterile Axei" pentru a desemna acele naţiuni aliate cu Germania şi Italia în timpul războiului. În ciuda alianţei, Mussolini a aşteptat până când înfrângerea Franţei a fost sigură înainte de a permite Italiei să intre în război. La 10 iunie 1940, cu şapte zile înainte ca francezii să capituleze, italienii au declarat război Franţei şi Marii Britanii. În acelaşi timp, forţele italiene au trecut graniţa franceză.

Atacul a fost un eşec. Francezii au respins forţele italiene şi doar prăbuşirea armatei franceze pe frontul german l-a salvat pe Mussolini de la o înfrângere jenantă. Între timp, în Marea Britanie, un număr mare de cetăţeni italieni au fost reţinuţi şi ţinuţi fără proces pe toată durata războiului în lagăre de prizonieri.

Eclipsat de Hitler în Europa de Vest, Mussolini şi-a îndreptat atenţia spre sud. În septembrie 1940, a lansat un atac asupra Egiptului controlat de britanici din colonia italiană Libia. Această ofensivă a

fost de asemenea respinsă, iar britanicii au invadat la rândul lor Libia. Britanicii au reușit să ocupe aproape jumătate din Libia înainte ca germanii să trimită întăriri sub comanda generalului Erwin Rommel. Această armată condusă de germani, cunoscută sub numele de "Afrika-Korps", și-a câștigat renumele de luptător îndrăzneț și tactic. Rommel a stabilizat situația militară și chiar i-a împins pe britanici înapoi în Egipt.

Fără să se lase intimidat, Mussolini a lansat o invazie a Greciei din Albania, teritoriu deținut de Italia, în octombrie 1940. Grecii au respins și acest atac, iar armata greacă a intrat în Albania. Britanicii au debarcat trupe în Grecia.

Pe toate fronturile, eforturile lui Mussolini au eșuat. Invazia ineptă a Greciei a permis britanicilor să revină în Europa continentală, iar Hitler a fost nevoit să acționeze pentru a ține situația sub control.

Campania din Balcani - germanii ocupă Iugoslavia și Grecia

Hitler a pregătit rapid o forță de invazie pentru a-i alunga din nou pe britanici de pe continent. Pentru a ajunge în Grecia, forțele germane trebuiau să traverseze mai multe țări. România, Bulgaria și Ungaria se aliaseră deja în mod oficial cu Germania și acordaseră permisiunea ca trupele germane să se deplaseze pe teritoriile lor. Doar Iugoslavia a rămas în afara sferei de influență a lui Hitler și a refuzat să lase trupele germane să pună piciorul pe teritoriul său.

Invazia germană în Iugoslavia și Grecia a început la începutul lunii aprilie 1941. Până la 13 aprilie, Belgradul a căzut, iar armata iugoslavă s-a predat a doua zi. Iugoslavia a fost împărțită, Kosovo revenind Albaniei, iar Croația devenind independentă. Cu toate acestea, pentru tot restul războiului, gherilele iugoslave au dus un război nemilos împotriva trupelor germane și nu au fost niciodată complet supuse.

Până la 9 aprilie, germanii au zdrobit armata greacă de 43.000 de oameni și au forțat Forța Expediționară Britanică de 62.000 de oameni să se retragă spre sud. Până la sfârșitul lunii, partea continentală a Greciei a fost ocupată, iar britanicii au fost

forțați să se retragă pe insula Creta.

În mai 1941, parașutiștii germani au debarcat în Creta în ceea ce a devenit prima invazie aeropurtată din lume. Deși au avut succes, pierderile germanilor au fost atât de mari încât aceștia nu au mai încercat niciodată un asalt de o asemenea amploare.

STEAGUL CU SVASTICA ARBORAT LA ACROPOLIS, ATENA

Soldați germani ridică steagul cu svastica pe Acropole, cu vedere spre Atena, la 27 aprilie 1941. Deși campania din Balcani a fost un succes, a întârziat invazia URSS cu peste o lună. Acest lucru avea să coste în cele din urmă războiul pentru Germania.

Statele Unite poartă un război de facto

Deși oficial neutre, Statele Unite și-au făcut cunoscută încă de la început părtășia față de Marea Britanie. Guvernul american, condus de Franklin Delano Roosevelt, a ignorat, de asemenea, invazia Uniunii Sovietice în Polonia, Finlanda și statele baltice, iar în martie 1941 a adoptat Legea privind leasingul de împrumut, care a contribuit la aprovizionarea Marii Britanii cu materialele esențiale de care avea nevoie pentru a rămâne în război.

În iulie 1941, armata americană a staționat trupe în Islanda. Marina americană a început să escorteze convoaiele de aprovizionare

a Marii Britanii în apele de la vest de Islanda. În septembrie 1941, Roosevelt a autorizat navele americane care efectuau serviciul de convoi să atace navele de război sau submarinele germane. Din toate punctele de vedere, America era în război cu Germania.

Operațiunea Barbarossa - Cel mai mare război terestru din toate timpurile

Hitler a decis încă din decembrie 1940 că este necesară o invazie a Uniunii Sovietice. În afară de faptul că comuniștii erau dușmanul său politic tradițional, dovezile arătau că sovieticii plănuiau să atace Germania în cursul anului 1941 sau 1942. Având în vedere toți factorii, Hitler a decis să lovească primul.

A fost elaborat un plan de invazie sub numele de cod Barbarossa, după numele antic al regelui german cu același nume. Acest plan presupunea o serie de lovituri rapide prin vestul Rusiei, cu oprire în Munții Ural.

Hitler nu a plănuit niciodată să meargă mai departe de atât și nici să încheie un tratat cu rușii învinși. În schimb, el a considerat teritoriul de la est de Urali drept un teritoriu străin pe care nu dorea și nici nu dorea să îl supună.

Campania din Balcani întârzie atacul german

Inițial, Hitler a planificat Operațiunea Barbarossa pentru începutul anului 1941, astfel încât campania să fie finalizată înainte de venirea faimoasei ierni rusești. Acest calendar de invazie a fost amânat după invazia dezastruoasă a lui Mussolini în Grecia.

Germanii au fost forțați să intervină pentru a-i alunga pe britanici de pe continent și, astfel, au pierdut ceea ce s-a dovedit a fi o lună crucială pentru invazia Uniunii Sovietice. Aceasta a fost cauza directă a eșecului armatei germane de a atinge primele obiective majore ale campaniei (care includeau capturarea Moscovei) în Rusia înainte de instalarea iernii.

Atacul german asupra URSS a avut loc în cele din urmă la 22 iunie 1941, în lunile de vară, în loc de atacul planificat inițial în primăvară. Peste trei milioane de soldați germani au luat parte la

invazie pe un front care se întindea de la Marea Baltică, în nord, până la Marea Neagră, în sud. A fost începutul celui mai mare război terestru din toate timpurile.

Armata sovietică avea, de asemenea, puțin peste trei milioane de oameni în armata sa occidentală (avea mai multe rezerve în Orientul Îndepărtat) și îi depășea numeric pe germani cu două la unu la tancuri și cu trei la unu la avioane. Tancurile sovietice, în special T-34, erau superioare față de tot ceea ce aveau germanii la timp, iar când primele T-34 au fost capturate, inginerii germani le-au târât pentru evaluare. Primele tancuri germane care să fie echivalentul lui T-34 au intrat în serviciu abia în 1944, când valul războiului se schimbase de mult.

În ciuda șanselor, trei grupuri de armate germane, numite Nord, Centru și Sud, au accelerat foarte mult în direcția obiectivelor lor: Leningrad, Moscova și, respectiv, Kiev. Viteza avansării inițiale a servit la acreditarea speranței germane că campania ar putea fi încheiată înainte de sfârșitul anului.

Churchill și guvernul britanic au oferit imediat Uniunii Sovietice o alianță. Roosevelt a oferit, de asemenea, ajutoare de împrumut, care au inundat în curând Uniunea Sovietică în cantități atât de mari încât au afectat semnificativ cursul războiului.

Pierderi sovietice masive

Până la sfârșitul primei săptămâni din iulie, Grupul de armate german Centru a luat 290.000 de prizonieri și a trecut de orașul Minsk. La începutul lunii august, germanii au traversat râul Nipru, ultima barieră naturală la vest de Moscova, și au distrus o armată sovietică la Smolensk, luând alți 300.000 de prizonieri.

La începutul lunii septembrie, Leningrad a fost încercuit de Grupul de Armate Nord. Finlandezii, care participaseră la invazia din nordul îndepărtat, au asediat și ei Leningradul. În curând, o mare foamete s-a răspândit în oraș, deoarece singura rută de aprovizionare traversa un lac înghețat.

La jumătatea lunii septembrie, Grupul de Armate Sud a capturat un număr incredibil de 650.000 de prizonieri într-o mișcare clasică

de strângere în cerc la est de Kiev. La sfârșitul lunii octombrie, Grupul de Armate Centru era pe drumul spre Moscova. Pe drum, a capturat alți 663.000 de soldați ai Armatei Roșii.

În mai puțin de patru luni, sovieticii au pierdut peste 1,8 milioane de oameni ca prizonieri. A devenit o problemă logistică serioasă pentru germani să îi găzduiască și să îi hrănească pe toți, iar ca răspuns, germanii au construit o serie de lagăre de prizonieri în estul Poloniei pentru a-i ține pe ruși în frâu. Cele mai faimoase dintre acestea erau Auschwitz și Majdanek, care erau situate lângă mari complexe industriale în care prizonierii erau puși la muncă.

Prizonieri de război ruși, capturați cu sutele de mii în timpul avansului inițial al Germaniei în Uniunea Sovietică.

Avansarea trupelor germane în raza vizuală a Kremlinului

Până la sfârșitul lunii noiembrie, două unități germane au pătruns în suburbiile Moscovei și au ajuns la vederea faimoaselor cupole de ceapă ale Kremlinului. Până atunci, însă, iarna rusă se instalase și avansul german s-a oprit. Întârzierea de o lună în lansarea invaziei l-a costat pe Hitler lovitura de grație împotriva sovieticilor, de care avea nevoie pentru a câștiga războiul.

Sute de soldați au murit din cauza frigului care a înghețat tancurile, vehiculele și armele. Pe 5 decembrie, comandanții unităților de înaintare germane au raportat că nu mai pot înainta. Nu erau echipați pentru a lupta în aceste condiții și nu au putut săpa,

deoarece solul era înghețat. Era imposibil chiar și să îngroape morții, au spus ei.

AJUTATE DE VREME, FORȚELE SOVIETICE AU OCUPAT MOSCOVA, DECEMBRIE 1941

Deasupra: Îmbrăcați doar în haine gri, soldații germani se străduiesc să treacă cu vehiculele lor prin zăpadă în decembrie 1941. Jos: Pe de altă parte, trupele sovietice, care mărșăluiesc prin Moscova spre front în aceeași lună, sunt complet echipate pentru luptele de iarnă, cu camuflaj de zăpadă, schiuri și căptușeli. Debutul iernii și nepregătirea armatei germane pentru aceasta, s-au dovedit a fi prea mult pentru invadatorii epuizați.

Japonezii îi trădează pe germani și se refuzuiesc să atace Uniunea Sovietică

Japonia imperială, membră a alianței Axei, a avansat între timp în estul Chinei. Trupele japoneze se aflau vizavi de omologii lor ruși de la graniță, iar un atac al Japoniei asupra URSS în 1941 ar fi creat probabil un al doilea front din care guvernul de la Moscova nu și-ar fi revenit.

Spre uimirea germanilor, japonezii au semnat chiar un tratat cu URSS care garanta că nu va exista niciodată un război între Japonia și Rusia.

Acest lucru, împreună cu confirmarea din partea unui cerc de spioni sovietici din Tokyo, care a furnizat informații conform cărora japonezii nu aveau intenția de a ataca, a permis URSS să retragă un număr mare de soldați de la granițele sale estice și să îi desfășoare împotriva germanilor.

Noile trupe au ajuns la Moscova în momentul de vârf al asaltului german. Spre deosebire de germani, aceștia erau complet echipați pentru un război în condiții de iarnă.

Contraatacul sovietic reușește

Sovieticii mai bine echipați și întăririle lor au exploatat oprirea avansării germane pentru a lansa un contraatac. Cu vehiculele, echipamentele și armele lor special concepute pentru a lupta la

temperaturi sub zero grade Celsius, trupele sovietice proaspete au devastat unitățile germane avansate, iar invadatorii au fost ușor alungați.

Germanii care se retrăgeau și-au lăsat în urmă tancurile, camioanele și armele înghețate și au fost nevoiți să fugă pe jos. A fost prima înfrângere majoră a germanilor în război. Întăririle au luptat într-o acțiune disperată de ariergardă și au reușit să stabilizeze frontul până la sfârșitul lunii decembrie, dar amenințarea imediată la adresa Moscovei a fost ridicată, iar planul de a distruge Uniunea Sovietică până la sfârșitul anului 1941 a fost dat peste cap.

Japonezii atacă flota americană de la Pearl Harbor

În Orientul Îndepărtat, Japonia se vedea ca putere regională - ceea ce a și fost - și a invadat China în 1936 din cauza unei dispute teritoriale. Ca represalii, China, SUA și Marea Britanie au impus un embargo petrolier asupra Japoniei, în speranța de a împiedica această națiune săracă în minerale să continue acțiunile expansioniste.

În 1941, embargoul petrolier a adus economia japoneză într-un punct critic. Singurul mod în care putea fi depășită lipsa de materii prime, a decis guvernul japonez, era să pună mâna pe rezervele de petrol și minerale din Asia de Sud-Est. De asemenea, știau că SUA (care se opuseseră războiului dintre Japonia și China), nu ar fi lăsat niciodată Japonia să invadeze și mai multe țări. Japonezii credeau, de asemenea, că SUA nu ar fi dorit să se implice într-un război prelungit în Asia, mai ales dacă ar fi suferit o înfrângere inițială. Planul japonez prevedea o campanie rapidă pentru a cuceri Burma, Malaya, Indiile de Est și Filipine într-o succesiune rapidă. Singurul obstacol în calea acestui plan era prezența flotei americane din Pacific, cu baza la Pearl Harbor, în Hawaii.

În dimineața zilei de 7 decembrie 1941, un atac aerian japonez surpriză, lansat de pe portavioane, s-a năpustit asupra flotei americane de la Pearl Harbor. Documentele guvernului american au dezvăluit că serviciile de informații americane erau la curent cu planurile japonezilor și că a fost trimis un avertisment la Pearl Harbor. Transmisia a fost întârziată în mod misterios și a ajuns abia după ce atacul a început.

Douăzeci și una de nave americane importante au fost scufundate în timpul atacului japonez. În plus, 188 de avioane americane au fost distruse la sol și aproximativ 2.200 de soldați și marinari americani și-au pierdut viața. Cel mai important efect al atacului a fost acela de a influența opinia publică americană în favoarea participării la război. A doua zi după atac, președintele Roosevelt și Congresul SUA au declarat război Japoniei.

ATACUL JAPONEZ ASUPRA PORTULUI PEARL HARBOR, 7 DECEMBRIE 1941 - INTRAREA SUA ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Atacul de la Pearl Harbor, fotografiat dintr-un avion japonez atacator. Observați Mitshubishi Zero înclinându-se în centru, în dreapta, precum și stropul unei torpile care lovește apa. Deși serviciile secrete americane știau de posibilitatea atacului înainte ca acesta să aibă loc, din anumite motive, mesajul de avertizare nu a ajuns la Pearl Harbor decât după atac.

Acest lucru a dus la convingerea istoricilor revizioniști că știrea atacului a fost ascunsă în mod deliberat pentru a lăsa ca atacul să aibă loc, știind că, în acest caz, publicul american puternic izolaționist ar putea fi mai ușor de convins să intre în război.

Germania a pierdut războiul în 1941

După cum s-a subliniat mai devreme, SUA își angajase toate trupele în războiul împotriva Germaniei înainte de atacul de la Pearl Harbor.

Hitler, în parte din cauza acceptării situației de facto și a unei loialități evident deplasate față de Japonia, a declarat război Americii la 11 decembrie. Italia a declarat război SUA în aceeași zi.

Evenimentele din 1941 au fost catastrofale pentru Germania, deși în urma reversului militar de la Moscova s-a pierdut doar o mică parte din teritoriu. Cu toate acestea, eșecul de a nu reuși să elimine URSS într-un război fulger înaintea sfârșitul anului 1941 - așa cum plănuia Hitler inițial - a însemnat că această campanie se va transforma într-un război de uzură. Uniunea Sovietică, care deținea o populație mai numeroasă, avea un avantaj imediat.

În plus, intrarea SUA în război a însemnat că o putere industrială copleșitoare, a cărei producție și producție de echipamente militare Germania nu putea spera să le egaleze, era acum un inamic oficial.

În cele din urmă, în 1941, britanicii au reușit să spargă principalul sistem german de transmitere a semnalelor codate. Aceste coduri, generate de o mașinărie complexă cunoscută sub numele de "Enigma", au fost sparte de serviciile secrete britanice de la Bletchley Park, Anglia, cu ajutorul unui uriaș calculator analogic construit special în acest scop. Pentru tot restul războiului, toate comenzile lui Hitler au fost cunoscute de serviciile de informații aliate, adesea înainte ca comandanții germani cărora le erau trimise să le fi primit. Prin urmare, Germania nu a avut niciodată o șansă reală de a câștiga războiul după decembrie 1941. Germania a continuat să lupte până în 1945 doar cu eforturi supraomenești.

Războiul din Pacific

Japonezii și-au pus în aplicare planul în Asia de Sud-Est. Până la sfârșitul lunii decembrie 1941, au ocupat Hong Kong-ul britanic, Insulele Gilbert și insulele Guam și Wake. În plus, au făcut progrese semnificative în Burma britanică, Malaya, Borneo și Filipine.

Japonezii au cucerit Singapore în februarie 1942. În luna următoare, forţele japoneze au debarcat în Indiile de Est Olandeze şi în Noua Guinee. În aprilie 1942, Bataan din Filipine a căzut în mâinile japonezilor, iar Corregidor s-a predat în luna următoare.

Japonezii au lansat apoi o tentativă de a cuceri Port Moresby, în partea de sud-est a Noii Guinee. Americanii, care au reuşit să citească semnalele japonezilor şi, prin urmare, erau la curent cu planurile de invazie, au trimis o forţă operaţională pentru a împiedica atacul. Bătălia din Marea Coralilor din mai 1942, prima din lume purtată exclusiv cu avioane lansate de pe portavioane, s-a încheiat cu o înfrângere pentru japonezi. După ce au suferit mari pierderi, japonezii s-au retras, iar invazia din Port Moresby a fost abandonată.

Bătălia de la Midway - Izolarea japoneză de tehnologia albă dezvăluie stagnarea

La o lună după înfrângerea japonezilor în Bătălia de la Marea Coralilor, a avut loc un alt angajament naval major, cunoscut sub numele de Bătălia de la Midway.

Flota japoneză, formată din nouă cuirasate şi patru portavioane, a fost înfrântă cu desăvârşire şi toate cele patru portavioane au fost scufundate. Acest lucru le-a dat o lovitură majoră japonezilor şi le-a redus sever puterea navală.

Izolarea faţă de puterile tehnologice occidentale albe din Europa şi America de Nord va afecta Japonia pe toată durata războiului. În ceea ce priveşte proiectarea aeronavelor, de exemplu, în 1945, forţele aeriene japoneze erau încă echipate cu aceleaşi aeronave cu care începuseră războiul.

Principalul avion de vânătoare japonez în 1941 a fost Mitsubishi Zero. Acest avion (proiectat de fapt de celebrul antreprenor american de aviaţie Howard Hughes) era aproximativ la egalitate cu avionul de vânătoare american mediu din acel an. Cu toate acestea, până în 1945, Zero a fost depăşit fără speranţă de avioanele dezvoltate de America şi de puterile europene în timpul războiului.

Avioane americane atacă crucișătorul japonez Mikuma, deja în flăcări, în timpul bătăliei de la Midway, iunie 1942.

Rommel avansează în nordul Africii

În Africa de Nord, forța expediționară germană Afrika Korps i-a alungat pe britanici din cea mai mare parte a Libiei și a asediat importantul oraș Tobruk. Un contraatac britanic în decembrie 1941 a ridicat asediul orașului Tobruk și a capturat orașul Benghazi. În luna următoare, ianuarie 1942, germanii au lansat o nouă ofensivă. Sub comanda vicleanului general Rommel, Afrika Korps a împins din nou forțele britanice înapoi.

În iunie 1942, Tobruk a căzut în mâinile germanilor, iar Rommel a înaintat în Egipt, oprindu-se în fața orașului El Alamein. Rommel și-a suprasolicitat liniile de aprovizionare odată cu amploarea acestui avans fulgerător, o greșeală care avea să-l coste scump.

Noua campanie germană în est

Pe măsură ce iarna rusă din 1941-1942 se apropia de sfârșit, germanii au lansat o nouă ofensivă împotriva URSS cu intenția de a recâștiga inițiativa. Bătălia de la Harkov, la sud de Leningrad, a provocat o înfrângere majoră asupra sovieticilor. În sud, Crimeea a fost invadată, iar orașul Sebastopol a fost asediat. În ciuda rezistenței

disperate a sovieticilor, oraşul a căzut şi alţi 500.000 de soldaţi ai Armatei Roșii au fost luați prizonieri.

GERMANII SE ÎNDREAPTĂ SPRE MUNȚII CAUCAZ - CEA MAI ÎNDEPĂRTATĂ A ARMATELOR REICH-ULUI

În ultimul câștig teritorial major realizat de armata germană în război, campania din vara anului 1942 a pătruns adânc în sudul Rusiei și a ajuns la poalele Munților Caucaz, așa cum se arată mai sus. Aceasta avea să fie cea mai mare distanță pe care germanii aveau să o atingă și, la scurt timp după aceea, avea să urmeze înfrângerea decisivă de la Stalingrad.

Pe 28 iunie, germanii au lansat un nou atac de-a lungul unei mari părţi a liniei frontului. În patru săptămâni, au pus stăpânire pe suprafețe vaste de teren, pătrunzând sute de kilometri la est de Moscova, în sud.

Forța germană a fost apoi împărțită în două. O parte a alergat spre sud în Caucaz pentru a cuceri câmpurile petroliere de la Groznyy și Baku. Până în august, invazia din Caucaz pătrunsese aproape trei sute de kilometri în teritoriul sovietic, iar la începutul lunii septembrie, unitatea cea mai nordică ajunsese la periferia orașului Stalingrad, pe malul râului Volga. Cu toate acestea, măturarea spre sud și sud-est nu a dus la capitulări masive ale sovieticilor care caracterizaseră campania de până atunci. Pierderile sovietice au fost ușoare, iar liniile de aprovizionare germane au devenit din ce în ce mai întinse. Acest lucru a dus la o reducere dramatică a forţei efective de luptă a grupurilor de armate germane.

În plus, URSS a primit acum prima livrare a cantităților uriașe de ajutor material american pentru a-și consolida forţele armate. Acest lucru, combinat cu rezervele de forță de muncă ale statului

sovietic - de trei ori mai mari decât cele ale Germaniei - a permis sovieticilor să lanseze un contraatac devastator. Ei au ales ca punct de atac poziţiile germane cele mai avansate şi mai expuse de la Stalingrad.

Guadalcanal- "Salturi pe insule" ale Americanilor

Aceasta a fost prima dintr-o serie de invazii ale insulelor din Asia de Sud-Est de către forţele aliate, care a devenit cunoscută sub numele de "island hopping". Japonezii au luptat cu tenacitate şi a fost nevoie de o serie de bătălii navale majore şi de lupte corp la corp înainte ca Guadalcanal să fie curăţat de ultimii soldaţi japonezi în februarie 1943.

SALTURI PE INSULE - ARMATA AMERICANĂ RECUPEREAZĂ PACIFICUL DE LA JAPONEZI

Soldaţii americani avansează împotriva rezistenţei japoneze fanatice, Bougainville, mai 1943. Trecând de la un set de insule la altul, efectuând de fiecare dată o debarcare pe plajă şi luptând în jungla sufocantă, împotriva unui inamic bine săpat, americanii şi aliaţii lor (australieni şi neozeelandezi) nu au avut o sarcină uşoară. Într-un caz, de exemplu, a fost nevoie de trei mii de vieţi americane pentru a cuceri o insulă de 291 de acri de la apărătorii săi japonezi.

Bătălia de la El Alamein - Schimbare de situație în Africa de Nord

În Africa de Nord, înaintarea germană în Egipt a fost oprită de un contraatac planificat în mod strălucit în orașul El Alamein din Egipt, comandat de generalul Bernard Montgomery. Până la 5 noiembrie 1942, Afrika Korps a fost forțat să se retragă în general în Libia.

La 8 noiembrie 1942, o forță combinată britanică și americană a debarcat în Maroc și Algeria. Aceste teritorii se aflau sub controlul statului francez de la Vichy și, în mod crucial, se aflau în spatele rutei germane de aprovizionare a Afrika Korps, care trecea prin Tunisia.

Germanii au trimis de urgență întăriri în Tunisia, ocupând în același timp Franța de la Vichy. Rommel a luptat într-o serie de acțiuni disperate de ariergardă pe două fronturi și a oprit temporar înaintarea americană și britanică în Algeria în bătălia din februarie 1943 din Pasul Kasserine.

Numărul copleșitor al forțelor aliate a fost prea mare pentru Afrika Korps, care nu avea suficiente provizii. Forțele lui Rommel au fost zdrobite între cele două avansuri aliate (dinspre Algeria în vest și Libia în est) și s- au predat în mai 1943. Germanii și italienii au pierdut 275.000 de prizonieri ca urmare a acestui fapt, ceea ce a fost o lovitură pe care puterile Axei nu și-o puteau permite.

STALINGRAD - CIMITIRUL SPERANȚELOR GERMANE DE VICTORIE

Sălbăticia luptelor corp la corp din Stalingrad este surprinsă de această fotografie cu soldați germani în patrulare într-o fabrică în ruină din oraș. Aproape întregul oraș a fost distrus în asaltul inițial și, mai târziu, în asediu. Oase de la soldați morți din ambele tabere au fost descoperite încă din anii 1990 de către muncitorii în construcții din oraș.

Victoria sovietică de la Stalingrad

Pe frontul de est, avansul german până la râul Volga și în Caucaz a adăugat 683 de mile la linia frontului. Profunzimea acestei avansări a însemnat că nu existau suficiente trupe germane pentru a ocupa întregul front. Lacunele au fost umplute de aliați germani care erau atât slab instruiți, cât și slab echipați, inclusiv forțe românești, italiene și maghiare. Niciuna dintre aceste armate nu avea experiența de luptă sau echipamentul forțelor germane și, prin urmare, se aflau într-un dezavantaj imediat.

La 19 noiembrie 1942, forțele germane au ajuns pe malurile râului Volga, în Stalingrad. În acea zi, un contraatac sovietic de amploare a zdrobit forțele românești poziționate la nord și la sud de principala armată germană. Într-o mișcare de clește de trei zile, Armata Roșie a înconjurat Stalingradul și a tăiat calea armatei germane principale.

Eforturile susținute de a ușura armata încercuită au eșuat, iar

Hitler a interzis retragerea, care ar mai fi fost posibilă în primele etape ale bătăliei. Acest ordin nu putea avea decât o singură consecinţă: în ultima zi a lunii ianuarie 1943, forţele germane din Stalingrad au fost forţate să se predea.

Germanii au pierdut aproximativ 200.000 de oameni în această bătălie, iar întreaga Armată a 6-a a fost distrusă. Armatele italiană, maghiară și română s-au prăbușit, iar germanii au fost nevoiţi să se retragă din Caucaz pentru a umple golurile din linia frontului. În confuzia generală și în retragere, mari părți din terenul câștigat de germani în timpul ofensivei din 1942 au fost pierdute înapoi în favoarea sovieticilor. Bătălia de la Stalingrad este considerată, în mod corect, un punct de cotitură în război.

Raiduri aeriene asupra orașelor germane

Până în 1943, forţele aeriene britanice și americane au lansat o campanie de bombardare a orașelor germane. Orașele au fost ţintite cu dispozitive incendiare și au fost atacate non-stop, britanicii bombardând noaptea, iar americanii ziua.

Ţintele civile au fost selectate în mod special, ceea ce a dus la pierderi masive de vieți omenești. Într-o serie de patru zile de raiduri asupra Hamburgului, în iulie 1943, au fost uciși cincizeci de mii de civili.

Luftwaffe și-a concentrat forţele pe cerul Germaniei și a executat misiuni asemănătoare celor întreprinse de britanici în timpul Bătăliei Angliei. Până în octombrie 1943, americanii au suferit pierderi atât de mari încât raidurile de zi au fost anulate.

Acest răgaz a fost temporar. Până la sfârșitul anului 1943, americanii au modificat avioanele de vânătoare P-51 Mustang cu rezervoare de combustibil suplimentare, ceea ce le-a oferit o autonomie mult mai mare. Această dezvoltare a permis bombardierelor să fie escortate de avioanele de vânătoare până în Germania și înapoi. Această tactică a permis avioanelor de vânătoare americane să protejeze escadrilele de bombardiere. C a urmare, bombardarea non-stop a orașelor germane a reînceput cu adevărat în ianuarie 1944 și nu s-a oprit până la sfârșitul războiului.

TURNURI ANTIAERIENE - EFORT DE APĂRARE A ORAȘELOR GERMANE

După ce Royal Air Force a bombardat Berlinul în 1940, Hitler a ordonat construirea a trei turnuri uriașe Fliegerabwehrkanone ("tunuri de apărare a aviatorilor" sau "flak") pentru a apăra orașul. Aceste instalații masive din beton, proiectate de Hitler, aveau tunuri antiaeriene pe acoperiș, susținute de antene radar retractabile și de ziduri de beton groase de 12 metri. Cele trei turnuri berlineze puteau să tragă cu o cadență de foc de opt mii de gloanțe pe minut din tunurile lor pe mai multe niveluri, cu o rază de acțiune de până la opt mile. De asemenea, turnurile au servit ca adăposturi antiaeriene pentru zece mii de civili fiecare.

Erau atât de formidabile încât, în timpul Bătăliei Berlinului din 1945, garnizoanele turnului s-au predat doar după ce și-au epuizat proviziile. Structuri similare au fost construite în Hamburg și Viena, dar, în cele din urmă, niciuna nu a reușit să respingă valul fără precedent de atacuri aeriene aliate asupra acestor orașe.

Cea mai mare bătălie din toate timpurile - Kursk

Germanii au lansat o ultimă încercare de a prelua inițiativa împotriva sovieticilor. Acest atac, care a avut loc pe frontul de est, a culminat cu bătălia de la Kursk, desfășurată între 5 și 12 iulie 1943. Aceasta a fost cea mai mare bătălie terestră purtată vreodată în istorie și a văzut peste un milion de oameni și peste cinci mii de tancuri angajându-se reciproc într-o luptă de șapte zile. Armata Roșie și-a pregătit bine apărarea, iar în cea de-a șaptea zi înaintarea germană a fost oprită.

Hitler a anulat operațiunea în acel moment, deoarece americanii și britanicii au debarcat în Sicilia și trebuia să transfere divizii în Italia pentru a consolida acest nou front. Dacă vreun german începuse să se îndoiască de faptul că nu putea câștiga războiul după Stalingrad, eșecul de a câștiga bătălia de la Kursk trebuie să fi confirmat acest lucru.

Mussolini a fost demis din oficiu

La 10 iulie 1943, în plină bătălie de la Kursk, armatele aliate au invadat Sicilia din Africa de Nord. În cinci săptămâni, au ocupat insula, ajutate de o prăbușire neașteptată a moralului italienilor, care a dus la capitularea unui număr mare de soldați. Forțele aliate au continuat să invadeze Italia continentală și au ocupat cea mai mare parte a teritoriului de la Napoli până la Marea Adriatică.

Regele Italiei, Emanuel al III-lea, și-a folosit puterile constituționale pentru a-l demite pe Mussolini și a numit un nou guvern. Acest nou guvern
- care, în mod ironic, includea elemente ale partidului fascist al lui Mussolini - a negociat o capitulare totală în fața Aliaților la 8 septembrie 1943. Mussolini a fost arestat și ținut într-un hotel din vârful unui munte, în timp ce noul guvern italian aștepta instrucțiuni din partea aliaților cu privire la soarta sa.

Forțele germane care au fost aduse în grabă în Italia de pe frontul de est erau veterani înrăiți în luptă și, până la sfârșitul anului, au oprit înaintarea aliaților la 60 de mile sud de Roma, la râul Liri și Monte Casino. Un raid îndrăzneț al comandourilor germane asupra hotelului-închisoare din vârful muntelui lui Mussolini l-a eliberat pe

liderul italian, care a declarat apoi o republică în partea neocupată a Italiei - cu el însuși ca lider - numită Republica Salo.

Bătălia de la Anzio

În ianuarie 1944, Aliații au încercat să rupă impasul de la râul Liri prin debarcarea a 50 000 de oameni la Anzio, care se afla în spatele liniilor germane. Comandantul german din Italia, feldmareșalul Albert Kesselring, a dus o apărare de mare succes și a blocat invazia aliată până în iunie 1944, când s-a retras pe următoarea linie defensivă pregătită la nord de Roma.

BOMBARDAMENT DRESDEN FIRESTORM

O numărătoare a cadavrelor în ruinele orașului german Dresda, unde 135.000 de civili germani au murit într-un singur bombardament cu câteva zile înainte de încheierea războiului. Această cifră a fost mai mare decât toți japonezii care au murit în ambele bombardamente atomice de la Hiroshima și Nagasaki adunate la un loc. Prin comparație, 60.000 de britanici au murit în toate bombardamentele germane asupra tuturor orașelor britanice în timpul războiului.

Alte înfrângeri japoneze

În luna mai 1943, trupele americane au cucerit insula Aleutine Attu într-o altă bătălie dură, de trei săptămâni. O armată

americană și neozeelandeză combinată a capturat Insulele Solomon și a ocupat un cap de pod în Bougainville, Papua Noua Guinee, în noiembrie.

Forțele australiene și americane au capturat coasta de est a Noii Guinee, în timp ce Insulele Gilbert au fost cucerite de japonezi în noiembrie 1943. Capul Gloucester, Noua Britanie, a fost capturat în decembrie 1943, în timp ce Insulele Amiralității și Marshall au fost cucerite în februarie 1944. În luna următoare, insula Emirau din Noua Guinee a fost ocupată. Deși japonezii erau ferm în retragere, rezistența lor devenea mai fanatică cu fiecare înfrângere, iar pierderile Aliaților creșteau. De exemplu, peste trei mii de americani au fost uciși la cucerirea insulei Beito, de 291 de acri, din Insulele Gilbert.

Retragerea germană în Est

În august 1943, Armata Roșie a lansat o ofensivă majoră împotriva germanilor de-a lungul părții de nord a frontului. Până la jumătatea acelei luni, sovieticii au trecut la ofensivă și în sudul Rusiei, iar la jumătatea lunii septembrie, Hitler a ordonat ca cea mai mare armată germană să se retragă pe râul Nipru. În Crimeea, un alt grup de armate germane a fost înconjurat de un nou asalt al Armatei Roșii. Depășiți numeric și înarmat, germanii au opus o rezistență disperată, dar au fost nevoiți să predea peninsula în mai 1944, pierzând 150.000 de oameni ca prizonieri în favoarea sovieticilor.

Asediul Leningradului Lifted în ianuarie 1944

Armata Roșie și-a continuat înaintarea constantă spre vest. Kievul a fost recucerit în noiembrie 1943, iar în ianuarie 1944 a fost ridicat asediul Leningradului. O nouă ofensivă sovietică i-a alungat pe germani până la o linie care se întindea de-a lungul râului Narva și a liniei lacului Peipus. Acolo, rezistența fanatică a Waffen-SS a oprit înaintarea sovietică timp de peste șase luni.

Până în iunie 1944, întregul teritoriu sovietic fusese curățat de trupele germane. Până în acest moment, Armata Roșie îi depășea numeric pe germani cu un raport de zece la unu în majoritatea angajamentelor majore și deținea un avantaj material copleșitor în ceea ce privește tancurile, blindatele, tunurile și avioanele.

ZIUA Z, 6 IUNIE 1944 - DEBARCAREA ALIAȚILOR ÎN FRANȚA SEMNALEAZĂ SFÂRȘITUL CELUI DE-AL TREILEA REICH

Zorii zilei de 6 iunie 1944: începe cea mai mare debarcare amfibie din istorie, când forțele aliate iau cu asalt plajele din Normandia. În câteva luni, acestea au ieșit din capetele de plajă și au ajuns la Paris. Războiul din Europa s-a încheiat la unsprezece luni după debarcare.

Operațiunea Overlord - Aliații occidentali debarcă în Europa

În Occident, americanii au adunat o armată uriașă în Marea Britanie, gata să lanseze o invazie în Europa de Vest și să deschidă astfel un al treilea front pentru a-i ataca pe germanii deja suprasolicitați. Invazia, cu numele de cod Operațiunea Overlord, a avut loc la 6 iunie 1944, când mii de trupe aliate au debarcat în Normandia, în Franța.

Germanii au fost forțați în mod constant să se retragă, împiedicați de superioritatea aeriană a aliaților, care făcea aproape imposibilă orice mișcare majoră în timpul zilei. Până la sfârșitul lunii iunie, Aliații au debarcat în Normandia peste 850.000 de oameni și 150.000 de tancuri și alte vehicule. Acest lucru, combinat cu stăpânirea aliată a aerului, a făcut ca rezultatul războiului în Europa de Vest să fie doar o chestiune de timp.

Complotul din iulie

Până în iulie 1944, un grup de ofițeri și civili germani de dreapta a ajuns la concluzia că Hitler trebuia ucis pentru ca Germania

să poată negocia o predare înainte de a se confrunta cu o înfrângere totală. La 20 iulie, o bombă a fost plasată în cartierul general al lui Hitler din Prusia de Est. Deşi mai mulţi ofiţeri superiori au fost ucişi şi răniţi în explozie, Hitler a scăpat în mod miraculos. Milioane de germani au fost şocaţi de încercarea de a-l ucide pe Hitler, iar acesta a ieşit din această tentativă de asasinat mai sigur ca niciodată de puterea sa.

Franța Eliberată de germani

Până la 25 iulie 1944, armatele aliate au părăsit capetele de plajă din Normandia. Superioritatea lor materială copleşitoare a fost contestată doar de noile super tancuri germane, modelele Tiger şi King Tiger. Deşi puternice, aceste noi arme au fost desfăşurate în număr prea mic pentru a-i opri pe Aliaţi. Până la 25 august, germanii au fost forţaţi să se retragă peste râul Sena, iar o forţă combinată de americani, francezii liberi ai generalului Charles de Gaulle şi Rezistența franceză au ocupat Parisul.

Sudul Franței invadat

La 15 august, o forţă combinată americană şi franceză liberă a debarcat pe coasta de sud a Franţei, la est de Marsilia. Nu au întâmpinat aproape nicio rezistenţă şi au înaintat spre nord de-a lungul văii râului Rhone. Până la jumătatea lunii septembrie, au intrat în contact cu trupele americane din nordul Franţei.

În acelaşi timp, trupele britanice au cucerit Anvers la începutul lunii septembrie, în timp ce trupele americane au intrat pentru prima dată pe teritoriul german la 11 septembrie 1944. Ocuparea teritoriului german a înăsprit rezistența germană. Chiar dacă erau puternic depăşiţi numeric, germanii au oprit înaintarea aliaţilor la Meuse şi la cursul inferior al Rinului.

În iunie 1944, prima dintre armele secrete germane, bomba zburătoare V1, a căzut asupra Angliei. În septembrie, germanii au lansat racheta V2, prima rachetă balistică intercontinentală din lume, împotriva Angliei şi a portului Antwerp. Deşi exista o anumită măsură de apărare împotriva V1 (putea fi auzită venind şi putea fi doborâtă sau răsturnată de unele avioane britanice special adaptate în acest scop), nu exista nicio apărare împotriva V2 supersonice.

Până în noiembrie, germanii au desfășurat și primele escadrile de avioane de luptă cu reacție. Mult mai rapid decât oricare dintre adversarii săi, avionul cu reacție Messerschmitt Me262 era aproape invincibil. Cu toate acestea, era disponibil în număr prea mic pentru a afecta rezultatul războiului.

Revolta de la Varșovia

Până în iulie 1944, Armata Roșie a ajuns pe coasta baltică, lângă Riga, și a izolat Grupul de armate german de nord. Alte forțe sovietice au ajuns la râul Vistula din Polonia, la mică distanță de Varșovia. Apropierea Armatei Roșii a determinat rezistența poloneză să lanseze o revoltă în Varșovia împotriva germanilor.

Revolta de la Varșovia a fost înăbușită de germani după o bătălie inegală. Polonezii au crezut în mod fals că sovieticii vor interveni și vor ocupa orașul pentru a ajuta revolta.

O nouă ofensivă sovietică îndreptată între Munții Carpați și Marea Neagră în august 1944 a dus la capitularea României. Bulgaria și Finlanda au urmat exemplul la începutul lunii septembrie. Avansul sovietic s-a îndreptat spre vest, iar Armata Roșie a cucerit capitala iugoslavă, Belgrad, la mijlocul lunii octombrie. Până în noiembrie, armata sovietică a ajuns la Budapesta, în Ungaria, unde rezistența fanatică a germanilor și maghiarilor i-a ținut piept timp de câteva săptămâni.

Roma cade în fața aliaților

Până în mai 1944, Aliații au reușit în cele din urmă să spargă linia germană în celebra bătălie de la Monte Casino (unde o mănăstire a fost redusă la ruine de către avioanele aliate, oferind, în mod ironic, o poziție defensivă ideală pentru germani). La sfârșitul lunii, trupele aliate asediate din capul de pod de la Anzio au izbutit în cele din urmă să evadeze pe măsură ce germanii se retrăgeau, iar Roma, declarată "oraș deschis" pentru a preveni deteriorarea bogățiilor sale arheologice, a fost ocupată de aliați la 4 iunie. Până în august, armatele aliate au cucerit Ancona și Florența și se aflau pe punctul de a cuceri întregul nord al Italiei.

Bătălia din Marea Filipinelor

În Orientul Îndepărtat, invaziile Aliaților, care au sărit peste insule, au continuat conform planului. Una după alta, fortărețele japoneze au căzut, uneori cu costuri îngrozitoare pentru Aliați.

În iunie 1944, bătălia din Marea Filipinelor a arătat lumii cât de mult a rămas în urmă tehnologia japoneză. Într-un angajament care a devenit cunoscut sub denumirea colocvială de "Marianas Turkey Shoot", avioanele americane au doborât 219 dintre cele 326 de avioane japoneze implicate în bătălie, acum depășite. În timp ce această bătălie aeriană inegală avea loc, submarinele americane au scufundat toate portavioanele japoneze rămase, cu excepția unuia.

Flota japoneză s-a întors acasă șchiopătând, complet învinsă și cu doar 35 de avioane rămase. Pierderile totale ale americanilor în această confruntare au fost de 26 de avioane. În octombrie 1944, japonezii au fost alungați din Filipine. În această campanie, marina japoneză a dus ultima sa bătălie majoră în cele trei zile de luptă cunoscute sub numele de Bătălia din Golful Leyte.

Japonezii și-au pierdut ultimul lor cuirasat uriaș în Golful Leyte și alte 25 de nave importante, în timp ce americanii au pierdut șapte nave. Armata americană a capturat insulele mici, dar vitale din punct de vedere strategic, Saipan, Tinian și Guam până în august 1944. De pe aceste insule, bombardierele americane B-29 puteau în sfârșit să ajungă în Japonia, iar în noiembrie 1944 a început o campanie de bombardament în covor.

Bătălia de la Bulge

În Europa de Vest, germanii au lansat o ultimă încercare de a prelua inițiativa în decembrie 1944. O perioadă de vreme de iarnă a ținut la sol forțele aeriene aliate, iar la 16 decembrie a fost lansată o ofensivă germană surpriză prin pădurea Ardenilor.

Forțele aliate au fost luate prin surprindere și au fost forțate să se retragă aproximativ 80 de kilometri în urma atacului. Acest lucru a creat o umflătură în liniile aliate care a dat numele bătăliei. Ofensiva a fost însă condamnată după 23 decembrie, când vremea

rea s-a ridicat, iar avioanele aliate au luat zborul și au decimat forțele terestre germane. Zona capturată de către germani în Bătălia de la Bulge a fost în cele din urmă recucerită de Aliați abia la sfârșitul lunii ianuarie 1945.

Armatele aliate traversează râul Rin

Pentru a trece în Germania, era nevoie de cucerirea podurilor extrem de importante de peste Rin și Ruhr. În acest scop, Aliații au elaborat un plan, denumit în mod codificat Operațiunea Market Garden, pentru a captura o serie de poduri peste Rin în sudul Olandei, inclusiv cele de la Nijmegen și Arnhem.

Ofensiva aliată a eșuat atunci când paraşutiștii britanici au aterizat asupra unei divizii SS-Panzer lângă Arnhem. Atacatorii au fost decimați și doar câțiva supraviețuitori au scăpat înapoi în liniile aliate.

Eșecul operațiunii Market Garden și lansarea bătăliei de la Bulge au amânat invazia finală a aliaților în Germania până în februarie 1945. În acea lună, trupele americane au capturat un pod intact peste Rin la Remagen. Trupele și echipamentele aliate s-au revărsat peste pod și, până la mijlocul lunii martie, soldații americani ocupaseră tot teritoriul german la est de Rin, între Bonn și Koblenz.

Până la sfârșitul lunii martie, trupele americane au pătruns la sud de orașul Mainz, iar până în aprilie, Valea Ruhr a fost cucerită. Trupele britanice au traversat râul Weser, la jumătatea distanței dintre Rin și râul Elba, pe 5 aprilie. Pe 11 aprilie, americanii au ajuns la Elba, în apropiere de Magdeburg, la numai șaptezeci și patru de mile de Berlin.

Germania zdrobită-Hitler se sinucide

Până în februarie 1945, Armata Roșie i-a alungat pe germani până la râul Oder, la doar treizeci și șapte de mile de Berlin, unde Hitler alesese să aștepte sfârșitul. În Italia, o nouă ofensivă aliată a dus la cucerirea Văii râului Po în aprilie 1945, iar rezistența germană a luat sfârșit. La 16 aprilie, Armata Roșie și-a început înaintarea spre Berlin, în timp ce la 20 aprilie, americanii au capturat Nürnbergul.

Până la 24 aprilie, Armata Roșie a înconjurat Berlinul, iar a doua zi, trupele sovietice și americane s-au întâlnit la Torgau, pe râul Elba, la

nord-est de Leipzig. Până la sfârșitul lunii aprilie, aproape toată rezistența germană din vest se prăbușise, dar în est, germanii au luptat și mai mult decât înainte, provocând peste 100.000 de victime sovietice în bătălia de la Berlin.

Când partea din Berlin aflată sub control german a fost redusă la câteva blocuri din centrul orașului, Hitler s-a sinucis prin împușcare la 30 aprilie 1945. Trupul său (și cel al partenerei sale de lungă durată și, în ultima zi a vieții lor, al soției sale, Eva Braun, care se sinucisese luând cianură) a fost ars până la cenușă într-o gaură de obuz din grădina Cancelariei Reich-ului. Ca ultim act oficial, Hitler l-a numit pe șeful marinei germane, amiralul Karl Dönitz, drept succesor al său. Confruntat cu o situație militară fără speranță, Dönitz a organizat o capitulare germană care a fost semnată la 7 mai 1945.

Soldați sovietici se adună în fața Porții Brandenburg după încheierea bătăliei pentru Berlin, mai 1945.

Vântul Divin - Escadrilele sinucigașe japoneze

Japonia s-a confruntat, de asemenea, cu o înfrângere sigură în momentul capitulării Germaniei, dar soldații săi au refuzat să se gândească la capitulare. În schimb, sute de voluntari s-au prezentat pentru a pilota avioanele de vânătoare Zero, îmbătrânite și de altfel inutile, ca bombe zburătoare cu echipaj. Acești piloți sinucigași, cunoscuți sub numele de kamikaze ("Vânt divin"), aveau să provoace pierderi serioase în rândurile forțelor americanilor

înainte de capitularea finală a Japoniei. De exemplu, în timpul luptelor pentru Luzon, în Filipine, în ianuarie 1945, piloții kamikaze au scufundat șaptesprezece nave de război americane.

Războiul uitat din Birmania

Invazia Japoniei în Birmania, în decembrie 1941, și ocuparea Rangoonului în martie 1942, au împins apărătorii britanici, indieni și chinezi înapoi în India. Japonezii au reușit să strângă o armată de 40 000 de simpatizanți indieni, care doreau să vadă India independentă și pe britanici alungați din India, pentru a lupta alături de armata japoneză în Birmania.

Britanicii abia au reușit să limiteze amenințarea japoneză asupra Indiei și abia în 1944 au reușit să treacă în sfârșit la ofensivă și să captureze zone mari din Birmania. Rangoon a fost recucerit de la japonezi la 6 mai 1945, dar ultimele trupe japoneze nu s-au predat decât la sfârșitul lunii august.

Luptele erau deseori corp la corp, iar cea mai mare teamă a soldatului britanic era aceea de a fi luat prizonier de către japonezi, care recurgeau în mod obișnuit la torturi și la muncă de sclavi în lagărele lor de prizonieri de război.

Insula Iwo Jima - Șase mii de vieți americane pierdute pentru a captura opt mile pătrate

Micuța și stearpa insulă Iwo Jima, situată la 650 de mile sud de Tokyo, a fost prima bucată de teritoriu japonez invadată la 19 februarie 1945. Insula de opt mile pătrate a fost apărată de 12.000 de soldați japonezi, care au luptat literalmente până la ultimul om. Aproximativ șase mii de soldați americani au fost uciși în timpul asaltului, iar aproape toți apărătorii japonezi au fost uciși.

La 2 aprilie, a doua bucată de pământ japonez, insula Okinawa, a fost invadată de trupele americane. Partea de nord a insulei a fost ocupată în două săptămâni, dar japonezii au opus o rezistență furibundă în sud și au fost supuși abia la 21 iunie. Aproximativ 12.513 soldați americani au fost uciși, în timp ce peste 100.000 de soldați japonezi au pierit.

Lecțiile învățate de la Iwo Jima și Okinawa nu au fost pierdute

de comandamentul american: cele două mici bucăţi de pământ au fost apărate literalmente până la ultimul om, femeie şi copil. În Okinawa, sute de soldaţi şi civili au sărit de pe stânci în loc să se predea. În plus, avioanele kamikaze scufundaseră cincisprezece nave militare şi avariaseră alte două sute în largul Okinawa. A costat mii de vieţi americane să cucerească două bucăţi minuscule de teritoriu şi era clar că rezistența japonezilor ar fi fost şi mai fanatică dacă insulele lor principale ar fi fost invadate.

Hiroshima și Nagasaki - sfârșitul timpuriu al războiului

Confruntați cu pierderile suferite la Iwo Jima și Okinawa, americanii au decis să încerce să forțeze Japonia să se predea, lansând bombele atomice nou dezvoltate. Prima bombă a fost testată cu succes la Alamogordo, New Mexico, la 16 iulie 1945. Alte două bombe au fost construite și au fost lansate asupra orașelor japoneze Hiroshima și Nagasaki la 6 și, respectiv, 9 august. Efectul a fost devastator. Aproximativ șaptezeci de mii de japonezi au fost uciși la Hiroshima și treizeci și nouă de mii la Nagasaki.

Enola Gay, un bombardier B-29 Superfortress, fotografiat pe insula Tinian cu câteva ore înainte de lansarea primei bombe atomice, 6 august 1945.

La 8 august, Uniunea Sovietică a invadat Manciuria ocupată de japonezi, încălcând pactul de neagresiune cu Japonia. La 14 august, Japonia și-a anunțat capitularea, cu condiția de a-și putea păstra

împăratul. Japonia a fost plasată sub ocupație americană, iar generalul Douglas MacArthur a fost numit guvernator militar.

JAPONEZII SE PREDAU SUB STEAGUL LUI PERRY DUPĂ BOMBELE ATOMICE

Predarea oficială a Japoniei a avut loc la bordul navei USS Missouri, *unde a fost arborat steagul arborat de comodorul Matthew C. Perry al marinei americane (stânga sus). Steagul, arborat de comodorul Perry în timpul misiunii sale de "deschidere a Japoniei" la mijlocul anilor 1850, a fost adus de la Muzeul Academiei Navale a SUA în Japonia pentru ceremonia de capitulare din 1945, la cererea generalului Douglas MacArthur, care a condus partea americană la ceremonie.*

Procesele de la Nuremberg

După încheierea războiului, liderii supraviețuitori ai Germaniei și Japoniei au fost judecați de Aliați pentru ceea ce s-a numit "crime de război". În timp ce unele dintre acuzații se bazau pe atrocitățile comise în timpul războiului de către acuzați - orice atrocități comise de învingători au fost ignorate - principalii inculpați s-au confruntat cu principala acuzație de "purtare a unui război agresiv".

În Germania, principalele procese pentru crime de război au avut loc la Nürnberg. Toți acuzații, printre care se numărau șeful Luftwaffe, Herman Goering, ministrul de externe Joachim von Ribbentrop, ministrul producției Albert Speer, fostul adjunct al lui Hitler, Rudolf Hess (care se afla în captivitate britanică din 1941, după ce a zburat la un prieten din Marea Britanie pentru a încerca să facă pace), precum și mulți membri ai Statului Major General, au fost găsiți vinovați și condamnați la moarte sau la perioade lungi de închisoare.

Procesele au încălcat multe principii juridice consacrate, în special principiul urmăririi penale retroactive, care susține că o persoană nu poate fi condamnată pentru o infracțiune dacă fapta în cauză nu era o infracțiune în momentul în care a fost comisă. Acesta a fost cazul acuzației principale de "purtare a unui război agresiv" - în 1939, nu exista niciun precedent juridic sau lege care să interzică "purtarea unui război".

Cel mai șocant eșec al Proceselor de la Nürnberg a fost includerea reprezentanților Uniunii Sovietice în completul de judecători, și nu în boxa acuzaților.

De asemenea, Uniunea Sovietică "a purtat un război agresiv" împotriva Poloniei, Finlandei, Letoniei, Lituaniei și Estoniei înainte de a fi atacată de Germania. În cadrul proceselor nu s-a făcut nicio mențiune despre atacurile sovietice, iar includerea unui judecător sovietic în instanță a făcut ca întregul proces să fie o bătaie de joc și a arătat că procesele au fost în principal un act de răzbunare politică.

Masacrul a 11.000 de ofițeri polonezi la Katyn, comis de membri ai armatei sovietice, a fost consemnat în documentele oficiale ale procesului de la Nürnberg ca fiind comis de germani.

Procese similare au avut loc și la Tokyo, deși nu au ajuns niciodată să aibă aceeași importanță ca procesele de la Nürnberg.

Implicații rasiale ale războiului

Al Doilea Război Mondial a fost încă o catastrofă pentru Europa, cu milioane de oameni uciși în ceea ce a fost, în cele din urmă, un conflict inutil.

Pierderile au fost estimate la următoarele:

URSS - Armata: 13.000.000; civili: 5.000.000

SUA - Armata: 415,000

Germania - Armata: 3.500.000; civili: 3.740.000

Polonia - Armata: 120.000; civili: 200.000

Iugoslavia - Armata: 300.000; civili: 300.000

România - Armata: 200.000; civili: 20.000

Franța - Armata: 250.000; civili: 30.000

Imperiul Britanic și Commonwealth - Armata: 452.000; civili: 60.000

Italia - Armata: 330.000; civili: 50.000

Ungaria - Armata: 120.000; civili: 190.000

Cehoslovacia - Armata: 10.000; civili: 10.000.

CAPITOLUL 64: Umbra ghetoului - Saga evreilor europeni

Adesea se afirmă în mod eronat că antisemitismul în Europa a apărut odată cu Adolf Hitler în perioada de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial. În realitate, antisemitismul în Europa are o istorie îndelungată, care se întinde până la prima apariţie a evreilor în Europa, în timpul romanilor.

O altă concepţie greşită frecventă este că antisemitismul este produsul creştinismului (deoarece Biblia îi acuză în mod specific pe evrei de responsabilitatea pentru crucificarea lui Iisus Hristos). Cu toate acestea, sentimentul antievreiesc este anterior creştinismului, iar singurul efect al introducerii acestei religii a fost acela de a oferi un mijloc suplimentar de exprimare a antisemitismului, mai degrabă decât de a crea fenomenul în primul rând. Datele istorice arată că antisemitismul a existat întotdeauna acolo unde evreii au intrat în contact cu non-evreii, indiferent de religiile predominante la acea vreme.

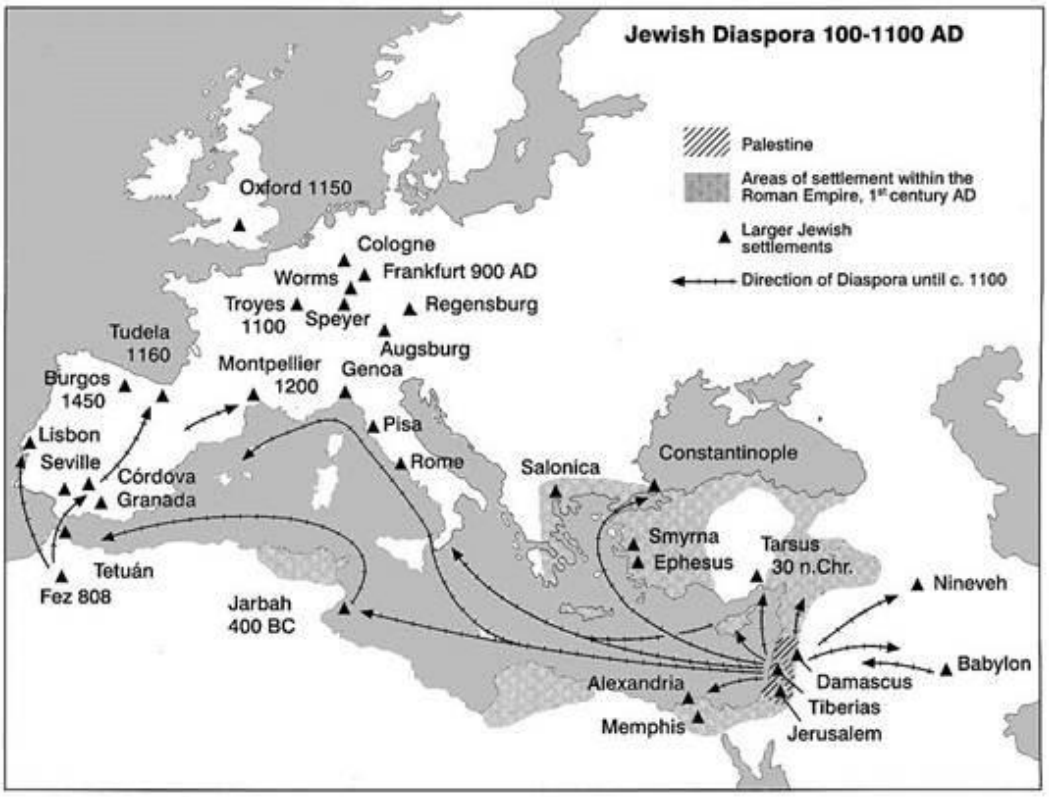

Originile sentimentului antievreiesc

Studiile genetice ale populațiilor evreiești moderne au arătat un grad mare de similitudine între evreii care trăiesc în diferite părți ale lumii, chiar și între evreii ashkenazi și sefarzi. Aceste dovezi ADN au confirmat faptul că evreii au reușit, în mare măsură, să își păstreze identitatea distinctă. Amestecul care a avut loc este în concordanță cu ceea ce ne-am aștepta în urma unor generații de coexistență cu populații neevreiești. Cu toate acestea, studiile moderne de ADN pot determina dacă un individ este de origine evreiască prin analiza markerilor genetici.

Iudaismul este o religie rasială cu o cultură orientată în mod specific spre interior. Acest lucru le-a permis întotdeauna evreilor să își mențină statutul de comunitate și cultură separată și izolată, indiferent de națiunea în care s-au stabilit.

Natura închisă a societății evreiești a dus la crearea de zone evreiești în multe orașe, care au devenit cunoscute sub numele de "ghetouri". Este important să înțelegem că primele ghetouri evreiești au fost în întregime voluntare.

Dumnezeul din Biblia creștină și din cărțile sfinte ale iudaismului, Tora și Talmud, este una și aceeași divinitate. Toate cele trei cărți spun că Dumnezeu i-a ales sau i-a favorizat pe evrei, excluzând toate celelalte națiuni, ceea ce a dus la faptul că evreii au devenit cunoscuți ca "poporul ales".

Acest statut special este întărit de legile religioase care limitează iudaismul în funcție de rasă. Până în prezent, majoritatea comunităților evreiești acceptă un individ ca evreu doar dacă mama sa a fost evreică. Persoanele care nu au o ascendență evreiască directă nu pot deveni evrei decât cu mare dificultate și chiar și atunci, un număr mare de membri ai comunității evreiești (în principal, iudaismul ortodox) nu îi vor recunoaște pe acești convertiți ca adevărați evrei.

Învățăturile religiei evreiești au jucat, de asemenea, un rol important în generarea antisemitismului. În această privință, este important să ținem cont de faptul că iudaismul este mai vechi decât creștinismul. Talmudul, care reprezintă scrierile adunate ale acelor

rabini și scribi evrei considerați a fi cei mai importanți învățați ai poporului lor, conține multe porunci și legi puternic antigentile. În rezumat, aceste porunci pot fi împărțite în două categorii: în primul rând, le poruncesc evreilor să se considere superiori tuturor celor care nu sunt evrei (neamurile sunt numite "goy", care se traduce literal prin "vite"), iar în al doilea rând, Tora conține o serie de comentarii șocante despre neamuri (cum ar fi pasajele care compară femeile neevreiești cu curvele; instrucțiuni specifice privind modul în care este permis ca evreii să înșele neevreii în afaceri; și, probabil cel mai uimitor dintre toate, o poruncă conform căreia "chiar și cei mai buni dintre goyim trebuie uciși", care poate fi găsită în *Abodah Zara* 26b, Tosefoth din Talmud).

Aceste legi religioase au avut un proces de auto-selecție în rândul adepților iudaismului, în sensul că acei evrei care nu au fost atrași de conceptul de statut favorizat sau care au respins preceptele cele mai scandaloase împotriva neamurilor din Tora au "încetat" de obicei să mai devină evrei, fie recurgând la agnosticism, fie, cum era mai frecvent, prin căsătorii mixte și asimilare cu neevrei.

În cele din urmă, binecunoscuta înclinație a evreilor pentru afaceri și capacitatea de a acumula sume mari de bani a generat, de asemenea, mult antisemitism. Neamuri din multe națiuni (câteva exemple sunt prezentate mai jos) au obiectat împotriva practicilor financiare evreiești, cele mai frecvente acuzații fiind aceea de împrumut de bani cu dobânzi exorbitante și alte afaceri financiare nesuferite.

Adevăratele origini ale antisemitismului se află, prin urmare, într-o combinație a acestor factori:

- Izolarea autoimpusă a poporului evreu;
- Ostilitatea deschisă față de non-evrei promovată de religia strâns legată rasial și etnocentrică a iudaismului; și
- Practici comerciale de rea-credință în care s-au implicat un număr mare de evrei.

Egipt - Prima revoltă antievreiască documentată în anul 38 d.Hr.

Primele revolte antievreiești documentate au izbucnit în orașul egiptean Alexandria în anul 38 d.Hr., ca parte a unui resentiment general față de ceea ce alexandrinii percepeau ca fiind influența evreiască în guvernul local. Revoltele au reapărut în 66 d.Hr. și 115 d.Hr., când sinagoga principală din Alexandria a fost arsă până la temelii.

Egiptul a fost una dintre primele națiuni în care s-a stabilit creștinismul. Cronicarul Agapius a relatat că, în anul 411 d.Hr., niște evrei care fuseseră botezați cu forța "au luat o statuie a lui Hristos și au răstignit- o, și-au bătut joc de creștini și au strigat: "Acesta este Mesia al vostru!". A urmat o revoltă în care mulți evrei și creștini și-au pierdut viața".

Trei ani mai târziu, noi tulburări au izbucnit din nou la o scară mult mai gravă, iar arhiepiscopul Alexandriei, Chiril, a ordonat expulzarea tuturor evreilor din oraș.

Istoricul roman Socrate, în *Istoria* sa *ecleziastică,* a consemnat în detaliu motivele acestei prime mari expulzări a evreilor dintr-un oraș neevreiesc și merită să fie citat pe larg pentru a înțelege mai bine evenimentele din acea vreme:

". ...] Evreii erau în permanență conflictuali; și la ura lor obișnuită față de creștini se adăuga . . . Chiril, când a fost informat despre aceasta, a trimis după principalii evrei și i-a amenințat cu cele mai mari severități dacă nu încetează să-i mai molesteze pe creștini. Aceste amenințări, în loc să le suprime violența, nu au făcut decât să înfurie și mai mult populația evreiască și i-au determinat să formeze conspirații pentru distrugerea creștinilor, una dintre ele având un caracter atât de disperat încât a provocat expulzarea lor totală din Alexandria" (Socrate, *Hist. Eccl.,* VII, 13; PC, LXXXII, 759 și urm.).

Mesopotamia și Persia-Răzvrătirea antievreiască din anul 40 d.Hr.

În anul 40 d.Hr. a izbucnit o revoltă antievreiască în orașul Seleucia, pe râul Tigru, în care au fost uciși mai mulți evrei. Cartea Estera din Vechiul Testament se ocupă exclusiv de o mișcare

antievreiască persană.

EVREII CARE SE OPUN LUI CICERO ÎN ROMA

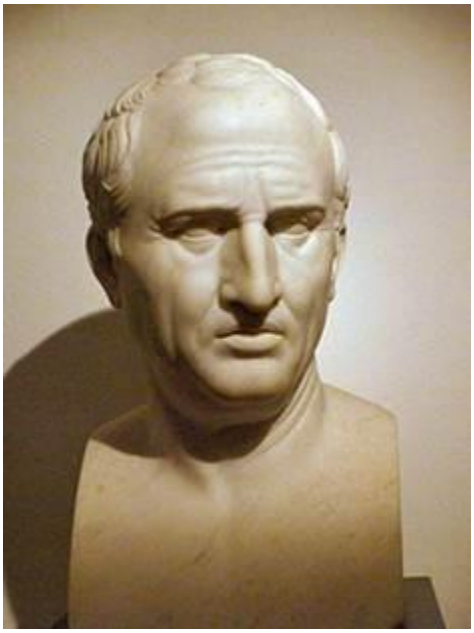

Marcus Tullius Cicero (106 î.Hr.-43 î.Hr.), celebrul filozof şi om de stat roman, a fost unul dintre numeroşii romani care s-au pronunţat împotriva prezenţei evreilor în Roma. Oraţia sa Pro Flacco*, în special, conţinea o denunţare virulentă a evreilor.*

Romanii şi evreii

Prima comunitate evreiască din Europa a fost înfiinţată în mod oficial în Roma imperială, în 139 î.Hr. Nu a trecut mult timp până când opinia publică romană a început să se îndrepte împotriva lor. Celebrul orator Cicero, printre alţii, s-a pronunţat frecvent împotriva prezenţei evreilor în timpul şedinţelor senatului roman.

În faimoasa sa oratorie *Pro Flacco* (care se referea la cazul unui aristocrat roman, Lucius Valerius Flaccus, acuzat de confiscarea ilegală a banilor evreilor), Cicero spunea: "Acum să ne uităm la evrei şi la mania lor pentru aur. Ai ales acest loc, [procurorul-şef] Laelius, şi mulţimea care îl frecventează, cu gândul la această acuzaţie specială, ştiind foarte bine că evreii, cu numărul lor mare şi tendinţa de a acţiona ca o clică, sunt susţinători valoroşi pe care trebuie să-i ai la orice fel de întâlnire publică".

Mulţi alţi romani proeminenţi şi faimoşi, cum ar fi Seneca, Juneval şi Tacitus, toţi au vorbit negativ de activităţile evreilor în cadrul

Imperiului Roman. Istoricul roman Tacitus, în cea mai faimoasă lucrare a sa, *Istorii, i-a* descris pe evrei după cum urmează: "Pentru a-şi asigura loialitatea poporului său în viitor, Moise le-a prescris o religie nouă, cu totul diferită de cele ale restului omenirii. La evrei sunt profane toate lucrurile pe care noi le considerăm sacre; pe de altă parte, ei consideră permis ceea ce nouă ni se pare imoral... . Celelalte practici ale evreilor sunt sinistre şi revoltătoare şi s-au înrădăcinat prin însăşi răutatea lor. Nenorociţii de cel mai abandonat fel care nu aveau nici un folos pentru religia părinţilor lor au început să contribuie cu taxe şi ofrande de bunăvoie pentru a umfla vistieria evreiască; şi alte motive pentru bogăţia lor în creştere pot fi găsite în loialitatea lor încăpăţânată şi în bunăvoinţa lor promptă faţă de fraţii evrei.

"Dar pe restul lumii o înfruntă cu ura rezervată duşmanilor. Ei nu se vor hrăni şi nu se vor căsători cu neamurile. Deşi sunt un popor extrem de lasciv, evreii evită relaţiile sexuale cu femeile de rasă străină. Între ei înşişi nimic nu le este interzis. Ei au introdus practica circumciziei pentru a arăta că sunt diferiţi de ceilalţi.

"Prozeliţii evreilor adoptă aceleaşi practici, iar prima lecţie pe care o învaţă este aceea de a dispreţui zeii, de a renunţa la orice sentiment de patriotism şi de a considera părinţii, copiii şi fraţii ca fiind uşor de sacrificat. Cu toate acestea, evreii au grijă ca numărul lor să crească... . [C]onvingerea evreilor este paradoxală şi degradată" (Tacitus, *Istorii*, 5.2- 5).

Literatura antievreiască din timpul romanilor era foarte răspândită. O lucrare a grecului Apion era atât de cunoscută încât istoricul evreu romanizat Josephus (care a scris celebra relatare a revoltei evreieşti din anul 70 d.Hr., numită *Războaiele evreieşti) a* scris o carte întreagă încercând să respingă argumentele lui Apion.

Împăratul roman Tiberiu i-a expulzat oficial pe evrei din Roma în anul 19 d.Hr. Aceştia s-au întors la scurt timp după aceea, pentru a fi expulzaţi din nou în anul 49 d.Hr. În anul 116 d.Hr., împăratul Traian a ordonat ca toţi evreii din Mesopotamia să fie ucişi, spunând că aceştia erau cauza revoltelor continue din acea regiune.

Marea Revoltă din 66 d.Hr.

După ce romanii au fost invitaţi de către liderii evrei să anexeze Palestina, în încercarea de a înăbuşi disensiunile politice interne, naţionaliştii evrei au lansat un război de lungă durată împotriva conducătorilor romani din Palestina. În anul 66 d.Hr., o insurecţie violentă, condusă de zeloţi, o sectă evreiască fanatică, a fost lansată împotriva autorităţii romane. Împăratul Nero l-a trimis pe generalul roman Vespian şi o legiune pentru a pune capăt conflictului. În anul 70 d.Hr., revolta a fost zdrobită, iar Ierusalimul a fost ras de pe faţa pământului.

Împăratul roman Publius Aelius Hadrianus (sau Hadrian, aşa cum este mai bine cunoscut) a ordonat reconstruirea Ierusalimului ca oraş păgân, numit Aelia Capitolina, în onoarea lui Jupiter şi a sa. În acelaşi timp, el a emis un edict prin care interzicea circumcizia, o practică care devenise populară printre romanii care încercau să-i imite pe evrei.

Naţionaliştii evrei şi-au continuat agitaţia împotriva dominaţiei romane sub conducerea unui nou lider, Simon bar Kokhba, iar în 132 d.Hr. a izbucnit o luptă de trei ani. Drept pedeapsă, romanii victorioşi au încercat apoi să şteargă orice prezenţă evreiască din provincie. Numele ţinutului a fost schimbat în Syria Palaestina, iar Ierusalimul a fost declarat oraş neevreiesc. A fost decretată pedeapsa cu moartea pentru orice evreu care intra pe porţile sale.

Unul dintre cei mai faimoşi împăraţi ai Imperiului Roman de Răsărit, Iustinian (527-565 d.Hr.), a adoptat o politică antievreiască cuprinzătoare care îi excludea pe evrei din serviciul civil, din posturile militare şi din orice alte poziţii de influenţă în guvernul său.

Creştinismul îi condamnă şi îi înalţă pe evrei

Venirea creştinismului a fost o sabie cu două tăişuri pentru evrei. Pe de o parte, i-a ridicat la un loc special ca "popor ales" sau "popor al Cărţii", dar, pe de altă parte, au fost învinuiţi pentru moartea lui Hristos. Creştinii antievrei au folosit această acuzaţie de "ucidere a lui Hristos" - şi alte pasaje vădit antisemite din Biblie - pentru a-şi justifica şi mai mult convingerile. În Matei 27:24-25, de exemplu, guvernatorul roman al Palestinei, Ponţiu Pilat, atunci când a refuzat

să aibă vreo legătură cu răstignirea lui Hristos, a spus că era nevinovat de "sângele acestui neprihănit", iar evreii au răspuns spunând: "sângele lui să fie asupra noastră și a copiilor noștri". Biserica Catolică nu a repudiat în mod oficial acuzația că toți evreii sunt responsabili de moartea lui Hristos decât la Consiliul Vatican II (1962-1965).

În Ioan 8:44, Isus le spune unui grup de evrei: "Voi sunteți din tatăl vostru, diavolul, și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru". În Ioan 1:47, Isus spune despre un evreu pe nume Natanael: "iată un israelit adevărat, în care nu este viclenie". Ostilitatea dintre iudaism și creștinism a fost însă reciprocă. Talmudul conține multe remarci violent anticreștine, inclusiv afirmații potrivit cărora mama lui Iisus a fost o curvă și că acesta va fi fiert în spermă.

EVREII AU PRIMIT ORDINUL DE A PURTA HAINE DISTINCTIVE DE LA PAPA INOCENT AL II-LEA ÎN 1215

Al patrulea Conciliu Lateran al Papei Inocențiu al II-lea din 1215 a ordonat ca evreii, "fie că sunt bărbați sau femei, să se distingă în toate țările creștine de restul populației în locurile publice printr-un tip special de îmbrăcăminte". Motivul invocat a fost acela de a preveni amestecul fizic.

Ordinul papal spunea că o astfel de îmbrăcăminte era necesară pentru ca "de acum încolo, în cazul unor astfel de relații criminale, nicio greșeală să nu mai poată fi invocată ca scuză". În noiembrie 1215, o bulă papală a

conferit acestor decizii ale conciliului forța dreptului canonic. Bula s-a limitat doar la a ordona semnul distinctiv, iar legiuitorii din fiecare țară au fost lăsați să să execute decretul așa cum au considerat de cuviință. În multe țări, evreilor li s-a ordonat să poarte pălării ascuțite, ca în ilustrația din secolul al XIII-lea de mai sus. Doi dintre succesorii lui Inocențiu, papii Grigore al IX-lea și Inocențiu al IV-lea, au reamintit în repetate rânduri conducătorilor să acorde o atenție strictă acestei cerințe și să nu permită nicio excepție în ceea ce privește purtarea insignelor. Sus, în dreapta: Un detaliu din fereastra Bisericii Minorite, Regensburg, Germania (1360), care îl arată pe Hristos pe cruce fiind torturat de un evreu.

Toleranța islamică față de iudaism

Apariția islamului în Orientul Mijlociu și răspândirea violentă a acestuia de-a lungul Africii de Nord, Spaniei și sud-estului Europei au oferit un răgaz major evreilor, care au intrat într-un parteneriat informal cu diferitele puteri islamice. Această perioadă, cunoscută în istoria evreiască drept epoca "toleranței islamice", a fost benefică pentru evreii din teritoriile controlate de musulmani -, dar le-a sporit nepopularitatea în toate celelalte zone ale Europei. Ca urmare, evreii și musulmanii au fost considerați ca fiind unul și același lucru, iar acesta a fost motivul pentru numeroasele atacuri violente împotriva evreilor care au însoțit cruciadele.

În 1215, cel de-al patrulea Conciliu de la Lateran al Bisericii Romano-Catolice, convocat de Papa Inocențiu al III-lea, a proclamat o politică oficială de restricții și a ordonat ca toți evreii să poarte insigne pentru a-i deosebi de restul populației. Cucerirea musulmană a Spaniei a adus pacea evreilor spanioli, care au ajuns să ocupe poziții proeminente ca oameni de stat, medici, finanțiști și savanți. Această eră s-a încheiat la mijlocul secolului al XV-lea, când musulmanii au fost alungați.

Evreii favorizați de invadatorii islamici ai Europei

După declinul Imperiului Roman, evreii s-au stabilit în număr mai mare în Europa de Vest. Mulți evrei au trecut din Africa în Iberia, urmați îndeaproape de maurii musulmani. Evreii au ocupat cele mai înalte poziții în califatele maure din Granada, în Spania, și au deținut o treime din toate proprietățile imobiliare din Barcelona.

Când ocupația maură a Spaniei a luat sfârșit, învingătorii creștini nu au primit cu plăcere ceea ce au interpretat (corect) ca fiind colaborarea evreilor cu maurii. Acest lucru a dus la Inchiziția spaniolă, care viza în primul rând evreii care se convertiseră în mod fals la creștinism în încercarea de a scăpa de atacurile de răzbunare ale creștinilor.

În cele din urmă, evreii au fost expulzați în mod oficial din Spania în 1492, în același an în care Cristofor Columb a pus piciorul în America.

Urmând exemplul Spaniei, Portugalia și-a expulzat toți evreii în 1497. Mii de evrei spanioli au emigrat în sud-estul Europei, care fusese ocupat de turcii otomani. Acolo au beneficiat din nou de toleranța islamică față de evrei. Orașul Constantinopol, ocupat de turci, a devenit în secolul al XVI-lea sediul celei mai mari comunități evreiești din lume.

EVREII AU PRIMIT REFUGIU ÎN 1492 DE LA TURCII OTOMANI

Imperiul otoman musulman a oferit oficial refugiu evreilor după ce aceștia au fost expulzați din Spania în 1492. Un număr mare de evrei au acceptat oferta și s-au stabilit în Constantinopol (astăzi Istanbul). Mai sus, intrarea în Sinagoga Ahrida, situată în Balat, care este încă "cartierul evreiesc" din Istanbul. Sinagoga a fost construită inițial de către romani-ioți (evrei greci) din orașul Ohrid din Imperiul Otoman (și în prezent Republica Macedonia). Evreii care au fost expulzați din Spania

au impulsionat numărul de credincioși la Sinagoga Ahrida, astfel încât aceasta a devenit cunoscută ca fiind centrul tuturor evreilor spanioli. Până în prezent, evreii din zonă încă mai vorbesc ladino, dialectul iudeo-spaniol. După cum se poate observa în fotografia de mai sus, realizată în 2010, intrarea în sinagogă este puternic fortificată de teama atacurilor musulmanilor, însă această ostilitate a izbucnit abia după apariția sionismului, care i-a strămutat pe palestinieni și a stârnit mânia lumii islamice.

Evreii și profesia bancară

Evreii au devenit proeminenți în domeniul bancar și al împrumuturilor de bani în majoritatea țărilor europene. Bancherul evreu Aaron de Lincoln (circa 1125- 1186) a fost cel mai bogat om din Marea Britanie în secolul al XII-lea, iar averea sa o depășea pe cea a regelui. El a fost menționat pentru prima dată în registrele guvernamentale ale Angliei din 1166 ca creditor al regelui Henric al II-lea.

Succesul lui Aaron Lincoln a fost dublat în alte națiuni europene, în special de Jahudan Cavalleria și Benveniste da Porta în Aragon, Esmel de Ablitas în Navarra și Nathan Official în Franța. Toți au fost înscriși pe lista creditorilor la trezoreriile regale.

Această tradiție a fost păstrată până în prezent, iar apariția unor case bancare evreiești internaționale, precum Casa Rothschild (înființată la Frankfurt), a devenit o caracteristică a vieții economice europene.

În același timp, mulți dintre acești evrei importanți s-au convertit la creștinism, în parte pentru a evita propaganda antievreiască, dar și pentru a se conforma legilor europene. De exemplu, Benjamin Disraeli, un evreu care a devenit prim-ministru britanic, s-a convertit la creștinism în 1868 ca o mișcare politică bine gândită. Karl Marx, autorul *Manifestului comunist, era* fiul unui rabin evreu german care s-a convertit la creștinism pentru a practica avocatura în Germania, într-o perioadă în care numai creștinii puteau depune jurământ în fața unui tribunal.

Evreii expulzați din Austria, Italia și Ungaria

În 1420, toţi evreii din Austria au fost obligaţi prin lege să se convertească la creştinism. Cei care au refuzat au fost fie ucişi, fie alungaţi. Ei s-au întors în câţiva ani, iar în 1475 evreii din Rinn şi Linz au fost expulzaţi după ce au izbucnit revolte în semn de protest faţă de prezenţa lor. În 1498, oraşul Salzburg şi-a expulzat toţi evreii.

Până în 1670, un număr mare de evrei s-au stabilit din nou în Austria, dar au fost expulzaţi în acelaşi an. Acest model de expulzare şi întoarcere se va repeta de mai multe ori în diferite ţări. Cel mai faimos primar al Vienei, Karl Lueger, le-a interzis evreilor accesul în serviciul public al oraşului în 1887 şi, mai târziu, i-a separat pe evrei de austrieci în sistemul public de învăţământ.

În Italia, evreii au fost expulzaţi din Trento în 1475, din Florenţa în 1495, din regiunea Tirolului în 1520, din Napoli în 1541 şi din Milano în 1597. Ungaria şi-a expulzat evreii în 1367.

ACUZAȚIILE DE CRIMĂ RITUALĂ ÎMPOTRIVA EVREILOR AU ÎNFLORIT ÎN EUROPA MEDIEVALĂ

O xilogravură a presupusei asasinări rituale de către evrei a băiatului creştin Simon din Trent în 1453. Acuzaţiile de crimă rituală au înflorit în Europa medievală.

Acestea şi alte acuzaţii similare împotriva evreilor de "otrăvire a

fântânilor" și de a fi responsabili de ciuma bubonică pot fi respinse ca fiind lipsite de temei.

Evreii expulzați din Anglia

Evreii au intrat pentru prima dată în Anglia în număr mare odată cu cucerirea normandă din 1066. Acolo, evreii au căzut victime ale ciudatei acuzații de "Blood Libel", care susținea că rabinii au ucis copii creștini și le-au scurs sângele pentru a-l folosi în ritualuri. Chiar dacă acuzația era în mod evident falsă, "Blood Libel" era atât de răspândită încât a apărut în celebrele *Povești din Canterbury* ale scriitorului englez Geoffrey Chaucer.

În timpul celei de-a treia cruciade (1189-1190), au avut loc revolte împotriva evreilor în toată Anglia. Evreii din Londra au fost judecați pentru crimă rituală în 1238, 1244 și 1276. În 1290, regele Edward I i-a expulzat pe toți evreii. Aceștia au fost primiți înapoi în Marea Britanie abia în 1655 de către Oliver Cromwell, care a emis o dispensă specială prin care le-a acordat permisiunea de a se stabili.

Evreii expulzați din Franța

Revoltele antievreiești au izbucnit în Franța în 1096, în timpul primei cruciade. În orașul Blois, evreii au fost acuzați de crimă rituală în 1171, iar treizeci și unu dintre ei au fost arși pe rug după ce au fost găsiți vinovați.

A patra cruciadă (1235-1236) a provocat un masacru violent al unui număr mare de evrei în provincia Bretania. Evreii au fost expulzați din orașul Carcassone în 1253, 1306 și 1394 - deși de fiecare dată s-au întors. Evreii au fost expulzați din provincia Dauphine în 1253, deși s-au întors până în 1289. Evreii au fost expulzați din provincia Gasconia în 1391 și 1394. În același an, au fost expulzați și din Bretania.

Evreii au fost susținători înfocați ai Revoluției Franceze din 1789 și au fost recompensați atunci când Adunarea Națională revoluționară a eliminat toate restricțiile impuse evreilor și le-a acordat drepturi de vot în 1791. Napoleon Bonaparte a fost sprijinit de mulți evrei europeni în campaniile sale prin Europa, deoarece, oriunde a mers, a eliminat toate restricțiile care le fuseseră impuse. Acest lucru a fost bun pentru evrei cât timp Napoleon a câștigat, dar

odată ce a pierdut, aceștia au fost asociați cu toate distrugerile pe care le făcuse, iar multe dintre reformele liberale au fost anulate. Cu toate acestea, până în anii 1860, majoritatea reformelor liberale instituite în Europa cu privire la evrei au fost restabilite.

Evreii expulzați din Germania

Evreii au fost expulzați din orașul Mainz în 1012. Ei s-au restabilit până în 1096, dar au fost supuși unui masacru și unei revolte antievreiești în acel an, care a coincis cu Prima Cruciadă.

În 1221, în Erfurt au izbucnit revolte antievreiești, iar în 1241, aproape întreaga comunitate evreiască din Frankfurt a fost ucisă sau alungată. În Coblenz, au avut loc revolte antievreiești în 1265, 1281 și 1287. Aproximativ 728 de evrei au fost uciși în timpul unei revolte antievreiești din Nürnberg în 1298. Între 1336 și 1339, o serie de revolte antievreiești cunoscute sub numele de atacurile Armleder au avut loc în Alsacia, Suabia și Franconia.

Evreii au fost expulzați din Breslau, Nürnberg și Rothenburg în 1349, Trier în 1418, Dusseldorf în 1428 și Mainz în 1438, 1462 și 1470. În 1448, evreii au fost acuzați că au condus un racket de falsificare de monede în Dresda și au fost expulzați. În 1493, au fost expulzați din Halberstadt, iar din Nürnberg încă o dată în 1499.

Evreii au fost expulzați din Rothenburg pentru a doua oară în 1520. Până în 1594, evreii s-au restabilit în Halberstadt, dar au fost expulzați din nou în acel an. În 1614, Frankfurt a devenit din nou locul unor revolte antievreiești, iar în 1796, o mare parte din cartierul evreiesc din acest oraș a fost ras de pe fața pământului.

GHETOUL EVREIESC DIN FRANKFURT ATACAT ÎN 1647

Ghetoul evreiesc din Frankfurt este atacat în 1614, unul dintre numeroasele evenimente de acest fel din Europa. În timpul cruciadelor, aceste atacuri au avut loc din cauza asocierii dintre evrei și musulmani, în timp ce alteori s-au axat pe acuzații de afaceri financiare de rea-credință.

Crearea Imperiului German unificat în 1871 a pus capăt pogromurilor organizate în fiecare stat german. Cu toate acestea, până în această etapă, implicarea puternică a evreilor în comunism și în socialismul internațional a devenit punctul central al sentimentelor antievreiești.

Evreii expulzați din Polonia

În 1399, revolte antievreiești au zguduit orașul Posen. În 1407, au avut loc revolte antievreiești în Cracovia, iar în 1483, evreii au fost expulzați din Varșovia. În 1491, evreii au fost expulzați din Cracovia, iar o serie de revolte antievreiești în Kalisch a durat aproape tot secolul al XIV- lea. În cele din urmă, în 1656, întreaga comunitate evreiască din Kalisch a fost distrusă de o armată poloneză condusă de generalul polonez Stefan Czarniecki. Ca urmare, tulburările au devenit cunoscute sub numele de revoltele lui Czarniecki.

Orașul Posen a fost zguduit de alte revolte antievreiești în 1648,

1577 şi 1687. Cu toate acestea, Polonia a devenit casa unui număr mare de evrei, mulţi dintre ei fiind cei mai afectaţi de ocupaţia Naţional Socialistă a Poloniei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Evreii expulzaţi din Rusia

În 1803, arhiducele rus, Iaroslav cel Înţelept, a cucerit poporul khazar, care se asociase cu iudaismul după ce liderii săi s-au convertit la această religie. În 1563, au izbucnit revolte antievreieşti în Polotosk şi Vitelisk.

În 1648, Bogdan Chmielnicki a condus o rebeliune a cazacilor şi ucrainenilor împotriva evreilor şi a proprietarilor polonezi de terenuri. Potrivit estimărilor evreilor, cel puţin 744 de comunităţi evreieşti au fost distruse, iar atacurile au ajuns să fie cunoscute sub numele de masacrele lui Chmielnicki. În 1667, evreii au fost expulzaţi din Ucraina.

Evreii au fost expulzaţi din Rusia de trei ori, în 1727, 1738 şi 1742. În 1762, s-au întors, iar Ecaterina cea Mare a Rusiei a ordonat din nou expulzarea lor. Aproape treizeci de ani mai târziu, în 1791, evreii au fost restricţionaţi într-o zonă cunoscută sub numele de Pale of Settlement, care se afla la graniţa ruso-poloneză.

Ţarul Alexandru I a expulzat douăzeci de mii de evrei din oraşele Vitebsk şi Mohilev în 1824. În 1881, o serie de revolte antievreieşti s-au răspândit în Rusia şi în toată Europa de Est. În 1891, în Moscova au avut loc revolte antievreieşti care au dus la expulzarea evreilor din acest oraş în acel an.

În urma revoluţiei nereuşite din 1905 din Rusia - la care au participat un număr mare de evrei - aproximativ şase sute de sate şi oraşe şi-au alungat locuitorii evrei. Sute de mii de evrei au fugit, fie în Europa de Vest, fie în Statele Unite.

În 1903, a apărut pentru prima dată o publicaţie numită *Protocoalele înţelepţilor înţelepţi ai Sionului.* Acest document pretindea că este procesul verbal al unei întâlniri a unor bătrâni evrei care plănuiau dominaţia lumii prin utilizarea războiului, a banilor şi a controlului asupra mass-media. *Protocoalele erau în mod* evident o invenţie creştină ortodoxă rusă, dar au avut succes în cercurile antievreieşti din Rusia şi din întreaga lume. Sentimentele anti-evrei

adânc înrădăcinate şi demult existente printre clasa conducătoare rusă au for fost unul dintre motivele principale ale implicării puternice a evreilor în Revoluţia comunistă din 1917, un fenomen discutat într-un capitol anterior al acestei cărţi.

Evreii din Statele Unite ale Americii

În 1780 (imediat după Revoluţia Americană), populaţia evreiască din colonii număra aproximativ două mii de persoane. Până în 1880, numărul acestora ajunsese la o cifră estimată la 250.000. Câţiva evrei au devenit proeminenţi în timpul Războiului Civil American, cel mai notabil fiind Judah Benjamin, care a fost secretar de stat al Confederaţiei. El a fugit în Anglia după căderea Sudului şi a primit refugiu de la prim-ministrul britanic Benjamin Disraeli.

Evreii expulzaţi din Kentucky, Tennessee şi Mississippi

De asemenea, evreii au fost expulzaţi din statele Kentucky, Tennessee şi Mississippi de către generalul Ulysees S. Grant la 17 decembrie 1862, în timpul Războiului Civil American. "Ordinul său general nr. 11" a fost emis în încercarea de a reprima piaţa neagră a bumbacului din Sud.

Ordinul lui Grant spunea: "Evreii, ca o clasă care încalcă toate reglementările comerciale stabilite de Departamentul Trezoreriei şi, de asemenea, ordinele departamentului, sunt expulzaţi din departament [Departamentul Tennessee, un district administrativ al Armatei de ocupaţie a Uniunii format din Kentucky, Tennessee şi Mississippi] în termen de douăzeci şi patru de ore de la primirea acestui ordin.

"Comandanţii de post vor avea grijă ca tuturor celor din această categorie de oameni să li se furnizeze permise şi să li se ceară să plece, iar cei care se vor întoarce după o astfel de notificare vor fi arestaţi şi ţinuţi în detenţie până când se va ivi ocazia de a-i trimite ca prizonieri, cu excepţia cazului în care li se va furniza un permis de la cartierul general. Nu se vor da permise acestor persoane pentru a vizita cartierul general cu scopul de a face cereri personale de permise de comerţ."

A existat un protest imediat din partea unor evrei americani proeminenţi care au făcut apel direct la preşedintele Abraham

Lincoln să intervină. Lincoln i-a ordonat lui Grant să revoce Ordinul general nr. 11 la începutul lunii ianuarie 1863.
Popularitatea lui Grant în rândul americanilor a rămas neschimbată, iar mai târziu a fost ales președinte.

REVISTA *LIFE* DIN 1911 EXPRIMĂ REZERVELE AMERICANILOR FAȚĂ DE IMIGRAȚIA EVREIASCĂ

Această caricatură, care a apărut în prestigioasa revistă americană Life *din 5 octombrie 1911, reflecta o preocupare populară față de numărul mare de evrei care intrau în SUA din Europa. "Copilul", America, este hrănit cu pastile evreiești de către Mama Europa și se plânge că "cu cât iau mai mult, cu atât mă simt mai rău". Faptul că o astfel de caricatură a putut să apară într-o revistă de mare tiraj este un indiciu al nivelului de nemulțumire față de imigrația evreiască în America. Observați caricatura "pilulei"evreiești.*

Legile de imigrare din SUA din anii 1920

Până în 1920, aproximativ 2,5 milioane de evrei din Europa de Est au emigrat în America. Acest lucru a convins Congresul SUA să adopte legile privind imigrația din 1921 și 1924, care au interzis imigrația din țările cu populații evreiești numeroase. Ca răspuns, evreii s-au stabilit în număr mare în alte regiuni, cum ar fi Canada, America de

Sud (în special în Argentina), Uniunea Africii de Sud și Palestina. Politica americană de interzicere a imigrației evreiești a fost inversată după cel de-al Doilea Război Mondial, când mai multe milioane de evrei europeni au intrat în SUA.

Antisionism și antisemitism

Sionismul, mișcarea de creare a unei patrii pentru evrei în Palestina, a fost creată de Theodeor Herzl în 1897, în Elveția. Sionismul este o mișcare care se bazează în mod deschis pe criterii rasiale, care îi definește pe evrei strict prin moștenire. Această politică este încă respectată de actualul stat Israel, pe care sioniștii au reușit să îl creeze în 1948.

Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial nu a pus capăt agitației antievreiești. În Uniunea Sovietică (care, în mod ironic, fusese creată în mare parte de o clică de evrei comuniști), sentimentul antisionist a crescut după crearea statului Israel. Acest lucru s-a întâmplat deoarece mulți comuniști sovietici au văzut existența Israelului și loialitatea evreilor față de acesta ca pe o potențială coloană a cincea în cadrul statului sovietic.

Această preocupare era justificată, deoarece faimoasa "Lege a întoarcerii" a Israelului garantează cetățenia israeliană oricărui evreu, cu condiția ca acesta să poată dovedi o legătură biologică directă - cu alte cuvinte, rasială - cu iudaismul. În plus, comunismul a respins în mod specific naționalismul rasial (un principiu pe care Israelul s-a bazat - și încă se bazează).

Uniunea Sovietică s-a aliat cu mișcarea antisionistă și a încercat să construiască punți de legătură cu lumea arabă. Această încercare a eșuat în mare parte din cauza sentimentului anticomunist tradițional al arabilor, chiar dacă unele dintre statele lor au acceptat ajutorul sovietic din dorința de a se răzbuna pe Israel pentru expulzarea a milioane de arabi din Palestina.

Cu toate acestea, ar fi incorect să afirmăm, așa cum fac multe surse neinformate, că Uniunea Sovietică a fost antievreiască. Mulți evrei comuniști au fost în fruntea activismului antisionist și au deținut poziții proeminente în societatea sovietică până la căderea comunismului. Așa-numitele "persecuții antievreiești" din Uniunea

Sovietică erau de fapt antisioniste. Doar un mic număr de activităţi antievreieşti autentice au avut loc, şi niciuna nu a fost sancţionată oficial de către statul sovietic.

Influența evreiască în America și Europa postbelică

Sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial a marcat sfârşitul oricărei opoziţii organizate împotriva influenţei evreieşti în America şi Europa. Antisemiţii au fost reduşi la tăcere de valul de propagandă care a urmat descoperirii lagărelor de concentrare Naţional Socialiste. De atunci, multe naţiuni europene au introdus legi "antirasiste" care au transformat antisemitismul într-o infracţiune penală.

Cu toate acestea, influenţa evreiască în societatea occidentală nu este un secret şi este adesea discutată în mod deschis. Multe dintre mijloacele de informare în masă din SUA şi Europa sunt deţinute sau puternic influenţate de grupuri evreieşti. Astfel, orice critică la adresa modului în care Israelul îi tratează pe palestinieni sau a naturii rasiale a acestui stat, primeşte foarte puţină, sau chiar deloc, acoperire în mass-media din Occident.

Această situaţie a dus la suprimarea deliberată a ştirilor şi informaţiilor care nu sprijină Israelul. Publicul larg nu este informat cu privire la fapte incomode, cel mai clar exemplu fiind atacurile din 11 septembrie 2001 asupra World Trade Center din New York şi Pentagonului din Washington DC. Aceste evenimente au fost declanşate exclusiv de sprijinul neobosit pe care SUA l-a acordat Israelului împotriva palestinienilor, însă acest lucru nu este niciodată menţionat în ştirile care au acoperit atacurile.

Faptul că SUA (şi multe alte naţiuni europene) continuă să sprijine Israelul cu orice preţ (inclusiv prin moartea a mii de cetăţeni) este cea mai sigură dovadă a puterii lobby-ului evreiesc atât în mass-media, cât şi în coridoarele puterii de pe ambele maluri ale Atlanticului.

11 SEPTEMBRIE 2001 - REPRESALII MUSULMANE PENTRU SPRIJINUL AMERICAN ACORDAT ISRAELULUI

Atacul asupra World Trade Center, New York, 11 septembrie 2001. Atentatul, comis de musulmani, a fost o represalii la sprijinul acordat Israelului de către SUA, a căror politică externă este puternic influențată de lobby-uri sioniste precum American-Israel Public Affairs Committee (AIPAC). Astfel de atacuri vor continua atâta timp cât procesele politice din Occident sunt dominate de grupurile de interese evreiești.

Prin urmare, este ironic faptul că unul dintre cele mai de succes eforturi ale lobby-ului evreiesc în America şi în Europa a fost încurajarea unei politici de imigrare cu "graniţe deschise". Acest lucru a permis ca milioane de imigranţi din lumea a treia - mulţi dintre ei provenind din naţiuni arabe sau musulmane care sunt în mod inerent ostile Israelului - să intre în Europa şi în America.

Această schimbare demografică rasială a dus la creșterea unei populaţii originare din lumea a treia în ţările occidentale, care este mult mai predispusă la sentimente antisioniste decât europenii pe care îi înlocuiesc. Creșterea antisemitismului modern în Europa, de exemplu, a fost legată în mod concludent de creșterea numărului de imigranţi musulmani.

Ciclul terorismului islamic împotriva Occidentului, care a atins un punct culminant odată cu atacurile din 11 septembrie 2001, nu va fi întrerupt până când nu se va rupe influența lobby-ului sionist

asupra politicii occidentale. În caz contrar, Occidentul se va confrunta cu atacuri continue din partea islamiștilor - cel puțin până când imigranții din Lumea a Treia vor forma populația majoritară în Europa și America.

CAPITOLUL 65: Statul rasial - al treilea Reich

Figura lui Adolf Hitler domină secolul al XX-lea. El şi statul pe care l-a creat, Germania naţional-socialistă, rămâne unul dintre cele mai controversate subiecte ale istoriei contemporane şi poate încă să atragă atenţia presei şi a publicului mai mult de o jumătate de secol mai târziu.

În pofida unei examinări intense, este dificil de obţinut o sursă care să prezinte o imagine de ansamblu obiectivă a lui Hitler şi a celui de-al Treilea Reich. O mare parte din ceea ce s-a scris despre Hitler şi Germania Naţional Socialistă a variat între minciuni sfruntate şi laude linguşitoare (şi distorsionate) - niciuna dintre acestea nu contribuie la o înţelegere adecvată a contextului istoric corect al acestei perioade. Motivul pentru aceste distorsiuni este că epoca celui de-al Treilea Reich încă influenţează politica în secolul XXI şi, prin urmare, face obiectul unui număr mare de opinii subiective.

Adolf Hitler, fără îndoială cel mai popular politician din istoria Europei.

Credincioșii se adună la "Ziua Partidului Reichului" la Buckberg, Schleswig Holstein, octombrie 1933. La un referendum organizat după ce a ajuns la putere, Hitler a obținut peste 99% din voturi din partea poporului german, iar dorința acestuia de a lupta până la capăt pentru el a arătat că acest rezultat nu a fost falsificat.

Miturile despre Jesse Owens și "marea minciună"

Două exemple de distorsiuni care au intrat în conștiința populară despre Hitler sunt povestea Jocurilor Olimpice din 1936 și a atletului american de culoare Jesse Owens, precum și povestea la fel de faimoasă a tehnicii "Minciuna mare".

Se afirmă adesea că Hitler a refuzat să-i strângă mâna lui Owens după ce acesta a câștigat o cursă la Jocurile Olimpice din 1936, deoarece atletul era de culoare. De exemplu, în *Enciclopedia Encarta despre Owens se* spune că "Owens ... . [a fost] unul dintre cei mai mari atleți de atletism din toate timpurile... . Membru al echipei de atletism a SUA la Jocurile Olimpice din 1936, desfășurate la Berlin, Owens a câștigat patru medalii de aur... ... În ciuda performanțelor atletice remarcabile ale lui Owens, liderul german Adolf Hitler a refuzat să recunoască victoriile sale olimpice, deoarece Owens era de culoare."

Realitatea a fost substanțial diferită. Hitler a asistat la prima zi a probelor de atletism din 2 august 1936 și l-a felicitat personal pe atletul german Hans Woellke, care a fost primul german care a

câștigat o medalie de aur la Jocurile Olimpice din 1896. Pe parcursul restului zilei, Hitler i-a primit și felicitat pe toți câștigătorii de probe, germani și non-germani, în loja sa VIP.

A doua zi, pe 3 august, președintele Comitetului Internațional Olimpic, Contele Baillet-Latour, l-a abordat pe Hitler dis-de-dimineață și i- a spus liderului german că a încălcat protocolul olimpic prin faptul că a făcut ca învingătorii să defileze în loja sa. Hitler și-a cerut scuze și a promis că, de atunci încolo, se va abține să mai felicite în mod public câștigătorii, germani sau nu. În această a doua zi, Owens a câștigat medaliile de aur și, în conformitate cu decizia Comitetului Olimpic, Hitler nu i-a mai strâns mâna, sau pe a altcuiva, la jocuri. Prin urmare, este falsă afirmația că Hitler a ales în mod deliberat să îl ignore pe Owens.

În autobiografia lui *Owens*, *The Jesse Owens Story,* acesta a povestit cum Hitler s-a ridicat în picioare și i-a făcut cu mâna. "Când am trecut pe lângă cancelar, el s-a ridicat, mi-a făcut semn cu mâna, iar eu i-am făcut semn înapoi. Cred că scriitorii au dat dovadă de prost gust când l-au criticat pe omul momentului în Germania", a scris Owens. În mod ironic, singura persoană care a refuzat să îi strângă mâna lui Owens a fost președintele american Franklin D. Roosevelt. Președintele, implicat în alegeri și preocupat de câștigarea votului în statele din sud, a refuzat să îl primească pe Owens la Casa Albă, așa cum era tradițional pentru campionii olimpici americani. Owens avea să remarce mai târziu că Roosevelt, și nu Hitler, a fost cel care l-a refuzat. "Președintele nu mi-a trimis nici măcar o telegramă", a scris Owens în autobiografia sa, adăugând că Hitler, în schimb, i-a trimis sportivului de culoare o fotografie comemorativă de cabinet cu inscripție comemorativă a sa.

O altă afirmație frecventă despre Jocurile Olimpice din 1936 este că victoria lui Owens "a infirmat teoria Național Socialistă a rasei superioare". De fapt, Germania a câștigat Jocurile Olimpice cu un total de optzeci și nouă de medalii, iar SUA au ocupat locul al doilea cu cincizeci și șase.

Povestea despre tehnica "Big Lie" este o altă distorsiune larg răspândită. Cea mai răspândită versiune a acestei povești este aceea că Hitler a inventat sau a susținut principiul "cu cât este mai mare minciuna, cu atât mai mulți oameni o vor crede". De fapt,

adevărul este exact invers, iar Hitler chiar i-a avertizat pe oameni împotriva tehnicii "minciunii mari", despre care spunea că este folosită de evrei.

Citatul provine din capitolul zece al cărții lui Hitler, *Mein Kampf,* în care acesta scrie că tehnica a fost folosită de evrei împotriva generalului german Ludendorff din Primul Război Mondial: "Dar a rămas ca evreii, cu capacitatea lor nemărginită de a minți, și tovarășii lor de luptă, marxiștii, să impute responsabilitatea pentru căderea [Germaniei în Primul Război Mondial] tocmai omului care a dat dovadă de o voință și o energie supraomenească în efortul său de a preveni catastrofa pe care o prevăzuse și de a salva națiunea de la acel moment de răsturnare completă și de rușine. Punând responsabilitatea pentru pierderea războiului mondial pe umerii lui Ludendorff, ei i-au luat arma dreptului moral singurului adversar suficient de periculos pentru a avea șanse de a reuși să-i aducă pe trădătorii Patriei în fața Justiției. Toate acestea au fost inspirate de principiul - care este destul de adevărat în sine - că în minciuna mare există întotdeauna o anumită forță de credibilitate; deoarece masele largi ale unei națiuni sunt întotdeauna mai ușor de corupt în straturile profunde ale naturii lor emoționale decât în mod conștient sau voluntar, și astfel, în simplitatea primitivă a minții lor, ele cad mai ușor victime minciunii mari decât minciunii mici, deoarece ele însele spun adesea minciuni mici în chestiuni mărunte, dar le-ar fi rușine să recurgă la minciuni de mare anvergură. Nu le-ar trece niciodată prin cap să fabrice neadevăruri colosale și nu ar crede că alții ar putea avea obrăznicia de a denatura adevărul într-un mod atât de infamant" (*Mein Kampf,* capitolul X, Adolf Hitler).

ECHIPA ENGLEZĂ DE FOTBAL LA JOCURILE OLIMPICE DIN 1936

Sub ochii întregii propagande false despre Jesse Owens și Jocurile Olimpice de la Berlin din 1936 se ascunde realitatea că multe dintre echipele participante au fost copleșite de Germania lui Hitler și au susținut-o cu entuziasm. Mai sus, echipa de fotbal engleză salută mulțimea cu salutul Național Socialist înainte de startul meciului.

Național Socialiștii suprimă democrația

De asemenea, se afirmă că Hitler "a subvertit democrația". Aceasta este o afirmație care este cu siguranță adevărată, cu excepția faptului că nu a existat niciodată vreo pretenție în această privință. Partidul Național Socialist detesta în mod deschis democrația și urmărea să o înlocuiască cu "principiul conducerii", despre care susținea că este în conformitate cu ordinea naturală a lumii. În consecință, imediat ce au ajuns la putere, Național Socialiștii au pus în aplicare un program care a dus la impunerea unui stat cu un singur partid.

La o lună după venirea lui Hitler la putere, un comunist olandez, Marinus van der Lubbe, ajutat de alți trei bărbați, a dat foc clădirii Reichstagului din Berlin. Național Socialiștii s-au folosit de acest atac incendiar pentru a adopta o lege, Legea de abilitare, care a transformat Germania într-o dictatură legală. Până la sfârșitul lunii

iunie 1933, toate celelalte partide fuseseră interzise sau se dizolvaseră. La 14 iulie 1933, Reichstagul a adoptat o lege care a transformat Partidul Național Socialist în singurul partid politic legal din Germania.

Reichstagul a devenit puțin mai mult decât o ștampilă de cauciuc pentru deciziile Partidului Național Socialist, iar alegătorilor germani li s-a permis să voteze în cadrul unor referendumuri pe probleme stabilite, care necesitau doar voturi "da" sau "nu". În fiecare caz, alegătorii au aprobat în proporție de peste 98% ceea ce făcuse guvernul. Această campanie antidemocratică s- a extins și la presă și la libertatea de exprimare. Ziarele au fost plasate sub controlul statului, sau sub controlul simpatizant al statului. Unul dintre cele mai interesante exemple ale acestui control a fost oferit, în mod ironic, de celebrul ziar antisemit *Der Stürmer,* tipărit de Julius Streicher, membru al Partidului Național Socialist. Hermann Göring a scos *Der Stürmer în* afara legii în Prusia de Est (unde era premier de stat), iar liderul Tineretului hitlerist, Baldur von Schirach, a interzis ziarul în cadrul organizației sale.

În plus, literatura și arta considerate indezirabile au fost incluse într-un index de interdicție. Celebrul incident de ardere a cărților a avut loc o singură dată - după aceea, astfel de cărți pur și simplu nu au mai fost tipărite în Germania.

Deși suprimarea libertății de exprimare și a libertății presei au fost caracteristice Germaniei Național Socialiste, în realitate nu există aproape nicio țară, chiar și în prezent, care să aibă libertăți depline. În majoritatea națiunilor europene actuale, de exemplu, există legi care transformă în infracțiune penală discutarea unor subiecte legate de rasă.

Hitler a fost ales în oficiu

Astfel, a fost ironic faptul că Hitler a ajuns la putere fiind votat. La alegerile din martie 1933, Partidul Național Socialist a obținut cea mai mare parte a voturilor, cu 44% din locurile din Reichstag, sau parlamentul german. Hitler a intrat într-o coaliție cu o serie de partide naționaliste și de dreapta mai mici, obținând astfel o majoritate simplă. Aceste partide mai mici aveau să fuzioneze mai târziu cu Partidul Național Socialist din proprie inițiativă.

Odată ajunși la putere, Național Socialiștii au combinat măiestria lor în materie de propagandă cu un program extins de reforme politice și sociale. În decurs de trei ani, acest lucru a convins marea majoritate a germanilor să îl susțină pe Hitler. La preluarea mandatului în 1933, Hitler le-a cerut germanilor patru ani în funcție, după care, a spus el, va fi organizat un referendum pentru a testa popularitatea guvernului său.

Acest referendum a fost organizat în mod corespunzător în 1938, cu întrebarea: "Sunteţi sau nu de acord cu guvernul naţional-socialist?". Rezultatul a fost un număr impresionant de 44.461.278 de voturi "da", adică 98,8% din numărul de votanţi. Voturile "nu" s-au ridicat la 540.211.

Acest rezultat nu ar fi putut fi obţinut prin intimidare în masă și a reprezentat un nivel de sprijin care a fost uluitor după orice standard. Popularitatea personală a lui Hitler s-a menţinut la un nivel foarte ridicat pe aproape întreaga durată a războiului și a fost cel mai important motiv pentru care germanii au luptat până la capăt fără revolte pe scară largă (așa cum s-a întâmplat în Primul Război Mondial). Acest lucru a fost cu atât mai uimitor cu cât statul Naţional Socialist era strict autoritar.

NAȚIONAL SOCIALIȘTII INTERZIC EXPERIMENTELE PE ANIMALE

Heil Goring! Animalele de laborator din Germania îl salută pe Hermann Goring pentru ordinul său de interzicere a vivisecției. În august 1933, reichsmarschallul a anunțat încetarea "torturii și a suferințelor insuportabile din experimentele pe animale" și a amenințat că îi va trimite în lagăre de concentrare pe "cei care încă mai cred că pot trata animalele ca pe niște bunuri inanimate".

Vivisecția a fost scoasă în afara legii

Una dintre primele legi adoptate de parlamentul Prusiei de Est, controlat de naziști în 1933, a fost abolirea vivisecției sau a experimentelor pe animale. Această lege a interzis, de asemenea, shechita, care este forma evreiască de sacrificare a animalelor prin care carnea devine cușer. Metoda de sacrificare (în care gâtul animalului este tăiat pentru ca acesta să sângereze până la moarte, în timp ce un rabin se roagă deasupra scenei) a fost respinsă de naziști ca fiind barbară și provocând dureri inutile. Această lege antivivisecție a fost în curând extinsă în toată Germania.

Germania Naţional Socialistă a interzis, de asemenea, utilizarea pesticidului DDT pe motiv că acesta reprezenta un pericol pentru sănătate (vor trece decenii până când această politică va fi adoptată de alte ţări), iar în schimb a folosit o versiune produsă în Germania, cunoscută sub numele de Cyclone-B (Zyklon-B).

Oamenii de ştiinţă naziști au fost printre primii care au avertizat asupra pericolelor radiaţiilor, azbestului, plumbului, cadmiului şi mercurului. În plus, revistele medicale germane din anii 1930 şi 1940 au fost primele care au avertizat asupra efectelor nocive ale coloranţilor şi conservanţilor alimentari artificiali din alimente şi băuturi. De asemenea, acestea au subliniat necesitatea revenirii la ingrediente "organice" sau naturale în produsele farmaceutice, cosmetice, îngrăşăminte şi alimente.

Hitler a sprijinit campania anti-fumat

Germania Naţional Socialistă a fost, de asemenea, primul guvern din lume care a desfăşurat o campanie activă împotriva fumatului. În iulie 1939, a fost înfiinţat Biroul împotriva pericolelor cauzate de alcool şi tutun, iar Biroul de Sănătate al Reichului a sponsorizat premii în bani pentru cercetări privind efectele nicotinei asupra cromozomilor umani.

În iunie 1942, Hitler a finanţat personal Institutul pentru lupta împotriva tutunului de la Universitatea din Jena, în Saxonia, cu 100.000 reichsmarks din banii proprii (liderul german era milionar din vânzarea cărţii sale, *Mein Kampf*). În 1944, Germania a devenit prima ţară din lume care a interzis fumatul în mijloacele de transport în comun.

RĂZBOIUL NAȚIONAL SOCIALIST ÎMPOTRIVA FUMATULUI - CU ANI ÎNAINTE DE TIMP

Partidul Național Socialist a interzis fumatul în multe locuri publice, inclusiv în birourile partidului, în sălile de așteptare și, în 1944, în mijloacele de transport în comun. Deasupra: Activiștii naziști împotriva tutunului au încercat să asocieze fumatul ca fiind ceva ce nu este făcut de germani. Observați capul de negroid de pe trabuc.

Un afiș care sublinia că germanii fumează echivalentul financiar a două milioane de Volkswagen pe an.

Național Socialiștii descurajează abuzul de alcool

În 1937, Național Socialiștii au promulgat primele legi din lume care interziceau vânzarea de alcool minorilor și prevedeau sancțiuni severe pentru conducerea sub influența alcoolului. De asemenea, au introdus primele teste de sânge pentru șoferii de automobile suspectați de conducere sub influența alcoolului.

Ca parte a eforturilor statului de a controla consumul de alcool, SS a promovat producția și consumul de apă minerală. Interesele comerciale ale SS s-au extins considerabil, astfel încât, până în 1945, SS controla 75% din producția de apă minerală din Germania.

Reformele economice Transform economia

Când Hitler a venit la putere în 1933, rata șomajului era de 30 %. Până în 1938, Germania avea o lipsă de forță de muncă.

Această redresare economică a fost realizată nu prin "reînarmarea Germaniei", așa cum au susținut unii propagandiști, ci mai degrabă prin reformarea și revigorarea economiei germane.

Problema șomajului a fost, de asemenea, abordată prin crearea unor mari proiecte de construcție, în special proiectul preferat al lui Hitler, autostrăzile.

Printre numeroasele reforme s-a numărat și una care a stârnit nemulțumirea comunității bancare internaționale. Economia Germaniei Național Socialiste se baza pe un sistem de troc, prin care surplusul de bunuri germane era schimbat cu ceea ce era necesar din alte țări - în limbaj comun, prin schimb. Acest sistem a înlocuit sistemul anterior de finanțare guvernamentală prin împrumuturi uriașe de la bănci străine și locale și a avut ca efect practic reducerea dependenței guvernului german de capriciile finanțelor internaționale.

Hitler a renunțat, de asemenea, la etalonul aur ca mijloc de ponderare a reichsmark-ului. În Germania Național Socialistă, banii nu se bazau pe aur, ci pe capacitatea poporului german de a produce bunuri.

Hitler a declarat în 1937: "Nu am fost atât de nebuni încât să încercăm să facem o monedă care să acopere aurul pe care nu-l aveam, dar pentru fiecare marcă emisă am cerut echivalentul unei mărci în valoare de o marcă de muncă depusă sau de bunuri produse ... râdem în momentul în care finanțiștii noștri naționali au susținut că valoarea unei monede este reglementată de aurul și de titlurile de valoare care se află în seifurile unei bănci de stat."

Drepturile și beneficiile lucrătorilor

Sindicatele au fost dizolvate și reformate sub autoritatea Frontului Muncii, controlat de stat. A devenit ilegală greva și blocarea lucrătorilor de către conducere, iar statul a intervenit activ în conflictele de muncă.

Relansarea economică a crescut nivelul mediu de trai, iar germanii din clasa muncitoare au putut (pentru prima dată în istorie) să călătorească în străinătate în vacanțe sponsorizate de stat prin intermediul unui program cunoscut sub numele de "Putere prin bucurie".

Copiii erau obligați să servească în Tineretul hitlerist (sau echivalentul său feminin) ca formă de serviciu național. Întâlnirile acestor organizații de tineret erau programate să aibă loc duminica

exact la orele la care bisericile principale îşi ţineau slujbele. În curând, băncile au început să se golească de tinerii care preferau să meargă în camping, să tragă cu arma sau să facă sport.

Ştiinţa atomică Naţional Socialistă

Un alt mit comun despre Germania Naţional Socialistă este acela că această ţară nu a fost capabilă să construiască o bombă atomică proprie pentru că a respins "ştiinţa evreiască" a lui Albert Einstein şi a altor oameni de ştiinţă evrei. Această afirmaţie a fost dovedită falsă odată cu publicarea, în 1999, a unor dosare anterior strict secrete privind proiectul Naţional Socialist de bombă atomică, care au fost puse la dispoziţie în muzeul de stat din München. Documentele, care conţin note de cercetare ale unor fizicieni germani celebri, precum Werner Heisenberg şi Otto Hahn, arată că cercetările germane privind bomba atomică au fost paralele cu eforturile depuse în Statele Unite şi că singurul motiv pentru care cel de-al Treilea Reich nu a construit o bombă atomică până în 1945 a fost campania de bombardamente aliate care a perturbat aprovizionarea cu materii prime. Unul dintre documente este un raport întocmit în noiembrie 1945 de doi investigatori americani, în care se afirmă că "doar lipsa plutoniului" a împiedicat Germania să finalizeze o bombă atomică.

Dacă campania de bombardamente a aliaţilor ar fi fost mai puţin severă, nu există nicio îndoială că Germania Naţional Socialistă ar fi fost capabilă să producă arme nucleare înaintea americanilor.

Hitler şi creştinismul

Contrar credinţei populare, Hitler şi nucleul central al partidului Naţional Socialist nu erau creştini. În public, Hitler a acceptat sau chiar a lăudat creştinismul, dar în privat, el detesta religia, după cum arată o lectură a discuţiei sale personale de la masă, înregistrată de Martin Borman şi publicată sub titlul *Hitler's Table Talk.*

Despre creştinism, Hitler a spus: "Cea mai grea lovitură care a lovit vreodată omenirea a fost venirea creştinismului. Bolşevismul este copilul nelegitim al creştinismului. Ambele sunt invenţii ale evreilor. Minciuna deliberată în materie de religie a fost introdusă în lume de creştinism.

"Bolşevismul practică o minciună de aceeaşi natură, atunci când

pretinde că aduce libertate oamenilor, în timp ce, în realitate, nu urmărește decât să-i înrobească. În lumea antică, relațiile dintre oameni și zei se bazau pe un respect instinctiv. Era o lume luminată de ideea de toleranță. Creștinismul a fost primul crez din lume care și-a exterminat adversarii în numele iubirii. Nota sa cheie este intoleranța.

"Fără creștinism, nu ar fi trebuit să avem islam. Imperiul Roman, sub influența germanică, s-ar fi dezvoltat în direcția dominației mondiale, iar omenirea nu ar fi stins cincisprezece secole de civilizație dintr-o singură lovitură. Să nu se spună că creștinismul i-a adus omului viața sufletească, căci această evoluție era în ordinea firească a lucrurilor. Creștinismul este o răzvrătire împotriva legii naturale, un protest împotriva naturii. Dus la extrema sa logică, creștinismul ar însemna cultivarea sistematică a eșecului uman" (*Hitler's Table Talk,* 1941-1944, Weidenfeld and Nicolson, 1953, p 7).

"UNTERMENSCH" SE REFEREA LA GERMANII DEGENERAȚI, ȘI NU LA ALTE RASE

Eugenia Naţional Socialistă se referea în primul rând la albii germani, nu la alte rase.
Cuvântul Untermensch (sau "subom") a fost de fapt folosit pentru a se referi la albii degeraţi, după cum arată această ilustraţie din publicaţia Volk in Gefahr ("Un popor în pericol") din *1937. Ilustraţia tratează problema criminalităţii în rândul germanilor degenerate în felul următor: "Ameninţarea lui Untermensch (Omul de jos). Bărbaţii infractori au în medie 4,9 copii; o căsătorie de infractori are 4,4 copii; părinţii celor care învaţă greu au în medie 3,5 copii; o familie germană [sănătoasă] are în medie 2,2 copii, iar o căsătorie din cercurile educate are în medie 1,9 copii." Prin urmare, Naţional Socialiştii erau, în primul rând, preocupaţi să împiedice albii degeneraţi să copleşească societatea.*

Statul rasial

De asemenea, se afirmă adesea că politicile rasiale ale Germaniei Naţional Socialiste constau în dorinţa de a crea o "rasă superioară" de oameni blonzi cu ochi albaştri. Lidei teoreticieni rasiali din epoca Naţional Socialistă, precum Hans F. K. Günther, erau conştienţi de faptul că majoritatea populaţiei Germaniei nu era de tipul rasial nordic clasic, ci mai degrabă un amestec de influenţe nordice, alpine şi de altă natură.

Hitler personal a fost un exemplu perfect al acestui german "mediu". Scriitorul american T. Lothrop Stoddard (căruia i s-a acordat un interviu personal cu liderul german în decembrie 1939) a oferit singura descriere de primă mână în limba engleză a lui Hitler, după cum urmează: "Există anumite detalii ale înfăţişării lui Hitler pe care nu le putem presupune din fotografii. Tenul său este mediu, cu părul blond şaten, de nuanţă neutră, care nu prezintă semne de gri. Ochii săi sunt de un albastru foarte închis" (*Into the Darkness, Nazi Germany Today,* T. Lothrop Stoddard, New York: Duell, Sloan & Pearce, Inc., 1940).

Cu toate acestea, este adevărat că, sub influenţa nordicilor precum Günther, anumiţi oficiali naziști au sperat că, printr-un proces pe care l-au numit "regenerare rasială", societatea germană va deveni din ce în ce mai nordică, de unde şi afirmaţia "rasei superioare".

În literatura Naţional Socialistă, tipul rasial nordic a reprezentat adesea o noţiune abstractă mai degrabă decât o realitate rasială.

Hitler a preferat să folosească termenul "arian" pentru a-i descrie pe europeni (cea mai importantă scriere a sa despre rasă, capitolul 11 din *Mein Kampf,* intitulat "Rasă și națiune", nu folosește niciodată cuvântul "nordic"). Nu exista, desigur, nicio definiție detaliată a ceea ce cuprindea un "arian" (probabil pentru că nu exista cu adevărat o astfel de rasă. Arienii originali erau un trib de indo-europeni care au ocupat nordul Indiei și Afganistanul în antichitate, și nu o rasă distinctă de sine stătătoare).

Lăsând la o parte aceste aspecte teoretice, statul Național Socialist a introdus o serie de legi rasiale menite să prevină amestecul de surse non-europene și să îmbunătățească fondul rasial al Germaniei.

GERMANIA NAȚIONAL SOCIALISTĂ NU ESTE SINGURA ȚARĂ CU O LEGE A STERILIZĂRII

"Nu suntem singuri" - Propaganda Național Socialistă care justifică legea sterilizării din 1934, arată un cuplu german înconjurat de steagurile națiunilor care aveau deja legi identice.

Legea sterilizării

La 14 iulie 1934, guvernul german a adoptat Legea pentru prevenirea descendenților cu boli genetice, cunoscută și sub numele de Legea sterilizării. În conformitate cu această lege, o persoană putea fi sterilizată dacă, în opinia unor instanțe special constituite, persoana respectivă suferea de boli genetice, identificate ca slăbiciune,

schizofrenie, nebunie, epilepsie genetică, coreea Huntington, orbire sau surzenie genetică sau alcoolism sever. Abia la începutul anilor 1990 oamenii de știință americani au "redescoperit" legătura genetică cu alcoolismul.

Această lege, pentru care Germania Național Socialistă a devenit faimoasă, nu a fost nici pe departe prima reglementare de acest fel din Occident. Cantonul elvețian Waadt a adoptat în 1928 o lege în baza căreia bolnavii mintal puteau fi sterilizați. Danemarca a adoptat o legislație similară în 1929, Norvegia în 1934, Suedia și Finlanda în 1935, Estonia în 1936 și Islanda în 1938. Alte națiuni care aveau, de asemenea, legi de sterilizare erau Mexic, Cuba, Letonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, Lituania, Letonia și Ungaria.

În America, statul Indiana a adoptat o lege privind sterilizarea în 1907, iar până în 1930, alte 28 de state americane și o provincie din Canada au urmat acest exemplu. Acest lucru a dus la sterilizarea a aproximativ cincisprezece mii de persoane bolnave psihic în America înainte de 1930, un total care a crescut la peste treizeci de mii până în 1939.

În 1930, suplimentul pentru femei al ziarului anti-Național Socialist al Partidului Social-Democrat German, *Vorwaarts, a* criticat legea daneză din 1929 privind sterilizarea pentru că nu prevedea sterilizarea obligatorie a "inferiorilor". În 1931, chiar și Partidul Comunist German a susținut sterilizarea pacienților psihiatrici în anumite condiții.

Registrele germane arată că, până în 1945, puțin sub 400.000 de persoane (dintre care niciuna nu era evreu) au fost sterilizate în Germania ca urmare a legii sterilizării. Singurii non-albi care au fost sterilizați au fost cinci sute de copii născuți în urma relațiilor sexuale dintre femeile germane și soldații francezi de culoare care fuseseră folosiți pentru a ocupa zona Renania după Primul Război Mondial. Prin urmare, afirmația conform căreia "doar Național Socialiștii" au fost cei care au sterilizat bolnavii mintal, este încă o distorsiune propagandistică. În realitate, Național Socialiștii au fost relativ întârziați în programul de sterilizare.

Crucea mamei

Guvernul Național Socialist a încurajat familiile numeroase și, imitând încercările grecilor și romanilor antici de a încuraja creșterea populației, a introdus legi care îi răsplăteau pe cei care aveau mulți copii. Aceste recompense au luat forma unor plăți financiare și a unor facilități fiscale.

În plus, a fost bătută o medalie specială "Crucea Mamei", acordată în bronz femeilor germane care aveau patru copii, în argint pentru șase copii și în aur pentru opt copii. Sute de mii de astfel de medalii au fost acordate înainte de încheierea războiului.

O combinație între aceste stimulente și abolirea avorturilor (cu excepția cazurilor de bolnavi mintal) a dus la o creștere (în plus față de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă Hitler nu ar fi ajuns la putere) de puțin peste trei milioane de copii născuți în Germania în timpul celui de-al Treilea Reich.

Legile de la Nuremberg

În septembrie 1935, guvernul german a adoptat Legea cetățeniei Reichului, care limita cetățenia Germaniei doar la cei cu "sânge german și înrudit care, prin comportamentul lor, demonstrează că sunt dispuși și capabili să servească cu credință poporul și națiunea germană". Evreii și alte persoane care nu erau germane au fost reclasificați ca străini și li s-a refuzat cetățenia germană.

Legea privind protecția sângelui, proclamată în aceeași zi, interzicea toate relațiile sexuale între germani și non-germani, pe baza cetățeniei. Aceste două legi au fost cele care au devenit cunoscute în mod colocvial sub numele de "Legile de la Nürnberg".

Pentru a aborda problema căsătoriilor și a copiilor deja existenți, legea a definit evreul ca fiind o persoană care avea doi bunici evrei. Dacă era mai puțin de atât, persoana era clasificată ca fiind germană și i se permitea să se căsătorească cu alți germani. Aceasta a fost o concesie Național Socialistă față de faptul că mulți evrei europeni erau, practic, europeni din punct de vedere rasial.

Legea de protecție a sângelui interzicea în mod expres ca acești "evrei pe sfert" să se căsătorească cu alți "evrei pe sfert" - acest

lucru a fost făcut pentru a promova disoluția în continuare a genelor evreiești și, invers, pentru a preveni consolidarea oricărui fond genetic evreiesc din Germania care ar putea rezulta din astfel de uniuni.

Contrar propagandei din jurul celui de-al Treilea Reich, mulți dintre acești un sfert de evrei au servit cu credință noul guvern german, în toate domeniile administrației Reich-ului, inclusiv în forțele armate, fără niciun fel de persecuție.

LEGILE DE LA NUREMBERG AU DETERMINAT ASCENDENȚA RASIALĂ

*Legile de la Nürnberg clasificau o persoană ca fiind evreică dacă avea mai mult de un bunic evreu. Acest grafic, publicat de Biroul de Sănătate al Reichului în 1936, este o prezentare generală a "admisibilității căsătoriilor între arieni și non-arieni". Cercurile albe reprezintă "germanii puri"; cercurile cu negru indică proporția de sânge evreiesc. Admisibilă (*zulassig) era o căsătorie între *un german complet și un evreu pe un sfert; nepermisă (*verboten*) era o căsătorie între un evreu pe un sfert și un evreu pe trei sferturi. Aceasta din urmă era un exemplu al modului în care Național Socialiștii căutau de fapt să asimileze evreii parțial evrei în Germania. Legea a fost elaborată cu sprijinul și*

cooperarea Consiliului pro-sionist al evreilor germani, care împărtășea un scop comun cu Național Socialiștii, în sensul că și ei doreau ca evreii să plece.

Sprijin sionist pentru legile rasiale Național Socialiste

Nu fără ironie, legile de la Nürnberg au fost elaborate în urma consultării și aprobării Consiliului evreilor germani, în special a celor care susțineau mișcarea sionistă și care doreau ca evreii să părăsească Europa pentru a se stabili în Palestina.

La scurt timp după ce Național Socialiștii au ajuns la putere, Federația Sionistă din Germania a prezentat un document biroului lui Hitler prin care își oferea sprijinul pentru "rezolvarea problemei evreiești" (Memo din 21 iunie 1933, reprodus în *The Third Reich and the Palestine Question,* Francis R. Nicosia, Austin: University of Texas, 1985, p. 42).

Documentul continuă: "Sionismul crede că renașterea vieții naționale a unui popor, care are loc acum în Germania prin accentuarea caracterului său creștin și național, trebuie să aibă loc și în grupul național evreiesc.

"Recunoașterea de către noi a naționalității evreiești asigură o relație clară și sinceră cu poporul german și cu realitățile sale naționale și rasiale. Tocmai pentru că nu dorim să falsificăm aceste fundamente, pentru că și noi suntem împotriva căsătoriilor mixte și suntem pentru menținerea purității grupului evreiesc și respingem orice încălcare în domeniul cultural, noi - fiind crescuți în limba și cultura germană
-poate manifesta un interes față de operele și valorile culturii germane cu admirație și simpatie internă" (*ibidem*).

Atunci când legile de la Nürnberg au fost adoptate pentru prima dată de Partidul Național Socialist la congresul său din 1935, ele au fost salutate în mod special de ziarul german evreiesc *Jüdische Rundschau,* care susținea sioniștii, și care a publicat un editorial în care scria: "Germania ... îndeplinește cererile Congresului Sionist Mondial atunci când declară că evreii care trăiesc acum în Germania sunt o minoritate națională. Odată ce evreii au fost ștampilați ca minoritate națională, este din nou posibil să se stabilească relații

normale între naţiunea germană şi evrei.

"Noile legi oferă minorităţii evreieşti din Germania o viaţă culturală proprie, o viaţă naţională proprie. În viitor, ea va putea să îşi formeze propriile şcoli, propriul teatru şi propriile asociaţii sportive. Pe scurt, îşi va putea crea propriul viitor în toate aspectele vieţii naţionale.

"Germania a oferit minorităţii evreieşti posibilitatea de a trăi pentru ea însăşi şi oferă protecţie din partea statului pentru această viaţă separată a minorităţii evreieşti: Procesul de creştere a evreilor într-o naţiune va fi astfel încurajat şi se va contribui la stabilirea relaţiilor mai tolerabile între cele două naţiuni" (*Jüdische Rundschau,* 17 septembrie 1935).

Şeful Organizaţiei de Stat Sioniste, Liga Culturală Evreiască şi fostul şef al Comunităţii Evreieşti din Berlin, Georg Kareski, a declarat într-un interviu acordat ziarului Naţional Socialist *Der Angriff*: "Timp de mulţi ani am considerat că separarea completă a afacerilor culturale ale celor două popoare [evrei şi germani] este o condiţie prealabilă pentru a trăi împreună fără conflicte.... Am susţinut de mult timp o astfel de separare, cu condiţia ca aceasta să se bazeze pe respectul pentru naţionalitatea străină. Legile de la Nürnberg ... ... mi se pare că, în afară de prevederile lor juridice, sunt în întregime conforme cu această dorinţă de viaţă separată bazată pe respect reciproc ... ... Această întrerupere a procesului de disoluţie în multe comunităţi evreieşti, care fusese promovat prin căsătorii mixte, este, prin urmare, din punct de vedere evreiesc, pe deplin binevenită" (*Der Angriff,* 23 decembrie 1935).

Marea susţinere a evreilor pentru prevederile legilor de la Nürnberg este ascunsă în mod deliberat de majoritatea istoricilor din prezent.

Haavara - acordul de transfer

Acordul de transfer, cunoscut şi sub numele ebraic *Haavara*, a fost un acord oficial între guvernul Naţional Socialist şi Organizaţia Sionistă Mondială, semnat în august 1933. În conformitate cu acest acord, orice evreu care dorea să emigreze în Palestina putea depune bani într-un cont în Germania, care era supravegheat de guvern şi de

sioniști.

Acești bani au fost folosiți pentru a achiziționa unelte agricole, materiale de construcție, îngrășăminte și alte bunuri de producție germană, care au fost apoi exportate în Palestina și vândute de compania Haavara din Tel Aviv, deținută de evrei. Veniturile obținute din vânzarea acestor bunuri au fost apoi oferite evreilor emigranți la sosirea lor în Palestina.

Rezistența evreilor din Palestina a oferit offrei alianță militară cu Naziști

Britanicii, care au controlat Palestina după Primul Război Mondial, și-au dat seama că un stat evreiesc ar duce la deposedarea arabilor din regiune și au renunțat la Declarația Balfour din 1917, care promitea sprijin pentru o patrie evreiască în Orientul Mijlociu.

Mișcarea sionistă a înființat apoi o mișcare de rezistență clandestină, dedicată alungării arabilor și a britanicilor din Palestina. Cea mai proeminentă dintre aceste facțiuni sioniste clandestine se numea Lehi, mai bine cunoscută sub numele de "Banda Stern", după numele liderului său Yair Stern. (Un alt membru celebru al Lehi a fost Yitzhak Shamir, care a devenit ulterior prim-ministru al Israelului). În decembrie 1940, Lehi a contactat Germania cu propunerea de a ajuta la cucerirea Germaniei în Orientul Mijlociu în schimbul recunoașterii unui stat evreiesc (*The Land Beyond Promise: Israel, Likud and the Zionist Dream,* Colin Shindler, 1995, I.B. Tauris, p. 22). Propunerea, făcută de reprezentantul Lehi, Naftali Lubenchik, ambasadei germane din Beirut, oferea ajutorul evreilor în spionarea mișcărilor trupelor britanice în Orientul Mijlociu și în sabotarea instalațiilor armatei aliate.

În cele din urmă, Lehi a spus că va strânge o armată de patruzeci de mii de evrei din Europa, care, cu ajutorul Germaniei, va coborî în Palestina pentru a-i alunga pe britanici. Tot ce trebuiau să facă germanii în schimb era să faciliteze transferul și să recunoască statul evreu care urma să fie creat.

Această ofertă a fost transmisă oficial Berlinului în scris de viceamiralul Ralf von der Marwitz, atașatul naval german în Turcia

în 1941. Răspunsul german fie nu a fost înregistrat, fie nu a fost încă descoperit.

Eugenismul Național Socialist

A treia și ultima lege rasială adoptată de guvernul german a fost Legea pentru protecția sănătății genetice a poporului german, promulgată în octombrie 1935. Această lege impunea cuplurilor care doreau să se căsătorească să se supună unui examen medical înainte de căsătorie, pentru a vedea dacă există trăsături genetice nedorite care ar putea fi transmise copiilor născuți dintr-o astfel de uniune.

Legea interzicea căsătoria între persoanele care sufereau de boli venerice, slăbiciune, epilepsie sau oricare dintre bolile cuprinse în Legea sterilizării.

Cei care erau clasificați ca având astfel de trăsături genetice indezirabile puteau să se căsătorească doar dacă acceptau să fie sterilizați - astfel încât să nu se nască copii din căsătorie.

Proiectul Eutanasia

În 1938, un tată german pe nume Knauer i-a scris lui Hitler cerându-i să i se acorde o moarte din milă sau eutanasia pentru copilul său, născut orb, retardat și cu o singură mână și un singur picior. Cazul l-a impresionat atât de mult pe Hitler încât acesta i-a ordonat medicului său personal, Karl Brandt, să stabilească dacă afirmațiile erau adevărate și, în caz afirmativ, să i se acorde copilului eutanasia. Acest caz Knauer avea să fie începutul unui program legal de eutanasie, primul din civilizația occidentală de pe vremea spartanilor și a primilor romani.

În total, aproximativ cinci mii de copii retardați și diformi au fost eutanasiați de guvernul german înainte de sfârșitul războiului. Fiecare caz a fost analizat individual de un comitet special desemnat.

Politica de administrare a eutanasiei copiilor retardați și diformi a fost apoi extinsă și la adulții cu boli mentale incurabile. Datorită obiceiului german de a ține o evidență meticuloasă, se cunoaște numărul exact al adulților cu demență incurabilă cărora li s-a acordat eutanasia: 70 273.

Deși proiectul de eutanasiere a adulților s-a desfășurat în secret,

era imposibil de ascuns un astfel de lucru de publicul german. Până în 1941, vestea existenței sale a fost dezvăluită, iar presiunea publică asupra guvernului Național Socialist a forțat abandonarea acestuia în acel an. Faptul că opoziția publică a putut pune capăt programului de eutanasie dezvăluie, de asemenea, multe despre relativa deschidere a statului Național Socialist și despre capacitatea de reacție a guvernului la opinia publică.

Sprijin european pentru Hitler

Hitler nu era popular doar în Germania. Mulți europeni de alte naționalități au susținut în mod deschis ideologia Național Socialistă și s-au oferit voluntari, fie ca muncitori sau militari, pentru a ajuta în mod activ efortul de război german. Sprijinul activ a venit din Marea Britanie, Irlanda, Franța, Țările de Jos, Scandinavia, Europa de Est și Rusia.

În multe dintre aceste națiuni, au fost înființate partide și mișcări care susțineau în mod deschis național-socialismul sau variante autohtone, iar unele dintre ele au obținut un nivel semnificativ de sprijin public. Printre cele mai cunoscute partide de acest fel se numără Uniunea Fascistă și Național-Socialistă din Marea Britanie, Mouvement Franciste din Franța, Partidul Rexist din Belgia, Bundul Național-Socialist Olandez, Garda de Fier din România și Armata de Eliberare Națională din Rusia.

SENTIMENTUL PRO-HITLERIST ÎN EUROPA, DIN MAREA BRITANIE PÂNĂ ÎN RUSIA

Mitingul Uniunii Britanice a Fasciștilor și Național-Socialiștilor din Earl's Court, Londra, 1936, a fost una dintre cele mai mari adunări publice organizate vreodată în Marea Britanie.

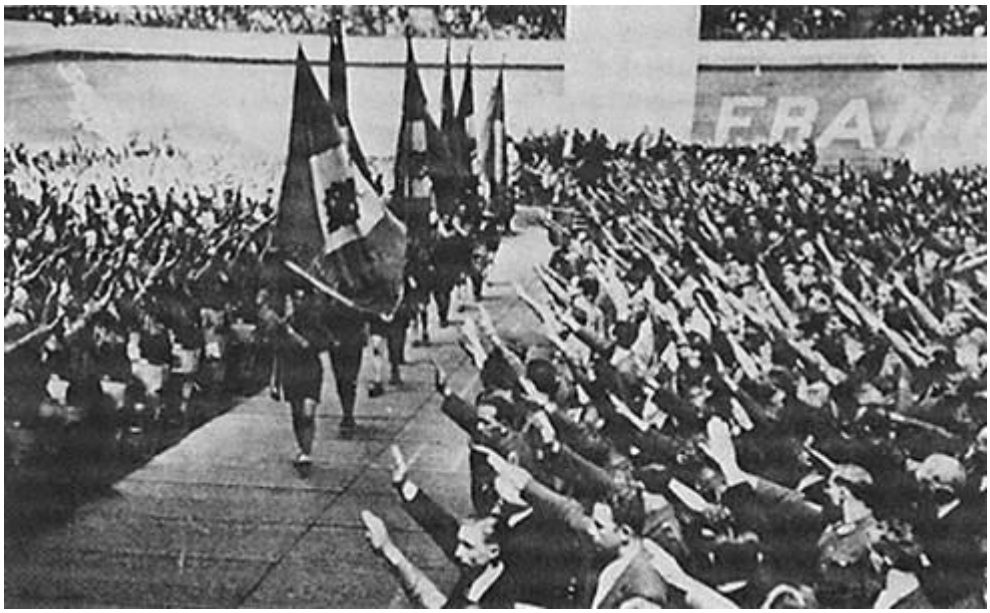

În Franța, furia față de reprimarea democrației și interzicerea grupurilor naționaliste franceze de către prim-ministrul evreu Leon Blum din perioada antebelică, a dus la o creștere dramatică a sprijinului pentru Mouvement Franciste după ocuparea germană a Franței în 1940. Această fotografie arată o adunare Francistă la Velodrome d'Hiver din Paris, la

care au participat mii de persoane.

Contrar propagandei postbelice, Național Socialiștii nu au fost văzuți de toți europenii ca niște invadatori, ci adesea ca niște eliberatori bineveniți. Deasupra: Ucraineni extaziați întâmpină armata germană, 1941; și mai jos, civili olandezi salută trupele germane care se revarsă în Olanda, 1940.

Waffen-SS-O armată paneuropeană

Unul dintre cele mai izbitoare exemple de popularitate a politicii hitleriste în Europa a fost apariția primei armate paneuropene, Waffen-SS ("SS înarmat"). SS-ul inițial, sau Schutzstaffel (eșaloanele de apărare), a început ca o mică unitate de gardă de corp pentru protecția personală a lui Hitler, dar s-a transformat în armata ideologică a Partidului Național Socialist, formând în cele din urmă un stat în stat, cu proprii ofițeri și infrastructură.

Următoarea unitate SS care a fost formată a fost SS-Totenkopfverbände ("Unitățile Cap-de-Mort"), care administrau

lagărele de concentrare. Waffen-SS a fost cea de-a treia ramură a SS care a fost formată și a devenit cea mai cunoscută.

Waffen-SS a fost o armată ideologică, în întregime voluntară, care a dezvoltat un spirit unic în rândul membrilor săi. În armata germană obișnuită, Wehrmacht, soldații primeau ordine stricte de a ține încuiate cuferele care conțineau bunurile personale pentru a preveni furtul. În Waffen-SS, însă, toate cuferele personale erau deschise în permanență, la ordin. Era de așteptat ca niciun membru Waffen-SS să nu fure de la camarazii săi. Cei care încălcau această regulă erau aspru pedepsiți.

EUROPENII CARE AU LUPTAT PENTRU HITLER

Un purtător de drapel din "Divizia Albastră" spaniolă care a luptat în Rusia.

Deasupra: Waffen-SS franceze părăsesc Parisul cu trenul pentru frontul de est, iar mai jos, oameni SS francezi pe frontul de est. O unitate franceză Waffen SS a fost ultimul apărător al clădirii Cancelariei Reichului din Berlin în 1945, ținând în mod deliberat clădirea suficient de mult timp pentru a împiedica trupele sovietice să o captureze de 1 Mai.

SS-işti danezi salută la o ceremonie de absolvire.

Marşul Waffen-SS olandez prin Amsterdam.

Waffen-SS cazaci din stepele Rusiei.

Generalul Andrei Vlasov, un fost general al armatei sovietice care, atunci când a fost capturat de germani, a ridicat o armată anticomunistă din ruși, își revizuiește trupele.

Liderul SS Heinrich Himmler vorbește despre rasa albă

O perspectivă valoroasă asupra modului în care Național Socialiștii vedeau situația rasială din Europa față de germani și alte naționalități este oferită de memoriile lui Arturs Silgailis, șeful de stat major al Inspectoratului General al "Legiunii Letone" (al Waffen-SS letone). În cartea sa, "*Legiunea letonă",* Silgailis descrie astfel o conversație pe care a avut-o cu Heinrich Himmler, șeful SS și al doilea cel mai puternic om din Germania Național Socialistă: "El (Himmler) a ales apoi acele națiuni pe care le considera ca aparținând familiei germane de națiuni și acestea erau: germanii, olandezii, flamanzii, anglo-saxonii, scandinavii și popoarele baltice. 'Combinarea tuturor acestor națiuni într-o singură mare familie este cea mai importantă sarcină în prezent [a spus Himmler]. Această unificare trebuie să aibă loc pe principiul egalității și, în același timp, trebuie să asigure identitatea fiecărei națiuni și independența sa economică, bineînțeles, adaptând-o pe aceasta din urmă la interesele întregului spațiu vital german.

"După unificarea tuturor națiunilor germane într-o singură familie, această familie. . trebuie să preia misiunea de a include, în familie, toate națiunile romane al căror spațiu de locuit este favorizat de natură cu o climă mai blândă... . Sunt convins că, după unificare, națiunile romane vor putea persevera ca și germanii . . . Această familie lărgită a rasei albe va avea apoi misiunea de a include în familie și națiunile slave, pentru că și ele sunt de rasă albă . . . . numai cu o astfel de unificare a rasei albe, cultura occidentală va putea fi salvată de rasa galbenă . . . În prezent, Waffen-SS este lider în această privință, deoarece organizarea sa se bazează pe principiul egalității. Waffen-SS cuprinde nu numai unități germane, romane și slave, ci chiar și unități islamice și, în același timp, a dovedit că fiecare unitate și-a păstrat identitatea națională în timp ce lupta în strânsă legătură.... Îi cunosc destul de bine pe germanii mei.

"Neamțului îi place întotdeauna să se creadă mai bun, dar eu aș vrea să evit acest lucru. Este important ca fiecare ofițer Waffen-SS să se supună ordinului unui alt ofițer de altă naționalitate, așa cum ofițerul de altă naționalitate se supune ordinului ofițerului german" (*Legiunea Letonă,* Arturs Silgailis, R.J. Bender Pub, 1986). Această discuție privată spulberă mitul conform căruia Național Socialiștii îi vedeau pe germani ca fiind singura rasă superioară și considerau națiunile latine sau slave ca fiind inferioare.

Ambele afirmaţii sunt false, după cum reiese din propriile cuvinte ale lui Himmler.

Şaizeci la sută din Waffen-SS erau non-germani

Waffen-SS a fost, de asemenea, cel mai important indicator al popularităţii Naţional Socialismului dincolo de graniţele Germaniei. Este un fapt puţin cunoscut faptul că, din cei un milion de oameni care au servit în Waffen-SS în timpul războiului, 60%, adică 600.000 de oameni, erau voluntari din ţări din afara Germaniei.

Voluntarii non-germani proveneau din Olanda, Belgia, Finlanda, Franţa, Danemarca, Norvegia, Lituania, Letonia, Estonia, Spania, Italia, Ungaria, Iugoslavia şi includeau un număr mic de foşti prizonieri de război britanici. Aceştia au luptat alături de camarazii lor germani până la sfârşit, iar toţi, cu excepţia câtorva mii din cei 20 000 de voluntari francezi Waffen-SS, organizaţi într-o divizie numită Legiunea Charlemagne, au fost ucişi în Bătălia de la Berlin din 1945.

Ruşii se oferă voluntari cu miile

De asemenea, Waffen-SS a recrutat masiv printre ruşi, ucraineni şi cazaci. Mii de ruşi s-au oferit voluntari pentru a servi în armata germană convenţională. În 1944, aceştia au fost organizaţi într-o unitate separată sub comanda unui fost general al armatei sovietice, Andrey Vlasov, care fusese luat prizonier de germani în 1942 şi care a dezertat ulterior.

Vlasov şi armata sa rusă s-au predat americanilor şi britanicilor în loc să fie capturaţi de sovietici. Speranţa sa a fost nejustificată. În cadrul unei operaţiuni cu numele de cod Keelhaul, Vlasov şi aproximativ 20 000 de soldaţi ai săi au fost predaţi sovieticilor de către aliaţii occidentali. Vlassov şi personalul său de comandă au fost acuzaţi de trădare şi spânzuraţi de sovietici în 1946.

Sprijin disipat de înfrângere

Sprijinul larg răspândit pentru Hitler şi pentru naţional-socialism s-a disipat până la sfârşitul războiului, în principal din cauza înfrângerii şi a propagandei ulterioare împotriva Germaniei Naţional

Socialiste. Puțini oameni au ales să se asocieze în mod activ cu un inamic învins care a fost demonizat atât de eficient.

Mișcările de rezistență au apărut în aproape toate țările ocupate de Germania în timpul războiului. Aceste mișcări, încurajate de puterile aliate, contraveneau Convenției de la Geneva, care prevedea că, odată ce guvernul unei țări se predase oficial, era împotriva dreptului internațional să se ia din nou armele. Cele mai infame represalii au avut loc la Oradour, în Franța, la Lidice, în Cehoslovacia (în ambele cazuri, sate întregi au fost masacrate), la Amsterdam, în Țările de Jos (unde grupuri de civili au fost adunate la întâmplare și împușcate în piețe publice ca represalii la atacurile rezistenței) și în mai multe locuri de pe frontul de est.

"Soluția finală" - Politica Național Socialistă față de evrei

Cel de-al Treilea Reich și Adolf Hitler vor fi întotdeauna asociați cu o explozie de sentimente antievreiești care nu au mai fost văzute de la cruciade sau din Evul Mediu. Au apărut nenumărate cărți și filme care au explicat în detaliu ceea ce au făcut Național Socialiștii, dar puține au încercat vreodată să explice de ce Național Socialiștii se opuneau evreilor din Germania. Anti-evreismul Național Socialist s-a bazat pe trei piloni:

• În primul rând, evreii au fost identificați ca fiind un grup rasial străin, care se implica în subversiuni politice și sociale și erau legați de comunism. După cum s-a subliniat mai devreme, această convingere a unei legături între comunism și evrei nu a fost o invenție Național Socialistă și a fost discutată în public de Winston Churchill, Henry Ford și mulți alții cu mult înainte ca partidul Național Socialist să existe.

• În al doilea rând, Național Socialiștii au asociat evreii cu hipercapitalismul și exploatarea economică. Acest lucru descindea direct din tradiția și
obiecțiile precreștine la adresa evreilor. Anti-evreismul hitlerist a accentuat, de asemenea, legăturile dintre hipercapitaliștii evrei și comunism, personificate prin finanțarea Revoluției ruse din 1917 de către bancherul evreu american Jacob Schiff.

• În al treilea rând, Național Socialiștii au asociat creștinismul

cu evreii, susţinând că această religie era produsul gândirii din Orientul Mijlociu şi nu al celei europene.

Numai în această lumină se poate obţine o înţelegere a factorilor care au motivat politica Naţional Socialistă. A fost o combinaţie între anti-semitismul vechi de secole şi gândirea politică modernă, care îi asocia pe evrei cu comunismul şi subversiunea.

Declaraţia evreiască de război împotriva Germaniei 1933

Chiar dacă sioniştii au susţinut legile rasiale germane, alte grupuri de evrei au făcut agitaţie împotriva regimului Naţional Socialist. La 23 martie 1933, o reuniune a liderilor evrei din întreaga lume a declarat în mod oficial război Germaniei. Declaraţia de război a evreilor a fost transmisă public de un număr mare de ziare, inclusiv de *Daily Express* din Londra, care a titrat cu îndrăzneală pe întreaga pagină "Iudeea declară război Germaniei" în ediţia sa din 24 martie 1933.

Daily Express

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

AN INCREASE OF THREE SHILLINGS A WEEK

BRIGHT SPOT IN A BLACK TOWN

New "Sweep" Bill In The Dail

MR. DE VALERA AND STATE CONTROL

SECRET MEASURE

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

LATE NEWS

OFFICER'S DAYS OF LOVE

CUTS THAT KILL

Potrivit acestui ziar, reuniunea a cerut "tuturor evreilor din lume să se unească" şi să lanseze o serie de demonstraţii în masă şi să instituie un boicot mondial al produselor germane, probabil prin intermediul legăturilor lor comerciale internaţionale.

Această declaraţie publică de război împotriva Germaniei a servit la inflamarea sentimentelor antievreieşti în Germania. La scurt timp după aceea, guvernul Naţional Socialist a adoptat legi care interziceau evreilor să ocupe funcţii publice sau alte poziţii de influenţă: profesori universitari, jurnalişti şi redactori de ziare, printre

altele.

Această declarație de război a oferit, de asemenea, temeiul juridic pe care Germania avea să justifice mai târziu internarea unui număr mare de evrei în interiorul Germaniei. Acest raționament a fost folosit de guvernele american și canadian pentru a interoga populația japoneză după atacul de la Pearl Harbor, iar guvernul britanic pentru a interoga toți italienii din Marea Britanie după 1940.

În ciuda acestui fapt, nu toți evreii din Germania au fost internați. O comunitate evreiască pe deplin funcțională, cu câteva mii de membri și cu sinagoga intactă, era prezentă în Berlin în 1945, când armata sovietică a cucerit capitala germană.

Lagărele de concentrare

Germania Național Socialistă este cel mai des asociată cu lagărele de concentrare, în special cu cele în care au fost descoperite la sfârșitul războiului un număr mare de prizonieri emaciați și morți. Primele lagăre de concentrare au fost înființate la scurt timp după venirea naziștilor la putere, cel mai cunoscut fiind Dachau, situat la nord de München.

Aceste prime lagăre erau, de fapt, mari închisori în care deținuții erau condamnați de către instanțele penale obișnuite la perioade fixe de detenție. Infracțiunile pentru care erau condamnați acești deținuți variau de la infracțiuni "obișnuite" la cele de natură politică, apartenența sau activismul în cadrul Partidului Comunist interzis fiind cele mai frecvente.

Închisoarea în lagăre nu era neapărat permanentă, după cum a dovedit fără îndoială descoperirea în arhivele de stat de la Moscova a unui bilet de eliberare a unui prizonier de la Auschwitz în 1944 - presupus a fi în plină activitate a camerelor de gazare din lagăr. Implicarea mare a evreilor în activitățile Partidului Comunist a însemnat că un număr semnificativ de internați în aceste prime lagăre erau evrei. Cu toate acestea, până la începerea celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea evreilor din Germania (aproximativ 319 900 de evrei dintr-o populație totală de 500 000) emigraseră definitiv.

Planurile naziștilor de a evacua toți evreii eșuează cu răsturnări

de situație pe Frontul de Est

Izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial a însemnat că politicile Național Socialiste și sioniste de a-i determina pe evrei să emigreze din Germania au luat sfârșit în mare parte. Cucerirea teritorială germană în Europa până în 1941 a însemnat, de asemenea, că un număr tot mai mare de evrei a intrat în sfera de influență Național Socialistă.

Inițial, planul naziștilor de a evacua toți evreii aflați sub controlul său era deschis. Au fost luate în considerare o serie de proiecte și posibilități, inclusiv reinstalarea evreilor în Rhodesia, Madagascar sau Palestina. În acest fel, una dintre cele mai remarcabile alianțe din timpul războiului a fost încheiată între generalul SS Reinhard Heydrich, șeful Biroului Principal de Securitate al Reichului, și mișcarea sionistă.

Heydrich, în cooperare cu sioniștii, a înființat ferme în Cehoslovacia ocupată de Germania, unde evreii care doreau să emigreze în Palestina erau învățați tehnici agricole de bază. Acești fermieri evrei instruiți de naziști au fost apoi introduși ilegal în Palestina prin Turcia în timpul războiului.

Cu toate acestea, aceste planuri s-au dovedit a fi nepractice pe măsură ce războiul a continuat. În cele din urmă, o conferință a liderilor naziști de vârf a fost convocată în ianuarie 1942 la o vilă din suburbia Wannsee, în afara Berlinului. Această întâlnire este cunoscută sub numele de "Conferința de la Wannsee".

Deseori se afirmă că această conferință a fost locul în care a fost planificată uciderea în masă a evreilor, dar procesul-verbal al reuniunii - care a supraviețuit războiului - nu arată nimic de acest gen. În schimb, conferința a discutat de fapt despre evacuarea evreilor în zonele nou ocupate din Rusia, și nu a menționat niciodată exterminarea în masă. Chiar și atunci, conform procesului-verbal, anumite grupuri de evrei urmau să fie excluse din aceste deportări, cum ar fi veteranii din Primul Război Mondial, cei căsătoriți cu germani și cei care lucrau în industrii vitale din Germania. Se afirmă pe scară largă că utilizarea cuvântului "reinstalare" în procesul-verbal de la Wannsee însemna crimă, dar nu există nicio dovadă

pentru această afirmaţie în document.

În cele din urmă, procesul-verbal al Conferinţei de la Wannsee a furnizat o listă cu numărul de evrei din Europa. Conform înregistrărilor oficiale Naţional Socialiste, în Europa existau aproximativ 11 292 300 de evrei, dar numai 4 536 500 se aflau sub controlul direct al Germaniei.

Restul - aproximativ 6.755.800 - se aflau fie în ţări care nu erau ocupate de Germania, fie nu erau sub control german direct (Bulgaria: 48.000; Anglia: 330.000; Finlanda: 2.300; Irlanda: 4.000; Italia, inclusiv Sardinia: 58.000; Albania: 200; Croaţia: 40.000; Portugalia: 3.000; România, inclusiv Basarabia: 342.000; Suedia: 8.000; Elveţia: 18.000; Serbia: 10.000; Slovacia: 88.000; Spania: 6.000; Turcia: 55.500; Ungaria: 742.800; şi URSS: 5.000.000).

Potrivit guvernului german actual, aproximativ 4 384 138 de cereri individuale de despăgubire au fost depuse de supravieţuitorii Holocaustului împotriva guvernului german postbelic (Legea federală vest-germană de despăgubire -EG "Wiedergutmachung". Ministerul german de Finanţe, *Leistungen der öffentlichen Hand auf dem Gebiet der Wiedergutmachung Stand:* 31 decembrie 2009).

Aceasta este o cifră semnificativă în condiţiile în care numărul total de evrei, calculat de naziști ca fiind sub controlul lor, era de aproximativ 4,5 milioane.

Între timp, Germania a invadat Uniunea Sovietică şi a cucerit zone uriaşe. În spatele frontului, rezistenţa la ocupaţia germană a luat amploare, iar unităţi specializate în lupta împotriva partizanilor, cunoscute sub numele de Einsatzgruppen ("Grupuri speciale de acţiune"), au fost formate pentru a elimina mişcarea clandestină organizată de comuniști. În plus, Einsatzgruppen au primit instrucţiuni de a executa, prin împuşcare, toţi funcţionarii comuniști, partizanii sau alte elemente "nesigure din punct de vedere politic" din spatele liniei frontului.

Einsatzgruppen şi-au îndeplinit misiunea cu o eficienţă nemţească şi au trimis rapoarte regulate la Berlin, care detaliau câte persoane au ucis în fiecare perioadă de timp. Din cauza faptului că un număr mare de funcţionari comuniști erau evrei, acest grup a

reprezentat un număr mare, dar nu întotdeauna majoritar, dintre persoanele eliminate de Einsatzgruppen.

Lupta cu partizanii comuniști a fost uneori deosebit de aprigă: mai mult de un comandant Einsatzgruppen a fost ucis în luptă. Deşi nu s-a făcut niciodată un bilanţ final al victimelor Einsatzgruppen, se susține că aproximativ 200.000 de persoane au fost ucise în timpul războiului în spatele liniei frontului rusesc. Einsatzgruppen au fost dizolvate în urma retragerii germane din zonele ocupate.

PLANURILE ORIGINALE ALE ARHITECȚILOR DE LA AUSCHWITZ NU ARATĂ CAMERE DE GAZARE, CI DOAR MORGI

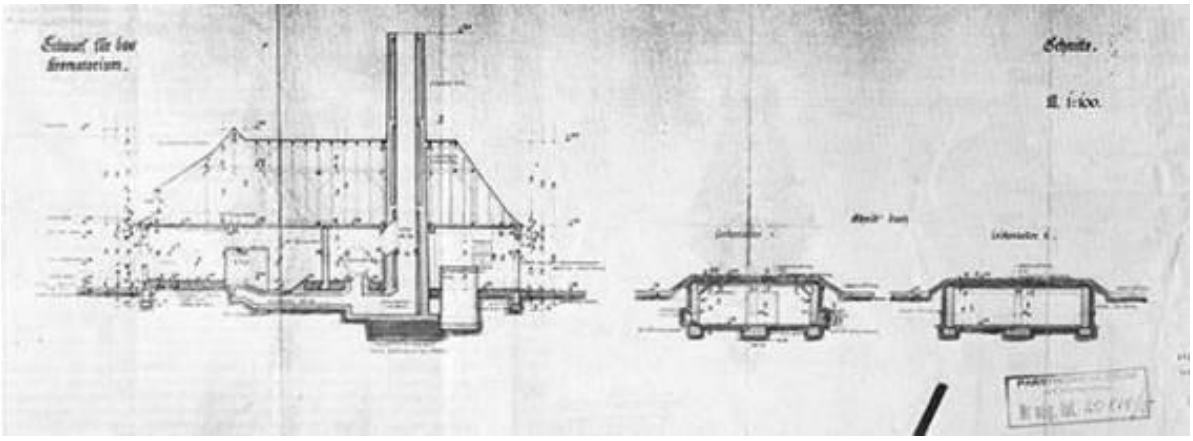

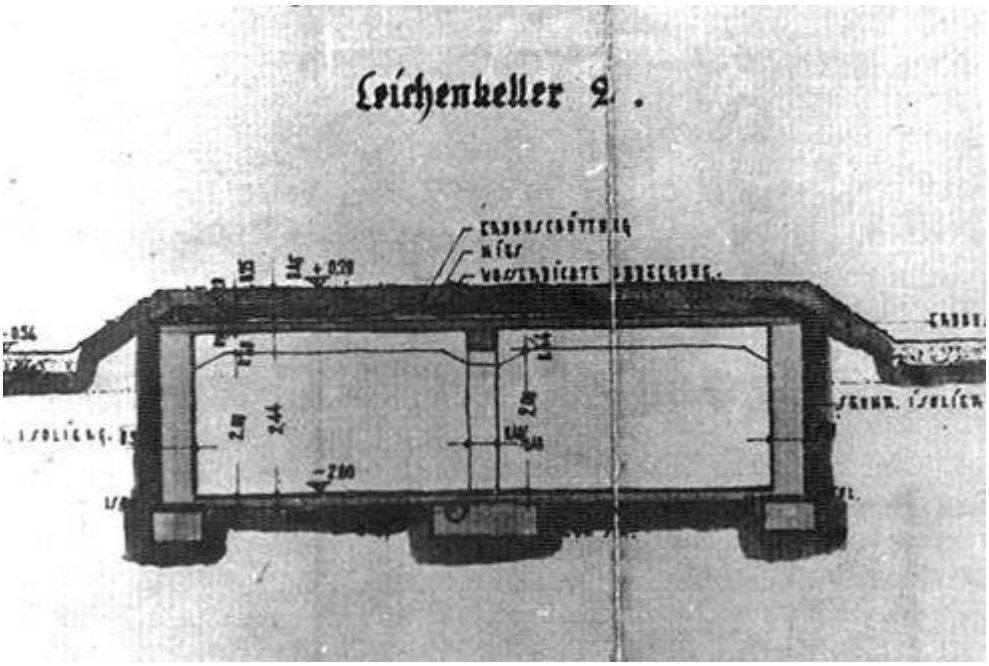

*Planurile arhitecturale germane originale ale clădirii de la Auschwitz pot fi văzute la muzeul lagărului. Acestea nu conțin planuri pentru camera de gazare. Se susține că structurile subterane, marcate ca morgi (*leichenkeller*), au fost folosite ca camere de gazare - ceea ce, din punct de vedere tehnic, ar fi aproape imposibil, având în vedere specificațiile de etanșeitate extrem de ridicate care ar fi fost necesare. Absența oricăror înregistrări germane care să arate existența camerelor de gazare omucigașe (spre deosebire de camerele de defumare a hainelor, pe care fiecare lagăr le avea), a servit drept hrană pentru revizioniștii Holocaustului care pun la îndoială amploarea crimelor în masă de la Auschwitz și din alte părți. Muzeul lagărului a recunoscut, de asemenea, că singura cameră de gazare expusă turiștilor a fost construită după război. Deși o evaluare completă a veridicității tuturor afirmațiilor privind crimele în masă iese din sfera de aplicare a acestei cărți, este clar că subiectul ar trebui să facă obiectul unei examinări criminalistice independente.*

Lagărele de concentrare din Polonia

În partea Poloniei creată ca protectorat german, numită Guvernul General, au fost construite șase noi lagăre de concentrare, primul dintre ele începând să funcționeze la sfârșitul anului 1942, iar ultimul fiind închis în august 1944. Cele șase lagăre au devenit cunoscute după orașele față de care au fost cel mai apropiat situate: Chelmno (cunoscut și sub numele de Kulmhof), Belzec, Sobibór,

Treblinka, Majdanek (cunoscut și sub numele de Lublin) și Auschwitz.

Auschwitz și Majdanek au fost construite inițial ca lagăre de prizonieri de război pentru a reține soldații polonezi și ruși capturați în timpul acestor campanii și au fost amplasate lângă mari centre industriale. La Auschwitz, de exemplu, printre fabricile din apropiere care au folosit forță de muncă din lagăr se numără Agfa, Bayer Pharmaceuticals și Siemens. În plus, celebra fabrică de cauciuc Buna (care a produs o mare parte din rezervele de cauciuc ale Germaniei și a inovat procesul de obținere a uleiului din cărbune) a fost, de asemenea, amplasată acolo.

Pe măsură ce planul stabilit la Conferința de la Wannsee a fost pus în aplicare, celelalte patru lagăre (Chelmno, Belzec, Sobibór și Treblinka) au fost înființate ca centre de tranzit pentru a-i reține pe evreii aflați în drum spre est. Aceste lagăre au devenit cunoscute sub numele de lagărele "Aktion Reinhard", după numele lui Fritz Reinhard, un funcționar public din cadrul Ministerului de Finanțe care a conceput procesul logistic prin care efectele personale confiscate de la evreii deportați erau transferate înapoi în Germania.

Planurile Conferinței Wannsee de relocare a evreilor în estul îndepărtat al Rusiei au căzut în haos atunci când victoria militară așteptată împotriva Uniunii Sovietice nu a avut loc, iar lagărele din Polonia au fost în curând supraaglomerate.

Cele șase milioane

În ciuda prezenței unor operațiuni industriale masive și a duratei scurte de existență a lagărelor (mai puțin de doi ani în total), se susține că aproximativ șase milioane de evrei au fost uciși în camere de gazare în aceste șase lagăre din Polonia. (Se susține că celelalte lagăre de concentrare din Germania, cum ar fi Dachau sau Bergen Belsen, nu au avut camere de gazare).

Cu toate acestea, există o confuzie considerabilă în ceea ce privește numărul exact de evrei morți în toate lagărele și, într-adevăr, există o dezbatere cu privire la faptul că execuțiile în camerele

de gazare au avut loc la scara atât de des invocată. Lipsa completă a documentației germane pe această temă nu a ajutat: spre deosebire de *Einsatzgruppen,* unde se ținea o evidență cel puțin parțială a tuturor uciderilor, germanii nu au ținut nicio evidență a unei uciderи în masă în niciunul dintre lagărele de concentrare. Un număr tot mai mare de istorici disidenți contestă afirmațiile privind exterminarea în masă a evreilor și a altor persoane de către naziști în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, până în punctul în care acest revizionism a fost declarat ilegal în multe țări europene. Acest lucru în sine este un motiv de a pune la îndoială acuzațiile, deoarece adevărul nu ar trebui să fie apărat prin lege.

După cum au arătat cele peste 4,3 milioane de cereri de despăgubire împotriva statului german postbelic din partea evreilor care au suferit în urma persecuției Național Socialiste, este aproape sigur că rata mortalității evreiești a fost mai mică decât se afirmă adesea. Din ce în ce mai mult, toate dovezile îndeamnă la o revizuire completă a acestui aspect al istoriei celui de-al Doilea Război Mondial. O analiză a tuturor afirmațiilor și contraargumentelor nu face însă parte din domeniul de aplicare și din scopul acestei cărți.

SCENE DE GROAZĂ ÎI AȘTEAPTĂ PE ALIAȚI ÎN BERGEN- BELSEN ȘI ÎN ALTE LAGĂRE

Scene de coșmar așteptau trupele aliate care au preluat controlul lagărului Bergen-Belsen din Germania, 1945. Bombardamentele asupra Germaniei au împiedicat aprovizionarea lagărului cu alimente și materiale de dezinfectare, cu rezultat că mulți deținuți mureau de foame, iar o epidemie de tifos (transmisă de păduchi) a izbucnit. Soldații aliați au găsit mii de prizonieri morți și muribunzi, în stadii avansate de tifos (care includea slăbiciunea caracteristică cauzată de diareea incontrolabilă). Nefericitele victime au trebuit să fie îngropate în gropi comune (așa cum este ilustrat mai sus).

Aceste imagini au ajuns să simbolizeze lagărele de concentrare, chiar dacă morții nu fuseseră executați. Aliații au pus lagărul în carantină pentru a ține sub control epidemia de tifos. Carantina s-a dovedit ineficientă în stoparea epidemiei, iar soldații aliați au fost nevoiți să dea foc la lagăr cu aruncătoarele de flăcări pentru a distruge infestarea cu păduchi. Mai jos, o fotografie a carantinei aliate de la Belsen, cu un semn care îi avertizează pe vizitatori să circule încet pentru a preveni răspândirea tifosului.

Persecuţia evreilor în Germania Naţional Socialistă

Lăsând la o parte toate dezbaterile în jurul Holocaustului şi impactul acestuia asupra evreilor şi a Germaniei Naţional Socialiste, nimeni nu ar putea pune la îndoială faptul că evreii, la fel ca toţi ceilalţi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au suferit o mare nenorocire şi au fost supuşi, în special, unei persecuţii şi hărţuiri fără precedent pe motive rasiale. Cu toate acestea, evreimea internaţională a declarat public şi deschis război Germaniei Naţional Socialiste, iar Naţional Socialiştii i-au considerat, prin urmare, pe evrei ca fiind un grup combatant ostil de o importanţă deosebită. Evreilor li s-a interzis complet accesul în multe oraşe germane şi li s-a interzis accesul la multe profesii, inclusiv operarea de afaceri prin corespondenţă, oferirea de servicii în pieţele publice, preluarea de comenzi de bunuri şi ocuparea de funcţii de conducere în fabricile germane.

În 1938, li s-a interzis să îşi schimbe numele în nume cu unul care să sune "german". Mai târziu, în acelaşi an, au fost obligaţi să adauge Sarah sau Israel ca al doilea nume la numele lor original (în funcţie de sex) pentru a se distinge şi mai mult.

În 1939, evreilor germani li s-a interzis accesul la teatrele publice şi la spectacolele de film. Le-au fost refuzate locurile în universităţi şi alte instituţii de învăţământ şi au fost supuşi unor taxe speciale. Propaganda antievreiască grosolană a fost predată şi încurajată în şcoli, iar în noiembrie 1938, evreilor li s-a interzis să frecventeze şcolile germane.

De asemenea, au fost supuse unor atacuri fizice. Unul dintre cele mai grave exemple a avut loc în 1938, după ce un evreu polonez care

locuia la Paris, Herschel Grynszpan, a asasinat un diplomat german, Ernst vom Rath. Această crimă a provocat revolte antievreiești în Germania a doua zi, care au devenit cunoscute sub numele de *Noaptea de cristal* ("Noaptea de cristal" - numită astfel deoarece sticla de la vitrinele sparte ale magazinelor evreiești se așezase ca un cristal pe multe străzi).

Cu toate acestea, guvernul german a fost receptiv la opinia publică. Acest lucru a fost ilustrat în 1943, când a avut loc o demonstrație publică la Berlin, cunoscută sub numele de protestul de pe Rosenstrasse. Aproximativ o mie de femei germane și-au exprimat opoziția față de deportarea planificată în est a soților și a fiilor lor adolescenți evrei. Protestele au dus la eliberarea tuturor celor 1.200 de evrei și semi-evrei internați, iar majoritatea au supraviețuit războiului.

Chiar dacă statul Național Socialist a fost distrus în 1945, iar liderii săi supraviețuitori au fost executați la scurt timp după război de către aliații victorioși, Hitler și cel de-al Treilea Reich rămân unul dintre cele mai discutate subiecte din cultura populară. Filmele, cărțile, operele de artă, tururile, discuțiile politice și dezbaterile încă fac ravagii în legătură cu această perioadă și nu dau semne că se vor diminua în viitorul apropiat. Cantitatea intensă de propagandă îndreptată împotriva lui Hitler, care încă apare până în prezent, zilnic, a creat un climat în care chiar și o încercare obiectivă de a trece în revistă această perioadă este atacată. Într-o zi, dacă poporul european va rezista atât de mult, va fi posibil să se discute despre
Hitler și cel de-al Treilea Reich în contextul istoric adecvat, fără a atrage reacții emoționale.

CAPITOLUL 66: Sfârșitul supremației albe - Decolonizarea și "drepturile civile"

Cei patruzeci și cinci de ani care au urmat sfârșitului celui de-al Doilea Război Mondial au fost dominați de trei aspecte: procesul de decolonizare în Africa și Asia; revocarea segregării rasiale în Statele Unite și epoca "drepturilor civile" care a însoțit-o; și perioada de ostilitate dintre URSS și Occident, cunoscută sub numele de Războiul Rece. În toate aceste evoluții, rasa a jucat un factor critic.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, națiunile Europei erau slăbite fizic și psihologic. Echilibrul puterii a trecut ferm în mâinile Statelor Unite și ale Uniunii Sovietice. Acești factori, combinați cu o creștere a conștiinței rasiale și a naționalismului etnic în rândul persoanelor care nu sunt albe, au condus direct la valul de decolonizare postbelică.

În același timp, segregarea rasială în America a luat sfârșit, iar negrii au devenit din nou o forță politică puternică. Epoca "drepturilor civile", așa cum a devenit cunoscută, a produs unele dintre cele mai mari conflicte rasiale din istoria Americii, dar nu a rezolvat niciodată adevărata problemă, și anume obținerea unei adevărate egalități rasiale, care a rămas la fel de evazivă ca întotdeauna.

Imperiul Britanic se dizolvă

În calitate de deținător al celui mai mare număr de colonii, Marea Britanie a avut cea mai grea sarcină dintre toate în încercarea de a scăpa de posesiunile sale în cel mai demn mod posibil. Acest lucru nu a fost întotdeauna posibil, în special în lumina numeroaselor mișcări violente de eliberare a populației non-albe care au apărut după cel de-al Doilea Război Mondial.

De cele mai multe ori, aceste mișcări au fost finanțate sau furnizate de Uniunea Sovietică, care a văzut în procesul de decolonizare o modalitate de a lovi Occidentul, creându-și în același timp aliați puternici în lumea a treia.

Guvernul Partidului Laburist din Marea Britanie, care a

înlocuit guvernul lui Winston Churchill la primele alegeri de după război, a recunoscut oficial că epoca imperiului se încheiase. Acesta a demarat decolonizarea postbelică, acordând independența Indiei și Pakistanului în 1947 și Birmaniei și Ceylonului (Sri Lanka) în 1948. Ulterior, britanicii au renunțat la toate celelalte colonii în ordine rapidă, acordând independență deplină ultimelor teritorii africane până la mijlocul anilor 1960.

Campanie de teroare sionistă împotriva britanicilor în Palestina

Naționaliștii evrei din Palestina au purtat un război terorist prelungit împotriva palestinienilor și a autorităților britanice din Palestina în anii 1940. Mulți soldați britanici au fost uciși în aceste incidente, printre care se numără și bombardarea hotelului King David din Ierusalim în iulie 1946, în urma căreia au murit 91 de persoane. Bomba a fost amplasată de grupul terorist Irgun, printre ai cărui membri se număra Menachem Begin, care mai târziu a devenit prim-ministru al Israelului.

TEROAREA SIONISTĂ ÎN PALESTINA

Hotelul King David, Ierusalim, 1946: a fost aruncat în aer într-un atac cu bombă comis de sioniști; aproximativ 90 de persoane, inclusiv personal britanic de rang înalt, au fost ucise în atac.

După mai multe astfel de incidente, Marea Britanie şi-a respectat în cele din urmă promisiunea din Declaraţia Balfour din 1917 şi a acordat independenţa Palestinei. Nou înfiinţatei organizaţii a Naţiunilor Unite i s-a încredinţat sarcina deloc ingrată de a împărţi regiunea între arabi şi evrei. Între cele două părţi a izbucnit un război care a continuat la diferite niveluri de intensitate până în prezent. Israelul, în principal datorită sprijinului necondiţionat pe care l-a primit din partea SUA şi a celei mai mari părţi a Europei, şi-a păstrat avantajul şi şi-a extins graniţele. Acest proces a cauzat strămutarea unui număr mare de arabi palestinieni şi este încă cea mai mare cauză de conflict în Orientul Mijlociu.

Ghana devine prima țară din Africa care își obține independența

În februarie 1948, în Accra, Coasta de Aur, au izbucnit pentru prima dată revolte împotriva albilor. Nouă ani mai târziu, britanicii au acordat independența națiunii, care a fost imediat redenumită Ghana - primul stat african care a obținut independența în epoca postcolonială.

Exemplul Ghanei a dus la agitații pentru independență în restul Africii. Guineea a devenit independentă în 1958 și, până în 1960, alte 17 state africane au devenit independente. Printre acestea se numărau Nigeria (1960), Sierra Leone (1961), Tanganyika (1961, ulterior Tanzania), Uganda (1962), Kenya (1964), Zambia (1964), Malawi (1964), Gambia (1965), Botswana (1966) și Swaziland (1968).

Singura colonie britanică care a inversat această tendință a fost Rhodesia de Sud, unde coloniștii albi au refuzat să cedeze puterea africanilor. A urmat un război aprig, așa cum este detaliat în altă parte în această lucrare, înainte ca puterea să fie în cele din urmă cedată în 1980.

REGINA ALBĂ A CĂZUT

Un copil de culoare se uită la o statuie răsturnată a Reginei Victoria în Guineea, abandonată de africani după ce această colonie a devenit independentă de Marea Britanie în 1958.

Uhuru se *răspândește în estul Africa*

Uhuru este cuvântul swahili pentru "libertate" şi a devenit cea mai frecvent utilizată expresie pentru procesul de decolonizare din Africa. Limba swahili este cel mai des vorbită pe coasta de est a Africii şi acolo, în anii 1950, au apărut mai multe mişcări teroriste antialbe în coloniile britanice.

În colonia est-africană Kenya, un grup numit Mau-Mau a devenit campionul naţionalismului negru, cel puţin în rândul unui trib, Kikuyu. Mau-Mau se angajau în sesiuni de iniţiere de tip voodoo, care se presupune că includeau sacrificii umane, şi erau privite cu groază de autorităţile britanice.

Mau-Mau a instaurat un regim de teroare împotriva coloniştilor britanici împrăştiaţi şi, după o serie de crime, a fost declarată starea de urgenţă în 1952.

Doi ani mai târziu, într-o manevră uimitoare numită Operaţiunea Anvil, douăzeci şi cinci de mii de soldaţi britanici albi au izolat

capitala ţării Nairobi şi au arestat toţi africanii din metropolă. Africanii au fost duşi în tabere cu sârmă ghimpată, unde fiecare individ a fost interogat. Toţi cei suspectaţi de afiliere la Mau-Mau au fost fie mutaţi în alte centre de detenţie din afara oraşului, fie deportaţi în "rezerve" (care erau terenurile tradiţionale ale tribului Kikuyu).

Restul au fost eliberaţi, dar aproximativ cincizeci de mii de Kikuyu au fost scoşi din oraş prin Operaţiunea Anvil.

Britanicii au crezut că această mişcare va distruge Mau-Mau. În schimb, a avut ca efect înstrăinarea şi mai multor africani, iar mii de oameni au fugit în pădurile periferice pentru a se înarma împotriva albilor. Ca răspuns, britanicii au înfiinţat "sate protejate" pentru Kikuyu, care erau, de fapt, zone izolate din care se spera că Mau-Mau nu va putea acţiona.

Până în 1956, acest obiectiv fusese în mare parte atins şi raza de acţiune operaţională a Mau-Mau fusese limitată - dar era o soluţie care putea fi menţinută doar prin forţa continuă a armelor.

Până în 1960, guvernul britanic a acceptat această realitate şi a stabilit procedura de predare a teritoriului african.

În 1964, a fost proclamată Republica Kenya, primul preşedinte fiind Jomo Kenyatta, liderul clandestin al Mau-Mau.

Criza din Congo

În colonia numită Congo belgian - una dintre cele mai mari suprafeţe de teren din Africa Centrală aflate sub control colonial - naţionaliştii africani au creat, de asemenea, mişcări de rezistenţă bazate pe triburi împotriva conducătorilor belgieni albi. În 1959, revoltele din Congo Inferior şi din Léopoldville (capitala, cunoscută în prezent sub numele de Kinshasa) au declanşat un război de mică intensitate împotriva coloniştilor albi.

Autorităţile coloniale belgiene au anunţat că în 1960 vor avea loc alegeri pentru autonomie parţială, dar au refuzat să facă un anunţ privind independenţa absolută. Această concesie parţială nu a făcut decât să-i inflameze şi mai mult pe africani, iar atacurile au reînceput. Poliţia nu a fost capabilă să stăpânească tulburările, iar

armata congoleză, formată în principal din recruți africani, era considerată nesigură. Unitățile care fuseseră desfășurate pentru a reprima revoltele s-au alăturat revoltei și s-a declanșat un regim de teroare împotriva tuturor albilor din țară. Bande de soldați înarmați și în uniformă au jefuit magazine, au violat femei în casele lor și au bătut și ucis albii fără discriminare.

Întreaga populație albă din Léopoldville a fugit, iar guvernul belgian a reacționat trimițând trupe pentru a-i evacua pe toți europenii. Sosirea a mii de soldați belgieni a fost interpretată de rezistența africană ca o tentativă de contrarevoluție, mai degrabă decât ca o misiune de salvare, iar violențele nu au făcut decât să crească.

Au izbucnit bătălii regulate între soldații belgieni și dezertorii din armata congoleză (care, în mod ironic, fuseseră înarmați și instruiți de belgieni) și, de foarte multe ori, singura modalitate de evacuare a albilor era cu elicopterele escortate de luptători. Chiar și așa, misiunile de salvare au ajuns adesea prea târziu la posturile periferice și, în mai multe rânduri, echipele de salvare s-au confruntat cu locuri de masacru macabru, în special călugărițe și preoți, care erau ținta preferată a rebelilor.

După ce misiunea de salvare și-a îndeplinit sarcinile cele mai urgente, belgienii s-au retras și i-au lăsat pe africani să se descurce singuri. În iunie 1960, țara a devenit independentă sub numele de Republica Democrată Congo (RDC). Cei 100.000 de albi rămași au fugit la scurt timp după aceea, iar RDC a intrat într-o spirală de ani de războaie tribale. A fost redenumită Zair de-a lungul timpului, dar după o altă lovitură de stat în 1997, a fost redenumită din nou RDC.

Imperiul Britanic dispare

În 1952, ultimul rege marionetă al Egiptului, controlat de Marea Britanie, a fost răsturnat printr-o lovitură de stat organizată de ofițerii armatei egiptene, iar țara a fost declarată republică. Doi ani mai târziu, britanicii au acordat Sudanului independența.

În 1960, Marea Britanie a acordat oficial independența Ciprului. În 1974, Grecia și Turcia s-au certat pentru posesia insulei, care a fost ulterior împărțită între cele două națiuni.

Insulele Jamaica şi Trinidad şi Tobago au devenit independente în 1962, iar majoritatea celorlalte insule din regiune au urmat acest lucru la intervale de timp. În mod ironic, aceste state insulare nu au avut iniţial nicio populaţie de culoare autohtonă, iar ceea ce se numeşte cultura caraibiană este, de fapt, doar produsul comerţului transatlantic cu sclavi.

Portughezii abandonează coloniile din Africani în 1975

Portugalia şi-a păstrat coloniile africane Mozambic şi Angola în anii 1950 şi 1960, rezistând tuturor apelurilor internaţionale de a acorda independenţa acestor naţiuni. Ca urmare, au apărut mişcări de rezistenţă africane în ambele teritorii. A izbucnit un război violent în tufişuri, iar colonialiştii portughezi s-au trezit în curând că trăiesc în stare de asediu.

Blocajul a fost depăşit în 1974, când o lovitură de stat militară de stânga din Portugalia a înlăturat guvernul de dreapta. În anul următor, toate forţele portugheze au fost retrase din Angola şi Mozambic, iar aceste naţiuni au devenit independente.

În plus, noul guvern portughez s-a retras şi din cele două colonii rămase, Insulele Capului Verde şi Guineea-Bissau. Peste un milion de coloniști portughezi au fugit din coloniile nou-independente.

Olandezii acordă independența Surinamului

Colonia olandeză Suriname, situată în America de Sud, a devenit o provincie autonomă a Olandei în 1954 şi a obţinut independenţa deplină în 1975. Primii ani de independenţă au fost marcaţi de un exod în masă a patruzeci de mii de surinamezi, care, bazându-se pe cetățenia olandeză pe care o deţineau anterior, s-au stabilit în Ţările de Jos.

Retragerea francezilor din Africa

În 1956, Franța a acordat independența coloniilor din Maroc şi Tunisia, în timp ce în Africa subsahariană s-a încercat evitarea mişcărilor naționaliste, acordând locuitorilor coloniilor negre un statut de cetățeni cu drepturi depline şi permiţând deputaţilor şi senatorilor din fiecare teritoriu să facă parte din Adunarea Naţională franceză. Aceste concesii - care au avut implicaţii rasiale, deoarece au

permis africanilor să se stabilească în Franţa -au fost insuficiente pentru a satisface cererile africane de independenţă deplină. Ca urmare, un număr mare de teritorii au devenit complet independente de dominaţia franceză.

Printre acestea se numărau Coasta de Fildeş (1960), Dahomey (în prezent Benin, 1960), Sudanul francez (în prezent Mali, 1960), Guineea franceză (1958), Mauritania (1960), Niger (1960), Senegal (1960), Volta Superioară franceză (în prezent Burkina Faso, 1960), Togolandul francez (în prezent Togo, 1960), Ciad (1960), Oubangui-Chari (în prezent Republica Centrafricană, 1960), Republica Congo sau Congo francez (1960), Gabon (1960), Camerun francez (în prezent încorporat în naţiunea cunoscută sub numele de Camerun, 1960) şi insula Madagascar (1960).

COLONIŞTI ALBI MASACRAŢI ÎN ALGER

Civili francezi albi zac masacraţi pe treptele oficiului poştal, Rue d'Isly, Alger. Cincizeci de albi au fost împuşcaţi de poliţia algeriană, sub comanda colonială franceză, în timpul unui miting de protest împotriva planificării predării puterii către algerieni.

Charles de Gaulle ordonă retragerea din Algeria

Colonia franceză din Algeria a atras mai mult de un milion de coloniști albi până în 1950. Acești coloniști au ajuns să fie cunoscuţi sub numele de *Pied-Noir.* Spiritul de independenţă a cuprins şi arabii algerieni, iar la mijlocul anilor 1950 a apărut o mişcare naţionalistă antifranceză care a aruncat ţara într-un război civil care a durat din

1954 până în 1962.

Mișcarea de rezistență algeriană, cunoscută în limba franceză sub numele de *Front de Libération Nationale,* sau FLN, și-a lansat campania de gherilă în noiembrie 1954 cu o serie de atacuri asupra coloniștilor albi, care au devenit cunoscute sub numele de *Toussaint Sanglante (*sau "Ziua sângeroasă a Tuturor Sfinților").

Opoziția *Pied-Noir* față de FLN s-a transformat într-o mișcare de rezistență formală cunoscută sub numele de *Organisation de l'armée secrète* (OAS, sau "Organizația armatei secrete"), care era formată din soldați francezi care luptaseră împotriva algerienilor. OAS a lansat, de asemenea, o campanie de violență împotriva personalităților guvernamentale franceze care au jucat un rol esențial în procesul de acordare a independenței Algeriei. În aprilie 1962, OAS a încercat chiar să dea o lovitură de stat împotriva guvernului francez condus de Charles de Gaulle, dar în cele din urmă a eșuat în încercarea de a împiedica transferul de putere către FLN, care a avut loc în iulie 1962.

Coloniștii albi din Algeria au fost masacrați

La 7 aprilie 1962, cincizeci de civili *Pied-Noir au fost* împușcați în Rue d'Isly din Alger de către poliția arabă în timpul unui protest împotriva deciziei guvernului de a ceda puterea FLN.

În ziua în care Algeria a devenit independentă, arabii au intrat în orașul de coastă Oran, unde era concentrată populația albă, și au început să îi atace pe europeni la întâmplare. Atacurile au inclus linșaje, torturi și împușcături și au durat câteva ore.

În masacrele care au urmat, se estimează că cel puțin trei mii de albi au fost uciși. Marea majoritate a coloniștilor albi au fugit și, în câteva săptămâni, Algeria a fost lipsită de populația din Primul Război Mondial. Cu toate acestea, Algeria s-a întors să bântuie Franța.

Milioane de arabi algerieni s-au stabilit în Franța, aducând cu ei un amestec de islam militant și conflict etnic.

Colonia franceză din Indochina duce la războiul din Vietnam

Coloniile Franței din Asia au fost în mare parte distruse de ocupația japoneză a Indochinei în timpul celui de-al Doilea Război

Mondial. La sfârșitul conflictului, Franța a încercat să își restabilească stăpânirea asupra coloniei sale de dinainte de război din Vietnam, în colaborare cu forțele britanice din sud și cu armatele naționaliste chineze din nord. Acest lucru a provocat un nou război cu Viet Minh, o armată comunistă condusă de Ho Chi Min.

Francezii s-au luptat cu vietnamezii în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Primul Război din Indochina, din 1946 până în 1954. Acest conflict s-a încheiat atunci când forțele franceze - care conțineau un număr mare de mercenari - au fost înfrânte de forțele lui Ho Chi Min în bătălia decisivă de la Dien Bien Phu din mai 1954. Francezii au acceptat să părăsească Indochina în același an, în condițiile unei înțelegeri cunoscute sub numele de Acordurile de la Geneva. Statele Unite s-au implicat apoi în Vietnam ca parte a Războiului Rece în curs de desfășurare cu comuniștii (așa cum este prezentat în capitolul următor). În cele din urmă, acest lucru se va transforma într-un conflict care a fost numit "Războiul din Vietnam" în America și "Războiul american" în Vietnam.

Sfârșitul segregării rasiale în Statele Unite ale Americii

Decolonizarea lumii a treia a fost însoțită în Statele Unite de o creștere a conștiinței negrilor și a conștiinței rasiale. Acest lucru a dus, la rândul său, la ceea ce a devenit cunoscut sub numele de mișcarea pentru "drepturi civile", care a dus la prăbușirea oricărei segregări rasiale formale în America.

În politica americană au existat diviziuni rasiale clare încă de la președinția lui Franklin Roosevelt, când, pentru prima dată, majoritatea negrilor au votat pentru Partidul Democrat. De atunci, aceștia și-au menținut această afiliere. Prima dată când alegătorii de culoare au jucat un rol semnificativ în alegerea unui președinte american a fost în 1948, când Harry Truman a fost ales în această funcție printr-o combinație a votului blocului de negri și a unei minorități de voturi albe. Truman a obținut sprijinul negrilor promițând să inițieze desegregarea forțelor armate.

Următorul președinte, Dwight D. Eisenhower, a finalizat desegregarea tuturor birourilor guvernamentale și a forțelor armate, dar a refuzat să abordeze problema segregării sociale, care era încă răspândită, în special în sudul țării.

NAACP evoluează sub conducerea evreilor

Negrii, conduși de o organizație numită National Association for the Advancement of Colored People (Asociația Națională pentru Avansarea Oamenilor de Culoare) (NAACP), au apelat la tribunale pentru a forța abrogarea tuturor legilor de segregare rasială. În ciuda numelui său, NAACP a fost fondată în 1909 de o serie de evrei, și anume Julius Rosenthal, Lillian Wald, rabinul Emil G. Hirsch, Stephen Wise și Henry Malkewitz. Singurul "negru" dintre fondatorii NAACP a fost W.E.B. Dubois, care era de fapt un mulatru cu pielea deschisă.

Joel Spingarn, profesor de engleză la Columbia, a devenit președintele NAACP în 1914 și a ocupat această funcție cu intermitențe până la moartea sa, în 1939. Fratele său, Arthur Spingarn, a condus aripa juridică a NAACP, iar șeful Comitetului Evreiesc American, Louis Marshall, a pledat în numele NAACP în fața Curții Supreme. Implicarea evreilor în conducerea de vârf a organizațiilor pentru drepturile civile ale negrilor a continuat până în anii 1980. Stanley Levison, un avocat evreu pe care FBI-ul îl marcase ca agent comunist, a fost consilierul principal al lui Martin Luther King Jr. cel mai proeminent activist de culoare din epoca drepturilor civile.

Președintele NAACP în anii 1960 și unul dintre principalii contribuabili ai lui King a fost Kivie Kaplan, un om de afaceri pensionar din Boston.

Potrivit cărții *Broken Alliance: The Turbulent Times Between Blacks and Jews in America,* scrisă de istoricul evreu Jonathan Kaufman, cei care au făcut mișcare în cealaltă organizație principală pentru drepturile civile, Congresul pentru Egalitate Rasială (CORE), au fost tot evrei. "La CORE, principalul colector de fonduri al lui James Farmer și unul dintre principalii autori de discursuri a fost Marvin Rich, succedat mai târziu de un alt avocat evreu al drepturilor civile, Alan Gartner. Evreii reprezentau mai mult de jumătate dintre avocații albi care au mers în sud pentru a-i apăra pe protestatarii pentru drepturile civile.

"Ei reprezentau între jumătate și trei sferturi din contribuabilii la organizațiile pentru drepturile civile, chiar și la

organizaţiile mai radicale, cum ar fi [Comitetul de Coordonare Nonviolentă a Studenţilor] SNCC" (*Broken Alliance: The Turbulent Times Between Blacks and Jews in America,* Jonathan Kaufman. New York: Charles Scribner's Sons, 1988, pp. 85-86).

Una dintre primele victorii juridice ale NAACP a fost obţinută în 1944, când a fost interzisă desfăşurarea alegerilor primare ale Partidului Democrat, care se desfăşurau exclusiv în rândul albilor. În mai 1954, NAACP a obţinut o hotărâre a Curţii Supreme a SUA, cunoscută sub numele de Brown vs. Board of Education of Topeka, care a interzis segregarea rasială în toate şcolile publice americane. Această decizie a anulat principiul "separat, dar egal", care a stat la baza întregii segregări sociale de la decizia Curţii Supreme Plessy vs. Ferguson din 1896.

Deciziile ulterioare ale instanţelor de judecată din 1955 şi 1956 au obligat guvernele locale să anunţe planurile de desegregare şi au pus capăt segregării rasiale în transportul interstatal.

ALBII AMERICANI FORŢAŢI SĂ SE INTEGREZE SUB AMENINŢAREA ARMEI

Integrarea rasială sub ameninţarea armei. Elevii albi sunt forţaţi de soldaţi cu baionetele scoase să frecventeze liceul integrat rasial din Little Rock, Arkansas, septembrie 1957.

Little Rock - Integrare forţată sub ameninţarea armei

Albii din statele din sud s-au opus cu înverşunare demersurilor de desegregare a şcolilor. În septembrie 1957, guvernatorul statului

Arkansas, Orval E. Faubus, a ordonat Gărzii Naţionale a statului să împiedice nouă elevi de culoare să meargă la liceul Central High School din Little Rock, Arkansas.

La 23 septembrie, în urma mai multor ciocniri între negri şi albi în Little Rock, preşedintele Eisenhower a trimis trupe federale pentru a-i forţa pe elevii albi să frecventeze şcoala împreună cu elevii de culoare. Soldaţii, cu puştile scoase şi înarmaţi cu baionete, i-au dus pe elevii albi care protestau în sălile de clasă.

Până în decembrie 1955, o serie de proteste publice conduse de King au reuşit să forţeze desegregarea transportului public în sudul ţării.

Autobuz

Chiar dacă segregarea rasială formală a fost abolită, albii şi negrii încă trăiau în cartiere separate în majoritatea oraşelor şi localităţilor. Ca răspuns la această situaţie, instanţele federale au ordonat redesenarea liniilor districtelor şcolare din cartiere şi au iniţiat practica "busing-ului". Aceasta presupunea utilizarea de autobuze pentru a transporta copiii din cartierele segregate rasial la şcoli în care majoritatea elevilor erau de altă rasă. Uneori, aceste călătorii cu autobuzul depăşeau 80 de kilometri dus- întors.

Autobuzul a creat un număr mare de incidente rasiale şi, deşi, teoretic, este încă în vigoare în SUA, fuga masivă a albilor din oraşele americane a făcut ca această practică să fie în mare parte depăşită. Un raport din 2005 privind starea şcolilor americane a afirmat că "proporţia de elevi de culoare în şcolile cu majoritate albă a fost la un nivel mai scăzut decât în orice alt an din 1968" ("Overcoming Apartheid", Jonathan Kozol, *The Nation,* 19 decembrie 2005).

Măsurile de desegregare au fost aplicate şi în cazul instituţiilor de învăţământ superior. Un incident rasial major a avut loc în 1962, când un student de culoare a încercat să se înscrie la Universitatea din Mississippi. Un protest al studenţilor albi a fost întâmpinat de o contramanifestaţie a negrilor şi a izbucnit o revoltă rasială în urma căreia două persoane au fost ucise şi 375 rănite. Garda Naţională din Mississippi a fost chemată să patruleze în campusul universitar.

În urma altor incidente de la Universitatea din Alabama, președintele american John F. Kennedy a trimis trupe federale pentru a impune integrarea și în acest campus.

Legile statelor americane care interziceau căsătoriile interrasiale au fost contestate în instanțe. Între 1942 și 1967, paisprezece state americane au abrogat legile anti-miscigenerare. În cazul cunoscut sub numele de Loving vs. Virginia (1967), Curtea Supremă a SUA a anulat toate legile care interziceau căsătoriile interrasiale și, până în 1968, toate formele de segregare de jure au fost declarate neconstituționale.

Legea privind drepturile de vot din 1965

Kennedy era pe punctul de a pregăti o lege cuprinzătoare pentru aplicarea "drepturilor civile" atunci când a fost asasinat în Dallas, Texas, în 1963. Succesorul său, Lyndon B. Johnson, a anunțat că va continua cu legislația lui Kennedy, iar rezultatul a fost o lege din iulie 1963 care interzicea discriminarea în utilizarea fondurilor federale și în spațiile publice.

În același timp, a fost înființată o "Comisie pentru egalitatea de șanse la angajare" pentru a se asigura că albii angajează un număr egal de negri în întreprinderile private. Acesta a fost începutul sistemului de cote rasiale, care a avut ca efect practic aplicarea discriminării împotriva albilor. Întreprinderile americane au fost (și în unele zone încă mai sunt) obligate să angajeze persoane care nu sunt albe odată ce o anumită cotă a fost atinsă, chiar dacă se prezentau candidați albi mai bine calificați.

Constituția Statelor Unite a fost modificată în ianuarie 1964 pentru a împiedica orice autoritate locală să folosească înregistrarea în baza impozitului electoral ca drept de vot. În cele din urmă, în 1965, Johnson a promulgat o lege cuprinzătoare privind drepturile civile, numită mai corect Legea privind dreptul la vot. Aceasta a dat aplicare legislativă amendamentului constituțional din ianuarie 1964.

De asemenea, Legea privind dreptul la vot a interzis utilizarea testelor de alfabetizare pentru alegători. Acest lucru a permis unui număr mare de negri să se înregistreze în sfârșit pentru a vota. În Mississippi, de exemplu, procentul de negri înregistrați pentru a vota

a crescut de la 7% în 1964 la 59% în 1968.

SCENE DIN TUMULTUL RASIAL AL AMERICII 1960-1980

Integrarea forțată la nivelul școlilor din Boston a atras mii de albi în stradă, așa cum reiese din această demonstrație din 1974, care s-a opus unui ordin judecătoresc care impunea integrarea rasială.

Poliția oferă protecție armată copiilor de culoare care sunt transportați cu autobuzul prin Boston la școli albe, 1974.

Un membru al Gărzii Naționale este pregătit în timp ce clădirile se prăbușesc în flăcări în Detroit, în timpul revoltelor negrilor din 1967. S-au tras focuri de armă asupra pompierilor albi atunci când aceștia au încercat să stingă incendiile.

Revoltele negrilor izbucnesc în ciuda schimbărilor sociale

În ciuda rapidității schimbărilor sociale, mulți negri nu au constatat nicio îmbunătățire a calității vieții sau a nivelului de trai imediat. Ca urmare, a apărut un nou val de neliniște în rândul populației de culoare, deoarece așteptările nu au reușit să corespundă realității. Primele tulburări serioase au izbucnit în Cambridge, Maryland, în 1963. Garda Națională a fost chemată să restabilească ordinea. A fost o avanpremieră a ceea ce avea să urmeze.

Revoltele Watts din 1965 din Los Angeles, una dintre cele mai grave din anii 1960, au durat șase zile, au luat 34 de vieți și au provocat pagube de 40 de milioane de dolari. Revolte imitate au izbucnit în zonele de culoare din treizeci de mari orașe americane.

Aproape toate centrele marilor orașe au fost transformate într-o zonă de luptă, în timp ce poliția albă încerca să țină sub control mulțimile de negri revoltați și jefuitori. Între 1964 și 1968, revoltele negrilor au provocat moartea a 215 persoane și pagube de 250 de milioane de dolari.

Liderii guvernamentali au fost nedumeriți de revolte. În teorie, ar fi trebuit să existe mai puține motive ca niciodată pentru ca negrii să se revolte, deoarece toată segregarea fusese abolită și programele de acțiune pozitivă intraseră în vigoare. Președintele Johnson a numit o comisie, condusă de fostul guvernator al statului Illinois, Otto Kerner, pentru a investiga cauzele tulburărilor negrilor.

Raportul Comisiei Kerner, publicat în 1968, a avertizat asupra creșterii polarizării rasiale în Statele Unite și a afirmat că "națiunea se îndreaptă spre două societăți, una albă și una neagră - separate și inegale".

Imediat după ce a fost lansat acest avertisment, un nou val de revolte a izbucnit în aprilie 1968, când Martin Luther King Jr. a fost asasinat în Tennessee de un alb. Încă o dată, a fost nevoie să se apeleze la trupele federale pentru a reprima anarhia rezultată. Revoltele negrilor au continuat să afecteze orașele americane timp de zeci de ani după aceea, cel mai adesea declanșate de un caz perceput de "rasism al poliției" (de obicei, în cazul în care un ofițer

de poliție ar fi împușcat un suspect de culoare). De fiecare dată, milioane de dolari în ajutoare federale au fost distribuite în zona afectată pentru a încerca să-i liniștească pe cei care se revoltă.

Orașele din SUA se confruntă cu fuga albilor

Urbanizarea tot mai mare a populației de culoare, împreună cu problemele legate de creșterea ratei criminalității, de tensiunile rasiale și de școlile integrate - care au dus, fără excepție, la scăderea standardelor educaționale - au creat fenomenul "fugii albilor". Cartiere întregi de albi s- au mutat din marile orașe americane în suburbiile periferice.

În acest fel, multe centre urbane au devenit zone rezervate exclusiv negrilor. Pe măsură ce albii fugeau, la fel și afacerile și baza de impozitare. Ca urmare, multe dintre aceste orașe s-au confruntat cu un colaps economic, iar unele, cum ar fi fostul centru industrial Detroit, s-au prăbușit în ruine zdrobite, deși erau încă locuite de un număr mare de negri.

"FUGA ALBILOR" ȘI DISTRUGEREA ORAȘELOR AMERICANE

Până la sfârșitul secolului al XX-lea, aproape fiecare oraș american important devenise "majoritar-minoritar", așa cum se spune în termenul corect din punct de vedere politic **-** *non-alb cu orice alt nume. Această situație a apărut din cauza fugii albilor (în care albii pur și simplu au*

fugit de numărul și comportamentul tot mai mare al populației non-albe) și a scăderii ratei natalității albilor. Cele două imagini de mai sus și de mai jos, ambele realizate în Detroit, exemplifică problema și viitorul Americii, dacă nu se inversează declinul.

Cazul Bakke interzice cotele rasiale

Sistemul de cote rasiale pentru instituțiile educaționale și private a fost lovit de un caz al Curții Supreme a SUA din 1978, Regents of the University of California v. Bakke, în care Universității din California i s-a interzis să creeze cote rasiale, dar i s-a permis să ia în considerare rasa ca factor în politicile de admitere. Ulterior, instanța a decis că preferințele rasiale ale unei corporații private menite să remedieze o discriminare anterioară nu încalcă Legea drepturilor civile și a confirmat o lege federală care prevedea ca un anumit procent din contractele guvernamentale să fie acordat întreprinderilor care nu sunt de culoare albă.

În 1991, un ordin al președintelui George H. W. Bush a încercat să anuleze toate programele de discriminare pozitivă. Acest ordin nu a fost niciodată pus în aplicare și a dus la adoptarea de către Congresul SUA a Legii drepturilor civile din 1991, care a limitat drepturile angajaților de a intenta procese pentru discriminare dovedită.

Ca urmare, programele de acțiune afirmativă încă există și sunt

urmărite cu aviditate de guvernul SUA, la mai bine de jumătate de secol după ce ultimele legi privind segregarea au fost anulate. Secțiunea 717 din Titlul VII al Legii drepturilor civile din 1964 și Secțiunea 501 din Legea reabilitării din 1973, pentru exemplu necesită toate Agențiile Federale din Statele Unite să pună în aplicare programe de oportunități afirmative de angajare pentru toți angajații federali. (Ajutor pentur non albi)

Un organism guvernamental separat - Comisia pentru egalitatea de șanse la angajare din SUA (EEOC) - este folosit pentru a pune în aplicare aceste legi, care sunt în realitate doar reglementări legalizate împotriva discriminării albilor.

Drepturile civile în revizuire - un eșec colosal

Deși epoca drepturilor civile și-a atins obiectivele imediate - eliminarea segregării - nu există nicio îndoială că a eșuat. După toți indicatorii sociali, standardele pentru negrii din America au scăzut. De exemplu, un raport din 2011 al "Detroit Regional Workforce Fund" (o organizație de parteneriat între guvern și sectorul privat) a arătat că 47% dintre adulții din Detroit erau analfabeți funcțional - o scădere masivă față de anii 1960.

În 2009, un raport al Biroului Departamentului de Justiție al SUA a declarat că peste 840 000 de bărbați de culoare se află în închisoare, o cifră care eclipsează rata de încarcerare din anii 1960. Dacă se adaugă și cei aflați în perioada de probațiune, cifra se ridică la mai bine de un milion.

În 2004, 24,7% dintre negri trăiau sub nivelul sărăciei. Omuciderea este principala cauză de deces în rândul bărbaților de culoare cu vârste cuprinse între 15 și 34 de ani. În 2004, negrii reprezentau 64% din totalul arestărilor pentru infracțiuni violente și 71% din totalul arestărilor pentru jafuri în SUA. Toate acestea s-au întâmplat în ciuda faptului că SUA a subvenționat săracii de culoare cu peste 2,5 trilioane de dolari în ajutoare federale începând cu anii 1960. Orașele conduse de americani de culoare - Washington DC, Detroit, Philadelphia și altele - sunt marcate de colaps, degradare, niveluri extrem de ridicate de infracțiuni violente, droguri, războaie între bande și declin economic.

Rasa determină totul

Imperativul rasial a dominat traseele atât ale coloniilor independente, cât și ale popoarelor din diaspora acestora în prima lume. Aproape toate coloniile au înregistrat un declin în ceea ce privește bogăția, statutul, infrastructura și realizările - o evoluție care a fost reflectată de populațiile non-albe din Prima lume.

CAPITOLUL 67: Căderea zidului - prăbușirea comunismului

Guvernele britanic și american și-au dat seama, înainte de sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, că Uniunea Sovietică nu avea nicio intenție de a respecta promisiunea făcută anterior de a instala guverne democratice în Europa de Est.

Suspiciunile puterilor occidentale au fost confirmate atunci când comuniștii au instituit sisteme de partid unic în Germania de Est, Polonia, Ungaria, Bulgaria, Cehoslovacia, România, Albania și Iugoslavia. În toate aceste state, principiile de bază ale marxismului au fost puse în aplicare; proprietatea privată a devenit imposibilă, iar toate mijloacele de producție și de comerț au căzut sub controlul statului. În cele din urmă, în fiecare națiune au fost instituite sisteme de poliție de stat pentru a monitoriza populația pentru a detecta orice semn de neliniște.

Războiul Rece

Deși URSS și puterile occidentale au fost aliați în timpul războiului, relațiile s-au deteriorat după înfrângerea Germaniei. Fricțiunile dintre cele două părți au crescut treptat, iar în decursul următoarelor câteva decenii, cele două părți au fost aproape de a intra în război de mai multe ori. Din fericire, nu au făcut-o niciodată, iar "războiul" a rămas "rece", dând naștere la utilizarea acestui termen pentru a descrie perioada cuprinsă între 1945 și 1990.

Divizarea Germaniei între URSS și aliații occidentali a devenit punctul central al conflictului. La sfârșitul războiului, Berlinul, deși se afla în interiorul sectorului sovietic, a fost împărțit în patru zone, fiecare fiind ocupată de unul dintre aliații victorioși - Franța, Marea Britanie, America și URSS. În iunie 1948, sovieticii au încercat să-i forțeze pe aliații occidentali să părăsească Berlinul, închizând toate căile de acces rutier și feroviar către oraș.

Aliații occidentali au reacționat, asigurând aprovizionarea orașului pe calea aerului, în cadrul unei operațiuni care a fost cunoscută sub numele de "Berlin Airlift". Sovieticii au cedat în mai 1949

și au ridicat blocada.

NATO și Pactul de la Varșovia

În aprilie 1949, Statele Unite, Canada și zece națiuni din Europa de Vest au elaborat un tratat de apărare și asistență reciprocă, cunoscut sub numele de Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO). Ca răspuns, în 1955, Uniunea Sovietică și-a format aliații din Europa de Est într-o organizație care a devenit cunoscută sub numele de Pactul de la Varșovia.

În următorii treizeci și șase de ani, Pactul de la Varșovia și NATO s- au confruntat ca potențiali beligeranți de-a lungul granițelor dintre Europa de Est și Europa de Vest. Ambele părți au fost înarmate cu un număr mare de arme convenționale și nucleare și au elaborat planuri de urgență pentru a invada teritoriul celeilalte părți. Confruntarea a luat sfârșit abia după căderea blocului comunist și dizolvarea oficială a Tratatului de la Varșovia, în 1991.

Revoltele anticomuniste izbucnesc în Europa de Est

Comuniștii s-au confruntat cu o opoziție sporadică, dar serioasă, la instaurarea dictaturilor lor în Europa de Est. Prima revoltă majoră a avut loc în Germania de Est în 1953, după ce o grevă din Berlin s-a transformat în proteste pe scară largă în sute de orașe din statul comunist. Revolta a fost reprimată în mod violent de tancurile sovietice. Peste șase sute de persoane și-au pierdut viața în luptele de stradă care au urmat sau în timpul execuțiilor de după revoltă.

Alte revolte au avut loc în Polonia și Ungaria în 1956, iar în Cehoslovacia în 1968. Toate au fost înăbușite de forțele armate combinate ale Pactului de la Varșovia și nu s-au mai repetat până chiar înainte de prăbușirea comunismului.

REVOLTA DE LA BERLIN 1953

Tancuri sovietice se aliniază la celebrul punct de trecere "Checkpoint Charlie" dintre Berlinul de Est și Berlinul de Vest în timpul revoltei din 1953 împotriva regimului comunist din Germania de Est.

Conflict în lumea a treia

Deși cele două mari puteri din spatele Pactului de la Varșovia și al NATO - URSS și SUA - nu au ajuns niciodată la un război deschis în timpul Războiului Rece, ele au făcut schimb de lovituri prin intermediul mai multor proxy-uri în America Latină și Africa. În plus, China comunistă, deși nu era aliată în mod oficial cu sovieticii, a sprijinit mișcările insurgente comuniste din Asia de Sud-Est, ceea ce s-a dovedit a fi extrem de costisitor pentru America din punct de vedere financiar și uman.

Războiul din Coreea

În iunie 1950, Coreea de Sud a fost invadată de forțele comuniste ale Coreei de Nord. Americanii au anunțat că vor interveni pentru a-i ajuta pe sud-coreeni, iar în noiembrie, Republica Populară Chineză comunistă a anunțat că va sprijini Coreea de Nord. A izbucnit un război "fierbinte" între o forță operativă a Națiunilor Unite condusă de americani și forțele chinezești în Coreea. URSS a intervenit și și-a

restricţionat implicarea la furnizarea de ajutor militar pentru armatele comuniste.

Iniţial, se părea că invadatorii comunişti vor învinge, dar un contraatac i-a împins înapoi peste paralela 38, care era graniţa dintre cele două naţiuni. Comandantul forţelor ONU susţinute de occidentali, generalul Douglas MacArthur, veteran al celui de-al Doilea Război Mondial, a ameninţat la un moment dat că va invada China, dar a fost împiedicat să facă acest lucru de către guvernul american, de teamă să nu declanşeze un război direct cu Uniunea Sovietică.

Războiul coreean s-a încheiat în 1953, iar graniţele Coreei de Nord şi ale Coreei de Sud au fost restabilite în poziţia lor iniţială, de-a lungul paralelei 38. SUA au pierdut peste 33.000 de oameni în acest conflict.

Criza rachetelor cubaneze

Insula Cuba, situată în Marea Caraibelor la aproximativ 90 de mile de coasta Floridei, a fost cucerită de insurgenţii susţinuţi de comunişti sub conducerea lui Fidel Castro în 1959. În curând, Cuba comunistă s-a aflat ferm pe orbita URSS ca aliat militar, spre consternarea SUA.

În august 1962, guvernul SUA a finanţat în secret o tentativă a disidenţilor cubanezi de a răsturna regimul Castro printr-o invazie eşuată cunoscută sub numele de "Golful Porcilor". La scurt timp după acest atac, cubanezii au permis URSS să construiască situri de lansare a rachetelor în Cuba, de unde rachetele balistice intercontinentale (ICBM) puteau atinge cu uşurinţă ţinte din SUA. Bazele secrete au fost detectate de avioanele de spionaj americane U-2 în octombrie 1962. Preşedintele american, John F. Kennedy, a anunţat că America a plasat Cuba în "carantină" militară şi a cerut ca URSS să îşi retragă tot echipamentul.

Navele sovietice care transportau bombardiere şi rachete au fost interceptate şi urmărite de forţele americane în Oceanul Atlantic, iar un avion spion U-2 a fost doborât deasupra Cubei. Timp de câteva săptămâni, părea din ce în ce mai probabil să izbucnească mult temutul război "fierbinte" între SUA şi URSS.

Confruntarea s-a încheiat în octombrie 1962, când sovieticii au fost de acord să își demonteze și să își îndepărteze bazele de rachete din Cuba. În schimb, SUA au trebuit să se angajeze să nu invadeze niciodată Cuba și să dezmembreze anumite tipuri de rachete balistice intercontinentale pe care le desfășurase în Europa și în Turcia.

IMAGINI CU UN AVION SPION AMERICAN DEZVĂLUIE RACHETE SOVIETICE ÎN CUBA

Fotografiile făcute de avioane de spionaj americane, făcute publice de guvernul lui John F. Kennedy în 1962, arătau prezența rachetelor sovietice pregătite pentru lansare în Cuba. Alte transporturi de rachete și avioane de bombardament sovietice au fost interceptate pe mare de către marina americană (mai jos), iar timp de câteva săptămâni lumea s-a aflat în pragul unui al treilea război mondial.

Războiul din Vietnam se termină într-un dezastru previzibil

Retragerea francezilor din Indochina în 1954 a lăsat un vid de putere care a dus la un nord dominat de comuniști, sub conducerea naționalistului vietnamez de lungă durată Ho Chi Min, și un sud anticomunist, sub influența puterilor aliate occidentale care încercaseră să susțină regimul colonial francez.

În 1956, partea de sud a țării și-a declarat independența, iar nordul a organizat o armată subterană comunistă, numită Vietcong, pentru a lansa un război de gherilă împotriva sudului. Războiul s-a intensificat treptat, iar în 1960 au fost trimiși primii militari americani în calitate de consilieri. În 1965, au fost trimise primele trupe de luptă americane și a izbucnit un război aprig în junglă.

Până în 1968, mai mult de 550.000 de soldați americani fuseseră desfășurați în Vietnam. În ciuda unui avantaj material copleșitor, sud- coreenii nu au reușit să avanseze și au fost forțați să se retragă treptat. De asemenea, a devenit clar că majoritatea populației vietnameze îi susținea pe Vietcong și se opunea intervenției străine în Vietnam. Forțele americane au fost în cele din urmă retrase în august 1973, iar sudul a căzut în mâinile comuniștilor în 1975. Cel puțin 58.000 de americani au murit în acest conflict inutil și se estimează că până la 500.000 de cambodgieni și laoțieni au fost uciși.

Războiul din Vietnam a fost un succes răsunător pentru comuniști și prima înfrângere militară majoră suferită vreodată de SUA.

Aftatele americane folosite ca fronturi în Războiul Rece

De asemenea, blocul comunist a reuşit să-şi creeze aliaţi în Africa. Uniunea Sovietică şi China Roşie chiar au concurat între ele pentru a aproviziona şi influenţa armatele de insurgenţi negri anticoloniali din Africa. Ca urmare, diferitele organizaţii naţionaliste negre au fost uşor influenţate să se proclame "comuniste" sau "socialiste" (deşi, în realitate, nu aveau o înţelegere prea profundă a conceptelor filosofice care stau la baza acestor ideologii).

URSS a avut mai mult succes în obţinerea de aliaţi în Africa, deoarece comuniştii au fost mai mult decât fericiţi să furnizeze arme naţionaliştilor negri pentru a le folosi împotriva coloniştilor europeni, lucru pe care chiar şi administraţiile liberale ale SUA au ezitat să îl facă.

De asemenea, comuniştii au jucat cu mare succes cartea rasială în Războiul Rece prin sprijinul acordat armatelor de gherilă negre antialbe din Rhodesia şi Africa de Sud.

Acest ajutor a fost mai mult decât material: în anii 1970 şi 1980, mii de soldaţi cubanezi au fost desfăşuraţi în Angola pentru a lupta împotriva armatei sud-africane. Statele Unite au ajutat în secret gherilele negre anticomuniste din Angola şi i-au folosit pe sud-africani ca linie de aprovizionare. În cele din urmă, aventura a eşuat, iar un regim comunist de culoare a ajuns la putere şi în Angola.

În cele din urmă, SUA şi Occidentul nu au reuşit să îşi stabilească aliaţi importanţi în Africa în perioada decolonizării sau a Războiului Rece şi au dobândit o anumită influenţă doar după ce Uniunea Sovietică s-a prăbuşit.

Invazia sovietică în Afghanistan, 1979 devine Vietnamul lor

La mijlocul anilor 1970, guvernul afgan aliniat comunist s-a confruntat cu un nivel tot mai ridicat de insurgenţă din partea militanţilor islamici. O creştere a tensiunilor de-a lungul graniţei, o influenţă eşuată în Iran, Irak şi Pakistan, precum şi teama că fervoarea islamică se va răspândi în Uniunea Sovietică, s-au combinat pentru a convinge URSS să invadeze Afganistanul în octombrie 1979.

Deşi invazia a fost un succes la nivel convenţional - forţele sovietice au străbătut ţara şi au capturat toate centrele principale -

a izbucnit un război de gherilă, condus de militanţii islamici cunoscuţi sub numele de mujahedini.

Înaltul comandament al URSS a constatat, de asemenea, că trupele sale din republicile sovietice musulmane nu erau de încredere, deoarece multe dintre ele au dezertat în favoarea mujahedinilor. Ca urmare, sovieticii au fost nevoiţi să se bazeze pe trupele ruseşti albe pentru principalele operaţiuni militare din Afganistan.

AFGANISTANUL - VIETNAMUL UNIUNII SOVIETICE

Blindate sovietice în mișcare în Afganistan, la sfârşitul anilor 1980. Invazia sovietică din Afganistan a dovedit că rușii albi nu se puteau baza pe trupele musulmane din republicile sovietice din sud. Acest lucru a arătat, la rândul său, că destrămarea etnică a URSS era inevitabilă. Războiul, în cele din urmă fără rezultat, a devenit unul dintre punctele de cotitură în dizolvarea URSS și, în cele din urmă, a comunismului mondial.

Războiul din Afganistan a oferit o ocazie rară pentru SUA de a întoarce situaţia în faţa Uniunii Sovietice în ceea ce priveşte insurgenţele armate. Serviciile secrete americane au finanţat, înarmat, antrenat şi aprovizionat mujahedinii pentru a lupta împotriva sovieticilor şi numai prin această linie de salvare rebelii afgani au

rămas pe teren suficient de mult timp pentru a-i epuiza pe comuniști. Războiul din Afganistan s-a dovedit extrem de costisitor și nepopular în URSS. Până în 1989, aproximativ 620.000 de soldați sovietici serviseră în acest conflict și cel puțin 14.000 fuseseră uciși. Până în 1989, vânturile schimbării începuseră să bântuie în Uniunea Sovietică, iar liderul acesteia, Mihail Gorbaciov, a ordonat plecarea ultimelor trupe rusești.

Războiul din Afganistan a precipitat prăbușirea Uniunii Sovietice, iar incapacitatea armatei de a se baza doar pe trupele rusești albe în acest conflict a scos la iveală diviziunile rasiale și etnice care vor duce la destrămarea URSS.

Mihail Gorbaciov și Perestroika

În martie 1985, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice (PCUS) l-a ales pe Mihail Gorbaciov ca nou secretar general. Spre surprinderea colegilor săi, acesta a aprobat conceptul de perestroika ("restructurare" sau "reconstrucție") și a instituit o serie de reforme care au fost anatema pentru adepții liniei dure din cadrul partidului său.

Una dintre primele reforme asupra cărora Gorbaciov a insistat a fost introducerea alegerilor multicandidat în cadrul PCUS (până atunci, "alegătorii" puteau alege un singur candidat). Opoziția față de reformele lui Gorbaciov a luat amploare, iar în iunie 1988, PCUS a convocat o conferință specială a partidului - prima după 1941 - pentru a discuta reformele.

În cadrul conferinței, Gorbaciov și-a depășit adversarii și a convins partidul să adopte reforme care au redus și mai mult controlul PCUS asupra statului.

Reformele s-au accelerat, iar în decembrie 1988, organul de conducere al URSS, numit Sovietul Suprem, s-a dizolvat după adoptarea unei legi care a creat un nou organ legislativ, "Congresul Deputaților Poporului", ca cel mai înalt organ legislativ al URSS. Acest congres avea 2.250 de locuri, dintre care o treime erau rezervate PCUS, dar restul erau deschise persoanelor care nu făceau parte din partid, dar nu și altor partide.

Congresul a ales, de asemenea, un nou organism, mai mic, format din "doar" 542 de membri, care vor fi aleşi în cadrul congresului. Acest nou organism a devenit parlamentul efectiv al Uniunii Sovietice şi a fost numit din nou Soviet Suprem. Noutatea conceptului de alegeri deschise membrilor care nu fac parte din partide a făcut ca doar trei sute de delegaţi cu adevărat din afara PCUS să fie aleşi la congres - şi, prin urmare, mult mai puţini în noul Soviet Suprem, dar a fost suficient. Lucrările parlamentului au fost transmise în direct la televiziune pentru prima dată în istoria sovietică. Telespectatorii au fost şocaţi să-i audă pe delegaţi atacând în mod deschis neajunsurile comunismului.

Porţile au fost deschise şi, în iunie 1989, din delegaţii care nu făceau parte din PCUS s-a format primul partid de opoziţie, numit "Grupul interregional al deputaţilor", condus de un legislator reformist pe nume Boris Elţîn. Gorbaciov a păstrat controlul general al congresului, în principal datorită faptului că o treime din locurile rezervate PCUS.

În februarie 1990, articolul 6 din Constituţia URSS, care consacra autoritatea PCUS asupra statului, a fost abrogat. Acest lucru a abolit efectiv statul cu un singur partid. În luna următoare, Gorbaciov a fost ales de congres într-o funcţie executivă nou creată, cea de preşedinte al Uniunii Sovietice.

Reformele economice grăbesc fărâmiţarea URSS

Pe lângă reformele politice, Gorbaciov a instituit şi un program prudent de perestroika economică. Până în iulie 1987, o nouă lege a permis companiilor de stat să îşi stabilească nivelurile de producţie pe baza cererii consumatorilor. Multe dintre aceste companii au fost instruite să devină autosuficiente, ceea ce a fost un mod viclean de a le învăţa să devină întreprinderi private.

În 1988, a fost adoptată o "Lege privind cooperativele" care a permis proprietatea privată a anumitor categorii de întreprinderi, inclusiv, pentru prima dată, investiţii străine. Iniţial, reformele par să funcţioneze, dar pe măsură ce diviziunile regionale şi etnice s-au accentuat, veniturile fiscale au scăzut, deoarece unele state au reţinut bani de la guvernul central. Acesta a fost un indiciu sigur că un stat

sovietic reformat nu era sustenabil ca țară unificată.

Organismele legislative ale republicilor sovietice, alese acum liber, au adoptat noi legi care au subminat și mai mult controlul guvernului central, iar unele au cerut chiar independența și desființarea uniunii.

Regimurile comuniste din Europa de Est se prăbușesc

O altă reformă a lui Gorbaciov, care avea să aibă consecințe profunde, a fost anunțul său că Uniunea Sovietică va urma o politică de neintervenție în afacerile interne ale altor membri ai Pactului de la Varșovia. Aceasta a fost o schimbare semnificativă față de politica anterioară, în care unitățile militare sovietice interveneau ocazional pentru a susține regimurile comuniste ale acelor națiuni.

În Polonia, o revoltă populară împotriva partidului unic comunist își găsise expresia în Sindicatul Solidaritatea, condus de Lech Walesa. Deși Solidaritatea a fost interzisă, nivelul său de sprijin popular i-a forțat pe comuniștii polonezi să o legalizeze în 1989, după ani de represiune. În același an, guvernul polonez a permis organizarea de alegeri semilibere la care Solidaritatea a participat prin nominalizarea candidaților. Rezultatele alegerilor au adus o victorie covârșitoare a Solidarității și a fost instalat un guvern necomunist, sub conducerea lui Tadeusz Mazowiecki.

UNIUNEA DE SOLIDARITATE DIN POLONIA RUPE CONTROLUL COMUNIST ASUPRA EUROPEI DE EST

Lech Walesa, liderul Sindicatului Solidaritatea, îi salută pe susținători. Sindicatul Solidaritatea a fost frontul prin intermediul căruia a fost pusă la cale prăbușirea regimului comunist din Polonia. Acest lucru a

declanșat "Revoluțiile din 1989", care au dus în cele din urmă la căderea tuturor regimurilor comuniste din Europa de Est.

Partidul Comunist Polonez a obținut un număr jalnic de puține voturi și a fost eliminat ca factor politic. Victoria electorală a Solidarității a servit drept încurajare pentru mișcările anticomuniste din țările Pactului de la Varșovia și este creditată ca fiind cea care a declanșat ceea ce a devenit cunoscut sub numele de "Revoluțiile din 1989", care au pus capăt regimului partidului unic în Europa de Est.

Ungaria se rupe de Uniunea Sovietică

Următorul stat comunist care a cedat în fața opiniei populare a fost Ungaria. După o serie de demonstrații publice în masă în 1988 și 1989, Partidul Comunist Maghiar a adoptat o serie de reforme cuprinzătoare care au deschis calea alegerilor pluripartite și a democrației depline.

În mai 1989, guvernul maghiar a început să demonteze gardul de la granița cu Austria, devenind astfel primul stat est-european care a înlăturat secțiunea sa din "Cortina de Fier" dintre est și vest. În octombrie 1989, parlamentul ungar a adoptat o legislație care prevedea alegeri parlamentare multipartite și alegeri prezidențiale directe. La data de 23 a aceleiași luni, Ungaria a fost declarată republică, iar alegerile multipartite democratice au fost programate pentru martie 1990.

Alegerile au fost câștigate de principalul partid de opoziție, Forumul Democrat Maghiar. (Partidul Comunist s-a autodizolvat înainte de alegeri și s-a reformat sub numele de Partidul Socialist Maghiar. A avut un rezultat slab în alegeri, dar a revenit în al doilea tur de scrutin, după o criză economică, pentru ca în 2010 să fie înlăturat din funcție).

Germania de Est și căderea Zidului Berlinului

Aproximativ treizeci de mii de est-germani au profitat de ocazia oferită de prăbușirea granței dintre Ungaria și Austria pentru a intra în Germania de Vest prin Ungaria și Austria. Ca răspuns, guvernul Partidului Comunist Est German (cunoscut sub numele de "Partidul Unității Socialiste" sau după acronimul său german "SED") a închis granița cu Ungaria. Ruta de evadare a est-

germanilor a fost redirecționată către Cehoslovacia, înainte de a se dubla înapoi în Ungaria pentru a trece granița. Guvernul est-german a închis apoi și granița cu Cehoslovacia.

Acesta a fost un pas prea departe, iar în orașele est-germane au început demonstrații publice de amploare. Demonstrațiile au devenit o obișnuință în fiecare zi de luni, iar sute de mii de oameni au umplut străzile în semn de protest împotriva guvernului. Regimul a intrat în panică și a redeschis granița cu Cehoslovacia. Germanilor din est li s-a permis apoi să călătorească liber în Germania de Vest prin granița care despărțea cele două regiuni.

La 9 noiembrie 1989, după ce un oficial guvernamental est-german a anunțat din greșeală la televizor că granițele au fost deschise cu "efect imediat" (nu a fost așa), mulțimi de est- și vest-germani au coborât pe Zidul Berlinului și l-au cucerit. Temuții polițiști de frontieră est-germani au stat deoparte, observatori pasivi. A doua zi, și mai mulți germani s-au revărsat peste zid și au început să îl dărâme fizic.

La începutul lunii decembrie, o schimbare politică pașnică a cuprins Germania de Est. Parlamentul est-german a revocat clauza constituțională a SED privind partidul unic și a programat alegeri multipartidiste pentru martie 1990. În aceeași lună, SED s-a dizolvat și a reapărut sub numele de "Partidul Socialismului Democrat".

În septembrie 1990, Germania de Est s-a reunificat în mod oficial cu Germania de Vest, iar unul dintre cei mai puternici aliați ai Uniunii Sovietice în Europa de Est a dispărut.

Cehoslovacia și "Revoluția de catifea"

Confruntat cu prăbușirea rapidă a regimurilor vecine, guvernul Partidului Comunist Ceh a aruncat prosopul la scurt timp după primele demonstrații de masă din Praga, în noiembrie 1989.

Peste o jumătate de milion de cehi au participat la demonstrații și greve, iar la 28 noiembrie, guvernul a anunțat că va părăsi funcția și va preda puterea unei democrații multipartide.

Până la 10 decembrie, a fost numit un nou guvern necomunist, iar în iunie anul următor au avut loc primele alegeri democratice.

Partidul Comunist s-a autodizolvat după ce Cehoslovacia s-a divizat în republicile cehă și slovacă în 1992, pentru a se reforma ca partide separate sub nume noi în ambele state. În 1993, parlamentul ceh a declarat Partidul Comunist, așa cum a existat până în 1992, o organizație criminală.

Comuniștii bulgari abandonează puterea, dar sunt din nou votați

Până în noiembrie 1989, cererile de democrație au ajuns în Bulgaria, iar la 11 noiembrie, Partidul Comunist din Bulgaria și-a demis liderul în vederea pregătirii pentru desființarea aparatului de stat cu partid unic.

Protestele în masă din capitala țării, Sofia, au dus la blocarea orașului, iar în decembrie regimul a anunțat că va abandona puterea în februarie 1990. A fost numit un guvern interimar, iar primele alegeri democratice au avut loc în luna iunie a aceluiași an.

Între timp, Partidul Comunist Bulgar s-a dizolvat și s-a redenumit Partidul Socialist Bulgar (BSP). Sub această siglă, a câștigat alegerile, devenind o ciudățenie în politica din Europa de Est de după Războiul Rece. Cu toate acestea, economia bulgară s-a prăbușit curând, iar la următoarele alegeri, BSP a fost înlăturat de la putere.

CEAUSESCU ÎNCEARCĂ SĂ CALMEZE MULȚIMEA ROMÂNEASCĂ DECEMBRIE 1989

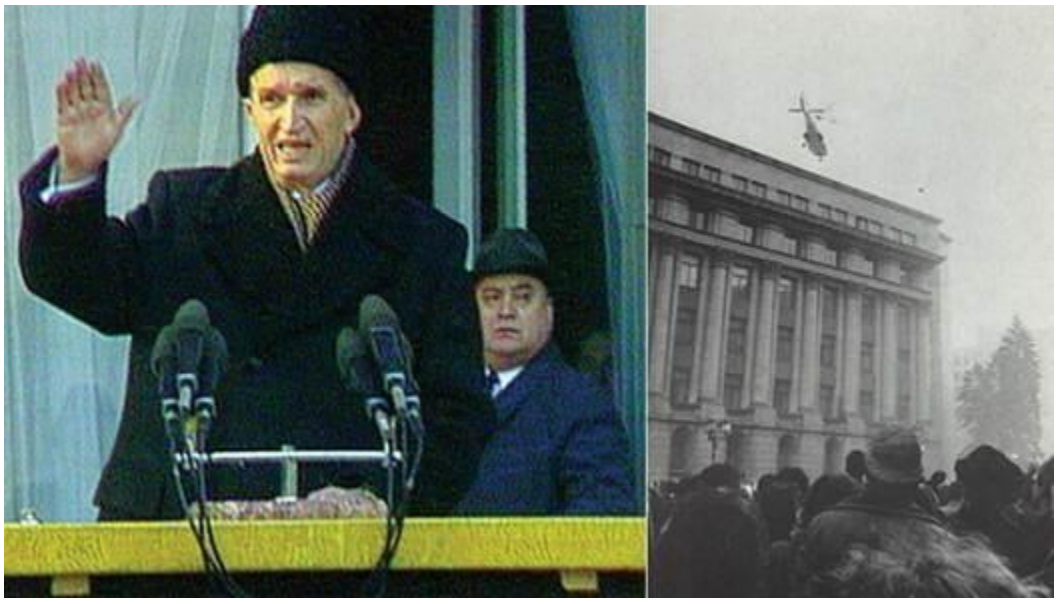

Două imagini de la ultima apariție în public a liderului Partidului

Comunist Român, Nicolae Ceaușescu, 21 decembrie 1989. Bătrânul dictator părea complet inconștient de forța sentimentului anticomunist din rândul mulțimii uriașe care se adunase în fața sediului central al partidului din București. La un moment dat, a încercat să reducă la tăcere mulțimea de 250.000 de persoane ridicând mâna în sus și în jos în semn de "liniște", iar când acest lucru nu a funcționat, a oferit mulțimii o mărire de salariu de o sută de lei (aproximativ echivalentul a 6 dolari din 1989) pe lună.
Mulțimea a devenit răutăcioasă, iar Ceaușescu a fost nevoit să părăsească clădirea cu un elicopter. A fost arestat și executat trei zile mai târziu.

Revoluția română se termină cu execuția of liderilor Partidului Comunist

România a fost singurul stat comunist din Europa de Est care s-a debarasat de conducătorii săi prin violență absolută. Partidul Comunist Român sau PCR a fost cea mai stalinistă dintre toate națiunile Pactului de la Varșovia și cea mai intransigentă.

Sfârșitul, însă, a venit repede, deși violent. Protestele masive de stradă din decembrie 1989 au fost întâmpinate cu violență guvernamentală, în forță, iar peste o mie de români au fost uciși în timpul luptelor continue dintre mulțimi și forțele de securitate ale statului în multe dintre orașele națiunii. Crimele nu au făcut decât să inflameze și mai mult pasiunile și, după o săptămână, structura de putere a statului nu s-a putut menține în fața unei asemenea revolte populare în masă. La 22 decembrie, Armata Română a anunțat că nu va mai susține regimul și, în schimb, a condus protestele în masă într-un atac asupra sediului PCR din București.

Liderul PCR, Nicolae Ceaușescu, liderul de lungă durată al PCR, a fost nevoit să fugă cu elicopterul de pe acoperișul clădirii, dar a fost arestat două zile mai târziu de soldații Armatei Române în apropiere de Târgoviște. După un proces de două ore, Ceaușescu și soția sa au fost împușcați mortal de un pluton de execuție. Procesele au fost difuzate mai târziu în aceeași zi la televiziunea română. Un guvern interimar a preluat conducerea, iar în aprilie 1990 au avut loc alegeri multipartite. PCR a încetat să mai funcționeze în decembrie 1989.

Albania

Albania s-a aflat sub control comunist încă de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial și a fost membră a Pactului de la Varşovia până în 1968, când s-a retras pentru a-și urma propria cale ideologică.

Cu toate acestea, revoltele anticomuniste din 1989 s-au extins în Albania și au luat forma unor proteste și revolte în mai multe orașe mari. Regimul comunist s-a prăbușit sub valul de proteste, dar a câştigat primele alegeri multipartite organizate în martie 1991. A urmat un colaps economic, iar comuniștii au fost înlăturaţi de la putere în anul următor.

Iugoslavia

Statul comunist Iugoslavia, sau, pentru a-i da numele propriu, Republica Socialistă Federală Iugoslavia, nu a fost, ca și Albania, membru al Pactului de la Varşovia și s-a îndepărtat de teoria comunistă sovietică.

Reformele constituționale din Iugoslavia au început la mijlocul anilor 1980, iar în 1988 s-a format primul partid de opoziție necomunist. În anul următor au fost create alte câteva, dar ruptura finală a statului iugoslav a survenit odată cu divizarea etnică care a împărţit ţara, așa cum a fost descrisă într-o secțiune anterioară a acestei lucrări. Iugoslavia a fost ultimul stat cvasi-comunist din Europa de Est care s-a prăbușit și niciunul dintre grupurile comuniste succesoare nu a obținut un succes semnificativ în alegerile organizate în statele divizate.

Greii comuniști din Uniunea Sovietică plănuiesc căderea lui Gorbaciov

În Uniunea Sovietică, adepții liniei dure a Partidului Comunist au privit cu groază drama care se desfășura în Europa de Est. Aceștia și-au dat seama că procesul de reformă al lui Gorbaciov va duce în mod inevitabil la democrație, occidentalizare și la distrugerea URSS.

Momentul de cotitură a avut loc atunci când statul rus și-a declarat suveranitatea la 12 iunie 1990, sub președinția lui Boris Elțîn. Parlamentul de stat rus a adoptat apoi o serie de legi care contraziceau legile adoptate de Sovietul Suprem (care era încă dominat de

reformatorii lui Gorbaciov).

În anul următor, criza s-a adâncit. Reformele economice au intrat în impas, iar statele Estonia, Letonia, Lituania și Georgia și-au declarat independența față de Uniunea Sovietică. Sovietul Suprem a încercat să ajungă la un compromis cu aceste state și să încheie un "Tratat al Noii Uniuni", care ar fi transformat Uniunea Sovietică într-o federație de republici independente cu un președinte comun. Data semnării noului tratat a fost stabilită pentru 20 august 1991. Cei din linia dură comunistă știau că timpul se scurgea.

Șeful KGB (poliția secretă sovietică), Vladimir Kryuchkov, ministrul sovietic al Apărării, Dmitri Yazov, ministrul Afacerilor Interne, Boris Pugo, premierul Valentin Pavlov, vicepreședintele Gennady Yanayev, adjunctul șefului Consiliului de Apărare Sovietic, Oleg Baklanov, șeful secretariatului lui Gorbaciov, Valeriy Boldin, și secretarul Comitetului Central al PCUS, Oleg Shenin, au format împreună o conspirație pentru a prelua puterea și a anula reformele înainte ca noul tratat să poată fi semnat.

Patru dintre conspiratori s-au dus să-l vadă pe Gorbaciov la casa sa de vacanță din Crimeea, la 18 august, în încercarea de a-l convinge să declare starea de urgență sau să demisioneze. Gorbaciov a refuzat, iar apoi a fost ținut prizonier în casa sa de o echipă a KGB.

BORIS ELȚÎN CONDUCE SFIDAREA LOVITURII DE STAT ANTICOMUNISTE ÎN PARLAMENTUL RUSESC

Președintele ales al Rusiei, Boris Elțîn, se adresează unei mulțimi uriașe

în fața clădirii parlamentului rus, la 19 august 1991. Partizanii comuniști de linie dură încercaseră să preia puterea pentru a împiedica destrămarea Uniunii Sovietice și ordonaseră intrarea tancurilor în Moscova. Poporul rus s-a revoltat, iar tentativa de lovitură de stat a fost zdrobită. Acesta a fost pasul final în dizolvarea URSS.

"Răscoala din august"

Conspiratorii s-au adunat din nou la Moscova pentru a lansa ceea ce avea să devină cunoscut sub numele de "răscoala din august". Ei au emis o "Declarație a conducerii sovietice", au declarat starea de urgență și au preluat controlul asupra tuturor posturilor de radio și televiziune de stat. Vicepreședintele Yanayev a emis o proclamație prin care se declara președinte, sub pretextul că Gorbaciov era prea bolnav pentru a-și îndeplini atribuțiile, și a ordonat interzicerea tuturor ziarelor din Moscova care nu susțineau PCUS.

Pe străzile Moscovei au apărut tancuri și mașini blindate pentru a se pregăti pentru rezistența la care se așteptau cei de la linia dură. Președintele rus Elțîn, una dintre primele ținte ale complotiștilor, care a fost cumva ratat într-un prim set de arestări planificate, a apărut în public în dimineața zilei de 19 august 1991 în fața clădirii parlamentului rus. El a emis o declarație prin care a cerut o grevă generală, i-a cerut lui Gorbaciov să se adreseze națiunii și a îndemnat armata să nu ia parte la tentativa de lovitură de stat.

În câteva ore, mii de moscoviți s-au adunat în jurul clădirii parlamentului. Au fost ridicate baricade, iar susținătorii lui Elțîn s-au pregătit de luptă. Brusc, unul dintre batalioanele de tancuri s-a declarat loial lui Elțîn și Rusiei și a luat poziție alături de Elțîn în fața clădirii parlamentului.

Planificatorii loviturii de stat au ordonat apoi unităților militare care nu au trecut de partea lui Elțîn să atace clădirea parlamentului. După o singură ciocnire între un vehicul blindat și o baricadă civilă nu departe de parlament (în care au fost uciși trei susținători ai lui Elțîn), unitățile militare s-au retras. Tentativa de lovitură de stat eșuase.

Conspiratorii au încercat apoi să-l convingă pe Gorbaciov să

vorbească cu ei, dar acesta a refuzat, cerând în schimb să fie eliberat din arestul la domiciliu şi să i se restabilească liniile de comunicare (care fuseseră tăiate de KGB). Neavând altă alternativă, conspiratorii au acceptat.

Gorbaciov a emis o declaraţie în care i-a denunţat pe conspiratori şi i-a demis din toate funcţiile lor. S-a întors la Moscova şi, împreună cu Elţîn, a fost întâmpinat ca un erou în oraş. Toţi conspiratorii - unul singur, Boris Pugo, care s-a sinucis, au fost judecaţi pentru trădare. În mod surprinzător, toţi au fost amnistiaţi în 1994, iar unii dintre ei au fost chiar realeşi în funcţie.

Disoluția PCUS și a Uniunii Sovietice

Sovietul Suprem a luat măsuri pentru a-i înlocui pe șefii unor administrații regionale care au sprijinit tentativa de lovitură de stat. Vechile culori imperiale ruseşti au înlocuit secera şi ciocanul ca nou drapel al Rusiei.

La 24 august, Gorbaciov și-a anunţat demisia din funcţia de secretar general al PCUS, iar la 29 august, Elţîn a emis un ordin care a interzis efectiv partidul în Rusia. PCUS, care a condus Uniunea Sovietică cu o mână de fier din 1917, nu mai exista. Comuniștii de linie dură s-au reorganizat în noi partide, dintre care unele s-au bucurat de un sprijin semnificativ în epoca post-sovietică.

Putsch-ul din august a însemnat, de asemenea, sfârşitul Uniunii Sovietice. Până la sfârşitul anului 1991, unsprezece dintre fostele republici sovietice îşi declaraseră independenţa şi se despărţiseră pentru a-şi forma propriile state suverane.

În cele din urmă, la 8 decembrie 1991, Uniunea Sovietică a fost dizolvată în mod oficial în cadrul unei întâlniri în Belarus între preşedintele statului bielorus Stanislav Şuşkevici, preşedintele statului rus Boris Elţîn şi preşedintele statului ucrainean Leonid Kravciuk.

ULTIMUL "SOVIETIC"

Ultimul Soviet Suprem se reunește la 26 decembrie 1991, pentru a se retrage prin vot. Era un fapt împlinit, de aceea aproape niciunul dintre delegați nu s-a deranjat să participe, așa cum se vede clar în această fotografie.

Uniunea Sovietică a fost dizolvată în mod oficial și înlocuită cu Comunitatea Statelor Independente (CSI). Gorbaciov a denunțat dizolvarea Uniunii Sovietice, dar realitatea l-a depășit și a demisionat. Ultimul Soviet Suprem s-a reunit la 25 decembrie 1991 și a votat pentru a se retrage din viață.

URSS se destrămase și se divizase în unsprezece unități distincte din punct de vedere etnic și rasial: Armenia, Azerbaidjan, Belorusia (redenumită Belarus), Kazahstan, Kirghizia (redenumită Kârgâzstan), Moldova (redenumită Moldova), Rusia, Tadjikistan (redenumit Tadjikistan), Turkmenia (redenumită Turkmenistan), Ucraina și Uzbekistan.

Această despărțire nu a avut loc fără incidente. În decembrie 1994, trupele rusești au invadat republica Cecenia din sudul Rusiei, care își declarase independența în noiembrie 1991.

După un război devastator, în care au fost uciși peste treizeci de mii de oameni, rușii s-au retras în martie 1996. Cecenia a rămas un ghimpe în coasta Rusiei și este sursa unei mari părți a terorismului de

origine islamică din Rusia.

Greutăți economice în urma prăbușirii comunismului

Istoria Rusiei și a multor țări din fostul bloc comunist din Europa de Est, începând cu 1990, a fost una caracterizată de dificultăți economice extreme cauzate de problemele inerente transferului unui sistem economic de la proprietatea de stat la cea privată.

Acest proces, în special în Rusia, a deschis, de asemenea, ușa exploatării economice de către un grup de elită de inițiați care au avut acces la informații importante despre piață înainte ca acestea să devină publice.

Multe dintre aceste persoane din interior - adesea foști membri ai Partidului Comunist - au reușit să câștige averi uriașe în procesul de privatizare a industriilor de stat rusești, cum ar fi sectoarele de furnizare a gazelor și petrolului, cumpărând drepturile și infrastructura la prețuri extrem de mici.

Un număr disproporționat de mare din această nouă clasă de ultra-bogați erau evrei. Potrivit unui articol publicat de Jerusalem Center for Public Affairs în septembrie 1999, afirmația rușilor potrivit căreia "evreii controlează o parte disproporționat de mare din economia rusă și presa rusă are, cu siguranță, o anumită bază reală. Se spune că între 50 și 80% din economia rusă se află în mâinile evreilor, influența celor cinci evrei dintre cele opt persoane numite în mod obișnuit "oligarhi" fiind deosebit de evidentă. (Prin oligarh se înțelege un membru al unui grup mic care exercită controlul într-un guvern.

"Cei cinci oligarhi de origine evreiască sunt Boris Berezovsky, Mihail Friedman, Vladimir Gusinsky, Mihail Khodorkovsky și Alexander Smolensky. Ceilalți oligarhi sunt Vagit Alekperov, Vladimir Potanin și Rem Vyakhirev).

"Poate că cel mai faimos (și, în același timp, cel mai infamant) dintre oligarhi este Boris Berezovsky. La fel ca majoritatea celorlalți oligarhi evrei, Berezovsky controlează industrii din trei domenii critice: extracția și vânzarea unei resurse naturale majore, cum ar fi petrolul, ca sursă de mare bogăție; o mare bancă (utilă

pentru a influența industria și a transfera active în străinătate); și mai multe instituții media importante (utile pentru a exercita influență și a ataca rivalii).

"De asemenea, el controlează o parte semnificativă a companiei aeriene Aeroflot și a industriei auto din Moscova" ("The Role of Politics in Contemporary Russian Anti-Semitism", Betsy Gidwitz, *Jerusalem Letter,* Jerusalem Center for Public Affairs, nr. 414, 15 septembrie 1999).

Dominația evreiască a "oligarhilor" şi rolul acestora în societatea rusă post-sovietică a devenit controversată în Rusia și în afara ei, iar măsurile luate de stat pentru a urmări în justiție persoanele vinovate de cele mai grave excese au dus la acuzații de antisemitism la adresa multor politicieni ruși.

Cea mai mare concentrație de albi de pe Pământ

Populația teritoriilor care formau URSS în momentul dizolvării acesteia a fost estimată la aproximativ 250 de milioane de locuitori.

În 2010, aproximativ 187,5 milioane de persoane locuiau în cele trei state principale care compuneau Comunitatea Statelor Independente (CSI), și anume Belarus (9,5 milioane), Ucraina (46 de milioane) și Rusia (141 de milioane).

Din acest total, cel puțin 160 de milioane sunt de origine europeană albă. Cu toate că, potrivit previziunilor oficiale, populația rusă albă va scădea cu câteva milioane de persoane în primele decenii ale secolului XXI, populația combinată a Europei de Est și a Rusiei "albe" reprezintă în continuare cea mai mare concentrație de europeni de pe planetă.

Acest fapt va juca, fără îndoială, un rol important în desfășurarea evenimentelor din istoria rasială.

CAPITOLUL 68: Schimbarea la față - Imigrația non-albă în ținuturile natale ale albilor

Tema dominantă a istoriei albilor în ultimul sfert al secolului XX a fost imigrația pe scară largă a imigranților din lumea a treia în Europa, Australia, Noua Zeelandă și America de Nord.

Această mișcare de populație - care este aproape exclusiv unidirecțională (de la populația non-albă la populația albă) - a avut loc prin două căi: imigrația legală și ilegală. Oricare ar fi canalul folosit, realitatea este că milioane și milioane de persoane care nu sunt albe au intrat în aceste națiuni care au fost anterior majoritar albe și, dacă nu se inversează această situație, le vor copleși înainte de sfârșitul secolului XXI.

INVAZIA AFRICANĂ A EUROPEI PRIN MAREA MEDITERANĂ

O patrulă italiană de imigranți interceptează o ambarcațiune supraîncărcată, plină de imigranți africani, în largul coastelor Maltei, în Marea Mediterană. În primul deceniu al secolului XXI, sute de mii de africani au încercat să intre în Europa în acest mod. Majoritatea au reușit să rămână în Europa datorită legilor liberale privind "drepturile omului" din Uniunea Europeană.

Europa - Imigrația non-albă crește constant

Potrivit agenției oficiale de statistică a Uniunii Europene (UE), Eurostat (cu sediul la Bruxelles, Belgia), în ianuarie 2009 existau oficial 31.779.900 de "non-naționali" rezidenți în cele douăzeci și șapte de națiuni care alcătuiesc UE (Eurostat, "Total population and resident non-national population by group of citizenship", Migration and Migrant Population Statistics, 2009).

În raportul Eurostat din 2010 privind tendințele migrației se arată că "Dacă ne uităm la distribuția pe continente de origine a cetățenilor din țările terțe care trăiesc în statele membre ale UE, cea mai mare proporție (38,1 %) era reprezentată de cetățeni ai unei țări europene din afara UE-27, în total 7,2 milioane de persoane; dintre acestea, mai mult de jumătate erau cetățeni din Turcia, Albania sau Ucraina.

"Al doilea grup ca mărime a fost cel din Africa (24,6%), urmat de Asia (19,8%), America (16,6%) și Oceania (0,9%). Mai mult de jumătate dintre cetățenii din țările africane care locuiau în UE erau din Africa de Nord, adesea din Maroc sau Algeria. Mulți cetățeni asiatici care nu aveau cetățenia unui stat membru și care trăiau în UE proveneau din Asia de Sud sau de Est, în special din India sau China. Cetățenii Ecuadorului, Braziliei și Columbiei reprezentau cea mai mare parte a neresortisanților din Americi care trăiau în UE" (ibid.).

Aceste cifre nu detaliază, desigur, adevăratele implicații rasiale ale procesului de imigrație în masă care este în curs de desfășurare - deoarece numărătorile Eurostat se bazează doar pe naționalitate și nu pe originea rasială. Prin urmare, orice imigrant din lumea a treia care a dobândit cetățenia UE este considerat cetățean "UE" și este exclus din statisticile privind migrația.

Eurostat a refuzat să furnizeze cifre privind populația în funcție de rasă, dar a adăugat în raportul său din 2010 că "90 % dintre cei care au dobândit cetățenia unui stat membru în 2008 au fost anterior cetățeni ai unor țări nemembre; acest lucru s-a întâmplat în aproape toate statele membre. Ca și în anii precedenți, cele mai mari grupuri care au dobândit cetățenia unui stat membru al UE în 2008 au fost cetățenii din Maroc (64 000, ceea ce corespunde la 9%

din totalul cetăţeniei acordate) şi Turcia (50 000, sau 7%). Comparativ cu 2007, numărul marocanilor care au dobândit cetăţenia UE a crescut cu 7 %, în timp ce numărul turcilor care au dobândit cetăţenia a scăzut cu 10 %. Cea mai mare parte a marocanilor şi-au dobândit noua cetăţenie în Franţa (45 %), Italia (14 %) şi Spania (13 %). Cea mai mare parte a turcilor şi-au dobândit noua cetăţenie în Germania (49%) sau în Franţa (21%)" (ibid.).

Este clar că numărul mare de "noi cetăţeni" - şi, prin urmare, de creştere a populaţiei - din Europa provine din lumea a treia. În plus, majoritatea "noilor" rezidenţi ai UE sunt tineri, ceea ce înseamnă că schimbarea demografică rasială va fi şi mai evidentă pe măsură ce populaţia albă va dispărea din cauza vârstei înaintate.

Majoritate non-albă în Europa de Vest mai devreme de 2050

Imigraţia non-albă în Europa a început în număr semnificativ după anii 1950 şi s-a accelerat considerabil de atunci. Anterior, s-a estimat că, în ritmul imigraţiei şi al ratei de reproducere naturală în rândul imigranţilor din lumea a treia, Europa va deveni majoritar non-albă până în 2090.

Cu toate acestea, noile tendinţe în materie de imigraţie au făcut ca această estimare să devină depăşită. Populaţia de imigranţi albi a crescut exponenţial în anii 1990 şi în primul deceniu al secolului XXI, iar demografii au prezis că Europa de Vest va fi invadată de lumea a treia înainte de anul 2050.

Problema este dublă: imigraţia masivă a populaţiei non-albe şi scăderea natalităţii albilor. Cifrele vorbesc de la sine: în 1998, 3,2% din populaţia Spaniei era "născută în străinătate", conform statisticilor guvernamentale. În 2007 (mai puţin de zece ani mai târziu), cifra era de 13,4 la sută.

Imigraţia islamică şi ratele de reproducere (plătite de sistemul de asistenţă socială al Europei) au făcut ca populaţia musulmană a Europei să se dubleze o dată la şapte ani. În 2009, primele şapte nume de băieţi din Bruxelles, Belgia, au fost Mohamed, Adam, Rayan, Ayoub, Mehdi, Amine şi Hamza.

Portugalia și Spania

În 2007, Portugalia avea 10 617 575 de locuitori, dintre care aproximativ 332 137 erau imigranți legali, majoritatea din lumea a treia. La sfârșitul anului 2003, imigranții legali reprezentau aproximativ 4,1 % din populație. Aceasta este o creștere dramatică, având în vedere că în 1992, doar 1,3 % din populație era născută în străinătate. Aceasta exclude, bineînțeles, un număr semnificativ de imigranți ilegali, al căror număr exact nu este disponibil.

Din 2000, Spania a absorbit peste trei milioane de imigranți, ceea ce a dus la creșterea populației cu 10%. Până în 2005, populația de imigranți din lumea a treia a depășit 4,5 milioane de persoane - marea majoritate fiind marocani, ecuadorieni și columbieni. În acel an, un program de regularizare a crescut populația de imigranți legali cu 700.000 de persoane. Din 2005, populația de imigranți a continuat să crească vertiginos, iar în 2008 se estima că elementul Lumea a Treia ajunsese la 15% dintr-o populație totală de aproximativ 40,5 milioane. Populația imigrantă în creștere este principalul motiv al ușoarei creșteri a ratei de fertilitate din Spania. Din 2002 până în 2008, populația spaniolă a crescut cu 8% - din care 6% erau de origine străină.

REVOLTELE NON-ALBILOR MARCHEAZĂ DISPARIȚIA ALBILOR DIN ORAȘELE FRANCEZE

Franța a suferit de revolte anuale ale populației non-albe încă din anii 1980, dar începând cu 2005, tulburările au căpătat un caracter mai grav.

Acest lucru se datorează faptului că imigranții non-albi au început să

formeze majorităţi în zonele urbane din multe oraşe franceze. Acest lucru, la rândul său, a creat multe zone "interzise" pentru poliţia franceză.

Franţa

Excluzând descendenţii imigranţilor non-europeni deja admişi legal, Institutul Naţional de Statistică francez (INSEE) a estimat că, în 2006, în Franţa existau 4,9 milioane de imigranţi născuţi în străinătate. Aceasta înseamnă că 8% din populaţia din acel an era formată din nou venită în Franţa. La această cifră trebuie adăugat numărul de cetăţeni francezi care sunt descendenţi din a doua sau mai multe generaţii de imigranţi din lumea a treia. În 1999, INSEE a estimat că această cifră era de aproximativ 6,7 milioane.

Conform unui studiu din 2004, existau aproximativ 14 milioane de persoane cu origini străine, definite fie ca imigranţi, fie ca persoane cu cel puţin un părinte, bunic sau străbunic imigrant.

Acestea sunt, desigur, doar cifrele oficiale şi nu includ imigraţia ilegală, care a fost şi continuă să fie substanţială. În 2004, s-a estimat că prezenţa totală a imigranţilor legali şi ilegali în Franţa era de aproximativ 14 milioane de persoane. Având în vedere că, în iulie 2008, populaţia totală a Franţei era de aproximativ 60,8 milioane de locuitori, este o estimare rezonabilă pentru a presupune că, în total, aproximativ 21 sau 22 la sută din populaţie era de origine non-europeană.

Belgia şi Ţările de Jos

Deşi este o ţară mică din punct de vedere geografic, Belgia este una dintre cele mai dens populate ţări de pe continentul european. În iulie 2008, cifrele oficiale estimau că în jur de 10,4 milioane de persoane trăiau pe o suprafaţă de aproximativ treizeci de mii de kilometri pătraţi, iar cel puţin 10% din populaţie era de origine străină.

În Bruxelles, populaţia născută în străinătate reprezintă 28,5 % din cei 970.000 de locuitori ai oraşului. Imigranţii din lumea a treia sunt în principal marocani, turci şi congolezi, aceştia din urmă provenind din fosta colonie belgiană din Africa. În 2008, aproximativ

jumătate din comunitatea marocană avea mai puţin de 15 ani, ceea ce înseamnă că, în timpul vieţii lor, Bruxelles, capitala UE, va fi un oraş cu o majoritate masivă de imigranţi din lumea a treia - şi musulmani.

Conform cifrelor guvernului olandez din 2009, aproximativ 20 % din populaţia Ţărilor de Jos este definită ca având rădăcini "non-occidentale". Aceasta înseamnă aproximativ 3 milioane din totalul de 16,6 milioane de locuitori, dintre care cel puţin un milion şi jumătate sunt musulmani, majoritatea din Turcia şi Maroc. În rândul tinerilor din marile oraşe, cum ar fi Rotterdam, aceşti imigranţi sunt deja majoritari.

SCHIMBĂRI DEMOGRAFICE RASIALE ÎN ŢĂRILE DE JOS

Această scenă de stradă din Amsterdam, Olanda, se repetă în toată Europa. Până în 2005, mai mult de un sfert din toţi copiii de vârstă şcolară din Olanda nu erau albi. Acest lucru înseamnă că, în mai puţin de trei generaţii, olandezii albi vor deveni o minoritate în propria lor ţară.

Germania

În 2007, peste 16 milioane de persoane din Germania nu erau de origine germană (prima şi a doua generaţie, inclusiv moştenirea mixtă). Aceasta reprezintă 20% din totalul populaţiei de 82 de milioane de locuitori. Cu toate acestea, nu toţi aceşti imigranţi erau de origine din lumea a treia, iar estimările arată că între 12 şi 15 % din populaţia rezidentă a Germaniei nu este de culoare albă.

În mod îngrijorător, este mai probabil ca tinerii să fie de origine străină decât bătrânii. Aproximativ 30% din populaţia cu vârsta de 15 ani sau mai mică are cel puţin un părinte născut în

străinătate. În marile orașe, 60 la sută dintre cei cu vârsta de cinci ani și mai puțin au cel puțin un părinte născut în străinătate. Cea mai mare sursă de imigrație non-albă în Germania a fost Turcia, deși legile liberale privind azilul pe care această țară le-a avut până la mijlocul anilor 1990 au încurajat și alte câteva milioane de imigranți non-albi din Africa și Asia.

Marea Britanie

Conform estimărilor oficiale ale Oficiului Național de Statistică (ONS), în 2010, populația Regatului Unit era de puțin peste 61 de milioane de locuitori, dintre care 6 620 200, sau 11 %, erau de origine non-albă.

Cel mai probabil, această cifră este inexactă, deoarece nu include aproximativ un milion de imigranți ilegali care, potrivit estimărilor din surse guvernamentale, erau prezenți în Marea Britanie în 2008, precum și numărul mare de persoane de origine rasială mixtă. Statisticile privind imigrația realizate de profesorul David Coleman de la Universitatea Oxford în 2010 au prezis că britanicii albi vor deveni o minoritate în Marea Britanie până în 2066. În rândul grupurilor de vârstă mai tinere, această oscilație demografică rasială va avea loc chiar mai devreme, a spus el.

În plus, răspândirea pe vârste a populației de imigranți a făcut probabil ca britanicii albi să devină o minoritate în treizeci sau patruzeci de ani. De exemplu, în ianuarie 2001, copiii britanici albi erau o minoritate în Londra, Birmingham și Leicester, trei dintre cele mai mari orașe din Regatul Unit. Un raport din 2007 al Universității din Manchester a afirmat că Birmingham va deveni un oraș cu o minoritate albă până în anul 2027.

În 2005, ONS a publicat un raport în care se spunea că 36% din toate nașterile din Anglia și Țara Galilor nu erau "britanici albi" ("Birthweight and gestational age by ethnic group, England and Wales 2005: introducing new data on births" (Greutatea la naștere și vârsta gestațională în funcție de grupul etnic, Anglia și Țara Galilor 2005: introducerea de noi date privind nașterile), Kath Moser, Office for National Statistics).

Această cifră nu a inclus nașterile din a doua și a treia generație

de mame imigrante. Cifrele publicate de ONS în ianuarie 2009 au arătat că populația musulmană din Marea Britanie a crescut cu peste 500.000 de persoane, ajungând la 2,4 milioane de euro în doar patru ani. Populația lor s-a înmulțit de zece ori mai repede decât restul societății ("Populația musulmană crește de 10 ori mai repede decât cea a restul societății'", The *Times,* 30 ianuarie 2009).

GUVERNUL BRITANIC RECRUTEAZĂ ÎN MOD ACTIV NON-ALBI ÎN MAREA BRITANIE

În anii 1950, guvernul britanic a lansat o politică deliberată de recrutare a persoanelor care nu sunt albe din Caraibe și din alte părți ale Commonwealth-ului pentru a lucra și a se stabili în Marea Britanie. Astfel, jamaicani precum cei de mai sus au găsit locuri de muncă ca șoferi de autobuz în Londra. De atunci, imigrația non-albă în Marea Britanie a continuat.

Austria și Elveția

Potrivit Biroului de statistică austriac, în 2006, în Austria erau 814.800 de străini cu ședere legală. Aceasta reprezenta 9,8% din populația totală de 8,2 milioane de locuitori. Această cifră nu ia în considerare toate naturalizările, care, dacă sunt adăugate la cifra din 2006, dau o populație străină de cel puțin 15 procente. În 2008, 16 % din populația Vienei era de origine din lumea a treia. Prin urmare, o cifră de aproximativ 10 % este cea mai probabilă estimare exactă din

2010.

În 2008, populaţia rezidentă totală a Elveţiei a fost estimată la aproximativ 7,5 milioane de persoane, dintre care cel puţin 1,5 milioane nu erau de origine elveţiană. În timp ce această cifră va include, desigur, locuitori din prima lume, un număr tot mai mare de persoane provin din lumea a treia.

O idee despre amploarea imigraţiei din lumea a treia în Elveţia poate fi obţinută din dimensiunea populaţiei musulmane. În 2006, musulmanii reprezentau oficial 4,3% din populaţie, adică peste o treime de milion de persoane.

În 2009, peste 20 % din totalul persoanelor care locuiau în Elveţia erau cetăţeni străini. Potrivit statisticilor guvernamentale, peste jumătate dintre aceşti străini proveneau din ţări non-europene, ceea ce înseamnă că este probabil ca cel puţin 10 % din populaţia Elveţiei să fie originară din lumea a treia.

Italia şi Grecia

În 2008, populaţia Italiei a fost estimată la aproximativ 60 de milioane de locuitori, iar cifrele oficiale ale guvernului pentru acel an indicau 3,7 milioane de imigranţi legali în ţară, ceea ce reprezintă o creştere de 21,6% într-un singur an. Această cifră reprezenta 6,2 % din totalul populaţiei.

În 2009, alţi 700.000 de imigranţi au intrat în Italia, iar numărul lor a crescut prin reproducere naturală până la punctul în care se estimează că vor ajunge la 10 milioane până în 2020.

Cifrele guvernului grec publicate în 2009 au arătat că, în anul precedent, aproximativ 1,1 milioane de persoane (dintr-o populaţie totală de 11,1 milioane), adică 10 % din totalul rezidenţilor din Grecia, erau născuţi în străinătate. În Atena, această cifră a urcat la 20%.

Danemarca

În 2009, populaţia totală a Danemarcei a fost estimată la 5,4 milioane de locuitori, dintre care, potrivit cifrelor guvernamentale, cel puţin 8 %, adică aproximativ 430 000 de persoane, erau de origine din lumea a treia.

În 1980, mai puţin de 1% din populaţia Danemarcei era formată din imigranţi din lumea a treia, potrivit cifrelor publicate de Serviciul danez de imigraţie.

Potrivit Statisticii Danemarcei, numărul rezidenţilor din ceea ce ei descriu ca fiind ţări "non-occidentale" a crescut cu 520% între 1980 şi 2005, adică cu 268.902 persoane, în timp ce rata de creştere corespunzătoare pentru "occidentali" în aceeaşi perioadă a fost de doar 19,8%, adică 30.000 de persoane.

Aceasta înseamnă că 90% din creşterea totală a numărului de străini rezidenţi în Danemarca provine din lumea a treia.

Scandinavia

În 2009, populaţia Norvegiei a fost estimată la aproximativ 4,7 milioane de locuitori, dintre care aproximativ 10 % (465 300 de persoane) erau fie imigranţi din lumea a treia, fie descendenţi de imigranţi. În ianuarie 2005, populaţia norvegiană de refugiaţi era de peste 107 000 de persoane, adică 2,3 la sută din populaţia acestei ţări.

Imigranţii albi continuă să aibă rate de natalitate mult mai mari decât norvegienii nativi. În 2005, 64.000 de copii s-au născut în Norvegia din doi părinţi născuţi în străinătate, faţă de numai 13.800 de persoane născute din părinţi de origine europeană. În aceste ritmuri de creştere, Norvegia va avea o majoritate non-albă până în anul 2035.

În 2009, populaţia Suediei a fost stabilită la aproximativ nouă milioane de locuitori, dintre care cel puţin 16% erau născuţi în străinătate. Nu toţi aceşti imigranţi erau de origine din lumea a treia, iar numărul real al persoanelor care nu sunt albe a fost estimat la 10 %, adică puţin mai puţin de un milion.

Conform unei estimări din iulie 2008, populaţia totală a Finlandei era de 5,2 milioane de locuitori, dintre care, potrivit cifrelor oficiale, puţin peste 3 % erau străini. Aceste cifre nu includ, bineînţeles, solicitanţii de azil ilegal, dar includ imigranţi din alte ţări ale UE şi din Rusia. Prin urmare, elementul Lumea a Treia este probabil să fie doar puţin mai mic decât totalul de 3 % estimat în 2008.

Acest lucru este pe cale să se schimbe. Potrivit Statisticii Finlandei,

în 2007, 26 050 de persoane au imigrat în Finlanda din ţări străine, dintre care doar 4 000 au venit din ţările UE.

CREŞTEREA ISLAMICĂ ÎN RUSIA

Populaţia musulmană numeroasă din Rusia are o rată de natalitate mult mai mare decât cea a rușilor albi și reprezintă cea mai mare provocare demografică și de securitate pentru Rusia occidentală. Musulmanii din Cecenia și din alte părți au fost responsabili pentru un număr mare de atacuri teroriste de profil înalt la Moscova și în alte orașe din Rusia.

Rusia

Conform recensământului din 2010, populaţia Rusiei era estimată la 142.905.200 de locuitori. Din acest număr, etnicii ruși albi reprezentau 80%, majoritatea populaţiei non-albe fiind concentrată în estul îndepărtat și în sudul ţării.

Acest lucru înseamnă că în Rusia există aproximativ 109 milioane de albi în 2010 și peste 35 de milioane de persoane de alte rase, printre care se numără asiaticii centrali și mongoloizi. Cea mai presantă problemă a Rusiei nu este imigraţia din Africa (deși afluxul crește de la an la an), ci în imigranţii din sudul mixt și din fostele republici sovietice musulmane: georgieni, armeni, azerbaidjeni, tadjici și alţii. În 2009, s-a estimat că în Rusia existau 12 milioane de imigranţi ilegali, majoritatea din aceste regiuni.

S-a prezis că populaţia chineză din partea de est a Rusiei, adică
dincolo de Munţii Ural, va deveni grupul etnic dominant până în anul 2030.

Europa de Est

Statele din Europa de Est au fost, în 2010, cele mai puţin afectate de imigraţia masivă din lumea a treia. Acest lucru se datorează, în primul rând, izolării lor comparative până la momentul căderii Uniunii Sovietice şi daunelor economice cauzate de cinci decenii de comunism. Acest înapoiere economică a dus la societăţi relativ sărace (în comparaţie cu Europa de Vest), care nu au atras imigranţi din lumea a treia. Pe măsură ce aceste naţiuni se dezvoltă şi avansează din punct de vedere economic, acest lucru se va schimba cu siguranţă.

Singurul element semnificativ al populaţiei din afara lumii întâi din aceste naţiuni este reprezentat fie de ţigani, fie de turci, ambele grupuri datând din migraţiile anterioare secolului XXI. Toate cifrele de mai jos erau exacte în 2008, cu excepţia cazului în care se specifică altfel.

Polonia avea o populaţie de puţin peste 38 de milioane de locuitori, dintre care mai puţin de câteva sute de mii erau de origine neeuropeană recentă. Aproximativ 96% din populaţie era poloneză din punct de vedere etnic, iar mai mult de jumătate din restul de 4% erau europeni de altă naţionalitate. Se estimează că între 1,5 şi 2% din restul populaţiei ar fi de origine ţigănească.

Republica Cehă avea o populaţie de aproximativ 10,4 milioane de locuitori, dintre care mai puţin de 100.000 erau de origine recentă din lumea a treia. Se estima că între 250.000 şi 350.000 de ţigani trăiau în statul ceh.

Republica Slovacă avea o populaţie de aproximativ 5,4 milioane de locuitori, dintre care mai puţin de 1 % erau de origine recentă din lumea a treia. Cu toate acestea, populaţia de ţigani a fost estimată ca reprezentând între 5 şi 10 % din populaţie.

Ungaria avea o populaţie de puţin mai puţin de 11 milioane de locuitori, dintre care mai puţin de 1% erau de origine recentă din

lumea a treia. Numărul ţiganilor a fost estimat la peste 600.000, deşi cifrele exacte au fost contestate.

România avea o populaţie de puţin peste 22 de milioane de locuitori, din care aproximativ 92% erau de origine etnică europeană. Restul erau fie ţigani, fie, în mod bizar, chinezi, care aveau o prezenţă identificabilă în capitala Bucureşti.

Majoritatea populaţiei de origine din lumea a treia era fie turcă (10 la sută), fie ţigancă (cel puţin 5 la sută, poate chiar mai mult).

Populaţia Ucrainei era de aproximativ 46 de milioane de locuitori, dintre care mai puţin de 2 % erau de origine non-europeană. Belarus este un alt fost stat sovietic care se învecinează cu Ucraina. Avea o populaţie de aproximativ 10,3 milioane de locuitori, dintre care mai puţin de 1% erau de origine non-europeană.

Moldova avea o populaţie totală de aproximativ 4,4 milioane de locuitori. Mai puţin de 2% din populaţie era de origine non-europeană, potrivit guvernului acestei ţări.

Cele şase părţi constitutive ale fostei Iugoslavii aveau, în 2010, o populaţie de imigranţi originari din lumea a treia extrem de redusă, estimată la mai puţin de 1 %. În 2002, Slovenia avea o populaţie de puţin peste două milioane de locuitori, dintre care mai puţin de 1 % erau identificaţi ca fiind de altă origine decât slovenă. Toate statele baltice - Estonia (1,3 milioane de locuitori), Letonia (2,3 milioane de locuitori) şi Lituania (3,3 milioane de locuitori) - aveau o populaţie din lumea a treia de mai puţin de 1 % în 2009.

CANADA ÎȘI VA PIERDE STATUTUL DE ȚARĂ MAJORITAR ALBĂ PÂNĂ ÎN 2050 ȘI POATE CHIAR MAI DEVREME

O procesiune de imigranți chinezi pe o stradă principală din Canada, în 2009, ilustrează schimbările demografice rasiale în curs de desfășurare în această țară. Dacă se mențin nivelurile actuale de imigrație și de reproducere naturală, Canada își va pierde statutul de stat majoritar alb până cel târziu în 2050, probabil chiar mai devreme.

Canada

Potrivit estimărilor guvernului canadian, populația totală a acestei națiuni a ajuns la puțin peste 34 de milioane de locuitori în 2010, un salt uriaș față de cele 28 de milioane din 1996. Imigrația din Lumea a Treia se află aproape exclusiv în spatele acestei creșteri a populației. În Canada, imigranții din lumea a treia sunt numiți "minorități vizibile" și, conform recensământului din 2006, numărul acestora crește de cinci ori mai repede decât cel al populației în ansamblu.

În cei cinci ani dintre 2001 și 2006, populația din lumea a treia a crescut cu 27,2%, ajungând la aproape 5,1 milioane de persoane, majoritatea provenind din China, Filipine și India. În 2009, imigranții din lumea a treia reprezentau 42,9% din locuitorii din Toronto și 41,7% din populația din Vancouver.

În 2007, aproape 20 % din populația Canadei s-a născut în altă parte, iar proiecțiile oficiale ale guvernului arată că, până în 2031,

33 % din populaţia ţării va fi de origine imigrantă din lumea a treia.

Cel mai probabil, această cifră este subestimată, deoarece nu a fost luată în considerare rata de reproducere mai mare a locuitorilor din lumea a treia. În realitate, Canada îşi va pierde majoritatea populaţiei albe până în 2040.

INVAZIA ILEGALĂ A LATINO-AMERICANILOR ESTE GATA SĂ TRANSFORME AMERICA ÎNTR-O ŢARĂ DIN LUMEA A TREIA

Un mexican a fost fotografiat în timp ce urca peste graniţa dintre SUA şi Mexic. Imigraţia ilegală din America Latină este cea mai mare problemă demografică a Americii, şi, dacă se permite să continue în, o mare parte din SUA va fi transformată într-o ţară din lumea a treia în câteva decenii.

America

Conform recensământului din 2010 din SUA, populaţia totală a Americii era de 310 233 000 de locuitori. Din acest număr, conform recensământului, 246.630.000 erau "doar albi", 39.909.000 erau "doar negri", 3.188.000 erau "doar indieni americani şi nativi din Alaska", 14.415.000 erau "doar asiatici", 592.000 erau "doar nativi din Hawaii şi alte insule din Pacific",", 5 499 000 erau de "două sau mai multe rase", 49 726 000 erau de "origine hispanică" (deşi raportul avertiza că "Persoanele de origine hispanică pot fi de orice rasă") şi că categoria "Nu sunt hispanici, doar albi" număra 200 853 000

(Tabelul 11. "Proiecţii ale populaţiei rezidente în funcţie de rasă, statutul de origine hispanică şi vârstă: 2010 şi 2015", Biroul de recensământ al SUA, Statistical Abstract of the United States: 2011).

Această ultimă cifră este cea care se apropie de populaţia albă reală a SUA, ceea ce înseamnă că elementul de origine europeană din populaţia americană era de 64% la începutul anului 2010. Aceasta reprezintă un declin dramatic faţă de 1960, când albii reprezentau 88% din populaţia SUA (158.831.732 de persoane dintr-un total de 179.323.175).

Această cifră ascunde un factor şi mai grav pentru viitorul Americii albe, şi anume faptul că, în 2009, majoritatea naşterilor vii din această ţară au avut loc în afara albilor. În 2009, albii non-hispanici reprezentau puţin mai puţin de jumătate din toţi copiii de trei ani, care a fost cel mai tânăr grup de vârstă indicat în sondajul Biroului de recensământ.

Cu doar zece ani mai devreme, mai mult de 60% dintre copiii din această grupă de vârstă erau albi. Potrivit datelor din 2010, pentru prima dată, numărul bebeluşilor non-albi cu vârsta sub doi ani a fost mai mare decât cel al bebeluşilor albi.

Datele au arătat că, în 2009, douăsprezece state şi Districtul Columbia aveau o populaţie albă sub 50% în rândul copiilor sub cinci ani: Hawaii, California, New Mexico, Texas, Arizona, Nevada, Florida, Maryland, Georgia, New Jersey, New York şi Mississippi. Doar cu zece ani mai devreme, "doar" şase state şi Districtul Columbia aveau majorităţi non-albe.

Această creştere masivă se datorează aproape exclusiv imigraţiei, în principal din Mexic, America Centrală şi de Sud şi alte ţări din lumea a treia. Un raport din august 2008 al Biroului de recensământ al SUA (USCB) a estimat că, până în 2042, albii din America vor fi o minoritate absolută.

Proiecţiile demografice făcute de USCB în 2008 au prezis că americanii albi vor reprezenta 68% din populaţie în 2010. Această estimare era cu 4 procente mai mică decât cea estimată, iar dacă se ia în considerare faptul că persoanele care nu sunt de culoare albă au devenit majoritare la naşterile vii în 2009, este probabil ca până şi

data limită de 2042 să fie optimistă. Singura veste ușor pozitivă pentru americanii albi din USCB este că, deși procentul lor din totalul populației va scădea în continuare, numărul lor real va rămâne relativ constant timp de câteva decenii.

Totuși, după anul 2050, va avea loc un declin brusc și dramatic, pe măsură ce bătrânețea își va lua tributul natural (cu excepția cazului în care rata natalității albilor va crește).

Australia

În 2007, populația Australiei era de 21 de milioane de locuitori, cu 2 milioane mai mult decât în urmă cu cinci ani. Aproape toată această creștere a fost generată de imigrația din lumea a treia.

În timpul recensământului din 2006, 1 696 568 de rezidenți australieni au declarat că au origini strămoșești din Asia Centrală, Asia de Sud, Asia de Sud-Est sau Asia de Est, fie singuri, fie în combinație cu o altă ascendență. Aceasta reprezintă aproximativ 8,1 la sută din totalul populației.

Între 1984 și 1995, 40% dintre toți imigranții care au intrat în Australia au fost de origine asiatică. În august 2003, un ziar a dezvăluit că 14 la sută dintre locuitorii din Perth, unul dintre cele mai mari orașe din Australia, s-au născut în Asia de sud-est.

Mai mult de jumătate din populația suburbiilor din centrul orașului, cum ar fi Highgate și East Perth (enclave vietnameze bine cunoscute), s-a născut în afara Australiei. La nivelurile actuale, tendințele demografice arată că Australia va avea cel puțin 27 % de asiatici până în 2025.

MOSCHEEA DIN SYDNEY SIMBOLIZEAZĂ IMIGRAȚIA LUMII A TREIA ÎN AUSTRALIA

Cea mai mare moschee din Australia, denumită în mod deliberat "Auburn Gallipoli" (după bătălia din Primul Război Mondial în care trupele australiene au fost înfrânte în încercarea de a invada Imperiul Otoman islamic), este situată în Sydney, New South Wales.

Potrivit Biroului Australian de Statistică, la jumătatea anului 2006, în Australia existau 4.956.863 de rezidenţi născuţi în afara Australiei, reprezentând 24% din populaţia rezidentă australiană.

Această cifră a inclus persoane născute în următoarele ţări: China (cu excepţia Hong Kong, Taiwan şi Macao), 279.447; Vietnam, 180.352; India, 153.579; Filipine, 135.619; Malaezia, 103.947; Liban, 86.599; Sri Lanka, 70.908; Indonezia, 67.952; Fiji, 58.815; Pakistan, 19.768; şi Bangladesh, 13.751.

Numărând imigraţia din Asia şi Orientul Mijlociu şi scăzând populaţia aborigenă, încă nesemnificativă din punct de vedere numeric populatie aborigenă, elementul din lumea a treia al Australiei reprezenta aproximativ 12% din populaţia totală a ţării şi creştea rapid. Având în vedere ratele de reproducere din Lumea a treia şi reducerea naturală a populaţiei din Lumea întâi, Australia va fi aproape de o populaţie majoritară din Lumea a treia cu mult înainte de

2050.

Noua Zeelandă

În iunie 2008, populaţia totală a Noii Zeelande era de 4,27 milioane de locuitori, conform datelor oficiale ale guvernului. În anul calendaristic precedent, populaţia crescuse cu 40 300 de persoane, adică cu 1 %. În 2008, aproximativ 68% din populaţie provenea din prima lume.

În ritmul actual de imigraţie, se estimează că, până în 2026, populaţia din Noua Zeelandă va scădea la mai puţin de 60 % din populaţia din prima lume. Elementul maori, stabilit la 14% în 2006, nu va creşte dramatic, iar marea majoritate a creşterii populaţiei non-albe va proveni din imigraţie.

În iunie 2006, Statistics New Zealand (SNZ), biroul guvernamental oficial de recensământ, a estimat că populaţia asiatică va creşte de la 400.000 la cel puţin 790.000 de persoane până în 2026. Calculat din 2001 până în 2021, SNZ a declarat că populaţia asiatică va creşte cu 145%, de la 270.000 la 670.000 de persoane.

Cu toate acestea, repartizarea vârstei în rândul populaţiei se va schimba radical după 2026. Conform proiecţiilor recensământului din 2001, până în 2021, copiii europeni vor reprezenta 63% din totalul copiilor din Noua Zeelandă, faţă de 74% în 2001.

Recensământul din 2006 a arătat că numărul persoanelor de origine asiatică a crescut cu 48,9% faţă de 2001. Această creştere spectaculoasă a făcut ca persoanele de origine asiatică să depăşească popoarele din Pacific ca al treilea grup etnic ca mărime, iar demografii cred că persoanele de origine asiatică îi vor depăşi pe maori ca al doilea grup ca mărime în următorii douăzeci de ani.

Având în vedere ratele crescute ale imigraţiei, natalitatea naturală a populaţiei autohtone şi a imigranţilor din lumea a treia şi populaţia din lumea întâi în scădere continuă este probabil ca Noua Zeelandă să îşi piardă statutul de populaţie majoritară din prima lume înainte de anul 2050.

Declinul global al albului

Cifrele şi proiecţiile privind populaţia rasială, aşa cum au fost prezentate mai sus, înseamnă că, dacă nu se opreşte şi nu se inversează imigraţia în masă, Europa de Vest, America de Nord, Australia şi Noua Zeelandă vor înceta să mai fie majoritar albe înainte de anul 2060.

Creşterea exponenţială şi explozivă a populaţiei non-albe de pe glob - care se dublează la fiecare treizeci de ani - înseamnă că, până în anul 2100, doar 3 la sută din populaţia globului va fi albă - o scădere dramatică faţă de 1900, când albii reprezentau 30 la sută din populaţia globului.

CAPITOLUL 69: Ragnarök-căderea apropiată a Occidentului

Cititorii care au perseverat până aici vor fi văzut până acum că toate marile evenimente ale istoriei au o bază rasială. Fluxul și refluxul istoriei este produsul schimbărilor rasiale și subrasiale, al cuceririlor triburilor sau naţiunilor între ele, al schimbării terenurilor între etnii.

Odată ce acest fir comun și această cauză subiacentă sunt înţelese, istoria nu mai pare a fi un amalgam fără sens de evenimente aparent fără legătură, ci se sudează într-un flux conectat și, în cele din urmă, previzibil. Înţelegerea bazei rasiale a evenimentelor mondiale îi permite cititorului să prezică viitorul pe baza a ceea ce este deja cunoscut. Acest lucru este deosebit de relevant în lumina faptelor care au fost trecute în revistă în capitolul anterior. Numărul tot mai mare de non-albi care inundă Europa, America de Nord, Australia și Noua Zeelandă va duce la schimbarea naturii și formei acestor societăţi. În termeni practici, acest lucru înseamnă că civilizaţia europeană, așa cum s-a dezvoltat începând cu Paleoliticul târziu, acum aproximativ douăzeci și șapte de mii de ani, va dispărea. Ea va fi înlocuită de o cultură și o civilizaţie care să reflecte caracterul și normele noii populaţii din Lumea a Treia. Această predicţie este întemeiată pe fapte, nu pe conjecturi. Deja, efectele schimbării rasiale în societatea occidentală pot fi văzute de cei care au curajul să privească.

STAȚIA CENTRALĂ DIN MICHIGAN - PORT-DRAPEL AL VIITORULUI AMERICII

Conform recensământului american din 2010, 90% din populația din Detroit nu era de culoare albă. Acest procent este și mai mare în centrul orașului. O populație imensă de non-albi, combinată cu falimentul, criminalitatea, degradarea și atacurile anuale cu incendii, au transformat Detroit - cândva principalul centru industrial auto din SUA - într-o ruină.
Cauza a fost identică cu cea care a distrus civilizațiile antice: înlocuirea populației albe cu non-albi. Deasupra se află gara Michigan Central Station, care a fost principala gară din Detroit. Astăzi este o ruină imensă cu mai multe etaje, care se ridică ca un monument sinistru și tăcut al marelui oraș de odinioară, ai cărui locuitori albi au fugit de mult timp.

Belgia și Africa Subsahariană

Există persoane care resping astfel de previziuni ca fiind lipsite de importanță. O astfel de opinie este lipsită de viziune. Dacă Lumea a treia se mută în masă pe pământurile din Lumea întâi, iar populația din Lumea întâi dispare, atunci tot ce se va întâmpla este că întregul glob va aluneca spre statutul de Lumea a treia.

Aceasta nu este o stare de lucruri dezirabilă, nici pentru prima, nici pentru lumea a treia. Africa Subsahariană este cel mai înapoiat continent de pe glob. Un celebru raport al Băncii Mondiale din 1989, care se ocupa de nivelurile de dezvoltare de pe acest continent, a raportat că întreaga Africă Subsahariană (cu excepția statelor arabe bogate în petrol și a ceea ce era atunci Africa de Sud condusă de albii) avea un produs intern brut (PIB) mai mic decât cel al unei mici țări europene, Belgia.

Perspectiva ca această sărăcie și haos social să fie transferate în prima lume prin imigrație în masă este un lucru căruia oamenii de bunăvoință din toate rasele ar trebui să se opună.

IMIGRAȚIA MUTĂ SĂRĂCIA DIN LUMEA A TREIA ÎN PRIMA LUME

În ciuda faptului că trăiesc pe cel mai bogat continent din lume (din punct de vedere al resurselor naturale), africanii trăiesc într-o sărăcie cruntă. Acest lucru, combinat cu ratele iresponsabile de reproducere, îi determină pe mulți africani să caute condiții mai bune, fugind în țările albe.
Rezultatul final, după cum arată statisticile, este că condițiile din lumea a treia care însoțesc o populație din lumea a treia sunt reproduse în acele țări din lumea întâi în care aceștia fug.

Discordanţă socială

Semnele a ceea ce sociologii numesc "discordanţă socială" sunt deja vizibile pentru orice observator obiectiv. Există, de exemplu, dovezi copleşitoare care dovedesc o legătură clară între rasă şi criminalitate. Activitatea infracţională este unul dintre cei mai proeminenţi dintre toţi indicatorii sociali şi serveşte ca o fereastră în societate care reflectă un număr mare de factori, cum ar fi statutul social şi alienarea socială.

În fiecare naţiune din Lumea Întâi care are un element semnificativ de imigranţi din Lumea a Treia, rata criminalităţii în rândul elementelor non-albe ale populaţiei este semnificativ mai mare decât în rândul albilor.

Acest fenomen apare în format identic în fiecare naţiune, fără greş. Apologeţii liberali pretind că această rată ridicată a criminalităţii în rândul populaţiei non-albe apare din cauza "privaţiunilor", "discriminării", "moştenirii sclaviei" (în SUA), "rasismului"; şi o multitudine de alte motive care aproape întotdeauna îi fac responsabili pe albi într-un fel sau altul. Bineînţeles, nu există niciodată vreo încercare de a explica ce cauzează această "deprivare" în naţiunile care nu au "moştenirea rasismului" sau o istorie a colonialismului.

Înapoierea Africii, de exemplu, la care s-a făcut referire mai sus, este inexplicabilă atunci când se ia în considerare istoria Etiopiei. Acest stat african nu a fost niciodată ocupat sau condus de o naţiune străină şi a avut propria sa structură oficială de stat cel puţin din primul secol d.Hr. Prin urmare, este mai vechi decât orice stat european oficial, dar Etiopia este încă clasificată ca fiind o "naţiune în curs de dezvoltare".

Etiopienii care au emigrat în ţările europene au o rată de condamnare penală la fel de mare ca şi imigranţii din fostele colonii europene. În SUA, cifrele oficiale din 2005 au arătat că peste 68% din populaţia penitenciară nu era albă (negri şi hispanici). Conform studiilor realizate de "The Sentencing Project" (un grup de susţinere liberală), în orice zi, mai mult de unul din opt bărbaţi de culoare în vârstă de 20 de ani se află în închisoare.

Acest lucru a creat o criză politică, deoarece multe state americane au legi care interzic votul infractorilor condamnați. Potrivit rapoartelor mass- media, aproximativ 14% (sau peste 1,5 milioane de persoane) dintre bărbații de culoare au fost privați de dreptul de vot din cauza legilor privind infractorii.

Rate similare de încarcerare au fost reproduse și în alte țări din prima lume, în special în Franța, unde în mai 2008 a fost dezvăluit faptul că 70 % din populația închisorii era musulmană. Având în vedere că nu toți imigranții non-albi din Franța sunt musulmani, populația totală a închisorilor non-albe din Franța trebuie să fi fost chiar mai mare.

Mobilizare rasială non-albă

Un alt indicator ferm al discordanței sociale în creștere în societatea occidentală este fenomenul tot mai mare al mobilizării rasiale a persoanelor care nu sunt albe. Aceasta cuprinde o gamă largă de activități care variază de la acțiuni afirmative la instituții culturale etnocentrice și activism politic. Singura caracteristică dominantă a acestui fenomen este că participanții, și susținătorii lor înfocați din rândul liberalilor albi, ar fi îngroziți dacă albii ar încerca să reflecte oricare dintre aceste activități.

Instituții politice separate pentru populația indigenă

Guvernul canadian a acordat drepturi politice distincte amerinzilor în conformitate cu Legea indienilor din 1951, care permite indienilor canadieni să definească singuri cine este membru al unei "bande" (sau trib), probabil pe criterii de descendență (cu alte cuvinte, pe criterii rasiale).

De asemenea, legea prevede rezervații indiene asupra cărora guvernul federal are o autoritate limitată sau nu are nicio autoritate. Există peste șase sute de "consilii regionale" indiene care răspund în mod specific nevoilor comunității respective. Numai indienii canadieni pot vota și pot fi aleși în aceste consilii.

În martie 1993, Cree-Naskapi din Quebec și Sechelt Band din Columbia Britanică au devenit în mod oficial autonome, cu statut de municipalitate și responsabilitate în fața unui electorat exclusiv "indigen".

În 1999, guvernul canadian a stabilit un teritoriu federal, creat din Teritoriile de Nord-Vest, numit Nunavut. Acest stat, cu o dimensiune geografică egală cu cea a Europei de Vest, este destinat în mod special poporului Inuit (cunoscut și sub numele de "eschimoși"). Nunavut înseamnă "pământul nostru" în limba inuit.

Rezervațiile indiene din America sunt mult mai cunoscute. Există aproximativ 310 astfel de teritorii, care împreună reprezintă 2,3% din suprafața Statelor Unite. Aceste rezervații se află sub ceea ce se numește "suveranitate tribală", ceea ce înseamnă că indienii au dreptul de a se autoguverna. Aceștia sunt recunoscuți în mod oficial ca "națiuni naționale dependente", iar unul dintre triburi, Navajo, conduce un teritoriu a cărui suprafață este echivalentă cu cea a statului Virginia de Vest.

În Australia, aborigenii beneficiază de un tratament preferențial. Aceștia dispun de un număr mare de asociații organizate exclusiv pe criterii rasiale, cum ar fi Aboriginal Law Council, National Aboriginal Community Controlled Health Organization, un număr mare de cooperative aborigene și, bineînțeles, un întreg departament guvernamental dedicat administrării afacerilor lor. Legea privind titlul de proprietate nativă din 1993 a permis aborigenilor să revendice în mod oficial terenuri pe motive "ancestrale" (adică rasiale). Până în primul deceniu al secolului XXI, aproape 13% din teritoriul australian a fost cedat aborigenilor.

Desigur, nu este nimic greșit în mod inerent în conceptul de popor indigen care are dreptul la propriul teritoriu, precum și la instituții politice care să se ocupe de interesele propriilor comunități.

Adevărata problemă este că aceste drepturi, dacă ar fi fost revendicate de europeni albi oriunde în lume, ar fi fost, în climatul politic de la începutul secolului XXI, respinse ca fiind "rasiste". Este un caz evident de standarde duble, în care celor care nu sunt albi li se acordă drepturi care le sunt refuzate albilor - chiar dacă popoarele europene sunt la fel de indigene în țările lor de origine ca orice popor din lumea a treia.

Organizații politice non-albe

Un alt exemplu al standardelor duble flagrante aplicate pe

motive rasiale este existența unui număr mare de grupuri de interese care se limitează în mod deschis la rasă - doar pentru cei care nu sunt albi, desigur.

În Congresul SUA, există un "Black Congressional Caucus", înființat în mod oficial și deschis doar negrilor. Există două caucus hispanici: "Congressional Hispanic Caucus" pentru hispanici Democrați, iar "Congressional Hispanic Conference" pentru republicanii hispanici. În 1994, a fost creat un "Congressional Asian Pacific American Caucus" pentru asiatici și insularii din Pacific.

Această organizare pe criterii vădit rasiale nu se limitează la Congresul SUA. Din punct de vedere social, există canale de televiziune rezervate exclusiv negrilor ("Black Entertainment Television") și un concurs de Miss Black America. Printre alte organizații de negri se numără Asociația Psihologilor Negri, Asociația Asociaților Negri pentru Prelucrarea Datelor, Asociația Internațională a Actuarilor Negri, Asociația Națională a Veteranilor Negri, Asociația Națională a Contabililor Negri, Asociația Națională a Jurnaliștilor Negri, Asociația Națională a Negrilor din Justiția Penală, Asociația Națională a Fermierilor Negri, Asociația națională a studenților negri la drept, Asociația națională a MBA-urilor negre, Asociația națională a asistentelor medicale negre, Asociația națională a polițiștilor negri, Conferința națională a avocaților negri, Organizația națională pentru promovarea profesională a chimiștilor și inginerilor chimiști negri, Organizația națională a femeilor negre din domeniul aplicării legii, Societatea națională a inginerilor negri și multe altele. Sunt, de fapt, prea multe pentru a le enumera aici.

Aceste organizații exclusiviste din punct de vedere rasial au fost reproduse în Canada și în majoritatea națiunilor europene, unde există o populație semnificativă de imigranți non-albi. Ca și în cazul problemei revendicărilor de terenuri indigene, orice încercare a albilor de a forma un "White Congressional Caucus" sau o "Asociație a fermierilor albi" ar fi respinsă și atacată ca fiind "rasistă", în atmosfera corectă din punct de vedere politic de la începutul secolului XXI.

Jews! Don't mix-in-match!

Intermarriage is suicide — national and personal! There is no surer way to destroy the Jewish people than to marry out of the faith. Unchecked, the present trend of young Jewish boys and girls to choose mates of other or no religious affiliations will slowly but surely wipe out the unique Jewish identity. The values and principles which contributed so much to contemporary culture and civilization will vanish from the face of the earth. The accumulated experiences of three thousand years, the rich heritage of a people, all of which are rightfully yours, are being ignobly ignored and cast aside. What a pity! What a waste! What a shame!

JEWISH IS BEAUTIFUL

Do you realize what you are throwing away? A way of life that has given to the world some of its highest ideals of ethics and morality. A love for learning and education that has produced some of the world's greatest minds. A rock-bound faith that has enabled an oppressed and persecuted people to endure and preserve its identity far longer than almost any other nation. Where else, in today's world, can you find such strength, such beauty, such nobility of spirit? What can you hope to gain in exchange for this faith of your fathers? How can you so lightly discard that which your ancestors have so often sacrificed their lives for?

COME, LET US REASON TOGETHER

True, strange winds are blowing these days. Different values, different ideals. You may have troubling questions about Judaism and Jewishness. Perhaps you have not had sufficient opportunity to learn about your heritage, to understand and appreciate the riches it holds in store for you. So let us talk together. After all, this is not a matter for hasty decisions. We know. For over 30 years we have counseled many others with similar problems — **and many have thanked us for the guidance we have been able to give them.**

Obviously, we force no one to do anything against his will. We shame no one. We merely talk — explaining, illustrating, illuminating . . . and the ultimate decision is yours.

ONE FINAL WORD

If this message affects you directly, please take it to heart. If it applies to a relative or friend, urge him to contact us, or contact us yourself — we can probably help you determine how to deal with the problem. If it has no immediate application to you or yours, but you agree with our objectives, please help us in our efforts to bring this message to the broad American Jewish community. Advertising is expensive — but there is no better way to reach our lost or wavering brethren. Your contribution is tax deductible, and any amount will be welcome.

JEWS! BE JEWISH!

Gentlemen: I applaud your efforts to strengthen the Jewish identity of our youth. Enclosed is my contribution in the amount of $_____

☐ Please send further literature on your activities.

Name_____

Address_____

City_____

State_____ Zip_____

Make checks payable to Natl. Comm. for Furtherance of Jewish Education 824 Eastern Parkway, Brooklyn, N.Y. 11213.

Jews! Be Jewish!

a division of

National Committee for Furtherance of Jewish Education

824 Eastern Parkway, Brooklyn, N.Y. 11213 Phone (212) PR 8-4600

Founded 1941

Gilbert Aronowitz • J. James Plesser • Herman H. Cohen, *Presidium*

Samuel C. Rubin, *Chairman of the Board* • Rabbi Jacob J. Hecht, *Executive Vice President*

Un anunț publicitar publicat în ziarul evreiesc Jewish Press *din 26 ianuarie 1973, de către o organizație numită "Evrei! Fiți evrei". Anunțul subliniază în mod corect faptul că cultura evreiască va dispărea dacă evreii vor continua să se căsătorească în afara religiei și poporului lor. Amestecul, se spune în anunț, va duce la dispariția evreilor. Acest principiu este absolut sănătos și corect. Dacă evreii, sau orice alt grup, caută să își păstreze identitatea, trebuie să evite integrarea. Cu toate acestea, standardele duble implicate aici sunt evidente: niciun ziar comercial nu ar publica un anunț publicitar care să îi îndemne pe albi să se căsătorească doar cu alți albi pentru a păstra identitatea albă.*

Luni de istorie rasială

În SUA și în Marea Britanie, lunile dedicate oficial Istoriei negrilor au devenit o parte integrantă a calendarului cultural până la sfârșitul secolului XX. În plus, SUA au dobândit, de asemenea, o

Lună a istoriei filipinezilor americani, o Lună a patrimoniului național hispanic, o Lună a patrimoniului evreiesc american, o Lună a patrimoniului național tibetan american și o Lună a patrimoniului portorican. Fiecare dintre aceste luni de celebrare a primit recunoaștere din partea statului și sunt subvenționate de către contribuabili. Cu toate acestea, nu a fost luată în considerare o "Lună a istoriei albilor".

PE MĂSURĂ CE SE SCHIMBĂ DATELE DEMOGRAFICE RASIALE, LA FEL SE SCHIMBĂ ȘI INTERPRETAREA CULTURALĂ A ISTORIEI ȘI A SOCIETĂȚII

Denaturarea istoriei a însoțit schimbarea demografică rasială: posterul (de mai sus) a fost unul dintre cele câteva distribuite pe scară largă în școlile americane care susțineau că generalul punic Hannibal era un african de culoare. O monedă contemporană (mai jos) arată caracteristicile sale rasiale reale. Pe măsură ce numărul persoanelor care nu sunt de culoare albă crește, o cantitate tot mai mare de distorsiuni istorice similare au avut loc în instituțiile de învățământ din Occident.

Civilizația occidentală în pericol

O civilizație se ridică și se prăbușește în funcție de omogenitatea sa - sau nu - și dacă populația fondatoare continuă sau nu să fie elementul majoritar dominant în societate. Istoria a arătat, de nenumărate ori, că atunci când populația fondatoare a oricărei societăți se schimbă sau își pierde poziția majoritară dominantă, atunci cultura și natura societății respective se schimbă în consecință.

Există patru căi prin care populația unei națiuni poate dispărea:

1. Obliterarea în război;
2. Înghițirea teritoriilor sale prin imigrația determinată de forța de muncă;
3. amestecul fizic cu noii veniți; și
4. O scădere a natalității, combinată cu factorii doi și trei de mai sus.

Mesopotamia antică, Egiptul, Grecia și Roma au dispărut pentru că aceste civilizații au permis ca teritoriile lor să fie invadate de noii veniți, iar același scenariu se repetă și în națiunile occidentale actuale. Dacă tendințele demografice nu vor fi controlate, albii vor fi o minoritate în America de Nord, Europa, Australia și Noua Zeelandă înainte de sfârșitul secolului XXI. După aceea, va fi doar o chestiune de timp până când rasa albă va dispărea complet.

Ragnarök - Căderea zeilor

În mitologia nordică, sfârșitul lumii a venit în Ragnarök, o serie de dezastre și o mare bătălie care au dus la distrugerea lumii. Această profeție străveche pare să se adeverească. Dacă nu se va produce o schimbare conștientă și hotărâtă a tendințelor politice, demografice și societale actuale, sfârșitul civilizației occidentale pare iminent, deoarece aceasta este copleșită de un val de imigrație din lumea a treia.

Aceasta este marea lecție a istoriei. Fie ca ea să nu cadă în urechi surde.

POSTSCRIPT: Apelul final sau, ce se poate face?

În legenda nordică Ragnarök, o nouă lume apare după ce lumea este scufundată în foc și apă, iar în noua lume, zeii și oamenii trăiesc în pace pentru totdeauna.

În lumea reală, lucrurile nu sunt atât de simple. Atunci când civilizațiile albe din lumea antică au fost invadate, au existat întotdeauna noi teritorii și noi pământuri care trebuiau deschise. Când Mesopotamia a căzut, a apărut Egiptul. Când Egiptul a căzut, a apărut Grecia clasică. Când Grecia clasică a căzut, a apărut Roma. Când Roma a căzut, au apărut statele europene. Apoi a fost deschisă Lumea Nouă, iar America de Nord, Australia și Noua Zeelandă au fost adăugate ca teritorii albe.

Acum, însă, toate acestea sunt amenințate de imigrația masivă din lumea a treia. Nu mai există teritorii sau pământuri noi care să fie deschise. Este ultimul apel pentru civilizația albă occidentală.

Poate supraviețui Occidentul? Răspunsul simplu este da, cu condiția să se ia câteva măsuri de bază.

1. În primul rând, albii trebuie să aibă mai mulți copii. Toate celelalte activități politice sunt lipsite de sens fără acest element fundamental. Istoria, politica și afacerile umane sunt produsul demografiei. Eșecul de a se înmulți este pedepsit de natură cu dispariția.

2. Activitatea politică trebuie să fie îndreptată spre trezirea cât mai multor europeni albi la realitatea rasială și la faptul că aceasta stă la baza evenimentelor mondiale.

3. Această activitate politică trebuie să se desfășoare întotdeauna în limbajul timpului. Toate încercările de necrofilie politică (care încearcă să recreeze anumite perioade de timp din trecut, cum ar fi Ku Klux Klan/Confederația sau Germania național-socialistă) sunt sortite eșecului. Epoca "supremației albe" a dispărut, iar toate încercările de a o recrea sunt prostești. Rasa albă va trăi sau va muri în secolul XXI, și nu în secolele trecute.

4. Această activitate politică trebuie să se desfășoare întotdeauna într-un limbaj, în termeni și cu o prezentare rezonabilă, moderată și acceptabilă din punct de vedere social. La urma urmei, nu este nimic greșit în a cere pentru națiunile din Lumea a Treia aceleași drepturi care sunt acordate tuturor națiunilor din Lumea a Treia (libertatea față de colonizare și dreptul la autodeterminare) pentru națiunile din Lumea I. Este, de fapt, pe deplin rezonabil și normal.

5. Această activitate politică nu trebuie să se limiteze "doar" la publicarea unor cărți, site-uri web sau reviste. Este un non sequitur să susții că "nu există politicieni care să susțină interesele albilor" atunci când cei care fac această plângere nu sunt implicați în politica practică. Bineînțeles că nu vor exista politicieni pro-albi dacă toate persoanele conștiente din punct de vedere politic care sunt pro-albi, nu fac campanie și nu candidează.

6. Realismul politic trebuie să fie cuvântul de ordine pentru toți activiștii. Prea mulți intră în politică cu așteptări false de victorie instantanee și se epuizează atunci când gloria așteptată nu se materializează. Activiștii trebuie să fie conștienți de faptul că viziunea rasială asupra lumii este contrară la aproape un secol de îndoctrinare stângistă. Mass-media este, în cea mai mare parte, complet ostilă și în mâinile celor care aplaudă distrugerea rasială a Occidentului. Nu este un drum ușor, iar victoriile pe o platformă politică pro-albă sunt, pur și simplu, cele mai greu de atins obiective pe care le va experimenta orice activist.

7. Din fericire, nu este necesar să câștigăm categoric. Tot ce este necesar este ca o minoritate semnificativă a populației occidentale să fie trezită la realitățile rasiale. Cea mai mare amenințare la adresa viitoarei existențe a rasei albe nu vine din partea altor grupuri rasiale, ci mai degrabă din influența pe care liberalii albi o dețin asupra societății. Toate celelalte rase și grupuri fac ceea ce fac pentru că elita liberală albă aflată la putere permite acest lucru.

Și aici este problema; natura liberalismului modern este sinucigașă. Liberalii se vor autodistruge, dacă vor avea suficient timp

la dispoziție. Nu vor mai avea copii, vor avea o genealogie greșită și apoi vor înceta să mai existe. Atâta timp cât activiștii politici pro-albi au avut suficienți copii și s- au angajat într-o activitate politică sensibilă și rezonabilă, opiniile lor politice nu vor avea opoziție în rândul comunității albe supraviețuitoare.

Cei care ar putea susține că numărul supraviețuitorilor cu conștiință rasială va fi prea mic pentru a conta, ar trebui să știe că populația fondatoare europeană din Paleoliticul superior nu depășea cel mult câteva sute de mii de oameni. Există deja mai mulți oameni decât atât - milioane, de fapt - care au votat pentru partide pro-albe sau anti-imigrație în Europa.

Nu există niciun motiv de pesimism în ceea ce privește cifrele.

8. În cele din urmă, comunitățile albe supraviețuitoare vor trebui să fie realiste cu privire la circumstanțele lor geografice. Nu este bine să fii o minoritate conștientă din punct de vedere rasial într-o mare de non-albi ostili, așa cum au descoperit, cu prețul lor, afrikanerii din Africa de Sud. Ca atare, va trebui să se ia serios în considerare consolidarea geografică a albilor atunci când va veni momentul. În această privință, Europa de Est și "Rusia albă" vor juca probabil un rol decisiv în asigurarea unei patrii în care albii din întreaga lume vor putea să se reformeze, să se regrupeze și să supraviețuiască - și să sperăm că vor învăța din lecțiile istoriei.

Este posibil așa ceva? Tu, dragă cititorule, și acțiunile tale vor contribui la stabilirea răspunsului la această întrebare.

ANEXE

Anexa 1: Dovezi genetice pentru invazia ariană în India

"Analizele cromozomului Y masculin, plus genele ascunse în mici corpuri celulare numite mitocondrii, arată că modelele genetice de astăzi sunt în concordanță cu relatările despre războinicii indo-europeni din vechime care au cucerit subcontinentul indian. Se pare că invadatorii i-au dat la o parte pe bărbații locali, le-au luat femeile și au instituit sistemul rigid de caste care există și astăzi. Descendenții lor sunt încă elita societății hinduse. Astfel, cercetătorii au explicat că modelele genetice de astăzi reflectă în mod viu un eveniment istoric, sau mai multe evenimente, care au avut loc acum 3.000 sau 4.000 de ani. Tiparele genetice "sunt în concordanță cu un scenariu istoric în care caucazidele invadatoare - în principal bărbați - au stabilit sistemul de caste și au ocupat cele mai înalte poziții, plasând populația indigenă, care era mai asemănătoare cu asiaticii, în poziții de caste inferioare". Datele implică deci 'că a existat un grup de bărbați cu afinități europene care au fost în mare parte responsabili pentru această invazie acum 3.000 sau 4.000 de ani', a declarat geneticianul Lynn Jorde de la Universitatea din Utah. Mai mult, 'când ne uităm la diferitele componente din cadrul castei superioare, grupul cu cea mai mare asemănare europeană dintre toate este clasa războinicilor, Kshatriya, care se află încă în vârful castelor hinduse, alături de brahmani', a spus Jorde." - "History of Ancient Indian Conquest Told in Modern Genes, Experts Say", *San Francisco Chronicle,* 26 mai 1999.

Anexa 2: Dovezi genetice ale europenilor în China antică

"După ani de controverse și intrigi politice, arheologii au dovedit, cu ajutorul testelor genetice, că caucazienii au cutreierat bazinul Tarim din China cu 1.000 de ani înainte de sosirea populației din Asia de Est. Cercetarea, pe care guvernul chinez pare să fi întârziat să o facă publică din cauza temerilor că ar putea alimenta separatismul musulmanilor uiguri din regiunea Xinjiang, cea mai vestică regiune a Chinei, se bazează pe o ascunzătoare de cadavre antice uscate care au fost găsite în bazinul Tarim în ultimele decenii." - "Testele genetice dezvăluie adevărul ciudat despre faimoasele mumii din Xinjiang" (Agence France-Presse), 19 aprilie 2005.

"(Populația Linzi, veche de 2.500 de ani, a prezentat o mai mare asemănare genetică cu populațiile europene actuale decât cu populațiile actuale din Asia de Est. Populația Linzi de 2.000 de ani avea caracteristici intermediare între populaţiile europene actuale și populațiile Linzi de 2.500 de ani și populațiile din Asia de Est actuale. Aceste relații sugerează apariția unor schimbări spațio-temporale drastice în structura genetică a populației chineze în ultimii 2.500 de ani." - "Genetic Structure of a 2.500- Year-Old Human Population in China and Its Spatiotemporal Changes", *Molecular Biology and Evolution* 17:1396- 1400 (2000).

Anexa 3: Rămășițele genetice vest-europene în Egipt

"Am analizat haplotipurile cromozomului Y în Valea râului Nil din Egipt la 274 de bărbați neînrudiți, folosind polimorfismul p49a,f TaqI. Acești indivizi s-au născut în trei regiuni de-a lungul râului: în Alexandria (Delta și Egiptul Inferior), în Egiptul Superior și în Nubia Inferioară. Cincisprezece haplotipuri p49a,f TaqI diferite sunt prezente în Egipt, cele mai frecvente trei fiind haplotipul V (39,4%), haplotipul XI (18,9%) și haplotipul IV (13,9%).

Este interesant să corelăm această diferențiere nord/sud, un model de variație genetică care derivă din cele două sisteme genetice moștenite pe cale uniparentală (ADNmt și cromozomul Y), cu evenimente istorice specifice. Încă de la începutul istoriei egiptene (3200-3100 î.Hr.), legendarul rege Menes a unit Egiptul de Sus și Egiptul de Jos. Migrația dinspre nord spre sud poate coincide cu colonizarea faraonică a Nubiei, care a avut loc inițial în timpul Regatului Mijlociu (dinastia a XII-a, 1991- 1785 î.Hr.) și, mai permanent, în timpul Regatului Nou, începând cu domnia lui Thotmosis al III-lea (1490-1437 î.Hr.).

Principala migrație dinspre sud spre nord poate coincide cu cea de-a 25-a dinastie (730-655 î.Hr.), când regii din Napata (în Nubia) au cucerit Egiptul. În ceea ce privește haplotipurile Y mai puțin frecvente în Egipt, haplotipul VII se distinge printr-o preponderență crescută la nord de Mediterana și în Europa de Est (Lucotte et al., [1996]). Haplotipul XV este cel mai răspândit haplotip Y în Europa de Vest (Lucotte și Hazout, [1996]), unde frecvența sa scade de la vest la est (Semino et al., [1996]; Lucotte și Loirat, [1999])." - "Y-chromosome haplotypes in Egypt", *American Journal of Physical Anthropology,* Volume 121, Issue 1, Pages 63-66.

Anexa 4: Dovezi genetice ale amestecului de rase în Grecia

*"S-a constatat că grecii au o înrudire substanțială cu populația subsahariană (etiopiană), ceea ce îi separă de alte grupuri mediteraneene. Atât grecii, cât și etiopienii au în comun alele DRB1 cvasi-specifice, cum ar fi *0305, *0307, *0411, *0413, *0416, *0417, *0420, *1110, *1112, *1304 și *1310. Distanțele genetice sunt mai apropiate între greci și grupurile etiopiene/subsahariene decât cu orice alt grup mediteranean și, în cele din urmă, grecii se grupează cu etiopienii/subsaharienii atât în dendrogramele de alăturare a vecinilor, cât și în analizele de corespondență. Concluzia este că o parte din fondul genetic al grecilor poate fi subsahariană și că amestecul a avut loc într-un moment incert, dar vechi."* - "Genele HLA la macedoneni și originea subsahariană a grecilor", *Tissue Antigens,* februarie 2001, vol. 57, nr. 2, pp. 118-127.

Un studiu al ADNmt din Grecia a relevat prezența secvenței HpaI morf 1, care este un marker mongoloid, introdus fie prin sclavie, fie prin ocupația otomană de rasă mixtă. - "Mitochondrial DNA polymorphism in northern Greece", *National Library of Medicine,* PubMed, 1: Hum Biol. 1994 Aug. 66(4):601-11.

Grupele de sânge africane în Grecia: *"Ca de obicei în zona mediteraneană, CDe este ridicat, iar cDe, probabil din amestecul african, atinge aproximativ 6 procente." (p73) Cipru: "... prezența a peste 5 la sută cDe sugerează imigrația africană." (Cipru).* (p73) - Mourant AE, Kopéc AC, Domaniewska-Sobczak K. *The distribution of the human blood groups and other polymorphisms,* Londra, Oxford University Press, 1976.

Conform unui studiu realizat de Lluís Quintana-Murci et al. și publicat în *The American Journal of Human Genetics,* (Volumul 68, 2001, paginile 537-542), Haplogrupul HG9 din Orientul Mijlociu este prezent în proporție de 28% în Grecia. - "Y-Chromosome Lineages Trace Diffusion of People and Languages in Southwestern Asia", *The American Journal of Human Genetics,* 68:537-542, 2001.

Mai puțin de 50% din cromozomii Y greci sunt de origine europeană, majoritatea fiind 25% subsaharieni/naționali, 25% din Orientul Mijlociu și o mică parte asiatici. - "Cromosomul Y uman: An Evolutionary Marker Comes of Age," *Nature Reviews Genetics* 4, 598-

612 (2003), august 2003
Vol 4 No 8.

Anexa 5: Referințe din literatura clasică la rasă

Referirile la rasă abundă în operele lui Homer, poetul orb căruia i se atribuie meritele pentru cele două epopei clasice, *Iliada* şi *Odiseea*. Câteva citate selectate:

"În timp ce el era în această stare de duioşie şi îşi scotea puternica sabie din teacă, Minerva s-a coborât din cer şi l-a prins pe fiul lui Peleus de părul său galben." - Iliada, Cartea I.

"Aşa cum o vacă stă în picioare deasupra primului ei viţel, tot aşa Menelaus, cu părul galben, l-a călărit pe Patroclu." - Iliada, cartea XVII.

"Acolo domneşte frumosul Rhadamanthus, iar oamenii duc o viaţă mai uşoară decât oriunde în lume." - Odiseea, Cartea 4.

"Ai încredere în mine pentru asta", a spus ea (Minerva, vorbindu-i lui Odiseu), "voi *începe prin a te deghiza astfel încât nici o fiinţă umană nu te va recunoaşte; îţi voi acoperi corpul cu riduri; îţi vei pierde tot părul galben." - Odiseea,* cartea 13.

"Pe când Minerva s-a apropiat de el şi i-a spus: "Fiul lui Arceisius -cel mai bun prieten pe care îl am pe lume - roagă-te pentru domnişoara cu ochi albaştri şi pentru tatăl ei, Jupiter." - Odiseea, cartea 24.

Următorul citat este din Euripide, dramaturgul antic: *"Voi, zeilor! Ce bucurie să-i ascult, să apuc săgeata ghimpată, să îndrept sulițele de vânătoare din Tesalia aproape de părul meu de aur, apoi să le las să zboare!*". - *Hippolytus*.

Anexa 6: Prezența negrilor în Grecia Antică

Grecii clasici îi descriau cel mai frecvent pe negri ca fiind "etiopieni". În lucrările lui Diodorus Siculus (Cartea 3.8.2), etiopienii, de exemplu, sunt asociați cu pielea neagră, părul lânos și un nas plat. În *Indica* 6.9 a lui Arrian se afirmă că nativii din sudul Indiei, deși negri, nu au nasul atât de plat sau părul atât de lânos ca etiopienii.

Aristotel, în *Physiognomia* sa 6.812A, spunea că cei cu "părul lânos" și cei care aveau prea multă culoare (*Phgn*. 6.812B.) erau lași. El se referea la etiopieni. Xenophanes (*Fragmente* 16, Diels), într-un contrast similar, povestește că negrii își reprezintă zeii ca fiind negri la față și cu nasul plat, în timp ce tracii îi arată pe zeii lor ca fiind cu ochii albaștri și cu părul roșcat.

Aristotel menționează o femeie din Elis a cărei fiică, născută de un negru, nu era negroidă, dar al cărei nepot era (*Generation of Animals,* 1.18.722A; *History of Animals,* 7.6.586A). Acest pasaj ar fi lipsit de sens dacă nu s-ar referi la urmașii unei uniuni între negri și albi.

Plutarh (*De Sera Numinis Vindicta,* 21) relatează o poveste similară despre o femeie greacă al cărei copil negru a făcut ca ea să fie acuzată de adulter, deși o investigație a neamului ei a arătat că era strănepoata unui etiopian. S-a făcut referire la un preot mulatru al lui Isis: aspectul său rasial este descris după cum urmează: *"... acest om, al cărui craniu aparține tipului din Asia Mică și a cărui parte inferioară a feței și a gâtului sunt cele ale unui negru, este în mod evident de rasă mixtă; avem de-a face cu un mulatru . . ."* - Poulsen P, 1913 *Tête de Prêtre d'Isis Trouvée a Athènes* (Mélanges Holleaux, pp. 217-223. A. Picard, Paris, p. 218 și pl. VI).

Amestecul dintre negri și albi în lumea greacă este confirmat de dovezile din sculptură. Un vas cu un băiat din templu din Olynthus este descris de Robinson ca fiind un băiat cu *"trăsături aproape negre"* (Robinson
D. Y., 1931 *Excavations at Olynthus, Part IV, The Terra-cottas of Olynthus Found in 1928,* The Johns Hopkins University Press, Baltimore, p. 78, nr. 384 și pl. 42).

Un alt cap de Olynthus, ale cărui trăsături Robinson le consideră,

de asemenea, "aproape negroid", este un alt produs evident al amestecului de rase (ibid. p. 87, nr. 405 și pl. 45). Atât Aristotel, cât și Plutarh discută în operele lor despre caracteristicile rasiale ale amestecurilor rasiale alb-negru de a doua și a treia generație: *"Mai mult, copiii se aseamănă cu strămoșii lor mai îndepărtați, de la care nu a provenit nimic, căci asemănările se repetă la un interval de mai multe generații, ca în cazul femeii din Elis care a avut relații cu Aethiop; fiica ei nu era un Aethiop, dar fiul fiicei era".* - Aristotel, *Gen. an.* 1.18.722A.

"Dar părinții pot transmite asemănarea după mai multe generații, ca în cazul femeii din Elis, care a comis adulter cu un negru; în acest caz, nu era fiica femeii, ci copilul fiicei acesteia care era un negrotei" - Aristotel, *Hist. An*., 7.6.586A.

Alte referiri la tipurile de amestec rasial care se întindeau pe parcursul generațiilor pot fi găsite în *De Sera Numinis Vindicta,* 21, a lui Plutarh.

Anexa 7: Dovezi genetice ale amestecului de rase în Italia

"Fiecare dintre subregiunile analizate (Africa de NV și Europa de SV) prezintă secvențe care își au originea pe malul opus al Mediteranei. Acest lucru este deosebit de clar în cazul secvențelor U6 și L din Europa sudică. Secvențele L se găsesc la frecvențe de 3% în Iberia și 2,4% în Italia. Trei secvențe L italiene au fost descrise în întreaga Africă, iar celelalte cinci nu se regăsesc la >1.000 de indivizi subsaharieni. Astfel, prezența secvențelor L nu poate fi atribuită migrației din Africa de NV și poate reprezenta, în schimb, un flux genetic din alte surse, cum ar fi expansiunea neolitică sau comerțul roman cu sclavi." - "Joining the Pillars of Hercules: mtDNA Sequences Show Multidirectional Gene Flow in the Western Mediterranean", *Annals of Human Genetics,* Vol. 67 Issue 4 Page 312, iulie 2003.

"Dintre 64 de persoane din 21 de familii cu cel puțin un purtător cunoscut de hemoglobină S, markerii grupului sanguin african au fost detectați la 7 (11%). Aceste constatări indică faptul că hemoglobina S este doar una dintre multiplele gene africane prezente în populațiile siciliene contemporane." - "Fenotipuri de grupe sanguine și originea hemoglobinei cu celule falciforme la sicilieni", *Acta Haematol,* 1978, 60(6):350-7.

"Hb S siciliană a fost identică cu cea găsită la pacienții de culoare din SUA în ceea ce privește mobilitatea electroforetică atât pe mediile de amidon, cât și pe mediile de agar citrat, solubilitatea, rata de precipitare mecanică a oxihemoglobinelor și concentrația minimă de gelificare, precum și prin cartografierea peptidelor și analiza aminoacidelor tuturor peptidelor cu lanț beta. Împreună cu prezența în Sicilia a markerilor de grup sanguin african și cu anumite considerații istorice, pare clar că sursa Hb S din Sicilia este Africa." - "Sickle cell disease in Sicily", *National Library of Medicine,* PubMed, 1: J Med Genet. 1980 Feb. 17(1):34-8.

Conform unui studiu realizat de Lluís Quintana-Murci et al., Haplogrupul HG9 din Orientul Mijlociu este prezent în proporție de 20% în Italia. - "Y-Chromosome Lineages Trace Diffusion of People and Languages in Southwestern Asia", *American Journal of Human Genetics,* 68:537-542, 2001.

Anexa 8: Scriitori romani clasici despre amestecul de rase în Roma

Uniunile interrasiale erau suficient de frecvente în vremea satiristului roman Juvenal (55-27 d.Hr.) pentru ca acesta să le menţioneze în mod specific. În *Satira VI,* Juvenal, în timp ce discută despre oportunitatea sau nu a avorturilor, îi avertizează pe soţi că soţiile lor pot avea copii mulatri: "*Bucură-te, biet nenorocit, dă-i cu mâna ta de băutură, oricare ar fi ea, căci dacă ar vrea să se facă mare și să-și tulbure pântecele cu prunci săltăreți, poate că te-ai putea trezi tatăl unui etiopian; și într-o zi un moștenitor de culoare, pe care ai prefera să nu-l întâlnești la lumina zilei, ar umple toate locurile din testamentul tău."* - Juvenal, *Satira VI,* rândurile 596-600.

Scriitorul roman Marţial (38-104 d.Hr.), atacând comportamentul necorespunzător al soţiilor romane, menţionează o femeie romană care i-a dat șapte copii soţului ei, dintre care niciunul nu era din *"rasa"* lui. Marţial spune: *"Unul dintre ei, cu părul lânos, ca un maur, pare a fi fiul lui Santra, bucătarul. Al doilea, cu nasul turtit și buzele groase, este imaginea lui Pannicus, luptătorul... dintre cele două fiice, una este neagră... și aparține lui Crotus, flautistul". - Epigrame* VI, 39.

Femeile romane care aveau copii mulatri au fost adesea acuzate de adulter în tribunalele romane, acuzaţia fiind aceea că amestecul de rase al copiilor lor era o dovadă a adulterului lor cu sclavi sau cu bărbaţi albi, alţii decât soţii lor. O apărare frecventă folosită în tribunalele romane era cea a "impresiei materne", care susţinea că bebeluşii din uter puteau fi afectaţi de simpla vizionare sau apropiere a mamei de persoane care nu erau albe. Oricât de ridicolă ar fi fost această apărare, ea a fost folosită de celebrul orator Quintilian (35-96 d.Hr.) pentru a apăra cu succes o femeie romană acuzată de adulter (Sfântul Ieronim, *Liber de Nominibus Hebraicis (de Genesi*), Ed. J. P. Migne, p. 985).

Un alt orator roman celebru, Calpurnius Flaccus (în jurul secolului al II-lea d.Hr.), a discutat și el problema *"impresiei materne"* ca explicație pentru copiii mulatri, scriind într-o lucrare intitulată *De Natus Aethiops* ("Despre naşterea etiopiană"), el o face pe mama albă a unui copilu mulatru să spună: *"Spune-mi atunci, am iubit un negru?"* Ea nu a făcut-o și afirmă că *"elementul șansă poate face multe în pântecele mamei".* Despre culoarea copilului, ea spune: *"Vedeți*

acolo pielea arsă de o imperfecțiune a sângelui". - Bibloteca Latina, vol. 80.

Plutarh (*De Sera Numinis Vindicta*, 21 [563]) relatează povestea unei femei care a dat naștere unui copil negru și a fost acuzată de adulter, dar ancheta ulterioară a arătat că străbunicul ei era etiopian.

Savantul roman Pliniu (23-79 d.Hr.) a menționat încă un exemplu de copii mulatri: "*Un exemplu cert este cel al renumitului boxer Nicaeus, născut la Bizanț, a cărui mamă era fiica adulterului cu un negru. Tenul ei nu se deosebea cu nimic de cel al celorlalte [alte femei albe], dar fiul ei, Nicaeus, semăna cu bunicul său negru". - Naturalis Historia* VII.12.51.

Amestecul rasial a avut loc, de asemenea, în coloniile romane, în special în colonia pe care o numeau "Africa". Claudian (365-408 d.Hr.) s-a înfuriat împotriva amestecului rasial care avea loc sub conducerea "maurului" ("Maur") Gildo, care fusese numit conducător al coloniei Africa de către împăratul Valentian. Claudian scria: *"Când se satură de fiecare matroană nobilă, (Gildo) o predă maurilor. Aceste mame sidoniene, căsătorite în orașul Cartagina, trebuie neapărat să se împerecheze cu barbari. El îmi împinge un ginere etiopian. Acest hibrid hidos afectează leagănul". - De Bello Gildonico* I, 189.

Anexa 9: Istorici celebri despre declinul rasial al Imperiului Roman

Deși mulți istorici au ignorat factorul rasial în căderea Imperiului Roman (iar unii nici măcar nu s-au gândit la el), au fost mulți cei care au recunoscut rasa ca fiind elementul critic. Printre cei mai faimoși dintre aceștia se numără profesorul Tenney Frank, de la Universitatea Johns Hopkins. Profesorul Frank, o autoritate recunoscută în domeniul istoriei Romei antice, este cel mai cunoscut pentru lucrarea sa *An Economic History of Rome,* dar printre celelalte lucrări ale sale se numără și importantul *amestec de rase în Imperiul Roman,* publicat în *American Historical Review* (iulie 1916, vol. 21, nr. 4: 689-708).

Alături de Frank, mulți alți istorici cunoscuți și respectați s-au ocupat de problema schimbării populației romane. Printre aceștia s-au numărat profesorul A.M. Duff, Charles Merivale, George La Piana, Theodor Mommsen și mai mulți autori ai cărții *Cambridge Ancient History* și ai Enciclopediei Britannica's *Historians History of the World*. Mai jos urmează o selecție de citate din aceste surse, în care se discută despre schimbarea în componența rasială a societății romane clasice.

În lucrarea sa, "Amestecul de rase *în Imperiul Roman",* Frank a descris modul în care și-a dat seama pentru prima dată că amestecul de rase a fost cauza schimbărilor din societatea romană. Studiind numele mormintelor de pe Calea Appiană din Roma, el a descoperit că un număr imens de locuitori ai Republicii Romane târzii aveau nume care proveneau din Levant sau din Orientul Mijlociu, în contrast puternic cu primii locuitori ai Romei, care aveau nume latinești. *"Din păcate, majoritatea datelor sociologice și politice ale imperiului sunt furnizate de satirici. Atunci când Tacitus ne informează că în vremea lui Nero o mare parte dintre senatorii și cavalerii Romei erau descendenți ai sclavilor și că populația autohtonă se redusese la proporții surprinzător de mici, nu suntem siguri dacă nu trebuie să o luăm ca pe o împunsătură exagerată a unui roman indignat din vechiul neam"* (ibid).

"Este probabil că, atunci când acești oameni au scris, un procent foarte mic din plebeii liberi de pe străzile Romei puteau dovedi că sunt italieni neamestecați. De departe cea mai mare parte -

poate nouăzeci la sută - aveau sânge oriental în vene" (ibid).

Frank a studiat cu atenție mormintele și monumentele din Roma și din împrejurimi, întocmind o bază de date cu peste 13.900 de nume diferite. Analiza sa a acestor nume a ajuns la concluzia că aproximativ 70% dintre ele erau de origine greacă, nu latină. Aceste nume "grecești", în cea mai mare parte, nu aparțineau unor greci adevărați, ci unor locuitori din Orientul Mijlociu care adoptaseră nume grecești, în special după cucerirea regiunii lor de către Alexandru cel Mare.

Scriitorul Juvenal, vorbind despre populația romană, a subliniat în scrierile sale originea levantină a multora dintre acești oameni, referindu-se la râul sirian, Orontes: *"Aceste scursuri se numesc greci, dar cât de mică este o parte din Grecia; râul Orontes se varsă de mult timp în Tibru".* - Juvenal, *Satire III*, 62.

Frank a continuat să descrie de unde proveneau acești oameni cu nume grecești: *"Prin urmare, atunci când inscripțiile urbane arată că șaptezeci la sută dintre sclavii și eliberările din oraș poartă nume grecești și că o mare parte dintre copiii care au nume latinești au părinți cu nume grecești, acest lucru implică imediat faptul că Orientul a fost sursa celor mai mulți dintre ei...".*
. de departe, cea mai mare parte a venit din Orient, în special din Siria și din provinciile din Asia Mică, cu o parte din Egipt și Africa (care, din punct de vedere al clasificării rasiale, pot fi luate împreună cu Orientul). Unii provin din Spania și Galia, dar o parte considerabilă dintre aceștia au venit inițial din Orient. Foarte puțini sclavi sunt înregistrați din provinciile alpine și dunărene, în timp ce germanii apar rar, cu excepția celor din garda de corp imperială" (Frank, ibid).

Frank a explicat efectul de împingere și de atracție care a dus la schimbarea compoziției rasiale din Roma. El a arătat cum romanii nativi au fost atrași de Roma prin colonizare și serviciul militar și cum locul lor a fost luat de sclavi, în servitute și ca liberți. *"La începutul imperiului, douăzeci până la treizeci de legiuni, provenind, desigur, din cele mai bune rase libere, își petreceau cei douăzeci de ani de vigoare în garnizoană, în timp ce sclavii, scutiți de astfel de servicii, trăiau acasă și creșteau în număr. În alte cuvinte, populația autohtonă era susținută de o natalitate mai puțin normală, în timp ce populația de*

origine străină avea nu numai o natalitate destul de normală, ci şi o cotă liberală de manumisiuni în avantajul său" (Frank, ibid.).

Se estimează că populaţia de sclavi din Roma şi din împrejurimile imediate ale acesteia pe vremea lui Augustus (aproximativ 30 î.Hr.) era de aproximativ 300.000-350.000 de sclavi, la o populaţie de aproximativ 900.000-950.000 de locuitori (Hopkins, K. *Conquerors and Slaves, Sociological Studies in Roman History,* Vol. 1 Cambridge, 1978). Pentru întreaga Italie, cifra a fost aproximativ aceeaşi. O cifră de aproximativ două milioane de sclavi la o populaţie de aproximativ şase milioane de locuitori în timpul lui Augustus este exactă - aceasta înseamnă că, în această etapă timpurie, una din trei persoane din Roma şi Italia era sclav (John Madden, *Slavery in the Roman* Empire-Numbers *and Origins,* University College, Galway, Classics Ireland, 1996 Vol. 3, University College, Dublin, Irlanda).

Istoricul George La Piana a spus următoarele despre cum romanii nativi au fost îndepărtaţi de Roma prin colonizare şi despre cum "noile rase" au luat locul lor în Roma: *"La această creştere a populaţiei, populaţia autohtonă nu pare să fi contribuit prea mult. Decimate de războaiele lungi, purtate de crime cetăţeneşti, care au asigurat Romei un imperiu mediteranean, rândurile sale s-au subţiat şi mai mult prin retragerea coloniilor de cetăţeni în provinciile de dincolo de mare şi printr-o scădere puternică a natalităţii chiar şi în rândul claselor mai sărace. Populaţia nativă romană şi italiană a scăzut în mod constant, iar golurile au fost umplute de o nouă rasă"* (George La Piana, "Foreign Groups in Rome During the First Centuries of the Empire", *The Harvard Theological Review,* vol. XX, pp. 188, 189).

Liderii romani care gândeau bine au văzut declinul numărului nativilor romani şi ameninţarea pe care acesta o reprezenta. Profesorul A.M. Duff a remarcat: *"Unul dintre cele mai grave rele cu care guvernul imperial a fost nevoit să se confrunte a fost declinul populaţiei. Nu numai că neamul italian aproape dispăruse din oraşe, dar descendenţii liberţilor nu se născuseră în număr suficient pentru a-i lua locul. În consecinţă, în timp ce Lex Papia Poppaea oferea privilegii cetăţenilor născuţi liberi pentru posesia a trei copii, ea folosea întreaga problemă a moştenirilor oamenilor liberi pentru încurajarea procreării"* (A. M. Duff, *Freedmen in the Early Roman Empire,* Oxford University Press, 1928, p. 191).

Charles Merivale, un alt expert renumit în istoria romană, a continuat povestea: *"Centrul imperiului a fost mai epuizat de războaiele civile decât oricare dintre provincii. Dispariția rapidă a populației libere fusese remarcată cu uimire și consternare, cel puțin din vremea lui Gracchi. Dacă numărul celor care se mențineau efectiv pe pământul peninsulei nu scăzuse, era foarte sigur că rasele indigene independente cedaseră aproape pe toată întinderea sa în fața unui import constant de sclavi"* (Charles Merivale, *The Romans Under the Empire,* vol. 2. pp. 395-397).

"Remediile la care a recurs Cezar ar părea pe cât de frivole, pe atât de arbitrare . . . El a interzis tuturor cetățenilor cu vârste cuprinse între douăzeci și patruzeci de ani să rămână în străinătate mai mult de trei ani la un loc, în timp ce, ca o chestiune de politică de stat, a impus restricții mai speciale asupra mișcărilor tinerilor din familiile senatoriale" (ibid).

Merivale subliniază, de asemenea, cum Iulius Cezar a văzut pericolul pe care îl reprezenta munca sclavilor care inunda Roma și a adoptat o lege care interzicea ca anumite tipuri de muncă intensivă să fie efectuate numai cu sclavi: *"El (Cezar) a cerut, de asemenea, ca proprietarii de cirezi și turme, la întreținerea cărora erau dedicate exclusiv mari suprafețe din Italia, să angajeze forță de muncă liberă în proporție de cel puțin o treime din total. Astfel de legi nu puteau fi executate în mod constant decât sub supravegherea vigilentă a unui conducător suveran. De fapt, ele au căzut imediat în desuetudine sau, mai degrabă, nu au fost niciodată puse în aplicare. Ele nu au avut alt scop la acea vreme decât să evidențieze percepția lui Cezar asupra uneia dintre tendințele fatale ale epocii (și anume deteriorarea rasei în Italia), la care ochii celor mai mulți oameni de stat din acea vreme erau deja deschiși"* (ibidem).

Duff a subliniat că, în timpul lui Octavian Augustus, exista un număr semnificativ de "orientali" în Roma: *"Chiar și în vremea lui Augustus, procesul de orientalizare mersese prea departe. Marele împărat a văzut norii, dar nu a știut că aceștia s-au rupt. Legislația sa ar fi fost prudentă și nici pe departe excesivă cu un secol mai devreme; dar în timpul său, Roma era un oraș cosmopolit, iar soarta Imperiului era deja pecetluită"* (Duff, ibidem).

Studiul lui Frank despre liniile familiale romane a dezvăluit exact cum au dispărut romanii nativi. El a scris: *"Rasa a dispărut. Legislația lui Augustus și a succesorilor săi, deși urmărea să păstreze populația autohtonă, a fost de tipul miop atât de obișnuit în legiferarea socială și, neținând cont de natura reală a problemei implicate, a ratat complet ținta"* (Frank, ibidem).

"Cunoaștem, de exemplu, pe vremea lui Cezar, patruzeci și cinci de patricieni, dintre care doar unul singur este reprezentat de posteritate la venirea lui Hadrian la putere. Dintre familiile celor aproape patru sute de senatori înregistrate în anul 65 d.Hr. sub Nero, orice urmă de jumătate se pierde până în zilele lui Nerva, o generație mai târziu" (ibidem).

"În același timp, mulți au fost tentați să emigreze în coloniile de peste ocean pe care Iulius Cezar și Augustus le-au fondat. Mulți au plecat pentru a romaniza provinciile, în timp ce societatea se orientaliza acasă. Pentru că munca sclavilor preluase aproape toate locurile de muncă, cei născuți liberi nu puteau concura cu ei. Au fost nevoiți să își vândă micile ferme sau afaceri și să se mute în orașe. Aici au fost puși pe șomaj din cauza șomajului. La început, au fost încurajați să emigreze în zonele mai prospere ale imperiului - în Galia, Africa de Nord și Spania. Sute de mii de oameni au părăsit Italia și s-au stabilit în noile teritorii dobândite" (Duff, ibid).

"Un număr atât de mare a părăsit Italia - lăsând-o în seama orientalilor - încât, în cele din urmă, a trebuit să se adopte restricții pentru a preveni depopularea completă a populației latine, dar, după cum am văzut, legile nu au fost niciodată puse efectiv în vigoare. Migrațiile au crescut, iar Italia era lăsată unei alte rase. Romanul ceda astfel în Italia pașoptistului, în timp ce acesta își făcea loc în provincii" (Duff, ibidem).

Cambridge Ancient History adaugă: *"Augustus, recunoscând infiltrarea gravă a sângelui străin în corpul politic, a introdus restricții asupra manumisiunii"* (*Cambridge Ancient History,* vol. VI, pp. 755, 756). "Cu toate acestea, *acest lucru s-a dovedit a fi doar un mic control, iar Tacitus consemnează o remarcă semnificativă: "dacă cei eliberați ar fi fost delimitați ca un grad separat, atunci ar fi evident numărul mic de născuți liberi. Acest lucru arată cât de puțini nativi*

născuți liberi au rămas în Italia în epoca noastră. Acești oameni liberi erau acum foști sclavi liberi sau urmașii lor. Aceștia acaparau întreaga populație" (ibidem).

Sclavii eliberați, majoritatea de origine siriană sau orientală, au devenit numeroși la Roma. Împăratul Filip s-a născut în Siria și, ca urmare, a devenit cunoscut sub numele de "Filip Arabul". *"Pare de necontestat faptul că sclavii din provinciile orientale erau preponderenți numeric la Roma și - ceea ce este și mai important - că au jucat un rol mai important în viața romană. Politica Romei de manumitere a sclavilor a fost foarte liberală, iar acordarea libertății și a cetățeniei a făcut posibilă contopirea lor în corpul cetățenilor Romei. Foștii sclavi și fiii de sclavi s-au răspândit în meserii și îndeletniciri care necesitau statutul de cetățean, iar în vremea lui Cicero, aceștia erau cei care constituiau deja elementul cel mai numeros al claselor plebeilor"* (La Piana, ibid).

"Un lucru care trebuie să fi șocat cel mai mult aristocrația, chiar dacă de dată recentă, a fost numărul mare de orientali, în special de liberți, care au primit unele dintre cele mai înalte posturi din imperiu" (*Cambridge Ancient History,* ibid).

Tacitus s-a plâns că, în vremea lui Nero, majoritatea senatorilor și a membrilor aristocrației erau acum bărbați cu statut de foști sclavi - iar majoritatea acestora erau de origine orientală. Până în secolul al III-lea d.Hr. mulți dintre împărați erau de fapt descendenți ai sclavilor din secolele anterioare. La Piana a afirmat acest lucru în felul următor: *"Capitala deznaționalizată a marelui imperiu a ajuns să fie condusă de urmașii unor rase care inițial veniseră în oraș doar pentru a sluji"* (La Piana, ibid).

"Această orientalizare a populației Romei are o legătură mai importantă decât i se acordă de obicei cu întrebarea mai amplă de ce spiritul și acțiunile Romei imperiale sunt total diferite de cele ale republicii. A existat o schimbare completă a temperamentului!", a scris Frank. "*Există astăzi o activitate sănătoasă în studierea factorilor economici care au contribuit la declinul Romei. Dar ceea ce a stat în spatele și a reacționat în mod constant pe toate aceste cauze ale dezintegrării Romei a fost, până la urmă, într-o măsură considerabilă, faptul că poporul care a construit Roma a cedat locul*

unei rase diferite" (ibid.).

"Amestecul abundent de rase, care a cuprins fără întrerupere din anul 200 î.Hr. până în istoria Imperiului, a produs un tip complet diferit de cel care i-a caracterizat pe eroii primei republici" (ibidem).

Înlocuirea poporului roman originar cu imigranții a fost marcată mai întâi la nivelurile cele mai de jos ale societății, dar apoi a urcat treptat la toate nivelurile. Septimus Severus a fost primul împărat roman care nu era de origine romană, născut în Africa de Nord. Soția sa a fost Iulia Domna, o siriană. Severus a fost succedat de cei doi fii ai săi, care au domnit o vreme împreună, iar apoi succesiv. Tronul a revenit mai târziu la doi nepoți. În total, siro-fenicienii au dominat Imperiul Roman din 193 d.Hr. până în 235 d.Hr.

Istoria istorică a lumii descrie această perioadă astfel: "*Împărații sirieni, în ceea ce privește tradițiile politice, în măsura în care nu erau romani și nu aveau niciuna dintre prejudecățile romane, dau deseori dovada unei deschideri de spirit care ar fi fost imposibilă marilor împărați din secolul al II-lea, care erau cu toții intens conservatori. Ei au deschis larg ușile imperiului"* (*The Historians' History of the World, A Comprehensive Narrative of the Rise and Development of Nations from the Earliest Times as recorded by over Two Thousand of the Great Writers of All Ages,* editat de Henry Smith William,s et al, Encyclopedia Britannica, 1904 [5th ed., 1926] vol. 6, p. 404).